

Giới thiệu Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ

Thể loại: xuyên không, gia đấu

Bỗng chốc một ngày nàng lại được xuyên không về cổ đại vào thân xác của Diệp Dung Hoa là một thiên kim tiểu thư của Diệp gia tộc.

Đáng tiếc là phụ thân mất sớm, không chỉ vậy mà mẫu thân tái giá, bản thân trở thành đứa trẻ mồ côi.

Trên không có huynh đệ giúp đỡ, dưới chỉ có thứ muội ác độc.

Nài nài ngoài mặt yêu thương, nhưng thực chất là kẻ máu lạnh vô tình, vì lợi ích gia tộc mà sẵn sàng vứt bỏ người thân.

Bá phụ tàn nhẫn, vì nhi tử của mình mà lợi dụng đứa cháu gái này.

Đường tỷ ngang ngược kiêu ngạo, chỉ mong nàng nhanh nhanh đi châu Diêm Vương.

Thứ muội liên tục hãm hại vì muốn cướp đoạt phu quân, thay nàng hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Đáng hận nhất là mẫu thân ruột thịt, nhiều năm bỏ mặc nay lại vì kẻ nữ bảo bối mà đá nàng một cước.

Lúm đồng tiền trên mặt như đoá hoa xinh đẹp, nhưng trong lòng lại thâm cừu lạnh...

Ta không hại người, nhưng nếu các người đã tự mình tới cửa, vậy đừng trách ta vô tình...

Những kẻ nợ ta, từng người từng người đều phải trả giá.

Lấy chồng sao?

Bổn cô nương phải có tiền tài, trái có ruộng đất, cần gì cùng người tranh tới sứt đầu mẻ trán?

Ông trời cho nàng cơ hội, hiện tại nàng có thể úy khuất bất cứ ai, nhưng tuyệt đối không phải chính mình...

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Mưa to giữa ngày hè

Mây đen dày đặc cuối chân trời, mưa rơi liên tục làm xoa dịu không khí nóng bức của ngày hè, mang tới cảm giác thoải mái dễ chịu cho con người.

Mấy ngày trước, hoa cỏ trong chủ viện Diệp gia còn bị phơi nắng tới một mồi, hiện tại mọi thứ như được bơm thêm sức sống, xuân ý dạt dào.

Mấy tiểu nha đầu ngồi ở góc hành lang vui vẻ trò chuyện.

Cánh cửa mở ra, Trần ma ma mặc áo màu xanh đội ô đi vào. Vạt áo ướt một mảng bà ấy cũng không quan tâm, chỉ vội vội vàng vàng.

Đám nha đầu thấy vậy liền đứng lên, cung kính hành lễ: "Trần ma ma."

Trần ma ma làm như không nghe thấy, chỉ mím môi đi vào. Mấy nha đầu thấy vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Tới cửa, nha đầu canh giữ bên ngoài liền vén rèm. Một đại nha đầu xinh đẹp từ bên trong đi ra, thấp giọng nói: "Trần ma ma đã về." Nàng vừa nói vừa đưa bà khăn tay.

Trần ma ma đưa ô cho nha đầu bên cạnh, sau đó nhận lấy khăn tay lau nước mưa trên người, hỏi: "Hương Vân, phu nhân đâu?"

Hương Vân thành thật đáp: "Phu nhân đang ở trong chò ma ma."

Trần ma ma gật đầu, lau người thêm mấy cái rồi đưa khăn cho Hương Vân, nhanh chóng đi vào.

Gian phòng bên trong, Diệp phu nhân Kỳ thị mặc áo gấm màu hồng thêu hoa, váy màu xanh cầm, búi tóc đeo dây trâm vàng phượng ngậm trên châu chống cằm ngồi tựa vào bàn, hai mắt nhắm chặt.

Một tiểu nha đầu quỳ bên cạnh, cầm chùy mỹ nhân nhẹ nhàng đắp bóp cho bà.

Lư hương kỳ lân dịu dàng toả hương, mưa bên ngoài vẫn rơi tí tách, không khí trong phòng yên tĩnh một cách lạ thường.

"Phu nhân." Trần ma ma đi tới, quỳ gối hành lễ.

Hương Lăng mang theo tiểu nha đầu kia lặng lẽ lui ra.

Trần ma ma đứng lên, đi tới rót trà đưa cho Kỳ thị.

Kỳ thị uống một ngụm, ngón tay mon trón theo miệng ly, qua một hồi lâu mới lên tiếng hỏi: "Chuyện như thế nào rồi?" Không đợi Trần ma ma trả lời, nét mặt của bà liền trở nên nghiêm túc, "Nhất định không được xảy ra sai sót."

Trần ma ma cúi đầu trả lời: "Phu nhân yên tâm, mọi thứ đã chuẩn bị xong, nô tỳ sợ phu nhân lo lắng nên mới trở về bẩm báo một tiếng."

"Chuyện nguoi làm, ta rất an tâm."

Sắc mặt Kỳ thị vô cùng lạnh lùng, ánh mắt mang theo sát ý. Bà đặt ly trà xuống bàn, quay đầu ngắm mưa bên ngoài: "Ngay cả ông trời cũng muốn giúp ta, chờ mọi việc xong xuôi, xử lý luôn mấy người kia đi."

"Việc này phu nhân cứ yên tâm." Trần ma ma gật đầu, "Người bên Hải Đường uyển có phải..."

Kỳ thị trầm ngâm một lát mới trả lời: "Trước mắt cứ nhốt lại, sau đó xem ý của lão phu nhân thế nào, dù sao cũng không thể vì đám nô tài đó mà hủy thanh danh của ta ở Diệp gia này."

"Vâng, nô tỳ biết rồi." Trần ma ma nhẹ giọng đáp.

Kỳ thị đưa mắt nhìn đồng hồ cát trong phòng: "Con mưa này tới thật đúng lúc, nguoi lui xuống trước đi."

"Dạ, nô tỳ xin cáo lui." Trần ma ma đáp lời một tiếng, sau đó xoay người ra ngoài.

Hương Vân và Hương Lăng cùng đi vào hầu hạ.

Kỳ thị cup mắt xuống, trên người tỏ ra cỗ khí lạnh lẽo. Hương Vân Hương Lăng cúi đầu, ngay cả hít thở cũng cố gắng nhẹ nhàng.

Ra khỏi phòng, Trần ma ma căng ô đi về hướng Tây.

Qua hành lang gấp khúc tới hoa viên, bà một đường đi thẳng tới Hải Đường uyển.

Còn chưa bước vào, bên trong đã truyền tới tiếng khóc lóc: "Tiểu thư, tiểu thư..."

Trần ma ma gác ô dưới mái hiên, đẩy cửa đi vào, nhíu mày nhìn Thạch ma ma đang rung rung nước mắt: "Sao vậy? Ngũ tiểu thư chẳng qua chỉ mới hôn mê mấy ngày, người không phải còn tốt lắm sao? Các nguoi khóc cái gì, nếu truyền ra ngoài, lão phu nhân sẽ lột da các nguoi!"

Nhìn chén thuốc đặt trên bàn ngay mép giường, bà ta tiếp tục: "Mau dứt thuốc cho Ngũ tiểu thư, uống hết chén thuốc này, Ngũ tiểu thư sẽ nhanh chóng khỏe lại."

Thạch ma ma vội lau nước mắt, duỗi tay kiểm tra: "May mà còn ấm."

Thạch ma ma đứng dậy ngồi xuống đầu giường, ôm thiếu nữ đang hôn mê vào lòng ngực, sau đó kêu Lê Hoa đưa thuốc cho mình. Bà cẩn thận cảm thìa, vừa dứt thuốc cho thiếu nữ vừa nhẹ nhàng nói: "Tiểu thư, uống thuốc thôi."

Sắc mặt thiếu nữ tái nhợt, một chút phản ứng cũng không có.

Thạch ma ma đưa thuốc tới miệng nàng, nước thuốc cứ thế chảy xuống. Lê Hoa ở cạnh vội vàng lau khô.

Thạch ma ma gấp tới độ không biết phải làm thế nào.

"Thuốc này phải uống hết mới được." Trần ma ma lên tiếng, "Lê Hoa, nguoi đi lấy cây đu đủ tới đây."

Lê Hoa gật đầu, nhanh chóng đi tìm cây đu đủ mang về.

Ba nguoi toát hết mồ hôi mới dứt xong chén thuốc cho nữ tử trên giường.

Thạch ma ma và Lê Hoa cơ hồ vui mừng tới muốn khóc, bà cẩn thận đặt nàng nằm xuống giường, chỉnh lại góc chăn.

Sau đó Thạch ma ma đứng dậy, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

Diệp Dung Hoa hôn mê nằm trên giường tựa hồ bất an, đầu đột nhiên lắc lư, hai tay thống khổ nắm lấy vạt áo trước ngực.

Thạch ma ma hoảng sợ, vội giữ nàng lại: "Tiểu thư, tiểu thư, người sao vậy?"

"Tiểu thư." Lê Hoa cũng vội nhào tới.

Diệp Dung Hoa nằm trên giường tựa như càng thêm thống khổ, giãy giụa mỗi lúc một mạnh, cả người theo đó run lên, qua một lúc lâu mới dừng lại.

"Tiểu thư, tiểu thư..." Thạch ma ma hoảng sợ gọi, một tay cẩn thận kiểm tra hơi thở của nàng, sắc mặt đột nhiên trắng bệch, không.. Không còn thở nữa.

Lê Hoa cũng duỗi tay kiểm tra, sợ hãi mà khóc rống lên.

Thạch ma ma vội lau nước mắt, xoay người cầu xin Trần ma ma: "Trần ma ma, người tốt nhất định sẽ gặp may mắn, người đi tìm phu nhân, cầu xin phu nhân mời thái y tới xem bệnh cho tiểu thư được không?"

Trần ma ma liếc nhìn sắc mặt trắng bệch của Ngũ tiểu thư Diệp Dung Hoa, nhú mày hỏi: "Ngũ tiểu thư sao vậy?"

Lê Hoa vừa khóc vừa ôm chặt chân của Trần ma ma: "Ma ma, cầu xin người hãy cứu lấy tiểu thư."

Trần ma ma chán ghét nhìn hai người, bà vươn tay kiểm tra hơi thở của thiếu nữ đang nằm trên giường, lập tức cả kinh mà lui một bước: "Tất thở rồi!"

"Không, tiểu thư còn thở." Thạch ma ma lắc đầu, vừa rống vừa khóc.

"Trần ma ma, cầu xin ma ma hãy cứu lấy tiểu thư." Lê Hoa cũng ai oán khóc.

"Đám nô tài vô dụng các người, dám chăm sóc chủ tử tới mất mạng." Trần ma ma quay đầu, quát, "Người đâu, đem đám người này nhốt vào phòng củi cho ta."

Mấy bà tử dáng người thô kệch xông vào, chỉ trong chớp lát đã kéo toàn bộ người của Hải Đường uyển đi xuống.

Tiếng mưa tí tách bầu bạn cùng tiếng khóc bi ai, xót xa vô cùng. Tiếng khóc xa dần, nơi này chỉ còn lại tiếng mưa rơi.

Trần ma ma nhìn Diệp Dung Hoa trên giường, sau đó xoay người ra khỏi phòng. Một lát sau, bà t mang theo một bà tử đi vào, trên người bà tử cũng theo một khối thi thể, thân hình so với thiếu nữ không mấy khác biệt.

Trần ma ma kêu bà tử đặt thi thể lên giường, sau đó kêu bà ta cổng Dung Diệp Hoa đi ra.

Theo cửa sau ra ngoài, Trần ma ma tự mình đưa người đi, lúc này, trời càng lúc càng mưa to.

Bên ngoài, một xe ngựa sớm đã đứng chờ.

Đặt người vào trong, xa phu đưa cho Trần ma ma một chồng ngân phiếu: "Chờ gia trở về, nữa còn lại sẽ có người đưa tới."

Nói xong, hần leo lên, đánh xe về phía cửa thành.

Trần ma ma nhét ngân phiếu vào ống tay áo, xoay người về phủ.

Xe ngựa thuận lợi ra khỏi thành, một mạch chạy tới thôn trang ở phía Nam.

Thôn trang này vô cùng bình thường, xe ngựa dừng lại, lập tức có người đưa thiếu nữ bên trên xuống. Ở bên trong, Bạch Lãm và đại phu sớm đã đứng chờ.

.....

Màn đêm buông xuống.

Nhìn thiếu nữ tuyệt sắc trên giường vẫn không có chút sinh khí, Bạch Lãm liền quay đầu nhìn đại phu bên cạnh, quát: "Sao còn chưa tỉnh?"

"Chờ một chút, có lẽ thuốc chưa phát huy hết công hiệu." Đại phu nhú mày, ông đã sớm nói thuốc này sẽ hại chết người, nhưng vị công tử trước mặt lại chưa từng quan tâm.

.....

Trời bên ngoài vẫn đổ mưa, đêm đã khuya, sắc mặt Bạch Lãm mỗi lúc một trầm, hần đưa ánh mắt ẩn ẩn ác ý nhìn về phía đại phu: "Sao lại thế này? Sao còn chưa tỉnh?"

"Công tử, ta đã nói rồi, thuốc này rất nguy hiểm."

"Ta mặc kệ, nếu nàng xảy ra chuyện gì, người đừng hòng sống sót!"

"Ta... Để ta thử châm cứu xem sao." Không còn cách nào khác, đại phu chỉ đành đi lấy châm.

"Ừm." Diệp Dung Hoa nằm trên giường đột nhiên rên một tiếng.

"Tĩnh rồi." Bạch Lãm cao hứng, vội kêu đại phu bắt mạch.

Bắt mạch xong, đại phu nói thiếu nữ đã không sao, lúc này Bạch Lãm mới phát tay cho ông ta lui xuống.

Diệp Dung Hoa chậm rãi mở mắt, thấy Bạch Lãm đứng trước mặt, sau đó lại nhìn xung quanh, nàng hoảng sợ, sau đó dần bình tĩnh trở lại.

"Dung Nhi, nàng hiện tại không khỏe, những chuyện đã xảy ra ta sẽ từ từ giải thích với nàng. Nàng yên tâm, ta nhất định sẽ đối tốt với nàng cả đời..."
Ngữ khí của Bạch Lãm vô cùng dịu dàng, ánh mắt nhu hòa nhìn dung mạo thoát tục của thiếu nữ.

Nữ tử xinh đẹp như tiên giáng trần này là của hắn, nghĩ như vậy, trái tim Bạch Lãm như được uống mật ngọt. Hắn cúi tay sửa lại tóc mai cho nàng: "Ta bảo đảm, cả đời này sẽ đối tốt với nàng, vĩnh viễn nâng niu nàng trong tay."

Diệp Dung Hoa đề phòng, né tránh hắn.

Bạch Lãm cũng thu tay về.

Diệp Dung Hoa cố nhin con đau đầu, bình tĩnh nhìn hắn, lại nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, trong lòng như có sóng to gió lớn nổi lên.

"Nàng đừng sợ, ta sẽ không thương tổn nàng." Bạch Lãm dịu dàng nói.

"Ta muốn yên tĩnh một lát."

"Được, nàng nghỉ ngơi đi." Nói xong, Bạch Lãm đứng dậy, dẫn người ra khỏi phòng.

Không có thời gian nghỉ ngơi, ký ức như thủy triều từng đợt dâng lên, Diệp Dung Hoa thấy mọi thứ trước mắt đều tối sầm, nàng lại hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Tự cứu chính mình

Trời mưa ba ngày cuối cùng cũng tạnh, đoàn người từ kinh thành xuất phát tới Giang Nam.

Trên chiếc xe ngựa thứ hai, thoát nhìn từ bên ngoài vô cùng bình thường, nhưng bên trong lại được trang trí vô cùng tinh xảo, màn xe, chăn đệm đều dùng gấm góc tốt nhất, thậm chí bên trên còn được thêu hoa.

Diệp Dung Hoa tái nhợt nằm thẳng, hai nha đầu một người cầm quạt, một người xoa bóp trán cho nàng, bọn họ đều vô cùng nghiêm túc hầu hạ.

Hàng mi khẽ động, Diệp Dung Hoa mở mắt, trầm tĩnh nhìn hai nha đầu bên cạnh: "Tới đâu rồi?"

Nghe tiếng vó ngựa và bánh xe bên ngoài, nàng biết bản thân vẫn còn ở trên xe ngựa, nàng muốn ngồi dậy, nhưng toàn thân mềm nhũn không chút sức lực, ngay cả cánh tay cũng không thể cử động.

Nha đầu mặc y phục màu xanh tên Ánh Nguyệt vội gọi: "Tiểu thư, người tỉnh rồi."

Ánh Hồng ngồi đối diện gập đầu, xoay người rót một ly trà nóng: "Tiểu thư uống trà trước đi."

Ánh Nguyệt nghe xong, vội cúi tay đỡ Diệp Dung Hoa ngồi dậy.

Diệp Dung Hoa uống một ngụm trà, sau đó nói với Ánh Nguyệt: "Ta muốn ngồi thế này."

Hai nha đầu đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng Ánh Nguyệt liền lấy một tấm đệm mềm lót phía sau, đỡ nàng ngồi tựa vào. Ánh Hồng xốc màn xe, đi ra bên ngoài.

Diệp Dung Hoa không quản, chỉ kêu Ánh Nguyệt vén màn để bản thân nhìn ra ngoài.

Có cỏ cây, hoa lá.

Xa xa có nông gia, cạnh đó còn cả ruộng đất mênh mông cùng những dãy núi thoải thoải liên tiếp.

Ba ngày, đã qua ba ngày, đây không phải mơ, nàng thật sự đã trở thành Diệp Dung Hoa rồi.

Diệp Dung Hoa nở nụ cười yếu ớt.

Thân là đích nữ của vọng tộc, nhưng phụ thân lại qua đời, mẫu thân tái giá, để nàng tự sinh tự diệt trong hậu viện ở Diệp gia.

Phụ thân, Diệp Thế Hiền là trạng nguyên tài hoa hơn người, đáng tiếc ông trời đổ kị người tài. Trong trí nhớ của nàng, ông ấy vô cùng yêu thương đứa con gái này, từ lúc nàng hiểu chuyện, ông đã tự cầm tay dạy nàng cầm kỳ thư họa, tuy lúc đó nàng chỉ là một đứa bé nhưng đã được mọi người ca ngợi là một tài nữ.

Có thể nói, khi phụ thân còn khỏe mạnh, Diệp Dung Hoa chính là trân châu trong tay ông ấy.

Nhưng trời cũng có lúc mưa gió thất thường, phụ thân mất lúc nàng chỉ mới năm tuổi, một năm sau, mẫu thân Nhan thị tái giá.

Tái giá tám năm, Nhan thị chưa từng hỏi thăm chứ đừng nói tới chăm sóc. Nàng có một thứ muội là Diệp Di Nguyệt, các nàng sống trong Diệp gia, cả ngày đi theo tổ mẫu Diệp lão phu nhân, cùng sống với gia đình của bá phụ.

Com áo không thiếu, nhưng bá mẫu Kỳ thị đối tốt với nàng sao?

Người bên ngoài nhìn vào đương nhiên chỉ thấy, bá mẫu Kỳ thị đối với đứa cháu này vô cùng yêu thương.

Trong lòng cười lạnh.

Tốt?

Chẳng qua là kẻ mặt hiền nhưng tâm độc ác mà thôi.

Hay cho thiên kim đích nữ của vọng tộc bị người ta đổi trắng thay đen, Diệp Dung Hoa lén bị đưa ra khỏi kinh thành, mà người nhận nàng là Bạch Lãm, Bạch Lãm của Bạch gia ở Duyên Lăng Thành phủ, là gia tộc giàu có nhất Đại Chu.

Nhưng Bạch Lãm này lại là kẻ đã có gia thất!

Đồ cặn bã!

Lần đầu tiên nàng gặp Bạch Lãm là ở Thành Quốc Công phủ Lâm gia.

Thế tử của Thành Quốc công Lâm Luật là hôn phu của nàng, mà mối hôn sự này là do phụ thân Diệp Thế Lâm quyết định.

Hiện tại trong kinh thành, chỉ sợ trong mắt mọi người nàng đã là một khối thi thể!

Diệp Dung Hoa cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn của mình.

Hay cho cả quá trình đổi trắng thay đen, Diệp gia bày mưu, nhưng Lâm gia cũng không thoát được quan hệ!

Một thiếu nữ mười bốn tuổi vốn nên được yêu thương chăm sóc, nhưng hiện tại lại bị người thân hãm hại, chết dưới loại thuốc giả chết kia.

Diệp Dung Hoa rũ mắt, trong lòng thầm thề: "Ta sẽ báo thù cho người."

Nhìn trời xanh bên ngoài nàng nhú mày.

Hiện tại nên làm gì đây? Trốn sao?

Bạch Lãm tuy chưa từng xuất hiện, nhưng nàng biết hắn đang ở trong xe ngựa phía trước.

Hai nha đầu bên cạnh một tắc cũng không rời nàng, hướng chi, bọn họ còn cho nàng uống thuốc, khiến toàn thân không chút sức lực.

"Còn bao lâu nữa thì mới tới nơi?" Diệp Dung Hoa nhìn Ánh Nguyệt, hỏi.

"Tiểu thư vẫn còn rất yếu, không cần sốt ruột như vậy." Ánh Nguyệt trả lời.

Một chút manh mối cũng không tra ra được!

Thấy nha đầu đối đáp cẩn thận, Diệp Dung Hoa cũng không tiếp tục hỏi.

Một ngày cứ thế mà trôi qua.

Có lẽ vì đã qua nhiều ngày, nàng đã không còn gây náo loạn, bản thân cũng đã thành thật ăn cơm. Như vận mệnh đã sắp đặt, thuộc bọn họ cho nàng uống đã giảm liều lượng, hiện tại Diệp Dung Hoa có thể cảm nhận được chút sức lực bên trong cơ thể.

Nghỉ ngơi một đêm trong trần nhỏ, lần này, bọn họ không tiếp tục dùng xe ngựa mà lên một chiếc thuyền cao ba tầng.

"Đi thuyền, tiểu thư sẽ không vất vả nữa." Ánh Hồng Ánh Nguyệt một trái một phải đỡ nàng đi lên. Ánh Hồng bên cạnh hóm hỉnh nói, "Đến lúc đó, nô tỳ và Ánh Nguyệt có thể cùng tiểu thư thưởng thức cảnh biển."

"Ừ, cũng không tồi." Dung Hoa ngẩng đầu nhìn mặt sông rộng lớn, sau đó quay đầu nhìn Ánh Hồng, mỉm cười.

Mấy ngày nay dưới sự quan sát, tính tình của Ánh Hồng tương đối đơn thuần.

Vừa rồi ý nàng ta nói, sau khi lên thuyền sẽ không ép nàng uống thuốc nữa sao?

Dung Hoa lại quay đầu nhìn mặt nước trong vắt.

Đúng vậy, lên thuyền, nàng vẫn bị bọn họ theo dõi, một bước cũng không rời.

Không thể đi tìm cái chết, vậy nàng có thể làm gì? Người trên thuyền đều tin rằng thiên kim khuê tú chắc chắn sẽ không biết bơi?

Chỉ là, nàng hiện tại đã không phải Diệp Dung Hoa của trước kia.

Nàng phải nghĩ cách tự cứu chính mình.

Con sông này với Diệp Dung Hoa trong quá khứ thật sự là không có cách, nhưng đối với nàng, nó chỉ đơn giản như một bữa ăn sáng!

Nhìn mặt nước trong suốt kia, khóe miệng Diệp Dung Hoa cong lên ý cười.

Nàng ở trên tầng ba, từ lúc lên thuyền, Bạch Lãm chưa từng xuất hiện, có lẽ hấn sợ nếu kích thích nàng, nàng sẽ tự sát.

Quả nhiên như lời Ánh Hồng nói, sức lực của nàng đã dần khôi phục.

Vết thương ở cổ tay cũng đã lành lại.

Chỉ là Diệp Dung Hoa không dám tùy tiện mạo hiểm, vì thế tới ngày thứ hai, nàng mới hạ quyết tâm hành động.

Nhìn hoàng hôn trước mặt, Diệp Dung Hoa đột nhiên đòi gặp Bạch Lãm.

Hai người gặp nhau.

Dưới ánh nắng chiều tà, mặt nước nhuộm một màu hồng rực rỡ.

"Thật đẹp." Diệp Dung Hoa bất giác cảm thán.

"Nàng đỡ hơn chút nào chưa?" Bạch Lãm nhìn nàng, quan tâm hỏi.

Ánh Nguyệt và Ánh Hồng thức thời lui về sau mấy bước.

Diệp Dung Hoa nhìn chằm chằm mặt nước, qua một lúc lâu mới lên tiếng hỏi: "Lâm gia và Lâm Luật trong việc này có tác dụng gì?"

Bạch Lãm khó xử: "Mọi chuyện đều đã qua rồi."

Diệp Dung Hoa quay đầu, nhìn hấn: "Đúng vậy, đều đã qua rồi."

Không đợi Bạch Lãm tiếp tục, Diệp Dung Hoa đã nhò cây trâm trên đầu xuống, đâm xuống cocor hấn.

Bạch Lãm nhanh chóng bắt lấy tay nàng, cây trâm liền xẹt qua vai hấn.

Dung Hoa buông tay, nhấc chân đá vào dưới háng của hấn một cái.

Bạch Lãm đau tới nhú máu, buông lỏng cánh tay, khom lưng.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn hấn, sau đó xoay người, thả mình xuống dòng nước.

"Bùm" Nàng tựa như cá gặp nước.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Thích khách

Mọi thứ diễn ra quá bất ngờ, Bạch Lãm chỉ biết trơ mắt nhìn nàng rơi xuống như điều đứt dây.

Ánh Nguyệt và Ánh Hồng hoàn hồn, vội vàng chạy tới, hét lên: "Gia!"

Bạch Lãm liền đưa người ra trước, duỗi tay, nhưng đáng người nhỏ bé kia đã chìm xuống.

Sóng nước gợn mở.

"Người đâu! Người đâu! Cứu mạng! Tiểu thư rơi xuống nước rồi." Ánh Nguyệt Ánh Hồng vội vàng kêu to, một trái một phải đỡ lấy Bạch Lãm, "Gia, người không sao chứ?"

Người dưới tầng hai nhanh chóng lộ đầu ra xem.

Ánh Hồng và Ánh Nguyệt tuy hiểu chút quyền cước nhưng các nàng lại không biết bơi, hiện tại chỉ có thể lớn tiếng nhờ người xuống cứu.

Máu tươi nhuộm đỏ vạt áo, nhưng Bạch Lãm lại không quan tâm, ánh mắt chỉ nhìn chăm chăm mặt nước.

Bùm, bùm... Rất nhanh liền có người nhảy xuống.

Diệp Dung Hoa chìm xuống mặt nước, sau đó bơi về phía đuôi thuyền.

Sắc trời dần tối, nàng thả lỏng cơ thể để cả người tựa vào thuyền, nửa cái đầu nhô lên.

Không ai nghĩ rằng nàng biết bơi, thậm chí càng không thể tưởng tượng tới chuyện nàng sẽ tựa cơ thể vào thuyền để lẩn trốn.

Diệp Dung Hoa an tĩnh mà chờ, chờ tới trời tối.

Trên thuyền, mọi người đều quay đầu lại.

Đại phu nhanh chóng bôi thuốc cho Bạch Lãm, sau đó băng bó vết thương.

Sắc mặt Bạch Lãm xanh mét.

Nàng... Không thích hấn đến vậy sao? Thà chết cũng không tình nguyện theo hấn? Cho dù hấn có thể cho nàng tài phú bất tận?

Mấy ngày nay nhìn nàng an an tĩnh tĩnh, không nháo không loạn, hấn còn tưởng nàng đã suy nghĩ thông suốt, nào ngờ hôm nay lại xảy ra chuyện như vậy?

Nàng dám ám sát hấn, nếu vừa rồi không phải bản thân nhanh tránh đi, hiện tại có phải hấn đã biến thành một khối thi thể hay không? Nàng không vui, nàng sợ, cho nên mới nhảy xuống sông để trốn tránh hấn sao?

Ánh mắt Bạch Lãm tuy giận dữ nhưng lại có chút mê man.

Sớm biết nàng cương liệt như vậy, hấn đã không cho nàng dừng dừng thuốc, sớm biết nàng tàn nhẫn như thế, hấn nên sớm biến nàng thành người của hấn!

Qua nửa ngày, Bạch Lãm quay đầu nhìn mặt sông sáng như đuốc, gần từng chữ một, lạnh lùng nói: "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác!"

Một đám người xuống nước, nhưng kết quả đều là thất vọng.

Ánh Hồng Ánh Nguyệt đứng một bên, không dám nhiều lời.

Hai người vâng lệnh trông chừng tiểu thư, hiện tại tiểu thư không rõ sống chết, cũng may khi đó chủ tử cũng có mặt, nếu không mạng nhỏ của bọn họ đã không giữ được.

Màn đêm buông xuống, người tìm không được, thi thể cũng không thấy.

Chủ tử chưa lên tiếng, đám người dưới nước không dám lên thuyền, chỉ có thể tiếp tục lặn xuống nước.

Bạch Lãm nhìn ánh trăng nổi trên mặt sông, phân phó gia đình tìm theo dòng nước.

Sắc trời đã tối, bốn phía đều được ánh trăng màu bạc phủ lên một tầng ngân ra, Diệp Dung Hoa ra khỏi mặt nước, gơ tay lấy thanh chủy thủ trong người ra.

Ánh trăng chiếu xuống, chủy thủ toát ra sự lạnh lẽo.

Những người trên đó trông chừng nàng quá chặt, kéo, dao, những thứ tương tự căn bản không cho nàng chạm đến. Thanh chủy thủ này nàng vô tình trộm được, chém sắt như bùn!

Diệp Dung Hoa quay đầu nhìn con thuyền.

Gỗ đóng thuyền không giống gỗ củi, hiện tại nàng không có khả năng trả thù, nhưng đục một lỗ hổng, dọa hấn ta vẫn là điều có thể?

Tên khốn này, đã thành hôn còn muốn nạp thiếp, không biết hiện tại có bao nhiêu nữ tử bị hấn hại cho sống dở chết dở đây.

Bạch Lãm có tiền, không lẽ hấn cung cấp tiền tài cho Đỗ gia và Diệp gia sao?

Một ngày nào đó, nàng sẽ khiến hấn và toàn bộ Bạch gia vì chuyện hôm nay mà trả giá!

Đục một lỗ nhỏ, thấy nước ồ ạt chảy vào trong, sợ người khác chú ý, Diệp Dung Hoa vội cắt thanh chủy thủ, nhẹ nhàng xoay người bơi đi.

Lúc quay đầu nhìn lại, Diệp Dung Hoa mới thở phào nhẹ nhõm, Bạch Lãm này có thể chường quân Bạch gia, chắc hấn có chỗ hơn người, thấy thuyền có sự cố, hấn chắc chắn sẽ phái người đi tìm.

Chỉ là, với thân hình quá mảnh mai này, Diệp Dung Hoa bơi một hồi phải dừng lại nghỉ ngơi, cũng may hiện tại là giữa hè, tuy trời đã khuya nhưng nước vẫn còn ấm.

Nếu là mùa đông, cho dù có biết bơi nàng cũng không dám nhảy xuống.

Diệp Dung Hoa bơi một hồi thì thấy một chiếc thuyền khác ở trên mặt sông, không muốn để người ta chú ý, nàng liền xoay người bơi về hướng của biển.

Không ngờ, chỉ mới xoay người, bên đó đã truyền tới tiếng động: "Có thích khách." Sau đó bùm mấy tiếng, người trên thuyền nhảy xuống.

Nurong theo ánh trăng, nàng liền thấy bốn người bơi về phía mình.

"Ai phái người tới?"

Chẳng lẽ vận khí năm nay quá xui hay sao?

Vừa trốn khỏi ổ sói, hiện tại lại bị coi là thích khách ư?

Diệp Dung Hoa nhìn bốn người trước mặt, hai tay lập tức đưa lên trên: "Cái vị hiểu lầm rồi, ta không phải thích khách."

"Không phải? Vậy người lên la lên lút làm gì?" Một người nhíu mày hỏi, thanh âm lạnh lùng.

"Ta thật sự không phải thích khách, ta là..."

Nói bản thân là người qua đường sao? Hay đang chạy nạn? Chẳng lẽ phải nói bị người ta đuổi giết?

Nàng là một nữ tử yếu đuối, có nói thế nào cũng không rõ ràng.

"Bắt lại trước." Người nọ lạnh lùng nhìn Diệp Dung Hoa, hấn vung tay lên, cùng ba người kia xông tới vây bắt nàng.

"Dừng lại, ta tự mình đi, không cần các người bắt." Diệp Dung Hoa lên tiếng.

Đương nhiên bốn người không thể tự mình làm chủ, nếu muốn tin mình không phải thích khách, vậy nàng phải tự mình đi giải thích với chủ tử của bọn họ!

Người nọ không quan, chỉ trực tiếp tiến lên dùng dây thừng trói nàng.

"Ta đã nói, tự ta đi." Diệp Dung Hoa lạnh lùng nhìn, cả người toát ra sự cương nghị không thể từ chối.

Nói xong, nàng duỗi tay nắm lấy sợi dây kia, hướng người kia nói: "Kéo đi."

Bên trên đã có người đợi sẵn, bọn họ liền kéo Diệp Dung Hoa đi lên.

Không đợi bốn người cùng lên, ở đây đã có người đưa Diệp Dung Hoa tới boong tàu.

Ánh trăng cùng ánh đèn đan xen vào nhau, Diệp Dung Hoa thấy một nam tử trẻ tuổi ngồi trên boong tàu, nhàn nhã pha trà, tuy không rõ dung nhan nhưng tư thái, động tác vô cùng ưu tư.

"Chủ tử, đây là thích khách vừa bị bắt." Người mang Diệp Dung Hoa tới đẩy nàng về phía trước.

Nam tử kia vẫn duỗi tay pha trà.

Tựa như tất cả đều không liên quan tới hắn.

Làn da trắng nõn, ngón tay thon dài, dưới ánh đèn và ánh trăng càng thêm ma mị, động tác mềm nhẹ như đi trên mây.

Tuy vậy, Diệp Dung Hoa lại cảm nhận được sự thờ ơ từ hắn, trong đôi mắt kia hoàn toàn không có sự quan tâm với những chuyện xung quanh.

Nước, tí tách từ lọn tóc, y phục của Diệp Dung Hoa nhỏ giọt xuống.

Nam tử không nói gì.

Diệp Dung Hoa cũng im lặng, chỉ bình tĩnh chờ hắn lên tiếng.

Nhất thời, xung quanh chỉ còn tiếng pha trà của y cùng tiếng nhỏ giọt trên y phục của Diệp Dung Hoa.

Không khí như lắng đọng lại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Công tử như hoa (1)

Ánh trăng cùng ánh đèn dừng trên gương mặt của nam tử, khiến dung nhan của y có chút mơ hồ, hai mắt buông xuống, động tác trên tay ưu nhã đến mức khiến người nhìn hít thở không thông.

Theo động tác của y, hơi nước mang theo hương trà dần lan tỏa.

Động tác dừng lại, y mới quay đầu, nhàn nhạt nhìn Diệp Dung Hoa.

Tuy nàng đã gặp biết bao soái ca mỹ nữ ở thời hiện đại, nhưng lúc này không khỏi trầm bặt lên câu cảm thán.

Nam tử này, ông trời quả nhiên ưu ái y.

Làn da trắng như tuyết, hàng mi mềm mại như nước, mắt phượng đen nhánh cất giấu một chút ánh sáng như sao trên trời đêm, sống mũi cao, đôi môi mỏng..

Ánh trăng cùng ánh đèn cùng hòa hợp ngay gương mặt y, dung nhan kia càng thêm ma mị, như chi lan ngọc thụ, hoa nhường nguyệt thẹn.

Chỉ là, biểu cảm lạnh nhạt, ánh mắt hờ hững như mọi vật trên thế gian đều không thể khiến y để ý.

Ẩn sâu trong đó là sự thờ ơ cùng chút sát ý, Diệp Dung Hoa phải nhủ mày mới phát hiện được.

Đúng, là sát khí của kẻ sẵn sàng đập lên máu tươi.

Diệp Dung Hoa bình tĩnh nhìn y, nhẹ giọng gần từng chữ một: "Ta không phải thích khách."

Hiện tại, trên con thuyền này, y là chủ nhân.

Có thể sống lại một lần, nàng không muốn chết.

Nước từ mái tóc cùng xiêm y ướt át nhỏ giọt, nước cứ thế tạo một mảng tròn dưới chân của nàng.

Bộ dáng chật vật cũng không ảnh hưởng tới vẻ mỹ lệ của nữ tử.

Mười bốn tuổi, gương mặt chỉ bằng bàn tay, da như sứ trắng, hàng mi xa xa, đôi môi như cánh hoa, cằm nhỏ mà thanh tú, không thể nghi ngờ, nàng chính là một mỹ nhân.

Đặc biệt là cặp mắt, rực rỡ lấp lánh đến kinh người.

Nhưng, một tiểu cô nương chỉ hơn mười tuổi ban đêm ở dưới sông làm gì?

Bị bắt, tại sao còn bình tĩnh như vậy?

Không có vấn đề?

Không phải thích khách?

Dùng mỹ nhân kế sao? Dung mạo thật tuyệt sắc.

Nhưng vỡ kịch này...

Cũng thật khác người.

Nam tử bình tĩnh đuổi tay: "Có muốn uống một ly không?"

Y là muốn phẩm trà, hàn huyên sao? Tuy nàng đã ở trên thuyền của y, nhưng...

Diệp Dung Hoa cúi đầu nhìn y phục ướt đầm của mình: "Ta không sao cả, chỉ sợ công tử để ý."

Ý của nàng là không muốn mặc đồ ướt át thế này nói chuyện với y.

"Túy Đồng "

Nam tử vừa lên tiếng gọi, một nữ tử mặc áo màu xanh từ trong tối bước ra, khụy gối: "Vâng, chủ tử."

Túy Đồng tới trước mặt Diệp Dung Hoa, cung kính: "Tiểu thư, thỉnh đi cùng nô tỳ."

Diệp Dung Hoa gật đầu, sau đó cùng nàng ta vào trong, thay y phục khô ráo.

"Đây là xiêm y của nô tỳ, tiểu thư xin đừng ghét bỏ, chờ tới hừng đông thuyền vào bến, nô tỳ sẽ đi mua bộ mới cho người." Túy Đồng dẫn nàng trở về, nói.

Diệp Dung Hoa mỉm cười, lắc đầu: "Phiền các người rồi."

Hiện tại có y phục khô ráo để thay đã là không tồi, nàng sao còn kén cá chọn canh chứ?

Lên boong tàu, Diệp Dung Hoa thông dong ngồi đối diện nam tử, bung ly trà, cúi đầu uống một ngụm, ngược mắt: "Trà xuân năm nay sao?"

Tuy là câu hỏi, nhưng ngữ khí lại là khẳng định.

"Ừ." Nam tử không nói nhiều, coi như đã trả lời nàng.

Diệp Dung Hoa lại uống thêm một ngụm, sau đó mới ngẩng đầu giải thích: "Ta thật sự không phải thích khách, ta tên Diệp Dung Hoa, là nữ nhi của nhị phòng Diệp gia." Diệp Dung Hoa đưa mắt nhìn ánh trăng trên mặt sông, nàng dùng một lát, mới tiếp tục, "Hiện tại ở đây, ta cũng vì có nguyên nhân bất đắc dĩ."

Bị người thân cùng vị hôn phu bán đứng, nàng dù muốn nói cũng nói không nên lời, hơn nữa, không thân không thích, nàng cũng không cần kể nhiều với y.

Nếu y muốn biết, chỉ cần điều tra, sẽ rõ.

Cho nên, nàng chỉ cần nói thân phận của mình là được.

Nam tử nhú mày, lạnh lẽ đưa mắt nhìn nàng: "Nhị phòng Diệp gia? Nữ nhi của Trạng nguyên Diệp Thế Hiên?"

"Đúng vậy." Diệp Dung Hoa gật đầu.

Ánh mắt nam tử nhìn nàng mang theo một chút hoài nghi: "Cô nương Diệp gia nửa đêm ở dưới sông, hơn nữa còn lẻ loi một mình?"

Tuy Diệp Thế Hiên đã qua đời, nhưng nữ nhi của ông ta nửa đêm ở dưới sông, bôi lợi sao? Chẳng lẽ không chơi được ở hồ sen hoa viên Diệp gia ư?

Tuy hiện tại là giữa hè, nhưng việc này thật không thể tưởng tượng.

Diệp Dung Hoa khẽ cười: "Những lời ta nói đều là thật, nếu công tử không tin, có thể phái người điều tra, xem lời ta nói là thật hay giả. Dù sao ta cũng đã ở trên thuyền, nếu có nửa lời giả dối, tới lúc đó muốn xử lý thế nào không phải chỉ cần một câu của công tử thôi sao?"

Ánh mắt thẳng thắn thành khẩn, không chút hoang loạn.

Chẳng lẽ nhiều năm không về, phong tục hiện tại ở kinh thành đã thay đổi rồi sao? Nam tử hít mắt, trong lòng vẫn không thể tưởng tượng được.

Diệp Dung Hoa khẽ cười, nàng nhìn người đối diện, không hề lên tiếng cường điệu lời nói của mình.

Từ hơi thở của nam tử kia, nàng có thể cảm nhận y là người ẩn cư đã lâu.

Nàng không cần nhiều lời, nếu không tin, y chắc chắn sẽ phái người điều tra, nếu nói nhiều, ngược lại sẽ giống giấu đầu lòi đuôi.

Hơn nữa, ở trước mặt người như vậy, tuyệt đối không được nói dối.

Ngón tay thon dài vuốt ve ly trà, nam tử lên tiếng: "Hình như cô nương không hề sợ hãi."

Diệp Dung Hoa nhẹ giọng: "Vàng thật thì không sợ lửa."

Thật sự là cô nương Diệp gia sao? Nam tử gác ly trà xuống, vừa định nói chuyện thì nghe tiếng ồn ào từ nơi khác truyền tới.

Diệp Dung Hoa quay đầu, trong lòng không khỏi trầm xuống, chẳng lẽ bọn người Bạch Lãm đã đuổi tới sao?

Ánh mắt nam tử đối diện cũng trầm xuống, y ngẩng đầu nhìn người đứng cách đó không xa: "Lâm Hạ."

Lâm Hạ gật đầu, nhanh chóng rời đi tra hỏi nguyên do.

Rất nhanh, Lâm Hạ đã trở về, hồi bẩm: "Là người của Bạch gia, nói đại thiếu nãi nãi nhà họ rơi xuống nước, tới hỏi chúng ta có cứu được người không?"

Quả nhiên, sợ thứ gì thì thứ đó tới!

Ánh mắt Diệp Dung Hoa lập tức trở nên sắc bén, cái gì là đại thiếu nãi nãi hả? Cả nhà hần ai cũng được gọi là thiếu nãi nãi, Bạch Lãm là người đã có gia thất, hiện tại dám tới đây nói nàng là thiếu nãi nãi của hần sao?

Vô sỉ!

Cầu y cứu mình sao? Dung Hoa ngược mắt nhìn nam tử đối diện.

Nhưng người này lại không chút liên quan tới nàng, hiện tại hiềm nghi thích khách còn chưa được tẩy sạch nữa! Y dựa vào cái gì mà giúp nàng? Diệp Dung Hoa ngẩng đầu nhìn nam tử, chỉ thấy ánh mắt y sâu không thấy đáy.

"Đại thiếu nãi nãi của Bạch gia? Bạch Lãm sao?" Nam tử dường như rất có hứng thú, đưa mắt nhìn Diệp Dung Hoa, nhẹ giọng.

"Vâng." Lâm Hạ gật đầu.

Thanh âm nhàn nhạt, dung nhan tuyệt sắc, biểu cảm bình tĩnh, ánh mắt sâu không thấy đáy, tất cả khiến Diệp Dung Hoa như bị nghẹn họng.

Y không phải sẽ giao nàng ra đấy chứ?

Vất vả lắm mới chạy tới đây, hiện tại nếu bị Bạch Lãm bắt về, sau này còn muốn trốn đi, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy!

Làm sao bây giờ?

Nếu cầu xin y giúp, y sẽ giúp sao?

Y tựa như là người không coi ai vào mắt, lúc này, y có thể ra tay giúp nàng hay sao?

Lòng bàn tay Diệp Dung Hoa không biết từ khi nào đã ướt đầm mồ hôi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 5: Công tử như hoa (2)

Trong lòng không khỏi khẩn trương, nhưng Dung Hoa không hề thể hiện trên mặt, biểu cảm vẫn bình tĩnh dị thường.

Nam tử tuy vẫn thờ ơ nhìn nàng nhưng khóe miệng đã khẽ cong lên.

Y như muốn xem nàng đang nghĩ gì trong lòng.

Hít một hơi thật sâu, Diệp Dung Hoa nhú mày, nhìn hấn nói: "Giúp ta đi, đuổi được bọn họ đi rồi, ta sẽ kể lại tỉ mỉ cho công tử."

Nói xong, nàng đưa tay ôm quyền hướng về phía y. Bị Bạch Lãm bắt về làm thiếp còn không bằng bị người trước mặt coi là thích khách, một đao giết chết, vậy thống khoái hơn!

Hy vọng nam tử trước mặt có thể duỗi tay tương trợ!

Ánh mắt Dung Hoa mang theo vài phần thỉnh cầu.

Đại thiếu nãi nãi của Bạch gia? Người của Bạch Lãm? Chẳng lẽ là vị cô nương trước mặt?

Nàng nói mình là nữ nhi của Diệp Thế Hiên, lại giữa đêm ở dưới sông, không chết chứng tỏ nàng biết bơi, nhưng với tình hình trước mắt, nàng hấn không đơn thuần như vậy, chắc chắn còn tình thông nhiều thứ khác.

Nhưng, Bạch gia...

Nam tử mơ hồ hỏi: "Vì sao phải giúp người?"

Đứng, y vì sao phải giúp nàng? Dung Hoa chỉ khẽ cười: "Gặp chuyện bất bình rút đao tương trợ."

"Có chút đạo lý." Biểu cảm của nam tử vẫn không thay đổi.

"Nếu công tử có thể tương trợ, tương lai ta nhất định sẽ dùng số tiền lớn để cảm tạ." Dung Hoa khẳng định.

"Số tiền lớn?" Nam tử đưa mắt nhìn con thuyền ở xa, "Bạch Lãm hiện tại là gia chủ của Bạch gia, cứu nữ nhân của hấn, hấn nhất định sẽ ghi thù."

Nói xong, y lại thờ ơ đưa mắt nhìn nàng.

Khóe môi cong lên, Dung Hoa nhìn thẳng y.

Ý của y, nàng rõ.

Y đang nghi ngờ số tiền lớn nàng nói là của Bạch Lãm. Bạch gia nổi tiếng nhiều tiền, mà nàng chẳng qua là một tiểu cô nương cha mất mẹ tái giá, không ai quan tâm.

Thấy nàng không định lui bước, ánh mắt còn rực rỡ mang theo tự tin, không tồi!

Nam tử phát tay: "Lâm Hạ, đuổi đi."

"Vâng." Lâm Hạ nhận lệnh, nhanh chóng lui xuống.

Xem ra, bản thân đã qua kiếp này!

Trái tim treo ngược cuối cùng cũng buông xuống, Diệp Dung Hoa nhìn nam tử đối diện tiếp tục phẩm trà, nàng không cười, chỉ duỗi tay cầm ly, uống một ngụm.

Người Bạch Lãm phải đi nhanh chóng trở về, hỏi bầm: "Gia, bên kia nói không tìm thấy người."

"Không thấy? Ai ở trên thuyền?" Bạch Lãm ngược mắt, hỏi.

"Không rõ."

Biểu cảm trên gương mặt Bạch Lãm trầm xuống: "Tiếp tục qua đó, cứ nói nếu cứu được thiếu nãi nãi, ta sẽ cảm tạ bằng năm vạn bạc trắng."

"Năm vạn?" Lâm Hạ nhìn đám người tới, hỏi, "Các người muốn làm gì? Muốn ép buộc sao?"

"Đại ca đừng hiểu lầm." Người dẫn đầu chấp tay, cười nói, "Là thế này, thiếu nãi nãi rơi xuống nước, đại gia chúng ta vô cùng lo lắng cho nên mới phải người xuống tìm, vô tình chúng ta thấy thuyền của các vị, liền nghĩ có phải mọi người đã cứu thiếu nãi nãi hay không. Huynh đệ, người tốt chắc chắn sẽ gặp hảo báo, tối nay quá rầy rồi, xong việc ta sẽ tự mình xin lỗi quý chủ tử, còn thỉnh đại ca đừng làm khó."

Tiếng nói chuyện bên dưới theo gió đêm truyền tới tai Dung Hoa.

Năm vạn lượng? Số tiền này thật sự quá lớn.

Mà người trước mặt... Diệp Dung Hoa nhìn nam tử đối diện, y dường như không quan tâm đám người đó đang nói cái gì.

Người này, không giàu thì cũng quý.

Nhưng có ai mà không thích tiền cơ chứ?

...

Không phải chỉ là tiền thôi sao?

Lâm Hạ khinh thường nhìn đám người muốn lên thuyền kia, trầm giọng: "Bạch đại thiếu gia, thật xin lỗi, chủ tử ta đã nói không thấy người, các người trở về đi."

Người dẫn đầu thấy Lâm Hạ nhú mày, hơi thở khá dài, những người bên cạnh cũng không thua kém, xem ra là kẻ biết võ. Hắn suy nghĩ một hồi, cung kính chấp tay: "Lâm phiến rồi, chờ trời sáng ta lại tới bái phỏng, cáo từ."

Nói xong, hắn liền mang người lui về.

Nhìn đám người không mang kết quả trở về, sắc mặt Bạch Lãm xám như tro.

"Gia, người trên thuyền đều biết võ." Thường Xuyên cúi đầu, hỏi bẩm, "Chúng ta không rõ tình hình trên thuyền, nơi này lại gần kinh thành, không biết bọn họ có phải quyền quý hay không. Chờ tới trời sáng, thuộc hạ lại sang hỏi tin tức, được không ạ?"

Bạch Lãm nhú mày, gật đầu.

Vì một nữ tử mà đắc tội với người quyền quý, thật không nên.

Bạch gia mặc dù có tiền nhưng chỉ là thương hộ, tuy thân thiết với Thành Quốc Công phủ nhưng chuyện này rốt cuộc không thể để lộ ra ngoài, nếu không chắc chắn sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của Thành Quốc Công phủ.

Cho dù không cam lòng, hắn cũng chỉ có thể như thế.

"Trông chừng chiếc thuyền đó." Bạch Lãm đưa mắt nhìn con thuyền bên kia, "Ngày mai, ta tự mình đi bái phỏng."

Thường Xuyên gật đầu.

Bạch Lãm đứng dựa vào lan can, đang định xoay người đi nghỉ thì có người vội vàng chạy tới, bẩm báo: "Đại thiếu gia, nước vào thuyền rồi."

"Sao lại như vậy?" Bạch Lãm dừng bước.

"Đuôi thuyền bị thủng một lỗ, không ai chú ý, hiện tại nước đã vào đáy thuyền..."

"Tại sao lại có lỗ thủng?" Bạch Lãm hỏi, đây là thuyền hắn đặc biệt sai người chế tạo, có thể sánh ngang thuyền rồng, sao có thể bị hư cơ chứ?

Người nọ ngậm ngừng: "Là... Là có người cố ý phá hư."

Có người cố ý?

Nàng nhảy xuống nước, sống không thấy người, chết không thấy xác.... Bạch Lãm nghĩ nghĩ, sự tình dần rõ ràng.

Thì ra là vậy!

Thật không ngờ nàng còn biết bơi, khó trách nhiều người như thế cũng không tìm thấy nàng.

"Đại thiếu gia, cập bờ trước đi." Thường Xuyên lên tiếng.

Bạch Lãm quay đầu nhìn người vừa tới, hỏi: "Có thể sửa không? Nhiều nhất chống đỡ được bao lâu?"

"Trong chốc lát không thể tu sửa." Người nọ đáp, "Nhiều nhất là hai canh giờ."

Hai canh giờ?

Bạch Lãm nhìn trời đêm: "Cập bờ."

Hiện tại còn chưa tới giờ Tý.

Hắn tung hoành khắp nơi, không ngờ hôm nay lại thua trong tay một tiểu nha đầu.

Hai tay siết chặt thành nắm, Bạch Lãm nhất định phải tìm được nàng, biến nàng thành người của hắn.

Dung Hoa nhìn chiếc thuyền rời đi, khóe môi cong lên ý cười.

Nam tử đối diện thấy Bạch Lãm cho thuyền đi về hướng bờ biển liền quay đầu nhìn Dung Hoa, thấy nụ cười trên mặt nàng, y nói: "Bên đó hình như đã xảy ra chuyện."

"Là chút lễ vật ta tặng cho hân." Dung Hoa mỉm cười, tinh ranh như tiểu hồ ly.

"Vậy sao?"

Dung Hoa không đáp, chỉ nhún vai tỏ vẻ vô tội.

Nam tử nhìn nàng, thấy nàng không có ý định nói chuyện thì phân phó một tiếng: "Túy Đồng, đưa Diệp tiểu thư đi xuống nghỉ ngơi."

Dung Hoa đứng dậy, đi được hai bước liền xoay người: "Ta còn chưa biết tên của ân công."

Dưới ánh đèn, nam tử do dự một lát, cuối cùng mới nhẹ giọng trả lời: "Liễu Hành."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 6: Nàng, vì sao phải chạy trốn?

"Liễu công tử, đa tạ." Dung Hoa gật đầu.

"Diệp cô nương, hiềm nghi của cô nương còn chưa tẩy sạch." Liễu Hành bình tĩnh nhìn nàng.

"Thanh giả tự thanh, có điều, ta đã hứa sẽ dùng số tiền lớn để cảm tạ, sáng mai chắc chắn sẽ không làm công tử thất vọng." Dung Hoa mỉm cười nói một câu, sau đó xoay người cùng Túy Đồng vào khoang thuyền.

Liễu Hành cũng đứng dậy, phân phó: "Lâm Hạ, ngày mai giờ Mão nhổ neo, trực tiếp hồi kinh."

Lâm Hạ gật đầu: "Vâng."

Liễu Hành đi thêm hai bước, lại bổ sung một câu: "Cái đuôi Bạch gia này phải trừ bỏ sạch sẽ."

Lâm Hạ gật đầu, sau đó lui xuống sắp xếp.

Một đêm không mộng, lúc Dung Hoa tỉnh dậy thì trời đã sáng, vừa ngồi dậy mặc xiêm y vào, Túy Đồng đã bung nước ấm đẩy cửa vào trong, vui cười nói chuyện: "Tiểu thư tỉnh rồi sao?"

"Ừ."

"Tiểu thư tỉnh dậy thật đúng lúc, qua một canh giờ nữa thuyền sẽ cập bến, sau đó chúng ta sẽ đổi sang dùng xe ngựa, nô tỳ còn định vào đánh thức tiểu thư nữa đấy." Túy Đồng vừa hầu hạ nàng rửa mặt, vừa tươi cười trò chuyện.

"Gây rắc rối cho mọi người rồi." Dung Hoa khách khí.

"Tiểu thư quá lời." Túy Đồng cung kính đáp.

Rửa mặt xong, Dung Hoa kêu Túy Đồng đưa nàng tới phòng bếp của thuyền. Nơi này nguyên liệu có hạn, nhưng cá vẫn còn rất tươi.

Trở tài một hồi, Dung Hoa kêu người chuẩn bị bữa sáng, sau đó liền xoay người đi lên tầng ba.

Không khí buổi sáng thập phần tươi mát.

Thái dương còn chưa lên cao, bình minh đặc biệt mỹ lệ, ánh nắng mờ mờ cùng dòng nước trong vắt hợp làm một khiến người ta nhìn không được mà cảm thán.

Liễu Hành một thân áo lam tựa vào lan can nhìn về phương xa, dáng người cao lớn, vạt áo tung bay trong gió trông như tiên nhân vừa mới hạ phàm.

Dung Hoa dừng bước: "Chào Liễu công tử."

"Chào Diệp cô nương." Liễu Hành xoay người, đi tới.

Bữa sáng đã dọn sẵn trên bàn.

Túy Đồng cười tủm tỉm: "Công tử, cháo cá này là đích thân Diệp cô nương làm đấy."

"Tự làm?" Liễu Hành có chút bất ngờ mà nhìn Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa mỉm cười: "Liều công tử dùng thử xem."

Liều Hành ngồi xuống, cẩn thận dùng thử một muỗng, sau đó ngẩng đầu nhìn Diệp Dung Hoa: "Diệp cô nương, đây là..."

Là có ý gì?

"Liều công tử cảm thấy thế nào? Món này có hợp khẩu vị không?" Dung Hoa cười hỏi.

May mà cá lần này dễ nếm, nếu là những lần trước...

"Rất ngon."

"Vậy nó hợp khẩu vị của công tử sao?" Dung Hoa nhướn mày. Năm đó, vì tìm hiểu cách điều hành khách sạn, cô đã dành thời gian nửa năm làm trong bộ phận thực phẩm, mặc dù chỉ làm được vài thứ, nhưng nâng lại biết rất nhiều.

Liều Hành gật đầu: "Tay nghề của Diệp cô nương thật không tầm thường."

Chỉ vài chữ đã thừa nhận thành tích của nàng.

"Liều công tử quá khen." Dung Hoa khẽ cười, "Chi bằng chúng ta dùng bữa sáng trước, sau đó mới từ từ nói chuyện được không?"

"Được."

Động tác của hai người vô cùng ưu nhã, chỉ lặng lẽ an tĩnh ngồi ăn. Ăn xong, Dung Hoa lấy một tờ giấy trong ống tay áo ra, nói: "Liều công tử, đây là quà tạ lễ tối qua ta nói."

Liều Hành duỗi tay nhận lấy, y nhìn qua một lượt, ngẩng đầu hỏi: "Đây là số tiền lớn mà Diệp cô nương nói sao?"

"Tiền bạc chỉ là vật chết, nếu tiêu hết rồi, nó sẽ không còn nữa. Món cháo vừa rồi Liều công tử cũng vừa dùng qua, cách làm ghi trên giấy là độc nhất vô nhị, chỉ cần biết cách sử dụng, vậy chẳng phải sẽ kiếm được năm vạn lượng ư?"

Liều Hành trầm tư, qua một lúc lâu mới đáp: "Lời Diệp cô nương nói quả nhiên không sai." Có điều, thoát nhìn y không có hứng thú.

Dung Hoa tiếp tục: "Nếu Diệp công tử không muốn làm ăn buôn bán, vậy giữ bên mình để dùng cũng không tồi, đương nhiên, công tử có thể bán cho người khác." Thiếu chút là quên, niên đại này, thương gia là kẻ có địa vị thấp hèn trong xã hội.

"Cũng không tệ." Liều Hành gật đầu, "Tàu sắp cập bến rồi, Diệp cô nương mau về chuẩn bị đi."

Kỳ thật nàng cũng chẳng có gì để chuẩn bị, y phục mặc trên người là của Túy Đồng, có điều Dung Hoa cũng không muốn nhiều lời, chỉ cùng nha đầu xoay người về khoang. Nàng hỏi: "Túy Đồng, sau khi xuống thuyền mọi người sẽ đi đâu?"

Xuống thuyền, nàng sẽ phải đối mặt với sự truy bắt của Bạch Lãm. Bạch Lãm tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua cho nàng.

Túy Đồng cười nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, chúng ta sẽ tới kinh thành, công tử đã sắp xếp ổn thỏa, tiểu thư và chúng ta cùng lên đường cũng tiện chăm sóc lẫn nhau."

"Vậy thì tốt quá." Dung Hoa tươi cười, cho dù y vẫn còn hoài nghi nhưng vẫn quan tâm đưa nàng đi cùng, mặc kệ thế nào, đây cũng là kết quả tốt nhất.

Tại nơi xa lạ này, trong người lại không có một xu dính túi, cho dù nàng có đến từ tương lai cũng không thể bảo đảm bản thân tránh được đám người Bạch Lãm.

Có Liễu Hành bên cạnh, nàng ít nhất có thể bình yên trở về kinh thành.

.....

Lên bờ, Liễu Hành không nói gì. Dung Hoa cùng Túy Đồng lên một chiếc xe ngựa.

Đoàn người đi về hướng kinh thành, đến giữa trưa mới ngừng lại.

Dùng cơm xong, Liễu Hành mới lên tiếng hỏi: "Diệp cô nương, nếu đã không có người chăm sóc, hơn nữa bản thân lại vừa trốn khỏi tay Bạch Lãm, sao

cô nương không nghĩ tới chuyện mai danh ả tích chứ?

Vừa lên bờ, thông tin về nàng y đã cho người điều tra, Ngũ tiểu thư của Diệp gia mới chết bệnh mấy ngày trước đó, mà nàng hiện tại lại đang sống sờ sờ đứng trước mặt mình.

Nguyên nhân trong đó, y có thể đoán được vài phần.

"Ta vì sao phải mai danh ả tích?" Y chắc chắn đã điều tra, tốc độ thật nhanh! Dung Hoa uống một ngụm trà, tiếp tục, "Ta không giết người phóng hỏa, cũng không gây ra chuyện thương thiên hại lý, bản thân tại sao phải mai danh ả tích? Vì cái gì mà phải trốn chạy?"

Những ủy khuất đó, những vết thương đó, tuy người chịu không phải là nàng, nhưng một thiếu nữ ở độ tuổi đẹp nhất lại uất ức chết như vậy, nàng không cam tâm.

Nàng ấy là một thiên kim sống theo khuôn phép, không làm chuyện sai, càng không có lỗi với người khác, rốt cuộc bọn họ tại sao lại chà đạp nàng?

Mà những người đó còn là người thân của nàng ấy, tối qua Bạch Lãm vừa mở miệng đã đồng ý đưa ra năm vạn lượng, xem ra quan hệ giữa Diệp gia và Lâm gia không hề bình thường, bọn họ dựa vào cái gì mà chà đạp nàng, sau đó vẫn có thể kê cao gối mà ngủ chứ? Trước thì bán nàng, sau đó hứa sẽ cho nàng cuộc sống không thiếu thốn sao?

Liễu Hành không ngờ Diệp Dung Hoa lại nói như thế, y trầm mặc một lát, nhắc nhở: "Cô nương trở về, cuộc sống trong tương lai sẽ càng khó khăn."

"Núi cao cũng sẽ có đường để đi." Dung Hoa hỏi ngược lại một câu, "Hơn nữa, Liễu công tử cho rằng một nữ tử như ta nếu mai danh ả tích sẽ có cuộc sống an bình sao?"

Trước không nói tới Bạch Lãm, chỉ riêng với gương mặt này, tại một xã hội bị cường quyền áp đặt, cao bay xa chạy, mai danh ả tích thật sự là lựa chọn tốt nhất hay sao?

Liễu Hành nhìn nàng: "Cô nương có thể che mắt giấu tai."

"Giấu được một lúc nhưng không thể cả giấu hết cuộc đời." Dung Hoa khẽ cười, "Ta về rồi, khó khăn chắc chắn sẽ gặp phải, nhưng cũng có những người nhất định đứng ngồi không yên."

Liễu Hành suy tư, không tiếp tục nữa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 7: Có quý!

Trên đường, Liễu Hành không nhắc lại vấn đề này với nàng nữa.

Ngày về tới kinh thành, Dung Hoa không trực tiếp trở về Diệp phủ mà đợi sang hôm sau, nếu nàng nhớ không lầm, ngày mai là sinh thần của bá mẫu Kỷ thị, khách khứa đông đúc, đến lúc đó bản thân trở về không phải sẽ có hiệu quả hơn sao?

Liễu Hành quả nhiên làm người tốt tới cùng, đồng ý giữ nàng một đêm.

Sáng hôm sau, thời điểm cáo từ, Liễu Hành kêu Túy Đồng theo nàng về phủ: "Công thức khi trước Diệp cô nương đưa không biết có dùng được hay không, chỉ bằng để Túy Đồng thay ta học hỏi."

"Đại ân không thể nào cảm tạ bằng lời, Liễu công tử, hẹn ngày sau gặp lại." Dung Hoa khuyụ gối hành lễ, sau đó liền cùng Túy Đồng lên xe.

Là lòng tốt cũng được, là đồng tình cũng thế, ân tình của này, nàng sẽ ghi nhớ.

Xuống xe, Dung Hoa mang theo Túy Đồng, từng bước từng bước ưu nhã đi vào.

Quán gia Diệp Nghĩa đã tươi cười đón khách, thấy Dung Hoa đi tới, ông ta sững sốt, sau đó xoa xoa mắt mình, nói không thành câu: "Ngũ... Tiểu... Tiểu... Thư?"

"Có quý!" Đám gia đình bên cạnh sợ tới hai chân run lên.

"Hét to như vậy còn ra bộ dáng gì?" Diệp Nghĩa dù sao cũng là người từng trải, ông ta nhanh chóng hoàn hồn, quay đầu mắng, "Chỉ là tiểu cô nương trông giống Ngũ tiểu thư, quý gì chứ? Coi chừng ảnh hưởng tới khách quý!"

"Nghĩa thúc." Tổ tông của Diệp Nghĩa là gia phó của Diệp gia, người nhà bọn họ được lấy họ Diệp, cho nên đám tiểu bối các nàng đều tôn xưng gọi ông ta một tiếng nghĩa thúc. Dung Hoa đi tới, tươi cười thân thiết hỏi, "Nghĩa thúc, con về rồi. Tổ mẫu, bá phụ, bá mẫu, đường huynh, đường tỷ, đường muội, bọn họ đều khỏe chứ?"

"Ngũ... Ngũ tiểu thư?" Diệp Nghĩa không tin vào mắt mình, cả người đầy mồ hôi lạnh, "Ngũ... Tiểu thư, sao người lại quay về?"

Ban ngày ban mặt đã gặp quý sao? Diệp Nghĩa ngẩng đầu nhìn ánh mắt trời rực rỡ bên trên, chẳng lẽ âm hồn của Ngũ tiểu thư không sợ hồn phi phách tán sao?

"A, có quý!" Đám gia đình vội vàng bỏ chạy.

Dung Hoa nhìn Diệp Nghĩa, sau đó nâng bước lướt qua, cùng Túy Đồng vào phủ.

Cả đoạn đường, gà bay chó chạy.

"Hiệu quả cũng không tệ." Dung Hoa cười tủm tỉm.

"Thảo nào tiểu thư lại chọn hôm nay trở về, rõ ràng là muốn kinh thiên động địa về nhà đây mà!" Túy Đồng cũng cười, khen.

Dung Hoa gật đầu, bước đi càng thêm ưu nhã, tiếp tục hướng về hậu viện.

.....

Sinh thần lần này của Kỳ thị cử hành ở Hà uyển, Hà uyển tên như ý nghĩa, bên trong có một hồ sen rất lớn, hiện tại đúng lúc mùa sen nở rộ, hương thơm thanh thuần thấm đẫm ruột gan.

Kỳ thị và Diệp lão phu nhân đang cùng các vị phu nhân khác nói chuyện nhà, mà nữ nhi Diệp Chi Châu cùng thứ nữ nhị phòng Diệp Di Nguyệt cùng các tiểu thư vui đùa ngoài vườn.

Một bà tử sắc mặt không tốt đi vào, lặng lẽ tới cạnh Kỳ thị, cúi đầu: "Phu nhân, không xong rồi, Ngũ tiểu thư đã trở về."

"Người nói cái gì? Ai trở về?" Kỳ thị đang trò chuyện với phu nhân bên cạnh nên nghe không rõ, liền quay đầu hỏi lại một câu.

Bà tử kia định trả lời thì bên ngoài truyền tới tiếng kêu thất thanh: "Quý, có quý!"

Kỳ thị nhú mày, vừa đứng dậy thì Diệp lão phu nhân đã lên tiếng: "Đi xem đi, đám nô tài đó thật không hiểu quy củ."

"Vâng, mẫu thân, con đi ngay." Kỳ thị cung kính, sau đó cười xin lỗi với các vị phu nhân khác, "Để mọi người chê cười rồi."

"Nói không chừng lại là kẻ nào nhất gan sợ chuyện thôi, lão phu nhân yên tâm, không sao đâu." Tẩu tử của Kỳ thị, Kỳ phu nhân cười an ủi Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân cũng cười: "Bên ngoài đều là các tiểu cô nương, đừng để bọn họ hoảng sợ."

Mấy vị phu nhân khác cũng vội cười khuyên giải.

Kỳ thị lập tức ra ngoài.

Người còn chưa tới cửa, đám cô nương bên ngoài đã hoa dung thất sắc kéo nha đầu của mình chạy vào phòng: "Quý, quý kia!"

Sắc mặt Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt tái nhợt, hai người đỡ tay nha đầu, thanh âm run run: "Có... Quý, có quý..."

Đám cô nương đều sợ tới sắc mặt trắng bệch, ai nấy đều run lấy bầy, không ngừng kêu: "Quý... Quý..."

Chúng phu nhân vội vàng trấn an.

Việc này...

Sắc mặt Diệp lão phu nhân cũng trầm xuống.

Kỳ thị nhìn tỷ muội Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, trách mắng: "Châu Nhi, Nguyệt Nhi, chuyện gì mà hoảng loạn như vậy?"

Ban ngày ban mặt, lấy đâu ra quý?

Kỳ thị lạnh lùng nhìn đám bà tử theo hầu.

Đám người đồng loạt quỳ xuống, run tay chỉ ra bên ngoài: "Phu nhân, Ngũ... Ngũ... Tiểu thư, Tiểu thư... Đã... Trở về..."

"Yêu ngôn hoặc chúng, ai cho các người nói bậy!" Kỳ thị không khỏi sợ hãi, nhìn mây cả giận, "Là ai giả thân giả quý tung tin đồn hả? Mau đưa các vị tiểu thư..."

"Bá mẫu." Ngoài cửa truyền tới giọng nói thanh thúy nhưng vô cùng quen thuộc.

Kỳ thị nghẹn lời, chậm rãi quay đầu nhìn ra.

Dung Hoa một thân áo tím mặc đi vào, gương mặt mang theo nụ cười rực rỡ như ánh mặt trời.

Kỳ thị mở to hai mắt, một câu cũng nói không nên lời, hai chân như cây đĩnh bị đóng dưới đất không thể cử động.

Nha đầu chết tiệt này, nàng ta... Nàng ta sao lại xuất hiện ở đây?

"Ngũ cô nương?" Chúng phu nhân nhìn người đi tới cũng cả kinh.

"Quý..." Một phu nhân nhất gan lớn tiếng gọi.

Kỳ thị nuốt một ngụm nước bọt: "Dung... Nha đầu..."

Dung Hoa đi tới trước mặt Kỳ thị, nụ cười ôn nhu, quan tâm hỏi: "Đại bá mẫu, người làm sao vậy? Không phải thân thể có chỗ không thoải mái đấy chứ?"

Nha đầu chết tiệt, biết rồi còn hỏi!

Kỳ thị hận không thể vung tay tát nàng một cái, đem nụ cười trên gương mặt kia xé nát. Nhưng ngại mọi người ở đây, bà chỉ có thể vò chặt khăn lụa trong tay.

"Ngũ muội muội, muội là người hay quý vậy?" Diệp Di Châu sợ hãi rúc người vào Kỳ thị.

"Dung nha đầu? Là con sao? Thật sự là con sao?" Diệp lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở giữa, lệ nóng lã lã rơi ra.

"Tổ mẫu, là cháu đây, cháu đã trở về." Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Diệp lão phu nhân, khuyu gối hành lễ.

Hiện tại người đang sống sờ sờ trước mặt, bọn họ còn có thể làm gì?

Vậy sự tình lúc trước phải giải quyết sao đây?

Cả người Kỳ thị ướt đầm mồ hôi lạnh, nhưng nội tâm lại nóng như lửa đốt.

Nhiều người đang nhìn như vậy, bà phải giải thích sao đây?

"Đứa cháu đáng thương của ta!" Diệp lão phu nhân run rẩy đứng dậy, mới đi được vài bước đã lão đảo ngã xuống, hôn mê bất tỉnh.

Gừng càng già quả nhiên càng cay! Nhìn Diệp lão phu nhân ngã đi, khóe miệng Dung Hoa xẹt qua một tia cười lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 8: Bào chữa

Người cũng đã ngã đi, lực chú ý của mọi người trong phòng đương nhiên chuyển sang Diệp lão phu nhân.

"Mẫu thân." Kỳ thị vội vàng chạy tới, "Trần ma ma, mau, mau đi mời đại phu."

Bà ta vừa phân phó vừa kéo tay Diệp lão phu nhân: "Đều tại con dâu bất hiếu, không thể quản thúc hạ nhân tốt làm mẫu thân hoảng sợ."

Xây ra sự tình như vậy, người bên ngoài đương nhiên không thể chối bỏ trách nhiệm.

Tâm phúc của Diệp lão phu nhân - Lý ma ma ở cạnh vừa gọi vừa ấn huyệt nhân trung: "Lão phu nhân, lão phu nhân..."

Diệp lão phu nhân khẽ mở mắt, lẩm bẩm: "Đứa cháu số khổ của ta, đứa cháu đáng thương của ta..."

"Dung nha đầu, mau lại đây, con có biết tổ mẫu của mình mấy ngày nay thương tâm lắm không?" Kỳ thị lau nước mắt, kéo Dung Hoa tới trước mặt Diệp

lão phu nhân.

"Dung nha đầu, mau để tổ mẫu xem, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?" Diệp lão phu nhân nắm tay Diệp Dung Hoa, hỏi.

Dung Hoa rung rung nước mắt, ủy khuất cúi đầu: "Tổ mẫu, đại bá mẫu... Đại bá mẫu..."

Cánh tay đột nhiên cứng lại, Diệp lão phu nhân cắt ngang lời nàng: "Đại bá mẫu cũng vì muốn tốt cho con, nếu đã trở về, vậy thì tốt rồi, chỉ cần con không sao, con tốt, ta cũng yên tâm. Ngày sau có xuống suối vàng gặp phụ thân con, ta cũng không cảm thấy hổ thẹn."

Chúng phu nhân nghe xong như lọt vào trận sương mù. Nghe ý của lão phu nhân, chuyện Ngũ cô nương qua đời là giả hay sao?

Kỷ thị giật mình, lập tức thuận theo Diệp lão phu nhân, kéo tay Dung Hoa: "Đại chất nữ, đừng trách bá mẫu không nói trước chuyện này cho con biết, là số con phải trải qua kiếp nạn, bá mẫu chỉ có thể tìm người hứng chịu dùm con. Con yên tâm, qua được kiếp này, về sau con sẽ thuận thuận lợi lợi, phú quý bình an."

Diễn được tới đây chắc chắn có thể giải giải ảnh hậu. Dung Hoa cũng tỏ vẻ cảm động, nước mắt dâng trào: "Tổ mẫu, đại bá mẫu, Dung Hoa cứ nghĩ mọi người không cần con, lúc con tỉnh lại phát hiện bản thân ở trong xe ngựa rời khỏi kinh thành, người nọ còn nói đại bá mẫu bán con cho hắn..."

Mọi người đều cả kinh.

Kỷ thị thật sự cũng muốn giống lão phu nhân trực tiếp ngắt đi nhưng không thể được, có quý mới biết nàng sẽ nói tiếp cái gì? Duỗi tay ôm Dung Hoa vào lòng, bà ta cắt ngang lời nàng: "Chúng ta thương con còn không hết, nào đầu nỡ bán con? Là ai nói vậy hả? Nếu không phải vì tốt cho con, chúng ta sao có thể để con ra ngoài né tránh kiếp nạn? Cũng may mọi thứ đều qua rồi, chúng ta cũng có thể an tâm."

Kỷ thị khóc lóc nước nớc.

"Ngũ muội muội, muội về thì tốt rồi." Diệp Di Châu ở cạnh kéo tay Dung Hoa, bày ra vẻ mặt tỷ muội tình thâm."

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt cũng duỗi tay kéo vạt áo của Dung Hoa."

"Ngũ cô nương đại nạn trở về là một chuyện tốt, lão phu nhân nên cao hứng mới phải?"

"Mất đi mà tìm trở về, là hi sự."

"Hôm nay lại là sinh thần của Diệp phu nhân, song hỷ lâm môn!"

Đám phu nhân đồng loạt lên tiếng.

"Để mọi người chê cười rồi." Kỷ thị hướng tất cả xin lỗi.

Một người đã chết đột nhiên trở về, lão phu nhân chắc chắn sẽ chịu không nổi mà hôn mê rồi? Nguyên nhân trong đó ai mà biết được? Một chuyện đường đột xảy ra như vậy, chúng phu nhân đều là người có mặt, khuyên một hai câu rồi lần lượt cáo từ.

Kỷ thị đương nhiên cũng không giữ lại, chỉ xin lỗi và phân phó gia đình tiễn khách khứa.

Tiệc sinh thần này, xui hết chỗ nói.

Dung Hoa bị Diệp lão phu nhân ôm chặt vào lòng, giống như sợ chỉ cần buông tay sẽ không thấy nàng.

Chúng phu nhân vừa đi, hạ nhân cũng thức thời lui xuống.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc, Diệp Cẩm Cẩn ở tiền viện cũng tới.

Dung Hoa đường hoàng trở về, không chỉ hậu viện nháo tới gà bay chó chạy, người ở tiền viện cũng vô cùng hoảng sợ, nữ quyến ở hậu viện đi rồi, nam tử ở tiền viện đương nhiên cũng cáo từ rồi đi.

Cho nên, ba huynh đệ cùng nhau trở về hậu viện, bọn họ chưa nhìn thấy Dung Hoa, vừa tới cửa đã thấy Diệp lão phu ôm nàng trong lòng. Cả ba đều cả kinh: "Ngũ muội muội!"

Thật đúng là nhìn thấy quý!

Người đã chôn rồi, sao còn xuất hiện?

Diệp lão phu nhân xua tay: "Các con đều ngồi xuống đi."

Huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng, tỷ muội Diệp Di Châu không ai ngồi xuống, Kỷ thị quỳ gối trước mặt Diệp lão phu nhân, khóc lóc: "Con dâu đáng chết."

Đám người Diệp Cẩm Hoàng cũng vội quỳ theo: "Tổ mẫu."

Mặc kệ đám tiểu bối làm trò bên dưới, Diệp lão phu nhân vẫn đứ mắt nhìn Dung Hoa, bàn tay vỗ mu bàn tay nằng ý bảo đừng cử động, sau đó ngẩng đầu nhìn Kỳ thị, ánh mắt sắc bén.

"Mẫu thân, con dâu sai rồi, con dâu đáng chết." Kỳ thị nức nở, "Là một vị đại sư của Tướng Quốc Tự nói năm nay Dung nha đầu sẽ gặp kiếp nạn, con cũng là lo lắng cho con bé thôi. Con bé là huyết mạch của Nhị thúc, đại sư nói phải tìm người chấn thay Dung nha đầu, cho nên con mới ra hạ sách này. Mẫu thân, con cũng chẳng còn cách nào khác, chẳng lẽ người cứ trơ mắt để con bé chịu khổ hay sao? Mẫu thân, là con dâu đáng chết, con dâu không nên gạt người, nhưng đại sư nói việc này nếu như tiết lộ ra ngoài, cách làm kia sẽ mất tác dụng, Dung nha đầu..."

"Tổ mẫu, mẫu thân cũng vì cứu Ngũ tỷ tỷ, người tha cho mẫu thân đi." Diệp Di Châu thấy Kỳ thị thương tâm mà khóc cũng nhịn không được mà rơi nước mắt. Nàng bỏ tới trước mặt Diệp lão phu nhân, kéo ống tay áo của bà, cầu xin, "Tổ mẫu, hiện tại Ngũ tỷ tỷ đã bình an vô sự trở về, người đừng giận nữa, mẫu thân cũng vì suy nghĩ cho Ngũ tỷ thôi."

"Tổ mẫu, cũng may Ngũ muội muội không sao, mẫu thân cũng có ý tốt, nếu đại sư đã nói như vậy, mẫu thân cũng không còn cách nào khác." Diệp Cẩm Hoảng nhìn Dung Hoa, "Ngũ muội muội, mấy ngày nay muội chịu khổ rồi, nhưng hiện tại đã trở về nhà, muội không cần lo lắng, cũng không cần sợ hãi nữa."

"Tổ mẫu, người đừng tức giận, hiện tại Ngũ tỷ tỷ cũng về rồi." Hai mắt của Diệp Di Nguyệt cũng ươn ướt.

Diệp Cẩm Bạc chỉ lẳng lặng nhìn Diệp Dung Hoa, Diệp Cẩm Cẩn ở cạnh cũng không lên tiếng.

Diệp lão phu nhân nhìn đám cháu trai cháu gái của mình, ánh mắt nhu hòa dừng trên người đích trưởng tôn Diệp Cẩm Hoảng, sau đó mới nói với Dung Hoa: "Trở về thì tốt rồi, bá nữu con cũng vì tốt cho con, con đừng để việc này trong lòng. Người một nhà mà, ai cũng muốn mọi người bình an." Nói xong, bà lại nhìn Túy Đồng đang đứng ngoài cửa, "Đúng rồi, nhà đầu kia là..."

"Tổ mẫu, nàng ấy là Túy Đồng, mấy ngày này đều là nàng ấy chiếu cố cháu gái." Dung Hoa giải thích đơn giản.

"Được." Diệp lão phu nhân gật đầu, "Con về phòng đi, Hải Đường uyển vẫn chưa thay đổi."

"Hương Lăng, người theo Ngũ tiểu thư trở về, thiếu cái gì thì lập tức bổ sung." Kỳ thị vội tiếp lời.

Đội Dung Hoa rời đi, Diệp lão phu nhân cũng cho đám huynh muội Diệp Cẩm Hoảng lui xuống, chỉ kêu Kỳ thị đưa mình về phòng.

Vừa vào viện, Diệp lão phu nhân liền vẫy tay cho hạ nhân lui xuống, cầm đồ trong tay lạnh lùng ném thẳng vào mặt Kỳ thị: "Người xem chuyện tốt mình làm đi!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 9: Chuyện xấu trong nhà không thể truyền ra ngoài

Kỳ thị không trốn tránh, một vỏ lần này khiến trán bà ta đau tới nóng rát, máu tươi chảy ra, cái vị tanh tanh ngọt ngọt bao quanh sống mũi, nhưng bà ta không dám dúi tay lau đi, chỉ lẳng lặng quỳ xuống: "Mẫu thân, con dâu đáng chết."

"Đáng chết, người có chết ngàn lần cũng không thoát thác được tội!" Diệp lão phu nhân tức giận, đưa tay chỉ vào mặt Kỳ thị, mắng, "Cái gì là đại sư, cái gì là muốn tốt cho Dung nha đầu hả? Chuyện người làm, trong lòng người rõ nhất! Vô dụng, mặt mũi của Diệp gia bị người vứt hết rồi. Hôm nay các vị phu nhân đều có mặt, bọn họ sẽ tin mấy chuyện ma quỷ người nói hay sao? Không cần tới ngày mai, chuyện của Diệp gia sẽ bị cả kinh thành bàn tán! Được việc thì ít, hỏng việc thì thừa!"

Lúc trước Diệp lão phu nhân còn cảm thấy kỳ lạ, Diệp Dung Hoa đột nhiên chết, trong đầu bà lập tức nghĩ tới Nhan thị. Vào Diệp gia chính là người của Diệp gia, tuy lão nhị không còn nhưng à ta lại dám tái giá, hơn nữa còn được gả vào hầu môn, cho nên chuyện đó, bà cũng mất nhắm mắt mờ làm ngơ!

Nhưng, Kỳ thị này đã làm ra chuyện gì?

Hôm nay nhiều người như vậy, Ngũ nha đầu vốn đã chết lại trở về, không chừng hiện tại bên ngoài đã đồn đãi nói Diệp gia không chứa nổi một bé gái mồ côi!

Cái gì là đại sư, cái gì là đại nạn, tất cả đều là nói bậy! Nếu không phải nể tình tôn tử, bà thật muốn giết Kỳ thị ngay lập tức!

"Mẫu thân, đều là lỗi của con dâu." Kỳ thị không dám cãi lại.

"Rốt cuộc là chuyện thế nào?" Diệp lão phu nhân lạnh giọng hỏi.

"Con dâu cũng không biết, mẫu thân mình giám." Kỳ thị một mực phủ nhận, "Ngày đó, Dung nha đầu rõ ràng đã được chôn xuống đất. Mẫu thân, chẳng lẽ có người đào mộ Dung nha đầu sao?"

"Còn không chịu nói thật? Ngươi tưởng ta già tới hồ đồ rồi sao? Chỉ cần là chuyện ngươi làm, ta có thể điều tra tới cùng!" Diệp lão phu nhân tức giận.

Đầu ngón tay Kỳ thị run run, bà ta nhấp môi, thấp giọng: "Là ý của Thành Quốc Công phu nhân, mẫu thân, con dâu là bị người ta ép buộc, con dâu cũng không biết chuyện này là thế nào nữa."

Năm đó, một Tây Ninh Hầu đã khiến Diệp gia phải gật đầu để Nhan thị tái giá.

Hiện tại, là Thành Quốc Công phu nhân, Lâm gia của Thành Quốc Công phủ chính là mẫu tộc của đương kim Thái hậu.

Kỳ thị lấy quốc công phu nhân ra làm tấm chắn là hy vọng Diệp lão phu nhân có thể hiểu được khổ tâm của mình.

"Thành Quốc Công phu nhân?" Diệp lão phu nhân nhíu mày, trầm tư một lát liền mắng, "Đang êm đẹp bà ta lại muốn làm cái gì? Chẳng lẽ muốn từ hôn sao? Từ hôn, bà ta tới cửa trực tiếp từ hôn là được!"

Hôn sự của Dung nha đầu là do đứa con trai thứ hai của bà cùng Thành Quốc Công định ra.

"Con dâu không biết, quốc công phu nhân nói chỉ cần con dâu giao Dung nha đầu ra là được." Kỳ thị kiên quyết phủ nhận mình biết chuyện này, không dám nói thật.

"Ngươi có phải muốn ta kêu Dung nha đầu tới đây đối chất, ngươi mới chịu nói thật không hả?" Diệp lão phu nhân trầm giọng.

Đối chất với tiểu bối, tới lúc đó bà còn mặt mũi đi gặp người ngoài sao? Kỳ thị vội khóc lóc: "Là tháng trước, trong yến tiệc của Thành Quốc Công, Bạch đại thiếu gia phải lòng Dung nha đầu, hẳn tới cầu xin Quốc Công phu nhân... Quốc công phu nhân liền nghĩ ra cách đẹp cả đôi đường, cho nên buộc con... Con dâu cũng không còn cách nào khác, con định chờ thêm mấy năm chúng ta sẽ nhận Dung nha đầu trở về, tuy thân phận không còn giống trước, nhưng có Diệp gia chống lưng, Bạch gia đương nhiên không dám bạc đãi con bé, cho nên con dâu liền đồng ý."

Lời trong lời ngoài đều là bị ép tới bất đắc dĩ.

"Mẫu thân, con dâu sai rồi, con dâu không nên giấu người." Cả mặt Kỳ thị đều là nước mắt và máu.

"Ngươi... Ngươi..." Diệp lão phu nhân tức tới ho mấy tiếng.

"Mẫu thân, xin người bớt giận, đều là lỗi của con dâu, lần đó con dâu không nên mang Dung nha đầu đi." Kỳ thị vừa nhận sai vừa không quên mách lẻo đức hạnh của nha đầu chết tiệt kia giống hệt mẹ đẻ của mình, tuổi còn nhỏ đã là loi ong bướm, không giữ phụ đạo.

Diệp lão phu nhân không để ý tới Kỳ thị, trầm mặc một lúc mới nói: "Nếu Dung nha đầu đã về, ngươi lập tức phái người tới Tướng Quốc Tự thu xếp đi."

Hiện tại, chuyện quan trọng nhất là che giấu sự thật không để nó truyền ra ngoài, cho dù là nửa chữ, Diệp gia cũng sẽ mất hết danh dự, đừng nói tới cháu trai cháu gái, ngay cả con đường làm quan của nhi tử cũng chịu liên lụy.

"Vâng, mẫu thân." Kỳ thị chần chờ, "Nhưng bên phía Quốc công phủ và Bạch gia..."

"Nghĩ tới đám Hoàng Nhi đi, chuyện này một khi truyền ra ngoài, thanh danh của bọn chúng đều bị hủy trong tay của ngươi. Quốc công phủ cũng cần thể diện, ngươi tự giải quyết đi." Diệp lão phu nhân chán ghét nhìn Kỳ thị, "Nghĩ tới con trai con gái của mình đi."

Chuyện này một khi truyền ra ngoài, Diệp gia mang tiếng xấu, Thành Quốc Công phủ cũng không trốn được trách nhiệm, hơn nữa, ngay cả mặt mũi của Thái hậu cũng mất hết.

Chuyện như vậy cũng dám làm, thật không có đầu óc!

Bị Diệp lão phu nhân nhắc nhở, Kỳ thị lập tức hiểu ra, vội đáp: "Vâng, mẫu thân, con dâu đi an bài ngay."

"Có điều, Dung nha đầu..." Tuy không thích Dung nha đầu nhưng nàng dù sao cũng là cháu ruột của mình, là con gái mà nhi tử mình để lại, Diệp lão phu nhân nhíu mày, "Đừng để con bé oán hận mới tốt."

"Mẫu thân yên tâm, con dâu sẽ bù đắp cho nó, chắc chắn sẽ không để nó chịu chút ủy khuất." Vì con của mình, Kỳ thị chỉ đành dỗ ngọt nha đầu này, bà bảo đảm, "Con bé từ nhỏ đã được nhị thúc dạy bảo, vô cùng ngoan ngoãn, nhưng điều này, nó nhất định sẽ hiểu. Đều do con nhất thời ngu muội."

"Lần sau nếu còn xảy ra chuyện tương tự, cho dù bọn huynh muội Hoàng Nhi có tới cầu tình, ta cũng sẽ không tha cho người!" Diệp lão phu nhân cảnh cáo.

"Con dâu không dám nữa."

Diệp lão phu nhân xua tay: "Lui xuống đi, giải quyết cho đàng hoàng."

"Con dâu cáo lui." Kỳ thị thờ phào nhẹ nhõm, đứng dậy, cung kính lui ra ngoài.

Lý ma ma đi tới, duỗi tay xoa trán cho Diệp lão phu nhân: "Lão phu nhân, người không sao chứ?"

"Không sao." Diệp lão phu nhân lắc đầu, thờ dài một hơi, ý bảo Lý ma ma không cần xoa bóp, "Người lấy cái tráp hoa nhài của ta đưa qua cho Dung nha đầu đi."

"Lão phu nhân..." Đó là trần phẩm lão phu nhân gìn giữ cả đời, có tiền cũng chưa chắc mua được. Lý ma ma do dự.

"Đi đi, chỉ là vật ngoài thân mà thôi." Chỉ cần xua tan cơn giận của Dung nha đầu, cái tráp đưa đi cũng đáng. Diệp lão phu nhân suy nghĩ một lát, tiếp tục, "Hôm nay là sinh thần của con dâu, Ngũ nha đầu lại thoát qua được kiếp nạn mà trở về, song hy lâm môn. Người phân phó xuống, buổi tối tất cả mọi người cùng ta dùng cơm."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 10: Như đứng trên đồng lửa, như ngồi trong đồng than

Ra khỏi phòng Diệp lão phu nhân, đám người Trần ma ma và Hương Vân thấy Kỳ thị đang chảy máu, không khỏi hoảng sợ.

"Phụ nhân." Trần ma ma lập tức tiến lên dìu.

"Về trước rồi nói." Kỳ thị duỗi tay dùng khăn lụa che trán, không nói nhiều.

Trần ma ma gật đầu, nhanh chóng phân phó Hương Lăng đi mời đại phu, sau đó Kỳ thị về Tề Huy viện.

Sắc mặt Kỳ thị âm u, nha đầu trong phòng đều thức thoi im lặng như ve sầu mùa đông.

Rửa sạch vết thương xong, Trần ma ma bôi thuốc rồi băng bó cho bà, sau đó lệnh đám nha đầu lui ra.

Trần ma ma cẩn thận đỡ Kỳ thị nằm xuống giường, nói: "Lão phu nhân sao có thể ra tay nặng như vậy?"

Trán đau như có kim đâm vào, Kỳ thị chỉ nói: "Không trách bà ấy, đều do ta nghĩ việc này coi như xong rồi, thật không ngờ nha đầu kia lại chạy về như vậy, thậm chí còn chọn ngay ngày hôm nay."

Hôm nay là sinh thần của bà, nha đầu kia rõ ràng cố ý.

Nghĩ như thế, Kỳ thị như đứng trên đồng lửa, ngồi trong đồng than.

"Đứng vậy, sao nàng ấy có thể trở về chứ?" Trần ma ma lẩm bẩm, thấy Kỳ thị khẽ động thì vội đưa tay đỡ, "Phụ nhân cẩn thận một chút, trên người đang có vết thương đấy."

"Bạch đại thiếu gia kia cũng thật vô dụng, một nha đầu cũng không xem chừng được." Kỳ thị cắn giận mắng.

"Vậy lão phu nhân định giải quyết thế nào?" Trần ma ma hỏi, nhìn Kỳ thị như vậy, bà ấy chắc chắn không giấu được lão phu nhân.

"Còn có thể thế nào? Vì Diệp gia, vì huynh muội Hoàng Nhi, chuyện này phải sắp xếp cho êm đẹp."

Lão phu nhân chán ghét Nhan thị, nhưng không có nghĩa tùy ý cho nàng hành động.

Kỳ thị xuất thân hầu môn, gả cho Diệp Thế Lâm được coi là thấp. Diệp Thế Lâm anh tuấn tiêu sái, thương hoa tiếc ngọc, phong lưu lại đa tình, đối với nữ nhân của mình đều dịu dàng như nhau. Khi bà vừa sinh hạ trưởng tử Diệp Cẩm Hoàng, con vợ lẽ Diệp Cẩm Cẩn cũng ra đời. Khi đó bà tâm cao khí ngạo, mấy lần náo tới trước mặt lão phu nhân, lão phu nhân đương nhiên giúp đỡ cho nhi tử của Diệp Thế Lâm, nói bà thân là chủ mẫu phải hào phóng khéo léo, vì Diệp gia khai chi tán diệp. Cũng may bụng bà cũng biết tranh đấu, sinh được Diệp Cẩm Hoàng, sau này lại sinh được Diệp Cẩm Bạc, nữ nhi Diệp Di Châu, hai nam một nữ, địa vị ở Diệp gia coi như vững chắc.

Thời điểm Nhan thị còn ở đây, ả ta săn sóc đám nữ nhân của nhị thúc vô cùng cẩn thận, coi như cũng được lòng người, đáng tiếc bụng của ả ta không biết phấn đấu, vào cửa nhiều năm chỉ sinh được một nha đầu Dung Hoa. Sau này, Nhan thị tái giá, đem Diệp gia nháo tới người ngã ngựa đổ, toàn bộ kinh thành đều sôi nổi nghị luận. Nhan thị như vậy, bà ngậm vồ tay cao hừng, coi như đáng đời!

Có điều nhiều năm như vậy, Kỳ thị vẫn không thể lấy được trọn vẹn tình cảm của Diệp lão phu nhân, tuy không chán ghét như chó với mèo, nhưng bề ngoài chỉ khách khí không mấy gần gũi.

Càng nghĩ, sắc mặt Kỳ thị càng âm trầm.

Trần ma ma rót một ly trà: "Phu nhân đừng giận, lão phu nhân sẽ nguôi ngoai ngay thôi."

Kỳ thị nhận lấy ly trà: "Bạch Lãm kia, sao lại vô dụng như vậy? Vốn đã nói rõ, người giao cho hẳn, những chuyện sau này không còn liên quan tới chúng ta, nhưng hiện tại thì sao?"

Tiệc sinh thân đang êm đẹp lại biến thành trò hài, người chết lại sống sờ sờ chạy về, lúc này bà phải đi dọn dẹp tàn cục để lại!

Lòng ngực nóng như bị lửa thiêu đốt.

"Phu nhân, người cẩn thận vết thương của mình, sự tình đã vậy, nếu Ngũ tiểu thư đã về, chúng ta phải cố gắng giải quyết." Trần ma ma cầm tay Kỳ thị, thấy bà không có thương tổn mới an tâm.

Kỳ thị thờ hồn hèn, nói: "Ma ma, bà sắp xếp người đi Tướng Quốc Tự một chuyến..." Kỳ thị đột nhiên lắc đầu, "Hay là ma ma tự mình đi đi, quyền nhiều tiền một chút. Bà tới phòng thu chỉ lấy một ngàn lượng bạc, hiện tại đi ngay, nếu chậm sợ là phải ở lại Tướng Quốc Tự đêm nay."

"Vâng, nô tỳ đi ngay, phu nhân đừng lo lắng, sẽ không sao đâu." Trần ma ma cẩn thận dìu Kỳ thị, sau đó lại cẩn thận xem miệng vết thương trên trán của bà, "Sao đại phu còn chưa tới chứ, vết thương của phu nhân... Nô tỳ đi nhanh về nhanh, ngay hôm nay sẽ xong việc."

"Không có gì, bà an tâm đi đi, ở đây còn có Hương Vân, bà không cần lo lắng." Kỳ thị dặn dò.

"Vâng, nô tỳ nhất định sẽ làm tốt mọi chuyện." Trần ma ma nhận lệnh, sau đó gọi nha đầu tiến vào mới an tâm đứng dậy rời đi.

Trần ma ma vừa ra ngoài thì đại phu liền tới, ông ta bắt mạch, cẩn thận quan sát vết thương, sau đó để lại thuốc bôi ngoài da cùng phương thuốc mới cáo từ ra về.

Đại phu đi rồi nhưng Kỳ thị vẫn không an tâm, nha đầu Diệp Dung Hoa ở Hải Đường uyển kia không biết hiện tại thế nào?

Mãi tới giờ Ngọ, Hương Lăng mới từ Hải Đường uyển trở về.

"Bên đó an bài sao rồi?" Kỳ thị gắng gượng ngồi dậy, hỏi.

Hương Lăng trả lời: "Hồi phu nhân, mọi thứ đều đã ổn thỏa, trong phòng đã dọn dẹp sạch sẽ, rèm màn, chăn đệm đều được đổi mới, người hầu hạ cũng được phái đi..."

May là chưa dỡ bỏ Hải Đường uyển, ban đầu bà còn định chờ mấy ngày tới thời tiết mát mẻ hơn sẽ xử lý, bằng không, hiện tại đã phải vất vả một phen. Kỳ thị hỏi tiếp: "Dung nha đầu có nói gì không? Cơm trưa đã đưa qua cho nó chưa?"

"Ngũ tiểu thư không nói gì cả, sắc mặt vô cùng bình tĩnh, bữa trưa phòng bếp có đưa qua canh gà, thịt xào măng, cá hấp..." Hương Lăng cẩn thận trả lời, "Đúng rồi, Ngũ tiểu thư có nhắc tới Thạch ma ma và Hoa Lê."

"Ngày mai đưa mấy người Thạch ma ma về, hiện tại bên cạnh nó chỉ có một mình Túy Động, nha đầu kia cũng không biết có thân phận gì. Người mang Hương Phù cùng mấy tiểu nha đầu khác tới Hải Đường uyển, kêu bọn họ cẩn thận hầu hạ Ngũ tiểu thư."

Người khác chỉ nghi ngờ cái chết kỳ lạ của nha đầu kia, hơn nữa lão phu nhân lại nói nhìn thấy máu sẽ không may mắn, cho nên đám người ở Hải Đường uyển Kỳ thị chưa động vào, chỉ đưa tới thôn trang.

"Vâng." Hương Lăng khụy gối hành lễ, xoay người ra ngoài xử lý.

.....

"Ngũ tiểu thư bị dọa sợ, lão phu nhân nói người trở về thì tốt rồi, có gì thiếu chi cần mở miệng... Đây là đồ nô tỳ phụng mệnh lão phu nhân đưa tới cho người." Lý ma ma dâng cái tráp lên, an ủi, "Lão phu nhân nói mấy ngày nay Ngũ tiểu thư chịu khổ nhiều rồi."

Dung Hoa nhìn cái tráp kia, chần chờ một lát mới kêu Túy Động nhận, mỉm cười quan tâm hỏi: "Mấy ngày nay tổ mẫu có khỏe không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 11: Nếu đã có thể bán nàng, thì cũng có thể diệt nàng!

"Xem nô tỳ hồ đồ chưa kia, lại khiến Ngũ tiểu thư lo lắng." Lý ma ma đưa tay khẽ tát mình một cái, tự trách nói.

Dung Hoa cười cười: "Ma ma đừng nói như vậy."

Lý ma ma thu tay, bỏ qua đề tài này: "Lão phu nhân nói Ngũ tiểu thư trở về là chuyện đại hi, hơn nữa hôm nay lại là sinh thần của phu nhân, cho nên muốn tối nay cả nhà hòa thuận vui vẻ dùng cơm."

"Được, ta sẽ tới đúng giờ." Dung Hoa đáp.

Lý ma ma cười cáo từ: "Vậy Ngũ tiểu thư nghỉ ngơi đi, nô tỳ xin cáo lui trước."

Dung Hoa cúi đầu, kêu Túy Đồng tiến bà ra cửa.

Dung Hoa xoay người đi vào nội thất, ngồi xuống giường, kêu Túy Đồng cầm cái tráp kia lại. Vừa mở ra, ánh sáng của châu báu lập tức khiến cả phòng rực rỡ.

"Lão phu nhân quả nhiên là người cao tay." Túy Đồng than một câu, quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, hỏi, "Tiểu thư định thế nào?"

Dung Hoa khẽ cười, đóng cái hộp trước mặt lại đưa cho Túy Đồng, nhẹ giọng: "Tính nhiều sẽ hỏng việc."

"Nhưng nô tỳ vẫn cảm thấy tiểu thư đang chịu ủy khuất." Túy Đồng cất chiếc tráp vào ngăn kéo.

Nếu nhà nghèo không có đủ tiền để sống, bọn họ bán con của mình cũng là chuyện dễ hiểu, nhưng Diệp gia là danh môn vọng tộc, không ngờ lại làm ra chuyện bỉ ổi thế này!

Khó trách chủ tử muốn nàng đến đây, tiểu thư trời gà không chặt, sắp tới không phải sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống sao?

Dung Hoa cười cười, duỗi tay cầm ly trà, uống một ngụm: "Túy Đồng, Diệp gia đã có thể bán ta thì cũng có thể diệt ta."

Vì thanh danh của Diệp gia, xử lý một tiểu cô nương như nàng có rất nhiều cách.

Tổ mẫu từ ái, lo lắng cho nàng? Mỗi ngày đều lấy nước mắt rửa mặt? Lừa ai chứ?

Ngay tại thời khắc mấu chốt vừa rồi, lão phu nhân hôn mê bất tỉnh, đây không phải là vì thanh danh của Diệp gia hay sao?

Nếu không thuận theo, một ngày nào đó nói không chừng nàng thật sự sẽ chết vì bệnh. Chuyện lần trước chỉ là đổi trắng thay đen bán nàng ra ngoài, nếu nàng trở về muốn hủy hoại thanh danh của Diệp gia, bọn họ chắc chắn sẽ không để yên. Hơn nữa, vì mẫu thân tái giá, lão phu nhân sớm đã chán ghét đích nữ nhị phòng là nàng!

"Không thể nào, bọn họ là..." Hai chữ người thân Túy Đồng vội nuốt xuống, "Chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy sao?" Nàng cam tâm sao?

Túy Đồng bổ sung thêm một câu: "Nô tỳ về sau là người của tiểu thư, nhất định sẽ bảo vệ tiểu thư người an toàn."

"Đương nhiên là không." Dung Hoa khẽ lắc đầu.

Trở về, một là báo thù, hai là vì quyền lực.

Đúng như Liễu Hành nói, nàng có thể cao bay xa chạy, nhưng với hoa dung nguyệt mạo này, một mình mưu sinh bên ngoài vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa, còn có Bạch Lãm..

Hiện tại trở về, Diệp gia cũng không thể tự vả miệng mình gả nàng đến Bạch gia.

"Người tin đồn xuống, nói Kỷ thị không dung nổi ta, cùng Lâm gia liên thủ bán ta cho thương nhân làm thiếp." Dung Hoa thoải mái nằm xuống.

Hiện tại bên người nàng chỉ có Túy Đồng, hơn nữa nàng ấy biết võ, truyền tin ra ngoài tất nhiên là vô cùng dễ dàng.

"Tiểu thư, như vậy sẽ hủy hoại thanh danh của người." Một khi truyền tin ra, thanh danh chắc chắn sẽ mất, mà đối với nữ tử, thanh danh là tính mạng. Túy đồng nhún mày không tán đồng đề nghị của Dung Hoa.

"Yên Tâm, bọn họ nhất định sẽ giải quyết chuyện này một cách viên mãn, có điều hư hư thật thật, thật thật hư hư, tới lúc đó Diệp gia còn phải coi ta là báu vật mà bảo vệ. Thanh danh? Mạng đã sắp mất, ta còn quan tâm tới mấy thứ đó làm gì?" Dung Hoa khẽ cười, "Người cứ đi làm đi."

Bên ngoài càng nghị luận, Diệp gia càng phải che chở nàng.

Đã có một lần, Kỳ thị chắc chắn là đối tượng hoài đầu tiên, vì nhi nữ của mình, cho dù có ngàn vạn không muốn, bà ta sẽ không thể để bản thân bại lộ!

"Được, có điều tiểu thư phải chuẩn bị sẵn tâm lý." Thấy Dung Hoa kiên trì, Túy Đồng chỉ đành nhận lệnh.

Hai người đang nói chuyện thì Hương Lăng phụng mệnh Kỳ thị tới.

"Ngũ tiểu thư." Hương Lăng mang theo bốn nha đầu vào hành lễ.

"Đứng lên đi." Dung Hoa khẽ nâng tay, nàng không nhìn bốn nha đầu kia, chỉ hỏi, "Vất vả cho người rồi, có phải bá mẫu có gì phân phó không?"

"Ngũ tiểu thư quá lời, có thể hầu hạ tiểu thư là phúc phận của nô tỳ." Hương Lăng cười đáp, "Phu nhân nói bên cạnh tiểu thư chỉ có một mình Túy Đồng tỳ tỳ, mà tỳ tỳ lại không quen thuộc Diệp gia, phu nhân lo lắng nên kêu Hương Phù qua giúp đỡ, ba nha đầu còn lại sẽ phụ giúp việc nặng. Phu nhân còn bảo, nếu bọn họ hầu hạ không tốt, Ngũ tiểu thư có thể tùy ý trừng phạt."

"Đề bá mẫu lo lắng rồi." Dung Hoa nhàn nhạt đáp.

"Ngũ tiểu thư, lúc trước vì chuyện của người không thể tiết lộ, Thạch ma ma và Hoa lê lại quá thương tâm nên phu nhân đã cho bọn họ tạm thời tới thôn trang, phu nhân nói ngày mai sẽ đưa bọn họ trở về." Hương Lăng giải thích.

"Như thế làm phiền bá mẫu quá." Dung Hoa đưa mắt nhìn Hương Phù, "Ba nha đầu này ở lại, có điều Hương Phù, ta thật sự không dám đoạt người của bá mẫu, hơn nữa Lê Hoa và Thạch ma ma cũng sắp về, thời gian chắc chỉ khoảng hai ngày. Bên cạnh ta có Túy Đồng hầu hạ là đủ rồi, tuy nàng ấy có chút lạ lẫm, nhưng mấy ngày nay luôn đi theo ta, ta cũng quen rồi."

Thấy Dung Hoa uyển chuyển từ chối, Hương Lăng sững sốt, vội nói: "Vâng, vậy để ba người bọn họ ở lại trước, nếu nhân lực bên Ngũ tiểu thư không đủ thì người cứ lên tiếng, nếu người trong phủ không đủ có thể mua từ bên ngoài."

"Được rồi, nếu ít người, ta sẽ đi nói với bá mẫu."

Hương Lăng ngẩng đầu nhìn nàng, uốn gối hành lễ: "Vậy nô tỳ không quấy rầy Ngũ tiểu thư nữa."

Chờ Hương Lăng mang Hương Phù đi, Dung Hoa kêu Túy Đồng gọi Dương ma ma vào, chỉ vào ba nha đầu trước mặt: "Bọn họ là người bá mẫu phái tới, người đi sắp xếp cho bọn họ đi."

Dương ma ma cũng là người Hương Lăng an bài. Bà ta liền nhận lệnh rồi dẫn ba nha đầu cáo lui.

Dung Hoa nhìn ánh mặt trời ngoài cửa, khóe miệng cong lên, tất cả chỉ vừa mới bắt đầu.

Ngủ một giấc, Dung Hoa liền mang theo Túy Đồng tới sân viện của lão phu nhân.

Tới Tùng Hạc Đường, nàng thấy Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đã có mặt, tỷ muội hai người cười khanh khách cùng Diệp lão phu nhân nói chuyện.

Diệp lão phu nhân ngồi trên giường, người mặc áo màu xanh, tóc hoa râm búi gọn gàng, bên trên còn đeo một cây trâm màu ngọc bích, giữa trán đeo đai buộc chuế hồng bảo thạch, gương mặt hiền từ lộ ra uy nghiêm. Thấy Dung Hoa tới, bà liền cười gọi: "Dung Nhi, mau tới đây, lại ngồi cạnh tổ mẫu."

"Vâng, tổ mẫu." Dung Hoa uốn gối hành lễ, sau đó đi qua, ngồi vào vị trí khi nãy của Diệp Di Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 12: Tỷ muội

"Sao chỉ dẫn theo một mình nha đồng này vậy?" Diệp lão phu nhân nhìn Túy Đồng, đáy mắt lộ vẻ lo lắng, "Hiện tại con không thể để xảy ra nửa điểm sai lầm, lát nữa ta sẽ gọi nha đầu trong viện tới, con thích ai thì mang về đi."

"Tổ mẫu, không cần đâu, bá mẫu nói bọn Lê Hoa sẽ nhanh chóng trở về." Dung Hoa cười đáp.

"Đứa nhỏ này, sao lại khách khí với tổ mẫu như vậy?" Diệp lão phu nhân tuy không cao hứng nhưng cũng không kiên trì, "Tạm thời cứ để vậy đi, nếu nhân thủ không đủ cứ tới nói với tổ mẫu một tiếng."

Dung Hoa gật đầu.

Nói chuyện thêm một lát, Kỷ thị và huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng tới.

Dung Hoa nhìn miếng băng trên trán Kỷ thị, lại quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân, trong lòng không khỏi lạnh lẽo.

Kỷ thị là chủ mẫu của Diệp gia, đại bá Diệp Thế Lâm hiện tại lại không ở đây, phủ lớn như vậy, người dám động thủ với bà ta chỉ có một mình Diệp lão phu nhân.

...

Diệp Thế Lâm lúc này ra ngoài xử lý công vụ, hiện giờ người trong nhà đều đã có mặt, Diệp lão phu nhân liền sai người dọn com lên.

Trong bữa ăn, Kỷ thị vô cùng quan tâm Dung Hoa, thỉnh thoảng còn gấp thức ăn, bộ dáng vô cùng chu đáo.

Bữa cơm này thật phần vui vẻ.

Ăn xong, Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà, đưa mắt nhìn Dung Hoa và Kỷ thị, nói: "Lần này quả thật là nhờ Bồ Tát phù hộ, Dung nha đầu hóa dữ thành an. Ngày mai con mang tỷ muối chúng nó tới chùa thấp hương, cảm tạ Bồ Tát đi."

"Vâng, con dâu cũng đang có ý này." Kỷ thị cung kính đáp.

"Mang theo nhiều người, cẩn thận một chút." Diệp lão phu nhân dặn dò.

Kỷ thị cười cười: "Vâng, con dâu sẽ sắp xếp thỏa đáng. Mẫu thân, Dung Nhi vừa trở về nên cần nghỉ ngơi, chỉ bằng qua hai ngày nữa mới đi được không?"

"Vậy thì qua hai ngày nữa đi." Diệp lão phu nhân hài lòng với thái độ của Kỷ thị lúc này, hàn huyên một lát liền cho bọn họ trở về.

Gió đêm thổi tới, đám người lần lượt rời khỏi Tùng Hạc đường.

"Trời tối như vậy, con nhớ cẩn thận. Túc Đồng cố gắng hầu hạ Ngũ tiểu thư, đừng để con bé xảy ra sai lầm gì." Kỷ thị quan tâm dặn dò Dung Hoa và Túc Đồng.

"Vâng, đại bá mẫu cứ yên tâm, con sẽ cẩn thận." Dung Hoa khách sáo.

"Ngũ muội muội..." Diệp Cẩm Bạc nhìn Diệp Dung Hoa, ánh mắt quét qua mẫu thân và huynh đệ tỷ muội bên cạnh, nụ cười đặc biệt ôn hòa, "Muội cẩn thận một chút."

Vị Tam ca này, trong trí nhớ, hẳn là một trong số ít người đối tốt với nàng, nhưng ánh mắt hắn lúc này tại sao lại rực lửa như vậy? Dung Hoa nhìn hắn, ôn hòa đáp: "Đa tạ Tam ca ca."

"Đại bá mẫu, Đại ca, Nhị ca, Tam ca, Tứ tỷ, Lục muội muội, ta về đây." Dung Hoa khẽ cười, sau đó trực tiếp mang Túc Đồng trở về Hải Đường uyển.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ đợi muội với." Vừa đi vài bước, phía sau liền truyền tới giọng của Diệp Di Nguyệt.

Dung Hoa dừng bước, quay đầu nhìn Diệp Di Nguyệt mang theo nha đầu đuổi theo.

"Ngũ tỷ tỷ, chúng ta cùng đi nhé."

Dung Hoa nhìn nàng: "Lục muội muội, chúng ta hình như không cùng đường mà?" Lưu Vân các của nàng ta khá gần với Trà Tương cư của Diệp Di Châu.

"Ngũ tỷ tỷ, là muội muốn đưa tỷ về." Diệp Di Nguyệt nhìn Dung Hoa, hai mắt uрон ướt, "Ngũ tỷ tỷ chết đi sống lại, muội muội... Muội thật sự vô cùng cao hứng."

Dung Hoa bình tĩnh nhìn nàng ta, sau đó tiếp tục đi về phía trước: "Muội về đi, ta không cần muội đưa về."

"Ngũ tỷ tỷ, sao vậy? Chiều nay muội vốn muốn đi thăm tỷ, nhưng lại sợ tỷ đang nghỉ ngơi, cho nên không dám quấy rầy." Diệp Di Nguyệt mặc kệ thái độ lạnh nhạt của nàng, kiên quyết đuổi theo, "Đứng rồi, tỷ tỷ, mấy ngày nay tỷ đi đâu? Muội không biết gì cả, bọn muội còn vô cùng thương tâm. Bá mẫu rốt cuộc đưa tỷ đi đâu thế? Bên cạnh không mang theo nha đầu, nơi đó có chơi được không?"

Từ trước tới nay Diệp Di Nguyệt luôn đi theo Diệp Di Châu, đối với đích tỷ này chưa từng để vào mắt, đưa nàng về là giả, hóa ra là tới để nói mấy lời khách sáo này! Diệp Dung Hoa khẽ cười: "Ừ, đi du ngoạn."

Có xe ngựa, còn có thuyền, có dao, có nhảy sông, còn được Liễu Hành kia bảo vệ.

Hành trình này của nàng vô cùng đặc biệt.

"Ngũ tỷ tỷ, vậy tỷ có phải có quen ai đó khác không? Đứng rồi, Túc Đồng này là ai vậy? Ngũ tỷ tỷ quen nàng ấy ở đâu?"

"Túy Đồng là nha hoàn của một vị bằng hữu, vô cùng đáng thương, cho nên ta mới đưa về." Dung Hoa nói nửa thật nửa giả.

Diệp Di Nguyệt này tới đây nói lời khách sáo, không biết là ý của nàng ta hay ý của Diệp Di Châu? Có lẽ đây là ý của Kỷ thị, hoặc có lẽ là ý của Thu di nương - mẫu thân của nàng ta.

Thân phận của Túy Đồng không nên để người khác biết.

"Bằng hữu, bằng hữu nào chứ?" Thanh âm của Diệp Di Nguyệt lộ rõ vẻ cao hứng.

Tới nói lời khách sáo, hiện tại lại vui sướng khi người gặp họa, xem ra tin tức của Túy Đồng đã truyền ra ngoài! Dung Hoa dừng bước, lặng lẽ nhìn nàng ta: "Sao Lục muội lại tò mò như vậy?"

"Đâu có." Diệp Di Nguyệt vội lắc đầu, "Muội chỉ là quan tâm Ngũ tỷ tỷ, nhân tâm hiểm ác, muội sợ tỷ bị người khác khi dễ."

"Nhân tâm quả thật hiểm ác." Dung Hoa khẽ cười.

"Vậy tỷ có thể nói muội biết vị bằng hữu đó là ai được không? Hẳn vì sao lại đưa Túy Đồng cho tỷ? Diệp gia chúng ta đâu có thiếu nha đầu." Diệp Di Nguyệt cau mày, bày ra bộ dáng lo lắng cho nàng.

Dung Hoa nhìn nàng ta, hồi sang chuyện khác: "Ta lại nghĩ rằng mấy ngày nay, trong lòng Lục muội muội hẳn cao hứng lắm."

"Không..." Diệp Di Nguyệt nức nở ủy khuất nhìn Diệp Dung Hoa, "Ngũ tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội ruột, sao tỷ có thể nói ra lời này?"

"Không lẽ ta nói sao?" Ánh mắt Diệp Dung Hoa trở nên lạnh lùng, "Lục muội muội, ta chết đi sống lại trở về, muội chắc vô cùng thất vọng."

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt lập tức cứng đờ, vội vàng giải thích: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ là tỷ tỷ ruột của muội, trên đời này, chúng ta mới là người thân nhất."

"Vậy sao?" Dung Hoa khẽ cười, "Ngươi thân với muội nhất không phải Thu di nương sao?"

Diệp Di Nguyệt khóc lóc: "Ngũ tỷ tỷ, chúng ta là tỷ muội..."

"Diệp Di Nguyệt, cho dù ta có chết, ngươi cũng không thể thay thế được vị trí của ta." Nói xong, Diệp Dung Hoa xoay người mang Túy Đồng rời đi.

Diệp Di Nguyệt hận tới cắn môi khiến máu chảy ra, ánh mắt nhìn Dung Hoa như muốn phát hỏa.

Diệp Dung Hoa, tương lai để ta xem tỷ gặp người ngoài thế nào?

.....

Yến tiệc sinh thần cứ thế mà tan, bên ngoài lại truyền ra tin đồn, hôm sau Kỷ phu nhân liền tự mình tới Diệp phủ vấn an Kỷ thị.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 13: Người chống lưng tới?

Nhìn vết thương trên trán Kỷ thị, Kỷ phu nhân cả kinh: "Cô nãi nãi, hôm qua còn khỏe mạnh, sao hôm nay lại..." Lời còn chưa dứt, Kỷ phu nhân đã im lặng, trong lòng cũng đoán được vài phần.

"Không cần thận va chạm." Tuy là tẩu tử nhà mình, Kỷ thị cũng không thể nói thẳng.

"Chuyện của Ngũ cô nương rốt cuộc là thế nào?" Kỷ phu nhân cũng không định bắt bẻ, trực tiếp nhắc tới Diệp Dung Hoa.

"À." Kỷ thị thờ dãi.

"Vết thương của muội có nghiêm trọng không?" Kỷ thị quan tâm hỏi, ánh mắt nhìn đám nha đầu và bà tử bên cạnh."

"Không sao, chỉ là vết thương ngoài da." Kỷ thị hiểu ý, liền cho mọi người lui xuống, chỉ chừa lại tâm phúc của mình, "Chuyện hôm qua để đại tẩu chê cười rồi, chuyện trong nhà xảy ra tình hình như vậy đều do muội an bài không tốt, thật đáng chê cười."

"Trời nóng như vậy, muội nhớ chú ý, đừng để vết thương nặng thêm." Mọi nhà đều có chuyện khó nói, điểm này Kỷ phu nhân cũng hiểu, đương nhiên sẽ không truy vấn nguyên nhân của vết thương, hơn nữa hôm nay bà tới đây cũng không phải vì vấn đề này, "Ta là lo lắng cho muội nên hôm nay mới cố ý

tới thăm, chuyện của Ngũ cô nương... Đã lan truyền khắp bên ngoài."

Trái tim Kỳ thị nhảy dựng lên: "Bên ngoài lan truyền cái gì?" Hôm qua náo loạn một hồi, bà lại bị thương, buổi tối sau khi dùng cơm cùng lão phu nhân liền trở về nghỉ ngơi, cho nên chuyện bên ngoài bà thật sự không biết.

Kỷ phu nhân nhìn bà, giải thích: "Hiện tại bên ngoài đều truyền muội không dung được nha đầu kia, nên liên thủ với Quốc Công phu nhân bán nạng ta ra ngoài."

Kỷ thị hít vào một hơi, gương mặt đỏ ửng, oán giận: "Yêu ngôn hoặc chúng, nói hươu nói vượn hãm hại người tốt!"

Mắng xong, nước mắt Kỷ thị liền trào ra.

Bà biết nha đầu này trở về không phải chuyện tốt, nha đầu đó rõ ràng là muốn khắc chết bà!

Kỷ phu nhân thờ dài, duỗi tay vỗ tay Kỷ thị: "Ta là lo lắng nên hôm nay mới cố ý tới đây, bên ngoài chỉ là tin đồn bậy bạ, muội đừng để trong lòng."

Nếu Kỷ thị làm vậy chắc chắn sẽ liên lụy tới thanh danh của đám cô nương của Kỷ gia, bà thật sự không thể an lòng.

"Muội cũng là vì tốt cho nha đầu đó... Thật không ngờ bị người ta đồn đãi thành như vậy." Kỷ thị trả lời qua loa, "Hai ngày nữa muội định đưa nó tới Tướng Quốc Tự cảm tạ ơn cứu mạng của đại sư."

"Mấy năm nay, những gì muội làm cho Ngũ cô nương mọi người đều nhìn thấy, hiện tại người bên ngoài nói gì muội không cần để ý." Kỷ phu nhân an ủi, "Sang năm nạng ấy đã tới tuổi cập kê, hôn sự phải theo lệ mà nhắc tới, chỉ cần gả ra ngoài, muội cũng có thể thở phào nhẹ nhõm."

Kỷ thị dùng khăn tay lau nước mắt: "Hy vọng là thế."

Kỷ phu nhân lại an ủi thêm vài câu.

Kỷ thị bình ổn cảm xúc, tiếp tục: "Hôm nay sao không mang Tú Nhi tới, hôm qua khách quý quá nhiều, muội không có thời gian nói chuyện với nó mấy câu."

"Trời nóng quá, ta để con bé ở nhà rồi." Kỷ phu nhân sao có thể không biết tâm tư của Kỷ thị? Kỷ thị là muốn thân càng thêm thân, đem nữ nhi của mình tác hợp cho trường tử Diệp Cẩm Hoảng. Sự tình liên quan tới hôn nhân đại sự của nữ nhi, hơn nữa Kỷ phu nhân cũng không có ý định gả nạng tới Diệp gia.

"Cũng đúng, thời tiết dạo này nóng quá. Tính ra, Tú Nhi sang năm cũng tới tuổi cập kê rồi." Kỷ thị cười nói.

"Đúng vậy, con bé và Châu Nhi, đào mất đều đã trở thành đại cô nương." Kỷ phu nhân không muốn tiếp tục đề tài này, nên nhanh chóng hỏi, "Đúng rồi, muội vừa nói định đi Tướng Quốc tự sao? Khi nào xuất phát vậy, ta có thể đi cùng hay không?"

Hai người hẹn hôm sau sẽ cùng lên chùa, trò chuyện xong. Kỷ phu nhân đứng dậy cùng Kỷ thị qua chỗ lão phu nhân ngồi một lát rồi cáo từ ra về.

Tiến tẩu từ đi, Kỷ thị nghiêm mặt phân phó Trần ma ma: "Bà phái người đi hỏi thăm, xem tin đồn ở bên ngoài từ đâu truyền ra."

Trần ma ma lập tức nhận lệnh đi làm. Dùng cơm trưa xong, Hương Vân đột nhiên chạy vào cửa, sắc mặt không tốt: "Phu nhân, cứu phu nhân tới."

Không phải buổi sáng vừa tới hay sao? Kỷ thị nghi hoặc, vội nói: "Mau mời!"

Hương Vân vội nói: "Là Nhan phu nhân."

Nhan phu nhân Hứa thị? Kỷ thị nhíu mày hỏi: "Đến đâu rồi?"

"Đã tới cửa thứ hai."

"Mau đi mời Ngũ tiểu thư tới đây." Kỷ thị phân phó Hương Vân một tiếng, sau đó thay y phục trên người rồi dẫn theo Trần ma ma ra cửa tiếp khách.

Năm đó Nhan thị tái giá nháo tới trời long đất lở, cho nên từ đó về sau, Diệp gia và Nhan gia cắt đứt quan hệ.

Ban đầu Nhan thị còn quan tâm Diệp Dung Hoa một chút, nhưng sau này nửa chữ hỏi thăm cũng không thấy đâu.

Có điều, Nhan thị rốt cuộc cũng là ruột thịt của nha đầu kia, hiện tại tới cửa đương nhiên là vì nghe thấy tin đồn bên ngoài.

Kỷ thị chỉ cảm thấy đau đầu không thôi.

Ra sân, đi chưa được bao lâu đã thấy đám nha đầu bà tử vây quanh Nhan phu nhân Hứa thị. Kỷ thị vội tiến lên, tiếp đón: "Cửu phu nhân, không tiếp đón từ xa, thứ lỗi, thứ lỗi."

"Là ta mạo muội tới cửa, quấy rầy rồi." Hứa thị lên tiếng.

"Cái gì là quấy rầy chứ, ta sớm đã có ý mời cữu phu nhân thường xuyên tới phủ, có điều e ngại phu nhân bận rộn nhiều việc." Kỳ thị cười khách sáo, mời Hứa thị vào phòng khách.

Nha đầu lập tức dâng trà và điểm tâm lên.

Kỳ thị khách sáo với Hứa thị vài câu thì Dung Hoa tới.

Chưa kịp hành lễ, Hứa thị đã kéo nàng vào lòng, nức nở: "Đề cữu mẫu nhìn con xem." Hứa thị lau nước mắt, kéo Dung Hoa ra, cẩn thận quan sát.

"Cữu mẫu." Dung Hoa hành lễ.

"Được rồi, khách sáo với cữu mẫu làm gì?" Hứa thị vội đuổi tay kéo Dung Hoa lại, "Dung Nhi, con chịu ủy khuất rồi."

Lời này nói ra rõ ràng là có ý Diệp gia hà khắc và bạc đãi nha đầu này, Kỳ thị không khỏi tức giận trong lòng.

"Cữu mẫu, con vẫn ổn." Dung Hoa ngoan ngoãn trả lời.

"Cữu phu nhân, Dung Nhi có tổ mẫu thương yêu, có chúng ta nâng niu trong lòng, bà và cữu lão gia có thể yên tâm." Thấy Dung Hoa hiểu chuyện như vậy, Kỳ thị cũng cao hứng.

"Đứa nhỏ này, thiếu chút nữa đã... Con còn nói bản thân vẫn ổn sao... Xảy ra đại sự như vậy, cữu cữu con và ta đều biết, con chịu khổ rồi. Đừng sợ, cữu cữu và cữu mẫu sẽ làm chủ cho con." Hứa thị từ ái an ủi Dung Hoa, sau đó ngẩng đầu nhìn Kỳ thị, "Mấy năm nay Dung Nhi vẫn khỏe mạnh, lão gia và ta cũng yên tâm, có điều, Dung Nhi cũng không phải đứa nhỏ không ai thương yêu, nó là nữ nhi của biểu cô nương Nhan thị ta!"

Kỳ thị tức giận tới cả người run lên, hai tay nắm chặt tay vịn mới ngăn được lửa giận trong lòng.

Mấy năm nay Nhan gia không hề quan tâm tới nha đầu này, hiện tại lại tìm tới cửa, bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Mẹ ruột nàng ta còn mặc kệ kia mà!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 14: Có mục đích khác

Tuy từ đầu đã đoán được nguyên nhân Hứa thị tới cửa tìm Dung Hoa nhưng trong lòng Kỳ thị không khỏi tức giận. Nhan thị là mẫu thân ruột thịt của nàng ta còn mặc kệ, Hứa thị chỉ là cữu cữu được tính là gì?

Kỳ thị muốn đi tới tát một cái vào mặt bà ta, có điều với tin đồn bên ngoài, bà ta tới cửa như vậy, rốt cuộc định làm cái gì?

Kỳ thị cắn răng, hít vào một hơi để áp chế lửa giận trong lòng, khẽ cười nhìn Hứa thị, nói: "Cữu phu nhân, Dung nhi là bảo bối mà lão phu nhân, lão gia và ta nâng niu trong tay, ngày thường thức ăn, đồ dùng của con bé đều là tốt nhất. Chúng ta sợ nó khổ cực, làm sao có thể để nó chịu nửa phần ủy khuất? Mấy năm nay cữu phu nhân và đệ muội bận rộn, không có thời gian lo cho Dung Nhi, có điều phu nhân yên tâm, Dung Nhi là cô nương Diệp gia ta, trên dưới Diệp gia khẳng định không để nó chịu một chút uất ức!"

Kỳ thị nói năng hùng hồn đầy lý lẽ, thiếu chút đã mắng thẳng mặt Hứa thị, nói Nhan gia bọn họ mấy chẳng quan tâm Dung Hoa.

Hứa thị kéo Dung Hoa lại gần, đưa mắt nhìn Kỳ thị: "Mấy năm nay chúng ta không lo cho Dung Nhi, là chúng ta không đúng, nhưng trước mắt thấy Diệp gia các người bạc đãi con bé, hiện tại lại xảy ra nhiều chuyện như vậy nên mới không chịu đựng được mà tới thăm, nhưng lúc này..." Hứa thị dừng lại, hừ lạnh một tiếng, "Người sáng mắt không làm chuyện mờ ám, Diệp phu nhân thân là đại bá mẫu, bà có thể vỗ ngực thề không thẹn với lương tâm không? Bà làm gì, bên ngoài truyền đã quá rõ ràng! Bà thật sự nghĩ Dung Nhi không có ai làm chủ, không ai quản nó, coi nói là đứa trẻ mồ côi sao? Hôm nay ta tới đây, bà nhất định phải có lời giải đáp!"

"Cữu phu nhân đi tin đồn bên ngoài sao?" Kỳ thị trào phúng cười.

"Phu nhân thông gia, không có lửa thì làm sao có khói." Hứa thị châm biếm, "Hon nữa tuy cô gia không còn, nhưng năm đó cô nãi nãi nhà ta có để lại của hồi môn cho Dung Nhi, còn nữa, Thành Quốc Công phủ cũng không phải người..."

Hứa thị dừng một lát, đưa mắt quan sát Kỳ thị: "Nói không chừng có người muốn trèo cao."

Sắc mặt Kỳ thị xanh mét: "Mấy năm nay, ta đối đãi với Dung Nhi thế nào mọi người trong kinh thành đều biết, hiện tại không thể vì mấy lời đồn mà hăm hại được. Trong lòng dung Nhi cũng hiểu, lần này ta cũng vì suy nghĩ cho Dung Nhi nên mới vô tình để người ngoài khoa môi múa mép. Cữu phu nhân là khách, nhưng bà đừng ý vào thân phận này mà nói hươu nói vượn! Bà muốn chỉ cây dâu mắng cây hòe sao? Ta còn chưa hỏi bà tại sao nhiều năm nay không quan tâm Dung Nhi như vậy, hiện tại tới cửa, bà muốn mượn Dung Nhi để trèo tới Quốc Công phủ sao?" Kỳ thị cười lạnh: "Hon nữa, nếu cữu

phu nhân đã nghe lời đồn bên ngoài, vậy hẳn cũng biết chuyện này có liên quan tới Quốc Công phu nhân nữa đúng không?"

"Hừ." Hứa thị hừ một tiếng, quay đầu mang theo nước mắt nhìn Dung Hoa, "Dung Nhi, đều do cữu cữu cữu mẫu suy xét không chu toàn. Con đừng lo, nếu trong lòng ủy khuất thì qua nhà cữu cữu được không?"

Dung Hoa thấy nhìn mí mắt Hứa thị rũ xuống, bộ dáng vô cùng khó coi.

Kỷ thị vội ngăn cản: "Cữu phu nhân, Dung Nhi vừa vượt qua kiếp nạn, lão phu nhân nhà ta nói phải lên chùa cảm tạ bồ tát, sau đó ở trong phủ nghỉ ngơi, không thể tùy tiện ra cửa!"

Ngay cả lão phu nhân cũng đem ra sao? Hứa thị cũng không định đem nha đầu này về Nhan gia nuôi dưỡng, bởi vì Diệp gia chắc chắn sẽ không đồng ý! Bằng không Diệp gia không phải sẽ bị người đời chửi mắng hay sao? Hứa thị không quyết liệt trong vấn đề này, chỉ nói thêm mấy câu rồi dẫn Dung Hoa đi thỉnh an Diệp lão phu nhân.

Tuy sớm biết tin, nhưng khi nhìn Nhan phu nhân tới, Diệp lão phu nhân vẫn vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn hiền từ trò chuyện với bà ta. Mãi tới khi trời tối, Hứa thị mới đứng dậy cáo từ.

Diệp phu nhân kêu Lý ma ma và Dung Hoa tiễn tới cửa.

"Ngày mai, cữu mẫu phái người lại đón con qua phủ chơi." Hứa thị cầm tay Dung Hoa, ánh mắt nhìn đám người Lý ma ma.

Lý ma ma thức thời lui về sau một chút.

Hứa thị tiếp tục: "Dung Nhi, mấy năm nay con ủy khuất rồi."

Dung Hoa chỉ mỉm cười, không đáp.

"Nha đầu này, từ nhỏ đã thông minh lanh lợi, ngoan ngoãn như vậy." Hứa thị cười một tiếng, ngữ khí sâu xa, "Tin đồn bên ngoài truyền tới truyền lui thật ồn ào, còn nói Quốc Công phu nhân hãm hại con. Dung Nhi, con không được tin những lời nhảm nhí đó, Quốc Công phu nhân hiền huệ, hào phóng, đoan trang, con ngàn vạn không được vì những thứ mờ mịt mà có khúc mắc trong lòng..."

Dung Hoa nhìn Hứa thị, sắc mặt bình tĩnh dị thường: "Cữu mẫu, nếu đó là sự thật thì sao?"

"Sao có thể? Con không được nghĩ như vậy!" Hứa thị lập tức phản bác, "Hay như vậy đi, lát nữa ta sẽ phái người đưa con về nhà cữu cữu ở mấy ngày, sau lại đưa thiệp tới Quốc Công phủ, đến lúc đó con và Quốc Công phu nhân trở nên thân thiết hơn, lời đồn bên ngoài sẽ tự động sụp đổ."

Cả gương mặt Hứa thị đều mang theo ý cười, nhưng Dung Hoa lại vô cùng bình tĩnh, không hề lộ ra một chút cao hứng."

"Mấy năm nay đều do chúng ta sơ sót, đại bá mẫu phải lo lắng chuyện đường ca, đường tỷ của con, tuy đối đãi với con không tệ nhưng rốt cuộc cũng không chu toàn." Hứa thị thở dài một tiếng, thân thiết kéo tay Dung Hoa, "Có điều, con không cần lo lắng, con còn có cữu cữu và cữu mẫu đây. Sang năm con tới tuổi cập kê, cũng sắp trở thành đại cô nương rồi..."

Hôn sự của nàng sớm đã định sẵn, chỉ cần cập trâm cài đầu là có thể lấy chồng...

Hứa thị cười tủm tỉm nhìn Diệp dung Hoa, Dung Hoa là tiểu thư khuê cát, mặt mũi rất mỏng, cho nên câu tiếp theo bà ta không nói rõ.

Nhưng thấy sắc mặt nàng không chút thay đổi, đáy mắt Hứa thị hiện lên một tia khinh thường, nhắc tới hôn sự, vậy mà nàng không có một chút e lệ nào!

Dung Hoa đương nhiên nhận ra suy nghĩ của người đối diện, liền cười đáp: "Đa tạ cữu cữu, cữu mẫu."

Hứa thị vẫn duy trì ý cười trên mặt, bà ta đắn đo hỏi thăm một lát mới rời đi.

Dung Hoa cũng xoay người trở về Hải Đường uyển.

Nhiều năm qua, cữu gia chưa từng hỏi thăm, cho nên nàng cũng không ôm hy vọng quá lớn. Hôm nay tìm tới cửa, bọn họ thật sự vì làm chủ cho nàng sao? Trong lòng Dung Hoa vô cùng rõ ràng.

Hứa thị tới đây, chống lưng cho đứa cháu này là giả, bà ta tới đây chẳng qua là có mục đích khác, giống như lời Kỷ thị vừa nói, bà ta muốn lợi dụng nàng để dựa vào mẫu tộc của Thái hậu - Thành Quốc công phủ Lâm gia là thật!

.....

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 15: Mơ tưởng!

"Tiểu thư!" Túy Đồng lo lắng gọi. Tuy vừa rồi đám người Lý ma ma lui xuống đứng khá xa, nhưng nàng là người tập võ, thính lực tốt hơn người thường, cho nên những lời Hứa thị vừa nói nàng đều nghe được.

Túy Đồng còn tưởng tiểu thư cuối cùng cũng tìm được người chống lưng, không ngờ Hứa thị có mục đích khác.

"Ta không sao." Dung Hoa nhìn nàng, cười lắc đầu, sau đó nói với Lý ma ma một tiếng rồi dẫn Túy Đồng về Hải Đường uyển.

"Túy Đồng, có tin của Bạch gia không?" Bạch Lãm tuy bị thương không nặng, nhưng nàng lại đụng thùng thuyền hấn, nàng tin hấn không dễ dàng từ bỏ.

Túy Đồng nhìn nàng, do dự một hồi mới đáp: "Bạch Lãm đang trên đường tới kinh thành, khoảng hai ngày sẽ đến."

Dung Hoa nhú mày, kinh thành tuy là nhà của nàng, nàng và đoàn người của Liễu Hành tuy lên đường vô cùng thuận lợi, nhưng Bạch Lãm chỉ cần hỏi thăm một chút sẽ biết ngay.

Cho nên, Dung Hoa không quá kinh ngạc.

"Tiểu thư, người đừng lo lắng, ở đây là kinh thành, lại là Diệp phủ, hấn không dám làm càn đâu." Nhìn vẻ mặt Dung Hoa không chút sợ hãi, Túy Đồng liền trấn an.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, khoe miệng cong lên. Lời đồn một khi truyền ra, Kỳ thị, Diệp gia chắc chắn sẽ không để nàng xảy ra chuyện, hơn nữa bên phía Lâm gia cũng sẽ tạo áp lực cho Bạch Lãm!

.....

Lý ma ma mang người trở về viện của Diệp lão phu nhân.

"Lão phu nhân và phu nhân đang nói chuyện bên trong." Lý ma ma muốn trực tiếp đi vào lại bị Hi Châu đứng ngoài cửa ngăn cản. Lý ma ma hiểu ý, lập tức dừng bước.

"Mấy năm qua một chút quan tâm Dung Nhi cũng không có, hôm nay Hứa thị tới nói gì với ngươi?" Nhiều năm Nhan gia không hỏi thăm tới đứa cháu ngoại này, hôm nay tới đây, Diệp lão phu nhân có thể đoán được vài phần. Tuy hai nhà đã chặt đứt tới lui, nhưng chỉ cần liên quan tới Nhan gia, Diệp lão phu nhân không khỏi tức giận.

"Là vì Dung nha đầu." Kỳ thị biết tâm tư của bà, đương nhiên không thể nói đỡ Hứa thị, hơn nữa bà lại là người của Diệp gia, đương nhiên không có lý giúp đỡ Nhan gia! Bà ta cố tình thêm mắm thêm muối lời Hứa thị nói, "Bà ta tin lời đồn bên ngoài, nói Diệp gia chúng ta bạc đãi Dung nha đầu, còn nói muốn đưa Dung nha đầu về Nhan gia, để Nhan gia nuôi dưỡng."

"Cô nương Diệp gia ta đang tốt đẹp, dựa vào đâu phải đưa Nhan gia nuôi nấng? Mấy năm nay không thèm quan tâm, hiện tại lại không có mặt mũi chạy tới cửa sao?" Diệp lão phu nhân tức giận.

"Con thấy Hứa thị kia không có ý tốt gì." Kỳ thị hòa theo, "Còn không phải thấy Dung nha đầu hiện tại đã lớn, hơn nữa còn có một mối hôn sự tốt, con thấy, bà ta muốn dựa dẫm cô nương Diệp gia để leo lên thân cận Thái hậu."

"Nịnh nọt!" Diệp lão phu nhân hừ lạnh một tiếng.

"Còn không phải sao? Mầu thân, người không thấy đáng về vừa rồi của Hứa thị đâu, làm bộ làm tịch quan tâm Dung nha đầu, vậy mà không nghĩ chuyện mấy năm nay Nhan thị đã làm!"

"Còn không phải do ngươi gây ra chuyện ngu xuẩn hả? Nếu không phải ngươi, Diệp gia có phải trở thành tử lâu để người ta đàm tiếu không hả?" Diệp lão phu nhân nhìn Kỳ thị, cả giận quát.

Kỳ thị vội vàng cúi đầu.

Diệp lão phu nhân thấy Kỳ thị như vậy, phát tay để bà ta lui xuống.

Kỳ thị chỉ đành lặng lẽ lui ra ngoài.

Không khí Diệp gia vô cùng trầm trọng, giống vậy, không khí ở Thành Quốc Công phủ cũng không tốt cho lắm. Thành Quốc Công phu nhân Dương thị nghe được tin đồn bên ngoài liền tức giận tới sắc mặt tối sầm, hạ nhân trong phủ cả ngày nom nóp lo sợ, không dám nửa phần sơ sẩy.

Mặt trời đã lặn về cuối chân trời, nha hoàn tới báo Quốc Công gia đã về, Dương thị liền mang theo tươi cười đi ra nghênh đón. Nhìn sắc mặt tuy bình tĩnh như ánh mắt lại có chút lạnh lùng của Thành Quốc Công, tươi cười trên mặt Dương thị cứng đờ, sau đó bà ta vẫn vui vẻ dẫn ông ta về phòng, tự mình hầu hạ Thành Quốc Công thay xiêm y. Xong xuôi, Dương thị tự tay rót trà cho ông, ôn nhu hỏi: "Sắc mặt Quốc Công gia không được tốt, có phải không thoải mái không? Hay là có chuyện gì phiền muộn vậy?"

Thành Quốc Công uống một ngụm trà, sau đó đưa mắt nhìn Dương thị: "Lời đồn bên ngoài nàng nghe chưa?"

"Buổi chiều thiếp thân có nghe nói." Hốc mắt Dương thị lập tức ươn ướt, "Lời đồn trước nay đều khơi mào sóng gió, nhưng thiếp thân không ngờ lần này, bọn họ lại nói Quốc Công phủ chúng ta hãm hại Ngũ cô nương... Lời đồn thật đáng sợ... Ngũ cô nương là thiên kim khuê phòng, thiếp thật sự lo lắng cho đứa nhỏ này. Nó không có cha, mẫu thân lại không ở bên cạnh..."

Sắc mặt Thành Quốc Công trầm xuống, nghiêm túc nhìn Dương thị: "Nàng chọn ngày tốt tới Diệp gia một chuyến, sớm định ngày thành hôn đi."

Trong lòng tuy không tán đồng, nhưng Dương thị vẫn cẩn thận nói: "Quốc Công gia, thiếp cũng muốn sớm ngày đón nha đầu đáng thương kia tới đây, nhưng với tình hình hiện tại..." Dương thị ngừng đầu nhìn Thành Quốc Công, Quốc công gia, ngài cũng biết hiện giờ bên ngoài ồn ào tới mức nào, nếu thiếp qua đó, người khác không phải sẽ có cớ nói này nói nọ sao? Bọn họ chắc chắn sẽ đồn chúng ta chột dạ..."

Bà còn một trai một gái, đương nhiên đau lòng cho bọn họ.

Nhi tử Lâm Luật ngọc thụ lâm phong, tuấn tú lịch sự, cô nương Diệp gia kia không có cha, một nha đầu như vậy sao có thể xứng đôi với nhi tử của bà? Chỉ có quý nữ gia thể hiển hách, tài mạo song toàn mới có thể xứng đôi với nhi tử Lâm Luật!

Chỉ cần bà còn sống, Diệp Dung Hoa kia đừng hòng vào cửa Lâm gia một bước!

Thành Quốc Công suy nghĩ một lát, mới nói: "Vây đợi thêm vài ngày nữa đi, chờ sóng gió bên ngoài dịu bớt, bà lập tức qua Diệp gia quyết định chuyện này liền."

"Vâng, Quốc Công gia." Dương thị khẽ cười.

"Còn Bạch gia, Bạch Lãm kia..." Nghĩ tới lời đồn bên ngoài, ánh mắt Thành Quốc Công mang theo vài phần lệ khí.

Dương thị lập tức trở nên nghiêm túc: "Quốc Công gia, ngài yên tâm, ban ngày thiếp đã sai người truyền tin, nói Bạch Lãm sắp tới đừng xuất hiện ở kinh thành... Nếu hần hay người Bạch gia tới cửa, thiếp sẽ cẩn thận truyền đạt ý tứ của ngài cho bọn họ."

Nghe Dương thị nói, sắc mặt Thành Quốc Công cũng dịu xuống, không nói gì.

"Quốc Công gia một mẻ cả ngày, có đói bụng không?" Dương thị lập tức đổi sang chủ đề khác, thấy ông ta không phản bác liền vội gọi nha đầu vào dọn bữa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 16: Vô tình gặp lại

Trời tối Bạch Lãm vào tới kinh thành, còn chưa kịp uống ly trà giải khát đã nghe quản sự tới đem ý tứ của Thành Quốc Công bẩm báo.

Cánh tay cầm ly trà cứng đờ, Bạch Lãm nhú mày nhìn về phía quản sự: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Quản sự định nói lại thôi, sự tình đã truyền khắp kinh thành, nhà nhà đều biết, hần còn tưởng nó chỉ là lời đồn, nhưng mới mấy ngày Bạch Lãm đã quay lại kinh thành, ông ta chần chờ một lát, mới nói: "Đại thiếu gia, sao ngài lại trở về, có phải có gì phân phó hay không?"

Sắc mặt Bạch Lãm trở nên nghiêm trọng.

Quản sự lập tức giải thích: "Cũng không phải đại sự gì, chỉ là Ngũ tiểu thư của Diệp gia mấy ngày trước đó đã chết đột nhiên trở về, hai ngày nay trong kinh thành liên có chút lời đồn liên quan tới Quốc Công phu nhân..."

Quản sự không còn do dự, nhanh chóng đem chuyện trong hai ngày này tỉ mỉ kể lại.

Thật không ngờ, nàng lại trở về Diệp gia, đúng là gan lớn! Có điều tại sao kinh thành lại có lời đồn như vậy? Bạch Lãm nhú mày hỏi: "Lời đồn xuất phát từ đâu?"

"Tiểu nhân phải người đi điều tra ngay." Quản sự trả lời.

"Không cần." Bạch Lãm xua tay, chỉ ra lệnh, "Phân phó xuống, sáng mai lập tức rời kinh." Nữ nhân cũng gia nghiệp, bên nặng bên nhẹ, trong lòng Bạch Lãm hiểu rõ.

Hướng hồ, trong nhà không biết có bao nhiêu người nhìn chằm chằm hần.

Là hấn sơ ý.

Thường Xuyên sững sốt, sau đó liền nhận lệnh: "Vâng, tiểu nhân đi an bài ngay."

Quả nhiên, đoàn người Bạch Lãm rời kinh vào sáng sớm hôm sau.

.....

Buổi trưa, Túy Đồng đem chuyện này bẩm báo cho Diệp Dung Hoa, Dung Hoa vẫn bình tĩnh, bởi vì kết quả nàng sớm đã đoán được.

Có điều...

Ánh mắt nhìn phong thư chuyển sang gương mặt Túy Đồng.

"Sao vậy, tiểu thư?" Túy Đồng bị nàng nhìn tới cảm thấy khó hiểu.

Dung Hoa nhíu mày: "Liễu công tử hình như không hề đơn giản."

Túy Đồng đi theo cạnh nàng nhưng tình hình bên ngoài lại vô cùng rõ ràng, một nha đầu đã có khả năng như vậy, Liễu Hành kia chắc chắn còn lợi hại hơn tưởng tượng trong đầu.

Túy Đồng cười cười: "Nô tỳ chỉ là quan tâm tiểu thư, sợ Bạch Lãm kia gây bất lợi cho người." Nửa chữ cũng không nhắc tới Liễu Hành.

Dung Hoa cười cười, cũng không truy hỏi mà tiếp tục xem phong thư trong tay. Đúng lúc này, Thạch ma ma và Lê Hoa trở về, một người là bà vú của nàng, một người là đại nha đầu thân cận, trên đường tuy đã biết chuyện nhưng hiện tại thấy Dung Hoa vẫn sống sờ sờ, hai người không khỏi kích động, nước nỡ ôm Dung Hoa khóc tới khàn cả giọng. Những người khác cũng đồng loạt quỳ xuống, nước nỡ.

Dung Hoa cũng cảm thấy chua xót.

Qua một lúc lâu, mọi người mới ngừng khóc. Thạch ma ma nhìn Dung Hoa, nghẹn ngào: "Đúng là tiểu thư, tiểu thư thật sự không sao rồi."

Dung Hoa mỉm cười.

Thạch ma ma đã trở về, chuyện ở Hải Đường uyển liền giao cho bà xử lý, những người trước đây Kỷ thị an bài Dung Hoa không chút khách khí đuổi tất cả về.

Hôm sau đi Tướng Quốc tự, Dung Hoa chỉ dẫn theo một mình Túy Đồng, còn Lê Hoa và Thạch ma ma ở lại sắp xếp dọn dẹp Hải Đường uyển.

.....

Từ hôm qua, ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng đã tới thư viện, cho nên chuyến đi tới Tướng Quốc tự lần này chỉ có Kỷ thị và ba tỷ muội Dung Hoa. Kỷ thị và nữ nhi Diệp Di Châu ngồi cùng xe ngựa, Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt ngồi một chiếc, xe ngựa còn lại dành cho bà tử và nha đầu.

Vừa lên xe, Diệp Di Nguyệt đã cười lấy lòng: "Ngũ tỷ tỷ."

"Lục muội." Dung Hoa lạnh nhạt đáp.

Diệp Di Nguyệt nhìn mặt liền đoán được ý, chỉ khách sáo thêm hai câu thì không nói chuyện nữa.

Vì đã giao hẹn với Kỷ phu nhân, cho nên hai nhà trực tiếp tới Tướng Quốc tự.

Qua một canh giờ, bọn họ cuối cùng cũng tới nơi, từng người lần lượt xuống xe, hai bên gặp nhau liền hành lễ. Hôm nay Kỷ phu nhân ngoại trừ mang nữ nhi Kỷ Vũ Tú ra, còn mang theo nhi tử Kỷ Vũ Kinh và con thiếp thất Kỷ Vũ Chương.

Chào hỏi xong, đoàn người liền vào trong. Tướng Quốc Tự là ngôi chùa số một kinh thành, khói hương nghi ngút, hiện tại lại là ngày đêm nên người dâng hương rất nhiều.

Vì không để người ngoài va chạm quý phu nhân cùng các tiểu thư, thiện phòng sớm đã chuẩn bị sẵn, Kỷ phu nhân và Kỷ thị mang theo bọn tiểu bối về phòng nghỉ ngơi trước, sau đó mới đi bái tạ Bồ Tát.

Hai người Kỷ thị và Kỷ phu nhân cung kính quỳ lạy trước Đại Hùng Bảo Điện (1). Dung Hoa cũng quỳ gối đập đầu ba cái.

(1) Đại Hùng Bảo Điện là trung tâm của chùa, nơi thờ giáo tổ Phật Thích Ca Mâu Ni.

Góp tiền nhang đèn xong, Kỷ phu nhân mới cười nói với Kỷ thị: "Chúng ta đi nghe sư phụ giảng kinh, để đám tiểu bối ra ngoài một chút, phong cảnh của Tướng Quốc Tự hiện tại cũng không tồi."

"Được, muội cũng đang có ý này." Kỷ thị nhìn đám người Dung Hoa, "Đừng đi xa quá, có biết không?"

"Vâng." Ba tỷ muội Dung Hoa và Kỳ Vũ Tú vội ngoan ngoan đáp.

"Hai huynh đệ con cũng đi đi, có điều đừng va chạm trúng người khác." Kỳ phu nhân cũng dặn dò Kỳ Vũ Kinh và Kỳ Vũ Chương một tiếng.

Tuy nam nữ khác biệt, nhưng bọn họ cũng là thân thích, hơn nữa nơi này lại là Tướng Quốc Tự trang nghiêm, có đi với nhau cũng không ảnh hưởng. Có điều Kỳ phu nhân lại không muốn để huynh đệ Kỳ Vũ Kinh cùng mấy tiểu cô nương du ngoạn, người dâng hương hôm nay không ít, nói không chừng sẽ quen thêm bằng hữu.

"Vâng, mẫu thân." Kỳ Vũ Chương và Kỳ Vũ Kinh cùng đáp.

Kỳ thị và Kỳ phu nhân dặn dò thêm vài câu mới cùng sư phó bên cạnh đi lễ Phật.

Rời khỏi Đại Hùng Bảo Điện trang nghiêm, Kỳ Vũ Kinh và Kỳ Vũ Chương không đi tìm bằng hữu mà đi cùng mọi người.

Nha đầu gia đình đi theo, đoàn người quá đông khó tránh khỏi những việc ngoài ý muốn, Dung Hoa cũng rất nhanh bị bỏ lại một mình. Nàng liền mang theo Túy Đồng đi thưởng thức cảnh sắc bên khác.

"Ngũ tiểu thư!"

Dung Hoa dừng bước, quay đầu nhìn.

Một thân cảm y màu lam nhạt, tóc vấn bạch ngọc quan, dáng người cao lớn, vạt áo theo gió mà động rục rờ như ánh mặt trời, nhưng thần sắc vẫn lạnh lẽo như tuyết.

Không phải Liễu Hành thì còn ai vào đây?

Dung Hoa liếc mắt nhìn Túy Đồng.

Túy Đồng lắc đầu.

Dung Hoa khẽ cười, đi qua: "Liễu công tử, thật không ngờ lại trùng hợp gặp công tử ở đây."

Liễu Hành khẽ đáp: "Ta cũng không ngờ."

Dung Hoa mỉm cười: "Ta còn định qua mấy ngày nữa đi tìm công tử, không ngờ lại gặp công tử ở đây."

Thần sắc Liễu Hành vẫn lãnh đạm như thường, ánh mắt vẫn luôn nhìn nàng, chờ nàng nói tiếp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 17: Y là ân nhân cứu mạng của ta!

Vội về mặt lãnh đạm của y, Dung Hoa đương nhiên không để ý trong lòng, chỉ cười nói: "Liễu công tử, thù lao kia có vừa lòng không?"

Biểu cảm của Liễu Hành vẫn không thay đổi, chỉ nhàn nhạt đáp lại ba chữ: "Cũng không tệ."

"Liễu công tử có hứng thú kiếm tiền với ta không?" Dung Hoa ngược mắt, nghiêm túc nhìn y.

Nữ tử khuê tú như nàng, mỗi một bước đi ở Diệp gia vô cùng gian nan, Nhan gia không để ý tới nàng, ngay cả vị hôn phu ở Lâm gia thậm chí còn ước nàng mau chết đi. Thế giới này không phải thế giới mà nàng từng sống, cho nên thứ hiện tại có thể giúp nàng chỉ có tiền tài.

Vì thế, nàng phải tìm nguồn lực để phát triển.

Hợp tác với đám bà tử trong nhà, để đánh đổ Bạch gia không biết phải đợi tới ngày tháng năm nào. Lâm gia ghét bỏ vị hôn thê như nàng, hiện tại hận không thể nhanh chóng giải quyết chứ đừng nói tới giúp đỡ sau này.

Hiện tại người nàng nghĩ tới chỉ có Liễu Hành, tuy không biết thân phận thật sự, nhưng y nhất định là người phi thường.

Liễu Hành nhìn nàng một lúc, mới nói: "Ta không thiếu tiền."

"Nhưng trên đời này đâu ai sợ nhiều tiền đúng không?" Dung Hoa khẽ cười, "Ngay cả Hoàng Thượng cũng sợ quốc khố trống rỗng."

"Mục đích của Ngũ cô nương là gì?"

"Mục đích của ta?" Dung Hoa nhíu mày, gằn từng chữ một, "Ta muốn Bạch gia táng gia bại sản, Bạch Lãm hẳn dám làm ra chuyện này còn không phải vì nhiều tiền quá sao?"

"Báo thù có rất nhiều cách." Bạch gia là thương hộ giàu nhất Đại Chu, há có thể một sớm một chiều đánh sập? Liễu Hành tiếp tục: "Tỷ như, nhà của hôn phu cô nương là mẫu gia của Thái hậu, là gia tộc quyền quý, còn đại bá cô nương cũng là quan tứ phẩm trong triều..."

"Ta không tin bọn họ!" Dung Hoa nói, "Ta chỉ tin chính mình!"

Ta chỉ tin chính mình! Mấy chữ nhẹ nhàng như gió thoảng qua nhưng lại chưa xốt tới khó miều tả, ý nghĩa của mấy chữ này không ai rõ ràng hơn y. Liễu Hành nhấp môi, nửa ngày cũng không lên tiếng.

"Liễu công tử, công tử xem trước cái này..." Dung Hoa lấy một chồng giấy Tuyên Thành từ ống tay áo ra, nàng vốn định trở về sẽ kêu Túy Đồng tìm có đi đưa cho y, không ngờ bản thân lại gặp người ở đây.

Liễu Hành duỗi tay nhận lấy, cúi đầu mở ra.

...

"Liễu công tử cảm thấy thế nào?" Thấy y xem xong, Dung Hoa liền hỏi.

"Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân. Lâu Ngoại Lâu, cái tên vừa tao nhã vừa đại khí." Liễu Hành chỉ nhận xét cái tên, rồi nói, "Khoảng thời gian này ta cũng khá nhàm chán."

Liễu Hành nhìn nàng, tiếp tục: "Ngũ cô nương hùng tâm tráng chí, chia đôi thế nào?"

Dung Hoa vô cùng kích động: "Được!"

"Ngũ tỷ tỷ?" Dung Hoa vừa dứt lời thì nghe một giọng nói sắc bén từ phía sau vang lên.

Dung Hoa quay đầu, thấy Diệp Di Châu cùng Diệp Di Nguyệt và huynh muội Kỳ gia đứng cách đó không xa, đành phải đứng dậy.

Liễu Hành cũng đưa mắt nhìn, ngón tay thon dài cẩn thận giấu tập giấy Tuyên Thành trên bàn vào ống tay áo, sau đó mới đứng lên.

"Dung biểu muội, bọn ta tìm muội này giờ." Kỳ Vũ Kinh nhìn Liễu Hành rồi hỏi Dung Hoa, "Không biết vị công tử trước mặt này, dung nhan tuấn mỹ, khí chất ngời ngời, hẳn không biết là ai."

Hầu tước thế gia ở kinh thành, hậu duệ hoàng thân quý tộc rất nhiều, đa phần Kỳ Vũ Kinh đều quen biết, chỉ có vị công tử trước mặt này, dung nhan tuấn mỹ, khí chất ngời ngời, hẳn không biết là ai.

Dung Hoa vừa định lên tiếng thì Liễu Hành đã mở miệng trước: "Tại hạ họ Liễu."

"Liễu công tử, tại hạ Kỳ Vũ Kinh, đây là Nhị đệ ta Kỳ Vũ Chương." Kỳ Vũ Kinh suy nghĩ một lát, hứng thú trên mặt phai nhạt vài phần. Kinh thành không có quý tộc họ Liễu, đừng nói là kinh thành, ngay cả Đại Chu này cũng không có danh môn vọng tộc họ Liễu.

"Liễu công tử." Kỳ Vũ Chương ôm quyền.

Liễu Hành ôm quyền đáp lễ.

Kỳ Vũ Tú dịu dàng nói: "Nếu Dung biểu muội không có việc gì, bọn ta cũng an tâm rồi."

Có người ngoài ở đây, hơn nữa lại là một vị công tử phong lâm ngọc thụ, trên mặt Diệp Di Châu bắt đầu lộ vẻ ngượng ngùng. Chờ Liễu Hành báo tên xong, nàng liền ghét bỏ nhìn Diệp Dung Hoa: "Ngũ muội muội, bọn tỷ còn tưởng muội xảy ra chuyện, không ngờ muội lại ở đây nói chuyện với người khác." Ngũ khí mang theo trách cứ.

Diệp Di Nguyệt cũng cau mày phụ họa: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ và Liễu công tử ở đây nói chuyện, sao không nói với bọn muội một tiếng, hại bọn muội tìm tỷ khác nơi!"

Làm như bản thân vừa làm ra chuyện đòi phong bại tục không bằng? Diệp Dung Hoa nhìn Diệp Di Nguyệt, khẽ cười: "Bên cạnh tỷ còn có Túy Đồng, sao có thể xảy ra chuyện?"

Diệp Di Châu cá giận: "Ý của muội là bọn ta xen vào chuyện người khác?"

"Muội không hề nói như vậy."

"Ngũ tỷ tỷ, bọn muội thật sự đều sợ tỷ xảy ra chuyện, hơn nữa Tứ tỷ là người đầu tiên phát hiện ra tỷ, tỷ ấy đang quan tâm tỷ mà." Diệp Di Nguyệt đưa mắt nhìn Liễu Hành, "Đúng rồi, Ngũ tỷ tỷ, trước đây tỷ và Liễu công tử có quen nhau sao?"

Diệp Di Nguyệt chớp mắt, lộ vẻ tò mò.

Những người còn lại đều nhìn Diệp Dung Hoa và Liễu Hành.

Liễu Hành vẫn duy trì vẻ mặt lạnh nhạt, không hề có ý lên tiếng.

"Ừ." Dung Hoa chỉ đáp một tiếng.

Hai mắt Diệp Di Nguyệt lập tức phát sáng: "Ngũ tỷ tỷ quen Liễu công tử khi nào? Bao lâu rồi? Sao lần này tới Tướng Quốc Tự lại trùng hợp gặp như vậy?"

Dung Hoa cười lạnh.

Liễu Hành lạnh lùng nhìn Diệp Di Nguyệt, Diệp Di Nguyệt chỉ cảm thấy rét run, nhưng hai mắt vẫn lộ vẻ tò mò nhìn Diệp Dung Hoa.

"Diệp Dung Hoa, sao không nói chuyện? Hay là muội không giải thích được?" Diệp Di Châu chất vấn.

"Châu Nhi!"

Mọi người quay đầu, thấy Kỳ thị và Kỳ phu nhân đi tới.

Diệp Di Châu và đám người Dung Hoa vội đi qua, hành lễ.

Kỳ thị nhíu mày nhìn Diệp Di Châu: "Châu Nhi, noi Phật môn yên tĩnh không được làm ồn."

"Nữ nhi biết sai rồi." Diệp Di Châu cúi đầu rúc người vào bà ta.

"Vị này là..." Kỳ phu nhân đưa mắt nhìn Liễu Hành, Kỳ thị cũng vậy.

"Mẫu thân, cô cô, đây là Liễu công tử." Kỳ Vũ Kinh giới thiệu.

"Gặp qua Kỳ phu nhân, Diệp phu nhân." Liễu Hành ôm quyền, ngữ khí lãnh đạm.

"Liễu công tử hữu lễ." Kỳ phu nhân trả lời một tiếng.

"Bá mẫu, cửu mẫu, Liễu công tử là bằng hữu của Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt lên tiếng, "Khi này bọn con không thấy Ngũ tỷ tỷ nên đi tìm khắp nơi, không ngờ phát hiện Ngũ tỷ tỷ và Liễu công tử ở đây hóng mát trò chuyện phiếm."

Kỳ thị lập tức nhíu mày, nhìn Diệp Dung Hoa, nói: "Nha đầu này, thời tiết nóng như vậy, nếu con bị say nắng thì sao? Nếu mệt thì về thiện phòng nghỉ ngơi đi." Nói xong, bà ta nói chuyện với Liễu hành, "Không biết Liễu công tử là người ở đâu?"

"Kính thành." Liễu Hành thờ ơ trả lời hai chữ.

Kính thường trong mắt Kỳ thị càng ngày càng đậm: "Diệp gia ta tuy không phải quý tộc nhưng cũng là dòng dõi thư hương tuân thủ quy củ, không phải chó mèo nào cũng tiếp cận được. Dung nha đầu, con cũng là đại cô nương rồi, sao có thể tùy tiện..."

Dung Hoa trào phúng nhìn Kỳ thị, cắt ngang: "Y là ân nhân cứu mạng của con!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 18: Uy hiếp

Bị vắn bối đột nhiên cắt ngang trước mặt mọi người, Kỳ thị tức giận, quay đầu hằm hằm nhìn Diệp Dung Hoa: "Dung nha đầu..." Vừa thấy vẻ mặt trào phúng của nàng, Kỳ thị gật mình, lời nói vừa tới miệng liền nuốt xuống: "Người... Người cứu... Cứu mạng?"

"Đúng vậy." Dung Hoa nghiêm túc gật đầu.

"Ân nhân cứu mạng gì? Ngũ muội, muội có phải đang giấu đầu lòi đuôi, che giấu chuyện gì không?" Diệp Di Châu ở cạnh xen mồm vào, nàng là tiểu thư khuê các, cần người khác cứu mạng cái gì?"

"Tứ tỷ tỷ, may nhờ có Liễu công tử mà muội mới có thể về nhà kịp sinh thần của đại bá mẫu." Dung Hoa liếc mắt với Diệp Di Châu, cười khanh khách

nhìn về phía Kỳ thị.

Nhìn ý cười trên mặt Dung Hoa, tâm trạng Kỳ thị trầm xuống, trong lòng nhanh chóng hiểu ra ý của nàng.

Nha đầu chết tiệt này! Dám uy hiếp bà!

Dung Hoa nhìn Kỳ thị, ý cười sáng lạn như đóa hoa mùa xuân.

Diệp Di Châu hừ một tiếng, định tiếp tục nói chuyện thì bị Kỳ thị quát: "Châu Nhi, không được vô lễ." Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, mặt mũi của bà phải để ở đâu? Thê diện của Diệp gia phải đặt vào chỗ nào?

Diệp Di Châu tuy không cam lòng nhưng cũng không dám mở miệng, chỉ biết trừng mắt nhìn Dung Hoa và Liễu Hành.

Diệp Di Nguyệt và huynh muội Kỳ gia dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn hai người trước mặt, có điều thấy mọi người đều trầm mặc, cho nên không như Diệp Di Châu mào mào lên tiếng.

"Lần trước Liễu công tử đã ra tay tương trợ Dung Nhi, đa tạ." Kỳ thị nhanh chóng thu lại biểu tình, cảm kích nhìn Liễu Hành, "May nhờ có công tử, bằng không ta thật không có mặt mũi xuống suối vàng gặp Nhị thúc..."

Kỳ thị nghẹn ngào nói, tay cầm khăn chà lau khóe mắt, nhưng ánh mắt lại lạnh như băng nhìn Liễu Hành.

Là y! Nếu không phải y, bản thân sao có thể để nha đầu này nắm được nhược điểm?

Đều tại y!

"Chuyện nhỏ không tốn sức." Liễu Hành chỉ khách sáo một câu, ánh mắt không chút gợn sóng.

Kỳ thị cảm thấy như có đôi tay bóp chặt trái tim của mình.

Liễu Hành trước mắt khuôn mặt như họa, biểu cảm lạnh nhạt nhưng không có cách nào phá bỏ khí chất trên người.

Có điều kinh thành không có quý tộc họ Liễu, Kỳ thị liền an tâm một chút, cố gắng cười hỏi: "Đây là đại ân. Không biết nhà của Liễu công tử ở đâu? Tương lai chúng ta sẽ tới phủ đáp tạ."

"Việc nhỏ không cần nhắc tới, hướng hồ Ngũ tiêu thư đã cảm tạ rồi." Liễu Hành nói.

Kỷ phu nhân nhìn Kỳ thị, sau đó lại nhìn hai người Liễu Hành và Diệp Dung Hoa, cười nói: "Liễu công tử quá khách khí rồi, nếu đã là ân nhân của Dung Nhi, chúng ta đương nhiên sẽ cảm tạ đàng hoàng, công tử không cần khách khí."

Kỳ thị lập tức tiếp lời: "Đúng vậy, Liễu công tử không cần khách khí, công tử cứu Diệp Nhi thì chính là đại ân nhân của Diệp gia ta."

"Diệp phu nhân quá lời." Liễu Hành vẫn một mực thờ ơ, lời nói không hề để lộ nơi ở của mình.

Một người là hầu phu nhân, một người là đương gia chủ mẫu Diệp gia, mắt thấy Liễu Hành một chút mặt mũi cũng không để lại, Kỷ phu nhân và Kỳ thị đều tức giận trong lòng.

"Ta không quá rầy các vị nữa." Liễu Hành không đem sắc mặt hai người vào mắt, chỉ xoay người nói với Dung Hoa, "Ngũ tiêu thư bảo trọng."

"Liễu công tử đi thông thả." Dung Hoa uốn gối.

Liễu Hành xoay người, ưu nhã rời đi.

Kỷ phu nhân và Kỳ thị chỉ biết trơ mắt nhìn y, tức giận tới mặt mũi trắng bệch, nhưng kêu y quay lại sẽ làm mất thân phận.

Ánh mắt hai người như đao nhìn Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa vô cùng bình tĩnh, nét mặt mang theo ý cười.

Nhìn Dung Hoa như thế, Kỷ phu nhân giận tới sôi máu, vừa định mở miệng giáo huấn thì một tiểu hòa thượng tới, nói: "Các vị thí chủ, cơm chay đã chuẩn bị xong."

Kỷ phu nhân đành nén cơn giận, lạnh lùng quét mắt nhìn Dung Hoa, sau đó nói với Kỳ thị: "Chúng ta đi thôi."

Diệp Di Châu cũng trừng mắt nhìn Dung Hoa, kéo Kỳ Vũ Tú đi theo, Diệp Di Nguyệt cũng vội đi cùng.

"Dung biểu muội." Kỳ Vũ Chương ở bên cạnh gọi nàng một tiếng.

"Nhị biểu ca có chuyện gì sao?" Dung Hoa nhìn hấn, hỏi.

Kỷ Vũ Chương muốn nói lại thôi, lúc này Diệp Di Châu đột nhiên to tiếng: "Ngũ muội muội, Nhị biểu ca, hai người sao còn chưa đi?"

Đám người dừng bước quay đầu, thấy Diệp Dung Hoa và Kỷ Vũ Chương đứng yên không cử động, Kỷ thị và Kỷ phu nhân đồng loạt nhún mày.

Dung Hoa cười cười, cất bước.

.....

Ăn cơm xong, nghỉ trưa xong, tới giờ Thân mọi người khởi hành ra về, Dung Hoa vẫn cùng Diệp Di Nguyệt ngồi chung một chiếc xe ngựa.

Dọc đường hai người không nói chuyện, mãi tới khi sắp về thành, Diệp Di Nguyệt nhin không được mà hỏi: "Ngũ tỷ tỷ, Liễu công tử kia... Ngũ tỷ tỷ gặp nguy hiểm gì thế? Còn Liễu công tử y cứu tỷ thế nào? Sao trước đây không nghe tỷ nhắc tới?"

"Muội muốn biết?" Dung Hoa hạ mí mắt, hỏi.

Diệp Di Nguyệt lập tức trở nên hưng phấn, gật đầu: "Vâng."

"Không nói muội biết." Dung Hoa mỉm cười.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ..." Diệp Di Nguyệt gần tới nước mắt đảo quanh hốc mắt, đầm đìa đáng yêu đáp, "Nếu tỷ không muốn nói thì thôi đi, tội gì phải trêu đùa muội muội như vậy?"

Dung Hoa cười lạnh: "Ai muốn muội hỏi? Diệp Di Châu hay đại bá mẫu?"

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt cứng đờ, cắn môi: "Ngũ tỷ nghĩ nhiều rồi, không ai kêu muốn muội hỏi cả, muội chỉ lo lắng cho Ngũ tỷ tỷ. Nếu tỷ không thích, muội không hỏi là được."

Nói xong, nàng ta làm bộ ủy khuất quay đầu.

Diệp Di Nguyệt không nói chuyện nữa, thời điểm về phủ hốc mắt còn hồng hồng. Kỷ thị nhìn Diệp Di Nguyệt, liền kêu nàng ta và Diệp Di Châu về phòng trước, còn Dung Hoa theo bà ta tới chính viện.

Sắc mặt Kỷ thị không tốt, ngoại trừ Trần ma ma và Thích Nguyệt, những người còn lại đều thức thời lui ra ngoài.

Kỷ thị nhận ly trà từ tay Trần ma ma, uống một ngụm, ánh mắt vẫn âm trầm nhìn Diệp Dung Hoa.

Đây là muốn tính sổ sao? Bà ta không sợ? Dung Hoa vẫn duy trì ý cười trên mặt.

"Dung nha đầu, con biết sai chưa!" Kỷ thị đập mạnh ly trà xuống bàn, ánh mắt sắc bén nhìn Diệp Dung Hoa, quát.

Dung Hoa lắc đầu, tỏ vẻ khó hiểu: "Thỉnh đại bá mẫu chỉ điểm, Dung Hoa làm sai chuyện gì?"

"Con còn hỏi lại ta?"

Dung Hoa nghiêm túc gật đầu.

Kỷ thị nghiêng răng nghiêng lợi: "Con là thiên kim của Diệp gia ta, là tiểu thư khuê các phải biết xử sự đúng mực. Con và Vũ Chương ở sau lén lút làm gì? Tự con nghĩ lại đi, con biết mình làm sai gì chưa?"

"Đại bá mẫu biết Kỷ nhị công tử nói với con gì không?" Dung Hoa mỉm cười.

Nhìn nụ cười của nàng, Kỷ thị không khỏi cảm thấy bất an.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 19: Châm ngồi

Trong lòng Kỷ thị có loại dự cảm không tốt.

Nha đầu chết tiệt này, không biết lại định giờ trò gì?

Dung Hoa nhìn sắc mặt Kỳ thị, cười tủm tỉm: "Thật ra Nhị công tử không nói với con gì cả, chỉ có một câu muốn con truyền lời."

Dung Hoa vừa dứt lời Kỳ thị càng cảm thấy bất an, duỗi tay cầm ly trà vừa rồi uống một ngụm, tiếp tục giáo huấn: "Dung Nhi, con là thiên kim Diệp gia ta, tương lai phải kết thân với Lâm gia, bắt buộc phải tuân thủ lễ tiết nghiêm ngặt." Bà ta càng nói, ngữ khí càng bén nhọn, "Con là đích nữ của Diệp gia, tuy Nhị thúc không còn nhưng con có tổ mẫu, có đại bá, có ta ở đây, bọn ta không thể để con làm bậy! Nhị biểu ca con muốn nói gì, một hai phải nhờ con truyền lời sao? Nếu để người ngoài nhìn vào, không biết lại nói cái gì!"

"Bá mẫu muốn thanh danh con bị vấy bẩn hay sao?" Dung Hoa cười lạnh, "Có điều tin đồn bên ngoài đã ầm ĩ như vậy, thanh danh của con cũng sớm bị hủy rồi."

Sắc mặt Kỳ thị xanh mét, cá giận: "Nhìn xem con đang nói cái gì đây hả? Nãy giờ ta cũng vì muốn tốt cho con!"

"Bá mẫu, người đoán xem Nhị công tử muốn con truyền lời cho ai?" Nụ cười của Dung Hoa nhẹ nhàng như gió.

Nha đầu chết tiệt này! Kỳ thị siết chặt tay, cố gắng kiềm chế cơn giận của mình, nếu là quá khứ, bà sớm đã cho nàng một cái bạt tai.

Dung Hoa nhìn Kỳ thị, cười nói: "Kỳ thật Kỳ nhị công tử muốn con truyền một câu cho Tứ tỷ tỷ."

Trái tim Kỳ thị bỗng nhiên nhảy dựng lên: "Người... Người nói cái gì?"

"Nhị công tử muốn nói với Tứ tỷ tỷ, nói tỷ tỷ cứ an tâm chờ tin tốt của huynh ấy, còn nói cữu mẫu đã gặt đầu." Dung Hoa cười cười.

"Cái gì?" Kỳ thị nhú mày, hăng giọng hỏi, sau đó lập tức hoàn hồn, quát, "Cái gì mà loạn xạ, không đầu không đuôi thế hả?"

"Bá mẫu cũng thấy vậy sao? Con cũng cảm thấy thế, trong lòng còn nghĩ lát nữa sẽ hỏi rõ Tứ tỷ chuyện này rốt cuộc là thế nào." Dung Hoa lộ vẻ rầu rĩ.

Sắc mặt Kỳ thị trầm xuống, hai tay siết chặt, khớp xương trở nên trắng bệch.

"Bá mẫu, người có phải mệt mỏi không?" Dung Hoa nhìn sắc mặt bà ta không tốt, quan tâm hỏi han một câu, sau đó mới đưa mắt nhìn ra bên ngoài, "Vậy con không quấy rầy bá mẫu nghỉ ngơi, hiện tại con còn muốn qua chỗ Tứ tỷ tỷ truyền lời nữa."

"Không cần." Kỳ thị vội vàng ngăn cản, lời định bật ra liền vội vàng nuốt lại, từ ái nhìn Diệp Dung Hoa, "Con mệt mỏi một ngày rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi, muốn ăn cái gì cứ trực tiếp kêu bọn họ đi làm."

"Nhưng..." Dung Hoa do dự một lát, mới đồng ý, "Cũng đúng, Tứ tỷ tỷ cũng mệt mỏi cả ngày, hôm nay con không qua quấy rầy nữa. Ngày mai con sẽ đi chuyển lời của Nhị công tử cho Tứ tỷ tỷ."

"Không cần, ta sẽ nói với nó, chuyện này con đừng quản." Kỳ thị nghiêng răng, gằn ra từng chữ.

"Vậy đại bá mẫu nhất định phải chuyển lời cho Tứ tỷ tỷ nha." Dung Hoa gặt đầu, sau đó mới đứng dậy cáo từ.

"Đại tiểu thư, chiều này thật lợi hại." Ra khỏi Tế Huy viện, Túy Đồng nhìn Diệp Dung Hoa, khen ngợi, "Cho bọn họ tức chết."

Dung Hoa khẽ cười.

Chặn miệng Kỳ thị, lại tặng thêm bà ta một vỗ.

Chuyện này chắc chắn cũng đủ khiến Kỳ thị đau đầu! Biểu ca biểu muội sinh tình, nhưng tiếc Kỳ nhị công tử lại không phải con rể bà ta mong muốn.

Dưới gối Kỳ thị có hai trai một gái, mẫu tộc lại đủ mạnh, lời này rõ ràng là muốn châm ngòi ly gián Kỳ thị và Kỳ gia, bà ta sao có thể chịu đựng chuyện con vợ lẽ Kỳ Vũ Chương muốn cưới Diệp Di Châu? Nàng ta là nữ nhi thân sinh, là đích nữ duy nhất của đại phòng Diệp gia, là con vợ cả!

.....

Ánh mắt lộ vẻ âm ngoan, Kỳ thị lầm bầm: "Thì ra... Thì ra..."

"Phu nhân, người đừng nóng, sự tình vẫn chưa sáng tỏ, trước mắt người đừng vội." Trần ma ma duỗi tay giúp bà thuận khí, cẩn thận khuyên can.

Kỳ thị tức giận, đưa tay hất đổ mọi thứ trên bàn xuống đất: "Ta còn đang thắc mắc tại sao đại tẩu luôn tìm lý do khước từ."

Trần ma ma vẫn giữ được lý trí, vội khuyên: "Nói không chừng Ngũ tiểu thư vì oán hận trước đó mà ăn nói bậy bạ, người đừng để trúng kế."

Kỳ thị nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Nha đầu chết tiệt kia tuy hận ta nhưng không tới mức bịa ra chuyện này lừa gạt, lời này nói trắng ra kỳ thật không làm nổi sóng gió gì, nó cũng không nói rõ Châu Nhi và Kỳ Vũ Chương kia lên lút qua lại! Vũ Kinh đã đính hôn, cho nên ta mới hi vọng Vũ Tú có thể gả tới Diệp gia, muốn hai nhà Diệp gia và Kỳ gia thân càng thêm thân. Nhưng ta chỉ mới mở lời với đại tẩu, bên phía lão phu nhân chưa từng đề cập, cho nên trên phương diện này không có gì chắc chắn cả."

"Nhưng khẳng định Cửu phu nhân không nghĩ như vậy." Trần ma ma nói, "Cửu phu nhân là hầu phu phu nhân, trước nay đều yêu thương Tứ tiểu thư,

đem Tứ tiểu thư gả cho con vợ lẽ, đây không phải ủy khuất tiểu thư sao?"

Kỷ thị cắn răng: "Ma ma, đám tiểu bối cùng lứa bên Kỷ gia chỉ có ba huynh muội Kỷ Vũ Kinh, đứa nhỏ Vũ Chương này tuy là con vợ lẽ nhưng đại tẩu chưa từng khắt khe với nó, đối với nó vô cùng rộng lượng, thậm chí còn mời người về phủ bồi dưỡng. Đại tẩu vì sao phải làm như vậy? Tẩu ấy chính là hi vọng huynh đệ bọn họ tương lai có thể nâng đỡ lẫn nhau, muốn Vũ Chương trợ giúp Vũ Kinh, trở thành trợ thủ đắc lực, cho nên hôn sự của Vũ Chương tẩu tẩu sẽ đề đề tâm."

Khó trách mấy lần mở lời muốn Diệp gia Kỷ gia thân càng thêm thân, muốn cưới Vũ Tú về Diệp gia, tẩu tử luôn lấy lý do Vũ Tú còn nhỏ không vội đính hôn, thì ra phía sau còn có mục đích như vậy? Dựa vào đâu mà chà đạp nữ nhi của bà? Kỷ Vũ Chương là đứa nhỏ từ bụng của một di nương bỏ ra, sao có thể xứng với nữ nhi của bà?

Trần ma ma biết rõ tính tình của Kỷ thị, vội nói: "Phu nhân, Tứ tiểu thư do người tự tay dạy dỗ, người còn không hiểu tiểu thư hay sao? Tiểu thư là người hiểu rõ quy củ nhất! Hay là chúng ta điều tra việc này trước?"

"Nhất định phải tra! Bà kêu Phụng Tuyết và Phụng Lan tới, cẩn thận đừng để Châu Nhi nhìn ra chuyện gì."

"Vâng, lão nô đi ngay." Trần ma ma gật đầu, trước khi đi thì nói, "Phu nhân cũng mệt rồi, thay y phục rồi dùng cơm đi."

Kỷ thị "Ừ" một tiếng.

Màn đêm bao trùm Diệp phủ, không khí nóng bức ban ngày cũng được cơn gió mát mẻ thổi qua mang theo mát mẻ.

.....

Hai đại a đầu bên Diệp Di Châu đột nhiên bị thay đổi, Dung Hoa biết rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nàng không lên tiếng, chỉ đem mấy thứ viết về lưng tung bỏ vào phong thư, đưa cho Túy Đồng: "Giao cái này cho Liễu công tử."

"Diệp Dung Hoa, người ra đây cho ta!" Túy Đồng vừa đi, bên ngoài liền truyền tới tiếng hét của Diệp Di Châu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 20: Cút cho ta!

"Diệp Dung Hoa, người ra đây cho ta." Tiếng hét rống giận của Diệp Di Châu toàn bộ Hải Đường uyển đều nghe thấy hết.

Nghe khẩu khí này, nàng ta là tới tính sổ đây! Dung Hoa mỉm cười, hạ mi. Lê Hoa bên cạnh nhíu mày, rầu rĩ nói: "Tiểu thư, nô tỳ thấy Tứ tiểu thư hình như có chuyện."

"Ta ra ngoài xem." Dung Hoa lên tiếng cắt ngang Hoa Lê, có điều lời tuy nói vậy nhưng cả người vẫn không cử động, ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà.

"Diệp Dung Hoa, ra đây! Sao thế? Sợ hả? Không dám ra đây ư?" Diệp Di Châu đứng trong sân viện nổi giận đùng đùng mắng người trong phòng, sau đó hất cằm nhìn đám người Thạch ma ma, "Chủ tử các người đâu? Thạch ma ma, người vào kêu nó ra đây cho ta."

Tuy trong lòng không tình nguyện nhưng Thạch ma ma vẫn cung kính đáp: "Tứ tiểu thư xin bình tĩnh, lão nô đi mời tiểu thư ngay."

"Mau kêu nó ra đây cho ta!" Diệp Di Châu mắng.

Hai người Phụng Chi và Phụng Diệp vừa được điều tới trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng không dám mở miệng khuyên nhủ.

Thạch ma ma bất đắc dĩ đi tới thư phòng, thấy Dung Hoa nhàn nhã uống trà, trong lòng không khỏi sùng sốt, uốn gối đứng cạnh một bên.

Đợi cả nửa ngày không thấy Dung Hoa bước ra, lửa giận trong lòng Diệp Di Châu mỗi lúc một lớn: "Diệp Dung Hoa, người ra đây cho bốn tiểu thư? Sao hả? Không dám? Sợ ta sao?"

Nghe giọng nói của Diệp Di Châu đã khàn khàn, Dung Hoa mới buông chén trà xuống, đứng lên: "Đi thôi, ra ngoài xem thử."

"Thì ra là Tứ tỷ tỷ, gào hét như vậy làm muội tưởng bà diên nào trên đường chạy vào Diệp gia." Dung Hoa đứng ngay cửa phòng, cười cười nhìn Diệp Di Châu.

"Rốt cuộc cũng chịu ra đây... Ta muốn nói với người..." Phản ứng của Diệp Di Châu đột nhiên thay đổi, "Người mắng ta?"

"Muội mắng tỷ khi nào?" Dung Hoa hỏi lại, sau đó ngược mắt nhìn mặt trời đã ngã về tây, "Tứ tỷ tỷ tới đây sao không vào trong? Tuy mặt trời đã sắp

xuống núi, nhưng đừng ngoài này thật không tốt."

Diệp Di Châu theo bản năng ngẩng đầu nhìn trời, sau đó phần nộ nhìn Diệp Dung Hoa: "Ngươi vừa nói cái gì? Ngươi nói ta là bà điên, còn mắng ta là con đàn bà đánh đá ngoài đường hay sao?"

Nụ cười của Dung Hoa mang theo trào phúng: "Tứ tỷ tỷ, nếu có người gào thét trong viện của tỷ như vậy, chẳng lẽ tỷ cho rằng người nọ là tiểu thư khuê các sao?"

"Ngươi..." Diệp Di Châu tức giận tới học máu, duỗi tay chỉ thẳng vào khuôn mặt của Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa chỉ khẽ cười nhìn nữ tử đối diện.

Diệp Di Châu định phát áo rồi đi, nhưng nhớ tới mục đích tới Hải Đường uyển tính sổ, nàng ta liền trừng to hai mắt, chất vấn: "Hôm đó ngươi nói gì với mẫu thân ta hả?"

"Hôm đó?"

"Chính là cái ngày đi Tướng Quốc tỵ, sau khi trở về ngươi đã nói với mẫu thân cái gì?"

"Chuyện liên quan tới ta, ta bắt buộc phải biết."

Dung Hoa lạnh giọng: "Tỷ là gì của ta? Là trưởng bối sao? Thật buồn cười, ta nói gì với ai còn phải bẩm báo với tỷ hả? Diệp Di Châu, đừng nghĩ ta gọi tỷ một tiếng Tứ tỷ tỷ mà tỷ cho rằng có thể khoa tay múa chân với ta."

"Diệp Dung Hoa, ngươi đừng giáo biện. Nếu không phải ngươi nói gì với mẫu thân, Phương Tuyền và Phương Lan sao có thể biến mất ngay trong đêm đó?"

"Buồn cười, nha đầu bên người xảy ra chuyện tỷ chạy tới tìm ta làm gì?" Dung Hoa cười lạnh.

"Hôm đó sau khi ngươi đi gặp mẫu thân, mẫu thân kêu bọn họ đi hỏi chuyện, sau đó liền biến mất. Diệp Dung Hoa, nếu ngươi không phải nói gì đó, bằng không mẫu thân sao có thể vô duyên vô cớ kêu bọn họ đi hả?" Diệp Di Châu đi lên vài bước, chỉ tay vào thẳng mặt nàng.

"Cho nên, tỷ cho rằng ta hại bọn họ?"

"Nếu không phải ngươi, chẳng lẽ còn có người khác?" Hai mắt Diệp Di Châu như sắp phun ra lửa, hai nha đầu bên cạnh đột nhiên không thấy tăm hơi, nàng có điều tra thế nào cũng không ra kết quả, chỉ biết hôm đó Diệp Dung Hoa vào phòng gặp mẫu thân, cụ thể nói cái gì thì nàng không biết, nhưng nàng khẳng định sau khi Dung Hoa đi rồi, mẫu thân mới kêu Phương Tuyền và Phương Lan đi hỏi chuyện, sau đó hai người liền biến mất.

Không phải nàng, thì còn ai vào đây?

Hai nha đầu theo nàng nhiều năm, cho dù có đột nhiên đổi sang người khác cũng không có gì phải làm lớn, nhưng sự tình liên quan tới Diệp Dung Hoa, Diệp Di Châu không nuốt được con giận này.

"Tỷ thật sự muốn biết sao?" Ánh mắt Dung Hoa lóe lên ý cười.

Mẫu thân nhanh tay xử lý hai nha đầu bên cạnh, một chút tiếng động cũng không để lộ, trong đó nhất định là... Trái tim Diệp Di Châu nhảy giận lên, vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Dung Hoa: "Ta mặc kệ hôm đó ngươi nói cái gì, nhưng Diệp Dung Hoa, ngươi vì sao phải nghị luận sau lưng ta hả? Ngươi dựa vào cái gì mà xử lý hai nha đầu cạnh ta? Đó là người của ta, ngươi dựa vào cái gì? Dựa vào cái gì hả?"

"Bọn họ là do đại bá mẫu xử trí." Dung Hoa nhẹ nhàng sửa lại lời cho nàng ta.

"Là ngươi, nếu không phải ngươi nói bậy, bọn họ sao có thể xảy ra chuyện? Là ngươi hãm hại bọn họ." Nói xong, Diệp Di Châu đưa tay muốn đánh Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa nhanh chóng né sang một bên, duỗi tay tát cho nàng ta một cái: "Diệp Di Châu, ngươi có muốn điên thì về phòng nổi điên đi."

"Tiểu thư!" Phương Chi và Phương Diệp cùng lên tiếng.

Diệp Di Châu bị đánh tới ngơ ra, qua nửa ngày mới hoàn hồn. Nàng ta che mặt, giọng nói the thé: "Ngươi dám đánh ta? Diệp Dung Hoa, ngươi dám đánh ta?" Nàng là đích nữ của đại phòng Diệp gia, từ nhỏ được phụ mẫu huynh trưởng nâng niu trong tay, lớn như vậy chưa từng bị người khác động tay.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn nàng: "Là ngươi động tay trước, chẳng lẽ ta không thể đánh trả sao?"

"Diệp Dung Hoa, nha đầu chết tiệt này! Ngươi ăn của nhà ta, sống trong nhà ta, mặc đồ của nhà ta, ngươi còn dám đánh ta, ngươi còn dám đánh ta, ngươi không biết xấu hổ sao?" Diệp Di Châu hất tay Phương Chi và Phương Diệp, trừng mắt nhìn Dung Hoa như muốn ăn thịt người.

"Ta ăn của nhà ngươi, sống trong nhà ngươi, mặc đồ của nhà ngươi sao?" Dung Hoa nhíu mày.

"Chẳng lẽ không phải? Ngay cả mẫu thân sinh cũng không cần người, mấy năm nay đồ người ăn, mặc, dùng ở đều của nhà ta!" Hai mắt Diệp Di Châu đỏ ngầu, "Người dám đánh ta, ta liều mạng với người."

Diệp Di Châu đưa tay chuẩn bị đánh nàng.

Dung Hoa nắm lấy cổ tay nàng ta: "Cút, lập tức cút khỏi Hải Đường uyển cho ta!" Nói xong nàng liền đẩy nàng ta té ngã.

Phương Chi và Phương Diệp vội vàng đỡ lấy nàng ta.

Nhìn gương mặt lạnh băng của Dung Hoa, Diệp Di Châu run sợ, xoay người gào thét ra ngoài: "Tổ mẫu, mẫu thân, con sắp bị đánh chết rồi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 21: Hồ Nháo

Diệp Di Châu kêu trời khóc đất, cùng Phương Chi Phương Diệp rời khỏi Hải Đường uyển.

Thạch ma ma quay đầu nhìn Dung Hoa, lo lắng hỏi: "Tiểu thư, cứ để Tử tiểu thư đi như vậy, thật sự không có chuyện gì chứ?"

"Không sao." Dung Hoa cười cười, xoay người phân phó Thạch ma ma và Lê Hoa, "Các người dẫn người thu dọn đồ đạc đi."

"Thu dọn đồ đạc?" Thạch ma ma và Lê Hoa đều tỏ vẻ mơ hồ.

"Ừ, người đã tới cửa, còn bị mắng là không còn mặt mũi, chẳng lẽ ta còn không rời đi." Khóe miệng Dung Hoa cong lên lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Tiểu thư, người không thể xúc động." Thạch ma ma vội khuyên: "Hơn nữa tiểu thư định đi đâu? Lão phu nhân và phu nhân nhất định sẽ không đồng ý..."

Hốc mắt Thạch ma ma đỏ ửng.

Tiểu thư thật đáng thương, hiện tại nàng có thể đi đâu?

Đi tới Nhan gia sao?

Đừng nói Nhan gia có đồng ý hay không, lão phu nhân, đại lão gia và phu nhân tuyệt đối không đồng ý.

Hơn nữa đối với thanh danh của tiểu thư cũng không tốt.

"Tiểu thư đừng xúc động như vậy, sang năm tiểu thư tới tuổi cập kê rồi, tương lai sẽ tốt hơn thôi." Thạch ma ma tiếp tục khuyên.

Cập kê, vậy có thể thành thân, gả tới Lâm gia, tiểu thư được cưới hỏi hoàng hôn trở thành thế tử phu nhân, chỉ cần giữ được trái tim thế tử, có ngài ấy bảo vệ, tới lúc đó đại phu nhân và đại lão gia vàng vì Quốc Công phủ mà coi trọng tiểu thư.

"Ma ma, bà cũng biết lời đồn bên ngoài đã nói tới gì rồi, nói Quốc Công phu nhân..." Lê Hoa lẩm bẩm.

"Im miệng, lời này người còn nói được sao?" Thạch ma ma đưa mắt nhìn xung quanh xem có người lạ hay không, lạnh giọng hét lên một tiếng.

Mấy năm gần đây Lâm gia không mấy quan tâm tiểu thư, làm như chưa từng có mối hôn sự này.

"Ma ma, đi thôi." Dung Hoa kiên trì. Nếu đã làm ra vẻ thì phải làm tới cùng.

"Được, lão nô đưa bọn họ đi thu dọn." Thạch ma ma thấy nàng như vậy, chỉ đành mang Lê Hoa cùng những người còn lại vào trong, thu dọn đồ đạc.

.....

Diệp Di Châu vừa chạy vừa khóc, vốn định tới Tề Huy viện cáo trạng, nhưng được nửa đường thì dừng bước, nghĩ lúc này mẫu thân chắc đang thịnh an tổ mẫu, nên nàng ta xoay người chạy tới viện của Diệp lão phu nhân.

"Tiểu thư, người chậm một chút, coi chừng ngã." Phương Chi và Phương Diệp vừa đi theo vừa khuyên nhủ.

Diệp lão phu nhân và Kỷ thị đang ngồi trong phòng trò chuyện, đột nhiên nghe tiếng khóc lóc của Diệp Di Châu từ bên ngoài truyền tới: "Tổ mẫu, con sắp bị người ta đánh chết rồi."

"Sao vậy? Mau đi xem xem." Diệp lão phu nhân vội phản phó Lý ma ma.

Lý ma ma vừa đi mấy bước đã thấy Diệp Di Châu vào phòng nhào lên người Diệp lão phu nhân, nức nở: "Tổ mẫu, người phải làm chủ cho cháu."

Gương mặt trắng nõn in dấu bàn tay nhìn tới rợn người.

"Châu Nhi..." Kỳ thị cả kinh đứng dậy, đi tới nhìn gương mặt của Diệp Di Châu, cả giận nói: "Là ai? Ai dám ra tay tàn nhẫn vậy?"

Diệp lão phu nhân cũng trầm giọng hỏi: "Là ai đánh cháu?"

"Tổ mẫu, mẫu thân." Diệp Di Châu khóc tới không nói rõ thành tiếng.

Nhìn nữ nhi khóc thương tâm như vậy, Kỳ thị nắm chặt hai tay, quay đầu hỏi Lý ma ma: "Lý ma ma, ở đây có thuốc giảm sưng không?"

Lý ma ma gật đầu, phản phó Diêu Châu bên cạnh đi lấy thuốc.

Kỳ thị tự mình cẩn thận bôi thuốc cho nàng ta.

Diệp lão phu nhân nhìn hai người Phương Chi và Phương Diệp: "Nói đi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Là ai đánh Tứ tiểu thư?"

"Lão phu nhân, là... Là Ngũ tiểu thư." Phương Chi và Phương Diệp quỳ xuống đất, đồng loạt trả lời.

"Nó dám ra tay đánh trưởng tỷ mình sao?" Diệp lão phu nhân tức giận quát, "Đi, kêu nha đầu kia tới đây cho ta!"

Lý ma ma vội nhận lệnh, phản phó nha đầu tới Hải Đường uyển.

Diệp Di Châu nức nở: "Tổ mẫu, vừa rồi cháu tới Hải Đường uyển muốn tìm muội ấy tâm sự, thuận tiện hỏi muội ấy một chuyện, không ngờ lỡ nói sai lời, Ngũ muội liền động thủ đánh cháu.

"Cháu đi hỏi nó chuyện gì?" Diệp lão phu nhân hỏi.

Diệp Di Châu nhìn Kỳ thị, sau đó mới trả lời: "Có người nói muội ấy hãm hại Phương Tuyết và Phương Lan. Tổ mẫu, Phương Tuyết và Phương Lan từ nhỏ đã hầu hạ cháu gái, bọn họ lại đột nhiên... Trong lòng cháu vô cùng khó chịu, cho nên mới đi tìm Ngũ muội hỏi một câu, nha đầu cháu rốt cuộc đã đắc tội muội ấy chỗ nào... Tổ mẫu, trong lòng cháu gái vô cùng khó chịu."

Kỳ thị chau mày, lý do bà xử lý hai nha đầu kia chỉ có bà, Trần ma ma, Diệp Dung Hoa và Túy Đồng biết, bà tin nữ nhi mình không hỏi thăm được gì. Không ngờ Châu Nhi chưa tìm hiểu căn nguyên đã chạy tới Hải Đường uyển chất vấn.

"Nha đầu của con mắc bệnh hiểm nghèo, cho nên ta tiễn bọn họ đi, chuyện này không liên quan tới Ngũ muội con." Kỳ thị dịu dàng nói, "Còn đau không? Ta mời đại phu tới xem được không?"

"Không liên quan thì không liên quan, muội ấy động thủ làm gì?" Diệp Di Châu ủy khuất khóc lóc, sau đó nhìn Diệp lão phu nhân, "Tổ mẫu, người phải làm chủ cho cháu."

"Tổ mẫu sẽ làm cháu, cháu đứng lên trước đi." Diệp lão phu nhân nói, rồi phản phó nha đầu đi múc nước cho nàng ta rửa mặt.

.....

Dung Hoa vào phòng, uốn gối: "Tổ mẫu, bá mẫu."

"Quý xuống cho ta." Diệp lão phu nhân nhìn Dung Hoa, trầm giọng.

Dung Hoa ngẩng đầu, bình tĩnh nhìn bà ta: "Tổ mẫu, Dung Hoa đã làm gì sai sao? Sao người lại tức giận như vậy?"

"Làm gì sai? Ngươi còn mặt mũi hỏi mình làm sai gì sao?" Diệp lão phu nhân chỉ tay vào mặt Dung Hoa, nghiêm khắc, "Quý xuống cho ta, thân là muội muội lại bất kính với trưởng tỷ, ngươi còn dám hỏi mình sai ở đâu hả?"

Dung Hoa nhìn vẻ mặt đắc ý của Diệp Di Châu, khẽ cười: "Là Tứ tỷ động thủ trước, chẳng lẽ cháu phải đứng yên để tỷ ấy đánh sao?"

"Ngươi ngậm máu phun người!" Diệp Di Châu lập tức phản bác.

"Muội có ngậm máu phun người hay không trong lòng Tứ tỷ hiểu rõ." Dung Hoa liếc xéo nàng ta, sau đó mới nhìn Diệp lão phu nhân, hỏi, "Tổ mẫu, Tứ tỷ nói đồ cháu ăn, đồ cháu mặc, nơi cháu ở đều là của nhà tỷ ấy. Dung Hoa muốn hỏi tổ mẫu, đại bá mẫu một câu, năm đó bạc của phụ thân và mẫu thân để lại dùng làm của hồi môn cho con chẳng lẽ không đủ nuôi sống con sao?"

Dung Hoa dừng một lát, mới tiếp tục: "Dung Hoa đã cho người thu dọn đồ đạc, hôm nay lập tức rời đi."

Diệp Di Châu trừng mắt nhìn Diệp Dung Hoa, nha đầu chết tiệt này!

"Dung nha đầu, con có ý gì?" Kỳ thị vội hỏi.

Dung Hoa không trả lời, chỉ nói: "Đại bá mẫu, đa tạ người đã chăm sóc con nhiều năm nay. Những gì con dùng của gia đình người, cho dù là từng đường kim mũi chỉ con cũng sẽ trả lại."

Diệp lão phu nhân tức giận tới xanh mặt: "Hồ nháo!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 22: Trừng phạt

Diệp lão phu nhân vút chuối Phật châu xuống đất, giận dữ quát: "Ngươi có biết mình đang nói gì không? Rời đi? Đi đâu?"

Diệp Di Châu hoảng sợ, vội vàng thu lại tiếng khóc.

Sắc mặt Dung Hoa vẫn không thay đổi: "Ở nơi này để người khác chỉ vào mặt cháu, nói cháu không bằng một đũa nha đầu sao? Để người khác nói cháu ăn không uống không của nhà đại bá đại bá mẫu sao?"

Diệp phu nhân nghe nàng nói càng thêm tức giận: "Đây là nhà người, người rời đi, đi đâu? Người là một đại cô nương, không ở nhà thì đi đâu hả?"

"Cho dù có chết ở đâu đường xá chợ, cháu cũng không muốn ở đây bị người ta chỉ vào mặt mũi máng," Dung Hoa kiên trì.

"Mẫu thân, người bớt giận, đứa nhỏ này chỉ là giận dữ nên mới nói thế thôi." Kỳ thị gả tới Diệp gia đã hai mươi năm, với tính tình của Diệp lão phu nhân bà ta biết vô cùng rõ. Kỳ thị vội khuyên, "Con bé là cháu gái ruột thịt, là nữ nhi của Nhị thúc, đây là nhà của nó, nó có thể đi đâu? Mẫu thân, người uống ly trà để bớt giận đi."

Kỳ thị vừa nói vừa rót một ly trà đưa cho Diệp lão phu nhân, sau đó quay đầu nói chuyện với Diệp Dung Hoa: "Dung Nhi, có phải Tứ tỷ của con nhất thời lạnh mồm lạnh miệng làm con buồn bực hay không? Bá mẫu sẽ giáo huấn nó, kêu nó nhận lỗi với con." Nói xong, bà ta quay đầu nhìn Diệp Di Châu, nghiêm khắc, "Châu Nhi, con là tỷ tỷ, con xem bản thân làm Ngũ muội tức giận thành gì rồi kia? Còn không mau nhận lỗi?"

Diệp Di Châu bị Diệp lão phu nhân làm cho hoảng sợ, lúc này nghe Kỳ thị nói mới hoàn hồn, nàng ta cắn môi nhìn Diệp lão phu nhân, gọi một tiếng: "Tổ mẫu." Hai mắt sưng đỏ, nước mắt cứ thế chảy xuống, hơn nữa dẫu tay hồng hồng in trên gương mặt càng khiến nàng trông thêm ủy khuất.

Cho cầu thang để leo xuống nhưng nữ nhi của mình lại không thuận theo, Kỳ thị quát: "Châu Nhi, mau xin lỗi Dung Nhi!"

"Con..." Diệp Di Châu định phản bác, nhưng nhìn ánh mắt nghiêm khắc của Kỳ thị nàng ta chỉ đành nuốt lời định nói về, có điều xin lỗi thì không, nàng ta chỉ trừng mắt nhìn Diệp Dung Hoa, rồi quay đầu.

"Dung Nhi à, tính tình Tứ tỷ con hấp ta hấp tấp, nếu con bé có nói gì thì con cũng đừng để trong lòng, lát nữa trở về ta sẽ giáo huấn nó. Con cũng là nữ nhi của Diệp gia ta, đây là nhà của con, sao có thể nói là ăn không uống không chứ?" Kỳ thị dịu dàng nói. "Con đừng tức giận, ngoan, mau xin lỗi tổ mẫu đi, nói con từ nay không bao giờ làm vậy nữa." Kỳ thị đưa tay định nắm tay Dung Hoa.

Dung Hoa lui một bước tránh đi: "Bá mẫu, sau này con sẽ thường xuyên về thăm tổ mẫu, đại bá và người."

Nhìn bộ dáng không biết hối lỗi của Dung Hoa, Diệp lão phu nhân càng thêm tức giận, nếp nhăn trên mặt khắc xuống càng sâu, bà ta lạnh giọng: "Mặc kệ Tứ tỷ ngươi có nói cái gì, ngươi thân là muội muội cũng không được động thù, động thù cũng có thể bỏ qua, nhưng hiện tại lại dám làm càn, nói cái gì là dọn đồ rời đi hả? Ngươi mau cúi đầu nhận lỗi với Tứ tỷ ngươi đi!"

Hai tỷ muội cãi vã là chuyện nhỏ, Diệp lão phu nhân sẽ không quá nghiêm khắc, nhưng Dung Hoa lại nói muốn dọn đồ bỏ đi, điểm này khiến bà không thể nguôi giận.

Dung Hoa vẫn đứng thẳng người, vừa định lên tiếng đã thấy Kỳ thị bên cạnh xoay người, duỗi tay tát Diệp Di Châu một cái: "Con thân là trưởng tỷ, không yêu thương muội muội thì thôi, sao lại đi chọc nó tức giận như vậy? Còn không nhận lỗi với muội muội hả?"

"Bang" một tiếng, gương mặt lại truyền tới con đau nóng rát, Diệp Di Châu không tin mà nhìn Kỳ thị, đôi môi run rẩy, hai mắt ngấn nước: "Mẫu thân, người đánh con?"

"Ngươi động thù làm gì?" Diệp lão phu nhân phẫn nộ nhìn Kỳ thị, sau đó quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, ngữ khí hòa hoãn vài phần, "Châu Nhi đáng thương của ta, có đau lắm không?"

"Tổ mẫu." Diệp Di Châu nức nở.

"Mẫu thân, là con dâu không dạy dỗ nữ nhi đáng hoàng, là lỗi của con. Con dâu đánh nó là để nó nhớ kỷ chuyện này, tương lai không được phạm lỗi nữa." Kỷ thị tuy đau lòng nhưng vẫn cúi đầu cung kính, "Mẫu thân, hôm nay con bé có thể nói không biết lựa lời, cũng may đó là muội muội của nó, là người trong nhà, nếu cứ tiếp tục, không biết chừng tương lai sẽ đắc tội với người bên ngoài."

Diệp lão phu nhân nhìn Kỷ thị, sau đó nói với Diệp Di Châu: "Châu Nhi, con nhận sai với muội muội đi! Các con là tỷ muội, có cãi nhau thế nào vẫn là tỷ muội, nhận sai rồi thì chuyện này liền qua thôi."

Diệp lão phu nhân đương nhiên không phải hồ đồ, bà ta đương nhiên biết chuyện ngày hôm nay là vì Diệp Di Châu gây nên, ngay từ đầu chỉ vì Diệp Di Châu ăn tát, lại bởi vì Nhan gia không ngừng lôi kéo Dung Hoa cho nên mới thiên vị, nhưng nghe Dung Hoa muốn dọn đi, bà lúc này mới thật sự nổi giận.

"Người bị đánh là cháu, dựa vào đâu cháu phải xin lỗi!" Diệp Di Châu che mặt, trong lòng ủy khuất tới cực điểm. Người ăn hai cái tát là nàng, dựa vào đâu nàng phải nhận lỗi với Diệp Dung Hoa.

Kỷ thị vừa đau lòng lại vừa tức giận: "Trần ma ma, đưa tiểu thư tới Phật đường."

"Mẫu thân!" Diệp Di Châu không tin đưa mắt nhìn Kỷ thị.

Kỷ thị hạ quyết tâm nói: "Châu Nhi, khi nào con biết sai thì mẫu thân sẽ cho con ra ngoài."

"Tổ mẫu." Diệp Di Châu vội cầu cứu Diệp lão phu nhân.

"Mẫu thân, hôm nay con bé làm Dung Nhi tức giận, đáng chịu phạt." Kỷ thị lập tức lên tiếng. Lời đồn bên ngoài còn chưa dịu đi, cháu gái lại kiên quyết đòi rời khỏi Diệp gia, vậy Diệp gia và bà sẽ bị người trong thiên hạ mắng.

Kỷ thị có thể nghĩ đến, Diệp lão phu nhân đương nhiên cũng vậy, thấy Diệp Di Châu trước mắt khóc lóc cũng không nói gì thêm, chỉ ngược mắt nhìn Dung Hoa: "Tỷ tỷ con phạt quỳ, con về phòng chép hai mươi lần nữ tắc! Chuyện này kết thúc tại đây, không ai được nhắc lại nữa!"

Trần ma ma liền mang hai nha đầu đỡ Diệp Di Châu ra ngoài.

Ra tới cửa, Diệp Di Châu quay đầu trừng mắt nhìn Diệp Dung Hoa.

Kỷ thị dịu dàng nói: "Dung Nhi, sau này cho dù có tức giận cũng không được nói lời đó nữa, tỷ muội cãi nhau là chuyện thường, sao có thể đòi thu dọn đồ đạc ra khỏi nhà chứ? Lời này làm tổ mẫu con đau lòng lắm..."

Diệp lão phu nhân không chút kiên nhẫn mà cắt ngang: "Về hết đi."

Dung Hoa uốn gối cáo từ, thời điểm trở về Hải đường uyển, đúng lúc Túy Đồng từ bên ngoài trở về.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 23: Ngạc nhiên

"Về rồi sao?" Thấy Túy Đồng trở về, Dung Hoa vô cùng cao hứng, có điều nàng không lập tức hỏi chuyện mà nói với Thạch ma ma, "Đồ đạc đặt lại chỗ cũ, hôm nay vất vả rồi, tháng này tăng nửa tháng lương cho mọi người."

Một mối cả ngày, Thạch ma ma không có nửa điểm cao hứng, ngược lại được thờ phào nhẹ nhõm, nếu còn nháo lốn, người bị hại khẳng định là tiểu thư nhà mình.

Dung Hoa thay xiêm y, dùng com chiều xong rồi cho mọi người lui xuống, chỉ giữ một mình Túy Đồng.

"Giao đồ cho Liễu công tử chưa?" Gió đêm từ cửa sổ thổi vào, Dung Hoa thoải mái tựa vào đầu giường, hỏi.

Túy Đồng vừa châm trà cho nàng, vừa đáp: "Vâng, đồ đã giao cho công tử, công tử đã tìm được nơi tốt. Đúng rồi, công tử kêu nô tỳ đưa cái này cho tiểu thư."

Túy Đồng đặt ấm trà lên bàn, sau đó lấy đồ của Liễu Hành đưa cho Dung Hoa.

Dung Hoa nhận lấy, cúi đầu nhìn, là một khế ước.

Khế ước ghi rất rõ trách nhiệm và nguy hiểm của hai người. Liễu Hành đã lặn dấu tay và ký tên, nét chữ cứng cáp lộ rõ đại khí hào hùng.

Dung Hoa kêu Túy Đồng cầm bút và con dấu tới, ký tên của mình, ấn dấu tay, sau đó đưa một bản cho Túy Đồng: "Ngày mai người đi thêm một chuyến."

Túy Đồng gật đầu, cất đồ vào ống tay áo: "Đúng rồi, chỗ công tử tìm nằm trên đường Chu Tước, công tử nói nếu tiểu thư rảnh rồi thì có thể đến xem."

Đường Chu Tước? Dung Hoa không khỏi nhú mày, theo ký ức của chính chủ, Chu Tước là đoạn đường phồn hoa nhất kinh thành, tắc đất tắc vàng, hơn nữa mặt tiền ở đây không phải có tiền là mua được!

Liễu Hành này...

So với tưởng tượng, y càng không đơn giản như thế.

Nếu Liễu Hành đã không muốn người ngoài biết, vậy khẳng định có nguyên nhân bên trong. Dung Hoa không hỏi Túy Đồng, chỉ gật đầu: "Khi nào có cơ hội rồi nói."

Đang ở hậu trách, nàng muốn ra ngoài cũng không dễ dàng như vậy, huống hồ hiện tại nàng còn bị phạt chép nữ tắc.

Dung Hoa nghĩ nghĩ, mới nói: "Hai ngày nay ta sẽ chuẩn bị ít tư liệu để người đưa qua." Động tác của Liễu Hành nhanh như vậy, mới đây đã tìm được mặt tiền ở đường Chu Tước, tương lai bọn họ chắc chắn sẽ tiếp đón rất nhiều khách quý, về phần trang hoàng, nhân viên đều vô cùng quan trọng.

"Được." Túy Đồng trả lời, đột nhiên nhớ tới lời Thạch ma ma vừa nói, nàng liền hỏi, "Tiểu thư, người thật sự muốn dọn ra ngoài sao?"

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, duỗi tay bưng ly trà, nhàn nhã uống một ngụm. Nàng thật sự muốn như vậy, có điều không dễ thực hiện như thế, vì thanh danh của Diệp gia, mấy vị trưởng bối kia sẽ không đồng ý. Hôm nay cũng không thể vì Diệp Di Châu ồn ào mà ủng hộ nàng.

.....

Về Tề Huy viện không được bao lâu, Trần ma ma đưa Diệp Di Châu đi Phật đường cũng trở về.

Kỷ thị hỏi: "Châu Nhi thế nào? Có khóc nháo nữa không?"

"Phu nhân yên tâm, nô tỳ đã để lại mấy người ở lại cẩn thận chiếu cố, sẽ không ủy khuất tiểu thư đâu." Trần ma ma vội đáp.

Nghĩ đến bản thân vừa tát nữ nhi một cái, Kỷ thị hận không thể ăn tươi nuốt sống Dung Hoa ngay lập tức, dữ tợn mắng: "Tiện nhân!"

"Phu nhân bớt giận, người không thể vì một nha đầu điên mà ảnh hưởng tới sức khỏe của mình, tiểu thư sẽ hiểu rõ nỗi khổ của người." Trần ma ma thấp giọng.

"Nuôi nàng ta mười năm, cuối cùng lại biến thành kẻ trở mặt! Tiện nhân vô tình, đúng là đứa không có phụ mẫu nuôi dưỡng!" Kỷ thị nghiến răng nghiến lợi, một lần hai lần bị nha đầu hơn mười tuổi ép phải nhường bước, thật là tức điên mà.

"Là phu nhân thiện tâm, Ngũ tiểu thư không niệm tình ơn dưỡng dục bao năm nay, còn hùng hổ dọa người." Trần ma ma hòa theo, "Có điều Ngũ tiểu thư chỉ là nha đầu hơn mười tuổi, muốn đối đầu với phu nhân, còn xa lắm, người muốn thu phục nàng ta còn không phải chuyện dễ dàng sao?"

Nghe Trần ma ma nói, Kỷ thị càng thêm uất ức: "Nó không phải dựa vào hôn sự với Lâm gia sao? Mấy năm nay, Quốc Công phu nhân cũng không để mắt tới nó... Muốn vào cửa Lâm gia? Mơ tưởng! Hiện tại đường lui gần mất, ta xem nó muốn nhảy nhót thế nào đây?"

"Phu nhân nói rất đúng." Trần ma ma nịnh nọt, lại nói, "Phu nhân định khi nào cho tiểu thư về, cũng may thời tiết hiện tại nóng bức, nếu không Phật đường lạnh lẽo, tiểu thư khẳng định không chịu nổi đâu."

"Người dọn đồ phòng bếp chuẩn bị mấy món chay ngon miệng đưa tới Phật đường." Kỷ thị nhún nhún, "Tình hình nó quá nóng nảy nên mới..."

Hai năm trước, bà đã bắt đầu chọn con rể cho nữ nhi, nhưng hôn sự châu ngọc của nha đầu chết tiệt còn ở phía trước, Châu Nhi không thể thua kém... Nhưng, bản thân có tâm, người khác vô tình, cho nên hôn sự của nữ nhi tới nay vẫn chưa định đoạt.

"Vâng, phu nhân." Trần ma ma quá rõ tâm tư của Kỷ thị, chỉ đành khuyên nhủ, "Dung mạo và nhân phẩm của tiểu thư đều là ngàn dặm mới chọn được một, cứ từ từ chọn."

Kỷ thị thở dài: "Đề nó ở Phật đường yên lặng một chút, qua mấy hôm nữa đã tới kỳ thi mùa thu, kết quả của Cần Nhi và Bạc Nhi sẽ có, lúc này trong nhà không thể xảy ra sơ sót gì."

Đại ni từ Diệp Cẩm Hoàng đã trúng cử nhân trong kỳ thi ba năm trước, có điều tuổi tác khi đó còn nhỏ, lão gia vì đề áp nhuệ khí mà không cho nó tham gia kỳ thi mùa xuân.

Hiện tại khổ đọc ba năm là có thể chờ tới kỳ thi năm sau.

Nếu năm nay con vợ lẽ và tiểu ni từ đều có tên trên bảng, vậy kỳ thi mùa xuân sang năm ba huynh đệ bọn họ sẽ cùng tham gia.

.....

Diệp lão phu nhân phạt Diệp Dung Hoa chép nữ giới lại không nói thời gian giao nộp, cho nên nàng không để tâm mà một lòng lo cho Lâu Ngoại Lâu đang ở bên ngoài.

Sau đó, Túy Đồng mang về kiến nghị sửa chữa của Liễu Hành.

Bận rộn một tháng cuối cùng cũng chuẩn bị xong, chỉ cần chờ tới Trung thu là có thể khai trương.

Mấy ngày nay, Diệp phủ cũng giăng đèn kết hoa, không khí vô cùng náo nhiệt, còn một tin mừng nữa, đó là Diệp Thế Lâm sẽ về nhà.

Trước Trung thu một ngày, Kỳ thị đang bận rộn xử lý việc vật thi nghe nha hoàn tới báo, nói Thành Quốc Công phái người đưa lễ tới.

Kỳ thị ngạc nhiên... Thành Quốc Công phủ này rốt cuộc muốn làm gì?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 24: Giả bộ

Từ sau khi Nhị thúc Diệp Thế Hiền mất, tình cảm hai nhà liền phai nhạt, cho dù là dịp lễ cũng không lui tới Diệp gia, Lâm gia càng không đề cập tới hôn sự với Diệp Dung Hoa, mà Quốc Công phu nhân lại ước trên đời này không có vị Ngũ tiểu thư kia. Sao lại... Đột nhiên phái người đưa quà tới?

Kỳ thị hỏi: "Ai đưa đồ tới?"

"Dạ, là Thế tử."

"Cái gì? Thế tử tự mình tới? Phái người bẩm báo lão phu nhân chưa?" Kỳ thị kinh ngạc tới nhảy dựng lên.

"Dạ rồi, bên phía lão phu nhân đã có người bẩm báo."

Kỳ thị không nghĩ nhiều, lập tức về phòng ngủ vừa phân phó: "Trần ma ma, người phái người ra nghênh đón Thế tử. Hương Lăng, Hương Vân theo ta về phòng thay y phục."

Mọi người nhận lệnh, vội vàng đi làm.

Thời điểm Kỳ thị thay y phục xong, Lâm Luật cũng qua cửa lớn.

"Thế tử, không kịp tiếp đón từ xa." Kỳ thị ra ngoài, vội nói.

"Gặp qua phu nhân." Lâm Luật ôm quyền hành lễ của văn bối.

"Không được, không được." Kỳ thị khẽ cười ngăn cản, sau đó dẫn Lâm Luật trực tiếp tới viện của Diệp lão phu nhân.

Sớm có nha đầu thông báo, Diệp lão phu nhân ngồi ngay ngắn ở giữa đại sảnh, Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt một trái một phải đứng bên cạnh. Lâm Luật đi vào, hành lễ: "Lão phu nhân vạn an."

Lâm Luật kim quan cầm y, ngọc thụ lâm phong, dáng người đỉnh đặc, Diệp lão phu nhân vô cùng yêu thích, mặt cười như hoa, vội duỗi tay đỡ: "Thế tử mau đứng lên, Quốc Công phu nhân thật khách khí quá rồi, còn kêu Thế tử vất vả tới đây một chuyến."

"Lão phu nhân quá lời, đây vốn là chuyện nên làm." Lâm Luật ôn hòa đáp.

"Hai cháu mau hành lễ với Thế tử đi." Diệp lão phu nhân cười nói với Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, sau đó hỏi Hi Châu bên cạnh, "Người đi xem xem Ngũ tiểu thư tới đâu rồi?"

Nói xong, bà ta liền giải thích với Lâm Luật: "Ngũ nha đầu thích thanh tịnh giống hệt phụ thân của nó, cho nên nơi ở chính là viện phụ thân nó từng ở trước đây, mọi thứ đều tốt cả, chỉ tiếc có hơi xa."

"Gặp qua thế tử." Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đứng lên, cùng hành lễ.

Lâm Luật đáp lễ, sau đó sai gia đình đem lễ vật lên. Lễ vật có hai phần, một phần đưa cho Diệp gia, một phần khác đưa riêng cho Dung Hoa.

Diệp lão phu nhân gật đầu, cười nói: "Quốc Công phu nhân khách khí quá rồi."

Kỷ thị cũng phụ họa theo: "Đúng vậy, hai nhà chúng ta cần gì phải khách khí như vậy?"

"Thế tử ngồi đi." Diệp lão phu nhân lên tiếng.

Lâm Luật ngồi xuống, nha đầu liền tiến lên rót trà.

Kỷ thị lại phân phó Trần ma ma: "Ma ma, bà tự mình đưa đồ cho Dung Nhi đi."

Diệp Di Châu tươi cười hỏi muội muội Lâm Nhược của Lâm Luật: "Thế tử ca ca, Lâm tỷ tỷ dạo này khỏe không? Cũng lâu rồi muội không gặp tỷ ấy."

"Cũng tốt, hôm nay biết ta tới đây, Nhược Nhi còn nhờ ta mời ba vị muội muội Diệp gia qua chơi nữa." Lâm Luật ôn hòa cười đáp.

"Vậy sao?" Diệp Di Châu hớn hở nhìn Lâm Luật.

Diệp Di Nguyệt cũng ngược mắt nhìn hấn, gương mặt đỏ ửng lộ vẻ ngượng ngùng.

"Nha đầu này." Diệp lão phu nhân giả vờ tức giận nhìn Diệp Di Châu, sau đó nói với Lâm Luật, "Tỷ muội bọn nó cứ nhắc tới Lâm cô nương mãi."

"Nhược Nhi cũng hay nhắc tới ba tỷ muội Diệp gia." Lâm Luật đáp.

Câu trả lời của Lâm Luật khiến Diệp gia vô cùng hài lòng, bà ta cùng Kỷ thị mỗi người hỏi thăm Quốc Công phu nhân một câu, Lâm Luật đều đối đáp trôi chảy.

.....

"Người trở về nói với tổ mẫu, nữ tặc ta còn chưa chép xong." Dung Hoa chấp bút, từng nét đều vô cùng có quy củ, nàng cũng chưa từng ngừng đầu nhìn Hi Châu.

"Ngũ tiểu thư, ý của lão phu nhân là không cần chép nữ tặc nữa. Lâm thế tử tới, lão phu nhân kêu người qua đó." Hi Châu khò cực khuyên.

"Lẽ không thể bỏ." Dung Hoa bình tĩnh đáp.

Bạch Lãm nói hấn vô tình gặp mình là nhờ Lâm Luật.

Hấn ta được tính là vị hôn phu gì chứ?

Hấn đẩy nàng cho một nam tử khác, mà Thành Quốc Công phu nhân lại càng quá phận.

Không muốn cưới nàng, từ hôn là được, cần gì phải làm ra chuyện táng tận lương tâm như vậy?

Lâm Luật là cái thá gì chứ?

Mẫu tử bọn họ chẳng qua đều là lòng lang dạ sói!

Nàng dựa vào cái gì mà phải đi gặp hấn? Cầm thú ra về đạo mạo, lại còn tặng quà trung thu, đây là tự cho mình mặt mũi hay sao?

Hi Châu bắt lực ra ngoài, đúng lúc gặp đám người Trần ma ma đưa lễ ở cửa, Hi Châu như nhìn thấy cứu tinh, vội gọi: "Ma ma, bà mau khuyên Ngũ tiểu thư đi, Ngũ tiểu thư nói nữ tặc chép chưa xong sẽ không rời Hải Đường uyển nửa bước."

Trần ma ma gật đầu, sau đó vào Hải Đường uyển đưa đồ, đáng tiếc không thấy Diệp Dung Hoa, nên đành phải thôi.

Bọn họ trở về sân viện của Diệp lão phu nhân, Trần ma ma cười nói: "Thân thể Ngũ tiểu thư không được tốt, sợ bệnh tật lây cho mọi người nên không dám tới đây. Tiểu thư kêu nô tỳ tạ tội với Thế tử."

Diệp lão phu nhân không khỏi tức giận, nha đầu chết tiết này, thật biết giả bộ! Nhưng trên mặt vẫn hiện lên tia lo lắng, bà ta vội hỏi: "Sao lại không thoải mái chứ? Trời mới vào thu, buổi tối rất lạnh, có phải đám bà tử nha đầu không tận tâm hầu hạ hay không?"

"Ngũ tiểu thư nói buổi sáng có chút ho khan, hiện tại đã ăn sơn trà, thân thể đã tốt hơn rồi, mong lão phu nhân và phu nhân đừng lo lắng." Trần ma ma cẩn thận trả lời.

"Vậy là tốt rồi." Diệp lão phu nhân cười nói với Lâm Luật, "Làm Thế tử phải ngồi chờ."

"Nếu Dung Hoa muội muội đã không khỏe, vậy hấn nên nghỉ ngơi mới đúng."

Diệp Di Châu bẹp môi nhìn Lâm Luật, trong lòng hừ lạnh một tiếng. Diệp Di Nguyệt cũng ngượng ngùng, ngay cả mí mắt cũng rũ xuống.

Diệp Thế Lâm không có ở nhà, huynh đệ Diệp gia cũng không, cho nên Lâm Luật nhanh chóng đứng dậy cáo từ. Ra khỏi Diệp phủ, tươi cười trên mặt Lâm Luật nhanh chóng mất đi, hần bước chân lên xe ngựa, quay đầu nhìn cửa lớn Diệp phủ, lạnh giọng: "Ra về gì chứ? Bày bộ mặt tàn hoa bại liễu cho bọn thế tử xem sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 25: Xuất phủ

Kỷ thị mang Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đi tiễn Lâm Luật, thấy người đã rời đi, bà ta kêu hai tỷ muội trở về phòng.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt ngoan ngoãn nghe lời.

Tuy Lâm Luật ôn tồn lễ độ không hề để lộ nửa phần không vui, hơn nữa còn giúp Dung Hoa nói chuyện, nhưng Lâm Luật là ai chứ? Hắn là Thế tử của Thành Quốc Công, là cháu trai của Thái hậu.

Hôm nay hắn tự mình mang lễ vật tới, Dung Hoa lại không chịu gặp mặt, hẳn khẳng định sẽ cao hứng. Nghĩ tới đây, trong lòng Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đều vui sướng khi thấy người gặp họa. Diệp Di Châu đề nghị tới Hải Đường uyển, Diệp Di Nguyệt lập tức đồng ý. Hai người nói cười vui vẻ cùng nhau tới phòng của Dung Hoa.

Kỷ thị trở về sân viện của lão phu nhân... Ý tứ của Thành Quốc Công còn phải cẩn thận cân nhắc.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân tối sầm, thấy Kỷ thị tới liền hỏi: "Thế tử về rồi sao?"

"Dạ." Kỷ thị gật đầu, nghi hoặc hỏi, "Mẫu thân, người nói xem Quốc Công phủ rốt cuộc đang có ý gì?"

Diệp lão phu nhân phát tay cho người hầu lui xuống, mới trả lời: "Sang năm Ngũ nha đầu sẽ tới tuổi cập kê, con bé và Thế tử đã định hôn sự từ nhỏ, lần này Thế tử tự mình tới là muốn nói mối lương duyên này sẽ không thay đổi, cho dù xảy ra chuyện gì, Diệp gia và Lâm gia vẫn sẽ kết thân, đối với Diệp gia chúng ta mà nói là chuyện tốt... Cho nên, thời gian này con phải cẩn thận một chút, không được qua loa."

Kỷ thị gật đầu: "Vâng." Có thể kết thân với Quốc Công phủ, đối với Diệp gia mà nói đương nhiên là chuyện tốt, đáng tiếc đó lại không phải là nữ nhi của bà! Nghĩ như vậy, Kỷ thị thở dài một tiếng, lo lắng: "Dung Nhi nó... Hy vọng thế tử không để bụng chuyện này..."

Sắc mặt Diệp lão phu nhân liền hiện lên tức giận: "Nha đầu chết tiệt! Thế tử tới cửa, nó còn nói gì lễ không thể bỏ? Hiện tại nó càng lúc càng không có quy củ, càng lúc càng làm cản mà! Lý ma ma, bà đưa Dung nha đầu tới đây cho ta!"

Khi này có mặt Lâm Luật, bọn họ chỉ có thể tạo cảnh gia môn thái bình, nói nha đầu kia bị bệnh không thể gặp khách.

Cái gì là lễ không thể bỏ chứ? Rõ ràng là nha đầu chết tiệt kia tỏ vẻ!

Nó không nhìn xem người tới là ai sao?

Lâm Luật là phu quân tương lai của nàng, là Thành Quốc Công thế tử!

"Vâng..."

Lý ma ma còn chưa nói xong đã bị Kỷ thị cắt ngang: "Mẫu thân, Dung Nhi đang bị phạt chép nữ tắc, con bé có lẽ cũng muốn tới, có điều..." Kỷ thị thấp giọng, "Chỉ sợ Dung Nhi vì lời đồn bên ngoài mà oán hận chúng ta."

Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỷ thị, sau đó phát tay với Lý ma ma: "Thời gian còn dài, ta xem con bé còn ra về tới khi nào! Lý ma ma, bà tự mình đi một chuyến, nói với nó nữ tắc còn chưa chép xong thì đừng hòng bước ra Hải Đường uyển nửa bước, những người khác cũng không được tới thăm!"

Lý ma ma vội nhận lệnh.

Đáy mắt Kỷ thị hiện lên ý cười, giờ tay dùng khăn che khóe miệng, sau đó mới thảo luận với Diệp lão phu nhân nên đáp lễ Quốc Công phủ thế nào.

Hai tỷ muội Diệp Di Châu Diệp Di Nguyệt vừa đi vừa chậm rãi thưởng thức phong cảnh, thời điểm tới Hải Đường uyển liền gặp Lý ma ma, biết ý của Diệp lão phu nhân, bọn họ cũng không kiên quyết đi vào. Diệp Di Châu về chính viện, Diệp Di Nguyệt về chỗ mẹ đẻ Lan di nương.

"Nguyệt Nhi, thế tử tới đây làm gì?" Lan di nương hỏi, trước kia bà là nha đầu hầu hạ Diệp lão phu nhân, ôn nhu khả ái, cho nên mới được ban tặng cho Diệp Thế Hiền.

"Tới đưa lễ trung thu." Nghĩ tới dáng vẻ của Lâm Luật, gương mặt Diệp Di Nguyệt liền đỏ ửng, nàng ta cắn môi, "Ngũ tỷ tỷ cũng thật là, Thế tử đã tự

mình tới, vậy mà tỷ ấy lại không cho người ta mặt mũi."

"Ngũ tỷ con không đi gặp khách?" Lan đi nương hỏi.

"Dạ." Hai mắt Diệp Di Nguyệt lộ ra tia ghen ghét, "Thế tử ca ca còn giúp tỷ ấy nói chuyện, không hề trách cứ tỷ ấy. Cái gì của Ngũ tỷ cũng tốt... Tỷ ấy chẳng qua là nhờ phúc của phụ thân mà thôi."

Nhắc tới vị phụ thân mơ hồ trong ký ức, Diệp Di Nguyệt thật không cam lòng, vì sao người đính hôn không phải nàng chứ? Chẳng lẽ chỉ vì nàng là thứ nữ thôi sao? Nhưng nàng rõ ràng là nữ nhi của phụ thân mà? Không lẽ lại không phải huyết mạch của ông ấy sao?

Lan đi nương dịu dàng xoa mái tóc của Diệp Di Nguyệt, hỏi: "Nguyệt Nhi thích Thế tử sao?"

"Nương!" Gương mặt nàng ta càng ửng hồng thêm.

"Nguyệt Nhi là tốt nhất, chỉ cần Nguyệt Nhi thích, nương sẽ giúp con tranh đoạt."

"Nương... Thật sao?" Diệp Di Nguyệt vui sướng, nhưng sau đó lại ảm đạm, "Nhưng người đính hôn là Ngũ tỷ tỷ."

"Ngũ tỷ tỷ của con..." Lan đi nương khinh thường, "Trong lòng nương hiểu rõ, con không cần lo lắng, con chỉ cần hiếu thuận với bá mẫu và Tứ tỷ con, hòa thuận với đám người đại ca, tương lai chắc chắn sẽ có lúc dựa vào bọn họ. Đặc biệt là Nhị ca con, dưới gối phụ thân con không có nhi tử, hương khói sau này chỉ sợ sẽ trông cậy vào nó."

Nữ nhi gả ra ngoài, Kỳ thị khẳng định sẽ luyến tiếc hai nhi tử thân sinh, cho nên người có khả năng thừa kế nhị phòng nhất chính là Diệp Cẩm Cần, đây cũng là chuyện sớm muộn.

"Nương đã nói rất nhiều lần, nữ nhi luôn ghi nhớ." Diệp Di Nguyệt thuận theo mà đáp, hiện tại nàng phải khom lưng cúi đầu lấy lòng bọn họ.

.....

Chuyện cảm tức Dung Hoa vốn không để trong lòng, trước mắt nàng chỉ nghĩ tới Trung thu sắp tới.

Hôm sau, Dung Hoa dùng bữa sáng, trong phòng chỉ còn lại ba người Lê Hoa, Túy Đồng và Thạch ma ma. Nàng hỏi Túy Đồng: "Ta muốn xuất phủ, người có cách nào không?"

"Buổi tối hay ban ngày?" Túy Đồng hỏi.

"Hiện tại."

"Được." Túy Đồng đáp không chút do dự.

"Tiểu thư!" Thạch ma ma và Lê Hoa đồng loạt phản đối.

"Không sao, ta chỉ ra ngoài một chút, các người cứ coi như ta vẫn ở trong phòng, đừng để người ngoài vào là được, trước khi trời tối ta chắc chắn sẽ về." Dung Hoa vừa nói vừa thay bộ váy màu lam đơn giản, sau đó đi tới thư phòng.

Trong khi Thạch ma ma và Lê Hoa đang cá kinh thì Túy Đồng đã đưa Dung Hoa ra ngoài từ cửa sổ.

Thuận lợi ra khỏi Diệp phủ, thuê một chiếc xe ngựa ở đầu ngõ, Dung Hoa cùng Túy Đồng đi thẳng tới Lâu Ngoại Lâu.

Gần Trung thu, đường phố đặc biệt rộn ràng náo nhiệt, xe ngựa đi cũng chậm, hơn một canh giờ mới tới nơi.

Dung Hoa ngoái mắt nhìn tòa nhà cao bốn tầng, lại đưa mắt nhìn các cử hàng xung quanh, lẩm bẩm hỏi: "Là nơi này sao?"

"Mời tiểu thư vào." Túy Đồng hoan nghênh.

Vào cửa, đập vô mắt là đại đường bố trí vừa lịch sự lại tao nhã, Dung Hoa cẩn thận quan sát, sau đó duỗi tay vịn thành cầu thang từng bước đi lên.

"Tới rồi sao?" Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên.

Dung Hoa ngẩng đầu: "Ta còn tưởng công tử không có ở đây nên mới tùy tiện tới."

Bên trên, Liễu Hành chậm rãi từng bước đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 26: Người nói xem ta có dám hay không?

"Thật trùng hợp, hôm nay ta cũng vô tình tới đây." Liễu Hành dừng bước, thanh âm vô cùng dễ nghe, biểu cảm thờ ơ trước sau như một không chút gọn sóng, tuy trong khoảng thời gian này hai người không gặp mặt, nhưng vì Lâu Ngoại Lâu nên thư từ qua lại không ít, mà gương mặt y lại như lần đầu tới đây.

Phía sau y là Lâm Hạ.

Còn một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo bình thường, sắc mặt bình thản.

"Quả thật là trùng hợp." Dung Hoa chân thành cười, bởi vì nàng xuất phủ là một quyết định đột nhiên.

"Kim chương quỳ, đây là Ngũ cô nương." Liễu Hành giới thiệu.

Kim chương quỳ lập tức nhận ra thân phận của Diệp Dung Hoa, cung kính chấp tay thi lễ: "Gặp qua Ngũ cô nương."

"Kim chương quỳ đang đưa ta đi tham quan, cùng đi chứ?" Liễu Hành đề nghị.

Dung Hoa gật đầu, liền theo chân y.

Kim chương quỳ tỉ mỉ giới thiệu.

Đại sảnh lầu hai nhỏ hơn lầu một, bài trí vô cùng sạch sẽ chỉnh tề, phía sau là một gian phòng, từ đây nhìn ra cửa sổ có thể thấy được hoàng hôn cực đẹp.

Lầu ba tất cả đều là gian phòng riêng, bố trí vô cùng hoa lệ.

Kim chương quỳ cung kính giới thiệu xong ba lầu, thời điểm lên lầu trên, Kim chương quỳ dừng bước.

Dung Hoa nhìn Liễu Hành, y nhàn nhạt dẫn nàng đi lên, giải thích: "Để ngửa vạn nhất, ta phân phó bọn họ chia nơi này thành hai phòng, cô nương một gian, ta một gian."

Liễu Hành không làm chuyện dư thừa, Dung Hoa vừa nghe xong liền hiểu, hai gian này là phòng để bọn họ về sau nghỉ ngơi.

"Cô nương vào trong xem đi, nếu có gì không hài lòng thì kêu người tới sửa." Liễu Hành chỉ vào phòng nàng, sau đó mới xoay người vào phòng của y.

Dung Hoa đẩy cửa đi vào, giường nệm, bình phong đều dùng loại tốt nhất, gấm vóc màu lam nhạt phủ trên bàn, ghé thêu hoa, trên tường treo một bức Ngao tuyết hàn mai.

...

Cổ hương cổ sắc, nhả nhuận dạt dào, trong thoải mái mang theo vài phần ôn nhu.

Dung Hoa đi tới, duỗi tay đẩy cửa sổ ra, bên dưới là cảnh người đi người tới náo nhiệt, nhìn ra xa là cây xanh nhà cửa, xa hơn nữa là các dãy núi nối tiếp nhau.

Quan sát xong, Dung Hoa tới phòng của Liễu Hành.

"Đa tạ, thật sự không tời." Dung Hoa cảm tạ một câu, rồi nói, "Có điều ta chắc cũng không tới đây quá nhiều, kỳ thật không cần phiền phức như vậy."

Lời nàng nói là thật, hiện tại ra khỏi Diệp phủ không hề dễ dàng.

"Chỉ là lo trước, biết đâu tương lai sẽ có lúc dùng tới." Liễu Hành nhìn Dung Hoa, nhẹ giọng.

Chẳng qua là một thiếu nữ hơn mười tuổi nhưng nhìn mọi thứ trong tiệm, thần thái trên gương mặt tựa như ánh mặt trời, trong mắt mang theo sự long lanh chói lóa. Có lẽ đây là sự hưng khởi nhất thời.

Nhưng, y lại ần ần cảm giác, đứng trước nữ tử này, tài hoa của y chỉ đáng một góc băng tuyết.

Không biết tương lai nàng sẽ chói sáng tới như thế nào?

Liễu Hành nhìn gương mặt quốc sắc tư dung của nàng, khóe miệng khẽ cong lên, đáy mắt như hoa xuân nở rộ.

Ánh mắt Dung Hoa dừng trên người y, sau đó mới nhìn kỹ lại, Liễu Hành đã khôi phục vẻ lãnh đạm của thường ngày. Có lẽ do ngược sáng mà nàng nhìn nhầm.

Liễu Hành đi tới cửa sổ, vật áo màu xanh tung bay trong gió, y quay đầu nhìn mặt trời bên ngoài: "Thời gian không còn sớm nữa, ta đã kêu bọn họ chuẩn bị cơm trưa, khó có dịp cô nương tới đây, chỉ bằng ném thư tay nghề của sư phó được không?"

"Được." Dung Hoa gật đầu.

Liễu Hành nhìn Lâm Hạ, Lâm Hạ gật đầu ra ngoài phân phó.

Rất nhanh, Kim chương quây tự mình mang đồ ăn lên lầu.

Thương thức từng món, Dung Hoa vô cùng hài lòng.

Dùng bữa xong, Dung Hoa cũng không nói nhiều với Liễu Hành, chỉ đứng dậy cáo từ.

Kim chương quây sớm đã chuẩn bị xe ngựa tốt hơn cho Diệp Dung Hoa. Thời điểm lên xe, nàng khẽ ngẩng đầu nhìn Lâu Ngoại Lâu, đuôi lông mày cong lên vẻ tự tin.

Đây là bước sinh tồn đầu tiên của nàng ở thời đại này.

Nhìn thoáng qua xong, Dung Hoa mang Túy Đồng lên xe ngựa.

....

"Này, Lâm Luật, đó không phải Ngũ tiểu thư Diệp gia sao?" Nhả gian lâu hai đối diện Lâu Ngoại Lâu, một nam tử tuổi lẫm mẫm cầm y tay cầm chén rượu dựa vào cửa sổ, thấy Diệp Dung Hoa, hẩn nhủu mảy, quay đầu nhìn Lâm Luật đang ngồi đối diện.

"Dương Hựu, đừng nhìn mặt mà nhắc tới người khác." Lâm Luật lạnh giọng đáp trả An Quốc Công thế tử Dương Hựu.

Dương Hựu uống một ngụm rượu: "Được, được, ta không nhắc, ta không nhắc nữa." Nói xong, hẩn ta quay đầu nhìn, mà xe ngựa kia sớm đã đi xa. Dương Hựu lại dựa vào cửa sổ, nói, "Cũng đúng, xuất hiện tại con phố này, bối cảnh khằng định không bình thường... Lâu Ngoại Lâu đối diện còn chưa khai trương, hiện tại người có thể đi vào..."

Dương Hựu lắc đầu, tiếp tục uống rượu, vừa muốn xoay người thì ánh mắt lại vô tình bắt gặp Liễu Hành ra khỏi Lâu Ngoại Lâu: "Người này hình như đã gặp qua ở đâu đó, có chút quen mặt..."

Nghĩ nghĩ nhưng lại nghĩ không ra, Dương Hựu vừa định kêu Lâm Luật lại xem, nhưng Liễu Hành phía dưới đã lên xe ngựa, cho nên đành thôi.

.....

"Sao hả? Bỏn tiểu thư mà không được vào trong hay sao?" Vừa tới gần Hải Đường uyển, Dung Hoa đã nghe giọng nói kiêu ngạo của Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu này! Dung Hoa nhủu mảy, cùng Túy Đồng vòng lại đi cửa sau vào Hải Đường uyển.

"Tứ tiểu thư, tiểu thư nói không cho bất kỳ ai vào quấy rầy." Lê Hoa và Thạch ma ma quỳ trước cửa thư phòng, ngăn cản Diệp Di Châu.

"Cút! Bất kỳ ai? Ta mà là bất kỳ ai sao? Còn nữa đây là lệnh của tổ mẫu, mặc kệ nàng ta chép được nhiều hay ít thì trung thu cũng sắp tới rồi, mẫu thân kêu nàng ta qua đón phụ thân trở về. Ta và Lục muội muội tự mình tới mời, nàng ta còn không cho ta vào cửa? Nàng ta là cái thá gì mà làm giá vậy hả?" Diệp Di Châu quát, "Người đâu, kéo hai con tiện nhân này xuống cho ta."

"Vâng, Tứ tiểu thư."

Lập tức có người tiến lên kéo Lê Hoa và Thạch ma ma đi. Bọn họ gấp tới độ sắp bật khóc.

Diệp Di Châu vừa tiến lên thì cánh cửa đẩy ra, Dung Hoa nhìn Thạch ma ma và Lê Hoa đang bị lôi đi, mắng: "Hải Đường uyển của ta khi nào tới phiên chó mèo làm bậy?" Sau đó, nàng lạnh lùng nhìn Diệp Di Châu, "Diệp Di Châu, chẳng lẽ cái tát lần trước có chưa đủ sao?"

Trong lòng đột nhiên giật mình, nhưng con thịnh nộ vẫn che phủ hai mắt, Diệp Di Châu không sợ, đáp trả: "Diệp Dung Hoa, hôm nay ta tới là phụng mệnh của tổ mẫu, ngươi dám động thủ ta xem?"

Dung Hoa khẽ cười để lộ lúm đồng tiền như hoa, hỏi lại: "Người nói xem ta có dám hay không?"

Ai đang đọc cho mình xin 1 cmt ủng hộ nhé! Xie xie.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 27: Diệp gia cũng không phải chỉ có một cô nương là nàng!

Lúm đồng tiền rõ ràng xinh tươi như hoa lại khiến Diệp Di Châu lại hoảng sợ, nghĩ tới cái tát lần trước, cả gương mặt tựa hồ nóng rất lên, nhưng vẫn ương ngạnh: "Diệp Dung Hoa, ngươi... Ngươi dám? Ngươi dám thì đánh cho ta xem!"

Tuy nói là vậy nhưng nàng ta vẫn dè phòng mà lui một bước, e sợ Dung Hoa sẽ thật sự ra tay đánh mình.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ đừng như vậy, đừng xúc động." Diệp Di Nguyệt bên cạnh ra vẻ nôn nóng, đi lên phía trước nắm ống tay áo của Dung Hoa, giảng hòa, "Ngũ tỷ tỷ, Tứ tỷ thật sự không có ác ý, là đại bá sắp trở về, bọn đại ca hôm nay cũng vậy, tổ mẫu nói tỷ không cần chếp nữ tắc nữ, kêu tỷ qua đó đón đại bá. Muội và Tứ tỷ tỷ cố tình qua đây rủ tỷ, tỷ đừng nóng giận như vậy."

Có Diệp Di Nguyệt bên cạnh, lá gan của Diệp Di Châu như lớn lên: "Hôm nay bọn ta tới đây là ý của tổ mẫu, phụ thân ta sắp trở về, ta biết ngươi còn chưa chếp xong, nhưng tổ mẫu đã nói không cần ngươi chếp nữa."

Dung Hoa hất tay Diệp Di Nguyệt, liếc nhìn Diệp Di Châu: "Tỷ sợ sao?"

Thấy Dung Hoa không để ý tới mình, Diệp Di Nguyệt tức giận tới cắn môi, nàng ta rũ mí mắt xuống, ngoan ngoãn trở về bên cạnh Diệp Di Châu. Khó xử giữa đôi bên, nàng ta đành nói: "Tứ tỷ tỷ, hay là chúng ta về trước đi? Ngũ tỷ tỷ... Chúng ta truyền lời cho tỷ ấy là được rồi, hơn nữa, Tứ tỷ cũng biết đấy, những gì Ngũ tỷ đã quyết định thì sẽ không dễ dàng thay đổi... Giống như lần trước..."

Tuy Diệp Di Nguyệt không nói rõ, nhưng Dung Hoa và Diệp Di Châu đều hiểu ý, lần trước mà nàng ta nhắc tới chính là chuyện Lâm Luật tới phủ.

"Hừ, ai sợ?" Diệp Di Châu liếc nhìn Dung Hoa, "Hôm nay phụ thân ta về nhà, ngươi đừng hòng làm trò ở đây!"

Diệp Di Nguyệt vội khuyên: "Ngũ tỷ tỷ, muội không có ý gì khác, chỉ là muốn khuyên tỷ cùng bọn muội tới chỗ tổ mẫu, dù sao đại bá cũng ra ngoài mấy tháng..."

"Lục muội muội, đừng nói nữa!" Diệp Di Châu kéo tay Diệp Di Nguyệt, cắt ngang lời nàng ta.

"Ta nói không đi khi nào?" Diệp Dung Hoa nhướn mày nhìn hai người đối diện.

Diệp Di Châu cá giận: "Diệp Dung Hoa, ngươi chơi bọn ta?"

"Ngũ tỷ tỷ, thật sao?" Diệp Di Nguyệt kinh hi mở to hai mắt.

"Tất cả đều do các ngươi tự nói." Dung Hoa xoa xoa cổ tay của mình, khẽ cười, "Hơn nữa, ta cũng chếp xong rồi."

Nếu đã chếp xong, vậy lệnh cấm túc sẽ được bãi bỏ, chuyện này không liên quan tới đại bá có về hay không! Hơn nữa trong trí nhớ của nàng, đại bá Diệp Thế Lâm là trưởng bối uy nghiêm, tuy nhiên có hơi mơ hồ.

"Hừ!" Diệp Di Châu tuy tức giận nhưng không dám manh động như lần trước, chỉ nói, "Lục muội, chúng ta đi."

"Ngũ tỷ tỷ, vậy bọn muội đi trước." Diệp Di Nguyệt không quên quay đầu nói một tiếng.

Hai người cứ thế vội vàng rời khỏi Hải Đường uyển.

"Ma ma, Lê Hoa, hai người không sao chứ?" Dung Hoa nhìn Hoa Lê và Thạch ma ma, hỏi.

"Lão nô và Lê Hoa đều không sao, cũng may tiểu thư về kịp lúc." Thạch ma ma lắc đầu.

Lê Hoa còn sợ hãi trong lòng: "Có điều Tứ tiểu thư..."

"Không sao." Diệp Di Châu tuy kiêu ngạo nhưng hôm nay Diệp Thế Lâm trở về, nàng ta cũng không có gan nháo ra chuyện gì! Dung Hoa cười nói: "Túy Đồng, ngươi vào chuẩn bị đi, lát nữa cùng ta đi qua đó. Ma ma và Lê Hoa, hai người giúp ta thay y phục."

Xong xuôi mọi chuyện, Dung Hoa mang Túy Đồng tới sân viện của Diệp lão phu nhân. Lúc này tỷ muội Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đang đùa vui với lão phu nhân.

Dung Hoa đi vào, hành lễ: "Tổ mẫu."

Diệp lão phu nhân thu lại ý cười: "Đứng lên đi."

"Tổ mẫu, đây là hai mươi bản nữ tắc cháu gái đã chếp." Dung Hoa ra hiệu cho Túy Đồng, kêu nàng trình đồ trong tay lên.

"Diệp Châu." Diệp lão phu nhân phát tay, ngay cả xem cũng không thèm mà chỉ kêu nha đầu Diệp Châu cầm xuống.

Dung Hoa cũng không để ý, dù sao đó cũng là hai người Túy Đồng và Lê Hoa chép.

"Đứa nhỏ này, sao lại bướng bỉnh như vậy?" Diệp lão phu nhân nói với nàng một câu, sau đó đưa mắt nhìn tỷ muội Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, kêu nàng ngồi xuống bên cạnh, "Mấy đứa là tỷ muội, về sau phải thân thiết hơn, đừng tức giận trong lòng, có chuyện gì cứ nói ra là được."

"Vâng, tở mẫu." Ba người cùng đáp.

Hàn huyền thêm mấy câu, ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng cùng trở về, Diệp lão phu nhân nói cười càng không khép miệng, quan tâm hỏi han cuộc sống của ba người ở thư viện.

Mặt trời ngã về Tây, một nha đầu cao hứng chạy vào bẩm báo: "Lão phu nhân, lão gia đã về, ngài ấy nói trở về thay y phục trước rồi sẽ tới đây."

Diệp lão phu nhân tươi cười, nhìn Lý ma ma: "Người đi xem phòng bếp đã chuẩn bị tới đâu rồi? Nhớ làm các món vịt nhiều một chút, lão đại rất thích những thứ này."

Nhất thời, trong phòng ngoài phòng đều ngập tràn không khí vui vẻ.

.....

Không bao lâu, lại có nha đầu vào bẩm báo: "Lão phu nhân, lão gia và phu nhân tới."

"Mau dẫn người vào."

Kỷ thị cảm tay Diệp Thế Hiền đi tới, vào phòng, Diệp Thế Hiền hất áo quỳ xuống: "Mẫu thân."

"Mau đứng lên." Diệp lão phu nhân dịu dàng quan sát Diệp Thế Hiền, "Ra ngoài lâu như vậy, con gầy đi nhiều rồi."

"Để mẫu thân lo lắng, nhi tử mọi thứ đều tốt." Diệp Thế Lâm đứng lên, trả lời.

Dung Hoa cùng đám văn bồi chào hỏi ông ta.

"Được rồi." Diệp Thế Lâm đáp một tiếng.

Dung Hoa cẩn thận quan sát ông ta, tuổi tác khoảng ba mươi, dáng người cao lớn, anh tuấn nho nhã, ngay cảm có một chòm râu, nét mặt mang theo một chút mệt mỏi.

Dung Hoa chỉ nhìn thoáng qua rồi thu hồi tầm mắt.

Diệp lão phu nhân hỏi han cuộc sống hằng ngày của ông ta, sau đó liền sai người dọn cơm.

Nam nữ một bàn, Diệp gia là danh môn vọng tộc, cho nên khi ăn không hề nói chuyện.

Diệp Thế Lâm vừa trở về, ăn xong Diệp lão phu nhân cũng không giữ bọn họ ở lại.

.....

Trở về chính viện, Kỷ thị tự mình hầu hạ Diệp Thế Lâm. Chờ nha đầu bưng trà lên, bà ta cho toàn bộ lui xuống, rồi ngồi kể chuyện trong nhà của mấy tháng nay, sau đó lại nhắc tới việc Lâm Luật tự mình đưa quà tới cửa, liền lo lắng hỏi: "Thiếp đã thảo luận với mẫu thân, ý của mẫu thân là cứ đáp lễ bình thường, nhưng nhiều năm như vậy..."

Diệp Thế Lâm nghĩ nghĩ: "Hẳn là ý của Quốc Công gia, mấy ngày nữa ta sẽ tự mình tới thăm Quốc Công phủ."

Kỷ thị gật đầu, sau đó lại nhíu mày: "Ngũ nha đầu dù sao cũng là con dâu tương lai của Lâm gia, nhưng tính tình của nó... A, thiếp thật sự lo lắng cho nó."

Diệp Thế Lâm bưng ly trà, suy nghĩ thật lâu: "Mối hôn sự này với Quốc Công phủ không thể để ra sai lầm, còn về phần... Ngũ gia đầu không hiểu chuyện, nhưng Diệp gia cũng không phải chỉ có một cô nương là nó!"

Ánh mắt Kỷ thị lập tức sáng lên: "Ý của lão gia là..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 28: Lập mưu

Hôn sự với Lâm gia cần phải xem lại.

Diệp Dung Hoa không phải cô nương Diệp gia duy nhất, nhưng Lâm gia là gì? Diệp Di Nguyệt là con vợ lẽ, Lâm gia khẳng định sẽ không đồng ý, cho nên ngoại trừ Diệp Dung Hoa, người còn lại chỉ là nữ nhi của mình.

Mấy năm nay Kỳ thị luôn tìm cho nữ nhi một mối hôn sự tốt, bà ta đương nhiên không muốn Châu Nhi bị đưa cháu còn lại ngồi trên đầu, cho nên ngàn chọn vạn tuyển đều muốn tìm một cửa tốt hơn nhà đầu Diệp Dung Hoa chết tiệt kia.

Nghe Diệp Thế Lâm nói vậy, Kỳ thị không khỏi có tâm tư riêng.

Tìm không được nhà tốt, nếu nữ nhi của mình có thể gả tới Lâm gia, trở thành Thành Quốc Công thế tử phu nhân, đương nhiên không có gì tốt bằng.

Nhưng...

Kỳ thị áp chế kích động trong lòng, khó xử nói: "Nhưng lão gia, mối hôn sự này là do Nhị thúc và Quốc Công gia định cho Dung nha đầu và Thế tử, thiếp thật lo cho Dung nha đầu, tính tình con bé quá tùy hứng, lỡ sau này thật sự đối người, nó có dễ yên không? Quốc Công phủ sẽ đồng ý sao?"

Nhi nữ kết thân trước nay không phải trò đùa.

Một khi xử lý không tốt, từ thông gia sẽ biến thành kẻ thù.

Bà ta đương nhiên hi vọng người gả tới Lâm gia là nữ nhi của mình, nhưng cho dù nữ nhi có tốt hơn Diệp Dung Hoa, bên phía Thành Quốc Công phủ sẽ đồng ý sao?

"Diệp gia có thể kết thân với Lâm gia là vì giao tình trước kia của Nhị đệ và Quốc Công gia, nhưng hiện tại Nhị đệ đã mất nhiều năm, Nhan thị kia cũng sớm không còn là người của Diệp gia, Ngũ nha đầu tuy do chúng ta nuôi nấng nhưng rốt cuộc vẫn là không có phụ mẫu giáo dục..." Ngữ khí của Diệp Thế Lâm lộ rõ vẻ không vui.

Thân là huynh trưởng, từ nhỏ đã phải sống dưới hào quang của đệ đệ, Diệp Thế Lâm đối với đệ đệ Diệp Thế Hiền kia không có cảm tình, chỉ có ghen ghét.

May là hắn ta chết sớm, bằng không chính ông cả đời phải chịu thua kém!

Kỳ thị đương nhiên không nhìn ra vẻ mặt mất mát cao hứng của ông ta, chỉ đuổi tay rót trà.

Diệp Thế Lâm tiếp tục: "Mấy năm nay, Lâm gia cũng không thân thiện, có lẽ bản thân cũng không hài lòng với hôn sự này, nhưng cửa thân là do Quốc Công gia và Nhị đệ định ra, Lâm gia không từ hôn là vì không muốn mang danh thất tín bội nghĩa."

"Vâng, lão gia nói rất có lý." Kỳ thị tán đồng, "Cũng khó trách. Sau khi Nhị thúc đi, tình cảm giữa Lâm gia và Diệp gia đã phai nhạt, lần này Thế tử tự mình mang lễ Trung thu tới là muốn thực hiện ước định, hai là vì lời đồn gần đây trong kinh thành... Cưới vợ phải cưới hiền thê, chính thê của Thế tử tương lai sẽ là Quốc Công phu nhân, mà Ngũ nha đầu hiện tại..."

Kỳ thị ngẩng đầu nhìn Diệp Thế Lâm: "Có thể do Nhị thúc đi sớm, đệ muội lại... Có lẽ tuổi con bé con nhỏ đã bị song thân bỏ rơi, cho nên tính tình mới cổ chấp, miễn cưỡng, có gì không hài lòng liền phát cáu. Mẫu thân và thiếp tôn không ít tâm tư dạy dỗ nó chính là hy vọng thay đổi được tính tình ngang bướng này, mong rằng tương lai gả tới Quốc Công phủ có thể thấu tình đạt lý, đoan trang hào phóng, hành sự ôn trọng, đáng tiếc..." Kỳ thị vừa nói vừa dùng khăn xoa xoa khóe mắt: "Trước đó không lâu, nó còn không nói lời nào mà tát Châu Nhi..."

"Con bé động thủ đánh Châu Nhi?" Diệp Thế Lâm không khỏi tức giận, nữ nhi của mình, ngay cả một ngón tay ông cũng không động tới.

"Châu Nhi đáng thương, thiếp chỉ đành để nó chịu ủy khuất." Kỳ thị nức nở, thấy Diệp Thế Lâm xúc động liền vội khuyên can, "Cũng chỉ là tỷ muội đầu võ mồm thôi, lão gia không cần lo lắng, mẫu thân đã phạt chúng nó rồi, sự tình về sau không được nhắc tới."

Diệp Thế Lâm trầm tư, gật đầu: "Nha đầu kia thật thiếu kiên nhẫn! Lâm gia là hào môn nhiều quy củ, người cũng nhiều, hôn sự này tuy do Quốc Công phủ và Nhị đệ đề ra, nhưng chính thê của Thế tử tương lai sẽ chủ trì Quốc Công phủ, là nữ chủ nhân của phủ Quốc Công, vì phủ Quốc Công coi giữ cơ nghiệp gia đình. Nếu Nhị đệ đã có thể định cho Ngũ nha đầu, vậy ta đương nhiên cũng phải vì đích nữ đại phòng Diệp gia... Có điều, tin vật đính hôn năm đó nằm trong tay Ngũ nha đầu..."

Diệp Thế Hiền đã không còn trên nhân thế, chuyện năm đó không phải đều dựa vào một câu của Quốc Công gia sao?

Vấn đề chính là tin vật đính hôn trước đó!

Kỳ thị lập tức hiểu được ý của Diệp Thế Lâm, trong lòng vui mừng như nở hoa, nhưng nét mặt vẫn giữ được bình tĩnh, khẽ gật đầu: "Thiếp hiểu rồi."

"Tương lai có cơ hội, nàng thử mở lời với Quốc Công phu nhân đi." Diệp Thế Lâm nghĩ nghĩ, nói, "Chuyện này không thể gạt mẫu thân, còn nữa, bên phía Ngũ nha đầu phải học nàng lao tâm, cẩn thận tìm cho nó một cửa hôn sự khác đi."

"Vâng, bên phía mẫu thân thiếp sẽ cẩn thận bảo đảm, còn về hôn sự của Ngũ nha đầu, lão gia yên tâm, thiếp sẽ cố gắng hết sức, tuyệt đối không để nó chịu bất cứ ủy khuất nào." Kỳ thị nhận lệnh, sau đó lại cười nịnh nọt, "Vẫn là lão gia lợi hại, ngài vừa lên tiếng thì mọi việc đều được cời bỏ nút thắt, mấy ngày nay thiếp sầu đến tóc bạc không ít."

"Đề ta nhìn xem..." Diệp Thế Lâm cúi người, đưa tay nâng cằm Kỳ thị.

"Lão gia..." Mặt Kỳ thị đỏ ửng.

.....

Dung Hoa đương nhiên không biết mưu tính của phu phụ Diệp Thế Lâm và Kỳ thị, có điều nàng cũng nhanh chóng tìm ra manh mối, bởi vì Kỳ thị đột nhiên quan tâm nàng một cách lạ thường.

"Ma ma, bà đi hỏi thăm xem, đại bá mẫu sao lại bỗng dưng thân thiện với ta vậy?" Dung Hoa nhú mày, phân phó Thạch ma ma.

Không có chuyện thì không ân cần, không ăn cắp thì cũng là cướp, Kỳ thị tươi cười quan tâm chắc chắn là có mục đích, mà nàng cũng không phải đứa bé mười bốn tuổi đơn thuần.

"Vâng, tiểu thư yên tâm" Thạch ma ma đáp.

Không khí náo nhiệt của ngày trung thu cũng qua.

Lâu Ngoại Lâu khai trương đã tạo tiếng vang khắp kinh thành.

Mà Diệp phủ vì chuyện thi cử của huynh đệ Diệp Cẩm Cần và Diệp Cẩm Bạc mà không khí có vài phần khẩn trương.

Hôm nay, Dung Hoa đang ở trong phòng viết vẽ thì Thạch ma ma vội vàng đi vào, tức giận nói: "Tiểu thư, bọn họ thật sự quá đáng."

Dung Hoa bình tĩnh gác bút xuống, ngẩng đầu nhìn Thạch ma ma: "Ma ma, làm sao vậy?"

"Tiểu thư đáng thương sao lại mệnh khổ như vậy?" Thạch ma ma liền bật khóc, oán giận mắng, "Tiểu thư không phải kêu lão nô tra động tĩnh của phu nhân hay sao? Thật không ngờ bọn họ lại lập mưu cướp đoạt hôn sự của người! Thật vô sỉ!"

Lập mưu cướp hôn sự của nàng? Lập mưu với Lâm Luật?

Dung Hoa nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 29: Xúi giục

Cái gì là danh môn vọng tộc, dòng dõi thư hương chứ?

Chẳng qua là đám người áo mũ chỉnh tề bại hoại mà thôi!

Dung Hoa cười lạnh.

Lòng Thạch ma ma nóng như lửa đốt: "Phải nghĩ cách, không thể để bọn họ tính kế, đó là hôn sự lão gia tự mình định đoạt cho người."

Lão gia không còn, mẫu thân tái giá, tiểu thư đã đủ đáng thương rồi, vậy mà đại phòng lại tính kế tới hôn sự của tiểu thư! Đây là người một nhà mà! Nàng là cháu gái của bọn họ mà! Thạch ma ma phẫn nộ không thôi!

Dung Hoa bình tĩnh nhìn về mặt oán giận của Thạch ma ma: "Ma ma, tạm thời đừng gấp, tin tức này có chính xác hay không?"

"Hoàn toàn chính xác!" Thạch ma ma xác định, "Lão nô tìm hiểu, phát hiện người trong viện bọn họ hỏi thăm chuyện của tiểu thư, đặc biệt là tin vật đính hôn năm đó. Lão nô thật không ngờ bọn họ... Lại vô sỉ như vậy..."

Đoạt hôn sự của tiểu thư, người gả đi đương nhiên là Tứ tiểu thư, thật không biết xấu hổ! Bọn họ khi dễ tiểu thư không nơi nương tựa sao?

Thạch ma ma nức nở: "Tiểu thư, người đi cầu xin lão phu nhân làm chủ đi."

Trong phủ này, ngoại trừ lão phu nhân, ai có thể đứng ra chống lưng cho tiểu thư chứ?

Dung Hoa lắc đầu: "Nếu so sánh với ta, chỉ sợ tổ mẫu hi vọng Tứ tỷ tỷ gả qua đó hơn. Tương lai Diệp gia trông cậy vào đám người đại ca, mà Tứ tỷ tỷ lại là muối ruột thịt của ba người bọn họ."

Dung Hoa đương nhiên biết, nếu Diệp Thế Hiên và Kỳ thị đã dám tính kế như vậy, khẳng định đã nói với Diệp lão phu nhân một tiếng.

Phụ thân chỉ có hai nữ nhi là nàng và Diệp Di Nguyệt, nhưng Diệp Di Nguyệt lại là nha đầu từ bụng di nương nhảy ra, nhị phòng bọn họ... Từ lúc phụ thân rời đi, nó đã sớm điêu tàn.

So sánh với tương lai của Diệp gia, đây chẳng qua là hi sinh hôn nhân của nàng mà thôi.

"Vậy phải làm sao đây? Tiểu thư phải làm sao bây giờ?" Thạch ma ma càng khóc càng lớn, "Tiểu thư, người không thể để bọn họ si nhục như vậy?"

Thạch ma ma vội lau nước mắt: "Chúng ta đi tìm cứu lão gia, đi tìm phu nhân, bọn họ chắc chắn sẽ làm chủ cho người."

Dung Hoa nhẹ giọng: "Chuyện này ta tự hiểu trong lòng, ma ma, bà yên tâm, nếu đồ đã là của ta, không ai có thể đoạt đi được!"

Hôn sự với Lâm Luật sớm muộn cũng phải lui, nàng trước nay đều không định gả tới Lâm gia, bị bán một lần còn chưa đủ, hiện tại nếu còn muốn nhảy vào hố lửa thì đầu nàng thật sự bị hỏng rồi!

Kỳ thị muốn tính kế lên nỗi hôn sự này... Không biết Lâm gia có thái độ thế nào, Lâm Luật và vị Lâm phu nhân kia khẳng định không mong nàng vào cửa, nhưng Thành Quốc Công thì sao?

Thạch ma ma nôn nóng, thấy vẻ mặt Dung Hoa bình tĩnh liền muốn lên tiếng khuyên bảo thì ngoài cửa đột nhiên truyền tới tiếng nha đầu bẩm báo, nói Lan di nương tới. Thạch ma ma đành phải nuốt lời định nói xuống.

Lan di nương? Bà ta tới đây làm gì? Dung Hoa nghĩ nghĩ rồi ra khỏi phòng.

"Tiện thiếp gặp qua Ngũ tiểu thư." Lan di nương mặt váy ngoài màu lam nhạt, váy trắng như tuyết, tóc đen búi đơn giản, trên đầu có đeo một cây trâm, đáng vẻ mộc mạc khiến bà ta càng thêm đẹp động lòng người.

"Di nương mau đứng lên." Dung Hoa đưa tay kêu bà ta đứng dậy, sau đó ngồi vào chủ vị, "Di nương, mời ngồi."

"Tạ Ngũ tiểu thư." Lan di nương mỉm cười, cung kính ngồi xuống.

Đội nha hoàn rót trà xong, Dung Hoa cầm lên uống một ngụm, sau đó nhìn Lan di nương, đi vào vấn đề trực tiếp: "Sao hôm nay di nương lại rảnh rồi tới nơi này vậy?"

Lan di nương cầm ly trà, muốn nói lại thôi, ánh mắt đảo qua hạ nhân trong phòng.

"Các người lui xuống đi." Dung Hoa chỉ chừa lại một mình Thạch ma ma bên cạnh.

"Ngũ tiểu thư." Lan di nương vừa lên tiếng, hai mắt liền đầm lệ, "Hôm nay tiện thiếp tới là có chuyện riêng muốn nói với tiểu thư..."

"Di nương cứ nói." Dung Hoa nhú mi.

Lan di nương đảo mắt nhìn Thạch ma ma, thấp giọng: "Ngũ tiểu thư, tiện thiếp nghe nói đại phu nhân muốn Tứ tiểu thư thay người gả tới Quốc Công phủ..."

Thạch ma ma lập tức cắt ngang: "Lan di nương, lời này không được nói bậy!"

"Ma ma, cứ để di nương nói hết." Dung Hoa giơ tay ý bảo Thạch ma ma im lặng, "Nếu di nương đã nói như vậy, khẳng định không phải tin đồn vô căn cứ."

Lan di nương từ nha đầu bên cạnh Diệp lão phu nhân, nhân lực bà ta đương nhiên có.

"Chuyện này tiện thiếp nghe một tỷ muội nói." Lan di nương gạt đầu, "Đại phu nhân đã nói với lão phu nhân."

Quả nhiên Diệp lão phu nhân cũng tán đồng việc Diệp Di Châu gả tới Quốc Công phủ, Dung Hoa cũng không mấy kinh ngạc, chỉ có Thạch ma ma đứng sau sắc mặt trắng bệch.

"Tiện thiếp thấp cổ bé họng, chỉ là tiểu thư là cô nương con vợ cả của Diệp gia, tuy lão gia đã đi nhiều năm, nhưng bọn họ cũng không thể chà đạp người như vậy, hơn nữa cửa hôn sự này là do lão gia tự mình định ra, tuy lão gia không còn nhưng nhị phòng chúng ta không thể để bên đại phu nhân và đại lão gia khinh thường." Lan di nương vừa khóc vừa lộ vẻ tức giận.

"Cho nên..." Dung Hoa nhượng mảy.

"Đây là di nguyện của lão gia, Ngũ tiểu thư không thể mặc cho bọn họ tính kế. Ngũ tiểu thư hãy đi cầu xin lão phu nhân làm chủ đi, tiện thiếp thấp cổ bé họng không giúp được gì, mà dưới gối lão gia chỉ có mình người và Lục tiểu thư..." Lan di nương bi thiết, "Người dù sao cũng là cốt nhục của lão gia, người đi cầu xin lão phu nhân, lão phu nhân nhất định sẽ nể mặt lão gia mà làm chủ cho người."

"Diệp gia là gia đình thi thư đạt lễ, nào có chuyện hoang đường như vậy?" Dung Hoa lạnh giọng.

Câu nào của Lan di nương đều vì suy nghĩ cho nàng, kêu nàng cầu xin lão phu nhân làm chủ chẳng qua là xúi giục mình náo loạn chỗ lão phu nhân mà thôi.

Tới lúc đó, Diệp lão phu nhân khẳng định càng ghét bỏ nàng, vậy theo di nguyện của phụ thân... Để Diệp Di Nguyệt gả qua kia sao?

Lâm Luật mặt người dạ thú kia thế mà được nhiều người tranh giành như vậy.

Lan di nương ngây ra, vội nói: "Ngũ tiểu thư, từng lời tiện thiếp nói đều là thật."

"Cho dù lời di nương là sự thật, nhưng lệnh của phụ mẫu, lời của mai mối, chuyện hôn sự há đến phiên ta lên tiếng? Hơn nữa người hiện tại làm chủ cho ta chính là tổ mẫu, đại bá và bá mẫu." Dung Hoa dừng một lát, giận giữ nói, "Đại bá mẫu cho dù có suy nghĩ kia, ta thà để Lục muội muội gả đi cũng không mong Tứ tỷ hưởng lợi."

"Ngũ tiểu thư, hôn sự này do lão gia định cho người, sao có thể tới phiên Lục tiểu thư chứ?" Lan di nương kinh hoảng.

Dung Hoa rũ mí mắt xuống: "Người về đi, ta muốn yên tĩnh một chút."

Lan di nương vội đứng dậy cáo từ.

"Tiểu thư..." Thạch ma ma lo lắng gọi.

"Ma ma, ta không sao." Dung Hoa ngẩng đầu, khóe miệng mang theo ý cười nhàn nhạt không chút ưu thương. Lúc này Thạch ma ma mới yên tâm, có điều nghĩ tới hôn sự của nàng, bà lại thờ dài một tiếng.

Dung Hoa đứng dậy chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi, vừa đi được hai bước thì Kỷ thị đã phái người tới nói Nhan gia truyền lời nói ngày mai đón Dung Hoa tới Nhan gia.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 30: Động thủ?

"Ngũ tiểu thư, cửu phu nhân nói sẽ đón tiểu thư qua Nhan gia nói mấy ngày, phu nhân nói quà tặng đã chuẩn bị thỏa đáng, người chỉ cần thu dọn một chút là được." Hương Lăng cung kính nói.

"Thay ta cảm tạ bá mẫu." Dung Hoa kêu Lê Hoa đưa nàng ta ra ngoài.

Được Nhan gia đón qua chơi, Dung Hoa không có chút cảm giác gì. Nhiều năm không quan tâm, hiện tại đột nhiên trở nên thân thiết, bọn họ còn không phải vì lợi ích hay sao? Cái hôm Hứa thị tới cửa, nàng đã biết.

"Tiểu thư, cuối cùng cũng có người chống lưng cho người rồi." Thạch ma ma tươi cười."

Dung Hoa nhìn bà, nhắc nhở: "Ma ma, mấy năm nay Quốc Công phủ cũng không chiếu cố ta, cho dù một câu hỏi thăm cũng chưa từng có."

Hốc mắt Thạch ma ma lại bắt đầu ươn ướt, đôi môi run rẩy muốn nói gì đó nhưng lại không thể bật thành tiếng.

Dung Hoa cũng không muốn tiếp tục chủ đề này, chỉ phân phó: "Ma ma, bà dẫn người thu dọn đồ đi, ngày mai chúng ta tới nhà cửu cửu."

"Vâng, lão nô đi ngay." Thạch ma ma, gạt đầu, giờ tay xoa khóe mắt rồi dẫn người lui xuống.

Dung Hoa đứng dậy mang theo Túy Đồng tới thư phòng.

"Tiểu thư, người muốn từ hôn?" Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí vô cùng chắc chắn. "Túy Đồng biết Lâm Luật không phải người tốt, hán không xứng với người."

Dung Hoa khẽ cười: "Cháu trai của Thái hậu, Thế tử của Thành Quốc công phủ, khó trách bá mẫu và Lan di nương đều coi hán như khối thịt béo bở, không biết tới cuối cùng Tứ tỷ tỷ và Lục muội muội ai có thể dành được đây?"

Chỉ mong Lan đi nương đờng cô phụ kỳ vọng của nàng, tốt nhất là cùng Kỳ thị làm Diệp gia này trời long đất lở thì tốt.

"Tiểu thư, bọn họ tính kế hôn sự của người, người còn đùa giỡn được." Liên tướng Lâm thế từ phong độ cùng khối thịt béo bở, Túy Đồng bật cười một tiếng.

Dung Hoa lại bày vẻ suy nghĩ nghiêm túc, gật đầu: "Rất hợp."

Túy Đồng cười khanh khách một lúc mới ngừng, sau đó mới mài mực cho Dung Hoa.

.....

Sáng sớm hôm sau, Nhan gia đưa xe ngựa tới đón Diệp Dung Hoa.

"Cố gắng hiếu thuận với cữu cữu cữu mẫu, phải biết nghe lời, hai ngày nữa ta sẽ phái người qua đón cháu." Diệp lão phu nhân từ ái dặn dò.

"Vâng, tổ mẫu." Dung Hoa gật đầu đồng ý rồi uốn gối cáo từ Diệp lão phu nhân và Kỳ thị.

Lần này tới Nhan gia, nàng chỉ mang theo Lê Hoa và Túy Đồng, còn Thạch ma ma tự mình ở lại trông coi Hải Đường uyển.

Khoảng cách từ Diệp phủ tới Nhan phủ không xa, xe ngựa đi khoảng nửa canh giờ thì dừng lại.

Xuống xe, bọn họ lại đổi sang nhuyễn kiệu đi thêm một lát.

"Mời biểu cô nương." Một ma ma mặc áo xanh tới đón Dung Hoa vào chính viện.

Vừa vào cửa, Nhan Chi Mẫn đang nói chuyện với Hứa thị lập tức đứng dậy, đi tới nắm tay Dung Hoa: "Biểu tỷ, tỷ cuối cùng cũng tới rồi."

Hai nhi tử ngồi cạnh Hứa thị cũng đứng dậy.

Dung Hoa nhìn nàng cười cười, sau đó hướng Hứa thị hành lễ: "Cữu mẫu."

"Mau đứng lên." Hứa thị khẽ cười, "Lại đây ngồi với mợ nào, trên đường có vất vả không?"

Dung Hoa trả lời: "Xe ngựa rất êm, không vất vả."

"Vậy thì tốt, cữu cữu con đã tới nha môn, buổi tối mới về, đây là đại biểu ca, nhị biểu ca và biểu muội Mẫn Chi của con." Hứa thị giới thiệu.

Bọn họ lập tức hành lễ với nhau.

"Ngày nào muội cũng mong biểu tỷ tới đây chơi." Nhan Mẫn Chi tươi cười.

Dung Hoa nhìn thoáng qua huynh muội bọn họ. Hai huynh đệ Nhan Thụy Chi, Nhan Tường Chi đều do Hứa thị sinh ra, bọn họ đều phong thần tuấn lãng, đáng vẻ đường đường. Còn Nhan Mẫn Chi, nàng ấy tuy chỉ mới mười ba tuổi nhưng hoa dung nguyệt mạo, khuynh quốc khuynh thành.

"Mẫu thân, khó có dịp biểu muội tới đây, con và đại ca sẽ cố gắng chiếu cố muội ấy." Nhan Tường Chi cười nói.

"Điều đó là đương nhiên, hai người các con phải chăm sóc biểu muội của mình, không được để con bé chịu chút ủy khuất." Hứa thị giả bộ nghiêm túc.

Nhan Thụy Chi và Nhan Tường Chi vội vàng đồng ý.

Hàn huyên một hồi, hai huynh đệ đứng dậy ra ngoài, Hứa thị cũng kéo tay Dung Hoa đứng dậy, nói: "Phòng của con khá gần với Mẫn Chi, tỷ muội hai đứa có thể thường xuyên trò chuyện."

"Đa tạ cữu mẫu."

Rất nhanh Hứa thị đã đưa nàng tới nơi, sân viện tuy không lớn nhưng trang trí khá tinh tế, bên trong còn trồng quế, mùi hương ngào ngạt tràn ngập không khí.

Hứa thị dặn dò: "Cứ coi đây là nhà của mình, có gì thiếu hay dùng không quen thì nói với ta, đừng khách khí."

"Vâng." Dung Hoa đáp.

Hứa thị kêu Nhan Mẫn Chi ở lại với nàng, dặn dò thêm mấy câu rồi rời đi.

Buổi tối Dung Hoa mới gặp cữu cữu Nhan Hằng, ông ta tuy đã năm mươi nhưng khuôn mặt vẫn tuấn nhã ôn hòa.

"Đã quen chưa?" Nhiều năm không gặp đứa cháu này, Nhan Hằng cảm thấy có chút mới lạ.

"Dạ rồi." Dung Hoa gật đầu.

"Vậy thì ở đây lâu một chút."

Dung Hoa ngoan ngoãn đáp lời.

Gần mười năm không quan tâm, cho nên Nhan Hằng cũng không nhiều lời.

.....

Hứa thị vô cùng quan tâm săn sóc Dung Hoa, nhưng nàng không hề cảm động, bởi vì nàng biết bà ta đang có mục đích phía sau.

Thoáng cái đã ba ngày trôi qua, Diệp gia phái người tới đón Dung Hoa về nhà, là thân cận của Diệp lão phu nhân Lý ma ma tự mình tới.

Hứa thị quyến luyến, tự mình đưa nàng ra cửa.

Dung Hoa vừa đi, Hứa thị như bỏ được chiếc mặt nạ, sống eo có thể đứng thẳng.

Trưởng tử quá thành thật, con thứ lại chơi bời lêu lổng, nữ nhi tuy xinh đẹp nhưng cuối cùng vẫn là con vợ lẽ, nếu không vì Nhan gia muốn thân cận Quốc Công phủ, bà sao có thể cúi đầu lấy lòng một tiểu nha đầu cơ chứ?

.....

Trở về Diệp phủ, Dung Hoa đi thỉnh an Diệp lão phu nhân và Ký thị trước, sau đó mới mang Túy Đồng và Lê Hoa về Hải Đường uyển.

Vừa tới cửa, Diệp Di Nguyệt đã khóc lóc chạy tới, quỳ gối trước mặt Dung Hoa: "Ngũ tỷ tỷ, cầu xin tỷ cứu Lan di nương."

Cái này... Lan di nương động thủ rồi sao? Dung Hoa nhướn mày nhìn Diệp Di Nguyệt đang quỳ bên dưới, sau đó lại nhìn Thạch ma ma từ bên trong đi ra nghênh đón.

Bà thấp giọng: "Lan di nương bị lão phu nhân đánh rồi nhốt lại."

Thật đáng tiếc, Lan di nương lại không nháo Diệp phủ tới gà bay chó chạy!

Dung Hoa có chút thất vọng, đành nói: "Vào trong trước đi."

Nói xong, nàng vào qua người Diệp Di Nguyệt vào trong, nàng ta cũng vội lau nước mắt đứng dậy, để nha đầu diu mình vào Hải Đường uyển.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 31: Cự tuyệt

Dung Hoa về phòng thay y phục, để Diệp Di Nguyệt ngồi chờ bên ngoài.

Lê Hoa và Túy Đồng sắp xếp hành lý.

Thạch ma ma vừa hầu hạ nàng, vừa thấp giọng bẩm: "Chiều qua Lan di nương bị đánh ba mươi đại bản, sau đó bị nhốt lại, ngay cả chén nước cũng không được uống."

"Vậy sao? Trong phủ một chút động tĩnh cũng không có, tổ mẫu vì sao lại đánh bà ta?" Dung Hoa thấp giọng hỏi, nghĩ tới thân thể nhu nhược của Lan di nương kia, ba mươi đại bản sợ là sắp lấy mạng bà ta, khó trách Diệp Di Nguyệt lại khóc lóc như vậy.

Thạch ma ma lắc đầu: "Nghe nói là Lan di nương làm vỡ chậu hoa của lão phu nhân, nhưng lão nô đã đi tìm hiểu nhưng không thăm dò được gì."

Nhưng nguyên nhân vì sao, trong lòng Thạch ma ma vô cùng rõ ràng, càng nghĩ lại càng phẫn nộ. Ngũ tiểu thư có thân phận gì, sao có thể xứng với Lâm thế tử?

Nghĩ tới Lâm Luật, Thạch ma ma lại thương tiếc nhìn Diệp Dung Hoa.

Thay y phục xong, Dung Hoa ngồi xuống: "Bên phía đại bá mẫu có động tĩnh gì không?"

"Dạ không." Thạch ma ma lắc đầu, duỗi tay cài trâm giúp nàng. "Mấy ngày nay đại phu nhân một lòng lo cho hai vị thiếu gia, không có động tĩnh gì cả."

"Ta biết rồi." Xong xuôi, Dung Hoa đứng lên, dù sao Diệp Di Nguyệt cũng đang chờ bên ngoài.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ cứu di nương đi." Vừa thấy Dung Hoa, Diệp Di Nguyệt lại khóc lóc quỳ xuống đất.

"Linh Đang, Linh Nhi, còn không đỡ Lục muội đứng lên." Dung Hoa nhìn hai nha đầu Linh Đang Linh Nhi bên cạnh nàng ta.

Bọn họ vội vàng đỡ Diệp Di Nguyệt đứng lên, ngồi xuống ghế.

"Ngũ tỷ tỷ, hiện giờ muội chỉ có thể cầu xin tỷ, cũng chỉ có tỷ mới cứu được di nương." Diệp Di Nguyệt nức nở.

"Lục muội muội, tạm thời đừng nhắc tới di nương kéo chọc giận tổ mẫu." Dung Hoa nhận ly trà từ tay Thạch ma ma, uống một ngụm, mới hỏi, "Có điều, ta vì sao phải cứu di nương?"

Chẳng qua là di nương, nói dễ nghe thì là một nửa chủ tử, nhưng khó nghe thì chỉ là một nô tì.

Sắc mặt nàng ta trắng bệch: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ cứu bà ấy đi, di nương... Di nương là vì tỷ mới chọc giận tổ mẫu."

Dung Hoa khẽ cười: "Vì ta mới chọc giận tổ mẫu? Lục muội muội, lời này thật đúng là kỳ lạ, chẳng lẽ ta kêu di nương đi làm vỡ chậu hoa của tổ mẫu sao?"

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ không thể như vậy." Diệp Di Nguyệt run rẩy, "Di nương là vì tốt cho tỷ, vì chuyện của tỷ..."

Nói tới đây, nàng ta quay đầu nhìn Linh Đang Linh Nhi, còn cả Thạch ma ma đang đứng cạnh nàng: "Các người lui xuống đi."

Hai người Linh Đang Linh Nhi thành thật lui xuống, ba người Thạch ma ma lại không động, chỉ đưa mắt nhìn Diệp Dung Hoa.

"Các người cũng ra ngoài đi." Nàng phát tay.

Thạch ma ma lúc này mới mỉm cười cùng Lê Hoa, Túy Đồng lui xuống.

"Nói đi, ta thật muốn biết di nương tại sao lại vì ta mà chọc giận tổ mẫu." Dung Hoa nhàn nhã uống một ngụm trà.

"Là vì hôn sự của tỷ nên di nương mới chọc giận tổ mẫu. Ngũ tỷ tỷ, di nương thật sự là vì tốt cho tỷ, tỷ mau cứu di nương đi." Diệp Di Nguyệt nức nở.

"Buồn cười, ta đường đường là cô nương con vợ cả của Diệp gia, hôn sự của ta tới khi nào lại tới lượt một di nương khoa chân múa tay?" Dung Hoa cười giễu, lạnh giọng, "Bà ta là ai hả? Có tư cách gì mà xen vào hôn sự của ta?"

Diệp Di Nguyệt không ngờ Dung Hoa lại nói như vậy, sắc mặt càng thảm hại hơn, qua nửa ngày mới nhấp môi nói: "Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ có thể nói di nương như vậy? Di nương là một lòng vì tỷ, bà ấy chọc giận tổ mẫu nên mới bị đánh, hiện tại sống chết không rõ, tỷ lại ở đây chỉ trích di nương không có tư cách... Ngũ tỷ tỷ, tỷ không có lương tâm."

Nàng không có lương tâm? Dung Hoa bật cười.

Diệp Di Nguyệt khó hiểu: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ cười cái gì?"

"Ta là cười muội cũng dám giảng đạo lý với ta." Nàng thu lại ý cười, "Lương tâm? Lục muội muội, muội có thứ này sao? Muội nói Lan di nương vì tốt cho ta, vì ta mà chọc giận tổ mẫu? Vậy muội thử sờ vào lương tâm mình đi, Lan di nương bà ta thật sự vì tốt cho ta sao?"

Lương tâm? Lan di nương vốn dĩ bụng dạ khó lường, còn dám tới nói với nàng lương tâm?

Diệp Di Nguyệt hoảng sợ, bàn tay bất giác nắm chặt khăn lụa, cắn môi: "Đương nhiên là vì tốt cho tỷ, đại bá mẫu muốn Tứ tỷ tỷ thay tỷ gả tới Quốc công phủ, cho nên di nương mới đi cầu xin tổ mẫu làm chủ cho tỷ, ai ngờ lại chịu đòn, còn nhốt vào phòng tối, ngay cả thuốc cũng không được dùng... Ngũ tỷ tỷ, tỷ cứu di nương đi."

"Càng nói càng làm quá, nếu để người ngoài nghe thấy, mặt mũi của Diệp gia phải để vào đâu? Lục muội muội, hôm nay ta sẽ coi muội vì lo lắng cho di nương mà ăn nói hồ đồ, cái gì cũng chưa nghe thấy."

"Tỷ..." Diệp Di Nguyệt tức giận tới cả khuôn mặt đỏ bừng, bật dậy, "Di nương một lòng vì tỷ, mà tỷ lại biến khổ tâm của bà ấy thành lòng lang dạ thú!"

Nói xong, nàng ta bỏ chạy ra ngoài.

"Tiểu thư." Thạch ma ma đi vào, tỏ ra không vui, "Lục tiểu thư này cũng thật là, Lan di nương xảy ra chuyện thì chạy tới cầu xin người giúp đỡ."

"Bà cho người chú ý nàng ta, xem kế tiếp nàng ta có đi tìm Ngọc di nương không." Sinh hạ Diệp Cẩm Cần dưới mí mắt Kỷ thị, Ngọc di nương này... Dung Hoa khẽ cười.

Quan hệ giữa Lan di nương và Ngọc di nương xưa nay không tồi, Diệp Di Nguyệt chắc chắn sẽ đi tìm bà ta nhờ giúp đỡ.

"Dạ." Thạch ma ma gật đầu, lại nhìn thoáng ra bên ngoài, thấp giọng, "Hôn sự với Lâm gia, tiểu thư định tính thế nào?"

"Tạm thời... Cứ để vậy đi." Ngón tay Dung Hoa vuốt ve ly trà, khẽ đáp.

Nhiều năm qua, Lâm gia tuy rất muốn từ hôn như không đề xuất, bọn họ vì thanh danh nên khẳng định sẽ không chủ động trong việc này, mà Diệp gia càng không có khả năng đồng ý cho nàng từ hôn.

Vì thế, việc này phải chờ tới thời cơ thích hợp. Dù sao sang năm nàng mới cập kê, vẫn còn thời gian để trù tính.

.....

Diệp Di Nguyệt khóc lóc trở về phòng, nghĩ tới Lan di nương, nàng ta hiện tại như kiến bò trên chảo lửa.

Tổ mẫu và bá mẫu nàng đã cầu xin, Diệp Dung Hoa nàng cũng năn nỉ, lúc này còn ai có thể giúp được mẹ con bọn họ?

Chẳng lẽ nàng phải tro mắt nhìn di nương chết vậy sao? Bị đánh, lại còn nhốt trong phòng tối, di nương không phải cách âm phủ ngày càng gần sao?

Diệp Di Nguyệt bỗng nhiên đứng lên, đi vào nội thất lấy cây trầm khảm đá quý mình yêu thích nhất: "Đi, tới chỗ Ngọc di nương."

Di nương xưa nay qua lại gần với Ngọc di nương, hơn nữa bà ấy lại là mẹ đẻ của Nhị ca, được đại bá cô cùng yêu thích, hy vọng bà ấy có thể đồng ý ra mặt.

Linh Đang và Linh Nhi sững sốt, lúc hoàn hồn lại liền lập tức đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 32: Đứng trước đầu gió

Ngọc di nương ở tại Lại Ngọc các, nghe nha đầu bẩm Diệp Di Nguyệt tới thì mỉm cười: "Mời nàng ta vào." Nói xong, bà ta đứng dậy búi tóc và áo ngoài, vừa ra tới cửa thì đụng phải người.

"Lục tiểu thư, sao người lại tới đây?" Ngọc di nương dịu dàng nắm tay Diệp Di Nguyệt vào phòng, còn kêu nha đầu dâng trà và điểm tâm. Nhìn nàng ta khóc tới sưng nước mắt, bà cho người hầu lui xuống, hỏi thăm, "Lục tiểu thư, người không khỏe sao?"

Tuy trong lòng biết rõ nguyên nhân Diệp Di Nguyệt tới đây nhưng bà ta không nói toạc ra, chỉ dùng biểu cảm và ánh mắt quan tâm nhìn người trước mặt.

"Di nương, người phải cứu di nương của ta." Diệp Di Nguyệt lấy cây trầm của mình ra, "Di nương của ta, nếu không cứu bà ấy sẽ chết mất."

Mấy năm nay, nàng ở Diệp phủ đều dựa vào mẹ đẻ Lan di nương, bản thân dù sao cũng chỉ là một tiểu cô nương mười ba tuổi, ngày thường ngoan ngoãn hiểu chuyện, nhưng hiện giờ Lan di nương đứng giữa sinh tử, nàng ta không khỏi hoảng sợ.

"Lục tiểu thư khách khí rồi, chuyện của Lan di nương tiện thiếp có biết đôi chút, chỉ cần bản thân có thể hỗ trợ thì chắc chắn sẽ đứng ra, chỉ là lão phu nhân đã có lệnh, tiện thiếp sợ là không giúp được gì..." Ngọc di nương không nhận lấy cây trầm, chỉ khó xử siết chặt khăn lụa trong tay.

"Đây là chút tâm ý của ta, di nương nhận lấy đi." Diệp Di Nguyệt đưa cái tráp trong tay tới, "Di nương là người thiện tâm, hiện giờ ta chỉ có thể cầu xin người nói tốt mấy câu trước mặt đại bá, hi vọng đại bá có thể ra mặt xin tổ mẫu thả Lan di nương ra."

"Cái này... Lục tiểu thư quá lời rồi." Ngọc di nương tuy thoái thác nhưng vẫn nhận lễ vật, "Di nương của người trước nay đối xử với tiện thiếp đều rất tốt, tiện thiếp đương nhiên không thể bàng quan đứng nhìn. Người yên tâm trở về trước đi, tiện thiếp sẽ cầu xin lão gia."

Nguyên nhân Lan di nương kết giao với mình trong lòng Ngọc di nương vô cùng rõ ràng, bà ta đương nhiên cũng vui vẻ đón nhận, nếu nhi tử của mình có thể kế thừa nhị phòng, như vậy đồng nghĩa với việc thừa hưởng danh nghĩa của Diệp Thế Hiển, khi đó nhi tử của mình sẽ là con trai duy nhất của nhị phòng, tương đương với đích tử.

Có điều, gần đây năm trời qua, một chút động tĩnh cũng không có.

Hiện giờ Lan di nương gặp nguy, Diệp Di Nguyệt lại tìm tới cửa, bà ta đương nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Chỉ là, lão gia có đồng ý hay không tiện thiếp không dám bảo đảm." Ngọc di nương nói.

"Ta biết, đa tạ di nương." Trái tim dựng ngược của Diệp Di Nguyệt cuối cùng buông lỏng, "Thật sự đa tạ di nương."

"Đừng khách khí như vậy, tiểu thư cũng đừng lo lắng, Lan di nương cát nhân tự có cát tướng, sẽ không có việc gì đâu." Ngọc di nương dịu dàng an ủi, cầm khăn giúp nàng ta lau nước mắt, "Tiểu thư hình như gầy đi rồi."

"Vậy ta xin cáo từ trước." Diệp Di Nguyệt đứng dậy.

Ngọc di nương cũng đi theo tiễn: "Người yên tâm về đi, khi nào có tin tức ta sẽ phái người thông báo."

"Ừ, đa tạ di nương." Diệp Di Nguyệt cảm kích nhìn Ngọc di nương.

Từ lúc di nương xảy ra chuyện tới qua, nước mắt của nàng tựa như chưa từng ngừng chảy, cơ hồ cả đêm đều không ngủ được. Nàng cầu xin tổ mẫu, cầu xin bá mẫu, cũng cầu xin đích tử, nhưng người chịu vuron tay giúp nàng chỉ có Ngọc di nương.

Ngọc di nương nhìn mặt trời lặn về tây, phân phó nha đầu mời Diệp Thế Lâm tới chơi cờ, sau đó xoay người vào phòng, cho người đốt huân hương, lại chọn váy dài màu hồng đào, trang điểm chải chuốt....

.....

"Phu nhân, lão gia qua chỗ Ngọc di nương rồi." Màn đêm buông xuống, Trần ma ma bẩm báo với Kỷ thị.

"Tiểu tiện nhân!" Kỷ thị phi nhô, "Nhi tử đang trong thời điểm quan trọng mà ả ta chỉ nhớ tới mấy chuyện trên giường này."

"Buổi chiều Lục tiểu thư có qua đó một chuyến." Trần ma ma cẩn thận hồi bẩm, "Trước đó Lục tiểu thư có qua Hải đường uyển của Ngũ tiểu thư, trực tiếp quý trước cửa, có điều... Sau đó lại khóc lóc chạy ra."

"Mấy năm dạy dỗ thành ra như vậy, Lan di nương kia là thứ gì? Chẳng qua là nô tài hạ tiện!" Kỷ thị tức giận mắng, "Ta thật muốn nhìn xem tiểu tiện nhân kia có thể gây ra sóng gió gì!"

Lan di nương kia vì Ngũ nha đầu? Nói thì dễ nghe, ai mà chả biết mục đích thật sự của ả ta chứ?

Sự tình liên quan tới hôn sự của nữ nhi, còn cả tương lai của Diệp gia, Kỷ thị vẫn tin vào sự sáng suốt của Diệp Thế Lâm. Ông ta cho dù đối với nữ nhân của mình đều ôn nhu nhưng chắc chắn không tới mức hồ đồ.

Cho nên, Kỷ thị cũng không quá lo lắng.

.....

Bóng trắng dưới nước, Ngọc di nương chuyên tâm hầu hạ Diệp Thế Lâm, sau đó lại sai người mang nước vào rửa sạch cơ thể. Bà ta nhu mì tựa vào người Diệp Thế Lâm: "Lão gia, thiếp có chuyện này muốn cầu xin ngài."

"Chuyện gì?" Diệp Thế Lâm thoải mái nhắm mắt, bàn tay lưu luyến vuốt ve trên người bà ta.

"Lão gia cũng biết đấy, xưa nay quan hệ giữa thiếp và Lan di nương không tồi, hiện giờ nghe bà ấy bị lão phu nhân trách phạt, trong lòng thiếp vô cùng lo lắng." Ngọc di nương nhẹ giọng bên tai ông ta.

"Lan di nương?" Đáy mắt Diệp Thế Lâm hiện lên tia khác thường, hai tay nắm chặt.

Ngọc di nương nhẹ nhàng gật đầu: "Thiếp cũng không biết bà ấy vì sao lại chộc giận lão phu nhân, nhưng thiếp không đành lòng nhìn tỷ muội của mình chịu khổ, cho nên cầu xin lão gia và lão phu nhân có thể tha thứ một lần. Lan di nương là thân mẫu của Lục tiểu thư, nàng ấy đương nhiên sẽ cảm tạ ngài, mà Ngũ tiểu thư tuy là đích nữ nhưng dù sao bà ấy cũng từng hầu hạ phụ thân của mình, ngài cứu bà ấy, Ngũ tiểu thư chắc chắn cũng sẽ cảm kích... Nhị phu nhân sớm đã tái giá, nhị phòng hiện tại chỉ có một mình Lan di nương, mà bên đó cũng chỉ có hai tỷ muội Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư... Về sao cho dù vị thiếu gia nào thừa kế danh nghĩa của Nhị lão gia thì nó cũng là nhi tử của ngài, tương lai Diệp gia không phải đều dựa vào ngài sao?"

Diệp Thế Lâm suy tư, gật đầu: "Nghe cũng có vài phần đạo lý."

"Hôm nay Lục tiểu thư tới cầu xin thiếp, thiếp thấy nàng ấy khóc thật sự rất đáng thương, hơn nữa Lan di nương cũng là tỷ muội trong nhà, lão gia, người giúp thiếp đi..." Ngọc di nương vừa nói vừa đưa ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve trước ngực ông ta.

Hồ hập Diệp Thế Lâm tăng dần, một tay giữ chặt vòng eo mềm mại của bà: "Được, gia đồng ý, vậy nàng muốn báo đáp gia thế nào?"

Ngọc di nương thổi một hơi vào tai ông ta: "Lão gia, ngài tự định đoạt đi..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 33: Đáng tiếc

Diệp Thế Lâm cười cười, lại hỏi: "Nàng có phải muốn Cần Nhi kế thừa Nhị phòng không?" Đáy mắt nóng bỏng mang theo ý lạnh.

Đáy lòng run lên, Ngọc di nương vội vàng lắc đầu: "Thiếp không dám, nó là nhi tử của lão gia, tương lai đã có lão gia tính toán, thiếp chỉ hi vọng cả đời này nó bình bình an an là được."

Diệp Thế Lâm nhìn chăm chăm bà ta, sau đó lại cười ha hả: "Cần Nhi qua đó, với nó mà nói cũng được xem là chuyện tốt."

Trong lòng Diệp Thế Lâm vô cùng rõ ràng, vấn đề của đứa con này không hề thua kém đích tử, nhưng vì là con vợ lẽ nên không thể chối mắt, vì thế luôn phải che giấu tài năng. Nếu có thể qua Nhị phòng, đối với Cần Nhi mà nói là một cơ hội để hấn xuất đầu.

"Lão gia..." Ngọc di nương nức nở, cảm kích nhìn Diệp Thế Lâm, nước mắt nhưng cơn mưa hoa đào vũ mị kiều diễm.

"Mấy năm nay ủy khuất cho Cần Nhi rồi, chuyện của nó ta sẽ sắp xếp."

Gương mặt Ngọc di nương lập tức đỏ ửng, giọng nói càng thêm kích động: "Lão gia..."

Diệp Thế Lâm lại không cảm lòng được, lần nữa điên đảo gỏi chần...

Được Ngọc di nương hầu hạ nhẹ nhàng vui vẻ, Diệp Thế Lâm thỏa mãn chìm vào giấc.

Ngọc di nương nhẹ giọng kêu nha đầu mang nước vào, đồng thời thấp giọng phân phó: "Phải người qua chỗ Lục tiểu thư một chuyến, nói nàng ấy yên tâm đi."

Thị Kỳ gật đầu, lẳng lặng lui ra.

Tắm rửa thay y phục xong, Ngọc di nương cho nha đầu xuống, sau đó mệt mỏi nằm xuống.

.....

Buổi tối hai lần phóng túng khiến bước chân Diệp Thế Lâm sáng hôm sau có chút phù phiếm, may là ông ta vừa ở ngoài trở về, qua Trung thu lại là kỳ thi tuyển người tài, quan viên như ông ta được ở nhà nghỉ ngơi thêm một ngày, cho nên Diệp Thế Lâm cùng Kỳ thị và đám tiểu bối Dung Hoa tới thỉnh an Diệp lão phu nhân.

Chờ tỳ muội Dung Hoa cáo từ, Diệp Thế Lâm mới cho hạ nhân lui xuống, cùng Diệp lão phu nhân nói chuyện của Lan di nương.

"Thả tiện nhân kia?" Diệp lão phu nhân nhíu mày.

"Nhị đệ cũng đi nhiều năm, nàng ta rốt cuộc cũng là người của đệ ấy, lại hạ sinh Nguyệt nha đầu. Nể tình bọn họ, người tha cho nàng ta một con đường sống đi." Diệp Thế Lâm nói.

"Không thể thả nàng ta như vậy, nếu truyền ra ngoài người khác lại nói Diệp gia không có quy củ." Kỳ thị lên tiếng, "Còn vì thiếp thất của Nhị thúc cầu tình, nếu để bọn họ biết, không chừng sẽ nghĩ bậy cho lão gia."

Diệp lão phu cau mày nhìn bà ta: "Lời người nói..."

Khuôn mặt già nua của Diệp Thế Lâm lộ vẻ xấu hổ: "Mẫu thân nghĩ nhiều rồi, con cũng vì niệm tình nàng ta là thân mẫu của Nguyệt nha đầu, lại từng hầu hạ Nhị đệ mà thôi." Năm đó ông ta cũng nhìn trúng Lan di nương, còn chưa kịp mở miệng xin người thì mẫu thân đã tặng cho đệ đệ, việc này tuy Kỳ thị không rõ nhưng mẫu thân cũng biết ít nhiều.

Kỳ thị sùng sốt, trong đầu lại nghĩ tới bộ dáng chột dạ của Diệp Thế Lâm hôm nay, ánh mắt thoáng chốc như có con dao bay ra, đáy lòng thâm mắng, đám tiện nhân, tốt nhất là chết hết đi!

"Con có biết nàng ta nói gì với ta không? Bằng một nha đầu dễ tiện như nàng ta cũng dám bình phẩm hôn sự của Diệp gia cô nương sao? Dựa vào mấy năm hầu hạ ta, lại là thân mẫu của Nguyệt nha đầu? Thật không biết trời cao đất dày!" Con giận của Diệp lão phu nhân vẫn còn chưa tan, bà ta dừng một lát, lại nhìn Diệp Thế Lâm, "Thê tử con có nhắc với ta, muốn gả Tứ nha đầu tới Quốc Công phủ. Là chủ ý của con sao?"

Diệp Thế Lâm gật đầu: "Hôm đó con quả thật có nghĩ như vậy, nhưng..." Uống một ngụm trà, ông ta tiếp tục, "Mùa xuân sang năm sẽ tuyển tú."

Diệp lão phu nhân nhíu mày: "Con định đưa Tứ nha đầu tiến cung?"

"Lão gia..." Kỳ thị nóng vội, nắm chặt khăn lụa trong tay.

"Hoàng Thượng đang trong giai đoạn tình lực dồi dào... Tứ nha đầu nếu có thể tiến cung, Ngũ nha đầu gả tới Quốc Công phủ, hôn sự của tỳ muội chúng

với Diệp gia chúng ta mà nói là điều tốt nhất, hơn nữa, Thái hậu chắc chắn sẽ cao hứng. Hoàng Thượng tuy hiếu thảo nhưng rốt cuộc vẫn không phải thân sinh của Thái hậu."

Diệp lão phu nhân cau mày, chuyên tâm vân vê chuỗi châu trong tay. Diệp Thế Lâm bụng ly trà uống một ngụm, không tiếp tục.

Kỷ thị nắm lấy tay vịn, trái tim thỉnh thoảng nháy.

Chỉ có khói nhẹ trong lư hương lượn lơ bay.

Thật lâu sau, Diệp lão phu nhân mới lên tiếng: "Mấy năm nay trong cung không tổ chức tuyển tú, tin tức này có đáng tin hay không?"

Diệp Thế Lâm gật đầu khẳng định: "Đáng tin cậy."

Diệp lão phu nhân trầm mặc một lúc, lại nói: "Ba tỷ muội chúng, nếu nói dung mạo vẫn là Ngũ nha đầu xuất sắc nhất, hơn nữa, với tính tình của Tứ nha đầu, chỉ sợ không thích hợp tiến cung, đáng tiếc...." Đáng tiếc rằng người thích hợp tiến cung nhất đã đính hôn.

Mấy đứa cháu gái bà đều hiểu, Diệp Di Châu thật sự không thích hợp tiến cung, với tính tình đó sợ là vào cung sẽ chịu thua thiệt.

Nếu có thể, người tiến cung là Ngũ nha đầu, gả tới Quốc Công phủ là Tứ nha đầu, đó là cách tốt nhất.

Nghe lão phu nhân nói, Kỷ thị cơ hồ muốn nhảy dựng lên, đáng tiếc gì chứ? Châu Nhi của bà thua kém chỗ nào sao? Tiến cung làm nương nương, phú quý không lo, Thành Quốc Công phủ kia tính là cái thá gì? Nhưng trước mặt mẹ chồng, bà ta khó mà cãi lời, chỉ đành thuận theo: "Mẫu thân nói đúng, trong ba tỷ muội chúng, tính cách của Ngũ nha đầu trầm ổn nhất, dung mạo lại vô cùng xuất sắc, Châu Nhi lại quá ngây thơ, tâm tư... Ngũ nha đầu xác thực thích hợp tiến cung hơn Châu Nhi, đáng tiếc con bé đã đính hôn rồi."

Diệp lão phu nhân tiếc hận thở dài.

Tuy Thái hậu không phải thân sinh của Hoàng Thượng, nhưng ngoài mặt bọn họ chính là mẫu tử, luận công, Lâm Luật là biểu đệ của Hoàng Thượng, luận công, Lâm Luật là thần tử, Hoàng Thượng sao có thể đi đoạt vị hôn thê của hắn?

Diệp Thế Lâm lại không nghĩ như vậy, nói: "Nếu Ngũ nha đầu thật sự có thể lọt vào mắt Hoàng Thượng thì đó là phúc khí của nó, cũng là phúc khí của Diệp gia, còn bên phía Quốc Công phủ..." Diệp Thế Lâm dừng một lát, rồi tiếp tục, "Hôn sự bên Quốc Công phủ cũng không thể để ra sai sót, tỷ muội ba đứa bọn nó cho dù ai tiến cung cũng là chuyện tốt."

Diệp lão phu nhân không lên tiếng, nhưng biểu cảm trên mặt đương nhiên là đồng ý.

Kỷ thị lại không tán đồng, nhưng lại không thể mở miệng.

"Ngũ nha đầu tính tình trầm ổn, Lục nha đầu xuất thân không bằng nhưng tính tình lại ngoan ngoãn hiền dịu, cũng may sang năm mới bắt đầu tuyển tú, còn mấy tháng nữa..." Diệp lão phu nhân nhìn Kỷ thị, "Bên phía Tứ nha đầu, người tìm một ma ma dạy dỗ đi."

Kỷ thị mỉm cười đáp: "Vâng."

"Bên phía Quốc Công phủ con sẽ qua thăm dò, hôn sự của hai nhà không thể bỏ, nhưng nếu Diệp gia có thể đưa một cô nương thích hợp tiến cung, đối với bên đó cũng là một trợ lực." Diệp Thế Lâm nói. Thái hậu không thể giữ vị trí đó cả đời, chẳng lẽ Quốc Công phủ không muốn tính toán lâu dài sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 34: Nghi hoặc

"Ừ, việc này trước mắt cứ lựa lời nói với bọn họ đã." Diệp lão phu nhân gật đầu đồng ý.

Kỷ thị cũng tỏ vẻ tán đồng.

Diệp Thế Lâm lại nói: "Sang năm tuyển tú cũng là vì mấy hoàng tử chọn chính phi và trắc phi. Đại hoàng tử sớm đã thành thân nhưng trong phủ chỉ có một vị chính phi, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử thì cũng sắp tới tuổi thành hôn rồi."

Diệp lão phu nhân gật đầu.

Hai mắt Kỷ thị lập tức sáng rực, lại hận bản thân không sinh được nhiều nữ nhi như hoa như ngọc: "Lão gia, mẫu thân yên tâm, con sẽ tận tâm dạy dỗ ba tỷ muội Tứ nha đầu."

Ba người trò chuyện thêm một lúc, Diệp lão phu nhân mới gọi hạ nhân vào hầu hạ. Nha đầu nỏ đuôi vào dâng trà và điểm tâm.

Hôm nay Diệp Thế Lâm vốn muốn nói thêm chuyện thừa tự của Nhị phòng, nhưng nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định tạm thời không nhắc tới.

Diệp lão phu nhân nhấp một ngụm trà, phân phó Lý ma ma: "Phải người đưa Lan di nương về rồi mời đại phu xem cho nàng ta một cái, trung thu vừa qua, trong phủ lại đang chờ kết quả thi cử của hai vị thiếu gia, đừng để xui xẻo ập tới."

"Vâng, lão nô đi an bài ngay." Lý ma ma nhận lệnh.

Diệp lão phu nhân lại nói với Kỳ thị và Diệp Thế Lâm: "Ta mệt rồi, hai đứa về đi."

Kỳ thị và Diệp Thế Lâm vội vàng đứng dậy cáo từ.

Thời điểm được đưa về, hơi thở của Lan di nương đã thoi thóp. Diệp Di Nguyệt sợ tới sắc mặt trắng bệch, vội kêu nha đầu đi mời đại phu, trong viện nhất thời gà bay chó sủa.

"Tiểu thư, Lan di nương đã được đưa về, tuy hôn mê bất tỉnh nhưng mạng vẫn được bảo toàn." Thạch ma ma bẩm báo.

"Vậy sao? Cứ thế mà về? Đại bá mẫu không có phản ứng gì sao?" Dung Hoa không khỏi nghi hoặc, Ngọc di nương này cho dù có kỹ thuật chặn gối tốt tới mấy nhưng chỉ mới một đêm, Lan di nương đã được thả về.

Người trong phòng Diệp Thế Lâm không ít, nhưng người có khả năng sinh hạ và nuôi lớn nhi tử chỉ có mình Ngọc di nương, dưới mắt có một kẻ như vậy, Kỳ thị thoải mái sao? Đám thê thiếp thông phòng không ai sinh hạ con cái, dù thấy Kỳ thị không phải người bao dung.

Ngọc di nương sinh dưỡng Diệp Cẩm Cẩn này khẳng định là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt bà ta.

"Đại phu nhân kêu Ngọc di nương tới Tể Huy Viện hầu hạ, nói là vì cầu phúc cho Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia." Thạch ma ma cẩn thận trả lời, "Đại lão gia, đại phu nhân và lão phu nhân nói chuyện nửa giờ trong phòng, không cho kẻ dưới bước vào hầu hạ, ngay cả Lý ma ma cũng không được vào trong. Bọn họ cụ thể nói gì, lão nô sẽ tiếp tục điều tra."

"Hừm?" Nói chuyện nửa canh giờ? Dung Hoa nhíu mày, sau đó lại dằn dò một câu, "Hỏi thăm không ra cũng không sao, ma ma nhớ cẩn thận." Ngay cả Lý ma ma cũng không được ở gần, xem ra sự tình không hề đơn giản.

Thạch ma ma cười nói: "Tiểu thư không cần lo lắng, lão nô sẽ cẩn thận."

Dung Hoa cũng không nói thêm, Thạch ma ma dù sao cũng ở trong Diệp phủ nhiều năm, đương nhiên sẽ có nhân mạch của mình.

Thạch ma ma khom người lui xuống.

"Túy Đồng, người nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?" Ngón tay Dung Hoa khẽ gõ lên án thư, "Thả Lan di nương ra, Kỳ thị lại phạt Ngọc di nương chép phạt, chẳng lẽ thật sự vì nghĩ cho Nhị ca Tam ca mà nuốt con giận này sao?"

Không chờ Túy Đồng trả lời, Dung Hoa tiếp tục phân tích: "Hẳn là đại bá đã nói gì đó, mà chuyện này quan trọng tới mức đập tắt được con thịnh nộ của Kỳ thị, nhưng chuyện đó rốt cuộc là gì? Sự tình gì mà quan trọng đến thế?"

Túy Đồng trầm tư một lát, nói: "Có thể là chuyện triều đình, để nô tỳ ra ngoài hỏi thăm xem."

"Chuyện trên triều?" Dung Hoa lẩm bẩm, hai mắt híp lại, buột miệng bật ra hai chữ, "Tuyển tú?"

Túy Đồng ngẩn ra, lập tức gật đầu: "Rất có khả năng."

"Bọn họ định đưa Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt vào cung? Hay là..." Hay là có cả phần nàng trong đó.

Ba người bọn họ nếu có một người thật sự tiến cung làm nương nương, với Diệp phủ mà nói tất nhiên là hỉ sự.

Đứng trước lợi ích, đình hôn không tính lại chuyện lớn gì, nếu đã nghĩ tới chuyện đoạt hôn sự của nàng để gả Diệp Di Châu tới Lâm gia, vậy bọn họ cũng có thể nghĩ tới chuyện đưa nàng vào cung.

Nghĩ tới đây, gương mặt Dung Hoa lộ vẻ trào phúng: "Nếu Kỳ thị thật sự yêu thương nữ nhi của mình, bà ta khẳng định sẽ không để Tứ tỳ vào cung."

Tiến cung làm nương nương? Bề ngoài là vườn hoa muôn màu muôn vẻ nhưng thực chất là chiến trường đầy khói súng.

"Tiểu thư dung mạo tuyệt sắc, tính cách lại thích hợp vào cung nhất, lão phu nhân, đại lão gia và đại phu nhân chắc chắn sẽ nghĩ như vậy." Túy Đồng thành thật nói.

"Người đang khen ta, hay chê ta vậy?" Dung Hoa bật cười, sau đó lại thở dài một tiếng, "Hai bên bọn họ đều muốn nắm chắc, một người đưa vào cung, một người gả tới Lâm gia."

Khó trách Kỷ thị chỉ kêu Ngọc đi nương đi niệm phật, nếu Diệp Di Châu biết mình có khả năng trở thành nương nương, chỉ sợ hiện tại nàng ta đang che miệng vụng cười cũng không biết chừng.

"Lời nô tỳ nói đều là thật, có điều..." Túy Đồng ngẩng đầu nhìn Diệp Dung Hoa, "Tuyển tú cũng là một lựa chọn không tồi."

Dung Hoa nhìn nàng, nhẹ giọng: "Ta thích sạch sẽ."

Vì một trái dưa chuột công cộng tranh tới tranh lui, nói không chừng cái giá sẽ là tính mạng, đáng sao? Một đồng một tiền cũng không đáng giá!

Túy Đồng ngăn ra, qua một lúc mới hiểu ý của nàng, liền nói: "Ý của nô tỳ là, lần tuyển tú này đầu nhất định là chọn người hầu hạ Hoàng Thượng? Hiện tại chỉ có Đại hoàng tử là lập chính phi, mà những hoàng tử khác đều chưa thành gia, hơn nữa tuổi tác cũng đã tới lúc, có lẽ... Biết đâu sẽ có kinh hi? Tiểu thư trước nay không muốn gả cho Lâm thế tử, vậy tuyển tú hẳn là một cơ hội không tồi."

Dung Hoa liếc xéo nàng, bình tĩnh nói: "Lời người nói cũng có lý." Nhưng cho dù nàng muốn từ hôn cũng không tới mức đi con đường tuyển tú đó.

Túy Đồng không ngừng cố gắng: "Biết đâu tiểu thư sẽ tìm được lang quân như ý..."

Dung Hoa nhìn chằm chằm Túy Đồng, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Túy Đồng vội sửa lại lời nói: "Nô tỳ lập tức đi thăm dò tin tức." Nói xong, nàng lập tức ra khỏi phòng.

Túy Đồng này tựa hồ quá mức nhiệt tình... Dung Hoa chống cằm suy nghĩ, nhưng được một lúc liền buông xuôi, không muốn tiếp tục tìm hiểu mớ rối rắm này nữa.

Giữa trưa Túy Đồng trở về, thấy Dung Hoa ăn cơm thì không nói gì, chỉ khẽ gật đầu khẳng định.

Quả nhiên là tuyển tú! Khỏe miệng khỏe cong lên, nàng không bộc lộ cảm xúc nào cả, chỉ tiếp tục ăn.

Cơm nước xong, Dung Hoa ngủ một giấc rồi thức dậy, rửa mặt chải đầu: "Vì chuyện của Nhị ca và Tam ca, đại bá mẫu chắc chắn vô cùng lo lắng, ta đi thăm bà ấy."

Tuy Diệp Thế Lâm vì chuyện tuyển tú mà thay đổi chủ ý thuận nước đẩy thuyền giúp Ngọc đi nương, nhưng nàng có thể nhìn ra phân lượng của Ngọc đi nương trong lòng ông ta không nhẹ.

Cầu phúc? Quý mới tin? Còn không phải Kỷ thị chưa nguôi giận nên mới tìm một biện pháp đường hoàng tra tấn Ngọc đi nương sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 35: Học máu

Thời điểm Dung Hoa tới Tề Huy viện, Kỷ thị đang ở trong phòng nghị sự bàn chuyện với phu phụ quản sự. Chuyện không có gì quan trọng nhưng Dung Hoa tới, Kỷ thị lại nhớ tới mấy lời của Diệp lão phu nhân, trong lòng liền không thoải mái, cho nên quay đầu phân phó Hương Lăng: "Ngũ tiểu thư tới khẳng định là có việc, kêu con bé ngồi đợi một lát, ta xử lý xong sẽ lập tức trở về."

Hương Lăng cung kính dâng trà và điểm tâm cho Dung Hoa, nàng lại lắc đầu cười nói: "Ta lại quấy rầy bá mẫu rồi, kỳ thật cũng không có chuyện gì, ta chỉ nghĩ bá mẫu lo lắng cho Tam ca nên mới tới đây trò chuyện một lát. Nếu bá mẫu đã bận, vậy ta về trước đây. Người đi giúp bá mẫu đi."

"Để nô tỳ tiễn tiểu thư." Hương Lăng uốn gối hành lễ.

"Cũng được." Dung Hoa tới hành lang thì dừng chân, quay đầu nhìn Ngọc đi nương đang quỳ dưới đất, cả người gần như sắp đổ. Nàng ngẩng đầu nhìn trời, cũng may thời tiết cuối thu mát mẻ, nếu là trời hè hay mùa đông thì bà ta sớm đã chịu không nổi rồi.

Dung Hoa chuyển hướng đi qua, nghi hoặc hỏi: "Ngọc đi nương, đây là..."

"Gặp qua Ngũ tiểu thư." Ngọc đi nương đứng dậy hành lễ.

Hương Lăng vội giải thích: "Di nương là đang cầu phúc cho Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia."

Sắc mặt Ngọc đi nương trắng bệch, chỉ biết run rẩy gật đầu: "Đây là tâm ý của tiện thiếp."

Dung Hoa liền cười nói: "Có di nương thành tâm như vậy, Nhị ca nhất định sẽ đỗ đạt cao." Gương mặt của nàng vô cùng chân thành, ánh mắt mang theo mong đợi, nhưng nửa chữ cũng không nhắc tới Diệp Cẩm Bạc.

"Mong như tiểu thư nói." Ngọc di nương ngược mắt nhìn Diệp Dung Hoa, sau đó lại rũ mắt cung kính, "Nhị thiếu gia và Tam thiếu gia chắc chắn sẽ có phúc tinh chiếu rọi."

Quả nhiên là một người trầm ổn, biết nhẫn nại, nếu đã có thể nuôi nấng Diệp Cẩm Cầm dưới mắt Kỳ thị, chứng tỏ Ngọc di nương là người thông minh, hơn nữa còn có thủ đoạn, kẻ thù của kẻ thù chính là bằng hữu của mình!

Nghĩ bà ta đã hiểu ý của mình, Dung Hoa mới nhìn sắc mặt trắng như giấy của Ngọc di nương, quan tâm nói: "Di nương hình như không được khỏe, tâm ý này Bồ Tát có lẽ đã biết, người phải bảo trọng thân mình, đừng để tới lúc Nhị ca trúng cử thì người lại ngã xuống, như vậy Nhị ca sẽ lo lắng lắm." Nói xong, nàng lại quay đầu nhìn Hương Lăng, "Người cũng không cần tiễn ta nữa, nhìn thần sắc của Ngọc di nương không tốt cho lắm, người vẫn là bám báo bá mẩu một tiếng, xem có thể mời đại phu tới bắt mạch hay không. Di nương tuy thành tâm nhưng tốt nhất đừng để xảy ra chuyện gì."

"Tạ Ngũ tiểu thư quan tâm, tiện thiếp không sao." Ngọc di nương cúi đầu.

Dung Hoa cũng không nhiều lời, nhanh chóng dẫn nha đầu rời đi.

Ra khỏi Tề Huy viện, Dung Hoa mới lên tiếng hỏi: "Ngọc di nương ở đây cầu phúc cho Nhị ca Tam ca, đại bá có biết không?"

Lê Hoa lập tức hiểu ý, gật đầu đi tìm người.

.....

Hương Lăng cau mày trở về phòng nghị sự, đem sự tình tỉ mỉ bẩm báo cho Kỳ thị.

"Tiện nhân!" Kỳ thị tức giận đập mạnh lên bàn, các quản sự trong phòng lập tức im lặng, ngay cả hít thở cũng không dám mạnh tiếng.

Kỳ thị phát tay: "Lui xuống hết đi."

Mọi người như trút được gánh nặng, vội cúi đầu nhanh chóng lui ra ngoài.

"Ta phản thiếp thất thế nào, một cô nương của nhị phòng dám quản hay sao? Tay ả ta không phải quá dài rồi không?" Kỳ thị nổi trận lôi đình.

Hương Lăng không dám đáp.

Trần ma ma cẩn thận khuyên can: "Phu nhân bớt giận, Ngũ tiểu thư thiện tâm, hơn nữa cũng không đi nói với người khác, chẳng qua là một câu vô tình thôi, người đừng để trong lòng."

"Hừ! ả ta thiện tâm?" Kỳ thị hừ lạnh một tiếng, đứng lên, "Về!"

Trần ma ma vội đỡ bà ta ra ngoài.

Thấy Ngọc di nương, Kỳ thị lạnh giọng: "Một sao? Nếu vậy thì về nghỉ ngơi đi."

"Tạ phu nhân quan tâm, tiện thiếp không mệt." Ngọc di nương lập tức cúi đầu trả lời.

"Vậy thì tốt." Kỳ thị vút lại một câu, sau đó nâng bước vào phòng.

.....

Kỳ thị vừa thay xiêm y, dựa vào ghế nghỉ ngơi, trà còn chưa kịp uống đã nghe tiếng tức giận của Diệp Thế Lâm từ bên ngoài truyền tới: "Đây rốt cuộc là sao hả?"

Kỳ thị vội gác chén trà xuống, đứng dậy ra ngoài liền thấy Diệp Thế Lâm đứng dưới hành lang, sắc mặt lạnh lùng, mà Ngọc di nương quỳ dưới đất hướng ông ta hành lễ, gương mặt trắng bệch nhưng hoa cỏ trong gió.

Kỳ thị vội đi tới, uốn gối hành lễ, cười giải thích: "Lão gia, Ngọc di nương quỳ ở đây để cầu phúc cho Cẩm Nhi và Bạc Nhi, cầu Bồ Tát phù hộ bọn họ đỗ đạt thành tài."

Nhìn Ngọc di nương quỳ dưới đất, mồ hôi nhỏ giọt, cung mày Diệp Thế Lâm nhú lại càng chặt: "Cầu phúc?" Thanh âm mang theo vài phần nghiêm khắc.

Kỳ thị đè nén huyết khí trong lòng, cười gật đầu: "Vâng." Sau đó, bà ta liền nhu hòa nói với Ngọc di nương, "Mau đứng lên đi, có tâm ý này của muội, thần linh nhất định sẽ phù hộ Cẩm Nhi và Bạc Nhi."

"Tạ phu nhân." Ngọc di nương cung kính cảm tạ một câu, sau đó liền đứng dậy, nhưng người vừa đứng lên thì thân mình lại ngã xuống, hai mắt nhắm chặt.

"Di nương..." Nha đầu hoảng sợ gọi.

Tiền nhân này rõ ràng là cố ý! Kỳ thị chỉ hận không thể xử lý Ngọc di nương ngay tức khắc, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ nôn nóng: "Mau đưa di nương vào. Hương Lăng, người mau đi mời đại phu tới đây."

"Đưa di nương về Lại Ngọc các." Sắc mặt Diệp Thế Lâm âm trầm.

"Lão gia, hay là cứ đưa vào trong chờ đại phu tới xem đi, nếu không sao thì đưa muội ấy về cũng được." Kỳ thị sốt ruột và quan tâm.

"Cứ đưa nàng ấy về phòng." Ngọc di nương từ nhỏ đã hầu hạ bên người Diệp Thế Lâm, cảm kỳ thư họa của nàng đều do ông ta một tay dạy dỗ, cho nên trong lòng vị trí của Ngọc di nương không giống bình thường. Diệp Thế Lâm trực tiếp gạt bỏ ý tốt của Kỳ thị, xoay người ra ngoài, đi được hai bước lại quay đầu nói với Kỳ thị, "Hiện tại là thời khắc quan trọng, nàng hãy vì nhi tử mà ngấm lại đi."

Kỳ thị nuốt vị tanh ngọt trong miệng xuống, nhu thuận đáp: "Là thiếp thân suy xét không chu toàn."

Diệp Thế Lâm phát tay áo bỏ đi.

Trần ma ma và Hương Vân cẩn thận đỡ Kỳ thị vào trong.

Vừa tiến vào, Kỳ thị đã cúi người ra phía trước, miệng hôc ra máu tươi.

"Phu nhân." Trần ma ma và Hương Vân đều hoảng sợ.

Trần ma ma đang định đi gọi đại phu thì bị Kỳ thị ngăn lại: "Ta không sao, đừng làm việc nhỏ hóa lớn."

Trần ma ma biết bà bị chọc tức, cho nên vội sai người nếu trà an thần, rồi phân phó nha đầu vào lau vết máu trên mặt đất.

Uống xong chén trà, Kỳ thị nhắm mắt tựa vào đầu giường nghỉ ngơi, Trần ma ma bên cạnh nhẹ nhàng giúp bà xoa xoa thái dương.

Xế chiều, Trần ma ma đang nghĩ xem có nên gọi Kỳ thị dậy dùng cơm hay không thì Hương Lăng trở về.

"Đại phu nói thế nào?" Kỳ thị lập tức mở mắt.

Hương Lăng nhìn Kỳ thị, cúi đầu, cẩn thận đáp: "Đại phu nói, Ngọc di nương... Đã có thai hai tháng."

Huyết khí trong người Kỳ thị lại lần nữa trào lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 36: Hỉ sự liên tiếp

Lại có thai?

Ngay cả ngón tay cũng trở nên trắng bệch, Kỳ thị cố nén vị tanh ngọt trong họng xuống, đứng dậy đỡ tay Trần ma ma: "Đã có thai, vậy là hỉ sự, thay y phục qua đó thăm người."

Hương Lăng Hương Vân vội vàng hầu hạ.

Kỳ thị hỏi: "Đại phu nói thế nào? Cái thai có ổn định không?"

Hương Lăng trả lời: "Đại phu nói thai nhi sắp không giữ được, hiện tại phải nằm trên giường tĩnh dưỡng một đoạn thời gian."

Tiền nhân kia khẳng định là cố ý! Hài tử đã có một đứa, chẳng lẽ bản thân mang thai còn không biết sao? Thật đúng là giấu kín không một khe hở, hôm nay bà còn phạt nàng ta, nếu xảy ra vận nhất...

"Tiền nhân!"

"Phu nhân, cho dù thế nào nàng ta cũng chỉ là một di nương, người đừng tức giận kéo ảnh hưởng tới sức khỏe. Thai nhi kia chỉ là khối thịt, cho dù sinh hạ được cũng không phải vẫn là con vợ lẽ sao?" Trần ma ma vội khuyên.

Kỳ thị hít một ngụm khí lạnh: "Đây là hỉ sự, ta đang vô cùng cao hứng."

Là nam hay nữ còn chưa biết, hơn nữa sinh được hay không còn chưa chắc chắn!

Thay y phục xong, Kỳ thị mang theo Trần ma ma và Hương Lăng Hương Vân tới Lại Ngọc các.

Sắc mặt Ngọc di nương vẫn tái nhợt, Diệp Thế Lâm ngồi ngay mép giường thấp giọng nói gì đó, nàng ta e lệ ngượng ngùng cười.

Nghe tin Kỳ thị tới, Diệp Thế Lâm lập tức ngừng nói chuyện.

Ngọc di nương liền ngồi dậy muốn xuống đất hành lễ: "Phu nhân."

"Đừng cử động, muội đừng cử động." Kỳ thị vội đi tới ngăn cản nàng ta, sau đó uốn gối với Diệp Thế Lâm, "Lão gia."

Diệp Thế Lâm gạt đầu, nói: "Đại phu nói tình trạng hiện tại không tốt, Ngọc Nhi phải nằm tĩnh dưỡng, nàng cẩn thận chăm sóc nàng ấy một chút."

"Vâng, thiếp thân chắc chắn sẽ chiều cố Ngọc di nương thật tốt, lão gia cứ yên tâm." Kỳ thị cười gạt đầu, sau đó ngồi xuống bên cạnh, quan tâm hỏi thăm, "Muội thấy thế nào rồi?"

"Tạ phu nhân quan tâm, tiện thiếp rất tốt." Ngọc di nương kính cẩn trả lời.

"Muội cố gắng dưỡng thai, muốn ăn cái gì cứ trực tiếp phân phó nha đầu đi làm là được." Kỳ thị dặn dò, lại nói, "Không phải ta có ý trách muội, nhưng muội cũng đã sinh dưỡng Cần Nhi, thân thể của mình thế nào làm sao không biết? Với thân thể này sao muội còn đòi cầu phúc cho Cần Nhi và Bạc Nhi chứ? Nếu muội xảy ra chuyện thì chúng ta biết làm sao đây?"

Kỳ thị vừa nói vừa liếc mắt nhìn Diệp Thế Lâm, tối qua còn hoang đường như vậy, sao không kéo luôn khối thịt này ra nữa đi?

Diệp Thế Lâm lập tức nghĩ tới chuyện tối qua, sắc mặt có chút xấu hổ, có điều ông ta cũng nghe ra ý của Kỳ thị, liền nhún mày nhìn Ngọc di nương. Sủng ái nàng là một chuyện, nhưng để nàng lợi dụng là một chuyện khác."

Ngọc di nương đương nhiên nghe hiểu, nước mắt lập tức chảy ra: "Phu nhân giáo huấn rất đúng, là tiện thiếp sơ ý, nhiều năm như vậy một chút động tĩnh cũng không có, hiện tại tuổi đã lớn, tiện thiếp nào ngờ lại xảy ra chuyện này, trong đầu chỉ nghĩ nguyệt sự không đều mà thôi. Tiện thiếp vốn định chờ có kết quả của hai vị thiếu gia xong mới bẩm báo phu nhân mời đại phu tới... Tiện thiếp không ngờ..." Ngọc di nương anh anh khóc lên.

Sắc mặt Diệp Thế Lâm cũng hòa hoãn vài phần: "Hiện tại nàng phải lấy sức khỏe làm trọng, đừng khóc nữa, coi chừng lại động thai khí."

Tiện nhân này! Kỳ thị thầm chửi trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: "Cũng do ta sơ sót, may mà Bồ Tát phù hộ, muội đó, cố gắng sinh cho lão gia thêm một tiểu tử béo tròn nữa đi."

Diệp Thế Lâm cao hứng gạt đầu.

Ngọc di nương cầm khăn lau nước mắt, nhẹ giọng: "Vâng, tiện thiếp ghi nhớ lời lão gia, phu nhân dạy bảo."

Đúng lúc này, Diệp lão phu nhân phái Lý ma ma tới thăm Ngọc di nương, còn tặng rất nhiều đồ bồi dưỡng thân thể. Ngọc di nương đương nhiên cảm động tới rơi nước mắt.

Kỳ thị và Diệp Thế Lâm dặn dò thêm một lúc rồi mới chịu rời đi.

Hỉ sự của Ngọc di nương nhanh chóng truyền khắp Diệp phủ, không khí khẩn trương của Diệp Cẩm Cần và Diệp Cẩm Bạc cũng nhẹ đi vài phần.

Dung Hoa nghe xong, chỉ cười không nói.

Diệp Di Nguyệt nhỏ nhất đã hơn mười tuổi, Diệp phủ mười mấy năm nay không có hi sự, cho nên Diệp lão phu nhân vô cùng cao hứng, hôm sau thời điểm thỉnh an còn cố ý dặn dò Kỳ thị chiều cố Ngọc di nương. Trong lòng bà ta tuy không thoải mái nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười hứa hẹn, trở về còn dặn dò hạ nhân của Lại Ngọc các hầu hạ Ngọc di nương cẩn thận, thuốc bổ liên tục đưa tới.

.....

Nhoáng cái đã tới ngày mở bảng vàng, Kỳ thị và ba tỷ muội Dung Hoa đều ở trong phòng nói chuyện với Diệp lão phu nhân thì một hạ nhân vào bẩm báo.

"Lão phu nhân, phu nhân, đầu... Đầu rồi." Diêu Châu mang không khí hào hứng vào phòng.

"Đầu? Ai đầu?" Kỳ thị sốt ruột hỏi.

"Đều đầu sao?" Diệp lão phu nhân cũng hỏi.

Dung Hoa và Diệp Di Châu cùng Diệp Di Nguyệt dừng cuộc trò chuyện lại.

"Đều đầu cả, Tam thiếu gia đứng thứ mười sáu, Nhị thiếu gia đứng thứ hai trăm năm mươi chín." Diêu Châu vui vẻ trả lời.

"Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng phu nhân." Chúng nha đầu bà tử đều cao hứng uốn gối chúc mừng.

Kỷ thị cười tới không khép miệng được, gánh nặng trong mấy ngày qua cuối cùng cũng đổi được hào quan. Con trai bà đứng thứ mười sáu!

Diệp Cẩm Cẩn đứng thứ hai trăm năm mươi chín, gần cuối bảng.

Diệp lão phu nhân cũng tươi cười, hai huynh đều bọn họ đều là tôn tử, mặc kệ kết quả có cao hay thấp thì cũng là đậu: "Thường, thường, mỗi người thưởng hai tháng lương."

"Vâng, con dâu đi làm ngay." Kỷ thị cười khanh khách.

"Tạ lão phu nhân, tạ phu nhân." Chúng nha đầu bà tử vội vàng tạ ơn.

Dung Hoa cũng khẽ cười, cao hứng nói: "Đúng là hi sự liên tiếp, đầu tiên là Ngọc di nương mang thai tiểu đường đệ, hiện tại Nhị ca và Tam ca lại đỗ cao trung."

Diệp lão phu nhân gật đầu: "Ừ, hài tử đó quả là thật có phúc."

Có phúc cái gì? Nói khối thịt trong bụng tiểu tiện nhân kia là phúc tinh sao? Nụ cười trên mặt Kỷ thị cứng đờ, nhưng rất nhanh khôi phục lại dáng vẻ ban đầu, phụ họa: "Vâng, đứa nhỏ này quả nhiên là có phúc."

Phúc tinh? Để xem nó có giữ được phúc khí hay không?

.....

Huynh đệ Diệp Cẩm Cẩn trúng cử nhân là chuyện cao hứng, có điều sang năm còn kỳ thi mùa xuân, hơn nữa Diệp phủ lại là dòng dõi thư hương, cho nên trúng cử nhân cũng không tính là quá cao, vì thế Diệp lão phu nhân chỉ phân phó buổi tối người nhà cùng dùng bữa cơm xem như chúc mừng.

Diệp Cẩm Cẩn mười bảy, Diệp Cẩm Bạc mười sáu, hai người cũng coi như là trẻ tuổi, cho nên Diệp Thế Lâm vô cùng cao hứng, sai người dâng rượu, cả nhà dùng cơm vô cùng hòa thuận, mãi tới canh ba mới giải tán.

Tối mùa thu, trời đêm khá lạnh.

Đột nhiên Dung Hoa nghe tiếng có người phía sau nên quay đầu lại, lập tức bị ai đó che miệng kéo vào góc tường.

Bạch Lãm? Trái tim Dung Hoa lập tức treo lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 37: Tư văn bại hoại

Người đầu tiên Dung Hoa nghĩ tới là Bạch Lãm, cả người lập tức cứng đờ.

"Là ta, đừng sợ." Hơi thở ấm áp mang theo mùi rượu phả vào mặt nàng.

Giọng nói cực kỳ quen thuộc nhưng không phải Bạch Lãm.

Thần kinh căng chặt thoáng thả lỏng, Dung Hoa chậm rãi ngẩng đầu, nghiêng răng nghiêng lợi gọi: "Tam ca."

Diệp Cẩm Bạc cúi đầu nhìn nàng, mỉm cười: "Ngũ muội gần đây sao lại xa cách với ta như vậy?" Thanh âm trầm thấp mang theo hơi rượu hòa vào gió đêm.

Diệp Cẩm Bạc trời sinh tuấn mỹ, khí chất ôn nhuận, giờ phút này gương mặt dưới trăng càng thêm lãng tử, đôi mắt sáng như sao, khóe miệng mang theo men rượu càng thêm mê hoặc.

Nương theo ánh trăng, Dung Hoa nhìn hấn, chau mày.

Ánh mắt này... Nóng rực, điên cuồng, chiếm hữu, tuyệt đối không phải ánh mắt của huynh trưởng đang nhìn muội muội!

Diệp Cẩm Bạc, hấn... Sao có thể?

Nếu Diệp Cẩm Bạc là biểu ca, tình cảm thanh mai trúc mã dễ dàng phát sinh, ở thời cổ đại chuyện tình giữa biểu ca biểu muội luôn được người đời ca

tụng, nhưng Diệp Cẩm Bạc hấn lại là đường huynh của nàng!

Dung Hoa thật muốn mở miệng mắng người.

Bọn họ quả nhiên là người một nhà, Kỳ thị thân làm mẹ lại nhẫn tâm, mà người làm con như hấn lại muốn...

Dâm loạn sẽ bị nhốt trong lồng heo, loạn côn đánh chết, bị người đòi phi nhỏ!

Hấn đường đường là kẻ đọc sách, chẳng lẽ còn không biết sao?

Dung Hoa siết chặt hai tay, áp chế cơn giận trong lòng, khẽ cười: "Tam ca nói đùa gì vậy? Muội sao lại không để ý tới huynh? Đúng rồi, muội lần nữa chúc mừng Tam ca đã đỗ đạt cao trong kỳ thi này."

Trong trí nhớ, Diệp Cẩm Bạc luôn quan tâm chiếu cố tới vị đường muội này, có điều nàng với hấn không hề có cử chỉ khác người, một mực tuân thủ lễ nghi nghiêm ngặt, chỉ đơn thuần xem đó là tình cảm giữa huynh trưởng và muội muội.

"Không có sao?" Diệp Cẩm Bạc lăm bắm, cúi đầu mơ màng nhìn tiểu mỹ nhân trước mặt.

Đôi mắt to tròn, hàng lông mi dài thẳng tắp, da thịt trắng nõn như tuyết, mũi cao môi anh đào, chiếc cằm tinh xảo, cả dung nhan của nàng dường như phát sáng khi đứng dưới trăng, mái tóc đen mượt tung bay trong gió, nhìn như tiên nữ hạ phàm, duyên dáng yêu kiều, nhu mì uyển chuyển.

Trong đầu Diệp Cẩm Bạc lập tức xuất hiện tám chữ: Mỹ nhân dưới trăng, kiều mỹ vô song.

"Không có, là Tam ca uống say rồi." Dung Hoa không muốn dong dài, lúc ngược mắt thì thấy gã sai vặt bịt miệng Lê Hoa trốn sau gốc cây, mà Hàm Tiểu thi bất tỉnh nhân sự nằm dưới đất.

Hôm nay Túy Đồng có chút không khỏe nên Dung Hoa chỉ mang theo hai nha đầu Lê Hoa và Hàm Tiểu.

"Bọn họ không sao." Diệp Cẩm Bạc theo ánh mắt của nàng mà quay đầu nhìn lại, sau đó lại mỉm cười, ánh mắt càng thêm nóng rực như muốn thiêu đốt nàng tại chỗ. Hấn thấp giọng: "Ta không say. Ngũ muội muội, ta có chuyện muốn nói."

Miệng lưỡi thân mật, ánh mắt nóng bỏng, Dung Hoa nhũn mảy, bình tĩnh nhìn hấn, lắc đầu: "Tam ca nếu có lời muốn nói thì đợi ngày khác tới Hải Đường uyển của muội nói đi. Hiện tại đã là nửa đêm, huynh lại uống rượu, ngoài trời sương lạnh, nhị môn cũng sắp đóng, huynh mau về đi."

"Ngũ muội muội." Diệp Cẩm Bạc nắm lấy tay nàng.

"Tam ca!" Dung Hoa muốn tránh ra nhưng cánh tay lại bị nắm chặt, nàng chỉ đành dùng đôi mắt lạnh lẽo nhìn hấn, "Buông tay."

"Không buông." Diệp Cẩm Bạc cố chấp, "Ngũ muội muội, muội đừng đi, nghe ta nói đã."

Lúc này hấn cúi đầu, nhìn chăm chú vào đôi mắt của Dung Hoa: "Ngũ muội muội, ta thích muội."

Dung Hoa lại bình tĩnh một cách lạ thường, ánh mắt lạnh như băng: "Diệp Cẩm Bạc, ta là đường muội của ngươi!" Nói xong, nàng trực tiếp nhấc chân đá hấn một cái.

Hấn không rời đi, vẫn kiên trì: "Ngũ muội muội, muội đừng gả cho Lâm Luật được không? Ta sẽ nỗ lực, kỳ thi năm sau chắc chắn sẽ đỗ đạt cao. Ta không muốn muội gả cho Lâm Luật, lần trước muội không phải đã chết một lần rồi sao? Chúng ta lại làm giả lần nữa, đổi thân phận khác được không?"

Thật không hổ là con trai của Kỳ thị! Dung Hoa cười lạnh: "Đổi thân phận thì thế nào? Chẳng lẽ đổi thân phận rồi, ta không còn là muội muội của ngươi? Diệp Cẩm Bạc, ngươi chẳng qua là muốn lừa mình dối người thôi."

Diệp Cẩm Bạc nhìn nàng, vội lắc đầu: "Không, không phải, chúng ta không phải huynh muội." Lời vừa dứt, hấn đột nhiên lăn đùng ra đất.

Diệp Cẩm Bạc vừa ngã, Túy Đồng từ phía sau liền đi ra, nàng sốt ruột hỏi: "Tiểu thư không sao chứ?"

"Không sao." Dung Hoa thờ phào nhẹ nhõm, "Sao ngươi..."

"Tiểu thư về trễ, Thạch ma ma lo lắng nên nô tỳ mới tới đây tìm người." Túy Đồng đá Diệp Cẩm Bạc một cái, "Đây là kẻ đọc sách thánh hiền sao? Tư Văn bại hoại!"

"Ngươi làm gì Tam thiếu gia vậy?" Gia đình buông tay che miệng Lê Hoa, vội vàng chạy tới lay gọi Diệp Cẩm Bạc, sau đó phẫn nộ ngăn đầu hỏi Túy Đồng.

Túy Đồng trực tiếp khiến hấn ta ngất xỉu.

"Tiểu thư, tiểu thư." Lê Hoa khóc lóc nhào tới, "Người có sao không?"

"Ta không sao, còn ngươi?"

"Nô tỳ không sao, nô tỳ đáng chết, không thể chăm sóc tiểu thư tốt." Lê Hoa tự trách.

"Đừng khóc nữa, nếu để người tuần tra ban đêm thấy thì không tốt." Dung Hoa nhủ mảy.

Lê Hoa gật đầu, vội vàng ngừng khóc.

"Tiểu thư, giải quyết bọn họ sao đây?" Túy Đồng hỏi.

"Cởi y phục của bọn họ, ngủ ngoài này một đêm không chết được đâu." Đáng tiếc hiện tại không phải mùa đông, bằng không sẽ khiến hán lạnh chết! Dung Hoa lạnh giọng phân phó một câu, xoa xoa cánh tay đau nhức rồi mỉm cười bỏ đi.

Túy Đồng gật đầu, lập tức khom lưng cởi xiêm y của Diệp Cẩm Bạc.

Lê Hoa sững sốt, nhưng cũng nhanh chóng xoay người đuổi theo Dung Hoa.

Túy Đồng ra tay nhanh như gió, chỉ hai ba chiêu đã cởi xong y phục của Diệp Cẩm Bạc và gia đình, trên người chỉ để lại một chiếc quần, còn những thứ còn lại vứt vào lùm cây.

Hàm Tiểu té xỉu dưới đất, Lê Hoa cũng không dám lớn tiếng gọi.

Túy Đồng khom người kiểm tra hơi thở, rồi nói: "Tiểu thư, nô tỳ công năng ta về."

Dung Hoa gật đầu.

.....

Về Hải Đường uyển, Túy Đồng lặng lẽ đưa Hàm Tiểu về phòng, Dung Hoa không nói gì thêm, chỉ tắm rửa chải đầu rồi lên giường.

Chờ Thạch ma ma và Lê Hoa đã rời đi, Túy Đồng gác đêm liền ôm chần vào phòng, thấp giọng: "Tiểu thư an tâm ngủ đi."

Dung Hoa ừ nhẹ một tiếng.

.....

Hôm sau, dùng xong bữa sáng, Dung Hoa tìm Thạch ma ma nói chuyện: "Ma ma, bà tới thư phòng với ta, ta có chuyện muốn hỏi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 38: Ra ngoài gặp tiểu nhân

Túy Đồng biết vì chuyện tối qua mà Dung Hoa mới tìm Thạch ma ma hỏi chuyện, cho nên dâng trà xong liền lui ra ngoài canh giữ.

"Ma ma ngồi đi." Dung Hoa chỉ vào cái ghế nhỏ bên cạnh, nói.

"Vâng, tiểu thư." Thạch ma ma cúi người ngồi xuống, chờ Dung Hoa hỏi.

Dung Hoa nhìn lá trà trong ly, qua một lúc lâu mới hỏi: "Ma ma, người nghe Lê Hoa kể chuyện tối qua rồi chứ?"

Thạch ma ma lo lắng: "Là lỗi của lão nô, lão nô nên để nhiều người đi theo tiểu thư mới đúng."

"Ma ma, bà kể ta nghe chuyện ta khi nhỏ đi, từ lúc ta sinh ra tới này, mỗi một chuyện chắc ma ma đều nhớ rõ..." Dung Hoa trực tiếp hỏi, "Ma ma, ta có phải được phụ thân và mẫu thân nhận nuôi hay không?"

Diệp Cẩm Bạc nói bọn họ không phải huynh muội, câu này Lê Hoa có lẽ không nghe thấy, nhưng nàng và Túy Đồng nghe vô cùng rõ ràng.

Tối qua nàng đã suy nghĩ rất lâu. Diệp Cẩm Bạc có tất cả ưu điểm của Diệp Thế Lâm và Kỳ thị, vừa nhìn liền biết bọn họ cùng một huyết thống. Cho nên, Diệp Cẩm Bạc nói bọn họ không phải huynh muội chỉ có một cách giải thích, đó là nàng không phải nữ nhi của Diệp gia.

Bởi vì không phải nữ nhi thân sinh, cho nên Nhan thị mới không chút do dự mà tái giá.

Bởi vì không phải nữ nhi thân sinh, cho nên Nhan thị không thêm quan tâm tới nàng. Nếu nàng là con ruột bà ấy, thân là mẫu thân, bà ấy sao có thể vô

tình với nữ nhi của mình như vậy?

Thạch ma ma cả kinh, qua nửa ngày mới đáp: "Tiểu... Tiểu thư, sao người lại hỏi như vậy?" Nghĩ tới chuyện tối qua, bà cẩn thận hỏi, "Có phải vì chuyện tối qua mà tiểu thư có gì hiểu lầm không?"

"Ma ma chắc cũng hiểu rõ, mấy năm nay mẫu thân không quan tâm tới ta, tối qua Tam ca lại nói ta và huynh ấy không phải huynh muội... Ma ma nghĩ Tam ca uống say nói bậy sao?"

"Tam thiếu gia nhất định là uống say nói bậy."

"Tam ca quả thật uống say, nhưng người đời có câu, uống say thì nói thật. Ma ma là vú nuôi ở cạnh chăm sóc ta từ lúc chào đời, chuyện trong quá khứ bà còn nhớ điểm gì đặc biệt không?" Dung Hoa bình tĩnh hỏi.

Lúc đó phụ thân đang ở bên ngoài, nàng và Diệp Di Châu đều được sinh ra ở Cẩm Châu, mãi tới khi ông ấy qua đời nàng mới trở về kinh thành.

Chuyện khi đó, Thạch ma ma chắc chắn rõ ràng.

Nghe nàng hỏi, Thạch ma ma liền ngây cả người: "Tiểu thư, lão nô không phải bà vú chăm sóc người ngay từ đầu..."

"Cho nên bà không tận mắt nhìn thấy ta sinh ra hay sao?"

Thạch ma ma gật đầu: "Sau khi tiểu thư được sinh ra lão nô mới tới. Khi đó cách thời điểm người sinh ra mấy ngày, phu nhân vừa sinh nên thân thể yếu đuối, vú nuôi khi đó sợ ý để tiểu thư cảm lạnh, cho nên lão gia tức giận đuổi bà ta đi, sau đó điều lão nô tới hầu hạ tiểu thư... Có điều tiểu thư đừng vì lời Tam thiếu gia nói mà suy nghĩ miên man, lão gia vô cùng thương người, nếu lão gia biết sẽ rất thương tâm."

Xem ra hỏi Thạch ma ma cũng không tìm ra tin tức gì, Dung Hoa trầm mặc một lát, mới nói: "Ma ma ra ngoài trước đi."

Thạch ma ma uốn gối lui ra ngoài, Túy Đồng lập tức đi vào, hỏi: "Tiểu thư có muốn nô tỳ xin công tử tìm thêm người tới không?"

"Chuyện này ta sẽ tự đi nói, ngày mai xuất phủ, hiện tại người giúp ta truyền tin cho y." Túy Đồng không thể một ngày mười hai canh giờ đều theo sát nàng, Thạch ma ma, Lê Hoa và Hàm Tiểu lại không biết võ công, nếu còn gặp chuyện tối qua...

"Vâng, nô tỳ sẽ đi truyền tin cho công tử." Túy Đồng gật đầu, do dự một lúc mới nói, "Tiểu thư, có lẽ Tam thiếu gia thật sự uống say nói bậy, hẳn là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga... Cho nên mới cố ý nói như thế."

Dung Hoa chỉ khẽ cười, đứng lên: "Đi thôi, tới Tề Huy viện."

.....

Kỷ thị đang ở trong viện của Diệp Cẩm Bạc, tức giận tới nổi trợn lồi đình, lại nôn nóng chờ đợi phu tới.

Sáng sớm, Diệp Cẩm Bạc và gia đình bị bà tử phát hiện ở ngoài, cả hai trần trụi nằm trong góc tường.

Kỷ thị giận tới chuẩn bị hộc máu.

Gia đình quỳ dưới đất, cả người run lấy bầy.

"Nô tài đáng chết, người chăm sóc thiếu gia thế nào vậy hả?"

"Phu nhân tha mạng, phu nhân tha mạng." Gia đình sớm đã bị Diệp Cẩm Bạc cảnh cáo, đương nhiên không dám nói thật.

"Mẫu thân, là con uống say, không cẩn thận đụng vào gia đình mới khiến cả hai ngất xỉu. Người đừng trách hẳn, là con không tốt, là con mê rượu." Diệp Cẩm Bạc vừa ho vừa nói, "Mẫu thân... Khụ... Khụ..."

Diệp Cẩm Bạc cảm lạnh tới nói không ra hơi, nhưng vẫn một lòng che chở gia đình.

"Được, được rồi." Kỷ thị thấy Diệp Cẩm Bạc sốt tới gương mặt ửng đỏ, chỉ đành phát tay để gia đình lui ra ngoài.

Chờ đợi phu tới bắt mạch cho Diệp Cẩm Bạc, sau đó lại dặn dò hạ nhân một lượt, Kỷ thị mới đứng dậy trở về.

"Phu nhân, Ngũ tiểu thư đang ở bên trong, nói là có việc muốn tìm người." Kỷ thị vừa vào Tề Huy viện liền nghe tiểu nha đầu bẩm báo.

Kỷ thị xoa xoa thái dương, nâng bước vào trong.

"Bá mẫu." Dung Hoa đứng lên.

"Ngồi đi." Kỷ thị phát tay, ngồi xuống, nhận lấy ly trà từ tay nha đầu, "Có chuyện gì quan trọng sao?"

"Cũng không có gì quan trọng, con là tới muốn hỏi đồ đạc đã sửa sang lại xong chưa?"

Lần trước nháo lớn như vậy, Diệp lão phu nhân liền kêu Kỳ thị đem của hồi môn Nhan thị để lại sửa sang một chút rồi giao trả Dung Hoa, nhưng Kỳ thị tới nay vẫn chưa có động tĩnh.

Mấy năm nay chỗ tốt kiếm được không ít, Kỳ thị đương nhiên không muốn giao trả cho nàng, nhưng Diệp lão phu nhân đã lên tiếng, bà ta chỉ đành kéo dài được ngày nào thì hay ngày đó, lại không ngờ nha đầu chết tiết lại chạy tới cửa đòi đồ! Kỳ thị siết chặt bàn tay đang cầm ly trà, nói: "Đã sửa gần xong rồi, lát nữa ta sẽ cho người đưa qua cho con."

"Làm phiền bá mẫu rồi." Dung Hoa khẽ cười cảm tạ, "Đúng rồi, bá mẫu, ngày mai con muốn xuất phủ một chuyến."

"Xuất phủ?" Kỳ thị nhíu mày.

"Dạ." Dung Hoa chỉ gật đầu, không giải thích nhiều.

Kỳ thị cũng không muốn quản, nên nói: "Được, ta sẽ sai người chuẩn bị xe ngựa, con cẩn thận một chút, nhớ trở về sớm."

"Đa tạ bá mẫu." Dung Hoa đứng dậy cáo từ.

Nàng vừa rời đi, Kỳ thị liền đập ly trà xuống đất: "Đúng là không bớt một chuyện để lo mà."

.....

Hôm sau, Dung Hoa mang theo Túy Đồng tới thẳng Lâu Ngoại Lâu, không ngờ vừa lên lầu một đã chạm mặt Lâm Luật.

Hôm nay Lâm Luật vận một bộ cẩm y, khí vũ hiên ngang, vừa thấy Dung Hoa từ bên ngoài tiến vào liền nhíu mày, đáy mắt xuất hiện một tia chán ghét. Nhưng hắn vẫn dừng bước, gọi: "Ngũ cô nương."

Đúng là ra cửa gặp phải tiểu nhân!

Dung Hoa nhìn hắn, chào hỏi: "Lâm thế tử."

"Ngũ cô nương một mình tới đây sao?"

"Ừ."

"Khó có lúc trùng hợp gặp cô nương như vậy, chi bằng chúng ta cùng tìm chỗ nói chuyện được không?"

Dung Hoa cũng không định tránh mặt, liền gật đầu chấp nhận: "Được."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 39: Đá hấn đi!

Cùng Lâm Luật tới có bảo muội của hấn Lâm Nhược, Dương Hựu và muội muội của hấn Dương Mặc Tuyết, ba người bọn họ cũng thấy Diệp Dung Hoa.

"Ngũ cô nương."

"Lâm cô nương, Dương thế tử, Dương cô nương." Dung Hoa lịch sự đáp lễ, ánh mắt dừng lại trên người Dương Mặc Tuyết.

Phấn mặt má hồng, ngọt ngào kiều diễm, chỉ là đôi mắt lộ rõ tia địch ý.

Mọi người dừng trước nhả gian của lầu ba, Lâm Luật nói: "Ba người đi trước đi, lát nữa ta sẽ tới."

Ba người gật đầu, sau đó mỉm cười nhìn Dung Hoa.

Lâm Luật kêu tiểu nhị chuẩn bị một nhả gian khác.

An vị xong, Lâm Luật lịch sự hỏi: "Muốn uống trà gì?"

"Trà Vân Vụ của núi Hương Ấp." Đây là địa bàn của nàng, nàng đương nhiên biết đâu là món ngon nhất.

Khóe miệng cong lên, Lâm Luật quay đầu nhìn tiểu nhị bên cạnh: "Có sao?" Trà Vân Vụ của núi Hương Ấp vốn mọc ngay vách núi, là đặc sản địa phương khó hái được, một năm chỉ sản xuất được một hai cân, cho nên từ trước tới nay đều dâng lên cho Hoàng đế thưởng thức, nếu mùa màng tốt có dư, toàn bộ sẽ vào tay quý tộc, vì thế người bình thường cho dù có ngàn vàng cũng khó mua được.

"Có, khách quan chờ một lát." Tiểu nhị cung kính lui ra ngoài.

Một lát sau, tiểu nhị bưng trà vào, rót trà ra ly xong mới quay người lui xuống.

Thân là cháu trai của Thái hậu, Lâm Luật đương nhiên đã uống qua trà Vân Vụ, ngửi hương khí hân liền biết đây là trà thật, không phải hàng giả.

Hương trà mát lạnh quanh quẩn ngay chớp mũi, Dung Hoa nhấp một ngụm, ngược mắt nhìn Lâm Luật đang ngồi đối diện: "Không biết chuyện thế tử muốn nói với ta là..."

Lâm Luật cũng uống một ngụm, mới nói: "Chúng ta từ hôn đi."

"Từ hôn?"

"Ừ." Lâm Luật gật đầu khẳng định, "Hôn sự này... Diệp gia cô nương tới từ hôn đi."

"Vì danh dự của ta, nên mới kêu Diệp gia tới từ hôn?" Dung Hoa khẽ cười.

Nhìn dung nhan tuyệt sắc, trầm tĩnh mà thông dong của Dung Hoa, trong lòng Lâm Luật có một cảm giác khó nói nên lời: "Ta hy vọng cô nương có thể khuyên được trưởng bối Diệp gia, nhanh chóng giải quyết hôn sự này."

"Vì tốt cho ta sao?" Dung Hoa càng tươi cười rực rỡ, "Không lẽ ta phải đa tạ Thế tử?"

Không phải nàng nên khóc lóc, bị thương nháo loạn sao? Nhưng nhìn khuôn mặt như hoa của nàng lúc này, Lâm Luật lại cảm thấy có chút mắt mát: "Cô nương đừng như vậy."

"Lâm thế tử dùng cái gì để nói như vậy?" Nụ cười trên mặt Dung Hoa chưa từng biến mất, mà ngữ khí càng thêm sắc bén, "Chuyện Lâm thế tử muốn nói với ta là lời này sao? Nếu không còn chuyện gì khác, ta đây xin cáo từ."

"Ngũ cô nương, cô nương từ từ suy ngẫm đi." Lâm Luật nói, "Hôn sự này, ta sẽ không đồng ý, tới lúc đó, nếu Lâm gia ra mặt từ hôn, người chịu ủy khuất chính là cô nương!"

"Nếu Lâm thế tử có thể làm vậy thì cần gì chờ tới hiện tại." Dung Hoa đứng lên, đưa mắt từ trên cao nhìn Lâm Luật, "Nếu Lâm thế tử có thể lui được cửa thân này, thế tử yên tâm, Diệp Dung Hoa ta tuyệt đối sẽ không một khúc hai nháo ba thất cổ, bởi vì..." Nàng đột nhiên thấp giọng, "Thế tử muốn lui hôn sự này, ta cũng vậy, chỉ là nếu Thế tử bỏ không được, vậy lui khi nào, lui bằng cách gì, tới lúc đó sẽ do Diệp Dung Hoa ta định đoạt."

Chính mình và mẫu thân sớm đã có ý từ hôn, nhưng vì phụ thân, bọn họ không thể nói thẳng, nhưng nhìn vẻ đắc thắng của Dung Hoa lúc này, Lâm Luật tức giận tới xanh cả mặt, đứng lên: "Ta cũng vì tốt cho cô nương."

Dung Hoa dừng bước, quay đầu: "Lâm thế tử chờ không kịp như vậy là vì nàng ta sao?"

Lâm Luật nhú mày, một mực phủ nhận: "Nàng ta nào chứ? Cô nương đừng nói bậy, chính cô nương cũng biết, mối hôn sự này vốn không hề môn đăng hộ đối."

Dung Hoa duỗi tay kéo cửa nhả gian, lại đưa mắt nhìn đám người Lâm Nhược bên kia, nói: "Lâm thế tử, hành vi hiện tại thế tử có biết là gì hay không?" Nàng quay đầu, cười cười, "Trong đầu xem người ta chẳng khác gái thanh lâu nhưng lại muốn tẩy trắng cho mình."

Lâm Luật trừng mắt, hai tay siết chặt thành nắm, nửa ngày sau mới cắn răng lên tiếng: "Ta cứ cho rằng cô nương tri thư đạt lý, là tiểu thư khuê các, không ngờ cô nương lại miệng lưỡi sắc bén, càn quấy như vậy."

"Chẳng lẽ thế tử không nhớ cách đây không lâu bản thân làm gì với ta sao? Không nhớ vị Bạch Lãm công tử sao?"

"Ta đã làm gì cô nương? Liên quan gì tới Bạch Lãm?"

"Chuyện gì trong bụng ta và Thế tử đều biết."

Lâm Luật cau mày, cả người tản ra tức giận, khí thế bất người.

Túy Đồng cảnh giác tiến lên một bước, che chắn trước mặt Dung Hoa.

"Ngũ cô nương." Liễu Hành một thân cảm phục mà xanh ưu nhã đi tới.

Dung Hoa quay đầu, nhoen miệng cười: "Liễu công tử."

Lâm Luật thu lại con giận, ánh mắt nhanh chóng nhìn qua Liễu Hành thanh điểm tuyệt luân.

Liễu Hành chỉ đưa mắt nhìn qua một lúc, sau đó lại đứng trên người Dung Hoa: "Ta có chuyện phải trì hoãn, cô nương đợi có lâu xong."

Nghe Liễu Hành nói chuyện, Lâm Luật liền nhú mày, đi tới bên cạnh Dung Hoa, chấp tay cười chào y: "Thì ra là bằng hữu của Dung Nhi, tại hạ Lâm Luật."

Liễu Hành cũng đáp lễ: "Liễu Hành."

Dám đáp lễ cho có lễ? Lâm Luật kìm nén tia không vui trong lòng, quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, ôn hòa hỏi: "Dung Nhi, Liễu công tử là bằng hữu của nàng sao? Hai người quen biết khi nào vậy?"

"Ừ, bằng hữu của ta. Đúng rồi, Lâm thế tử nên gọi ta một tiếng Diệp Ngũ cô nương." Dung Hoa nhàn nhạt đáp, "Lâm thế tử xin dừng bước."

Sau đó, nàng lại nhìn Liễu Hành, nói: "Đi thôi."

"Ừ." Liễu Hành gật đầu.

Một người đỉnh bạt như cổ thụ, một người đáng vẻ thướt tha, hai người đi với nhau quả nhiên xứng đôi vừa lứa, nhưng đập vào mắt Lâm Luật lại cảm thấy vô cùng khó chịu, hần hần không thể đuổi theo tách bọn họ ra. Hần nâng bước lên trước, hỏi: "Dung Nhi, hôm nay nàng tới đây để tìm y hay sao?"

Thời điểm đuổi tới cầu thang, Kim chương quỳ dẫn theo hai người chặn phía trước: "Xin Lâm thế tử dừng bước."

"Tránh ra." Lâm Luật quát.

"Thế tử không thể lên trên." Kim chương quỳ không kiêu ngạo cũng không siểm nịnh từ chối.

"Bỏ thế tử không thể đi lên? Còn bọn họ thì có thể?" Lâm Luật chỉ vào bóng lưng Dung Hoa và Liễu Hành, mắng hỏi.

"Đại ca, sao vậy? Có chuyện gì sao?" Đám người Lâm Nhượng nghe có động tĩnh liền vội vàng đi r.

"Thế tử thứ lỗi." Kim chương quỳ ôm quyền, một bước cũng không động.

"Cút ngay cho bỏn thế tử."

Kim chương quỳ không hề sợ hãi, quyết không nhường đường.

"Được, được lắm. Dám cản đường của bỏn thế tử, hôm nay bỏn thế tử sẽ đập nát Lâu Ngoại Lâu này!"

Kim chương quỳ vẫn ôm quyền: "Thế tử bớt giận..."

Liễu Hành dừng bước, quay đầu nhìn Lâm Luật, chỉ nói ba chữ: "Đá hần đi." Sau đó, y lại xoay người, tiếp tục cùng Dung Hoa đi lên.

Một khắc đó, cả người Lâm Luật cứng đờ, trong lòng quyết không chịu thua, phần nộ quát: "Đánh!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 40: Thật to gan

Nhìn người cứ thế mà biến mất ở cầu thang, Lâm Luật tức giận muốn đuổi theo, nhưng Kim chương quỳ vẫn một mực chặn đường.

"Đánh cho ta." Lâm Luật quay đầu ra lệnh cho hai gã sai vặt của mình và gia đình của Dương Hựu. Liễu Hành không phải khinh thường hần sao? Hôm nay hần sẽ đập nát cái nơi này không thừa một chỗ!

"Vâng, thế tử." Máy gã sai vặt nhận lệnh, lập tức động thủ.

Kim chương quỳ vẫn toàn lực ngăn cản bọn họ.

Người gây chuyện là Thành Quốc Công thế tử và An Quốc Công thế tử, khách nhân đương nhiên nhanh chóng rời đi.

"Ca ca, huynh bình tĩnh trước đã." Lâm Nhượng thấy mọi người đều đưa mắt nhìn họ, muốn khuyên một câu, sau đó lại nói với Kim chương quỳ, "Chương quỳ, chuyện này là các ngươi không đúng rồi, vì sao chỉ có vị Ngũ cô nương cùng công tử vừa rồi được lên lầu, mà bọn ta thì không thể?"

"Lâm đại ca, huynh bình tĩnh đi." Dương Mặc Tuyết cũng khuyên một câu, rồi nói, "Chương quỳ không cho bọn ta đi lên, chẳng lẽ bởi vì thân phận bọn ta không đủ sao? Hay là ngươi sợ bọn ta không đủ bạc trả?"

"Các vị xin thứ lỗi."

Nghe Kim chương quỳ nói thế, Lâm Luật càng thêm tức giận: "Đạp nát cho ta, tất cả đều đạp!"

Dương Hựu cau mày nhìn lên lầu, hỏi: "Lâm Luật, kẻ đó là ai? Huynh có cảm thấy quen mặt không?"

"Liễu Hành." Lâm Luật nghiêng răng nghiêng lợi nói ra hai chữ.

Dương Hựu trầm tư nhưng lại không nghĩ được gì, vì thế chỉ đành quay đầu khuyên can: "Lâm Luật, có thể mở quán ở nơi này, thân phận của người đứng sau chắc chắn không bình thường."

"Ca ca, nháo lớn như vậy không tốt đâu." Lâm Nhượng gật đầu.

"Lâm đại ca, bình tĩnh đi." Dương Mặc Tuyết cũng khuyên.

Nhìn vị hôn thê của mình cùng một công tử khác bỏ đi ngay trước mặt, ai có thể bình tĩnh? Lâm Luật siết chặt hai tay thành quyền, không nghe mọi người khuyên bảo.

Mặc tiếng đập đồ dưới lầu, Dung Hoa và Liễu Hành vẫn ngồi xuống, thưởng trà.

"Yên tâm, hấn đập đồ xong đương nhiên phải bồi thường, chắc chắn không để Ngũ cô nương thu thiệt đâu." Liễu Hành lên tiếng trước.

Dung Hoa cười gật đầu: "Nếu Liễu công tử đã nói như vậy thì ta yên tâm rồi." Nếu Liễu Hành đã có thể nói, đương nhiên là có tự tin, cho nên nàng không cần lo lắng.

Dừng một lát, Dung Hoa lại cười hỏi: "Liễu công tử còn nha đầu nào lợi hại như Túy Đồng không? Ta bỏ tiền mua một người từ công tử, bạc trích từ hoa hồng."

Liễu Hành vuốt ve ly trà: "Xảy ra chuyện gì sao?"

Dung Hoa nhẹ nhàng lắc đầu, nụ cười trên mặt chưa từng thay đổi: "Không có gì, chỉ là một mình Túy Đồng có chút không đủ."

"Được." Biết nàng không định nói, Liễu Hành đương nhiên cũng không truy vấn, "Một người đủ sao?"

"Ừ, đủ rồi." Dung Hoa mỉm cười gật đầu. Làm người không thể quá tham lam, hưởng hờ giữa nàng và y chỉ có quan hệ hợp tác.

Liễu Hành quay đầu phân phó: "Lâm Hạ, kêu Lưu Tô lại đây."

"Vâng." Tiếng của Lâm Hạ từ ngoài truyền tới.

"Còn nữa, cái này..." Dung Hoa đưa đồ sớm đã chuẩn bị ra, duỗi tay chỉ vào phần bên dưới, "Thôn trang này ở ngoại thành có khả năng không dễ tìm, có điều trước mắt không cần vội."

Trong nhà có một cây cầu nhỏ được điêu khắc tỉ mỉ, trong sân có các, có đình, chỉ là phong cách bài trí có chút thú vị. Tới lúc đó không chỉ thiếu gia công tử quyền quý yêu thích, mà khuê tử cùng phu nhân các nhà sẽ có nơi tụ họp tiện hơn Lâu Ngoại Lâu.

Ở ngoại thành làm một sơn trang nghỉ dưỡng không phải chuyện khó, nhưng có phong cảnh đẹp, có suối nước nóng thì lại là chuyện khác.

Nhan thị có để lại nhà cửa, thôn trang cho nàng, có điều nàng không muốn động tới, bởi vì nếu nàng thật sự không phải nữ nhi Diệp gia, tới một ngày nào đó phải trả lại toàn bộ cho Nhan thị.

Liễu Hành duỗi tay nhận lấy: "Lúc trở về ta sẽ xem."

Nóng lòng muốn kiếm bạc, có điều với gia cảnh của nàng... Liễu Hành nhìn lúm đồng tiền xinh như hoa của Diệp Dung Hoa, trước mặt đột nhiên như hiện lên gương mặt của Diệp Thế Hiền.

"Đa tạ công tử." Dung Hoa tươi cười chân thành.

"Không cần khách khí, ta chẳng qua cũng muốn kiếm bạc." Liễu Hành thu lại cảm xúc, đưa sổ sách ở bên cạnh cho Dung Hoa xem, Lâu Ngoại Lâu chẳng qua mới khai trương nửa tháng nhưng có thể nói là ngày ngày hết bạc.

Dung Hoa cúi đầu mở ra nhìn, sau đó lại ngừng đầu: "Chuyện tiền bạc không cần nhắc lại, nếu chi tiêu bên Đào Nhiên Cư có thiếu thì ta cũng không làm gì được, sau này vẫn phải nhờ công tử một mình xử lý. Lần này tiền nhà cửa do ta bỏ ra, nếu có dư thì kêu Kim chương quỳ cất giữ dùm."

Dung Hoa lại tiếp tục đề ra một vài yêu cầu cụ thể về nhà cửa.

Bọn họ nói xong, Luru Tô cũng tới, tuổi tác khoảng mười bảy, một thân váy xanh, dung mạo thanh tú dịu dàng.

"Gặp qua tiểu thư."

"Mau đứng lên." Dung Hoa cười nói.

Luru Tô đứng dậy đi về phía Túy Đồng.

Liễu Hành kêu Lâm Hạ đưa khế ước bán mình của Luru Tô cho Dung Hoa. Nghe động tĩnh dưới lầu đã ngừng, y mới kêu Lâm Hạ gọi Kim chương quỳ lên đây.

"Công tử, tiểu thư, lầu một, lầu hai và lầu ba đều bị đập nát hết." Kim chương quỳ không chút kinh hoảng, chỉ thành thật bẩm báo.

Đúng là đập hết! Dung Hoa không nói chuyện, Thành Quốc Công phủ này không phải nơi nàng có thể thu phục, hơn nữa bản thân cũng không tiện ra mặt xử lý.

Nếu nàng đứng ra, trước không nhắc tới Lâm gia, người Diệp gia cũng sẽ kêu nàng một chuyện nhịn chín chuyện lành.

Liễu Hành lên tiếng: "Đem những đồ bị đập tính giá gấp đôi, còn tiền tu sửa mỗi ngày cũng không thể thiếu, tất cả cộng hết lại, tiền lễ hậu binh, chúng ta đưa quyền sở ghi nợ tới Thành Quốc Công phủ."

Nói xong, Liễu Hành lấy ra một cây chùy thủ trong người đưa cho Kim chương quỳ.

"Vâng." Kim chương quỳ cúi tay nhận lấy, sau đó nhanh chóng lui ra ngoài, phân phó người đưa cơm trưa lên.

Dùng cơm xong, Dung Hoa về phòng nghỉ ngơi một lát rồi mang Túy Đồng và Luru Tô rời đi.

.....

Đập nát Lâu Ngoại Lâu xong, Lâm Luật kêu người đưa Lâm Nhục và Dương Mặc Tuyết trở về, còn hắn và Dương Hựu tới từ lâu đối diện, tìm một nhà gian gần cửa sổ, trùng mắt quan sát cửa lớn Lâu Ngoại Lâu.

Thấy Dung Hoa xuống lầu lên xe ngựa, hai mắt Lâm Luật đỏ ngầu, hận không thể xử lý nàng tại chỗ.

"Người cũng đi ra rồi, huynh đừng nhìn nữa."

Lâm Luật bỗng nhiên đứng lên.

"Huynh đi đâu? Đùng có xúc động!" Dương Hựu vội cúi tay kéo hắn lại.

"Về phủ!" Thái dương Lâm Luật nổi đầy gân xanh, "Ta muốn từ hôn!"

Về tới phủ mặt trời đã ngã về Tây, Lâm Luật trực tiếp tới chính viện, thấy Thành Quốc Công ngồi trên chính vị, hắn liền dừng bước: "Phụ thân, mẫu thân."

Thành Quốc Công giận dữ quát: "Quỳ xuống!"

Lâm phu nhân nôn nóng, một bên nháy mắt ra hiệu, một bên lại nói: "Luật Nhi, mau nhận sai với phụ thân đi."

Lâm Nhục đứng cạnh cũng nháy mắt cho hắn.

Lâm Luật không rõ nguyên nhân, hỏi lại: "Xảy ra chuyện gì?"

Thành Quốc Công ném quyền sở nợ và thanh chùy thủ vào mặt Lâm Luật, mắng: "Thật to gan, cửa hàng của Kính Huệ công chúa ngươi cũng dám đập?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 41: Kính Huệ công chúa

Kính Huệ công chúa là tỷ tỷ cả đương kim Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vô cùng kính trọng vị đích tỷ này, lý do đương nhiên không phải vì bà là

hoàng tử, mà bên trong vẫn còn một nguyên nhân.

Tiên đế có tám người con trai và một người con gái, vị công chúa duy nhất đó chính là Kính Huệ công chúa, cũng là huyết mạch duy nhất của Tiên hoàng hậu, hơn nữa vẫn vô song toàn. Năm đó, Kính Huệ công chúa tài mạo xuất chúng, nổi danh thiên hạ.

Tới tuổi thành hôn, người đời đều đoán xem ai có thể đoạt được trái tim của mỹ nữ này, khi ấy, Tây Lương cũng phái người tới cầu thân, hy vọng thắt chặt giao hảo giữa hai nước.

Nhưng, cầu thân chỉ là cầu thân, Tây Lương vẫn phái mấy chục vạn đại quân tiếp cận biên giới, có ý dùng vũ lực để uy hiếp.

Năm đó, Kính Huệ công chúa mười bảy tuổi đã có người trong lòng trực tiếp cầm kiếm chém đầu sứ giả, thỉnh chí mặc giáp ra trận, lập lời thề không đánh bại đại quân Tây Lương, tuyệt không trở về kinh!

Ba năm sau, Kính Huệ công chúa đại thắng trở về, nhưng người nàng ái mộ lại không còn nữa.

Mà nàng, cả đời quyết không gả cho kẻ khác.

Tiên đế từng có ý chỉ, con cháu Chu gia bất luận là ai đều không được bạc đãi công chúa, cho nên Hoàng Thượng, Thái hậu, Hoàng hậu thấy nàng đều vô cùng khách khí.

Mà ngày hôm nay, Lâm Luật lại đi đập nát tửu lâu của Kính Huệ công chúa!

"Sao có thể? Kính Huệ công chúa trước giờ luôn ở trong phủ, không rời chuyện đời." Vị công chúa này với Lâm Luật mà nói vô cùng xa lạ, khi nhớ hẳn chỉ gặp bà ấy vài lần trong cung.

"Sao lại không thể hả?" Thành Quốc Công chỉ vào thanh chủy thủ đang nằm dưới đất, Lâm Luật tuy không biết nhưng ông lại nhận ra vô cùng rõ ràng, "Thanh chủy thủ này có khắc dấu của Kính Huệ công chúa, người từ trước tới nay làm việc ôn trọng sao không cẩn thận suy nghĩ đi? Người có thể mở Lâu Ngoại Lâu là người thường sao?"

Lâm Luật có chút mơ hồ, hẳn đương nhiên biết chủ nhân Lâu Ngoại Lâu xuất thân đặc biệt, nhưng cho dù thế nào cũng không nghĩ đó là Kính Huệ công chúa. Lâm Luật quý xuống, cúi đầu: "Là nhi tử lỗ mãng, thỉnh phụ thân trách phạt."

"Từ nhỏ ta đã dạy ngươi bất cứ chuyện gì đều phải suy nghĩ trước rồi mới hành động, không ngờ ngươi lại thiếu kiên nhẫn như thế!" Thành Quốc Công quát.

"Phụ thân, đây cũng không phải là lỗi của một mình ca ca, là tên Liễu công tử kia khiêu khích trước." Tình cảm giữa Lâm Nhựt và huynh trưởng trước nay vô cùng tốt, thấy hắn bị phạt, nàng nhìn không được mà mở miệng cầu tình, cuối cùng cũng không quên dùng tới nước mắt, "Ca ca cũng là quan tâm Diệp Ngũ cô nương thôi, nhưng Ngũ cô nương lại không cảm kích, tùy ý theo Liễu công tử kia lên lầu, mà người trong tiệm lại không cho bọn con đi theo. Ca ca là quan tâm mà hoảng loạn, cho nên mới..."

"Liễu công tử? Liễu công tử nào?" Thành Quốc Công nhìn Lâm Nhựt, hỏi.

"Con không biết, bọn con cũng là lần đầu gặp y, chỉ biết y họ Liễu tên Hành, nhìn bộ dáng hình như rất thân với Ngũ cô nương." Lâm Nhựt lắc đầu, thành thật trả lời.

"Phụ thân, Ngũ cô nương kia..."

"Lão gia, Luật Nhi còn trẻ, sự tình lại liên quan tới hài tử kia, khó trách sẽ mạnh động một chút..." Lâm phu nhân ho một tiếng, cắt ngang lời Lâm Luật, "Chuyện quan trọng trước mắt là chúng ta phải tìm cách bồi tội với Kính Huệ công chúa." Tình tình của nhi tử, bà còn không rõ sao? Ngay thời điểm Quốc Công gia đang nổi nóng, nếu nó muốn nói gì thêm thì chẳng khác nào đổ dầu vào lửa.

Lâm Luật cũng vội vàng nuốt lời định nói xuống.

Lâm phu nhân đứng dậy nhặt quyển sổ dưới đất: "Tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ... Lão gia, có cần chuẩn bị lễ vật bồi tội không?"

Vật tốt trên đời có thứ nào Kính Huệ công chúa chưa nhìn thấy? Quả thật là khó xử.

Thành Quốc Công nhíu mày, ánh mắt nhìn Lâm Luật càng thêm phần nộ: "Liễu Hành? Hành? Vị công tử kia bao nhiêu tuổi?"

"Khoảng mười tám, mười chín tuổi." Lâm Luật trả lời.

"Tuổi tác thì đúng rồi, có điều... Chắc là không phải." Thành Quốc Công lắc đầu.

"Người Quốc Công gia nói là..." Lâm phu nhân mở miệng định hỏi.

Thành Quốc Công liếc bà ta một cái, đuổi tay giật lấy quyển sổ kia: "Phân phó xuống, vật liệu và nhân lực tu sửa Lâu Ngoại Lâu đều phải là tốt nhất."

"Vâng." Lâm phu nhân đáp.

Thành Quốc Công trầm tư một lát, mới nói: "Đi lấy phi thủy Bạch Thái và khô mộc thư phòng tới đây."

"Quốc Công gia."

"Phụ thân."

Lâm Nhượng kinh ngạc, sắc mặt Lâm Luật trắng bệch, Lâm phu nhân cũng kinh ngạc.

Ba người đồng loạt nhìn Thành Quốc Công, miêng phi thủy Thái Bạch là vật gia truyền của Lâm gia, mà khô mộc cũng là bức tranh có giá trị xa xỉ.

"Người đầu, chuẩn bị xe ngựa." Thành Quốc Công lên tiếng.

Lâm phu nhân đành phải gạt đi bi thương mà đi chuẩn bị.

.....

Đền được trong phủ công chúa sáng ngời, Kính Huệ công chúa đang đi dạo trong viện, vóc người cao gầy, áo ngoài sắc thu, váy dài xanh thẫm, y phục thập phần đơn giản và hiền hòa nhưng lại không giấu được ung dung quý phái, tuổi tác tuy đã hơn năm mươi nhưng do chăm sóc kỹ càng, thoát nhìn chỉ khoảng bốn mươi. Nghe hạ nhân nói phụ tử Thành Quốc Công chịu đòn tới nhận tội, bà quay đầu nhìn Liễu Hành bên cạnh, lại phân phó Thành cô cô: "Người đi đuổi bọn họ đi."

Thành cô cô trước kia là cung nữ của Kính Huệ công chúa, hiện tại là ma ma thân cận, kêu bà ta đi cũng vì chưa vài phần mặt mũi cho Thái hậu, còn phụ tử Thành Quốc Công, Kính Huệ công chúa thật sự không để họ vào mắt.

"Quốc Công gia trả tiền là được." Thành cô cô hành lễ với Thành Quốc Công, rồi nói, "Quốc Công gia, Thế tử mời trở về, công chúa nói chẳng qua là việc nhỏ, mọi người không cần để trong lòng."

Thành Quốc Công thở phào nhẹ nhõm, bồi tội thêm một lúc rồi mới dẫn Lâm Luật trở về.

Thành cô cô cho người tiễn bọn họ ra cửa, sau đó kêu cung nữ mang lễ vật tới hậu viện.

Phi thủy Bạch Thái dưới ánh đèn càng thêm lộng lẫy, Kính Huệ công chúa lại nhìn bức tranh cung nữ đang mở ra, nói với Liễu Hành: "Thành Quốc Công quả nhiên tổn không ít tâm tư."

Sắc mặt Liễu Hành vẫn lãnh đạm như vậy, y không tiếp lời, chỉ nói: "Lúc trở về cũng không mang tới thứ tốt gì, hôm nay coi như mượn hoa hiến Phật."

"Tiểu tử thú này." Kính Huệ công chúa cười mỉa, "Sao lại không nói thẳng là sản nghiệp của đệ?"

"Đệ đáng lẽ năm sau mới hồi kinh." Liễu Hành chỉ đáp một câu, sau đó liền đứng dậy, "Cáo từ trước."

"Tiểu Cừu, nha đầu kia đã đính hôn với Lâm Luật." Kính Huệ công chúa quan tâm nhắc nhở.

"Đệ biết." Liễu Hành dừng bước, quay đầu nhìn bà, gương mặt được ánh đèn chiếu rọi càng thêm tuấn mỹ, "Hoàng tỷ không cần lo lắng, đệ chiếu cô nàng cũng là vì Diệp trạng nguyên, dù sao ông ấy cũng dạy dỗ đệ mấy ngày."

Y là đệ đệ của Hoàng Thượng và Kính Huệ công chúa, Chiêu Vương Chu Hành, mẫu thân họ Liễu.

Nói xong, y tiếp tục nâng bước.

Kính Huệ nhìn theo bóng lưng của y, đáy mắt hiện lên một tia lo lắng.

"Công chúa, điện hạ đã trưởng thành rồi, người không cần lo lắng." Thành cô cô nhẹ giọng khuyên nhủ.

"Được rồi, đưa đồ vào kho đi." Kính Huệ công chúa phân phó một câu, đuổi tay cầm lấy ly trà.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 42: Gạn hỏi

Lên xe ngựa, sắc mặt Thành Quốc Công vẫn tái nhợt như vậy.

Lâm Luật suy tư một lúc, nói: "Phụ thân, người không biết thì vô tội, huống hồ Kính Huệ công chúa đức cao vọng trọng đã nói đây là chuyện nhỏ, người không cần lo lắng nữa."

"Công chúa không so đo, đó là vận khí của người!" Thành Quốc Công nổi giận.

Lâm Luật vội cúi đầu đáp, thấy trên mặt Thành Quốc Công lộ ra một tia nghi hoặc, hần lại hỏi: "Phụ thân, chẳng lẽ có gì không đúng sao?"

Thành Quốc Công nhìn hần, không trả lời. Ông quả thật đang có chút nghi ngờ. Nhưng Chiêu Vương đáng lý phải ở Thương Châu, sao có thể xuất hiện trong kinh thành? Hoàng Thượng triệu y hồi kinh chỉ là ý chỉ hôm trước, người truyền chỉ còn đang trên đường tới đó mà.

Cho nên, Chiêu Vương phải tới cuối năm mới hồi kinh.

Chiêu Vương Chu Hành, khi đó tuy tuổi còn nhỏ nhưng mới chính là đứa con khiến thiên tử kiêu hãnh nhất!

Năm đó ngoại trừ sủng ái Kính Huệ công chúa, đứa con tiên đế yêu thương nhất chính là tiểu nhi tử Chu Hành.

Chu Hành thiên tư thông minh, chỉ cần nhìn qua thì không thể quên được. Tiên đế sủng ái tiểu nhi tử này tới cực điểm, tự mình dạy dỗ, thậm chí thượng triều cũng mang theo y.

Nếu không phải năm đó có sự quyết đoán của Hoàng Thượng, người hiện tại ngồi trên long ý không ai nói chắc được.

Thấy phụ tử hai người trở về, Lâm phu nhân và Lâm Nhượng mới thở phào nhẹ nhõm. Lâm phu nhân lập tức đứng dậy, hỏi: "Thế nào? Có gặp công chúa không? Công chúa nói thế nào?"

"Mẫu thân, không sao, tuy không gặp được công chúa nhưng ngài đã nhận lễ, cũng nói đây chỉ là việc nhỏ, kêu chúng ta cứ yên tâm." Lâm Luật cười nói.

Thành Quốc Công lên tiếng: "Người sai người tu sửa Lâu Ngoại Lâu cho tốt đi."

"Bồ Tát phù hộ, may mà công chúa nhân từ." Lâm phu nhân chấp tay trước ngực niệm ngực, sau đó nhớ phụ tử hai người còn chưa dùng cơm nên vội vàng sai người dọn lên.

Ăn xong, sắc mặt Thành Quốc Công cũng hòa hoãn bớt. Lâm Luật thấy vậy liền đứng dậy, nói: "Phụ thân, nhi tử có chuyện muốn nói."

Thành Quốc Công ngẩng đầu nhìn, ý bảo hần tiếp tục.

"Hôm nay Ngũ cô nương không chút xấu hổ thân cận với nam tử khác, phụ thân, con muốn từ hôn, con tuyệt đối không cưới loại nữ tử không biết vô liêm sỉ này!" Chuyện phía Kính Huệ công chúa đã giải quyết, hần đương nhiên cũng muốn rèn sắt khi còn nóng, nhanh chóng xử lý chuyện của mình.

Sắc mặt vừa dịu đi của Thành Quốc Công lại lần nữa trầm xuống.

Lâm phu nhân cũng vội đứng dậy, lên tiếng: "Đúng vậy, Quốc Công gia, Quốc Công phủ này về sau sẽ giao cho phu thê Luật Nhi trông coi, trách nhiệm trên người con dâu quả thật không nhẹ. Vị Ngũ cô nương này... Thiếp lo con bé gánh vác không nổi, dù sao từ nhỏ nó cũng không có mẫu thân dạy dỗ, hiện tại lại thân thiết với nam tử bên ngoài trước mặt Luật Nhi, không giữ phụ đạo, chúng ta sao có thể cưới về? Nó xứng với nhi tử của chúng ta sao?" Cưới dâu ngoan, ba đời thịnh vượng, cưới người không tốt, gia môn sẽ không yên!

Hôn nhân của huynh trưởng không tới phiên một cô nương chưa lấy chồng lên tiếng, cho nên Lâm Nhượng không lên tiếng, ngoan ngoãn im lặng.

Có mẫu thân ra mặt, Lâm Luật càng nắm chắc phần thắng: "Phụ thân, mẫu thân, hai người hôm nay không thấy tình hình lúc đó..."

"Hòe nháo, hôn nhân đại sự sao có thể nói lui là lui? Hôn sự này do ta tự mình định ra, đừng nói nữa, chuẩn bị sinh lễ năm sau cưới con bé đi." Thành Quốc Công đập bàn một cái, lạnh giọng, "Đại trưởng phu sao có thể nói không giữ lời?"

Lâm Luật cố gắng: "Phụ thân..."

"Vâng, Quốc Công gia nói đúng, thiếp sẽ nhanh chóng đi chuẩn bị." Lâm phu nhân ra hiệu cho Lâm Luật, lại nói, "Hải tử đó thật đáng thương... Sau này vào phủ thiếp sẽ cẩn thận dạy dỗ là được." Bà thật không rõ, chuyện này liên quan tới hạnh phúc cả đời của nhi tử, còn liên quan tới tương lai của Quốc Công phủ, Quốc Công gia vì sao phải khăng khăng rước nha đầu Diệp Dung Hoa kia chứ?

Quốc Công gia sao có thể không rõ?

Lâm Luật vô cùng tức giận, nhưng thấy sắc mặt âm trầm của Thành Quốc Công đành ngậm miệng lại, vội vàng cáo từ.

.....

Lâm Luật phá Lâu Ngoại Lâu, người trong kinh thành đề chú ý. Lâu Ngoại Lâu đột nhiên khai trương, quá mức rục rịch, không ít kẻ cố gắng điều tra nhưng chủ nhân phía sau không ai biết rõ.

Hiện giờ, Lâm Luật chọc vào cái hồ này, mọi người tất nhiên sẽ chú ý.

Tối qua, phụ tử Thành Quốc Công tới phủ phủ của Kính Huệ công chúa, sau đó sáng nay, Lâu Ngoại Lâu liền rạo rục tu sửa. Mọi người liền nhận ra, người mở Lâu Ngoại Lâu nếu không phải Kính Huệ công chúa thì cũng là người thân thiết với người.

Tình hình Lâu Ngoại Lâu bên ngoài thế nào Dung Hoa không quá chú ý, hiện tại nàng đang cân nhắc người có thể để bản thân sử dụng lúc này, cũng không thể lúc nào cũng dựa vào Liễu Hành.

Tuy kiếm được tiền, nhưng Liễu Hành cũng nói y không thiếu, hơn nữa y dựa vào cái gì mà chiều cổ nàng? Huống hồ, trên đời này nàng chỉ có thể dựa vào chính mình.

Nàng định mở rộng mô hình kinh doanh, lưu hành đồ dùng từ nam ra bắc, tốt nhất là bán thêm đồ của hai nước Tây Lương và Đông Lăng.

Đông Lăng thì dễ nói, Đại Chu và Đông Lăng trước nay duy trì quan hệ giao bang khá tốt, năm đó Cẩm Châu nơi phụ thân Diệp Thế Hiền ở là láng giềng của Đông Lăng, cho nên Cẩm Châu đặc biệt giàu có và đông đúc.

Nhưng Tây Lương và Đại Chu lại đang giương cung bạt kiếm.

...

Dung Hoa vừa suy nghĩ vừa tới sân viện của Diệp lão phu nhân, trong lòng cân nhắc chờ thỉnh an xong sẽ trở về hỏi Thạch ma ma, xem năm đó phụ thân có thân tín không.

Lúc này, Kỳ thị đang nói chuyện với Diệp lão phu nhân, thỉnh thoảng Diệp lão phu nhân còn quay đầu hỏi Lý ma ma một hai câu. Lý ma ma chỉ im lặng gật đầu.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân ngày càng âm trầm, nha đầu chết tiệt!

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt cũng ngồi cạnh bàn tán.

"Lão phu nhân, Ngũ tiểu thư tới." Diệp Châu vào bẩm báo.

Diệp lão phu nhân nhíu mày, Kỳ thị cũng dừng lời đang nói, rút khăn tay xoa xoa khóe miệng, lại bưng ly trà nhắm một ngụm.

Dung Hoa vào phòng, hành lễ: "Dung Hoa thỉnh an tổ mẫu, thỉnh an đại bá mẫu."

Diệp lão phu nhân nhíu mày nhìn Lưu Tô đứng sau: "Nha đầu này nhìn thật lạ mặt."

"Là cháu gái hôm qua ra ngoài mua về, nàng ấy tên Lưu Tô, hôm qua lúc trở về bá mẫu đang ở chỗ Tam ca nên con định hôm nay mới nói bá mẫu biết." Dung Hoa ngăn đầu nhìn Kỳ thị, "Cũng may bá mẫu đang ở đây, vậy con cũng không cần đi thêm một chuyến."

"Hôm qua người xuất phủ đi đâu? Làm gì?" Diệp lão phu nhân không truy vấn chuyện của Lưu Tô, chỉ hỏi.

Dung Hoa sững sốt, sau đó nhận ra vấn đề, liền cười khê: "Đi Lâu Ngoại Lâu."

"Gặp ai?" Diệp lão phu nhân tức giận hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 43: Mưu tính

Dung Hoa thong dong nhìn Kỳ thị ngồi một bên, khê cười, đáp: "Hồi tổ mẫu, cháu gái gặp Lâm thế tử, còn cả Liễu công tử."

"Liễu công tử? Liễu công tử nào?" Diệp lão phu nhân nhíu mày, "Dung nha đầu, cháu là tiểu thư khuê các, ra ngoài phải biết chú ý cử chỉ lời nói, không thể để mọi người nói cô nương Diệp gia ta không có giáo dưỡng."

Xem ra tai mắt của Kỳ thị không ít! Dung Hoa ngoan ngoãn đáp: "Vâng, cháu xin ghi nhớ lời tổ mẫu dạy bảo." Dung Hoa lại nhìn Kỳ thị, "Nhưng Liễu công tử là ân nhân cứu mạng của cháu, thánh nhân có nói tích thủy chi ân đương dùng tuyên tương báo (1), huống hồ Liễu công tử có ơn rất lớn với cháu? Diệp gia là dòng dõi thư hương, cô nương Diệp gia ta há có thể là kẻ vong ân phụ nghĩa? Cho nên gặp được ân nhân, cháu gái đương nhiên phải khoản đãi một phen, hơn nữa bọn cháu cũng không phải trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ, bên cạnh có Túy Đồng và Lưu Tô cùng những hạ nhân khác, ngay cả tiểu nhị Lâu Ngoại Lâu cũng có mặt."

(1) Tích thủy chi ân, đương dùng tuyên tương báo: ơn bằng giọt nước, cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền.

Thứ danh môn vọng tộc, dòng dõi thư hương để ý nhất chính là thanh danh và lễ tiết, cho nên bọn họ sao có thể không chịu báo ân?

Diệp lão phu nhân lại không ngờ nàng nhắc lại chuyện cũ, gương mặt thoáng chốc hiện lên một tia tức giận. Bà ta ho một tiếng, rồi nói: "Nếu đã là ân nhân, khoản đãi là chuyện đương nhiên, nhưng cháu dù sao cũng là một cô nương, có muốn báo ân cũng nên mời người ta tới nhà, để đại bá, đại bá mẫu cháu ra mặt mới đúng."

"Kỳ thật bá mẫu có biết Liễu công tử, lần trước hai người còn gặp mặt." Dung Hoa cười cười nhìn Kỳ thị, "Bá mẫu còn nhớ không?"

"Vậy sao?" Diệp lão phu nhân ngạc nhiên nhìn kỳ thị, nếu đã biết thì nên nói rõ ràng, nhưng nàng ta chỉ úp úp mở mở!

"Ngũ nha đầu hôm qua đi gặp Liễu công tử sao? Mẫu thân, vị Liễu công tử kia con dâu quả thật đã gặp một lần, chính là cái hôm đi Tướng Quốc Tự." Kỳ thị giải thích một câu với Diệp lão phu nhân, sau đó liền nhíu mày nhìn Dung Hoa, "Tuy y là ân nhân của con nhưng con cũng không thể để mất quy cũ, nghe nói lúc đó không có Lâm thế tử bên cạnh, nói tới cùng thế tử cũng không phải người ngoài, để hắn chiêu đãi Liễu công tử là thích hợp nhất."

"Lâm thế tử?" Dung Hoa rũ mắt, u oán than, "Thái độ của Lâm gia là gì chứ? Mấy năm nay trong lòng tổ mẫu và bá mẫu hằn rõ hơn Dung Hoa, đừng nói hôn sự này chưa có lục lễ, kể cả có dặm hỏi trước cũng có thể xảy ra biến cố, hơn nữa, sau khi thành thân bá đường động phòng vẫn có khả năng hòa li. Thái độ của Lâm gia như thế, vị Lâm thế tử kia còn cùng muội muội của An Quốc Công phủ có đôi có cặp ra vào, Diệp Dung Hoa con nhất quyết không cúi đầu nhận quen biết với hắn!"

"Đứa nhỏ này, cháu nói lung tung gì thế?" Diệp lão phu nhân khê quát.

Sắc mặt Kỳ thị cũng lập tức thay đổi, vội khuyên: "Dung nha đầu, những lời này nói với người nhà nghe là được, nhưng nếu để người của Quốc Công phủ nghe thấy, chắc chắn sẽ xảy ra đại sự."

"Con ăn ngay nói thật, có gì phải sợ?" Dung Hoa ngẩng cao đầu.

"Lá gan của Ngũ muội muội hiện giờ càng lúc càng lớn." Diệp Di Châu chen vào một câu.

Diệp Di Nguyệt muốn lên tiếng nói giúp Lâm Luật, nhưng nghĩ tới bản thân là một cô nương lại đi nói chuyện cho hôn phu của đích tỷ thật khó coi, vì thế đành cắn chặt răng nuốt lời định nói xuống.

"Tính tình đứa nhỏ này thật giống Nhị thúc, trong mắt không thể chứa được một hạt cát nào." Kỳ thị đưa mắt nhìn Diệp lão phu nhân.

Nàng không sợ, nhưng một cô nương thanh danh bị hủy hoại, hôn ước bị bỏ, sự tình chắc chắn liên lụy tới tỷ muội trong nhà.

"Hay lắm!" Diệp lão phu nhân quát lớn một tiếng, "Về sau không cần để ý nhiều vậy nữa, ân này nếu muốn báo, chờ đại bá cháu và huynh trưởng về nhà lại mời y tới phủ, cảm tạ đấng hoàng."'

Nói xong, bà ta quét mắt nhìn Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt: "Tỷ muội ba đứa là nữ nhi của Diệp gia, tuyệt đối không thể bôi đen mặt mũi của mình."

Diệp lão phu nhân lại quay đầu nói chuyện với Dung Hoa: "Ngũ nha đầu không cần lo lắng, chuyện này đã có tổ mẫu làm chủ, chắc chắn sẽ không để cháu chịu bất cứ ủy khuất gì." Nhìn gương mặt này, qua thêm hai năm chắc chắn sẽ khuynh quốc khuynh thành, khẳng định sẽ lọt vào mắt của Hoàng Thượng, coi như đó là vận khí của Diệp gia, cũng là phúc khí của nàng.

Trong lòng Dung Hoa cười lạnh.

Cái gì là làm chủ cho nàng, không để nàng chịu ủy khuất? Với dung mạo này, xem ra bọn họ đã hạ chủ ý để nàng tiến cung tuyền tú!

Nghe lão phu nhân nói, Kỳ thị liền nở nụ cười: "Đúng rồi, mẫu thân, tôi qua nghe lão gia nói Hoàng Thượng phái người tới Thương Châu truyền chỉ, triệu Chiêu Vương điện hạ hồi kinh." Xem ra tuyền tú năm sau sẽ không thiếu vị Chiêu vương gia này.

"Chiêu Vương?" Diệp lão phu nhân lập tức lấy lại tinh thần, "Cũng đúng, Chiêu Vương này rơi kinh lúc còn sáu tuổi, mới đó tới nay đã mười hai năm... Lần này Hoàng Thượng triệu Chiêu Vương hồi kinh chắc chắn để tuyền phi cho y."

Tuyền tú? Ngờ khi khác thường vừa rồi của Diệp lão phu nhân Diệp Di Nguyệt liền hiểu được một chút, ánh mắt lại nhìn khuôn mặt như tranh vẽ của Diệp Dung Hoa.

Tổ mẫu định để Ngũ tỷ tỷ đi tuyền tú sao?

Hôn sự với Lâm gia với Diệp gia mà nói đã là trèo cao, nếu Ngũ tỷ tỷ đi tuyền tú, vậy... Hôn sự với Lâm gia phải làm sao đây? Ánh mắt Diệp Di Nguyệt lập tức sáng rực.

Dung Hoa suy tư, đưa mắt nhìn về mặt bình tĩnh của Túy Đồng và Lưu Tô.

Có mặt ba cháu gái ở đây, Diệp lão phu nhân đương nhiên không tiếp tục đề tài này.

Kỳ thị thuận nước đẩy thuyền nhắc tới Ngọc di nương: "Nha đầu bà tử khó tránh khỏi hầu hạ không chu toàn, xưa nay Lan di nương và Ngọc di nương

đi lại thân thiết, đúng lúc thân thể Lan di nương đã hồi phục, con dâu định để nàng ấy tới chỗ Ngọc di nương, nói chuyện để Ngọc di nương giải buồn. Lan di nương sinh dưỡng được Nguyệt nha đầu đương nhiên sẽ có kinh nghiệm hơn nhóm bà tử, cô nàng ở cùng Ngọc di nương, con dâu cũng yên tâm, có điều... Lan di nương là người của nhị phòng, để nàng ấy tới Lại Ngọc các, sợ là không ổn..."

"Có gì mà không ổn? Kêu nàng ta dọn tới Lại Ngọc các, chiếu cố Ngọc di nương tử tế vào." Diệp lão phu nhân thấy Kỷ thị quan tâm hài tử trong bụng Ngọc di nương như thế, vô cùng hài lòng.

Diệp Di Nguyệt nhìn nụ cười trên mặt Kỷ thị, sắc mặt lập tức trắng bệch: "Tổ mẫu, bá mẫu, thân thể di nương còn chưa hồi phục, chỉ sợ..."

Diệp lão phu nhân dùng đôi mắt như hình viên đạn nhìn Diệp Di Nguyệt, nàng ta sợ hãi, lập tức im lặng.

Nói chuyện thêm một lát, Diệp lão phu nhân mới cho bọn họ ra về.

Ra khỏi phòng, Diệp Di Nguyệt nói thêm gì đó với Kỷ thị, rồi vội vàng chạy đi tìm Lan di nương.

Dung Hoa nhíu mày, Kỷ thị muốn mượn tay Lan di nương trừ bỏ hài tử trong bụng Ngọc di nương sao? Mưu tính của Kỷ thị chỉ sợ không đơn giản như thế!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 44: Quy phục

Về tới Hải Đường uyển, thay y phục xong, Dung Hoa tới thư phòng, hỏi Túy Đồng: "Ta kêu người tìm hiểu tin tức của Bạch gia, tới đây rồi?"

"Tin tức ở kinh thành đã thu thập xong, nhưng Bạch gia chủ yếu phát triển ở phía Nam, muốn tìm hiểu kỹ phải tốn ít nhiều công sức."

"Người quen thuộc Diệp gia hơn Lưu Tô, cho nên chuyện trong phủ do người phụ trách, chuyện của Bạch gia cứ giao cho Lưu Tô đi." Dung Hoa nói, "Người theo dõi bên Lại Ngọc các cho ta, không cần làm gì cả, chú ý thêm Lan di nương là được."

Kỷ thị đương nhiên không để đứa nhỏ trong bụng Ngọc di nương.

Xuống tay với hài tử còn chưa ra đời quá mức nham hiểm, cho nên nàng sẽ không lợi dụng một thai phụ để đối phó Kỷ thị, nhưng một khi Kỷ thị muốn xuống tay, bản thân nàng phải đoạt lấy cơ hội trước.

Túy Đồng gật đầu: "Vâng." Sau đó nàng lại ngẩng đầu nhìn nhìn Dung Hoa.

"Có chuyện gì muốn nói sao?"

"Không ạ." Túy Đồng lắc đầu.

Chuyện liên quan tới chủ tử, nếu tiểu thư đã đoán được nhưng lại không lên tiếng, vậy nàng cũng không cần mở miệng.

Dung Hoa khẽ cười.

Liễu Hành?

Chiêu Vương Liễu Hành?

Từ ngày quen biết, y không màng Bạch Lãm, sau đó hồi kinh lại không chút sức lực mà mò Lâu Ngoại Lâu, còn mặc kệ Lâm Luật đập quán. Nếu nàng còn không đoán ra y chính là Chu Hành, vậy quả thật là có mắt không trông.

Trong trí nhớ, năm nàng được đón về nhà thì y đã rời kinh, nhưng lời đồn quả thật nghe qua không ít.

Thông minh tuyệt đỉnh, hoàng tử được tiên đế sủng ái nhất, ra dáng thiên tử.

Tiên đế mất năm y sáu tuổi, nghe nói y bị thương tới tính tình thay đổi, thậm chí không thể nói chuyện... Bất đắc dĩ, Kính Huệ công chúa phải ra quyết định đưa y đi Thương Châu.

Mười hai năm qua, y chưa từng trở về kinh thành.

Mà những năm gần đây, tin đồn thần thánh hóa vị Chiêu Vương này cũng dần biến mất.

Một Chiều Vương thiếu niên bắt mắt như sao băng xẹt qua kinh thành, sau đó biến mất không một dấu vết.

"À đúng rồi, Lưu Tô, người giúp ta chú ý thêm tin tức buôn bán nhà cửa bên thành đông nữa." Đông quý tây phú, phía đông là nơi quyền quý tụ tập, tương đối an toàn.

"Vâng."

"Các người lui ra đi, giúp ta gọi Thạch ma ma vào đây." Dung Hoa phát tay.

Hai người lui xuống, Thạch ma ma cũng nhanh chóng vào phòng.

Dung Hoa xua tay cho bà miễn lễ rồi chỉ vào cái ghế bên cạnh, hỏi: "Ma ma, những người bên cạnh phụ thân bà đều quen hết chứ? Hiện tại bọn họ đang ở đâu?" Người bên cạnh tất nhiên là tâm phúc của Diệp Thế Hiền.

Thạch ma ma vừa gật đầu vừa nói: "Vâng, bên cạnh lão gia có hai trợ thủ đắc lực, Tống Văn và Hà Vũ, Tống Văn đã cầu ân điển của lão phu nhân và đại lão gia để đưa thê nhi về quê, còn Hà Vũ đang làm trong chuồng ngựa."

Chủ tử đã chết, trong lòng Diệp Thế Lâm lại mang khúc mắc nên không trọng dụng bọn họ, vì thế một người tự động rời đi, một người bị bỏ rơi.

Dung Hoa lại hỏi: "Người nhà hán đâu?"

"Mẹ hán đang làm việc trong phòng giặt quần áo trong nhà có đứa con gái sáu tuổi." Thạch ma ma trả lời.

Không chỉ có bản thân mà ngay cả người nhà cũng bị ghé lạnh. Dung Hoa tiếp tục hỏi: "Hà Vũ này là người thế nào?"

"Quyền cước không tồi, vô cùng ổn trọng."

Quả nhiên là người ăn nhấm, phụ thân là Trạng Nguyên, tâm phúc bên cạnh ông chắc chắn cũng không tầm thường. Dung Hoa khẽ cười: "Ta muốn gặp hán, ma ma giúp ta truyền lời đi."

Nếu Hà Vũ thích hợp thì nàng sẽ không đi tìm người khác, bản thân cũng có thể sớm ngày hành động. Có điều hợp hay không còn phải chờ gặp mặt mới biết.

"Vâng, lão nô đi ngay." Thạch ma ma gật đầu đứng dậy.

.....

Diệp Di Nguyệt vừa chạy vào phòng thì nước mắt liền rơi xuống: "Nương, phải làm sao đây?"

"Nguyệt Nhi, con làm sao vậy?" Lan di nương bị nàng ta dọa cho sợ hãi, vội vàng đứng dậy kéo lại gần mình, "Xảy ra chuyện gì? Từ từ nói."

Diệp Di Nguyệt cho hạ nhân lui ra ngoài, sau đó nức nở kể lể: "Nương, làm sao đây? Bá mẫu nhất định là ghi hận chuyện lần trước."

Lan di nương cầm khăn tay giúp nàng ta lau nước mắt: "Cẩn thận nói lại lời tở mẫu con nói xem."

Diệp Di Nguyệt tỉ mỉ kể lại, ngay cả biểu cảm và ánh mắt đều mô tả vô cùng chi tiết.

"Ý của tở mẫu con là để Ngũ tỷ ty con vào cung tuyển tú?" Lan di nương hầu hạ lão phu nhân đã nhiều năm, cho nên chỉ cần nghe liền đoán được tâm tư của bà ấy.

"Vâng, nhìn thần sắc của tở mẫu, nữ nhi cũng nghĩ vậy." Diệp Di Nguyệt gật đầu, lại nói, "Nương, hiện tại không phải nói chuyện này, chúng ta nên tìm cách để không cần tới chỗ của Ngọc di nương đi kìa."

Lan di nương vuốt tay xoa mái tóc của Diệp Di Nguyệt: "Đừng lo lắng, nương sẽ không để cho người ta tính kế, Ngọc di nương cũng không phải kẻ ngốc, việc này con không cần để tâm."

"Nhưng mà... Nương, nữ nhi lo..." Nhiều năm cúi người thuần phục Kỷ thị, Diệp Di Nguyệt ít nhiều cũng biết được tính cách của bà ta.

Lan di nương nắm chặt tay Diệp Di Nguyệt: "Nương sẽ không sao, những việc bình thường đã có nha đầu và bà tử làm, nương chỉ nói chuyện tâm sự với Ngọc di nương thôi, sẽ không có chuyện gì đâu, con đừng lo..."

Lan di nương trấn an một lúc rồi kêu Diệp Di Nguyệt về phòng.

Lan di nương đứng dậy đi lấy đôi giày mới thêu chưa được bao lâu, nâng bước tới Tể Huy viện.

Nếu Ngũ cô nương đã tham gia tuyển tú, vậy... Hôn sự với Lâm gia do Thành Quốc Công và lão gia định ra, người thực hiện chắc chắn là cô nương nhị phòng bọn họ!

.....

"Nàng ta tới?" Kỳ thị đang nhìn bái thiếp của Định Quốc Công phủ, đúng lúc nghe Hương Lăng báo Lan di nương nói, liền chán ghét, nhú mày, "Được, để ả ta vào."

Hương Lăng nhanh chóng mời Lan di nương vào, Lan di nương lập tức hành lễ: "Gặp qua đại phu nhân."

"Đứng lên đi." Kỳ thị uống một ngụm trà, lạnh giọng, "Ta đang muốn tìm người thông báo cho muội, nếu muội đã tới thì ta cũng không cần phái người đi nữa. Muội trở về dọn dẹp đồ đạc, nhanh chóng dọn tới Lại Ngọc các đi."

"Vâng, phu nhân." Lan di nương mỉm cười đứng dậy, mở khăn tay trình đôi giày mới thêu lên, "Đây là đôi giày tiện thiếp giành thời gian để làm, mong phu nhân nhận cho."

Kỳ thị phát tay để Trần ma ma nhận lấy, lại nhìn thoáng qua: "Đường may rất tinh xảo, vất vả cho muội rồi."

"Có thể làm việc cho phu nhân là phúc phận của tiện thiếp." Lan di nương cúi đầu.

Nàng tới để quy phục, nhưng Kỳ thị lại không coi nàng vào mắt, phát tay kêu người tiến ra ngoài.

"Đại phu nhân, tiện thiếp có lời muốn nói, về Ngũ tiểu thư." Lan di nương ngẩng đầu nhìn Kỳ thị, ánh mắt lướt qua nha đầu trong phòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 45: Ăn chơi trác táng

Tuy không nắm chắc mười phần nhưng bảy tám phần thì hoàn toàn có, Lan di nương tin hiện tại là thời điểm tốt nhất để nói ra nghi ngờ bao nhiêu năm qua của mình, từ đó giúp nữ nhi tìm được một nhà ưng ý.

Lúc này, đại phu nhân có việc cần dùng tới nàng, nàng sao không thể vì bản thân mà đưa ra điều kiện, tìm một sự bảo đảm cho nữ nhi?

Nghĩ như thế, tươi cười trên mặt Lan di nương càng đậm.

Kỳ thị nhẹ nhàng đẩy nắp ly trà, qua một hồi lâu mới lên tiếng: "Lan di nương nên tự nhớ kỹ thân phận của mình, Dung nha đầu là cô nương con vợ cả Diệp gia, là chủ tử của muội, một nô tỳ hạ tiện há có thể bàn luận chuyện của chủ tử?"

Thanh âm của Kỳ thị rất ôn hòa nhưng lại khiến hai chân Lan di nương mềm nhũn, lập tức quỳ xuống: "Đại phu nhân, tiện thiếp thật sự có chuyện quan trọng muốn bẩm báo với người. Người nghe tiện thiếp nói hết đi, Ngũ tiểu thư..."

"Lui xuống!" Kỳ thị lạnh giọng cắt ngang.

Lan di nương không dám tiếp tục, chỉ đành đứng dậy cáo lui.

"Phu nhân, có lẽ nàng ta thật sự có chuyện quan trọng muốn nói." Trần ma ma lên tiếng.

"Chuyện của Ngũ nha đầu? ả ta cho rằng di nương của nhị phòng thì có thể làm gì? ả ta nói hươu nói vượn còn không phải vì Nguyệt nha đầu sao?" Kỳ thị nhẹ giọng.

Một di nương hạ tiện lại muốn bàn điều kiện với mình?

Kỳ thị tiếp tục: "Ta nuôi dưỡng tỷ muội chúng nhiều năm như vậy, Lục nha đầu chẳng qua là con vợ lẽ, trong đầu con bé nghĩ gì không lẽ ta không hiểu sao? Ngũ nha đầu thì càng không biết quy củ, càng ngày càng càn rỡ..." Nói tới Dung Hoa, đáy mắt Kỳ thị lập tức trở nên lạnh lẽo, thanh âm cũng trầm xuống.

"Ngũ tiểu thư cho dù có làm gì cũng không phải vẫn nằm trong tay phu nhân sao?"

Sắc mặt Kỳ thị hòa hoãn một chút, bà ta nhìn đôi giày trên bàn, nói: "Thương cho bà."

"Tạ phu nhân." Đôi giày có thêu mấy đóa đinh hương càng khiến nó trở nên sống động, Trần ma ma cao hứng, lập tức tạ ơn.

"Lễ mừng thọ của Định Quốc Công lão phu nhân là ngày sáu tháng chín, bà cho người thông báo để ba tỷ muội Châu Nhi biết, kêu bọn chúng chuẩn bị y phục và trang sức, đừng để xảy ra sơ sót gì."

"Vâng." Trần ma ma lập tức nâng bước ra ngoài.

.....

Dung Hoa vừa kêu Lê Hoa đuổi nha đầu của Tể Huy Viện về thì Thạch ma ma liền vào phòng: "Tiểu thư, Hà Vũ tới."

"Ừ, kêu hán tới thiên sảnh." Dung Hoa gác bút xuống, xoa xoa cổ tay, sau đó mới đi tới thiên sảnh.

"Tiểu nhân gặp qua tiểu thư."

"Mau đứng lên." Dung Hoa duỗi tay rồi đi tới chỗ ghé ngồi xuống, ánh mắt thâm đánh giá Hà Vũ.

Nam tử hơn ba mươi, mặt chữ điền, thân hình cao lớn cường tráng, hai mắt có thần, cảm giác đầu tiên thật sự không tồi.

"Hà thúc năm đó đi theo phụ thân, sau khi ông ấy mất, ta vẫn chưa thể chiếu cố mọi người, mấy năm nay thúc và người nhà có tốt hay không?"

"Tạ tiểu thư quan tâm, tiểu nhân và người nhà đều rất tốt." Hà Vũ trả lời.

Dung Hoa gật đầu, trực tiếp vào thẳng chủ đề: "Hôm nay ta tìm thúc tới là muốn hỏi Hà thúc có bằng lòng theo ta, giúp ta làm việc không?"

Hà Vũ kinh ngạc, vội khom người hỏi: "Tiểu thư có việc xin cứ phân phó."

"Ta có năm trăm lượng bạc, thúc cầm tiền này đi mua một mặt tiền, nơi đó sẽ dùng để kinh doanh các món đồ từ nam ra bắc. Vị trí của cửa hàng ở đâu do thúc cân nhắc, còn cả tiểu nhị và quán sự bên trong đều do thúc lựa chọn... Tốt nhất là trước năm mới có thể khai trương, muộn nhất là trước tháng hai năm sau."

Năm trăm lượng bạc đương nhiên không thể mua một mặt tiền ở phố Chu Tước, giống Lâu Ngoại Lâu càng không có khả năng, nhưng một nơi dễ buôn bán vẫn có thể mua được.

Vị trí của cửa hàng ở đâu, bài trí thế nào còn phải xem năng lực của hán.

Hà Vũ năm đó đi theo Diệp Thế Hiên, lúc này đương nhiên nhận ra tiểu thư đang cố ý thử hán, vì thế nhanh chóng duỗi tay nhận bạc: "Vâng, tiểu thư, tiểu nhân nhất định sẽ nhanh chóng hoàn thành."

"Ta sẽ đi nói với đại bá điều người tới chỗ ta, còn thế nữ của người ta cũng sẽ nói với đại bá mẫu tạm thời điều tới Hải Đường uyển."

"Tạ ơn tiểu thư." Hà Vũ ôm quyền, sau đó liền cáo lui.

Muốn cả nhà Hà Vũ dọn tới đây, Diệp Thế Lâm và Kỳ thị đều không làm khó. Ngày hôm sau, Hà Vũ mang con gái Xuân Thiên qua. Thế tử của hán mặt mày đều có tú khí, con gái mới sáu tuổi đã có đôi mắt to lấp lánh, mẹ con bọn họ tuy chỉ mặc y phục cũ nhưng lại vô cùng sạch sẽ, vừa vào phòng đã theo quy củ quỳ xuống hành lễ với Dung Hoa.

"Mau đứng lên đi." Dung Hoa nâng tay, cười nói, "Ta nên sớm quan tâm mọi người mới phải, mấy năm nay mọi người chịu khổ rồi."

"Tiểu thư quá lời." Thế tử của Hà Vũ vội nói, "Nô tỳ có thể nhận được ân huệ của chủ tử mới được làm việc trong phủ, cả nhà ăn no mặc ấm, tiểu thư ngàn vạn lần đừng nói như vậy."

Phụ phụ bọn họ quả thật đều không tồi. Dung Hoa gật đầu, ánh mắt lại nhìn Xuân Thiên: "Xuân Thiên mấy tuổi rồi? Bình thường hay làm gì?"

"Hỏi tiểu thư, Xuân Thiên sáu tuổi, bình thường sẽ giặt quần áo, quét rác, còn cả nhóm lửa." Xuân Thiên nhanh nhẹn trả lời.

"Thật ngoan." Dung Hoa cười tủm tỉm, sau đó lại kêu Hoa Lê đưa hồ lô đường mua bên ngoài cho cô bé.

Xuân Thiên quay đầu nhìn mẫu thân của mình, thấy thế tử Hà Vũ gật đầu, cô bé mới hành lễ, nói: "Đa tạ tiểu thư ban thưởng." Sau đó liền vui vẻ nhận lấy.

Dung Hoa hỏi chuyện thêm mấy câu, sau đó mới kêu Thạch ma ma dẫn hai người xuống an bài.

"Tiểu thư, nha đầu này quả thật không tồi, gân cốt thích hợp luyện võ, hơn nữa nô tỳ nhìn cử chỉ và hô hấp, hán đã luyện qua." Túy Đồng đột nhiên lên tiếng.

Lưu Tô ở bên cạnh cũng gật đầu.

Dung Hoa trầm tư, lại nói: "Nếu không kiêng kỵ, ngày thường các người chỉ điểm nó vài chiêu đi."

.....

Chớp mắt đã tới tháng chín.

Định Quốc Công Phụng gia là mẫu tộc của Hoàng hậu, Kỳ thị và Diệp lão phu nhân đương nhiên vô cùng coi trọng tiệc mừng thọ lần này, cho nên cẩn thận quan sát cách ăn mặc của ba tỷ muội, sau đó Diệp lão phu nhân mới lên tiếng kêu Kỳ thị dẫn bọn họ xuất phủ đi dự tiệc.

Khách khứa ra vào Quốc Công phủ nhiều như mây, sau khi thỉnh Quốc Công phu nhân và Phụng lão phu nhân, Phụng phu nhân mới cho người dẫn tỷ muội các nàng ra ngoài sân trời. Trong vườn, hoa phù dung nở vô cùng điểm lệ, khuê tú quý nữ càng đẹp hơn hoa, ai ai cũng vô cùng lộ lẩy.

Đang nói cười, một chúng công tử hoa y cầm phục tiến vào liền lọt vô mi mắt của chúng khuê tú, người đi đầu là một nam tử mặt mày tuấn lãng phong lưu phóng khoáng Định Quốc Công thế tử Phụng Húc.

Phụng Húc nói cười với đám người Lâm Luật, Dương Hựu, ánh mắt quét qua các vị cô nương trong sân liền dừng trên người Dung Hoa và Dương Mặc Tuyết một lúc, nhưng rất nhanh đã dời đi rồi dẫn mọi người vào trong phái kiến Phụng lão phu nhân.

Phụng Húc này là loại người gì? Đương nhiên là kẻ ăn chơi trác táng.

Dung Hoa nhũ mày quay đầu, lại nhìn nụ cười đặc biệt ôn nhu của Diệp Di Nguyệt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 46: Đánh ngất đi!

Diệp Di Nguyệt dịu dàng cười nói với Phụng Gia Nhu bên cạnh.

Dưới gối Phụng lão phu nhân có ba trai một gái, trưởng nữ, đại nhị tử và nhị nhi tử đều là con vợ cả, chỉ có tiểu nhi tử là con của di nương. Trưởng nữ gả vào hoàng gia chính là đương kim Hoàng hậu nương nương, đại nhị tử hiện giờ là Quốc Công gia, thê tử xuất thân từ Từ gia dòng dõi thư hương. Từ thị có một trai một gái, nhi tử Phụng Húc mười bảy tuổi, còn nữ nhi Phụng Gia Hinh năm nay vừa lên tám.

Phụng Gia Nhu tuy là trưởng nữ của Định Quốc Công nhưng lại là con vợ lẽ, nhưng vì muội muội còn nhỏ nên hôm nay Phụng Gia Nhu là người tiếp đãi khuê tú quý nữ bọn họ.

Phụng Gia Nhu xinh đẹp dịu dàng, đôi mắt quyến rũ và lời cuốn, quan hệ với Diệp Di Nguyệt thoát nhìn không tồi, hai người vừa cười vừa nói vô cùng thân mật.

Dung Hoa nhìn thoáng qua Phụng Gia Nhu, cũng đưa mắt nhìn cô nương bên cạnh.

Trong phòng truyền tới tiếng cười cao hứng của Phụng lão phu nhân, xem ra là vì vui mừng khi gặp mấy vị công tử. Chỉ một lát, Phụng Húc dẫn mọi người rời đi, lần này, ánh mắt hắn ta không hề nổi loạn, bộ dáng thập phần quy củ.

Thấy đám công tử trẻ tuổi như vậy, chúng khuê tú không khỏi đỏ mặt.

Ra khỏi đại viện, Phụng Húc phóng bước chân chậm lại sánh vai với Lâm Luật, thấp giọng: "Lâm huynh, thật có phúc khí." Nói xong hắn còn tấm tắc thêm mấy câu.

Chúng cô nương trong viện, người đẹp nhất chính là Ngũ cô nương Diệp gia và Dương Mặc Tuyết của An Quốc Công phủ.

Dương Mặc Tuyết kia... An Quốc Công là trọng thần trong triều, được Hoàng Thượng vô cùng trọng dụng, cho nên Dương Mặc Tuyết sớm đã bị cô mẫu nhìn trúng.

Vì vậy, Dương Mặc Tuyết chỉ có thể đứng nhìn từ xa.

Còn vị Ngũ cô nương Diệp gia kia... Phụ thân không còn, mà bá phụ lại chẳng phải trọng thần gì, chỉ có hôn sự với Lâm gia là khó giải quyết.

Có điều Phụng Húc là kẻ làm cán, vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua nhưng trong lòng đã cồn cào sôi ruột.

Nãy giờ Lâm Luật chưa từng coi hắn vào mắt, có điều... Nếu hắn thật sự giúp mình giải quyết phiền toái, vậy cũng không tồi! Lâm Luật liền quay đầu nhìn hắn: "Thích sao? Vậy cứ giữ lấy đi, có điều phải xử lý cho sạch sẽ."

Phụng Húc trừng lớn hai mắt, không tin vào lỗ tai của mình, nửa ngày sau mới hoàn hồn, thấp giọng: "Lâm huynh nói thật chứ?" Vốn dĩ đề cập tới hôn thê của người khác đã là rất mạo phạm, lại không ngờ Lâm Luật lại nói thích thì lấy đi. Thật sự có thể làm thế sao?

"Thật."

Phụng Húc lập tức cười tới lộ ra hàm răng trắng, duỗi tay gọi gã sai vặt tới dọn một phen.

.....

Yến hội nhanh chóng bắt đầu, Tứ hoàng tử đột nhiên tới nên mọi người đều phải ra bái kiến, sau đó Hoàng Thượng Hoàng hậu cùng các vị nương nương trong cung đều liên tục phái người tới đưa thọ lễ. Phương lão phu nhân mừng tới mặt mày đều hớn hớn, bộ dáng thập phần cao hứng.

Yến tiệc xong, Phương lão phu nhân dẫn mọi người tới sân khấu coi kịch.

Các vị phu nhân đương nhiên cùng lão phu nhân xem diễn, mà nhóm quý nữ phần lớn đều ngồi không được, vì thế tốp ba tốp năm kết bạn ra vườn dạo chơi.

So với việc nhàm chán nói chuyện với chúng khuê tú, Dung Hoa thả ở đây ngồi xem kịch, tuy không hiểu bọn họ hát cái gì, nhưng điệu bộ và công phu đều vô cùng tốt, tất cả đều là cảnh đẹp ý vui, cho nên Dung Hoa ngồi một góc vừa uống trà vừa xem diễn.

Vừa hát xong một đoạn, một nha đầu tới trước mặt Dung Hoa, uốn gối: "Nô tỳ Ngân Linh gặp qua Ngũ cô nương."

Ngân Linh hai mắt to tròn, nụ cười thập phần ngọt ngào thân thiết. Dung Hoa nhận ra nàng, nàng là nha đầu bên cạnh Phương Gia Hinh, vì thế liền cười hỏi: "Ngân Linh cô nương có chuyện gì sao?"

Ngân Linh cười đáp: "Diệp phu nhân và Lâm phu nhân đang nói chuyện, muốn gọi cô nương cùng qua đó."

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn một lượt, quả nhiên không thấy Ký thị và Lâm phu nhân.

Mẹ chồng tương lai kêu con dâu qua nói chuyện là điều hết sức bình thường, có điều Dung Hoa không có ý muốn đi, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ cách cự tuyệt.

"Đi đi, cẩn thận chiếu cố Ngũ cô nương." Phương phu nhân ở phía trước nghe thấy liền quay đầu cười, phân phó Ngân Linh.

"Vâng, phu nhân."

Mọi người đều quay đầu, khẽ cười nhìn Diệp Dung Hoa.

Phương lão phu nhân cũng nhìn nàng, từ ái gật đầu nói: "Đi đi."

Dung Hoa đành phải đứng dậy.

Hậu viện Quốc Công phủ núi giả đều làm từ kỳ thạch, hành lang gấp khúc dài vô tận, nước chảy róc rách, cảnh sắc thập phần mỹ lệ. Ngân Linh tươi cười, chu đáo giới thiệu xung quanh cho Dung Hoa.

Đi thêm một đoạn nữa, người càng thưa thớt.

Dung Hoa vội dừng bước.

Ngân Linh cũng dừng lại, cười nói: "Ngũ cô nương dừng sốt ruột, sắp đến rồi."

"Người phụng mệnh ai?" Dung Hoa nhìn nàng ta, hỏi.

"Ngũ cô nương cứ nói đùa, nô tỳ đương nhiên phụng mệnh Diệp phu nhân và Lâm phu nhân mời Ngũ cô nương qua đó. Chúng ta sắp tới rồi, chỉ cần đi qua cửa này liền tới, hiện tại hai vị phu nhân đang ở bên đình kia hóng mát." Tươi cười trên mặt Ngân Linh chưa từng thay đổi, nàng ta vừa nói vừa dẫn tay chỉ cửa ánh trăng phía trước.

"Người tưởng ta là kẻ ngốc sao?" Dung Hoa cười nhạo một tiếng, ánh mắt lạnh băng nhìn thẳng Ngân Linh.

Gương mặt Ngân Linh cứng đờ, cả người rét run, thái dương giữa trán chín lại bị một tảng mồ hôi bao phủ, nhưng nàng ta vẫn kiên quyết khẳng định: "Ngũ công nương, thật sự là Diệp phu nhân và Lâm phu nhân kêu nô tỳ mời người qua đó."

"Còn nói dối? Nói! Là ai kêu người dẫn tiểu thư nhà ta tới đây?" Túy Đồng đi lên trước.

Ngân Linh quỳ xuống, nức nở: "Ngũ cô nương, nô tỳ không nói dối, là Diệp phu nhân và Lâm phu nhân kêu nô tỳ mời người qua đó mà!"

Còn mạnh mẽ! Túy Đồng quay đầu nhìn Dung Hoa, ôm quyền: "Tiểu thư, chi bằng..."

"Đánh ngất rồi ném đi đi." Dung Hoa nhìn xung quanh, ánh mắt dừng lại ở bụi hoa cúc gần đó.

Hôm nay dù sao cũng là thọ thần của Phương lão phu nhân, để xảy ra án mạng cũng không được tốt. Nha đầu này mục đích vốn không đơn thuần, đánh ngất đi coi như là nể mặt của bà ấy.

Tuy mọi người đều biết nàng ta dẫn nàng tới đây, nhưng Dung Hoa không sợ, hơn nữa Phương gia cũng không thể vì một nha đầu ngất xỉu mà làm khó

khách.

Sắc mặt Ngân Linh trắng bệch, hoảng sợ ngẩng đầu nhìn Diệp Dung Hoa: "Ngũ cô..."

Lời còn chưa dứt, Túy Đồng đã đánh nàng ta ngất xỉu, sau đó kéo nàng ta ném vào bụi hoa, vỗ tay: "Xong rồi!"

Lưu Tô vẫn luôn đứng cạnh Dung Hoa sắc mặt đột nhiên thay đổi, cảnh giác uay đầu, ánh mắt nhìn về phía con đường mà bọn họ vừa đi: "Ai?"

Một cô nương mặc váy màu đỏ từ núi giả cách đó không xa đi ra, tuổi tác khoảng mười lăm mười sáu, dung mạo đoan chính thanh nhã, làn da mặt ửng hồng, ánh mắt tú lệ mang theo anh khí.

Đây là... Nữ nhi của Đồng tướng quân Đồng Ngọc Lan!

Dung Hoa mỉm cười nhìn nàng, trong đầu thầm nghĩ, nàng ấy không phải đã thấy hết rồi chứ?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 47: Đêm tối gió gào

Đồng tướng quân tuy là thân tín của Hoàng Thượng nhưng lại xuất thân nghèo hèn, ở kinh thành không có căn cơ, mà tiểu thư Đồng gia Đồng Ngọc Lan này lại có tiếng thích giờ đào múa kiếm, chúng quý nữ đều ngại xuất thân đê tiện của nàng nên không muốn kết giao. Mà phụ thân mất, mẫu thân tái giá, Dung Hoa phải dựa vào gia đình đại bá để sống qua ngày, cho nên chúng quý nữ cũng coi nàng không thuộc tầng lớp.

Vì vậy lúc này, Dung Hoa có nói chuyện với Đồng Ngọc Lan một lát.

"Đồng tiểu thư." Dung Hoa mỉm cười.

Đồng Ngọc Lan duỗi tay đưa ngón cái ra trước: "Làm tốt lắm! Ngoài kia diễn cái gì mà cứ ê ê a a khiến ta đau cả đầu, Ngũ cô nương cũng biết bọn họ không thích ta, cho nên ta mới một mình ra ngoài, lại không ngờ thấy cô nương đi về phía này." Nàng cười sáng khoái, "Chúng ta cũng coi như đồng bệnh tương liên, cho nên ta mới lại đây xem một chút..."

Tuy chỉ nói chuyện mấy câu nhưng ấn tượng cũng không tệ, có điều Dung Hoa nhìn thấy được nàng ấy vì lo lắng nên mới tới đây. Nàng uốn gối, cảm kích nói: "Đa tạ."

"Khách khí, nhưng xem ra mọi người cũng không cần tới ta." Đồng Ngọc Lan nhìn Túy Đồng và Lưu Tô, tán thưởng, "Thân thủ không tệ."

Đồng Ngọc Lan lại cười cười nhìn Dung Hoa, nhún vai: "Yên tâm đi, ta không nhìn thấy gì cả, đi trước một bước đây." Nói xong không đợi Dung Hoa trả lời, nàng đã xoay người rời đi.

Thật đúng là... Một cô nương thẳng thắn nhiệt tình đáng yêu. Dung Hoa khẽ cười, sau đó lại nhìn Lưu Tô: "Qua bên kia xem rốt cuộc là ai, ta và Túy Đồng vừa đi vừa chờ người, cẩn thận một chút, đừng để bị phát hiện."

"Dạ." Lưu Tô nhận lệnh, lập tức cất bước đi qua cửa ánh trăng.

Khoảng thời gian dùng một ly trà, Lưu Tô đã trở về, nói: "Bên kia có đình hóng gió, tuy màn treo rũ xuống nhưng bên trong lại không có ai, điều kỳ lạ là thức ăn hương đều có đủ, xung quanh chỉ có một mình gã sai vặt của Phương thế tử canh gác."

"Phương thế tử?" Dung Hoa cũng không mấy kinh ngạc.

"Vâng." Chúng công tử và sai vặt đi theo trong yến hội nhiều vô số kể, có điều thân là ám vệ, khả năng quan sát đương nhiên không bình thường, vì thế Lưu Tô gạt đầu khẳng định, tiếp tục, "Nô tỳ hỏi gã sai vặt kia, hắn nói là Phương thế tử mời tiểu thư qua dùng trà."

"Thật không biết xấu hổ! Tiểu thư, nô tỳ đi tra xem có ai nhúng tay vào không?" Túy Đồng giận dữ.

Phương Húc là người Phương gia, hắn muốn làm chuyện xấu đương nhiên vô cùng dễ dàng, không ngờ hắn lại cảm thấy như vậy, ngay cả nha đầu của đích muội Phương Gia Hình cũng dám lợi dụng.

Dung Hoa bình tĩnh lắc đầu: "Lưu Tô, người lặng lẽ đưa nha đầu kia tới đình gió đi."

Đây là Định Quốc Công phủ, là mẫu gia của Hoàng hậu đương triều, Chu Hành bí mật hồi kinh, nàng không thể để Túy Đồng và Lưu Tô mạo hiểm, kéo xuống nước.

Chuyện lần này hẳn có hậu chiêu, nàng cũng không phải kẻ mềm mỏng, đưa Ngân Linh tới, chờ Quốc Công phu nhân tới thu dọn. Phương phu nhân chỉ có một nam một nữ, có người dám tính kế địch nữ của mình, bà ấy có thể bao dung sao?

Lưu Tô gật đầu rồi đi, sau đó rất nhanh đã trở về.

Dung Hoa mỉm cười dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Đi được một lát thì gặp chúng quý nữ du ngoạn sân vườn, Dung Hoa dừng bước, ánh mắt nhìn qua Kỳ thị và Lâm phu nhân đang từ hành lang bên phải tới đây.

Trên mặt hai người đều mang ý cười, xem ra trò chuyện vô cùng vui vẻ, bên cạnh có Diệp Di Châu Diệp Di Nguyệt và Lâm Nguyệt, bọn họ cũng nói chuyện cũng rất hào hứng.

Tươi cười trên mặt tăng lên vài phần, Dung Hoa đi tới: "Bá mẫu."

Đoàn người lập tức dừng bước.

Diệp Di Nguyệt cả kinh nhìn nàng, trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, buột miệng hỏi: "Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?"

"Lục muội, ta ở đây kỳ quái lắm sao?" Dung Hoa tươi cười nhìn Diệp Di Nguyệt, hai mắt long lanh lại phóng ra hàn khí dày đặc, "Hay là muội cảm thấy ta ở nơi khác thích hợp hơn?"

Có thể tiến cung hay không còn chưa nắm rõ, nhưng chỉ có hủy hoại hoàn toàn danh dự của nàng Diệp Di Nguyệt mới cảm thấy an tâm! Nàng ta siết chặt khăn tay, ủy khuất nhìn nàng, hốc mắt ửng đỏ: "Ngũ tỷ tỷ."

"Dung nha đầu, Nguyệt nha đầu, không được mất quy củ, có gì trở về rồi nói." Kỳ thị mắng một câu, sau đó lại quay đầu, "Để phu nhân chê cười rồi."

"Xem ra Ngũ cô nương và Lục cô nương vô cùng thân thiết." Lâm phu nhân khách sáo một câu.

Kỳ thị mỉm cười duỗi tay kéo Dung Hoa tới: "Dung nha đầu mau tới chào Lâm phu nhân đi."

"Lâm phu nhân." Dung Hoa đoan trang uốn gối hành lễ.

Quy củ thì có, nhưng thân thiết lại không đủ, cả người đều tản ra một cỗ hơi thở xa lạ. Lâm phu nhân khẽ nhíu mi, mỉm cười nâng tay: "Hải tử ngoan, mau đứng dậy đi."

Dung Hoa quay đầu chào Lâm Nhược, sau đó khách sáo duy trì khoảng cách.

Gặp mẹ chồng và em chồng tương lai, nàng cũng không nên lấy lòng hay sao? Trong lòng Lâm phu nhân càng không cao hứng, lấy khăn xoa xoa thái dương, nói với Kỳ thị: "Bọn ta rồi đi cũng một lúc, nên trở về rồi."

Kỳ thị đương nhiên không dám ngăn cản.

Diệp Di Nguyệt bên cạnh không dám hé răng.

Vừa về trước sân khấu xem kịch, không ít phu nhân tươi cười nhìn Lâm phu nhân và Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa không để ý, chỉ bình tĩnh ngồi xuống vị trí cũ.

Uống được nửa chung trà, một bà tử lẳng lặng tới chỗ Phương phu nhân, cúi đầu thì thầm vài câu.

Sắc mặt Phương phu nhân không hề thay đổi, nhưng ánh mắt lại hiện lên một tia phẫn nộ, thấp giọng một câu, bà tử kia lại lẳng lặng lui ra ngoài.

Gió vẫn êm sóng vẫn lặng, dần dần khách nhân đứng dậy cáo từ. Kỳ thị cũng mang tỷ muội Dung Hoa về phủ.

Thời điểm trở về, đoàn người qua thính an Diệp lão phu nhân trước, bà ta hỏi thăm tình hình yến hội một lát rồi mới cho mọi người về phòng.

.....

Cuối ngày mùa thu lạnh lẽo như nước, mây đen che trắng, đêm tối gió gào.

Dung Hoa lấy ra thanh chủy thủ, lại cất vào áo, xoay người không thấy Lưu Tô trong phòng, liền hỏi: "Lưu Tô đâu?"

"Đang ở bên ngoài." Túy Đồng trả lời.

Thạch ma ma đang cùng Lê Hoa sửa sang giường đệm cũng ngừng đầu, hỏi: "Tiểu thư muốn lấy gì sao? Lão nô giúp người lấy."

Dung Hoa lắc đầu, cười nói: "Ta có chút việc muốn tìm Lục muội, nên muốn Túy Đồng và Lưu Tô theo ta tới Lưu Vãn các một chuyến."

"Bây giờ sao?" Thạch ma ma nhìn bóng đêm bên ngoài cửa sổ, buông gối trong tay xuống, đứng dậy cầm áo khoác phủ thêm cho Dung Hoa, "Tiểu thư về sớm một chút."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, sau đó dẫn Túy Đồng và Lưu Tô tới Lưu Vận các.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 48: Một đêm đáng sợ

"Tỷ ta tới làm gì? Không gặp, không gặp!" Từ lúc ở Định Quốc Công phủ Diệp Di Nguyệt đã bắt đầu thấp thỏm lo sợ, lúc này nghe nha đầu báo Dung Hoa tới, liền cất cao giọng, "Ta không gặp tỷ ta, kêu tỷ ta về đi!"

Ai biết nha đầu chết tiệt kia tới đây như vậy? Còn trẻ thế này!

"Tức giận như vậy? Là ai chọc giận Lục muội sao?" Một giọng nói ôn nhu vang lên.

Diệp Di Châu quay đầu nhìn Dung Hoa một thân váy áo xanh lá nhẹ nhàng đi vào, hai mắt lập tức mở to: "Tỷ... Tỷ... Tỷ vào đây bằng cách nào?" Nàng ta rống giận, "Nô tài đáng chết, không có lệnh của ta, ai cho các người để người ngoài vào phòng? Kéo ra ngoài đánh chết cho ta!"

"Đương nhiên là đi vào rồi." Dung Hoa không chút khách khí ngồi xuống, Túy Đồng đuổi tay rút cho nàng ly trà, sau đó lui xuống đứng cạnh Lưu Tô.

Ngoài cửa im ắng không chút tiếng động.

Linh Đương và Linh Nhi sốt ruột đưa mắt ra ngoài xem rốt cuộc là có chuyện gì, nhưng bọn họ không ai dám rời khỏi Diệp Di Nguyệt, hiện tại chỉ đành đứng sau chờ nàng ta ra lệnh.

"Tỷ làm gì người bên ngoài rồi hả?" Diệp Di Nguyệt trừng mắt nhìn Dung Hoa.

"Không thể nào cả." Dung Hoa cầm ly trà, lắc đầu.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ..." Diệp Di Nguyệt tức giận tới nói không thành tiếng, hai mắt uồn uồn, "Ngũ tỷ tỷ, tuy tỷ là đích tỷ của muội nhưng cũng không thể không nói đạo lý như vậy. Tỷ sao có thể không nói với muội một tiếng mà xông vào phòng chứ?"

Dung Hoa không hề tức giận, thối thối ly trà rồi uống một ngụm, mỉm cười: "Thì ra muội cũng biết cái gì là có lý, cái gì là vô lý. Hôm nay ở Quốc công phủ, muội đã làm gì hả? Âm ngoan độc ác hay là tâm địa rắn rết?"

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt lập tức trắng bệch: "Muội không biết tỷ tỷ đang nói gì cả."

Dung Hoa gác ly trà lên bàn, vươn tay xoa xoa hoa văn trên cổ tay áo, không nhanh không chậm mà nói: "Lục muội không biết lời của ta có ý gì sao? Chẳng lẽ muốn ta tìm người tới đây đòi chất, muội mới có thể nhớ lại?"

Diệp Di Nguyệt nắm chặt hai tay thành nắm: "Tỷ muốn làm gì? Ngũ tỷ tỷ, đừng tưởng tỷ lớn tuổi hơn ta thì muốn làm gì thì làm!"

"Ta cũng chẳng muốn làm gì cả." Dung Hoa vừa nói vừa đuổi tay lấy thanh chùy thủ sớm đã chuẩn bị.

"Ngũ tỷ tỷ, tỷ..." Diệp Di Nguyệt sợ hãi nhìn Diệp Dung Hoa, hét lớn, "Người đâu? Có ai không?"

"Sao vậy? Sợ hả?" Dung Hoa cười trào phúng, "Cứ lớn tiếng đi, tốt nhất là gọi tổ mẫu tới, ta thật muốn xem nếu tổ mẫu biết chuyện người hợp mưu với người ngoài hủy hoại thanh danh của ta, bà ấy sẽ làm thế nào?"

Hôm nay chuyện ở Quốc Công phủ, Diệp Di Nguyệt đương nhiên không thoát khỏi quan hệ, bởi vì phản ứng khi đó của nàng ta đã chứng minh tất cả.

Nếu Diệp lão phu nhân biết Diệp Di Nguyệt cùng người ngoài tính kế với nàng, không biết sẽ có thái độ gì nhỉ?

Nàng là đích nữ của Diệp gia, thanh danh của nàng một khi bị hủy hoại sẽ liên lụy tới Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, hơn nữa còn ảnh hưởng tới hôn nhân của mấy huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng.

Diệp lão phu nhân sẽ bỏ qua cho Diệp Di Nguyệt sao? Không thể nào!

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt càng lúc càng tái nhợt, thái dương rờn rờn mồ hôi lạnh: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ đừng ngấm máu phun người! Muội không làm gì cả, tỷ đừng vu oan cho muội."

Linh Đàng và Linh Nhi cũng run rẩy: "Ngũ tiểu thư, người đừng làm vậy." Nói xong, bọn họ lập tức muốn chạy ra ngoài.

Lưu Tô bước lên chần ngang, một tay đè vai một người. Bọn họ bị đè xuống, không thể động đậy. Hai người là đại a đầu bên cạnh Diệp Di Nguyệt, nếu nàng ta xảy ra chuyện, các nàng chắc chắn trốn không khỏi trách nhiệm, vì thế quý xuống xin tha: "Ngũ tiểu thư tha mạng, cho dù tiểu thư nhà nô tỳ có chộc người tức giận thế nào, xin người hãy nể mặt lão gia quá cố, đừng so đo nữa."

Chủ tớ ba người nữa câu cũng không nhắc tới chuyện ở Định Quốc Công phủ hôm nay.

"Chưa làm gì sao?" Dung Hòa khẽ cười, "Diệp Di Nguyệt, người muốn trèo cao gả cho Lâm Luật, ta không để ý, chỉ cần người có bản lĩnh đoạt lấy là được, nhưng người đáng lẽ không nên tính kế với ta!"

"Diệp Dung Hoa, người đừng ở đây ăn nói vậy, hồ ngôn loạn ngữ!"

"Ta ăn nói vậy, hồ ngôn loạn ngữ sao?" Xẹt một tiếng, Dung Hoa rút thanh chủy thủ khỏi vỏ, "Diệp Di Nguyệt, người còn muốn phủ nhận?"

"Ta..." Cả người Diệp Di Nguyệt phát run, "Người... Người điên rồi."

Dung Hoa đưa mắt nhìn thanh chủy thủ trong tay, nói: "Ta đột nhiên cảm thấy ngón tay cũng không tồi."

"Ngũ tiểu thư, đừng..." Linh Đàng và Linh Nhi hoảng sợ cầu xin.

Diệp Di Nguyệt run rẩy như lá rụng mùa thu, ngón tay theo bản năng rút vào ống tay áo: "Điên rồi... Người điên rồi..."

Bỗng một mùi hăng hăng xông thẳng vào mũi.

Dung Hoa chăm biết nhìn một mảng ướt lớn trên váy của Diệp Di Nguyệt.

Lưu Tô và Túy Đồng cũng nhìn qua, Linh Đàng và Linh Nhi cũng ngẩng đầu nhìn.

Diệp Di Nguyệt cúi đầu, khuôn mặt trắng bệch nhiễm một tầng đỏ xấu hổ. Nàng ta ngẩng đầu nhìn Dung Hoa, yết hầu như bị thứ gì đó bóp nghẹn, một chữ cũng không thể nói ra, chỉ biết ngả nhào xuống đất.

"Tiểu thư." Linh Đàng và Linh Nhi vội bò qua.

Gan bé vậy sao?

Dung Hoa lắc đầu, đứng dậy.

"Ngũ... Ngũ tiểu thư." Linh Đàng và Linh Nhi ôm chầm Diệp Di Nguyệt, run rẩy nhìn Diệp Dung Hoa như trông thấy quỷ.

Dung Hoa liếc nhìn bọn họ, thu lại chủy thủ vào vỏ: "Chúng ta đi." Sau đó, nàng mang Túy Đồng và Lưu Tô ra ngoài.

Ba người vừa ra khỏi phòng, bên trong lập tức truyền tới tiếng kêu hoảng loạn của Linh Đàng và Linh Nhi.

Tiếng nháo loạn dần cách xa, bong đêm an tĩnh chỉ còn tiếng bước chân của ba người, chỉ là an tĩnh đến mức quá quý giá.

Túy Đồng và Lưu Tô đi cạnh bảo vệ Dung Hoa. Nàng quay đầu, thấp giọng hỏi: "Có người sao?"

Kẻ này đương nhiên không phải gia đình trong Diệp phủ.

Túy Đồng nghiêm túc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 49: Bó cục

Trái tim Dung Hoa căng chặt, tựa hồ chỉ còn nghe được tiếng thờ của ba người các nàng. Trầm tư một lát, nàng mới thấp giọng hỏi: "Các người nắm chắc mấy phần?"

"Bốn người, hai người không phân cao thấp với bọn nô tỳ, hai người còn lại có vẻ không bằng." Túy Đồng cũng thấp giọng đáp.

"Cứ để yên trước đã." Dung Hoa nắm chặt thanh chủy thủ trong tay, phòng ngừa vạn nhất.

Hải Đường uyển vốn cách xa nơi này, nếu chờ gia đình trong phủ tới, sợ là không kịp. Hiện tại, an toàn là trên hết.

Ba người tiếp tục lên đường, có điều đối phương không hề ra tay.

Đi thêm một đoạn, Lưu Tô lên tiếng: "Bọn họ đi rồi."

Dung Hoa lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nàng đưa tay xoa xoa lồng ngực buốt lạnh ướt một mảng mồ hôi.

Trở về Hải Đường uyển, tắm gội rửa mặt xong Dung Hoa mới cảm thấy ấm lên, cho đám người Thạch ma ma và Lê Hoa trở về, nàng chỉ giữ hai người Túy Đồng và Lưu Tô ở lại.

Túy Đồng vừa buông màn trước, vừa nhủ thầm nói: "Không biết là người của Bạch gia hay Lâm gia nữa? Cũng không biết có phải kẻ khách không? Tiểu thư, từ nay nô tỳ và Lưu Tô sẽ không rời người một bước, buổi tối cũng sẽ ở đây canh giữ cho người."

"Ừ." Dung Hoa cũng đồng ý, rầu rĩ nói, "Rất có khả năng là người của Bạch Lãm."

Trừ bỏ hấn, nàng thật không nghĩ ra kẻ nào lại đi làm chuyện này. Nếu bọn người Lâm Luật muốn làm như vậy, bọn họ sớm đã ra tay, cần gì chờ tới ngày này?

Không động thủ, nghĩa là bọn họ không muốn nháo lớn.

Dung Hoa đưa mắt nhìn Lưu Tô đang trải chăn dưới đất: "Lưu Tô, chuyện của Bạch gia tìm hiểu kỹ một chút, nếu cần thì cứ dùng thêm thời gian, đến lúc ra tay phải làm thật lớn, khiến Bạch Lãm không còn tâm trí nghĩ tới chuyện hại ta."

"Vâng." Lưu Tô ngừng động tác, gật đầu.

.....

Diệp Di Nguyệt hoảng sợ không nhẹ, tới nửa đêm mới đi vào giấc, không bao lâu liền sốt cao không hạ, cũng may mấy ngày nay Diệp Cẩm Bạc cũng bị bệnh, Kỳ thị không yên tâm nên kêu đại phu ở lại, cho nên mới sáng sớm, Linh Đương đã phái nha đầu bẩm báo Kỳ thị, mời đại phu tới bắt mạch cho nàng ta.

Buổi trưa Lan di nương mới biết tin Diệp Di Nguyệt bị bệnh, vội vàng tới Lưu Vân các.

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt tái nhợt, vừa thấy Lan di nương tới thì nước mắt liền trào ra, ủy khuất gọi: "Nương."

"Nguyệt Nhi, sao lại bệnh như vậy?" Nhìn người nằm trên giường, Lan di nương cũng hoảng sợ, đau đớn cầm tay nàng ta, "Nữ nhi đáng thương của ta."

"Nương... Nương..."

"Ngoan, không sao rồi, đã có nương ở đây." Lan di nương trấn an một lúc Diệp Di Nguyệt mới ngừng khóc, có điều nước mắt vẫn không thể ngừng rơi.

Khuyên nữ nhi xong, Lan di nương mới nghiêm khắc nhìn Linh Đương và Linh Nhi.

Hai người vì chuyện tối qua mà chịu kinh hách không ít, đã vậy suốt đêm còn phải chăm sóc Diệp Di Nguyệt, giờ phút này bộ dáng vô cùng tiều tụy.

Vừa thấy Lan di nương nhìn mình với đôi mắt hình viên đạn, bọn họ lập tức quỳ xuống, chuyện hôm qua không dám nhắc tới, chỉ xin tha: "Nô tỳ đáng chết."

"Vô dụng, các người chăm sóc tiểu thư thế nào vậy hả?" Sức khỏe nữ nhi quan trọng, Lan di nương chỉ tức giận mắng một câu, rồi hỏi, "Đại phu nói thế nào? Có nghiêm trọng không?"

"Đại phu nói tiểu thư bị nhiễm phong hàn, uống thuốc thì sẽ không sao." Linh Đương đáp.

Lan di nương phát tay kêu bọn họ ra ngoài, sau đó quay đầu cười dịu dàng nhìn Diệp Di Nguyệt, cầm khăn lau mồ hôi trên mặt, mềm nhẹ hỏi, "Có muốn ăn gì không? Nương đi làm cho con nhé."

Diệp Di Nguyệt nức nở: "Nương... Là Ngũ tỷ tỷ... Là Ngũ tỷ tỷ dọa con..." Nhớ lại cảnh tối qua, nàng ta lại không thể không chế được, đôi mắt lộ ra tia ngoan độc và hận ý.

Lan di nương nhìn lướt qua căn phòng, vội vàng phát tay kêu tất cả lui xuống, lúc này mới trầm giọng hỏi: "Sao vậy?"

"Nương, con cũng không biết tỷ ta nổi điên gì nữa..." Diệp Di Nguyệt khóc lóc kể lại sự tình tối qua, "Con hận tỷ ta, lần trước sao tỷ ta không chết đi chứ?"

Sắc mặt Lan di nương lập tức âm trầm: "Tiện nhân! Chẳng qua là loại không rõ lai lịch, ả ta cũng dám đối với con như thế!"

Diệp Di Nguyệt mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi: "Nương, người nói cái gì? Loại không rõ lai lịch? Ý người là Diệp Dung Hoa không phải nữ nhi của cha?"

Điều đó không phải có nghĩa là nàng ta chẳng qua là nữ nhi của phụ thân thôi sao? Thân phận còn thấp hơn nàng?

Lan di nương vội vàng bịt miệng nàng lại: "Cẩn thận, đừng để người ngoài nghe thấy."

"Con sợ gì chứ? Người sợ phải là Diệp Dung Hoa mới đúng!" Diệp Di Nguyệt tức giận mắng. Diệp gia nuôi dưỡng nàng ta lâu như vậy, thì ra chỉ là loại đầu đường xó chợ, đã vậy còn dám dọa nàng, nàng tuy là con vợ lẽ nhưng vẫn là huyết mạch của Diệp gia!

"Nương chỉ đoán vậy thôi, cũng không có chứng cứ." Lan di nương thận trọng phân tích, "Cho nên con cứ coi như chưa nghe tới chuyện này, phụ thân con làm người cẩn thận, lúc sinh thời còn đặc biệt yêu thương Ngũ tỷ của con... Không có căn cứ thì đừng nói ra ngoài, tới lúc đó người chịu thiệt không phải nàng ta mà là con đây! Nguyệt Nhi, con không thể hành động thiếu suy nghĩ, có biết không?"

Diệp Di Nguyệt gật đầu, hai mắt nổi lên lửa giận, gương mặt tái nhợt lộ ra một tia huyết sắc kỳ dị.

Hiện tại thân thể Ngọc di nương quan trọng, cho nên Lan di nương không dám ở lâu, ngồi thêm một lúc liền trở về.

.....

"Nô tỳ đã tra xét tiền thu và chi phí của Diệp phủ, Diệp phủ hiện tại sớm đã không bằng trước kia..." Túy Đồng đem tình hình của Diệp phủ bẩm báo với Dung Hoa, "Đại phu nhân còn cho vay nặng lãi."

Cho vay nặng lãi?

Dung Hoa nhướng mày.

Túy Đồng bổ sung một câu: "Chuyện này chỉ mới bắt đầu cách đây hai tháng."

Hai tháng? Là lúc nàng xảy ra chuyện? Hóa ra Kỳ thị cầm bán nàng sao?

"Bà ta tự mình làm hay hợp tác với ai?"

"Ban đầu có người đi cùng, nhưng hiện tại chỉ có một người."

Dung Hoa gõ gõ ngón tay lên bàn: "Người sắp xếp hai người tiếp xúc với bà ta đi."

Túy Đồng gật đầu, sau đó lại cười nói: "Đúng rồi, tiểu thư Phương gia Phương gia nhu bị bệnh, Phương thế tử nói muốn đi Tướng Quốc Tự cầu phúc cho Phương lão phu nhân."

Là thật sự bị bệnh và đi lễ Phật hay là tự ý làm bậy, trong lòng Dung Hoa rõ nhất. Nàng cười cười, cũng không bình luận nhiều. Vừa đứng dậy rời khỏi thư phòng, Lê Hoa chạy tới, thấp giọng: "Tiểu thư, Tam thiếu gia tới."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 50: Chua xót

"Tam thiếu gia nói tới mượn sách, nô tỳ đã kêu ngài ấy chờ trước cửa viện."

"Không gặp!" Sách gì ở đây? Dung Hoa lạnh giọng.

Lần trước chỉ cho hắn ngủ ngoài trời một đêm đã là tận tình tận nghĩa, hiện tại hắn còn mặt mũi tới đây tìm nàng hay sao?

Lê Hoa đáp: "Vâng."

"Tam thiếu gia, ngài trở về đi." Lê Hoa không tìm cái cớ gì, trực tiếp nói.

"Ngũ muội muội..." Diệp Cẩm Bạc ưu sầu đưa mắt nhìn vào trong Hải Đường uyển, hỏi, "Ngũ muội muội, muội ấy... Vẫn tốt chứ?"

"Tiểu thư đương nhiên rất tốt, nam nữ khác biệt, Tam thiếu gia tuy là đường huynh của người nhưng ngài là người đọc sách, hẳn hiểu đạo lý nam nữ này rõ hơn nô tỳ, cho nên thỉnh Tam thiếu gia tự trọng." Lê Hoa nói chuyện không chút khách khí, sau đó uốn gối xoay người vào trong, phân phó bà tử đóng cửa lớn lại.

Nhìn cánh cửa đóng chặt, Diệp Cẩm Bạc như bị ăn hoàng liên (1), cả người chua xót. Hắn bị bệnh mấy ngày, mắt trông mong hy vọng Ngũ muội muội ghé thăm, nhưng đừng nói là tự mình tới, ngay cả bà từ nha đầu cũng không thấy tới.

Hắn biết chuyện hôm đó là do bản thân đường đột, còn không phải là uống rượu làm bậy sao? Hơn nữa một câu hắn cũng chưa để lộ, tuy mẫu thân sớm đã hạ lệnh cấm, nhưng càng ngày tình cảm của hắn dành cho nàng không thể không chế được.

Nàng sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Lột sạch đồ, vứt hẳn ở ngoài cả đêm không nói, ngay cả khi hắn bị bệnh phải nằm liệt giường cũng không tới thăm.

Hôm nay tinh thần vừa tốt lên một chút, hắn cường chống chính mình tới đây, nhưng nàng ngay cả cửa lớn cũng không cho hắn vào.

Trong lòng Diệp Cẩm Bạc thật sự vô cùng chua xót.

"Thiếu gia, hay là về đi." Gia đình Tư Tiên nhìn khuôn mặt tái nhợt của Diệp Cẩm Bạc, không khỏi lo lắng.

Diệp Cẩm Bạc ngẩng ra cả nửa ngày mới xoay người: "Ừ, về đi."

Nán lòng thoát chí khiến bệnh tình lại nặng thêm, Kỳ thị vừa nghe tin liền lập tức trở về Tề Huy viện.

"Nghe nói sau khi Tam thiếu gia tới Hải Đường uyển, lúc trở về thì bị bệnh lại." Vừa vào phòng, Trần ma ma lập tức bẩm báo.

"Lại là nha đầu chết tiết kia!" Kỳ thị tức giận mắng một câu.

"Ngũ tiểu thư không chịu gặp Tam thiếu gia, Tam thiếu gia đứng chờ ngoài cửa một lúc mới trở về."

"Muội muội sao có thể không để ý tới đường huynh của mình chứ hả?" Từ nhỏ Diệp Cẩm Bạc đã đối tốt với Dung Hoa, Kỳ thị vô cùng mất hứng, tuy không thể trực tiếp ngăn cản nhưng rốt cuộc bọn họ vẫn là đường huynh muội.

"Phu nhân..." Trần ma ma định nói gì đó, nhưng lại đè ép hoài nghi trong lòng, uyển chuyển nói, "Ngũ tiểu thư từ nhỏ đã không có cha, bị mẫu thân vứt bỏ, Tam thiếu gia thiện tâm nên thương tiếc tiểu thư vài phần thôi."

"Bạc Nhi mang bệnh tật trên người tới gặp nha đầu kia, nó thì hay rồi, ngay cả cửa cũng không cho vào." Nhi tử của mình đương nhiên là tốt nhất, nha đầu chết tiết kia chắc chắn là kẻ lạnh lùng! Kỳ thị không nghĩ ngờ hắn, chỉ mắng Dung Hoa.

"Cũng nhờ phu nhân dạy bảo tốt."

Nghe vậy Kỳ thị cũng nguôi ngoai đôi chút, ha ha cười: "Ta chỉ hy vọng huynh đệ bọn chúng sang năm có thể đỗ đạt cao trung rồi sớm định hôn sự, tới lúc đó ta cũng có thể ngồi chờ bồng cháu." Dứt lời, Kỳ thị lại hỏi, "Đúng rồi, chuyện ta kêu ma ma hỏi thăm đã có tin gì chưa?"

"Hiện tại thì chưa, qua khoảng hai ngày nữa sẽ có."

"Ừm, mấy tháng nữa là tới tuyển tú, nên sớm mời người về phủ, để Châu Nhi cẩn thận chuẩn bị." Kỳ thị dặn dò một câu.

Qua mấy ngày, Kỳ thị mời được ma ma họ Khúc tới Diệp phủ. Khúc ma ma trông rất hiền từ, hòa ái dễ gần, đã từng ở trong cung hầu hạ Tề Quý phi.

"Châu Nhi, mau qua chào Khúc ma ma đi." Kỳ thị cười nói.

"Khúc ma ma." Diệp Di Châu đứng lên.

"Tiểu thư khách khí rồi." Khúc ma ma vội tránh người, ánh mắt thăm quan sát dáng người quyến rũ của Diệp Di Châu, khóe miệng mang theo ý cười.

Trò chuyện thêm một lát, Khúc ma ma liền đi theo Diệp Di Châu về Trà Tương cư.

.....

"Khúc ma ma trước kia từng hầu hạ Tề Quý phi, mị thuật vô cùng am hiểu." Túy Đồng bẩm báo.

Mị thuật?

Dung Hoa không khỏi bật cười.

Kỳ thị mời Khúc ma ma này tới dạy dỗ Diệp Di Nguyệt là muốn biến nàng ta thành bộ dáng lăng lợ giống kỹ nữ sao? Thật không còn gì để nói.

"Tiểu thư, đây là đồ công tử sai người đưa tới." Lưu Tô vào phòng, đưa cho Dung Hoa một hộp gấm nhỏ.

Dung Hoa cúi tay nhận lấy, bên trong là một phong thơ, còn cả khế ước nhà đất, bên trên có viết tên của nàng. Vị trí chính là nơi chỗ giao của thành

Đông và thành Nam.

Đông quý tây phú, nơi này rất tốt.

Chu Hành đem tình hình nhà cửa cùng mọi chuyện cẩn thận nói trong phong thơ đó.

Xem xong, Dung Hoa mới nói với Lưu Tô: "Ta không thể ra ngoài được, vất vả cho Liễu công tử rồi."

Nếu đã là Chiêu Vương, lại có Lâu Ngọc Lâu trước mắt, nàng chẳng lẽ còn không tin vào năng lực của y nữa sao?

Lâu Ngoại Lâu còn đang tu sửa, nhà cửa bên kia cũng đang khua chiêng gõ mõ tiến hành, rất nhanh Hà Vũ cũng có tin tức.

Vị trí cửa hàng vô cùng thuận lợi, mặt tiền thì khỏi bàn, Hà Vũ chỉ dùng ba trăm lượng đã có thể mua được một chỗ ở Vân Hòa, là đoạn đường phố xá sầm uất. Hắn mời một chương quầy và tiểu nhị về, số tiền còn lại để dành cho việc khẩn cấp.

Dung Hoa không ra ngoài xem, nghe Hà Vũ bẩm báo xong liền giao toàn quyền cho hắn xử lý.

.....

Từ sau khi Khúc ma ma tới, Diệp Di Châu càng ngày càng vũ mị động lòng người, Kỳ thị vô cùng cao hứng, cảm thấy cuối cùng cũng không đem nén bạc vứt xuống sông, bên phía cho vay nặng lãi cũng giúp bà ta nếm được mật ngọt, lá gan này càng lớn, ngay chỉ chi phí sinh hoạt trong phủ cũng dần chuyển sang bên ngoài.

Sau đêm đó, trong lòng Diệp Di Nguyệt hận Dung Hoa tới chết, nhưng trên mặt vẫn là bộ dáng chuột sợ mèo, vừa nhìn thấy nàng liền bỏ trốn.

Trước sự thay đổi của Diệp Di Châu, nàng ta cũng vô cùng hâm mộ, nhưng đó dù sao cũng là ma ma Kỳ thị mời riêng về cho Diệp Di Châu, nàng ta cho dù rất muốn cũng không dám mở miệng, chỉ biết im lặng thuận theo.

Chuyện Lưu Tô điều tra không bao lâu liền có kết quả, tư liệu đựng trong sáu cái hòm, không chỉ có người trong Bạch gia mà còn gia sản, kế hoạch trong ba năm tiếp theo. Có câu biết người biết ta trăm trận trăm thắng, Dung Hoa lập tức vui đầu vào đọc.

Đào mất đã tới mùa Đông, thời tiết trở nên lạnh lẽo.

Hôm nay tuyết rơi, Dung Hoa vừa thỉnh an Diệp lão phu nhân xong đang muốn trở về Hải Đường uyển, trên đường bất giác dừng lại, nhú mây nhìn Ngọc di nương ở xa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 51: Chuyện xấu

Nụ hoa đã bắt đầu nảy mầm trên cành mai, cảnh tượng hồng mai trong tuyết trắng quả thật động lòng người.

Dung Hoa dừng bước, nhìn Ngọc di nương.

Hôm nay Ngọc di nương một thân y phục màu hồng, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo choàng màu lam, làn da hồng nhuận, gương mặt vì mang hài tử mà tròn trịa hơn, bụng hiện tại cũng đã nhô ra một phần.

Ngọc di nương được Tổ Lan và Lan di nương dìu đi dạo, chưa từng nhìn thấy chủ tớ ba người Dung Hoa.

"Ngũ tiểu thư." Tổ Lan khẽ gọi.

"Ngũ tiểu thư." Ngọc di nương quay đầu, tươi cười trên mặt càng sâu.

"Ngũ tiểu thư." Lan di nương cũng gọi nàng một tiếng.

Dung Hoa mỉm cười nhìn ba người bọn họ.

Có thứ gì đó lóe lên trong đầu. Là Kỳ thị nhẫn nhịn lâu như vậy, cuối cùng không chờ được nữa sao?

Hay là...

Dung Hoa nhìn Lan di nương, đây có phải là một người khác hay không? Hay là bản thân quá đa tâm?

"Sao đi nương lại có hứng ra ngoài vậy? Tuy đi dạo tốt rất tốt, nhưng thân mình người hiện tại nặng nề, cũng nên cẩn thận một chút." Dung Hoa mỉm cười nhìn Ngọc đi nương.

Trong lòng đột nhiên có dự cảm không tốt, mấy tháng qua, Ngọc đi nương rất ít ra cửa, mà bản thân nàng cũng không tiếp xúc với nàng ta. Hiện tại thời tiết đang lạnh, nàng tại sao lại định phải Ngọc đi nương trên đường về Hải Đường uyển chứ?

Ngọc đi nương cũng cười, hòa ái đáp: "Đa tạ Ngũ tiểu thư quan tâm, tiện thiếp cũng là thấy thời tiết tốt hơn nên ra ngoài đi dạo. Lâu rồi không gặp tiểu thư, tiểu thư vẫn tốt chứ?"

"Đa tạ đi nương quan tâm, ta vẫn ổn." Dung Hoa cười trả lời, ánh mắt lại nhìn Tô Lan bên cạnh, tiếp tục, "Hôm nay trời lạnh, sao đi nương không mang thêm vài người cùng ra ngoài?"

Ngọc đi nương không phải kẻ ngốc, mấy tháng qua chưa từng buông bỏ phòng bị, mà Tô Lan và Tô Ngọc đều là tâm phúc của nàng ta, được nàng ta vô cùng tín nhiệm, cho nên nàng nhún mày lập tức nhìn Lan đi nương.

Là nàng ta... Hai ngày nay cố ý vô tình nhắc tới hoa mai nở rộ trong vườn, cho nên bản thân mới nổi tâm tư ra đây! Ngọc đi nương kìm nén tức giận, vẫn tươi cười nhìn Diệp Dung Hoa: "Mấy ngày nay không ra khỏi phòng, hôm trước lại nghe nói hoa mai sắp nở nên tiện thiếp mới tới đây xem, thuận tiện đi dạo giải sầu một chút. Tiện thiếp ra ngoài cũng lâu rồi, có chút mệt mỏi, không quấy rầy Ngũ tiểu thư nữa, xin cáo từ trước."

"Đi nương cẩn thận." Dung Hoa gật đầu.

Quả nhiên là người thông minh, chỉ nghe một câu liền hiểu.

"Khó lắm mới ra đây một chuyến, nếu đi nương đã tới đây, chỉ bằng hái mấy cành mai về cắm trong phòng đi!" Tô Lan đề nghị.

Lan đi nương lập tức gật đầu tán đồng: "Đúng vậy, hái một ít về đặt trong phòng, vừa đẹp lại tao nhã, ở đây đã có ta và Ngũ tiểu thư, người đi đi."

Dung Hoa nhìn bà ta, khẽ cười.

Vừa rồi là hoài nghi, hiện tại là khẳng định! Ngọc đi nương lập tức từ chối: "Ta mệt rồi, hoa mai này hái khi nào cũng được, sao nhất thiết phải là hiện tại? Về phòng trước rồi kêu tiểu nha đầu quay lại hái đi."

Tô Lan vội cúi đầu: "Vâng, là nô tỳ nhiều lời, nô tỳ đỡ đi nương về phòng ngay." Nói xong, nàng ta liền cẩn thận đỡ Ngọc đi nương.

"Vậy thì về đi." Lan đi nương cũng vội đỡ tay còn lại của Ngọc đi nương.

Hai người cẩn thận dìu nàng về Lại Ngọc các, nhưng sự cố lại xảy ra ngay lúc đi qua ngang qua Dung Hoa, Ngọc đi nương trượt chân, ngã khụy xuống đất.

"Đi nương." Tô Lan lập tức đuổi tay đỡ nàng, nhưng sức lực không đủ, cuối cùng cùng nàng ngã nhào xuống đất.

Sự tình phát sinh quá nhanh!

Lan đi nương vội che miệng hét lên một tiếng.

Dung Hoa đang đi về phía trước, nghe động tĩnh liền quay đầu, nhanh chóng phản phó Túy Đồng: "Mau gọi người tới, lập tức mời đại phu tới Lại Ngọc các." Nói xong, nàng đi tới, "Ngọc đi nương, người thế nào rồi?"

Ngọc đi nương dựa vào Tô Lan, sắc mặt trắng bệch, đôi môi run rẩy, nói: "Ngũ tiểu thư, cứu hải tử, cứu hải tử của ta."

Dung Hoa đưa mắt nhìn phần váy bị nhiễm máu tươi bên dưới, bình tĩnh đáp: "Trước mắt đừng cử động, lập tức sẽ có người tới thôi."

"Đi nương, đi nương, đều do nô tỳ đáng chết, không đỡ được người." Cả người Tô Lan ở dưới bị coi như tấm đệm, đau đớn tới sắc mặt thay đổi nhưng không dám rên rỉ, chỉ khóc lóc cầu xin Dung Hoa, "Ngũ tiểu thư, người cứu đi nương đi."

"Đều do ta không tốt, Ngọc tỷ tỷ, đều do ta không tốt." Lan đi nương hoàn hồn, nước mắt rơi xuống như mưa, vội vàng cúi người muốn đỡ Ngọc đi nương.

"Không được nhúc nhích." Dung Hoa lạnh giọng quát.

Nếu cử động, tình hình có thể càng nghiêm trọng hơn.

Máu tươi bên dưới đã thấm đỏ nền tuyết, vô cùng chói mắt.

Động tác của Túy Đồng vô cùng mau lẹ, rất nhanh đã kêu mấy bà tử tới. Dung Hoa thở phào một hơi, vội gọi: "Tới đây."

Mấy bà tử vừa thấy Ngọc đi nương liền sợ run người, nhưng dù sao cũng đã có kinh nghiệm nên cẩn thận nâng Ngọc đi nương đặt lên cán, lót hai chân

cho nàng.

"Di nương, di nương..." Tổ Lan khóc lóc.

Ngọc di nương đau tới chết đi sống lại, hoàn toàn không có sức lực chú ý nàng ta.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn Lan di nương, sau đó phân phó mấy bà tử: "Đưa di nương về cẩn thận."

Mấy bà tử gặt đầu rồi nâng Ngọc di nương về Lại Ngọc các, Lan di nương và Tổ Lan cũng nhanh chóng đi theo.

Dung Hoa lại sai người xử lý vết máu dưới đất, sau đó cùng Túy Đồng và Lưu Tô trở về Hải Đường uyển.

Tin tức rất nhanh đã lan đi, Diệp lão phu nhân lo lắng hỏi: "Sao lại thế này? Đang êm đẹp sao lại té ngã? Đại phu đâu? Mời đại phu chữa?" Tuy là hải tử trong bụng di nương nhưng đó rốt cuộc vẫn là cốt nhục của Diệp gia.

Lý ma ma vội khuyên: "Lão phu nhân, người đừng sốt ruột, đại phu nói cái thai của Ngọc di nương đã ổn định. Lúc này trời lạnh, lão phu nhân cứ an tâm ở trong phòng đi, lão nô lập tức qua đó xem thử."

"Ừ." Diệp lão phu nhân gặt đầu, "Bà mau đi đi, cần thuốc gì cứ tới kho lấy."

.....

Rất nhanh, Lý ma ma đã mang nước mắt nước mũi chạy về, còn chưa kịp mở miệng đã nghe Kỷ thị đi theo lên tiếng: "Mẫu thân, là con dâu không chăm sóc muội muội tốt."

Diệp lão phu nhân ngậy người, đưa mắt nhìn Lý ma ma.

Lý ma ma chưa xót đáp: "Hải tử không giữ được, là một nam hài."

Sắc mặt Diệp lão phu nhân trắng bệch, ngã ngồi xuống ghế: "Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 52: Âm chỉ

"Mẫu thân, đều do con dâu sơ sẩy!" Kỷ thị tự trách.

Một tôn tử cứ thế đã không còn!

Diệp lão phu nhân tức giận: "Không phải đại phu nói cái thai vẫn rất tốt sao? Sao lại xảy ra chuyện? Kê hầu đâu? Diệp gia ta nuôi bọn họ để làm gì?"

"Hôm nay Ngọc di nương chỉ mang theo Tổ Lan và Lan di nương bên cạnh, nghe nói là ra vườn đi dạo một lát, cũng may khi đó có mặt Ngũ nha đầu, con bé kịp thời gọi người đưa muội ấy về Lại Ngọc các." Kỷ thị đáp, "Đám nha đầu của Lại Ngọc các đang ở bên ngoài."

"Sao chỉ dẫn theo hai người? Ngũ nha đầu? Chuyện này liên quan gì tới nói?" Diệp lão phu nhân nhíu mày càng chặt, "Kêu bọn chúng vào!"

Lý ma ma vội ra ngoài gọi người vào trong.

"Ngũ nha đầu từ chỗ mẫu thân về Hải Đường uyển, đúng lúc gặp Ngọc di nương đang ngắm mai." Hai mắt Kỷ thị đỏ ừng, đưa tay cầm khăn xoa xoa, "Là con dâu không chiếu cố muội ấy tốt."

"Bên Ngọc di nương đã có người chăm sóc chưa?" Thật lòng hay giả ý, Diệp lão phu nhân chỉ cần nhìn một cái liền biết.

"Vâng, con dâu đã kêu Hương Vân ở đó."

Lý ma ma nhanh chóng dẫn người vào phòng, chúng nha đầu lập tức quỳ xuống đất.

"Ngươi hỏi đi." Diệp lão phu nhân nói.

"Vâng." Kỷ thị đáp, trong lòng không giấu được giấu được thoải mái, cục đá đè nặng mấy tháng này cuối cùng cũng gỡ xuống được.

Cục thịt kia rốt cuộc cũng mất, chỉ tiếc là hồ ly tinh kia không chết theo!

Kỷ thị hoàn hồn, đưa mắt nhìn Lan di nương đang quỳ dưới đất: "Lan di nương, muội mau kể lại sự tình hôm nay xem. Nha đầu kia không biết chuyện, nhưng muội là người từng trải, nặng nhẹ chẳng lẽ còn không biết sao? Thời tiết lạnh như vậy sao lại đưa Ngọc di nương ra ngoài, hơn nữa bên cạnh chỉ có mình muội và Tổ Lan hả?"

Chất vấn này, Lan di nương đương nhiên là người đứng chịu mũi sào.

"Là sơ sót của tiện thiếp, tiện thiếp tội đáng chết vạn lần." Lan di nương nức nở, "Hôm nay Tổ Ngọc không ở đây, tiện thiếp ban đầu muốn kêu thêm vài nha đầu nữa, nhưng Ngọc di nương lại nói không sao... Hơn nữa đại phu lại nói cái thai trong bụng Ngọc di nương vô cùng ổn định... Lúc đó vô tình gặp Ngũ tiểu thư, Ngọc di nương và nàng ấy nói chuyện mấy câu liền muốn về phòng, tiện thiếp và Tổ Lan đỡ hai bên, không ngờ vừa xoay người, đụng phải Ngũ tiểu thư liền xảy ra chuyện..."

Nha đầu chết tiệt kia dám ra tay với Nguyệt Nhi! Lần này xem ả ta còn yên ổn hay không!

Lời này tuy không chỉ thẳng Dung Hoa nhưng trong lòng Kỷ thị không khỏi khẽ cười, lần này Ngọc di nương sảy thai, hơn nữa còn hất nước bẩn lên người Ngũ nha đầu, thật đúng là nhất tiễn song điêu!

Tuy nếu đưa nàng ta vào cung tuyền tú, Diệp gia sẽ hưởng lợi rất nhiều, nhưng nha đầu đó tính tình lại quá ương ngạnh, hiện tại xảy ra chuyện... Thật sự là đại khoái nhân tâm.

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn Kỷ thị, nhú mày.

"Nếu muội đã ở cạnh chăm sóc Ngọc di nương, đáng lẽ phải chu đáo hơn một chút..." Kỷ thị trách mắng Lan di nương một câu, sau đó lại quay đầu nhìn về phía Tổ Lan, "Tiện nhân vô dụng!"

Tổ Lan nức nở: "Nô tỳ đáng chết, là nô tỳ không hầu hạ di nương chu toàn, để di nương trượt chân là lỗi của nô tỳ."

Nha đầu chết tiệt, bản thân đã chừa cho cây thang, nàng ta chỉ cần hòa theo là được, thế mà... Lan di nương giận tới mức muốn xoay người tát nàng ta một cái.

Kỷ thị cũng tức giận trừng mắt nhìn Tổ Lan.

Mà những người còn lại quỳ dưới đất đều kêu oan uổng.

Nghĩ nghĩ, Lan di nương lại nói: "Lão phu nhân, phu nhân, Ngọc di nương tuy bị trượt chân, nhưng trượt chân thì chắc chắn sẽ té ngã sao? Huống hồ khi đó tiện thiếp và Tổ Lan đã dìu ở hai bên trái phải..." Lan di nương quay đầu nhìn Tổ Lan, "Tổ Lan, có phải khi đó ngươi không chú ý nên không đỡ kịp không?"

Kỷ thị cũng nhìn Tổ Lan: "Rốt cuộc là chuyện thế nào? Ngươi còn không mau thành thật."

Cả người Tổ Lan run lên, lắp bắp: "Là nô tỳ không chăm sóc di nương, là lỗi của nô tỳ..."

Lan di nương tức tới hộc máu.

Kỷ thị giận tới nghiêng răng nghiêng lợi: "Người đâu, lôi ra ngoài đánh cho ta."

Lập tức có hai bà tử đi vào lôi Tổ Lan ra ngoài, rất nhanh ngoài sân truyền tới tiếng đánh, còn cả tiếng nức nở của Tổ Lan.

Người quỳ trong phòng nhìn không được mà run rẩy, không dám hé răng.

"Tất thờ rồi." Chỉ chốc lát sau, một bà tử vào phòng bẩm báo.

Diệp lão phu nhân này giờ không nói gì cũng nhú mày lại.

Trái tim Kỷ thị nhảy dựng lên, vội vàng phát tay kêu bà tử đi xử lý, sau đó lại đưa mắt nhìn đám người quỳ dưới đất, ánh mắt dừng lại trên người Lan di nương.

Lan di nương vẫn khóc lóc nức nở, một mực ám chỉ Diệp Dung Hoa. Những người còn lại đều cúi đầu kêu oan.

Diệp lão phu nhân trầm giọng: "Oan uổng? Điều oan uổng đúng không? Dẫn tất cả tới phòng cũi, ta thật muốn xem các ngươi còn mạnh mẽ đến khi nào?"

"Vâng." Lý ma ma vội kêu người kéo tất cả xuống.

Trong lòng Kỷ thị vô cùng cao hứng, nhưng trên mặt vẫn lộ ra một tia lo lắng: "Mẫu thân, vậy Ngũ nha đầu..."

"Diệu Châu, kêu người đi gọi nha đầu bên cạnh Ngũ tiểu thư tới."

.....

"Ừ, người nghĩ cách mua mấy căn nhà, cửa hàng này cho ta." Dung Hoa khoanh mấy vòng trên án đồ, đưa cho Luru Tô.

Tư liệu của Bạch gia nàng đã xem xong, tuy là kẻ địch nhưng nàng vẫn nhìn không được mà cảm thán, Bạch Lãm này quả nhiên trời sinh có khả năng buôn bán. Nếu không phải có vài chỗ sơ hở, nàng thật sự đã cho rằng Bạch Lãm cũng giống nàng xuyên không tới đây, hoặc là có người xuyên không tới giúp đỡ hẳn.

Không chỉ có thiên phú, Bạch Lãm còn có quyết đoán.

Kế hoạch ba năm sắp tới của Bạch gia là dời trọng tâm tới kinh thành, hoặc nói trắng ra, hẳn muốn biến kinh thành thành một địa bàn khác của Bạch gia.

Dung Hoa cúi đầu nhìn nhìn, lại nói: "Trừ mấy nơi này, những nơi khác nếu mua được cứ thu mua hết, chuyện này người mau đi làm đi."

Tuy nói là kế hoạch ba năm, nhưng người Bạch gia sợ rằng đã bắt đầu xuống tay hành động.

Luru Tô lập tức gật đầu.

Vừa thu dọn xong án đồ, xoa xoa cái cổ đau nhức, Dung Hoa mới ngẩng đầu nhìn Túy Đồng, hỏi: "Tình hình bên Ngọc di nương thế nào rồi?"

Túy Đồng ra sau vỗ vai cho nàng, đáp: "Không giữ được hài tử, người lớn thì không sao."

Dung Hoa nhìn không được mà mắng: "Thật táng tận lương tâm." Ngay cả một hài tử còn chưa chào đời cũng không chịu buông tha.

Lan di nương? Kỳ thị? Tay hai người bọn họ sợ là không được sạch sẽ.

"Tiểu thư, lão phu nhân cho gọi Túy Đồng và Luru Tô." Lê Hoa đẩy cửa vào, bẩm báo.

Quả nhiên đầu mũi giáo vẫn chỉ về hướng nàng! Ánh mắt Dung Hoa lập tức hiện lên tia lạnh lẽo.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 53: Trố mắt

"Vậy hai người qua đó đi."

"Vâng, nô tỳ đi một lát rồi về." Túy Đồng gật đầu, sau đó Luru Tô rời khỏi thư phòng.

"Tiểu thư, có việc gì không? Nghe nói Tô Lan mất rồi." Sắc mặt Lê Hoa trắng bệch, nàng thật sự lo Túy Đồng và Luru Tô một đi không trở về, tiểu thư là chủ tử chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện, như mạng của nha đầu chỉ nhỏ bé như con kiến.

"Không sao đâu, đừng lo lắng." Dung Hoa cười cười. "Giúp ta mài mực đi." Chỉ gọi Túy Đồng và Luru Tô là vì bận tâm tới danh dự của nàng, dù sao hài tử của di nương bá phụ cũng không liên quan tới bản thân. Và lại, Túy Đồng và Luru Tô cũng không phải loại người dễ bị khi dễ.

Túy Đồng và Luru Tô vừa tới nơi, nha đầu canh cửa liền xốc màn mời hai người vào.

Túy Đồng Luru Tô hành lễ đứng mực: "Nô tỳ thỉnh an lão phu nhân, phu nhân."

"Hai người nói đi, hôm nay ở vườn mai rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Kỳ thị lạnh giọng, "Một chữ cũng không được giấu diếm, nếu không loạn côn đánh chết!"

Diệp lão phu nhân không nói gì, nhưng ánh mắt lại âm trầm quan sát hai nha đầu trước mắt, chỉ cần việc này liên quan tới Ngũ nha đầu, bà ta sẽ lập tức xử lý bọn họ! Diệp gia nuôi dưỡng một cô nương suốt mười mấy năm, đương nhiên không thể vì chuyện này mà hủy hoại thanh danh.

"Vâng, lão phu nhân, phu nhân." Túy Đồng gật đầu, sau đó cẩn thận kể lại sự tình khi đó.

"Chẳng lẽ việc này thật sự là ngoài ý muốn sao?" Nghe xong, Kỳ thị quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân không để ý bà ta, chỉ nhìn Túy Đồng và Luru Tô, hỏi: "Còn gì nữa không?"

"Có." Luru Tô lên tiếng, "Nô tỳ thấy Lan di nương đẩy Ngọc di nương." Tuy động tác rất nhỏ, nhưng tuyệt đối không giấu được đôi mắt của nàng và Túy Đồng.

Một câu khiến tất cả đều sợ ngầy người, Lan di nương đứng bên cạnh nghe xong sắc mặt liền trắng bệch, lập tức ngẩng đầu nhìn Lư Tô, khóc lóc quý xuống: "Lão phu nhân, phu nhân mình giám, tiện thiếp... Tiện thiếp sao có thể táng tận lương tâm, làm ra loại chuyện thiên lôi đánh chết như vậy?"

Trong mắt Kỷ thị xẹt quá ý cười, hỏi lại: "Người thấy rõ sao?"

"Vâng." Lư Tô không nhiều lời, chỉ đáp một tiếng.

"Lão phu nhân, phu nhân, tiện thiếp bị oan." Lan di nương vừa khóc vừa duỗi tay chỉ vào Lư Tô, "Nha đầu chết tiết người, ta và người không có thù oán, người sao có thể vu oan cho ta? Người không sợ báo ứng hay sao? Người vì sao lại vu oan cho ta cơ chứ? Có phải người đã làm ra chuyện không nên làm, lúc này lại đem nước bẩn hắt lên người ta không? Hay là người đang giúp đỡ ai đó?"

Giúp đỡ, đương nhiên là che giấu việc xấu cho chủ tử, mũi giáo lại chỉ thẳng vào Diệp Dung Hoa.

Trong lòng Kỷ thị đặc biệt cao hứng, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh giọng hét một tiếng: "Lan di nương."

Lan di nương lập tức cầm miệng, nước mắt cứ ào ào rơi xuống: "Cầu lão phu nhân, phu nhân làm chủ cho tiện thiếp, mấy ngày qua, nửa điểm tiện thiếp cũng không dám lơ lửng, mọi chuyện đều vì mong Ngọc di nương bình an sinh một hài tử khỏe mạnh... Tiện thiếp... Thật sự bị oan."

"Đúng vậy, mấy ngày nay Lan di nương thật sự rất tận tâm, ngay cả ngủ cũng ngủ cạnh phòng của Ngọc di nương." Kỷ thị gật đầu nói với Diệp lão phu nhân, chứng minh Lan di nương luôn tận lực chăm sóc Ngọc di nương.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân vẫn vô cùng âm trầm.

Kỷ thị thăm quan sát biểu cảm của Diệp lão phu nhân, sau đó trừng mắt nhìn Lư Tô, trầm giọng: "Còn không nói thật? Vì sao lại bôi nhọ Lan di nương?"

"Lão phu nhân, phu nhân, oan uổng quá." Lan di nương khóc lóc càng thêm ủy khuất.

"Oan uổng?" Lư Tô bỗng nhiên đứng lên, đi tới trước mặt Lan di nương.

"Người... Người muốn làm gì? Lão phu nhân và phu nhân đang ở đây, người dám to gan sao?"

"Ta chỉ muốn nói với người rằng..." Lư Tô duỗi tay giật cây trâm vàng trên đầu nàng ta xuống, "Chẳng qua là một di nương nhỏ nhoi, vậy mà dám hắt nước bẩn lên người tiểu thư nhà ta!"

Nói xong, cây trâm cứ thế bị quăng xuống đất.

Lan di nương hoảng sợ nhìn tay Lư Tô, thân mình nhịn không được mà run rẩy.

Kỷ thị và Diệp lão phu nhân cũng hít vào một hơi thật sâu, đó rõ ràng là kim trâm bằng vàng!

Đám người Lý ma ma cũng ghen hòng, ngo ngác nhìn Lư Tô.

Qua nửa ngày Kỷ thị mới hoàn hồn, bà ta nuốt nước bọt, quát: "Làm gì vậy hả? Ở trước mặt lão phu nhân, người dám lỗ mãng vậy sao?"

Lư Tô thản nhiên trở về vị trí cũ.

Túy Đồng không chút hoang mang, nói: "Lão phu nhân, phu nhân, tiểu thư không thể rời nô tỳ và Lư Tô, nếu hai người không còn chuyện gì khác, vậy chúng nô tỳ xin cáo từ."

Diệp lão phu nhân ổn định tâm thần, vội phát tay: "Ừ, về đi, cố gắng hầu hạ tiểu thư nhà người."

Chờ bọn họ ra khỏi phòng, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Đây là gì chứ? Kỷ thị tuy không cam lòng nhưng lại không dám ngăn cản: "Mẫu thân..."

Lan di nương vẫn còn kinh hoàng, lúc này mới gào lên: "Lão phu nhân, phu nhân..."

"Im miệng!" Diệp lão phu nhân quát.

Cả người Lan di nương run lên, không dám hé răng.

"Chuyện này người điều tra đi, ta mệt rồi." Diệp lão phu nhân đuổi mọi người ra ngoài, chỉ giữ một mình Lý ma ma, "Bà đi điều tra xem nha đầu kia có lai lịch gì, còn chuyện hôm nay nữa, tra rõ cho ta."

Lan di nương là do Kỷ thị cố tình điều qua chăm sóc Ngọc di nương, mấy ngày nay nàng ta đặc biệt tận tâm, với ăn mặc của Ngọc di nương đều vô cùng cẩn thận. Hiện tại tôn tử không còn, nha đầu Tổ Lan cũng chết, mà nàng ta mỗi câu mỗi chữ đều chỉ cháu gái của mình. Tuy không thích cháu gái này,

nhưng bà cũng không phải kẻ không phân biệt thị phi trắng đen, một tiểu thư nhị phòng sao phải đi hại hài tử trong bụng di nương của đại phòng chứ?

Tổ Lan đã chết, lúc này chỉ còn lại Lan di nương và chủ tớ Dung nha đầu. Hiện tại chỉ có điều tra mới làm sáng tỏ việc này.

.....

Trở về Hải Đường uyển, Túy Đồng kể lại chuyện bên chỗ Diệp lão phu nhân. Dung Hoa gật đầu, mới nói: "Mấy tháng qua, Kỷ thị không động tay chân gì sao?"

"Dạ có." Túy Đồng đáp, "Theo nô tỳ thấy cẩn thận, Ngọc di nương mang thai kỳ thật cũng không vất vả lắm... Hài tử không còn, Kỷ thị không thể thoát khỏi quan hệ."

"Có bằng chứng không?"

"Có."

"Vậy để lộ cho tổ mẫu và đại bá biết đi."

.....

Từ nha môn trở về, vừa tới cửa Diệp Thế Lâm đã nghe được tin, sắc mặt âm trầm đi nhanh qua Lại Ngọc các.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 54: Thịnh nộ

Sắc mặt Ngọc di nương tái nhợt, hốc mắt hồng hồng, vừa thấy Diệp Thế Lâm nước mắt liền trào ra, nhào vào lòng ngực của ông: "Lão gia, đều do tiện thiếp vô dụng, tiện thiếp không giữ được hài tử của chúng ta."

Diệp Thế Lâm vỗ lưng của nàng, thấp giọng: "Đừng khóc, cẩn thận sức khỏe của mình."

Ngọc di nương khóc tới ướt đầm vạt áo ông ta.

Diệp Thế Lâm nhìn mà trái tim cũng đau đớn: "Ngọc Nhi ngoan, đừng khóc, hài tử mất về sau sẽ có lại, chỉ cần nàng không sao thì tốt rồi..."

Ngọc di nương dù sao cũng mới sinh non, cho nên được Diệp Thế Lâm đỡ một chút đã chìm vào giấc ngủ. Ông ta cúi người chỉnh lại chăn gối cho nàng, lúc ra ngoài liền trực tiếp hỏi Hương Vân: "Đại phu nói thế nào?"

"Đại phu nói di nương chỉ cần nghỉ ngơi một đoạn thời gian thì sẽ không sao." Hương Vân thấp giọng.

Tuy là sinh non, nhưng thân thể Ngọc di nương lại không ảnh hưởng quá nhiều, mà hiện tại Diệp Thế Lâm đang nghỉ, đang êm đẹp sao có thể sảy thai cơ chứ? Càng nghĩ, ông ta càng tức giận.

Dặn dò Hương Vân mấy câu, Diệp Thế Lâm liền rời khỏi Lại Ngọc các, tới phòng của Diệp lão phu nhân.

"Lão gia." Thấy ông ta tới, Lý ma ma vội uốn gối hành lễ, chờ Diêu Châu mang trà và điểm tâm lên mới mang người lui xuống.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân đặc biệt âm trầm, chỉ nói: "Ngồi đi."

Diệp Thế Lâm ngồi đối diện bà, nói: "Là nhi tử bất hiếu, chuyện trong nhà khiến người lo lắng, thời tiết hôm nay lại lạnh như vậy, thật là lỗi của nhi tử."

Lão phu nhân thở dài một hơi: "Việc này trách con sao? Đây vốn là chuyện của nội viện, nói tới cùng là do thể tử con quản lý không nghiêm nên mới để xảy ra chuyện đáng giận như vậy, chỉ đáng thương cho tôn tử của ta..."

"Đều do nhi tử vô dụng." Diệp Thế Lâm cũng vô cùng bi thương, chỉ biết tự an ủi, "Có lẽ nó có duyên nhưng không đủ phận với chúng ta. Mẫu thân, người đừng quá đau lòng."

Diệp lão phu nhân thở dài, gật đầu.

Diệp Thế Lâm tới đây là muốn tìm hiểu nguyên nhân, Diệp lão cũng không có ý giấu diếm, đem toàn bộ sự tình thăm vấn hôm nay kể lại một lần.

Diệp Thế Lâm dù sao cũng là người trong quan trường nhiều năm, nghe xong liền cau mày: "Việc này vô cùng kỳ lạ, mẫu thân yên tâm, nhi tử nhất định sẽ

điều tra tới cùng."

Diệp lão phu nhân đương nhiên hiểu tâm tư của ông ta, do dự một lúc mới nói: "Con hành động bí mật một chút, đừng để người ngoài biết được." Mẫu tộc Kỳ thị là hầu môn, vạn nhân có liên quan tới Kỳ thị thì thật không tốt.

Diệp Thế Lâm gật đầu: "Nhi tử hiểu."

Người trong phòng không ít, nhưng mấy năm nay ngoại trừ con cái của chính thế Kỳ thị thì ông ta chỉ có mỗi mình Diệp Cẩm Cần do Ngọc di nương sinh dưỡng, khó khăn lắm Ngọc di nương mới hoài thai lần nữa, hiện tại hài tử không còn, ông ta đương nhiên nghi ngờ Kỳ thị. Chuyện thiếp thất trong phòng mãi không có động tĩnh, ông ta cũng nghi ngờ Kỳ thị, nhưng bà ta rót cuộc cũng sinh cho ông hai nam một nữ, bản thân lại kiêng kỵ Kỳ gia, cho nên trước nay không giải quyết thẳng thừng.

Có điều chuyện lần này không giấu, hài tử trong bụng Ngọc di nương đã mang mấy tháng rồi, vì thế, ông hạ quyết tâm điều tra rõ ràng chân tướng.

Diệp lão phu nhân nói: "Ừ, trong lòng con chắc cũng hiểu được chuyện gì nên làm, chuyện gì nên buông tay. Người ở Lại Ngọc các đã bị nhốt lại, còn Lan di nương kia... Nàng ta dù sao cũng là người của nhị phòng, ta đã kêu nàng ta về phòng của mình, cũng cho người ngầm giám sát."

"Vâng, Lan di nương dù sao cũng sinh dưỡng Lục nha đầu, nhốt nàng ta cùng đám nha đầu bà tử quả thật không ổn."

Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà: "Đúng rồi, con quen biết nhiều bên ngoài, cho người điều tra thân phận Túy Đồng và Lưu Tô, hai nha đầu bên cạnh Ngũ nha đầu đi."

Đề Lý ma ma đi tra, bà vẫn cảm thấy không an tâm. Bà ta dù sao cũng đã lớn tuổi, mà những gì nha đầu kia làm hôm nay thật sự không giống người bình thường. Hai người bọn họ vừa vào phủ, thật không biết Ngũ nha đầu đã nhặt từ đâu về nữa?

"Ngũ nha đầu, nó lại làm sao nữa vậy?" Diệp Thế Lâm thuận miệng hỏi.

"Con còn chưa biết, hôm nay nha đầu của nó giật cây trâm trên đầu Lan di nương xuống." Nhớ lại tình hình khi đó, nhịp tim của Diệp lão phu nhân cũng trở nên hỗn loạn.

Nha đầu này nếu có ác ý, nữ tử hậu trạch không phải giống như con kiến trong tay nàng ta hay sao?

"Có lẽ là người trong giang hồ biết chút võ công." Diệp Thế Lâm hoàn toàn không để bụng.

"Nhan sắc của Ngũ nha đầu... Ta lo tới lúc đó con bé không muốn, bên người lại có nha đầu như vậy, là tai họa ngầm cũng không biết chừng."

"Một nha đầu thì có thể làm ra chuyện gì? Mà Ngũ nha đầu, nó dù sao cũng là cô nương Diệp gia, được chúng ta nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, có thể công hiến cho Diệp gia là trách nhiệm của nó." Diệp Thế Lâm vốn không để tâm vào nha đầu kia, có điều vẫn an ủi Diệp lão phu nhân, "Mẫu thân yên tâm, con sẽ phái người điều tra, nếu cảm thấy không ổn, tới lúc đó tổng cô nàng ta là được."

"Con chú ý một chút." Vất vả cả ngày, Diệp lão phu nhân cũng có chút mệt mỏi, đành xoa tay, "Con trở về đi."

Thấy bà ta như vậy, Diệp Thế Lâm vội đứng dậy khom người: "Vây nhi tử xin cáo lui trước, mẫu thân nghỉ ngơi đi."

.....

Có Túy Đồng ngầm trợ giúp, Diệp Thế Lâm rất nhanh đã tra ra manh mối, là tổ yến mà Ngọc di nương ăn cùng bức tượng Tống Tử Quan Âm xảy ra vấn đề.

Mời đại phu tới kiểm tra, xác thực tổ yến bị thêm vài thứ, nước lau Tống Tử Quan âm cũng bị người ta động tay chân.

Đại phu nói những thứ này tích tụ theo thời gian, nếu còn kéo dài sẽ khiến một thi hai mạng đều mất, hiện tại Ngọc di nương không sao đã là may mắn lắm rồi!

Nghe xong, Diệp Thế Lâm vô cùng tức giận.

Tra tiếp, tổ yến và Tống Tử Quan Âm đều là đồ Diệp lão phu nhân đưa tới.

Cùng lúc, Lý ma ma cũng tra ra manh mối này, Diệp lão phu nhân giận tím mặt, cư nhiên có người động tay động chân vào đồ của bà!

Ngọc di nương là người cẩn thận, chuyện ăn uống vô cùng để tâm, cho nên mọi thứ đều đưa Tô Lan và Tô Ngọc kiểm tra, còn cả Lan di nương. Hiện tại Tô Lan đã chết, Tô Ngọc tuy bị đánh nhưng chỉ một mực kêu oan.

Mà mỗi ngày người lau chùi Tống Tử Quan Âm chính là một tiểu nha đầu tên Hoàng Oanh.

Còn tổ yến, Tô Ngọc cũng không biết gì, nhưng món này lại qua tay quá nhiều người, nguyên nhân có thể xuất phát từ trong viện của Diệp lão phu nhân.

Tiểu nha đầu Hoàng Oanh cũng không ngừng kêu oan, cuối cùng chịu không được nghiêm hình tra tấn mà mở miệng khai, nói là Hoàng Mai tỷ tỷ kêu

nàng ta làm như vậy, thuốc cũng do Hoàng Mai cung cấp.

Hoàng Mai này lại không phải là người của Kỳ thị, chẳng qua là cháu gái của Trần ma ma, cho nên người sai khiến không cần nói mọi người cũng biết.

Trong lòng Diệp lão phu nhân tuy đã có chuẩn bị, nhưng vẫn không thể kìm nén cơn giận: "Đi, đi gọi Kỳ thị tới cho ta!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 55: Chặt đứt cánh tay đặc lực

Tâm trạng Kỳ thị mấy ngày nay đặc biệt thoải mái, bề ngoài tuy nói là điều tra chuyện của Ngọc di nương nhưng bà ta chỉ làm qua loa, dù biết bên lão phu nhân cũng có hành động nhưng bà ta cũng không để trong lòng.

Thời điểm Diệp lão phu nhân qua gọi, Dung Hoa cũng vừa lúc tới Tề Huy viện. Đồng Ngọc Lan gửi thiệp mời nàng tới Đồng phủ chơi.

"Được rồi, ta lập tức qua đó." Kỳ thị sai người đuổi khéo nha đầu lão phu nhân phái tới, sau đó mới nhìn Dung Hoa, ân cần hỏi, "Sao lại tới đây lúc này? Trời lạnh, mau uống một ly trà nóng đi."

Dung Hoa uống một ngụm, mới nói chuyện xuất phủ tới Đồng gia với Kỳ thị.

Đồng gia? Cái nhà vũ phu thô tục kia sao? Trong mắt Kỳ thị lộ tia khinh miệt, ánh mắt thăm quan sát Lưu Tô đứng sau, liền ôn hòa nói: "Nếu Đồng tiểu thư đã mời, vậy con đi đi, trời lạnh nhớ về sớm một chút."

"Vâng." Dung Hoa đưa dẫy cáo từ, "Tổ mẫu còn đang chờ bá mẫu, vậy con không ở lại quấy rầy nữa."

Kỳ thị cười cười sai nha đầu tiễn nàng ra ngoài, còn mình đứng dậy vào trong thay y phục.

"Bọn họ lần này khi nào mới trả nợ?" Ra khỏi Tề Huy viện, Dung Hoa lên tiếng hỏi một câu không đầu không đuôi.

Túy Đồng trả lời: "Ngày mai."

"Vậy thu dọn đi!"

"Vâng, tiểu thư, nô tỳ sẽ sắp xếp cho bọn họ rời khỏi kinh thành." Túy Đồng đáp.

.....

Kỳ thị nhanh chóng tới viện của Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân chỉ giữ hai tâm phúc Lý ma ma và Diệu Châu ở lại. Kỳ thị tươi cười cung kính hành lễ: "Mẫu thân."

"Ừ." Diệp lão phu nhân chỉ đáp một tiếng, vân vê chuỗi Phật châu trong tay, nhíu mi hỏi, "Tra xét mấy ngày rồi, có kết quả chưa?"

Kỳ thị đứng dậy, ngồi đối diện bà ta: "Con dâu đã tỉ mỉ điều tra suốt mấy ngày nay nhưng không tìm ra nguyên căn, mẫu thân, theo con thấy việc này là ngoài ý muốn, còn chuyện nha đầu bên Hải Đường uyển kia nói có lẽ là do hoa mắt, không phải sự thật. Lan di nương chăm sóc Ngọc di nương thế nào rõ như ban ngày, chúng ta cũng không thể vì một nha đầu vừa vào phủ mà nghi ngờ Lan di nương... Có phải không ạ? Con dâu sẽ tiếp tục điều tra, nếu có tin tức sẽ lập tức tới đây bẩm báo với người."

Lan di nương và Dung Hoa Kỳ thị đều không thích, nhưng nếu so sánh, bà ta ghét Dung Hoa hơn.

Diệp lão phu nhân đập mạnh Phật châu xuống bàn, lạnh lùng nhìn Kỳ thị: "Tra không được gì sao?"

Không khí trong phòng đột nhiên trở nên căng thẳng.

Kỳ thị sợ tới mức nụ cười trên mặt cũng cứng lại, qua nửa ngày mới hoàn hồn, cuống quýt đứng lên: "Mẫu thân, là con dâu vô năng, điều tra lâu như vậy cũng không tra ra gì cả."

"Là tra không ra, hay do ngươi không dám nhận?" Tuy đó là con vợ lẽ nhưng cũng là huyết mạch của Diệp gia, điểm ghê tởm hơn là kẻ đó còn dám tính kế trên đầu của bà!

Cả người Kỳ thị run lên, nức nở: "Mẫu thân, là ai khua môi múa mép trước mặt người thế? Con dâu bị oan."

"Bị oan? Kéo người lên đây?" Diệp lão phu nhân tức giận, quát.

Lý ma ma lập tức ra ngoài kêu mấy bà tử kéo hai nha đầu Hoàng Oanh và Hoàng Mai vào.

Vừa thấy Hoàng Mai, Kỳ thị liền biết bản thân đã bại lộ, nhưng vẫn khóc lóc: "Mẫu thân, con dâu bị oan."

Sắc mặt Trần ma ma đứng sau cũng trắng như tờ giấy.

Trên người Hoàng Oanh thương tích chồng chất, Hoàng Mai cũng vậy.

"Người còn dám nói mình bị oan?" Diệp lão phu nhân ra hiệu kêu Lý ma ma đem Tổng Từ Quan Âm và tổ yến ra, giận dữ hỏi, "Hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, người còn còn mặt mũi nói mình bị oan hả?"

Trần ma ma cũng sợ tới ứa mồ hôi lạnh, quỳ xuống: "Lão phu nhân tha mạng, là lão nô nghe người ta nói dùng thuốc lau Tổng Từ Quan Âm sẽ càng linh, phu nhân có lòng, vừa nghe lão nô nói xong liền mời đại phu tới kiểm tra, nói vô hại với người đang mang thai..."

Kỳ thị cúi đầu nghẹn ngào: "Mẫu thân, con dâu một lòng mong Ngọc di nương có thể sinh cho lão gia một hài tử khỏe mạnh... Chỉ là con dâu không ngờ tới..."

Vịt chết mỏ vẫn cứng, không chịu thừa nhận.

Diệp lão phu nhân giận tới thở dốc: "Cho nên, ta vu oan cho người?"

Kỳ thị che miệng khóc tới ủy khuất.

Diệp lão phu nhân đập mạnh xuống bàn, quát: "Lý ma ma, tra cho ta, từ trong viện tra hết cho ta."

Tổ yến của Diệp lão phu nhân trước nay đều do nha đầu nhị đẳng Hạ Hà chăm sóc, mấy tháng nay người chuyên phụ trách đưa đồ là Nhạn Châu và Hi Châu.

Hành động của Lý ma ma vô cùng nhanh, lập tức kêu bà tử đi mua, Hạ Hà, Nhạn Châu và Hi Châu tới.

Qua một hồi thẩm vấn, Hạ Hà thừa nhận tổ yến là do nàng ta ra tay, thuốc do Trần ma ma tự tay đưa!

Quả nhiên là động tay trong viện của mình! Diệp lão phu nhân âm trầm nhìn Kỳ thị.

Không đợi bà lên tiếng hỏi chuyện, Kỳ thị đã quỳ xuống: "Con dâu đáng chết! Con dâu cũng vì tính toán cho huynh muội Hoàng Nhi Bạc Nhi Châu Nhi... Mẫu thân, xin người tạm tha cho con lần này..."

Còn dám lòi ba huynh muội Diệp Cẩm Hoàng ra, Diệp lão phu nhân giận tới mức không thể giết chết Kỳ thị.

"Lão phu nhân." Lý phu nhân duỗi tay đưa ly trà cho bà, sau đó nhẹ nhàng khuyên giải.

Diệp lão phu nhân trực tiếp hất ly trà lên người Kỳ thị: "Dám tính kể trên đầu của ta hả!"

"Mẫu thân..." Kỳ thị không dám trốn tránh, đầu bị đập tới chảy máu.

Có Kỳ gia làm chỗ dựa, Hoàng Nhi và Bạc Nhi lại sắp thi kỳ thi mùa xuân! Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn Kỳ thị, duỗi tay chỉ đám người Trần ma ma, Hoàng Oanh, Hoàng Mai và Hạ Hà: "Kéo ra ngoài đánh chết cho ta!"

Ba nha đầu khóc lóc cầu xin: "Lão phu nhân tha mạng, lão phu nhân tha mạng."

Kỳ thị ngẩng đầu, khóc lóc: "Mẫu thân, Trần ma ma là người theo con dâu từ Kỳ gia tới, xin người giờ cao đánh khẽ, tha cho bà ấy đi." Không chỉ là vú nuôi, Trần ma ma còn là cánh tay đắc lực của bà.

Diệp lão phu nhân trừng mắt một cái, Kỳ thị không dám tiếp tục cầu tình.

"Lão nô không thể hầu hạ phu nhân nữa, phu nhân hãy tự bảo trọng." Trần ma ma rung rung nhìn Kỳ thị, đập đầu mấy cái.

"Ma ma..."

"Còn không kéo xuống!"

Lý ma ma lập tức kêu bà tử kéo bốn người ra ngoài chịu đòn, không bao lâu bà tử vào bẩm báo, nói tất cả đều đã tắt thở.

"Vứt tới bãi tha ma!" Diệp lão phu nhân phát tay, sau đó nhìn sắc mặt tái nhợt của Kỳ thị, "Đem toàn bộ sổ sách tới đây, người ở trong phòng dưỡng thương cho tốt đi."

Đây rõ ràng là đoạt quyền quản gia của Kỳ thị, giam cầm bà ta.

"Vâng." Kỳ thị cúi đầu đáp, đứng dậy cáo lui, vừa đi hai bước liền ngất xỉu tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 56: Công tử Đồng gia

Nhìn Kỳ thị ngất xỉu, Diệp lão phu nhân cũng không mềm lòng, chỉ phân phó Lý ma ma đưa người trở về, rồi mời đại phu.

Kỳ thị cao hứng tới, nhưng lại bị nâng về, Diệp Di Châu vừa nghe tin liền tới Tể Huy viện, nhưng vừa tới trước cửa đã bị người của lão phu nhân ngăn cản, không cho đi vào. Nàng ta tức giận trừng mắt: "Cầm lòng gà mà coi như lệnh tiễn sao? Hiện tại ta đi tìm tổ mẫu, lát nữa trở về sẽ xử lý các người."

Dù sao cũng là người tổ mẫu phái tới, Diệp Di Châu đương nhiên không dám ra tay, nghĩ nghĩ, nàng ta liền xoay người đi tìm Diệp lão phu nhân, lại bị Lý ma ma đuổi tay ngăn cản: "Tứ tiểu thư, lão phu nhân vừa mới nghỉ ngơi, người trở về trước đi."

"Ma ma, bà vào thông báo giúp ta một tiếng, ta thật sự đang có chuyện gấp muốn tìm tổ mẫu."

"Tứ tiểu thư trở về đi, chờ ngày mai tinh thần lão phu nhân thoải mái thì người hãy tới."

Diệp Di Châu cắn môi, không dám lỗ mãng tại địa bàn của lão phu nhân, chỉ đành ngâm nước mắt quay về. Tới trước cửa, nàng ta thuận chân đá bà tử canh giữ một cái: "Cọ tới cọ lui làm gì?"

Bà tử không dám kêu đau, vội vàng quỳ xuống.

Diệp Di Châu mang theo tức giận vào phòng.

"Tiểu thư, có lẽ vì chuyện của Ngọc di nương mà lão phu nhân mới tức giận..." Khúc ma ma sớm đã đoán được ít nhiều, "Tiểu thư lo lắng cho phu nhân, nhưng việc này rốt cuộc cũng là chuyện trong phòng của lão gia, hơn nữa lão phu nhân đang nổi nóng..."

Diệp Di Châu la lên: "Không lẽ kêu ta trở mặt mặt kệ hay sao?"

Khúc ma ma lắc đầu, bình tĩnh nói: "Chờ thêm mấy ngày lão phu nhân nguôi giận, người lại đi cầu tình không phải sẽ tốt hơn sao?"

"Nếu vẫn không được?" Đây là lần đầu tiên Diệp Di Châu thấy tổ mẫu mình tức giận như vậy.

"Tiểu thư không cần lo lắng, cũng sắp tới Tết rồi, hai vị công tử cũng nên hồi phủ."

Sắc mặt Diệp Di Châu lúc này mới hòa hoãn một chút: "Ta nghe ma ma."

Bên Tể Huy viện, Kỳ thị cũng đã tỉnh lại, bà ta nằm trên giường phân phó Hương Lăng: "Người lấy hai trăm lượng bạc đưa cho người thân của ma ma, kêu bọn họ an táng bà tử tế." Tuy là chủ tử nhưng Trần ma ma cũng là vú nuôi của bà, tình cảm được nhiên không bình thường.

"Vâng, lát nữa nô tỳ sẽ tự mình một chuyến." Hương Lăng nhận lệnh, lại nói, "Phu nhân, lão phu nhân phái người tới đòi sổ sách và lệnh bài, phải làm sao đây?"

"Cứ từ chối trước, kéo dài thêm hai ngày đi."

.....

Đào mắt đã tới ngày qua Đồng phủ, Dung Hoa thu dọn thỏa đáng rồi đi nói với lão phu nhân một tiếng.

Xe ngựa từ thiên môn trực tiếp chạy tới cửa lớn Đồng gia. Dung Hoa vừa xuống xe, Đồng Ngọc Lan đã cười ha hả tiến lên đón tiếp: "Ta còn tưởng muội sẽ không tới."

Đồng Ngọc Lan tính tình ngay thẳng, cho nên Dung Hoa cũng không cần câu nệ: "Ta thật sự rất thích Đồng tỷ tỷ, Đồng tỷ tỷ đã gửi thiệp mời, sao ta lại không tới chứ?"

"Ai biết muội có lừa gạt ta hay không?" Đồng Ngọc Lan tươi cười.

Tới Đồng gia, Dung Hoa đương nhiên đi thỉnh an Đồng phu nhân trước.

Cả đoạn đường ai ai cũng khách khí, Đồng phu nhân ngồi ở chủ vị khoảng bốn mươi tuổi, áo ngoài màu xanh sẫm, dung mạo đoan chính, nụ cười hòa ái. Bên cạnh bà là một cô nương có lúm đồng tiền như hoa, vừa thấy nàng và Đồng Ngọc Lan liền đứng dậy.

Dung Hoa nhìn nàng ấy, rồi uốn gối hành lễ với Đồng phu nhân: "Gặp qua phu nhân."

"Mẫu thân, đây là muội muội Diệp gia."

"Mau đứng lên." Đồng phu nhân hiền hòa cầm tay Dung Hoa, "Trên đường có phải lạnh lắm không?"

Nàng cười lắc đầu: "Trên xe có lò sưởi, không lạnh."

"Dung Hoa muội muội, đây là Thát cô nương Từ gia." Đồng Ngọc Lan kéo tay vị cô nương kia giới thiệu với nàng.

Thát cô nương Từ gia Từ Lưu Quang? Nghe đồn Thát cô nương từ năm mười lăm tuổi thân thể suy yếu, yến hội ngày thường đều không tham gia, bây giờ gặp quả nhiên chỉ là lời đồn.

Dung Hoa cười uốn gối: "Từ cô nương."

Từ Lưu Quang đáp lễ, thân thiết nói: "Nếu muội muội đã gọi một tiếng Đồng tỷ tỷ, sao lại khách khí với ta như vậy?"

"Từ tỷ tỷ." Dung Hoa thân thiết gọi.

Đồng phu nhân khẽ cười: "Mấy đứa đi chơi đi."

Đồng Ngọc Lan cũng cười dẫn hai người cáo lui, vừa ra ngoài đã gặp một nam tử áo gấm màu lam, đầu đội ngọc quan.

"Nhị ca." Đồng Ngọc Lan gọi một tiếng.

"Lan Nhi." Công tử kia ngẩng đầu, dung mạo tuấn tú, mặt mày như gió mùa xuân, thanh nhuận thư nhả, cả người toát ra khí chất của người đọc sách. Vừa thấy Dung Hoa và Từ Lưu Quang đứng cạnh Đồng Ngọc Lan, gương mặt hân hạnh tức đỏ bừng.

"Đồng công tử."

"Từ cô nương."

Từ Lưu Quang đương nhiên là người quen của Đồng phủ.

"Nhị ca, đây là muội muội Diệp gia." Đồng Ngọc Lan nhìn Diệp Dung Hoa, "Đây là Nhị ca ta."

"Đồng công tử." Nàng chào hỏi.

"Diệp cô nương." Đồng Trầm Chu đỏ mặt thi lễ, sau đó lại nhìn Đồng Ngọc Lan, nói, "Muội tiếp đãi bằng hữu của mình đi."

Nói xong, hần liền gạt đầu với Diệp Dung Hoa và Từ Lưu Quang, cất bước vào trong. Tốc độ quá nhanh khiến Dung Hoa không khỏi giật mình.

"Diệp muội muội đừng để ý, Nhị ca ta đọc sách tới ngập đầu luôn rồi. A, phụ thân mẫu thân ta đều hy vọng ta giống một tiểu thư khuê các, huynh ấy có thể dẫn binh đánh giặc, nhưng đáng tiếc..." Đồng Ngọc Lan nhún vai, đáng tiếc mọi chuyện không như mong muốn. Nàng thích giờ đào múa kiếm, còn Nhị ca lại thích đọc mấy thứ khô khan chết người kia.

Dung Hoa biết Đại công tử Đồng gia tử trận sa trường, cho nên chỉ cười không nói gì thêm.

Đồng Ngọc Lan cũng không tiếp tục, chỉ cười nói dẫn hai người đi về phía trước.

Rất nhanh ba người đã tới viện của Đồng Ngọc Lan, trên đường Dung Hoa mới biết một tiểu thư xuất thân dòng dõi quý tộc như Thát cô nương Từ gia kỳ thật là người học y.

Nói chuyện hàn huyên mới đó đã tới giờ ngo, Đồng Ngọc Lan đột nhiên thờ dài một tiếng: "Thật ra ta muốn mời hai người tới Nhất Phẩm Cư, nhưng tiếc là không thể, nghe nói đồ ăn ở đó rất ngon."

Nhất Phẩm Cư chính là tửu lâu Chu Hành và Dung Hoa vừa mở.

Dung Hoa cười cười: "Hà tất phải tới đó ăn, nếu Đồng tỷ tỷ thích, trưa nay chúng ta ăn luôn."

Hai mắt Đồng Ngọc Lan sáng ngời, vội vàng phân phó nha đầu nghe lệnh của Dung Hoa. Chỉ chớp lát, nguyên liệu đều đã chuẩn bị đầy đủ, không có bếp lò và nồi, bọn họ đành phải dùng lò lửa thay thế. Thịt cùng ra dưa đã chuẩn bị đủ, thịt dê và thịt bò đều vô cùng mềm, hơn nữa rau dưa đã bày đầy bàn.

Dung Hoa kêu nữ đầu bếp đun nước, sau đó gấp từng món bỏ vào trong luộc, tiếp theo làm nước chấm, ăn ngon tới không kìm được.

Ba người ăn tới đồ mỡ hôi, hai má phàn đào đặc biệt kiều diễm.

Lúc trở về, Đồng Ngọc Lan còn lưu luyến kéo tay Dung Hoa và Từ Lưu Quang, nói lần sau sẽ mời hai người tới chơi nữa.

.....

Buổi tối trời đông đến sớm, thời điểm trở về Diệp phủ sắc trời đã tối đen như mực, Diệp lão phu nhân hỏi han vài câu rồi cho Dung Hoa về Hải Đường uyển.

Tâm tình Dung Hoa không tệ, vừa ngắm cảnh ven đường vừa trở về phòng.

Nhưng bên phía Tể Huy viện, Kỷ thị lại giận tới phóng ra lửa: "Người không thấy? Đi đâu?"

Hương Lăng thấp giọng trả lời: "Có người nói thấy bọn họ mấy ngày trước xách tay nai rồi đi."

"Đi đâu?" Kỷ thị dùng dùng đứng dậy, hai chân run rẩy.

Lão phu nhân còn đang chờ sổ sách.

Hiện tại phải làm sao đây?

Đây... Không phải là ép bà vào đường chết sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 57: Đúng là da mặt dày!

Làm thế nào để bổ sung chỗ trống đây?

Trong tay hiện tại còn không có quá năm trăm lượng bạc.

Vấn đề là, số tiền thiếu không đơn giản là mười lượng một trăm lượng, đó là bốn vạn lượng bạc!

Chẳng lẽ phải đi bán đồ cầm cổ sao?

Nhưng lão phu nhân đang phái người trông chừng, một khi phái người ra ngoài, bên kia lập tức sẽ biết!

Lão phu nhân còn đang tức giận, nếu biết thêm chuyện này sẽ càng nổi nóng.

"Phu nhân, bên phía lão phu nhân không thể kéo dài nữa, chi bằng chúng ta đi mượn cừu phu nhân đi." Hương Lăng đề nghị.

"Không được." Kỷ thị lắc đầu.

"Hay là kêu hai vị thiếu gia nghĩ cách?"

"Cũng không được!" Kỷ thị bác bỏ, nhĩ tử của bà làm gì có nhiều tiền như vậy? Huống hồ cho vay nặng lãi là công việc bị triều đình cấm! "Ngươi tiếp tục cho người tìm bọn chúng xem."

Sao ngay thời điểm máu chốt lại không thấy người? Chẳng lẽ... Kỷ thị càng nghĩ, trái tim càng nguội lạnh.

Hương Lăng gật đầu, lại nói: "Phu nhân, có cần đi mượn Ngũ tiểu thư không?"

Kỷ thị đưa mắt nhìn trời chiều bên ngoài cửa sổ, trầm tư một lát, quyết định: "Được, ngày mai ngươi đi xin chỉ thị của lão phu nhân, cứ nói..." Kỷ thị đột nhiên dừng lại, lắc đầu, "Tạm thời đừng quấy rầy lão phu nhân."

Hôm sau, Kỷ thị thay y phục, từ cửa sổ trong phòng men theo dãy nhà sau rồi khỏi Tể Huy viện.

Hải Đường uyển cách đây khá xa, hơn nữa thời tiết lại lạnh, trên đường cơ hồ không đụng phải người. Kỷ thị chờ bên ngoài, qua một lúc lâu mới thấy Dung Hoa, liền cười đi tới: "Dung Nhi!"

Dung Hoa giả bộ kinh ngạc mở to hai mắt: "Đại bá mẫu, người không phải đang bị bệnh sao?"

Kỷ thị nuốt lời định nói xuống, kiềng kị đưa mắt nhìn Túy Đồng và Luru Tô, sau đó mới nói: "Chỉ là bệnh nhẹ mà thôi, không đáng ngại... Dung Nhi, ta có chuyện muốn nói riêng với con."

"Đại bá mẫu, Túy Đồng và Luru Tô không phải người ngoài." Nàng khẽ cười.

Cái gì là không phải người ngoài!

Kỷ thị kiềm nén cơn giận trong lòng, thở dài một tiếng: "Hiện tại cũng chỉ có Dung Nhi mới giúp được bá mẫu."

"Nếu bá mẫu có khó khăn, tốt nhất là đi tìm tổ mẫu thương nghị, Dung Nhi không thể giúp được gì cả."

"Sao lại không thể?" Kỷ thị cười hòa ái, "Trước đây không lâu, ta không phải đã trả của hồi môn cho con rồi sao? Bá mẫu muốn mượn con chút bạc để giải quyết việc khẩn cấp, con đừng lo, ta sẽ lập tức trả lại."

"Nhiều hay ít?" Dung Hoa hỏi.

"Không nhiều lắm, chỉ là..." Kỷ thị nhìn nụ cười trên mặt của nàng, sung sướng đưa ngón tay ra dấu, "Sáu vạn lượng."

Dung Hoa khẽ cười: "Đại bá mẫu nghĩ con sẽ cho mượn sao?" Đúng là da mặt dày, đừng nói là sáu vạn, cho dù là sáu lượng nàng cũng không cho!

"Bốn vạn cũng được." Kỷ thị vội thu lại hai ngón tay, hiện tại bù vào chỗ trống trong sổ sách mới là quan trọng nhất.

"Không được!" Dung Hoa vẫn tươi cười, nhưng hai chữ nói ra lại lạnh như băng.

Kỷ thị như bị hất một chậu nước vào mặt, hy vọng thoáng chốc trở thành hư không, bà ta cả giận quát: "Người... Trường bối đã cúi đầu mở lời với người, người sao có thể không vì chút tình cảm mà nể mặt chứ?"

"Tình cảm? Giữa bá mẫu và ta có tình cảm để nói sao?" Nụ cười trên mặt Dung Hoa chưa từng thay đổi, "Chẳng lẽ bá mẫu không nhớ trước đây từng đối xử với ta thế nào sao? Người không nhớ, nhưng ta lại nhớ rất kỹ."

Cả người Kỷ thị run lên, bàn tay nắm chặt khăn lụa, trên mặt phủ kín một tầng phần nộ mà nhìn chằm chằm Dung Hoa: "Đó đã là chuyện quá khứ, chẳng lẽ lúc này người có thể giương mắt thấy chết mà không cứu hả?"

"Thấy chết mà không cứu?" Dung Hoa bật cười, "Lúc đó bá mẫu có từng nghĩ tới chuyện giờ cao đánh khẽ buông tha cho ta hay không?"

"Người không phải đã trở về nguyên vẹn rồi sao? Chuyện quá khứ coi như là ta có lỗi với người, ta ở đây dập đầu xin lỗi." Kỷ thị không muốn kéo dài chuyện xưa, vội nói, "Bá mẫu biết người thiện tâm, lần này bá mẫu thật sự có chuyện rất gấp, tương lai ta sẽ hoàn trả gấp bội."

"Bá mẫu, có câu này người đời nói rất đúng, đi đêm lắm cũng có ngày gặp ma!" Nói xong, nàng bỏ Kỷ thị ở đó, xoay người cùng Túy Đồng và Luru Tô rời đi.

Kỷ thị trừng mắt nhìn theo bóng lưng của nàng, hận không thể xông tới giết nàng lập tức. Bà ta đứng nhìn nửa ngày, sau đó nhanh chóng xoay người trở về Tể Huy viện. Đi được vài bước, bà ta lại quay đầu, dữ tợn nhìn Hải Đường uyển.

Cẩn thận nghĩ lại, trong lòng Kỷ thị càng khẳng định chuyện này...

Bên cạnh nha đầu chết tiết kia lại có một nha đầu thân thủ bất phàm, chuyện này nàng ta chắc chắn không thoát khỏi quan hệ!

Nha đầu chết tiết này!

Hai mắt Kỷ thị ửng đỏ, trong miệng áp chế vị tanh nồng ngọt, đuôi tay đỡ trụ hành lang bên cạnh, qua một lúc lâu mới nâng bước tiếp tục trở về Tể Huy viện.

Kỷ thị vào sân, không đi bằng cửa sổ mà trực tiếp vào phòng bằng cửa chính.

Sân viện im ắng, Kỷ thị không nghĩ nhiều, vừa vào phòng đã thấy vẻ mặt tức giận của Diệp lão phu nhân. Hương Lãng và mấy nha đầu đang run lẩy bẩy quỳ dưới đất.

"Người tỉnh dậy lúc nào?" Diệp lão phu nhân lạnh giọng quát.

"Mẫu thân, sao người lại tới đây?" Kỷ thị hoảng sợ.

"Nếu không tới, ta thật sự không biết người không có ở đây!"

"Con dâu trong lòng buồn bực nên mới ra sau viện đi dạo." Kỷ thị khom người đáp.

"Hừ!" Diệp lão phu nhân hừ một tiếng.

Kỷ thị vội vàng quỳ xuống: "Mẫu thân bớt giận."

Nhìn gương mặt không chút huyết sắc của bà ta, lời nói của Diệp lão phu nhân cũng hòa hoãn vài phần: "Bên ngoài giá rét, người tốt nhất là ở trong phòng nghỉ ngơi đi. Nếu ta đã tới, vậy thuận tiện mang lệnh bài và sổ sách về luôn."

"Mẫu thân, sổ sách còn phải đối chiếu thêm mấy ngày." Kỷ thị vội nói.

Diệp lão phu nhân mất hứng: "Mấy ngày rồi còn chưa xong sao? Diệp Châu, Hi Châu, hai người ở lại hỗ trợ phu nhân đi."

"Bên phía con dâu đã có Hương Lăng là đủ, hơn nữa mẫu thân cũng không thể thiếu bọn họ."

Diệp lão phu nhân nhíu mày: "Đi, đem sổ sách tới cho ta! Hiện tại đi ngay!"

Kỷ thị hoảng loạn: "Mẫu thân..."

Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn bà ta.

Kỷ thị đương nhiên hiểu tình cảnh lúc này, lập tức té xỉu hôn mê.

.....

"Lão phu nhân đã qua đó." Lưu Tô bẩm báo.

Dung Hoa ừ một tiếng, sau đó gia chồng ngân phiếu đã chuẩn bị sẵn cùng một phong thư cho nàng: "Giao cái này cho công tử."

Hai người rời kinh thành, mỗi người một vạn lượng bạc, nàng được mười bốn vạn, mười vạn nàng để lại, bốn vạn dùng để đầu tư Cẩm Tú sơn trang.

Lưu Tô nhận lấy, xoay người rời đi.

.....

"Quay về nói với Ngũ cô nương, tranh thủ tìm thời gian ra ngoài tới thôn trang một chuyến." Chu Hành đã xem thư xong, nhưng lại không đuổi tay nhận ngân phiếu từ Lưu Tô.

Sắp tới năm mới, Chiêu Vương cũng nên "hồi kinh" rồi.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 1 - Chương 58: Đá cho ngất xỉu

"Vâng, nô tỳ sẽ truyền đạt lại cho tiểu thư." Lưu Tô cất lại ngân phiếu, do dự một hồi mới nói, "Công tử, có một đêm, trong phủ phát hiện có người đột nhập, có lẽ do nô tỳ và Túy Đồng đang ở đó nên bọn họ không dám động thủ."

Chu Hành ngẩng đầu, nhẹ giọng hỏi: "Là ai?"

Lưu Tô lắc đầu: "Tiểu thư đoán là người của Bạch gia."

Y cũng đoán là Bạch Lãm, nhưng một kẻ làm ăn buôn bán lại có gan phái người đột nhập phủ đệ của mệnh quan triều đình sao?

Chu Hành khẽ nhíu mày, trầm mặc một lát mới nói: "Nếu có lần sau, các người có thể phát tín hiệu gọi người tới hỗ trợ."

"Nô tỳ thay tiểu thư tạ công tử." Hiện tại nàng là người của tiểu thư, thân là ám vệ, an toàn của chủ tử mới là quan trọng nhất! Lưu Tô hành lễ rồi xoay người trở về.

.....

Nghe Lưu Tô truyền lời, Dung Hoa không khỏi kinh ngạc: "Kêu ta tới thôn trang?"

"Vâng." Lưu Tô đáp.

Nhớ lại chuyện tin tức Chiêu Vương hồi kinh lan truyền trong kinh thành gần đây, nàng nói: "Chờ ta xin chỉ thị của tổ mẫu rồi tính."

Nói xong, nàng kêu Túy Đồng mài mực, tiếp tục cúi đầu viết.

.....

Diệp lão phu nhân đang nhàn nhã uống trà.

Nhìn đám người Diêu Châu tính toán sổ sách, cả người Kỳ thị đỏ đầy mồ hôi. Bà ta bước tới trước mặt Diệp lão phu nhân, nhẹ giọng: "Mẫu thân..."

Còn chưa dứt lời, Diệp lão phu nhân đã lên tiếng cất ngang: "Nếu thân thể không thoải mái thì về phòng nghỉ ngơi đi."

Kỳ thị mím môi: "Con dâu chỉ lo lắng mẫu thân mệt nhọc."

Diệp lão phu nhân liếc nhìn bà ta: "Ngồi đi."

Kỳ thị đành phải ngồi xuống, nhận lấy ly trà nha đầu đưa tới, trong lòng gấp tới độ như kiến bò trên chảo dầu.

Mặt trời dần lặn về Tây, nha đầu lặng lẽ thấp đèn, đám người Diêu Châu dừng lại, đứng lên: "Lão phu nhân, xong rồi."

Diệp lão phu nhân mở mắt: "Vây cầm theo đồ, về thôi."

"Lão phu nhân..." Diêu Châu định nói gì đó, nhưng lại thôi.

Diệp lão phu nhân sớm đã có nghi ngờ, bà ta liếc mắt nhìn Kỳ thị, lại hỏi Diêu Châu: "Sao vậy?"

"Đã kiểm tra xong, có điều..." Diêu Châu ngược mắt nhìn Kỳ thị, rồi cúi đầu, "Hiện tại chỉ có hai trăm lượng bạc."

"Cái gì? Hai trăm lượng bạc?" Diệp lão phu nhân cả kinh, tức giận nhìn Kỳ thị, "Sao chỉ có mấy trăm lượng bạc? Tiền từ các cửa hàng và thôn trang đâu? Nói, ngươi đem bạc để đi đâu rồi?"

Bà từ nha đầu trong phòng sợ tới mức không dám hít thở mạnh.

Kỳ thị quỳ xuống: "Mẫu thân..." Bà ta có vất hết óc cũng không tìm ra cơ phản bác.

"Mẫu thân, có chuyện gì vậy?" Diệp Thế Lâm đứng lúc vào phòng.

"Hỏi thể tử của con đi." Diệp lão phu nhân tức giận giọng tay chỉ vào mặt Kỳ thị.

"Có chuyện gì?" Diệp Thế Lâm hỏi.

"Lão gia..." Kỳ thị nức nở, ngẩng đầu, "Mẫu thân, lão gia, thiếp đem tiền trong phủ cho người ngoài mượn, qua mấy ngày nữa sẽ trả."

"Cho ai mượn?" Diệp lão phu nhân hỏi.

Kỳ thị trầm tư một lát, mới nói, "Là Trường Hưng hầu phu nhân." Trường Hưng Hầu Chương gia nổi tiếng là nghèo túng.

"Ngươi lui tới với nàng ta từ khi nào?" Diệp lão phu nhân còn chưa lên tiếng, Diệp Thế Lâm đã nhíu mày hỏi, ông ta đương nhiên không tin lời Kỳ thị nói.

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn Hương Lăng: "Ngươi nói đi." Trần ma ma chết rồi, Hương Vân còn ở bên Lại Ngọc các, hiện tại người đắc lực nhất bên cạnh Kỳ thị chính là nàng.

"Lão phu nhân tha mạng, nô tỳ không biết gì cả." Hương Lăng quỳ xuống, dập đầu.

"Không biết? Vậy đại a đầu như ngươi dùng làm gì?" Diệp Thế Lâm quát.

"Lão gia tha mạng!" Hương Lăng khóc lóc, cả người run rẩy, trong lòng thầm hâm mộ Hương Vân đang ở bên Ngọc di nương còn chưa trở về.

"Cầu nô tài, còn không nói?" Diệp lão phu nhân nhìn Hương Lăng đang quỳ dưới đất, quát, "Ngươi đâu, đem nha đầu này bán tới lầu xanh."

Kỳ thị không khỏi căng thẳng, quay đầu nhìn Hương Lăng.

"Lão phu nhân tha mạng." Sắc mặt nàng trắng bệch, không ngừng cầu xin Diệp lão phu nhân dừng tay.

Hạ nhân trong phòng thức thời lui xuống, hiện tại chỉ còn Lý ma ma và Hương Lăng đang quỳ dưới đất.

"Lão phu nhân, lão gia... Phu nhân... Phu nhân cầm bạc cho vay nặng lãi." Hương Lăng run giọng khai.

Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lập tức đưa mắt nhìn Kỳ thị.

"Ngu xuân!" Diệp Thế Lâm quát, gân xanh nổi đầy gương mặt, "Ngươi dám... Ngươi dám..." Ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống Kỳ thị.

"Lão gia, mẫu thân, là con dâu đáng chết."

"Diệp gia ta thiếu tiền hay là ngươi thiếu tiền hả?" Diệp lão phu nhân tức giận, "Ngay cả chuyện phạm pháp ngươi cũng dám làm! Diệp gia ta trước giờ là một gia tộc thanh thanh bạch bạch... Sao có thể cưới một Tang Môn tinh (1) như ngươi vậy hả? Thiên hạ không có bức tường nào chắn được gió, ngươi làm chuyện này có từng nghĩ tới trượng phu ngươi, Hoàng Nhi và Bạc Nhi không? Sự tình một khi truyền ra ngoài, ngươi kêu bọn họ ra ngoài gặp ai đây?"

(1) Tang Môn tinh (còn gọi là sao Tang Môn): trong trường hợp này chỉ người khắc chồng, xui xẻo, tang tóc.

"Cho ai mượn? Ta phải người đi đòi tiền vốn lại!" Diệp Thế Lâm quát.

"Lão gia..." Kỳ thị hận không thể trực tiếp ngắt đi.

"Chuyện này con đừng nhúng tay vào." Diệp lão phu nhân nói với Diệp Thế Lâm một câu, sau đó quay đầu nhìn Hương Lăng, "Ngày mai ngươi đi lấy lại tiền."

Hương Lăng càng thêm run rẩy.

"Sao vậy? Không làm được hả?" Diệp Thế Lâm nhú mày.

"Người... Bỏ trốn rồi." Hương Lăng thành thật.

Diệp lão phu nhân tức giận tới mức trước mặt biến thành màu đen, qua một lúc lâu mới nói: "Ngươi về phòng tĩnh dưỡng đi, chờ Hoàng Nhi cưới vợ, cái nhà này giao cho cô ta xử lý."

Nói xong, Lý ma ma đỡ Diệp lão phu nhân ra ngoài, Diệp Thế Lâm cũng vội đứng dậy.

"Mẫu thân... Con dâu biết sai rồi... Lão gia... Thiếp không dám nữa!" Kỳ thị khóc lóc.

"Tiện nhân!" Diệp Thế Lâm đá bà ta một cước.

Kỳ thị phun ra một ngụm máu tươi, sau đó hôn mê bất tỉnh.

Diệp Thế Lâm không thèm để ý, nhanh chóng nâng bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 59: Nhìn rõ

Diệp Thế Lâm theo Diệp lão phu nhân về Tùng Hạc đường.

"Mẫu thân, đều do nhi tử quản giáo nàng ta không tốt, mới để nàng ta phạm vào sai lầm này." Diệp Thế Lâm quỳ gối trước mặt Diệp lão phu nhân.

"Con mau đứng lên đi." Diệp lão phu nhân buông chén trà xuống, "Sao lại là lỗi của con? Đều do nàng ta tâm tư bất chính, lại có lòng tham, những chuyện còn lại ta sẽ kêu Hương Lăng giải quyết. Chuyện này con không cần lo lắng, sắp sang năm mới rồi, chuyện trong triều chắc chắn sẽ rất bận rộn."

Hiện tại không phải thời điểm truy cứu sai lầm của ai, bọn họ phải nghĩ cách hủy bỏ toàn bộ dấu vết. Chuyện này lớn như vậy, tới lúc có người phát hiện thì sao?

Diệp Thế Lâm đứng dậy ngồi đối diện Diệp lão phu nhân, gật đầu, hồ thẹn nói: "Nhi tử bất hiếu, để mẫu thân vất vả rồi."

"Giữa mẫu tử còn khách khí làm gì? Thiếu nhiều bạc như vậy, ta thật không biết nàng ta định chuẩn bị lễ năm mới thế nào?"

"Lát nữa nhi tử sẽ kêu người mang bạc tới."

"Tết này, chi phí con dùng cũng không ít, tạm thời cứ vậy đi."

"Sao nhi tử có thể để mẫu thân tiêu tốn tiền bạc chứ?"

"Tiền của ta sau này không phải đều của mấy đứa hay sao?"

Diệp Thế Lâm hồ thẹn, nghĩ tới Kỳ thị lòng càng tức giận: "Nếu không phải nàng ta sinh dưỡng Hoàng Nhi và Bạc Nhi..."

"Tạm thời để tỷ muội Châu Nhi giúp đỡ xử lý việc trong phủ, chờ Hoàng Nhi cưới thì là xong."

"Nhưng ba tỷ muội chúng còn nhỏ, tới lúc đó sẽ gây thêm phiền phức cho mẫu thân." Diệp Thế Lâm lo lắng nói.

Diệp lão phu nhân nhíu mi, cảm thấy lời Diệp Thế Lâm nói cũng có đạo lý, lễ tết trong phủ không thể để ra sai lầm, hơn nữa sang năm tỷ muội các nàng còn chuẩn bị tham tuyển.

"Chỉ bằng chờ Ngọc Nhi khỏe lại, kêu nàng ấy tới giúp người được không? Tuy nàng ấy xuất thân thấp hèn, nhưng tính tình dù sao cũng trầm ổn hơn tỷ muội Châu Nhi."

Diệp lão phu nhân trầm tư một lát, đồng ý: "Vậy cũng được." Nhi tử muốn để Cần Nhi kế thừa nhị phòng, Ngọc di nương đương nhiên cũng cần cho một ít thể diện.

Dù sao chương quản Diệp phủ đã nhiều năm, hướng chi bên người còn có đám người Lý ma ma và Diệu Châu biết làm việc, Diệp lão phu nhân xử lý việc trong phủ cũng không mấy khó khăn. Đến nỗi Dung Hoa nói được Đồng tiểu thư mời lên núi Phượng Minh ở thành Tây ngắm mai, bà ta cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp gật đầu.

.....

Thời tiết hôm nay đặc biệt tốt, Dung Hoa tới thôn trang đã là bữa trưa, cho nên dứt khoát dùng bữa xong mới dẫn Túy Đồng và Lưu Tô ra cửa.

Tuyết trên núi vẫn còn đọng lại, không khí thanh lãnh hơn trong thành vài phần. Xe ngựa đi khoảng một canh giờ mới dừng lại, Lưu Tô đánh xe bên ngoài vén màn lên: "Tiểu thư, tới nơi rồi."

Dung Hoa gật đầu đi xuống, gió lạnh thổi thẳng vào người, xa xa thấy một nam tử một thân áo choàng ẩm áp.

Lâm Thắng dắt theo hai con ngựa cùng bốn người đứng cách y không xa.

Nghe tiếng bước chân, Chu Hành chậm rãi xoay người. Áo choàng màu đen, đẹp đẽ tôn quý.

"Liễu công tử đợi lâu rồi." Chu Hành còn chưa lên tiếng, Dung Hoa đã gọi y là Liễu Hành.

Về mặt Chu Hành vẫn lãnh đạm như vậy: "Ta cũng vừa mới đến." Y khẽ nhìn khuôn mặt vì lạnh mà trắng bệch của nàng, cuối cùng không nói gì thêm, y chỉ hỏi, "Cảm thấy Cẩm Tú son trang thế nào?"

Những thứ khác đã chuẩn bị ổn thỏa, nhưng nơi thích hợp vẫn không tìm được, hơn nữa chuyện có suối nước nóng càng khó tìm.

Dung Hoa chỉ đáp một câu: "Ừ, cũng không tồi."

Chu Hành giới thiệu đơn giản son trang cho nàng. Cây cối gồm nhiều loại như hải đường, mai, đào, hoa quế, riêng suối nước nóng nằm ở phía đông.

"Nơi này thật tuyệt." Dung Hoa nhìn không được mà cảm thán, sau đó lại quay đầu, nghiêm túc hỏi Chu Hành, "Liễu công tử có phải còn chuyện khác không?"

Chu Hành nhàn nhạt trả lời: "Ngũ cô nương, Liễu là họ của mẫu thân ta, ta họ Chu." Một câu không chút dư thừa.

Dung Hoa hành lễ: "Tiểu nữ gặp qua Vương gia."

"Không cần đa lễ như vậy, cô nương cứ gọi ta Liễu Hành là được." Chu Hành tiếp tục, "Cẩm tú son trang này cô nương tiếp nhận đi."

Đây mới là trọng điểm, y rời nhà mười mấy năm, hiện tại trở về khẳng định có chuyện phải làm, hơn nữa sắp tới còn phải tuyển tú, tới lúc đó chắc chắn sẽ có rất nhiều người nhìn chằm chằm y.

Dung Hoa hiểu, liền đáp: "Ta biết rồi." Có điều nàng chỉ là một nữ tử, xuất phủ thường xuyên thật sự không tiện, hơn nữa còn có Bạch Lãm nhìn mình như hồ rình mồi. Nàng nghĩ nghĩ, lại hỏi, "Không biết Vương gia có để cử người nào không, chúng ta có thể cho hẳn một phần của son trang."

Chu Hành lắc đầu: "Ngũ cô nương không cần lo lắng, chỉ cần tìm người trông chừng là được." Nói xong, y đuổi tay.

Một hán tử cao gầy dẫn ba người tới, hành lễ: "Gặp qua tiểu thư."

"Đứng lên đi." Dung Hoa giơ tay, ánh mắt dò hỏi nhìn Chu Hành.

Chu Hành giới thiệu một lượt, hán tử dẫn đầu là Cao quân sự, ba người còn lại lần lượt là thợ mộc, làm vườn và đầu bếp. Nguyên nhân gọi nàng tới đây hôm nay là để bọn họ gặp mặt.

"Túy Đồng và Lưu Tô biết cách liên lạc với Cao quản sự, nếu cô nương có chuyện, cứ kêu bọn họ đi tìm ông ấy là được."

Dung Hoa gật đầu, trầm tư một lát mới nói: "Hiện tại có thể khởi công rồi, nếu đúng thời hạn, tháng tư năm sau có thể hoàn thành... Vừa lúc kỳ thi mùa xuân kết thúc."

Sĩ tử vào kinh thành thi cử, nếu rớt bọn họ sẽ phải ở lại kinh thành chờ thêm ba năm, tới lúc đó sẽ có một đám người rảnh rỗi. Cẩm tú son trang nằm trên con đường trọng yếu, sau khi hoàn thành chắc hẳn sẽ tiếp đón rất nhiều quyền quý. Nếu có thể giúp những người đọc sách tìm việc tạm thời, hơn nữa còn để bọn họ sớm tiếp xúc với quan lại trong triều, bọn họ chắc chắn sẽ không quên ơn này!

Chu Hành vẫn lãnh đạm như thường, nói: "Trời lạnh, Ngũ cô nương về sớm đi."

Dung Hoa uốn gối cáo từ.

Chu Hành phát tay, rồi kêu Lâm Thắng dắt ngựa tới.

Hai người leo lên ngựa, như gió cuốn mây tan phóng về hướng Tây.

Hôm sau Dung Hoa mới về thành.

Hai ngày sau, Chiêu Vương Chu Hành về kinh, thời tiết tuy lạnh lẽo nhưng kinh thành lại đặc biệt náo nhiệt, từ đầu đường tới cuối ngõ đều bàn tán chuyện của Chiêu Vương, trong cung đương nhiên cũng cử hành gia yến.

Gia yến trong cung Dung Hoa không có cách nào tham dự, có điều yến hội do Đại hoàng tử phi tổ chức nàng có nhận được thiệp.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 60: Tàn hoa bại liễu

Yến hội sẽ được tổ chức vào ngày mười bốn tháng mười hai, Đại hoàng tử phi mời mọi người tới thưởng mai, phàm là tiểu thư và công tử của quan viên từ tứ phẩm trở lên đều nhận được thiệp.

Diệp Di Nguyệt cũng được mời.

Sang năm tuyển tú, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử đều chưa thành thân, hiện tại Chiêu Vương đã trở về, toàn bộ kinh thành đã bắt đầu có chút động tĩnh.

Yến hội lần này được tổ chức tại biệt viện của Đại hoàng tử, tuy nói là thưởng mai nhưng danh xứng với thực, toàn bộ biệt viện cơ hồ đều là rừng mai.

Nhìn nhóm quý nữ trang điểm lờ lợ, Dung Hoa không khỏi khịt mũi coi thường, trời lạnh như vậy, thưởng mai gì chứ? Chẳng qua là treo đầu dê bán thịt chó, tìm thêm quan hệ mà thôi!

Kỳ thi hiện tại đang bị giam cầm nhưng bề ngoài bà ta đang bị bệnh nặng, cần phải tĩnh dưỡng, cho nên Diệp lão phu nhân tự mình mang theo cháu trai cháu gái đi dự tiệc.

Diệp lão phu nhân khí thế bừng bừng, ánh mắt đều quan sát chúng khuê tú thật kỹ. Hôn sự của ba tôn tử còn chưa định, bà ta đương nhiên phải quan tâm nhiều một chút.

Vào đại sảnh, đi thêm một đoạn, Dung Hoa mới được gặp mẫu thân thân sinh của mình, hiện tại là Tây Ninh Hầu phu nhân - Nhan thị.

"Lão phu nhân." Nhan thị hơn ba mươi tuổi, mặt hạnh mũi quyền, một thân màu lam đoan trang, tóc búi gọn gàng, bên trên cắm thêm trâm vàng, nụ cười trên mặt điểm lệ đẹp động lòng người, ung dung hoa quý.

Nữ tử bên cạnh là kẻ nữ Kiều Nguyệt, da trắng như tuyết, dung nhan như hoa lê sau mưa khuyên quốc khuyên thành, khí chất thoát tục.

"Hầu phu nhân hữu lễ rồi." Diệp lão phu nhân chán ghét nhìn Nhan thị nhưng không dám làm gì, ngại người xung quanh dòm ngó, hơn nữa hiện tại bà ta là Tây Ninh Hầu phu nhân, thân phận tôn quý.

"Gặp qua phu nhân." Dung Hoa cùng tỷ muội Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt hành lễ.

"Mau đứng lên, không cần đa lễ." Nhan thị vẫn cười nhưng ngữ khí vô cùng lãnh đạm, ánh mắt nhìn Dung Hoa không có một tia dư thừa.

Nhan thị là vậy, Dung Hoa đương nhiên không dám nghĩ nhiều, hơn nữa nàng cũng không phải Diệp Dung Hoa thật sự, cần gì phải đau lòng cơ chứ?

Kiều Nguyệt cũng uốn gối hành lễ. Sau khi đứng dậy, nàng ta nhìn nàng, ánh mắt chứa đầy thâm ý.

Dung Hoa cũng nhìn nàng ta, mỉm cười.

"Ta đi qua đó trước đây." Nhan thị hiển nhiên không muốn dính dáng tới Diệp gia, khách sáo một câu liền mang Kiêu Nguyệt đi tìm các vị phu nhân khác.

Diệp lão phu nhân cũng tươi cười dẫn tỷ muội Dung Hoa đi vấn an Đại hoàng tử phi.

Đại hoàng tử phi đoan trang hào phóng, trò chuyện vào câu liền kêu người dẫn ba tỷ muội tới vườn mai cùng nhóm khuê tú.

Diệp Di Nguyệt ôn nhu uyển chuyển, Diệp Di Châu vũ mị quyến rũ nhưng Dung Hoa khí chất thanh nhã mới là người xuất chúng nhất, có điều nhóm tiểu thư đều ăn mặc lộng lẫy, ba người bọn họ ngược lại cũng không gây sự chú ý gì.

Diệp Di Châu trực tiếp đi tìm Kỷ Vũ Tú và Lâm Nhược, Diệp Di Nguyệt cũng đi sang chào hỏi đám người Phương Gia Nhu.

Dung Hoa còn đang suy xét mình phải đi đâu thì Đồng Ngọc Lan đứng cách đó không xa đã vẫy tay, gọi: "Diệp muội muội, bên này."

Dung Hoa cười cười, nhanh chóng đi qua.

"May mà muội tới, nếu không ta sẽ buồn chết mất." Đồng Ngọc Lan một thân váy màu lam, óa choàng màu xanh biếc.

"Sao lại không thấy Từ tỷ tỷ?"

"Tỷ ấy chắc lại bị bệnh." Chuyện này Đồng Ngọc Lan sớm đã thành thói quen, nàng kéo tay Dung Hoa sờ gương mặt mình, "Muội sờ đi, nụ cười của ta cũng cứng luôn rồi. Mẫu thân ta hạ lệnh, kêu hôm nay cười nhất định không được hé răng, kêu ta phải giống một thực nữ văn tĩnh nhàn nhã."

Đồng Ngọc Lan vừa nói vừa kéo Dung Hoa tới mái đình ít người, đưa mắt nhìn nhóm quý nữ trong vườn: "Ta thật không rõ, không phải chỉ là mai thôi sao? Còn ngâm thơ đối câu, thật đau cả đầu."

Đồng Ngọc Lan đã sắp mười bảy nhưng còn chưa đính hôn, lòng Đồng phu nhân đương nhiên nóng như lửa đốt, cho nên Dung Hoa chỉ cười: "Phu nhân cũng là hy vọng tỷ tỷ có thể tìm được một đức lang quân như ý."

"Muốn làm phu quân ta? Để xem người đó có giữ được hai tay này không đã!" Đồng Ngọc Lan duỗi tay quơ quơ.

Dung Hoa cười cười. Đồng Ngọc Lan là người tập võ, chỉ sợ người bình thường không phải đối thủ của nàng, muốn tìm nam tử đánh thắng nàng sao? Thật không dễ!

"Ngày nào mẫu thân cũng lái nhái mấy chuyện này, hận không thể trực tiếp đóng gói ta gả đi." Đồng Ngọc Lan ngồi xuống, hăm mộ nhìn Dung Hoa, "Sao cha mẹ sớm định thân cho ta nhỉ?" Nếu giải quyết sớm hiện tại có cần sốt ruột vậy không?

Dung Hoa chỉ cười: "Tỷ mới mười sáu, cứ từ từ tìm." Mười sáu tuổi ở thời hiện đại chỉ là một học sinh cao trung mà thôi.

Nhưng ở Đại Chu, đó đã là nữ tử khó gả!

"Thôi, không nói việc này nữa." Đồng Ngọc Lan không muốn tiếp tục vấn đề này, liền nhích lại gần Dung Hoa, "Nghe nói Chiêu vương gia cũng tới."

"Vậy sao?" Nhìn đôi mắt kia sáng lấp lánh, chẳng lẽ nha đầu này... Dung Hoa không khỏi nhìn chằm chằm nàng

"Ừ, vị Chiêu Vương nay sáu tuổi đã tới Lương Châu, mười tuổi lên chiến trường, mười bốn tuổi danh tiếng lẫy lừng, kẻ địch vừa nghe tên đã sợ bỏ chạy... Một tay y huấn luyện cả thiết vân kỵ đấy..."

Chu Hành mới hồi kinh mấy ngày nhưng sự tích của y đã truyền từ đầu đường tới cuối ngõ, Đồng Ngọc Lan thân là nữ nhi của gia đình tướng quân đương nhiên biết nhiều hơn người bình thường. Thấy nàng như vậy, Dung Hoa không khỏi nghi ngờ.

Thấy Dung Hoa nhìn mình, Đồng Ngọc Lan dừng lời đang nói lại: "Diệp muội muội, muội nhìn ta như vậy làm gì... Muội không được nghĩ bậy, ta chỉ là..." Nàng chống cằm trầm tư, nhất thời không thể hình dung suy nghĩ của mình, chỉ đành duỗi tay kéo tay Dung Hoa, nói, "Tóm lại, muội đừng nghĩ bậy."

"Ta không nghĩ bậy." Dung Hoa nhìn đôi mắt trong sáng của nàng, cười nói. Xuất thân tướng môn, lại thích học võ, chẳng qua sự sùng bái đó hoàn toàn không liên quan tới tình cảm nam nữ.

Đồng Ngọc Lan thở dài một hơi, nàng cũng không tiếp tục chuyện của Chu Hành, chỉ nói: "Chờ tới năm mới, muội, ta và Lư Quang cùng tới thôn trang chơi đi. Thời tiết tốt, chúng ta có thể cùng nhau câu cá. Đứng rồi, thôn trang nhà ta có một trại nuôi ngựa, tới lúc đó chúng ta còn có thể cưỡi ngựa..."

Nhìn thần sắc hứng thú bừng bừng của nàng, Dung Hoa cũng cười. Nàng ấy như vậy mới đúng là cuộc sống của thiếu nữ mười sáu tuổi nên có, mê chơi thích cười, cưỡi ngựa ca hát.

Đồng Ngọc Lan bỗng đứng im lặng, ánh mắt nhìn chăm chăm phía sau Dung Hoa.

Dung Hoa cũng không khỏi quay đầu.

Lâm Luật và Dương Hựu đứng bên ngoài, ánh mắt cũng nhìn hai người Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Đồng Ngọc Lan trầm ngâm, nhanh chóng thu lại tư thái bừa bãi, trên mặt hiện lên nụ cười khóe léo, đoạn trang cùng Dung Hoa đứng dậy, uốn gối: "Lâm thế tử, Dương thế tử."

Dương Hựu và Lâm Luật cũng đáp lễ: "Ngồi cô nương, Đồng cô nương."

Đáp lễ xong, Dương Hựu xoay người rời đi, Lâm Luật đi vào đình hóng gió, nho nhã hỏi Đồng Ngọc Lan: "Không biết Đồng cô nương có tiện hay không? Ta có lời muốn nói với Ngồi cô nương."

Đồng Ngọc Lan mỉm cười, ánh mắt lại nhìn Diệp Dung Hoa.

"Lát nữa ta đi tìm tỷ." Dung Hoa nói với nàng, ánh mắt cũng ngăm ra hiệu cho Túy Đồng và Lư Tô đang canh giữ bên ngoài.

Lúc này, Đồng Ngọc Lan mới mang nha đầu rời đi.

"Sao cô nương lại tới đây?" Lâm Luật ngồi phía đối diện, vừa mở miệng đã lộ ngữ khí không tốt, hoàn toàn không lễ độ nho nhã như vừa rồi.

"Đương nhiên là bị Hoàng tử phi nương nương mời tới." Dung Hoa kiên nhẫn giải thích.

"Cô nương đừng quên bản thân đã đính hôn với ta! Cô nương đừng có nói không biết yến hội hôm nay là vì chuyện gì đấy?" Nàng đã đính hôn lại dám tham gia loại yến hội này? Thật không biết xấu hổ.

"Sao Thế tử có thể, còn ta thì không?" Dung Hoa khẽ cười, "Ta đã đính hôn, chẳng lẽ Thế tử còn chưa sao?"

"Chuyện này không giống!" Lâm Luật tức giận.

"Sao lại không giống? Người đính hôn với ta là thế tử, nếu thế tử tới được, vậy ta cũng có thể, huống hồ nương nương đã tự mình hạ thiệp mời ta." Hắn chỉ cho quan phủ phóng hỏa, chẳng lẽ không cho bá tánh như nàng đốt đèn sao?

"Người quả thật là... Vô sỉ!"

"Vô sỉ? Ngài và ta chẳng qua là kẻ tám lạng người nửa cân thôi." Dung Hoa phản bác.

"Nếu đã vậy, từ hôn đi." Lâm Luật duỗi tay xoa xoa thái dương, phu thân nhất quyết không cho từ hôn, vì vậy mục đích hắn tới tìm nàng chỉ có một: Khiến nàng biết khó mà lui, chủ động từ hôn!

Nghe vậy, Dung Hoa nhún mày, khẽ cười: "Ta đã sớm nói với ngài, nếu ngài có bản lĩnh thì cứ lui đi, Diệp Dung Hoa ta không phải kẻ một khốc hai nháo ba thất cổ quần lấy người không bỏ, cho dù đời này vì bị từ hôn mà không gả đi được, ta cũng không vì thế mà ăn vạ Lâm gia của người!"

Lời nàng nói có nghĩa là sẽ không chủ động từ hôn!

Ánh mắt Lâm Luật hiện lên một tia ngoan độc, trầm giọng: "Diệp Dung Hoa, ý người là muốn gả cho ta? Người là thứ gì? Sao không nghĩ tới những gì mình làm đi? Tàn hoa bại liễu, người như người cũng mơ tưởng bước chân vào Lâm gia sao?"

Nghe xong, Dung Hoa không giận, ngược lại còn cười nhìn hắn, nhưng ánh mắt đã chậm rãi ngưng tụ thành sương.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 61: Đào cái hố cho hắn nhảy xuống

Lâm Luật im lặng chờ nàng lên tiếng nhưng cả nửa ngày Dung Hoa cũng không mở miệng, trong lòng không biết nàng có ý gì, vì thế chỉ lạnh giọng trước: "Sao hả? Bị ta nói trúng tâm sự, chột dạ sao? Không còn gì muốn nói phải không? Hừ, muốn vào Lâm gia, đời này đừng hòng nghĩ tới, người cho rằng Lâm gia dễ bị khi dễ vậy sao?"

Một đoạn thời gian bị Bạch Lãm mang đi, còn có mối quan hệ không rõ với Chiêu Vương, nàng vẫn một thân trong sạch sao?

Ai tin chứ?

Tàn hoa bại liễu cũng mơ tưởng gả vào Lâm gia? Lâm thế tử hửn?

Mơ tưởng!

Dung Hoa khẽ cười: "Thế tử yên tâm, ta thật sự không hề cảm thấy bị thế tử khi dễ."

"Vậy cô nương tự giải quyết đi." Lâm Luật tưởng nàng đã nghĩ thông suốt, cho nên chỉ hừ một tiếng.

Dung Hoa hí mắt, ý cười trên miệng chưa từng thay đổi, gương mặt toát ra một tầng lạnh lẽo: "Lâm thế tử, ngài tựa hồ đã dùng sai cách rồi."

Thấy biểu cảm của nàng mỗi lúc một lạnh, Lâm Luật cũng nhíu mày: "Cô nương có ý gì? Chẳng lẽ thật sự muốn gả cho ta?"

"Lâm Luật, người cho rằng mình có thứ gì tốt? Lâm Luật, người nghe rõ cho ta, ta tàn hoa bại liễu cũng được, là băng thanh ngọc khiết cũng thế, chỉ cần ta không từ hôn, vậy người chỉ có thể ngoan ngoãn cưới ta về nhà, tự mình chụp lên đầu cái nón xanh mà thôi!"

"Người... Người..." Nghe nàng nói hết, sắc mặt Lâm Luật ứng đỏ, gân xanh nổi lên, "Thân là tiểu thư khuê các lại không biết lựa lời mà nói, thật là không biết liêm sỉ!"

"Không biết đề tài này do ai khơi mào vậy? Muốn nói tới vô sỉ, không biết liêm sỉ, thế nào cũng là Lâm Luật ngài trước, sau đó mới tới phiên ta!"

Chính hửn tự mở miệng từ hôn với một nữ tử khuê các, tự hửn tới nói những lời này, chẳng lẽ hửn không biết liêm sỉ sao?

Thật đúng là vừa ăn vừa la làng!

Lâm Luật nhìn gương mặt tuyệt sắc của nàng hiện lên ý cười, trong lòng đặc biệt khó chịu, nếu nàng là nam tử, hửn chắc chắn sẽ xuất chiêu đánh một cái, nhưng nàng là nữ tử, Lâm Luật hửn đường đường là nam tử hửn không so đo với nữ tử nhu nhược, cho nên chỉ đành áp chế tức giận trong lòng, nói: "Người còn mặt mũi nói chuyện này? Ta chẳng qua là khuyên người tự biết thân phận, Diệp gia chủ động từ hôn ít nhất còn giúp người giữ lại vài phần thanh danh! Xem ra là ta phí phạm lòng tốt, nhiều chuyện rồi!"

Lâm Luật hửn có lòng tốt?

Dung Hoa ngược mắt nhìn đám người Diệp Di Châu và Lâm Nhược yếu điệu đứng xa, Dương Mặc Tuyết xinh đẹp như hoa, liền nhẹ giọng hỏi: "Hôn sự đã định nhiều năm, hiện tại sao thế tử lại rút ruột như vậy? Là Lâm gia các người coi trọng ai sao? Cho nên mới chờ không được?"

Có Lâu Ngoại Lâu và Nhất Phẩm Cư, tin tức của nàng hiện tại cũng coi như linh thông, cho nên mới biết Dương Mặc Tuyết được Hoàng hậu nương nương coi trọng gả cho Tử hoàng tử, chỉ là chính phi hay trắc phi vẫn còn chưa biết.

Trong cung có Thái hậu, tin tức này Lâm gia đương nhiên biết, mắt nhìn đột nhiên tú sấp tới gần, Lâm Luật gấp như vậy, chẳng lẽ là vì muốn lui thân với nàng, sau đó tranh Dương Mặc Tuyết với Tử hoàng tử hay sao?

"Người nói gì vậy hả? Người nghe lời này từ nơi nào? Nói bậy!"

Nàng làm sao biết được tin này? Lâm Luật đột nhiên nhớ tới Chu Hành, lạnh giọng: "Người cho rằng có Chiêu Vương làm chỗ dựa, người muốn làm gì thì làm hay sao?"

Tuy Hoàng hậu nương nương có ý, nhưng việc này còn chưa công khai, mà đại bá phụ này cũng không tới mức không biết tin tức này, cho nên, nàng đương nhiên có nhiều con đường để biết.

Nhưng nghe nàng nói, không thể nghi ngờ người khi đó là Chiêu Vương vừa hỏi kinh!

Cái gì là vừa hỏi kinh chứ?

Chiêu Vương Chu Hành sớm đã trở về! Chỉ là không biết Thái hậu cô mẫu, Hoàng Thượng và hoàng hậu có biết hay không? Chẳng lẽ bọn họ đã sớm biết y hỏi kinh, nhưng bề ngoài lại rất nhắm mắt mở coi như không biết hay sao?

Mặc kệ thế nào, Lâm Luật đã gấp y, hơn nữa còn gấp xui xẻo, trong nhà tổn không ít bạc!

Từ nhỏ hửn đã không thích Chu Hành, Thái hậu năm đó không con không cái, lại không được Tiên đế sủng ái, trong cung chỉ là một phi tần bình thường. Lâm gia tuy là trọng thần nhưng cũng không nổi bật như hiện tại.

Mà Chu Hành là con út được Tiên hoàng sủng ái, thiên tư lại thông minh, ngạo khí bức người, đừng nói là huân hương công tử như hửn, ngay cả mấy vị Hoàng tử khi nhỏ cũng phải thu kém Chiêu Vương.

Nghĩ tới Chu Hành, cảnh tượng tu sửa Lâu Ngoại Lâu lại hiện lên trước mắt, Lâm Luật càng thêm tức giận, lời nói càng thêm khắc nghiệt: "Trai đơn gái chiếc không biết tránh tị hiềm, còn công khai biến Lâu Ngoại Lâu thành nơi riêng tư sao? Dám làm trò trước mặt vị hôn phu của mình, nếu người còn chút lương tâm, biết cái gì là hổ thẹn thì nhanh chóng xử lý chuyện này đi!"

"Giống như ngài và Dương cô nương sao?" Dung Hoa đưa mắt nhìn phía bên phải, khóe miệng ngậm nụ cười châm chọc, "Lâm Luật, đừng tưởng mọi người đều xấu xa như ngươi. Bản thân như hoa trước trăng, chàng chàng thiếp thiếp!"

"Ngươi đừng ngậm máu phun người!" Lâm Luật theo ánh mắt của nàng nhìn Dương Mặc Tuyết bên kia, sắc mặt giận đến thay đổi màu sắc, huyết khí cuộn cuộn trước ngực, "Chính ngươi không biết liêm sỉ thì thôi, đừng hất nước bẩn lên người khác. Cái gì là hoa trước trăng, chàng chàng thiếp thiếp hả? Ngươi đừng hồ ngôn loạn ngữ! Hơn nữa, ta đơn độc gặp nàng khi nào?"

Lâm Luật nghiêng răng nghiêng lợi, gân xanh nổi lên mu bàn tay, hấn cổ gắng kiềm chế xúc động để không đánh ra một cước. Nha đầu trước mặt này lại có bản lĩnh khơi mào lửa giận của hấn! Mỗi lần nói chuyện với nàng, hấn đều muốn ra tay đánh người!

Cái gì là chàng chàng thiếp thiếp? Hấn chưa từng lên lút đơn độc gặp mặt Dương muội muội! Nàng ta chẳng qua là chỉ hươu bảo ngựa!

"Vậy con mắt nào của ngài thấy ta và điện hạ đơn độc gặp mặt?" Dung Hoa ngược mắt nhìn Túy Đồng và Lưu Tô, khi đó bên cạnh có không ít người, mà nàng và Chu Hành đều không rời nha đầu và sai vặt của bản thân.

"Miệng lưỡi sắc bén, cường từ đoạt lý!" Lâm Luật đưa mắt nhìn Túy Đồng, lại đột nhiên quay đầu chất vấn Dung Hoa, "Đúng rồi, ngươi thông đồng với Chiêu Vương bằng cách nào?"

"Đừng có cáo trạng bậy bạ! Còn nữa, ngài chú ý từ ngữ của mình đi!" Nghĩ tới cảnh tương ngộ với Chu Hành, lại nghĩ tới những việc y giúp đỡ trong khoảng thời gian này, Dung Hoa nhìn không được mà khẽ cười, gương mặt thập phần nhu hòa.

Nhìn nụ cười quá mức chói mắt này, Lâm Luật cảnh cáo: "Ngươi hãy nhớ kỹ, hiện tại ngươi là vị hôn thê của Lâm Luật ta, đừng hồng ra ngoài câu tam đáp tứ! Tự bảo vệ tốt thân phận của mình cho ta!"

"Sao vậy? Lâm thê tử không muốn từ hôn nữa à?"

Sắc mặt Lâm Luật cứng lại, lạnh lùng nói: "Tóm lại, ngươi tốt nhất là tự giải quyết đi! Ngoan ngoãn mà từ hôn, nếu không, tới lúc đó người mất mặt là Diệp Dung Hoa, là Diệp gia ngươi!"

"A!" Còn uy hiếp? Vừa rồi ánh mắt hấn nhìn Dương Mộ Tuyết tuy ôn nhu nhưng mang vài phần bất đắc dĩ, còn ẩn ẩn một chút bi thương, xem ra thật đúng là chờ không kịp! Dung Hoa khẽ cười: "Vậy thì ta sẽ chờ."

"Ngươi không sợ?"

"Ta phải sợ cái gì? Nếu ngài làm được, giờ phút này còn ở trước mặt ta nói ầu nói tả sao?" Dung Hoa châm biếm.

Có gì phải sợ? Vốn quyền từ hôn đang nằm trong tay nàng!

Lâm phu nhân và Lâm Luật sớm đã chán ghét Dung Hoa, ước không thể nhanh chóng gạt đi hôn sự này, nhưng mãi tới giờ vẫn không có động tĩnh, chứng tỏ Thành Quốc Công không đồng ý, cho nên Lâm gia căn bản không có khả năng từ hôn, mà Lâm Luật gì có thể dậm chân trước mặt của nàng, sau lưng dậm lên hăm hại mà thôi!

Vì thế, chẳng có gì phải sợ.

"Ngươi... Thật không biết tốt xấu!" Nói chuyện với nàng quả nhiên sẽ đoán thọ! Lâm Luật nghĩ nghĩ một lát, lại nói, "Ngươi và ta vốn đã ghét nhau, sao ngươi không trở về suy nghĩ lại, thuyết phục trưởng bối Diệp gia lui mối hôn sự này hả?"

Nói xong, mặc kệ nàng đang nghĩ gì, hấn đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Dung Hoa cũng đứng lên: "Lâm Luật, ta lặp lại lần nữa, việc hôn nhân khi nào lui, lui như thế nào đều do Diệp Dung Hoa ta định đoạt! Ngươi tốt nhất nhớ kỹ điểm này, đừng có tới tìm ta, dây dưa không rõ!"

"Ta dây dưa không rõ khi nào?" Lâm Luật dừng bước, quay đầu phẫn nộ nhìn Dung Hoa.

"Giống như hiện tại!" Dung Hoa bình tĩnh đáp trả, "Còn không phải là dây dưa không rõ à? Ngươi tốt nhất nhớ kỹ, bằng không tới lúc đó đừng..."

"Tới lúc đó thế nào? Ta thật muốn xem ngươi có thể gây ra sóng gió gì?" Lâm Luật cười nhạo một tiếng, sắc mặt lạnh như băng, "Nếu hôn sự này không lui, ngươi vào Lâm gia ta thì như thế nào?"

Cho dù nàng có vào được Lâm gia, hấn cũng có trăm phương ngàn cách khiến nàng biến mất không một tiếng động!

Đáy mắt Lâm Luật mang theo một tia hung ác nham hiểm.

"Lâm Luật, ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ lời ta, bằng không tới lúc đó đừng nói tới chuyện cưới tàn hoa bại liễu như ta vào phủ, bản thân ngoan ngoãn trùm chiếc mũ xanh kia đi, hơn nữa..." Dung Hoa khẽ cười, đôi mắt thâm trầm, "Hơn nữa gả vào Lâm gia quả thật là lựa chọn không tồi, bỏ lỡ Lâm gia, ta đi đâu tìm mối hôn sự tốt như thế đây? Huống chi..."

Dung Hoa bật cười: "Huống chi Diệp Dung Hoa ta cũng không phải dễ dàng bị người khi dễ? Ta trước nay ân oán phân minh, có thù tất báo, cho nên, ngươi và Lâm phu nhân hãy nhớ rõ những chuyện đã làm với ta, tới lúc đó..." Nàng thu lại ý cười, gần từng chữ một, "Tới lúc đó, chúng ta sẽ từ từ tính rõ từng việc một! Ta chắc chắn sẽ khiến toàn bộ Quốc Công phủ trời long đất lở, mang đến tai họa cho Lâm gia ngươi!"

Nói xong, mặc kệ Lâm Luật có phản ứng gì, nàng nâng bước ra ngoài trước!

Thật là đồng dạng, không biết trời cao đất dày! Lâm Luật nghe tới sừng sốt, tới lúc hoàn hồn thì Dung Hoa đã rời đi, bước chân ưu nhã, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại lả lướt, tóc đen như mây, bên trên lộ ra chiếc cổ trắng ngần. Trong con thịnh nộ, trái tim Lâm Luật nhin không được mà đập loạn nhịp, hần lác đầu, lập tức đuổi theo, lại sợ người ngoài chú ý nên chỉ thấp giọng: "Đứng lại, ngươi có ý gì? Nói rõ cho ta!"

Dung Hoa không thèm để ý tới hần.

Lâm Luật đuổi theo, đuổi tay chân trước người nàng.

"Tiểu thư." Tụy Đồng và Lưu Tô kinh hô một tiếng, vội vàng chạy qua.

"Cút!" Lâm Luật căn bản không để hai nha đầu vào mắt, liền quát một tiếng, ánh mắt thâm trầm khóa chặt Dung Hoa, "Đem lời đó nói rõ cho ta, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn..."

"Lâm thế tử." Tụy Đồng và Lưu Tô đang muốn ra tay thì một bên vang lên tiếng động.

Lâm Luật còn chưa nói hết câu đã phải xoay người nhìn qua, chủ tớ ba người Dung Hoa cũng vậy.

Áo gấm ngọc quan, ôn nhuận như ngọc Đồng Trầm Chu đi tới, cau mày nhìn Lâm Luật.

Vừa thấy Đồng Trầm Chu, Lâm Luật đã lạnh giọng: "Đồng công tử, ngươi đừng xen vào việc của người khác."

"Thế tử đường đường là một đáng nam nhi, đi khó xử một cô nương có phải hành động của quân tử hay không!" Đồng Trầm Chu không nóng không lạnh đối đáp, sau đó nghiêng đầu nhìn Dung Hoa, giọng nói nhu hòa đi vài phần, "Diệp cô nương vẫn ổn chứ?"

"Ừ, đa tạ Đồng công tử." Dung Hoa mỉm cười gật đầu.

"Có lời thì cứ nói với Diệp cô nương là được, tội gì phải động thủ hả?" Đồng Trầm Chu giằng co với Lâm Luật, "Nếu không còn gì để nói, vậy thế tử đừng chặn đường Diệp cô nương, để nàng ấy đi đi."

Hần thấy bên này ít người, muốn thanh tĩnh nên đi qua, ai ngờ nghe thấy tiếng động, vừa định xoay người thì nghe thấy lời nói sắc bén của Diệp Dung Hoa. Hần từ nhỏ đã bị tính cách hào phóng của muội muội ảnh hưởng, cho nên không cảm thấy có gì khác thường, chỉ là nhìn cách Lâm Luật này cản đường người khác, thật đúng là không phải hành động của một quân tử! Mà cô nương này là hảo tỷ muội với muội muội nhà mình, nếu hần làm như không thấy, trở về sẽ bị trách không có lương tâm. Vì vậy, hần quyết định ra mặt.

Nghĩ tới Đồng Ngọc Lan vừa rời đi, ánh mắt Lâm Luật từ Dung Hoa chuyển sang Đồng Trầm Chu, âm hiểm cười một tiếng, nhẹ giọng: "Thì ra người thông đồng không chỉ có một mà là hai."

Dung Hoa lạnh lùng đáp trả: "Miệng chó không phun ra ngà voi!"

Cả người Lâm Luật cứng lại, hần không nhìn nàng, nghiêng đầu nhìn Đồng Trầm Chu, nặng giọng: "Đồng Trầm Chu, nàng là hôn thê của ta, là người của Lâm Luật ta, ta muốn thế nào thì nàng phải là thế đó, ngươi không có tư cách xen vào!"

"Đồng Trầm Chu ta chẳng qua là gặp chuyện bất bình nên ra mặt, Thế tử xuất thân cao quý, sao với Đồng mỗ xuất thân lỗ mãng chắc chắn sẽ hiểu thanh danh của nữ tử quan trọng thế nào, nếu ngài đã là hôn phu của Diệp cô nương, vậy phải càng bảo vệ khuê danh của nàng ấy, sao có thể đứng đây tùy tiện bôi nhọ?" Đồng Trầm Chu nghiêm mặt, ngữ khí vô cùng nghiêm túc, tỏ vẻ không hề thông đồng với Dung Hoa, cũng muốn trào phúng mắng Lâm Luật một phen.

"Nói thật mạnh miệng!"

Đồng Trầm Chu nhìn tay Lâm Luật siết chặt thành nắm, cười nói: "Thế tử muốn động thủ sao? Vậy Đồng mỗ xin phụng bồi." Nói xong, hần lui nửa bước, "Ta nhường Thế tử ba chiêu."

Đồng gia là nhà tập võ, tuy hần không thích đánh đánh giết giết, nhưng từ nhỏ đã được phụ thân và nhóm sư phó rèn luyện.

Ba chiêu? Lâm Luật giận tới mức chuẩn bị tung một quyền ra trước, nhưng hần cố gắng đè ép lửa giận trong lòng, hai mắt trừng trừng nhìn Đồng Trầm Chu: "Vũ phu vẫn là vũ phu, thô tục vô lễ, ai muốn động thủ với ngươi hả?"

Đây là yến hội do Đại hoàng tử phi tổ chức, kỳ thật là ý của Hoàng đế, Thái hậu và Hoàng hậu nương nương, nếu bản thân vung tay đánh nhau, phá nát nơi này, tới lúc đó không chắc chắn không thể giải thích, mà Thái hậu cũng sẽ không bỏ qua cho mình!

Bên nặng bên nhẹ, Lâm Luật vô cùng rõ ràng.

Hơn nữa, hấn cũng không phải kẻ dễ dàng xúc động, lửa giận không thể để một hai câu của Đồng Trầm Chu châm ngòi!

Điểm quan trọng nhất là, hấn nơi nào là đối thủ của tên thô lỗ Đồng Trầm Chu này? Một khi đánh, tới lúc đó người xấu hổ chính là chính mình!

"Thì ra là ta hiểu lầm ý của Thế tử." Đồng Trầm Chu khẽ cười một tiếng, thoải mái ôm quyền, "Đồng mỗ tới từ nơi thôn dã, xuất thân gia đình tập võ, đương nhiên không thể so với thế tử văn cao nhã quý, mong thế tử thông cảm."

Lời này là thật, hơn nữa người ta đã tiêu sái nhường một bước, Lâm Luật đương nhiên cũng ôm quyền chấp tay, đáp lễ: "Đồng công tử khiêm nhường rồi."

Người học văn không thể dụng võ giải quyết vấn đề, Lâm Luật tức giận tới chứa cả bụng hỏa lại không thể phát tiết.

Đồng Trầm Chu này quả thật không tệ, mới dăm ba câu đã đoạt được quyền làm chủ vào tay mình, so với lần đầu gặp mặt quả nhiên khác một trời một vực. Khóe môi Dung Hoa bất giác cong lên, mỉm cười, nàng một bên gật đầu với hấn, một bên bước ra sau Lâm Luật, nói: "Nếu thế tử không sợ mất mặt, vậy thì hôm nay, bằng bất cứ giá nào ta cũng phải nói rõ! Vừa lúc quý nhân trong kinh thành đều có mặt ở đây, ta cũng muốn để mọi người hỏi ngài một chút. Ngài nhiều lần hắt bát nước bẩn lên người hủy hoại thanh danh của ta, ép ta từ hôn, rốt cuộc là có ý gì?"

Muốn nháo thì phải nháo cho lớn! Thanh danh có ích lợi gì? Nếu đã không thể ăn, lại không thể uống, nàng đương nhiên sẽ không để bụng.

Gả cho Lâm Luật? Nàng so với Lâm Luật càng thêm chán ghét, càng thêm ghê tởm!

Nàng vốn chưa ra tay là vì mượn hôn sự này bảo vệ bản thân thêm một đoạn thời gian, mấy vị trưởng bối của Diệp gia kia đương nhiên không thể tùy tiện tính kế để nàng vào cung.

Hôn sự đương nhiên phải lui, nhưng lui khi nào, lui như thế nào, nàng phải sử dụng để có ích lợi nhất!

Có điều hấn muốn nháo, vậy thì nháo đi, hôm nay nháo ở đây, người có hại nhiều hơn đương nhiên là Lâm Luật hấn! Là hấn ép nàng từ hôn, tới lúc đó kẻ bị người đời thóa mạ đương nhiên không phải Diệp Dung Hoa nàng mà là Lâm Luật thất tín bội nghĩa. Đến lúc đó, nàng chắc chắn sẽ giành được không ít sự động tình.

Chỉ là, hiện tại không phải thời cơ tốt nhất.

"Người đứng là vô có gây sự!" Lâm Luật thờ hớn hển nói, hôm nay hấn tới tìm người nói chuyện, không ngờ mới một hai câu đã khiến bản thân tức giận.

Dung Hoa chỉ đáp trả một câu: "Để xem ngài có biết nặng nhẹ hay không?"

"Ta từ nhỏ đã am hiểu kinh thư kinh sử, đương nhiên hiểu biết chừng mực, ngại cho rằng ta giống người không biết đạo lý hay sao?" Lâm Luật cười lạnh.

"Thế tử là Thành Quốc Công thế tử, đương nhiên là người nhất nhất tuân theo quy củ lễ hiếu." Dung Hoa khẽ cười.

Mà Đồng Trầm Chu bên cạnh cũng ần ần mỉm cười.

Lâm Luật biết Dung Hoa chỉ việc hấn chặn đường nàng, lập tức thẹn quá thành giận, nhưng lại không thể phát tiết để mất phong độ, chỉ đành hừ một tiếng, lạnh giọng: "Khẩu thị tâm phi."

"Lời ta nói là thật, so với trần châu càng thật hơn." Ngữ khí của nàng vô cùng chân thành, "Thế tử yên tâm trở về đi, thời cơ tới, ta sẽ tự mình cho ngài một câu trả lời."

Lâm Luật vẫn không tin: "Hừ, người nói trở về thì ta trở về chờ sao?"

Chờ? Chờ tới khi nào? Mấy tháng nữa nàng sẽ tới tuổi cập kê, tới lúc đó có thêm lục lễ, hấn chỉ biết chờ ngày thành thân!

"Nếu thế tử không tin, ta đây cũng không còn cách nào khác." Dù sao cũng là người trong lòng hấn bị Hoàng hậu nương nương nhìn trúng, nàng lại không có gì phải vội.

"Ai biết được trong lòng người rốt cuộc nghĩ cái gì?" Thánh nhân có nói, trong thiên hạ này tuyệt đối không được tin lời tiểu nhân và nữ tử, ai biết nàng đang có chủ ý gì? Nói nàng không gả cho hấn, nhưng trong lòng nàng thật sự nghĩ gì, ai biết được?

Bên phía phụ thân hấn không còn cách, mẫu thân cũng không khả thi, cho nên hấn mới hi vọng nàng tự mình từ hôn, tới lúc đó chẳng lẽ phụ thân còn ép bản thân cưới nàng hay sao?

Nhưng nha đầu này? Bản thân đã chán ghét nàng như thế, nàng ngược lại lại không để vào mắt, nếu giống một cô nương khuê tú, nghe những lời này xong, nàng không phải nên trở về khóc lóc đòi trưởng bối từ hôn sao?

Chờ?

Chẳng lẽ chờ cưới nàng vào cửa?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Nghĩ vậy, trong lòng Lâm Luật càng thêm khó chịu.

Đồng Trầm Chu nhú mày.

Dung Hoa nhìn hơi thờ bực người của hần, nửa điểm khăn trương và sợ hãi cũng không có, chỉ khẽ cười: "Ta phải làm gì để thể tử tin tưởng đây?"

Nàng vừa nói vừa quay đầu nhìn qua bên kia, giữa rừng mai ả ả có thể thấy vài bóng người đi tới, thanh âm đột nhiên cao thêm vài phần: "Còn thỉnh Tứ điện hạ tới đây làm chứng."

Lâm Luật cả kinh quay đầu, sau đó lại nhìn về phía Dung Hoa: "Bên kia có người từ lúc nào?"

"Ta chỉ biết sớm hơn ngài một chút." Nụ cười trên mặt Dung Hoa còn cao ngạo hơn hoa mai mới nở.

Trước khi Lâm Luật tới không bao lâu, đèn hóng gió bên kia đã có người tới, giữa mơ hồ nàng có thể nhận ra một trong số đó là Tứ hoàng tử, có điều người còn lại đưa lưng về đây nàng lại không biết là ai.

Hai đình tuy cách nhau không xa nhưng có rừng mai ở giữa che chắn, cho nên nàng và Đồng Ngọc Lan đều không đồng ý.

Mà hiện giờ, bọn họ lại trở thành nhân chứng.

Mà nhìn biểu cảm Lâm Luật đương nhiên không biết, cũng khó trách hần quá nóng vội, một lòng muốn từ hôn cho nên không có tâm tình quan sát tình hình xung quanh!

Nếu hần đã vô tình, vậy đừng trách nàng đào cái hố cho hần nhảy xuống.

Tai họa ngầm này đúng lúc tìm tới. Nếu hần có thể cướp được Dương Mộ Tuyết thì không có gì để nói, nhưng nếu không cướp được, Lâm Luật tuy cùng lứa với Tứ hoàng tử nhưng mang thân phận trưởng bối, mỗi lần nghĩ tới chuyện thê tử là người trong lòng của biểu cửu, hần đương nhiên sẽ không thoải mái.

Tứ hoàng tử bị Dung Hoa điểm danh nhanh chóng tới đây, người đi cùng là Thất hoàng tử.

Tứ hoàng tử mắt phượng môi mỏng, khí chất trầm ổn, một thân mắng bảo màu tím. Thất hoàng tử hai mắt sáng ngời như sao, gương mặt so với Tứ hoàng tử càng thêm tuấn tú, một thân mắng bảo màu đen, tươi cười trên mặt như gió xuân thổi tới, vô cùng ấm áp.

Hai người đều là rồng trong rồng, quý khí bức người.

"Gặp qua Tứ điện hạ, Thất điện hạ." Dung Hoa vội vàng hành lễ.

"Miễn lễ." Tứ hoàng tử lên tiếng.

"Biểu cửu cũng ở đây sao?" Thất hoàng tử thoáng nhìn Dung Hoa, sau đó tươi cười thân thiết hỏi Lâm Luật.

"Vâng, quá nhiều sự thanh tịnh của hai vị điện hạ rồi." Trên mặt mang theo nụ cười ôn hòa, Lâm Luật trả lời.

Dung Hoa đương nhiên cũng hào phóng uốn gối hành lễ lần nữa: "Còn phiền hai vị điện hạ..."

Lâm Luật liếc nàng một cái, cười cười cắt ngang: "Hoa mai trong biệt viện của Đại điện hạ nở thật đẹp, vừa rồi không biết hai vị điện hạ ở gần đây, chỉ bằng cùng nhau đi một đoạn, thưởng mai được không?"

Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử đều gật đầu, nhưng không dời bước.

"Tiểu nữ to gan thỉnh cầu, hy vọng tương lai hai vị điện hạ có thể làm chứng cho tiểu nữ."

"Nói chuyện không đầu không đuôi, nàng nói gì với hai vị điện hạ thế hả?" Lâm Luật muốn nguy tạo cảnh tượng thái bình, cho nên liếc nhìn Dung Hoa, sau đó lại cười cười nhìn hai vị hoàng tử, "Hai vị điện hạ thứ tội, Ngũ cô nương chỉ nói đùa thôi."

Tuy cùng lứa, nhưng đối phương dù sao cũng là hoàng tử, Lâm Luật đương nhiên không thể chỉ dựa vào cái thân phận trưởng bối kia.

Tứ hoàng tử nhấp môi nhìn Lâm Luật, lại nghiêng đầu nhìn Dung Hoa: "Diệp cô nương không cần đa lễ, chuyện nhỏ không tổ sức, tương lai nếu cô nương có yêu cầu, bốn điện hạ và hoàng đệ chắc chắn sẽ làm chứng cho cô nương."

Sắc mặt Lâm Luật cứng đờ, lập tức trừng mắt nhìn Dung Hoa: "Vi thần cùng Ngũ cô nương có chút ý kiến không hợp, sao dám làm phiền hai vị điện hạ?" Nói cách khác, đây là chuyện riêng của hai người, không cần bọn họ nhúng tay."

"Nếu thế từ có tâm tư gì, có thể tiến cung cầu Hoàng tử mẫu thành toàn." Cô nương Dương gia là người mẫu hậu xem trọng cho hần, hần sao có thể bỏ qua chuyện này? Từ hoàng tử nhũ mảy, ngữ khí lạnh lùng lại nhiệt tình cho Lâm Luật ý kiến.

Nhưng, Lâm Luật và Thất hoàng tử ở đây đều có thể nghe ra tâm trạng không tốt của hần.

Khỏe miệng cong lên, Lâm Luật khẽ cười: "Đa tạ Từ điện hạ quan tâm."

Nếu được Thái hậu cô mẫu đồng ý, hần còn chờ tới bây giờ sao? Mẫu thân sớm đã tới câu ý chỉ của Thái hậu cô mẫu! Hần thật không rõ, phụ thân không đồng ý, tại sao Thái hậu cô mẫu cũng không tán thành chứ?

"Lâm thế tử hiểu là được." Từ hoàng tử cũng cười, "Đừng khó xử, bức ép một nữ tử nhu nhược."

Nha đầu này cố ý châm ngòi ly gián! Nàng rõ ràng biết Từ hoàng tử và Thất hoàng tử đang ở gần, cho nên mới kéo Mộ Tuyết vào! Nha đầu chết tiệt!

Trong lòng thầm mắng một câu, sắc mặt càng thêm khó coi, Lâm Luật cúi đầu: "Từ điện hạ nói đúng."

Thất hoàng tử nhìn Diệp Dung Hoa, ánh mắt lộ ra tia hứng thú.

Thật là... Không giống một cô nương bình thường.

Dung nha tuyệt sắc đương nhiên không cần nhắc tới.

Lâm Luật ăn nói khó nghe, còn ép nàng từ hôn, vậy mà nàng không khóc không nháo, cũng không thương tâm đòi chết, thần sắc vẫn vẫn đạm phong khinh.

Hơn nữa, nàng còn quen Cửu hoàng thúc? Thật khiến người khác tò mò!

"Đa tạ điện hạ." Dung Hoa hành lễ nói lời cảm tạ.

"Diệp cô nương miễn lễ." Từ hoàng tử lên tiếng.

Dung Hoa đứng lên, quay đầu nhìn Lâm Luật: "Thế tử, hy vọng ngài nhớ lời Từ điện hạ nói." Về sau đừng tới làm phiền nàng nữa!

Lâm Luật đen mặt, không thèm để ý tới nàng. Hần gật đầu, qua loa có lễ.

Dung Hoa thu hồi ánh mắt, lại thấy Diệp Di Nguyệt và Phuong Gia Nhu cùng đám nha đầu thướt tha là lướt đi về hướng này. Nàng lại quay đầu, thấy nhóm khuê tú cũng nhìn qua đây.

Thấy đám người Dung Hoa ở trước, Diệp Di Nguyệt và Phuong Gia Nhu hơi sững sốt, làm như vô cùng kinh ngạc. Bọn họ vội vàng đi tới, hành lễ: "Từ điện hạ, Thất điện hạ, Lâm thế tử, Đồng công tử."

"Miễn lễ." Từ hoàng tử nâng tay.

"Tạ điện hạ." Diệp Di Nguyệt và Phuong Gia Nhu mỉm cười đứng dậy.

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt dịu dàng gọi một tiếng.

"Ngũ cô nương." Phuong Gia Nhu cũng hướng Dung Hoa thi lễ.

"Lục muội muội, Phuong cô nương." Dung Hoa lãnh đạm đáp một tiếng.

Diệp Di Nguyệt bước hai bước về phía nàng, cười nói: "Ngũ tỷ tỷ tới đây sao không gọi bọn muội?"

Vị trí đứng vừa lúc ngăn cách hai người Dung Hoa và Lâm Luật.

Phuong Gia Nhu cũng tiến lên hai bước, thẹn thùng đứng một bên, ánh mắt trộm nhìn Từ hoàng tử, ần ần lộ ra tia vui mừng.

Hai người đều là nữ tử dịu dàng như nước, nhưng Diệp Di Nguyệt lại lịch sự nhã nhặn, mà Phuong Gia Nhu toát ra vẻ vũ mị, giờ phút này bọn họ đều thẹn thùng xấu hổ, quả nhiên là người đẹp hơn hoa.

Dung Hoa liếc nhìn Diệp Di Nguyệt, hỏi: "Ta gọi muội, muội sẽ tới sao?" Nơi này quanh quẽ an tĩnh, hiện tại bọn họ tới đây chẳng qua là vì thấy Lâm Luật cùng hai vị điện hạ.

"Hoa mai phía này vô cùng rực rỡ, nếu Ngũ tỷ tỷ gọi, muội muội chắc chắn sẽ cùng Nhu Nhu cùng tỷ tỷ tới đây." Diệp Di Nguyệt dịu dàng trả lời, nói xong còn thẹn thùng lên nhìn Lâm Luật.

Thật là... Dung Hoa xoa xoa bàn tay.

Thất hoàng tử đứng cạnh cười nói: "Hoàng huynh, chúng ta qua bên kia đi, đừng quấy rầy nhã hứng của các vị cô nương nữa."

Tứ hoàng tử gật đầu.

Lâm Luật phụ họa: "Vây vị thần bồi hai vị điện hạ. Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, mời!"

.....

Lâm Luật và hai vị hoàng tử vừa đi, Diệp Di Nguyệt và Phương Gia Nhu cũng lập tức kiểm soát rồi đi.

"Đa tạ Đồng công tử tượng nghĩa tương trợ." Dung Hoa khẽ cười, thi lễ với Đồng Trầm Chu.

Người cũng đi rồi, hiện tại chỉ còn hai người cùng nha đầu gia đình, Đồng Trầm Chu đỏ mặt như ánh bình minh: "Diệp cô nương không cần để trong lòng, chuyện nhỏ thôi, huống hồ cô nương lại là bằng hữu của gia muội, cô nương gặp khó khăn, ta đương nhiên không thể làm như không thấy." Nói xong, hân hoan ôm quyền với nàng. "Đồng mẫu không quấy rầy nữa."

Dung Hoa kinh ngạc nhìn hân giống hết lần trước, dùng tốc độ kinh người biến mất trước mắt.

Túy Đồng che miệng cười: "Đồng công tử này chạy trốn còn nhanh hơn thỏ."

Ngay cả Lưu Tô ít để lộ cảm xúc cũng khẽ cười.

Nghe vậy, Dung Hoa cũng bật cười thành tiếng, đây còn không phải là nhanh hơn thỏ sao?

"Đi thôi." Nàng khẽ cười, "Đi tìm Đồng tỷ tỷ!"

.....

Cách đó không xa, Chu Hành nhân nhật đứng bên cửa sổ tầng ba nhìn ra bên ngoài, gương mặt ảm áp nhưng mặt trời hừng đông, tựa như mỹ ngọc đột nhiên xoay người, nói: "Ta đi đây."

"Cửu hoàng thúc, yến hội này còn chưa bắt đầu!" Đại hoàng tử vội lên tiếng giữ người lại, "Tổ mẫu, phụ hoàng và mẫu hậu đều đã nói, kêu người hôm nay ở đây xem nhóm quý nữ trong kinh thành. Yến hội còn chưa bắt đầu người đã muốn đi, chắc hẳn làm sao giao phó với tổ mẫu, phụ hoàng và mẫu hậu đây?"

"Người cứ nói đúng sự thật là được." Chu Hành không chút biểu cảm, căn bản là không để ý, chỉ xoay người nâng bước xuống lầu.

"Cửu hoàng thúc." Trên mặt Đại hoàng tử lộ ra một tia chua xót.

Sao lại kêu phụ thê bọn họ phụ trách yến hội này chứ?

Hoàng thúc rời kinh nhiều năm, đối với kinh thành vô cùng xa lạ, hơn nữa lại có ba vị hoàng đệ, cho nên phụ hoàng, mẫu hậu và tổ mẫu mới muốn phụ thê hân tổ chức yến hội. Thứ nhất là để hoàng thúc cảm thấy quen thuộc, thứ hai là để hoàng thúc và ba vị hoàng đệ xem trước chúng tiểu thư của gia tộc quyền quý.

Tuy luận tuổi tác hân lớn hơn y mấy tuổi, nhưng Cửu hoàng thúc lại là trưởng bối, hơn nữa khi nhỏ bản thân cũng ăn không ít khổ cực từ người này. Thấy y đứng cạnh cửa sổ không có ý định đi xuống, hân cũng không gục y xuống lầu tìm "bằng hữu", hiện tại yến hội còn chưa bắt đầu, y đã rời đi, chính mình nào dám can lại?

Trầm tư một lát, trong lòng Đại hoàng tử lại cảm thấy may mắn, cũng may mấy vị hoàng đệ còn ở đây.

Chu Hành xuống lầu, không cho ai chú ý mà an tĩnh rời khỏi biệt viện. Đại hoàng tử tự mình tiễn y mới quay lại viện.

.....

Cách đó không xa là một nhóm quý nữ đang ngắm hoa, kiến trúc của biệt viện vô cùng mỹ lệ và tinh xảo, đình hóng gió, hành lang, núi giả, thác nước cùng vườn mai đều dung hợp với nhau. Dung Hoa vừa đi vừa thưởng thức.

Túy Đồng và Lưu Tô an tĩnh theo sau.

Vừa đi qua một đoạn, từ núi giả đột nhiên chạy ra một thân ảnh nhỏ nhỏ hướng về phía Dung Hoa. Lưu Tô nhanh chóng nâng bước chắn trước mặt nàng, duỗi tay kéo thân ảnh nhỏ kia lại.

Dung Hoa cẩn thận quan sát, là một bé trai khoảng sáu bảy tuổi.

Đứa nhỏ quơ tay múa chân, lớn tiếng: "Buông ta ra! Là ai? Mau thả ta ra, nếu không ta sẽ kêu người tới xử lý người!"

Giọng nói cứng rắn mang theo mười phần kiêu căng.

Dung Hoa nhìn Luru Tô, Luru Tô gật đầu thả nó xuống.

Đứa bé xụ mặt nhìn Luru Tô, hai mắt mở lớn: "Hừ, đúng là nha đầu to gan, dám bắt bốn công tử? Mau xin lỗi bốn công tử đi!"

"Là nguoi va vào tiểu thư nhà ta trước."

Giương mặt đứa bé đỏ lên, quay đầu nhìn Diệp Dung Hoa, mép mào: "Tỷ tỷ, nha đầu của tỷ thật vô lễ."

Tỷ tỷ? Dung Hoa nhìn đứa bé răng trắng môi hồng như nhân vật trong tranh tết kia, dặn dò: "Sau này đừng chạy vậy nữa! Nếu đụng người khác, nói không chừng người bị thương sẽ là nguoi đấy!"

"Đệ không chạy, đệ là cố ý tới gặp tỷ tỷ." Bé trai ngẩng đầu cười tít mắt, sau đó lại nhìn Luru Tô, "Nếu đã là nha đầu của tỷ tỷ, vậy bản công tử không so đo nữa."

Luru Tô nhàn nhạt lui ra đứng sau Dung Hoa.

"Tỷ tỷ, tỷ xem nha đầu này đi, thật không biết quy củ! Hay là đệ tặng tỷ một nha đầu hiểu lễ nghi nhé!" Đứa bé tựa như vô cùng quen thuộc, nhìn Luru Tô lạnh lùng như thế, nó liền nhiệt tình đề nghị.

"Nguoi tên gì? Thân nhân và người hầu đầu? Có phải lạc đường rồi không? Ta gọi người tới giúp nguoi." Dung Hoa cúi đầu, cười cười, trong lòng buồn bực tự hỏi đứa bé này là ai, sao lại quen thuộc, chạy tới nhận tỷ tỷ với mình vậy?

"Tỷ tỷ không tin Thần Nhi sao? Đệ thật sự là cố ý tới tìm tỷ tỷ." Đứa bé bĩu môi, đôi mắt đen nhánh uớt ướt trông mong nhìn Dung Hoa.

Thần Nhi?

Dung Hoa vỗ trán, kiên nhẫn hỏi: "Nguoi mấy tuổi?"

"Tỷ tỷ, đệ sáu tuổi." Nó vui vẻ trả lời.

"Nhớ kỹ, sau này đừng chạy lung tung một mình vậy nữa." Dung Hoa mỉm cười, cẩn thận nói, "Ngoan, nếu gặp được ta rồi thì mau trở về đi, bằng không người nhà sẽ rất sốt ruột."

"Tỷ tỷ..." Đứa bé đuôi tay kéo tay Dung Hoa, quơ quơ, năn nỉ, "Thần Nhi muốn ở lại chơi với tỷ tỷ, được không?"

Nó vừa dứt lời, Đồng Ngọc Lan liền tới: "Dung Hoa muội muội."

"Đồng tỷ tỷ." Dung Hoa như được gặp cú tinh, nài ra hiệu dò hỏi nàng ấy, thăm hỏi đứa bé này rốt cuộc là ai?

Đồng Ngọc Lan nhìn nhìn bé trai kia, sắc mặt khẽ thay đổi, muốn nói nhưng lại thôi, ánh mắt nhìn Dung Hoa mang theo tia đau lòng, hình như không biết phải giới thiệu ra sao.

"Đồng tỷ tỷ biết nó là công tử nhà ai sao?" Dung Hoa dứt khoát lên tiếng hỏi.

"Tỷ tỷ, tỷ không biết đệ?" Đứa bé thất vọng nhìn nàng, thanh âm nghẹn ngào nức nở.

Dung Hoa chỉ biết nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Kiều Vũ Thần." Đồng Ngọc Lan tiến lên, nhỏ giọng bên tai nàng ba chữ.

Kiều Vũ Thần? Nàng lập tức biết đứa nhỏ trước mặt là ai.

Nó là hài tử Nhan thị sinh sau khi tái giá. Tây Ninh Hầu có hai trai hai gái, trưởng tử Kiều Vũ Đình và trưởng nữ Kiều Nguyệt do nguyên phối sinh dưỡng, ngoài ra còn một thứ nữ tên Kiều Nhân do vợ lẽ sinh ra.

Mà Kiều Vũ Thần, đứa bé nhỏ tuổi nhất là do Nhan thị sinh ra.

Dung Hoa chưa từng gặp mặt, nhưng biết sự tồn tại củ nó.

Nàng và nó là tỷ đệ cùng mẹ khác cha, tuy nàng có khả năng không phải nữ nhi của Nhan thị, nhưng hiện tại nó chính là đệ đệ của nàng.

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần kéo tay nàng, ngẩng đầu cười tủm tỉm.

"Thần Nhi ngoan." Dung Hoa duỗi tay sờ đầu nó, nhưng lại không muốn thân cận.

Mấy năm nay Nhan thị không quan tâm tới nàng, vừa rồi gặp mặt còn xem như người xa lạ, rõ ràng là rạch ròi quan hệ giữa cả hai. Hơn nữa, Kiều Vũ

Thần đã sáu tuổi, trong trí nhớ nàng căn bản chưa từng gặp nó, đủ để chứng minh Nhan thị không thích nàng và nó thân thiết!

Huống hồ, thân phận của bản thân hiện tại còn chưa rõ.

"Thần Nhi sớm đã muốn đi gặp tỷ tỷ, nhưng trước nay đều không gặp được." Kiều Vũ Thần tươi cười tới mặt mày hớn hở, thập phần vui vẻ.

Nhan thị không hi vọng Kiều Vũ Thần thân thiết với nàng, nhưng nó tại sao lại ở đây, còn thân thiết gọi nàng là tỷ tỷ? Dung Hoa bắt đầu sinh nghi, Tây Ninh Hầu phủ chắc chắn có người nói gì đó với nó, nhưng chuyện của Tây Ninh Hầu phủ, nàng không quan tâm, chỉ khom lưng, mỉm cười nói, "Nếu Thần Nhi gặp được tỷ tỷ rồi thì trở về cạnh phụ thân đây, đệ lên chạy tới đây, phụ thân đệ chắc chắn sẽ lo lắng."

Kiều Vũ Thần nghĩ nghĩ, thấy lời nàng cũng có lý, hần liên tục chớp mắt nhìn Dung Hoa, đôi mắt đen nhánh, cánh môi hồng hồng cùng khuôn mặt trắng nõn béo tròn, đáng yêu khó mà diễn tả.

Nhan thị đối xử với Dung Hoa thế nào, tất cả mọi người đều rõ như ban ngày. Con ruột không quan tâm, bà ta lại đi quan tâm săn sóc Kiều Nguyệt! Đồng Ngọc Lan vì Dung Hoa mà bênh vực kẻ yếu, đối với Kiều Vũ Thần đương nhiên vô cùng phản cảm, cho nên không chút khách khí nói: "Nghe lời, về đi, bằng không để mẫu thân ngươi biết sẽ không cao hứng."

"Ngươi là ai? Dựa vào đâu mà quản chuyện đi hay ở của ta? Ta không đi, ta muốn ở đây cùng tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần đưa tay chống nạnh, tức giận nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Ngay cả tỷ tỷ ngươi cũng gọi ta một tiếng Đồng tỷ tỷ, đứa nhỏ như ngươi thật không biết lễ phép!" Đồng Ngọc Lan cũng phồng má mắng.

Dung Hoa thấy hai người tức giận, không khỏi bật cười.

"Tỷ tỷ, nàng ta khi dễ đệ." Kiều Vũ Thần ý vào tuổi nhỏ, liền nức nở làm nũng cáo trạng với Dung Hoa, ánh mắt lại khiêu khích nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Nam tử hán đại trọng phụ lại đi làm nũng, thật không biết xấu hổ." Đồng Ngọc Lan thề lời.

"Khi dễ tiểu hài tử, ngươi mới không biết xấu hổ." Kiều Vũ Thần lập tức phản bác, mở to hai mắt nhìn Đồng Ngọc Lan, "Ngươi là tiểu thư Đồng gia võ nghệ cao cường, không ngờ lại đi khi dễ một tiểu hài tử! Còn nữa, tỷ ấy là tỷ tỷ của ta, ngươi không giành được đâu!"

"Ta khi dễ ngươi khi nào?"

"Hừ!"

Hai người cứ người chạy ta đuổi, náo loạn cả lên.

"Ta đi đây, hai người cứ từ từ chơi đi." Bị hai người nháo tới đau cả đầu, Dung Hoa dứt khoát nâng bước.

"Tỷ tỷ, đừng đi!" Kiều Vũ Thần lập tức chạy theo Dung Hoa, chưa được hai bước đã ngã xuống đất.

"Tỷ tỷ, đau..." Nước mắt lập tức trào ra, Kiều Vũ Thần duỗi tay về phía Dung Hoa, năn nỉ.

Nàng lập tức nhíu mi, hít sâu một hơi.

"Nghiêm trọng không? Mau để ta xem." Đồng Ngọc Lan lo lắng hỏi.

"Tiểu thư, vừa rồi có người bắn cái này lại mới khiến Kiều tứ công tử té ngã." Túc Đồng thấp giọng nói nhỏ bên tai.

Dung Hoa nhìn xuống đất, thấy dưới chân Kiều Vũ Thần có viên đá nhỏ.

Đây là... Có người cố ý!

"Thần Nhi, đệ sao vậy? Là ai khi dễ đệ?" Đồng Ngọc Lan còn chưa tới trước mặt Kiều Vũ Thần, một giọng nói kiều mị truyền tới, theo đó là một nữ tử mặc váy hồng nhạt, áo ngài màu xanh, diện mạo tú lệ tới đây. Vừa thấy máu trên tay Kiều Vũ Thần, nàng lập tức chạy tới, khom người, dịu dàng dỗ dành, "Ngoan, Thần Nhi không khóc, để Tam tỷ tỷ thôi sẽ không đau nữa."

"Tam tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần gọi Kiều Nhân một tiếng, ánh mắt lại trào nước nhìn Dung Hoa.

"Thần Nhi ngoan, Tam tỷ tỷ đưa đệ về phòng, mời thái y tới xem cho đệ, chờ đắp thuốc rồi sẽ không đau nữa." Kiều Nhân dỗ dành, sau đó bất mãn đứng dậy nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, "Đệ đệ ta sao lại bị thương?" Ngừ khí mang vài phần hùng hổ dọa người, cùng dung mạo điềm mỹ hoàn toàn khác biệt.

"Ngươi đừng nói bậy, là đệ đệ ngươi tự ngã đó." Đồng Ngọc Lan phản bác.

"Đệ đệ ta đang êm đẹp sao có thể té ngã? Ai biết có phải có người cố ý hay không?" Kiều Nhân vừa nói vừa liếc Dung Hoa.

"Kiều cô nương vẫn là mang đệ ấy về xử lý vết thương trước đi." Dung Hoa nghiêm mặt nói, chuyện của Kiều gia lại dám tính kể lên đầu nàng? Đã vậy

còn dính líu tới một đứa bé sáu tuổi.

Có người nghe thấy động tĩnh liền tới đây, thấy Kiều Vũ Thần bị thương, hạ nhân lập tức chạy tới đại sảnh bẩm báo Đại hoàng tử phi.

"Tam tỷ tỷ, là đệ tự ngã." Kiều Vũ Thần nhìn Kiều Nhân, nước nớc.

Kiều Nhân quay đầu nhìn đứa bé: "Thần Nhi ngoan biết vì tỷ tỷ, nào, tỷ tỷ mang đệ đi đắp thuốc." Nói xong, nàng ta liền kéo Kiều Vũ Thần đi về hướng đại sảnh.

"Đệ không đi, Thần Nhi không nói sai!" Kiều Vũ Thần oa oa khóc lớn.

"Được, được rồi, Thần Nhi không sai, ngoan, đi cùng Tam tỷ tỷ nào." Kiều Nhân dịu dàng nói.

Kiều Vũ Thần lúc này mới khịt khịt cùng nàng rời đi.

"Diệp tiểu thư, Đồng tiểu thư, nương nương cho mời." Một nha đầu đột nhiên tới đây, cung kính hành lễ với Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Dung Hoa liền gật đầu.

Tiểu công tử của Tây Ninh Hầu bị thương, Đại hoàng tử phi đương nhiên muốn hỏi cho rõ, mà ngay lúc đó có mặt nàng và Đồng Ngọc Lan, hiện tại chắc hẳn phải gọi bọn họ qua hỏi chuyện.

Đây rõ ràng là cố ý dùng Kiều Vũ Thần để tính kế Nhan thị.

Có điều, Nhan thị dường như sớm đã cắt đứt quan hệ mẫu tử với Dung Hoa, không ngờ người của Kiều gia lại đánh chủ ý lên đầu nàng.

Xem ra ba huynh muội Kiều gia không phải đèn đã cạn dầu!

Đồng Ngọc Lan đi song song cùng Dung Hoa, thấp giọng xin lỗi: "Đều do ta không tốt." Nàng vốn chơi đùa với Kiều Vũ Thần, cho nên không hề chú ý tới lý do Kiều Vũ Thần té ngã.

"Không liên quan tới Đồng tỷ tỷ." Dung Hoa đuổi tay nắm lấy tay nàng, cười nói, "Nếu truy cứu tới cùng thì chuyện này là do ta liên lụy tới tỷ tỷ."

Đây rõ ràng là cái bẫy người của Kiều gia thiết kế.

Đồng Ngọc Lan không dám tin mà mở to hai mắt, nghĩ nghĩ, ngay sau đó liền cá giận nói: "Mấy năm nay Kiều phu nhân đã mặc kệ muội, hiện tại có người tính kế lên muội thì có ích gì? Còn dám hại một đứa bé nhỏ như vậy, thật không biết xấu hổ!" Tính cách nàng thẳng thắn, hơn nữa Đồng gia lại vô cùng đơn giản, có điều nàng cũng không phải kẻ ngốc, nghe Dung Hoa nói vậy liền hiểu mọi chuyện.

Dung Hoa chỉ cười cười, không đáp.

Người Kiều gia tính kế nàng và Kiều Vũ Thần, mục đích đơn giản là Nhan thị mà thôi.

Kiều Vũ Thần người nhỏ, bước chân cũng bé, chẳng mấy chốc Dung Hoa đã đuổi kịp nó và Kiều Nhân.

"Tam tỷ tỷ, đau." Kiều Vũ Thần vừa khóc vừa kêu đau, thấy Dung Hoa đã đuổi theo liền nước nớc gọi, "Tỷ Tỷ."

Dung Hoa nhìn đứa nhỏ, cười cười.

"Thần Nhi, con làm sao vậy?" Nhan thị nghe tin vốn chờ ở hành lang vội chạy tới.

"Hầu phu nhân, đừng vội, thái y lập tức tới ngay." Ma ma quân sự cũng vội đi theo, "Phu nhân, hay là đưa công tử vào trong rồi nói."

Nhan thị sốt ruột cúi đầu: "Thần Nhi, mau để nương xem, bị thương ở đâu hả?"

"Mẫu thân." Kiều Vũ Thần khịt khịt gọi một tiếng, ngoan ngoãn đuổi tay tới trước mặt Nhan thị.

Nhan thị hít một ngụm khí lạnh, hốc mắt lập tức đỏ ừng: "Con của ta, sao lại té nghiêm trọng như vậy? Còn bị thương ở đâu không?" Nói xong bà ta lại nhìn đứa bé, đuổi tay sờ xem còn vết thương hay không, "Ngaoan, Thần Nhi không khóc."

Sau đó, bà ta đứng lên ôm Kiều Vũ Thần vào lòng, quét mắt nhìn đám người Kiều Nhân: "Sao thế hả? Thần Nhi sao lại té ngã?"

"Nữ nhi cũng không biết đệ đệ bị té thế nào." Kiều Nhân ngoan ngoãn trả lời, "Nữ nhi nghe tiếng đệ đệ khóc mới tới, khi đó có Ngưu cô nương và Diệp cô nương."

Nhan thị ngược mắt nhìn Dung Hoa, bên trong ẩn ẩn tia chán ghét: "Dung Hoa, chuyện gì thế hả?"

"Phu nhân, là ta chơi đùa với Tử công tử nên mới xảy ra sơ sót." Đồng Ngọc Lan xin lỗi.

"Mẫu thân, là tự Thần Nhi té ngã, không liên quan tới tỷ tỷ và Đồng tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu nói.

Nhan thị vừa định mở miệng thì Kiều Nguyệt từ trong đi ra, mềm nhẹ hỏi: "Mẫu thân, Thần Nhi sao rồi?"

Nhan thị vội xoay người, nói: "Bên ngoài trời lạnh, không phải đã kêu con ở trong rồi sao? Sao lại ra đây?"

"Nữ nhi là lo cho Thần Nhi thôi." Kiều Nguyệt khẽ cười, lại thấy gương mặt nức nở của Kiều Vũ Thần, vội gọi, "Thần Nhi..."

Vừa kêu một tiếng, ánh mắt lại chạm tới bàn tay đầy máu của đứa nhỏ, gương mặt Kiều Nguyệt trắng bệch, hô hấp cũng trở nên dồn dập, đôi môi tím tái, cả người lao đảo.

"Đại tiểu thư." Nha đầu phía sau vội đuổi tay đỡ nàng.

"Nhị tỷ tỷ." Kiều Nhân cả kinh gọi.

"Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi... Thái y, mau gọi thái y." Nhan thị thấy thế liền gấp giọng gọi, cánh tay lập tức buông Kiều Vũ Thần đang bị thương qua, nhanh chóng qua đó, một bên ngẩng đầu nôn nóng kêu ma ma quản sự bên cạnh dẫn đường, một bên kêu nha đầu đưa Kiều Nguyệt theo ma ma về thiên thính.

Mọi sự chú ý đều dồn về phía Kiều Nguyệt.

Đứa bé sáu tuổi bị thương Kiều Vũ Thần bị vớt qua một bên, không ai hỏi đến, Nhan thị và Kiều Nhân dường như quên mất sự tồn tại của nó, ngay cả nha đầu cũng không để lại.

Dung Hoa thở dài một tiếng, bước lên một bước, khẽ gọi: "Thần Nhi."

Đồng Ngọc Lan cũng thương hại nhìn đứa bé.

Kiều Vũ Thần cúi đầu, nửa ngày sau mới chậm rãi ngẩng lên, nước mắt lại lần nữa tràn mi: "Tỷ tỷ." Đứa bé đáng thương như một con chó bị vứt bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 62: Tỏa sáng

"Kiều phu nhân này ngay cả nhi tử cũng không quan tâm sao?" Đồng Ngọc Lan nhẹ giọng bên tai Dung Hoa, "Nữ nhi té xỉu thì sót ruột, chẳng lẽ Thần Nhi bị thương thì bỏ mặc qua loa sao? Ngay cả một nha đầu cũng quên phân phó."

Đối với nhi tử còn như thế, khó trách đối với nữ nhi cũng máu lạnh vô tình.

Dung Hoa chỉ mỉm cười: "Có thể do bà ấy qua lo cho Kiều Nhi cô nương." Kỳ thật nàng cũng không ngờ sự tình lại như vậy. Bản thân vì có khả năng không phải thân sinh nên mới bỏ mặc, nhưng Kiều Vũ Thần nức nở trước mắt lại là thân sinh của mình, ngay cả một hạ nhân cũng không để lại, bà ta cứ như vậy mà rời đi sao?

Nàng nhìn ra được Kiều Nguyệt có bệnh tim trong người, cho nên vừa thấy máu tươi trên tay Kiều Vũ Thần liền bị kích thích, cho nên té xỉu. Nhìn đám nha đầu kia thuần thực như vậy, hẳn đây không phải lần đầu. Thân thể Kiều Nguyệt có thể quan trọng hơn, cho nên Nhan thị mới sót ruột, nhưng chuyện này... Thật quá mức tương tượng.

Nhan thị này đúng là mẹ kế tận tâm lạ thường!

Mấy phu nhân khác đưa mắt nhìn qua đây, ai nấy đều khẽ tán thưởng, nói Nhan thị hiền lương thực đức, đối với hài tử mà nguyên phối để bụng quan tâm như vậy, đúng là hiền thê lương mẫu khó gặp.

Thái y thở hắt hắt mang theo thùng thuốc chạy tới, được nha đầu dẫn đường trực tiếp vào thiên sảnh.

Kiều Vũ Thần như cảm giác được Dung Hoa có chút khác thường, duỗi tay kéo kéo ống tay áo của nàng, ngoan ngoãn nói: "Thần Nhi không sao, không đau gì cả, Nhị tỷ tỷ nghiêm trọng hơn Thần Nhi." Lời tuy nói thế, nhưng nó dù sao chỉ là đứa bé sáu tuổi, trên mặt đương nhiên giấu không được mất mát và bị thương.

Có lẽ bản thân bị xem nhẹ đã không phải lần đầu tiên, đứa nhỏ này thật sự rất ngoan ngoãn!

Dung Hoa duỗi tay sờ trán của nó: "Đi, tỷ tỷ mang đệ đi bôi thuốc."

"Được." Kiều Vũ thần liền nở nụ cười.

"Đi nào, các tỷ tỷ đưa đệ đi bôi thuốc." Đồng Ngọc Lan cũng cười kéo tay còn lại của đứa nhỏ. Vừa rồi nàng còn vì Nhan thị mà ra mặt bên vực Dung Hoa, hiện tại bản thân mới cảm thấy nó cũng không hạnh phúc hơn gì.

"Nô tỳ Hợp Hương gặp qua Đồng tiểu thư, Diệp tiểu thư và Kiều Tứ công tử, mời ba vị đi hướng bên này."

Cuối cùng cũng có nha đầu trong phủ Đại hoàng tử chú ý tới ba người, cho nên tiến lên hành lễ rồi dẫn họ tới thiên sảnh.

Đám người vây kín chiếc giường, thái y ngồi trên ghế bắt mạch, Nhan thị đứng cạnh lấy khăn che miệng, thấp giọng gọi: "Nguyệt Nhi, Nguyệt Nhi..."

Kiều Nhân cũng lo lắng, sợ hãi diu Nhan thị.

Mọi người không hề chú ý tới ba người Dung Hoa tiến vào, tất cả đều một lòng lo lắng cho Kiều Nguyệt đang nằm hôn mê bất tỉnh trên giường.

Hợp Hương, nha đầu mang các nàng vào thấy tình hình như vậy, liền hành lễ: "Ba vị xin đợi một lát, nô tỳ đi lấy nước ấm lại."

"Làm phiền rồi." Dung Hoa gật đầu.

"Tỷ tỷ, Đồng tỷ tỷ, Thần Nhi không đau, hai người đừng lo lắng." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu, một tay kéo Dung Hoa một tay kéo Đồng Ngọc Lan, nói, "Thần Nhi đi xem Nhị tỷ tỷ trước."

Dung Hoa gật đầu.

Kiều Vũ Thần liền qua đó, Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng tiến lên hai bước.

Sắc mặt Kiều Nguyệt tái nhợt, hai mắt nhắm chặt. Một tay thái y đang đặt trên cổ tay trắng ngần của nàng, bắt mạch.

"Mẫu thân." Kiều Vũ Thần chạy tới bên cạnh Nhan thị, khẽ gọi.

"Thần Nhi ngoan, đừng làm ồn, Nhị tỷ tỷ đang bệnh." Nhan thị quay đầu, lúc này mới nhớ trên người đứa nhỏ còn mang thương tích, ánh mắt nhìn chăm chăm đôi tay kia, hòa ái nói, "Thần Nhi kêu Vân Nhi tỷ tỷ đưa mình đi rửa sạch vết thương trước được không? Chờ thái y xem xong cho Nhị tỷ tỷ rồi sẽ tới lượt con nhé."

Nói xong, bà ta liền nhìn nha đầu mặc áo xanh tên Vân Nhi bên cạnh.

"Vâng." Khóe mắt Kiều Vũ Thần ươn ướt, nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu đồng ý.

Vân Nhi cười tủm tỉm tiến lên, duỗi tay kéo Kiều Vũ Thần: "Tứ thiếu gia, nô tỳ đưa ngài đi rửa sạch vết thương trước."

Nhan thị làm như không thấy Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, nhanh chóng quay đầu tiếp tục nhìn Kiều Nguyệt.

Kiều Nhân nhìn hai người, khẽ cười một cái, rồi cũng quay đầu.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng không để ý, bọn họ xoay người theo Kiều Vũ Thần tới bên cửa sổ ngồi đợi.

Đúng lúc này Hợp Hương đã mang nước ấm tới, bên trong còn một chiếc khăn trắng sạch sẽ, phía sau cũng có một nha đầu bưng bồn nước ấm tương tự.

Tiểu nha đầu theo phân phó của Hợp Hương đặt bồn nước lên bàn rồi lui sang một bên.

Hợp Hương tự mình gác bồn nước lên bàn, nói: "Để công tử và hai vị tiểu thư chờ lâu rồi."

"Tứ thiếu gia, nô tỳ sẽ nhẹ nhàng, chắc chắn sẽ không làm đau ngài, đừng sợ." Vân Nhi ôn hòa cúi người cầm khăn ướt vắt khô, sau đó lại kéo tay Kiều Vũ Thần lau bụi đất trên miệng vết thương.

Vừa chạm vào, Kiều Vũ Thần đã đau tới rên ra tiếng, theo bản năng mà rút tay về.

Dung Hoa cũng nhẹn không được mà nhíu mày.

"Người nhẹ tay một chút, đừng làm đau nó." Đồng Ngọc Lan lên tiếng.

"Đồng tiểu thư, Diệp tiểu thư, nô tỳ sẽ cẩn thận." Vân Nhi mỉm cười nhìn hai người Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, sau đó khom người dịu dàng nói với Kiều Vũ Thần, "Tứ thiếu gia đừng sợ, nô tỳ sẽ nhẹ tay một chút."

"Được." Kiều Vũ Thần lại ngoan ngoãn duỗi tay ra trước.

Lần này, đứa nhỏ không rên nữa, khuôn mặt đau tới nhíu thành một cục, nhưng vẫn gượng cười nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Thật là đứa bé mẫn cảm lại hiểu chuyện! Trong lòng Dung Hoa thầm khen.

"Cứ đau thì kêu ra đi, người còn bé không ai chê cười người đâu." Đồng Ngọc Lan đau lòng nói.

"Không đau." Kiều Vũ Thần nhú mày, vẫn cố gắng mỉm cười.

Dung Hoa liền cổ vũ nó: "Dừng cảm lắm."

"Quật cường nữa." Đồng Ngọc Lan cũng khen ngợi.

Nghe vậy, Kiều Vũ Thần vô cùng cao hứng.

Nhan phu nhân Hứa thị nghe tin liền cùng Nhan Mẫn Chi đuổi tới, lúc vào phòng liền thấy Kiều Vũ Thần ngồi bên cửa sổ, đau lòng gọi: "Ai da, đứa cháu ngoan của ta, con bị thương ở đâu? Thái y nói thế nào? Để mẹ xem xem." Sau đó lại nhìn Dung Hoa, từ ái nói, "Dung Nhi cũng ở đây sao?"

Vân Nhi và Hợp Hương vội dừng tay, đứng dậy hành lễ rồi nhường đường.

"Mẹ."

"Nhan phu nhân."

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng đứng dậy hành lễ.

"Mẹ." Kiều Vũ Thần cũng chuẩn bị xuống đất hành lễ, lại bị Hứa thị ngăn cản, "Thần Nhi đừng cử động, coi chừng đụng trúng vết thương."

Nhan Mẫn Chi thì lễ với Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan xong, liền nhìn Kiều Vũ Thần: "Biểu đệ, đệ có đau không?"

Kiều Vũ Thần nhẹ nhàng lắc đầu: "Không đau."

"Đứa cháu đáng thương của ta." Hứa thị rung rung nhìn vết thương trên tay đứa nhỏ, "Nhìn này, chắc là đau lắm..." Nói xong bà ta liền kêu nhường chỗ để Vân Nhi và Hợp Hương tiếp tục.

Hứa thị liền mạng Nhan Mẫn Chi qua phía Nhan thị: "Cô nãi nãi, Nguyệt Nhi sao rồi?"

Nhan thị quay đầu: "Đại tẩu."

"Không sao đâu, đừng lo lắng." Hứa thị nắm tay Nhan thị, vỗ vỗ, đưa mắt nhìn Kiều Nguyệt thi chăm, cũng không nói nhiều.

.....

Trong đại sảnh, chúng phu nhân vẫn nói cười náo nhiệt.

Từ bên ngoài đi vào, Diệp Di Nguyệt tới cạnh Diệp lão phu nhân, cau mày lo lắng hỏi: "Tổ mẫu, chúng ta có nên tới thiên sảnh không? Cháu lo cho Ngũ tỷ tỷ."

Nàng hận Diệp Dung Hoa tới chết, nhưng nàng lại không dám xung đột với nàng ta, bởi vì nha đầu bên cạnh nàng ta quá lợi hại!

Ánh mắt Diệp lão phu nhân trầm xuống, thấp giọng: "Bọn họ là mẫu tử, nó có thể chịu cực cái gì?"

"Là cháu gái nghĩ nhiều rồi."

Thấy có phu nhân khác đi tới, Diệp lão phu nhân liền nở nụ cười, nói với Diệp Di Nguyệt: "Cháu ra ngoài chơi với chúng tỷ muội đi."

"Vâng, tổ mẫu." Diệp Di Nguyệt uốn gối, sau đó hành lễ với hai vị phu nhân kia rồi mới rời đi.

.....

Dưới sự phối hợp của Vân Nhi và Hợp Hương, vết thương trên tay Kiều Vũ Thần đã được rửa sạch. Lau khô xong, Vân Nhi mới thở phào nhẹ nhõm, đuổi tay lau mồ hôi trên trán.

Lòng bàn tay của Kiều Vũ Thần đã bị thương hết, máu tươi không ngừng trào ra, trông rất rợn người.

Hợp Hương tìm khăn sạch băng vết thương cho đứa nhỏ trước: "Nô tỳ không dám bôi thuốc cho Tứ thiếu gia trước, sợ bôi sai tới lúc đó phải rửa lại, cho nên Tứ thiếu gia đợi một lát, thái y qua xem thì sẽ không sao nữa."

"Được." Kiều Vũ Thần cười tủm tỉm.

Thái y đã thi châm cho Kiều Nguyệt xong, đứng lên nhận lấy khăn tay từ nha đầu.

"Thái y, Nguyệt Nhi sao rồi? Có nặng lắm không? Nghiêm trọng lắm sao?" Nhan thị nôn nóng hỏi.

"Thái y, Nhị tỷ ta khi nào mới tỉnh?" Kiều Nhân đang dìu Nhan thị cũng vội vàng hỏi.

"Nhị tiểu thư bị kích thích nên mới ngất xỉu, không nghiêm trọng lắm. Hầu phu nhân đừng lo, lão phu đã thi châm, lát nữa Nhị tiểu thư sẽ tỉnh lại." Thái y lau tay xong liền đưa trà nha đầu, nói tiếp, "Có điều, thân thể lệnh ái mảnh mai, tốt nhất là cẩn thận tình đường, phải tránh chịu kích thích."

"Làm phiền thái y rồi." Nhan thị nói.

"Phu nhân quá lời." Thái y vội đáp.

Lúc này, Nhan thị mới khách khí mời thái y xem vết thương cho Kiều Vũ Thần.

Kiều gia Nhị tiểu thư hôn mê, Tứ công tử té bị thương, cho nên thái y vừa bôi thuốc cho Kiều Vũ Thần xong thì Đại hoàng tử phi tự mình dẫn nha đầu vào phòng.

"Tham kiến nương nương." Mọi người vội vàng hành lễ.

"Mau miễn lễ." Đại hoàng tử phi nâng tay, lo lắng nhìn thái y hỏi, "Thái y, Nhị tiểu thư và Tứ thiếu gia sao rồi?"

"Nhị tiểu thư là chịu kích thích, vì thân đã thi châm, lát nữa sẽ tỉnh. Tứ thiếu gia chỉ bị thương bên ngoài, không ảnh hưởng tới kinh mạch, cẩn thận tình đường mấy ngày chờ kết sẹo thì không sao." Thái y cung kính bẩm báo tình hình của hai người.

"Vất vả cho thái y rồi."

"Nương nương quá lời, đây là trách nhiệm của nhi thần." Thái y vội hành lễ, dặn dò Kiều Vũ Thần thêm vài câu rồi hướng Đại hoàng tử phi cáo từ.

Đại hoàng tử phi nhìn Nhan thị, nói: "Hầu phu nhân, là bổn cung quản thúc hạ nhân không tốt, chậm trễ sơ sẩy Nhị tiểu thư và Tứ công tử, để bọn họ chịu khổ rồi."

"Thần phụ sợ hãi." Nhan thị vội uốn gối hành lễ, "Là tiểu nhi không tốt, chuốc thêm phiền toái cho nương nương mới đúng."

"Hầu phu nhân mau đứng lên đây, việc hôm nay quả thực là do hạ nhân trong phủ không chu toàn." Đại hoàng tử phi khách sáo đáp lễ, quay đầu phân phó ma ma quản sự, "Nhị tiểu thư và Tứ thiếu gia phải dùng thuốc gì, nếu biệt viện không có thì mau về phủ lấy."

"Vâng, nương nương." Ma ma quản sự vội nhận lệnh."

"Tạ nương nương hậu ái." Nhan thị vội tạ ơn.

Lúc này Đại hoàng tử phi mới nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan: "Nghe nói thời điểm Kiều tứ công tử té ngã, hai vị cô nương cũng có mặt?"

"Đúng vậy, nương nương." Dung Hoa cùng Đồng Ngọc Lan gật đầu, hành lễ.

Kiều Vũ Thần khom người chấp tay thi lễ, nghiêm túc trả lời: "Thần Nhi gặp qua nương nương. Nương nương, là Thần Nhi chạy nhảy không cẩn thận nên mới té ngã, chuyện này không liên quan tới tỷ tỷ và Đồng tỷ tỷ, thỉnh nương nương đừng trách bọn họ. Đây là lỗi của Thần Nhi, muốn phạt nương nương cứ phạt Thần Nhi."

"Nương nương, tiểu nhi không tốt là do thần phụ dạy dỗ không chu toàn, thỉnh nương nương trách phạt." Nhan thị vội nói.

Nhìn gương mặt đáng yêu của Kiều Vũ Thần, Đại hoàng tử phi cũng nhu hòa đi vài phần. Nàng nhìn Nhan thị, lại mỉm cười nhìn Kiều Vũ Thần: "Thần Nhi không sợ bị phạt sao?"

"Không sợ." Kiều Vũ Thần lắc đầu, không chút do dự đáp, "Là lỗi của Thần Nhi, theo lý phải chịu phạt."

"Nếu đây chỉ là lỗi của ngươi, vậy bổn cung phạt ngươi phải uống thuốc đường thương đàng hoàng."

Sự tình cứ thế mà trôi qua.

"Tạ nương nương ân điển." Kiều Vũ Thần nghe vậy, liền hành lễ.

Đại hoàng tử phi bật cười, lại nhìn về phía Nhan thị: "Nếu Hầu phu nhân có yêu cầu gì thì cứ phân phó ma ma, ngàn vạn đừng khách khí."

"Tạ nương nương." Nhan thị vội đáp.

Đại hoàng tử phi gật đầu, rồi nâng bước ra ngoài. Đúng lúc này, Kiều Nguyệt nằm trên giường cũng mở mắt.

"Nguyệt Nhi, con tỉnh rồi sao? Lòng ngực có khó chịu không? Đầu còn đau hay không? Có gì khó chịu cứ nói với nương." Nhan thị dường như vui sướng mà khóc, ngồi cạnh mép giường hỏi thăm.

"Để mẫu thân lo lắng rồi, con không sao." Kiều Nguyệt nhẹ nhàng lắc đầu, "Đệ đệ đâu? Đệ ấy bị thương thế nào? Nhiều máu như vậy, nghiêm trọng lắm sao?"

Kiều Vũ Thần vội đi tới: "Nhị tỷ tỷ, Thần Nhi không sao, tỷ đừng lo lắng." Nói xong, đưa nhỏ liền duỗi tay đã được băng bó ra ngoài, "Nhị tỷ tỷ, tỷ xem."

Khuôn mặt tái nhợt của Kiều Nguyệt lộ ra ý cười: "Không sao thì tốt."

"Nguyệt Nhi, con vừa tỉnh lại, đừng nói nhiều kéo mệt." Nhan thị quan tâm khuyên nhủ.

"Đúng đúng, ngàn vạn đừng để mệt, cố gắng nghỉ ngơi đi." Hứa thị khẽ cười.

Kiều Nguyệt gật đầu, đáp: "Vâng."

Kiều Vũ Thần thức thối lui ra.

"Nhị tỷ tỷ uống thuốc đi, để muội đút tỷ uống." Kiều Nhân đứng cạnh duỗi tay nhận lấy chén thuốc trong tay nha đầu, dịu hiền cười nói.

Nhan thị tự mình đỡ Kiều Nguyệt ngồi dậy, kê thêm chiếc gối phía sau cho nàng rồi duỗi tay về phía Kiều Nhân: "Để ta làm."

Kiều Nhân liền đưa chén thuốc cho Nhan thị.

Nhan thị dùng tay thử độ ấm, sau đó mới múc một muống, cẩn thận cúi đầu thổi thổi, nhẹ nhàng đút cho nàng uống.

Mẫu tử tử hiếu, tỷ hữu muội kính, ấm áp hòa thuận! Dung Hoa đi lên trước, nhẹ giọng: "Vậy con và Đồng tỷ tỷ không quấy rầy nữa." Nói xong, nàng liền cùng Đồng Ngọc Lan uốn gối hành lễ với Nhan thị và Hứa thị.

Kiều Nguyệt đã tỉnh, Kiều Vũ Thần cũng đã băng bó xong, ở đây sớm đã không còn chuyện của bọn họ.

"Ừ, đi đi." Khi này Đại hoàng tử phi đã lên tiếng, hiện tại Nhan thị cũng không có gì để truy cứu, cho nên khách sáo gật đầu.

"Tỷ tỷ..." Kiều Vũ Thần đưa cặp mắt như nai con nhìn Diệp Dung Hoa.

Kiều Vũ Thần là hài tử nhỏ nhất trong phủ Tây Ninh Hầu, phụ mẫu huynh trưởng tỷ tỷ đều yêu thương nó, nhưng xếp về độ sủng ái nó luôn xếp sau thân thể mảnh mai của Nhị tỷ tỷ Kiều Nguyệt. Hài tử đương nhiên có cách của mình đã phân biệt ai tốt với nó, ai là bộ làm tịch, mà Kiều Vũ Thần lại vô cùng hiểu chuyện, cũng cực kỳ miễn cảm. Hôm nay tuy là lần đầu gặp tỷ tỷ, nàng cũng không phải thân thiện gì mấy, nhưng nó có thể cảm nhận được nàng thật lòng yêu thương nó.

Cho nên, Kiều Vũ Thần không bỏ được.

Kiều Nhân đứng cạnh vội kéo Kiều Vũ Thần lại, cười nói: "Thần Nhi nghịch ngợm, mong Ngũ cô nương thứ lỗi."

Dung Hoa mỉm cười nhìn Kiều Vũ Thần, sau đó cùng Đồng Ngọc Lan xoay người ra ngoài.

"Dung Nhi." Vừa ra cửa, còn chưa đi mấy bước, phía sau đã truyền tới thanh âm của Hứa thị.

Dung Hoa dừng bước, xoay người: "Mợ."

"Dung Nhi." Hứa thị tươi cười, nhìn Nhan Mẫn Chi và Đồng Ngọc Lan, nói, "Hai đứa đi ngắm mai trước đi."

Đây hẳn là muốn nói chuyện riêng với Diệp Dung Hoa.

Nhan Mẫn Chi và Đồng Ngọc Lan cùng nói: "Vâng."

Hứa thị thân thiết kéo tay Dung Hoa đi về phía trước, tới đoạn gấp khúc trên hành lang mới dừng lại: "Dung Nhi, mấy ngày nay con khỏe không?"

"Tạ mợ quan tâm, Dung Hoa vẫn khỏe."

"Vậy mợ an tâm rồi, nếu con có chuyện gì thì cứ sai người đưa tin cho mợ." Hứa thị dừng một lát, mới tiếp tục, "Còn nữa, chuyện vừa rồi... Con đừng để trong lòng. Nguyệt Nhi có bệnh trong người, thân thể từ nhỏ đã không tốt, mẫu thân con vì khấn Trương nên mới quan tâm con bé nhiều một chút, bỏ bê bên này, con tuyệt đối đừng để bụng."

Thì ra là lo bản thân ghen ghét Kiều Nguyệt, cố ý tới khuyên nhủ. Dung Hoa mỉm cười: "Mợ yên tâm, mẫu thân lo lắng cho nàng, con cũng vì nàng mà cao hứng."

Kiều Vũ Thần còn bị vớt qua một bên, nữ nhi như nàng rất có khả năng không cùng huyết thống lấy quyền gì mà ghen ghét?

"Con hiểu chuyện như vậy, cô nãi nãi nếu biết chắc chắn sẽ vui mừng." Hứa thị cảm thán.

Dung Hoa mỉm cười, thuận miệng hỏi: "Mợ, Tây Ninh Hầu có tốt với mẫu thân không?"

Hứa thị chỉ nghĩ nàng lo lắng cho Nhan thị, nên gật đầu đáp: "Ngài ấy rất tốt với mẫu thân con, con cứ yên tâm."

"Trước đó bọn họ đã quen biết sao?" Dung Hoa lại hỏi.

Khi đó Nhan thị vô cùng diễm lệ, đặc biệt xinh đẹp. Quy củ của Đại Chu tuy không nghiêm khắc, nhưng lễ khai chi tán diệp, Tây Ninh Hầu hoàn toàn có thể cưới một tiểu thư khuê các khác.

Nhưng năm đó, Nhan thị lại là quả phụ vừa mất chồng.

Nàng thật không tin, Tây Ninh Hầu rốt cuộc coi trọng Nhan thị ở điểm nào?

Còn cưới bà ta về làm chính thất! Mà Nhan gia lại không phải gia tộc quyền quý hiển hách gì!

Năm đó đang đau đớn vì mất phụ thân, Nhan thị tái giá lại nháo rất lớn, cho nên ký ức trong đầu đặc biệt sâu.

Theo nàng thấy, Tây Ninh Hầu và Nhan thị đã quen biết nhau từ sau. Hơn nữa nàng còn nghi ngờ Nhan thị trước khi xuất giá đã biết Tây Ninh Hầu.

Thậm chí... Hai người đã yêu nhau.

Cho nên, sau khi thê tử của Tây Ninh Hầu mất, sau khi phu quân của Nhan thị mất, hai người liền bài trừ khó khăn mà tới với nhau.

Ở Diệp phủ, chuyện của Nhan thị giữ kín như bưng.

Nếu đúng như nàng suy đoán, người rõ nhất không gì hơn hai đương sự Nhan thị và Tây Ninh Hầu cũng những người thân bên cạnh.

Hứa thị nghe xong, sắc mặt hơi thay đổi, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ: "Nha đầu con nghĩ đi đâu vậy?"

Quả nhiên, bọn họ đã quen biết từ trước! Dung Hoa thân nhiên mỉm cười, hỏi: "Chẳng lẽ là con nhớ sai sao? Chuyện khi nhỏ con không nhớ lắm, chỉ mơ hồ nhớ trong tang lễ của phụ thân có gặp Hầu gia, con nghĩ sau khi hồi kinh Hầu gia mới gặp mẫu thân rồi cưới bà. Chẳng lẽ sai rồi sao?"

Hứa thị nhìn nàng, khẽ cười: "Chắc là không sai đâu, có điều ta cũng không biết rõ, chuyện qua nhiều năm rồi, con nhắc tới làm gì?"

Hứa thị vội chuyển chủ đề, vừa hỏi tình hình nàng gần đây vừa cười đưa nàng trở về, vừa tới cửa đại sảnh, yến hội đã chuẩn bị bắt đầu.

Nơi tổ chức yến hội này hoàn toàn khác những lần trước, nam nữ đều được sắp xếp ở chung, tuy cùng một đại sảnh nhưng ở giữa lại dùng hoa mai để ngăn cách, có điều, hai bên đều có thể nhìn rõ tình hình của nhau.

Vì đối diện là khách nam, nên cử chỉ của chúng phu nhân cùng nhóm khuê tú càng thêm ưu nhã, thanh âm nói chuyện càng ôn nhu và mềm mại.

Tuy Chiêu Vương không tới, nhưng bốn vị hoàng tử đều có mặt, tướng mạo lại đường đường anh tuấn, cho nên không ít khuê tú trộm liếc qua bên kia.

Dung Hoa ngồi cùng Đồng Ngọc Lan, mà Diệp Di Châu, Lâm Nhượng và Kỳ Vũ Tú ngồi cùng nhau. Diệp Di Nguyệt, Phương Gia Nhu cùng Nhan Mẫn Chi ngồi cùng một chỗ.

Hiện tại yến hội chưa bắt đầu, nhưng điểm tâm, trà và trái cây đã chuẩn bị đầy đủ.

Nhóm thanh niên anh tuấn cùng khuê tú thi nhau thể hiện tài nghệ.

Đồng Ngọc Lan nuốt miếng điểm tâm xuống, rút khăn lau khóe miệng, nhân cơ hội nói với Dung Hoa: "Đúng là không có nơi nào ngon hơn điểm tâm của Lâu Ngoại Lâu."

Dung Hoa buông đũa xuống, mỉm cười: "Đồng tỷ tỷ thật biết ăn uống."

Điểm tâm của Lâu Ngoại Lâu chỉ có tặng đi, không bán cũng không đóng gói, cho nên hương vị dùng tại chỗ được mọi người vô cùng hoan nghênh.

"Tiếc là Lâu Ngoại Lâu không bán điểm tâm!" Đồng Ngọc Lan cảm thán.

"Nếu nói tới bán mang về, vậy Phương Vĩ Trai thật sự rất nổi tiếng." Phương Vĩ Trai là cửa hàng điểm tâm tốt nhất ở kinh thành.

Vừa nhắc tới, hai mắt Đồng Ngọc Lan liền sáng lên: "Đúng vậy, là món chúng ta ăn lần trước ấy. Ta có kêu nữ đầu bếp trong nhà làm lại, hương vị tuy không như lần đầu nhưng mẫu thân, phụ thân và ca ca đều khen, bọn họ còn nói có thể so với Nhất Phẩm Cư nữa."

Đồng Ngọc Lan vừa nói vừa nhích lại cạnh Dung Hoa: "Chỉ bằng chúng ta rửa thêm Từ muối muối mở một tủ lâu đi! Ta đã nói với mẫu thân, bà ấy cũng

nói chỉ cần ta có thể kéo được hai người thì tiền mở tủ lâu bà ấy bỏ ra. Đúng rồi, Từ muội muội hiểu biết biết rất nhiều được thảo, chắc chắn sẽ rất hữu dụng, muội lại làm việc cẩn thận... Tôi lúc đó các phu nhân và cô nương trong kinh thành chắc chắn sẽ thích."

Dung Hoa nghĩ nghĩ rồi cười nói: "Sau này nói đi."

"Ừ." Đồng Ngọc Hoa gật đầu.

Hai người đang nói chuyện thì Dung Hoa phát hiện người đối diện nhắc tới mình: "Diệp trạng nguyên năm đó văn thơ nổi bật, đáng tiếc ông trời đổ kị anh tài, nghe nói Ngũ cô nương do Diệp trạng nguyên tự mình dạy dỗ, khi nhỏ đã nổi tiếng khắp Cẩm Châu, không biết hôm nay chúng ta có được may mắn xem Ngũ cô nương trở tài không nhỉ?"

Người vừa nói chính là Tứ hoàng tử!

Dung Hoa thoáng nhủ mảy!

Nhóm khuê tú biểu diễn đều có chung một điểm, đó là bọn họ chưa lập gia đình! Có ba vị hoàng tử chưa thành thân ở đây, chúng khuê nữ đương nhiên cố gắng thể hiện bản thân. Nhưng lời này của Tứ hoàng tử là có ý gì?

Nàng thân có hôn ước, đây là chuyện ai ai cũng biết biết!

Tứ hoàng tử vừa dứt lời, mọi người đều đưa mắt nhìn Dung Hoa.

Móng tay Diệp Di Nguyệt khảm sâu vào da thịt, đáy mắt lộ ra tia ghen ghét và phẫn hận. Nàng cũng là nữ nhi của phụ thân, nàng cũng là nữ nhi của trạng nguyên lang, vì sao Tứ hoàng tử chỉ nhắc tới một mình Diệp Dung Hoa thế?

Không, phụ thân kỳ thật chỉ có một mình Diệp Di Nguyệt nàng là nữ nhi.

Diệp Dung Hoa chẳng qua là loại không rõ lai lịch!

Nàng rất muốn đứng lên nói ra chuyện này, nói cho mọi người biết Diệp Dung Hoa không phải nữ nhi của phụ thân, nhưng nàng ta cũng biết lời này không thể tùy tiện nói ra!

Hừ! Một ngày nào đó, nàng sẽ để tất cả mọi người biết Diệp Dung Hoa là thứ dã chủng! Diệp Di Nguyệt cắn môi, ánh mắt âm ngoan nhìn Dung hoa.

Diệp Di Châu cũng căm giận nhìn Dung Hoa, đáy mắt hàm chứa ghen ghét, nha đầu không cha không mẹ này dựa vào cái gì mà được Tứ hoàng tử đề mắt chứ hả?

Mọi người đều chờ Dung Hoa trả lời.

"Ngũ cô nương có cần chuẩn bị hay không?" Thất hoàng tử ôn nhuận cười.

Thất hoàng tử cũng đã lên tiếng, lại thêm gương mặt tuyệt lệ của Dung Hoa, trong lòng mọi người đều thầm phỏng đoán.

Tứ hoàng tử tay cầm chén rượu, chậm rãi đưa, ánh mắt tràn đầy ý cười nhìn Dung Hoa, trầm giọng: "Hôm nay là yến hội thưởng mai, không bằng Ngũ cô nương ngâm một bài về mai thì thế nào?"

Đúng là một nha đầu to gan, cư nhiên lại lợi dụng mình!

Nếu đã vậy, nàng phải trả giá thật lớn!

Mọi người đều an tĩnh nhìn Dung Hoa, chờ nàng trả lời.

Dung Hoa khẽ cười, ưu nhã đứng lên: "Nếu đã vậy, Dung Hoa xin tự bêu xấu."

Nàng nâng bước tới trước án kỷ, lập tức có nha đầu mang giấy và bút lên.

Dung Hoa cầm bút, cơ hồ không cần suy nghĩ liền viết ra.

Thời gian chưa tới một nén hương, nàng đã gác bút, hướng mọi người cười cười: "Bêu xấu rồi."

Hai nha đầu tiến lên phía trước, cúi đầu thổi thổi, sau đó liền kéo tờ giấy ra để mọi người cùng đọc.

Vịnh mai

Phong vũ tổng xuân quy

Phi tuyết nghênh xuân đáo

Dĩ thị huyền nhai bách trượng băng

Do hữu hoa chi tiểu

Tiểu dã bất tranh xuân

Chỉ bả xuân lai báo

Đãi đáo sơn hoa lạn mạn thì

Tha tại tùng trúng tiểu.

(*) Dịch thơ: Vành mai, Mưa gió đưa xuân về, Tuyết bay nghênh xuân đến, Đã là huyền nhai trăm trượng băng, hãy còn hoa chi tiểu, Tiểu cũng không tranh xuân, chỉ đem xuân tới báo. Đợi cho hoa trên núi nở rực rỡ, nàng đứng giữa chốn đông người mỉm cười.

Trong sảnh lập tức im lặng.

Sau một lúc lâu mới có người vỗ tay, lớn tiếng khen: "Thơ hay!"

Cũng có người vỗ tay, khen: "Chữ đẹp!"

Lâm Luật nhíu mày, ánh mắt nhìn Dung Hoa có vài phần khác thường.

Ánh mắt Đồng Trầm Chu sáng người, ngơ ngác nhìn dòng thơ kia!

Ngũ muội muội! Diệp Cẩm Bạc cũng si ngốc nhìn Dung Hoa, đáy mắt lộ ra vẻ cuồng nhiệt.

"Ngũ cô nương không hổ là nữ nhi mà Diệp trạng nguyên sùng ái, đúng là thơ hay, chữ đẹp!" Từ hoàng tử cười ha ha, khen tặng.

Thất hoàng tử ôn nhã cười nhìn Dung Hoa, không lên tiếng nhưng đáy mắt cũng lộ ra sự khác thường.

Dung Hoa đứng giữa đài, dung mạo tuyệt lệ, dáng người yếu điệu, trên mặt mang theo nụ cười tự tin: "Từ hoàng tử quá khen, nói ra cũng thật xấu hổ, kỳ thật bài thơ này là khi bé lúc theo phụ thân học làm thơ, phụ thân đã dạy Dung Hoa một chút, có điều, sau khi phụ thân qua đời, tiểu nữ sợ nhìn cảnh nhớ chuyện cũ cho nên chưa từng nhắc lại. Tiểu nữ thật sự tài hèn học ít, kỳ thật bài thơ này tính ra là do phụ thân làm, cho nên hôm nay tiểu nữ xin mượn hoa hiến Phật."

Còn về nét chữ, đương nhiên là do Diệp Dung Hoa tự mình rèn luyện. Mà qua bài thơ này, nàng cũng không định làm tài nữ gì đó, cho nên liền mượn danh hào của phụ thân trạng nguyên để dùng. Chân chân thật thật, là nàng hay phụ thân trạng nguyên làm, cứ để bọn họ đoán đi.

"Nét chữ như mây bay nước chảy, chữ đẹp, chữ đẹp! Ngũ cô nương tuổi còn nhỏ đã viết tốt như vậy, khó mà có được!" Tam lão gia của Từ gia vuốt râu khen ngợi.

Từ tam lão gia nổi danh về thư pháp, một câu của ông ấy khiến ánh mắt mọi người nhìn Dung Hoa càng thêm hâm mộ.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt lại ghen ghét tới cả hai trông mắt muốn phóng ra lửa.

Dung Hoa thi lễ, rồi trở về chỗ ngồi.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần cao hứng vẫy tay gọi nàng, mà Kiều Vũ Thần ngồi bên cạnh nó mặt như quan ngọc, dáng ngồi như tùng lại lạnh lùng nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa nhìn hần một cái, cũng không để ý, chỉ nghiêng đầu tươi cười nhìn Kiều Vũ Thần.

Những người khác tiếp tục lên biểu diễn tài nghệ... Tới giờ Ngọ, nha đầu liền bụng đồ ăn nói đầu nhau đi vào, yến hội chính thức bắt đầu.

.....

"Chủ tử, chúng ta thật sự rời đi sao?" Cả đoạn đường Lâm Thắng đã ghen rất lâu, thời điểm sắp tới cửa vương phủ liền nhìn không được, rốt cuộc cũng lên tiếng hỏi.

Chu Hành đang dựa ra sau, cúi đầu đọc binh thư, nghe Lâm Thắng hỏi liền đưa mắt nhìn: "Sắp về phủ rồi!" Giờ này còn nói lời vô nghĩa làm gì?

Lâm Thắng đáp: "Kỳ thật điện hạ cũng nên thành thân rồi, hôm nay ở lại nhìn một chút cũng tốt, bản thân tìm được một người hợp nhãn vẫn tốt hơn để Hoàng Thượng tùy tiện chọn một người rồi tứ hôn."

Thứ nhất Hoàng Thượng là quân, thứ hai là huynh trưởng của chủ tử, tục ngữ có nói huynh trưởng như cha, mà chủ tử lại rời kinh mười mấy năm... Vẫn là Thương Châu tốt, trời xanh mây trắng, tự do tự tại.

Chu Hành lại đọc sách, nhẹ giọng: "Chẳng lẽ ở lại đó, mọi chuyện sẽ như ý ta sao? Chẳng qua là đi ngang sân khấu..." Khóe miệng Chu Hành lộ ra ý cười lạnh lẽo, "Người được chọn là Vương phi, trong lòng Hoàng Thượng sớm đã có."

Chẳng qua là muốn dùng hôn sự khống chế y thôi!

Lâm Thắng nhú mày, trầm tư một lát mới nói: "Điện hạ cảm thấy Hoàng Thượng sẽ chọn trúng cô nương nhà ai?"

Chu Hành vẫn không ngắt đầu, chỉ nói: "Hôn sự của ta há có thể để ai muốn làm chủ thì làm chủ?"

Thân nhân của y, từ nhiều năm trước chỉ còn lại một mình hoàng tỷ.

.....

Yến hội mãi tới trời ngả về Tây mới tan. Diệp lão phu nhân đã không còn sức xã giao, xương cốt trên người sớm đã rã rụn.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt đều ghen ghét với Dung Hoa, cho nên lúc về đều không muốn ngồi cùng xe ngựa với nàng, đành lầy lầy lý do muốn đâm lưng xoa vai cho Diệp lão phu nhân.

Cho nên, một mình Dung Hoa thoải mái ngồi một xe ngựa.

Chờ xe ngựa lên đường, nàng mới lên tiếng hỏi Lưu Tô: "Là ai bán cục đá đó? Kiều Nhân tới quá đúng lúc, nàng ta và nha đầu bên cạnh có gì khác thường không?"

"Chủ tử bọn họ đều không biết võ công." Lưu Tô lắc đầu, "Khi đó nô tỳ không thấy ai cả, lúc quay lại kiểm tra cũng không phát hiện kẻ khả nghi. Tiểu thư có muốn nô tỳ đi điều tra không?"

"Không cần." Dung Hoa xua tay, sau đó nghiêng người nằm xuống. Kiều Vũ Thần bị tính kế, tới lúc cần thiết sẽ có người vì nó mà ra mặt, không cần nàng nhọc lòng!

.....

Kiều Vũ Thần bị thương nên vừa lên xe ngựa đã ngủ. Về tới hầu phủ, Nhan thị cũng không đánh thức đứa nhỏ, chỉ phân phó bà tử đưa nó về chính viện, sau đó quay đầu nói với đám người Kiều Vũ Đình, Kiều Nguyệt và Kiều Nhân: "Các con về phòng nghỉ ngơi đi. Nguyệt Nhi phải chú ý tĩnh dưỡng, biết chưa?"

"Vâng, mẫu thân." Ba huynh muội hành lễ.

Nhan thị lại cẩn thận dặn dò nha đầu của Kiều Nguyệt, sau đó mới xoay người về chính viện.

"Muội muội, ta đưa muội về." Kiều Vũ Đình ôn hòa nhìn Kiều Nguyệt.

"Không cần đâu, ca ca cũng mệt mỏi cả ngày rồi, về phòng nghỉ ngơi đi." Kiều Nguyệt lắc đầu, "Muội đi cùng Tam muội muội là được rồi."

"Vâng, ca ca yên tâm, muội sẽ đưa tỷ tỷ về phòng." Kiều Nhân gật đầu.

Nhìn gương mặt Kiều Nguyệt không chút huyết sắc, Kiều Vũ Đình vô cùng áy náy, hần đuỗi tay giúp Kiều Nguyệt sửa lại tóc mai trên thái dương: "Ừ, vậy muội mau về đi, đừng để cảm lạnh." Đều do hần vô dụng, để nàng chịu khổ.

Kiều Nguyệt gật đầu rồi cùng Kiều Nhân rời đi, Kiều Vũ Đình đứng đó nhìn bọn họ đi ra tới khi không thấy bóng dáng mới xoay người.

Trở về chính viện, Nhan thị mang tâm phúc là Tần ma ma trực tiếp tới Đông Khóa viện mà Kiều Vũ Thần ở.

"Phu nhân." Thấy Nhan thị tiến vào, nha đầu bà tử canh giữ trong phòng vội đứng dậy hành lễ.

"Được rồi, các người lui xuống đi." Nhan thị phát tay.

Đám nha đầu bà tử vội vàng lui xuống.

Nhan thị đi tới ngồi xuống mép giường, đuỗi tay xoa trán Kiều Vũ Thần, sau đó vuốt ve bàn tay bị băng bó, nước mắt tuôn ra: "Thần Nhi."

"Phu nhân, người đừng thương tâm, Tứ thiếu gia chỉ bị thương ngoài da thôi, qua mấy ngày nữa sẽ ổn." Tần ma ma thấp giọng khuyên nhủ.

"Đều do người làm mẹ như ta có lỗi với nó." Nhan thị lau nước mắt, "Bị thương nặng như vậy, ta lại không thể ở cạnh chăm sóc... Ma ma, tìm ta như bị kim đâm vào vậy."

Nhi tử bị thương, bà sao có thể không lo lắng?

Nhưng Kiều Nguyệt lại là kẻ nữ, trên người lại có bệnh, bà sao có thể bỏ mặc? Cho nên, mặc kệ là thời điểm nào, người quan trọng nhất vẫn là Kiều

Nguyệt.

"Tứ thiếu gia từ nhỏ đã hiểu chuyện, lại rất nghe lời, ngài ấy tuy còn nhỏ nhưng lại vô cùng thấu hiểu phu nhân." Tần ma ma thấp giọng trấn an.

Nhan thị gạt đầu, ngồi ở mép giường một lúc mới đứng dậy về phòng.

"Phu nhân, lão gia phái người tới nói, tối nay sẽ dùng cơm bên chỗ Tăng phu nhân." Vừa vào phòng, Vân Nhi liền tiến lên bẩm báo.

"Ừ." Nhan thị kiệt sức gạt đầu.

Thay xiêm y xong, để nha đầu giúp bà tháo hết trang sức trên đầu, Tần ma ma mới cho người lui xuống, cầm lược giúp Nhan thị chải đầu, sau đó nhanh nhẹn búi kiểu tóc đơn giản.

"Bà đi tra đi, xem hôm nay Thần Nhi rốt cuộc xảy ra chuyện gì, tại sao lại bị té ngã? Tam nha đầu sao có thể đứng lúc ở đó? Điều tra rõ ràng cho ta." Trên mặt Nhan thị lộ ra phần nộ, ngữ khí cũng trở nên lạnh lùng.

"Vâng, phu nhân." Tần ma ma gạt đầu nhận lệnh, "Phu nhân, ngài nói xem, có phải Ngũ cô nương oán người nên mới trút giận lên Tứ thiếu gia không?" Ngần ấy năm, một câu phu nhân cũng không hỏi thăm, trong lòng Ngũ cô nương nhất định có oán hận.

Nhan thị nhìn dung nhan mỹ lệ trong gương, trầm tư một lúc, lắc đầu: "Không đâu, ta nuôi con bé mấy năm, từ nhỏ nó đã được Diệp Thế Hiền tự mình dạy dỗ, tâm tính thiện lương, cho dù mấy năm nay có oán hận, nó cũng sẽ không xuống tay với Thần Nhi."

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, huống hồ Ngũ cô nương đã không còn đứa nhỏ của khi đó, bao nhiêu năm trôi qua, nàng ấy khẳng định đã thay đổi không ít." Tần ma ma nói.

"Nếu nó dám xuống tay với Thần Nhi, ta cũng sẽ không bỏ qua." Đáy mắt Nhan thị hiện lên tia tàn khốc, "Có điều, ta đoán chuyện này không thoát khỏi liên quan tới Kiều Vũ Đình và Kiều Nhân, nói không chừng Nguyệt Nhi cũng có phần trong đó. Nuôi bọn họ bao nhiêu năm, không ngờ cả đám lại vong ân bội nghĩa, hiện tại ngay cả Thần Nhi cũng dám tính kế! Thần Nhi mới sáu tuổi, là đệ đệ của bọn họ! Bà điều tra cho ta, bắt đầu từ gia đình nha đầu bên cạnh chúng!"

Bà không tin chuyện hôm nay chỉ là ngoài ý muốn!

"Vâng, phu nhân."

"Bà cẩn thận một chút, đừng để lão phu nhân phát hiện." Nhan thị dặn dò một câu. Từ khi bà vào cửa, lão phu nhân đã không vừa mắt, nhiều năm trôi qua như vậy, hiện tại vẫn thẳng mặt không thích bà.

"Lão nô biết rồi."

.....

Biết Đại hoàng tử phi tổ chức yến hội, Kỳ thị muốn gặp Diệp Di Châu để hỏi tình hình, nhưng lần này Diệp lão phu nhân phái người trông chừng quá chặt, Kỳ thị dù muốn gặp nữ nhi cũng không được.

Bởi vì lần này ở yến hội tòa sáng rực rỡ, Diệp lão phu nhân đã hòa ái với Dung Hoa rất nhiều, ngay cả Diệp Thế Lâm cũng quan tâm tới nàng.

Dung Hoa không để ý nhiều, chỉ một lòng lo chuyện của Cẩm Tú son trang. Phải thiết kế son trang thế nào nhỉ? Nàng không phải người trong nghề, cho nên chỉ có thể căn cứ vào tình hình miếng đất, sau đó kết hợp với một số thứ. Cũng may sư phó Chu Hành mời tới vô cùng lợi hại, Dung Hoa chỉ cần đưa ra ý tưởng, hắn đã đưa nó thăng hoa lên một cảnh giới khác, vì thế Dung Hoa chỉ cần truyền đạt suy nghĩ của mình cho họ.

Ngày tháng cứ thế trôi qua, đào mất đã tới Tết.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 63: Ngày ba mươi náo nhiệt

Kỳ thị bị nhốt, trừ nha đầu bà từ hầu hạ thì không được gặp người khác. Diệp lão phu nhân tiếp nhận sự vụ trong phủ, Ngọc di nương đã khỏe lại liền giúp đỡ lão phu nhân xử lý công việc vặt. Ngọc di nương tuy chưa từng quản gia, nhưng nàng làm việc cẩn thận lại là người hiền lành, mấy năm nay được lòng người trong phủ. Có một số việc nàng có thể tự mình làm chủ, nhưng mọi việc nàng đều hỏi ý của Diệp lão phu nhân. Tuy xã giao với các phủ nàng không giúp được gì, nhưng sự việc trong phủ có nàng hỗ trợ, Diệp lão phu nhân cũng nhẹ nhàng không ít.

Diệp lão phu nhân đương nhiên càng hài lòng về nàng.

Trong phủ bắt đầu giăng đèn kết hoa, nơi nơi tràn đầy không khí của lễ Tết.

Từ sau yến hội lần đó, Diệp Di Châu ra sức đi theo Khúc ma ma học tập, chỉ hy vọng có thể ở thời điểm tuyển tú tỏa sáng rực rỡ.

Nhìn Diệp Di Châu hiếu học, Khúc ma ma đương nhiên rất hài lòng.

Mà Diệp Di Nguyệt sau khi trở về rất ít khi ra khỏi phòng.

"Tiểu thư, đây là thiết kế sơn trang Điền quân sự đưa tới, kêu người xem qua." Trời lạnh, Dung Hoa ngoại trừ mỗi ngày đi thỉnh an Diệp lão phu nhân, năng rất ít ra cửa, chỉ ngây ngốc trong thư phòng hoặc phòng ngủ.

"Ừ." Dung Hoa duỗi tay nhận lấy, tỉ mỉ xem một lần, trầm mặc một lát mới hạ bút sửa lại vài chỗ, "Kêu hán sửa lại mấy chỗ này, những nơi khác cứ dựa theo đây mà làm là được."

Gác bút xuống, cúi đầu thổi thổi chờ mực khô, Dung Hoa mới nhét vào phong thư, đưa cho Lưu Tô.

"Vâng." Lưu Tô nhận lấy, người không động, ngược lại đặt một chồng khế đất lên án thư, nói, "Tiểu thư, đây là khế đất những nơi tiểu thư kêu nô tỳ đi mua."

"Ừ, vất vả cho người rồi." Trời lạnh, Lưu Tô phải lo cho an nguy của nàng, lại ra ngoài làm việc, Dung Hoa lật xem rồi giao cho Tùy Đồng thu dọn.

"Đây là việc nô tỳ nên làm." Lưu Tô bình bình đạm đạm trả lời một câu, rồi tiếp tục, "Còn nữa, nô tỳ đã dựa theo phân phó của tiểu thư mà hỏi thăm, có ba chỗ rất hợp với yêu cầu của người. Một chỗ ở hẻm Hồi Liễu, tòa nhà Tráng Tiến, gần phủ đệ của Lễ Bộ Thượng Thư, một chỗ nằm đối diện Định Quốc Công phủ, cuối cùng là tòa nhà cùng ngõ của chùa Bảo Thiện, láng giềng với Đồng phủ."

Lưu Tô đem tình hình cụ thể kể lại một lần. Dung Hoa vừa nghe vừa viết lại.

"Vất vả rồi." Dung Hoa duỗi tay chỉ vào ngõ chùa Bảo Thiện, "Tòa nhà này, người nói chủ nhân hiện tại chỉ sống khoảng nửa năm sao? Thời gian những chủ nhà trước ở đó cũng không dài? Dài nhất không quá hai năm?" Ở kinh thành này tắc đất tắc vàng, hơn nữa còn là đoạn đường mà huân quý tụ tập, có thể tìm được nhà cửa thật không dễ dàng.

"Vâng." Lưu Tô gật đầu.

"Vì sao chứ?" Dung Hoa nhướn mày, chẳng lẽ phong thủy không tốt sao? Hay là có quý?

Chỗ này nàng thật sự cảm thấy không tồi, hơn nữa còn là hàng xóm của Đồng gia. Đồng đại nhân là Chi Huy Sứ tam phẩm, tột tể gia đình nhà họ cũng không giống bình thường.

Trên mặt Lưu Tô hiện lên tia quái dị: "Bởi vì quá ồn?"

"Quá ồn?" Dung Hoa kinh ngạc.

"Bởi vì tòa nhà ngay sát Đồng phủ, hậu viện chỉ cách một bức tường..."

Thì ra là vì hàng xóm Đồng phủ quá ồn, bọn họ là gia đình tập võ, thị vệ trong phủ hàng ngày đều phải thao luyện, mà mỗi lần thao luyện đương nhiên sẽ có động tĩnh. Tuy Đồng gia có một sân tập riêng, nhưng người xung quanh chắc chắn cũng sẽ nghe thấy.

Nguyên nhân thứ hai là vì Đồng phu nhân.

Đồng phu nhân cũng xuất thân từ gia đình võ tướng, tính tình đánh đá, quyền cước công phu lại không tồi, phu phụ bọn họ lại đều nóng nảy, mỗi lần có ý kiến khác nhau liền động thủ, không những vậy, Đồng phu nhân còn buông lời mắng Đồng đại nhân.

Có hàng xóm như vậy, người bình thường đương nhiên không thể chịu được. Cho nên, tòa nhà kia thường xuyên đổi chủ.

Dung Hoa đương nhiên hiểu vấn đề này, cũng có chút kinh ngạc, tuy chỉ tiếp xúc mấy lần nhưng trong mắt của nàng, Đồng phu nhân là một trưởng bối hòa ái hào sảng.

Thật không ngờ bà ấy lại dữ như vậy.

Dung Hoa nghĩ nghĩ rồi mỉm cười, có một mẫu thân như vậy, Đồng Ngọc Lan ngay thẳng cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng điều kỳ lạ chính là, Đồng gia sao có thể nuôi ra Đồng Trầm Chu ôn nhã hay thẹn thùng như vậy?

Thật đúng là một gia đình thú vị.

"Vậy mua tòa nhà này đi." Dung Hoa phân phó.

"Làm hàng xóm với Đồng tiểu thư, sau này tiểu thư có thể thường xuyên được gặp ngài ấy." Túy Đồng thu lại khế đất, cười ha ha.

"Đúng vậy." Dung Hoa cũng mỉm cười.

Chỉ tiếc là Đồng Ngọc Lan sẽ nhanh phải lấy chồng, bởi vì Đồng phu nhân đã gấp tới không chờ được.

"Tiểu thư, bữa tối đã chuẩn bị xong." Lê Hoa gõ cửa, ở ngoài bẩm báo.

Dung Hoa liền đứng lên.

Mở cửa, thấy Lê Hoa đứng bên ngoài, phía sau là Xuân Thiên sắc mặt hồng nhuận. Xuân Thiên cần mẫn lại lễ phép, tuổi nhỏ nhất ở đây nên người trong Hải Đường uyển đều yêu thích, Lê Hoa đặc biệt thích dẫn đứa bé theo, tính tình so với bình thường sinh động hơn rất nhiều.

"Trời lạnh như vậy, sao muội lại đi theo Lê Hoa tỷ tỷ?" Dung Hoa cười hỏi Xuân Thiên.

"Tiểu thư, thân thể Xuân Thiên cường tráng, không lạnh." Xuân Thiên lanh lợi trả lời.

Dung Hoa cười cười, quay đầu nói với Lưu Tô: "Tìm thêm nha đầu bằng tuổi Xuân Thiên tới, vừa lúc mọi người cũng có thêm bạn."

Túy Đồng và Lưu Tô thường chỉ điểm cho Xuân Thiên, phát hiện đứa nhỏ này không những gân cốt phù hợp với luyện võ, hơn nữa khả năng lĩnh ngộ rất cao, là người có thiên phú tập võ.

Lưu Tô lập tức hiểu ý của nàng, gật đầu đáp: "Vâng, tiểu thư."

"Tạ tiểu thư." Xuân Thiên vui mừng cảm ơn.

Dung Hoa chỉ khẽ cười. Nàng cũng không thể cứ dựa vào Chu Hành mãi, nhân cơ hội này tìm vài hài tử thích hợp luyện võ về, bồi dưỡng thành người của mình.

.....

Bên Lại Ngọc các, Ngọc di nương đang chờ nước đun sôi thì nghe nha đầu vào báo lão gia tới, nàng vội đứng dậy mang theo tui cười ra ngoài tiếp đón.

"Lão gia."

Dẫn ông ta vào phòng, nàng dịu dàng giúp ông ta thay xiêm y, sau đó liền dâng trà nóng: "Lão gia, uống trà đi."

"Ừ." Diệp Thế Lâm gật đầu, nhận lấy ly trà uống hai ngụm.

"Lão gia đói bụng không? Thiếp thân đã chuẩn bị cho món bào tử nóng cho ngài rồi." Ngọc di nương cười nói.

Diệp Thế Lâm gật đầu.

Dùng cơm xong, Diệp Thế Lâm ngồi gần cửa sổ sưởi ấm, Ngọc di nương nhẹ nhàng xoa bóp cho ông ta, ngữ khí ôn hòa: "Lão gia, sắp tới năm mới rồi, có phải nên kêu đại phu tới bắt mạch cho phu nhân không?"

Tâm tư Ngọc di nương vô cùng thấu đáo, Kỳ thị dưỡng bệnh chẳng qua là một cái cớ, nàng chỉ không rõ vì sao Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lại tức giận như vậy, nàng đương nhiên biết chuyện này chắc chắn không liên quan tới hài tử đã mất của nàng. Có điều, nàng không nói thẳng, bề ngoài chỉ ra dáng bản thân nghĩ Kỳ thị bị bệnh.

Nhưng, nha đầu bà tử trông coi Kỳ thị đều là người của Diệp lão phu nhân, bản thân làm sao báo thù!

Kỳ thị hại chết hài tử của mình, Ngọc di nương hận không thể giết chết bà ta!

"Nàng lo cho nàng ta làm gì? Độc phụ!" Nhắc tới Kỳ thị, sắc mặt Diệp Thế Lâm liền trầm xuống.

"Là thiếp nói sai lời, lão gia đừng tức giận." Ngọc di nương nhẹ giọng, sức trên cánh tay mềm xuống vài phần, "Lão gia, Ngũ cô nương sang năm đã mười lăm tuổi, chờ nàng ấy cập trâm cài đầu rồi thì cũng phải bên ngoài, khi đó Nhị phòng lại thiếu một chủ sự..."

Diệp Thế Lâm nhìn nàng, nói: "Ở trước mặt ta cần gì phải che che giấu giấu như vậy, nàng cứ nói thẳng là để Cần Nhi qua Nhị phòng là được."

"Thiếp nào dám che giấu lão gia? Tất cả những gì thiếp làm còn không phải vì cân nhắc cho lão gia sao? Tâm tư của thiếp, lão gia không phải chỉ cần liếc cái là nhìn thấu hết sao?" Ngọc di nương ôn nhu nói, "Thiếp chỉ là lo cho Cần Nhi, nếu nó có phúc khí, có được sự hậu ái của lão gia, tới lúc đó nó vừa được qua kế thừa hương khói Nhị phòng vừa tham gia kỳ thi mùa xuân, vậy không phải càng tốt hơn sao?"

Qua nhị phòng, hẳn sẽ chính là con vợ cả. Điều này đương nhiên tôn quý hơn thân phận con vợ lẽ Đại phòng của hiện tại, hơn nữa, Diệp Thế Lâm từng là trạng nguyên lang, tuy người không còn nhưng đồng liêu của ông ấy vẫn còn, ít nhiều sẽ tương niệm vài phần.

"Lời nàng nói cũng có đạo lý." Diệp Thế Lâm gật đầu.

"Thiếp nghĩ thế này, vừa hay Tết sắp đến, là ngày đại hi, chi bằng giải quyết luôn chuyện này đi."

"Ừ." Diệp Thế Lâm trầm tư ừ một tiếng, cũng không nói nhiều.

Ngọc di nương quá hiểu tính cách của Diệp Thế Lâm, chuyện cho dù tốt cũng không nên nhiều lời, cho nên nhanh chóng chuyển sang chuyện khác.

Hôm sau, thời điểm thỉnh an Diệp lão phu nhân, Diệp Thế Lâm liền nhắc tới vấn đề này.

Diệp lão phu nhân suy xét một lát mới gật đầu: "Ừ, con nghĩ cũng khá chu đáo, nếu Cần Nhi qua Nhị phòng, kỳ thi mùa xuân năm sau đối với nó đương nhiên có lợi. Không cần chọn ngày nữa, ngày mai là ba mươi, lúc làm lễ cứ đề tên Cần Nhi qua đó là được."

"Khiến mẫu thân phải lo lắng rồi." Diệp Thế Lâm cũng nghĩ như vậy, chọn ngày chi bằng nhằm ngày, vừa hay Tết là ngày náo nhiệt nhất.

"Lo lắng gì chứ? Chỉ cần huynh đệ chúng có tiền đồ, ta đây sau khi chết cũng có thể giao phó với phụ thân con." Diệp lão phu nhân bật cười.

Hai người cứ thế hàn huyên thêm một lát.

Diệp Thế Lâm được nghỉ mấy ngày, hai ngày nay vẫn luôn tụ tập với bằng hữu đồng liêu, có điều hôm nay ông ta không định ra cửa.

"Bên phía Ngũ nha đầu cũng nên nói một tiếng, miễn tới lúc đó con bé trở tay không kịp." Diệp Thế Lâm nói.

Dù sao nàng cũng là đích nữ Nhị phòng, hơn nữa là con vợ cả duy nhất, chuyện kế tự lớn như vậy hẳn phải nói trước với nàng.

"Không cần tìm nó, chờ đến buổi tối lúc nó tới thỉnh an nói luôn là được. Thừa kế hương khói là chuyện đại sự, một cô nương như nó sau này gả ra ngoài cũng là con nhà người khác, cho nên con không cần bận tâm."

Diệp Thế Lâm ngồi thêm một lát rồi đứng dậy rời đi. Ông ta lập tức qua Lại Ngọc các, đem tin tức này nói cho Ngọc di nương.

Ngọc di nương vừa xử lý chuyện bên ngoài, vừa vào phòng đã nghe tin hi, mừng rỡ tới roi nước mắt, cảm động uốn gối hành lễ với ông ta: "Đa tạ lão gia, đa tạ lão phu nhân hậu ái với Cần Nhi."

"Nó cũng là nhi tử của ta, tính toán cho nó hẳn là chuyện nên làm." Diệp Thế Lâm đỡ nàng đứng dậy, tiện thể ra ngoài.

Ngọc di nương ngăn lệ tiễn ông ta ra ngoài, sau đó liền lau nước mắt phân phó nha đầu gọi Diệp Cẩm Cần tới đây.

Diệp Cẩm Cần mau chóng tới Lại Ngọc các: "Di nương."

"Mau lại đây." Ngọc di nương đứng dậy kêu hẳn ngồi xuống, tự tay rót ly trà nóng.

"Di nương, có chuyện gì sao?" Diệp Cẩm Cần thấy nàng cao hứng, tay chỉ nhận lấy ly trà, không uống."

"Ừ, phụ thân và tổ mẫu con đã quyết định ngày mai cho con qua Nhị phòng."

"Thật sao?" Diệp Cẩm Cần không tin hỏi lại.

Tuy ăn mặc không thiếu, nhưng mẹ cả quá lợi hại, cho nên hẳn tuy có tài nhưng nhiều năm nay đều luôn cẩn thận, không dám để lộ ra ngoài, vượt quá Đại ca và Tam đệ. Nếu có thể qua Nhị phòng, trở thành nhi tử của Nhị thúc, hẳn sẽ không cần che giấu tài năng, cũng không cần nhìn ánh mắt người khác mà sống.

"Là thật, ngày mai lúc làm lễ sẽ đề tên con dưới danh nghĩa của Nhị thúc." Ngọc di nương rung rung gật đầu.

"Đa tạ di nương." Diệp Cẩm Cần cảm kích.

"Con phải cảm ơn phụ thân và tổ mẫu của mình chứ!" Ngọc di nương vui mừng nhìn hẳn, lại dặn dò, "Từ nay về sau con là nhi tử của Nhị thúc, Ngũ muội con là người tốt, tâm tư lại thông tuệ, có gì cứ tìm nàng thương lượng, có biết không?"

"Vâng, nhi tử nhớ rồi." Diệp Cẩm Cần gật đầu, "Con sẽ chiếu cố Ngũ muội muội thật tốt."

.....

Chạng vạng, Diệp Di Nguyệt và Diệp Di Châu cùng tới thỉnh an Diệp lão phu nhân, trò chuyện một lát Dung Hoa mới tới.

Ba tỷ muội hành lễ chào hỏi nhau xong, Diệp lão phu nhân kêu nàng ngồi xuống cạnh mình.

"Ngũ nha đầu, ta có chuyện muốn nói với cháu." Diệp lão phu nhân lên tiếng.

"Tổ mẫu cứ nói."

"Phụ thân con bạc mệnh qua đời chỉ để lại hai tỷ muội con và Nguyệt nha đầu, sau này hai đứa xuất giá lấy chồng..." Nghĩ tới nhi tử đã mất, hốc mắt Diệp lão phu nhân ửng đỏ.

Diệp Di Nguyệt cũng cắn môi, rung rung. Dung Hoa chỉ biết cúi đầu.

Diệp lão phu nhân cầm khăn lau nước mắt: "Vì thế ta và đại bá phụ cháu đã thương lượng, để Nhị ca qua kể tự dưới danh nghĩa của phụ thân cháu, ngày mai lúc làm lễ sẽ công bố chuyện này."

Dung Hoa gật đầu: "Nhị ca là người tốt, lại giỏi văn thơ, phụ thân ở dưới suối vàng nếu biết được cũng rất cao hứng."

Diệp Thế Hiền chỉ có hai nữ nhi là nàng và Diệp Di Nguyệt, mà thừa kế hương khói ở thời này vô cùng quan trọng, cho nên chuyện này nàng đã sớm đoán được.

Diệp Cẩm Hoàng là đích tử đại phòng, đương nhiên sẽ không qua kể tự. Diệp Cẩm Cần tuy là con vợ lẽ nhưng lại khiêm tốn ôn trọng, đối với ba tỷ muội nàng đều tốt.

Còn Diệp Cẩm Bạc? Nàng phản đối, cho nên nàng luôn nghĩ cách phản đối hấn qua Nhị phòng, hơn nữa Kỳ thị khẳng định sẽ đồng ý.

Mà hiện tại, Kỳ thị đang bị giam lỏng. Thật không ngờ Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lại trực tiếp quyết định người qua Nhị phòng là Diệp Cẩm Cần.

Dung Hoa trầm tư một lát, lập tức hiểu rõ.

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc đều do Kỳ thị sinh ra, là con vợ cả. Mà Diệp Cẩm Cần là con vợ lẽ, nếu qua Nhị phòng hấn sẽ trực tiếp trở thành đích tử.

Như thế, thân phận của ba huynh đệ họ đều tôn quý, điều này với Diệp gia mà nói khẳng định là có lợi.

Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, Dung Hoa đương nhiên không có ý kiến.

Nàng tới lâu như vậy mà tổ mẫu một chữ cũng không tiết lộ, trong lòng Diệp Di Nguyệt không vui, nhưng trên mặt vẫn lộ ra tia kinh ngạc, hỏi: "Tổ mẫu, sao lại đột ngột như vậy?"

"Ta và đại bá cháu đã bàn bạc trước đó, có điều là chưa đưa ra quyết định." Diệp lão phu nhân trả lời, "Sắp tới kỳ thi mùa xuân, hiện tại cũng thích hợp rồi."

Diệp Di Châu cả kinh mở to hai mắt, hỏi: "Tổ mẫu, chuyện lớn như vậy hấn nên đợi mẫu thân hết bệnh rồi mới nói chứ?"

"Mẫu thân cháu bệnh nặng như vậy, đừng phiền tới nó." Sắc mặt Diệp lão phu nhân trầm xuống.

"Nhưng..." Diệp Di Châu cắn môi.

"Chuyện này có ta và phụ thân cháu làm chủ là được rồi." Diệp lão phu nhân không vui cắt ngang lời nàng ta.

Diệp Di Châu đương nhiên không dám tiếp tục.

Diệp lão phu nhân kêu một muốn nghỉ ngơi, nên tỷ muội Dung Hoa vội đứng dậy cáo từ.

Diệp Di Châu tức giận trở về Trà Tương cư, vừa vào phòng đã phát tiết lên Khúc ma ma: "Ma ma, bà mau nghĩ cách đi, nếu mẫu thân biết chuyện này chắc chắn sẽ không đồng ý, cật lực ngăn cản." Mẫu thân là vì tiện nhân Ngọc di nương kia mới bị tổ mẫu và phụ thân giam lỏng! Hiện tại tiện nhân kia được lợi, còn phụ giúp tổ mẫu xử lý việc trong phủ!

Tiện nhân! Chờ Nhị ca quá kế thừa hương khói Nhị phòng, nàng ta không phải càng thêm kiêu ngạo hay sao?

Cho nên, nàng nhất định phải ngăn cản chuyện này.

Muốn kể tự? Người đó phải là Tam ca mới đúng! Như vậy sau này Diệp gia sẽ là của Đại ca và Tam ca!

Khúc ma ma lại lắc đầu: "Lão phu nhân và lão gia đều đã quyết định, hơn nữa đại sự như vậy, tiểu thư thân là văn bối lại không phải cô nương của Nhị phòng, người không thể nói gì hơn."

"Không được, tóm lại là không thể để Nhị ca kế thừa danh nghĩa của Nhị thúc, không thể để tiện nhân kia hài lòng được! Ta không đồng ý, ta phản đối chuyện này!" Diệp Di Châu lớn tiếng.

"Tiểu thư, người bình tĩnh đã." Khúc ma ma vẫn kiên trì, "Chuyện này người không thể nhúc tay, cho dù tiểu thư có phản đối thế nào cũng vô dụng thôi."

"Vậy phải làm sao? Cái này không được, cái kia cũng không được." Diệp Di Châu tức giận dậm chân.

Khúc ma ma suy nghĩ một lát, rồi nói: "Nếu là phu nhân thì chuyện này có thể ngăn cản."

"Đúng vậy, phải nghĩ cách nói chuyện này với mẫu thân." Hai mắt Diệp Di Châu sáng lên, nhưng cũng nhanh chóng trầm xuống, "Chỉ là ta không thể gặp mẫu thân."

Nàng đã thử rất nhiều lần, nhưng tổ mẫu và phụ thân đều không đồng ý.

Diệp Di Châu trầm tư, nói: "Chẳng lẽ ta đưa đồ qua đó cũng không được sao? Sắp Tết rồi, ta có vài món muốn hiếu kính mẫu thân."

Khúc ma ma gật đầu.

Diệp Di Châu lập tức đứng lên, kêu Phương Chi chuẩn bị bút mực, kêu Phương Diệp chuẩn bị thức ăn và khăn tay do chính nàng thêu. Viết xong phong thư, nàng liền phân phó Phương Diệp mang qua Tể huy viện, sau đó lại kêu Phương Chi đi ngoại viện đem tin này nói cho Diệp Cẩm Hoảng và Diệp Cẩm Bạc.

Chuyện này Diệp Di Nguyệt có nói gì cũng không được, bởi vì chuyện Ngọc di nương sinh non liên lụy tới di nương, cho nên lúc này chỉ biết sợ hãi chạy đi tìm người: "Nương, người nói xem Nhị ca sẽ vì chuyện của Ngọc di nương mà ghi hận chúng ta không?"

"Không đâu. Yên tâm, di nương đã giải thích chuyện ngày đó với Ngọc di nương, tuy di nương nhất thời không đỡ được nàng ấy, nhưng sự cố là ngoài ý muốn, Ngọc di nương là người hiểu lý lẽ lại tận mắt nhìn con lớn lên, cho dù trong lòng có trách cứ cũng không gây khó dễ con. Hơn nữa con và Nhị ca lại thân thiết, cho nên không cần phải lo lắng như vậy." Ngọc di nương ôn nhu an ủi Diệp Di Nguyệt.

Trần ma ma bên cạnh Đại phu nhân đã không còn, mấy nha đầu kia cũng bị đánh chết, Đại phu nhân lại đột nhiên ngã xuống, sự vụ trong phủ đều do lão phu nhân đích thân xử lý. Lão phu nhân và Đại lão gia cũng từng thăm vấn lại bà, cho nên những ngày qua, ngoại trừ đi thăm hỏi Ngọc di nương, thời gian còn lại bà đều thành thật ở trong phòng.

Chuyện bà đoán được, Ngọc di nương đương nhiên có thể nghĩ đến, không, nàng ta có lẽ biết tỉ mỉ hơn. Tuy có khe hở, nhưng Ngọc di nương sẽ không trách bà, ít nhất ngoài mặt là như thế.

.....

Bóng tối như cái bao bô bao trùm cả bầu trời, gió lạnh thét gào, tới nửa đêm thì trời đổ tuyết.

Hôm sau, cả kinh thành đều như phủ thêm một tầng màu bạc.

Bữa sáng, người nhà cùng dùng với Diệp lão phu nhân.

Dung Hoa búi tóc đơn giản, đầu cài trâm vàng, váy áo hồng nhạt, áo ngoài màu đỏ, bên ngoài khoác thêm áo lông hồ ly màu trắng càng tôn lên làn da cùng gương mặt thanh tú của nàng.

Diệp Di Châu một thân màu đỏ, Diệp Di Nguyệt lại một thân hồng đào, trang điểm đến thập phần diễm lệ.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng đều ngọc thụ lâm phong.

Diệp lão phu nhân nhìn sáu đứa cháu của mình, cao hứng tới cười không khép miệng được. Diệp Thế Lâm cũng mang ý cười trên mặt.

Người một nhà náo nhiệt dùng bữa sáng, sau đó Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân tới từ đường làm lễ.

Sau khi tế bái tổ tiên, Diệp Thế Lâm kêu Diệp Cẩm Cần ra, lệnh hấn quỳ gối xuống đệm hương bô, vừa định lên tiếng thì Diệp Cẩm Bạc bước lên một bước: "Tổ mẫu, phụ thân, Bạc Nhi nguyện ý qua Nhị phòng, kế thừa hương hỏa cho Nhị thúc."

Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm đều không ngờ hấn đột nhiên nói như vậy, liền trừng mắt nhìn hấn.

Diệp Thế Lâm nhanh chóng hoàn hồn, quát: "Hồ nháo, đây là từ đường, há để cho con làm càn như vậy?"

"Bạc Nhi mau lui xuống." Diệp lão phu nhân vẫn hòa ái nói.

"Tổ mẫu, phụ thân, Bạc Nhi biết hai người hôm nay định tìm nhi tử kế thừa cho Nhị thúc." Diệp Cẩm Bạc vẫn không cử động, "Tổ mẫu, phụ thân, hai người nghe con nói đã, Nhị thúc là người thế nào chứ? Hai người đều biết Nhị thúc tài hoa hơn người, người như vậy thường hay kiêu ngạo, khó mà nhận con của người khác, huống hồ Nhị ca lại là con vợ lẽ."

Diệp Cẩm Bạc dừng một chút, lại kiên quyết nói: "Tổ mẫu, phụ thân, Bạc Nhi nguyện ý qua Nhị phòng."

Diệp lão phu nhân rơi vào trầm tư. Đứa con này bà là người rõ nhất, hấn có tài, nhưng đồng thời cũng là kẻ kiêu ngạo.

Công tử thế gia cho dù có tài hay ăn chơi trác táng, không phải bên người đều phải hồng tỵ thêm hương, kiêu thế mỹ thiếp trong lòng sao? Nhưng đứa con này lại hoàn toàn không giống.

Nếu không phải bụng Nhan thị chậm chạp không có động tĩnh, bà sao có thể ép Lan di nương vào Nhị phòng chứ?

Sau khi có Ngũ nha đầu và Lục nha đầu, hấn đem con vợ cả là Ngũ nha đầu sủng ái lên tận trời xanh, đối với con vợ lẽ Lục nha đầu chẳng qua là làm hết trách nhiệm của phụ thân.

Với tính tình như vậy, tuổi còn trẻ đã qua đời.

Hiện tại tìm người qua thừa kế, bà có phải cũng nên suy xét tới ý của hấn không? Liệu hấn ở dưới có cảm thấy quá ngọt ngào hay không?"

"Con nói bậy gì thế hả?" Diệp Thế Lâm cau mày nghiêm khắc nhìn Diệp Cẩm Bạc, quát, "Lui xuống."

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn bài vị viết tên Diệp Thế Hiền, sau đó quay đầu nhìn Diệp Thế Lâm, rung rung nói: "Lời Bạc Nhi nói không phải không có đạo lý. Lão Đại, tính cách của đệ đệ con, con chẳng lẽ còn không hiểu sao?"

"Mẫu thân?" Diệp Thế Lâm nhìn Diệp lão phu nhân, "Cần Nhi văn chương không thua kém ai, tính tình lại ôn trọng, chẳng lẽ chỉ vì là con vợ lẽ..."

Diệp Cẩm Cần cúi đầu, hai tay siết chặt thành nắm.

Chỉ thiếu một bước nữa!

Một bước nữa hấn có thể trở thành nhi tử của Nhị thúc, là nhi tử của trạng nguyên lang!

Tam đệ, sao hấn luôn tranh đoạt mọi thứ vậy? Chẳng lẽ tới lúc này còn không buông tha cho mình được sao?

Diệp Cẩm Hoàng nhìn Diệp Cẩm Bạc, không lên tiếng, chuyện này đối với hấn không có liên quan, bởi vì ai qua Nhị phòng đều không thể cản trở địa vị của hấn.

"Lão Đại, đệ đệ con tuổi còn trẻ đã ra đi..." Diệp lão phu nhân ghen ngào.

Diệp Thế Lâm là người hiếu thuận, đương nhiên không dám trái ý mẫu thân, hơn nữa lúc này là Tết, cho nên thần sắc cũng buông lỏng đi nhiều: "Nhi tử nghe theo mẫu thân."

Sắc mặt Diệp Cẩm Cần lập tức thay đổi, tâm trạng cũng trầm xuống, nhưng hấn không lên tiếng, bởi vì hấn không được như Diệp Cẩm Bạc, hấn là con vợ lẽ, hấn không có tự tin như Tam đệ của mình!

Diệp Cẩm Bạc nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt trộm nhìn Dung Hoa.

Nàng là của hấn, hơn nữa chỉ có thể là của hấn!

Bản thân danh chính ngôn thuận trở thành huynh trưởng của nàng, nàng còn có thể tránh mặt hấn sao?

"Sự tình cứ vậy đi, Cần Nhi con đứng dậy, Bạc Nhi quỳ xuống." Diệp Thế Lâm lên tiếng.

Diệp Dung Hoa tiến lên phía trước, nói: "Con không đồng ý."

Đúng lúc này, bên ngoài cũng truyền tới lời tương tự, thanh âm bén nhọn. Mọi người đồng loạt quay đầu, chỉ thấy Ký thị được Hương Vân và Hương Lăng dìu tới.

Ký thị mặc áo ngoài màu xanh sẫm, làn váy màu nâu, trên mặt phủ một tầng son phấn nhưng không che được vẻ nhợt nhạt, chỉ mới hơn mười ngày, bà ta đã gầy đi nhiều, xương gò má cũng lộ rõ, hốc mắt hăm xuống, cả người toát ra vẻ âm ngoan.

Đi sau ba người là đám bà tử mà thần sắc khấn trương.

Nhìn Ký thị như vậy, mọi người đều kinh ngạc.

"Mẫu thân." Hốc mắt Diệp Di Châu lập tức đỏ ửng, "Mẫu thân, sao người gầy đi nhiều vậy?"

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng vội đi qua: "Mẫu thân."

Ký thị nhu hòa nhìn ba đứa con của mình, cười nói: "Ngoan, nương vẫn khỏe, các con đừng lo lắng."

"Nhưng mẫu thân đã gầy như vậy." Diệp Di Châu ôm lấy cánh tay bà ta, nức nở.

"Không sao, không cần lo lắng." Ký thị vỗ mu bàn tay của nàng, trấn an.

"Ai cho người tới đây?" Diệp lão phu nhân nổi giận quát."

Mấy bà tử kia sợ hãi quỳ xuống: "Lão phu nhân tha mạng." Bọn họ phụng mệnh lão phu nhân trông chừng phu nhân, không biết hôm nay xảy ra chuyện gì, phu nhân lại lấy cái chết bức ép, bọn họ nào dám can?

Hơn nữa hiện tại là Tết!

"Mẫu thân, lão gia." Kỳ thị thu lại vẻ nhu hòa trên mặt, nhún người hành lễ.

Diệp lão phu nhân nén giận nhìn Kỳ thị, lạnh lùng nói: "Đứng lên đi."

"Nàng không ở trong phòng dưỡng bệnh, chạy tới đây làm gì?" Diệp Thế Lâm nhíu mày, "Còn không mau trở về?"

Diệp Cẩm Hoàng nhìn Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, cười nói: "Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân tuy không khỏi trong người nhưng hôm nay là Tết, nếu mẫu thân đã tới đây, chỉ bằng đợi lát nữa dùng xong cơm tất niên rồi để bà ấy về phòng, được không?"

Trưởng tôn là lên tiếng thỉnh cầu, Diệp lão phu nhân đương nhiên sẽ không bác bỏ, liền gật đầu: "Được rồi, bữa cơm này nên là cả nhà đoàn viên."

Kỳ thị lại không nhận ý tốt của nhi tử, vừa đứng lên liền trầm giọng: "Chuyện kể tự cho Nhị thúc lớn như vậy, ta sao có thể đơn giản rời đi? Ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý để Bạc Nhi qua Nhị phòng."

Bà nhận được tin của nữ nhi, hôm nay cố ý tới đây ngăn cản Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, không ngờ vừa tới cửa lại thấy người qua đó lại là nhi tử của mình. Bà thật không rõ sự tình sao lại như vậy?

Bà không đồng ý để Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, càng không đồng ý để nhi tử của mình qua đó, cũng may bản thân tới kịp!

Diệp Thế Lâm nhíu mày: "Chuyện này không tới phiên nàng lên tiếng! Ta và mẫu thân đã quyết định."

"Mẫu thân, lão gia, ta là mẫu thân của ba người Hoàng Nhi, là chủ mẫu của Diệp gia, hai người muốn đem nhi tử của ta qua Nhị phòng, ta chẳng lẽ không thể nói một câu sao?" Kỳ thị đưa đôi mắt âm u nhìn Diệp Thế Lâm, cao giọng, "Hơn nữa, Bạc Nhi là nhi tử thân sinh của ta, là hài tử do ta hoài thai hơn chín tháng khổ cực sinh hạ! Nó là nhi tử của ta, ta tuyệt đối không đồng ý để nó qua Nhị phòng."

"Mẫu thân." Diệp Di Châu hoảng sợ.

Kỳ thị vỗ vỗ tay nàng, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Diệp Thế Lâm: "Ta không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý."

"Làm trò trước mặt văn bối và hạ nhân, còn hô to gọi lớn trượng phu của mình như thế, còn ra thể thống gì!" Diệp lão phu nhân nghiêm khắc nhìn Kỳ thị, quát.

"Thể thống? Mẫu thân người và lão gia tự mình quyết định đưa Bạc Nhi qua Nhị phòng, con dâu nào còn thời gian nghĩ tới thể thống?"

Diệp lão phu nhân bị bà ta chọc tức tới há mồm thờ đốc.

"Người dám nói chuyện với mẫu thân thế hả?" Diệp Thế Lâm vội đuổi tay đỡ Diệp lão phu nhân, tức giận nói với Kỳ thị.

"Mẫu thân, là con dâu không tốt, con dâu không nên tranh luận với người." Kỳ thị nhận sai, tạm dừng một lát lại nói, "Có điều, mặc kệ thế nào con cũng không đồng ý chuyện này."

"Mẫu thân, là nhi tử nguyện ý, người đồng ý đi." Diệp Cẩm Bạc năn nỉ nhìn Kỳ thị, "Nhi tử đâu phải đi thừa kế hương khói của người khác, là qua Nhị phòng mà thôi, nhi tử vẫn là người của Diệp gia, vẫn sống trong Diệp phủ, cùng hiện tại có gì khác nhau?"

Hắn khó khăn lắm mới thuyết phục được tổ mẫu và phụ thân, hiện tại không thể vì mẫu thân mà làm hư chuyện này!

"Đứa nhỏ này, có biết cái gì là giống không? Không khác? Con qua Nhị phòng rồi thì sẽ gọi ta một tiếng bá mẫu, điều này giống hiện tại sao?" Kỳ thị đuổi tay đám mây cái lên người Diệp Cẩm Bạc, nói, "Nương cực khổ lắm mới sinh dưỡng ra con, ta tuyệt đối không đồng ý."

"Mẫu thân không thể đồng ý sao?" Diệp Cẩm Bạc tiếp tục năn nỉ.

"Không thể." Thái độ của Kỳ thị đặc biệt kiên quyết.

Dung Hoa đứng cạnh khẽ cười: "Nếu đại bá mẫu đã không đồng ý, vậy thì cứ y theo quyết định lúc trước của tổ mẫu và đại bá, để Nhị ca qua Nhị phòng đi." Diệp Cẩm Bạc tâm thuật bất chính, nàng sẽ không đồng ý để hắn qua Nhị phòng.

Dung Hoa nhìn Diệp Cẩm Cần, cười một cái rồi quay đầu nói với Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm: "Tổ mẫu, đại bá, lời Tam ca vừa nói cũng có đạo lý, nhưng con vợ lẽ, con vợ cả thì liên quan gì, sau khi thừa kế danh nghĩa của phụ thân, người đó còn không phải là con vợ cả sao? Chỉ cần Nhị ca hiếu thuận, có khả năng trông nom Nhị phòng, phụ thân nếu biết được sẽ vô cùng cao hứng."

Diệp Cẩm Cần cảm kích cười với Dung Hoa, ánh mắt chân thành nhìn Diệp lão phu nhân, nghiêm túc nói: "Tổ mẫu, người và phụ thân để tôn nhi qua Nhị

phòng, kế thừa danh nghĩa của Nhị thúc là phúc phận của tôn nhi, tôn nhi từ nhỏ đã sùng bái Nhị thúc, nếu có thể may mắn trở thành nhi tử của ông ấy, tôn nhi nhất định sẽ càng thêm nỗ lực chăm chỉ đọc sách, sẽ yêu quý và chăm sóc hai vị muội muội, để Nhị thúc có thể an tâm." Nếu Ngũ muội muội đã lên tiếng, hẳn sao có thể tiếp tục ần ần nữa chứ?

"Mẫu thân, Diệp gia chúng ta sau này đều dựa vào ba huynh đệ bọn chúng, tương lai chúng chắc chắn phải tương trợ lẫn nhau, quang tông diệu tổ." Ngay từ đầu, lòng của Diệp Thế Lâm đã hướng về Diệp Cẩm Cần.

"Ừ." Diệp lão phu nhân nhìn Diệp Thế Lâm, trong lòng đương nhiên hiểu ý tứ của ông ta. Con vợ lẽ Diệp Cẩm Cần nếu có thân phận cao hơn, đó chính là dật hoa trên gấm, đối với Diệp gia mà nói là chuyện tốt. Vì thế bà ta khẽ gật đầu.

"Không được, ta không đồng ý." Kỳ thị lại lần nữa phản đối, hôm nay bà rơi vào tình trạng này còn không phải do hồ ly Ngọc di nương kia sao? Để Diệp Cẩm Cần qua Nhị phòng, ả ta khẳng định sẽ càng cao hứng.

Hừ, ả ta đừng hòng mơ tưởng!

"Ngươi bớt tranh cãi đi." Diệp Thế Lâm quát.

"Không được, ta không đồng ý để nó qua Nhị phòng!" Kỳ thị vô cùng kích động.

"Cái này không được, cái kia không được, Tết nhất ngươi không ở trong phòng nghỉ ngơi, tới đây càng khiến mọi người cảm thấy ngọt ngào!" Diệp lão phu nhân phần nộ nhìn Kỳ thị.

"Con dâu không dám." Kỳ thị vội nói, "Bạc Nhi là nhi tử của con, Cần Nhi cũng vậy."

Bà ta có bao nhiêu quan tâm và yêu thương Diệp Cẩm Cần chứ? Dung Hoa nhấp môi, cười nói: "Ý của bá mẫu là, đều không đồng ý sao?"

"Đúng vậy, Cần Nhi và Bạc Nhi ta đều không đồng ý." Kỳ thị lập tức trả lời.

"Ngươi nháo đủ chưa?" Diệp Thế Lâm quát, "Ồn ào nhốn nháo, Bạc Nhi và Cần Nhi ngươi đều không đồng ý, chẳng lẽ ngươi muốn Hoảng Nhi qua Nhị phòng sao?"

"Tuyệt đối không được!" Kỳ thị lập tức dậm chân, Hoảng Nhi là đích trưởng tử của Đại phòng bọn họ, sao có thể qua Nhị phòng thừa kế hương khói chứ?

Diệp lão phu nhân nhìn Kỳ thị cư xử như kẻ đầu đường xó chợ, trong lòng đặc biệt không vui, liền phân phó đám bà tử đang quỳ dưới đất: "Đám vô dụng, phu nhân thân thể không tốt, trời lạnh lại để ra ngoài, còn không mau đưa phu nhân về phòng!"

"Vâng, lão phu nhân." Mấy bà tử vội bỏ dậy, đi tới cạnh Kỳ thị.

"Ta không về, chuyện này không nói rõ ràng ta sẽ không về. Nhi tử của ta, mặc kệ là Bạc Nhi hay Cần Nhi, ta đều không đồng ý để chúng qua Nhị phòng!" Kỳ thị hất tay Diệp Di Châu và Diệp Cẩm Bạc, đi tới trước mặt Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, nói, "Nếu hôm nay các người muốn để một đứa qua kế thừa Nhị thúc, ta sẽ chết ngay ở đây."

Nói xong, bà ta nhổ cây trâm vàng trên đầu, kề ngay cổ.

"Ngươi làm gì vậy? Còn không mau buông cây trâm xuống!" Diệp lão phu nhân tức giận, nhưng lại lo bà ta không cẩn thận làm bản thân bị thương.

"Mau buông tay." Diệp Thế Lâm cũng vội nói.

"Các người đồng ý với ta trước, không được để Bạc Nhi và Cần Nhi qua Nhị phòng."

"Mẫu thân." Diệp Di Châu sợ tới mức nước mắt cũng trào ra, "Người mau buông cây trâm xuống đi."

Diệp Di Nguyệt vốn an tĩnh đứng ngẩng một chỗ, hiện tại thấy Kỳ thị như thế, hai mắt mở to, sau đó gương mặt lộ rõ sự lo lắng và khẩn trương, nôn nóng đi tới giữ chặt Diệp Di Châu.

Mấy bà tử bên cạnh cũng sợ hãi không dám tiến lên.

Kỳ thị không chút dao động, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân.

"Vô pháp vô thiên, ngay cả ta và trượng phu ngươi cũng dám uy hiếp hả?" Sắc mặt Diệp lão phu nhân xanh mét.

"Mẫu thân, đừng, nếu người xảy ra chuyện thì nữ nhi phải sống sao đây?" Diệp Di Châu nức nở.

Kỳ thị dời mắt nhìn nàng, đỏ mắt: "Châu Nhi."

"Làm trò trước mặt nữ nhi, ngươi không thấy mặt mặt hả?" Diệp Thế Lâm đen mặt, thấy bà ta nhất thời buông lỏng liền tiến lên đoạt lấy cây trâm, trực tiếp ném ra ngoài cửa, "Nháo đủ chưa?"

Nói xong, ông ta xoay người: "Cần Nhi, quỳ xuống." Sau đó, mặc kệ xung quanh xảy ra chuyện gì, ông ta trực tiếp đọc tên Diệp Cẩm Cần dưới danh nghĩa của Diệp Thế Hiền.

Kỷ thị mở to hai mắt nhìn chăm chăm Diệp Thế Lâm: "Diệp Thế Lâm, ta đây chết cho ông xem." Nói xong, bà ta liền đâm thẳng vào bức tường bên cạnh.

"Mẫu thân."

"Bá mẫu."

"Phụ nhân."

Mọi người sợ tới thét lên chói tai, loạn thành một đoàn.

Dung Hoa nhìn ngoài trời phủ bởi một màu trắng, mím môi.

Thật đúng là...

Ngày ba mươi náo nhiệt!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 64: Nơi này náo nhiệt

Ở từ đường, một nơi thần thánh nghiêm trang lại làm ra trò mất mặt liệt tổ liệt tông, nhìn Kỷ thị la lối khóc lóc, đòi sống đòi chết như đàn bà đánh đá ngoài chợ, Diệp lão phu nhân tức giận tới muốn học máu: "Người... Nghiệp chướng này, hôm nay là mừng ba mươi lại tới đây náo loạn phá vỡ an bình của Diệp gia, người không màng đạo lý mà can quấy há? Chẳng khác gì đàn bà đánh đá!"

Diệp Thế Lâm cũng tức giận, nghiêng răng, lạnh lùng nói: "Lui hết cho ta, ai cũng không được can. Kỷ thị, hôm nay ta thật muốn xem người có lá gan đánh vào mặt mũi liệt tổ liệt tông Diệp gia không!"

Nha đầu bà tử bên cạnh muốn tiến lên ngăn cản, lại nghe lão gia nghiêm khắc nói như thể liền dừng bước.

"Phụ thân..." Diệp Di Châu hoảng sợ tới gương mặt tái nhợt, quay đầu cầu xin Diệp Thế Lâm, "Phụ thân, nữ nhi cầu xin người, người đừng tức giận với mẫu thân, người cứ nói mấy câu dỗ mẫu thân đi, chờ mẫu thân bình tĩnh rồi nói."

Ngay lúc này sao có thể đổ thêm dầu vào lửa chứ? Phụ thân đã lên tiếng, có ai dám ngăn cản? Mẫu thân, lỡ bà ấy thật sự đâm đầu tới chết thì sao?

Diệp Di Châu khóc lóc tới đứt từng khúc ruột, quay đầu nhìn Kỷ thị: "Mẫu thân, đừng, người đừng nghĩ bậy như vậy!" Người khác không dám động nhưng nàng vẫn tiến lên ngăn cản, vừa nói vừa lau nước mắt chạy về phía Kỷ thị.

Cả người Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc đều cứng lại.

Mà đương sự Kỷ thị nghe Diệp Thế Lâm nói xong, bước chân liền dừng lại, tiến lên một bước không được, thối lui cũng không xong.

Bà đầu có muốn đi tìm cái chết! Chẳng qua là muốn uy hiếp Diệp Thế Lâm và lão phu nhân từ bỏ chuyện này, cho nên diễn kịch mà thôi! Bà còn chờ có người tiến tới kéo lại, bà nào thật sự muốn đi tìm cái chết?

Nhưng hôm nay Diệp Thế Lâm lại nói như vậy, Kỷ thị không khỏi tiến thoái lưỡng nan.

Đụng thì thôi đi, nhưng bà thật sự sợ chết.

Có điều hiện tại không đâm, làm trò trước mặt nhiều người như vậy, còn cả hạ nhân, nếu bà không đụng thì thể diện sẽ hoàn toàn mất hết.

Kỷ thị cắn răng, thật sự chạy về phía tường nhưng sức lực không lớn, trên trán không chút thương tổn.

"Mẫu thân!" Diệp Di Châu nhào tới ôm lấy eo bà ta.

Hai huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng chạy tới, giữ bà ta lại.

Nhìn cái trán bà ta, Diệp Thế Lâm cười lạnh: "Sao còn chưa chết? Nếu muốn đâm thì dứt khoát đi, dùng sức mạnh một chút!"

Hiện tại chỉ cần nhìn Kỳ thị, Diệp Thế Lâm liền cảm thấy chán ghét. Tâm địa ngoan độc, ngay cả một hài tử chưa ra đời cũng không buông tha! Hiện tại lại làm trò tầm thường của nữ nhân, một khóc hai nháo ba thất cổ, thật là một chút lễ nghi cũng không để ý, ngay cả thể diện cũng không cần!

Diệp Thế Lâm nhìn bà ta, nhấp môi. Lúc trước, bà ta cũng là nữ tử dung nhan kiều tiểu, tính tình ôn nhu hòa ái, sao bây giờ lại biến thành khắc nghiệt, thô bỉ và ác độc như vậy?

"Được rồi, lão Đại đang nổi nóng, người đừng đòi sống đòi chết nữa!" Diệp lão phu nhân khuyên một câu, trong lòng cũng có chút do dự, nếu Kỳ thị thật sự hạ quyết tâm tự tử thì sao?

Tết nhất, máu chảy đen đui tới chừng nào?

Đường đường là một phu nhân lại muốn sống muốn chết ngay mừng ba mươi, bà ta chết thì không còn gì, nhưng người bên ngoài sẽ nói ra nói vào nhi tử và tôn tử của bà!

Thể diện của Diệp gia sắp mất hết rồi!

Hiện tại nể tình hai đứa tôn tử, Diệp lão phu nhân cũng giữ thể diện cho bà ta vài phần. Bà áp chế lửa giận trong lòng xuống, bổ sung một câu: "Tết nhất, tất cả bớt tranh cãi cho ta."

Diệp lão phu nhân đã nói như vậy, Kỳ thị cũng thuận theo chiếc thang mà leo xuống, hất tay nữ nhi ra, hướng Diệp Thế Lâm, quát lớn: "Diệp Thế Lâm, lương tâm của ngài bị chó ăn hết rồi sao? Ta và ngài phu thê nhiều năm như vậy, vì ngài sinh nhi dưỡng nữ, giúp ngài xử lý việc nhà, hôm nay ngài lại vì nghiệp chướng bỏ tử bụng tiện nhân này mà ép ta, cư nhiên ép ta đi tìm đường chết!"

Dung Hoa nường mảy, trong lòng không khỏi vui vẻ, xuất thân là thiên kim hầu phủ lại vô cớ gây rối thế sao? Rõ ràng là tự mình đi tìm đường chết, hiện tại lại đi trách mắng người khác.

Đúng là thị phi điên đảo!

Diệp Thế Lâm duỗi tay bắt lấy hai tay bà ta, lạnh giọng: "Không phải tự ngươi muốn chết hay sao? Ta ép ngươi khi nào?" Thật đúng là một chút đạo lý cũng không nói!

"Là ngài ép ta!" Kỳ thị lớn tiếng, "Ta không đồng ý tên nghiệp chướng kia qua Nhị phòng, tiện nhân kia dám tính kế sao? Mơ tưởng! Kiếp này ả ta đừng hòng mơ tưởng, trừ phi ta chết!"

Diệp Cẩm Cẩn cúi đầu, sắc mặt đã đỏ bừng, hai tay nắm chặt tới nổi gân xanh.

"Độc phụ!" Diệp Thế Lâm quát, "Muốn chết thì hiện tại chết đi, không ai cần ngươi cả!"

Nói xong, ông ta liền vung tay đẩy Kỳ thị, dù sao sự tình cũng đã quyết định, cho nên bà ta muốn nháo thì cứ nháo đi, muốn chết thì cứ đi tìm cái chết đi!

Diệp Di Châu nhanh chóng đỡ lấy Kỳ thị, tự trách mà ôm lấy bà ta, khóc lóc: "Mẫu thân, người đừng như vậy nữa, đừng bỏ rơi nữ nhi."

Tin là do nàng gửi cho mẫu thân, chỉ là nàng không ngờ mẫu thân sẽ nháo lớn như vậy, nếu mẫu thân thật sự xảy ra chuyện, cả đời này nàng sẽ không tha thứ cho chính mình.

Nàng nhìn Diệp Thế Lâm, nức nở: "Phụ thân, xin người bớt giận, mẫu thân chỉ là tức giận nên mới nói như vậy. Mẫu thân không đồng ý để Nhị ca qua Nhị phòng, phụ thân chỉ cần từ từ thương lượng với mẫu thân là được, sao có thể kêu bà ấy đi chết đi chứ?"

"Phụ thân, xin đừng trách mẫu thân." Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cùng đi lên đứng trước Kỳ thị, khom người nói.

"Được, được, được lắm." Diệp Thế Lâm duỗi tay chỉ vào Kỳ thị, "Ngươi đã nuôi được nhi tử ngoan, nữ nhi ngoan lắm, hiện tại một đám cũng dám chỉ trích với đối nghịch của ta!"

"Phụ thân, nhi tử không dám."

"Nữ nhi không dám."

Ba huynh muội Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc và Diệp Di Châu vội quỳ xuống.

"Diệp Thế Lâm, ngài có gì không bằng lòng cứ tính lên người ta, đừng kéo ba huynh muội chúng vào!" Kỳ thị gấp tới độ nhảy dựng lên, đây không phải nói nhi tử nhi nữ của nàng ngộ nghịch bất hiếu sao?

"Được rồi, lão Đại, huynh muội Hoàng Nhi lấy chữ hiếu đi đầu, hôm nay cũng vì mẫu thân mà cầu tình, con đừng nói chúng nữa." Thấy huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng Diệp Cẩm Bạc quỳ xuống, Diệp lão phu nhân cũng đau lòng, lại nghe nhi tử đội cái mũ ngộ nghịch bất hiếu lên đầu ba huynh muội thì lập tức lên tiếng.

"Đứng dậy đi." Diệp Thế Lâm cũng không thật sự muốn trách nhi nữ.

"Tạ phụ thân." Ba người đứng lên.

Diệp Thế Lâm nhìn Kỳ thị đầu tóc tán loạn, sau đó xoay người nhìn bài vị đặt bên trên, nghiêm túc nói: "Kỳ thị, hôm nay ta đứng trước liệt tổ liệt tông viết tên Cầm Nhi lên đây, từ nay nó chính là nhi tử của Nhị đệ, mặc kệ người có đồng ý cũng được, không đồng ý cũng thế, chuyện này cứ quyết định vậy đi!"

Kỳ thị há miệng thờ đốc, thanh âm chói tai như cục đá rớt xuống đất: "Tên có thể viết thì cũng xóa được, Diệp Thế Lâm, ta không đồng ý!"

"Ta đã viết lên gia phả của Diệp gia." Diệp Thế Lâm quay đầu nhìn Kỳ thị, ánh mắt uy nghiêm, "Cho nên, mọi chuyện dừng ở đây, người đừng náo loạn nữa. Ở đây nhiều hạ nhân nhiều như vậy, lại làm trò trước mặt nhi nữ, người thu lại thái độ chút đi."

Bản thân không biết xấu hổ thì thôi, ít nhất cũng phải chừa chút thể diện cho nhi nữ!

Diệp Di Châu ôm chặt cánh tay Kỳ thị, sợ bà ta lại làm ra chuyện gì nữa.

"Mẫu thân, bọn con là ba huynh đệ, Nhị đệ tuy đã là nhi tử dưới danh nghĩa của Nhị thúc nhưng đệ ấy vẫn là Nhị đệ của con, là Nhị ca của Tam đệ." Diệp Cẩm Hoàng vội khuyên, hần là đích trưởng tử, Diệp Cẩm Cần cho dù qua Nhị phòng cũng không uy hiếp tới địa vị của hần. Tuy phụ thân làm như vậy là vì mong muốn huynh đệ bọn họ quang tông diệu tổ, rạng danh Diệp gia, nhưng với tính cách và tài học của thứ đệ, hần hoàn toàn không xem vào mắt.

Xuất thân tốt thì sao? Chẳng lẽ qua nhị phòng, hần có thể thông minh như Nhị thúc sao?

Cho nên chuyện này đối với hần cũng không phải chuyện lớn.

"Con biết cái gì!" Kỳ thị đuổi tay đánh trưởng tử Diệp Cẩm Hoàng một cái, sau đó nhìn ba huynh muội bọn họ, "Mẫu thân đề là vì các con."

Hồ ly tinh Ngọc di nương hiện tại được lòng lão phu nhân, nếu nhi tử ả ta qua Nhị phòng, tiện nhân kia còn không phải rất đắc ý sao?

Lão phu nhân nói chờ trưởng tử vào cửa sẽ đề trưởng tử chương gia, nhưng hiện tại cả hai nhi tử đều chưa thành thân, bản thân lại bị giam lỏng, nếu tiện nhân kia gây khó dễ từ giữ thì như thế nào?

Hôn sự của trưởng tử, Diệp Thế Lâm đã suy xét ổn thỏa, nhưng chuyện của hậu viện, một đại nam nhân như ông ta thì hiểu cái gì?

"Con biết mẫu thân đều vì bọn con." Diệp Cẩm Hoàng kính cẩn trả lời một câu, sau đó quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, "Tổ mẫu, phụ thân, sắc mặt mẫu thân tuy không tốt nhưng tinh thần vẫn còn minh mẫn, con thấy chỉ bằng để con và Bạc Nhi, Châu Nhi đưa về nhà cứu cứu tình đường xem."

"Đúng vậy." Diệp Cẩm Bạc gật đầu phụ họa.

Diệp Di Châu cũng lên tiếng: "Sang năm yến tiệc giữa các phủ sẽ rất nhiều, thân thể mẫu thân tốt lên có thể giúp đỡ được cho tổ mẫu."

Huynh muội bọn họ không biết cụ thể là chuyện thế nào, cũng không biết Kỳ thị sẽ dưỡng bệnh bao lâu, nhưng quyền quản gia cũng bị đoạt đi, đương nhiên không phải chuyện nhỏ. Cho nên nhân cơ hội này, chỉ bằng gỡ bỏ lệnh cấm túc!

Hai mắt Kỳ thị lập tức sáng rực.

Nghiệp chương kia qua Nhị phòng, bà ngàn vạn không muốn, nhưng nếu điều đó có thể đổi được sự tự do của bản thân, vụ mua bán này coi như cũng đáng giá!

Chỉ cần chính mình giải trừ lệnh cấm, lần nữa chương quản Diệp gia, tới lúc đó từ từ tính kế Diệp Cẩm Cần là được! Qua Nhị phòng, nhưng bên đó lại không có trường bối, hần không phải vẫn dựa vào Đại phòng sao?

Ý tứ của ba huynh muội Diệp lão phu nhân đương nhiên nghe ra, nhưng... Sắc mặt bà ta trầm xuống: "Vẫn là tình đường cho khỏe rồi nói, bệnh này nếu không trị tận gốc thì tương lai sẽ luôn khó chịu trong người, còn hầu gia và hầu phu nhân... Mẫu thân các cháu bị bệnh không thể về nhà, hầu gia và hầu phu nhân là người hiểu lý lẽ, chắc chắn sẽ không trách tội."

"Tạ mẫu thân quan tâm, con dâu đã khỏe rất nhiều, hơn nữa tới Tết, cho dù bị bệnh nhưng con dâu chẳng lẽ không về nhà mẹ đẻ một chuyến sao? Nếu không trở về, tới lúc đó đại ca đại tẩu biết tin, khẳng định sẽ vô cùng lo lắng. Để bọn họ nôn nóng sốt ruột là con không phải." Kỳ thị lập tức thu lại sắc mặt hung dữ, khom người nói với Diệp lão phu nhân.

"Nếu người mang bệnh trở về, tới lúc đó càng nghiêm trọng hơn thì sao?" Diệp lão phu nhân không muốn buông tha nàng ta.

"Không sao, con tự mình đưa huynh muội Hoàng Nhi về, sau đó sẽ giải thích với đại ca, mẫu thân không cần lo lắng."

Hôm nay Kỳ thị nháo lớn như vậy, Diệp Thế Lâm sao có thể để bà ta về nhà mẹ đẻ tìm chỗ dựa?

Ba huynh muội Diệp Cẩm Hoàng nhìn nhau, trong lòng đều cảm thấy khó hiểu, bọn họ đã nhắc tới cậu mợ, sao tổ mẫu và phụ thân còn không chịu buông

tha chứ? Mẫu thân rốt cuộc đã gây ra chuyện gì mà khiến hai người tức giận như vậy?

"Mẫu thân, lão gia..." Kỳ thị tranh thủ chút sức lực cuối cùng.

"Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, về phòng tĩnh dưỡng đi, về sau đừng xúc động nháo nhào nữa. Huỳnh đệ Hoàng Nhi sắp phải thi cử, ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi đi, đừng để bọn chúng phân tâm." Diệp lão phu nhân cảnh cáo một câu, sau đó quay đầu phân phó Lý ma ma, "Bà đưa phu nhân về phòng đi."

"Vâng, lão phu nhân." Lý ma ma đi tới trước mặt Kỳ thị.

"Mẫu thân..." Kỳ thị còn muốn nói gì đó nhưng thấy ánh mắt cảnh cáo của Diệp lão phu nhân, bà ta đành nuốt lời định nói trở về.

Bà ta có nháo thế nào cũng không thể mặc kệ tiền đồ của nhi tử. Bọn chúng sắp thi cử, nếu còn nháo lớn, nhi tử sao có thể chuyên tâm đọc sách?

Vì hai nhi tử, cho dù thế nào Kỳ thị cũng không dám nháo, đừng nói tới chuyện lấy cái chết uy hiếp! Huống hồ bà ta cũng không thật sự muốn chết.

Đòi sống đòi chết như vậy mà kết quả lại không chút thay đổi, trong lòng Kỳ thị như có tảng đá đè nặng, nhưng bà ta không khóc không nháo, chỉ mặc Lý ma ma và hai bà tử "đỡ" mình về phòng.

Diệp Di Châu thấy thế liền nói với Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm: "Tổ mẫu, phụ thân, con đưa mẫu thân về phòng."

"Tổ mẫu, phụ thân, trời lạnh khó đi, con cũng đi đưa mẫu thân trở về." Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cùng nói.

Đang Tết, chút chuyện này Diệp lão phu nhân đương nhiên sẽ không từ chối, hơn nữa hai tôn tử đã lên tiếng, bà liền gật đầu: "Ừ, đi đi, cẩn thận một chút."

Huỳnh muội ba người hành lễ, liền đỡ Kỳ thị rời khỏi từ đường.

"Đúng là gia môn bất hạnh." Diệp lão phu nhân than một câu, sau đó lại nhìn nhóm bà tử đang quỳ dưới đất, "Các ngươi trông người thế nào hả?"

"Lão phu nhân tha mạng." Một bà tử mặc áo xanh sẫm run run đáp, "Phu nhân lấy cái chết ép bức, lão nô... Lão nô cũng không còn cách nào khác."

Mấy bà tử kia cũng vội gật đầu.

"Sang năm, các ngươi tới thôn trang đi." Đang Tết, thấy máu sẽ không may mắn, cho nên Diệp lão phu nhân không phạt trượng bọn họ.

"Tạ lão phu nhân ân điển." Sắc mặt mấy bà tử trắng bệch, tới thôn trang sao có thể so với cuộc sống trong phủ? Nếu có thể, bọn họ tình nguyện chịu nổi đau xác thịt rồi được ở lại đây, nhưng lúc này không ai dám mở miệng cầu tình.

Bọn họ dập đầu, rồi nhanh chóng lui xuống.

"Tạ tổ mẫu, phụ thân hậu ái." Diệp Cẩm Cần quỳ gối trước mặt Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân, dập đầu ba cái.

Sự tình coi như đã định, từ nay về sau hấn chính là nhi tử của Diệp Thế Hiền. Trong lòng không nói nên lời, hấn tràn ngập hy vọng và động lực, cảm thấy mọi thứ đều tốt đẹp hơn. Vừa rồi Kỳ thị nháo lớn như vậy, mọi điều trông mong vốn có dường như đã tan biến, nhưng không ngờ kết thúc vẫn tốt đẹp như cũ.

"Mau đứng lên đi." Diệp lão phu nhân khẽ cười.

"Vâng, tổ mẫu."

"Về sau phải nhớ kỹ, ta là đại bá của con." Lễ không thể bỏ, nếu đã qua Nhị phòng, vậy từ nay hấn là người bên đó.

"Vâng, phụ..." Diệp Cẩm Cần vội thu lời định nói trở về, hai chữ đại bá rốt cuộc vẫn không thể kêu ra.

"Được rồi, sau này quen dần là được." Diệp lão phu nhân lại nhìn tỷ muội Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt, "Hai đứa lại đây."

"Ca ca." Dung Hoa mỉm cười.

"Ca ca." Diệp Di Nguyệt cũng gọi một tiếng.

"Ngũ muội muội, Lục muội muội." Diệp Cẩm Cần thi lễ.

Diệp lão phu nhân cười nói: "Được, được, mấy đứa vốn là huynh muội, hiện giờ thân càng thêm thân, về sau phải huynh cung muội kính, có biết không?"

"Vâng." Ba người Dung Hoa cùng đáp.

Dung Hoa mỉm cười nhìn Diệp Cẩm Cần. Mặt mày tuần lãng, đôi mắt sáng ngời, cả người toát ra sự tự tin. Vừa rồi phản ứng của hấn nàng đều không bỏ qua. Biết tiến biết lui, ẩn nhẫn hiếu thuận, biết rõ khi nào cần lên tiếng nói chuyện, biết rõ chuyện gì nên làm, chuyện nào không được.

Diệp Cẩm Cẩn quả nhiên không tòi. Có điều, trở thành nhi tử của Diệp Thế Hiên, hấn vừa lòng sao?

"Về đi." Diệp lão phu nhân phát tay.

Mọi người liền hành lễ cáo lui.

.....

Vừa vào phòng, Diệp Di Châu liền cho Lý ma ma và hạ nhân lui xuống.

Là lão phu nhân đồng ý cho huynh muội bọn họ đưa người trở về, cho nên Lý ma ma liền hành lễ rồi rời đi.

Đám người lui xuống, Diệp Di Châu nhin không được mà lên tiếng hỏi: "Mẫu thân, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Tổ mẫu và phụ thân sao lại tàn nhẫn với người như thế?"

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng nhìn Kỳ thị.

"Không sao." Kỳ thị lắc đầu, duỗi tay xoa xoa gương mặt của Diệp Di Châu, "Đừng lo cho ta, con theo ma ma học tập tới đây rồi?"

Sau đó, bà ta quay đầu nhìn hai huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc: "Các con không cần nghĩ nhiều, cứ đọc sách là được."

"Vâng, mẫu thân." Diệp Cẩm Hoàng gật đầu, nói: "Bọn con nhất định sẽ học tâm chăm chỉ, mẫu thân không cần lo lắng."

"Sao lại không sao chứ? Người xem phụ thân hôm nay đi, ngay cả sống chết của người ông ấy cũng mặc kệ! Có chuyện gì mẫu thân cứ nói với bọn con, bọn con sẽ nghĩ cách." Diệp Di Châu nức nở, "Nếu không được nữa còn có cữu cữu và cữu mẫu mà."

"Châu Nhi, ta không sao." Sự tình bình thường còn dễ nói, nhưng lần này bà tính kể lên đầu lão phu nhân, ngay cả ca ca tẩu tử cũng không thể ra mặt, bởi vì tới lúc đó, bà sẽ mang cái tội con dâu bất hiếu trên đầu, còn liên lụy tới thanh danh của Kỳ gia và nhi nữ! Trong lòng có khổ nhưng không thể nói thành lời, Kỳ thị chỉ biết duỗi tay kéo Diệp Di Châu cùng ngồi xuống, nhẹ giọng, "Ta đã nói không sao thì không sao đâu."

"Mẫu thân..."

"Châu Nhi, nghe lời."

Diệp Di Châu nước mắt lưng tròng, chỉ biết im lặng.

Kỳ thị nhìn ba người: "Hoàng Nhi và Bạc Nhi phải nỗ lực nhiều hơn, nương chỉ chờ các con kim bảng đề danh. Châu Nhi, con cũng vậy, cố gắng theo ma ma học tập, đợt tuyển tú sắp tới đã tới gần..."

"Mẫu thân!" Diệp Di Châu thẹn thùng kêu một tiếng.

"Chỉ cần ba đứa các con đều có tiền đồ, nương sẽ không sao."

Nhi tử đồ cao trung, nữ nhi vào cung tuyển tú được chọn làm nương nương hoặc hôn phối với hoàng tử, chẳng lẽ Diệp Thế Lâm và lão bà kia còn gây khó dễ mình sao?

Chỉ cần bản thân kiên nhẫn, một ngày nào đó có thể nhìn thấy mặt trời!

"Nữ nhi, nhi tử sẽ nỗ lực, không để người thất vọng."

Kỳ thị hòa ái nhìn ba đứa con của mình: "Được rồi, hôm nay là Tết, mấy đứa qua bên tổ mẫu đi, đừng để lão nhân gia chờ lâu."

"Vâng."

Ba người lập tức đứng dậy cáo từ.

.....

Cơm tất niên vốn chuẩn bị vô cùng phong phú lại bị Kỳ thị nháo nhào một phen, Diệp lão phu nhân không có tâm trạng nên dùng bữa xong, bà cho mọi người đều lui xuống.

Bên đường đèn lồng màu đỏ toát ra ánh sáng ấm áp, bốn phía một màu trắng xóa, vô cùng an tĩnh, Dung Hoa mang Túy Đồng và Lưu Tô về Hải Đường uyển.

"Tiểu thư." Thạch ma ma không ngờ nàng lại về sớm như vậy.

Chuyện bên từ đường mọi người sớm đã biết, nhưng hiện tại là thời khắc giao thừa, nói thể nào cũng phải cùng người nhà đoàn viên.

"Tổ mầu mệt nên cho mọi người tan sớm." Dung Hoa nhìn Thạch ma ma, "Ma ma, mọi người ăn cơm hết chưa?"

"Đều ăn rồi." Thạch ma ma cười nói, giúp nàng cời áo choàng bên ngoài.

"Người trông nom Hải Đường viện ta đã sắp xếp, hiện tại là Tết, ma ma gọi mọi người tới đây, trong bếp chúng ta có không ít nguyên liệu nấu ăn, kêu đầu bếp nấu làm nóng cháo, tất cả cùng đón giao thừa."

"Lão nô thay mọi người cảm tạ tiểu thư." Thạch ma ma uốn gối, sau đó hầu hạ nàng thay y phục rồi mới ra ngoài kêu người chuẩn bị.

Người nhiều, mọi thứ đương nhiên được chuẩn bị nhanh chóng. Tiếng cười nói náo nhiệt cũng rất mau liền truyền tới.

Dung Hoa tựa bên cửa sổ, trong tay ôm chiếc gối thêu hoa đình hương, nói với Lư Tô và Túy Đồng: "Hai người cũng qua đó đi, ta ở đây không cần các người hầu hạ."

Túy Đồng và Lư Tô nhìn nhau, nói: "Tạ tiểu thư."

"Tiểu thư muốn ăn gì không? Nô tỳ kêu đầu bếp làm cho người." Cảm tạ xong, Túy Đồng vẫn không rời đi, lại hỏi.

"Không cần, các người đi đi." Dung Hoa cười nói.

Túy Đồng và Lư Tô hành lễ lui xuống. Hai người không rời đi, chỉ đứng ở bên ngoài.

"Tiểu thư hình như không được tốt cho lắm." Túy Đồng thì thầm.

Lư Tô cũng gật đầu.

Túy Đồng nghĩ nghĩ, rồi nói: "Ta ra ngoài một chút."

Nói xong, nàng đẩy cửa ra ngoài, qua nửa ngày mới trở lại, hai tay bưng một cái mâm có vài món điểm tâm, còn cả một bầu rượu.

Túy Đồng đưa mắt nhìn bầu rượu.

Túy Đồng nháy mắt một cái, sau đó cười khanh khách đem đồ vào trong.

Dung Hoa cầm sách ôm gối tới xuất thần, ánh đèn màu cam bắt giắc chiếu lên gương mặt trắng nõn cùng hàng lông mi cong dài của nàng.

Điềm tĩnh, lịch sự, tao nhã, đẹp như bức tranh.

Túy Đồng nhìn thấy, không khỏi sửng sốt. Nàng còn tưởng tiểu thư có tâm sự, nhưng hiện tại xem ra, tựa hồ nàng đoán sai rồi!

Nghe tiếng bước chân đi vào, Dung Hoa ngẩng đầu, lại thấy đồ vật trong tay Túy Đồng, liền cười hỏi: "Kêu người đi ăn, sao lại quay trở về?"

"Ma ma nói sao có thể để tiểu thư một mình ở đây, cho nên đầu bếp nấu liền cố ý làm mấy món điểm tâm cho người." Túy Đồng cười tủm tỉm mang đồ đặt lên bàn, sau đó duỗi tay rót cho Dung Hoa chén rượu, "Tiểu thư, đây là rượu thanh mai, uống vào không say đâu."

Hương rượu chậm rãi lan tỏa khắp phòng.

"Ừ." Dung Hoa khẽ cười, duỗi tay nhận lấy.

"Vậy nô tỳ cáo lui trước, nếu tiểu thư có chuyện gì cứ kêu một tiếng, nhĩ lực của nô tỳ và Lư Tô rất tốt, nhất định có thể nghe được."

"Người mau qua đó đi." Dung Hoa gật đầu.

Lúc này Lư Tô mới lui xuống.

Mùi rượu thanh đậm, Dung Hoa vuốt ve miệng ly, cúi đầu uống một ngụm. Trong vị ngọt có chút chua chua, đúng là rượu tốt.

Đêm nay, tuyết không ngừng rơi.

.....

Hôm sau, mừng một, Dung Hoa vận một bộ Trương phi, vạt áo thêu hoa hải đường, từng đóa từng đóa đều có sức sống. Nàng chọn thêm đôi khuyên tai san hô, vô cùng tươi lẹ, sau đó mới tới viện Diệp lão phu nhân thỉnh an.

Diệp Thế Lâm, Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt, còn cả Diệp Cẩm Cẩn đều đã tới, nàng là người cuối cùng có mặt.

Trong phòng hoan thanh tiểu ngữ, hòa thuận vui vẻ, so với bầu không khí trầm trọng hôm qua hoàn toàn khác biệt.

"Dung Hoa xin chúc Tết tổ mẫu, chúc Tết đại bá, chúc tổ mẫu đại bá năm mới cát tường, vạn sự như ý." Dung Hoa tiến vào, hành lễ.

"Ngoan." Diệp lão phu nhân tươi cười tới gần gương mặt nở, phất tay kêu nàng đứng lên, sau đó liền đưa bao lì xì.

Diệp Thế Lâm cũng từ ái phát lì xì cho nàng.

Dung Hoa lại cùng đám người Diệp Cẩm Hoảng chúc Tết, thu lễ xong liền tặng túi tiền cho họ.

Ngày này không có khách tới, năm mới bắt đầu, tâm tình của Diệp lão phu nhân không tồi, nên kêu Diệp Thế Lâm mang ba huynh đệ Diệp Cẩm Cần tới Noãn các, còn mình dẫn ba đứa cháu gái chơi bài.

Ngọc di nương một thân xiêm y màu đỏ, sắc mặt ôn nhu khó nén vui sướng, cao hứng hầu hạ bên cạnh Diệp lão phu nhân và các vị cô nương. Bọn họ nói chuyện mãi tới com tới mới giải tán.

Hôm sau, mừng hai, dùng bữa sáng xong Diệp Thế Lâm liền dẫn ba huynh muội Diệp Cẩm Hoảng, Diệp Cẩm Bạc và Diệp Di Châu đi Tế Ninh Hầu phủ chúc tết.

Mà Dung Hoa cùng Diệp Cẩm Cần, Diệp Cẩm Nguyệt lại tới Nhan gia.

Hai nhà Diệp - Nhan vốn không còn quan hệ nên năm trước, bọn họ không tới. Diệp lão phu nhân vẫn khó chịu trong lòng, ý muốn năm nay cũng giống năm trước. Có điều, Hứa phu nhân Nhan thị đã đưa lễ tới, cô ý nói muốn Dung Hoa mừng hai qua thăm.

Nhan gia muốn đón cháu ngoại về, Diệp lão phu nhân đương nhiên không tiện ngăn cản, cho nên chỉ đành chuẩn bị lễ vật chu toàn. Mà Diệp Cẩm Cần vừa qua Nhị phòng, vừa lúc có thể theo qua Nhan gia bái phỏng, nhận thân thích.

Nghĩ tới chuyện Nhan thị cũng về nhà mẹ đẻ chúc Tết, Diệp lão phu nhân dứt khoát kêu Diệp Di Nguyệt đi cùng.

Nhi tử của bà tuy đã chết nhưng nó vẫn là cô gia danh chính ngôn thuận của Nhan gia, cho nên thứ nữ của chồng trước Nhan thị cùng nhi tử vừa kể vị không cần phải che giấu!

Diệp lão phu nhân nhìn thoáng qua cách ăn vận của ba người, thấy Diệp Cẩm Cần một thân cẩm phục huyền sắc, ngọc quan, khuôn mặt tuấn lãng, tinh thần phấn chấn. Dung Hoa mặc một bộ váy tím nhạt, còn Diệp Di Nguyệt chọn chiếc váy màu lam. Bà ta vừa lòng để bọn họ ra cửa.

Tới Nhan gia, ma ma quản sự thấy Diệp Cẩm Cần và Diệp Di Nguyệt thì không khỏi sửng sốt, nhưng cũng nhanh chóng vui vẻ đón ba người vào phủ.

Vừa thấy bọn họ, Nhan Hằng và Hứa thị đều kinh ngạc, có điều hai người nhanh chóng thu lại thần sắc, hòa ái kêu ba người đứng dậy, lại phát lì xì.

Dung Hoa cười nhận lấy, sau đó mới giải thích: "Hôm ba mươi, tổ mẫu và đại bá đã làm chủ đề Nhị ca qua kế thừa danh nghĩa của phụ thân, vừa lúc hôm nay là ngày chúc Tết cậu mợ, tổ mẫu và đại bá liền kêu Nhị ca tới đây dập đầu với hai người."

Diệp Cẩm Cần vội hành lễ.

"Mau đứng lên." Nhan Hằng lên tiếng, ánh mắt thâm đánh giá Diệp Cẩm Cần, sau đó lại kiểm tra tài học vắn của hắn, vuốt râu gật đầu, "Lão phu nhân và đại lão gia thật có lòng."

"Chuyện tốt, đúng là chuyện tốt, cô gia ở dưới cữu tuyền chắc chắn sẽ cao hứng." Nhan thị cười nói, sau đó lại kêu nha đầu mang thêm một phần lễ gặp mặt, có điều trong lòng thâm nghĩ, Diệp gia làm việc thật biết tính toán!

Cô nãi nãi tái giá chứ không phải chết, chuyện kế vị lớn như vậy lại không danh chính ngôn thuận báo với cữu gia một tiếng, thật đúng là không xem ai ra gì! Hôm nay đã vậy còn đường đột tới nhận thân thích!

"Lục nha đầu lần đầu tới phủ, nào lại đây, để cữu mẫu nhìn xem." Hứa thị thân thiết kéo Diệp Di Nguyệt tới trước mặt, trên dưới đánh giá, "Đúng là đứa nhỏ linh hoạt."

Nói xong, bà ta liền chỉ tay và huynh muội Nhan Thụy giới thiệu một lần.

Chúng vẫn bôi biếu ca biếu tỷ biếu muội liền thi lễ.

Trong quá khứ hai nhà đã cắt đứt quan hệ, nhưng tất cả mọi người đều quen nhau. Diệp lão phu nhân định khiến Nhan thị tức chết, nhưng lại không ngờ bà ta căn bản không hề trở về Nhan gia chúc tết. Bởi vì Kiều Nguyệt sinh bệnh, bà ta không thể phân thân về nhà mẹ đẻ.

Đừng nói là bà ta, ngay cả Tây Ninh Hầu và Kiều Vũ Thần cũng không tới, bọn họ nói là ngày khác sẽ qua Nhan gia chúc Tết.

Thời điểm nhắc tới chuyện này, trên mặt Hứa thị chứa đựng lo lắng.

Dung Hoa nghe xong liền rơi vào trầm tư.

Mà tiểu cô nãi nãi khác của Nhan gia là con vợ lẽ, cũng chính là di của Dung Hoa đã gả xa, năm nay cũng không trở về.

Nhan Hằng mang nhi tử và Diệp Cẩm Cẩn ra đại sảnh nói chuyện, Hứa thị kêu Nhan Mẫn Chi dẫn Diệp Di Nguyệt tới Noãn các chơi, ở đây chỉ còn lại mình bà ta và Diệp Dung Hoa.

"Dung Hoa, con sắp tới tuổi cập kê rồi, bên phía Lâm gia..." Hứa thị dò hỏi, "Những lời này vốn không nên nhắc tới trước mặt con, nhưng con cũng lớn rồi, có một số việc trong lòng phải tự hiểu rõ."

"Tạ cửu mẫu quan tâm." Dung Hoa cúi đầu.

Hứa thị mở miệng tiếp tục: "Về hôn sự của con và Lâm gia, tổ mẫu và đại bá con tính toán thế nào? Bọn họ có nói gì không?"

Dung Hoa khẽ nhủ mảy, thành thật đáp: "Tổ mẫu và đại bá không nói gì cả."

"Vậy Lâm gia có thái độ gì không?" Không đợi Dung Hoa trả lời, bà ta đã tiếp tục, "Lâm gia có thái độ gì, chắc con cũng không biết."

Dứt lời, Hứa thị liền yêu thương trìu mến nói với Dung Hoa: "Hôn sự này là do phụ thân con định ra, Thành Quốc Công lại là người giữ lời. Dung Nhi, con trở về nhớ thăm dò ý tứ của lão phu nhân và đại bá con, nói khéo họ nhanh chóng định ngày thành thân, miễn cho đêm dài lắm mộng. Nếu có sự cố gì, con cứ phái người tới nói với cậu mẹ, cậu mẹ sẽ làm chủ cho con."

Đây là hỏi tới hôn sự của nàng sao? Dung Hoa ngẩng đầu: "Cảm ơn mẹ, có điều mẹ cứ yên tâm, hôn nhân đại sự đương nhiên theo lệnh của cha mẹ là người mai mối, hiện tại phụ thân không còn nữa, cho nên hôn nhân của Dung Nhi đương nhiên sẽ do tổ mẫu và đại bá làm chủ, không cần con bận lòng, cho nên cũng xin cửu mẫu yên tâm."

Không cho mình quản sao? Tươi cười trên mặt Hứa thị lạnh đi vài phần, nhưng bên ngoài vẫn duy trì sự hòa ái: "Con còn nhỏ, có một số việc còn chưa hiểu, lão phu nhân và đại bá con có thể một lòng suy tính cho con, ta đây và cậu con cũng yên tâm. Nhưng, lão phu nhân tuổi lớn rồi, bà ấy không thể theo con cả đời, còn đại bá con, rốt cuộc cũng không thân thiết. Con đó, cứ nhớ lời của mẹ, sau này có chuyện gì cứ cho người tới đây báo tin, biết không?"

Tổ mẫu cách một lứa, đại bá cách một tầng, bà ta làm như quan tâm tới nàng lắm vậy, tất cả cũng chỉ vì muốn thân thiết với Thành Quốc Công phủ mà thôi!

Trong lòng Dung Hoa cười lạnh, nhưng trên mặt vẫn mỉm cười: "Con biết rồi, cảm ơn mẹ, sau khi trở về con sẽ nhắc với tổ mẫu chuyện này. Có điều một tiểu cô nương như con nói tới chuyện này cũng không tốt, cho nên, tới lúc đó con sẽ nói là ý của mẹ."

Hứa thị nghĩ nghĩ, mới nói: "Cách ngày cập kê cũng còn mấy tháng, con không cần sốt ruột, ta sẽ tự tìm cách tự mình tới bái phỏng lão phu nhân, thăm dò ý tứ của bà ấy." Nhà ngoại hỏi tới hôn sự của biểu cô nương là chuyện thường tình, nhưng cô gia Diệp Thế Hiến đã chết, cô nãi nãi lại tái giá! Diệp lão phu nhân đương nhiên vẫn còn tức giận Nhan gia.

"Nếu đã như vậy, làm phiền mẹ rồi." Dung Hoa khẽ cười. Lão phu nhân còn đang mơ tưởng đưa nàng vào cung tuyền tú, nào còn quan tâm tới mối hôn sự này? Có điều, để Nhan thị nháo nhào một phen cũng là ý kiến không tồi.

"Có gì phiền chứ, con là cháu ruột của ta mà. Thôi, con đi tìm Mẫn Chi chơi đi." Hứa thị cười nói.

.....

Dùng bữa trưa xong, ba người Dung Hoa liền đứng dậy cáo từ.

Trời còn sớm, Diệp Di Nguyệt đương nhiên không muốn vừa ra ngoài đã trở về sớm như vậy, cho nên vén màn xe ngựa nói với Diệp Cẩm Cẩn: "Ca ca, trời còn sớm, không bằng chúng ta đi dạo một lát đi."

"Đang Tết, các tửu lâu đều chưa mở cửa, trời lại lạnh như vậy, chúng ta nên trở về thôi." Diệp Cẩm Cẩn khuyên một câu.

"Ca ca, Nguyệt Nhi khó lắm mới ra ngoài một chuyến, nếu cửa hàng chưa mở, chúng ta liền tới bờ sông ngắm tuyết, được không?" Diệp Di Nguyệt nói.

Diệp Cẩm Cẩn nhìn Dung Hoa, thấy nàng không đưa ra chủ ý, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tới bờ sông thì quá lạnh, không cần thận sẽ bị cảm, chi bằng tới Lâu Ngoại Lâu đi, nghe nói Lâu Ngoại Lâu không đóng cửa ngày Tết."

"Ca ca thật tốt." Diệp Di Nguyệt mỉm cười ngọt ngào.

"Có điều, Nguyệt Nhi, nếu Dung Nhi mệt không muốn đi thì chúng ta ở trở về nhé." Diệp Cẩm Cẩn nói.

Diệp Di Nguyệt liền quay đầu nhìn Dung Hoa: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ có mệt hay không? Nếu không mệt thì chúng ta đi chơi một lát rồi về, được không?"

Dung Hoa ngẩng đầu: "Nhị ca, muội không mệt." Nàng cũng muốn tới xem Lâu Ngoại Lâu sau khi tu sửa thì như thế nào.

Ba người nhanh chóng tới nơi, kết quả khiến Dung Hoa vô cùng hài lòng, tuy Lâu Ngoại Lâu không còn rực rỡ như xưa nhưng khách khứa lui tới không ít, lâu ba đã đầy người. Cho nên, Diệp Cẩm Cẩn chọn một nhả gian ở lầu hai.

"Tiểu thư, công tử ở trên lầu bốn." Dung Hoa vừa vào, Kim chương quỳ đã đi tới thấp giọng với nàng.

Chu Hành ở đây? Dung Hoa không khỏi kinh ngạc, quay đầu nghi hoặc nhìn Kim chương quỳ.

Kim chương quỳ chỉ lắc đầu. Công tử ngồi đây đã nửa ngày, hẳn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Ba người Dung Hoa theo tiểu nhị lên lầu hai, vừa vào nhà gian, Dung Hoa tìm có đi nhà xí để lên lầu bốn. Vừa đẩy cửa, một thân ảnh dính bụi như từng đập thẳng vào mắt, những tia nắng mặt trời chiếu qua càng khiến gương mặt y càng thêm như tranh vẽ.

Nghe tiếng mở cửa, Chu Hành quay đầu, gương mặt không biểu cảm lộ một tia kinh ngạc: "Ngũ cô nương, sao cô nương lại tới đây."

Dung Hoa khẽ cười đi vào, không đáp, chỉ hỏi lại: "Vậy điện hạ sao lại tới đây? Hôm nay là mừng hai, ngài không nên đi thăm hỏi bằng hữu hay sao?"

Chu Hành lãnh đạm cảm chén rượu, chậm rãi lên tiếng: "Nơi này náo nhiệt."

Nơi này náo nhiệt?

Bốn chữ đơn giản lại khiến nụ cười của Dung Hoa cứng lại, trong lòng có loại chua xót khó mà miêu tả.

Nàng, hiểu cảm giác này.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 65: Nhục chí

Chu Hành nhìn ra, nàng hiểu cảm giác đó.

Nàng đã từng là một cô gái hạnh phúc và vui vẻ, gia đình giàu có, cha là người tinh tế, mẹ nàng dịu dàng và đầy tình thương, cuộc sống vô ưu vô lo như thế đột nhiên biến mất, vì một tai nạn giao thông, cha mẹ nàng vĩnh viễn qua đời.

Người thân tính kế, xã hội lừa người gạt ta, mười tám tuổi, nàng dường như trưởng thành ngay trong một đêm, ngày ngày bận rộn lo bảo vệ tài sản mà cha mẹ để lại, đến một hôm bản thân xuyên về thời cổ đại.

Khi đó là Tết sau khi cha mẹ mất một năm, cô ngây ngốc ngồi trong khách sạn hoặc nghỉ phép ở khu nghỉ dưỡng, nhìn khách khứa lui tới

Nhìn người khác hạnh phúc, nghe bọn họ nói cười, cô cũng cảm thấy bản thân cũng là một thành viên trong gia đình đó, vui vẻ tràn ngập yêu thương.

Cho nên, nghe Chu Hành nói như vậy, cô đương nhiên hiểu được tâm tình của y.

Dung Hoa cười cười, ngồi xuống, nói: "Ngay cả Cẩm Tú sơn trang cũng đưa ta tiếp nhận, ta còn tưởng sau khi người trở về sẽ vô cùng bận rộn. Nhưng không ngờ ngài lại muốn lười biếng, không thích quản sự đời."

Chu Hành gác chén rượu xuống, rót trà cho nàng. Y không tiếp lời, vẫn cố chấp hỏi: "Sao Ngũ cô nương lại tới đây?" Nàng không phải nên ở nhà, hay tới làm khách trong phủ cũ của mình sao?

Dung Hoa uống một ngụm trà: "Vừa từ nhà cũ của tôi, sắc trời còn sớm, Diệp Di Nguyệt không muốn trở về, bên ngoài trời lại lạnh nên Nhị ca đưa chúng ta tới đây." Nói xong, Dung Hoa liền giải thích, "Đúng rồi, Nhị ca đã qua Nhị phòng dưới danh nghĩa của phụ thân."

"Diệp Cẩm Căn?" Chu Hành chỉ hỏi một câu, không nhắc tới chuyện khác.

Y vốn không để ý người và chuyện xung quanh, đối với Dung Hoa chú ý vài phần cũng vì niệm tình của Diệp Thế Hiền, nhưng giới hạn chỉ gói gọn về nàng. Thứ hai, y chưa từng gặp Diệp Cẩm Căn, cho nên không biết gì về hắn để hỏi.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, "Còn chưa kịp chúc Tết điện hạ, ta lấy trà thay rượu, hy vọng chúng ta lại có một năm hợp tác vui vẻ, cùng nhau kiếm bạc trong thiên hạ."

Chu Hành cũng bưng chén rượu lên chạm vào ly trà của nàng: "Hợp tác vui vẻ, cũng mong cô nương vạn sự như ý."

Dung Hoa uống một ngụm trà, sau đó liền mỉm cười đứng lên: "Ta không ngờ lại gặp điện hạ ở đây, trên người không mang theo lễ vật mừng năm mới, cũng may vẫn còn đôi tay này. Ngài chờ một chút, ta đi rồi sẽ trở lại." Nói xong, không đợi Chu Hành lên tiếng đã lập tức xoay người ra khỏi phòng.

Chu Hành nhìn theo bóng lưng của nàng, gương mặt lãnh đạm lộ ra ý cười khó mà có được.

Ngồi một lúc, Chu Hành cũng đứng lên, trực tiếp đi xuống phòng bếp.

Bận bịu tới tới mặt tới mảy, thân ảnh mảnh khảnh đặc biệt hấp dẫn người khác.

Đạo pháp lưu loát, biểu tình nghiêm túc.

Năm nay, thật tốt! Chu Hành đứng từ xa nhìn nàng, một góc nào đó trong trái tim bất giác mềm xuống. Nhưng, trong cái nháy mắt tiếp theo, hơi thở của y bỗng nhiên trở nên dồn dập, sắc mặt trắng bệch.

"Điện hạ." Lâm Hạ nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường từ y, lập tức tiến lên.

Chu Hành giờ tay.

Lâm Hạ dừng bước, thần sắc lo lắng.

Chu Hành kiềm nén cơn đau trước ngực, xoay người quay về lầu bốn.

Lâm Hạ không đi theo mà tới một nhã gian ở lầu ba. Lâm Thắng ở bên trong đang ăn uống vui vẻ, quay đầu nhìn Lâm Hạ: "Xuống rồi sao?"

"Sắc mặt điện hạ không được tốt cho lắm, ngại mau lên xem đi."

"Hả?" Lâm Thắng tỉnh thông y thuật, vừa nghe Lâm Hạ nói thế liền buông đũa, vừa đứng dậy vừa lau miệng, hỏi, "Sao vậy?"

"Ta cũng không biết, chỉ là nhìn sắc mặt không tốt cho lắm." Lâm Hạ cùng hắn lên lầu.

Chu Hành vừa thấy Lâm Hạ đem Lâm Thắng tới, chỉ nói bốn chữ: "Đại kinh tiểu quái (1)."

(1) Đại kinh tiểu quái: hoảng hồn, lo sợ vì một chuyện nhỏ.

Lâm Thắng nhìn sắc mặt của y, vội kêu y vươn tay để mình bắt mạch. Hắn dò ngón tay tìm tòi, nhíu mày, kinh hãi: "Điện hạ, đây là..."

Độc trong cơ thể vương gia, thời gian phát tác ít nhất cũng phải là một năm nay nữa, sao hôm nay lại tới đột nhiên như vậy?

Lâm Thắng lấy cái bình nhỏ trên người, đổ ra một viên thuốc màu nâu đưa cho Chu Hành, nghi hoặc hỏi: "Điện hạ có phải chịu kích thích gì không?"

Vừa dứt lời, Lâm Thắng liền lắc đầu, không đúng...

Với tính cách của vương gia, không khiến người ta chịu kích thích thì thôi, bản thân sao có thể kích động chứ?

Một kích thích đủ lớn để khiến độc tính bị áp chế nhiều năm phát tác sao?

Lâm Thắng quay đầu dò hỏi Lâm Hạ.

Kích thích? Lâm Hạ nhíu mày, ánh mắt ngờ ngác nhìn Chu Hành.

Chẳng lẽ... Vương gia động tình sao?

"Vừa rồi điện hạ gặp chuyện gì vậy? Nói đi." Lâm Thắng thấy Lâm Hạ không để ý tới mình liền đi qua, hỏi.

Lâm Hạ không trả lời, chỉ hỏi: "Điện hạ sao rồi? Có nghiêm trọng không?" Hắn làm sao dám nói ra suy đoán của mình chứ? Chủ tử nhà mình có lẽ có lòng, nhưng Ngũ cô nương lại đính hôn rồi! Chỉ bằng đừng nói ra, kéo tổn hại tới danh dự của nàng ấy.

Lâm Thắng hừ một tiếng, mắng: "Thánh lải nhải." Tự Lâm Hạ không nói, hắn không còn cách nào khác, bản thân cũng không thể đi hỏi chủ tử.

"Hai người đều ở đây sao?" Dung Hoa đẩy cửa vào, Túy Đồng và Lưu Tô phía sau bưng đồ ăn, hương thơm lan tỏa bốn phía.

"Ngũ cô nương." Lâm Thắng cười hi hi hành lễ.

Dung Hoa gạt đầu, phân phó Túy Đồng và Lưu Tô bày điểm tâm lên bàn, sau đó mới nói với Chu Hành: "Nhị ca và Lục muội còn chờ bên dưới, ta không thể ở đây lâu, xin cáo từ trước."

Chu Hành lặng lẽ nhìn nàng, nhàn nhạt nói: "Vất vả rồi."

"Mọi thứ đều có sẵn, ta chỉ động tay chút thôi." Dung Hoa cười nói, "Hi vọng có thể hợp khẩu vị điện hạ."

Y là Vương gia, đầu bếp trong phủ chắc chắn vô cùng lợi hại, hơn nữa bản thân vừa hồi kinh, khẳng định sẽ thường xuyên vào cung, ngự trù ở đó trù

nghệ đương nhiên vô cùng cao siêu.

Diệp Cẩm Cẩn và Diệp Di Nguyệt đang chờ, nàng không có bao nhiêu thời gian, cho nên đa phần đều do các đầu bếp ra tay.

Nói xong, Dung Hoa hành lễ, lúc xoay người, nàng lại dừng bước nhìn Lâm Thắng: "À đúng rồi, Dung Hoa nói y thuật của ngươi vô cùng lợi hại, chờ Cẩm Tú sơn trang xây xong, còn phiền ngươi giúp ta điều chế chút thuốc ngâm khi tắm."

Ban đầu nàng định đi tìm Từ Lưu Quang, nhưng nghe nói y thuật của hắn cho tôi, vì thế liền quyết định tới tìm hắn.

"Tiểu nhân sẽ giúp người điều chế, khi nào người cần cứ kêu Túy Đồng hay Lưu Tô tới lấy là được." Lâm Thắng đồng ý.

Dung Hoa cười cười, rồi mang Túy Đồng và Lưu Tô xuống dưới.

"Điện hạ..." Chẳng lẽ... Lâm Thắng nhui mày nhìn Chu Hành, hét lên, "Điện hạ, không được! Trước đừng nói tới độc trong người của ngài, Ngũ cô nương đã đính hôn, lần trước Lâm thế tử lại thấy hai người đi chung, nếu chuyện này bị người khác biết được, vậy phải làm sao đây?"

"Nhiều lời." Chu Hành không chút biểu cảm nhìn hắn, lại duỗi tay cầm lấy đôi đũa.

"Khụ..." Hắn cũng vì muốn tốt cho y thôi! Có độc trên người, y phải thanh tâm quả dục đó! Lâm Thắng sờ sờ cái mũi của mình, không nói nữa.

.....

"Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ đi lâu như vậy?" Thấy Dung Hoa trở về, Diệp Di Nguyệt bĩu môi nói, "Muội và ca ca chờ tới sốt cả ruột, đang định kêu Linh Nhi đi tìm tỷ đây."

Dung Hoa khẽ cười với nàng ta, lại nghiêng đầu nhìn Diệp Cẩm Cẩn: "Để ca ca đợi lâu rồi."

"Ngũ muội muội khách khí làm gì? Chúng ta là huynh muội, đâu cần phải xa lạ như thế." Diệp Cẩm Cẩn khẽ cười, chỉ vào điểm tâm trên bàn, nói, "Có ý để lại cho muội đây, không biết muội có thích hay không."

"Ca ca để lại, muội đương nhiên phải thích."

Diệp Di Nguyệt nhấp môi, nói: "Ca ca thật bất công, không cho muội ăn nhiều, có bao nhiêu cũng để lại cho tỷ tỷ."

Dung Hoa đẩy cái đĩa tới trước mặt nàng ta: "Cùng ăn đi."

Diệp Di Nguyệt lắc đầu: "Không cần, đây là điểm tâm ca ca cố ý để dành cho tỷ tỷ, muội sao có thể không biết xấu hổ mà ăn được?"

Dung Hoa lấy lại: "Vậy mà ta còn tưởng muội muốn ăn." Nói xong, nàng không để ý tới Diệp Di Nguyệt, tự mình ưu nhã ăn hết.

Không biết đồ nàng sao? Nghĩ tới thủ đoạn của Dung Hoa, Diệp Di Nguyệt sợ hãi cắn môi, cầm ly trà uống hai ngụm, lại nói với Diệp Cẩm Cẩn: "Ca ca, chúng ta mua vài món về cho tổ mẫu đi."

"Điểm tâm nơi này chỉ có dâng tặng, không bán ra ngoài." Diệp Cẩm Cẩn nói.

"Vì sao chứ?" Diệp Di Nguyệt mở to hai mắt, "Nơi này mở ra không phải vì kiếm tiền sao? Vì sao lại không bán?"

"Có lẽ là ý của chủ nhân đứng sau." Diệp Cẩm Cẩn giải thích một câu. Nghe nói nơi này có liên quan tới Kính Huệ công chúa. Kính Huệ công chúa thân phận tôn quý, mở từ lâu này chắc chắn không phải vì kiếm tiền.

Diệp Di Nguyệt tỏ ra khó hiểu: "Vậy chủ nhân là ai? Đúng là chủ nhân kỳ quá, có tiền lại không muốn kiếm."

Nàng là thứ nữ, trong tay không có tiền, của hồi môn mẹ cả Nhan thị đều để lại cho đích tử, đồ của phụ thân đều nằm trong tay tổ mẫu, đại bá và đại bá mẫu, mẹ đẻ xuất thân là nha đầu, cho nên, mỗi tháng nàng chỉ nhận được tiền tiêu từ phủ, trong những trường hợp cần ban thưởng hay giao lưu với các cô nương khác, nàng đều gặp khó khăn. Vì thế, chuyện này nàng đặc biệt khó hiểu.

Túy Đồng nhìn Dung Hoa, khẽ cười: "Có lẽ chủ nhân cảm thấy đồ tặng tốt hơn buôn bán."

"Thật kỳ lạ." Diệp Di Nguyệt cảm thán một câu, lại quay đầu làm nũng với Diệp Cẩm Cẩn, "Sau này nếu có thể ca ca đưa muội tới đây được không?"

"Đương nhiên là được, chỉ cần hai muội thích, sau này ta sẽ thường xuyên đưa các muội tới đây." Diệp Cẩm Cẩn cười nói, thái độ thập phần ôn hòa.

"Muội đừng quán lấy huynh ấy, nếu thèm ăn thì bẩm báo tổ mẫu rồi dẫn theo nha đầu tới ăn là được, sắp tới Nhị ca phải thi nữa đấy."

"Đương nhiên là phải đợi ca ca đỗ cao trung rồi nói, hiện tại muội nào dám quấy rầy huynh ấy." Diệp Di Nguyệt bĩu môi.

Dung Hoa nói: "Muội biết thì tốt."

Diệp Cẩm Cẩn mỉm cười gật đầu.

Ngồi thêm một lát, Diệp Cẩm Cẩn thấy sắc trời dần tối, liền nói: "Không còn sớm nữa, chúng ta về thôi, nếu không tổ mẫu sẽ lo lắng."

Ba người lập tức đứng dậy xuống lầu rồi đi.

Thời điểm trở về Diệp phủ, Diệp Thế Lâm và huynh muội Diệp Cẩm Hoàng còn chưa về. Diệp lão phu nhân cười hỏi Diệp Cẩm Cẩn: "Cậu mợ cháu thế nào?"

"Cửu cửu, cửu mẫu đều khỏe, hai vị biểu ca đối với tôn nhi rất hòa thuận. Trước khi trở về, cậu mợ còn dặn sau này thường xuyên mang hai vị muội muội qua chơi." Diệp Cẩm Cẩn trả lời theo đúng quy củ.

"Ừ, là nhà ngoại, đương nhiên phải thường xuyên qua thăm hỏi." Diệp lão phu nhân vừa lòng gật đầu, "Các cháu cũng mệt rồi, đều về phòng nghỉ ngơi đi."

Ba người vội đứng dậy cáo từ, ai về phòng nấy.

Chu Hành ăn cơm xong, ngồi thêm một lát mới rời đi.

Vừa về tới vương phủ, Trương thúc dẫn theo một tiểu công công tiến lên: "Vương gia, ngài về rồi, công chúa phái người tới đây mời ngài qua phủ, đã đợi một lúc rồi." Vương gia đi đâu ông cũng không biết, người công chúa phái tới đã đợi cả nửa ngày.

"Tiểu Thường Tử, hoàng tử có chuyện gì sao?" Chu Hành nhìn tiểu công công tên Tiểu Thường Tử, hỏi.

"Công chúa chỉ sai tiểu nhân tới mời vương gia qua phủ." Tiểu Thường Tử trả lời.

"Vậy đi thôi." Chu Hành xoay người ra ngoài.

Chiều Vương phủ cách phủ công chúa không xa, chưa tới nửa canh giờ đã đến nơi.

"Tiểu tử này, sao bây giờ mới tới hả?" Kính Huệ công chúa một thân thường phục, trên trán đeo đai đá quý màu lam, thấy Chu Hành liền tươi cười trách cứ.

"Đúng lúc có việc không ở trong phủ." Chu Hành nói, "Hoàng tử tìm đệ có chuyện gì sao?"

"Sao vậy? Không có chuyện thì không được tìm đệ sao?" Kính Huệ công chúa giả vờ tức giận.

Chu Hành chỉ nghe không đáp.

Thấy y như vậy, Kính Huệ công chúa liền nói: "Tiểu tử này, một chút đáng yêu của khi nhỏ cũng không còn!" Khi đó, Cửu hoàng đệ thông tuệ, mỗi lần tiếp lời đều nói rõ đạo lý.

"Trưởng thành rồi con người đương nhiên sẽ thay đổi." Chu Hành chỉ trả lời một câu.

"Cũng không có gì, chỉ là tìm đệ tới cùng ta dùng bữa thôi." Kính Huệ công chúa nói xong liền phân phó cung nữ đi chuẩn bị.

"Mấy ngày nay đệ không tới đây, yến hội trong cung ta cũng không đi, nghĩ đệ hôm nay hẳn phải ở trong phủ nên ta mới phái người mời tới đây." Kính Huệ công chúa phát tay cho mọi người lưu xuống, chỉ giữ tâm phúc bên người, lại hỏi Chu Hành, "Yến hội lần trước đại chất nhi và tức phụ của nó tổ chức, đệ có nhìn trúng ai không?"

Thì ra là vì chuyện này, Chu Hành chỉ nhàn nhạt một câu: "Hoàng tử, tỷ cũng biết tình hình của đệ, chuyện này... Sau này rồi nói."

"Thôi được, sau này lại nói." Dừng một chút, Kính Huệ công chúa liền nói, "Tiểu Cửu, ta biết đệ từ nhỏ là người có chủ ý, nhưng thành thân là chuyện cả đời, hoàng tử của đệ tuy tuổi đã lớn nhưng cũng có thể giúp đệ chọn mấy người."

Chu Hành vẫn bình thản đáp: "Hoàng tử yên tâm, trong lòng đệ hiểu."

.....

Đám người Diệp Thế Lâm mãi tới sắc trời tối om mới hồi phủ.

Diệp lão phu nhân vốn sợ Diệp Di Châu nhện không được mà lỡ miệng, lo hầu phủ sẽ tới cửa chống lưng làm chủ cho Kỳ thị. Bà thật ra không sợ, bởi vì Kỳ thị đã dám tính kế lên đầu mẹ chồng này, tất cả đều do Kỳ thị sai, bản thân đương nhiên có lý để nói, chỉ là năm mới, gặp chuyện như vậy rất cuộc cũng không tốt.

Cho nên, Diệp lão phu nhân có chút lo lắng.

Diệp Thế Lâm mặt đỏ đầy mùi rượu trở về, có điều người vẫn chưa say.

Diệp lão phu nhân hỏi han vài câu, mới nhìn Diệp Thế Lâm: "Chuyện của thê tử con đã nói với hầu gia chưa?"

"Dạ rồi, mẫu thân không cần lo lắng."

Lúc này, Diệp lão phu nhân mới thật sự an tâm.

Diệp Di Châu đứng bên cạnh giận tới phát hỏa. Hôm nay có rất nhiều lần nàng muốn lên tiếng kể với cậu mợ chuyện của mẫu thân, nhưng nhớ lại lời mẫu thân từng nói, nàng cuối cùng cũng nhịn xuống. Thấy tổ mẫu và phụ thân như thế, nàng thầm hạ quyết tâm, thời điểm tuyên tử phải biểu hiện thật tốt. Tới lúc đó, bản thân trở thành nương nương, hoặc trở thành hoàng tử phi, tổ mẫu và phụ thân sẽ không khó xử mẫu thân nữa!

.....

Hôm sau, thời tiết dần tốt lên, có điều tuyết đọng vẫn chưa hoàn toàn tan đi, xung quanh mang chút khí lạnh. Sau khi đi thăm thân thích, các nhà sẽ tổ chức yến hội thiết đãi bằng hữu và đồng僚. Diệp phủ tổ chức ngày tám, ngày sáu Thành Quốc Công phủ thiết yến, năm nay Quốc Công phủ cũng hạ thiệp mời Diệp gia.

Có lẽ vì mấy ngày nay có chút mệt mỏi, sáng sớm Diệp lão phu nhân đã có chút ho khan, bà ta và Diệp Thế Lâm thương lượng, quyết định Diệp Thế Lâm sẽ dẫn ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng đi, còn nữ quyến thì ở trong phủ.

Lão phu nhân vô cùng khó chịu, Kỳ thị dưỡng bệnh khiến ba cô nương Diệp gia không thể tham gia yến hội, nhưng Dung Hoa lại ước gì được như thế, nàng căn bản không muốn đặt chân vào Lâm phủ, thấy tổ mẫu quyết định như thế thì không khỏi cao hứng.

Diệp Di Châu không có phản ứng gì, không đi, nàng sẽ ở trong phòng luyện tập lễ nghi cùng Khúc ma ma.

Nhưng bên phía Diệp Di Nguyệt lại truyền ra tin tức, nghe nói nàng ta tức giận tới đập nát bình mai trong phòng: "Vì sao? Vì sao không đi chứ?"

Hai nha đầu Linh Đương và Linh Nhi sợ tới mức không dám khuyên can.

Lan di nương tới, thấy nữ nhi ngồi thờ hờn hờn trên ghế, dưới đất toàn mảnh sứ vỡ vụn, bệch hỏi: "Nguyệt Nhi, con sao vậy?"

"Nương, tổ mẫu nói không được ra khỏi cửa." Diệp Di Nguyệt không cam lòng đáp.

Lan di nương nhíu mày, vội quay đầu phân phó hai nha đầu: "Các người mau gọi người vào thu dọn dưới đất đi."

"Vâng, di nương." Linh Đương Linh Nhi như trút được gánh nặng, vội gọi tiểu nha đầu vào thu dọn, sau đó lại pha trà.

"Các người lui xuống hết đi." Lan di nương lên tiếng.

Đám nha đầu lập tức uốn gối ra ngoài.

"Nha đầu này, lời này sao có thể nói trước mặt người khác chứ?" Lan di nương ngồi xuống cạnh nàng ta, ngữ khí sâu xa.

"Nương, đây là phòng con, bọn họ đều là nha đầu của con, sợ gì chứ?"

"Nha đầu này, tri nhân tri diện bất tri tâm." Lan di nương nhẹ giọng, "Lời này nếu để Ngũ tỷ tử con biết thì sẽ không tốt, tới lúc nháo lớn, truyền ra bên ngoài, thế nhân sẽ đồn bậy bạ, khi đó con phải làm thế nào?"

"Bọn họ dám?" Diệp Di Nguyệt nghiêng răng nghiêng lợi.

Lan di nương thở dài: "Được rồi, lát nữa ta sẽ nói chuyện với đám nha đầu của con. Con nói xem, tổ mẫu con sao lại đột nhiên không tới Lâm gia vậy?" Bà đã cố ý giúp nữ nhi chọn y phục và trang sức để ngày mai tới Quốc Công phủ.

"Tổ mẫu ho khan, nên kêu đại bá cùng bọn đại ca đi, chúng con không được đi." Diệp Di Nguyệt đặc biệt không cam lòng, nàng còn đang muốn biểu hiện trước mặt quốc công phu nhân, để lại ấn tượng thật tốt. Nhưng hôm nay lại nói nàng không được đi.

Lan di nương nhíu mày: "Sao lại như vậy? Cổ tình bị bệnh sao?"

"Cũng không phải."

Lan di nương suy xét một lát, mới nói: "Lão phu nhân không thoải mái là chuyện không còn cách nào khác, lễ Tết việc nhiều người nhiều, bà ấy đã lớn tuổi, đương nhiên sẽ cảm thấy mệt mỏi, có điều Nguyệt Nhi cũng đừng vội."

"Con sao có thể không vội? Vì ngày hôm nay con đã chuẩn bị rất nhiều." Diệp Di Nguyệt oán hận.

"Ngày mai Quốc công phủ mời khách, ngày tám không phải tới nhà chúng ta sao? Tới lúc đó quốc công phu nhân, thế tử chắc chắn sẽ tới, đại bá mẫu con hiện giờ đang dưỡng bệnh không thể ra ngoài, thân phận của Ngọc di nương lại không phù hợp, cho nên người tiếp khách sẽ là lão phu nhân và tỷ muội các con, con chỉ cần thể hiện thật tốt là được."

Diệp Di Nguyệt gật đầu, hiện tại chỉ đành như vậy. Vốn ngày mai đi Quốc công phủ, ngày tám thiết yến ở nhà, nàng sớm đã có chuẩn bị đầy đủ, không ngờ chuyến đi tới Lâm gia lại không thành, chỉ đành cố gắng thể hiện trong lúc thiết yến ở nhà vậy.

"Lỡ quốc công phu nhân không tới thì sao?" Diệp lão phu nhân mếu máo, khổ sở nhìn Lan di nương.

Chuyện này rất có khả năng, giống như lão phu nhân đột nhiên không thoải mái nên các nàng không được tới Quốc công phủ.

Bên phía Quốc công phủ liệu có chuyện gấp gì không?

Hon nữa, hai nhà nhiều năm nay không thường lui tới, nói không chừng Quốc công phu nhân căn bản không có ý tới đây!

Lan di nương kéo tay Diệp Di Nguyệt, vỗ vỗ: "Chắc là không, nếu lỡ họ không tới, vậy lần sau nghĩ cách là được."

"Còn nữa, nương, tuyển tú lần này... Tổ mẫu có ý để nữ nhi cũng tham gia, nương, nữ nhi không muốn." Diệp Di Nguyệt lo lắng.

Tuyển tú đã không còn là bí mật, mọi người đều đã biết. Nhà nào cũng vì nữ nhi tiến nhĩ tiến cung mà khuê chiêng gõ trống chuẩn bị.

Tứ tỷ tỷ sớm đã theo Khúc ma ma học tập lễ nghi, nàng cũng hi vọng theo Diệp Di Châu rèn luyện một chút, nhưng tiến cung làm nương nương, nàng hoàn toàn không muốn.

Bởi vì, nàng thích Lâm thế tử.

"Cô nương tham gia tuyển tú lần này rất nhiều, tới lúc đó con chỉ cần an phận không xuất đầu là được." Lan di nương cười nói, "Hon nữa, nếu thật sự không muốn đi thì tìm cách tránh là được."

Diệp Di Nguyệt liền bật cười: "Vẫn là nương suy nghĩ chu đáo."

"Quý nha đầu, chỉ có con biết nói ngọt." Lan di nương duỗi tay gõ trán nàng ta, cười mắng một câu, sau đó kéo nàng đứng dậy, cẩn thận giúp nàng mặc y phục và trang điểm.

.....

Đào mắt đã tới mỏng tám.

Diệp lão phu nhân đã khỏe lại, ba tỷ muội Dung Hoa sáng sớm đã tới viện của bà ta.

Diệp Di Nguyệt diện váy Tương phi màu hồng, Diệp Di Châu một thân màu lam, phấn mặt má đào, mỗi một cử chỉ đều vũ mị động lòng người. Dung Hoa diện một bộ váy hồng cánh sen, áo ngoài màu xanh lá mạ, đoan trang thanh nhã.

Ba tỷ muội muội ai ai cũng xuất sắc, Diệp lão phu nhân vô cùng hài lòng.

Qua giờ Thìn, Diệp phủ liền có khách tới.

Ba tỷ muội Dung Hoa theo Diệp lão phu nhân lên đường đi thiết đãi nhóm nữ quyến.

Thời tiết hôm nay đã không còn lạnh, trên cây ản ản có mầm xanh đâm chồi báo hiệu mùa xuân.

Khách khứa lần này có bằng hữu thân thích, cũng có đồng僚 của Diệp Thế Lâm.

Hứa thị và Nhan Hằng dẫn nữ nhi tới tương đối sớm. Ba phụ tử Nhan Hằng qua bên phía nam, Hứa thị và Nhan Mẫn Chi cùng tới phòng khách.

"Chúc Tết lão phu nhân, chúc người phúc thọ lâu dài, vạn sự như ý." Hứa thị và Nhan Mẫn Chi cùng hành lễ với Diệp lão phu nhân.

"Đều là người nhà cả, mau đứng lên." Diệp lão phu nhân duỗi tay, sau đó nhìn Nhan Mẫn Chi: "Mẫn Chi đây sao? Đã lớn vậy rồi à?"

"Lão phu nhân hảo nhãn lực, chính là nha đầu này." Hứa thị cười đáp.

"Tới đây, lâu rồi mới gặp, Mẫn Chi giờ trở thành đại cô nương rồi." Diệp lão phu nhân cười phát ỉ xị.

Nhan Mẫn Chi vội khom người cảm tạ.

Khách sáo qu lại, Hứa thị liền ở lại với Diệp lão phu nhân, cùng bà ta hàn huyên tiếp đãi khách tới, Nhan Mẫn Chi tới chỗ của các cô nương.

Khách lần lượt tới, Tế Ninh Hầu phu nhân Kỷ phu nhân dẫn Kỷ Vũ Tú tới, chúng phu nhân thấy ba tỷ muội Dung Hoa, nhìn không được mà khen ngợi. Diệp lão phu nhân cao hứng tới cười không khép miệng.

Hứa thị ngồi cách đó không xa không ngừng nhìn ra cửa, lúc này sao Quốc Công phu nhân Lâm phu nhân còn chưa tới chứ?

Bà ta liền cười hỏi Diệp lão phu nhân: "Lúc này cũng trễ rồi, sao Quốc Công phu nhân còn chưa tới thế? Ta đang có chuyện muốn nói riêng với bà ấy!"

Nói là chuyện riêng nhưng mọi người ở đây đều biết, hôn sự giữa Diệp gia Ngũ cô nương và Thành Quốc công thế tử ai ai cũng rõ, cho nên người làm mợ như bà ta quan tâm hôn sự của cháu gái cũng là chuyện bình thường.

Hôm qua Diệp lão gia đã dẫn ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàn tới Quốc Công phủ dự yến hội, chẳng lẽ Lâm phu nhân hôm nay không tới Diệp phủ sao?

Nghe Hứa thị hỏi, tươi cười trên mặt Diệp lão phu nhân cứng lại, nhưng sau đó vẫn bình tĩnh trả lời: "Chắc là sắp rồi."

Hứa thị cũng không hỏi tiếp.

.....

Dưới ánh mặt trời ấm áp, các cô nương đi dạo trong vườn, Diệp Di Nguyệt có chút thất thần, nàng ta cũng giống Hứa thị sốt ruột, thắc mắc tại sao người của Quốc Công phủ còn chưa tới.

Qua một lát, Lâm phu nhân và nữ nhi Lâm Nhượng cuối cùng cũng tới. Thành Quốc Công và Lâm Luật đã trực tiếp qua phía Diệp Thế Lâm.

Trong khách khứa hôm nay, Thành Quốc Công và Lâm phu nhân có thân phận tôn quý nhất. Vừa thấy Lâm phu nhân tiến vào, Diệp lão phu nhân cười đứng dậy: "Phu nhân cuối cùng cũng tới."

"Lão phu nhân là đang muốn ta tôn trọng sao?" Lâm phu nhân vội đi tới trước mặt Diệp lão phu nhân, cười hành lễ.

Diệp lão phu nhân vội đỡ tay bà ta: "Phu nhân, như vậy không được."

Lâm phu nhân cười đứng dậy, thân thiết nói: "Lão phu nhân, ngài là trưởng bối, ta là vãn bối, hôm nay ta lại đặc biệt tới chúc Tết ngài, ngài nhận được mà."

Diệp lão phu nhân bật cười: "Lời này của phu nhân mới khiến ta tôn trọng đấy."

Các phu nhân trong phòng đều đứng dậy hành lễ với Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân mỉm cười kêu Lâm Nhượng hành lễ với Diệp lão phu nhân.

Lâm Nhượng liền uốn gối hành lễ.

Diệp lão phu nhân từ ái kéo nàng đứng lên, thăm đánh giá rồi nói: "Phu nhân thật có phúc khí, cả người Nhượng Nhi đều toát ra sự quý phái, thật khiến bà lão như ta hâm mộ, hận nó không phải là cháu gái mình."

Lời tuy nói vậy...

Ba vị công tử của Diệp gia còn chưa kết hôn. Trừ Nhị công tử vừa qua Nhị phòng, hai vị còn lại đều là con vợ cả, mà Diệp Cẩm Hoàng chính là đích trưởng tử của đại phòng Diệp gia.

Mà Lâm Nhượng cũng chưa có hôn phối.

Diệp gia Ngũ cô nương đã có hôn ước với Thế tử, chẳng lẽ Diệp gia muốn cưới Lâm cô nương, thân càng thêm thân hay sao?

Nhưng đây là tiểu thư của Quốc Công phủ, là cháu ái của Thái hậu, Diệp gia cũng dám trèo cao sao? Diệp Cẩm Hoàng kia xứng sao?

Lâm phu nhân đương nhiên nghe ra ý của Diệp lão phu nhân, trong lòng cười lạnh, có ghê mà đòi ăn mất thiên nga! Bà ta ngoài mặt vẫn tươi cười: "Lão phu nhân quá khen, nha đầu này sao có thể xứng với ba đứa cháu gái của ngài? Ba đứa bọn chúng ai ai cũng khiến người khác hâm mộ."

Nếu tôn tử có thể cưới được Lâm cô nương, sự tình đương nhiên không gì tốt hơn, có điều Lâm phu nhân đã nói như vậy, Diệp lão phu nhân đương nhiên nghe ra, cho nên bà ta chỉ cười vỗ tay với Lâm Nhượng: "Về sau thường xuyên tới chơi nhé."

"Vâng, lão phu nhân." Lâm Nhượng cười nhận lễ.

Khách khứa đã tới đông đủ, thời gian đã tới chính Ngọ, Diệp lão phu nhân liền phân phó nha đầu chuẩn bị khai tiệc. Các cô nương cũng trở về phòng, lúc này Dung Hoa mới thảnh thơi an Lâm phu nhân.

"Mau đứng lên." Lâm phu nhân tươi cười hòa ái đỡ nàng đứng dậy nhưng ánh mắt lại lạnh như băng.

Dung Hoa bình tĩnh đứng lên, khách sáo thêm vài câu rồi xoay người về chỗ của chúng khuê tú. Ánh mắt của Lâm phu nhân lạnh thêm vài phần. Chúng phu nhân đều nghi hoặc nhìn hai người. Thật kỳ lạ!

Diệp lão phu nhân thân thiết, cửu phu nhân Hứa thị tươi cười nịnh bợ, nhưng đương sự là Ngũ cô nương lại coi như không để trong lòng, thậm chí có thể nói là khách sáo, một chút thái độ lấy lòng mẹ chồng cùng em chồng tương lai cũng không có.

Diệp lão phu nhân không vui nhìn Dung Hoa, nhưng sau đó lập tức tươi cười tiếp đón.

Ăn xong, Diệp lão phu nhân dẫn chúng phu nhân cùng các cô nương đi xem kịch.

Diệp gia sớm đã mời gánh hát về phủ. Diệp Di Nguyệt hiếu thuận hầu hạ bên cạnh Diệp lão phu nhân, mà Lâm phu nhân đứng lúc cũng ở cạnh.

Hứa thị đưa mắt nhìn Dung Hoa ngồi xem biểu diễn từ xa, lại nhìn về mặt ân cần của Diệp Di Nguyệt, giận tới nghiến răng nghiến lợi. Nha đầu chết tiệt, lấy lòng như thế, mục đích còn không rõ như ban ngày sao?

Trong lòng mắng Diệp Di Nguyệt vài câu, Hứa thị lại quay sang mắng Dung Hoa không biết cố gắng.

"Quốc công phu nhân, ta là cữu mẫu của Dung Hoa, đứa nhỏ này từ bé đã mệnh khổ, hôm nay khó được cơ hội phu nhân cũng ở đây. Sắp tới Dung Hoa tới tuổi cập kê, người làm mẹ như ta đương nhiên lo lắng cho nó nên mạo muội hỏi phu nhân một câu... Hôn sự của Dung Hoa và thể tử có phải nên định rồi không?" Hứa thị nhìn không được mà lên tiếng hỏi, vừa dứt lời liền nhìn Diệp lão phu nhân, "Lão phu nhân, ngài nói xem có phải hay không? Hai đứa nhỏ tuổi cũng đã lớn, hôn nhân đại sự cũng nên nhanh chóng quyết định."

Mọi người đều dừng chuyện đang nói, ánh mắt thăm quan sát Diệp lão phu nhân, Lâm phu nhân và Diệp Dung Hoa.

Dung Hoa khẽ cúi đầu, người khác không thể nhìn rõ thần sắc của nàng, chỉ có hàng lông mi cong dài lộ ra. Tất cả chỉ nghĩ nàng xấu hổ, cho nên cũng không đồng ý, ánh mắt đổ dồn về phía Lâm phu nhân và Diệp lão phu nhân.

Dung Hoa bình tĩnh rũ mắt, khoe miệng khẽ cong lên.

Diệp Di Nguyệt vẫn luôn hầu hạ bên cạnh Diệp lão phu nhân và Lâm phu nhân đột nhiên căng thẳng, tay siết chặt khăn lụa.

Đây... Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nếu cứ thế quyết định thì phải làm sao?

Diệp Di Nguyệt cắn môi, sắc mặt đỏ ửng.

Diệp lão phu nhân nhú mày, trong lòng đặc biệt không vui, nhưng trên mặt vẫn tươi cười nói với Hứa thị: "Cữu phu nhân sốt ruột cho Dung nha đầu quá rồi, hôn nhân đại sự sớm đã định, phu nhân không cần lo lắng. Ta và đại bá của nó đã thương lượng, tương lai chắc chắn sẽ về vang gả nó ra ngoài."

Lâm phu nhân cũng cười nói: "Ta đây ngược lại muốn cưới con dâu về phủ sớm, nhưng chuyện đón dâu lớn như vậy, ta nên thương lượng thật kỹ với Quốc Công gia, chẳng lẽ để một nữ tử như ta đứng ra làm chủ sao?"

Hứa thị nhướn mày, đây rốt cuộc là thái độ gì? Diệp lão phu nhân qua loa có lẽ, Quốc Công phu nhân lại lờ Quốc Công gia ra để gạt bỏ... Hứa thị tiếp tục: "Đứa nhỏ này từ bé đã chịu nhiều khổ đau, ta đây vẫn luôn lo lắng trong lòng, mấy tháng nữa nó cũng tới tuổi cập kê rồi, ta thật sự hi vọng có thể sớm uống rượu mừng."

Diệp lão phu nhân nhú mày, sắc mặt tái nhợt.

Diệp Di Nguyệt thẹn thùng dậm chân gọi: "Cữu mẫu!"

Hứa thị quay đầu nhìn nàng ta.

Diệp Di Nguyệt ngượng ngùng, gương mặt như ánh bình minh.

Chúng cô nương đều đỏ bừng cả mặt, không ít phu nhân cũng nhú mày.

Làm trò trước mặt chúng cô nương, những lời này thật sự không nên nói thẳng!

Hứa thị đưa tay che miệng, nói: "Nhìn ta xem, trong lòng quá sốt ruột nên nói bậy rồi."

"Cữu phu nhân cũng là lo lắng cho Ngũ nha đầu." Diệp lão phu nhân cười làm hòa.

Chiêng trống gõ lên, vở kịch lại tiếp tục.

Hứa thị cũng không tiện mở miệng, nhưng tâm trạng lại gấp tới độ như kiến bò trên chảo nóng, giữa Diệp gia và Quốc Công phủ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?

Nghe hết vở kịch này, khách khứa bắt đầu đứng dậy cáo từ.

Diệp lão phu nhân giữ Hứa thị ở lại, lại kêu Dung Hoa tới Noãn các.

Diệp lão phu nhân vẫy tay cho hạ nhân lui xuống, rồi nói: "Cữu phu nhân, ngồi đi."

Hứa thị ngồi xuống, lên tiếng: "Lão phu nhân, hôn sự của Dung Nhi do tự cô gia định đoạt, mấy tháng nữa con bé tới tuổi cập kê rồi, lão phu nhân nên

sớm thương lượng với Quốc Công phủ mới đúng."

"Cứu phu nhân, hôm nay ta cố ý giữ người ở lại là vì có chuyện muốn nói."

"Lão phu nhân có chuyện gì xin cứ nói."

Diệp lão phu nhân không lập tức tiếp tục, chỉ nghiêm khắc nhìn Dung Hoa: "Chuyện hôm nay là ý của cháu hả?" Là nàng kể lễ với cửu gia, nhờ bọn họ ra mặt chống lưng, làm chủ cho nàng sao?

Dung Hoa trả lời: "Tổ mẫu, ý của người cháu gái không hiểu." Thanh âm không để lộ chút hi vọng ái ố chứ đừng nói tới ngượng ngùng.

"Lão phu nhân đừng trách làm nha đầu này, nó cái gì cũng không nói cả, là ta và cửu cửu nó sốt ruột, cho nên mới nhện không được mà mở lời hỏi." Hứa thị vội nói.

"Thì ra là ta hiểu lầm." Diệp lão phu nhân lẩm bẩm một câu.

Sắc mặt Hứa thị đỏ ửng, nhưng bà ta vẫn một mực kiên trì: "Lão phu nhân thứ lỗi, ta chỉ là lo lắng cho nha đầu này, muốn tìm sự an tâm thôi."

Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà, mới nói: "Đa tạ cửu phu nhân, ta giữ người lại là muốn nói, Dung nha đầu là cô nương Diệp gia, không cần nhọc cửu phu nhân người lo lắng."

Hứa thị nghe xong, sắc mặt lập tức thay đổi: "Lão phu nhân, Dung nha đầu tuổi nhỏ phụ thân đã mất, thân mẫu lại không ở bên cạnh, nó là cháu gái của Nhan gia ta, hôn sự của nó cho dù thế nào chúng ta cũng nên hỏi vài câu chứ?"

"Lời tuy nói vậy nhưng cửu phu nhân, năm đó lúc Nhan thị rời khỏi Diệp gia đã từng nói, nàng ta và Nhan gia người sẽ không hỏi tới hôn sự của Dung nha đầu." Diệp lão phu nhân không nhanh không chậm đáp trả.

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Diệp lão phu nhân, thật không ngờ lúc Nhan thị rời đi còn từng nói một câu như vậy.

"Sao có thể? Cô nãi nãi nói như vậy sao?" Hứa thị cũng kinh ngạc.

"Nếu không tin, cửu phu nhân có thể tự đi hỏi Nhan thị, hơn nữa, ngày đó nàng ta còn viết cam kết, giấy trắng mực đen vẫn còn rõ ràng. Các người là cửu cửu, cửu mẫu của Dung nha đầu, có thể quan tâm nó, ta đây đương nhiên cao hứng, nhưng về hôn nhân đại sự, khi đó chúng ta đã nói rõ ràng, tất cả đều do Diệp phủ làm chủ và lo liệu. Đa tạ cửu phu nhân đã quan tâm Dung nha đầu như vậy."

Có giấy trắng mực đen, lúc này còn nói được gì nữa? Lúc tới Hứa thị còn tràn đầy hi vọng trong lòng, hiện tại lại không thu được kết quả gì, chỉ đành xin lỗi: "Là ta quá nóng vội, thỉnh lão phu nhân đừng để ý." Nói thêm vài câu, Hứa thị cảm thấy mất hết mặt mũi nên vội đứng dậy cáo từ.

"Được rồi, cháu cũng về phòng đi." Diệp lão phu nhân đứng lên, nói với Dung Hoa một câu.

Dung Hoa cũng không nói gì, chỉ uốn gối hành lễ rồi rời đi.

Hoàng hôn, mặt trời ngả về Tây, Dung Hoa chậm rãi trở về Hải Đường uyển.

Túy Đồng và Lưu Tô theo sau, đi được một đoạn, Túy Đồng nhện không được mà hỏi: "Tiểu thư, lời lão phu nhân nói là thật hay giả vậy?" Các nàng vốn ở bên ngoài, nhưng cuộc trò chuyện bên trong hai người vẫn nghe thấy rõ.

"Có lẽ là thật." Dung Hoa trả lời.

Lão phu nhân không muốn Nhan gia nhúng tay hỏi đến hôn sự của nàng, đương nhiên sẽ không mở miệng nói bậy. Nàng vốn còn định để Nhan gia thêm dầu vào lửa, lại không ngờ Nhan thị lại cắt đứt đường đi của mình sớm như vậy. Nếu Nhan gia đã không thể hỏi tới, đến lúc cần thiết Dung Hoa chỉ đành dựa vào bản thân mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 66: Là dao trong tay ta nhanh? Hay người ra tay nhanh hơn?

Mùng mười, Diệp Thế Lâm bắt đầu tới nha môn làm việc.

Thư viện qua nguyên tiêu mới mở, nên trong mấy ngày này ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Cần và Diệp Cẩm Hoàng đều vui đầu khổ đọc ở

nhà.

Diệp lão phu nhân một bên xử lý công việc trong phủ, một bên cùng Lý ma ma tuyển chọn cháu dâu, bà ta thương tôn tử như vậy, đương nhiên tìm người đủ hiền lương thực đức, đoan trang hào phóng mà rước về.

Đứa cháu dâu này phải xuất thân hiển hách, môn đăng hộ đối hoặc ít nhất gần bằng Diệp gia. Trong lòng Diệp lão phu nhân đã có vài tuyển chọn, hiện tại chỉ chờ tôn tử đậu cao trung mới có thể bắt đầu xuống tay.

Diệp phu nhân nhiều người, Diệp Cẩm Bạc đương nhiên không thể đơn độc ở cùng Dung Hoa, trừ những lúc cần thiết, nàng đều ở Hải Đường uyển. Diệp Cẩm Bạc nhiều lần tới thăm nhưng ngay cả cửa viện cũng không thể đi vào. Hắn vốn định tìm cách để bán thân qua Nhị phòng, thân càng thêm thân. Nhưng cuối cùng người được chọn lại là Diệp Cẩm Cần, kế hoạch của hắn thiếu chút thành công nhưng lại bị thân mẫu Kỷ thị của mình phá hỏng, mẫu thân đòi sống đòi chết không cho, hắn đương nhiên không dám ngỗ nghịch.

Hơn nữa, mẫu thân cũng vì ba huynh muội họ mà nỗ lực.

Nhưng con người mà, càng không thấy, hắn lại càng muốn gặp, trong lòng tựa như không thể bỏ được, ngày đêm mơ tưởng tới khó chịu, nhưng nghĩ tới mấy ngày nữa phải tới thư viện, hắn càng không thể yên lòng. Nghĩ tới Tết Nguyên Tiêu ngày mai, hai mắt Diệp Cẩm Bạc sáng rực, nhanh chóng phân phó gia đình Tư Tiên một phen.

Tư Tiên nghe xong liền gật đầu rồi đi, lúc trở lại liền cười nói: "Thiếu gia, Lâu Ngoại Lâu bị đặt chỗ hết rồi, tiểu nhân liền giúp người chọn một nhà gian trên lầu ba ở Thái Bạch Lâu, tầm nhìn vô cùng tuyệt." "

"Thương." Diệp Cẩm Bạc ném sách lên án thư, vứt cho Tư Tiên một khối bạc, sau đó đứng dậy ra ngoài.

"Tạ thiếu gia ban thưởng. Thiếu gia ngài định đi đâu vậy?" Tư Tiên cao hứng nhận lấy, cười đuôi theo.

"Đi thỉnh an tổ mẫu."

Diệp lão phu nhân vừa nghe ma ma quản sự bẩm báo, thấy Diệp Cẩm Bạc tới liền cho bà ta lui ra ngoài, hỏi: "Bạc Nhi, sao lại tới đây lúc này? Có phải khó chịu trong người không? Hay là đã xảy ra chuyện gì." Diệp lão phu nhân vô cùng thương yêu ba đứa tôn tử, đặc biệt là hai cháu đích tôn.

"Cháu tới thăm tổ mẫu." Diệp Cẩm Bạc cười đáp, sau đó ngồi xuống bên cạnh bà ta.

"Tiểu tử này, nói chuyện thật ngọt." Diệp lão phu nhân cười mắng, gương mặt tràn ngập từ ái, "Nói đi, có chuyện gì nhờ ta giúp đỡ đúng không?"

"Không ạ." Diệp Cẩm Bạc lắc đầu, "Tổ mẫu, nghe nói hội đèn lồng tết Nguyên Tiêu năm nay tổ chức lớn hơn năm ngoái, tôn nhi đã đặt một nhà gian ở Thái Bạch Lâu trên phố chu tước, hi vọng tới mai tổ mẫu người có thể đi xem."

"Chuyện này..." Diệp lão phu nhân do dự, "Tuy trời đã ấm lên nhưng ban đêm vẫn rất lạnh, huynh đệ các cháu sắp phải thi cử, nếu có gì sơ suất, các cháu bị nhiễm phong hàn thì phải làm sao?" Đây là thời điểm mấu chốt, bọn họ không thể để xảy ra bất kỳ sự cố nào.

"Tổ mẫu, không đâu, chúng cháu không phải thư sinh yếu đuối bị gió thổi liền ngã, ra ngoài xem đèn vừa lúc có thể giải sầu, chứ cứ ở trong phòng đọc sách thật buồn chán." Diệp Cẩm Bạc ôm lấy cánh tay Diệp lão phu nhân, làm nũng, "Tổ mẫu, người đồng ý đi."

"Được, được, được." Diệp lão phu nhân bị hắn lắc tay tới đầu óc choáng váng, "Chỉ lần này thôi, sau đó phải nghiêm túc đọc sách, muốn chơi cũng phải đợi tới lúc thi xong rồi nói."

Ba tôn tử cũng sắp tới thư viện, nghe Diệp Cẩm Bạc nói vậy, Diệp lão phu nhân đương nhiên lo ba người quá căng thẳng, lần này ra ngoài xem đèn có thể thả lỏng tinh thần, dù sao hiện tại cách kỳ thi cũng còn hai tháng.

"Cháu biết tổ mẫu thương cháu nhất." Diệp Cẩm Bạc rót trà cho Diệp lão phu nhân, "Tối đó, tổ mẫu, phụ thân và bọn cháu đều đi."

Diệp lão phu nhân nhận ly trà, lắc đầu: "Xương cốt của ta không chịu nổi vất vả rồi, không đi đâu, mấy đứa ra ngoài chơi là được."

"Vậy tôn nhi sẽ mang đèn lồng đẹp nhất về tặng cho người." Diệp Cẩm Bạc cười nói.

"Được." Diệp lão phu nhân gật đầu, sau đó ngẩng đầu nói với Lý ma ma: "Bà đi phân phó xuống kêu bọn họ chuẩn bị xe ngựa, còn nữa, người đi theo tối mai cũng phải lựa chọn kỹ càng."

"Vâng."

Hai người hàn huyên thêm vài câu, Diệp Cẩm Bạc liền đứng dậy cáo từ.

.....

Diệp lão phu nhân không đi, Diệp Thế Lâm đương nhiên sẽ không theo đám tiểu bối ra ngoài, cho nên bữa tối hôm sau, sau khi cả nhà dùng cơm xong, Diệp lão phu nhân dặn dò Diệp Cẩm Hoàng phải chăm sóc đệ đệ muội muội một phen rồi mới cho bọn họ ra cửa.

Tết Nguyên Tiêu mỗi năm một lần, không ít tài tử cũng ra ngoài ngắm đèn, giải câu đố. Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Cầm không nhảy nhót như Diệp Cẩm Bạc, nhưng hai người cũng rất mong chờ vào chuyến đi này.

Sắp xếp cho ba tỷ muội Dung Hoa hai chiếc xe ngựa. Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt ngồi chung. Dung Hoa dẫn theo Túy Đồng, Lư Tô và Lê Hoa lên một chiếc, còn cả một Tiểu Xuân Thiên hào hứng.

"Xuân Thiên, lát nữa phải đi cùng mọi người có biết không? Nếu bị lạc thì cũng không được chạy loạn, phải đứng yên ở chỗ chúng ta đã nói trước đây." Lê Hoa dặn dò Xuân Thiên, hôm nay người nhiều, đoàn người khó trách sẽ tách ra, cho nên cẩn thận vẫn là trên hết.

"Biết rồi, Xuân Thiên sẽ không chạy loạn, nhất định sẽ theo sát ba vị tiểu thư." Xuân Thiên tươi cười tới sáng lạn.

"Nếu gặp bọn bất cóc thì phải làm sao?" Lư Tô lên tiếng, đây là thứ đùa nhỏ này cần học. Xương côn nó rất tốt, bên cạnh tiểu thư lại ít người, hiện tại tuy chỉ mới tám tuổi nhưng chưa tới hai năm, nó nhất định sẽ trở thành trợ thủ đắc lực của tiểu thư. Nàng và Túy Đồng chắc chắn sẽ dốc hết sức lực bồi dưỡng Xuân Thiên.

"Lư Tô tỷ tỷ, nếu bọn họ ít người, Xuân Thiên sẽ đánh bọn họ, đánh không lại thì chạy. Nếu bọn họ ít người như lợi hại, hoặc là đông người, Xuân Thiên sẽ lập tức chạy trốn, kêu cứu, nếu lỡ bị bắt, vậy thì tùy cơ hành động." Xuân Thiên ngồi thẳng người, đáp.

"Nếu tiểu thư gặp nguy hiểm?" Lư Tô tiếp tục hỏi.

"Xuân Thiên sẽ liều mình bảo vệ tiểu thư." Xuân Thiên nghiêm túc.

Lê Hoa nghe hai người nói chuyện, cả người khẽ run lên, nhưng nàng biết Lư Tô lợi hại, sau chuyện lần đó, nàng ấy đã nổi tiếng khắp Diệp phủ, nha đầu thấy nàng ấy nếu không phải cung kính chào hỏi thì cũng sẽ đi đường vòng. Nàng cũng biết Lư Tô dạy Xuân Thiên như thế cũng vì tốt cho tiểu thư, cho nên nàng chỉ an tĩnh ngồi một chỗ, thỉnh thoảng sẽ dâng trà và điểm tâm cho Dung Hoa.

Dung Hoa nhìn hai người một hỏi một đáp, bộ dáng vô cùng nghiêm túc liền nhịn không được mà mỉm cười.

Trên chiếc xe ngựa khác, Diệp Di Nguyệt và Diệp Di Châu hưng phấn trò chuyện.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng cười ngựa đi phía trước.

Màn đêm buông xuống, người đi lại trên đường đông như nước, hai bên treo đầy đèn lồng màu đỏ, lúc này đều được đốt sáng, xa xa nhìn tới giống như hỏa long, long lẫy xinh đẹp.

Cuối cùng, bọn họ cũng tới Thái Bạch Lâu. Bên dưới hoan thanh tiếng cười vô cùng náo nhiệt, từ cửa sổ nhìn ra cảnh tượng đặc biệt huy hoàng.

Diệp Cẩm Bạc đề nghị: "Đứng đây có gì mà ngắm chứ, chỉ bằng chúng ta ra ngoài, nếu có lạc thì quay lại đây chờ, thế nào? Đại ca, huynh nói đi."

Diệp Cẩm Hoàng là đại ca, chuyện này đương nhiên sẽ do hắn quyết định. Hắn cũng biết xuống lầu chơi mới thật sự náo nhiệt, cho nên cũng không phản bác: "Ừ, có điều mọi người cẩn thận một chút. Châu Nhi, muội phải chiếu cố Ngũ muội muội và Lục muội muội đấy."

"Đại ca yên tâm." Diệp Di Châu gật đầu, gương mặt lộ rõ phong thái của người tỷ tỷ.

Diệp Cẩm Hoàng dặn dò một phen rồi đứng dậy dẫn mọi người ra cửa, vừa xuống đại đường lầu một lại đụng phải người của Tây Ninh Hầu phủ. Một chúng nha đầu, bà tử, thị vệ vây quanh ba huynh muội Kiều Vũ Đình, Kiều Nhân và Kiều Vũ Thần.

Kiều Vũ Đình mặt như quan ngọc, thần thái sáng láng đứng giữa, bên trái là Kiều Vũ Thần đáng yêu, bên phải là Kiều Nhân ôn nhu.

"Tỷ tỷ." Vừa thấy đoàn người Dung Hoa, hai mắt Kiều Vũ Thần liền sáng lên, lập tức gọi một tiếng, vui sướng chạy về phía nàng.

"Thần Nhi." Dung Hoa cúi đầu nhìn đứa bé.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu, làn da trắng nõn nhiễm chút hồng nhạt, đôi mắt sáng như sao, mặt mày hớn hở, "Tỷ tỷ cũng tới ngắm đèn sao?" Một tháng không gặp, Kiều Vũ Thần vẫn nhiệt tình đáng yêu như vậy.

"Kiều Nhi, không được vô lễ." Kiều Vũ Đình đi tới, vươn tay về phía Kiều Vũ Thần.

"Đại ca." Kiều Vũ Thần không qua, chỉ ôm chặt chân của Dung Hoa, giới thiệu, "Đại ca, đây là tỷ tỷ của đệ."

Sau đó, đứa nhỏ buông tay, ra dáng ôm quyền với mấy người Diệp Cẩm Hoàng, hành lễ: "Thần Nhi gặp qua các vị ca ca tỷ tỷ."

"Gia đệ không hiểu chuyện, để các vị cười chê rồi." Kiều Vũ Đình cười duỗi tay kéo đứa nhỏ về bên mình, ôm quyền nói.

Diệp Cẩm Hoàng cũng ôm quyền đáp lễ: "Thế tử quá lời, Tứ công tử hoạt bát đáng yêu, thật khiến người ta yêu thích."

"Gặp qua thế tử." Dung Hoa uốn gối với hắn.

"Ngũ cô nương." Kiều Vũ Đình cười thi lễ, ánh mắt không một gợn sóng dừng trên mặt nàng.

Dung Hoa biết Kiều Vũ Đình có địch ý với mình, tuy chỉ mới vài lần gặp mặt nhưng người này không hề che giấu! Nàng đứng lên, bình tĩnh mỉm cười.

Ánh mắt Kiều Vũ Đình thâm trầm, tươi cười trên mặt càng sâu vài phần.

Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt, Kiều Nhân cũng tiến lên hành lễ.

"Đại ca, tỷ tỷ cũng tới ngắm đèn, không bằng chúng ta đi cùng bọn họ đi." Kiều Vũ Thần lắc tay Kiều Vũ Đình, cong mi hỏi.

"Thần Nhi, Vương gia ca ca và tỷ tỷ đều đang chờ chúng ta, hơn nữa Ngũ cô nương có lẽ đã hẹn với bằng hữu, chúng ta sao có thể quấy rầy bọn họ chứ?" Kiều Nhân cười sờ vai Kiều Vũ Thần, nói.

"Ừ, Thần Nhi, chúng ta không thể để bọn họ chờ lâu, nếu nhớ tỷ tỷ, sau khi trở về có thể đưa thiệp mời nàng ấy tới phủ chơi, không phải càng tốt hơn sao?" Kiều Vũ Đình cúi đầu nhìn đứa bé, ôn nhu nói: "Thời gian sắp tới rồi, không phải phụ thân và phu tử đã dạy để phải biết giữ chữ tín sao?"

Kiều Vũ Thần nhăn mặt, nghĩ nghĩ rồi mới gật đầu: "Vâng." Nó tránh khỏi tay Kiều Vũ Đình, đi tới trước mặt Dung Hoa, nói, "Tỷ tỷ, đệ và Đại ca, còn cả Vương gia ca ca đã hẹn trước nên không thể đi chơi cùng tỷ tỷ, lát nữa trở về đệ sẽ đưa thiệp mời tỷ tới nhà chơi được không? Đệ có lễ vật muốn tặng tỷ tỷ... Vốn dĩ Thần Nhi muốn nhân ngày chúc Tết cầu cầu để gặp tỷ tỷ, nhưng Nhị tỷ bị bệnh, Thần Nhi không thể tới đó."

"Cảm ơn Thần Nhi, vậy Thần Nhi giúp tỷ tỷ giữ trước, sau này đưa lại cho tỷ cũng được." Dung Hoa cười nói.

"Vâng." Kiều Vũ Thần nghiêm túc gật đầu, "Vậy Thần Nhi đi trước, tạm biệt tỷ tỷ."

Nói xong, đứa nhỏ quay đầu hướng đám người Diệp Cẩm Hoàng, lên tiếng: "Các vị ca ca tỷ tỷ, cáo từ."

Kiều Vũ Đình nhìn Dung Hoa, tươi cười kéo Kiều Vũ Thần, dẫn theo Kiều Nhân rời đi.

Nhìn bóng lưng bọn họ rời đi, Diệp Di Châu hừ một tiếng: "Hừ, kéo gì mà kéo, là như chúng ta muốn theo chân họ vậy!" Nàng ta lại quay đầu nhìn Dung Hoa, khinh miệt, "Tỷ tỷ đệ đệ, không ngờ hai người lại thân thiết thế!"

"Châu Nhi." Diệp Cẩm Hoàng cau mày.

Diệp Di Châu hừ một tiếng rồi quay đầu.

"Từ tỷ tỷ, Thần nhi là nhi tử của Kiều phu nhân, nó gọi muội một tiếng tỷ tỷ, muội gọi nó một tiếng đệ đệ, có gì sai sao?" Dung Hoa bình thản hỏi.

Diệp Di Châu đang muốn cãi lại thì thấy Diệp Cẩm Hoàng cười nói: "Từ muội, Ngũ muội, hai muội bớt tranh cãi đi, chúng ra ngoài chơi, không thể vì chuyện người khác mà làm hỏng tâm tình du ngoạn."

Diệp Di Châu liền nuốt lời định nói xuống.

Mọi người tiếp tục ra ngoài.

Từng hàng đèn lồng chiếu rọi cả một vùng sáng rực, trên đường người đi người lại vô cùng náo nhiệt, xiếc ảo thuật, các cửa hàng ăn uống, bàn đồ, giải đố cùng đối thơ đặc biệt đông đúc.

Người trên đường ai nấy đều tươi cười hạnh phúc.

Ban đầu đoàn người vốn theo sát nhau, nhưng dần dần từng người tách ra.

Diệp Cẩm Bạc thầm muốn đơn độc cùng Dung Hoa ngắm đèn du ngoạn, nhưng qua một hồi, nàng và nha đầu mình dẫn theo biến mất giữa biển người.

Túy Đồng và Lưu Tô theo sát trái phải Dung Hoa, Lê Hoa và Xuân Thiên đi theo từ xa, có điều rất nhanh cũng lạc mất nhau. Dung Hoa không hề lo lắng, bởi vì trên người Lê Hoa có ngân lượng, Xuân Thiên lại là hài tử hiểu chuyện, hơn nữa xung quanh rất nhiều người, quan binh tuần tra cũng thường xuyên.

Nơi giải câu đố, những chiếc hoa đăng như đóa hoa nở rộ, bên dưới treo câu đố, tung bay trong gió vô cùng đẹp mắt.

Dung Hoa một đoán, chỉ đứng nhìn ngắm xung quanh. Đi thêm một đoạn, phía trước đột nhiên có người vọt tới, lớn tiếng cười, dường như cố ý cản Túy Đồng và Lưu Tô, hơn nữa còn là người biết võ!

Túy Đồng và Lưu Tô nhìn nhau, đồng thanh: "Tiểu thư cẩn thận." Ngay sau đó hai người liền ăn ý xuất chiêu.

Đối phương sớm có phòng bị, sáu người cùng lúc ra tay.

Ba đầu một.

Nghe tiếng của Túy Đồng và Luru Tô, Dung Hoa không khỏi căng thẳng, vừa mới xoay người đã bị một mùi hương đánh úp, ý thức lập tức mất đi.

Túy Đồng và Luru Tô trơ mắt nhìn nàng ngã xuống, nhưng hai người lại bị đám người vây lấy, không thể thoát thân.

Chờ Dung Hoa bị mang đi, sáu người cũng nương theo dòng người biến mất.

Túy Đồng lấy ra pháo hoa phát tín hiệu, sau đó cùng Túy Đồng tách ra hành sự, Luru Tô phụ trách đuổi theo sáu người kia, Túy Đồng đi tìm Dung Hoa.

Người hỗ trợ cũng nhanh chóng tới, Túy Đồng phân phó vài người tới các cửa thành trông giữ, đề phòng người bị đưa ra khỏi kinh thành, sau đó dẫn những người khác đi tìm nàng.

Nhưng kinh thành to như vậy, hôm nay lại là tết Nguyên Tiêu, người càng đông, một chút tung tích của Dung Hoa cũng không thấy.

Luru Tô cuối cùng cũng bắt được một người, lập tức liên lạc với Túy Đồng cùng tới một hẻm nhỏ, truy hỏi: "Nói, là ai bắt tiểu thư nhà ta?"

Ánh mắt người nọ nhìn Túy Đồng và Luru Tô, cột nĩa hỏi lại: "Tiểu thư gì chứ? Ta không biết."

Đang là Tết, Bạch gia cũng đang xảy ra không ít phiền toái, cho nên Luru Tô tin Bạch Lãm không có thời gian rảnh rỗi đi làm chuyện này, cho nên người ra tay hôm nay là một kẻ khác. Nàng lạnh giọng: "Không biết?"

"Không biết, vậy các người giữ chân bọn ta làm gì? Còn không thành thật khai báo." Túy Đồng cũng hỏi.

"Ta thật sự không biết, ta chỉ là thấy hai vị tỷ tỷ trông thật xinh đẹp, nên muốn..." Người nọ nuốt nước miếng, nhìn Túy Đồng và Luru Tô, trả lời.

"Không nói đúng không? Bởi vì chúng ta xinh đẹp đúng không?" Luru Tô vừa nói vừa lấy ra một thanh chủy thủ, quơ qua quơ lại trước mặt hắn, "Rốt cuộc có nói hay không?"

Chủy thủ phát ra tia sáng rợn người, sắc mặt người nọ lập tức trắng bệch: "Không... Biết... Thật sự không biết."

"Không nói đúng không?" Luru Tô đưa thanh chủy thủ ra phía trước.

Người nọ nhanh chóng cảm nhận được sự lạnh lẽo từ dưới mũi truyền tới, vội run giọng: "Ta nói, ta nói..."

Nhưng sắc mặt hắn đột nhiên thay đổi, bộ dáng cả lờ phất phơ vừa rồi thoáng chốc biến mất. Túy Đồng duỗi tay giữ cằm của hắn, nhưng vẫn không kịp.

Máu tươi từ khóe miệng trào ra.

Nếu một chọi một, bọn họ không phải đối thủ của các nàng, nhưng trong lúc giao chiến các nàng có thể cảm nhận được công phu của đối phương thật sự không tồi, so với thị vệ còn lợi hại hơn nhiều. Đây chắc chắn là ám vệ mà các gia tộc huân quý bồi dưỡng.

Thần sắc Túy Đồng và Luru Tô càng thêm nghiêm trọng.

Luru Tô lập tức quay đầu phân phó một người: "Người lập tức về vương phủ, đem tình hình bên này bẩm báo với điện hạ." Cửa thành đã có người trông coi, hiện tại muốn tìm từng nhà trong kinh thành phải nhờ tới Vương gia ra tay.

Về phía người của Diệp phủ, Túy Đồng biết bọn họ sẽ không lo cho an nguy của tiểu thư, đến lúc đó, điều đầu tiên bọn họ nghĩ tới khẳng định là thanh danh của Diệp gia, tiểu thư bị bắt đi sẽ khiến Diệp gia chịu ảnh hưởng gì.

Người nọ gật đầu, lập tức rời đi.

"Không thể là người Bạch gia, hơn nữa ta có chú ý, Bạch gia trong kinh thành không hề có dị động." Cho nên kẻ đứng sau rốt cuộc là ai? Luru Tô nhìn Túy Đồng, hỏi.

"Liệu có phải Lâm Luật không?" Túy Đồng nói.

Luru Tô gật đầu: "Nói không chừng Lâm Luật cũng ra ngoài ngắm đèn, chúng ta trước tiên đi tìm người trước!"

Các nàng tự dẫn theo vài người, lập tức chia nhau hành động!

.....

Ánh trăng đã ngã về Tây, đám đông cũng dần tan đi, vốn đã ước định sẽ gặp ở Thái Bạch Lâu, nhưng mọi người chờ mãi vẫn không thấy ba chủ tớ Dung Hoa, ngay cả Diệp Di Nguyệt cũng không thấy bóng dáng.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng bắt đầu nôn nóng.

Diệp Cẩm Cần nhìn Lê Hoa và Linh Đang, hỏi: "Các người lạc Ngũ muội muội và Lục muội muội ở đâu?"

"Ở chỗ giải đó, người nhiều quá, nháo cái nô tỳ đã không thấy tấm hơi của tiểu thư." Lê Hoa sốt ruột trả lời.

"Nô tỳ để lạc Lục tiểu thư ở chỗ xem xiếc." Linh Đang cũng thành thật đáp.

"Nhị ca, huynh đừng gấp, Ngũ muội và Lục muội đều không phải hài tử, có lẽ là do trùng hợp gặp được bằng hữu nên mới trì hoãn." Diệp Di Châu bưng ly trà, ưu nhã thối thối, trên mặt không có nửa phần lo lắng.

"Đúng vậy, bên cạnh Ngũ muội có Lưu Tô, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu, người hiện tại đáng lo mới là Lục muội muội." Diệp Cẩm Cần an ủi Diệp Cẩm Cần một câu.

Thị vệ phái đi tìm người tới gõ cửa, bẩm báo: "Đại thiếu gia, không tìm được Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư."

Diệp Cẩm Bạc gấp tới độ quát lớn: "Không tìm được? Đùng là phí cơm nuôi một đám người! Các người đông như vậy, sao có hai người cũng tìm không được? Tiếp tục tìm cho ta!" Hắn đang tức giận, lại vô cùng lo lắng, chính hắn là người muốn đưa Ngũ muội muội ra ngoài năm đèn, người nhiều khẳng định sẽ lạc, cho nên hắn liền đi theo nàng, nhưng không ngờ một chút sơ sót đã không còn thấy chủ tử bọn họ.

Đèn hán không thừng, câu đó hắn không giải, cả đêm vẫn chưa gặp lại nàng! Sớm biết như vậy, tới đây làm gì chứ? Tổ mẫu đang còn ở trong phủ chờ kia!

Diệp Cẩm Cần cũng không an tâm, liền đứng dậy nói: "Vẫn là tự ta đi tìm." Dù sao hiện tại hắn cũng là huynh trưởng của các nàng.

"Đệ cũng đi." Diệp Cẩm Bạc theo hắn ra ngoài.

Diệp Cẩm Hoàng thân là đại cao, đương nhiên không thể ngồi chờ, vì thế cũng đứng lên, dặn dò Diệp Di Châu: "Châu Nhi, muội ở đây chờ."

Diệp Di Châu không tình nguyện mà gật đầu.

Diệp Cẩm Hoàng chia người thành ba tổ, huynh đệ ba người mỗi người dẫn một đội, chia làm ba đường, khoảng một canh giờ sau mặc kệ có tìm thấy hay không đều phải trở về.

.....

Nguyệt hoa như sương, trời tối vẫn rét lạnh như đêm đông, người du ngoạn đều đã về nhà, hàng quán trên đường cũng đã thu dọn, sau khi trở về, ba người đều không có thu hoạch gì, sắc mặt đều trầm trọng.

Theo sau bọn họ còn có Túy Đồng.

"Túy Đồng, tiểu thư đâu?" Lê Hoa kéo Xuân Thiên chạy tới, sốt ruột hỏi thăm.

"Đại thiếu gia, tiểu thư và Lưu Tô có chút việc cần phải xử lý, ngài dẫn mọi người về trước đi." Túy Đồng vừa cười vừa nói.

"Vậy Lục muội muội có đi cùng bọn họ không?" Diệp Cẩm Hoàng hỏi.

"Không có, Lục tiểu thư vẫn chưa trở về sao?" Túy Đồng quét mắt nhìn khắp phòng một lượt, quả nhiên không nhìn thấy Diệp Di Nguyệt.

"Chưa." Diệp Cẩm Hoàng lắc đầu.

"Nô tỳ xin cáo từ trước." Túy Đồng không định quản chuyện của Diệp Di Nguyệt, nên uốn gối cáo từ.

"Lát nữa nếu các người xử lý xong chuyện rồi thì về lại bên này, đã cùng nhau ra ngoài thì phải cùng trở về." Diệp Cẩm Hoàng nói.

"Vâng, đại thiếu gia." Túy Đồng đáp lời, ra ngoài nhã gian.

"Nha đầu kia tự mình chạy loạn, chúng ta không chờ nữa, về trước đi." Diệp Di Châu đã mất hết kiên nhẫn.

"Đại ca, chi bằng huynh cùng Tam đệ, Tứ muội về trước, mình đệ ở đây chờ là được." Diệp Cẩm Cần đề nghị.

Diệp Cẩm Hoàng liền lắc đầu: "Chúng ta mang bộ dáng này về, không chừng sẽ làm tổ mẫu hoảng sợ, vẫn là chờ chút đi, hôm nay là tết Nguyên Tiêu, buổi tối không cấm đi lại, về trễ một chút cũng không sao." Nói xong, hắn phân phó thị vệ đi tìm Diệp Di Nguyệt, lại kêu tiểu nhị mang lên vài món điểm tâm

.....

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Dung Hoa cuối cùng cũng tỉnh. Nàng cố hết sức để bản thân thanh tỉnh, lập tức ngồi dậy.

Huân hương lan tỏa, bốn bên đều có bình phong phong cảnh. Ở giữa là một bình mai treo dây tua mà đỏ.

Một thân hình đỉnh bạc đưa lưng về phía nàng đang đứng trước cửa sổ, xiêm y màu trắng trong đêm tối đặc biệt bắt mắt.

"Kiều Vũ Đình." Dung Hoa lên tiếng.

Kiều Vũ Đình chậm rãi xoay người, vạt áo màu trắng như mang theo ánh trăng vào phòng, thanh lãnh như tuyết: "Tĩnh rồi."

Dung Hoa lạnh lùng nhìn hấn: "Kiều Vũ Đình, ngươi điên rồi, hay ăn no không có gì làm hả? Ngươi và ta không oán không thù, ngươi bắt ta tới đây rốt cuộc là có ý gì?"

Sau khi hỏi Lưu Tô, nàng mới quyết định ra ngoài, bằng không nếu có một kẻ điên như Bạch Lãm ở đây, nàng ra ngoài ngắm đèn làm gì? Thật không ngờ, Bạch Lãm không xuất hiện, Kiều Vũ Đình này lại ra tay.

Hiển nhiên hấn đã nhìn ra công phu của Túy Đồng và Lưu Tô, cho nên mới sai người chặn đường các nàng, sau đó thuận thế mang nàng rời đi!

Kiều Vũ Đình đi tới cạnh bàn, duỗi tay rót ly trà, uống một ngụm, sau đó mới nhìn Dung Hoa: "Ngươi nói xem, ngày mai lúc ta đưa ngươi về Diệp phủ sẽ có bộ dáng nào đây?"

Dung Hoa cử động tay, phát hiện có thể cử động liền bật ngồi dậy, lạnh giọng hỏi: "Ngươi nói gì? Ngươi bắt ta chẳng lẽ chỉ vì giữ ta một đêm để xem ngày mai ta có phản ứng gì hả?"

"Vẫn chưa đầy đủ." Kiều Vũ Đình buông ly trà, xoay người từng bước tới gần Dung Hoa, ánh mắt lạnh như băng, "Ngũ cô nương, ngươi có biết ta vì sao lại tới ngươi tới đây không?"

"Không muốn!" Dung Hoa không chút do dự trả lời.

"Nhưng ta lại muốn ngươi nghe thì sao bây giờ?" Kiều Vũ Đình đứng trước mặt nàng, nhìn nàng từ cao xuống, "Bởi vì ngươi là nữ nhi của bà ta."

"Ngươi cũng là nhi tử của bà ấy." Người hấn nhắc tới đương nhiên là Nhan thị, đối với Kiều Vũ Đình nói nàng một chút cũng không bắt ngờ.

Hiện tại Nhan thị là Tây Ninh Hầu phu nhân, là chủ mẫu của Kiều gia, Kiều Vũ Đình hấn cũng phải kêu bà ấy một tiếng mẫu thân!

"Ngươi không hận bà ta? Bà ta vứt bỏ ngươi, nhiều năm chưa từng hỏi han, ngươi thật sự không hận bà ta chút nào sao? Một chút cũng không oán?"

"Ngươi hận bà ấy?" Dung Hoa nhàn nhạt hỏi lại, nàng vốn không phải Diệp Dung Hoa, Nhan thị đối với nàng mà nói đương nhiên chỉ là người xa lạ. Hơn nữa, thời điểm nàng xuyên tới đây, bà ấy đã lấy chồng, hiện tại có gì để hận chứ!

"Hận!" Kiều Vũ Đình phun ra một chữ, lại lẳng lặng nhìn nàng, "Hình như ngươi thật sự không oán hận."

Nhan thị mấy năm nay không hỏi thăm tới nàng bởi vì muội muội bị bệnh, hơn nữa bà ấy cố tình tránh mặt, Nhan thị và nàng cơ hồ không gặp nhau trong yến hội. Lần trước gặp lại, không chỉ có mặt Nhan thị, Kiều Vũ Thần cũng có.

Bởi vậy, hấn mới tính kế đệ đệ của mình mà nàng.

Nhiều năm không quan tâm, nếu còn vì Kiều Vũ Thần mà bị mọi người, nàng chắc chắn sẽ nháo loạn, để tất cả nhìn thấy bộ mặt thật phía sau cái mặt nạ hiền thực kia của Nhan thị.

Nhưng, kết quả là hấn tính sai phản ứng của nàng, còn hại muội muội phát bệnh!

Kiều Vũ Đình mở to hai mắt ôm hận: "Mẫu thân ta vì mà ta mà chết." Năm đó Tây Ninh Hầu và Nhan thị nhất kiến chung tình, lần hai gặp lại thân hôn điên đảo, chỉ tiếc cả hai đều đã đính hôn, cuối cùng chỉ đành thành hôn với người ta.

Sau đó, Diệp Thế Hiền và Tây Ninh Hầu phu nhân đều chết, hai người mới có thể tiếp tục tình duyên.

"Mẫu thân ta trước nay luôn khỏe mạnh, lại đột nhiên chết bất đắc kỳ tử, là bà ta hại mẫu thân ta." Năm đó hấn bảy tuổi, sớm đã hiểu chuyện, đối với cái chết của mẫu thân vẫn luôn hoài nghi canh cánh trong lòng, chỉ là mấy năm nay vẫn không tra ra chứng cứ.

Nhan thị ngoài mặt ôn nhu từ ái, kỳ thật là kẻ nhẫn tâm, nếu không phải có tổ mẫu che chở, bản thân hấn sớm đã mất mạng.

Dung Hoa trào phúng nhìn hấn: "Ngươi hoài nghi bà ấy hại mẫu thân ngươi, nhưng nếu ta nhớ không lầm, mẫu thân ngươi còn chết trước phụ thân ta, hơn nữa khi đó bọn ta còn ở Cẩm Châu, xin hỏi bà ấy giết mẫu thân ngươi thế nào hả? Ngươi không đi tìm hung thủ thật sự tính sổ, tới tìm ta làm gì?"

"Ai kêu ngươi là nữ nhi của bà ta!"

"Cho nên..." Dung Hoa bất động thanh sắc cầm chặt thanh chủy thủ phòng thân trên tay.

"Khuôn mặt xinh đẹp thế này không biết sẽ có tư vị nào nhỉ?" Kiều Vũ Đình duỗi tay vỗ vỗ lên mặt Dung Hoa, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, "Bởi vì ngươi là nữ nhi của bà ta, cho nên ta muốn hủy hoại ngươi!"

Hấn cũng muốn xuống tay với Kiều Vũ Thần, biến Kiều Vũ Thần thành phế nhân, hoặc là dứt khoát đoạt mạng của nó, nhưng nó dù sao cũng là đệ đệ

của mình, động thủ, phụ thân khẳng định sẽ tức giận. Chẳng lẽ bản thân muốn trở thành đối thủ của phụ thân sao?

Đến lúc đó, nếu bản thân xảy ra chuyện, muội muội phải làm sao đây?

"Hủy hoại ta?" Dung Hoa nhướn mày.

"Đúng vậy." Kiều Vũ Đình cúi người, "Tới lúc đó ngươi sẽ thân bại danh liệt, kết cục chỉ có ba con đường, một tự sát, hai xuất gia, ba chính là gả cho ta, làm tiểu thiếp của ta! Tới khi đó, bà ta chắc chắn sẽ đau đớn tới chết, dù sao ngươi cũng là nữ nhi của bà ta, không phải sao?"

"Vậy ư?" Dung Hoa cười lạnh, "Ta cùng lắm sẽ cho rằng bị chó hoang cắn một cái, dựa vào cái gì ta phải tự sát, xuất gia làm ni cô chứ? Càng vì thứ gì mà hạ mình làm tiểu thiếp cho ngươi hả?"

Khẩu khí thật lớn!

"Quả nhiên là nữ nhi của bà ta, Ngũ cô nương quả nhiên hơn người." Kiều Vũ Đình bắt lấy bả vai nàng, áp người lại gần.

Đột nhiên bên hông truyền tới con đau, Kiều Vũ Đình dừng động tác, cả kinh nhìn Dung Hoa, sau đó đưa tay bóp lấy cổ nàng: "Ngươi... Thật to gan!"

"Quá khen." Dung Hoa cười lạnh, "Chúng ta cùng xem, là dao trong tay ta nhanh, hay ngươi ra tay nhanh hơn?"

Tôm lại, trước khi hấn bóp chết nàng, nàng sẽ dùng đao đâm hấn mấy cái, kéo hấn cùng xuống địa phủ làm bạn.

"Đúng là đã khinh thường ngươi, một tiểu thư khuê các trên người lại mang theo hung khí!" Trong lòng Kiều Vũ Đình thầm ước lượng, lập tức dừng tay, nói, "Là ta quá sơ ý.

Chủy thủ đâm vào da thịt, máu tươi chậm rãi nhiễm đỏ cả xiêm y màu trắng.

Cung mày không chút nhíu lại, Kiều Vũ Đình bình tĩnh nhìn Diệp Dung Hoa, bỗng nhiên bật cười thành tiếng: "Ta chẳng qua là chơi đùa một chút thôi, cô nương lấy đao ra làm gì?" Một đao này đâm vào người quả thật không mấy dễ chịu.

Kiều Vũ Đình đứng dậy, Dung Hoa cũng cử động theo, lạnh giọng: "Ngươi nghĩ ta ngốc sao?" Một khi buông đao, bản thân sẽ như cá nằm trên thớt.

Cũng không biết Lưu Tô và Túy Đồng tìm tới đây chưa.

Kiều Vũ Đình bất động, cau mày cúi đầu.

Cầm chặt chủy thủ trong tay, cánh tay trắng nõn không chút run rẩy, vô cùng vững vàng, hơn nữa hấn còn cảm nhận rõ lực độ trong đó.

Chủy thủ như sương thu tản ra ánh sáng thanh lãnh.

Hấn tin vừa rồi chỉ cần bản thân vừa động, nàng sẽ không chút do dự mà đâm sâu vào!

"Vậy Ngũ cô nương định như thế nào?" Kiều Vũ Đình lấy lại bình tĩnh, trầm giọng.

"Kêu hai tỷ nữ của ta tới đón ta." Dung Hoa nói.

"Được." Kiều Vũ Đình gật đầu, gọi, "Đàm Sinh."

Gia đình tên Đàm Sinh lập tức đẩy cửa đi vào, vừa thấy tình hình bên trong, hấn cả kinh chạy tới: "Thế tử." Ngay sau đó, hấn liền tròn mắt nhìn Dung Hoa, "Mau thả thế tử ta ra, nếu không ta sẽ kêu người tới."

"Trước khi ngươi gọi người tới, ta đã giải quyết xong thế tử của ngươi rồi." Dung Hoa nhìn Đàm Sinh, chủy thủ lại đâm sâu vào một phần.

Kiều Vũ Đình nhíu mày, vết máu trên xiêm y cũng loang rộng.

"Được, được, ngươi đừng nhúc nhích, đừng nhúc nhích, tuyệt đối không được làm thế tử bị thương." Đàm Sinh vội nói.

"Đi thông báo cho hai nha đầu kia, kêu họ tới đón chủ tử của mình đi." Kiều Vũ Đình phân phó.

Thấy sắc mặt tái nhợt của chủ tử, Đàm Sinh vội gật đầu rồi xoay người ra ngoài thông báo.

"Không chỉ có hai nha đầu thân thủ không tỏi, trên người còn mang theo chủy thủ, ngươi thật khiến người ta càng cảm thấy tò mò." Kiều Vũ Đình khẽ cười, lại nói, "Mạo muội hỏi một câu, Ngũ cô nương lấy hai nha đầu kia từ đâu ra vậy?"

Diệp gia chắc chắn không có khả năng.

Dung Hoa chỉ cười không nói.

"Hiện tại người của ta đã đi thông báo, hai nha đầu kia rất nhanh sẽ tới, ngươi có phải cũng nên rút đao ra rồi không? Hơn nữa khách khứa trong trà lâu này cũng không ít."

"Ta mà buông tay, ai biết ngươi có lập tức đưa ta đi chỗ khác không chứ?"

Kiều Vũ Đình nhún mày: "Ngươi thật đa nghi." Một người bình tĩnh như vậy hoàn toàn không giống một đại khuê tú như muội muội hắn!

"Đa nghi còn tốt hơn bị ngươi coi là cá nằm trên thớt." Dung Hoa cười lạnh.

Kiều Vũ Đình không khỏi tức giận, nhưng biết có nói tiếp cũng vô dụng, cho nên không nói chuyện nữa.

Căn phòng trở nên an tĩnh.

Túy Đồng và Lưu Tô vừa nhận được tin liền phái người tới vương phủ bẩm báo một tiếng, sau đó lập tức chạy tới trà lâu.

"Tiểu thư." Hai người đẩy cửa vào, thấy Dung Hoa bình yên vô sự, tâm trạng lúc này mới hoàn toàn buông lỏng.

"Được rồi, bây giờ có thể buông ra chưa? Chẳng lẽ một chút cũng không tin ta sao?" Xiêm y của Kiêu Vũ Đình đã thấm đẫm một mảng lớn.

"Đây là cái giá mà ngươi bắt ta hôm nay! Nhớ cho rõ, chuyện của nhà các ngươi lần sau đừng kéo ta vào!" Nói xong, Dung Hoa không chút do dự rút chủy thủ ra, đứng lên.

Đàm Sinh sợ tới mức sắc mặt trắng bệch, vội chạy tới đỡ Kiêu Vũ Thần, hét to: "Người đây!"

Cả gương mặt Kiêu Vũ Đình đã tái nhợt không chút huyết sắc, hắn duỗi tay che miệng vết thương, nói: "Không được đi, người đứng lại đó cho ta."

Túy Đồng và Lưu Tô cùng bảo vệ Dung Hoa ra ngoài. Lưu Tô quay đầu lạnh lùng nhìn Kiêu Vũ Đình: "Kiêu Thế tử, nếu ngài muốn động thủ, chúng ta sẵn sàng phụng bồi!"

Không khí trong phòng lập tức trở nên căng thẳng.

Dung Hoa trực tiếp mở cửa, chân còn chưa bước ra, gian phòng đối diện cũng đột nhiên mở cửa, hai thân ảnh quen thuộc từ trong đi ra.

Một là Lâm Luật anh tuấn tiêu sái, người còn lại là Diệp Di Nguyệt dịu dàng như nước. Lâm Luật tươi cười nhu hòa, Diệp Di Nguyệt lại e lệ ngưng ngung! Hai người thấy Dung Hoa, lập tức cả kinh.

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt trắng bệch, sợ hãi hỏi: "Ngũ... Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ lại ở đây?"

Kiều Vũ Đình che miệng vết thương đi tới bên cạnh Dung Hoa, Lâm Luật vừa thấy Kiêu Vũ Đình, kinh ngạc trên mặt lập tức đổi thành phần nộ. Hắn duỗi tay chỉ vào Dung Hoa, lại chỉ chỉ Kiêu Vũ Đình, chất vấn: "Hai người ở đây làm gì?" Lại làm ra bộ dáng và miệng lưỡi bất thê từ hồng hạnh xuất tường.

"Lâm thế tử cảm thấy hai chúng ta ở đây làm gì?" Dung Hoa nhàn nhạt nhìn Diệp Di Nguyệt, khoe môi khẽ mỉm nhìn Lâm Luật, hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 1 - Chương 67: Đúng là không biết xấu hổ!

Tình hình như vậy...

Một đôi phu thê, từng người cùng công tử và cô nương khác tới trà lâu, hai nhà gian còn trùng hợp nằm đối diện nhau.

Nàng bị Kiêu Vũ Đình dùng thủ đoạn mạng tới, còn hai người này thì sao?

Vừa rồi một người thì e lệ người ngưng, người còn lại thì mỉm cười ôn nhu.

Nào giống tình huống của nàng? Rõ ràng là tình yêu điên cuồng, tới đây hẹn hò mà!

Đúng là nực cười, Kiêu Vũ Đình là con riêng của Nhan thị, nghiêm khắc mà nói nếu bản thân kêu hắn một tiếng ca ca cũng hết sức bình thường, nhưng vị cô nương đối diện lại là thứ muội của nàng.

Quả nhiên nhân sinh không có chỗ nào không cầu huyết.

Có điều...

Diệp Di Nguyệt muốn thay nàng gả vào Lâm gia, nàng ta chắc chắn Lâm Luật sẽ cưới mình vậy sao? Lâm Luật chẳng qua là thừa dịp chơi đùa mà thôi. Người trong lòng hắn là Dương Mộ Tuyết.

Dung Hoa nhìn Diệp Di Nguyệt, mắt tâm, hay mắt thân rồi?

Nếu thật sự xảy ra chuyện này, nàng ta không đáng được đồng tình, bởi vì đó là tự nàng ta làm vậy!

"Ngũ tỷ tỷ..." Diệp Di Nguyệt sợ hãi nhìn Dung Hoa, theo bản năng nhích lại gần Lâm Luật phía sau.

Lâm Luật nghiêng đầu nhìn nàng ta, sau đó đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn Dung Hòa và Kiều Vũ Đình: "Người còn mặt mũi hỏi ta hả?"

Kiều Vũ Đình lại ôn nhu cười, vui vẻ nói: "Trùng hợp thật, Lâm thế tử cũng ở đây."

Vừa rồi ghen tới mức tức giận còn bị đâm một đao, không ngờ vừa mở cửa lại gặp Lâm Luật. Thử hỏi có vị hôn phu nào chịu đựng được hôn thê của mình cùng nam tử khác tới trà lâu uống trà chứ? Hơn nữa còn là nửa đêm.

Nhan thị kia nhiều năm mặc kệ Dung Hoa, nhưng hắn thật muốn nhìn xe, thời điểm nữ nhi thanh bại danh liệt, bà ta còn đứng ngoài cuộc được không?

Lâm Luật và Kiều Vũ Đình là chỗ quen biết, quan hệ cũng không tệ, có điều thấy hắn đi cùng hôn thê của mình, sắc mặt Lâm Luật đặc biệt không tốt: "Kiều huynh, đây là..." Ánh mắt chất vấn nhìn Kiều Vũ Đình.

"Không có gì, chỉ là lúc ngắm đèn vô tình gặp Ngũ cô nương, cho nên mới mời nàng tới đây uống trà, bất tri bất giác kéo dài tới hiện tại." Kiều Vũ Đình cười trả lời.

Trai đơn gái chiếc, ai biết bọn họ ở trong này uống trà hay làm gì khác? Kiều Vũ Đình ái muội như vậy, không sợ thiên hạ đại loạn sao?

"Kiều Vũ Đình, huynh thật to gan, dám chạm vào hôn thê của ta!"

Tây Ninh Hầu và Thành Quốc Công đều là trọng thần trong triều, tước vị ngang nhau, cho nên Lâm Luật không cần phải sợ đối phương. Huống hồ, Lâm gia còn có Thái hậu, thực lực của Thành Quốc Công phủ đương nhiên cao hơn Tây Ninh hầu một bậc.

Kiều Vũ Đình khẽ cười, không chút khoan nhượng: "Ta và Ngũ cô nương chẳng qua là uống trà tâm sự, Lâm huynh sao phải tức giận như vậy, đừng dọa Ngũ cô nương sợ hãi!" Nói xong, hắn nghiêng đầu nhìn Dung Hoa, dịu dàng nói, "Đừng sợ, có ta ở đây, không ai dám làm gì nàng cả."

"Trai đơn gái chiếc, tình ngay lý gian, chẳng lẽ muốn ta bắt gian tại giường mới có chuyện sao? Kiều Vũ Đình, Diệp Dung Hoa, hôm nay ta sẽ giải quyết đôi câu nam nữ các ngươi!"

"Thế tử." Sắc mặt Đàm Sinh trắng bệch, hắn sợ Lâm Luật thật sự ra tay. Trên người thế tử đang bị thương, nếu thật sự đánh nhau, đó không phải là hậu quả bìn leo hay sao?

Lâm Luật trừng mắt nhìn Kiều Vũ Đình, Kiều Vũ Đình cũng tươi cười không yếu thế nhìn hắn.

Hai người giương cung bạt kiếm, xem chút động thủ.

"Đây là tự ngươi tìm tới!" Lâm Luật lạnh giọng, hai tay nắm chặt thành quyền.

Đúng lúc này, Diệp Di Nguyệt khẽ rên lên: "Máu, nhiều máu quá..." Tay phải nàng ta run rẩy nâng lên chỉ vào bụng Kiều Vũ Đình.

Lâm Luật cũng theo đó mà nhìn qua bụng của hắn.

Vật áo màu trắng nhiễm máu tươi như hoa hồng nở rộ.

"Ngũ cô nương thích chút kích thích, nên đùa giỡn quá tay." Kiều Vũ Đình khẽ cười, trong ánh mắt hàm chứa một cỗ ái muội.

"Kiều Vũ Đình, cảm miệng!" Dung Hoa lạnh lùng lên tiếng, "Ta không ngại cho ngươi thêm một đao, tới lúc đó vị trí sẽ là ngực của ngươi!"

Ở niên đại này, trinh tiết của nữ tử quan trọng hơn cả, tới lúc đó cho dù Kiều gia có kiện lên công đường, nàng cũng không sợ!

"Huynh nhìn xem, nàng ấy ngoài miệng không chịu buông tha, hạ thủ cũng tàn nhẫn như vậy." Kiều Vũ Đình sùng nịnh nhìn nàng, nói với Lâm Luật.

Hắn vừa dứt lời, Lưu Tô đã tung một chưởng đánh tới.

"Người..." Ngoại thương công nội thương, Kiều Vũ Đình còn chưa kịp dứt lời đã hộc máu ngắt đi.

"Thế tử, ngài làm sao vậy?" Đàm Sinh vội cúi người đỡ Kiều Vũ Đình, kêu người tới thì không thấy ai đáp lời, liền ngẩng đầu nhìn Lưu Tô, mắng, "Nha đầu chết tiệt, người dám động thủ với thế tử nhà ta hả?"

Lưu Tô trừng mắt nhìn hắn. Nếu không phải sợ chuốc phiền toái cho tiểu thư, nàng thật sự muốn dùng một chương đoạt mạng của Kiều Vũ Đình, chứ không đơn giản là đã thương như hiện tại.

Đàm Sinh bị ánh mắt đầy sát khí của nàng dọa sợ, chỉ biết cúi đầu gào gọi Kiều Vũ Đình.

Lâm Luật đứng đối diện há mắt hốc mồm nhìn Kiều Vũ Đình hôn mê, sau đó mới nhìn Dung Hoa: "Người..." Nghĩ cả nửa ngày hắn cũng không biết phải dùng từ gì hình dung tâm tình lúc này.

Cả người Diệp Di Nguyệt run lấy bầy. Chuyện Lưu Tô giật kim châm đã tạo thành truyền kỳ trong phủ, hiện tại còn đánh Kiều Vũ Đình hôn mê, thật hung tàn!

Có để đoạt kim châm đã là điều kỳ quái, nhưng Kiều Vũ Đình này lại là Tây Ninh Hầu thế tử đấy! Nha đầu này chẳng lẽ không muốn sống nữa sao?

Càng nghĩ, Diệp Di Nguyệt càng hoảng sợ nhìn Dung Hoa, cả người trốn phía sau Lâm Luật.

Thời điểm này trà lâu đã vắng khách, nhưng Đàm Sinh kêu quá lớn tiếng, những người ở lại đều dò đầu ra xem.

Dung Hoa đưa mắt nhìn Lâm Luật và Diệp Di Nguyệt, nói: "Tính ra Kiều thế tử cũng nên được ra gọi một tiếng ca ca, còn thế tử ngài thì sao? Cùng Lục muội muội của ta ở đây, ngay cả nha đầu gia đình cũng không thấy, hai người rốt cuộc đang làm gì hả? Thế tử muốn truy cứu sao? Được, vậy truy cứu đi, ta đây phụng bồi!"

Nói xong, nàng liền dẫn Túy Đồng và Lưu Tô xuống lầu.

Dung Hoa đi rồi, những người kia cảm thấy không còn gì để xem nữa nên đóng cửa.

"Thế tử, ngài tỉnh dậy đi." Đàm Sinh vừa kêu vừa gọi người tới, sau đó nhìn thân ảnh Dung Hoa biến mất ở chỗ ngoặt, "Nha đầu thú vị, nếu thế tử xảy ra chuyện, người chắc chắn sẽ bồi theo cái mạng! Không đúng, là tất cả các người đều phải chết."

Hết xong, hắn cùng những người khác đưa Kiều Vũ Đình trở về.

"Thế tử..." Thấy người đã đi, Diệp Di Nguyệt mới từ phía sau Lâm Luật đi ra, cắn môi, nhẹ giọng, "Thế tử, Ngũ tỷ tỷ..."

Cả người nàng ta run lên như hoa lê trong mưa, nhìn mà thương cảm.

"Mọi chuyện đã có ta, nàng không cần phải sợ." Đáy mắt Lâm Luật hiện lên một tia trào phúng, nhưng bề ngoài vẫn an ủi nói.

"Thế tử tử, Ngũ tỷ tỷ chắc chắn sẽ hận thiếp lắm." Diệp Di Nguyệt nức nở, duỗi tay kéo ống tay áo của Lâm Luật.

"Đừng sợ, có ta ở đây, nàng ấy không dám làm gì nàng đâu." Lâm Luật kiềm chế cảm xúc mà an ủi, duỗi tay xoa xoa bả vai nàng ta, "Không còn sớm nữa, ta đưa nàng về Thái Bạch Lâu."

"Vâng." Diệp Di Nguyệt đỏ mặt, thẹn thùng gật đầu.

Vì chuyện vừa rồi, Diệp Di Nguyệt không nói gì, chỉ cúi đầu nhìn xuống đất, dựa vào ánh trăng mà nhìn ngắm hai bóng người sánh vai cùng nhau, trái tim bất giác loạn nhịp.

Tới trước cửa Thái Bạch Lâu, Lâm Luật dừng bước, nói: "Lục cô nương, nàng lên đi, ta ở dưới này nhìn nàng vào, nếu bọn đại ca của nàng đã hỏi phủ, ta sẽ tự đưa nàng trở về."

"Đa tạ thế tử." Diệp Di Nguyệt uốn gối.

"Mau đi đi." Lâm Luật nhu hòa.

Diệp Di Nguyệt gật đầu, nâng bước vào Thái Bạch Lâu.

"Lục tiểu thư, người về rồi sao?" Nha đầu đứng chờ thấy nàng trở về, vội nói, "Mọi người đều lo cho người đấy."

Vào nhà gian, Linh Đang và Linh Nhi đều bất khóc: "Tiểu thư, sao bây giờ người mới về vậy?"

Diệp Di Nguyệt gật đầu với hai người, ánh mắt đầu tiên là nhìn Dung Hoa, sau đó mới uốn gối xin lỗi đám người Diệp Cẩm Hoàng: "Là muội nhất thời ham chơi nên lạc đường, để ca ca tỷ tỷ chờ lâu, Nguyệt Nhi xin nhận lỗi với ca ca tỷ tỷ."

"Mọi người tìm muội lâu như vậy, biết về là được rồi." Diệp Di Châu sớm đã mất hết kiên nhẫn.

"Tứ tỷ tỷ, thật xin lỗi." Diệp Di Nguyệt vội uốn gối xin lỗi nàng ta.

Diệp Cẩm Hoàng lên tiếng: "Được rồi, trở về thì tốt. Khuya rồi, về thôi, tổ mẫu khẳng định đang lo lắng."

Diệp Cẩm Hoàng đã mở miệng, Diệp Di Châu cũng không còn gì để nói, chỉ trừng mắt nhìn Diệp Di Nguyệt.

Diệp Cẩm Hoàng dặn dò hạ nhân một phen, nghiêm cấm nói ra chuyện này, sau đó mới đứng dậy dẫn mọi người hồi phủ.

Diệp Di Nguyệt cố kỵ nhìn Dung Hoa, chỉ biết dẫn theo hai nha đầu Linh Đạm và Linh Nhi theo sát Diệp Di Châu.

Về phủ, quản gia lại báo, nói lão phu nhân đã nghỉ ngơi, kêu bọn họ tự trở về phòng, không cần qua thỉnh an. Vì thế, mọi người liền giải tán.

Cả Diệp phủ đều vô cùng an tĩnh, nhưng Tây Ninh Hầu phủ dường như nổ tung.

Kiều Vũ Đình bị trọng thương, còn hôn mê bất tỉnh, Đàm Sinh không dám che giấu, vừa về liền kêu người bẩm báo Tây Ninh Hầu.

Kiều Vũ Đình êm đẹp dẫn đệ đệ muội muội ra ngoài du ngoạn, Kiều Vũ Thần và Kiều Nhân sớm đã về phủ, trường bối Kiều gia chỉ nghĩ hấn gặp bằng hữu nên không để ý, nào ngờ lúc trở về lại là nửa sống nửa chết.

"Vũ Đình, Vũ Đình, cháu của ta..." Kiều lão phu nhân cũng bị kinh động, run rẩy được nha đầu đỡ tới.

"Mẫu thân." Tây Ninh Hầu và Nhan thị vội tới gần, một trái một phải dìu Kiều lão phu nhân.

"Vũ Đình của ta làm sao vậy?" Kiều lão phu nhân tới thẳng mép giường.

Tây Ninh Hầu vội nói: "Vũ Đình chỉ chịu chút thương tích, mẫu thân đừng sốt ruột."

"Chút thương tích? Đây là chút thương tích sao? Còn không nói thật?" Thái y đang xử lý miệng vết thương cho Kiều Vũ Thần, Kiều lão phu nhân vừa nhìn thấy máu thì đau lòng không thôi, "Nếu không phải ta tự mình tới đây, các người sẽ lừa gạt bà già này đúng không?"

Câu cuối cùng, Kiều lão phu nhân nghiêm khắc nhìn Nhan thị.

Nhan thị vội cúi đầu, thành thật nói: "Là con dâu sợ quấy nhiễu tới người."

"Mẫu thân, là ý của con, người đừng trách nàng ấy." Tây Ninh Hầu ra mặt bảo vệ thể tử.

"Con chỉ biết bảo vệ nàng ta." Kiều lão phu nhân liếc nhìn nhi tử của mình.

Tây Ninh Hầu tiếp tục giải thích: "Đã trẻ thế này, nhi tử sợ mẫu thân đã nghỉ ngơi nên mới không quấy rầy người, nhi tử định ngày mai sẽ nói lại chuyện này."

"Từ từ ta sẽ tính sổ với các người!" Tôn tử bị thương, lại hôn mê bất tỉnh, Kiều lão phu nhân đương nhiên không có tâm tình truy cứu nhi tử và con dâu, ánh mắt khẩn trương nhìn thái y và Kiều Vũ Đình.

Tây Ninh Hầu và Nhan thị cũng không lên tiếng.

Thái y rửa sạch vết thương, sau đó đắp thuốc, băng bó một hồi mới xong.

"Thái y, tôn tử của ta sao rồi? Bị thương nghiêm trọng lắm sao?" Vừa thấy thái y dừng tay, Kiều lão phu nhân lập tức tiến lên một bước, hỏi.

Thái y trả lời: "Ngoại thương của thể tử không quá nặng, chuyện nghiêm trọng chính là nội thương, có điều lão phu nhân không cần lo lắng, thể tử chỉ cần tĩnh dưỡng hai tháng sẽ khỏi."

"Là ai dám ra tay tàn nhẫn vậy hả?" Kiều lão phu nhân mắng một câu, sau đó lại hỏi, "Thái y, khi nào nó mới tỉnh?"

"Nội thương của thể tử khá nặng, phải đợi một chút thời gian mới có thể tỉnh lại."

"Làm phiền thái y." Kiều lão phu nhân cảm tạ một câu rồi phân phó nha đầu dẫn thái y lui xuống kê đơn.

Kiều lão phu nhân ngồi xuống mép giường nhìn Kiều Vũ Đình, sau đó đứng dậy ra gian ngoài, lạnh giọng: "Dưới chân thiên tử lại có người hành hung như thế, đúng là vô pháp vô thiên!" Bà ta mắng một câu, sau đó kêu người kéo kẻ đi cùng Kiều Vũ Đình ra ngoài tối nay vào.

"Gặp qua lão phu nhân, hầu gia, phu nhân." Đàm Sinh cùng năm người khác tiến vào, quỳ dưới đất.

Kiều lão phu nhân trực tiếp mắng: "Đàm Sinh, các người chiếu cố thể tử thế nào vậy hả? Để nó bị thương nặng như vậy, nửa cái mạng cũng mất! Một đám nô tài vô dụng, Kiều phủ nuôi các người làm gì hả?"

"Nô tài đáng chết." Đàm Sinh dập đầu.

"Là ai đã thương thế tử?"

"Nô tài... Nô tài... Nô tài không biết, kẻ đó che mặt, đã thương thế tử xong liền chạy đi." Đàm Sinh run giọng trả lời.

Lão phu nhân thương thế tử nhất, nếu biết thế tử bị Ngũ cô nương của Diệp gia đã thương, chắc chắn sẽ không bỏ qua, hơn nữa còn hận lây phu nhân. Nhưng phu nhân là tâm can bảo bối của lão gia, nếu lão phu nhân gây khó dễ hoặc trách phạt phu nhân, hầu gia đương nhiên sẽ không dám đối nghịch, nhưng ông ấy chắc chắn sẽ chuyển đầu giáo lên người thế tử.

Huống hồ, chuyện này vốn là thế tử có lỗi trước, trói cô nương nhà người ta bắt đi. Nếu hầu gia biết được sự thật từ đầu tới cuối, chắc chắn sẽ không bỏ qua cho thế tử.

Cho nên, chỉ bằng hăn che giấu mọi thứ, một chữ cũng không để lộ.

Hôm nay thế tử hành sự chỉ mang theo tâm phúc, bọn họ đương nhiên không dám nhiều lời.

"Không biết?" Kiều lão phu nhân phẫn hận quét mắt nhìn đám người quỳ bên dưới, "Các người rốt cuộc đang làm gì thế hả? Nhiều người như vậy cũng không bắt được một người, còn không bảo vệ được thế tử!"

"Nô tài đáng chết!"

"Một đám vô dụng, tự mình lui xuống nhận đại bản đi."

Nếu không phải tự mình chọn lựa kỹ càng cho tôn tử, một mực trung thành nghe lời, Kiều lão phu nhân thật sự nghi ngờ bọn họ là người của đứa con dâu tốt kia!

"Tạ lão phu nhân ân điển." Đàm Sinh dập đầu.

"Đúng là to gan! Con lập tức đưa bá thiếp cho kinh triệu doãn, kêu kinh triệu doãn phái người truy bắt hung thủ! Đúng là ăn gan hùm gan báo, dám đã thương thế tử của Tây Ninh Hầu phủ ta! Để ta xem hăn chạy thoát khỏi kinh thành này không!" Kiều lão phu nhân phân phó Tây Ninh Hầu.

"Vâng, nhi tử lập tức phái người đưa bá thiếp tới nha môn kinh triệu doãn." Tây Ninh Hầu gật đầu. Nhi tử không phải thư sinh tay trái gà không chặt, mấy chiêu công phu phòng thân đương nhiên biết, hơn nữa bên cạnh có mang theo thuốc hạ, là ai có thể đã thương hăn chứ?

Người lợi hại như vậy, chẳng lẽ...

Tây Ninh Hầu không khỏi đưa mắt nhìn Nhan thị.

Nhan thị đang lo lắng đứng cạnh Kiều lão phu nhân, hoàn toàn không chú ý tới ánh mắt của ông ta.

"Có điều... Mẫu thân." Tây Ninh Hầu nhíu mày, "Người này xuống tay nặng như thế, theo nhi tử thấy, vẫn là chờ Vũ Đình tỉnh dậy hỏi nó rồi quyết định, nếu cứ tùy tiện gửi thiếp tới kinh triệu phủ, tới lúc đó vạn nhất..."

Hầu môn huân quý khó tránh gặp những chuyện xấu xa, nếu có người tới trả thù, tra không được thì thôi, vạn nhất tra ra manh mối gì, Kiều gia sẽ mất hết mặt mũi!

Kiều lão phu nhân trầm tư một lát, mới nói: "Vạy chờ Vũ Đình tỉnh lại rồi tính."

"Mẫu thân, trời khuya rồi, người về nghỉ ngơi trước đi, con dâu ở lại chăm sóc thế tử." Nhan thị lên tiếng.

Kiều phu nhân liếc nhìn bà ta một cái, nói: "Bà già này không yên tâm, cho nên phải ở lại để an lòng. Hai đứa một người sáng mai phải thượng triều sớm, một người phải xử lý công việc trong phủ, nghỉ ngơi sớm đi." Tôn tử bị thương như vậy, nếu phụ nhân này có lòng xấu thì phải làm sao?

Sắc mặt Nhan thị trắng bệch, nhẹ giọng nói: "Thế tử không biết khi nào sẽ tỉnh, thân mình mẫu thân quan trọng, nếu thế tử biết không phải sẽ đau lòng sao?"

"Kêu các người về thì cứ về đi." Những chuyện khác, Kiều lão phu nhân có thể mắt nhắm mắt mở mặc kệ Nhan thị, nhưng một khi liên quan tới huynh muội Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt, bà ta không thể dễ yên.

Hốc mắt Nhan thị liền đỏ ửng.

Tây Ninh Hầu biết mẫu thân mình có khúc mắc, nên vội nói: "Cứ theo ý của mẫu thân, chúng ta về phòng trước đi."

"Ừ, về đi." Kiều lão phu nhân phát tay, đứng dậy vào trong.

Nhan thị lau khô mắt, khôi phục dáng vẻ uy nghiêm của chủ mẫu, trong ngoài phân phó nha đầu bà từ một lượt, sau đó cùng Tây Ninh Hầu vào trong nhìn Kiều Vũ Đình một cái mới trở về chính viện.

Bởi vì bên đó đã có Kiều lão phu nhân, tâm tình Nhan thị cũng buông lỏng một chút.

"Nàng đừng để trong lòng. Đình Nhi và Nguyệt Nhi từ nhỏ đã do mẫu thân nuôi nấng, mẹ ruột lại không còn, cho nên mẫu thân mới sốt ruột như thế." Tây Ninh Hầu ôm bà, nhẹ giọng an ủi.

"Thiếp hiểu."

"Ủy khuất nàng rồi."

"Thiếp không ủy khuất, thiếp có hầu gia đau lòng và yêu thương, một chút ủy khuất thiếp cũng không thấy." Nhan thị ôn nhu đáp, ngẩng đầu nhìn Tây Ninh Hầu, vội hỏi, "Sao vậy? Có chuyện gì sao?"

Căn phòng tuy hơi tối nhưng bà vừa nhìn liền nhận ra sắc mặt ông ta có chút nghiêm trọng.

Tây Ninh Hầu cả nửa ngày cũng không lên tiếng.

"Hầu gia." Nhan thị gọi.

"Ta lo người hôm nay đã thương Vũ Đình không có ý tốt." Ngực khí của Tây Ninh Hầu đặc biệt trầm trọng, duỗi tay xoa xoa mái tóc của bà, "Ta lo... Người tới sẽ xuống tay với nàng và Thần Nhi."

Nhan thị ngăn ra, lẩm bẩm: "Không thể nào... Hầu gia nghĩ nhiều rồi, có khi nào thế tử tự mình trêu chọc người bên ngoài không? Tuổi tác của nó đang đúng lúc huyết khí dâng trào, có lẽ đã có mâu thuẫn với công tử nhà ai đó, cho nên họ mới phải người tới đối phó."

Tây Ninh Hầu lắc đầu: "Không, Vũ Đình sẽ không tự đứng đi gây sự với người khác, hơn nữa, nếu như theo lời nàng nói, dù sao cũng phải có nguyên nhân rõ ràng chứ? Trước nay chưa từng nghe ai nói nó có tranh chấp với bên ngoài."

Nháo tới đã thương người, xung đột chắc chắn sẽ không nhỏ, sao một chút động tĩnh cũng không nghe thấy chứ?

Nghe vậy, Nhan thị liền nói: "Có khi nào thế tử bị người ta hất nước bẩn..."

"Sẽ không." Tây Ninh Hầu khẳng định lắc đầu, "Chuyện này ta không sợ, ta chỉ lo có phải người Diệp gia vì chuyện năm đó mà nhắm vào hai người chúng ta..."

Nhan thị không khỏi căng thẳng, nhưng lập tức lắc đầu: "Không, Diệp Thế Lâm sao? Hắn không có bản lĩnh đó, hơn nữa cho dù có tính sổ sao không đi tìm người kia trước? Cho nên, hầu gia đừng lo nhiều nữa."

"Hy vọng là thế."

"Hầu gia mau ngủ đi, đừng suy nghĩ nữa." Nhan thị ôn nhu nói.

Tây Ninh Hầu "Ừ" một tiếng, duỗi tay ôm bà, hai người không lên tiếng nữa.

Sáng hôm sau Kiều Vũ Đình mới tỉnh lại, Kiều lão phu nhân khóc lóc cầm tay hắn, hỏi hắn có biết ai đã thương hay không, có muốn báo quan, để kinh triệu phủ truy nã hung thủ không.

Sắc mặt Kiều Vũ Đình tái nhợt, chỉ biết rên đau, còn cắn chết nói đó là kẻ thù của mình, tự mình sẽ đi giải quyết.

Bất kể Kiều lão phu nhân có hỏi thế nào, hắn vẫn không nói.

Không còn cách nào khác, lại thấy sắc mặt Kiều Vũ Đình không chút huyết sắc, vô cùng mệt mỏi, cho nên cũng không tiếp tục truy vấn.

.....

Diệp Cẩm Hoảng đã hạ lệnh cấm nhưng vẫn có người đem chuyện đêm Nguyên Tiêu nói ra.

Đương nhiên, người đầu do Diệp lão phu nhân an bài, trong đó Tống bà tử là tâm phúc của Diệp lão phu nhân, ngay sáng hôm sau, bà ta đã đem tình hình bẩm báo tỉ mỉ với Diệp lão phu nhân.

"Cái gì? Người nói tới qua Ngũ nha đầu và Lục nha đầu đi rất lâu vẫn không về? Các người tìm hơn một canh giờ cũng không thấy, sau đó bọn chúng tự mình trở về?" Nghe xong, Diệp lão phu nhân lập tức ngồi thẳng, trầm giọng xác thực.

"Đúng vậy, lão phu nhân." Tống bà tử gật đầu, "Ngũ tiểu thư dẫn theo Túy Đồng và Lưu Tô, nói là có việc nên cố ý phái Túy Đồng trở về báo, có điều bên cạnh Lục tiểu thư ngay cả một nha đầu cũng không mang theo."

"Có biết đi đâu không? Ngũ nha đầu đi làm chuyện gì?" Diệp lão phu nhân nhíu mày hỏi.

"Dạ không, ba vị thiếu gia tự dẫn người ra ngoài tìm hơn một canh giờ cũng không thấy, còn Ngũ tiểu thư đi đâu làm gì, nàng ấy cũng không nói."

Diệp lão phu nhân trầm tư cả nửa ngày, sắc mặt càng thêm ngưng trọng, nhìn Tống bà tử, nói: "Người ngồi xuống đi."

Tống bà tử khom người ngồi xuống.

"Lão phu nhân, lão nô đã gọi bọn họ tới." Lý ma ma đi vào, bẩm báo.

"Ừ, thuận tiện gọi Ngũ nha đầu và Lục nha đầu tới đây."

Diệp Di Nguyệt thấp thòm không yên, vừa vào phòng liền thấy Diệp lão phu nhân khép nhẹ hai mắt. Nàng ta cẩn thận đi qua, nhẹ giọng gọi: "Tổ mẫu."

Qua một hồi lâu Diệp lão phu nhân mở mắt nhìn nàng, hỏi: "Tối qua cháu đi đâu? Một tiểu cô nương sao có thể ra đường một mình hả?"

"Tổ mẫu." Cả sống lưng đã ướt đầm mồ hôi, Diệp Di Nguyệt lập tức quỳ xuống. Nàng không biết Diệp lão phu nhân đã biết được bao nhiêu, cũng không biết có phải Dung Hoa đã nói ra chuyện nàng ở cùng Lâm thể tử hay không. Cho nên, nàng ta chỉ gọi một tiếng tổ mẫu, không dám nhiều lời.

"Nói, cháu đi đâu? Làm gì?" Diệp lão phu nhân tức giận.

"Cháu gái, cháu gái... Cháu gái biết sai rồi."

"Biết sai? Một tiểu thư khuê các không mang theo nha đầu, thật to gan, ra ngoài một mình cháu không sợ gặp kẻ xấu hả? Nói, đi lâu như vậy, rốt cuộc là đi đâu? Làm gì?"

Diệp Di Nguyệt thở phào nhẹ nhõm: "Cháu gái không biết thất lạc nha đầu và bà tử từ khi nào, sau đó lại lạc đường nữa. Cháu gái không đi đâu cả, chỉ đi lại ngắm đèn. Cháu biết đại ca tìm rất lâu, tổ mẫu, cháu sai rồi, cháu gái không nên ham chơi như vậy."

Diệp lão phu nhân dò xét nàng ta: "Chỉ vậy thôi?" Cả một buổi tối, một cô nương mất tích trong khoảng thời gian dài, nếu truyền ra ngoài không biết sẽ thành bộ dáng gì.

"Câu nào của cháu cũng là thật, cháu không dám lừa gạt tổ mẫu." Diệp Di Nguyệt cơ hồ muốn đưa tay thề với trời.

Diệp lão phu nhân yên lặng nhìn nàng nửa ngày, mới nói: "Đứng lên đi."

"Vâng, tổ mẫu."

"Lão phu nhân, Ngũ tiểu thư tới." Diệp Di Nguyệt vừa bò dậy thì có nha đầu nhấc rèm vào bẩm báo, cả người Diệp Di Nguyệt run lên, khẩn lẹ nắm chặt trong tay đứng cạnh Diệp lão phu nhân.

"Kêu nó vào đi."

Nha đầu uốn gối, xoay người ra cửa mời Dung Hoa vào.

Dung Hoa vừa vào liền thấy sắc mặt Diệp Di Nguyệt như gặp kẻ thù đứng cạnh Diệp lão phu nhân, trong lòng liền hiểu mục đích bà ta gọi mình tới đây.

Diệp Cẩm Hoàng đã ra lệnh không được nhắc tới chuyện tối qua, nhưng ngoại trừ ba nha đầu của nàng, bà tử và nha đầu còn lại đều do Lý ma ma an bài, cho nên chuyện này chắc chắn không giấu được Diệp lão phu nhân.

Dung Hoa đi tới, hành lễ: "Tổ mẫu."

"Ừ, đứng lên đi." Diệp lão phu nhân phát tay, trực tiếp hỏi, "Tối qua cháu đi đâu, làm gì?"

Diệp Di Nguyệt khẩn trương nhìn nàng.

"Cũng không phải chuyện gì quan trọng, chỉ là đụng phải Tây Ninh Hầu thế tử." Dung Hoa mỉm cười trả lời.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân lập tức trầm xuống, không vui nói: "Vì người không liên quan, cháu lại để huynh trưởng của mình đợi lâu vậy sao?"

"Hắn bị thương, cho nên mới trì hoãn một chút."

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt càng thêm căng thẳng, thiếu chút đã phát hỏa.

"Được rồi, hai đứa đều về đi, lần sau không được như thế nữa." Diệp lão phu nhân hận Nhan thị, đương nhiên cũng hận Tây Ninh hầu, cho nên chuyện Kiều Vũ Đình bị thương bà ta đương nhiên không quan tâm.

Diệp Di Nguyệt thở phào nhẹ nhõm, cùng Dung Hoa uốn gối cáo từ: "Vâng, tổ mẫu."

Ra ngoài, tới chỗ rẽ, Diệp Di Nguyệt mới quay đầu nhìn Dung Hoa: "Ngũ tỷ tỷ, chỉ cần tỷ không để lộ nửa chữ, muội cũng sẽ giữ kín chuyện này như bưng!"

"Ta không có ý kiến, Diệp Di Nguyệt muốn nói thì cứ nói."

Diệp Di Nguyệt cầu xin: "Ngũ tỷ tỷ, muội sẽ không nói ra ngoài, tỷ cũng đừng nói có được không?"

"Phải xem tâm tình đã."

"Ngũ tỷ tỷ... Cầu xin tỷ..."

"Cầu xin ta có ích lợi gì? Lúc đó đâu phải chỉ có mình ta." Dung Hoa nhìn nàng một cái, rồi mang Túy Đồng rời đi.

Diệp Di Nguyệt trừng mắt nhìn theo bóng lưng của Dung Hoa, hai tay vò nát khăn lụa.

Chờ đi!

Thế tử không thích nàng ấy, còn khen nàng đẹp hơn, ôn nhu hơn.

Có thể tử hờ trợ...

Nội ứng ngoại hợp, nàng chắc chắn sẽ đoạt được hôn sự này.

Nhớ tới Lâm Luật, gương mặt Diệp Di Nguyệt lại đỏ ửng.

.....

"Tiểu thư, sao có buông tha nàng ta vậy chứ? Người là tỷ tỷ của nàng ta, là đích tỷ của nàng ta đấy! Nàng ta sao có thể vô sỉ, vụng trộm với hôn phu của người vậy chứ?" Túy Đồng tức giận, bất bình nói.

"Người cảm thấy Lâm Luật coi trọng nàng ta?" Dung Hoa khẽ cười.

Túy Đồng nghĩ nghĩ, đáp: "Chắc là không, tiểu thư xinh đẹp hơn nàng ta, hơn nữa nếu nô tỳ không nhìn lầm, Lâm thế tử hẳn có ý với Dương tiểu thư, có điều nói tới cùng, tiểu thư dịu dàng khả ái, khiến mọi người yêu mến hơn. Nói không chừng Lâm Luật là kẻ muốn hưởng phúc, đã thích Dương Mộ Tuyết quốc sắc thiên hương kia còn thích thế, Diệp Di Nguyệt tú lệ nhu hòa."

"Lâm Luật muốn từ hôn, Lâm phu nhân cũng không thích ta, nhưng tới hiện tại Lâm gia vẫn chưa nói gì, chứng tỏ Thành Quốc Công không đồng ý. Lâm Luật nhiều lần tìm ta nói chuyện, nhưng ta không chịu gật đầu, tuyên tử sắp tới, hẳn nóng vội cho nên liên lạc lợi dụng Diệp Di Nguyệt, để nàng ta nội ứng ngoại hợp với hắn lui mối hôn sự này." Dung Hoa mỉm cười phân tích.

Đương nhiên, hẳn ta có thể cưới luôn Diệp Di Nguyệt, bởi vì ở triều đại này, tam thê tứ thiếp là chuyện hết sức bình thường. Giữ một thứ nữ cạnh mình cũng không có gì to tát.

"Thật ra tiểu thư cũng có thể mượn cơ hội này để từ hôn mà." Túy Đồng thật sự không thích Lâm Luật, chỉ thầm ước gì hôn sự này mau bị hủy, đáng tiếc chủ tử nhà mình một chút cũng không vội.

"Không gấp, hôn sự cũng sẽ lui thôi." Dung Hoa cười nói, "Hơn nữa, tòa nhà bên kia còn đang tu sửa, phải mất thêm đoạn thời gian chờ."

Tòa nhà kia đã mua năm trước, có điều bắt đầu tu sửa chỉ mới hai ngày.

Hơn nữa, từ hôn chỉ cần chờ tới lúc tuyên tử là được.

Diệp Di Nguyệt thấp thỏm mấy ngày, thấy bên ngoài không có lời đồn gì mới buông lỏng tâm trạng.

Qua tết Nguyên Tiêu, Cẩm Tú son trang cũng chọn ngày khởi công. Quân sự cứ hai ngày đều mang tình hình bên kia tỉ mỉ truyền tới, Dung Hoa yêu cầu sự hoàn mỹ, cho nên tuy không ra ngoài nhưng vẫn bận tới mất tối mày.

Thời gian như trôi đưa, nhোáng cái đã tới tháng ba.

Mùa xuân năm nay đặc biệt náo nhiệt, không chỉ vì kỳ thi mùa xuân ba năm mới tổ chức một lần, mà sau đó là đợt tuyển tú nhiều năm chưa cử hành.

Đầu tháng ba, kỳ thi mùa xuân ba năm mới có một lần bắt đầu.

Trong chín ngày này, một ngày đối với Diệp lão phu nhân dài như một năm, mỗi ngày sớm muộn đều dâng ba nén hương, hy vọng ba tôn tử đều có thể đỗ cao trung.

Diệp Thế Lâm cũng vô cùng sốt ruột, bọn họ đều là nhi tử, ông ta đương nhiên lo lắng.

Diệp Di Châu và Kỳ thị đang bị giam lỏng không cần phải nói.

Kết quả, chỉ có một mình Diệp Cẩm Cần đậu.

Hai người Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc, có lẽ nguyên nhân vì Kỳ thị, trong lòng quá áp lực nên không đỗ cao trung.

Thời điểm nghe tin, Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm đều ngây cả người.

Người đỗ cao trung vốn nên là Diệp Cẩm Hoàng văn chương tốt nhất, sao hiện tại lại đổi thành Diệp Cẩm Cần học văn không mấy xuất sắc chứ?

"Chúc mừng tổ mẫu, chúc mừng đại bá." Diệp Di Nguyệt là người đầu tiên có phản ứng, uốn gối chúc mừng Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm.

"Là hi sự, hi sự, thường! Toàn phủ tất cả mọi người đều được thưởng tiền lương một tháng!" Diệp Thế Lâm hoàn hồn, cao hứng phân phó.

Tuy xếp cuối cùng, nhưng cũng là trúng.

Diệp lão phu nhân cũng định thần lại, cười nói: "A di đà Phật, tổ tông phù hộ." Bà ta chấp tay trước ngực niệm Phật, sau đó nhìn Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc, "Kết quả lần thi này không quan trọng, hai đứa vẫn còn trẻ."

Lần này không được thì còn lần sau.

"Xin ghi nhớ lời tổ mẫu dạy bảo." Bị Diệp Cẩm Cần đứng trên đầu, Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc không nói rõ tư vị trong lòng.

Diệp Di Châu cảm thấy chuyện này như sét đánh giữa trời, ngây ngốc đứng một bên.

Mọi người đều không ngừng chúc mừng Diệp Cẩm Cần.

Buổi tối, cả nhà đều náo nhiệt dùng bữa ở chỗ Diệp lão phu nhân.

"Tổ mẫu, ngày mai cháu muốn đi thăm mẫu thân." Trước khi rời đi, Diệp Di Châu hỏi Diệp lão phu nhân.

Lần này Diệp lão phu nhân cũng không định gây khó xử, liền gật đầu: "Được."

Chờ huynh muội bọn họ đi rồi, Diệp Thế Lâm mới nói chuyện với Diệp lão phu nhân, thật lâu sau mới rời đi.

.....

Hôm sau, vừa thấy Diệp Di Châu vào phòng, Kỳ thị gầy tới da bọc xương, sắc mặt vàng như nền vội bắt tay nâng ta, hỏi: "Châu Nhi, đám tiện nhân kia đầu nói Đại ca và Tam ca con không đậu, nhĩ tử của hồ ly tinh kia lại đỗ cao trung, có phải hay không?" Tội qua bà ta vô tình nghe đám bà tử bàn tán, gấp tới độ cả đêm đều không ngủ được.

"Đúng vậy, mẫu thân." Diệp Di Châu khóc lóc gật đầu.

"Không thể nào, không thể nào!" Kỳ thị buông tay Diệp Di Châu, vút mọi thứ trên bàn xuống đất.

"Là thật."

"Mất ông trời thật sự mù rồi!" Kỳ thị tức giận mắng một câu, sau đó lại duỗi tay nắm tay Diệp Di Châu, nói, "Châu Nhi, nương chỉ có thể trông cậy vào con, con nhất định phải nỗ lực phấn đấu, còn Đại ca và Tam ca của con chỉ đành đợi thêm ba năm vậy."

"Nương, con nhất định sẽ không làm người thất vọng."

.....

Diệp Cẩm Cần đỗ cao trung khiến cả Diệp gia kinh ngạc, mà trong kỳ thi đình, Hoàng Thượng tự mình khâm điểm thám lang hoa - Đồng Trầm Chu làm cả kinh thành đều phải trở mắt, đặc biệt là đám văn nhân danh sĩ. Một thám hoa lang xuất thân từ Đồng gia, đúng là nhờ tổ tiên phù hộ!

Thi đình xong, kỳ tuyển tú cũng vào thời gian chuẩn bị.

Những ngày này Diệp phủ đặc biệt náo nhiệt, ba mươi tháng ba là sinh nhật của Diệp Di Châu, cũng chính là lễ cập lệ. Cập kê là đại sự trong đời của một cô nương, hơn nữa lại là đích trưởng nữ của Diệp phủ, Diệp lão phu nhân đương nhiên coi trọng.

Trước sinh nhật của Diệp Di Châu một ngày, buổi sáng thời điểm thính an, Diệp lão phu nhân giữ Dung Hoa một mình ở lại. Bà ta cho mọi người lưu xuống, chỉ để lại Lý ma ma hầu hạ.

"Ngũ nha đầu." Diệp lão phu nhân vẫy tay, "Nào, tới ngồi cạnh tổ mẫu."

Dung Hoa lập tức tới gần.

Diệp lão phu nhân lên tiếng, ngữ khí sâu xa: "Ngũ nha đầu, cháu là cô nương của Diệp gia, thân là nữ nhi của Diệp gia thì nên vì Diệp gia suy nghĩ. Cháu từ nhỏ đã không có cha, nương lại không ở cạnh, nhớ năm đó lúc cháu trở về còn rất nhỏ, không ngờ hiện tại đã trưởng thành rồi."

Thân là nữ nhi Diệp gia, đương nhiên phải vì phồn vinh của Diệp gia mà cống hiến. Dung Hoa hiểu lời bà ta đang nói, đôi mắt liền buồn xuống: "Đa tạ tổ mẫu, đại bá và đại bá mẫu đã đường dục Dung Hoa."

Diệp lão phu nhân không biết nàng có nghe hiểu hay không, nhưng vẫn tiếp tục: "Phụ thân cháu vừa hiểu thuận lại vừa có tài, nếu nó còn sống, Diệp gia ta chắc chắn sẽ vô cùng rực rỡ, chỉ tiếc là..." Diệp lão phu nhân xoa xoa khóe mắt, "Hiện tại, Diệp gia chỉ trông cậy và các cháu."

"Tổ mẫu, người đừng thương tâm, ba năm sau, Đại ca và Tam ca chắc chắn sẽ đỗ cao trung." Dung Hoa an ủi.

Diệp lão phu nhân im lặng một lúc, nhìn nàng cả nửa ngày mới nói: "Không chỉ là ba vị huynh trưởng của cháu, các tỷ muội cháu cũng phải vậy."

"Ý tổ mẫu là..." Dung Hoa giả bộ nghi hoặc hỏi lại bà ta.

Ngày thường khôn khéo nhưng ngày thời điểm mấu chốt lại không hiểu sao? Diệp lão phu nhân dứt khoát nói thẳng: "Tuyển tú này là một cơ hội, đại bá cháu sẽ để ba cháu vào cung..."

"Tổ mẫu, nhưng cháu đã đính hôn?" Dung Hoa kinh ngạc cắt ngang.

"Việc này cháu cứ yên tâm, Lâm gia sẽ không nói gì cả." Diệp lão phu nhân nói, "Nếu cháu được quý nhân nào nhìn trúng, đó đương nhiên sẽ tốt hơn cửa thân với Lâm gia."

"Cho nên tổ mẫu muốn cháu đi tuyển tú?" Dung Hoa cúi đầu.

Diệp lão phu nhân gật gù: "Đúng vậy, vì thế tín vật của Lâm gia, cháu tạm thời đưa ta bảo quản đi."

Đã kêu mình tham gia tuyển tú, còn muốn giữ cửa thân này với Lâm gia, thật là... Không biết xấu hổ! Trong lòng Dung Hoa cười lạnh, nhưng ngoài mặt vẫn đáp: "Khi đó còn nhỏ quá cháu cũng không biết đã để nó ở đâu, chờ cháu tìm được rồi sẽ đưa cho tổ mẫu."

"Ngoan." Diệp lão phu nhân hài lòng cười, gương mặt thêm vài phần hòa ái.

"Tổ mẫu, lát nữa cháu muốn ra ngoài một chuyến."

"Được, đi đi, nhớ trở về sớm." Diệp lão phu nhân phá lệ hiền lành, lập tức phân phó Lý ma ma đi chuẩn bị xe ngựa.

Trở về Hải Đường uyển, Dung Hoa mới dẫn Túy Đồng và Lưu Tô xuất phủ.

Lên xe ngựa, Dung Hoa nhắm hai mắt lại, nhẹ giọng phân phó: "Đi Thành Quốc Công phủ."

Bạn đầu định 6K view mới đăng, nhưng edit xong lại nhin không được up luôn □□

Chương sau có kịch hay, ai đọc cho tui 1 □ *nhé!!* □□□

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 1 - Chương 68: Rời đi

Vừa nghe nói tới Thành Quốc Công phủ, hai mắt Túy Đồng sáng rực, có điều nàng không nói gì mà xốc màn phân phó xa phu, sau đó mới nhìn Dung Hoa: "Tiểu thư, người..." Thanh âm mang theo vài phần chấm dứt.

"Nên chấm dứt rồi." Dung Hoa híp mắt, nhẹ giọng.

Lâm Luật và Lâm phu nhân không thích nàng, muốn từ hôn, lui không được thì chà đạp nàng, mà Diệp lão phu nhân cùng Diệp Thế Lâm lại trực tiếp bán cô nương trong phủ để đổi lấy vinh hoa phú quý cho Diệp gia.

Hiện tại làm thế nào để đẹp lòng hai bên đây?

Đương nhiên là lui thân, sau đó dọn ra ngoài!

Đây mới là mục đích của nàng!

Nàng vẫn chưa ra tay, chỉ chờ tới tuyển tú. Tuyển tú chính là một cơ hội tốt.

"Hay quá." Túy Đồng vỗ tay, cao hứng nói, "Hôn sự nên lui rồi, Lâm Luật kia một chút cũng chẳng xứng với tiểu thư."

"Thành Quốc Công thế tử, cháu trai của Thái hậu, rể hiền trong mắt bao nhiêu người!" Dung Hoa mỉm cười, hôn sự này được lui, không chỉ có Lâm phu nhân và Lâm Luật cao hứng, quý nữ trong kinh thành chắc chắn sẽ vui mừng.

Lưu Tô ngồi bên cạnh tuy không nói nhiều như cũng khẽ cười.

.....

Lâm phu nhân đang ở phòng nghị sự xử lý công việc trong phủ, nghe nha đầu tới báo nói Ngũ cô nương Diệp gia cầu kiến, bà ta sững sờ, còn tưởng bản thân nghe lầm, hỏi lại: "Ai tới?"

"Ngũ cô nương Diệp gia." Nha đầu bẩm báo lần nữa.

"Nàng ta có nói gì không?" Lâm phu nhân nhíu mày, hỏi.

"Dạ không, chỉ nói là có chuyện quan trọng muốn nói với phu nhân." Nha đầu cung kính nói, "Ngũ cô nương nói sẽ giúp người thực hiện tâm nguyện trong nhiều năm qua."

"Ấn nói không đầu không đuôi, người đi nói với nàng ta, kêu nàng ta chờ một chút, ta bận rộn xong sẽ qua tìm nàng ta nói chuyện." Tâm nguyện của bà nhiều năm qua? Khẩu khí thật lớn! Lần này tới làm khách lại không gửi thiệp, đúng là không có quy củ! Lâm phu nhân xua tay nói.

"Vâng, phu nhân." Nha đầu uốn gối, xoay người ra ngoài.

"Chờ một chút." Lâm phu nhân thay đổi chủ ý, "Mời nàng ta tới phòng khách, hầu hạ dâng hoàng."

"Vâng."

Lâm phu nhân phân phó mời người tới phòng khách, nhưng bà ta vẫn tiếp tục công việc với quản sự và nhóm bà tử. Bọn họ đều là người của bà ta, sắc mặt đều không thay đổi, làm như mọi chuyện chưa từng xảy ra mà tiếp tục.

Mãi tới một canh giờ sau, công việc mới hoàn thành.

Lâm phu nhân xoa xoa thái dương, được nha đầu diu khỏi phòng nghị sự, hỏi: "Người đâu?" Người ở đây đương nhiên là hỏi Dung Hoa.

"Còn chờ ở phòng khách." Nha đầu bẩm báo.

Đúng là một đứa trầm ổn, chờ lâu như vậy vẫn còn ngồi chờ.

Lâm phu nhân nâng bước tới phòng khách.

Nha đầu đã dâng trà, điểm tâm được mang lên cũng không ít. Dung Hoa nhàn nhã uống trà, dùng điểm tâm, một chút giận dữ, quần bách, sợ hãi cũng không có. Thấy Lâm phu nhân vào, nàng mới gác chén trà xuống, đứng lên: "Gặp qua phu nhân, xin thỉnh an phu nhân."

"Mau đứng lên." Lâm phu nhân tươi cười nâng tay, sau đó vào chủ vị ngồi xuống, nói, "Con cũng mau ngồi đi."

Sau đó, bà ta lại phân phó nha đầu dâng trà và điểm tâm lần nữa.

Lâm phu nhân uống ngụm trà nhuận họng, sau đó mới nhìn Dung Hoa, nói: "Ta bận rộn quá, để con đợi lâu rồi."

"Phu nhân quá lời." Dung Hoa mỉm cười, "Là Dung Hoa mạo muội tới cửa, quấy rầy phu nhân."

"Nào có chứ? Con đó, nên thường xuyên tới đây chơi, tuổi tác xấp xỉ Nhược Nhi, sau này còn..." Lâm phu nhân nhìn nàng, cười ha hả, bộ dáng mẹ chồng tương lai hòa ái.

Công phu diễn kịch còn tinh vi hơn tuồng hát mà! Dung Hoa khẽ cười: "Phu nhân hậu ái." Nói xong, nàng lại nâng ly trà uống một ngụm.

"Ta đương nhiên phải thương con chứ. Đứng rồi, con nói có chuyện muốn nói với ta sao?"

"Vâng." Dung Hoa tháo túi tiền trên người xuống, từ trong lấy ra một miếng ngọc bội đặt lên bàn.

Ngọc bội màu trắng tinh khiết, xung quanh đều trơn bóng, vừa nhìn liền biết là đồ tốt.

Lâm phu nhân không khỏi căng thẳng, nhưng sắc mặt vẫn bình tĩnh nhìn Dung Hoa, phát tay ý bảo tất cả lui xuống, chỉ chừa lại vài tâm phúc bên cạnh.

"Ngũ cô nương, con đây là..." Lâm phu nhân nghi hoặc nhìn nàng, trong lòng cười lạnh.

Lấy tin vật ra... Là không muốn tham tuyền sao?

Diệp lão phu nhân đã nói bóng nói gió với bà, Diệp gia sẽ đưa Ngũ cô nương đi tham tuyển. Bà đương nhiên ước còn không được, lập tức tỏ vẻ ủng hộ quyết định của Diệp gia.

Mắt thấy tuyển tú không còn mấy ngày nữa, nha đầu này lại không lý do chạy tới đây, còn lấy tin vật ra, là nàng ta không muốn tiến cung, nên mới cầm tin vật tới đây, kêu Lâm gia cưới nàng vào cửa sao?

Cũng đúng, tuyển tú, vào cung làm nương nương, chẳng qua là một tiểu thiếp. Phàm là người thật lòng đều không muốn đưa nữ nhi vào cung. Tuy có thêm mấy vị hoàng tử cùng Chiêu Vương, nhưng dựa vào gia thế của nàng, mấy vị hoàng tử và Chiêu vương gia sẽ coi trọng sao? Chọn về làm chính phi?

Nếu coi trọng nhan sắc này, vậy cùng lắm chỉ là trắc phi hoặc thiếp thất.

Quốc Công phủ tuy không huy hoàng tráng lệ như hoàng gia, nhưng cũng là hoa đoàn cảm thốc.

Càng quan trọng hơn là, vào Lâm phủ chính là làm chính thê.

Rốt cuộc nữ nhi do chính tay Diệp Thế Hiền dạy dỗ vẫn có ngạo khí hơn các vị trưởng bối của Diệp gia.

Nhưng nàng ta không đủ làm con dâu của bà!

"Phu nhân chắc nhận ra miếng ngọc bội này, đúng không?" Dung Hoa mỉm cười, lại đặt canh thiếp lên bàn, tiếp tục, "Dung Hoa tự biết thân phận thấp kém, không xứng với thân phận tôn quý của thế tử, phu nhân cũng không thích Dung Hoa, nếu đã thế..."

Dung Hoa dừng một chút, đẩy ngọc bội và canh thiếp tới trước mặt Lâm phu nhân, khẽ cười: "Hôm nay ta tới là để từ hôn!"

Lâm phu nhân cho rằng bản thân đã đoán được ý đồ của nàng, cho nên bình thản cầm ly trà uống, nghe vậy, thiếu chút nữa đã bị sặc.

Nha đầu bên cạnh vội tiếp lấy ly trà, vỗ lưng giúp bà ta nhuận khí.

Lâm phu nhân dùng khăn che miệng ho khan mấy tiếng, lúc này mới hoàn hồn, nhìn Dung Hoa, hỏi: "Con nói cái gì? Từ hôn?"

Bà vẫn muốn lui mối hôn sự này, nhưng nghe nha đầu này tự mình tới cửa nói thế, một chút cũng không tin. Chẳng lẽ nàng muốn lạt mềm buộc chặt sao?

"Lâm phu nhân không tin Dung Hoa ư?" Dung Hoa nhướn mày, hỏi.

"Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, Ngũ cô nương không đầu không đuôi cầm tin vật tới đây từ hôn? Ngươi là muốn chơi Lâm gia chúng ta hả? Hay là không coi Lâm gia ta vào mắt?" Lâm phu nhân nghiêm mặt, vẻ từ ái vừa rồi đã coi bỏ sạch sẽ.

"Người sáng mắt không nói tiếng lóng, đây không phải tâm nguyện nhiều năm qua của phu nhân hay sao? Ta thật sự tới đây từ hôn, tin vật và canh thiếp của thế tử ta cũng cố ý mang tới, phu nhân chỉ cần trả tin vật và thiếp canh của ta cho ta, cửa thân này sẽ lập tức hủy bỏ." Dung Hoa khẽ cười, nói, "Lui thân, Lâm thế tử có thể tự tìm hoa mỹ quyến cho mình, phu nhân cũng có thể tìm được người con dâu ôn nhu đoan trang hào phóng."

"Hôn nhân đại sự không phải trò đùa, chuyện từ hôn chẳng lẽ tới phiên một cô nương nói ra hay sao?" Lâm phu nhân chỉ cảm thấy nàng không muốn tiến cung, cho nên lấy lui làm tiến, bởi vì Diệp gia nàng không có người nương tựa, cho nên chỉ đành tự mình mang tin vật và canh thiếp tới cửa!

"Ta đã ở đây, phu nhân chẳng lẽ còn không tin sao? Đồ cũng mang tới, phu nhân chỉ cần nhận lấy, sau đó trả đồ của ta cho ta, hôn sự này sẽ lui ngay lập tức." Dung Hoa nói, "Hôn nhân đại sự phải theo lệnh cha mẹ lời người mai mối, nhưng ta không cha không mẹ, không ai có thể vì ta làm chủ, cho nên hôn sự này sẽ do ta tự định đoạt."

Huống hồ, nàng không muốn lấy chồng!

Lâm phu nhân vẫn nghi ngờ.

"Lần này ta thật lòng tới từ hôn, phu nhân lại do dự là vì không thể xử lý ta sáng khoái như năm trước sao? Hay bởi vì phu nhân muốn cưới một cô nương khác trong Diệp phủ?" Dung Hoa châm biếm hỏi. Diệp gia muốn tỷ muội các nàng vào cung tuyển tú, nhưng hôn sự bên này chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Nàng sao có thể bình an trở về? Đây vẫn là một bí mật. Bạch Lâm kia một chữ cũng không nói, không biết nàng biết ít hay nhiều.

Lâm phu nhân đột nhiên cảm thấy bất an.

Nhưng từng lời nàng nói đều có đạo lý.

Thời điểm đánh tiếng, Diệp lão phu nhân chỉ nói sẽ đưa Ngũ cô nương vào cung, đối với hôn sự của hai nhà làm cho hàm hàm hồ hồ, bà ta cũng không nói sẽ xử lý hôn sự của Diệp gia và Lâm gia thế nào.

Diệp lão phu nhân không nói, bà cũng không để trong lòng.

Nếu đã định đưa Ngũ cô nương vào cung, chẳng lẽ tới lúc đó Lâm gia sẽ đem một cô nương khác gả vào Lâm gia sao?

Đừng mơ tưởng!

Có điều, nha đầu này... Lâm phu nhân lạnh lùng đánh giá một phen, ánh mắt bình tĩnh, sắc mặt ổn trọng, nửa điểm khác thường cũng không có.

Nhưng, chuyện từ hôn do một tiểu cô nương nói sao? Một cô nương đứng ra nói bản thân tự làm chủ thì làm chủ sao? Lâm phu nhân tuy rất muốn trực tiếp đồng ý, nhưng trong lòng vẫn có một tia do dự, chỉ nói: "Diệp gia các người muốn từ hôn ta đương nhiên không ngăn cản, nhưng chuyện này không nhỏ, người vẫn là trở về mời trưởng bối tới đây nói chuyện đi. Lời này ta coi như chưa từng nghe qua, Ngũ cô nương về đi."

Dung Hoa khẽ cười: "Lâm phu nhân, chỉ sợ trưởng bối của ta không được như người mong muốn. Ta đã có thể tới đây, vậy chuyện này do ta làm chủ, phu nhân chẳng lẽ không muốn thực hiện tâm nguyện bao nhiêu năm qua của mình hay sao?"

Lâm phu nhân nhất thời không biết nói thế nào.

Nàng nói đúng, cửa thân này với Diệp gia là một đường tốt, sao có thể lui?

Dung Hoa không nói chuyện, chỉ ngồi chờ bà ta quyết định.

Lâm phu nhân uống một ngụm trà, sắc mặt bình tĩnh không chút gợn sóng. Trầm mặc một lúc, bà ta mới gác ly trà xuống, duỗi tay cảm lấy ngọc bội và canh thiếp của nhi tử để trên bàn đưa cho ma ma tâm phúc, nói: "Người cất hai thứ này lại, sau đó đem tín vật và canh thiếp của Ngũ tiểu thư mang tới đây."

Đừng có trách bà lợi dụng và khi dễ một tiểu cô nương, đây là tự Diệp Dung Hoa tìm tới cửa!

Tín vật, thiếp canh đã ở đây, đến lúc đó xem Diệp gia còn nói thế nào?

Đến lúc cần thiết, Lâm phủ bọn họ có thể nói năm đó tất cả chỉ là một câu nói đùa của Quốc Công gia và Diệp Thế Hiền, không có tín vật, không có thiếp canh, không gì có thể chứng minh chuyện này.

"Phu nhân anh minh." Dung Hoa mỉm cười.

"Sau này người đừng hối hận, đây là tự người quyết định, từ nay về sau người và Luật Nhi không còn liên quan gì cả."

"Đương nhiên."

Ma ma kia đã lấy đồ trở về, đưa một chiếc gỗ tráp mạ vàng nhỏ cho Lâm phu nhân, bà ta mở ra, gật đầu: "Ừ, không sai, đưa cho Ngũ cô nương đi."

Ma ma kia cung kính đưa cho Dung Hoa. Túy Đồng nhận lấy, mở ra đưa cho nàng xem.

Miếng phi thủy xanh biếc, điêu khắc tinh xảo, ở giữa còn ẩn ẩn nhìn thấy một chữ "Dung". Dung Hoa lại mở canh thiếp ra nhìn, sau đó kêu Túy Đồng thu lại, đứng lên: "Nếu đã như vậy, Dung Hoa không quấy rầy phu nhân nữa."

"Người tiễn Ngũ tiểu thư đi." Lâm phu nhân cũng không có ý giữ lại, lập tức phân phó nha đầu bên cạnh tiễn nàng ra ngoài.

"Nha đầu này... Ma ma, sao ta không hiểu gì cả vậy? Chẳng lẽ nó thật sự muốn tiến cung sao?" Chẳng lẽ bản thân đánh giá nàng quá cao sao?

"Nô tỳ cũng không rõ Ngũ cô nương đang nghĩ cái gì." Ma ma lắc đầu, sau đó lại cười nói, "Có điều, tâm sự nhiều năm của phu nhân cuối cùng cũng có thể buông xuống."

Lâm phu nhân đứng dậy, khẽ cười.

Đúng vậy, hôn sự cuối cùng cũng hủy bỏ, cục đá trong lòng rốt cuộc cũng buông xuống.

.....

"Chúc mừng tiểu thư." Vừa lên xe, Túy Đồng liền vui vẻ nói.

"Ừ, quả thật rất cao hứng, đi, chúng ta tới Nhất Phẩm Cư dùng cơm trưa!" Khóe miệng Dung Hoa khẽ nhếch.

Chương quây Nhất Phẩm Cư biết Dung Hoa là chủ nhân, cho nên tự mình dẫn ba người nàng tới thủy đình. Thủy đình tên như ý nghĩa, là một tòa kiến trúc được xây giữa hồ, có hành lang chín khúc nối hai bên. Hiện tại là mùa xuân, ánh nắng vô cùng rực rỡ, gió nhẹ thổi qua, đẹp như tranh vẽ.

Dùng cơm xong, Dung Hoa nghỉ trưa thêm nửa canh giờ mới dẫn Túy Đồng và Lưu Tô đứng dậy, chuẩn bị hồi phủ.

"Ngũ cô nương?" Đi qua hành lang gấp khúc chín khúc, xuyên qua cửa ánh trăng, thời điểm đi ngang hoa viên, Thất hoàng tử trùng hợp đi tới.

"Tham kiến Thất hoàng tử." Dung Hoa vội hành lễ.

"Miễn lễ." Thất hoàng tử tươi cười, đưa mắt nhìn ra sau: "Ngũ cô nương một mình tới đây sao?"

"Nghe nói Nhất Phẩm Cư cảnh sắc thanh tao nhã nhặn, món ăn độc đáo, cho nên mới tới xem." Dung Hoa cười trả lời.

"Ngũ cô nương từ thủy đình tới sao?"

Tại thủy đình, xuân có thể thưởng liễu, hè có thể hóng mát, thu tới ngắm trăng, đông thưởng tuyết, bốn mùa đều có cảnh sắc riêng, có điều... Thủy đình không cho người ngoài vào, từ lúc khai trương tới giờ chỉ mở ba lần.

"Đúng vậy." Dung Hoa gật đầu, không nhiều lời đáp.

"Nghe nói phong cảnh bên kia rất đẹp, Ngũ tiểu thư có thể thưởng ngoạn ở đó, vận khí thật tốt." Ánh mắt Thất hoàng tử mang vẻ sâu xa.

Dung Hoa khẽ cười, uốn gối: "Điện hạ cứ tự nhiên, tiểu nữ xin cáo từ trước."

"Ừ." Thất hoàng tử gật đầu.

Dung Hoa liền dẫn theo Túy Đồng và Lưu Tô rời đi.

Thất hoàng tử nhìn theo bóng lưng Dung Hoa một lúc thật lâu, sau đó xoay người, đi về phía trước vài bước, mở miệng phân phó sai vặt bên cạnh: "Đi điều tra xem, Ngũ cô nương Diệp gia này có quan hệ gì với Nhất Phẩm Cư hay không."

.....

Tâm nguyện nhiều năm cũng được giải quyết, tâm tình Lâm phu nhân đặc biệt tốt, buổi chiều liền tự mình xuống bếp làm đồ ăn cho Thành Quốc Công và huynh muội Lâm Luật.

"Mẫu thân, thật sao?" Thành Quốc Công chưa trở về, Lâm phu nhân đã nói với Lâm Luật.

"Đương nhiên là thật, nha đầu kia tự mình mang tín vật và canh thiếp tới đây." Lâm phu nhân gật đầu, nghĩ lại chuyện buổi sáng, bà ta không khỏi chế nhạo một tiếng, "Cũng không biết Diệp gia giáo dưỡng thế nào, một tiểu thư khuê các lại không biết xấu hổ mà tới cửa từ hôn."

"May mà hôn sự đã lui, nếu không thật sự ủy khuất cho ca ca." Lâm Nhượng nói.

"Được rồi, hiện giờ không còn gì phải lo lắng nữa, nương sẽ lựa chọn cẩn thận, nhất định sẽ tìm cho con một cô nương tốt." Lâm phu nhân ôn nhu nhìn Lâm Luật.

"Mẫu thân..."

"Ca ca có gì phải xấu hổ chứ?" Lâm Nhượng nháy mắt với hắn, sau đó tươi cười ôm cánh tay của Lâm phu nhân, "Mẫu thân, cần gì phải tìm chứ? Không phải đã có sẵn rồi sao? Mộ Tuyết là thanh mai trúc mã của ca ca, dung mạo lại vô cùng xinh đẹp, tính tình nhân nhã, chúng ta đều rất thích nàng ấy, cho nên nàng ấy chính là người thích hợp nhất."

"Không được!" Lâm phu nhân lập tức phản bác, nhìn về mặt chờ đợi của Lâm Luật, bà ta liền dùng ngữ khí sâu xa nói, "Nàng ấy là con dâu Hoàng hậu nương nương nhìn trúng, hai đứa nói chuyện phải chú ý một chút, đừng có nhắc gì tới thanh mai trúc mã, nếu truyền tới tai Hoàng hậu thì sẽ không tốt."

Vị trí trừ quân dù chưa định nhưng Tứ hoàng tử là đích tử, là bảo bối trong lòng Hoàng hậu!

Đánh vào mặt Hoàng hậu như thế, ai dám?

Tuy Lâm gia là mẫu tộc của Thái hậu, nhưng đương nhiên cũng không dám.

"Mẫu thân, con..." Lâm Luật sốt ruột.

"Được rồi, đừng nhắc nữa."

Trừ phi Hoàng hậu, Hoàng Thượng hoặc Tứ hoàng tử thay đổi chủ yếu, lần này Dương Mộ Tuyết tham gia tuyển tú chắc chắn sẽ trúng.

"Sao lại tức giận như vậy?" Thành Quốc Công tươi cười đi vào, hỏi.

"Không có gì hết." Lâm phu nhân vội đứng lên.

Lâm Luật và Lâm Nhượng cũng đứng dậy.

Lâm phu nhân sợ nhắc tới chủ đề này, nhi tử và nhi nữ lại nhắc tới Dương Mộ Tuyết chọc Thành Quốc Công tức giận, cho nên thời điểm ăn cơm, bà ta không nhắc tới chuyện Diệp gia từ hôn, mãi tới khi dùng xong, Lâm Luật và Lâm Nhượng rời đi, bà ta mới nhắc tới chuyện này.

"Cái gì?" Thành Quốc Công gác ly trà trong tay xuống, sắc mặt âm trầm nhìn Lâm phu nhân.

Nụ cười trên gương mặt Lâm phu nhân cứng lại: "Quốc Công gia..."

"Ai cho nàng từ hôn? Ai kêu nàng làm như thế? Ngày mai tự mình đi lấy tín vật và canh thiếp về đây cho ta." Thành Quốc Công tức giận.

Lâm phu nhân nuốt một ngụm nước bọt, ôn nhu nói: "Quốc Công gia, ngài nghe thiếp nói hết đi. Đây là Diệp gia tự mình lui thân, là ý của Ngũ cô nương, nàng ấy không muốn gả tới Lâm gia chúng ta."

"Một tiểu cô nương như nàng ấy thì biết cái gì? Nàng ấy không hiểu chuyện, nàng lại ồn ào hùa theo sao?"

"Quốc Công gia, đây không phải ý của chúng ta, là tự nàng tới lui thân mà." Lâm phu nhân nói, "Quốc công gia không cần phải cảm thấy có lỗi với Diệp Thế Hiền, đây là ý của nữ nhi ông ấy, đúng lúc chúng ta có thể giúp Luật Nhi tìm một người môn đăng hộ đối."

"Lời ta nói nàng không nghe thấy sao? Ngày mai tự mình tới Diệp gia giải quyết chuyện này đi!" Thành Quốc Công cả giận quát.

"Quốc Công gia, thiếp không hiểu. Ngay từ đầu thiếp muốn lui thân, ngài không cho, được, vậy thì không lui, thiếp nghĩ tới lúc cưới về từ từ dạy dỗ là được! Nhưng hiện tại là nha đầu chết tiệt kia tự mình không muốn, chính nàng ta chạy tới cửa từ hôn, chẳng lẽ chúng ta còn phải xuống nước rước nàng ta vào nhà sao?"

"Nếu ngày mai tới Diệp gia không giải quyết được chuyện này, vậy nàng tự mình cầu xin con bé, cầu nó gả cho nhi tử đi!"

"Không thể nào!" Còn đi cầu xin? Tuyệt đối không có khả năng! Lâm phu nhân nói, "Dù sao hôn sự cũng đã hủy bỏ, là tự nàng ta lên tiếng, chuyện này từ nay không liên quan tới Lâm gia nữa!"

Thấy sắc mặt Thành Quốc Công tối sầm, Lâm phu nhân cố nhẹ giọng nói: "Quốc Công gia, thiếp là vì suy nghĩ cho Lâm gia. Thái hậu nương nương dù sao cũng không phải thân mẫu của Hoàng Thượng, hiện tại Thái hậu còn, Lâm gia mới có vài phần thể diện, nhưng tương lai thì sao? Luật Nhi không có huynh đệ giúp đỡ, bên cạnh chỉ có một muội muội, nếu chúng ta tìm một mối hôn sự môn đăng hộ đối, tương lai chắc chắn sẽ giúp được nó ít nhiều."

"Nó nhất định phải cưới Ngũ cô nương." Thành Quốc Công vẫn kiên trì, trước sau không đổi ý.

"Quốc Công gia, ngài đừng niệm chút giao tình với phụ thân nàng ta nữa, là tự nha đầu đó không muốn mà!"

Thành Quốc Công nhìn bà ta, nói: "Một khi đã như vậy, ta tự mình tới Diệp phủ, nàng đưa tín vật và canh thiếp ra đây."

"Quốc Công gia, sao ngài lại nhần tâm với Luật Nhi như vậy? Nha đầu kia ngoại trừ khuôn mặt, những điểm khác nào xứng với Luật Nhi? Còn gia thế Diệp gia nữa, tuy là dòng dõi thư hương nhưng nhiều năm nay đã xuống dốc, nếu Diệp Thế Hiền vẫn còn, vậy thì tốt! Hiện tại, tuy huynh trưởng vừa qua Nhị phòng của nha đầu kia đồ cao trung, nhưng tiền sĩ đồ đậu rất nhiều, sau này còn có măng mọc, một mình Diệp Cẩm Căn hẳn có thể làm được gì! Gia đình như vậy, đừng nói tới chuyện giúp đỡ Luật Nhi, có thể không trở thành gánh nặng cho nó thiếp đã A di đà Phật! Hôn sự này tính đi tính lại không có chỗ nào tốt hết, Quốc Công gia niệm giao tình với Diệp Thế Hiền năm đó, nhưng, đây là quyết định của nha đầu kia, Diệp Thế Hiền sẽ không trách ngài."

"Đi lấy đồ lại đây, ngày mai ta đi gặp Diệp Thế Lâm."

"Diệp gia muốn đưa nó vào cung, ngài đi cũng vô dụng thôi."

Ánh mắt Thành Quốc Công đột nhiên lạnh đi: "Người Diệp gia nói gì với nàng?"

"Là Ngũ cô nương hôm nay lỡ miệng nói thế." Lâm phu nhân đương nhiên không để lộ bất cứ chi tiết gì, cho nên hiện tại đem mọi trách nhiệm đẩy lên người Dung Hoa.

Thành Quốc Công liền quát: "Đi lấy tín vật và canh thiếp lại đây."

Lâm phu nhân bị dọa cho hoảng sợ, nhưng bên ngoài vẫn kiên quyết nói: "Thiếp sẽ không lấy. Hôn sự đã lui, thiếp sẽ không đồng ý chuyện đi kết thân lại, hầu gia nếu không màng sống chết của nhi tử, một mực muốn cưới nha đầu kia vào phủ, thiếp đây chết cho ngài xem!"

"Việc này nếu không xử lý tốt, vạn nhất nàng ấy..." Sắc mặt Thành Quốc Công âm trầm, dùng một lát mới tiếp tục, "Nếu không cưới được đưa con dâu này, tới lúc đó ta sẽ để nàng đi tìm đường chết!"

Nói xong, ông vung tay áo ra ngoài.

Xử lý tốt, hôn sự của hai nhà đương nhiên vẫn tiếp tục.

Tới cửa, Thành Quốc Công dừng bước, quay đầu nói: "Ta đã nói với nàng, sau khi nàng ấy vào cửa, muốn thế nào ta sẽ không quản, nhưng nàng ấy nhất định phải qua cửa Lâm gia. Bên phía Diệp Thế Lâm ta tự mình đi nói chuyện, ngày mai nàng tự mình tới Diệp phủ, lấy lại tín vật và canh thiếp về đây, còn nữa... Nàng ấy là con dâu của Lâm gia, kêu bọn họ giải quyết cho tốt, miễn cho cái tội khi quân rơi xuống đầu!"

Nói xong, Thành Quốc Công xốc rèm ra ngoài.

Lâm phu nhân ngơ ngác, nửa ngày sau mới hoàn hồn, khóc lóc: "Rốt cuộc ta đã tạo nghiệp gì chứ? Nha đầu kia có gì tốt đẹp? Sao Quốc Công gia lại cố chấp cưới nàng ta làm con dâu thế? Con của ta sao mệnh lại khổ như vậy? Phu thê nhiều năm, ngài lại vì một nha đầu chết tiết mà kêu ta đi chết hay sao?"

Ma ma tâm phúc không dám nghị luận về Quốc Công gia, chỉ nói: "Phu nhân, có phải Quốc Công gia có mục đích nào khác không?"

"Có mục đích gì chứ? Còn không phải sợ thế nhân nói Lâm gia chúng ta thất tín bội nghĩa, khi dễ một nữ tử yếu đuối đáng thương sao?" Lâm phu nhân hừ một tiếng, "Nhưng hôm nay rõ ràng là Diệp gia tới từ hôn, cùng chúng ta có liên quan gì chứ? Nếu thế nhân có muốn nói thì cũng nên nói Diệp Dung Hoa kia có mặt không trông mới đúng!"

"Nhưng Quốc Công gia đã nói như vậy, phu nhân định ngày mai sẽ làm sao đây?" Ngày mai còn là lễ cập kê của Tứ tiểu thư Diệp gia nữa.

"Đi, đương nhiên phải đi." Lâm phu nhân tức giận, "Ngay cả lời kêu ta đi chết cũng nói ra được, dù thế nào cũng phải đi một chuyến."

.....

Hôm sau, thời tiết đặc biệt tốt, cảnh xuân sáng lạn, vạn dặm không mây.

Trên dưới Diệp phủ đều bận rộn.

Hôm nay là lễ cập kê của Diệp Di Châu, Diệp lão phu nhân phá lệ thả Kỳ thị ra, dù sao đây cũng là lễ cập kê của nữ nhi thân sinh, Kỳ thị sao có thể không xuất hiện? Lễ cập kê là đại sự trong đời của một cô nương, người làm mẫu thân trừ phi bệnh tới hơi thở thoi thóp không xuống giường được mới không tham gia, hơn nữa Diệp Di Châu sắp phải tuyển tú, Diệp lão phu nhân cũng nể mặt đứa cháu gái này mà cho Kỳ thị vài phần thể diện.

Tán giả là Kiều Vũ Tú, hữu ti là Diệp Di Nguyệt, khách quý chính là Thành Quốc Công phu nhân.

Bằng hữu đều tới đúng hẹn, lễ cập kê diễn ra ở Minh Nguyệt các của Diệp phủ, Kỳ thị và Diệp lão phu nhân tươi cười nói chuyện cùng mọi người.

Chờ Lâm phu nhân tới, giờ lành cũng vừa tới, lễ cập kê bắt đầu cử hành.

Lễ thành, Diệp Thế Lâm vội rời khỏi nội viện, Diệp lão phu nhân cũng quan tâm kêu người dìu Kỳ thị về phòng nghỉ ngơi. Mọi người thấy Kỳ thị ốm yếu, phần son không át được vẻ mặt tiêu tụy, cho nên không hề hoài nghi.

Ăn cơm trưa xong, Lâm phu nhân mới nói chuyện cùng Diệp lão phu nhân.

"Ta có mấy lời muốn nói với lão phu nhân, các vị mong thứ lỗi." Lâm phu nhân xin lỗi các phu nhân xung quanh.

"Phu nhân quá lời." Mọi người vội nói.

"Hôm nay cảm ơn phu nhân rất nhiều." Diệp lão phu nhân cảm tạ một câu, cười mời Kỳ thị phu nhân giúp đỡ tiếp đón khách khứa, sau đó đứng dậy mời Lâm phu nhân sang phòng bên cạnh.

"Ngũ cô nương cũng cùng đi đi." Lâm phu nhân nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa sững sốt giây lát, nhìn bà ta, gật đầu một cái: "Được."

Diệp Di Nguyệt liếc xéo Dung Hoa.

Dung Hoa không thèm để ý, chỉ lẳng lặng đi sau bọn họ.

Chờ nha đầu dâng trà cùng điểm tâm lên xong, Diệp lão phu nhân mới phát tay cho tất cả lui xuống, chỉ giữ lại mấy tâm phúc bên người hầu hạ.

Diệp lão phu nhân mời Lâm phu nhân uống trà, sau đó nghi hoặc hỏi: "Không biết phu nhân có lời gì muốn nói với lão thân vậy?" Nếu đã kêu Ngũ nha đầu cùng tới, chuyện này đương nhiên liên quan tới hôn sự của hai nhà.

Lâm phu nhân buông ly trà, dùng khăn xoa khóe miệng, nói: "Việc này à, có chút liên quan tới Ngũ cô nương. Hôm qua nàng ấy tới Quốc Công phủ."

Diệp lão phu nhân nhíu mày, đưa mắt nhìn Dung Hoa, sau đó lại nhìn Lâm phu nhân, nói: "Đề phu nhân chê cười, là nha đầu này không hiểu chuyện."

Dung Hoa bình tĩnh ngồi xuống cạnh Diệp lão phu nhân, âm thầm nhìn Lâm phu nhân, suy nghĩ mục đích bà ta tới đây. Chẳng lẽ muốn đổi ý sao?

Lâm phu nhân mang vẻ mặt tự trách, xin lỗi lão phu nhân: "Cũng là ta nhất thời tức giận nên mới xúc động đồng ý thỉnh cầu của Ngũ cô nương."

"Nha đầu này... Nha đầu này có nói gì không phải thì đều do lão thân dạy dỗ không tốt, còn thỉnh phu nhân thứ lỗi."

"Ngũ cô nương cảm tin vật và canh thiếp tới từ hôn, ta thật sự... Nói tới cùng thì cũng do ta không phải, ta không nên so đo với một tiểu cô nương, càng

không nên cùng nàng nói chuyện hôn sự. Hôm nay ta tới đây cũng là vì muốn nói lời xin lỗi với lão phu nhân." Nói xong, bà ta đứng dậy hành lễ một cái.

"Phu nhân không được." Diệp lão phu nhân vội đứng dậy đỡ bà ta, hỏi, "Phu nhân, ý của người là hôm qua Ngũ nha đầu tới Quốc Công phủ từ hôn?"

Hon nữa, hôn sự đã bị hủy bỏ?

Diệp lão phu nhân chỉ nghĩ bản thân nghe nhầm, ánh mắt lảng lảng nhìn Lâm phu nhân.

"Đều do ta." Lâm phu nhân tự trách một câu, sau đó lại nhìn Dung hoa, nói, "Hôm qua coi như là một trò đùa, cửa thân này chúng ta không lui."

"Sao lại là trò đùa?" Dung Hoa ngẩng đầu nhìn bà ta, nói "Phu nhân, sao có thể nói đây là trò đùa chứ? Hôm qua phu nhân nói thế nào? Nói ta sau này đừng hối hận, có hối hận cũng vô dụng, không ngờ chỉ mới một ngày, phu nhân lại tự thay đổi chủ ý!"

"Lúc đó cũng do ta bị con chọc tức."

"Vậy sao?" Dung Hoa cười trào phúng, nếu đã đổi ý, vậy chắc cũng mang theo tín vật và canh thiệp của Lâm Luật tới đây sao?

"Nghiep churong!" Diệp lão phu nhân hoàn hồn, giận dữ nhìn Dung Hoa, "Một tiểu thư khuê các lại tự mình chạy tới Quốc Công phủ từ hôn, còn ra thể thống gì? Người còn nói đạo lý, còn không xin lỗi Lâm phu nhân? Quy củ lễ nghi người học ở đâu vậy? Diệp gia ta dạy dỗ người thế nào?"

Dung Hoa quay đầu nhìn Diệp lão phu nhân, bình tĩnh nói: "Ta không chỉ muốn hủy hôn sự này, hon nữa, tuyền tú ta cũng sẽ không đi!"

"Người... Đồ bất hiếu!" Diệp lão phu nhân giận tím mặt.

"Lễ nghi quy củ? Ta rõ ràng đã đính hôn, nhưng tổ mẫu lại muốn đưa ta vào cung tuyền tú, đây là lễ nghi quy củ gì hả?" Dung Hoa châm biếm mấy câu, sau đó quay đầu nhìn Lâm phu nhân, "Còn Lâm phu nhân bà, ban đầu thì đem bán ta cho người khác nhưng không thành, lần này lại tới đây nói chuyện, bà vốn ghét ta tới tận xương tủy, từ hôn không phải hợp ý bà sao? Cửa Lâm gia này, kêu ta vào, ta còn ngại bẩn chân đấy!"

"Phân, phân rồi!" Diệp lão phu nhân đập bàn, lớn tiếng nói, "Sao người có thể nói chuyện với trưởng bối và khách quý thế hả? Hôn nhân đại sự xưa nay theo lệnh của cha mẹ lời người mai mối, một tiểu cô nương như người lại chạy tới nhà người khác từ hôn, người còn dám nói đạo lý? Còn không mau xin lỗi Lâm phu nhân?"

Dung Hoa ngồi thẳng người, không sợ nhìn hai người trước mặt.

"Phân, phân thật rồi, làm chuyện sai, người còn không biết nhận lỗi? Hôm nay ta sẽ đánh..." Diệp lão phu nhân nhìn về mặt lạnh lùng của Lưu Tô đứng sau Dung Hoa, tay cầm chạt ly trà, đem lời vừa nói sửa lại, "Nghiệt nữ này, người cắt cho ta, hiện tại cắt khỏi Diệp gia cho ta, ta coi như chưa từng nuôi dưỡng một người như người!"

Nghe vậy, Dung Hoa liền đứng lên, hành đại lễ với Diệp lão phu nhân: "Nếu đã vậy, cháu gái xin bái biệt tổ mẫu." Nói xong, nàng xoay người ra ngoài.

"Lão phu nhân, việc này... Người bất giận, một cô nương nếu rời khỏi nhà, người kêu nàng ấy biết đi đâu?" Lâm phu nhân khuyên giải.

"Nha đầu này..." Diệp lão phu nhân quay đầu ra hiệu cho Hi Châu đi theo, sau đó lại nhìn Lâm phu nhân, "Đề Quốc Công phu nhân cười chê rồi, nha đầu này từ nhỏ không có cha, mẫu thân lại không ở cạnh, khó trách sẽ kiêu căng... Thịnh phu nhân đừng chấp nhặt."

Lâm phu nhân cười gật đầu: "Lão phu nhân nói đúng, Ngũ cô nương chỉ là đứa trẻ, ta sao có thể so đo với nàng?"

Hai người khách sáo một phen, sau đó Diệp lão phu nhân mới mời Lâm phu nhân đứng dậy về đại sảnh.

Căn phòng này cách đại sảnh không xa, thanh âm bên trong khó tránh lớn một chút, cho nên khách khứa cũng nghe được vài phần. Thấy Diệp lão phu nhân và Lâm phu nhân trở về, mọi người im lặng một lát, sau đó mới tiếp tục nói đùa.

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt trắng bệch. Ngũ tỷ lui thân?

Nàng ta muốn lập tức chạy đi hỏi cho rõ ràng, nhưng khách khứa còn ở đây, nàng không dám tùy tiện, chỉ đành nâng cao tinh thần tiếp đón.

Mọi người đều là người có mặt, ngồi một lát rồi đứng dậy xin cáo từ.

Tiền khách đi, Diệp lão phu nhân mệt mỏi muốn tới Hải Đường uyển hỏi chuyện, còn chưa đi được mấy bước thì thấy Hi Châu chạy về, vội nói: "Lão phu nhân, người mau đi xem đi, Ngũ tiểu thư đang thu dọn đồ rồi đi đấy!"

"Nghiep churong này!" Diệp lão phu nhân tức giận mắng một câu, sau đó được Lý ma ma đỡ nhanh chân tới Hải Đường uyển.

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt cũng vội đi theo.

Hoa hải đường nở đầy Hải Đường Uyển, như mây tím cuối chân trời. Bên trong, Thạch ma ma, Lê Hoa, gia đình Hà Vũ, Hàm Tiểu, Hồng Đậu vội vàng mang theo tay nải ra ngoài, đám bà tử và nha đầu còn lại không biết làm, chỉ trơ mắt đứng nhìn.

Diệp lão phu nhân tức giận quát: "Còn không dừng tay cho ta!"

Thạch ma ma dừng bước, hành lễ: "Nô tỳ thỉnh an lão phu nhân."

"Các người đang làm gì thế hả?" Diệp lão phu nhân giận dữ hỏi.

"Cháu gái bất hiếu, xin từ biệt tại đây." Dung Hoa dẫn Túy Đồng và Lư Tô từ trong phòng đi ra, uốn gối hành lễ với lão phu nhân.

"Ngũ tỷ tỷ..." Diệp Di Nguyệt khẽ gọi một tiếng.

Hai mắt Diệp Di Châu như phóng ra lửa: "Ngũ muội muội, muội nháo đủ chưa?" Hôm nay là lễ cập kê của nàng, nha đầu chết tiệt kia dám nháo nhào như vậy sao?

Dung Hoa trực tiếp phớt lờ hai người, đưa mắt nhìn một đồng tay nãi, hỏi Thạch ma ma: "Dọn dẹp hết chưa?" Bên kia mọi thứ đều đã chuẩn bị sẵn, cho nên hiện tại chỉ cần mang theo đồ có giá trị.

"Dạ rồi." Thạch ma ma trả lời.

"Đi thôi." Dung Hoa nhẹ giọng.

Thạch ma ma cùng Hà Vũ nâng một hòm, Hàm Tiểu và Hồng Đậu nâng một hòm, mấy cái tay nãi còn lại giao cho Lê Hoa, Túy Đồng và Lư Tô phụ trách.

"Phản rồi, còn không bỏ xuống cho ta!" Diệp lão phu nhân quát, "Người đâu, ngăn chúng lại!"

Lư Tô cầm hai tay nãi trong tay, đưa mắt quét nhìn mọi người một vòng, hai chân chúng bà tử nhũn ra, không ai dám tiến lên.

Diệp lão phu nhân lại quát: "Vô dụng, còn không ngăn lại cho ta!"

Mọi người nhìn gương mặt lạnh như băng của Lư Tô, tay chân căng thẳng tới phát run, Lư Tô cô nương này sớm đã là truyền kỳ trong phủ, hiện tại tiến lên bọn họ còn giữ được mạng sao?

Có hai người không sợ chết tiến lên ngăn cản đều bị Lư Tô dùng một chân đá bay xa mấy trượng, miệng phun ra máu tươi trực tiếp ngã đi.

"Ai dám đến!" Lư Tô lên tiếng.

Chúng bà tử nha đầu đều nhanh chóng nhường đường.

Diệp lão phu nhân nhìn đám người Dung Hoa, tức giận tới hết lớn: "Đi, mau gọi gia đình tới đây."

Một nha đầu vội vàng chạy ra ngoài.

Hải Đường uyển cách cửa sau không xa, chờ gia đình tới, đám người Dung Hoa đã rời đi.

Diệp lão phu nhân tức giận tới đen mặt, duỗi tay đâm ngực: "Nghịch chướng, đúng là nghịch chướng mà!"

Lý ma ma cùng Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt đưa bà ta về Tùng Hạc đường, sau đó cùng nhau khuyên nhủ một phen.

Buổi tối, lúc Diệp Thế Lâm trở về Diệp lão phu nhân vẫn chưa nguôi giận: "Con nói xem sao Diệp gia lại nuôi ra một đứa hỗn trướng như vậy!"

"Nhi tử hôm nay đã gặp Quốc Công gia." Sắc mặt Diệp Thế Lâm trầm trọng.

"Quốc Công gia nói thế nào?" Diệp lão phu nhân vội hỏi.

Diệp Thế Lâm trầm mặc một lát, mới nói: "Quốc Công gia nói, Ngũ nha đầu và Lâm thế tử đã đính hôn, chúng ta lại muốn đưa nó vào cung tuyển tú, đó là tội khi quân!"

Tội khi quân? Vừa nghe xong, Diệp lão phu nhân lập tức cấp huyết công tâm, phun ra ngụm máu.

[Hết quyển 1]

Vừa về liền lao đầu vào viết, chưa beta lại nhé, có gì sai sót mn comment bên dưới mình đọc rồi sẽ sửa. Giờ đi ngủ cái đã ☐☐

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 1: Di vật

Nhìn Diệp lão phu nhân phun một ngụm máu, Diệp Thế Lâm hoảng sợ, vội đuổi tay đỡ bà ta, lớn tiếng: "Người đâu!"

Lý ma ma lập tức mang theo người chạy vào.

Đại phu tới thình lách, chỉ nói lão phu nhân bị chọc tức, không có gì đáng ngại, có điều tuổi rồi cuộc cũng lớn, sau này phải tránh chịu kích thích."

"Đều do nhi tử bất hiếu." Diệp Thế Lâm áy náy.

"Được rồi, không liên quan tới con. Người già rồi, thân thể không còn nhanh nhẹn, không sao đâu?" Diệp lão phu nhân dựa vào đầu giường, sau đó được Lý ma ma dứt thuốc.

Uống thuốc xong, Diệp lão phu nhân mới cho hạ nhân lui xuống, cùng Diệp Thế Lâm tiếp tục đề tài vừa rồi: "Quốc Công gia có ý gì? Là không đồng ý chúng ta đưa Ngũ nha đầu vào cung tuyền tú à?" Không phải mấy ngày trước bà vừa mở lời với Quốc Công phu nhân sao?

"Vâng." Diệp Thế Lâm cũng nghĩ như vậy, "Ý của Quốc Công là, Ngũ nha đầu còn trẻ nên thích đùa giỡn, chuyện này không tính."

"Đương nhiên là không tính." Diệp lão phu nhân cảm thấy lời này của Thành Quốc Công rất có đạo lý, rõ ràng hiểu biết hơn Quốc Công phu nhân. Quốc Công phu nhân kia cư nhiên không quan tâm lại cùng Ngũ nha đầu lui thân, thật không biết phải gọi cái gì! Nhớ tới Lâm phu nhân, bà ta liền nói, "Xem ra chuyện Ngũ nha đầu tuyền tú hôm đó ta nói hôm đó, Quốc Công phu nhân không nói lại với Quốc Công gia."

Bằng không sao Quốc Công gia lại nói ra ba chữ tội khi quân chứ?

"Chuyện này con nên tự mình hỏi ý Quốc Công gia." Diệp Thế Lâm nói, sớm biết vậy ông ta đã đi dò xét thái độ của Quốc Công gia, vậy sự tình cũng không nháo tới như ngày hôm nay.

Ngũ nha đầu không đi tuyền tú, vậy gả cho Quốc Công phủ cũng được.

"Không trách được con, ai biết chủ ý của Quốc Công phu nhân lại không giống Quốc Công gia chứ." Diệp lão phu nhân xua tay.

"Con cũng không ngờ được, không ngờ Quốc Công gia lại nhớ giao tình với Nhị đệ như thế, hiện tại Ngũ nha đầu có nơi tốt để về, Nhị đệ ở dưới suối vàng cũng có thể yên tâm." Diệp Thế Lâm cảm thán một câu, không thể không thừa nhận, cách làm người và tài hoa của Nhị đệ khiến ông vừa hâm mộ, lại vừa ghen ghét.

"Nhị đệ con chết nhiều năm vậy, Quốc Công gia làm thế..." Diệp lão phu nhân lại không cùng suy nghĩ, "Là không muốn đeo trên lưng cái tên thất tín bội nghĩa, bằng không thì nhất định có ý đồ khác."

"Ngũ nha đầu chỉ là một tiểu cô nương, nào có gì để lợi dụng? Mà Diệp gia chúng ta..." Sắc mặt Diệp Thế Lâm trầm xuống, "Hôn sự này, rõ ràng là nhà chúng ta trào cao."

"Con đừng quên, lúc ở Cẩm Châu Nhị đệ con có chức quan gì, hơn nữa trước khi tới Cẩm Châu, nó rất được Tiên hoàng tin tưởng."

Năm đó Diệp Thế Hiền nhậm chức án sát sử Cẩm Châu!

Diệp Thế Lâm lập tức hiểu ý của Diệp lão phu nhân, sắc mặt càng thêm ngưng trọng: "Mẫu thân, ý người là... Nhị đệ có khả năng đã để lại cho Ngũ nha đầu gì đó, và mục đích của Quốc Công gia chính là thứ đó?"

Diệp lão phu nhân không nói gì, coi như cùng quan điểm.

Diệp Thế Lâm trầm tư một lúc, nói: "Nhưng đồ Nhị đệ để lại, không phải chúng ta đều biết sao? Trong tay Ngũ nha đầu có gì hay không, chúng ta cũng rõ ràng mà?"

Diệp lão phu nhân cau mày hồi tưởng, Diệp Thế Lâm cũng không nói gì.

Mẫu tử hai người suy nghĩ một hồi như không nghĩ ra cái gì, cho nên Diệp Thế Lâm liền nói: "Chẳng lẽ Quốc Công gia chỉ vì sợ tổn hại thanh danh của Quốc Công phủ thôi sao?"

Diệp lão phu nhân không nói, qua một lúc lâu mới lên tiếng: "Trước mắt mặc kệ Quốc Công phủ có thể nào, hiện tại Ngũ nha đầu không thể vào cung tuyền tú, ngày mai con tới Lễ Bộ cắt tên Ngũ nha đầu đi."

"Vâng, sáng mai nhi tử sẽ đi, mẫu thân không cần lo lắng." Diệp Thế Lâm gật đầu. Quốc Công gia đã tự mình tới cửa, Diệp gia còn có thể thế nào?

"Vẫn còn Châu nha đầu và Nguyệt nha đầu, bọn chúng đều rất tốt, đặc biệt là Châu Nhi sau khi theo ma ma học tập lễ nghi quy củ, tính tình đã trầm ổn không ít." Nhắc tới Diệp Di Nguyệt và Diệp Di Châu, Diệp lão phu nhân liền nhớ tới Dung Hoa, mừng, "Ta không ngờ Ngũ nha đầu hành sự lại lớn mật

không biết quy củ như vậy, dám tự mình chạy đi hủy bỏ hôn sự, còn dám nang nha đầu bà tử dọn đồ rời đi! Đúng là giống Nhan thị!"

Không có quy củ, không biết lễ mễ!

"Đứa nhỏ này..." Diệp Thế Lâm lắc đầu, lại hỏi, "Nó đi đâu?"

"Nghe nói là tới một tòa nhà gỗ chùa Bảo Thiện." Diệp lão phu nhân nén giận, bởi vì có nha đầu Lưu Tô bạo lực ở cạnh, người trong phủ không dám tiến lên, ngăn không được, đành mặc người bỏ đi, "Cũng không biết nó kiếm được nha đầu hung tàn kia từ đâu ra nữa?"

"Mẫu thân đừng lo lắng, Ngũ nha đầu chẳng qua là nhất thời nổi nóng, nhi tử sẽ phái người đón nó trở về, người đừng sốt ruột." Diệp Thế Lâm cũng vô cùng buồn bực, bởi vì ông ta đã điều tra hai nha đầu kia nhưng không thu được tin gì.

"Đề Cẩn Nhi đi đi, nó là huynh trưởng, sau khi qua Nhị phòng, ba đứa bọn chúng có về thân hơn, mà Ngũ nha đầu chắc chắn cũng rất tôn kính vị huynh trưởng này.

"Vâng."

Diệp lão phu nhân lại chỉ vào cuốn sổ nhỏ trên bàn: "Đó là những cô nương ta nhìn trúng cho ba huynh đệ Hoảng Nhi, con từ từ xem đi, thấy được thì chúng ta sẽ đi thăm dò ý kiến của họ, nếu bên đó cũng đồng ý thì chúng ta lập tức tới cửa cầu hôn."

"Người mẫu thân nhìn trúng đương nhiên là tốt." Diệp Thế Lâm đứng lên cầm quyển sổ nhỏ, lật lật rồi nói, "Hoảng Nhi là trưởng tử, theo tuổi tác cũng nên thành thân rồi. Cẩn Nhi vừa đỗ cao trung, cũng là cơ hội làm mai tốt, còn Bạc Nhi... Nó là đứa nhỏ tuổi nhất trong ba huynh đệ, tính tình lại không trầm ổn, nên đợi thêm một hai năm."

Đại nhi tử tuổi đã lớn, kéo dài không được, Diệp Thế Lâm hi vọng tiểu nhi tử có thể kéo dài một đoạn thời gian, chờ tới kỳ thi mùa xuân ba năm sau rồi nói.

Nhi tử của mình, Diệp lão phu nhân đương nhiên hiểu, suy nghĩ rồi nói: "Nó còn nhỏ, trì hoãn có thể được, vậy trước mắt nói cho Hoảng Nhi và Cẩn Nhi biết đi."

Ngay tại thời điểm hai người đang rối rắm, những người còn lại trong phủ lại có phản ứng khác nhau.

Diệp Cẩm Hoảng và Diệp Cẩm Cẩn không tỏ thái độ gì, chỉ lo lắng đôi chút.

Mà Diệp Cẩm Bạc lại vui vẻ tới phá lên cười. Đây là lần đầu tiên hắn cười sau khi có thành tích kỳ thi mùa xuân. Cuối cùng cũng lui thân sao?

Đây là chuyện hắn chờ đợi, nhưng Ngũ muội muội lại dẫn người bỏ nhà đi?

Diệp Cẩm Bạc nghĩ nghĩ, hai mắt đều sáng lên, thế này thì về sau gặp nàng không cần cố kỵ nữa!

Hoàn toàn bỏ qua chuyện lời đồn về Lưu Tô, hắn kêu Tư Tiên vào, phân phó: "Người đi thăm dò xem, Ngũ muội muội rốt cuộc đã đi đâu?"

Diệp Di Nguyệt chỉ cảm thấy trước mắt toàn là tuyệt vọng, khóc lóc tới thở hổn hển, nước nôi nói chuyện với Lan di nương: "Nương, con phải làm sao đây? Con nên làm sao đây? Ngũ tỷ tỷ lui thân rồi."

Lan di nương cũng vô cùng tức giận, nhưng ngoài mặt vẫn an ủi nàng ta: "Con đừng vội, việc này tới phiên nó quyết định sao? Trong phủ còn có đại bá và tổ mẫu của con, hôm nay Lâm phu nhân tới không phải cũng chưa tính toán gì sao? Đừng nóng, hôn nhân đại sự không phải do Ngũ tỷ tỷ con quyết định, con an tâm đi."

Nghĩ tới chuyện nàng còn dám mang theo người bỏ nhà đi, trên đời này còn chuyện gì không dám làm nữa? Vì thế Diệp Di Nguyệt khóc càng thương tâm

"Được rồi, con an tâm đi." Lan di nương nói, "Mấy ngày nữa là ngày tuyển tú, lão phu nhân và đại lão gia đã quyết định đưa con và Tư tiểu thư vào cung, còn về Ngũ tỷ tỷ con? Nháo như vậy, chắc chắn sẽ không đi, ngày mai con bắt đầu dùng thuốc của nương đi là được."

Diệp Di Nguyệt khịt khịt gạt đầu: "Vâng."

Khác với Diệp Di Nguyệt, Diệp Di Châu tức giận nói với Khúc ma ma: "Nha đầu chết tiệt, dám tại thời khắc mấu chốt nháo thành như vậy! Còn ngay lễ cập kê của ta nữa chứ! Thật tức chết mà! Nếu không phải nàng ta bỏ trốn rồi, hiện tại ta sẽ cho nàng ta mấy cái bạt tai!"

Diệp Di Châu nghiêng răng nghiêng lợi.

Có điều chuyện đánh người, nàng ta chỉ dám nói ngoài miệng, theo Khúc ma ma học tập lâu như vậy, nàng ta không chỉ ngày càng vũ mị động lòng người, mà tính tình cũng không còn lỗ mãng như trước. Nhưng chuyện hôm nay thật sự là đáng hận!

"Ma ma, sự tình truyền ra ngoài, nếu ảnh hưởng tới lần tham tuyển này thì sao?" Diệp Di Châu nhìn Khúc ma ma, lo lắng hỏi.

Đây là chuyện nàng ta lo lắng, để ý nhất.

Khúc ma ma nghĩ nghĩ, mới nói: "Tiểu thư đừng quá lo lắng, nếu người được lọt vào mắt quý nhân, chút lời đồn này chẳng là gì cả." Quân tâm khó dò, bà ở trong cung nhiều năm như vậy đương nhiên hiểu khẩu vị của Hoàng Thượng, chỉ cần được Hoàng thượng nhìn tới, bên ngoài dám đồn đại gì? "Tiểu thư, người chỉ cần thể hiện tốt trong lần tuyển tú này là được, những chuyện khác không cần bận tâm."

"Ta nghe ma ma." Diệp Di Châu gật đầu, cố gắng đè ép lửa giận xuống, mẫu thân còn trông cậy và mình.

.....

"Sự tình thế nào rồi?" Thành Quốc Công vừa về phủ liền tới chính viện, ngay trước mặt huynh muội Lâm Luật trực tiếp hỏi kết quả từ Lâm phu nhân.

Lâm phu nhân nhảy mắt cho Lâm Luật và Lâm Nhượng.

Lâm Nhượng vội đứng lên: "Phụ thân, mẫu thân, con đi xem đồ ăn đã dọn lên chưa." Nói xong, nàng ta liền nâng bước rời đi.

Chuyện liên quan tới hôn nhân đại sự của mình, cho nên Lâm Luật không động.

Lâm phu nhân cũng không quản hấn, chỉ nói: "Có thể thế nào? Quốc Công gia không biết, tính tình của Ngũ cô nương, thật cương liệt."

"Cho nên..." Thành Quốc Công nhún mày.

"Thiếp đã tự mình xin lỗi Diệp lão phu nhân, Diệp lão phu nhân cũng nói chuyện lui thân này không tính." Lâm phu nhân uống một ngụm trà, mới tiếp tục, "Nhưng Ngũ cô nương một mực theo ý của mình, nói hôn nhân đại sự do nó làm chủ, chút mặt mũi của Diệp lão phu nhân nó cũng không cho. Diệp lão phu nhân vừa nói hai câu, nó đã dẫn người thu dọn đồ đạc bỏ nhà ra đi." Bà ta cố tình chú ý động tĩnh của Diệp gia, cho nên chuyện Ngũ cô nương rời đi bà ta đương nhiên biết.

"Thu dọn hành lý đi rồi?" Lâm Luật mở to hai mắt, kinh ngạc hỏi, "Đi đâu?"

"Ai mà biết? Một tiểu cô nương, trường bối chưa nói hết câu, một chút nhã nhặn lịch sự cũng không có, lúc bỏ đi còn nháo thật lớn, chuyện của Ngũ cô nương sợ rằng ngày mai cả kinh thành này đều biết." Lâm phu nhân quay đầu nhìn Thành Quốc Công, kiên quyết nói, "Quốc Công gia ngài xem, nàng ta một chút quy củ cũng không có, cưới về còn không phải khiến cả Lâm phủ gà bay chó chạy, không được thái bình sao? Thiếp tuyệt đối không đồng ý để nàng ta vào cửa! Đừng nói là Lâm gia, một người dám xách tay nài bỏ đi nhà nào dám cưới về? Đúng là đứa không có mẫu thân dạy dỗ!"

Bà theo lời Thành Quốc Công tới Diệp phủ, nhưng kết quả...

Không ngờ lại đại khoái nhân tâm như vậy!

Lâm phu nhân kiểm chế vui sướng trong lòng, sắc mặt nghiêm túc lần nữa biểu đạt lập trường.

"Một tiểu cô nương thì biết cái gì? Chiều nay ta đã bàn với Diệp Thế Lâm, chuyện Ngũ cô nương bọn họ sẽ xử lý tốt, nàng chỉ cần nói rõ ý tứ của Quốc Công phủ chúng ta là được. Hiện tại nàng bắt đầu chuẩn bị sinh lễ đi, chờ đổi lại tín vật và canh thiệp xong, chúng ta sẽ chọn một ngày lành tới Diệp phủ cầu hôn, chờ nàng ấy cập trâm cài đầu rồi đón về phủ." Quốc Công gia hoàn toàn không để ý lời Lâm phu nhân nói.

Lâm phu nhân ngăn ra, sau đó khóc lóc nói: "Thiếp đã theo ý của Quốc Công gia tới Diệp gia nói chuyện, nhưng nha đầu kia, phản ứng của nó là gì chứ? Con dâu như vậy sao có thể cưới về? Thiếp không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý. Quốc Công gia, chúng ta không thể hại Luật Nhi!"

"Phụ thân, con không cưới, tuyệt đối không cưới nàng ta." Lâm Luật cũng kích động đứng lên, nói.

"Lệnh của cha mẹ, lời người mai mối, chuyện này không đến phiên con lên tiếng, con cứ ngồi chờ cưới nàng ấy về là được." Thành Quốc Công nghiêm khắc nói.

"Quốc Công gia, chuyện đã tới nước này rồi, ngài sao còn có thể đem nha đầu kia gả cho Luật Nhi chứ? Đừng nói là chính thê, ngay cả thiếp thất thiếp cũng không đồng ý, thiếp tuyệt đối không đồng ý cho nha đầu không hiểu lễ nghĩa kia vào cửa Lâm gia." Có nhĩ tử ở đây, thái độ của Lâm phu nhân kiên quyết hơn hôm trước.

"Vì Lâm gia, hai người phải rước nàng ấy về cho ta!"

"Quốc Công gia, ngài nói đạo lý đi, tính tình của nha đầu kia thế nào? Cưới về là tốt cho Lâm gia sao?" Với tính cách kia, một khi không vừa ý chắc chắn sẽ nháo Lâm gia thành trời long đất lở!

"Nàng chỉ cần chuẩn bị sinh lễ là được." Thanh âm Thành Quốc Công trầm xuống.

"Con không cưới, phụ thân, con có người mình thích rồi!" Lâm Luật nghiêm túc nói, "Con sẽ không cưới Diệp Dung Hoa!"

"Hôn trưởng! Ngươi cứ ngoan ngoãn chờ cưới cô nương nhà người ta là được!" Thành Quốc Công phẫn nộ.

"Đây là do người quyết định, muốn cưới thì người tự cưới đi!" Lâm Luật đã không thể kìm nén, nói chuyện không kịp lựa lời.

"Bang" một tiếng, Thành Quốc Công đứng dậy, giơ một tay qua: "Nghịch tử!"

Phụ phụ Thành Quốc Công tương kính như tân, tuy rằng trong phòng có thiếp thất cùng thông phòng khác nhưng trước nay chỉ có Lâm Luật và Lâm Nhược, cho nên xưa nay ông ta vô cùng yêu thương huynh muội bọn họ, chưa bao giờ ra tay đánh, nhưng cái tát vừa rồi...

Lâm phu nhân ngẩng ra một lúc, sau đó nhảy dựng lên, kéo Thành Quốc Công lại: "Quốc Công gia, có chuyện gì từ từ rồi nói, sao ngài phải động thủ như vậy? Trước nay ngài chưa từng đánh huynh muội bọn họ mà!"

"Nhìn xem tên hỗn trướng này vừa nói cái gì hả!" Thành Quốc Công tức giận chỉ tay vào mặt Lâm Luật.

Má trái Lâm Luật sưng đỏ, lỗ tai ông ửng, cả nửa ngày cũng không có phản ứng.

"Phụ thân, mẫu thân, ca ca, sao vậy?" Lâm Nhược nghe tiếng liền chạy tới, vừa thấy vết ấn trên mặt Lâm Luật liền chạy qua, "Ca ca."

"Nàng nhìn xem, nó còn dám tròng mắt!"

Lâm phu nhân vội kéo tay Thành Quốc Công lại, sợ ông ta lại xuống tay đánh nhi tử, đồng thời ra hiệu với Lâm Luật: "Luật Nhi, còn không xin lỗi với phụ thân, hứa sau này sẽ không làm vậy nữa."

"Ca ca, huynh mau xin lỗi phụ thân đi." Lâm Nhược khê kéo ống tay áo Lâm Luật.

"Con tuyệt đối sẽ không cưới nàng ta!" Lâm Luật lớn tiếng.

"Không cần chờ nữa, hai ngày nữa tới Diệp phủ cầu hôn, trực tiếp cưới nàng về phủ." Thành Quốc Công đen mặt.

"Cưới nàng ta? Con thà xuất gia làm hòa thượng!" Lâm Luật vừa nói vừa hất tay Lâm Nhược, đi thẳng ra ngoài.

"Luật Nhi, Luật Nhi, con quay lại đây." Lâm phu nhân vội buông tay, đuổi theo nhi tử, vừa tới cửa đã thấy Lâm Luật ra khỏi sân viện.

Lâm phu nhân phân phó nha đầu đi theo, sau đó xoay người, cầm khăn che mặt khóc: "Quốc Công gia, chúng ta chỉ có một nhi tử này thôi."

"Phụ thân." Lâm Nhược đi tới trước mặt Thành Quốc Công, nhẹ giọng: "Phụ thân, nếu Diệp cô nương không muốn, ca ca cũng không thích, phụ thân sao không thành toàn cho bọn họ? Nếu cứ một mực thành thân, đó chẳng phải sẽ tạo một mối nghiệt duyên sao?"

Nhìn nữ nhi của mình, sắc mặt Thành Quốc Công cũng dịu xuống, có điều lời nói vẫn không thay đổi: "Con đi khuyên ca ca mình đi." Nói xong, ông ta đứng dậy, nói, "Nàng cũng khuyên nó đi, nhanh chóng thu xếp cưới Ngũ cô nương Diệp gia vào cửa. Ta tới thư phòng."

Gương mặt Lâm Nhược trắng bệch, lo lắng: "Mẫu thân, phụ thân sao vậy? Đã vậy cũng không cho, mà ca ca trước nay chỉ cần hạ quyết tâm sẽ không dễ thay đổi, nếu huynh ấy thật sự xuất gia làm hòa thượng thì sao?"

Tâm tình vui sướng từ Diệp phủ trở về đã tan thành mây khói, Lâm phu nhân xoa xoa thái dương: "Con cũng về phòng đi, chuyện này nương sẽ có cách giải quyết."

Không phải còn Thái hậu sao? Nàng và nữ nhi nói thì vô dụng, chẳng lẽ Thái hậu lên tiếng Thành Quốc Công cũng không nghe sao?

"Mẫu thân mệt mỏi cả ngày rồi, người sớm nghỉ ngơi đi, nữ nhi về phòng trước." Lâm Nhược uốn gối cáo từ.

.....

Đền lên, đoàn người Dung Hoa mới tới ngõ nhỏ chùa Bảo Thiện, ăn cơm, thu dọn đồ đạc rồi mới dàn xếp mọi thứ.

Rửa mặt xong, Dung Hoa tựa vào đầu giường.

Gió đêm từ cửa sổ thổi vào mang theo hương hoa, nàng cảm thấy vô cùng dễ chịu.

"Tiểu thư." Thạch ma ma lo lắng gọi, "Việc này... Sau này phải tính sao đây?" Ban đầu tiểu thư nói thu dọn đồ đạc rồi đi, bà cả kinh nửa ngày mới hoàn hồn, tuy không biết tiểu thư vì sao lại đột nhiên hạ quyết định như thế, nhưng bà không hỏi, lập tức phân phó đám người Lê Hoa đi thu dọn hành lý.

"Đề ma ma lo lắng rồi." Thấy bà ấy cả chiều không hỏi chuyện còn nhanh nhẹn làm việc, Dung Hoa vô cùng hài lòng, hiện tại chỉ tươi cười đơn giản kể lại câu chuyện một lần.

Nghe rõ sự tình, Thạch ma ma tức giận, mắng: "Đúng là đám người bị chó cắn mất lương tâm!" Mắng xong, bà ấy lại nức nở nói, "Tiểu thư đáng thương của ta, sau này phải làm sao đây? Hôn sự của người phải làm sao đây?"

Hôn sự hủy bỏ, Diệp gia cũng rời đi, rời khỏi đám yêu ma quỷ quái, nhưng bên cạnh không có trường bối, cuộc sống của tiểu thư sau này phải tính sao?

"Ma ma, lui thân này, tiểu thư không phải sẽ có thể chọn được nhà tốt hơn sao?" Túc Đồng đứng cạnh cười tủm tỉm xen vào.

"Cũng đúng, tới lúc đó tìm chỗ tốt, gia thế trong sạch, làm người ổn trọng, biết yêu thương tiểu thư." Sắc mặt Thạch ma ma càng thêm ưu sầu.

Hôm nay nháo như vậy...

"Hôn nhân đại sự sau này hãy nói, ma ma cũng mệt rồi, trở về nghỉ ngơi sớm đi, chuyện ở đây còn phải phiền ma ma giúp ta xử lý." Dung Hoa nói.

"Tiểu thư cũng nghỉ ngơi sớm đi." Thạch ma ma uốn gối, lo lắng rời đi.

Thạch ma ma rời đi không bao lâu, Dung Hoa cũng nghỉ ngơi.

"Đồng Chí Cương, lần ra đây cho lão nương..."

Đang ngủ ngon lành, bên tai đột nhiên truyền tới tiếng rống giận nhưc óc.

Dung Hoa mơ màng mở mắt, quay đầu nhìn ra cửa sổ, thấy ánh đèn dưới hành lang phát sáng.

Trời còn chưa sáng.

Nàng trở mình, chuẩn bị tiếp tục ngủ thì lại nghe tiếng la hét truyền tới.

"Đồng Chí Cương, cái tên đáng chết, tới qua lại tới Thiên Hương Các hả?"

"Con đàn bà này, sáng sớm la gì mà la hả?"

"Lần trước ông hứa với ta sao hả? Sẽ không tới mấy nơi giống Thiên hương Các, chẳng lẽ chuyện lần trước ông nói là cho có lệ thôi hả?"

"Đàn bà thúi, ta có việc mới tới đó, chưa làm gì cả, bà lại nhai dài dòng vậy làm gì?"

"Có việc mới tới đó? Có việc sao không tới nơi đứng đắn khác hả? Hôm nay ta không xử lý ông thì ta mang họ Đồng!"

"Không phải hai mươi năm nay bà mang họ Đồng à?"

...

Tiếng mắng của nam nữ đặc biệt rõ ràng giữa màn đêm yên tĩnh.

Quả nhiên là... Hung hăng!

Dung Hoa không ngủ được nữa, liền ôm chăn ngồi dậy.

Túy Đồng và Lưu Tô cũng bật dậy, Túy Đồng nhẹ giọng: "Tiểu thư, người tỉnh sao?"

"Ừ."

Túy Đồng vội rót ly nước ấm cho Dung Hoa, nói: "Mới giờ Dần canh ba, mặt trời còn chưa mọc, người uống nước rồi ngủ tiếp đi."

Hiện tại ở nơi này tiểu thư là lớn nhất, không cần phải thành an, muốn dậy lúc nào thì dậy.

Dung Hoa nhận lấy ly trà uống hai ngụm, sau đó đưa lại cho nàng, nói: "Không ngủ được."

Lưu Tô đã mặc xong quần áo, lúc này nghe bên ngoài có tiếng bước chân liền ra mở cửa, thấy Lê Hoa mang nước ấm và nước rửa mặt tới.

Rửa mặt xong, Dung Hoa ra ngoài.

Trời vẫn đen một mảnh, chỉ có sao mai ở hừng đông sáng kinh người.

Bọn Hồng Đậu, Thạch ma ma cũng đã thức giấc.

Xuân Thiên luyện công ngoài sân, mỗi chiêu mỗi thức đều vô cùng nghiêm túc.

"Tiểu thư." Thạch ma ma thấy Dung Hoa ra khỏi phòng, liền cau mày nhìn Đồng gia cách vách, "Lát nữa trời sáng, lão nô qua Đồng gia một chuyến được không?"

Thời điểm chuẩn bị nhà cửa chỉ có Túy Đồng và Lưu Tô biết, hôm nay dọn tới muộn, chưa kịp rõ ràng mọi chuyện, nhưng Thạch ma ma chỉ cần dùng thời gian một bên đã an bài tất cả, đồng thời nắm rõ tình hình.

"Ma ma có thể qua thăm hỏi một chuyến, nhưng việc này không cần phải nhắc tới." Dung Hoa cười nói. Nếu hữu dụng, tòa nhà này cũng không tới phiên nàng mua.

"Lão nương đây cực khổ xử lý việc này, ông thì hay rồi, tới Thiên Hương các hả? Lần sau còn đi, lão nương sẽ tiễn ông, để ông sau này chỉ có thể nhìn mà không ăn được!"

"Ta chỉ đi thôi, có ăn gì đâu!"

"Ai tin? Thiên hạ này có mèo nào không ăn cá? Nhìn đám mỹ nhân trắng trẻo kia, ông không muốn sờ sao?"

...

Đám người Hồng Đậu ngược tới đỏ mặt.

Sắc mặt Thạch ma ma cũng trầm xuống, nghiêng đầu nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa lại bình tĩnh nhìn Xuân Thiên luyện tập trong việc, khóe miệng khẽ cong lên.

Khó trách viện này thường xuyên đổi chủ nhân.

Đồng đại nhân, Đồng phu nhân thật ồn ào!

...

Trời dần sáng, ánh mặt trời xuyên qua áng mây chiếu xuống, tiếng động bên cách vách cũng dừng lại.

"Đồng phu nhân và Đồng đại nhân thật sự là..." Hà Vũ nuốt nước miếng, suy nghĩ nửa ngày mới nói ra hai chữ, "Ân ái."

Thạch ma ma nhú mày, quay đầu nhìn Dung Hoa: "Tiểu thư, không bằng..."

Túy Đồng lại nói: "Ma ma, chúng ta nhiều nữ tử trói gà không chặt như vậy, vạn nhất xảy ra chuyện, chúng ta có thể nhờ bên đó chiếu ứng."

Thạch ma ma nghĩ nghĩ, trong đầu lập tức gạt bỏ ý niệm đổi chỗ. An toàn của tiểu thư mới là quan trọng nhất!

Hôm nay Đồng đại nhân và Đồng phu nhân tuy ồn ào, nhưng đầu thế ngày nào cũng như thế? Cho dù ngày nào cũng vậy, buổi tối ngủ sớm là được, cùng lắm thời gian làm việc và nghỉ ngơi cùng lúc với bên đó!

.....

Dùng bữa sáng xong, Thạch ma ma cầm một chiếc hộp gỗ đàn nhỏ vào phòng, gọi một tiếng: "Tiểu thư." Nói xong, bà liền đặt xuống bàn.

"Ma ma, đây là..." Dung Hoa nghi hoặc hỏi.

"Đây là thứ lão gia năm đó kêu lão nô bảo quản, lão gia nói tới lúc tiểu thư cập kê thì giao cho người. Lão nô nghĩ, hiện tại người đã rời khỏi nhà, lẽ cập kê lại không còn bao lâu, cho nên bây giờ giao nó cho tiểu thư chắc cũng không sao." Thạch ma ma vừa nói vừa giao ra chìa khóa.

Di vật của phụ thân?

Dung Hoa nhìn chiếc hộp, cầm chìa khóa mở ra, liền thấy là chứng từ của tiền trang Hằng Thông.

"Đây là..." Dung Hoa hỏi, "Ma ma biết nó là cái gì không?"

Tờ giấy này liên quan tới chuyện gì, bên trên không hề viết.

Thạch ma ma lắc đầu: "Lão nô không biết."

Dung Hoa nghĩ nghĩ, nói: "Lát nữa ta sẽ tới tiền trang này, ma ma phân phó người chuẩn bị xe ngựa đi."

Thạch ma ma nhận lệnh lui xuống.

Dung Hoa đứng dậy đi thay xiêm y.

Vừa chuẩn bị ra ngoài, Xuân Thiên liền tiến vào, bấm báo: "Tiểu thư, Nhị thiếu gia tới."

"Mời huynh ấy tới đại sảnh đi." Nói xong, nàng liền nâng bước ra ngoài.

"Ngũ muội muội." Vừa thấy nàng vào, Diệp Cẩm Cẩn liền đứng dậy.

"Nhị ca ngồi đi." Dung Hoa đi tới, ngồi đối diện hẳn.

Ánh mắt Diệp Cẩm Cần lộ vẻ lo lắng: "Ngũ muội muội, tối qua nghỉ ngơi có tốt không?"

"Tạ Nhị ca quan tâm, muội rất tốt." Dung Hoa mỉm cười nhìn hấn, "Tổ mẫu và đại bá kêu huynh tới khuyên muội trở về sao? Muội sẽ không về, Nhị ca không cần nhiều lời đâu."

Diệp Cẩm Cần cẩn thận nhìn nàng, thấy sắc mặt nàng vô cùng tốt, lo lắng trong lòng cũng buông lỏng, gật đầu: "Ừ, tổ mẫu và đại bá kêu ta tới đón muội, bọn họ còn nói... Bọn họ nói sẽ không để muội vào cung nữa, kêu muội an tâm." Thời điểm nói lời này, hấn có chút lúng túng, muội muội đã đính hôn tổ mẫu và đại bá còn muốn đưa vào cung tuyển tú, chuyện này quả thật không biết xấu hổ, khó trách Ngũ muội muội giận tới mức bỏ nhà ra đi!

Diệp Cẩm Cần mỉm môi, lại nói: "Ngũ muội muội, hôn sự với Lâm gia... Muội thật sự muốn lui như vậy sao?"

"Nhị ca, nếu đổi lại là huynh, biết đối phương là gia đình thế nào, còn giã đạp huynh như thế, huynh còn muốn gả qua sao?"

"Nếu là ta, ta cũng không muốn kết cửa thân này." Diệp Cẩm Cần gật đầu.

"Cho nên huynh không cần khuyên muội. Còn về phía Diệp gia, nếu muội đã rời đi thì không định trở về, huynh cứ về nói với tổ mẫu và đại bá như vậy là được."

Diệp Cẩm Cần nhìn nàng: "Hiện tại tuy ta là huynh trưởng của muội và Lục muội muội, nhưng ta lại không giúp được các muội điều gì... Ta định ra ngoài nhậm chức, tới lúc đó chỉ bằng muội theo ta được không? Một cô nương chưa xuất giá ở đây dù sao cũng sẽ khiến người ta phê bình..."

Trong lòng đột nhiên cảm thấy ấm áp, Dung Hoa liền nói: "Ra ngoài rèn luyện mấy năm cũng tốt, ca ca không cần lo lắng cho muội, muội sẽ tự chiếu cố bản thân mình."

"Nhưng muội một mình ở đây, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì sao? Muội đi theo ta đi, bên phía tổ mẫu và đại bá muội không cần lo lắng, ta sẽ nói chuyện với bọn họ."

"Bên cạnh là phủ đệ của Đồng đại nhân, hơn nữa còn có người hầu ở đây, có chuyện gì có thể xảy ra chứ?" Dung Hoa cười nói, "Đúng rồi, Nhị ca, trong thư phòng của Hải Đường uyển có ít sách của phụ thân, muội đã thu dọn ổn thỏa, hôm qua trước khi đi quên sai người đưa cho huynh."

"Ta trở về tự mình qua lấy là được." Thấy nàng như thế, Diệp Cẩm Cần biết có nhiều lời cũng không được gì, vì thế chỉ nói, "Đa tạ Ngũ muội muội."

"Huynh muội chúng ta còn khách khí sao?" Dung Hoa cười nói. Diệp Thế Hiền đề lại không ít sách, đa phần đều để bên ngoài, nhưng trong Hải Đường uyển vẫn giữ lại không ít, trước đây nàng cố ý lựa chọn những cuốn hữu dụng cho Diệp Cẩm Cần, còn lại nàng kêu Lưu Tô và Túy Đồng sau khi tu sửa tòa nhà này thì lặng lẽ dọn tới.

"Ngũ muội định ra ngoài sao? Diệp Cẩm Cần không nhắc tới mấy chuyện linh tinh nữa, nhìn xiêm y trên người nàng liền hỏi.

"Vâng, ra ngoài có chút chuyện." Dung Hoa gật đầu, cũng không nhiều lời

"Nhị ca đi cùng muội."

"Không cần." Dung Hoa lắc đầu cự tuyệt."

"Nếu đã vậy, lần sau ta sẽ tới thăm muội, muội một mình ở ngoài, lúc ra cửa phải cẩn thận một chút, nhớ kêu nha đầu theo sát." Diệp Cẩm Cần đuổi tay chỉ chỉ Lưu Tô, sau đó đứng lên, trước khi đi còn nhắc nhở, "Có lẽ tổ mẫu và đại bá sẽ không cho ta ra ngoài nhậm chức, trong lòng muội nên có chuẩn bị đi."

"Muội biết rồi." Dung Hoa cũng đứng lên, thấy hấn sắp ra ngoài liền gọi lại, "Nhị ca, có câu này nghe không xuôi tai, nhưng nếu có cơ hội, huynh nên tách ra đi."

Tuy đã qua Nhị phòng, nhưng Diệp Thế Lâm dù sao cũng là phụ thân thân sinh của hấn, mà Kỷ thị... Nhìn cách làm người của phu phụ bọn họ chắc chắn sẽ áp bức hấn tới tận cùng!

"Ừ, ta biết." Diệp Cẩm Cần kinh ngạc nhìn nàng, sau đó rời đi.

Chờ hấn đi rồi, Dung Hoa cũng ra cửa, trực tiếp tới tiền trang Hằng Thông.

Hằng Thông là tiền trang lớn nhất Đại Chu, cả nước nơi nào cũng có chi nhánh, uy tín cực cao, trước nay không lừa già dối trẻ. Dung Hoa vừa tới liền đưa ra chứng từ, lập tức được dẫn lên lầu hai.

Lên lầu hai, chương quầy trực tiếp tiếp đãi nàng, cẩn thận kiểm tra chứng từ, sau đó mới cung kính nói: "Năm đó khách hàng có để lại một thứ, nếu cô nương muốn lấy, ngoại trừ chứng từ này còn phải trả lời một câu hỏi."

Còn mật mã sao?

Dung Hoa nhướn mày, mỉm cười hỏi: "Câu hỏi là..."

"Cô nương chờ một lát.

Chường quỳ đứng dậy rồi đi, qua một lát mới trở về.

Dung Hoa đoán hai lần, cuối cùng chỉ đành cầm chứng từ đứng dậy cáo từ.

"Cô nương không cần lo lắng, khi nào nhớ lại thì tới đây lấy, đồ vật tiền trang bảo quản đảm bảo an toàn." Chường quỳ cũng đứng dậy, nói.

Dung Hoa cảm tạ một câu rồi xuống lầu, vừa lên xe ngựa liền nói với Lưu Tô: "Người đi điều tra xem, năm đó phụ thân ta từng tiếp xúc với nữ tử nào."

Câu hỏi cứ nhiên lại là... Nữ tử Diệp Thế Hiền yêu nhất là ai?

Ngoại trừ Nhan thị và Lan di nương, nàng không biết gì cả, như thế làm sao mà đáp đây?

"Lão gia đúng là người thông minh, tâm ý khó dò, cho nên dù kẻ khác có được chứng từ cũng không thể đi lấy đồ ngài ấy để lại cho người." Túy Đồng cười nói.

Dung Hoa lại bật cười: "Nhưng hiện tại ta cũng không lấy được, may mà đồ vật cất ở đó vô cùng an toàn. Tới Nhất Phẩm Cư đi, dùng cơm trưa rồi về."

.....

Tháng tư, Nhất Phẩm Cư vẫn muôn hồng nghìn tía.

Thời điểm tới vườn mẫu đơn, Dung Hoa dừng bước, quay đầu nhìn lại.

Cách đó không xa, Chu Hành đứng dưới tàng cây đang phân phó Lâm Hạ Lâm Thắng gì đó.

Áo gấm màu trúc xanh, khuôn mặt đẹp như điêu khắc, lúc này gió xuân thổi tới như ánh mặt trời chói lọi, nhưng gương mặt đó lại mang vài phần nhu hòa, dưới tàng cây xanh càng thêm cao quý.

Có lẽ cảm nhận được ánh mắt của Dung Hoa, Chu Hành dừng lời đang nói, quay đầu nhìn lại.

Dung Hoa khẽ cười, đi qua: "Điện hạ."

"Tới dùng cơm sao?" Chu Hành nhìn nàng, hỏi.

Áo ngoài tím nhạt, váy trắng tinh khôi, tóc cài trâm vàng, gương mặt đẹp như minh châu, nụ cười trên mặt như cảnh xuân rực rỡ, tuyệt lệ thanh nhã. Chu Hành chỉ cảm thấy trái tim mình lại ần ần đau.

"Lâu rồi không gặp, Ngũ cô nương có tốt không? Đúng rồi, tiểu nhân đã phối xong thuốc dùng khi tắm, bất cứ lúc nào Ngũ cô nương cũng có thể tới vương phủ lấy." Từ lúc Dung Hoa xuất hiện Lâm Thắng đã quan sát sắc mặt của Vương gia nhà mình, thấy y có chút khác thường, hẳn liền lên tiếng.

"Làm phiền rồi." Dung Hoa khẽ cười.

Gián đoạn một lúc, Chu Hành khôi phục dáng vẻ bình thường, có điều sắc mặt lạnh đi vài phần.

Tuy gương mặt vẫn giống như trước đây, không chút biểu cảm, nhưng Dung Hoa có thể nhận ra chút thay đổi đó, lại thấy sắc mặt y có chút trách bực, vừa định lên tiếng hỏi thì bị tiếng của Diệp Thế Lâm cắt ngang: "Dung nha đầu!"

Nàng ngẩng đầu, thấy Diệp Thế Lâm người mặc quan phục tứ phẩm mang theo tùy tùng tới đây.

Diệp Thế Lâm đi tới trước mặt, lúc này mới phát hiện Chu Hành đứng sau, vội hành lễ: "Vi thần tham kiến điện hạ."

"Miễn lễ."

"Đại bá." Dung Hoa cũng hướng ông ta hành lễ.

"Được rồi, đứng lên đi." Diệp Thế Lâm hòa ái nói, ánh mắt lại nhìn Chiêu Vương, hỏi, "Dung nha đầu, con quen vương gia sao?"

"Vương gia là ân nhân cứu mạng của con." Dung Hoa cười gật đầu. Kỳ thị sớm đã gặp y, có điều khi đó thân phận của y chưa tiết lộ, cho nên Diệp Thế Lâm mới không biết.

Ân nhân cứu mạng? Diệp Thế Lâm không khỏi cao hứng, lập tức cung kính khom lưng hành lễ với Chu Hành, nịnh bợ nói: "Đa tạ vương gia, vương gia đã là ân nhân của chất nữ vi thần thì đương nhiên cũng là ân nhân của vi thần, để tỏ lòng biết ơn, ngày khác hạ quan xin mời ngài một bữa, hi vọng điện hạ nhận lời."

Chu Hành chỉ nhàn nhạt đáp: "Bổn vương không để ý tới lời mời của a miêu a cầu."

Lời này... Rõ ràng có mùi thuốc súng! Ông rõ ràng không làm gì đắc tội với Chiêu Vương mà! Không phải nói là ân nhân cứu mạng sao?

Diệp Thế Lâm hoảng sợ, vội quay đầu nghi hoặc nhìn Dung Hoa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 2: Điên rồi!

Vì chuyện của Quốc Công phủ, Ngũ nha đầu không thể tham tuyển. Sáng nay, Lục nha đầu lại bộc phát bệnh nặng, hôm qua còn tốt, hôm nay đã nằm trên giường thoi thóp, đại phu nói phải điều dưỡng một hai tháng mới khỏe lại, cho nên, đứa cháu này cũng không thể vào cung.

Vì thế, tâm tình của ông ta từ sáng tới giờ đặc biệt không tốt.

Để đáp tạ sự hỗ trợ của quan viên Lễ Bộ, hôm nay, Diệp Thế Lâm mời bọn họ tới Nhất Phẩm Cư này dùng bữa. Từ xa thấy chất nữ nói chuyện cùng một nam tử, ông ta tức giận tới không chịu được, muốn giáo huấn nặng một phen nhưng vừa tới gần lại bắt gặp Chiêu Vương.

Hơn nữa, vương gia còn từng cứu ngài!

Đây đúng là chuyện đại hi!

Diệp Thế Lâm mừng rỡ như điên.

Nhưng nghe cách nói chuyện của vương gia lúc này...

Diệp Thế Lâm nghi hoặc nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa bình tĩnh mỉm cười, bộ dáng hết mực ngoan ngoãn, tựa hồ nhìn không hiểu ánh mắt của ông ta.

Lòng ông ta nóng như lửa đốt, nhưng đứa cháu này hình như lại không hiểu ý!

Diệp Thế Lâm cẩn thận hồi tưởng, ông ta thật sự không đắc tội vương gia, hơn nữa hôm nay là lần đầu ông ta nói chuyện với y!

Chức quan ông ta không cao, vương gia lại mới hồi kinh mấy tháng, hơn nữa lại không thích giao tiếp, cho nên tuy có gặp trong các yến hội nhưng chưa từng tiếp xúc. Vốn tưởng y là ân nhân cứu mạng của chất nữ, sẽ dễ nói chuyện, tiện thể tặng thêm thân thiết, nhưng vương gia vừa lên tiếng đã đầy mùi thuốc súng.

Trăm ngàn lần cũng không hiểu!

Oan quá!

Thấy chất nữ không để ý tới mình, Diệp Thế Lâm chỉ đành tự mình hỏi: "Vi thần ngu dốt, không biết ý của điện hạ là..." Ông đương nhiên không thể buông bỏ cơ hội tốt này. Nỗ lực mấy năm nay còn không phải để kết giao với trọng thần quyền quý, còn không phải muốn thăng tiến, phát quang môn đại Diệp gia sao? Hiện tại Chiêu Vương đang ở trước mặt, hơn nữa còn là ân nhân của chất nữ, cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ lỡ."

"Ý như mặt chữ." Chu Hành lạnh giọng.

Tươi cười trên gương mặt cứng lại, Diệp Thế Lâm cẩn thận nói: "VẬY... Ngày khác vi thần tự mình tới cửa bái tạ tại vương gia."

"Phù đệ của bốn vương không tới phiên chó mèo tùy tiện ra vào."

Gió xuân ẩm áp thổi tới, trán Diệp Thế Lâm đã đầy mồ hôi lạnh: "Ý của vương gia là vi thần không có tư cách bước vào ngạch cửa vương phủ?"

Dung Hoa khẽ cười, hành lễ: "Vương gia, tiểu nữ cáo từ trước."

"Ừ." Chu Hành gật đầu.

Một chữ "Ừ" này Diệp Thế Lâm nghe vô cùng rõ ràng, ngữ khí đã hòa hoãn rất nhiều khiến ông ta không khỏi nhìn Dung Hoa.

Thiếu nữ này dưới ánh mặt trời đặc biệt tuyệt lệ, mi lộ ý cười, da như ngưng chi. Chiêu Vương đứng đối diện dung nhan tuyệt mỹ, trường thân ngọc lập, anh tuấn bức người, biểu cảm lạnh lùng càng tôn lên sự quý giá.

"Đại bá, vậy chất nữ xin đi trước một bước." Dung Hoa lại hành lễ với Diệp Thế Lâm.

"Ừ, cẩn thận một chút, ăn cái gì cứ gọi, lúc tỉnh tiền cứ dùng danh nghĩa của đại bá, lát nữa ta sẽ trả." Diệp Thế Lâm tươi cười hòa ái, ánh mắt hiền từ, tâm trạng muốn giáo huấn đại chất nữ lập tức biến mất sạch sẽ.

Dung Hoa nhìn y, rồi dẫn Túy Đồng và Lưu Tô rời đi.

"Vi thần có hẹn với hai vị bằng hữu, nếu vương gia không ngại, chi bằng cùng uống chút rượu được không?" Diệp Thế Lâm không cam lòng từ bỏ như vậy, tiếp tục đưa ra lời mời.

"Không được, bốn vương đã hẹn với đại chất tử." Nói xong, Chu Hành gật đầu với ông ta rồi mang Lâm Hạ và Lâm Thắng rời đi.

"Cung tiễn vương gia." Diệp Thế Lâm khom người đưa tiễn, lúc đứng dậy ý cười đầy mặt.

Ân cứu mạng... Nên lấy thân báo đáp.

Dung mạo của Ngũ nha đầu không tầm thường, cùng với Chiêu Vương rõ ràng là trai tài gái sắc, trời sinh một cặp!

Nghĩ như thế, tâm tình Diệp Thế Lâm như hoa nở rộ.

Ngũ nha đầu, hôn sự hủy bỏ tới thật đúng lúc!

Mãi tới khi không còn nhìn thấy thân ảnh của Chu Hành, Diệp Thế Lâm mới dẫn người của mình bước vào tiểu viện bên cạnh.

"Người không biết đâu, năm trước lúc tiểu thư cùng đám người tới Tướng Quốc Tự thắp hương, đúng lúc gặp điện hạ, đại phu nhân còn nói cái gì mà Diệp gia là thư hương danh đệ, gia đình cao quý, không phải chó mèo nào cũng có thể treo cao..." Túy Đồng kể cho Lưu Tô nghe.

"Ừ." Lưu Tô chỉ đáp một chữ.

Dung Hoa khẽ cười. Với tính cách của Diệp Thế Lâm, ông ta chắc chắn sẽ điều tra nguyên nhân vì sao hôm nay Chu Hành lại nói như vậy, thật không biết ông ta sẽ xử lý Kỷ thị thế nào.

Lần này ba người vẫn dừng chân ở Thủy Các.

Hiện tại đã dọn ra ngoài, Dung Hoa không cần phải gấp gáp về sớm, cho nên ăn cơm xong, nàng dứt khoát ở lại Thủy Các ngắm cảnh. Gió xuân thổi vào mặt, ánh nắng tươi sáng. Tâm tình thật sự vô cùng thoải mái.

Có điều, thời tiết tốt như vậy khiến người ta dễ chìm vào giấc, đặc biệt là khi sáng bị đánh thức sớm như vậy, Dung Hoa ghé vào lan can, vừa nhìn mặt hồ long lánh vừa hít thở mát mẻ.

Xa xa thấy Chu Hành từ hành lang gấp khúc tới đây, Dung Hoa không khỏi hoảng hốt, cứ tưởng bản thân đang nằm mơ.

"Vương gia."

Nghe thanh âm của Túy Đồng và Lưu Tô, Dung Hoa lúc này mới hoàn toàn thành tỉnh, vội vàng đứng dậy: "Sao vương gia lại tới đây?"

"Đột nhiên muốn tới đây ngồi một lát, thuận tiện xem cô nương đã đi hay chưa." Chu Hành đi tới, nói.

Ngũ cô nương đi hay chưa hà tất phải tự mình tới, hỏi tiểu nhị một câu là được, rõ ràng trong lòng đang nhớ thương người ta! Lâm Thắng nhứ chặt cung mây.

Thuốc giải còn chưa phối ra, vương gia cứ như vậy... Hắn thật sự lo lắng vương gia nhà mình vì động tình mà độc phát thân vong.

Chờ hai người ngồi xuống, Túy Đồng và Lưu Tô mới dâng trà, sau đó cùng Lâm Hạ Lâm Thắng thối lui ra ngoài.

"Người hẹn với ngài đi rồi?" Dung Hoa hỏi.

"Ừ." Chu Hành ngược mắt, "Có phải nên nói tiếng chúc mừng với cô nương không?" Cuối cùng cũng dọn ra ngoài, tuy trước kia nàng chưa từng nhắc tới nhưng y vẫn biết được vài chuyện.

"Đa tạ." Dung Hoa cười cười, lại nói, "Nếu hôm nay đã gặp, thuận tiện hỏi ngài một câu, ngày khai trương Cẩm Tú sơn trang ngài có tới không?"

Cẩm Tú sơn trang đã bắt đầu xây dựng hôm Nguyên Tiêu. Bởi vì nhân lực là người của y nên tốc độ đều kinh người, mới hai tháng đã xong, hiện tại chỉ còn bố trí đồ vật bên trong.

Hai mươi sáu tháng này sẽ khai trương.

Thiếp đã gửi đi, hiện tại đã nằm trong tay các huân quý.

Y nói Cẩm Tú son trang bản thân không nên ra mặt, cho nên hiện tại cứ lấy thân phận là khách tham dự, thiệp của y nàng sớm đã kêu Lưu Tô gửi đi.

"Lúc đó ta sẽ tới." Chu Hành trả lời.

"Vậy thì tốt rồi, ta còn lo ngại không có thời gian." Dung Hoa mỉm cười, "Ta vốn định không đi cho nên hơi lo lắng, có điều ngại đi thì vừa lúc coi chừng vài chuyện, ta đây cũng an tâm."

"Không đi cũng không sao, Cao chương quây có thể xử lý tốt."

Dung Hoa gật đầu, lại nhìn gương mặt của y, hỏi: "Sắc mặt ngài không tốt cho lắm, có phải không thoải mái không?" Nói xong, nàng lại nghĩ tới mấy tin đồn thân thể Chiêu Vương không khỏe.

Chu Hành nhìn nàng, nói: "Không sao."

"Thật sự không sao?"

"Ừ." Chu Hành chỉ đáp một tiếng, lồng ngực lại ần ần đau.

"Không sao thì tốt." Nếu y không muốn nói, Dung Hoa sẽ coi như bản thân nhìn lầm, lại nói, "Đúng rồi, hai ngày trước Kim chương quây tới nói với ta có người muốn mượn tên mở chi nhánh, ngài có biết không?"

"Cô nương có biết ai đề nghị không?" Chu Hành không trả lời vấn đề của nàng, chỉ hỏi.

Ai chứ? Dung Hoa có dự cảm không lành, lạnh giọng nói: "Bạch Lãm?"

Chu Hành gật đầu.

Dung Hoa khẽ cảm chặt ly trà: "Hắn biết quan hệ giữa ta và Lâu Ngoại Lâu, Nhất Phẩm Cư?"

"Không." Chu Hành thoáng nhìn ngón tay trắng nõn của nàng, bổ sung một câu, "Hắn không biết cô nương là người đứng sau, cho nên không cần lo lắng."

Vì thế, hắn ta là nhìn trúng tiềm lực của Nhất Phẩm Cư và Lâu Ngoại Lâu.

Dung Hoa nhấp môi quay đầu nhìn mặt hồ xanh thẳm, trầm tư.

Chu Hành cũng nhìn ra mặt hồ, không quấy rầy nàng.

Qua một lúc lâu, Dung Hoa mới nghiêng đầu nhìn Chu Hành, nói: "Nếu đã là hắn, vậy trực tiếp từ chối đi."

"Ừ." Chu Hành đương nhiên tôn trọng quyết định của nàng.

"Bạch gia đứng đầu về châu báu, tơ lụa, đồ sứ, dệt may; tửu lầu và quán ăn tuy có đầu tư nhưng so với những sản nghiệp khác của Bạch gia chỉ là bình thường, cho nên, nếu chúng ta muốn mở chi nhánh, người hợp tác bắt buộc phải có thực lực." Dung Hoa uống một ngụm trà, nói, "Hơn nữa, ta không định hợp tác với người khác, chúng ta đào tạo thêm người, tự mở chi nhánh... Chỉ là người này ta không thể đào ra được, còn phiền diện hạ vất vả."

Tự mình mở cùng hợp tác với người khác, nhân lực và những thứ cản trở tính cũng có phần tốt hơn, tin tức các nơi càng dễ nắm bắt. Nàng thật không biết Chu Hành sẽ chọn người thế nào.

"Tự chúng ta huấn luyện người, tự chúng ta khai trương..." Dung Hoa nghiêm túc nhìn y, "Có thể nắm tin tức khắp nơi trong tay không?"

Chu Hành nhíu mày, suy xét một lát mới nói: "Vậy cứ theo lời của Ngũ cô nương, người và mặt tiền của hiệu do ta chuẩn bị."

"Được." Dung Hoa khẽ cười, "Quyết định thế đi, nếu Cẩm Tú son trang có kết quả tốt thì cũng có thể mở thêm chi nhánh, có điều vị trí có suối nước nóng khó tìm, hơn nữa quy mô lại không nhỏ... Thôi, chờ sau này hãy nói."

"Được." Chu Hành quay đầu, đứng dậy, "Ta đi trước đây."

Dung Hoa cũng đứng lên: "Ta cũng nên trở về rồi."

Hai người cùng rời khỏi Thủy Các, tới hoa viên mới tách nhau ra.

.....

Giờ phút này Lâm phu nhân đang quỳ gối trước mặt Thái hậu, hai mắt đầm lệ kêu cứu mạng.

Thái hậu vừa nhận thiệp, cung nữ đáp lời còn chưa đi thì Lâm phu nhân đã cầu kiến, Thái hậu cũng sốt ruột muốn biết xảy ra chuyện gì.

Lâm phu nhân vừa vào đã khóc sụt sùi quỳ xuống, gương mặt tuy hiền từ, đoan trang của Thái hậu tuy sớm đã có chuẩn bị tâm lý nhưng cũng bị dọa: "Đệ muội, muội sao vậy?" Bà vừa nói vừa phàn phò cung nữ đỡ bà ta đứng dậy.

"Thái hậu nương nương, người phải cứu Luật Nhi."

"Luật Nhi bị sao?" Thái hậu không có nhi nữ, hài từ trong cung với bà không chút huyết thống, cho nên đối với hai đứa cháu Lâm Luật và Lâm Nhược vô cùng yêu thương.

"Thái hậu nương nương, người nhất định phải cứu Luật Nhi, đứa nhỏ này bị Quốc Công gia ép tới tới Tướng Quốc Tự, nó nói muốn xuất gia làm hòa thượng." Lâm phu nhân xoa xoa khóe mắt.

Buổi sáng Lâm phu nhân đã sai người vào cung đưa thiếp, cũng biết Lâm Luật đã ra ngoài từ sớm, bà cũng không để ý, không ngờ tới giữa trưa đại a đầu trong phòng Lâm Luật cầm phong thư tới gấp bà khóc lóc. Lâm Luật nói tự mình tới Tướng Quốc Tự, muốn xuất gia làm hoàng thượng. Bà gấp tới độ ra ngoại viện tìm Thành Quốc Công. Thành Quốc Công tức giận mắng hấn một trận, còn nói cho dù nó có dọn khỏi nhà cũng phải cưới Ngũ cô nương, còn nói muốn hấn quỳ trước Diệp gia cưới Ngũ cô nương về.

Mắng xong, ông ta phái người tới Tướng Quốc Tự.

Lâm phu nhân không rảnh lo nhiều như vậy, trực tiếp thay y phục tiến cung cầu kiến Thái hậu.

"Đã xảy ra chuyện gì? Muội nói rõ đi."

Lâm phu nhân nức nở, sau đó lại nhìn nhìn chúng cung nữ và nội thị trong phòng.

Thái hậu nâng tay, ngoại trừ tâm phúc Vương ma ma, tất cả cung nhân đều lẳng lặng lui ra ngoài.

Lâm phu nhân lúc này mới dám nói: "Là vì chuyện của Ngũ cô nương Diệp gia, nương nương cũng biết đấy, từ nhỏ Ngũ cô nương này đã định thân cùng Luật từ nhỏ... Sáng sớm hôm kia, Ngũ cô nương đột nhiên cầm tín vật và canh thiếp tìm tới phủ, nói với thần phụ muốn từ hôn, ban đầu muội không đồng ý, nhưng thái độ của Ngũ cô nương quá cứng rắn... Thần phụ tức giận một cô nương như nàng lại dám tới cửa nói về hôn sự của mình, đây không phải là xem thường Luật Nhi và Quốc Công phủ sao? Vì thế thần phụ liền đồng ý, nhưng bình tĩnh ngắm lại thấy không đúng. Hôm qua thần phụ tới Diệp phủ, nói chuyện với trưởng bối bên đó, chuyện từ hôn này không tính, nhưng Ngũ cô nương kia nào chịu đổi ý. Diệp lão phu nhân mới nói nàng một câu, nàng đã dọn đồ ra khỏi nhà, tối qua còn ngủ bên ngoài..." Lâm phu nhân vừa khóc vừa kể lại tình một lần, bên trong còn thêm mắm dặm muối.

Thái hậu nghe xong liền cau mày.

Lâm phu nhân quan sát thái độ của Thái hậu, nói: "Nương nương, người xem, cô nương không hiểu quy củ như vậy sao có thể vào cửa Quốc Công phủ? Luật Nhi được nương nương trông chừng từ nhỏ tới lớn, ngoại hình nhân phẩm đều là ngàn dặm mới tìm được một, Ngũ cô nương kia tính tình lại cương liệt, không hiểu lễ nghi nên thần phụ cũng thuận ý nàng ta đồng ý lui thân. Luật Nhi cũng vậy, nghe nói hôn thê của mình tới cửa từ hôn, nó cũng vô cùng tức giận. Từ nhỏ nó được nương nương và Quốc Công gia yêu thương, có khi nào chịu qua khuất nhục lớn như thế? Vì vậy Luật Nhi đã nói thẳng, nếu Ngũ cô nương đã mở lời, vậy thì lui đi, nó cũng sẽ không cưới nàng. Nhưng... Nhưng Quốc Công gia lại một mực tuân thủ lời hẹn, mặc dù Ngũ cô nương hành sự như thế ngài ấy vẫn nói tiếp tục cửa thân này. Tối qua phụ tử họ có cãi nhau vài câu, thần phụ cũng không để ý, chỉ nghĩ câu Luật Nhi nói cưới Ngũ cô nương chỉ bằng xuất gia làm hòa thượng là do tức giận mà nói, ai ngờ..."

Lâm phu nhân khóc tới đứt ruột đứt gan: "Nương nương, sáng nay Luật Nhi đã đề thư lại nói tới Tướng Quốc Tự." Bà ta vừa khóc vừa dâng thư lên.

Vương ma ma nhận lấy đưa cho Thái hậu.

Thái hậu đọc qua một lần, nói: "Đứa nhỏ này..."

"Nương nương, Lâm gia chúng ta chỉ có một mình Luật Nhi, nếu người thương nó thì hãy giúp nó đi, giúp nó khuyên Quốc Công gia, Quốc Công gia nhất định sẽ nghe người, người khuyên như ông ấy đi." Lâm phu nhân khóc lóc.

Thái hậu gác bức thư xuống bàn, nhíu mày nói: "Nếu đệ đệ đã quyết định như vậy chắc chắn là có dụng ý, đệ muội cũng không cần lo lắng. Luật Nhi là đứa nhỏ hiểu thuận, còn cha mẹ ở trên, nó sao có thể xuất gia chứ? Chẳng qua là giận đối thôi, muội cứ đón nó về, từ từ khuyên bảo là được."

Lâm phu nhân kinh ngạc nhìn Thái hậu, tiếng khóc lóc cũng im bật, qua nửa ngày mới hoàn hồn, quỳ xuống: "Nương nương, người phải cứu Luật Nhi, nếu người không giúp nó thì không còn ai giúp được nữa, tính tình Luật Nhi từ nhỏ đã ngoan cố, nếu thật sự xuất gia thì phải làm sao? Nương nương, người cứu nó đi."

Thái hậu kêu Vương ma ma đỡ bà ta đứng dậy: "Đệ muội đứng lên trước đi."

"Nương nương, nếu người không đồng ý, thần phụ hôm nay sẽ không đứng lên." Lâm phu nhân đẩy tay Vương ma ma ra.

Đây là uy hiếp sao? Hoàng Thượng tuy không phải thân sinh của bà nhưng thân phận Thái hậu này là thật, người ngoài không dám coi thường, hơn nữa Hoàng Thượng và Hoàng hậu cùng các hoàng tử công chúa đều vô cùng hiếu thuận, cho nên mấy năm nay Thái hậu cũng coi như nhân hạ, mà hiện tại... Thái hậu nhìn Lâm phu nhân, ánh mắt lộ rõ giận dữ: "Đệ muội, Quốc Công gia một hai làm vậy, chẳng lẽ muội không nghĩ tới phía sau còn có nguyên nhân hay sao?"

Lâm phu nhân gật đầu, đáp: "Quốc Công gia là người giữ chữ tín, ngài ấy chắc chắn sẽ hết lòng tuân thủ lời hứa với Diệp Thế Hiên năm đó, hôn sự này không thành, người đời sẽ nói Lâm gia ta thất tín bội nghĩa... Nhưng lần này là Ngũ cô nương Diệp gia chủ động hủy hôn, đây vốn không phải lỗi của Lâm gia."

"Chỉ sợ sự tình không đơn giản như vậy, muội đứng dậy trước đi." Thái hậu nói.

Không phải như vậy? Lâm phu nhân bò lên, khó hiểu nhìn Thái hậu: "Ý của nương nương là, Quốc Công gia không phải vì lời hứa mà kiên trì bắt Luật Nhi cưới Ngũ cô nương?"

"Ừ." Ánh mắt Thái hậu trở nên âm trầm, "Đệ đệ làm vậy là vì Quốc Công phủ, vì toàn bộ Lâm gia."

"Toàn bộ Lâm gia?" Sắc mặt Lâm phu nhân cũng trở nên ngưng trọng, "Ý của nương nương là không cưới nàng ta, Lâm gia sẽ gặp nạn?"

"Có thể nói như vậy, đệ đệ tự mình có tính toán, cho nên đệ muội chỉ cần theo lời đệ ấy làm việc là được, đệ ấy là phụ thân của Luật Nhi, chẳng lẽ còn muốn hại Luật Nhi sao?"

Lâm phu nhân trầm tư vẫn không thể hiểu nổi, một nha đầu không cha còn mẹ thì tái giá có thể có bao nhiêu bản lĩnh? Diệp gia kia thì không cần phải nói, rõ ràng đã xuống dốc mấy năm nay!

"Ngũ cô nương này rốt cuộc có năng lực gì chứ? Có thể uy hiếp tới toàn bộ Lâm gia ta sao?"

"Nàng ta không có, nhưng phụ thân nàng ta lại là Diệp Thế Hiên." Thái hậu liếc nhìn bà ta, nhắc nhở, "Năm đó Diệp Thế Hiên được Tiên hoàng tín nhiệm, sau đó còn trở thành án sát sứ ở Cẩm Châu."

Lâm phu nhân tự hỏi một phen, biểu cảm càng ngưng trọng: "Là đồ Diệp Thế Hiên để lại uy hiếp tới Lâm gia?"

"Cũng không chắc, dù sao thời gian trôi qua đã lâu, nha đầu kia khi đó chỉ là một đứa nhỏ, có điều thà giết sai còn hơn bỏ sót!" Thái hậu bình tĩnh nhìn bà ta, "Muội hiểu thì tốt, trở về phái người đi đón Luật Nhi, từ từ khuyên nó."

Lâm phu nhân cuối cùng cũng hiểu câu cuối cùng của Thành Quốc Công: Sau khi cưới về mọi chuyện theo ý của mình... Chỉ cần đạt được mục đích, tới lúc đó nha đầu kia có sống hay chết cũng do bà quyết định! Nghĩ như vậy, Lâm phu nhân cũng nhẹ nhàng không ít, gật đầu nói: "Vâng, thần phụ sẽ phái người đón Luật Nhi về."

"Ai gia chỉ có một chất tử một chất nữ, đệ đệ sao có thể hai nhi nữ của mình, muội đó, chuyện gì cũng phải cẩn thận suy ngẫm, dụng tâm nhiều vào." Ngừ khí của Thái hậu mang theo vài phần răn dạy.

"Xin ghi nhớ lời dạy bảo của nương nương."

Thái hậu kêu Vương ma ma cho cung nữ nội thị vào, phân phó hai cung nữ hầu hạ Lâm phu nhân qua thiên điện rửa mặt.

Tâm bệnh đi, sắc trời cũng không còn sớm, Lâm phu nhân nhanh chóng cáo từ xuất cung.

.....

Trở về nhà, Thạch ma ma ra đón Dung Hoa, vừa hầu hạ nàng thay y phục vừa bẩm báo tình hình trong nhà.

Dung Hoa hài lòng gật đầu.

Thạch ma ma báo cáo xong, lại nói: "Lão nô đã phân phó Lê Hoa và Hồng Đậu làm chút điểm tâm, tiểu thư, lát nữa lão nô sẽ tự mình cảm qua Đồng phủ, được không?" Tiểu thư một mình dẫn theo hạ nhân ra ngoài, có Đồng đại nhân và Đồng phu nhân chiếu cố, đương nhiên sẽ tốt hơn nhiều.

"Ừ, kêu Túy Đồng đi đi, ma ma cũng mệt mỏi cả ngày rồi." Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Túy Đồng, nói, "Gói một nửa đồ mang về từ Nhất Phẩm Cư qua đó luôn đi."

"Vâng, tiểu thư." Túy Đồng gật đầu.

Thời điểm Túy Đồng qua Đồng phủ, Đồng Ngọc Lan và Đồng phu nhân ngồi ngoài hành lang nói chuyện.

"Mẫu thân, hôm qua có người dọn tới tòa viện cách vách, người và cha lại cãi nhau sáng sớm như vậy, có phải nên qua đó hỏi thăm hay không?" Đồng Ngọc Lan nhìn về hướng tòa nhà bên cạnh, "Dù sao người ta cũng vừa mới chuyển tới."

Cha mẹ cãi nhau nàng đã sớm thành thói quen, nhưng người ta vừa mới chuyển tới, đừng dọa người ta mới tốt.

"Xin lỗi cái gì? Đúng lúc có thể thích ứng, nếu chịu không nổi thì sớm ngày dọn đi." Đồng phu nhân không chút để ý nói.

"Phu nhân, tiểu thư, Túy Đồng cô nương ở nhà bên cạnh tới." Đang nói chuyện, một nha đầu lại bẩm báo.

"Túy Đồng cô nương?" Đồng Ngọc Lan lập tức ngồi thẳng người.

Cùng tên sao?

"Đúng vậy, nói là phụng lệnh chủ tử qua đây tặng chút điểm tâm cho hàng xóm." Nha đầu kia trả lời.

"Mời nàng ấy vào đi." Đồng phu nhân lên tiếng.

Nha đầu lập tức ra ngoài mời người vào trong.

"Ngươi..." Đồng Ngọc Lan nhảy dựng lên, ghen hòng đuổi tay chỉ vào Túy Đồng.

Đồng phu nhân cũng vô cùng kinh ngạc.

"Nô tỳ gặp qua phu nhân, gặp qua Tam tiểu thư." Túy Đồng bình thản hành lễ.

"Ngươi... Ngươi ở cách vách sao?" Đồng Ngọc Lan vừa hỏi vừa chỉ tòa viện bên cạnh, "Chẳng lẽ người mới chuyển tới là Diệp muội muội?"

Tin tức Ngũ cô nương Diệp gia bỏ nhà ra ngoài sáng sớm đã truyền khắp kinh thành, bản thân còn suy nghĩ nơi nàng ấy đi, chuẩn bị đi tìm, không ngờ lại dọn tới cách vách, trở thành hàng xóm!

"Vâng, hôm qua lúc dọn tới trời đã tối nên không tiện tới đây bái phỏng phu nhân và Tam tiểu thư." Túy Đồng mỉm cười, sau đó lại dâng hộp đồ ăn lên, "Đây là chút tâm ý của tiểu thư nhà ta, hi vọng phu nhân và Tam tiểu thư đều thích."

Đồng phu nhân trầm tư suy nghĩ, cười nói: "Ngũ cô nương có tâm, nếu đã chuyển tới gần đây, có câu bà con xa không bằng láng giềng gần, sau này các ngươi cứ thường xuyên qua đây chơi."

Đồng Ngọc Lan lại nhấc váy chạy ra ngoài.

"Lan Nhi, con gấp gấp như thế là muốn đi đâu hả? Lỡ mãng như vậy nào giống một cô nương chứ? Chậm một chút, chậm một chút, buông váy xuống!" Đồng phu nhân gấp tới độ đứng dậy.

"Con đi gặp Diệp muội muội, lát nữa trở về lại nói chuyện với người." Đồng Ngọc Lan phát tay, trong nháy mắt đã chạy ra khỏi cửa.

"Các ngươi mau đi theo." Đồng phu nhân vội phân phó hai nha đầu bên cạnh Đồng Ngọc Lan.

Hai nha đầu còn chưa hoàn hồn, vừa nghe Đồng phu nhân lên tiếng liền uốn gối đuổi theo.

"Đề cô nương chê cười rồi." Đồng phu nhân nhìn Túy Đồng, nói.

"Phu nhân quá lời." Túy Đồng uốn gối cáo từ, "Vậy nô tỳ xin cáo lui trước, phu nhân cứ yên tâm, nô tỳ sẽ đuổi theo Tam tiểu thư."

Đồng phu nhân gật đầu.

Ra khỏi viện, từ xa Túy Đồng đã thấy Đồng Ngọc Lan, liền lập tức đi theo.

Giữa hai tòa viện là một bức tường cao, Đồng Ngọc Lan mượn lực cành cây, dễ dàng nhảy lên trên.

"Tiểu thư, người cẩn thận." Hai nha đầu cũng vội đuổi theo, vừa nhìn là biết họ cũng hiểu chút quyền cước.

"Các ngươi đừng đi theo, chờ ở nơi này là được." Đồng Ngọc Lan quay đầu, vừa thấy Túy Đồng liền vẫy tay, "Tiểu thư của ngươi ở đâu?"

Túy Đồng khẽ cười, cũng vận khí nhảy lên: "Nô tỳ dẫn người đi."

.....

Dung Hoa đang uống trà thì thấy Đồng Ngọc Lan hùng dũng chạy vào phòng, tới trước mặt mình gọi: "Dung Hoa muội muội, thật sự là muội sao?"

Dung Hoa cười nói: "Ta biết tỷ sẽ đến."

Đồng Ngọc Hoa nhận lấy ly trà đặt trên bàn, thân thiết ôm cánh tay của Dung Hoa: "Nếu biết người dọn tới đây là muội, hôm qua ta đã tới." Nói xong lại nhìn căn phòng, hỏi, "Đã thu dọn hết chưa? Có cần giúp đỡ không?"

"Đều thu dọn hết rồi." Dung Hoa cười cười, lại nói, "Nhìn tỷ chạy tới đỏ mặt luôn kia, uống trà nhuận họng trước đi."

Đồng Ngọc Lan chậm rãi uống hai ngụm, mới nói: "Rất cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mới sáng sớm bên ngoài đã truyền tới tin ồn ào, nói Diệp gia muốn đưa muội vào cung tuyển tú, còn nói muội tự đi lui thân, có người lại nói quan hệ giữa Lâm Luật và thứ muội kia của muội không rõ ràng, cũng có người nói muội đại nghịch bất hiếu, vì mấy câu răn dạy của tổ mẫu mà bỏ nhà ra ngoài. Rất cuộc là như thế nào hả?"

Đồng Ngọc Lan gác ly trà xuống, lại hỏi: "Muội chịu ủy khuất gì đúng không? Nhất định chuyện giữa thứ muội kia và Lâm Luật là thật, cho nên muội bị mới chọc tức! Muội muội kia của muội quả thật dịu dàng động lòng người, nhưng tâm tư quá linh hoạt, nói thẳng ra là nhìn bề ngoài giống đóa sen trắng, kỳ thật bên trong tất cả đều là đen, người như vậy có ngày sẽ dón muội vào đường chết đấy!."

"Kỳ thật... Tất cả lời đồn bên ngoài đều là thật." Dung Hoa khẽ cười.

"Thật? Đều là thật?"

"Đúng vậy, cho nên ta mới dọn ra ngoài." Dung Hoa gật đầu.

Đồng Ngọc Lan sừng sốt nửa ngày mới hoàn hồn, sau đó lại cảm phần nói: "Vậy muội đừng về nữa, sau này cứ ở đây, chúng ta vừa lúc cũng có bạn, chỉ cách nhau một bức tường thôi, lúc nào cũng có thể qua lại. Đúng vậy, lát nữa trở về ta sẽ hỏi mẫu thân có thể bắt cái thang hay không, tới khi đó ta cũng tiện qua đây, không cần vòng ra cửa trước phiền phức đó."

"Đừng làm phiền phu nhân, đi từ cửa trước chỉ thêm vài bước chân, hơn nữa không phải ta còn có Túy Đồng và Lưu Tô sao?"

"Muội yên tâm, mẫu thân ta rất dễ nói chuyện, ta đi nói với bà ấy..." Nhắc tới mẫu thân của mình, Đồng Ngọc Lan liền nghĩ tới chuyện hồi sáng, sắc mặt âm trầm nhìn Dung Hoa, "Sáng nay có phải làm phiền tới các muội không..."

"Tam tiểu thư lo lắng rồi, tiểu thư và chúng nô tỳ đều quen dậy sớm cả." Thạch ma ma đứng cạnh nói.

Dung Hoa cũng gật đầu.

"Cha ta là người hào sảng, lại rất trọng nghĩa, nương lo ông ấy ra ngoài bị người ta tính kế, cho nên mới yêu cầu nghiêm khắc như vậy." Đồng Ngọc Lan quần bách giải thích, "Cũng không phải ngày nào cũng vậy."

"Không phiền, tỳ đừng lo lắng." Dung Hoa nhẹ nhàng vỗ tay nàng ấy.

Đồng Ngọc Lan xác nhận hai lần mới nói sang chuyện khác: "Chờ ngày mai tuyển tú xong, chúng ta mời Lưu Quang tới đây chơi."

"Lưu Quang lại bị bệnh?"

"Không còn cách nào khác." Đồng Ngọc Lan thở dài, "Mẹ kế muội ấy định đưa muội ấy vào cung, Lưu Quang đành phải giả bệnh để tránh một kiếp. Nói tới cùng, hai người đúng là đồng bệnh tương liên."

Bọn họ thân thiết nói chuyện rồi dùng cơm chiều, sau đó Đồng Ngọc Lan mới trèo tường về nhà.

.....

Tối tới Diệp Thế Lâm mới hồi phủ, vừa vào nhà liền tới viện của Diệp lão phu nhân, đem chuyện Chiêu Vương là ân nhân cứu mạng của Dung Hoa kể lại.

"Thật sao?" Thanh âm của Diệp lão phu nhân mang theo vài phần kinh hỉ.

"Vâng." Diệp Thế Lâm lại miêu tả thái độ của Chu Hành hôm nay một lần.

Diệp lão phu nhân nghiêm túc hỏi: "Có phải con không cẩn thận đắc tội vương gia không?"

Diệp Thế Lâm lắc đầu, khẳng định không.

Mẫu tử hai người đều trầm tư, phân tích một phen. Diệp lão phu nhân kêu Lý ma ma gọi huynh muội Diệp Cẩm Hoàng tới, ngay cả Diệp Di Nguyệt đang bị bệnh cũng gọi.

Huynh muội bọn họ lần lượt tới, Diệp Thế Lâm liền quan sát năm người.

"Phụ thân, xảy ra chuyện gì sao?" Diệp Cẩm Bạc lên tiếng hỏi.

"Các người ai trêu chọc Chiêu vương gia?" Diệp Thế Lâm nghiêm khắc hỏi, bản thân không trêu chọc y, mà thê tử Kỷ thị trước khi vương gia hồi kinh đã bị nhốt lại, nguyên nhân cuối cùng chỉ có thể là huynh muội bọn họ. Tuổi tác ba nhi tử xấp xỉ vương gia, nhất định có khả năng quen biết y, mà tỷ muội Diệp Di Châu Diệp Di Nguyệt có thể đã gặp y trong yến hội. Còn Ngũ nha đầu, vương gia là ân nhân cứu mạng của nàng ấy, nàng ấy sẽ không đi chọc giận ân nhân của mình, hơn nữa hai người hôm nay thoạt nhìn nói chuyện rất vui vẻ.

Huynh muội Diệp Cẩm Hoàng đưa mắt nhìn nhau.

Ba huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng đều nói chỉ thấy y từ xa, không có giao tiếp. Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt cũng lắc đầu.

"Vậy vương gia vì sao lại giận Diệp gia ta hả?" Diệp Thế Lâm trầm giọng.

Diệp Cẩm Hoàng lắc đầu nói: "Phụ thân, không có đạo lý đó, bọn con ngay cả chào hỏi y cũng không có, tới lui lại chưa từng, sao có thể chộc giận y như người vừa nói chứ?"

"Tổ mẫu, đại bá." Khuôn mặt không chút huyết sắc, Diệp Di Nguyệt dùng khăn che miệng ho khan vài tiếng, cẩn thận nói, "Có phải Ngũ tỷ tỷ đắc tội vương gia không?"

"Không thể nào, vương gia là ân nhân cứu mạng của nó." Diệp Thế Lâm lập tức phản bác.

Ân nhân cứu mạng?

Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt cùng quay đầu nhìn đối phương, nhớ lại chuyện cũ.

Nha đầu chết tiết kia sao lại có vận khí tốt như vậy?

Diệp Di Nguyệt cúi đầu, Diệp Di Châu cũng cắn môi.

"Còn không nói!" Diệp lão phu nhân tức giận đập bàn một cái.

Diệp Di Châu khóa môi càng chặt.

"Nguyệt nha đầu!" Diệp lão phu nhân nhìn Diệp Di Nguyệt, trầm giọng quát.

"Tổ mẫu..." Diệp Di Nguyệt lại ho khan, cả khuôn mặt đỏ bừng.

Diệp lão phu nhân lại lạnh lùng nhìn Diệp Di Châu: "Châu Nhi, cháu nói đi, nếu nói dối nửa câu thì cháu không cần đi tham tuyển nữa!"

Lời này như đâm trúng tử huyệt của Diệp Di Châu.

Lần đó nhiều người như vậy, nếu nàng ta nói dối, tổ mẫu chỉ cần điều tra sẽ biết. Vì thế, nàng ta nức nở kể lại sự tình đi Tương Quốc Tự năm trước, sau đó quỳ xuống, nói: "Tổ mẫu, phụ thân, khi đó mẫu thân và bọn con không biết thân phận của vương gia, vương gia cũng không nói rõ thân phận. Có câu người không biết thì không có tội, việc này không thể trách mẫu thân."

Diệp lão phu nhân tức giận tới lồng ngực lên xuống không ngừng.

"Được rồi, tất cả về phòng đi." Diệp Thế Lâm phát tay.

"Tổ mẫu, phụ thân, vương gia không phải người không biết thấu tình đạt lý, ngài ấy lại không nói rõ thân phận, việc này đương nhiên không thể trách mẫu thân, thỉnh tổ mẫu, mẫu thân..." Diệp Cẩm Hoàng nói.

"Đều lui xuống!" Diệp Thế Lâm lạnh giọng quát.

Diệp Cẩm Hoàng không dám tiếp tục, những người còn lại cũng không dám cầu tình, liền cùng nhau cáo lui.

"Lão phu nhân." Lý ma ma một tay vỗ lưng, một tay cầm ly trà giúp bà ta nhuận khí.

Diệp lão phu nhân uống hai ngụm trà, lúc này mới định thần, lập tức chửi ầm lên: "Đúng là Tang Môn tính! Phúc khí của Diệp gia toàn bộ đều bị nó phá hư hết!"

"Đều do nhi tử quản giáo không nghiêm, đều do nhi tử bất hiếu." Diệp Thế Lâm đứng dậy, "Nhi tử sẽ tự mình xin lỗi vương gia, cũng may thiện duyên của Ngũ nha đầu vẫn còn, hôm nay nhi tử thấy thái độ của vương gia đối với nó vẫn không tồi."

"Chiêu vương gia này mười mấy năm không hỏi kinh, lúc trở về cũng không xuất hiện trước mặt người khác, cách làm việc của ngài ấy... Thật khiến người ta không đoán được." Diệp lão phu nhân càng nói càng hận Kỷ thị, "Con đi chuẩn bị hậu lễ trước đi."

"Nhi tử nhất định sẽ nhận lỗi với vương gia đằng hoàng, mẫu thân xin cứ yên tâm." Diệp Thế Lâm khom người cáo từ.

Rời khỏi viện của Diệp lão phu nhân, Diệp Thế Lâm liền tới Tể Huy viện.

Mấy ngày nữa nữ nhi phải tuyển tú, Kỷ thị đương nhiên lo lắng sốt ruột, nhưng nghĩ tới vẻ đẹp vũ mị động lòng người của nữ nhi, bà ta lại tràn ngập hi vọng, nhưng ngày này đều ngủ không được, ăn không ngon, cho nên sắc mặt vàng thêm vài phần. Lúc này nghe báo Diệp Thế Lâm tới, Kỷ thị vui mừng đứng dậy, ra cửa tiếp đón: "Lão gia, sao ngài lại tới đây?" Chẳng lẽ vì nữ nhi sắp tham tuyển, cho nên tới bỏ lệnh cấm sao?"

"Tiện nhân!" Một cái bạt tai đánh qua.

Máu tươi trào ra, Kỷ thị cúi tay che mặt bị đánh tới chết lặng, kêu lên: "Diệp Thế Lâm, ngài điên rồi, sao vừa tới liền động thủ hả? Ta thành thật ở đây để ngài nhục mạ sao? Vừa tới liền động thủ đánh người, ngài điên rồi!"

"Kỷ thị, phụ nhân vô tri, vì người mà Chiêu Vương hận toàn bộ Diệp phủ kia." Ánh mắt Diệp Thế Lâm như dao muốn đâm xuống người bà ta.

"Ngài nói hươu nói vượn gì thế? Ta đắc tội Chiêu vương gia khi nào? Ta bị nhốt trong hậu viện này, một bước còn không ra ngoài được!"

"Phụ nhân vô tri! Đường đường là Chiêu vương gia, ngươi lại nói người ta là chó mèo không thể treo cao tới Diệp gia chúng ta hả? Lần trước đi Tể Tướng Quốc Tự ngươi rõ ràng nói thế!" Diệp Thế Lâm duỗi tay bóp cổ bà ta, "Được việc thì ít, hỏng việc thì nhiều, tiện nhân, chết đi!"

Nếu vương gia vì câu nói của bà ta mà ghi hận toàn bộ Diệp gia, không bằng để bà ta lấy cái chết tạ tội.

Cảm giác hít thở không thông đánh úp, Kỳ thị duỗi tay bắt lấy cánh tay Diệp Thế Lâm: "Buông ra! Buông ta ra! Ngài điên rồi!" Nữ nhi sắp trở thành nương nương, bà sẽ lập tức được gỡ bỏ lệnh cấm, bà không muốn chết.

Cánh tay Diệp Thế Lâm chậm rãi dùng sức, ngữ khí lạnh như băng: "Miễn cho người liên lụy tới huynh muội Hoảng Nhi."

"Diệp Thế Lâm, ngài điên rồi, mau buông tay! Còn không phải chỉ nói một câu thôi sao? Khi đó ta không biết thân phận của ngài ấy!"

"Lão gia, ngài thả phụ nhân ra đi." Hai người Hương Vân và Hương Lăng hoảng sợ kéo Diệp Thế Lâm lại.

"Cút." Diệp Thế Lâm quát, tay còn lại đẩy các nàng ra, bọn họ thiếu chút đã ngã xuống mặt đất.

"Buông tay, Diệp Thế Lâm, tên điên này, ca ca sẽ không bỏ qua cho ngươi." Cả mặt Kỳ thị đỏ lên, hai mắt tròn lớn.

Diệp Thế Lâm trừng mắt nhìn bà ta, bàn tay chậm rãi buộc chặt? Tể Ninh Hầu không bỏ qua cho ông? Nếu Tể Ninh Hầu biết bà ta đắc tội Chiêu Vương, nhất định cũng sẽ mất nhắm mắt mở!

"Lão gia, ngài buông phụ nhân ra đi, nếu còn không buông tay, phụ nhân sẽ chết." Hương Lăng và Hương Vân ôm chân Diệp Thế Lâm, khóc cầu xin.

Kỳ thị liều mạng bắt lấy tay ông ta: "Buông... Tay..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 3: Tuyển tú

"Tên điên! Buông ra!" Kỳ thị dùng sức bắt lấy cánh tay ông ta, "Muru sát thể tử của mình, ngài sẽ bị thiên lôi đánh, chết không được từ tế!"

"Ta vì cái nhà này mà trừ hại! Tiện nhân, cho dù Chiêu Vương điện hạ không nói rõ thân phận nhưng khí độ cùng diện mạo của ngài ấy người chắc chắn sẽ đoán được mấy phần! Ngươi xuất thân từ Tể Ninh Hầu phủ, lại là chủ mẫu Diệp gia bao nhiêu năm, chút ánh mắt nhìn người như vậy cũng không có hả? Ngươi thấy mạng mình quá dài đúng không? Ngươi muốn chết thì tự mình chấm dứt thống khoái đi, đừng liên lụy tới ta và nhi nữ, toàn bộ Diệp gia này!"

"Ta... Buông ta ra, ta sao có thể biết ngài ấy là Chiêu Vương chứ? Còn nói là họ Liễu!" Kỳ thị cũng vô cùng hoảng sợ, người nọ sao có thể là Chiêu vương gia chứ? "Nhất định là do Dung nha đầu, nha đầu chết tiết kia! Nhất định là nó cố ý đào cái hố cho ta nhảy vào, là nó cố ý hãm hại ta!"

"Ngươi còn giao biện, còn hắt nước bẩn lên người Ngũ nha đầu?" Diệp Thế Lâm cười trào phúng, "Tính cách của Chiêu Vương, ngươi còn không rõ sao? Trong mắt ngài ấy không chấp nhận được một hạt cát, ngươi đắc tội ngài ấy, không chỉ hại Diệp gia, còn liên lụy tới Tể Ninh Hầu phủ!"

"Lão gia, ngài buông tay đi, ta sai rồi, là ta có mắt không trông không nhận ra vương gia, đều là lỗi của ta, ta sẽ tự mình đi nhận lỗi, dập đầu với ngài ấy." Hô hấp của Kỳ thị đã có chút khó khăn, thanh âm cũng không còn rõ, "Lão gia buông tay đi, ngài giết ta, ngài kêu huynh muội Hoảng Nhi sau này sao có thể ra ngoài gặp người khác? Ngài kêu hôn sự của Hoảng Nhi và Bạc Nhi phải làm sao đây?"

Có phụ thân tự tay giết mẫu thân của mình, có nhà nào dám gả nữ nhi tới?

Nước mắt Kỳ thị rơi như mưa, thấm ướt tay Diệp Thế Lâm.

Nghe tới hai nhi tử, Diệp Thế Lâm thoáng thả lỏng cánh tay, nhưng rất nhanh lại dùng lại, lạnh lùng nói: "Ngươi không cần lo, chuyện này sẽ không truyền ra ngoài, thể nhân chỉ nghĩ ngươi mắc bệnh mà chết thôi." Không phải đã dưỡng bệnh lâu ngày rồi sao? Nếu chết, người ngoài chắc chắn sẽ không hoài nghi. Ông sao có thể vì chuyện này mà liên lụy tới nhi tử, liên lụy tới Diệp gia chứ?

Diệp Thế Lâm cúi đầu nhìn Hương Lăng và Hương Vân, ánh mắt lộ ra sát khí.

Các nàng đều sợ hãi, cả người phát run, nức nở cầu xin: "Lão gia, cầu xin ngài thả phụ nhân đi." Lão gia muốn giết người diệt khẩu, nếu phụ nhân chết, toàn bộ người trong Tể Huy viện này sẽ phải chôn cùng.

Chỉ có phu nhân sống, bọn họ mới thoát được một kiếp.

Người bên ngoài cũng run lấy bầy, có một bà tử vội vàng chạy ra ngoài tới Tùng Hạc đường tìm Diệp lão phu nhân.

"Diệp Thế Lâm, ngài điên rồi..." Kỳ thị nghẹn ngào tới cả gương mặt đỏ bừng, ánh mắt hoảng sợ, tuyệt vọng trừng mắt nhìn người đối diện, chân đá ra trước, "Buông ra... Ta..."

Nữ nhi sắp vào cung làm nương nương, ngày tháng tốt đẹp của bà ta sắp tới. Bà nhìn lâu như vậy là chờ tới ngày chuyển mình, một chút bà cũng không muốn chết.

Muốn chết? Diệp Thế Lâm tự mình chết đi!

Diệp Thế Lâm càng dùng sức, nhắc bổng cả người bà ta lên.

Hô hấp ngày càng khó khăn, hai mắt Kỳ thị cũng dần hướng lên trên.

"Phụ thân." Ba người Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc và Diệp Di Châu đẩy cửa chạy vào.

Nhìn tình cảnh trước mắt, huynh muội bọn họ đều sợ tới sắc mặt thay đổi.

"Phụ thân, mau thả mẫu thân." Diệp Cẩm Hoàng kéo tay Diệp Thế Lâm lại.

"Phụ thân, mẫu thân đã không thể thở nữa, nếu còn không buông tay, mẫu thân sẽ chết." Diệp Cẩm Bạc cũng chạy tới.

"Hai đứa tránh ra." Diệp Thế Lâm vẫn bóp chặt cổ Kỳ thị, tàn nhẫn nói, "Nàng ta sống chỉ chuốc phiền toái tới cho hai con, chỉ hại hai con, hại cả Diệp gia, chỉ bằng để nàng ta chết đi!"

Vừa rời khỏi viện của Diệp lão phu nhân, huynh muội ba người đều vô cùng lo lắng nên cùng nhau thương lượng sự tình sẽ ra sao? Bọn họ đang nói chuyện thì thấy Diệp Thế Lâm nổi giận hùng dũng đi về hướng Diệp Thế Lâm, ba người lập tức đuổi theo.

Bọn họ chạy tới cửa liền bị bà tử chặn lại, cũng nghe được động tĩnh bên trong, lúc sau lại thấy một bà tử vội vàng chạy ra ngoài, Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc lập tức đẩy bà tử thủ vệ ra, nhanh chóng chạy vào.

"Phụ thân, phụ thân, mau thả mẫu thân ra đi." Diệp Di Châu sợ tới phát ngốc, thấy hai vị huynh trưởng kéo người không được liền nhào tới, giống như phát điên, "Phụ thân, mau buông tay."

Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc một trái một phải kéo tay Diệp Thế Lâm, Diệp Di Châu liền chen vào giữa, nhưng ông ta vẫn bóp cổ Kỳ thị không buông.

Kỳ thị trợn lớn hai mắt, tay chân ra sức giãy giụa, biểu cảm lộ rõ vẻ tuyệt vọng, nhưng thấy ba nữ nhi của mình xông tới, nước mắt lại lần nữa rơi ra, một chữ cũng không thể lên tiếng.

Diệp Di Châu thấy vậy cũng khóc nức nở, cánh tay dùng sức cũng không khiến Diệp Thế Lâm buông tay, quay đầu lại thấy vẻ mặt dữ tợn của phụ thân mình. Nàng đột nhiên buông tay, sau đó lui một bước, cầm chiếc ghế bên cạnh đập tới.

"Phanh" một tiếng, chiếc ghế đập tới, Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc cùng Hương Lăng Hương Vân đều hoảng sợ nhìn Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu ngơ ngác nhìn Diệp Thế Lâm cả đầu đều là máu, hai tay run rẩy: "Phụ... Phụ... Phụ thân..."

Con đau đánh úp, trước mặt Diệp Thế Lâm biến thành một mảng màu đen, cánh tay lập tức buông Kỳ thị ra.

"Phụ thân."

"Mẫu thân."

Diệp Cẩm Hoàng đỡ Diệp Thế Lâm. Diệp Cẩm Bạc đuổi tay đón lấy Kỳ thị đã hôn mê.

Hương Lăng và Hương Vân cũng bò qua: "Phụ thân."

Diệp Thế Lâm lắc đầu, đè ép cảm giác choáng váng, quay đầu nhìn Diệp Di Châu đang run rẩy: "Châu Nhi... Là người?"

"Không... Không phải..." Diệp Di Châu lắc đầu, cả khuôn mặt đã trắng bệch, "Không... Phụ thân, Châu Nhi chỉ muốn người buông mẫu thân ra, nữ nhi chỉ muốn cứu mẫu thân."

Diệp Cẩm Bạc cùng Hương Lăng, Hương Vân đưa Kỳ thị đang hôn mê lên giường: "Mẫu thân, mẫu thân, tỉnh dậy đi..."

"Người đâu!" Diệp Cẩm Hoàng quay đầu, lớn tiếng gọi.

Nha đầu bà tử bên ngoài run rẩy chạy vào.

"Mau mời đại phu." Diệp Cẩm Hoảng đỡ Diệp Thế Lâm, phân phó.

"Nô tỳ đi ngay." Một nha đầu nhận lệnh rồi chạy ra ngoài.

"Phụ thân, người ngồi xuống trước đi, nhi tử cầm máu cho người trước." Diệp Cẩm Hoảng nói.

"Hay cho một nữ nhi, hay lắm!" Diệp Thế Lâm không cử động, chỉ trừng mắt nhìn Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu hoảng sợ, nhịn không được mà lui nửa bước: "Phụ thân, nữ nhi không cố ý."

"Nghiệt nữ... Ngươi..." Lời còn chưa nói xong, Diệp Thế Lâm đã ngã lên người Diệp Cẩm Hoảng.

"Phụ thân."

"Lão gia."

Mọi người kinh hô.

Diệp Di Châu hoảng sợ nhìn Diệp Thế Lâm cả đầu đầy máu ngã xuống, lảo đảo lâu bầu: "Ta giết người, ta giết người rồi..."

Diệp lão phu nhân được Lý ma ma diu tới, vừa vào phòng liền thấy tình cảnh như vậy, sắc mặt lập tức thay đổi, gọi: "Lão đại!"

"Tổ mẫu." Diệp Cẩm Hoảng lên tiếng.

"Lão đại, lão đại." Nhìn Diệp Thế Lâm như vậy, Diệp lão phu nhân tưởng ông ta đã chết, toàn bộ hy vọng lập tức sụp đổ, khóc lóc, "Lão đại, con sao có thể bỏ lại bà già này mà đi chứ? Con kêu ta phải làm sao đây?"

Lý ma ma cũng khóc.

Diệp Cẩm Hoảng đưa tay dò hơi thở của Diệp Thế Lâm, sau đó liền nói: "Tổ mẫu, phụ thân chỉ hôn mê thôi."

"Vậy sao?" Diệp lão phu nhân cũng duỗi tay xem xét, thấy ông ta thật sự còn thở, bà mới ổn định cảm xúc, nói, "Mau, mau đưa phụ thân cháu lên giường, các người đi lấy thuốc trị thương tới, lập tức thỉnh đại phu tới ngay!" Chảy nhiều máu như vậy, cũng không biết bị thương có nặng hay không?

Nha đầu vội vàng đi tìm hòm thuốc.

"Đã có người đi mời đại phu rồi." Diệp Cẩm Hoảng nói với Diệp lão phu nhân một câu, sau đó cùng Diệp Cẩm Bạc nâng Diệp Thế Lâm lên giường.

Diệp lão phu nhân gạt nước mắt ngồi xuống mép giường, kêu Lý ma ma tự mình quán băng cầm máu cho Diệp Thế Lâm.

Diệp Di Châu hoảng sợ không dám tiến lên, cũng không có ai để ý tới nàng.

Rửa sạch vết thương xong, Diệp Thế Lâm nhìn sắc mặt tái nhợt của Diệp Thế Lâm, sau đó quét mắt nhìn mọi người trong phòng, lại thấy Kỷ thị cũng đang hôn mê, rống giận quát: "Lão gia và phu nhân nháo thành như vậy, các người cũng không biết cản lại sao?"

Chúng nha đầu bà tử vội quỳ xuống: "Lão phu nhân tha mạng."

Diệp lão phu nhân nhìn chiếc ghế bị hư dưới đất, ánh mắt lại nhìn dấu tay trên cổ Kỷ thị, lạnh giọng quát: "Là ai động thủ đánh người?"

"A!" Diệp Di Châu hoảng sợ ôm đầu, hét lên, "Không phải cháu, không phải cháu, tổ mẫu, cháu không phải cố ý, cháu không cố ý."

Sắc mặt Diệp lão phu nhân tối sầm, trừng mắt nhìn Diệp Di Châu.

Diệp Cẩm Hoảng cũng khẩn trương, đi qua đỡ nàng ta, thấp giọng nói: "Châu Nhi, đừng sợ, phụ thân không sao."

"Đại ca?" Diệp Di Châu bắt lấy cánh tay Diệp Cẩm Hoảng, hoảng sợ hỏi, "Không sao? Không sao sao?"

"Ừ, không sao, đừng sợ." Hắn sờ đầu muối muối của mình, ôn nhu nói, sau đó mới ngẩng đầu nhìn Diệp lão phu nhân, giải thích, "Tổ mẫu, tình hình vừa rồi quá khẩn cấp, phụ thân đang thịnh nộ, bọn cháu khuyên không được, nhìn mẫu thân như thế, Châu Nhi cũng là nhất thời... Tổ mẫu, hiện tại thương tích của phụ thân mới là quan trọng."

Tình hình cấp bách thì có thể cảm ghế đập đầu phụ thân mình sao?

Diệp lão phu nhân hận không thể xử lý Diệp Di Châu ngay lập tức, ánh mắt lại nhìn hai huynh đệ Diệp Cẩm Bạc và Diệp Cẩm Hoảng, nói: "Các người... Các người... Hay lắm, phụ thân mình đang tức giận, các người không biết kéo lại sao?"

Sức hai người không kéo được một người? Còn dùng ghế hành hung?

Ý tứ của Diệp lão phu nhân quá rõ ràng, Diệp Cẩm Hoàng, Diệp Cẩm Bạc và Diệp Di Châu lập tức quỳ xuống: "Tổ mẫu."

"Lão phu nhân tha mạng, khi đó lão gia đang tức giận, có kéo thế nào cũng muốn bóp chết phu nhân, tiểu thư cũng không còn cách nào khác." Hương Vân, Hương Lăng thấy thế vội lên tiếng xin tha.

Những người còn lại cúi thấp đầu, không ai dám nói chuyện.

"Lão phu nhân, đại phu tới rồi." Một nha đầu dẫn đại phu vội vàng vào.

Diệp lão phu nhân thu lại sắc mặt tức giận, nói: "Đứng lên đi."

"Vâng, tổ mẫu." Ba người Diệp Thế Lâm vội đứng dậy.

Diệp lão phu nhân nói với đại phu: "Làm phiền đại phu."

"Lão phu nhân quá lời." Đại phu ôm quyền khom người hành lễ, sau đó mở thuốc ra, bắt mạch cho Diệp Thế Lâm rồi xử lý vết thương.

"Đại phu, thương tích của khuyến tử có nghiêm trọng không?" Chờ đại phu khám xong, Diệp lão phu nhân mới hỏi.

"Lão phu nhân xin yên tâm, thương tích của đại nhân không phải chỗ yếu hại, có điều vị trí bị thương lại là đầu, có vấn đề hay không lão phu cũng không thể nói chuẩn, tình hình cụ thể phải đợi đại nhân tính lại mới biết." Đại phu vừa nói vừa xoa xoa tay, sau đó viết phương thuốc.

"Đại phu, có phải nghiêm trọng lắm không? Khi nào mới tỉnh?" Diệp lão phu nhân lo lắng hỏi.

"Đại nhân bị thương ở đầu, trong chốc lát không thể tỉnh lại." Đại phu gác bút xuống, thở thối.

Lý ma ma vội tiến lên nhận lấy phương thuốc, sau đó phân phó nha đầu tới kho lấy về nấu.

Diệp lão phu nhân cau mày, lại thỉnh đại phu bắt mạch cho Kỳ thị.

Đại phu bắt mạch cho Kỳ thị, thi châm, sau đó mới đứng dậy.

"Đại phu, gia mẫu..." Ba người Diệp Cẩm Hoàng vội tiến lên.

"Phu nhân không sao, có điều yết hầu đã bị thương, mấy ngày nay phu nhân nên ít nói, thức ăn cũng phải thanh đạm." Đại phu dặn dò.

"Làm phiền." Diệp Cẩm Hoàng ôm quyền cảm tạ.

Đại phu đáp lễ rồi đi qua một bên.

Yết hầu Kỳ thị nóng rát, không ngừng ho khan, nghĩ tới Diệp Thế Lâm tàn nhẫn và lãnh khốc khi nãy, hiện tại lại có ba nhi nữ bên cạnh, liền bật khóc: "Con của ta."

"Được rồi, tỉnh thì tốt." Diệp lão phu nhân đi qua, nói, "Không phải đại phu nói nguoi nên ít lời lại sao?"

"Mẫu thân..."

Hương Lăng vội rót nước ấm mang lại.

"Đề ta." Diệp Cẩm Hoàng nhận lấy, đưa cho Kỳ thị uống.

Kỳ thị uống hai ngụm rồi đẩy tay hẳn ra.

Đại phu kê xong đơn thuốc cho Kỳ thị rồi mang hòm thuốc cáo từ, Diệp lão phu nhân lập tức phân phó Lý ma ma đưa cho đại phu một bao lì xì. Đại phu là người thường xuyên ra vào quý phủ, đương nhiên hiểu ý của bà ta, cho nên nhận lấy, ôm quyền rồi đi.

Kỳ thị nhìn Diệp Thế Lâm đang nằm trên giường, ánh mắt đầy hận ý, nhưng có Diệp lão phu nhân ở đây, bà ta cũng không dám thể hiện, chỉ dùng khăn che miệng, nức nở.

"Chuyện hôm nay các nguoi ai dám khua môi múa mép, lập tức loạn côn đánh chết!" Diệp lão phu nhân lạnh giọng nhìn hạ nhân trong phòng.

Phân phó xong, bà ta phát tay cho nha đầu bà từ lui xuống.

"Từ nha đầu, quỳ xuống!" Diệp lão phu nhân nghiêm khắc nhìn Diệp Di Châu.

"Tổ mẫu, cháu gái biết sai rồi." Diệp Di Châu lập tức quỳ xuống, nói.

Diệp lão phu nhân cảm tức nhìn nàng ta: "Ngươi sao có thể dùng ghế đập phụ thân mình hả? Đồ bất hiếu!"

"Mẫu thân, đều là lỗi của con, là con dâu sai." Kỳ thị từ trên giường lăn xuống, nén đau quỳ gối, "Đều là lỗi của con, người đừng trách Châu Nhi."

"Ngươi xem nữ nhi tốt của mình đi, dám giết cha của mình!" Diệp lão phu nhân cay nghiệt nhìn Kỳ thị, quát.

Giết cha, hai chữ này quả thật là mũi kiếm nhọn trực tiếp nhắm vào bốn mẫu tử Kỳ thị, Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc cũng quỳ xuống: "Tổ mẫu bớt giận."

"Trong tình hình nguy cấp thì nghĩ cách là được, các ngươi sao có thể làm ra chuyện bất hiếu như vậy."

"Là con dâu sai, không phải lỗi của bọn Hoàng Nhi." Hai chữ bất hiếu giáng xuống, cuộc đời của nữ nhi coi như xong. Kỳ thị khóc lóc đập đầu, "Là con dâu dùng ghế đập lão gia, cho nên ngài ấy mới tức giận muốn bóp chết con."

"Mẫu thân." Diệp Di Châu khóc lớn ôm lấy Kỳ thị.

"Ngoan, đừng khóc, không phải lỗi của con." Kỳ thị khàn khàn an ủi, dùng ống tay áo lau nước mắt cho nàng ta.

"Tổ mẫu bớt giận." Diệp Cẩm Hoàng nghĩ nghĩ, lại nói, "Mấy ngày nữa là tuyển tú rồi, trong lòng Châu Nhi khẳng định cũng rất hoảng loạn và sợ hãi, vừa rồi thấy phụ thân bóp cổ mẫu thân, cho nên muội ấy mới mất lý trí."

"Đúng vậy, tổ mẫu." Diệp Cẩm Bạc cũng cầu tình, "Muội muội không phải cố ý, vừa rồi muội ấy cũng sợ tới sắc mặt trắng bệch, nể tình muội ấy mấy ngày nữa phải rời khỏi nhà, người bỏ qua một lần đi."

Đây rõ ràng là kêu Diệp lão phu nhân bỏ qua chuyện Diệp Di Châu dùng ghế đập phụ thân mình mà! Ba đứa cháu gái, hiện tại chỉ có thể trông cậy được vào nàng ta! Tuy phần nộ, nhưng bà chỉ có thể áp xuống, qua nửa ngày mới xua tay, nói: "Nể tình người một lòng cứu mẹ, hôm nay ta sẽ bỏ qua, người trở về thành tâm chép kinh Phật, khẩn cầu Bồ Tát phù hộ phụ thân mình sớm bình an tỉnh lại đi."

"Vâng, tổ mẫu, cháu gái nhất định sẽ thành tâm chép phạt." Diệp Di Châu nức nở gật đầu.

"Bà gọi người tới đây nâng lão gia về đi, phu nhân cũng phải tỉnh dưỡng dưỡng bệnh." Diệp lão phu nhân phân phó Lý ma ma.

Đây là sợ bản thân hạ độc thủ sao? Kỳ thị ngẩng đầu, gọi: "Mẫu thân..." Nói tới đây, bà ta lại không biết tiếp tục thế nào, hiện tại chuyện đã tới nước này, lão phu nhân đương nhiên sẽ không yên tâm để ông ấy ở đây dưỡng thương.

Lý ma ma mang theo người nâng cán vào phòng, mấy bà tử cẩn thận nâng Diệp Thế Lâm lên.

Diệp lão phu nhân cũng đứng dậy, nhìn huynh muội Diệp Cẩm Hoàng, nói: "Mẫu thân các ngươi cần tỉnh dưỡng, các ngươi cùng ta trở về đi."

Huynh muội Diệp Cẩm Hoàng không dám nhiều lời, lập tức đứng lên.

Kỳ thị tuyệt vọng nhìn đoàn người rời đi, lẩm bẩm: "Xong rồi, thật sự xong rồi..."

Diệp lão phu nhân trực tiếp đưa Diệp Thế Lâm tới Lại Ngọc các.

Ngọc di nương tuy đã nghe được động tĩnh bên Tể Huy Viện, nhưng rốt cuộc xảy ra chuyện gì nàng còn không biết, hiện tại lại thấy Diệp lão phu nhân dẫn người đưa Diệp Thế Lâm tới, không khỏi kinh hãi: "Lão phu nhân, lão gia làm sao vậy?"

Diệp lão phu nhân nói: "Bị thương ở đầu, người cẩn thận chăm sóc nó, chuyện trong phủ tạm thời không cần lo lắng." Chuyện gì cũng không quan trọng bằng nữ tử của bà ta.

"Vâng, lão phu nhân, tiện thiếp nhất định sẽ chăm sóc lão gia thật tốt." Ngọc di nương vội dẫn người đưa Diệp Thế Lâm vào nội thất.

Sắp xếp cho Diệp Thế Lâm xong, Diệp lão phu nhân dặn dò Ngọc di nương thêm vài câu mới rời đi.

"Kỳ thị kia thật không yên được mà!" Trở về Tùng Hạc đường, Diệp lão phu nhân lạnh giọng nói với Lý ma ma, "Kêu nàng ta ngoan ngoãn tỉnh dưỡng trong phòng, đừng để nàng ta làm bậy."

Lý ma ma cúi tay giúp Diệp lão phu nhân xoa xoa huyết thái dương, thấp giọng: "Vâng, ngày mai lão nô sẽ đi an bài."

"Bên phía Dung nha đầu... Quốc Công gia với Diệp gia chúng ta nhiều năm nay như người xa lạ, hiện tại từ hôn rồi, còn dùng tội khi quân uy hiếp, hôn sự này, lui cũng tốt."

"Nô tỳ sẽ đi sắp xếp."

"Nếu bọn họ còn quyết không buông tha cho Dung nha đầu, vậy bà cứ truyền ra tin tức, nói năm đó chẳng qua là lời nói đùa giữa lão Nhi và Thành Quốc Công." Diệp lão phu nhân híp mắt, nghĩ tới Chiêu Vương Chu Hành, trên mặt lại mang theo ý cười, "Không ngờ Dung nha đầu lại có phúc như

vậy."

"Ngũ tiểu thư có lão phu nhân yêu thương, đương nhiên là có phúc." Lý ma ma nịnh bợ.

Sáng hôm sau, Diệp Thế Lâm tỉnh lại, Diệp lão phu nhân lập tức mời đại phu tới, chờ đại phu bắt mạch xong, xác nhận không sao bà ta mới yên tâm.

.....

Thời điểm dùng bữa sáng, Túy Đồng đem chuyện của Diệp phủ tỉ mỉ kể lại cho Dung Hoa nghe.

Dung Hoa nhướn mày, nói: "Thật không ngờ Diệp Di Châu lại ra tay tàn nhẫn như vậy."

"Lão phu nhân đã hạ lệnh cấm nên chuyện này không truyền ra ngoài, có lẽ là sợ ảnh hưởng tới lần tuyển tú." Túy Đồng nói.

"Đúng vậy." Dung Hoa đồng ý.

"Thật ra Tứ tiểu thư cũng có vài phần tư sắc, tiểu thư người nói xem, nàng ta có thể thành công hay không?"

"Khúc ma ma kia từng hầu hạ Tề Quý phi, Tề Quý phi năm đó được Hoàng Thượng hết mực sủng ái, nghe nói năm đó còn tránh được mũi nhọn của Hoàng hậu, chứng tỏ Khúc ma ma này là người có năng lực, hơn nữa bà ta khẳng định hiểu biết vài phần sở thích của Hoàng Thượng, cho nên..." Được Khúc ma ma huấn luyện, Diệp Di Châu chắc chắn sẽ được Hoàng Thượng coi trọng. Nghĩ tới đây, Dung Hoa liền khẽ cười.

"Vậy... Chúng ta có cần làm gì đó để nàng ta trượt hay không?" Túy Đồng hỏi.

"Không cần." Dung Hoa lắc đầu: "Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, Diệp Di Châu vốn là người rất dễ xúc động, nàng ta vào cung, là phúc hay họa còn chưa biết được, hơn nữa... Trong cung không thể so với bên ngoài, nhiều con mắt trông chừng như vậy, sợ rằng các người vừa động thủ sẽ liên lụy tới vương gia."

Túy Đồng gật đầu: "Ý nô tỳ là, nếu thật sự động thủ thì phải tính toán kỹ càng."

Dung Hoa khẽ cười, lại cúi đầu tiếp tục đọc tư liệu về Cẩm Tú son trang.

.....

Được Thái hậu nhắc nhở, Lâm phu nhân lập tức phái người tới Tướng Quốc Tự đón Lâm Luật trở về. Dùng bữa sáng xong, bà ta ăn mặc long lanh, tự mình qua Diệp phủ.

Nghe hạ nhân báo Lâm phu nhân tới cửa, Diệp lão phu nhân không khỏi sửng sốt, sau đó nhanh chóng kêu người mời bà ta vào.

"Lão phu nhân." Lâm phu nhân tươi cười nói.

"Quốc Công phu nhân." Diệp lão phu nhân cười đáp lễ, nhưng nụ cười đã không còn thân thiết.

Khách sáo vài câu, Lâm phu nhân liền lấy ra tín vật và canh thiếp của Lâm Luật: "Hôm qua ta quên mất, cho nên hôm nay cố ý mang tín vật và canh thiếp của Luật Nhi tới đây. Lão phu nhân, không biết Ngũ cô nương đã trở về chưa?"

"Nha đầu kia muốn thanh tịnh nên ra ngoài ở bên ngoài một đoạn thời gian, trái phải đều có nha đầu và bà tử hầu hạ, chắc chắn sẽ không để nó ý khuất." Diệp lão phu nhân không cho người nhận đồ, chỉ sờ sờ Phật châu trong tay, nói, "Quốc Công phu nhân, tướng mạo và nhân phẩm của thế tử đều là ngàn dặm mới có một, lão Nhị cũng chỉ để lại đứa nhỏ này là con vợ cả, tính tình nó lại quật cường, ép nó, bà già này thật sự không đành lòng. Nha đầu đáng thương này từ nhỏ đã không có cha, nương lại không ngó ngàng tới..."

Lâm phu nhân nhũn mày, hỏi: "Ý của lão phu nhân là không muốn tiếp tục cửa thân này sao?"

"Mong Quốc Công phu nhân thông cảm."

"Hay, hay lắm, hay cho một Diệp gia!" Lâm phu nhân cười giận, "Lão phu nhân, cửa thân này do Quốc Công gia và Diệp đại nhân tự mình quyết định, không thể lui!"

"Đó chẳng qua là câu nói đùa của Quốc Công gia và lão Nhị, phu nhân để mắt tới Dung nha đầu là phúc phận của nó, có điều, nó trước nay là người có chủ ý, tính ra Lục nha đầu nhà ta tính tình dịu dàng hơn, và lại cũng là cốt nhục của lão Nhị, có lẽ càng hợp tâm ý của người."

Đây là muốn gả con vợ lẽ tới Lâm phủ sao? Lâm phu nhân trầm giọng: "Lão phu nhân, ta kính người là trưởng bối, cho nên không dám nói lời khó nghe, nhưng có một câu ta phải nói, Lâm gia ta không phải ai cũng có thể bước vào! Người đính hôn với Luật Nhi là Ngũ cô nương, là con vợ cả, hôn sự này tuyệt đối không thể lui, Quốc Công gia là người nhất ngôn cửu đỉnh!" Nói xong, bà ta sai nha đầu đặt đồ lên bàn, đứng dậy, "Lão phu nhân, đây là thành ý của Quốc Công phủ ta."

"Phu nhân, năm đó chẳng qua là một câu nói không rõ ràng giữa lão Nhị và Quốc Công gia, đương nhiên không thể coi là thật, cái này, thỉnh phu nhân lấy về, đừng trì hoãn thế tử nữa. Nếu phu nhân vẫn một mực để đồ lại, truyền ra bên ngoài người đời sẽ nói Quốc Công phủ ép buộc người khác." Diệp

lão phu nhân cũng đứng dậy, kêu Lý ma ma đưa đồ lại cho nha đầu kia.

Lâm phu nhân tức giận tới sắc mặt tối sầm, phát tay áo bỏ đi.

"Lão phu nhân, chuyện này... Tới lúc đó nếu Thái hậu gây khó dễ cho Tứ tiểu thư thì sao?" Hôm nay thái độ của Lâm phu nhân kiên quyết hơn hôm qua rất nhiều, Lý ma ma thấy bà ta tức giận đùng đùng rồi đi, vô cùng lo lắng.

Diệp lão phu nhân nghĩ nghĩ, nói: "Thái hậu dù sao cũng không phải thân mẫu của Hoàng Thượng, bà ấy sẽ không làm quá mức, hơn nữa Châu Nhi cũng chưa chắc được lựa chọn."

.....

"Phu nhân, Diệp gia này thật không biết xấu hổ." Vừa lên xe ngựa, ma ma tâm phúc liền phi nhỏ một câu.

Lâm phu nhân chỉ im lặng nhắc môi.

Diệp gia nói năm đó chỉ là một câu nói đùa, bọn họ có chết cũng không thừa nhận.

Hiện tại không có tin vật, người chết lại không thể đối chứng!

Lâm phu nhân tức giận trở về Quốc Công phủ.

Mà người lên Tể tướng Quốc Tự bị Lâm Luật đuổi về, chỉ giữ một mình Dương Hựu, kêu tới hậu viện

"Tiểu tử ngươi, đây còn không phải chỉ là hôn sự thôi sao? Chạy tới chùa làm gì đấy hả?" Dương Hựu khuyên.

"A, huynh không biết, phụ thân ta nhất quyết muốn ta cưới nha đầu kia. Kêu ta cưới ả, chỉ bằng bản thân lên Tể tướng Quốc Tự xuất gia." Lâm Luật chua xót nói.

"Huynh không cưới, chẳng lẽ phụ thân huynh còn trói huynh bắt huynh thành thân sao?"

"Vói tính cách của ông ấy, chắc chắn có thể làm ra chuyện này." Lâm Luật nhìn Dương Hựu, "Ta kêu huynh tới đây là có việc muốn nhờ."

"Chuyện gì? Chỉ cần ta có thể, chắc chắn sẽ không chối từ." Dương Hựu vỗ ngực.

Lâm Luật nghiêm túc nói: "Mấy ngày nữa là tuyển tú rồi, nhà ta lại nháo thành như vậy, huynh cũng biết ta vẫn luôn thích Mộ Tuyết muội muội..."

"Cho nên?" Dương Hựu nhíu mày.

"Thời gian quá gấp, ta muốn dẫn Mộ Tuyết muội muội rời khỏi kinh thành. Ta biết hiện tại muội ấy không dễ xuất phủ..."

"Huynh muốn ta dẫn muội muội ra ngoài?"

Lâm Luật gật đầu: "Ừ."

Dương Hựu đánh một quyền tới: "Súc sinh."

Lâm Luật không trốn tránh, cảm bị đánh thiếu chút là trật khớp, mùi máu tươi trong miệng truyền tới. Hắn nuốt xuống, nhìn thẳng Dương Hựu, nói: "Chỉ có huynh mới có thể giúp ta."

"Im đi!" Dương Hựu lại đánh tới một quyền, "Ngươi có thể nghĩ ra cách hạ tiện vậy sao?"

"Hiện tại chỉ còn cách đó, ta không còn đường nào để đi nữa rồi." Lâm Luật duỗi tay lau máu trên khóe miệng.

"Không còn đường khác để đi? Cho nên phải giẫm đạp lên Mộ Tuyết?" Dương Hựu nén giận.

"Ta thích Mộ Tuyết muội muội, muốn ở cùng nàng ấy, muốn cưới nàng ấy làm vợ, ta hận không thể nâng nàng ấy trong tay, sao có thể giẫm đạp?"

"Không giẫm đạp?" Dương Hựu nắm lấy vạt áo của hắn, cả giận nói, "Mất hết thanh danh thì phải làm thiếp, chẳng lẽ ngươi không biết sao? Ngươi muốn dẫn muội ấy đi, không phải giẫm đạp muội ấy thì là cái gì?"

"Đây chỉ là kế sách tạm thời." Lâm Luật trầm giọng, "Chờ thêm chút thời gian nữa, ta chắc chắn sẽ cưới hỡi hoàng đế, để nàng ấy quang minh chính đại vào cửa!"

"Kế sách tạm thời? Ngươi sẽ hại đời này của muội ấy, ngươi cho rằng phụ mẫu người chấp nhận một cô nương cùng ngươi bỏ trốn làm con dâu sao? Dù cô nương kia có xuất thân cao quý, bọn họ tuyệt đối sẽ không đồng ý!" Dương Hựu buông vạt áo hắn ra, nói, "Lâm Luật, nếu ngươi tới cửa cầu hôn, cưới hỡi Mộ Tuyết hoàng đế, ta đây vô cùng cao hứng, nhưng suy nghĩ bỏ trốn này, ngươi tốt nhất quên đi cho ta! Nếu ngươi nhất quyết làm vậy, tới lúc đó chính ta sẽ chặt chân của ngươi!"

Lâm Luật cười khỏ: "Dương Hựu, ta thật sự không nghĩ ra cách nào khác."

"Người không giải quyết vấn đề của mình cho tốt, chạy tới Tướng Quốc Tự này làm gì? Nếu người có lòng thì mau trở về xử lý tất cả, sau đó tới nhà ta cầu hôn đi. Có điều, cho dù người có giải quyết ổn thỏa, tới cửa xin cưới, cha mẹ ta nhất định cũng không đồng ý."

Một bên là Thái hậu và cháu trai của Thái hậu, một bên là trung cung Hoàng hậu và đích tử Tử hoàng tử, gia đình bọn họ đương nhiên không thể đắc tội bên Hoàng hậu.

Hắn hy vọng muội muội có thể tìm được lang quân như ý, hạnh phúc cả đời, nhưng hôn sự của muội muội không tới phiên hắn nói chuyện.

Ánh mắt Lâm Luật tối sầm.

Dương Hựu vỗ vai hắn: "Ta đi đây, tự ngươi suy nghĩ lại đi."

Lâm Luật ngờ ngác một lúc lâu, sau giờ ngọ liền vội vàng dọn đồ trở về kinh thành, vừa vào phủ liền tới trước thư phòng của Thành Quốc Công quỳ gối.

Lâm phu nhân vừa đau lòng, vừa sốt ruột, có khuyên thế nào cũng khuyên không được, mà Thành Quốc Công cũng nhất quyết không nhượng bộ.

Tối ban đêm, Lâm Luật quỳ tới hôn mê bất tỉnh.

Lâm phu nhân khóc lóc nháo với Thành Quốc Công: "Ngài cứ trơ mắt nhìn nhi tử mình chết vậy sao? Nha đầu kia chúng ta không cưới là được. Hôm nay thiếp đã tới Diệp gia, vậy mà Diệp lão phu nhân lại nói hôn sự này cứ lui đi, trường bối nhà người ta cũng không muốn, tin vật và canh thiếp cũng trả về, bà ấy còn nói hôn sự này chỉ là lời nói đùa của ngài và Diệp Thế Hiến. Đây rõ ràng là Diệp gia không muốn kết cửa thân này, chẳng lẽ chúng ta còn ý thể hiệp người, cưỡng đoạt cưới cô nương nhà người ta về sao?"

Thành Quốc Công tức giận nói: "Cho dù có quỳ cầu xin, nàng và nghiệp chướng kia cũng phải cưới nàng ấy về đây." Nói xong, ông ta liền bỏ đi.

Hôm sau, Lâm Luật vẫn quỳ ngoài thư phòng.

Thành Quốc Công trực tiếp gọi người trói hắn lại, kêu Lâm phu nhân mang tới Diệp gia.

Diệp lão phu nhân vẫn kiên quyết giữ thái độ như cũ, hôn sự này không còn chỗ nào để thương lượng!

.....

Lời đồn lại biến thành năm đó Diệp Thế Hiến và Thành Quốc Công chỉ nói đùa, tin vật còn chưa trao đổi, là thế tử thấy cô nương nhà người ta xinh đẹp, tính tình lại tốt nên nhất ép cưới về, khiến Ngũ cô nương Diệp gia phải bỏ nhà rời đi.

Dung Hoa nghe xong liền bật cười.

Lời đồn khi trước kia mang tới cho nàng bao nhiêu ảnh hưởng không tốt, mà Diệp gia có chủ ý đưa nàng vào cung để đổi vinh hoa phú quý và chuyện của Lâm Luật và Diệp Di Nguyệt mọi người đều biết, còn cả thái độ của Lâm gia lại rõ như ban ngày, cho nên trong hôn sự này, nàng là người bị hạ, mọi người đều quay qua đồng tình với nàng, ủng hộ một nữ tử yếu đuối không cha không mẹ, bởi vì hai nhà bức bách mới đưa ra hạ sách như vậy.

Có điều, quang cảnh qua hai ngày lại hoàn toàn thay đổi.

Dung Hoa cười lạnh trong lòng.

Diệp gia đột nhiên thay đổi thái độ là vì Diệp Thế Hiến ở Nhất Phẩm Cư vô tình đụng phải nàng và Chu Hành, sau đó mới đánh chủ ý lên người của y. So với Chiêu Vương, Thành Quốc Công phủ còn thua kém rất nhiều!

Một miếng thịt tốt như vậy, bọn họ đương nhiên cắn chặt không buông.

Sự tình của Diệp phủ và Thành Quốc Công thu hút sự chú ý của mọi người, nhưng rất nhanh, tất cả đều chuyển hướng quan tâm đợt tuyển tú sắp tới.

Ngày sáu tháng tư, chúng tú nữ lần lượt vào cung.

Sau một hồi chuẩn bị, ngày tám, Phương Hoàng hậu và chúng phi tần tụ tập ở Ngưng Tú điện.

Hoàng hậu khoảng bốn mươi tuổi, sinh dưỡng được Nhị công chúa và Tử hoàng tử, hôm nay một thân phượng bào màu đỏ, trên đầu cài phượng trăm sống động như muốn giương cánh tung bay, vừa nâng bước đã mang theo uy nghiêm của mẫu nghi thiên hạ, trên mặt mang theo nụ cười hòa ái.

Ngồi bên trái phía dưới là thân mẫu của Đại hoàng tử Hàn Đức phi, Hàn Đức phi tuy tuổi tác gần bốn mươi nhưng dung mạo tú lệ, tươi cười dịu dàng thân thiện.

Ngồi bên phải là Tề Quý phi sinh dưỡng được Thất hoàng tử và Bát công chúa. Tề Quý phi da trắng như tuyết, môi như hoa đào, đặc biệt là đôi mắt vũ nhị động lòng người như muốn câu hồn phách, tuổi tác tuy hơn ba mươi nhưng lại giống một nữ tử vừa qua hai mươi mùa xuân.

Những người khác lần lượt là Lý Thục phi thân mẫu của Lục hoàng tử, Ninh Chiêu nghi sinh dưỡng Ngũ công chúa, Vân Quý nhân thân mẫu của Tam công chúa và những phi tần khác.

"Trong cung đã lâu lắm rồi không náo nhiệt như vậy." Phương Hoàng hậu cười nói.

"Đúng vậy." Hàn Đức phi phụ họa một câu.

Tề Quý phi cũng cười nói: "Nương nương, nhìn bọn họ, thiếp cảm thấy năm tháng quả nhiên không buông tha ai."

Phương Hoàng hậu cười nhìn mọi người: "Ba hoa, các muội vẫn còn trẻ lắm."

Tất cả đều bật cười.

Đám tú nữ phía dưới mỉm cười cúi đầu, hoặc dịu dàng, hoặc tiểu lệ, tất cả đều diễm mỹ, trông còn kiều diễm hơn hoa trong Ngự Hoa Viên.

"Được, gọi người lên đi." Phương Hoàng hậu phát tay, lập tức có một nội thị tiến lên điểm danh.

Từng người lần lượt đi lên phía trước.

Đúng lúc này, bên ngoài truyền tới tiếng kêu của thái giám: "Hoàng Thượng giá lâm, Chiêu Vương giá lâm, Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử giá lâm."

Hoàng Thượng và Chu Hành cùng bốn hoàng tử xuyên qua đám cung nhân bên dưới đi vào.

Hoàng hậu và chúng phi tần vội đứng dậy: "Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng, Hoàng Thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế."

"Bình thân." Hoàng Thượng duỗi tay đỡ Hoàng hậu đứng dậy, sau đó đi lên phía trước ngồi xuống, "Đều ngồi xuống đi."

Mọi người nhanh chóng an vị.

Đám tú nữ bên dưới đều thẹn thùng xấu hổ.

"Thần thiếp cũng đang định phái người mời Hoàng Thượng tới, không ngờ ngài tới đúng lúc như vậy." Phương Hoàng hậu cười nói.

"Ừ, Hoàng hậu vất vả rồi." Hoàng Thượng mỉm cười, ánh mắt quét một vòng bên dưới, cuối cùng dừng trước tấm bài trên người Diệp Di Châu, ra hiệu cho nội thị bên cạnh.

Nội thị kia lập tức kêu Diệp Di Châu tiến lên.

Diệp Di Châu khẽ gập đầu, yếu điệu bước lên trước hành lễ.

Hoàng Thượng hỏi Phương Hoàng hậu: "Hoàng hậu, nàng nói xem nàng ấy có phải rất giống Quý phi không?"

Phương Hoàng hậu làm như vô tình nhìn Tề Quý phi, tươi cười nhìn Diệp Di Châu, gập đầu: "Dung mạo tuy không giống, nhưng khí độ này lại giống tới bảy phần."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 4: Lục hoàng tử

Hiện tại Hoàng Thượng lấy niên hiệu là Chính Đức, Chính Đức hoàng đế đã gần năm mươi, tuổi tác tuy đã qua thời điểm sung mãn nhưng hậu cung phi tần đều ôn nhu hào phóng, diễm mỹ kiều như, đủ loại đều có.

Hoàng Thượng là người đứng đầu thiên hạ, có mỹ nhân nào chưa từng thấy qua?

Trong chúng tú nữ dung mạo của Diệp Di Châu kỳ thật không phải xuất sắc, so với Dương Mộ Tuyết, nàng ấy xinh đẹp nhiều hơn nhiều, nhưng nàng lại vũ mị động lòng người, khí chất như xuất phát từ xương tủy đã hấp dẫn Chính Đức đế. Tuổi tác như hoa như ngọc, đáng người tình tế mềm mại, diễm hấp dẫn nhất là ánh mắt quyến rũ, thật khiến trái tim người khác xao động.

Cho nên, Chính Đức đế cố ý kêu nội thị gọi nàng bước ra.

Chính Đức đế tự mình hạ lệnh, ánh mắt tất cả phi tần đều đồng loạt nhìn nàng ta.

Phương Hoàng hậu và Hoàng đế đã là phu thê nhiều năm, sao có thể không hiểu tâm tư của ông ấy? Chính Đức đế vừa hỏi, Phương Hoàng hậu lập tức biết ông ấy đang coi trọng Diệp Di Châu.

Phương Hoàng hậu đánh giá Diệp Di Châu, trên mặt duy trì nụ cười hòa ái.

Đế hậu đều có hành động như vậy, chúng tú nữ cũng khẽ ngẩng đầu, ánh mắt mang theo ghen ghét.

Trong lòng Diệp Di Châu vui mừng như điên, nhưng gương mặt vẫn như ánh bình minh, e thẹn cúi đầu.

"Quý phi muội muội, muội xem, thần thái của Diệp cô nương có phải rất giống muội không?" Phương Hoàng hậu quay đầu hỏi Tề Quý phi.

"Nghe nương nương nói vậy, thiếp thân cũng cảm thấy rất giống." Lý Thục phi gật đầu, tiếp lời Hoàng hậu, "Đặc biệt là lúc vừa bước lên khi nãy, mỗi một bước chân đều thật sự rất giống."

"Thiếp thân thấy đứa nhỏ này rất vừa mắt, xem ra nàng ấy rất hợp ý thiếp thân." Tề Quý phi cười nói.

Phương Hoàng hậu ôn hòa cười nhìn Diệp Di Châu: "Ngẩng đầu lên đi."

Diệp Di Châu chậm rãi ngẩng đầu, sau đó nhanh chóng cúi đầu xuống.

Phát mặt má đào, ánh mắt vũ mị.

Sắc mặt Hoàng đế không biểu lộ hi nộ ái ố, chỉ khẽ gật đầu.

Tất cả đều là người lẫn lộn sống trong hoàng cung, đương nhiên đều nhìn ra tâm tư của Hoàng Thượng, cho nên đều sôi nổi phụ họa.

Đế hậu và phi tần nhất nhất hòa ái.

Nội tâm Diệp Di Châu vô cùng kích động, lòng bàn tay đều ướt mồ hôi lạnh.

Nàng làm được rồi!

Có điều... Diệp Di Châu thoáng đưa mắt nhìn lên trên, Chính Đức đế tuy trông trẻ hơn với tuổi tác thân, nhưng so với Chu Hành cùng bốn vị hoàng tử, rõ ràng là lộ vẻ già nua!

Tại sao không phải Chiêu Vương hoặc vài vị hoàng tử nhìn trúng mình?

Trong lòng Diệp Di Châu vô cùng kích động nhưng không ngăn được mắt mát và đau khổ.

Mọi người sau một trận cười nói, Phương Hoàng hậu nhìn Chu Hành, sau đó quay đầu nói với Chính Đức đế: "Hoàng Thượng, Cừu hoàng đệ nhiều năm ở biên quan rất vất vả, bên người không có ai chăm sóc, mười mấy năm rồi cuối cùng cũng trở lại, hôm nay hay là để Cừu hoàng đệ nói trước đi."

"Ừ, lo lắng của Hoàng hậu rất có lý." Chính Đức đế vuốt râu, quay đầu nhìn Chu Hành, "Cừu hoàng đệ, đệ cũng nên thành thân rồi."

"Thần đệ tạm thời không có ý này, hoàng huynh và hoàng tẩu không cần lo lắng." Chu Hành quay đầu nhìn Chính Đức đế và Phương Hoàng hậu, lãnh đạm nói.

"Sao có thể không lo lắng." Phương Hoàng hậu thân thiết nói, "Mấy năm nay đệ ở Thương Châu, Hoàng Thượng và bản cung đều thương xuyên nhớ đệ, nhưng khoảng cách lại quá xa... Hiện tại cuối cùng đệ cũng trở về, đệ cũng tới tuổi thành gia lập nghiệp rồi, Hoàng Thượng và bản cung sẽ giúp đệ chọn một vương phi hiền lương thực đức."

"Đúng vậy." Chính Đức đế gật đầu đồng ý, "Cừu hoàng đệ mấy năm nay bảo vệ quốc gia, vất vả rồi."

Phương Hoàng hậu cười nhìn chúng tú nữ bên dưới: "Hoàng Thượng, theo thần thiếp thấy, cô nương Hứa gia, Tần gia, Cố gia, Kiều gia... đều có diện mạo đoan trang thanh nhã, tính tình dịu dàng, là những cô nương rất tốt."

Chính Đức đế và Phương Hoàng hậu đang tìm vương phi cho Chiêu Vương, trong lòng chúng phi tần đều rõ, cho nên đều không mở miệng, Tề Quý phi cũng chậm rãi bưng ly trà uống một ngụm, không lên tiếng.

"Hoàng tẩu của đệ có mắt nhìn người rất tốt." Chính Đức đế nói với Chu Hành một câu, sau đó kêu nội thị gọi mấy cô nương Phương Hoàng hậu vừa nhắc tên lên.

Diệp Di Châu nhẹ nhàng lui về vị trí cũ.

Sáu cô nương, mỗi người đều hoa dung nguyệt mạo.

Chính Đức đế mỉm cười nhìn qua một lượt, lại nói với Chu Hành: "Mấy người này thật sự không tồi."

"Đặc biệt là Nhị cô nương của Tây Ninh Hầu gia, tướng mạo thanh nhã, khí độ cao quý, đoan trang hào phóng." Phương Hoàng hậu nhìn Kiều Nguyệt, khen ngợi.

"Đúng vậy." Tề Quý phi bật cười phụ họa, "Kiều cô nương này mặt mày nhu hòa đoan chính, vẫn là nương nương có mắt nhìn người."

Chúng phi tần cũng vội tiếp lời, trong nháy mắt liền biến Kiều Nguyệt thành tiên giáng trần.

Gương mặt trắng nõn của Kiều Nguyệt đỏ ửng, trông vào càn khôn diễm động lòng người.

Chu Hành không chút dao động.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, nhi thần thấy nàng ta không tốt, quá gầy lại ốm yếu nữa." Lục hoàng tử bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

Lời vừa dứt, toàn bộ cung điện đều im lặng.

Lý Thục phi vô lực nhìn đứa con của mình, tâm tư của hần bà quá rõ ràng.

Nhi tử và Chu Hành cùng tuổi, khi nhỏ mỗi lần vào cung sẽ bị tiểu hoàng thúc Chu Hành này khi dễ tới khóc lóc trở về. Đám người Đại hoàng tử tự biết thua kém Chu Hành, mỗi lần đều tránh đi hoặc chọn đường vòng, mà hần lại là trường hợp đặc biệt, mỗi lần vào cung đều lon ton chạy tìm tiểu hoàng thúc, sau đó lại bị khi dễ tới khóc lóc xuất cung, chuyện như thế mãi tới khi Chu Hành rời kinh mới kết thúc.

Mấy năm nay, nhi tử không ngừng nhắc tới tiểu hoàng thúc, có thể nói trong mấy vị hoàng tử, người hần nhớ thương nhất chính là vị tiểu hoàng thúc cùng tuổi này.

Hiện tại Chu Hành đã trở về, y đương nhiên sẽ không như lúc nhỏ khi dễ hần như vậy, nhưng lại giống lúc đó tò vò xa cách. Chu Hành không để ý tới hần, hần lại không bỏ trong lòng, khi nhỏ còn thỉnh thoảng qua vương phủ của y, hần không thể đánh sập cửa ngay lập tức.

Tiểu tử thú này! Lý Thục phi nghiêng rằng, hần không thể trói nhi tử lại về.

"Tiểu hoàng thúc, thúc nói xem có phải hay không?" Lục hoàng tử quay đầu nhìn Chu Hành, cười hỏi.

"Ừ." Chu Hành thoáng gật đầu.

Lục hoàng tử cao hứng nở nụ cười.

"Tiểu Lục, cô nương này tuy có chút gầy yếu nhưng lại xinh đẹp nhất." Tề Quý phi lên tiếng.

Lục hoàng tử liền cười đáp: "Nếu đã tốt như vậy sao không ban cho Đại ca, Tứ ca và Thất đệ vậy?"

Nụ cười trên gương mặt Tề Quý phi cứng lại.

Tiểu tử thú này!

Hần cố ý sao?

Bình thuốc này sao có thể xứng với nhi tử của bà? Ngay cả trác phi cũng không được!

"Ngạn Hủ, hôn sự của hoàng thúc con đã có Hoàng Thượng và nương nương làm chủ, một văn bối như con xen vào làm gì?" Nhìn bộ dáng của hần, Lý Thục phi sợ hần lại nói bậy nên nghiêm khắc trách mắng.

Lục hoàng tử thấy mẫu phi mình tức giận, lời đang định nói liền nuốt xuống. Trong việc này, hần xác thật là văn bối, không có tư cách nói chuyện.

Chỉ là... Lục hoàng tử nhìn thân hình mảnh mai của Kiều Nguyệt, bĩu môi, nữ tử này có gì tốt chứ?

Nếu tốt thì sao không ban cho Tứ hoàng huynh và Thất hoàng đệ?

Có lẽ khi nhỏ bị khi dễ quá nhiều, cho nên trong lòng của hần tiểu hoàng thúc giống như thần tiên, con ma ốm yếu này sao có thể xứng với tiểu hoàng thúc?

Nhi tử của mình sao mình không hiểu? Đứa con này như một cây thông thẳng thẳng, hoàn toàn không giống ba nhi tử ồm trọng còn lại, Chính Đức đế trừng mắt nhìn Lục hoàng tử, sau đó lại nói với Chu Hành: "Tiểu Lục ranh ma, Cửu hoàng đệ đừng để ý tới nó, cô nương Kiều gia này trông thấy cũng được, Cửu hoàng đệ thấy thế nào?"

Đây rõ ràng là muốn dứt khoát giải quyết.

"Cô nương hoàng tẩu nhìn trướng đương nhiên là rất tốt." Từ đầu tới cuối Chu Hành chưa từng nhìn đám người Kiều Nguyệt, chỉ lãnh đạm đáp, "Có điều"

thần đệ mắc bệnh trong người, đại phu nói trong thời gian sắp tới không nên đồn dẫu thành gia, cho nên dừng trì hoãn hôn sự của cô nương người ta nữa. Ý tốt của hoàng huynh và hoàng tẩu, thần đệ xin nhận."

"Tiểu hoàng thúc, người không khỏe sao?" Lục hoàng tử vội quay đầu hỏi.

"Cửu hoàng đệ, đệ không thoải mái sao?" Phương Hoàng hậu cũng lập tức lên tiếng hỏi thăm.

"Bệnh cũ mà thôi, đại phu nói nếu có thể chịu đựng qua năm nay thì không sao nữa."

"Thân thể không tốt? Sao không nói sớm hả? Mau truyền thái y." Chính Đức đế phát tay kêu nội thị đi truyền thái y.

Chúng tú nữ đều kinh ngạc không thôi.

Chịu đựng qua năm sẽ không sao, vậy không chịu đựng thì... Sẽ chết sao?

Sáu tú nữ bước ra khỏi hàng ngoại trừ Kiều Nguyệt sắc mặt đã trắng bệch, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi, toàn bộ sự e lệ ngưng ngừng đã hoàn toàn biến mất.

Có thể trở thành Chiêu vương phi đương nhiên rất tốt, nhưng gả qua đó rồi thì phải thủ tiết cả đời, vậy không ổn chút nào.

Trở thành vương phi, tới lúc thành quả phụ không được tái giá, ngẫm lại, ai dám lấy chứ?

Qua bên đó sợ là cực khổ cả đời.

Chỉ có Kiều Nguyệt lẳng lặng nhìn Chu Hành, sau đó rũ mắt suy tư.

"Đệ hoàng huynh và hoàng tẩu lo lắng rồi, thật sự không đáng ngại, thần đệ xin cáo từ trước." Chu Hành đứng dậy.

"Cũng được, lát nữa đệ thái y trực tiếp qua vương phủ bắt mạch cho đệ." Chính Đức đế gật đầu.

"Ừ, hoàng đệ, đệ trở về nghỉ ngơi đi, những chuyện khác không cần lo lắng." Phương hoàng hậu dặn dò.

Chu Hành gật đầu, sau đó rời đi.

"Phụ hoàng, mẫu hậu, mẫu phi, nhị thân đi đưa tiểu hoàng thúc." Lục hoàng tử cũng đứng lên, theo đuôi rời đi.

"Tiểu tử thói này!" Lý Thục phi mắng một câu, sau đó nhìn Chính Đức đế và Phương Hoàng hậu, nói, "Hoàng Thượng, nương nương, đều do thần thiếp quá nuông chiều, lát nữa thần thiếp sẽ nói chuyện rõ ràng với nó."

"Tính tình Tiểu Lục là vậy, Hoàng Thượng và bốn cung còn không hiểu sao?" Phương Hoàng hậu cười nói, ý kêu Lý Thục phi không cần để trong lòng.

Tuyển tú tiếp tục.

Ngồi thêm một lúc, Chính Đức đế cùng Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử rời đi.

Thê thiếp được coi trọng cho các vị hoàng tử, trong lòng mọi người đều biết, cho nên những chuyện phía sau xảy ra vô cùng thuận lợi.

Diệp Di Châu được Chính Đức đế coi trọng ngay đêm đó tắm gội nhận quân ân.

Chính Đức đế vô cùng hài lòng, qua ngày hôm sau liền phong nàng ta làm Di Tàn, ban Tịch Nhan cung.

Diệp Di Châu vui mừng tới bật khóc, cảm tạ ân điển xong rồi qua thỉnh an Phương Hoàng hậu.

Phương Hoàng hậu hòa ái hỏi thăm, sau đó lại dặn dò những điều cần lưu ý khi hầu hạ Hoàng thượng, còn ban thưởng gấm vóc và trang sức.

Chúng phi tần còn lại cũng tỷ tỷ muội muội làm thân.

Ngoại trừ Diệp Di Châu, Phương Hoàng hậu còn vì Chính Đức đế chọn ra mấy cô nương, nhưng ba ngày này, Chính Đức đế đều ở chỗ Diệp Di Châu, hơn nữa còn được Phương Hoàng hậu cất nhắc, nàng ta nhất thời trở nên phi tần được sủng ái nhất hoàng cung.

Diệp Thế Lâm dường như ở nhà, chức quan trực tiếp từ tứ phẩm thăng lên tam phẩm.

Diệp Thế Lâm cảm động tới rơi nước mắt, vết thương trên đầu cũng không còn đau nữa. Diệp lão phu nhân tươi cười tới cả gương mặt cũng nở thành đóa hoa. Huynh đệ Diệp Cẩm Hoảng cũng vô cùng vui mừng, có điều mọi người không nhắc tới Kỳ thị, huynh đệ bọn họ cũng không dám lên tiếng.

Kỳ thị nghe được tin thì vô cùng cao hứng, càng cảm thấy thập phần hối hận, lúc trước không nói chuyện với Chiêu Vương như thế thì tốt, nếu không bà ta không đơn giản là mẫu thân của Di Tàn nương nương!

Nhưng cho dù là vậy, hiện tại bà ta chỉ có thể nằm trên giường dưỡng bệnh! Nghĩ tới chuyện này, bà ta liền oán hận nói: "Đều do nha đầu chết tiết kia! Đều do nàng ta hại!" Trong lòng càng hận DƯng Hoa.

Lại qua hai ngày, thánh chỉ tứ hôn cho các vị hoàng tử cũng ban xuống.

Đại hoàng tử đã có chính phi, lần này được ban thêm hai vị trắc phi.

Mà Tứ hoàng tử, Lục hoàng tử, Thất hoàng tử đều có người xem trọng, chẳng qua mọi chuyện đều phải tiến hành theo trình tự, Tứ hoàng tử và Dương Mặc Tuyết của Định Quốc Công phủ, Lục hoàng tử và Tam cô nương Tăng Minh của Xương Bình hầu gia, Thất hoàng tử và Đại tiểu thư Bạch Như của Vinh Gia hầu phủ Bạch gia. Sau khi hạ thánh chỉ, Chính Đức đề liền sai người tới Khâm Thiên Giám, kêu bọn họ chọn ngày cử hành đại hôn cho các hoàng tử.

Những cô nương được chỉ hôn cho hoàng tử đều xuất cung trở về đội gả.

Mà những người bị trượt cũng xuất cung về nhà.

Tin tức truyền ra kinh thành đương nhiên tràn ngập hí sự, Đại hoàng tử sớm đã có chính phi, hiện tại ghênh thêm hai người, thế lực ngày càng lớn.

Đồng thời, tin tức Chiêu Vương bệnh nặng không sống qua một năm cũng rất nhanh truyền ra.

Dung Hoa đối với chuyện Diệp Di Châu trở thành phi tử của Hoàng đế không hề kinh ngạc, nhưng nghe tới tin Chu Hành không sống qua năm nay, trong lòng không khỏi căng thẳng. Qua nửa ngày nàng mới lấy lại tinh thần, hỏi Túy Đồng và Lưu Tô: "Vương gia thật sự bệnh nặng vậy sao?" Không thể nào, bên ngoài không hề giống người bệnh nặng!

"Vương gia trúng độc." Lưu Tô trả lời.

"Trúng độc? Chuyện khi nào? Có phải mới đây không?" Dung Hoa liền hỏi, trước đây vẫn rất tốt, nhưng mấy ngày nay trước nàng lại thấy sắc mặt y không đúng.

"Không phải, tiểu thư." Túy Đồng lắc đầu, "Độc trên người vương gia đã có mười mấy năm nay, thời gian này Lâm Thắng luôn nghiên cứu thuốc giải, nếu trong năm nay không phối ra giải được... Chỉ sợ vương gia lành ít dữ nhiều."

"Mười mấy năm?" Khi đó y vẫn còn là đứa nhỏ! Trái tim Dung Hoa như bị tảng đá đè ép, nặng trĩu và khó chịu. Chu Hành không chỉ là ân nhân cứu mạng của nàng, càng là bằng hữu, y chính là bằng hữu đầu tiên của nàng ở thế giới này.

"Kêu Kim chương quỳ và Vu chương quỳ ngày mai tới đây một chuyến." Trầm mặc nửa ngày, Dung Hoa mới lên tiếng.

Buổi chiều, Kim chương quỳ và Vu chương quỳ đã tới.

Dung Hoa gặp hai người trong đại sảnh: "Ta tin hai vị cũng đã biết chuyện Lâu Ngoại Lâu và Nhất Phẩm Cư muốn mở chi nhánh."

"Đúng vậy."

"Hai người phụ trách chọn người, chương quỳ, thu chi, đầu bếp, mỗi nơi chỉ cần ba người là đủ, nếu nhân thủ không đủ thì bỏ phòng thu chi, chỉ cần chương quỳ và đầu bếp là được, còn những phần khác cứ trực tiếp tìm người bên ngoài là được..." Dung Hoa cẩn thận dặn dò, nói xong, nàng dùng một lát, tiếp tục, "Sau này chuyện của Lâu Ngoại Lâu và Nhất Phẩm Cư cứ tới tìm ta, lợi nhuận một tháng đưa cho vương gia một lần là được, trừ phi xảy ra đại sự, bằng không đừng quấy rầy vương gia."

Kim chương quỳ và Vu chương quỳ cũng biết tình hình, vội đáp: "Vâng."

"Đào tạo người mới thật tốt, nếu được kêu người hỏi thăm xem có thần y nào không."

"Vâng."

.....

Chờ hai người đi rồi, Dung Hoa vừa đứng dậy mới biết Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang tới, tự mình vội vàng ra ngoài. Vừa vào sân, nàng đã thấy Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang ngồi trên hành lang uống trà dùng điểm tâm.

Dung Hoa cười đi tới: "Chờ lâu chưa?"

"Ta nghe Đồng tỷ tỷ kể còn tưởng tỷ ấy nói đùa, không ngờ mọi chuyện là thật." Từ Lưu Quang ngẩng đầu nhìn Dung Hoa, nụ cười lộ lúm đồng tiền như hoa. Tuyên tử đã kết thúc, nàng đương nhiên sẽ khỏe lại.

"Tỷ tỷ gầy đi rồi."

"Hôm trước không cẩn thận nên cảm lạnh." Từ Lưu Quang đáp một câu, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, cười nói: "Nơi này cũng không tệ."

"Ừ, Từ tỷ tỷ cứ thường tới chơi." Dung Hoa tươi cười uống một ngụm trà.

"Đương nhiên." Từ Lư Quang lại nhìn Dung Hoa, nói, "Người bên ngoài đều nói muội rất đáng thương, bị Lâm gia bức hôn nên trốn ra ngoài, ta đây thật hâm mộ. Không còn những chuyện phiền phức đó, cuộc sống này thật tự do tự tại." Gia phong Từ gia tuy thanh chính, nhưng mẹ kế của nàng lại là người tàn nhẫn, luôn tính kế nàng làm đá kê chân cho muội muội Từ Tình Quang.

Dung Hoa gật đầu: "Có lợi có hại, giống như uống nước ấm lạnh tự biết, Từ tỷ tỷ chỉ cần làm chuyện mình thích là được.

"Đồng tỷ tỷ nói những tin đồn đó đều là thật, tương lai muội có tính toán gì không? Không định trở về sao?" Từ Lư Quang lo lắng hỏi thăm Dung Hoa. Ở bên ngoài đương nhiên là tốt, nhưng hôn sự sau này phải tính làm sao?

Dung Hoa khẽ cười: "Đã đi tới bước này, đương nhiên không thể để chính mình chịu ủy khuất."

Từ Lư Quang cũng cười, không tiếp tục.

"Tương lai... Tương lai thật phiền phức." Đồng Ngọc Lan thở dài, "Mỗi nhà đều có chuyện khó xử, ta gần đây cũng phiền tới chết."

Dung Hoa và Từ Lư Quang nhìn nhau, mỉm cười.

Trước đây không ai tới cầu hôn, Đồng phu nhân sợ nàng không gả ra được, hiện tại, cửa lớn sắp bị người tới đập vỡ, Đồng phu nhân lại sầu mà đi xem mặt mũi nhĩ tử người ta, sợ nàng gả ra ngoài chịu ủy khuất.

"Khó có dịp ở cùng nhau, đừng nói mấy thứ này nữa, chúng ta nói gì vui vui đi." Cảm xúc của Đồng Ngọc Lan tới rất nhanh, mà đi cũng nhanh.

...

Mãi tới khi mặt trời ngả về tây, Từ Lư Quang và Đồng Ngọc Lan mới đứng dậy cáo từ.

Dung Hoa vừa về phòng thay y phục, Hàm Tiểu liền vào bẩm báo, nói lão phu nhân phái Lý ma ma tới.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Ca ca, muội muốn gả cho Chiêu vương gia!

Sau khi Diệp Cẩm Cần tới, Diệp phủ không hề phái người lại đây. Hôm nay Lý ma ma tới là vì chuyện gì?

Có lẽ mấy ngày nay vì chuyện Diệp Di Châu tiến cung tuyển tú nên không có thời gian lo tới mình, hiện tại nàng ta đã vào cung, còn được phong làm Di Tàn, cho nên lúc này rảnh rồi tới xử lý nàng sao?

Dung Hoa nhấp môi, nói: "Để bà ta vào đi."

Lý ma ma nhanh chóng tiến vào, cung kính hành lễ: "Lão nô thỉnh an Ngũ tiểu thư, Ngũ tiểu thư mạnh khỏe."

"Ma ma đứng lên đi." Dung Hoa tươi cười, nói, "Mau mời ma ma ngồi xuống." Lý ma ma là thân cận bên cạnh Diệp lão phu nhân, là người rất có mặt mũi trong Diệp phủ, ngay cả Kỳ thị cũng nể mấy phần. Nếu đã tới, nàng cũng nên vì Diệp lão phu nhân mà cho bà ta vài phần thể diện.

Hàm Tiểu lập tức mang một chiếc ghế bọc gấm màu xanh tới.

"Tạ tiểu thư, lão nô không dám nhận." Lý ma ma đứng dậy, nhưng không ngồi xuống. Bà có thể được Diệp lão phu nhân tin tưởng cũng vì tâm tư cẩn thận, trước mắt chúng nô tài có thể làm giả, nhưng đứng trước chủ tử lại hết mực cung kính, chưa bao giờ quá phận. Hơn nữa bà biết tính toán của lão phu nhân, lão phu nhân và lão gia muốn gả Ngũ tiểu thư tới Chiêu Vương phủ, bất luận là chính phi hay trắc phi. Về sau, Ngũ tiểu thư sẽ càng tôn quý, cho nên bà sao dám tùy tiện?

"Ma ma được tổ mẫu tín nhiệm, đương nhiên có thể đàm đương nổi. Ma ma mau ngồi xuống nói chuyện đi." Dung Hoa cười nói.

"Ngũ tiểu thư quá lời, có thể hầu hạ lão phu nhân là phúc khí của lão nô." Lý ma ma cười thoái thác một câu, sau đó mới ngồi xuống, có điều chỉ ngồi một phần tư ghế mà thôi.

"Ma ma, mời dùng trà." Lê Hoa rót trà đưa qua.

Lý ma ma vội cúi tay nhận lấy, cảm tạ Dung Hoa.

"Trời sắp vào hạ, thời tiết bên ngoài oi bức, mà mà mau uống trà nhuận họng đi."

Lý ma ma uống một ngụm, liền phụ họa: "Đúng vậy, qua tháng tư rồi tới tháng năm, chờ đến tiết Đoan Dương sẽ càng nóng."

"Hôm nay thời tiết nóng như vậy, mà mà sao lại tới đây? Là tổ mẫu có việc sao? Hay Nhị ca xảy ra chuyện gì rồi?" Dung Hoa trực tiếp hỏi.

"Lão phu nhân và Nhị thiếu gia vẫn ổn." Lý ma ma cười trả lời: "Ngũ tiểu thư ra ngoài cũng lâu rồi, lão phu nhân vẫn luôn lo lắng, cho nên phái lão nô tới thăm, xem người ở đây có tốt hay không? Có thiếu gì không? Lão phu nhân còn sai lão nô mang cho tiểu thư chút đồ ăn, vài vốc, thuốc bồi dưỡng thân mình..." Nói xong, bà ta liền quay đầu ra lệnh một tiếng, có hai bà tử nâng hòm lớn tiến vào.

"Để tổ mẫu lo lắng rồi." Dung Hoa nhàn nhạt đáp một câu, sau nháy mắt ra hiệu cho Túy Đồng và Lư Tô.

Túy Đồng và Lư Tô tiến lên nhận lấy.

Dung Hoa không mở ra xem, chỉ kêu hai người nâng vào nội thất, rồi nói: "Người trở về cứ nói với tổ mẫu ta ở đây rất tốt, hạ nhân hầu hạ vô cùng chu đáo, bên cạnh lại là phủ của Đồng đại nhân, Đồng phu nhân lại rất quan tâm ta, Đồng tiểu thư cũng là người dễ gần, vừa rồi còn tới đây trò chuyện... Mà mà trở về cứ nói với tổ mẫu ta đây rất khỏe mạnh, không cần lo lắng."

"Đồng phu nhân đúng là người nhiệt tình." Lý ma ma cười nói, "Sau này chúng ta nên qua cảm tạ bà ấy, có bà ấy chiếu cố Ngũ tiểu thư, lão phu nhân cũng có thể yên tâm rồi."

"Ta sẽ tự mình đa tạ Đồng phu nhân." Dung Hoa mỉm cười.

Biết nàng ở đây, Đồng phu nhân đúng thật vô cùng chiếu cố, còn có ý kêu Đồng Ngọc Lan thường xuyên qua đây, chỉ cần có Đồng gia, không cần nói chuyện khác, an toàn của nàng chắc chắn được bảo đảm. Bởi vì trong nhà có Đồng Trầm Chu, sợ không tốt cho thanh danh của nàng, cho nên bọn họ không thường xuyên ra vào bằng cửa lớn, Đồng Ngọc Lan đã sai người bắc cái thang tại vách tường của hai nhà.

Lý ma ma gật đầu, nói: "Lão phu nhân còn kêu lão nô nói với Ngũ tiểu thư, người ở đây có thể an tâm, chuyện bên Lâm gia không cần phải lo lắng."

Biết nàng và Chu Hành quen nhau, cho nên hiện tại tới đây đỡ ngọt sao? Dung Hoa thu lại nụ cười trên mặt, nói: "Ta đây không sợ, canh thiếp và tín vật đã lấy lại, chẳng lẽ Lâm gia muốn ép hôn hay sao?" Chỉ cần nàng không đồng ý, ai cũng đừng hòng nghĩ tới chuyện cưỡng cầu!

Người ở thời đại này tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nhưng kêu nàng chia sẻ người đàn ông của mình với người khác, đây là chuyện không thể nào! Ở nơi này, có tiểu thiếp thống phòng trong nhà là chuyện hợp pháp, có nam nhân nào tình nguyện vứt bỏ hương thụ như vậy?

Cho nên, nàng không định lấy chồng!

"Lời tuy nói vậy nhưng người có thể thả lỏng tâm trạng một chút, lão phu nhân chắc chắn sẽ giải quyết ổn thỏa. Còn chuyện của Chiêu Vương điện hạ..."

A, trọng điểm tới rồi! Dung Hoa khẽ cười, uống một ngụm trà, không nói chuyện.

Lý ma ma thấy nàng không quan tâm nhưng vẫn tiếp tục nói: "Biết Vương gia là ân nhân cứu mạng của tiểu thư, lão phu nhân đã phân phó Đại thiếu gia và Nhị thiếu gia chuẩn bị hậu lễ tới vương phủ tạ ân, nhưng... Hai vị thiếu gia không gặp được người, vương gia chỉ nói chuyện nhỏ không cần nhắc tới..." Đừng nói là người còn chưa gặp, ngay cả lễ cũng không chịu nhận.

Không gặp?

Dung Hoa khẽ cười, nhưронг mây: "Vương gia cũng đã nói với ta, chuyện này là chuyện nhỏ, không cần để trong lòng."

"Nhưng Vương gia đã cứu Ngũ tiểu thư người, nơi nào là việc nhỏ? Lão phu nhân nói ngài ấy là ân nhân của Diệp gia, nếu không phải lão gia té ngã bị thương ở đầu, ngài ấy đã tự mình tới vương phủ biểu đạt thành ý rồi."

Cho dù Diệp Thế Lâm có tự mình đi Chu Hành cũng sẽ không gặp. Bằng không, ngày đó y đã không nói vậy! Có điều nhắc tới Diệp Thế Lâm... Dung Hoa vội hỏi: "Đại bá bị ngã? Có nghiêm trọng không?"

Lý ma ma trả lời: "Không quá nghiêm trọng, Ngũ tiểu thư không cần lo lắng."

"Vậy thì tốt, có điều, đại bá sao lại té ngã vậy? Có phải hạ nhân hầu hạ không chu toàn không?"

Nụ cười trên gương mặt Lý ma ma cứng lại, vội nói: "Là buổi tối không cẩn thận nên té ngã." Sợ Dung Hoa tiếp tục hỏi, bà ta vội chuyển đề tài, "Nghe nói Chiêu vương gia đang bệnh nặng, lão phu nhân nghe xong không khỏi lo lắng, hiện tại lão gia đang bị thương, hai vị thiếu gia đi không gặp được người, lão phu nhân liền nói, nếu Vương gia đã cứu tiểu thư, vậy ngài ấy đối với tiểu thư chắc chắn nhìn với con mắt khác, chỉ bằng khi nào tiểu thư thuận tiện hãy tới vương phủ thăm Vương gia, lễ vật lão phu nhân sớm đã chuẩn bị thỏa đáng."

Đúng là vô si!

Ánh mắt Dung Hoa lộ ra tia lạnh lẽo: "Xem ra tổ mẫu lo lắng quá mức rồi, một mình Vương gia ở trong vương phủ, trong kinh thành này hiện tại biết bao nhiêu người chú ý, ta thân là một cô nương chưa xuất giá sao có thể không biết xấu hổ đi thăm chứ? Đây không phải tạo cơ hội cho người ngoài mắng

Diệp gia chúng ta dụng tâm kín đáo, thấy sang bắt quàng làm họ, bán nữ cầu vinh sao?"

Lý ma ma đỏ mặt, vội nói: "Lo lắng của Ngũ tiểu thư quả thật rất có lý, có điều, nếu đã biết vương gia có bệnh, sao có thể không đi thăm được chứ?"

"Vậy cứ coi như không biết, nếu tỏ mầu vẫn cảm thấy khó xử thì cứ phai người đưa lễ qua đó là được."

"Lão nô sẽ truyền đạt ý của tiểu thư cho lão phu nhân." Lý ma ma chỉ đành dừng chủ đề này, lại nói, "Lão phu nhân còn kêu lão nô nói với người, thời điểm vào cung thỉnh an nương nương sẽ dẫn người và Lục tiểu thư cùng đi, dù sao nương nương và người, Lục tiểu thư từ nhỏ lớn lên cùng nhau, tỷ muội tình thâm."

"Chuyện này... Trong cung nhiều quý nhân, ta lại hiểu biết nông cạn sợ mạo phạm bọn họ, vẫn là không đi thì hơn, đừng để liên lụy tới nương nương và tổ mẫu mới tốt." Nói xong, Dung Hoa liền quay đầu nhìn hoàng hôn bên ngoài.

"Tỷ muội trong nhà có gì mà mạo phạm chứ?" Nghĩ tới vị chủ tử trước mắt đã từng chạy tới Lâm gia từ hôn, Lý ma ma cũng không nói nhiều, chỉ nói, "Nếu tiểu thư ở đây rất tốt, lão nô sẽ về nói lão phu nhân không cần lo lắng. Sắc trời đã không còn sớm nữa, vậy lão nô xin cáo từ trước." Nói xong, bà ta gác ly trà xuống, đứng dậy cáo từ/

"Ma ma đợi một lát, ta có chút đồ muốn hiếu kính tổ mẫu, ma ma thuận đường giúp ta mang về đi." Dung Hoa cười một tiếng rồi phân phó Túy Đồng.

Túy Đồng nhận lệnh, cùng Lưu Tô nâng một chiếc hòm ra.

Lý ma ma kêu hai bà từ kia nhận lấy, sau đó mới cáo từ rời đi.

Lúc trở về Diệp phủ thì trời đã gần tối.

Không kịp nghỉ ngơi, Lý ma ma trực tiếp dẫn hai bà từ mang theo hòm gỗ tới phòng của Diệp lão phu nhân.

"Về rồi sao?" Thấy bà ta trở về, Diệp lão phu nhân kêu nha đầu đốt đèn, lại phân phó Diêu Châu rót cho bà ta ly trà.

Hành lễ xong, hai bà từ kia buông hòm xuống rồi lui ra ngoài.

Lý ma ma cúi tay nhận lấy ly trà uống hai ngụm, mới nói: "Đây là đồ Ngũ tiểu thư hiếu kính với người."

"Ừ." Lão phu nhân gật đầu, rồi ra lệnh cho bà ta mở hòm ra.

Lý ma ma đặt ly trà xuống, vừa mở hòm liền nhíu mày, nói: "Đồ lão phu nhân kêu lão nô đưa qua Ngũ tiểu thư trả về hết, còn bỏ thêm hai phần."

"Nha đầu chết tiệt!" Diệp lão phu nhân ngồi thẳng người, giận tím mặt, "Nó có ý gì chứ hả?"

Ngũ tiểu thư rõ ràng không muốn lui tới với Diệp phủ nữa, cũng không định dọn về, có điều lời này Lý ma ma không dám nói, chỉ lẳng lặng cúi đầu.

Diệp lão phu nhân tức giận tới thở hổn hển, sau đó mới đề ép con giận xuống: "Lời đã nói hết chưa?"

"Dạ rồi, lão phu nhân." Lý ma ma gật đầu, tỉ mỉ truyền đạt lại lời Dung Hoa nói, từ đầu tới cuối không hề thêm mắm thêm muối.

"Nha đầu chết tiệt, nó tưởng dọn ra ngoài rồi thì có thể làm phản hay sao?"

"Lão phu nhân bớt giận, bên phía Vương gia, lời Ngũ tiểu thư nói không phải không có lý, hơn nữa tiểu thư chỉ là một cô nương, kêu nàng ấy tự mình tới cửa đương nhiên sẽ xấu hổ." Trên đường trở về, Lý ma ma cũng nhắc lại lời Dung Hoa nói, lão phu nhân quả thật có chút nóng vội, chỉ là bà ta đương nhiên không dám nói đây là lỗi của lão phu nhân.

"Ai kêu nó một mình tới vương phủ? Một mình nó qua đó định làm gì? Đương nhiên phải có trưởng bối hoặc huynh trưởng đi theo chứ! Đi thăm ân nhân, người ngoài có thể nói gì? Chẳng lẽ muốn thiên hạ nói chúng ta vong ân phụ nghĩa sao? Ta đây không phải vì tỷ muội chúng hả?"

"Ngũ tiểu thư từ nhỏ đã thông tuệ hơn người, nàng ấy nhất định hiểu được lòng tốt của lão phu nhân." Lý ma ma nhẹ giọng.

Diệp lão phu nhân trầm tư một lát, mới nói: "Trước mắt cứ chuẩn bị lễ vật đi, đợi ta xem thương thế lão Đại tốt hơn thì kêu nó đi một chuyến, hoặc để huynh đệ Hoảng Nhi cũng được, dù sao vương gia cũng là ân nhân, đi thăm là chuyện phải làm." Bà ta cũng không thể trối nĩa đầu kia tới vương phủ!

"Còn nói không cùng ta vào cung thăm nương nương?" Diệp lão phu nhân lại hỏi.

"Dạ." Lý ma ma gật đầu.

"Nha đầu chết tiệt, nó tưởng dọn ra ngoài thì bản thân đã đủ lông đủ cánh rồi hả?" Cả gương mặt Diệp lão phu nhân bị một tầng sương lạnh bao phủ, ngay cả hô hấp cũng mang theo vài phần dồn dập.

"Lão phu nhân bớt giận." Lý ma ma vội cúi đầu đỡ đỡ lưng giúp bà ta thuận khí.

"Đều do Kỹ thị kia, nếu không phải à ta, Ngũ nha đầu sao có thể oán hận nương nương chứ?"

Lý ma ma vội khuyên: "Dù sao cũng là tỷ muội, chờ mấy ngày nữa Ngũ tiểu thư chắc sẽ thông suốt thôi."

"Ừ, hi vọng nó có thể nghĩ được như vậy." Diệp lão phu nhân nói, sau đó lại hỏi, "Cũng không biết nương nương thế nào rồi?"

"Nương nương là người có phúc khí." Lý ma ma cười đáp.

"Hi vọng nó có thể sớm giúp Hoàng Thượng sinh hạ hoàng tử." Thần sắc Diệp lão phu nhân cũng hòa hoãn lại.

"Nương nương được Hoàng Thượng sủng ái, nhất định sẽ sinh được một tiểu điện hạ." Lý ma ma thuận theo nịnh bợ.

Nụ cười trên mặt Diệp lão phu nhân càng sâu.

.....

Diệp lão phu nhân tuy nghĩ thế nhưng phi tần trong cung không hề đặt Diệp Di Châu vào mắt, Hoàng Thượng đã qua năm mươi, hiện tại bốn vị hoàng tử đã lớn, cho dù Diệp Di Châu có sinh được long tử cũng không thể tranh với họ.

Hoàng hậu cất nhắc nàng ta chẳng qua là muốn chọc giận Tề Quý phi mà thôi.

Trong lòng mọi người đều rõ, cho nên căn bản không coi nàng ra gì.

Có điều, Lý Thục phi lại vô cùng lo lắng.

Mà nguyên nhân là vì Lục hoàng tử Chu Ngạn Hù.

Từ lúc biết Chu Hành bị bệnh không sống được quá một năm, hắn liền đi tìm Chu Hành và Lâm Thắng dò hỏi, cho dù không hỏi được gì nhưng cũng không có ý bỏ cuộc.

Chu Hành bị hắn làm phiền, trực tiếp kêu thị vệ ném hắn ra khỏi Chiêu vương phủ.

Sau đó, ánh mắt Lục hoàng tử lại dời sang đám thái y.

Hôm nay, Lý Thục phi khó khăn lắm mới giữ được Lục hoàng tử ở lại, quở trách: "Mấy ngày nay con làm gì thế hả? Tất cả dừng lại cho ta, coi chừng chọc phụ hoàng con tức giận."

"Con lo cho tiểu hoàng thúc, sao có thể chọc giận phụ hoàng?"

Lý Thục phi đuổi tay đánh lên trán hắn một cái: "Chuyện của y đã có phụ hoàng và mẫu con an bài, con đừng quấy rối nữa, đặc biệt là hôn sự của ngài ấy, con không được hồ ngôn loạn ngữ giống khi đó nữa, biết chưa?"

"Con quấy rối khi nào?" Lục hoàng tử lập tức nhảy dựng lên, nói, "Mẫu phi đâu phải không biết cô nương Kiều gia kia, đi hai bước liền thờ hồn hèn, nếu nàng ta tốt như vậy sao không ban cho Đại hoàng huynh, Tứ Hoàng huynh và Thất hoàng đệ? Cưới con mà ốm kia về không phải sẽ khiến tiểu hoàng thúc bức mình sao? Bụng dạ bọn họ đúng là khó lường!"

"Câm miệng cho ta!" Lý Thục phi xoa xoa thái dương, nghĩ nghĩ rồi nói, "Hôn sự của tiểu hoàng thúc con trong lòng ngày ấy tự biết, con đừng quấy rầy, nước thêm phiền phức cho y nữa!"

"Mẫu phi, con không phải tiểu hài tử, chắc chắn sẽ rước phiền phức cho tiểu hoàng thúc." Lục hoàng tử ngồi xuống, nghiêm túc nói.

"Một vấn đề đi hỏi chuyện của trưởng bối, con còn nói không thêm phiền sao?" Lý Thục phi tức giận, "Con cũng sắp thành thân rồi, dành sức lực để chuẩn bị đi, đừng gây thêm thị phi cho ta nữa."

"Con gây chuyện thị phi khi nào?" Lục hoàng tử bĩu môi, nghĩ tới đại hôn của mình, gương mặt lập tức ửng đỏ.

Rõ ràng đều là người thông minh, tất cả còn không hiểu sao? Kiều Nguyệt kia rõ ràng là người Hoàng Thượng nhìn trúng muốn ban cho Chiêu Vương! Lý Thục phi vô lực, thật sự hoài nghi nhi tử của mình khi nhỏ bị Chiêu Vương khi dễ tới đâu óc có vấn đề, bằng không một người đoan trang dịu dàng như mình và Hoàng Thượng sao có thể sinh ra một đứa con khiến mọi người đau đầu vậy chứ?

Đứa nhỏ này rõ ràng là tới đòi nợ!

Quanh năm suốt tháng Lý Thục phi đều nhọc lòng để nhi tử không chọc giận Hoàng Thượng, lúc trước, chuyện tranh trư bà còn chút tâm tư, nhưng nhìn nhi tử ngày càng lớn, suy nghĩ kia đã nhanh chóng tiêu tan.

Bà chỉ hi vọng đứa con hoạt bát này đừng chọc giận Hoàng Thượng và Thái tử tương lai, cả đời an khang an thuận!

.....

Vào cung tuyển tú tốn không ít sức lực, Kiều Nguyệt vừa trở về liền hôn mê, Tây Ninh Hầu phủ lại trở nên hỗn loạn.

Tỉnh dưỡng hai ngày, Kiều Nguyệt mới tỉnh lại.

Dưỡng thương mấy tháng, Kiều Vũ Đình đã khỏe lại, mỗi ngày đều tới thăm hai lần. Hiện tại nghe tin Kiều Nguyệt đã tỉnh, hân lập tức đi qua, nhìn gương mặt trắng bệch của muội muội mình, nói: "Trở về thì tốt."

Kiều Nguyệt tham tuyển là ý của Hoàng hậu, không đi không được, cho nên không được chọn trúng, người vui nhất chính là hắn.

Kiều Nguyệt nheo miệng, cười nói: "Ca ca, muội muốn gả cho Chiêu vương gia."

"Ngài ấy đã cự tuyệt như vậy, muội còn nhắc tới làm gì?"

"Muội cảm thấy Vương gia rất tốt." Kiều Nguyệt kéo tay Kiều Vũ Đình, nói, "Ca ca giúp muội đi."

"Ngài ấy sống không được một năm nữa, giúp thế nào? Muội đừng nhắc tới chuyện này nữa." Kiều Vũ Đình không hề có chút hảo cảm với Chu Hành.

Kiều Nguyệt nhìn đôi mắt kiên quyết của hắn, chậm rãi nói: "Xung hi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Bái kiến

"Không được!" Kiều Vũ Đình lập tức phản đối, "Xung hi cái gì? Nếu có thể khỏe lại, nhiều thái y như thế chắc chắn sẽ chữa khỏi cho ngài ấy, muội đừng suy nghĩ bậy bạ. Chuyện tuyển tú chúng ta không có cách nào khác, nhưng hiện tại muội không cần gả cho y, chúng ta đương nhiên sẽ chọn một người thân thể khỏe mạnh, phẩm tính tốt cho muội."

"Ca ca, huynh đừng vội, nghe muội nói hết đi."

Kiều Vũ Đình lắc đầu, kịch liệt phản đối: "Muội đừng suy nghĩ bậy bạ nữa, ca ca sẽ chăm sóc muội, ca ca và tổ mẫu sẽ giúp muội chọn một mối thật tốt, chắc chắn sẽ chọn người trung hậu biết yêu thương muội. Muội là đích trưởng nữ của Tây Ninh Hầu ta, thân phận tôn quý, có ca ca ở đây, muội chắc chắn sẽ được an thuận cả đời. Cái gì là xung hi hả? Gạt bỏ suy nghĩ đó đi!" Đây là người thân duy nhất của hắn, từ nhỏ thân thể suy nhược, mẫu thân lại mất sớm, Kiều Vũ Đình đương nhiên là người yêu thương nàng nhất, lúc trước Hoàng hậu đã có lệnh, bọn họ không thể làm trái, nhưng hiện tại sao hắn có thể gả muội muội của mình cho người sắp chết chứ?

"Ca ca..." Kiều Nguyệt vẫn cố chấp.

Kiều Vũ Đình cắt ngang: "Nếu thân thể Chiêu Vương cường tráng, chỉ cần muội thích, ca ca sẽ giúp muội tranh đoạt cơ hội, nhưng với tình hình này, muội gả qua không phải sẽ thủ tiết hay sao? Không được, ca ca không đồng ý!"

"Ca ca." Kiều Nguyệt kéo tay hắn lại, "Ca ca cũng biết, lần này muội tiến cung tuyển tú chẳng qua là đi ngang sân khấu, là Hoàng Thượng và Hoàng hậu muốn tứ hôn cho muội và Vương gia, thứ bọn họ nhìn trúng còn không phải thân thể ốm yếu này của muội hay sao?"

"Cho nên, vương gia cự tuyệt không phải tốt lắm sao?"

"Nói tóm lại, ngay từ đầu muội đã bị xem như một quân cờ, hiện tại Chiêu Vương không còn ở lâu với nhân thế, đối với muội thật ra là một chuyện tốt." Gương mặt tái nhợt của Kiều Nguyệt lộ ra nụ cười yếu ớt.

"Ngài ấy chết, muội còn cảm thấy tốt sao? Vẫn muốn gả cho ngài ấy hả? Không được, ta không đồng ý chuyện này!"

Người đã sắp chết, muội muội hắn lại cảm thấy không tồi, còn một lòng muốn gả qua đó, quá hoang đường mà!

Kiều Vũ Đình trầm tư một lát, sau đó mở to hai mắt nhìn Kiều Nguyệt, cả kinh hỏi: "Nguyệt Nhi, muội chẳng lẽ coi trọng Vương gia sao?" Khi nhỏ nổi tiếng thông minh tạm thời không nói, hiện tại đảo mắt qua mười mấy năm dung mạo Vương gia quả thật tuấn mỹ, khí độ càng thêm bất phàm. Chẳng lẽ là muội muội hắn coi trọng người ta sao? Một Chiêu Vương như thế, có thiếu nữ nhà nào mà không động tâm?

"Ca ca, huynh nói gì vậy?" Kiều Nguyệt nhún mày.

"Nếu không coi trọng ngài ấy, vậy thì tốt rồi. Muội cứ yên tâm, ca ca chắc chắn sẽ tìm cho muội một đức lang quân như ý."

"Vương gia tốt như vậy, có cô nương nhà ai mà không thích?" Kiều Nguyệt khẽ cười, gương mặt tái nhợt ửng lên một tầng hồng nhạt.

"Muội muội, ngài ấy sắp chết rồi, muội nghe ca ca, đừng nghĩ bậy, ca ca sẽ tìm người tốt hơn cho muội!" Kiều Vũ Đình vội khuyên.

"Lang quân như ý tốt hơn?" Kiều Nguyệt cười khổ, "Ca ca cảm thấy với thân thể đau bệnh như muội sẽ tìm được lang quân tốt hơn sao?"

"Sẽ, nhất định sẽ, Nguyệt Nhi xinh đẹp như vậy mà." Kiều Vũ Đình chưa xót nói, "Muội phải tin tưởng ca ca."

"Ca ca, huynh đừng an ủi muội, phu nhân hầu môn có thể để nhĩ tử của họ cưới muội sao? Nàng là đích trưởng nữ hầu phủ, chẳng lẽ phải chịu gả cho con vợ lẽ? Chuyện này Kiều Nguyệt vô cùng rõ ràng, "Nếu tìm được một nhà thấp hơn hầu phủ chúng ta, đó cũng vì bọn họ muốn trèo cao, như vậy sao có thể mang tới hạnh phúc cho Nguyệt Nhi chứ?"

Kiều Vũ Đình há miệng thở dốc, phát hiện lúc này ngay cả lời an ủi cũng không có sức lực để nói.

Bởi vì mỗi câu của nàng đều là thật.

"Hoàng Thượng và Hoàng hậu đã muốn tử hôn cho muội và Vương gia, vậy cứ theo ý họ đi." Kiều Nguyệt chậm rãi nói, "Hiện tại vương gia không sống qua một năm, muội muội ngược lại cảm thấy rất tốt."

"Chỗ nào tốt? Ngài ấy chết, muội phải thủ tiết thì có gì tốt hả?" Kiều Vũ Đình đen mặt, "Muội đừng nói nữa, ta đã hứa với nương sẽ chăm sóc muội, tuyệt đối sẽ không để muội làm chuyện ngốc nghếch này." Nói xong, hắn đuổi tay cầm ly trà bên cạnh đưa tới cho nàng.

"Ca ca, đây không phải chuyện ngốc." Kiều Nguyệt cúi đầu uống ngụm trà, lại nói, "Với thân thể này, cho dù gả tới nhà ai, tới lúc đó trong phòng sẽ vô số mỹ thiếp, không bằng muội gả cho Chiêu vương gia, xưng hi cho ngài ấy, nếu ngài ấy tốt lên thì sẽ được coi là công thần, ngài ấy không khỏe lại đối với muội cũng tốt, Hoàng Thượng và Hoàng hậu nếu đã muốn lợi dụng muội, trong lòng chắc chắn sẽ có chút hối hận, ấy vậy, ngài ấy chết rồi muội vẫn có thể sống tốt. Muội có thân phận Vương phi, có Hoàng Thượng và Hoàng hậu quan tâm, ngày tháng đó chắc chắn tốt hơn gả cho người khác!"

"Nhưng đó là thủ tiết, ta sao có thể để muội nhảy vào hố lửa hả?" Kiều Vũ Đình lắc đầu.

"Sao lại là hố lửa? Ngài ấy chết mới tốt, tới lúc đó có Hoàng Thượng và Hoàng hậu làm chủ, muội có thể chọn một tôn thất làm hài tử dưới gối, có Hoàng Thượng và Hoàng hậu chống lưng, ai dám để muội chịu ủy khuất? Cuộc sống thanh tịnh đó mới là thứ muội cần." Kiều Nguyệt bình tĩnh phân tích, "Nếu gả cho người khác, ca ca cảm thấy muội sẽ thanh tịnh an tường mà sống hay sao? Sinh nhi dục nữ, phụng dưỡng cha mẹ chồng, chị em dâu, còn cả đám tiểu thiếp của trượng phu, nào phải cuộc sống vô lo vô nghĩ chứ? Ca ca, chẳng lẽ huynh muốn một người như đèn cầy dầu này mệt nhọc, hàm oán mà chết sao?"

"Nhưng... Vẫn không được, rõ ràng biết Vương gia sẽ chết, ta sao có thể để muội gả cho ngài ấy? Sao có thể để muội chịu khổ chứ?"

"Ca ca nghĩ đó là khổ, nhưng đối với muội đó là hạnh phúc khó có được, huynh biết sức khỏe của muội không chịu được kích động, thái y cũng nói, thân thể này không thích hợp sinh con... Xưng hi, Vương gia đã chết, muội không có con, người khác cũng không trách được muội, còn không phải vì Vương gia sống không quá một năm sao? Nếu đã như thế, ngài ấy chết rồi, muội lại nhận một đứa con nuôi, trong vương phủ muội là lớn nhất, không ai dám khi dễ muội, muội cũng không cần phụng dưỡng cha mẹ chồng. Hoàng hậu nương nương ở trong cung, muội cũng không cần lo quan hệ giữa chị em dâu, còn tiểu thiếp thông phòng trong vương phủ, muội sẽ ban ân cho bọn họ, giúp bọn họ tìm gia đình trong sạch gả ra ngoài, cho nên không cần lo bọn họ khiến bản thân cảm thấy ngột ngạt. Còn nữa, điều quan trọng hơn là, muội làm vậy cũng vì tốt cho ca ca."

Khi biết đây là ý của Hoàng hậu và Hoàng thượng, nàng vô cùng cao hứng, bởi vì hôn sự của mình có thể giúp được huynh trưởng. Hiện tại biết Chiêu Vương không còn sống được lâu, nàng càng cảm thấy mối hôn sự này thật tốt.

Nói thế nào, nàng cũng là người lợi nhất.

"Ta không cần!" Kiều Vũ Đình đương nhiên biết Kiều Nguyệt đang nghĩ gì, lập tức đứng lên, "Được rồi, muội đừng nghĩ nữa, ta sẽ không đồng ý."

"Ca ca, huynh đừng đi." Kiều Nguyệt đuổi tay kéo ống tay áo hắn lại.

Trái tim Kiều Vũ Đình mềm xuống, hắn dừng bước, cắn môi: "Muội muội, muội tội gì phải chà đạp bản thân như vậy? Ca ca thật sự không cần muội lo lắng, muội đừng nghĩ tới chuyện này nữa."

"Ca ca, muội nói nhiều như vậy, trong lòng huynh chắc chắn sẽ hiểu, gả tới gia đình khác, tinh thần và thể xác của muội sẽ mệt mỏi hơn cả mấy năm nay, mà muội nếu gả cho Vương gia, đối với muội với huynh đều là chuyện tốt. Xưng hi cho y, Hoàng Thượng và Hoàng hậu nhất định sẽ thiên vị muội vài phần, còn về phần sống chết của Vương gia đương nhiên không phải chuyện chúng ta có thể định đoạt..." Kiều Nguyệt dừng lại, cười cười không nói thêm.

Kiều Vũ Đình nhìn nụ cười của Kiều Nguyệt, tim đau như dao cắt.

"Muội trở thành Chiêu vương phi, đối với ca ca có rất nhiều chỗ lợi. Muội cam tâm làm quân cờ của Hoàng Thượng và hoàng hậu, cam tâm tình nguyện để họ lợi dụng, mà huynh là huynh trưởng duy nhất của muội, lại là thế tử của Tây Ninh Hầu, bọn họ chắc chắn sẽ trợ giúp con đường thăng quan của huynh, cho nên ca ca sẽ bớt đi gánh nặng trên vai. Hơn nữa có muội là Vương phi, bà ấy sẽ cố kỵ vài phần."

"Muội không cần lo lắng cho ta, chuyện của ta tự mình xử lý, muội chỉ cần khỏe mạnh thì ca ca đã cao hứng rồi." Kiều Vũ Đình thở dài ngồi xuống, nắm lấy cánh tay yếu ớt của nàng.

"Mấy năm qua đều là ca ca chăm sóc và bảo vệ muội, hiện tại muội có thể vì ca ca làm chút chuyện, muội cũng rất cao hứng." Kiều Nguyệt cười vui vẻ, "Cho nên, ca ca không cần khuyên muội nữa, muội đã quyết định rồi, muội nhất định phải gả cho Vương gia. Ca ca, huynh phải giúp muội."

Muội muội tuy thân thể mảnh mai, tính tình lại ngang bướng, Kiều Vũ Đình liền chua xót nói: "Nguyệt Nhi, ca ca không thể trơ mắt nhìn muội chịu ủy khuất."

"Ca ca, muội không ủy khuất, muội hi vọng gả qua Chiêu vương phủ, cho nên, huynh phải tin muội, muội nhất định sẽ sống tốt, huynh không cần lo cho muội. Có thể xưng hi cho Vương gia, gả cho y, đó là phúc khí của muội." Hốc mắt Kiều Nguyệt đỏ lên, "Người yêu thương Nguyệt Nhi nhất là ca ca, Nguyệt Nhi muốn ca ca sống tốt, Nguyệt Nhi muốn giúp đỡ ca ca... Kỳ thật muội muốn nói với huynh trước một tiếng, sau đó sẽ mở lời với tổ mẫu."

"Nguyệt Nhi." Kiều Vũ Đình nghẹn ngào.

"Muội muội vô dụng, mấy năm nay đều do ca ca chăm sóc, tới lúc này, vị trí đó nên đổi lại là muội rồi."

Kiều Vũ Đình duỗi tay lau nước mắt cho nàng: "Muội đừng khóc, chỉ cần là chuyện tốt cho muội muội, ca ca sao có thể không đồng ý?"

"Vâng."" Kiều Nguyệt khẽ cười, "Bên phía tổ mẫu, tới lúc đó còn phiền huynh giúp muội nói chuyện."

Kiều Vũ Đình gật đầu, sau đó lại nhíu mày: "Chỉ là... Chiêu Vương chưa chắc sẽ gật đầu, bằng không hôm đó y sẽ không trực tiếp từ chối ý tứ của Hoàng Thượng và Hoàng hậu như vậy. Vương gia ở Thương Châu lập không ít chiến công, lại kinh doanh nhiều nơi như vậy, Hoàng Thượng cho dù có đề phòng cũng sẽ không ép ngài ấy, cho nên, muội đừng quá chấp nhất."

"Muội biết mà." Kiều Nguyệt gật đầu, "Có điều ca ca cũng không cần lo lắng, chuyện này chúng ta cứ chuẩn bị trước, tám chín phần sẽ thành. Vương gia tuổi còn nhỏ đã tới Thương Châu, nhiều năm như vậy mới trở về, hiện tại trong người lại có bệnh, Hoàng Thượng sao có thể không quan tâm ngài ấy? Hơn nữa thời gian chỉ còn lại một năm, ngài ấy lại là đệ đệ của Hoàng Thượng, nếu Hoàng Thượng mặc kệ, vậy không phải sẽ khiến lòng quân biên quan nguội lạnh sao? Cho nên, chuyện xưng hi... Hoàng Thượng và Hoàng hậu chắc chắn sẽ đồng ý, tới lúc đó Hoàng Thượng tứ hôn, chẳng lẽ Vương gia muốn kháng chỉ sao? Hơn nữa, đây cũng là vì ngài ấy, vì giúp y chữa khỏi bệnh."

"Nhưng nếu không thành, muội cũng không được đau khổ, có biết không?"

"Muội biết, nhưng muội tin chuyện này chắc chắn sẽ thành." Kiều Nguyệt cười đáp, lại xốc chân lên muốn xuống giường, "Hiện tại chúng ta qua gấp tổ mẫu đi."

"Gấp cái gì? Muội còn đang bị bệnh." Kiều Vũ Đình duỗi tay giữ nàng lại.

"Muội khỏe rồi." Kiều Nguyệt đẩy tay hắn ra, kêu nha đầu tiến vào, sau đó mới nói: "Ca ca ra ngoài chờ muội một lát."

Không khuyên được, Kiều Vũ Đình đành phải đứng dậy ra ngoài.

.....

"Nguyệt Nhi, sao cháu không ở trong phòng nghỉ ngơi? Tới đây làm gì?" Kiều lão phu nhân cả kinh, vội kêu nha đầu đỡ nàng tới ngồi cạnh mình.

"Tạ tổ mẫu quan tâm, cháu khỏe rồi, đúng lúc ca ca tới thăm nên cháu cùng huynh ấy tới đây thỉnh an người." Kiều Nguyệt dịu dàng trả lời.

"Ngaoan, chuyện thỉnh an ngày khác làm cũng được. Cháu đó, nghỉ ngơi nhiều vào, không được để xảy ra sơ suất, có biết không?" Kiều lão phu nhân dặn dò.

"Vâng, tổ mẫu." Kiều Nguyệt ngẩng đầu, nhìn Kiều lão phu nhân, "Tổ mẫu, Nguyệt Nhi có chuyện muốn nói với người." Nói xong, nàng đưa mắt nhìn hạ nhân trong phòng.

"Chuyện gì?" Kiều lão phu nhân từ ái hỏi, đồng thời cho nha đầu bà từ lui xuống.

"Tổ mẫu, cháu..." Kiều Nguyệt muốn nói lại thôi, e lệ cúi đầu, gương mặt tái nhợt như ánh bình minh.

"Nguyệt Nhi, cháu..." Kiều lão phu nhân không khỏi nghi ngờ, lập tức nhìn Kiều Vũ Đình.

"Tổ mẫu, Chiêu vương gia... Cháu gái... Thích ngài ấy." Kiều Nguyệt nhỏ giọng, hai tai đã đỏ ửng.

"Cháu nói cái gì?" Kiều lão phu nhân nhíu mày, "Cháu thân là một cô nương, nói cái gì vậy hả?"

"Tổ mẫu!" Kiều Nguyệt ngẩng đầu, hốc mắt ươn ướt, "Tổ mẫu thương Nguyệt Nhi nhất, người đồng ý với cháu đi... Nếu không gả cho Vương gia, cả đời này Nguyệt Nhi không muốn xuất giá."

Kiều lão phu nhân hít một hơi thật sâu, thấy nàng kích động liền không dám trách cứ, chỉ nói: "Cháu đừng kích động, có gì từ từ nói."

"Tính tình Nguyệt Nhi từ nhỏ đã quật cường, chỉ cần muội ấy hạ quyết tâm, dù có chín con trâu cũng không kéo lại được. Tổ mẫu, người đồng ý với

muội ấy đi." Kiều Vũ Đình giúp đỡ.

"Muội muội cháu nhất thời không hiểu chuyện, sao cháu cũng hòa theo chứ?" Thân thể Kiều Nguyệt suy nhược không chịu được kích thích, nên Kiều lão phu nhân trừng mắt quát Kiều Vũ Đình.

"Tổ mẫu đừng trách ca ca." Kiều Nguyệt ôm lấy cánh tay của Kiều lão phu nhân, "Là cháu gái khiến tổ mẫu khó xử, nhưng... Cháu gái biết không nên làm như vậy, nhưng cháu không quản được trái tim của mình. Tổ mẫu, người cứu cháu gái đi, nếu không có Vương gia, cháu gái sẽ chết..."

"Nói bậy bạ gì thế hả? Không được nói chuyện xui xẻo như thế!" Kiều lão phu nhân vội cắt ngang lời của nàng.

"Tổ mẫu..." Kiều Nguyệt rung rung khăn cầu nhìn Kiều lão phu nhân.

"Tổ mẫu, sức khỏe Nguyệt Nhi không tốt, không thể thương tâm, người đồng ý với muội ấy đi." Kiều Vũ Đình cũng lên tiếng khăn cầu.

Nếu Vương gia là người khỏe mạnh, hôn sự này đương nhiên không còn gì để bàn cãi, nhưng ngài ấy... Kiều lão phu nhân không chút do dự mà lắc đầu: "Vương gia có bệnh trong người, lỡ ngài ấy xảy ra chuyện, cháu phải làm sao? Tổ mẫu sao có thể để cháu chịu khổ?"

"Tổ mẫu, Nguyệt Nhi không sợ, chỉ cần gả cho Vương gia, cho dù chỉ là một ngày làm phu thê, Nguyệt Nhi cũng cảm thấy hạnh phúc." Sắc mặt Kiều Nguyệt đỏ bừng, ánh mắt lại đặc biệt kiên quyết.

"Nguyệt Nhi..." Kiều lão phu nhân chần động.

"Tổ mẫu, người giúp cháu gái đi, nếu không có Vương gia, cháu gái thật sự sống không nổi. Sức khỏe Vương gia không tốt, mấy năm nay cháu cũng bị bệnh tật cuốn lấy, thành thân xung hi, biết đâu bọn cháu cùng tốt lên thì sao?"

Kiều lão phu nhân rơi vào trầm tư.

Sức khỏe của Kiều Nguyệt không tốt vốn là tâm bệnh của bà, mấy năm nay cho dù mời biết bao đại phu chữa trị cũng không thấy tốt lên.

Biện pháp gì chỉ cần nghĩ tới, Kiều phủ bọn họ đều làm.

Xung hi... Nói không chừng có thể giúp thân thể tốt lên.

Trên mặt Kiều lão phu nhân hiện lên tia mong đợi.

Kiều Nguyệt nháy mắt với Kiều Vũ Đình.

Kiều Vũ Đình liền cười nói: "Tổ mẫu, xung hi biết đâu có thể giúp sức khỏe của Vương gia và Nguyệt Nhi tốt lên, người giúp Nguyệt Nhi, thành toàn cho tình cảm của muội ấy đi."

Kiều lão phu nhân không nói chuyện, chỉ cau mày suy nghĩ sâu xa.

Kiều Nguyệt nhìn Kiều Vũ Đình, sau đó nói với Kiều lão phu nhân: "Tổ mẫu, Nguyệt Nhi cũng hi vọng giúp cho ca ca đôi chút."

Cháu gái trở thành Vương phi đương nhiên có thể giúp đỡ tôn tử, hơn nữa bản thân cũng không thể bảo vệ họ cả đời, trong lòng Kiều lão phu nhân khẽ động, liền nhìn Kiều Vũ Đình: "Cháu đó, biết muội muội như vậy còn theo nó ồn ào, không khuyên nhủ nó đánh mất ý niệm này sao?"

Ý tứ này rõ ràng là đồng ý.

Kiều Nguyệt ôm lấy tay bà, làm nũng: "Nguyệt Nhi biết tổ mẫu thương cháu nhất."

Kiều Vũ Đình cũng khẽ cười, ánh mắt đau xót nhìn Kiều Nguyệt.

"Cháu đó..." Kiều lão phu nhân duỗi tay đánh nhẹ lên trán của nàng, "Tháng sau thời điểm thỉnh an mệnh phụ, ta sẽ tiến cung thỉnh an Hoàng hậu nương nương."

Kiều lão phu nhân đã lâu không vào cung, hiện tại lại đi thỉnh an đương nhiên là vì cùng Hoàng hậu thương lượng chuyện của Kiều Nguyệt và Chiêu vương gia.

Kiều Nguyệt lập tức tươi cười rạng rỡ: "Tạ tổ mẫu."

"Được rồi, người là do cháu chọn, sau này không thể than khổ, có tốt hay không phải xem tạo hóa của cháu vậy, còn chuyện hôn sự có thành hay không cũng không phải do chúng ta định đoạt." Kiều lão phu nhân dặn dò.

"Vâng, tổ mẫu." Kiều Nguyệt cắn môi, "Nếu không thành, vậy chỉ trách cháu gái và Vương gia không có duyên."

"Cháu nghĩ được như vậy thì tốt." Kiều lão phu nhân gật đầu, lại tiếp tục, "Chuyện này ta biết sẽ thành, nhưng tạm thời đừng nói ra bên ngoài." Bà lo Nhan thị biết sẽ gây khó dễ.

Trước đây là ý của Hoàng Thượng và Hoàng hậu, Nhan thị không thể nói gì, chỉ lo thân thể Kiều Nguyệt không thích hợp tiến cung, nhưng rốt cuộc vẫn không có cách từ chối.

Nhưng hiện tại, một khi biết, không chừng Nhan thị sẽ gây chuyện.

Kiều Nguyệt và Kiều Vũ Đình cũng hiểu, liền gật đầu: "Vâng, tở mẫu."

Được Kiều lão phu nhân nhận lời, Kiều Nguyệt an tâm tĩnh dưỡng, không còn nhắc lại chuyện này nữa, nhưng Kiều Vũ Đình lại như có tâm sự.

Bên phía Nhan thị không có động tĩnh gì.

.....

Vài ngày nữa Cẩm Tú sơn trang sẽ khai trương, Dung Hoa tuy không ra ngoài nhưng vẫn bận rộn, sáng sớm vừa ăn xong liền tới thư phòng xem thực đơn khai trương Cao quân sự đưa tới. Lúc này Lê Hoa tới gõ cửa, thận trọng nói: "Tiểu thư, công chúa phái người tới."

"Công chúa? Công chúa nào?" Dung Hoa theo bản năng hỏi, Nhị công chúa, Tam công chúa và Ngũ công chúa đều đã xuất giá, lần trước trong yến hội của Đại hoàng tử phi có gặp qua, nhưng bản thân và các nàng không tới lui, mà Bát công chúa Thanh Hà công chúa chưa lấy chồng còn đang ở trong cung.

"Là Kính Huệ công chúa." Lê Hoa trả lời.

"Kính Huệ công chúa?" Dung Hoa kinh ngạc.

Lê Hoa gật đầu: "Nô tỳ đã mời công công vào đại sảnh uống trà."

Dung Hoa gật đầu, vội buông quyển sách trong tay, lập tức đứng dậy ra ngoài.

"Nô tài Tiểu Đức Tử gặp qua Ngũ tiểu thư." Vừa thấy Dung Hoa, nội thị Tiểu Đức Tử vội đứng dậy hành lễ.

"Công công mau đứng lên đi." Dung Hoa đưa tay.

Tiểu Đức Tử hành lễ xong mới đứng dậy, mi thanh mục tú, nụ cười ôn hòa khiến người nhìn vô cùng thoải mái.

"Không biết công công tới, chậm trễ rồi." Dung Hoa cười nói, sau đó quay đầu phân phó Lê Hoa lên đổi trà.

"Ngũ tiểu thư khách khí." Tiểu Đức Tử chỉ cười không ngồi, cung kính đáp.

"Không biết hôm nay công công tới đây là vì chuyện gì? Có phải công chúa có gì phân phó không?" Dung Hoa hỏi.

Kính Huệ công chúa ở trong phủ nhiều năm, ít khi lui tới với bên ngoài, nhưng người trong kinh thành không ai dám xem thường bà ấy, hôm nay đột nhiên lại...

Vì Chu Hành sao?

"Nghe nói Ngũ tiểu thư thông tuệ hơn người, mấy ngày nay công chúa lại nhớ tới lệnh tôn khi trước... Công chúa phân phó tiểu nhân tới đón tiểu thư qua trò chuyện." Tiểu Đức Tử cười nói.

"Vậy công công chờ ta một lát." Nói xong, nàng liền về phòng.

"Tiểu thư, Kính Huệ công chúa sao lại phái người tới đón người qua nói chuyện vậy?" Thạch ma ma giúp nàng thay y phục, lo lắng hỏi.

Dung Hoa vẫn bình thản trả lời: "Đi rồi biết."

Thạch ma ma không nói nữa, chỉ cẩn thận giúp nàng thay y phục.

Chuẩn bị xong, Dung Hoa liền dẫn theo Túy Đồng và Lưu Tô cùng Tiểu Đức Tử ra ngoài.

Lên xe ngựa do Kính Huệ công chúa chuẩn bị sẵn, Dung Hoa mới thăm thỏ phào nhẹ nhõm.

Xe ngựa chậm rãi chạy tới phủ công chúa. Lộ trình không xa, khoảng nửa canh giờ thì xe ngựa liền ngừng lại.

"Ngũ tiểu thư, tới nơi rồi." Bên ngoài truyền tới thanh âm của Tiểu Đức Tử.

Túy Đồng và Lưu Tô đỡ Dung Hoa xuống xe.

Dung Hoa nhìn cửa lớn trang nghiêm, hoa lệ của phủ công chúa.

"Ngũ tiểu thư, mời." Tiểu Đức Từ khom lưng.

Dung Hoa mỉm cười nâng bước đi vào.

Đúng lúc này, phía sau truyền tới tiếng vó ngựa đến gần, đám người Dung Hoa không khỏi quay đầu nhìn lại.

Mấy con tuần mã băng băng chạy tới, mà người ngồi trên lưng con ngựa đầu tiên rõ ràng là Chu Hành!

Chu Hành vừa nhìn liền thấy Dung Hoa đứng cạnh xe ngựa, gương mặt lãnh đạm vừa rồi lập tức bị gỡ xuống.

Dung Hoa khẽ cười nhìn y.

Dưới ánh mặt trời rực rỡ, sắc mặt y lại như bóng đêm lạnh lẽo, ánh mắt trong suốt lấp lánh, lúc này cười ngửa càng khiến y thêm lộng lẫy bức người. Lúc này, nàng như có thể thấy được tư thế oai hùng của y ở trên chiến trường.

Chỉ chớp lát, Chu Hành đã tới trước mắt. Y xoay người xuống ngựa.

"Vương gia." Tiểu Đức Từ vội tiến lên hành lễ.

Dung Hoa và Túy Đồng Lưu Tô cũng vội hành lễ: "Vương gia."

Chu Hành nhìn Dung Hoa, nhẹ giọng: "Ta cùng cô nương vào trong."

Y là cố ý tới đây cùng mình sao? Trong lòng cảm nhận được ấm áp, nàng cẩn thận dò xét sắc mặt của y, thấy y vẫn bình thường liền gật đầu, cùng y vào trong.

Tiểu Đức Từ ngẩn ra, vội cung kính lên trước dẫn đường.

Kính Huệ công chúa phái cung nữ Oanh Ca ra đón, thấy Chu Hành và Dung Hoa cùng nhau đi vào, trên mặt rõ ràng lộ ra tia kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền cười khanh khách: "Vương gia cùng cô nương tới sao? Công chúa cứ nhắc hai vị mãi."

Dung Hoa mỉm cười.

"Hoàng tỷ." Vừa tới nơi, Chu Hành đã lên tiếng.

Dung Hoa mỉm cười, lập tức hành lễ: "Tiểu nữ Dung Hoa thỉnh an công chúa, công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế thiên tuế."

"Mau, mau đỡ Ngũ cô nương đứng dậy." Kính Huệ công chúa nhìn Chu Hành, ra lệnh cho Oanh Ca.

Oanh Ca vội đỡ Dung Hoa đứng dậy.

"Nào, ngồi đây nói chuyện đi." Kính Huệ công chúa vẫy tay với Dung Hoa.

"Hoàng tỷ." Chu Hành không chút biểu cảm gọi một tiếng.

"Cửu hoàng đệ cũng tới đây sao?" Kính Huệ công chúa nhíu mày liếc y một cái, sau đó từ ái nhìn Dung Hoa. Vạt váy mà lam, cổ tay áo thêu hoa hải đường, lưng đeo túi thơm và ngọc bội như hoa giữa mùa xuân, dáng người yếu điệu nhỏ nhắn mềm mại như tơ liễu, đứng chung với cửu đệ quả thật vô cùng xứng đôi.

Khí độ này, dung mạo này, khó trách...

Trong lòng Kính Huệ công chúa thầm khen, ánh mắt lại dừng trên người Chu Hành.

Khó trách y quan tâm nàng như vậy, còn nói gì là niệm tình phụ thân nàng ấy chứ?

Một chữ bà cũng không tin.

Thiếu niên này đang rung động, bà không phải chưa từng trải qua.

Tuy năm tháng trôi đi, tuy dung nhan đã già, người nọ cũng đã qua đời, nhưng bà vẫn yêu hấn như vậy, hấn mãi mãi sống trong lòng của bà.

Nghĩ tới người như ánh mặt trời đó, Kính Huệ công chúa có chút thất thần, trong lòng không khỏi chua xót.

Dung Hoa không rõ, chỉ đành quay đầu nhìn Chu Hành.

"Hoàng tỷ." Chu Hành nhíu mày, lại gọi một tiếng.

Kính Huệ công chúa hoàn hồn, cười nói với Dung Hoa: "Tuổi già rồi, bồn cung hay thất thần như vậy, Ngũ cô nương ngồi đi... A, gọi Ngũ cô nương nghe xa lạ quá, bồn cung gọi người một tiếng Dung Hoa được không?"

"Tạ công chúa hậu ái." Dung Hoa cười đáp.

Kính Huệ công chúa lại nhìn Chu Hành: "Đệ ra ngoài chút đi, bồn cung có chuyện muốn nói với Dung Hoa."

Chu Hành nhìn bà, lại tự mình chọn một cái ghế ngồi xuống.

Kính Huệ công chúa căng lớn hai mắt: "Tiểu tử thúi này, có gì đợi lát nữa rồi nói, hiện tại bồn cung đang có khách."

"Đệ ngồi đây chờ, hoàng tỷ có việc gì cứ nói với Ngũ cô nương đi, đệ sẽ không quá rầy." Sắc mặt Chu Hành không chút thay đổi.

Kính Huệ công chúa nhìn y, giả vờ tức giận: "Hoàng tỷ sẽ ăn thịt nàng ấy sao? Còn ba ba chạy tới, một đại nam nhân như đệ ở đây, bồn cung sao có thể tâm sự với Dung Hoa hả?" Còn không phải để ý cô nương nhà người ta sao? Nghe bà gọi nàng tới, y lập tức chạy tới, làm như bà sẽ khi dễ nàng ấy!

"Hoàng tỷ cứ coi như đệ không tồn tại là được." Chu Hành nghiêm túc trả lời, nếu đi rồi, hoàng tỷ lại nói gì đó dọa nàng thì sao?

"Tiểu tử thúi!" Kính Huệ công chúa cười mắng một câu, sau đó mới nhìn Dung Hoa, nói, "Tiểu tử này từ nhỏ đã như thế, người cũng đừng để ý tới đầu gối đó, cứ tự nhiên trò chuyện với bồn cung."

Dung Hoa nhìn Chu Hành, gật đầu khẽ cười: "Vâng."

"Trước kia bồn cung có duyên gặp mặt Diệp đại nhân mấy lần, không ngờ hiện tại cảnh còn người lại mất..." Kính Huệ nhớ lại chuyện cũ, lúc này lại nhìn kỹ gương mặt của Dung Hoa, "Dung mạo của người không giống Diệp đại nhân cho lắm, có phải giống mẫu thân không?"

Dung Hoa hồi tưởng lại diện mạo của Nhan thị, thành thật trả lời: "Hồi công chúa, tiểu nữ cũng không giống mẫu thân."

"Vậy sao? Kỳ thật bồn cung cũng không nhớ dung nhan của mẫu thân người thế nào. Đúng rồi, đừng câu nệ như vậy, bằng không lần sau sao bồn cung dám gọi người tới nói chuyện?"

"Vâng." Dung Hoa đáp, "Vậy Dung Hoa tùy ý một chút."

Kính Huệ công chúa quan tâm hỏi thăm: "Nghe nói hiện tại người không ở trong Diệp phủ? Ở bên ngoài có tốt hay không?"

"Vâng, đã dọn ra được mấy ngày, mọi thứ đều tốt."

Kính Huệ công chúa cũng không hỏi nàng vì sao lại rời nhà, chỉ nói: "Vậy thì tốt rồi, phụ thân người là người tùy hứng, người là nữ nhi của ông ấy chắc cũng vậy... Nếu có khó khăn gì cứ tới nói với bồn cung, nếu cảm thấy ngại thì đi tìm tiểu tử thúi kia cũng được, vì người mà đệ ấy kiếm được không ít tiền, cho nên đề nghị của người nó chắc chắn sẽ không từ chối." Nói xong, Kính Huệ công chúa đưa mắt nhìn Chu Hành.

Chu Hành lại coi như không nghe thấy, chỉ ngồi nhàn nhã uống trà.

"Vâng, có lời này của công chúa, nếu Dung Hoa thật sự có vấn đề nan giải thì sẽ tới cửa xin giúp đỡ, tới lúc đó mong công chúa đừng đuổi Dung Hoa đi." Nàng khẽ cười.

"Bồn cung còn lo người không tới, sao có thể đuổi người đi?" Kính Huệ công chúa cười vỗ tay nàng, "Nghe Tiểu Cửu nói, Cẩm Tú son trang sắp khai trương rồi?"

"Vâng, ngày hai mươi sáu tháng này." Dung Hoa trả lời.

"Không phải sắp tới rồi sao?" Kính Huệ công chúa cười hỏi, "Chuẩn bị xong hết chưa?"

Nàng gật đầu: "Đã gần xong rồi ạ, chỉ còn vài chi tiết cần chỉnh sửa lại."

"Tiểu tiết đương nhiên cũng không thể bỏ qua. Có điều nghe Tiểu Cửu nói Lâu Ngoại Lâu và Nhất Phẩm Cư kia đều là chủ ý của người, bồn cung tin Cẩm Tú son trang này cũng sẽ về vang."

"Công chúa quá khen, kỳ thật đều là công của Vương gia, Dung Hoa không tiện xuất phủ, cho nên chỉ động chút mồm mép mà thôi." Dung Hoa cười trả lời.

"Muốn kiếm bạc, đệ ấy đương nhiên phải xuất lực. Bồn cung cũng lâu rồi không ra ngoài, ngày đó chắc sẽ tới xem."

Dung Hoa sững sốt, vừa mừng vừa sợ đứng dậy hành lễ: "Tạ công chúa."

Chu Hành cũng ngẩng đầu nhìn Kính Huệ công chúa.

"Nếu có chỗ không tốt, bồn cung sẽ nói thẳng." Kính Huệ công chúa nhìn Chu Hành, cười nói.

"Vâng, nếu có sơ sót gì công chúa cứ phê bình." Dung Hoa tự tin đáp, nàng biết Kính Huệ công chúa hiền từ trước mặt là người từng chinh chiến sa trường, giết vô số người, thân phận lại tôn quý, bộ dáng hiền từ chút này chẳng qua là đang che giấu câu chuyện gì đó.

"Xem ra Dung Hoa đã chuẩn bị đầy đủ mọi thứ." Kính Huệ công chúa nở một nụ cười.

"Hôm đó đệ đi cùng hoàng tử." Chu Hành xen ngang.

"Không cần, bốn cung đầu phải không có chân." Kính Huệ công chúa xua tay, lại khở sở nhìn Chu Hành, "Nói tới đệ... Tiểu Cửu, sao mệnh đệ lại đáng thương như vậy?" Nói xong, khóe mắt liền ươn ướt.

Cánh môi Chu Hành run rẩy: "Hoàng tử không cần lo lắng, đệ không sao?" Bà ấy rõ tình hình của y nhất, sao lúc này lại đột nhiên cảm thấy thương cảm?

Chu Hành bất giác nhìn Dung Hoa, thấy nàng cúi đầu, không nhìn rõ thần sắc liền thu hồi ánh mắt trở về.

"Bốn cung sao có thể không lo lắng? Đệ giống nhi tử của bốn cung vậy, nếu đệ xảy ra chuyện, bốn cung sao có thể không thương tâm? Có thể không vội? Đệ rời kinh nhiều năm như vậy, hiện tại tuổi còn trẻ lại... Còn chưa đón dâu..."

Cho nên... Ngón tay Dung Hoa căng chặt, nhìn không được mà nhìn sắc mặt tối sầm của y. Tuy ần ần đoán được mục đích Kính Huệ công chúa kêu tới, nhưng nghĩ tới thân phận của mình, nàng vẫn cảm thấy không có khả năng.

Chu Hành là con của thiên tử, đường đường là Vương gia.

Diệp gia tuy là danh môn vọng tộc nhưng sớm đã lụi bại, bằng không, Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm phải tính toán nhiều chuyện như vậy.

Mà hoàn cảnh của bản thân... Phụ thân không còn, mẫu thân tái giá, hiện tại chính mình còn dọn ra ngoài.

Không phải nàng tự ti, không tự tin, nhưng sự thật... Thân phận giữa nàng và Chu Hành cách nhau quá xa.

"Hoàng tử!" Chu Hành nhú mày, gương mặt luôn âm trầm đã dần thay đổi, "Ngũ cô nương, cảm xúc của hoàng tử ta không tốt, ta đưa cô nương về trước."

Nói xong, y liền gác ly trà xuống, đứng lên.

"Tiểu tử thú, ngoài kia đã nói đệ sắp chết rồi, hiện tại còn không cho bốn cung thương tâm sao?"

"Dù sao cũng phải chết, sớm muộn cũng giống nhau thôi." Chu Hành thờ ơ đáp một câu.

"Người nhìn xem, tiểu tử thú này..." Kính Huệ công chúa quay đầu nhìn Dung Hoa.

"Công chúa yên tâm, Vương gia..." Dung Hoa nhấp môi nói, "Vương gia sẽ tốt lên thôi."

Nàng vừa nói vừa nhìn Chu Hành, mặt mày như họa, thân phận tôn quý, khí chất bất phàm.

Nhưng...

Kính Huệ công chúa lặng lẽ nhìn thái độ của hai người, khẽ gật đầu, rồi nói: "Được rồi, bốn cung không nhắc chuyện này nữa, hôm nay Dung Hoa lần đầu tới đây, dù sao cũng phải ở lại dùng cơm. Tiểu Cửu, nếu đệ có việc thì về trước đi."

Chu Hành lại ngồi xuống ghế lần nữa.

"Tính cách Tiểu Cửu trước đây không phải như vậy, trước đây đệ ấy nói cái gì thì làm cái đó, thích ai ghét ai đều vô cùng rõ ràng, có gì đều nói thẳng." Kính Huệ công chúa nhìn y, sau đó lại nói chuyện với nàng, "Khi đó đệ ấy còn dùng nghiên mực đánh người trên Kim Loan điện..."

Khi đó y có tiền hoàng yêu thương, cuộc sống được nhiên bừa bãi mà tiêu sái, có điều hiện tại vẫn giữ được mười phần ngạo khí! Dung Hoa khẽ cười.

"Công chúa có muốn dùng cơm chưa?" Có cung nữ tiến vào xin chỉ thị.

"Ừ, dọn ở thiên đình đi." Kính Huệ công chúa gật đầu.

Chờ cung nữ tới báo cơm đã dọn xong, Kính Huệ công chúa được Thành cô cô dìu đứng dậy, kéo Dung Hoa cùng ra ngoài.

Chu Hành cũng đứng dậy đi theo.

Ăn cơm xong, Kính Huệ công chúa lại kéo Dung Hoa ở lại dùng trà.

Nhìn Chu Hành lặng lẽ đi theo, Kính Huệ công chúa liền nhấp môi cười, để xem tiểu tử thú có thể nguy trang bao lâu?

Thượng trà xong, thấy Kính Huệ công chúa buồn ngủ, Dung Hoa liền nhân cơ hội cáo từ.

Bà gật đầu, lại nói với Chu Hành: "Đệ thay bốn cung đưa Dung Hoa về đi, nhất định phải đưa nàng an toàn về nhà."

Chuyện này đương nhiên có hạ nhân làm, có điều Dung Hoa cũng không tiện lên tiếng từ chối.

Kính Huệ công chúa nhìn hai người ra ngoài, quay đầu nhìn Thành cô cô: "Nếu độc trên người Tiểu Cửu được giải thì tốt biết mấy."

"Chắc chắn sẽ giải được." Thành cô cô đáp.

"Ừ, cũng nhiều năm rồi..." Kính Huệ công chúa thở dài, "Lỡ giải không được..."

Để lại một đứa con cũng tốt, Dung Hoa này thật sự không tệ, nhưng với tính cách của Tiểu Cửu... Bản thân kêu nàng tới đây trò chuyện còn sợ bà ủy khuất cô nương người ta, độc trên người còn chưa giải, y chắc chắn sẽ không cưới nàng!

Mà Dung Hoa, nàng ấy cũng nhìn ra được, bề ngoài tuy ôn hòa nhưng tính tình lại vô cùng cứng rắn, trừ phi nàng có tình cảm, cam tâm tình nguyện, nếu không không ai có thể ép được nàng.

"Vương gia cát nhân tự có thiên tướng, nhất định sẽ sống lâu trăm tuổi." Thành cô cô an ủi một câu.

"Hy vọng là vậy." Kính Huệ than một tiếng, đệ đệ này của bà mấy năm nay vất vả như vậy, hiện tại... Tùy tâm y đi!"

.....

Lên xe ngựa, đi được một đoạn, Dung Hoa mới lên tiếng hỏi: "Vương gia, độc trên người ngài..."

"Không sao."

"Ngài phải bảo trọng thân thể."

"Y thuật của Lâm Thắng không tồi, Ngũ cô nương không cần lo lắng." Chu Hành nhìn nàng, ánh mắt rõ ràng rực rỡ lung linh.

Xe ngựa nhỏ tràn ngập mùi tùng trên người của y, tựa hồ hơi thở xung quanh đều mang theo hương vị của y, hơn nữa ánh mắt như vậy... Trái tim Dung Hoa đập loạn nhịp, có chút khó thở.

Nuốt nước bọt, Dung Hoa dứt khoát nói với y chuyện của Cẩm Tú son trang: "Công chúa muốn đi, ta khẳng định phải đi theo, trên người ngài còn có độc, không cần phải đi đâu."

"Uống trà." Chu Hành không để ý, chỉ đưa ly trà cho nàng.

Lúc này Dung Hoa mới cảm thấy cổ họng có chút khô liền vội cúi đầu uống hai ngụm, vừa cảm thấy tốt hơn thì xe ngựa liền dừng lại.

"Đa tạ Vương gia." Dung Hoa cảm tạ một câu, đứng dậy chuẩn bị đi xuống.

"Chờ chút." Chu Hành duỗi tay bắt lấy cánh tay của nàng.

Nhiệt độ từ bàn tay y xuyên qua y phục truyền tới, trong nháy mắt Dung Hoa cảm thấy trong xe ngựa đột nhiên nóng lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 7: Đánh nhau

Cả đoạn đường y rất kiệm lời, Dung Hoa thật không ngờ lúc này y lại bắt lấy tay nàng! Có gì muốn nói sao?

Nàng quay đầu, hỏi: "Điện hạ có gì muốn nói với ta sao?"

"Ừ." Chu Hành chỉ đáp một tiếng, buông tay ra.

Dung Hoa ngồi xuống.

Bên ngoài, Lâm Thắng và đám người Tủy Đồng tự giác lui ra xa.

Chu Hành nắm chặt hai tay đặt trên bàn.

Dung Hoa nhìn thoáng qua, nghĩ tới nhiệt độ cùng khí lực từ bàn tay đỏ, cả người nàng đột nhiên nóng lên.

Chu Hành đè nén cơn đau trong lòng ngực, tựa hồ vẫn còn cảm nhận được sự mềm mại của cánh tay mảnh khảnh kia, nhất thời không biết nói sao cho tốt.

Y không có gì muốn nói, chỉ theo trực giác không muốn để nàng rời đi, muốn ở cùng nàng lâu thêm một chút, cho dù là ngồi trong chiếc xe ngựa nho nhỏ, cái gì cũng không nói, an tĩnh cùng y một lát cũng khiến tâm tình tốt lên.

Không biết bắt đầu từ khi nào y đã bắt đầu nhớ thương nàng, bất giác nhìn không được mà chú ý tới nàng, rõ ràng biết độc trong người còn chưa giải nhưng y vẫn không cảm lòng được.

Nhìn nữ tử gần trong gang tấc, y cảm thấy được sống cũng không tồi!

Trên chiến trường, y giết qua vô số người, bước qua bao nhiêu thi thể, mà độc trên người còn chưa giải, nhiều năm như vậy, y sớm đã nhìn thấu sinh tử. Thậm chí, y còn cảm thấy chết là một sự giải thoát.

Cho nên, dù độc trên người chưa được giải, từ trước tới nay y đều không quan tâm.

Nhưng hiện tại...

Có nàng, có thể cùng nàng ngắm ánh mặt trời, được sống tựa hồ cũng không tồi.

Không khí trong xe ngựa dần dần nóng lên.

Dung Hoa thở dài một tiếng: "Nếu điện hạ không có gì để nói, vậy ta xin cáo từ trước." Nếu còn tiếp tục, nàng sẽ cảm thấy cả người sắp bị nấu chín.

"Lời của hoàng tử, cô nương đừng để trong lòng." Chu Hành lên tiếng.

Kính Huệ công chúa? Chuyển đi hôm nay rõ ràng là Kính Huệ công chúa muốn gặp mình, mà mục đích thật sự là tác hợp cho nàng và y! Chuyện rõ như ban ngày, Dung Hoa sao có thể không rõ?

Nàng gật đầu: "Ừ, ta biết, ta sẽ không để trong lòng." Nhắc tới Kính Huệ công chúa, nàng khẽ cười, "Công chúa là một nữ tử vĩ đại, ta thật sự kính nể bà ấy."

Chu Hành khẽ cười mang theo sự chua xót khó phát hiện: "Thật ra, hoàng tử cũng không dễ dàng gì, tỷ ấy là vì lo lắng cho ta, cho nên, lời của tỷ ấy cô nương đừng để trong lòng." Y lại dặn dò lần nữa.

"Được rồi, ngài không cần lo lắng, ta sẽ không để trong lòng." Dung Hoa khẽ cười, sau đó lại nghiêng tức nhìn y, "Công chúa là thần tượng của ta, đời này ta hi vọng có thể giống công chúa được sống với chính bản thân của mình."

Nàng căn bản không muốn lấy chồng, cho nên y không cần để ý.

Chu Hành nhíu mày, ánh mắt lảng lảng nhìn nàng một lúc lâu, hỏi: "Sao lại nghĩ như vậy? Một nữ tử sống lẻ loi hiu quạnh có gì mà tốt? Hoàng tử, bởi vì người tỷ ấy thích không còn nữa mới chết tâm." Y dừng một lát, đôi mắt đen như mực trực tiếp nhìn đôi mắt của nàng, giống như muốn từ đó hiểu được suy nghĩ của nàng, "Còn cô nương sao lại muốn như vậy? Chẳng lẽ chỉ vì Lâm Luật và Bạch Lãm sao?"

Dung Hoa khẽ cười, lắc đầu: "Ta sao có thể vì bọn họ?"

Lâm Luật và Bạch Lãm là ai mà ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng?

Thấy Chu Hành nghiêm túc chớp mắt nhìn mình, Dung Hoa trầm tư, mới nói: "Ta là vì chính bản thân ta, cùng người khác chia sẻ trọng phụ ta tuyệt đối không làm được. Ta không thể thay đổi người khác, mà ta cũng không cách nào hòa theo bọn họ, chấp nhận để chính mình chịu ủy khuất, cho nên, không bằng một mình thanh tĩnh sống cuộc sống đơn giản của mình." Nói tới đây, nàng lại khẽ cười, "Vương gia cứ coi như ta nói bậy đi."

Lời này của nàng quả thật có chút hoang đường, nói với y chẳng qua là vì y quan tâm nàng, là bằng hữu của nàng, hơn nữa... Ánh mắt của y có vài phần khác trước.

Một chút mê hoặc trong đó.

Mà chính nàng, nàng không biết vừa rồi có phải rung động với y hay không, bởi vì kiếp trước nàng chưa từng yêu, cho nên không biết yêu một người là cảm giác thế nào.

Nhưng nàng biết bản thân không hề chán ghét y, thậm chí qua bao ngày như vậy, chính mình đã hoàn toàn tin nhiệm và ý lại vào y.

Loại tín nhiệm và ý lại có thể vì y từng cứu nàng, cũng có thể...

Ánh mắt Chu Hành khẽ thay đổi, gật đầu: "Ta hiểu rồi." Khóe môi đột nhiên cong lên, y cười hiện rõ trên đuôi lông mày nơi khóe mắt, dung nhan tuấn mỹ càng thêm thanh tú bức người, trong xe ngựa chật hẹp này bởi vì nụ cười của y mà đột nhiên sáng bừng.

Trái tim Dung Hoa đập loạn nhịp.

"Không còn sớm nữa, cô nương mau vào trong đi." Nhìn gương mặt đỏ ửng của nàng, ý cười của Chu Hành càng sâu, thanh âm bắt gặp thêm vài phần nhu hòa.

Dung Hoa hoàn hồn, nói: "Ừ, cảm ơn điện hạ đã đưa ta trở về."

Nụ cười của y vẫn chưa tan, chỉ nhẹ giọng nói: "Ngày Cẩm Tú sơn trang khai trương gấp lại."

Dung Hoa đứng dậy, xóc màn xe lên, đột nhiên quay đầu nhìn sắc mặt y: "Ngài sao vậy? Có phải không thoải mái không?"

"Không sao." Thấy nàng quan tâm mình, Chu Hành vô cùng cao hứng.

Dung Hoa hoài nghi nhìn hai mắt y, thấy y không định nói liền không tiếp tục truy vấn, xuống xe kêu Lâm Thắng lại: "Vương gia hình như có chút khác thường, người mau lên xem đi."

Lâm Thắng gật đầu: "Ngũ cô nương vào trong đi, có tiểu nhân ở đây, Vương gia sẽ không sao."

Dung Hoa biết bản thân có ở lại cũng không giúp được gì nên gật đầu, dẫn Túy Đồng và Lưu Tô vào cửa.

Lâm Thắng vừa lên xe đã thấy vết máu trên khóe miệng Chu Hành, không khỏi kinh hãi.

"Câm miệng." Chu Hành nhẹ giọng quát.

Lâm Thắng nuốt lời định nói vào, xóc màn xe nhìn chủ tử Dung Hoa đã vào trong liền lập tức phân phó xa phu đánh xe trở về.

"Vương gia." Lâm Thắng lấy ra bình thuốc nhỏ, đổ ra một viên thuốc màu nâu đưa cho Chu Hành.

Chu Hành nhận lấy, vừa định uống lại phun ra một ngụm máu tươi.

Lâm Thắng sợ tới mức kêu to: "Kêu ngài dừng đi, ngài lại càng phải đi, công chúa là người hiền lành, chắc chắn sẽ không khi dễ Ngũ cô nương, ngài vừa nghe tin liền cười ngựa đuổi tới, bây giờ hay rồi..." Hắn vừa lái nhái vừa thì thầm với y.

Chu Hành cảm lý trà uống một ngụm súc miệng, sau đó mới uống thuốc, mắng: "Ồn ào."

Động tác không hề dừng lại, Lâm Thắng nhìn y, nói: "Tiểu nhân là đại phu nhưng không giúp được người không tiếc mạng sống! Vương gia, ngài kiểm chế chút đi, nhẫn nhịn một chút không phải sẽ tốt hơn sao?"

Chu Hành chỉ nhàn nhạt nói bốn chữ: "Tội phù công chúa." Nói xong y liền nhắm mắt, làm ra bộ dáng không muốn nghĩ nhiều.

Lâm Thắng không dám quấy rầy y nữa, chỉ nhanh chóng thì thầm giúp y giảm bớt đau đớn.

.....

Thu chậm lại, bọn họ cũng đã tới phủ công chúa.

Chu Hành mở mắt, ngoại trừ sắc mặt tái nhợt cũng không nhìn ra có gì không ổn.

Trước khi xuống xe, Lâm Thắng nói thêm một câu: "Vương gia, lần sau nếu có gặp Ngũ cô nương, ngài cứ xem nàng ấy là người thường, đừng nghĩ gì khác." Nếu đã không ngăn cản được, hắn chỉ đành khuyên y luôn giữ vững tâm trạng.

Chu Hành nhìn hắn, không nói gì, trực tiếp xuống xe.

Kính Huệ công chúa vừa ngủ được một giấc, thấy Chu Hành trở về liền hỏi: "Sao đây không về phủ? Tới đây làm gì?"

"Đệ có chuyện muốn nói với hoàng tỷ." Chu Hành ngồi đối diện bà.

"Sắc mặt đệ sao lại tái nhợt như vậy? Có phải đọc phát hay không?" Thấy sắc mặt y như vậy, Kính Huệ công chúa vội hỏi.

"Không có." Chu Hành trả lời một câu, sau đó lại nhàn nhạt nói: "Hoàng tỷ, sau này đừng khó xử Ngũ cô nương nữa."

Kính Huệ công chúa giả vờ tức giận: "Bổn cung khó xử nàng ấy khi nào?"

Chu Hành không nói.

"Tiểu Cửu, hoàng tử cũng vì tốt cho đệ, nếu độc trên người đệ không giải được, tỷ mong đệ có thể để lại một đứa con."

"Hoàng tử, độc có thể không giải được, nhưng đệ vẫn còn một hai năm, tội gì phải khiến người khác cùng thương tâm và chịu khổ như vậy?"

Kính Huệ công chúa nghe lời, thanh âm mang theo vài phần bất đắc dĩ: "Tiểu Cửu, hoàng tử biết ý của đệ, tỷ vốn định kêu đệ cưới nàng ấy, lưu lại huyết mạch, có điều... Hôm nay gặp mặt xong, ta thay đổi chủ ý rồi, đứa nhỏ này ta vô cùng thích, nhưng nàng ấy là người có chủ ý, hơn nữa tâm tư vô cùng kiên định, cho nên trừ phi chính nàng ấy đồng ý, ai cũng không ép buộc được!" Nếu bức tới cùng, chỉ sợ ngọc nát đá tan.

"Vậy đệ an tâm rồi, hoàng tử, sau này đừng nhọc lòng vì hôn sự của Tiểu Cửu nữa, chuyện của đệ đệ tự xử lý, tỷ chỉ cần bảo trọng thân mình là được."

"Được, được rồi, ta không quản đệ, chuyện đệ làm tự đệ thấy, còn sợ ta khi dễ nàng, đệ đó..." Kính Huệ công chúa không tiếp tục.

Dùng tình quá sâu.

Chỉ sợ chính y còn không cảm nhận được.

Với tính cách của nha đầu kia, nếu y giải độc xong, muốn cưới được nàng sợ rằng phải tốn rất nhiều tâm lực!

"Vậy đệ về trước, tới ngày Cẩm Tú sơn trang khai trương đệ sẽ tiếp tỷ."

Lời đã nói xong, biết Kính Huệ công chúa sẽ khó xử Dung Hoa, Chu Hành mới yên tâm đứng dậy cáo từ.

.....

Kính Huệ công chúa đã lên tiếng, Dung Hoa đương nhiên phải đi, hôm đó khách khứa đều là đại quan quý nhân, không có nữ quyến, nghĩ nghĩ, nàng liền nói với Đồng Ngọc Lan chuyện này: "Tỷ tỷ có muốn đi không? Nếu muốn thì đi chung với ta đi."

"Ta có nghe ca ca nhắc tới, muội cũng đi sao?" Hai mắt Đồng Ngọc Lan sáng rực nhìn Dung Hoa, hỏi.

"Ừ, có trưởng bối dẫn muội đi." Tuổi tác của Kính Huệ công chúa có thể làm tổ mẫu của nàng, thân phận lại tôn quý, nói bà ấy là trưởng bối cũng không quá. Dung Hoa tiếp tục: "Tỷ tỷ về hỏi ý kiến của phu nhân đi, nếu phu nhân đồng ý thì chúng ta cùng đi, lát nữa ta sẽ đi hỏi Lư Quang."

"Ừ, ta trở về sẽ hỏi." Đồng Ngọc Lan cao hứng gật đầu.

Dung Hoa liền viết thư cho người gửi tới Từ phủ.

Nhưng Đồng Ngọc Lan và Từ Lư Quang đều không đi.

Dung Hoa cũng không mấy thất vọng, chỉ nghĩ sau này tìm cơ hội mời hai người tới chơi là được.

.....

Đảo mắt đã tới ngày Cẩm Tú sơn trang khai trương, từ sớm Dung Hoa đã thức dậy, thay đổi xiêm y và dùng bữa sáng xong liền mang Túy Đồng và Lư Tô ra ngoài.

Lúc này ở Cẩm Tú sơn trang đã có khách tới.

Dung Hoa cũng không làm phiền tới Cao chương quỳ, chỉ cùng Lư Tô và Túy Đồng đi dạo tham quan.

Non xanh nước biếc, trời cao mây nhạt, sân viện được bố trí đủ loại cây xanh và cỏ lạ, uốn lượn theo đường đi. Cách một đoạn sẽ có mái đình bát giác, hoặc là hồ nước, mỗi nơi đều được tách biệt.

Đi dạo chưa được bao lâu liền có người bẩm báo nói Kính Huệ công chúa đã tới.

Dung Hoa vội vàng ra ngoài.

Vừa thấy nàng một thân nam trang, Kính Huệ công chúa sững sốt một lát, sau đó liền cười khen: "Ừ, ăn mặc như vậy cũng rất tuấn tú."

"Công chúa quá khen." Y phục này là nàng cố ý kêu Thạch ma ma cùng Lê Hoa may. Cảm tạ công chúa xong, Dung Hoa ôm quyền nhìn Chu Hành: "Vương gia."

Chu Hành lẳng lặng nhìn nàng, gương mặt nhu hòa, vạt áo màu xanh, tóc đen dùng trâm ngọc buộc trên đỉnh đầu, bên hông đeo thêm ngọc bội, phong thái nhẹ nhàng như mỹ thiếu niên từ tranh bước ra.

"Được rồi, đệ không cần đi cùng nữa, bốn cung có Dung Hoa là được." Kính Huệ công chúa quay đầu nói.

"Vậy đệ đi trước."

Lâm Thắng theo sau lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Vương gia nhà mình ở cùng Ngũ cô nương sẽ lại khiến độc phát!

Dung Hoa đi Kính Huệ công chúa vào trong, vừa đi vừa giới thiệu.

Cầm Tú son trang tựa vào núi mà xây dựng, cho nên vị trí tương đối cao, đứng tại vị trí hiện tại của bọn họ có thể quan sát toàn bộ khung cảnh xung quanh.

Núi, sông, cây, sân viện cùng hồ nước, tất cả đều hòa với thiên nhiên.

"Tiểu nha đầu như người sao có thể nghĩ ra nhiều ý tưởng như vậy?" Kính Huệ công chúa gật đầu tán thưởng, xoay tay điểm nhẹ lên trán của nàng, "Đứa nhỏ lanh lợi, diện mạo tuy không giống phụ thân ngươi nhưng xem ra cái đầu này không mấy khác biệt, thật thông minh!"

Dung Hoa đi bà vào trong phòng, cười nói: "Công chúa quá khen, kỳ thật là công lao của Vương gia."

"Đều thông minh cả." Kính Huệ công chúa hòa ái gật đầu, đương nhiên đối với lời khen của nàng dành cho Chu Hành vô cùng vừa ý.

"Nếu công chúa thích nơi này, Dung Hoa có thể giữ lại một góc cho người, khi nào người muốn tới thì tới, ở đây bao lâu cũng được." Nàng thấy ánh mắt chờ mong của bà, liền vội kéo chủ đề chính về.

"Người có tấm lòng này bốn cung rất vui, có điều bốn cung ít khi ra ngoài, giữ lại không phải quá lãng phí sao?"

"Sẽ không." Thời điểm thiết kế, nàng đã muốn dành nơi này cho bản thân chiêu đãi bằng hữu, không mở cho người ngoài vào. Dung Hoa cười rót trà cho Kính Huệ công chúa, "Bên dưới có nhiều khu đều không thua kém nơi này, trời sắp vào hè, thời tiết cũng nóng lên, tới đây tránh nóng chắc chắn sẽ không tồi. Chờ thu đông tới, chúng ta có thể dùng suối nước nóng ở đây, Dung Hoa còn cố ý nhờ đại phu kê vài phương thuốc dùng để tắm..."

Đúng lúc này, Tiểu Đức Tử vào bẩm báo nói bốn vị hoàng tử và Chu Hành tới.

Kính Huệ công chúa tới đây tuy không công khai nhưng cũng không giấu diếm, cho nên các vị hoàng tử vừa biết tin liền tới bái kiến.

Kính Huệ công chúa gật đầu: "Ừ, kêu bọn họ vào đi."

Chu Hành cùng bốn vị hoàng tử đi vào.

"Cô cô."

"Hoàng tử."

"Đều đứng lên đi." Kính Huệ công chúa từ ái nói.

"Cô cô, sao người lại tới đây? Nếu biết người cũng tới, vậy chắc hẳn đã đi cùng người." Lục hoàng tử sang sang cười nói.

Ánh mắt Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử đều dừng trên người Dung Hoa đang đứng cạnh bà.

Đây là.. Thất hoàng tử nhướng mày, bất giác gọi: "Người là Ngũ..." Hai chữ cô nương phía sau nhanh chóng nuốt về.

Lục hoàng tử lúc này mới để ý tới Dung Hoa, vừa nhìn liền trực tiếp hỏi Kính Huệ công chúa: "Cô cô, vị công tử này là ai?"

"Gặp qua Vương gia, gặp qua Đại điện hạ, Tứ điện hạ, Lục điện hạ, Thất điện hạ." Dung Hoa tiến lên một bước, hành lễ.

"Đứng lên đi, không cần đa lễ." Chu Hành lên tiếng.

Lúc còn nhỏ bị tiểu hoàng thúc ức hiếp, mấy tháng gần đây lại cuốn lấy không buông, cho nên Chu Hành vừa mở miệng, Lục hoàng tử đã nhận ra thanh âm có chút không giống, vì thế hần lập tức nhìn y, hỏi: "Tiểu hoàng thúc, người quen hẳn?" Ngẫm lại, hần tự trả lời vấn đề của mình, "Cô cô thương người nhất, nếu cô cô đã quen, vậy hoàng thúc quen biết cũng là chuyện bình thường."

"Ngũ công tử." Thất hoàng tử mỉm cười nhìn Dung Hoa.

"Thì ra là Ngũ công tử." Án trọng lẫn đó quá sâu, cho nên Tứ hoàng tử cũng nhanh chóng nhận ra.

Đại hoàng tử chưa từng tiếp xúc với Dung Hoa, cho nên không quen biết.

"Tứ ca, Thất đệ, hai người cũng quen hẳn sao?" Lục hoàng tử nghi hoặc hỏi. Cô cô và tiểu hoàng thúc quen thì thôi, Tứ ca và Thất ca sao cũng quen biết chứ? Còn hẳn sao chưa từng gặp mặt?

Hơn nữa... Lục hoàng tử nghi ngờ nhìn Chu Hành, thấy khỏe môi y khẽ cong lên.

Tiểu hoàng thúc sao hôm nay kỳ quái quá vậy?

Hắn còn chưa kịp mở miệng nói gì, Kính Huệ công chúa đã trực tiếp đuổi người: "Được rồi, các người tự mình đi chơi đi, ta có nó ở cạnh là đủ."

Chu Hành và mấy vị hoàng tử liền cáo lui.

Dung Hoa cùng Kính Huệ công chúa chơi một ván cờ, vừa phân phó hạ nhân đi chuẩn bị cơm trưa thì Oanh Ca gấp gáp chạy vào, uốn gối bẩm báo: "Công chúa, Ngũ cô nương, không xong rồi, Lục hoàng tử và Định Quốc Công thế tử đánh nhau."

Lục hoàng tử và Phương Húc?

Dung Hoa nhướng mày.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Duyên trời tác hợp

Hạ nhân có một bộ phận là người đọc sách không đậu kì thi vừa rồi, vì nhà xa, gia cảnh lại không tốt nên mới tới nơi đây. Đương nhiên Cẩm Tú son trang không yêu cầu bọn họ biết rót nước bưng trà hầu hạ người khác, chỉ cần làm những việc trong khả năng của mình, cho nên mỗi tháng bọn họ có thể viết thơ về tranh làm lễ vật tặng cho khách.

Dung Hoa còn cố tình kêu Cao chương quầy chia chỗ ở làm hai nơi, một nơi chuyên dành cho sai vặt và tiểu nhị, một nơi chuyên dành cho người đọc sách. Hai nơi hoàn toàn độc lập, đặc biệt là nơi dành cho người đọc sách đặc biệt an tĩnh, bình thường mọi người còn có thể ở đây cùng nhau thảo luận. Ban đầu có vài người cảm thấy mất mặt, nhưng được Cẩm Tú son trang bao ăn bao ở, còn cho phép họ làm chuyện bản thân thích, nơi ở lại u tĩnh, dần dần bọn họ đều thấy thoải mái.

Hôm nay người được mời tới đều là quyền quý, có trẻ có già.

Người lớn tuổi có thể cùng bằng hữu của mình thưởng trà chơi cờ, nói chuyện phiếm. Bài trí nơi này khá tốt, phục vụ lại tận tình chu đáo, còn có phong cách nhã nhặn của người đọc sách, cho nên bọn họ đều rất hài lòng.

Các cậu ấm tất nhiên có thể cùng nhau tụ tập, có mỹ thực, có chỗ chơi, đã vậy nơi này còn có một trại nuôi ngựa.

Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử cùng Chu Hành và các đệ tử thế gia ở trong đình chơi cờ hàn huyên.

Lục hoàng tử thích náo nhiệt, những chuyện đòi hỏi sự an tĩnh hẳn làm không được, cho nên liền cùng những người còn lại tới trại nuôi ngựa vui chơi.

Phương Húc cũng ở đó, Lục hoàng tử và hắn đương nhiên quen biết, có điều một người là cháu trai của Hoàng hậu, một người là nhi tử của Lý Thục phi, hơn nữa Lục hoàng tử trước nay không thích cách ăn chơi phá phách của Phương Húc, cho nên trước nay không hợp, hiện tại chỉ chào hỏi một câu rồi ai làm việc nấy.

Phương Húc bị người nhà sủng tận trời, là kẻ ăn chơi trác táng số một kinh thành, một nơi mới khai trương như chỗ này đương nhiên không thể thiếu hắn.

Cẩm Tú son trang.. Cảnh đẹp, mỹ thực, phục vụ lại tận tình, đáng tiếc lại không có mỹ nhân.

Mọi người liền ồn ào nói lần sau sẽ tự mang mỹ nhân của mình tới.

Có vài kẻ nói chuyện không lựa lời, còn lần lượt liệt kê mỹ nhân trong kinh thành.

Nhị tiểu thư Kiều Nguyệt của Tây Ninh Hầu gia, mảnh mai ôn hòa, vừa nhìn đã thấy thương. Nhắc tới nàng, bọn họ đương nhiên sẽ nhắc tới Chiêu vương gia Chu Hành.

Phương Húc lúc nhỏ cũng từng bị Chu Hành ức hiếp, chẳng qua hắn chỉ là Định Quốc Công thế tử, không thể thường xuyên tiến cung, hiện tại nhớ tới chuyện khi đó, biết Chu Hành sống không quá một năm, trong lòng đương nhiên cao hứng. Cho nên vừa nhắc tới y, Phương Húc liền nói chuyện quên mất lựa lời, đúng lúc bị Lục hoàng tử nghe thấy.

Lục hoàng tử lập tức phóng ngựa chạy tới, đánh ra một roi: "Hỗn trướng!"

Phương Húc không kịp phòng bị, một roi đánh thẳng lên mặt, máu tươi chảy từ thái dương xuống cằm. Trên mặt truyền tới đau đớn và nóng rát, hắn đuổi tay sờ, thấy cả bàn tay đều là máu, lập tức nổi điên, xuống ngựa đánh nhau với Lục hoàng tử.

Một người là hoàng tử, một người là cháu trai của Hoàng hậu.

Luận thân phận, Lục hoàng tử là người tôn quý hơn.

Nhưng thân phận của Phuong Húc cũng không thấp, hẳn là cháu trai, đích tử của mẫu tộc Hoàng hậu, là bảo bối trong phủ Định Quốc Công.

Khuyên ai, kéo ai cũng sẽ đắc tội với người còn lại.

Cho nên mọi người không ai dám lên ngăn cản.

Người tới bẩm báo không nói rõ tình hình, nhưng nghe Oanh Ca nói Lục hoàng tử và Phuong Húc đánh nhau, Kính Huệ công chúa liền phân phó Thành cô cô: "Bà đi xem bọn họ... Thôi, vẫn là tự bốn cung đi xem." Nói xong, bà liền đứng lên.

"Công chúa không cần qua đó, người trong sơn trang sẽ xử lý chuyện này." Đám công tử xảy ra xung đột, Cao quân sự có thể xử lý tốt. Dung Hoa lại nói: "Còn có Vương gia và các vị hoàng tử, công chúa cứ ở đây nghỉ ngơi đi, Dung Hoa qua xem là được."

"Người có điều không biết, tính khí của Tiểu Lục, ngay cả Hoàng Thượng cũng không nói được." Kính Huệ công chúa xua tay, "Hôm nay là ngày lành, đừng để nó gây thêm phiền phức."

Kính Huệ công chúa đã nói như vậy, Dung Hoa cũng không từ chối hảo ý của bà, vì thế sai người nâng nhuyễn kiệu tới, cùng bà tới trại nuôi ngựa.

Lúc này Lục hoàng tử và Phuong Húc đang hùng hực khí thế đánh nhau.

Người vây quanh không ít, nhưng kẻ tiến lên can lại không có mấy ai.

Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử và Chu Hành chỉ tới trước Dung Hoa cùng Kính Huệ công chúa một bước.

Chu Hành khoanh tay đứng nhìn từ xa.

Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử cùng các công tử khác ra sức khuyên.

Nhưng Lục hoàng tử và Phuong Húc vẫn không dừng tay, hai người quát roi tới bụi đất bay tán loạn, nhất thời không ai dám lại gần.

"Dừng tay!" Kính Huệ công chúa xuống kiệu, đỡ tay Dung Hoa, quát.

Mọi người nghe tiếng liền quay lại, vội vàng hành lễ: "Tham kiến công chúa."

"Miễn lễ." Kính Huệ công chúa bỏ lại một câu, sau đó tức giận nhìn Lục hoàng tử và Phuong Húc: "Theo bốn cung vào đây." Nói xong liền cùng Dung Hoa vào tòa đình bên cạnh.

Lâm Luật cũng nhận ra Dung Hoa đang cải nam trang, nhưng ngại có mặt công chúa, hẳn cũng không dám làm gì, chỉ trừng mắt nhìn theo bóng lưng của nàng. Chẳng lẽ vì sớm đã thân cận với công chúa và Chiêu Vương nên nàng mới gạt hẳn qua một bên hay sao?"

"Sao vậy?" Dương Hựu đứng cạnh không chú ý tới Dung Hoa, nhưng thấy sắc mặt Lâm Luật âm trầm liền vội hỏi. Lâm Luật vì chuyện của muội muội, tinh thần mấy ngày nay vô cùng sa sút, cho nên hôm nay mới cố ý kéo hẳn tới đây giải sầu.

"Không có gì, nếu công chúa đã tới, vậy chúng ta đi trước vậy." Lâm Luật khẽ cười, nụ cười kia âm ngoan khó nói ra lời.

Dương Hựu thở dài một tiếng, cùng hẳn rời khỏi trại nuôi ngựa.

Có Kính Huệ công chúa và Chiêu Vương ở đây, những người còn lại cũng thức thời rời đi.

"Tiểu Lục, biểu đệ." Tứ hoàng tử đi tới cầm roi trong tay hai người, nói, "Buông tay cho ta."

"Hừ." Hai người cùng lúc hừ lạnh, buông tay.

Tứ hoàng tử trừng mắt một cái, sau đó cùng đám người Kính Huệ công chúa tới đình dừng chân.

Hai người đánh nhau tới y phục đầu tóc tán loạn, trên mặt Phuong Húc còn để lại dấu roi nhìn tới rợn người.

Kính Huệ nhìn bọn họ: "Hôm nay dù sao là ngày khai trương sơn trang của người ta, các người sao lại không chút để ý mà đánh nhau hả? Nói rõ xem, hôm nay sao các người lại làm vậy? Các người không còn là con nít, vì chuyện gì mà động tay động chân hả?"

Phuong Húc tự giác nhận sai, nhưng hẳn cảm thấy đây không phải lỗi của mình, vì thế liền nói: "Bẩm công chúa, là Lục hoàng tử tự nhiên động thủ trước, vì thần cũng không biết lý do."

"Người dám quay lại cắn một cái hả? Ta vì sao phải đánh người, người không rõ sao? Vừa rồi bản thân nói cái gì? Người làm trò trước mặt cô cô, làm trò trước mặt tiểu hoàng thúc, hiện tại dám cáo trạng sao?" Lục hoàng tử tức giận, vung tay đánh một quyền qua.

"Tiểu Lục, dừng tay." Kính Huệ công chúa quát lớn, nhử mày nhìn sắc mặt Lục hoàng tử, không khỏi uy nghiêm trừng mắt nhìn Phuong Húc.

Bà hiểu rõ đứa cháu này tính tình rất dễ xúc động, nhưng bà cũng biết hẳn không phải đứa trẻ tùy tiện ra tay đánh người, trừ phi Phương Húc chọc giận tới hẳn.

"Công chúa mình dám, vì thần nào dám chọc giận Lục hoàng tử." Phương Húc cúi đầu không dám đối diện với Kính Huệ công chúa, hẳn đương nhiên không thể thừa nhận bản thân vừa nói Chiêu vương già đoán mệnh.

"Phương Húc, lời mình nói cũng không dám nói lại sao?" Lục hoàng tử nhìn bộ dáng của hẳn, không khỏi châm chọc.

Nhìn mặt mũi bầm dập của Phương Húc, Dung Hoa vẫn duy trì nụ cười đứng cạnh Kính Huệ công chúa, không nói gì.

Tuy không biết hai người vì sao lại đánh nhau, nhưng Phương Húc là kẻ tâm thuật bất chính, cho nên nằng theo bản năng đứng về phía Lục hoàng tử, đáy lòng vô cùng cao hứng.

Lục hoàng tử đánh hay lắm!

"Lục điện hạ thật sự khiến vi thần khó hiểu, rõ ràng chính ngài đột nhiên vùng roi trước." Phương Húc nói, "Công chúa mình giám."

"Lục hoàng đệ, đệ rút cuộc vì sao lại động thủ?" Đại hoàng tử thân là huynh trưởng, lúc này lên tiếng hỏi chuyện.

"Hừ." Lục hoàng tử hừ một tiếng, đưa mắt nhìn Chu Hành.

Chu Hành ngồi một bên, gương mặt không cảm xúc.

Dung Hoa nhìn y, biết y không định lên tiếng, hơn nữa... Cho dù Lục hoàng tử và Phương Húc có hủy luôn Cẩm Tú sơn trang, y cũng sẽ không nói chuyện, xong việc chỉ kêu bọn họ bồi thường giống như Lâu Ngoại Lâu lần trước.

Biết rõ tính cách của Phương Húc và Lục hoàng tử, Tứ hoàng tử chỉ âm thầm quan sát, lúc này đột nhiên cười nói: "Cô cô, Lục hoàng đệ và biểu đệ chắc chắn đang chơi đùa gì đó, từ nhỏ bọn họ đã thích âm ỉ cãi nhau, lần này tám chín phần cũng giống vậy." Ý của Tứ hoàng tử rõ ràng là chuyện lớn hóa nhỏ, một nhin chính lành.

Tứ hoàng tử đương nhiên biết là biểu đệ nhà mình trêu chọc Lục hoàng đệ. Có điều, nếu tiếp tục truy cứu người bắt lợi chắc chắn là Phương Húc, dù sao Kính Huệ công chúa vẫn là cô cô cũng huynh đệ bọn họ, không phải sao? Cho dù Lục hoàng đệ có chỗ không đúng, cô cô cũng sẽ không làm gì, bênh vực người thân cũng là chuyện thường tình.

Một hoàng đệ có khả năng cùng mình tranh giành ngôi vị Thái tử, một người là biểu đệ có cả cữu gia hậu thuẫn, hơn nữa cho dù biểu đệ đuối lý, hẳn đương nhiên vẫn đứng về phía biểu đệ.

Đại hoàng tử và Thất hoàng tử không nói gì, trong mắt bọn họ, kết quả lưỡng bại câu thương mới là tốt nhất. Tới lúc đó, bọn họ có thể ngư ông đắc lợi.

"Hôm nay là ngày sơn trang khai trương, hai người nhận sai đi, đừng phá hỏng ngày lành của người ta." Kính Huệ công chúa cũng không tiếp tục truy cứu nguyên nhân, chỉ cần bọn họ an tĩnh đừng phá phách thì tốt lắm rồi.

"Không được, cô cô có biết tên súc sinh Phương Húc này nói gì không?"

"Lục hoàng tử đừng ngậm máu phun người." Phương Húc căng thẳng, lập tức quay đầu nhìn hẳn, lớn tiếng làm như bị oan.

"Im đi, người có dám thành thật nói lại lần nữa không? Phải để ta đánh người mới nói hả?" Lục hoàng tử trào phúng nói.

Phương Húc cơ hồ muốn tiến tới bịt miệng của hẳn.

"Tiểu Lục, hôm nay chúng ta tới đây làm khách, cô cô cũng có mặt, đệ đừng náo loạn nữa." Tứ hoàng tử nói.

"Đúng vậy, Tiểu Lục, người bớt tranh cãi đi, nếu muốn đánh thì các người tìm chỗ khác đánh, hôm nay là ngày Cẩm Tú sơn trang khai trương, các người không được hồ nháo!" Kính Huệ công chúa nghiêm khắc nói.

Nghe vậy, Phương Húc khẽ nhủ mày.

Kính Huệ công chúa giúp đỡ Cẩm Tú sơn trang như vậy, chẳng lẽ bà ấy có quan hệ với nơi này sao?

Ngẫm lại, Phương Húc có chút tiếc nuối, nếu có liên quan tới Kính Huệ công chúa, vậy sau này tới chơi sợ là không thể mang theo mỹ nhân. Thật đáng tiếc!

"Cô cô, người nghe con nói, tên khốn nạn này, vừa rồi hẳn nói..." Lục hoàng tử nhảy dựng lên, nói, "Cô cô, vừa rồi hẳn nói tiểu hoàng thúc là quý đoàn mệnh! Người nói xem có đáng đánh hay không?"

Lời vừa dứt, trong phòng lập tức im bật.

Tuy hiện tại mọi người đều biết Chiêu Vương không thể sống lâu, nhưng gọi y là quý đoàn mệnh, lời này ai ai cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, thật không

ngờ tên Phương Húc này trong lúc đùa giỡn lại nói ra.

Bọn hạ nhân đứng hầu một bên im lặng như ve sầu mùa đông, không ai dám nói chuyện.

Thất hoàng tử và Đại hoàng tử nhủ mảy.

Tứ hoàng tử cắn răng nhìn Phương Húc, cái tên nói chuyện không lựa lời này, Định Quốc Công phủ sớm muộn cũng bị hấn phá! Không chừng bản thân và mẫu hậu cũng chịu liên lụy.

Sắc mặt Kính Huệ công chúa trầm xuống, ngay cả hơi thở cũng trở nên lạnh lẽo, ánh mắt như đao kiếm muốn giết chết Phương Húc tại chỗ.

Dám nói Tiểu Cửu là quỷ đoán mệnh!

Dung Hoa cau mày lạnh lùng nhìn Phương Húc, sau đó lại nhìn Chu Hành. Bị người khác nói vậy, trong lòng y chắc chắn không dễ chịu gì.

Thái độ của Chu Hành lại không thay đổi, cảm nhận được ánh mắt của Dung Hoa, y ngẩng đầu nhìn nàng, lắc đầu, ý nói bản thân không sao.

"Cô cô, người nói xem chất nhi đánh có hay hay không?" Lục hoàng tử không vì sự uy nghiêm của Kính Huệ công chúa mà chịu ảnh hưởng, ngược lại còn hỏi.

Hai chân Phương Húc mềm nhũn, vội vàng quỳ xuống: "Công chúa minh giám, vi thần tuyệt đối chưa từng nói ra lời này.

"Không có?" Lục hoàng tử tức giận nhìn hấn, "Người còn dám phủ nhận? Chính tai ta nghe thấy, người còn muốn chống chế sao? Đúng là không ra gì!"

"Không có, ta không có." Phương Húc đương nhiên không dám thừa nhận, chỉ có thể liều mạng lắc đầu, "Điện hạ nghe lầm rồi, khi đó nhiều người có mặt, lại ồn ào như vậy, Lục hoàng tử nhất định là nghe lầm rồi."

Nói xong, Phương Húc lại kêu oan: "Công chúa minh giám, vi thần thật sự không nói như vậy, điện hạ nghe lầm rồi, vi thần thật sự bị oan." Hấn lại nhìn Chu Hành, nói, "Vương gia minh giám, ngài tuyệt đối đừng tin lời của Lục điện hạ, vi thần không có nói như vậy. Sắc mặt Vương gia hồng nhuận, ánh đường tỏa sáng, chắc chắn sẽ phú quý lâu dài, sống lâu trăm tuổi..."

"Phương Húc, đường đường là Chiêu vương gia người có thể tùy ý bàn tán há?" Toàn thân Kính Huệ công chúa tản ra khí chất lạnh băng, thanh âm cũng lạnh lẽo, "Thật to gan!"

"Cô cô bớt giận." Tứ hoàng tử vội quỳ xuống bên cạnh Phương Húc.

Phương Húc sợ hãi tới ứa ra mồ hôi lạnh: "Công chúa tha mạng, vi thần bị oan, vi thần thật sự không nói như vậy, mong công chúa minh giám." Đột nhiên nhớ lại gì đó, hấn liền tiếp tục, "Là Lục điện hạ nghe nhầm, khi đó vi thần đang nói Nhị cô nương của Kiều gia thật đáng thương."

Thân thể Kiều Nguyệt suy nhược, toàn bộ quyền quý trong kinh thành đều biết, còn có lời đồn nói nàng sống không quá hai mươi tuổi. Như vậy còn không phải là quỷ đoán mệnh sao?

Phương Húc tuy là kẻ ăn chơi trác táng nhưng đầu óc cực kỳ linh hoạt, biết công chúa trước mắt được Hoàng Thượng và cô mẫu Hoàng hậu kính trọng, cho nên hấn liền lấy Kiều Nguyệt ra làm tấm chắn.

"Người còn狡 biện?" Lục hoàng tử cười nhạt một tiếng, "Ta nghe rất rõ ràng."

"Công chúa minh giám, vi thần thật sự chưa từng nói lời nào nghị luận tới Vương gia." Phương Húc ngẩng đầu nhìn Kính Huệ công chúa, "Công chúa, trước đây vi thần có chút ân oán với điện hạ, cho nên điện hạ có thể nhất thời nghe lầm."

"Người còn nói hươu nói vượn? Phương Húc, ta muốn tìm người đòi nợ cũ còn cần lấy cớ hay sao?" Lục hoàng tử cười lạnh, "Vừa rồi người nói cái gì, ta nghe rất rõ: Quý đoàn mệnh kia cũng biết thân biết phận, nếu Nhị công nương Kiều gia gả qua còn không phải thủ tiết hay sao? Kiều Nhị cô nương mảnh mai như đoá hoa, đương nhiên phải được che chở cẩn thận, sao tới phiên quý đoàn mệnh kia chiếm lấy! Lời này chẳng phải người vừa nói sao?"

Phương Húc ứa mồ hôi lạnh: "Không có, rõ ràng là Lục điện hạ tự biên ra, ta chưa từng nói vậy."

"Thành cô cô, gọi những người có mặt khi đó tới đây." Kính Huệ công chúa liếc nhìn Phương Húc, phân phó Thành cô cô. Ai đúng ai sai, tới lúc đó thẩm vấn rồi sẽ biết.

"Công chúa..." Sắc mặt Phương Húc tái nhợt.

"Cô mẫu..."

"Lão Tứ." Kính Huệ công chúa cắt ngang Tứ hoàng tử, lạnh lùng nhìn hấn, "Có người nguyên rủa Cửu hoàng thúc của người, việc này không thể cho qua!"

Tứ hoàng tử đành im lặng, trừng mắt nhìn Phương Húc.

Thành cô cô nhanh chóng mang đám công tử nói chuyện với Phương Húc tới. Bọn họ đều ăn chơi trác táng, tuy bề ngoài xưng huynh gọi đệ với hần nhưng vừa hỏi chuyện đã trực tiếp khai ra.

Sắc mặt Phương Húc tối sầm nhìn Kính Huệ công chúa: "Công chúa, Vương gia, vì thần đáng chết, vì thần nhất thời nói chuyện không biết lựa lời, công chúa, vương gia, xin tha mạng."

"Hừ, không thấy quan tài thì không đồ lệ mà!" Lục hoàng tử kinh thường nhìn hần một cái, sau đó tươi cười bước nhanh tới gần Chu Hành, ngồi xuống, "Tiểu hoàng thúc."

"Một đám các người thật to gan! Quý đoàn mệnh? Hiện tại bốn cung sẽ cho các người thành quý đoàn mệnh!" Kính Huệ công chúa tức giận quát.

"Công chúa tha mạng, là thế tử nói, bọn thần chưa từng nghị luận Vương gia nửa câu..." Đám ăn chơi sợ tới mức tè ra quần.

"Cô cô." Tứ hoàng tử vội cầu tình, "Biểu đệ bị cữu cữu và cữu mẫu chiều gì, nghĩ gì nói đó, nói chuyện không biết suy nghĩ, nhưng đệ ấy chắc chắn không có ác ý, mong cô cô mở một mắt nhắm một mắt tha cho đệ ấy."

Đại hoàng tử và Thất hoàng tử chỉ lẳng lặng đứng cạnh, không nói gì.

"Dám nói Vương gia đương triều là quý đoàn mệnh còn bảo không có ác ý?" Dung Hoa lên tiếng, hỏi lại, "Vậy giết người mới gọi là có ác ý sao?"

Phương Húc này đúng là cần được giáo huấn!

Lục Hoàng tử thấy Dung Hoa bỏ đá xuống giếng như vậy vô cùng cao hứng, liền nhìn nàng chớp mắt khen ngợi.

Dung Hoa cũng cười cười.

"Ngũ công tử, nói chuyện phải cẩn thận." Tứ hoàng tử nhú mày nhìn Dung Hoa.

Phương Húc ngẩng đầu nhìn nàng, hai mắt lập tức sáng ngời, vị công tử này thật tuấn mỹ, nhẹ nhàng như một tiểu cô nương vậy!

Có điều, hình như hơi quen mặt.

Từng gặp rồi sao? Phương Húc nghĩ nghĩ lại không nhớ ra, hơn nữa hiện tại có mặt công chúa, hần không dám làm càn, liền nhanh chóng thu hồi ánh mắt, quay đầu nhìn Tứ hoàng tử.

Tứ hoàng tử nhìn nàng, lại nhìn Chu Hành, cầu xin: "Cửu hoàng thúc, ngài đại ân đại lượng, tha cho biểu đệ một lần đi."

"Vương gia, là thần đáng chết, là thần đáng chết, Vương gia khai ân, vì thần không cố ý nói vậy, là thần nhất thời lỡ miệng, là thần đáng chết." Phương Húc cũng vội cầu xin.

Chu Hành chỉ lãnh đạm nói một câu: "Nếu đã đáng chết thì tha mạng làm gì?"

Cả người Phương Húc rơi vào tuyệt vọng.

Tứ hoàng tử sừng sốt, vội quay đầu cầu xin Kính Huệ công chúa: "Cô cô, cữu cữu và cữu mẫu con chỉ có Phương Húc là nhi tử, cô cô, cầu người nể mặt mẫu hậu và cữu cữu mà giơ cao đánh khẽ. Hôm nay là ngày Cẩm Tú sơn trang khai trương, xảy ra án mạng thật không may mắn, mong cô cô niệm tình chủ nhân ở đây mà khai ân một lần."

Cô cô có thể đến đây, chắc chắn có quen biết với chủ nhân của Cẩm Tú sơn trang. Trong lòng hận Phương Húc tới chết nhưng hần không thể không mở miệng cầu tình.

Tứ hoàng tử lại nhìn Chu Hành, tiếp tục: "Hơn nữa, mấy năm gần đây tiểu hoàng thúc ở biên cương giết địch, sát khí bên người quá nặng, hiện tại bệnh tật lại quấn lấy thân... Tha cho bọn họ cũng coi như tích phúc cho tiểu hoàng thúc."

Nghe tới đây, sắc mặt Kính Huệ công chúa rất cuộc cũng hòa hoãn xuống, nhưng trong lòng vẫn không định tha cho bọn họ.

Thấy vậy, Tứ hoàng tử nói tiếp: "Bọn họ đều là nhi tử của mệnh quan trong triều, nếu chỉ vì một câu vô tâm mà chém hết, e rằng..."

Lúc này, Chu Hành lại lên tiếng: "Thân là mệnh quan trong triều thì càng phải làm gương, thận trọng từ lời nói tới việc làm."

Kính Huệ công chúa quét mắt nhìn mọi người, thấy bọn họ sợ tới run rẩy, liền nói: "Thành cô cô, cho người kéo xuống đánh mỗi người ba mươi đại bần, sau đó đưa về, kêu trưởng bối dạy dỗ cho đáng hoàng!" Tứ hoàng tử đã nói vậy, bà đương nhiên phải vì Chu Hành mà tích chút phúc khí.

Đám người Phương Húc cảm động tới rơi nước mắt: "Tạ công chúa ân điển."

Kính Huệ công chúa đứng dậy, được Dung Hoa dìu rồi đi.

Tứ hoàng tử liếc nhìn Phương Húc, sau đó cùng ba vị hoàng tử còn lại cùng Chu Hành đi theo.

Thành cô cô ở lại, tự mình giám sát hành hình, đám người Phương Húc bị đánh tới tróc da bong thịt, dụng hình xong, Thành cô cô lập tức phái người đưa bọn họ về thành.

Ngoại trừ việc này, kế tiếp chẳng có gì phát sinh.

Có điều, khách khứa lập tức nhận ra thái độ bất thường của Kính Huệ công chúa, cũng thầm suy đoán quan hệ giữa bà với chủ nhân của Cẩm Tú sơn trang.

Dung Hoa cùng Kính Huệ công chúa và Chu hành về thành. Kính Huệ công chúa nói bản thân có chút mệt mỏi nên muốn ngồi một mình, trực tiếp để Chu Hành đi cùng xe ngựa với Dung Hoa.

"Hoàng tử..." Chu Hành nhìn nàng.

"Ta biết, công chúa cũng là có lòng tốt." Dung Hoa khẽ cười.

"Từ đây tới lúc về thành còn một đoạn thời gian, chúng ta chơi cờ đi." Chu Hành đề nghị.

"Được." Dung Hoa gật đầu, có điều trên xe không có bàn cờ, nàng kêu Tụy Đồng qua xe ngựa của công chúa lấy.

Tụy Đồng và Lưu Tô vội ra bên ngoài.

Hai người một trắng một đen, thời điểm ván cờ gần kết thúc, Chu Hành đột nhiên nói: "Ngũ cô nương, nàng chờ ta, chờ ta giải hết độc." Tuy nàng nói muốn sống một mình, nhưng Diệp gia sao có thể mặc kệ nàng như vậy! Hơn nữa, chuyện trên đời thay đổi nhanh chóng, cho nên y quyết tâm cho nàng một lời hẹn trước.

Dung Hoa ngạc nhiên ngẩng đầu.

Ánh mắt của y đã không còn thờ ơ như trước, hiện tại như dòng suối mềm nhẹ chảy qua, cứ nghiêm túc nhìn nàng như vậy.

Dung Hoa thấy rõ bản thân trong mắt của y, bất giác trả lời: "Được."

Chu Hành khẽ cười: "Tới lượt nàng."

Nàng thế mà bị y mê hoặc! gương mặt Dung Hoa ửng đỏ, nhanh chóng hoàn hồn, vội nói: "Vương gia, ta..."

"Tới lượt nàng." Chu Hành cúi đầu nhìn ván cờ, nhẹ giọng nhắc nhở lần nữa.

"Ngài có ý!" Dung Hoa trừng mắt.

"Có thể khiến Ngũ cô nương thất thần chính là vinh hạnh của ta." Chu Hành duỗi tay cầm lấy quân cờ nằm trong tay nàng, hạ xuống.

Quân cờ màu đen, ngón tay trắng nõn, cảnh trí đặc biệt mỹ lệ.

Dung Hoa mím môi, cong miệng nói: "Vậy thì chờ ngài khỏe lại, bằng không ta thật sự không quản nhiều chuyện của Lâu Ngoại Lâu, Nhất Phẩm Cư và Cẩm Tú sơn trang như vậy."

Với một câu giấu đầu lòi đuôi của nàng, Chu Hành không nói gì thêm, chỉ chuyên tâm tiếp tục chơi cờ.

.....

Mà đám người Phương Húc sau khi trở về đều bị người nhà trách phạt. Đặc biệt là Phương Húc, Định Quốc Công trực tiếp lấy gia pháp ra, đánh hấn tới ngất xỉu.

Thấy nhi tử bị đánh tới chỉ còn nửa cái mạng, Phương phu nhân vào cung khóc lóc kể lể với Phương Hoàng hậu, bề ngoài chỉ nói hấn vì uống rượu nói sáng, là Lục hoàng tử không chịu buông tha.

Phương hoàng hậu yêu thương đứa cháu trai này, đương nhiên sẽ nức nở với Chính Đức để một phen.

Chính Đức để biết chuyện liền răn dạy Lục hoàng tử, nói hấn thân là hoàng tử đứng trước mọi người vung tay đánh nhau, mất hết phong thái.

"Phụ hoàng, tiểu hoàng thúc bị tên hỗn đản kia nói là quý đoàn mệnh, con cần gì phải giữ phong thái chứ?" Lục hoàng tử lập tức phản bác.

"Hỗn đản cái gì? Đó là biểu đệ của ngươi!" Chính Đức để không vui nói.

"Con không có biểu đệ ác độc như vậy!"

Sắc mặt Chính Đức để xanh mét, cầm nghiên mực trên thư án ném xuống: "Hỗn trướng!"

"Phụ hoàng bớt giận." Lục hoàng tử vừa nói vừa né, "Nhi thần không thể chịu được lời người ngoài nói xấu hoàng thúc."

Chính Đức đế nén giận, phạt hấn một năm bổng lộc, kêu hấn cút ra ngoài.

Một năm bổng lộc Lục hoàng tử đương nhiên không thèm để ý, nhưng sau khi biết, Lý Thục phi lại nghiêm khắc dạy dỗ hấn một phen, trong lòng hận không thể bóp chết tiểu tử thú vị này! Xem ra lần này bọn họ thật sự trở mặt với Hoàng hậu rồi!

Nhìn sắc mặt nhi tử, Lý Thục phi chỉ thấy bất lực, chỉ hi vọng con dâu có thể quản thúc hấn, bằng không cuộc sống sau này càng thêm thấp thỏm như đi trên băng mỏng.

.....

Cầm Tú sơn trang trong kinh thành quả thật đã gây dựng được danh tiếng.

Lúc này, Hà Vũ mệt mỏi trở về.

Sau nguyên tiêu, hấn dẫn theo nhân lực tới Đông Lăng, đi mấy tháng mới trở về, mang theo không ít hàng hóa.

Hà Vũ giao hàng cho Dung Hoa xem, còn cẩn thận bẩm báo sự tình trên đường, sau đó mới nói: "Lần sau sẽ không mất nhiều thời gian vậy nữa."

"Ừ." Muốn khai thông liên lạc, tìm hiểu giá thị trường đương nhiên phải tốn thời gian, Dung Hoa gật đầu, "Thúc nghị ngơi mấy ngày đi."

Hà Vũ nhận lệnh, nói sắp xếp thêm mấy ngày liền xuất phát đi về hướng Tây Bắc.

Dung Hoa dặn dò: "Mang nhiều bạc một chút, Tây Lương không an toàn như Đông Lăng, thúc cẩn thận một chút, tính mạng mới là quan trọng nhất."

.....

Thoáng chốc đã tới tháng năm, mừng một là ngày mệnh phụ phu nhân bên ngoài vào cung thỉnh an.

Kiều lão phu nhân ăn diện lộng lẫy cùng Nhan thị tiến cung.

Nhan thị không khỏi kinh ngạc, bởi vì đã lâu rồi Kiều lão phu nhân đã không theo ngày vào cung thỉnh an.

Hôm nay là vì sao vậy?

Nghĩ đi nghĩ lại, Nhan thị liền nhớ tới huynh muội Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt, chỉ là không rõ chuyện gì bên trong.

Chẳng lẽ là vì hôn sự?

Hôn sự của Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt?

Hôn sự của Kiều Nguyệt, Nhan thị vốn không để vào mắt. Một con ma ốm có thể gây ra chuyện gì? Trừ những kẻ muốn nịnh bợ Tây Ninh Hầu, còn ai dám cưới cái bình nấu thuốc kia về?

Nhưng hôn sự của Kiều Vũ Đình... Quả thật cần phải lo lắng.

Chẳng lẽ là vì hôn sự của Kiều Vũ Đình sao? Kiều lão phu nhân muốn Hoàng nương nương ân điển ban hôn cho Kiều Vũ Đình sao?

Nhưng đó là cô nương nhà ai?

Chuyện này hầu gia chắc chắn không biết, nếu ông ấy biết, vậy khẳng định sẽ nói với bà.

Cả đoạn đường Nhan thị đều rơi vào trầm tư.

Vào cung, Kiều lão phu nhân liền cao hứng nói chuyện với Hoàng hậu, còn cố ý ra hiệu để Hoàng hậu giữ mình ở lại.

Khách sáo qua lại một hồi, Kiều lão phu nhân liền nhìn cung nữ và nội thị trong điện.

Phượng Hoàng hậu nháy mắt với cung nữ thân cận, cung nữ kia lập tức dẫn người lui xuống, chỉ để ma ma tâm phúc ở lại hầu hạ.

"Lão phu nhân có chuyện gì cứ nói thẳng, đừng ngại." Phượng Hoàng hậu nói.

"Cũng không có gì, chẳng qua là vì cháu gái đáng thương của ta." Kiều lão phu nhân thờ dãi.

"Bỏn cung quả thật rất thích Nhị cô nương." Phượng Hoàng hậu cười nói.

"Tạ nương nương hậu ái." Kiều lão phu nhân mỉm cười cảm tạ, "Nguyệt Nhi có thể được nương nương yêu thích là phúc phận của nàng."

"Cô nương thông minh như vậy, ai mà không thích?" Phương Hoàng hậu dịu dàng hỏi thăm, "Nghe nói sau khi trở về liền bị bệnh, hiện tại đã khá hơn chưa?"

"Nương nương hậu ái, đã tốt hơn nhiều." Kiều lão phu nhân cảm kích trả lời, "Đứa nhỏ này đúng là mệnh khổ, từ nhỏ thân mẫu đã mất, thân thể lại mảnh mai, trước có nương nương và bệ hạ hậu ái, lại không ngờ... Vương gia..."

"Thật đáng tiếc." Không thể tác hợp Kiều Nguyệt và Chu Hành, Phương Hoàng hậu cũng vô cùng thất vọng.

"Vì thế thần phụ cố ý lên chùa xin giúp Nguyệt Nhi một quẻ, lại nhìn bát tự của nó. Cho nên hôm nay thần phụ tiến cung là muốn cầu nương nương một ân điển." Kiều lão phu nhân đứng dậy bái tạ.

"Lão phu nhân ngồi xuống nói chuyện đi." Phương Hoàng hậu vội kêu ma ma tâm phúc tiến lên đỡ bà, nói, "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Cao tăng nói Nguyệt Nhi hồng loan tinh động, đối phương cũng gặp đại nạn, nếu hai người có thể thành thân chắc chắn chuyển nguy thành an, bệnh tật mấy năm nay của Nguyệt Nhi có thể khỏi hẳn." Kiều lão phu nhân cẩn thận giải thích, "Thần phụ đã hỏi cao tăng đối phương là ai, cao tăng chỉ nói thân phận người đó vô cùng tôn quý, sinh ra ở kinh thành, tuổi nhỏ đã rời kinh đi lên Tây Bắc, gần đây mới trở về."

Đây rõ ràng là Chiêu vương gia Chu Hành.

Phương Hoàng hậu lập tức động tâm, hỏi: "Thật sao?"

"Hoàn toàn chính xác, thần phụ không dám lừa gạt nương nương." Kiều lão phu nhân gật đầu, ánh mắt khẩn cầu nhìn Phương Hoàng hậu, "Nương nương, thần phụ cũng sắp gần đất xa trời, điều không thể bỏ xuống được chính là huynh muội bọn nó, tôn tử thật ra không cần thần phụ để tâm, tính tình nó trầm ổn, hành sự trước nay vô cùng kiên định, nhưng đứa cháu gái này thần phụ thật không an tâm."

Phương Hoàng hậu trầm mặc nửa ngày, mới hỏi: "Sinh thần bát tự của Nhị cô nương..."

Kiều lão phu nhân hiểu ý, lập tức nói ra sinh thần bát tự của Kiều Nguyệt.

Phương Hoàng hậu nháy mắt cho ma ma, ma ma kia lập tức đi qua một bên đặt bút viết.

"Tạ nương nương hậu ái." Kiều lão phu nhân đứng dậy hành lễ, bà biết chuyện của cháu gái và Chu Hành Hoàng hậu đã đồng ý.

"Lão phu nhân mau bình thân." Phương Hoàng hậu hòa ái nói, "Việc này bốn cung phải nói lại với Hoàng Thượng, lão phu nhân tạm thời trở về chờ tin đi."

"Vâng, tạ nương nương ân điển."

Nói chuyện thêm một lúc, Kiều lão phu nhân mới cáo từ.

"Mẫu thân." Nhan thị chờ bên thiên điện, biết Kiều lão phu nhân ra ngoài lập tức tới tiếp đón.

"Về thôi." Kiều lão phu nhân xua tay.

Nhan thị thấy sắc mặt sung sướng của bà ta, trong lòng lập tức cảnh giác. Có điều chuyện trong cung Hoàng hậu bà không thể đi hỏi thăm, đành trở về nhờ Tây Ninh Hầu nghĩ cách.

.....

Đội Hoàng Thượng hạ triều, Phương Hoàng hậu liền qua Ngự thư phòng nói chuyện xưng hi của hai người Kiều Nguyệt và Chu Hành: "Nhị cô nương này quả thật không tồi, ban đầu bệ hạ và thần thiếp cũng rất vừa ý nàng ấy... Nếu xưng hi, bọn họ có thể khỏe hơn, đây không phải chuyện tốt nhất sao? Thần thiếp có đem bát tự của nàng ấy tới."

"Nếu lão phu nhân đã đi xem quẻ, vậy chắc chắn là tốt. Thành thân là đại sự, cũng không thể qua loa, người đâu, đem bát tự của Kiều Nhị cô nương và Vương gia tới Khâm Thiên Giám đi." Chính Đức đế gật đầu, sau đó thuận tay cầm bút lông sai viết bát tự của Chu Hành xuống.

Nội thị lập tức tiến lên cầm bát tự của Kiều Nguyệt trong tay của Hoàng hậu và Chu Hành trong tay Chính Đức đế.

"Truyền khẩu dụ của trẫm, chuyện liên quan tới sinh tử của Vương gia không được có chút qua loa!"

Không quá hai ngày, Khâm Thiên Giám đưa kết quả tới: Trai tài gái sắc, duyên trời tác hợp.

Lúc này, Chính Đức đế đang ở chỗ Hoàng hậu, vừa nghe được tin liền tươi cười ha ha: "Tốt, tốt."

"Đúng là làm việc tốt thường gian nan, xem ra trời cao đã sớm chú định Cửu hoàng đệ và Nhị cô nương là người một nhà, có chạy cũng không được." Phương hoàng hậu cũng cao hứng nói.

Chính Đức đế lập tức sai người chuẩn bị văn phòng tứ bảo, hạ chỉ tứ hôn.

Đồ còn chưa mang lên, cung nữ đã vào báo nói Tề Quý phi tới.

Đám người Tề Quý phi và Lý Thục phi cùng nhi nữ tiến vào hành lễ, sau khi ngồi xuống, Tề Quý phi mới cười hỏi: "Hoàng Thượng và nương nương có gì cao hứng thế? Thần thiếp từ xa đã nghe thấy tiếng nói cười."

Phượng Hoàng hậu mỉm cười: "Là chuyện tốt! Cửu hoàng đệ bệnh nặng, chúng thái y bó tay không có cách, bệ hạ và bốn cung ngày đêm bất an. Mấy ngày trước nghe tới chuyện xung hi, bệ hạ lập tức mang bát tự của y và Nhị cô nương Kiều gia qua Khâm Thiên Giám, không ngờ kết quả vừa đưa tới là duyên trời tác hợp, hi sự này có thể giúp bọn họ khỏi bệnh."

"Chúc mừng Hoàng Thượng, chúc mừng nương nương." Đám phi tử vội chúc mừng.

"Xung hi?" Lục hoàng tử lên tiếng hỏi, "Phụ hoàng, mẫu hậu, ban con ma ốm kia xung hi cho Cửu hoàng thúc sao? Đám lão già bên Khâm Thiên Giám toàn là com trắng à? Sao có thể nói dối trắng trợn vậy chứ?"

Phượng Hoàng hậu nhìn Lục hoàng tử bên cạnh Lý Thục phi, nhún mày.

Tiểu tử thái này!

Lần trước vừa hại cháu trai nhà bị hấn hại tới lúc này còn nằm trên giường, còn chuyện của Chu Hành và Kiều Nguyệt, lần tuyển tú đó đám hồ ngôn loạn ngữ, hiện tại hấn còn muốn phá phách sao?

"Tiểu Lục!" Chính Đức đế không vui nhìn Lục hoàng tử.

"Tiểu Lục!" Lý Thục phi đuổi tay kéo Lục Hoàng tử lại, sau đó nhìn Hoàng Thượng và Phượng Hoàng hậu, nói, "Bệ hạ, nương nương thứ lỗi, đứa nhỏ này cũng vì quan tâm Cửu hoàng thúc của nó nên mới nhất thời hồ ngôn loạn ngữ."

Lý Thục phi hận không thể bóp chết tiểu tử này! Lần trước đã cảnh cáo, vậy mà hấn vẫn làm theo ý mình.

"Tiểu Lục cũng vì quan tâm Vương gia thôi." Phượng Hoàng hậu hòa ái cười nói với Lý Thục phi, sau đó dùng ánh mắt âm lãnh trực tiếp nhìn Lục hoàng tử, "Tiểu Lục, Vương gia là trưởng bối của ngươi, ngươi quan tâm hiếu kính là tốt, nhưng... Ngươi cũng không phải hài tử nữa, nhưng nhiều lần khoa tay múa chân trước hôn sự của trưởng bối, một khi truyền tới tai quần thần và bá tánh, bọn họ không phải sẽ chê cười hoàng gia chúng ta không có quy củ sao?"

"Nhưng..."

"Câm miệng!" Chính Đức đế quát.

Lục hoàng tử đưa mắt nhìn đám phi tần ôn nhu nhân thực ngồi trong viện, còn Đại hoàng tử, Tư hoàng tử và Thất hoàng tử coi chuyện này không liên quan tới mình, về mặt nôn nóng nhìn mẫu phi, nhấp môi.

"Phụ hoàng bớt giận." Bát công chúa Thanh Hà lên tiếng cầu tình, nói xong liền quay đầu nhìn Lục hoàng tử, mỉm cười ngọt ngào, "Lục hoàng tử, các vị đại nhân Khâm Thiên Giám đều đã nói Nhị cô nương và hoàng thúc là do duyên trời tác hợp, chúc ta thân làm văn bối nên mừng cho ngài ấy, vì ngài ấy mà cao hứng."

"Ta khinh! Có điên mới tin đây là duyên trời tác hợp!" Lục hoàng tử tức giận, "Ta đi tìm hoàng thúc."

Phụ hoàng mẫu hậu nhất quyết theo ý của mình, những người còn lại chỉ khoanh tay đứng nhìn, hấn thân là văn bối, trước mắt thế đơn lực mỏng, nhưng tiểu hoàng thúc chắc chắn sẽ có cách!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 9: Ván cờ

Lục hoàng tử như bị gió cuốn đi chạy nhanh ra ngoài, trong nháy mắt đã biến mất.

Lý Thục phi đuổi tay không kéo kịp hấn lại.

Thanh Hà công chúa bĩu môi, nói: "Lục hoàng huynh ngày càng không có quy củ, phụ hoàng và mẫu hậu còn ở đây, nói đi là đi!"

"Thanh Hà, Tiểu Lục là hoàng huynh của con, không được nói chuyện như vậy." Tề Quý phi già vờ tức giận, trong mắt lại không có chút tia mất hứng.

"Phụ hoàng." Thanh Hà công chúa liền nhìn Chính Đức đế.

"Là nó không có quy củ." Từ trước tới nay Chính Đức đế yêu thương đứa con gái nhỏ nhất này, đương nhiên hòa theo lời nàng. "Thanh Hà không nói sai, là Lục hoàng huynh con không có quy củ."

Thanh Hà công chúa đắc ý nhìn Tề Quý phi.

"Quý nha đầu này." Tề Quý phi thấp giọng cười mắng một câu.

Lý Thục phi đứng dậy, xin tội với Chính Đức đế và Hoàng hậu: "Hoàng Thượng, nương nương, đều do thần thiếp dạy dỗ không tốt."

"Thục phi mau bình thân." Phương Hoàng hậu duỗi tay, nói, "Muội trước nay dịu dàng nhã nhặn, mà Tiểu Lục hiện tại cũng không còn là tiểu hài tử, bộ dáng của nó trước giờ đã vậy, sao có thể là lỗi của muội?"

"Ở trước mặt Hoàng Thượng và nương nương nó còn không có quy củ như vậy, đều là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp không dạy dỗ nó đúng hoàng." Lý Thục phi cúi đầu.

Chính Đức đế cũng biết rõ tính tình của Lục hoàng tử này, tuy tức giận nhưng cũng không trút giận lên người Lý Thục phi: "Hoàng hậu nói có lý, Tiểu Lục chính là như vậy, hoàn toàn không liên quan tới nàng, Thục phi nàng mau đứng lên đi."

"Tạ Hoàng Thượng ân điển, tạ nương nương ân điển." Lý Thục phi đứng lên, ngồi về chỗ cũ, trong lòng thầm mắng Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử nháo như vậy, chúng phi tần liền kéo đế hậu nói chuyện nhà, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn ra cửa, tò mò không biết Chiêu Vương sẽ có phản ứng gì!

Bị Lục hoàng tử gián đoạn như vậy, Chính Đức đế suy xét một lát rồi kêu cung nữ đem bút mực đã chuẩn bị gác một bên.

Đệ đệ mình từ nhỏ đã là người có chủ ý, hiện tại có nhi tử mặt báo, Chính Đức đế quyết định từ từ hạ chi, trước mắt thương lượng với y để thể hiện sự quan tâm và yêu quý người đệ đệ này.

Đệ đệ này của ông..

Không thể chỉ vì một mối hôn sự mà kêu ông khát khe đệ đệ duy nhất này, hơn nữa điểm quan trọng chính là mấy năm nay y ở biên quan, tình hình hiện tại của y ông cũng không rõ.

Thấy Chính Đức đế như vậy, Phương Hoàng hậu chỉ mỉm cười, không nói.

Chính Đức đế không lập tức hạ chi, phần lớn là cố kỵ phản ứng của Chiêu Vương.

Những gì nên làm, bà đều đã làm, quyết định cuối cùng vẫn nằm trên người Hoàng Thượng.

Chu Hành kia có tính cách gì, hiểu biết của bà và Hoàng Thượng đều dừng tại thời điểm y còn nhỏ, qua nhiều năm như vậy, bà không nhìn thấu y, mà Hoàng Thượng cũng vậy.

.....

Lục hoàng tử tức giận đùng đùng xuất cung, đi thẳng tới Chiêu vương phủ.

Biết Chu Hành đang ở thư phòng Mặc Nhan cư, hần liền chạy nhanh như gió tới, vừa đến cửa đã bị Lâm Hạ đuổi tay chặn lại: "Lục hoàng tử xin chờ một lát, để tiểu nhân vào bẩm báo điện hạ trước."

"Kêu nó đi đi!" Bên trong truyền tới thanh âm của Chu Hành.

"Tiểu hoàng thúc, tiểu hoàng thúc, con có chuyện gấp muốn nói với người, thật sự rất gấp." Lục hoàng tử vội la to.

Thấy bên trong không có động tĩnh, Lục hoàng tử bổ sung một câu: "Tiểu hoàng tử, thật sự rất gấp, là về hôn sự của người."

"Vào đi."

Lâm Hạ nghiêng người tránh đường, Lục hoàng tử nhanh chóng đi vào.

Chu Hành ngồi cạnh cửa sổ, tay cầm một quyển binh thư, ánh mắt trời chiếu vào người y, biểu cảm vẫn lạnh lùng vô tình nhưng mang thêm vài phần lười biếng.

"Tiểu hoàng thúc." Lục hoàng tử đi qua, vội vàng nói, "Tiểu hoàng thúc, không xong rồi, phụ hoàng và mẫu hậu muốn tứ hôn cho người và con ma ốm của Tây Ninh Hầu phủ kia, nói muốn xưng hi cho hai người! Con vừa nghe tin liền chạy tới đây. Phụ hoàng và mẫu hậu cũng thật lạ, con ma ốm kia có gì

mà tốt chứ? Bệnh dở dở ương ương sao có thể xứng với tiểu hoàng thúc hả? Tiểu hoàng thúc, người mau đứng lên cùng con vào cung đi, nhanh chóng chặn không cho phụ hoàng hạ chỉ, đập tan hôn sự này đi! Thật là, người đã từ chối nàng ta rồi, sao phụ hoàng và mẫu hậu cứ bắt ép gả nàng ta cho người vậy? Tiểu hoàng thúc, đứng lên nhanh đi, phụ hoàng còn chưa hạ chỉ, hiện tại đi vẫn còn kịp. Cho dù thánh chỉ đã hạ, chúng ta cũng phải nhanh chóng đi cầu phụ hoàng thu hồi thánh chỉ!"

Lục hoàng tử lòng đầy căm phẫn nói ra một đồng, cuối cùng lại phát hiện mí mắt Chu Hành chưa từng nâng lên, ánh mắt nhìn quyền sách trong tay tựa hồ xem đồ ăn ngon.

"Phụ hoàng, người có nghe con nói gì không?" Lục hoàng tử duỗi tay che quyền sách kia, hỏi.

Chu Hành lúc này mới ngẩng đầu, trả lời: "Ừ, có nghe thấy."

Chỉ vậy thôi sao? Một chút phản ứng cũng không có? Không phải y nên nhảy dựng lên cùng hần tiến cung sao? Sau biểu mặt vẫn vô tình như vậy, nhân nhạ bốn chữ thôi sao?

Chẳng lẽ...

Lục hoàng tử nghi hoặc đánh giá y, hỏi: "Tiểu hoàng thúc, chẳng lẽ người không cảm thấy ủy khuất sao? Con ma ốm kia có gì tốt? Không lẽ người tin lời phụ hoàng nói, sau khi hai người thành thân, hỉ sự sẽ giúp cả hai tốt lên ư?"

Chu Hành không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt thờ ơ nhìn hần.

"Chẳng lẽ tiểu hoàng thúc coi trọng nàng ta sao? Tiểu hoàng thúc..." Lục hoàng tử vẫn tiếp tục suy đoán, không hề chú ý ánh mắt của y.

"Chu Ngạn Hù!" Chu Hành khẽ nhủ mảy, "Còn nói hươu nói vượn thì lập tức cút ra ngoài!"

Lục hoàng tử vội im lặng, ánh mắt lảng lảng nhìn y, thấy sắc mặt y tái đi, lập tức hiểu ý. Cũng không sợ y uy hiếp, hần lập tức cười ha ha: "Con nói mà, sao ánh mắt tiểu hoàng thúc lại kém cỏi mà coi trọng Kiều Nhị cô nương kia chứ?"

Chu Hành động môi, định gọi người đuổi hần ra ngoài.

Lục hoàng tử lại nhủ mảy hỏi: "Chuyện này vốn đã dịu xuống, sao phụ hoàng và mẫu hậu lại đột nhiên nhắc lại? Còn nói cái gì là xung hi nữa chứ!"

Lục hoàng tử tự nhiên ngồi xuống ghé bên cạnh, nhìn Chu Hành, tiếp tục: "Tiểu hoàng thúc, người không có ý đó, vậy chuyện này..."

Nghĩ nghĩ, Lục hoàng tử liền nói: "Có phải Nhị cô nương kia coi trọng người không? Con có nghe người ta nói mấy ngày trước Kiều lão phu nhân vào cung thỉnh an mẫu hậu."

"Ừ." Chu Hành gật đầu.

Lục hoàng tử lập tức cả giận, mắng: "Đúng là cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga!"

"Ngạn Hù!" Chu Hành nhìn hần, chỉ nói một câu: "Người về đi, ta biết rồi."

Nếu chỉ là suy nghĩ của Kiều gia, chuyện này không đáng để để ý, điểm quan trọng nằm ở chỗ hoàng huynh và hoàng tẩu muốn gả Kiều Nguyệt cho y! Bằng không, bọn họ sao có thể hết lần này tới lần khác tác hợp mình và Kiều Nguyệt?/?

Lục hoàng tử kinh ngạc nhìn y: "Cứ vậy thôi sao? Tiểu hoàng thúc không tiến cung?"

"Lòng ta tự hiểu." Sinh ở hoàng gia, nào có thân tình để nói? Chẳng qua là tính kế, lợi dụng người xung quanh để thành quân cờ của mình mà thôi. Chu Hành nhân nhạ nói: "Hơn nữa chỉ cần ta không muốn, cho dù hoàng huynh có hạ chỉ thì như thế nào? Chẳng qua là một tờ giấy không có tác dụng!"

Hai mắt Lục hoàng tử lập tức phát sáng: "Tiểu hoàng thúc..." Tiểu hoàng thúc đúng là tiểu hoàng thúc, ngay cả kháng chỉ cũng dám!

Chu Hành tiếp tục: "Chuyện này ta sẽ xử lý, người đừng chọc giận hoàng huynh nữa."

Từng tận mắt chứng kiến, y so với bất cứ ai hiểu vị hoàng huynh của mình có bao tàn khốc và máu lạnh.

Tính cách Chu Ngạn Hù không màng trước sau, nếu ngày nào đó chạm tới giới hạn của ông ta, cho dù là nhi tử thân sinh, ông ta cũng sẽ ra tay tàn nhẫn!

Chu Hành âm thầm đánh giá Lục hoàng tử, một Chính Đức để tàn nhẫn như vậy sao có thể sinh ra Chu Ngạn Hù tâm tư đơn thuần vậy chứ?

Nghe Chu Hành đã nói vậy, Lục hoàng tử mới yên tâm đứng dậy: "Vậy con về trước, không quấy rầy tiểu hoàng thúc nghỉ ngơi nữa."

.....

Đám người ở trong cung của Phương Hoàng hậu uống bao nhiêu ly trà vẫn không thấy thân ảnh của Chiêu Vương. Đừng nói là Chiêu vương gia, ngay cả Lục hoàng tử vội vàng chạy đi báo tin cũng không thấy.

Nghĩ nghĩ, chắc bọn họ sẽ không tới, chúng phi tần liền đứng dậy cáo từ.

Chính Đức đế khởi giá về Càn Thành cung, đem chuyện tứ hôn tạm thời gạt bỏ.

Nếu đã biết, tại sao không chịu tiến cung? Chẳng lẽ y cứ chấp nhận vậy sao?

Không, nếu không biết thánh chỉ chuẩn bị hạ xuống thì thôi, nhưng nếu đã biết, với tính tình của y sao có thể chấp nhận chuyện người khác ép buộc?

.....

"Đem thứ này giao cho Kim chương quỳ, nói với hắn dựa theo những gì ta viết mà làm, từ từ xử lý Lâm gia." Dưới trướng ít người, cho nên nàng tận dụng nhân lực đang có, hiện tại sử dụng đám người Kim chương quỳ.

Dung Hoa đưa phong thư cho Lưu Tô.

"Vâng." Lưu Tô nhận lấy.

"Thành Quốc Công vì sao lại khẳng khái muốn Lâm Luật cưới ta? Chuyện này có mắt mặt không?" Dung Hoa lại hỏi.

"Dạ không." Lưu Tô lắc đầu, "Bề ngoài là Thành Quốc Công tuân thủ lời hứa."

Dung Hoa nhíu mày: "Người cẩn thận điều tra cho ta, tra năm đó phụ thân và ông ta kết giao thế nào."

Chuyện này thật sự quá kỳ quái.

Diệp gia và Lâm gia trước mắt đã trở mặt, nhưng Thành Quốc Công vẫn một mực kiên trì, chẳng lẽ chỉ vì lời hứa với phụ thân thôi sao?

Dung Hoa giật mình, đột nhiên nhớ lại đồ vật Diệp Thế Hiền để lại, nhìn Lưu Tô, hỏi: "Phụ thân ta thật sự không có hồng nhan tri kỷ nào sao?"

"Thật sự không có." Lưu Tô lắc đầu, "Diệp đại nhân giữ mình trong sạch, không hề có quan hệ đặc biệt với nữ tử, cho dù là nha đầu hầu hạ bên cạnh."

Không phải Nhan thị, không phải Lan di nương, lại không phải một hồng nhan tri kỷ khác, điều này thật sự kỳ lạ. Người ông ấy yêu rốt cuộc là ai?

Trầm tư một lát, Dung Hoa nói: "Điều tra lần nữa, bên phía Cẩm Châu cũng phải kiểm tra một lần..."

Lưu Tô nhận lệnh, vừa định xoay người ra ngoài truyền tin, Túy Đồng đã tức giận đi tới, mắng: "Đúng là không biết xấu hổ." Nàng nhanh chóng đem tin tức bên vương phủ cẩn thận kể cho Dung Hoa.

Kiều Nguyệt?

Dung Hoa nhíu mày, suy nghĩ một lát mới nói: "Hoàng Thượng và Hoàng hậu còn chưa tứ hôn, Vương gia hắn đã có quyết đoán."

.....

Liên tiếp mấy ngày, bên phía Chu Hành không có bất cứ động tĩnh gì.

Chính Đức đế càng sốt ruột, cái cảm giác không thể khống chế này ông ta thật sự không thích.

Cuối cùng, ông ta cũng nhịn không được, hạ lệnh kêu Chu Hành tới Ngự thư phòng.

"Thân mình Cửu hoàng đệ đã khá hơn chưa?" Chính Đức đế quan tâm hỏi han, "Thái y nói thế nào?"

"Tạ hoàng huynh quan tâm, thân thể của thần đệ vẫn như vậy." Chu Hành trả lời.

Chính Đức đế thờ dài một tiếng, khổ sở nói: "Nếu đệ xảy ra chuyện, sau này trẫm biết phải đối diện với phụ hoàng sao đây? Trước kia đệ được phụ hoàng yêu thương nhất."

Chu Hành nhấp môi.

Chính Đức đế nhìn y, đi thẳng vào chuyện hôn sự: "Cửu hoàng đệ, Nhị cô nương của Kiêu gia kia đệ đã gặp mặt, lần trước đệ nói sợ tri hoãn cô nương nhà người ta... Trẫm nghĩ bệnh của đệ là vì cuộc sống hàng ngày không yên, nếu thật sự có vạn nhất, một huyết mạch đệ cũng không để lại, chuyện này kêu trẫm sao có thể yên lòng? Tương lai sao có thể còn mặt mũi đi gặp phụ hoàng... Cho nên, trẫm đã kêu Khâm Thiên Giám xem bát tự của đệ và nàng ấy, là duyên trời tác hợp. Trong lòng đệ nên có chuẩn bị đi, lát nữa trẫm sẽ hạ chỉ tứ hôn cho hai người."

Chờ ông ta nói xong, Chu Hành mới lên tiếng: "Hoàng huynh, thần đệ tạm thời không có ý định thành thân, chờ đệ khỏi bệnh, tới lúc đó sẽ cùng hoàng huynh thương nghị chuyện này." Ván cờ này, ai mở miệng trước, người đó là kẻ thua cuộc.

"Nếu có vạn nhất thì sao? Tốt xấu gì đệ cũng nên có một đứa con." Chính Đức đế nhú mảy nói, "Chuyện này cứ quyết định vậy đi, Kiều Nhi cô nương kia dịu dàng nhã nhặn, là một cô nương tốt khó mà gặp được, còn có thể mang tới phúc khí... Chuyện này trăm sẽ làm chủ cho đệ."

"Nếu cô nương đó đã tốt như vậy, lại mang tới phúc khí, hoàng huynh nên nạp vào hậu cung của mình." Chu Hành nhân nhặt nói.

"Đệ là gì vậy? Đây là tức phụ trăm và hoàng tẩu đệ chọn cho đệ!" Chính Đức đế ho một tiếng, "Huynh trưởng như cha, trăm và hoàng tẩu đệ cũng vì tốt cho đệ, đệ chỉ cần trở về chuẩn bị làm tân lang là được!"

"Hoàng huynh, huynh trưởng như cha, nhưng đó chỉ là giống mà thôi!"

"Tiểu Cừu!" Chính Đức đế nhú mảy, ánh mắt toát ra khí chất đế vương.

Chu Hành điềm tĩnh đón nhận ánh mắt của ông ta, hơi thở vương giả quân lâm thiên hạ không hề thua kém Chính Đức đế.

Chính Đức đế như thấy được bóng dáng của tiên hoàng từ y, tức giận nói: "Phụ hoàng không còn nữa, hôn sự của đệ đương nhiên do trăm định đoạt!"

"Cô nương tốt khó mà gặp được? Hoàng huynh nói dối trắng trợn, phụ hoàng đang ở trên trời mở mắt nhìn ngài đấy!" Chu Hành chậm rãi nói, "Về chuyện hôn sự của đệ, không cần hoàng huynh và hoàng tẩu nhọc lòng. Thê tử của đệ, tự đệ sẽ chọn!"

Nói xong, Chu Hành bình tĩnh nhìn ông ta một cái, xoay người rời khỏi Ngự thư phòng.

"Chu Hành!" Chính Đức đế nghiêng răng nghiêng lợi, đuổi tay gạt đồ toàn bộ tấu chương, nghiền mực trên án thư xuống đất.

Cung nữ nội thị ở cạnh hầu hạ lập tức quỳ xuống: "Hoàng Thượng bớt giận."

Chính Đức đế siết chặt hai tay, ánh mắt lộ ra một tia hung ác.

.....

Vào tiết Đoan Ngọ, Phương Hoàng hậu mở lời với Nhan thị: "Nhi cô nương là người rất tốt, bốn cung và Hoàng Thượng đều thích, có điều Cừu hoàng đệ... Tuổi tác đệ ấy còn nhỏ, mười mấy năm qua rời xa kinh thành, hiện tại lại mang bệnh trong người... Cừu hoàng đệ không muốn thành thân, Hoàng Thượng và bốn cung cũng không muốn miễn cưỡng đệ ấy..."

Nhan thị gật đầu, cẩn thận trả lời: "Là Nguyệt Nhi và Vương gia có duyên không phận, nương nương yên tâm, Vương gia cát nhân sẽ có thiên tướng phù hộ."

Sau khi trở về, Nhan thị truyền đạt ý tứ của Hoàng hậu nương nương cho Kiều lão phu nhân.

Kiều lão phu nhân không khỏi thương tâm.

Trong lòng Nhan thị lại không ngừng cao hứng.

Bệnh tật đầy mình còn muốn gả cho Vương gia? Đúng là không biết xấu hổ!

Hôn sự không thành, nhưng tin tức Kiều Nguyệt lần nữa bị cự tuyệt vẫn truyền ra bên ngoài.

Thành Quốc Công một mực muốn Lâm Luật cưới Ngũ cô nương của Diệp gia, Diệp gia lại không đồng ý. Cuối cùng cửa thân giữa hai nhà không thành, ngược lại trở thành kẻ thù.

Lâm Luật bị Thành Quốc Công răn dạy, tức giận liền đem chuyện Dung Hoa và Chu Hành quen biết nhau trước truyền ra ngoài.

Diệp gia không phải nói Lâm gia ý thế hiếp người, ép buộc kẻ yếu hay sao? Rõ ràng là Diệp gia thấy người sang bắt quàng làm họ!

"Người nói Vương gia và Diệp Dung Hoa quen biết nhau? Quan hệ còn không tệ?" Nghe xong, Kiều Nguyệt hỏi lại, muốn xác nhận với nha đầu Cam Thảo.

"Bên ngoài đều nói như vậy, Ngũ cô nương Diệp gia từ hôn với Lâm thế tử chẳng qua là muốn treo cao tới Vương gia, nhưng đây có phải sự thật hay không nô tỳ không rõ." Cam Thảo trả lời.

"Không có lừa thì sao có dối?" Kiều Nguyệt khẽ cười.

"Chuyện này nô tỳ không dám bàn luận, nhưng mấy hôm trước ngày Cẩm Tú sơn trang khai trương, nghe nói Diệp Ngũ cô nương cùng Kính Huệ công chúa tới đó. Khi ấy không ít công tử tận mắt nhìn thấy, mặc dù Ngũ cô nương vận nam trang khiến mọi người nhất thời nhận không ra." Cam Thảo đáp.

"Không ngờ Diệp Dung Hoa có bản lĩnh như vậy, có thể lọt vào mắt Kính Huệ công chúa, còn cùng công chúa tới Cẩm Tú sơn trang." Trên mặt Kiều Nguyệt mang theo nụ cười như có như không, "Kính Huệ công chúa thương Vương gia nhất, nếu Diệp Dung Hoa thật sự có quen biết với ngài ấy, quan hệ với công chúa đương nhiên sẽ khá tốt."

Cam Thảo gật đầu tán đồng.

"Đúng là ông trời cũng giúp ta." Kiều Nguyệt cười lạnh.

Ăn com xong, bệnh của nàng ta lại tái phát.

Nhan thị vội buông bỏ chuyện đang xử lý bên cạnh, nhanh chóng đi qua.

Kiều lão phu nhân cũng tự mình tới.

Nghe thái y nói mọi việc không sao, Kiều lão phu nhân và Nhan thị mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ngoan ngoãn dưỡng bệnh, đừng suy nghĩ nhiều nữa, có biết không?" Kiều lão phu nhân khuyên nhủ.

"Vâng, tổ mẫu." Kiều Nguyệt mệt mỏi tựa vào đầu giường, nghe lời gật đầu, sau đó duỗi tay kéo tay Nhan thị, gọi, "Mẫu thân.

"Mẫu thân ở đây, ta đỡ con nằm xuống." Nhan thị từ ái nói, đang định buông tay đỡ nàng ta nằm xuống.

"Mẫu thân, người phải cứu con." Kiều Nguyệt nắm chặt không buông, nước mắt cứ thế trào ra, "Hiện tại chỉ có mẫu thân mới có thể cứu con."

Kiều lão phu nhân nghiêng đầu nhìn Nhan thị.

"Nguyệt Nhi, con đang nói gì vậy?" Nhan thị không biết nàng ta có ý gì, vội khuyên, "Trước mắt cứ ngủ một giấc đi, có gì sau này lại nói."

Kiều Nguyệt lắc đầu: "Mẫu thân, người phải cứu con, nếu không con sẽ chết mất."

Kiều lão phu nhân đau lòng ngồi xuống mép giường: "Nguyệt Nhi, có gì thì cứ nói đi, tổ mẫu sẽ làm chủ cho cháu."

"Tổ mẫu." Kiều Nguyệt khóc lóc tựa vào lòng Kiều lão phu nhân, "Tổ mẫu, người cũng biết tâm tư của cháu gái... Vương gia là người tốt, không muốn tri hoãn cháu, nhưng cháu một chút cũng không sợ, tương lai cho dù thế nào, cháu gái cũng sẽ không oán không hận."

"Tổ mẫu biết, cái gì ta cũng biết."

"Mẫu thân, Ngũ cô nương với Vương gia, công chúa, quan hệ không tồi, người giúp nữ nhi, giúp con gặp nàng ấy, nhờ nàng ấy giúp con chuyển vài lời với Vương gia được không?" Kiều Nguyệt rơi lệ nhìn Nhan thị, khẩn cầu.

Nhan thị từ ái gật đầu: "Được, mẫu thân lập tức kêu người đưa thiệp cho nó, hẹn nó gặp mặt."

"Tạ mẫu thân." Kiều Nguyệt tươi cười, nắm tay Nhan thị.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 10: Qua loa có lệ

Kiều lão phu nhân và Nhan thị phải khuyên bảo một phen, Kiều Nguyệt mới nghe lời nhắm mắt ngủ.

Dặn dò nha đầu bà từ cố gắng hầu hạ nàng, Kiều lão phu nhân mới nhẹ giọng nói với Nhan thị: "Người đi cùng ta."

Biết bà có chuyện muốn nói, Nhan thị kính cẩn đáp: "Vâng, mẫu thân." Nói xong liền duỗi tay đỡ bà đi về phía trước.

Sân viện của Kiều Nguyệt cách chỗ ở của Kiều lão phu nhân không xa, chỉ khoảng mười lăm phút liền đến.

Chờ nha đầu dâng trà xong, Kiều lão phu nhân nói: "Các người lui xuống hết đi."

Nha đầu bà từ lập tức lui ra ngoài.

"Tính tình Nguyệt Nhi cố chấp từ nhỏ, lần này người dụng tâm một chút." Kiều lão phu nhân bưng ly trà uống, nói.

Nhan thị đưa cho bà ta khăn tay, trả lời: "Con dâu nhất định sẽ dụng tâm, chắc chắn sẽ không để mẫu thân và Nguyệt Nhi thất vọng."

Kiều lão phu nhân nhận lấy, xoa xoa khóe miệng: "Mấy năm nay người cũng chưa quay về thăm đứa nhỏ kia, nếu nàng thích, sau này cứ đón tới đây chơi. Trong phủ có Nguyệt Nhi và Nhân Nhi, nếu nàng ấy tới có thể làm bạn với hai nha đầu kia, nàng dù sao cũng là nữ nhi thân sinh của người, gọi

ngươi một tiếng mẩu thân nên cũng tính là tỷ muội với Nguyệt Nhi, Nhân Nhi."

Mấy năm nay Nhan thị săn sóc Kiều Nguyệt, Kiều lão phu nhân có nhìn thấy, nhưng thân làm mẩu thân, bà thật sự không hiểu, nào có người làm mẹ vứt bỏ thân sinh cốt nhục của mình, nhiều năm không ngó ngàng chứ? Nào có thể nhẫn tâm như vậy? Tuy Nhan thị coi Kiều Nguyệt như tâm can bảo bối, Kiều lão phu nhân vẫn không ngừng đề phòng, đặc biệt là tôn tử Kiều Vũ Đình, Kiều lão phu nhân càng ra sức bảo hộ.

Nhan thị khẽ cười: "Tạ mẩu thân hậu ái nha đầu kia, con dâu sẽ đi nói chuyện với nó."

"Thân thể Nguyệt Nhi không tốt, mấy năm nay tâm trí của người đều dồn trên người nói, ủy khuất ngươi rồi." Kiều lão phu nhân nói.

"Nguyệt Nhi gọi con dâu một tiếng mẩu thân, vậy nó chính là nữ nhi thân sinh của con." Nhan thị ôn nhu trả lời.

Đối với nữ nhi thân sinh còn có thể nhẫn tâm như vậy, đối với Nguyệt Nhi chẳng qua là làm ra vẻ mà thôi!

Kiều lão phu nhân liếc Nhan thị một cái: "Chuyện của Nguyệt Nhi, con cứ từ từ nói với Ngũ cô nương, chỉ là nhiều năm nay ngươi không thân thiết với nàng ấy..." Chuyện này nói ra thật không dễ nghe, Kiều lão phu nhân dừng lại một lát, mới nói, "Sự tình liên quan tới khuê danh của Nguyệt Nhi, con dụng tâm nói chuyện với Ngũ cô nương một chút, lần này thành hay không đều do nàng ấy cả."

Nháo nháo như vậy, còn bị Chiêu vương gia từ chối hai lần, nha đầu Kiều Nguyệt kia còn thanh danh gì để nói chứ? Trong lòng Nhan thị cười thầm, nhưng ngoài mặt vẫn ngoan hiền gặt đầu: "Con dâu sẽ tận lực, mẩu thân cứ yên tâm"

"Cũng do ta nuông chiều nó từ nhỏ..." Kiều lão phu nhân thở dài một tiếng, thần sắc trên mặt cũng nhu hòa lại, "Ngươi làm việc trước nay đều ôn hòa, được rồi, ngươi lui xuống đi."

Dù sao Nhan thị cũng là con dâu của Kiều gia, tuy không có nữ nhi nhưng bà ta cũng là thân mẫu của Kiều Vũ Thần, cho dù thế nào cũng không tùy ý làm hỏng thanh danh của Kiều gia.

"Vậy con dâu xin cáo lui trước." Nhan thị đứng lên, gọi người tiến vào hầu hạ Kiều lão phu nhân mới cùng nha đầu bà tử của mình về chính viện.

Vừa về, tâm phúc Tần ma liền hỏi: "Phu nhân, vậy chúng ta phải người đưa thiệp cho Ngũ cô nương sao?"

Nhan thị uống ngụm trà, hừ một tiếng: "Đưa thiệp cái gì!"

Tần ma ma sừng sốt, hỏi: "Ý của phu nhân là không gặp Ngũ cô nương..."

"Gặp, sao lại không gặp?" Kiều lão phu nhân còn nhìn chằm chằm mình kia kìa! Hơn nữa bản thân đang đóng vai mẹ kế yêu thương đích nữ của nguyên phối, lúc này sao có thể không đi gặp nha đầu kia? Đương nhiên phải đi! Nhan thị cười trào phúng: "Lát nữa ngươi đi đặt chỗ ở Nhất Phẩm Cư đi, nơi đó thanh tịnh. Thiệp thì không cần đưa, ngày mai trực tiếp kêu người đón nó là được."

"Vâng, lát nữa lão nô sẽ sai người an bài bên Nhất Phẩm Cư." Tần ma ma gặt đầu, lại lo lắng hỏi, "Có điều... Phu nhân, nhiều năm như vậy... Ngày mai nếu Ngũ cô nương không đi thì sao?" Dù sao cũng bỏ rơi nhiều năm, nói không chừng trong lòng Ngũ cô nương có oán hận, không gặp phu nhân.

"Nó không gặp, ta đây mới bớt lo. Chẳng lẽ kêu ta đi cầu xin nó sao?" Nhan thị nói chuyện không thềm đề ý, "Thanh danh gì chứ? Một tiểu thư khuê các lại đi làm chuyện hoang đường như vậy, nàng ta còn thanh danh nữa sao? May là nó mở lời với lão phu nhân, nếu không, như những nhà khác đã đuổi đi cho vào am làm ni cô rồi."

"Nhị tiểu thư từ nhỏ đã không khỏe, trên dưới trong phủ đều sùng nể nàng ấy." Tần ma ma nói.

Nhan thị cười lạnh: "Cũng đúng, lão phu nhân đứng trước yêu cầu của Kiều Nguyệt xưa nay đều đồng ý, hiện tại nàng ta vừa khóc vừa nháo, có lão phu nhân yêu thương, lại thêm thân thể không tốt, ta đây dù thế nào cũng phải tận lực tính toán cho nàng ta." Bằng không, thanh danh từ mẩu gây dựng nhiều năm như vậy sẽ bị hủy hoại.

Buổi tối, Nhan thị đề cập chuyện này với Tây Ninh Hầu.

Tây Ninh Hầu nhũm mày: "Sao có thể để nó hồ nháo như vậy? Vì Chiêu vương gia mà nó bị nhiều người nghị luận sau lưng, hiện tại còn mặt mũi kêu kẻ khác nói giúp sao?" Bị cự tuyệt hai lần còn không từ bỏ ý định, nó không nghĩ Chiêu Vương là ai hả? Là người nó muốn gả thì gả sao? Nó sao có thể tính kế lên người người khác chứ?

"Nguyệt Nhi cũng tới tuổi thành thân rồi, thân thể lại không tốt, cứ thuận theo nó đi." Nhan thị ôn nhu nói, "Nó không chịu nổi kích động, nếu chúng ta không đồng ý, lỡ nó tức giận mà xảy ra chuyện thì sao đây?"

Đôi khi nữ nguyên phối để lại, Tây Ninh Hầu thật sự không yêu thích, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, mà thân thể Kiều Nguyệt lại suy yếu, nghe Nhan thị nói vậy, sắc mặt tức giận của Tây Ninh Hầu cũng tan không ít: "Vậy Ngũ cô nương?"

Nhan thị cười đáp: "Hầu gia không cần lo lắng, thiệp sẽ từ từ nói chuyện với nó, nó được Diệp Thế Hiền dạy dỗ, chắc chắn hiểu được cái gì là đúng mực."

Nói tới Diệp Thế Hiền, trong lòng hai người đều tự hiểu, lập tức đổi đề tài.

.....

Hôm sau, Nhan thị xuất phủ, đồng thời phái xe ngựa đi đón Dung Hoa.

"Mẫu thân?" Nghe Thạch ma ma bẩm báo, Dung Hoa thật sự kinh ngạc, "Bà ấy phái người tới đón ta?"

"Vâng, phu nhân đang ở Nhất Phẩm Cư đợi người." Đối với việc bỏ rơi tiểu thư nhiều năm, Thạch ma ma không hề có hảo cảm với Nhan thị, có điều bà ta dù sao vẫn là mẫu thân của tiểu thư, cho nên Thạch ma ma không nghị luận gì.

Dung Hoa suy xét một lát, thay xiêm y rồi cùng Túy Đồng và Lư Tô tới nơi đã hẹn.

Tới Nhất Phẩm Cư, có tiểu nhị dẫn đường cho nàng.

Viện phía Tây, hoa hải đường trồng dọc đường nở rộ, cây cối xanh tươi, Nhan thị an vị, cúi đầu uống trà, động tác thập phần ưu nhã. Tàn ma ma cùng bốn nha đầu đứng phía xa, không tiến lên hầu hạ.

Trong không khí mang theo hương trà mát lạnh.

Dung Hoa đi tới, hành lễ: "Mẫu thân."

"Ừ, ngồi đi." Nhan thị lên tiếng, cũng không ngẩng đầu.

Dung Hoa nhàn nhã ngồi đối diện bà ta.

Nhan thị rót ly trà đưa tới đối diện, ngẩng đầu cười nhìn Dung Hoa: "Uống thử đi, xem có hợp khẩu vị hay không?"

Nước trà xanh trong, hương vị nhàn nhạt.

Nhan thị cũng tự mình rót một ly trà.

Dung Hoa không rõ bà ta muốn gì, chỉ cười bưng ly trà, nhấp một ngụm: "Không tệ."

Nhan thị nhoen miệng cười, chậm rãi uống hai hớp mới buông ly trà xuống, nói: "Dung Hoa cũng trưởng thành rồi, lúc rời đi, con chỉ cao chừng này, nhỏ bé như cục bột vậy." Bà ta vừa nói vừa khoa tay múa chân, làm như đang hồi tưởng lại, "Dung Hoa, mấy năm nay con có tốt không?"

Dung Hoa mỉm cười trả lời: "Khá tốt."

"Ta đã nghe chuyện của con, một cô nương dọn ra ngoài dù sao cũng không tốt, con vẫn nên sớm trở về Diệp gia đi." Nhan thị khuyên.

Dung Hoa lắc đầu: "Chuyện này nói sau đi, hiện tại con sống rất tốt, vừa thanh tịnh vừa tự tại." Bà ta tới đây khuyên mình trở về sao?

Nhan thị lại quan tâm hỏi: "Chỗ ở hiện tại của con thế nào? Có an toàn không? Người hầu hạ bên cạnh có tận lực không?" Bộ dáng đặc biệt quan tâm nhưng ánh mắt lạnh lẽo không chút độ ấm.

Dung Hoa không trả lời, chỉ thu lại ý cười, nghiêm túc nhìn bà ta: "Mẫu thân, có gì người cứ nói thẳng!"

Sắc mặt Nhan thị cứng lại, sau đó liền cười nói: "Chỉ là muốn gặp con, trò chuyện một chút mà thôi, cũng không có ý gì khác." Nói xong, bà ta liền phân phó, "Tàn ma ma, kêu bọn họ dọn đồ ăn lên đi."

Nhan thị lại quay đầu nhìn Dung Hoa: "Nghe nói đồ của Nhất Phẩm Cư rất ngon, nếu không thích, lát nữa con chọn món khác cũng được."

Chỉ vậy thôi sao?

Dung Hoa nghi ngờ nhìn bà ta, cười gật đầu: "Mẫu thân, người cùng con nói chuyện khi nhỏ đi, có vài chuyện con không nhớ rõ, đặc biệt là mấy năm ở Cẩm Châu."

Ý cười trên mặt Nhan thị phai đi, nói: "Đã nhiều năm như vậy, ta cũng không nói nữa."

Dung Hoa lộ vẻ nuối tiếc, nghĩ nghĩ lại hỏi: "Mẫu thân, năm đó ngoại trừ Lan di nương, phụ thân còn đi nương nào khác không?" Nữ tử bên cạnh Diệp Thế Hiến, thê tử là Nhan thị chắc chắn sẽ biết.

Nhan thị cau mày, mắt hững hờ: "Sao đột nhiên lại hỏi như vậy?"

"Bởi vì phụ thân chỉ có con và Lục muội muội, nếu có thêm huynh đệ tỷ muội khác thì tốt." Dung Hoa thờ dãi.

Nhan thị quan sát nàng, nói: "Phụ thân con... Ông ấy giữ mình trong sạch, Lan di nương cũng là do lão phu nhân đưa vào phòng."

Cho nên không có người khác?

Hay là Nhan thị không biết?

Dung Hoa cầm ly trà, nhấp một ngụm.

Nhan thị không muốn nhắc lại chuyện này, thấy tiểu nhị mang đồ ăn tới liền phân phó Tàn ma ma múc nước tới rửa tay.

Rửa tay xong, đồ ăn cũng đã dọn lên hết, Nhan thị và Dung Hoa vào phòng.

Một bàn toàn đồ ăn, sắc hương vị đều có đủ.

Thời điểm bọn họ dùng cơm không nói chuyện gì, ăn xong, Nhan thị liền đứng dậy, nhìn Dung Hoa: "Con thì sao?"

"Cảnh trí ở đây không tệ, lát nữa con sẽ trở về." Dung Hoa cười nói.

"Vậy được, lát nữa nhớ kêu bọn họ đưa mình về." Dứt lời, Nhan thị liền rời đi.

"Luu Tô, người đi điều tra xem hôm nay mục đích bà ta tới đây làm gì?" Nhìn đám người vừa ra ngoài, Dung Hoa liền lên tiếng phân phó.

Nhiều năm không quan tâm, hiện tại đột nhiên gọi mình tới, chẳng lẽ chỉ vì dùng cơm thôi sao?

Sao có thể?

Nhan thị rõ ràng không muốn gặp nàng.

Nếu đã chán ghét, tại sao lại tới đây?

Chắc chắn là có nguyên nhân.

Chỉ là bà ta tới đây, cái gì cũng không nói, giống như diễn trò vậy.

Dung Hoa lập tức nghĩ tới Kiều Nguyệt.

Gần đây bản thân có chút quan hệ với Chu Hành, bên ngoài lại đồn òn ào náo nhiệt như vậy, mà Kiều Nguyệt lần nữa bị từ hôn cũng nhanh chóng trở thành nhân vật chính trong các câu chuyện bàn tán ở trà lâu.

Chẳng lẽ vì...

"Hôm nay bà ta gọi ta tới đây, chẳng lẽ là muốn lợi dụng ta tiếp cận Vương gia?" Dung Hoa cau mày suy đoán.

"Đúng là vì chuyện này." Giọng nói thanh lãnh quen thuộc vang lên.

Dung Hoa ngẩng đầu, thấy Chu Hành đang đi tới.

Chu Hành dừng bước tại thềm đá, nhìn Dung Hoa, giải thích: "Tiểu Lục kêu ta tới đây dùng cơm, nghe nói nàng ở đây nên ta muốn tới nhìn một chút."

Dung Hoa thấy hắn khẽ cười, vạt áo màu xanh tung bay như hoa, tuyết lệ thanh nhã.

"Thật là vì ngài?" Dung Hoa hỏi.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, "Không ngờ Kiều Nguyệt lại nắm chặt không bỏ, kêu Nhan thị tới tìm nàng làm thuyết khách, thuyết phục ta cưới nàng ấy!" Biết nàng và Nhan thị gặp nhau ở chỗ này, y liền phân phó Lâm Hạ đi điều tra.

"Xem ra Kiều Nhị cô nương với ngài đúng là rất tình thâm sâu!" Dung Hoa nhún mày.

"Nàng ta rõ ràng là kẻ điên!" Đáy mắt Chu Hành lộ rõ tia lạnh lẽo, "Nàng ta chẳng qua vì ca ca Kiều Vũ Đình mưu cầu một chút mà thôi."

Dung Hoa nhìn y, nói: "Vừa rồi bà ta không nói gì cả." Nhan thị tới gặp nàng, một câu cũng không nhắc, hiển nhiên là diễn trò cho người Kiều gia xem!

Chu Hành cười lạnh: "Đương nhiên, bà ta sao có thể làm ra chuyện bất lợi với mình và Kiều Vũ Thần chứ?"

Dung Hoa nghĩ nghĩ, kết nối sự tình lại một mối, sau đó quan tâm hỏi thăm Chu Hành: "Lần này là Kiều Nguyệt, tiếp theo không biết là ai đây! Hoàng Thượng và Hoàng hậu chắc chắn sẽ tìm những người khác."

Kiều Nguyệt có bệnh tim trong người, Hoàng Thượng và Hoàng hậu chọn trúng nàng, muốn gả nàng cho Chu Hành, hiển nhiên là tính kế y! Lần này Kiều Nguyệt không thành, lần sau bọn họ chắc chắn sẽ chọn người khác.

"Chỉ cần độc trên người ta chưa giải, bọn họ không thể ép buộc." Chu Hành trào phúng một câu, sau đó nghiêm túc nhìn Dung Hoa, nói, "Nàng yên tâm, chuyện của ta không phải bọn họ muốn thế nào thì ra thế đó."

Chu Hành đứng bên dưới, đôi mắt của y vừa vặn nhìn thẳng nàng, Dung Hoa thấy đôi mắt của y như sao trời rực rỡ, sâu thẳm bên trong ẩn ẩn ngọn lửa đang bùng cháy, trái tim cũng theo đó mà đập loạn nhịp.

Chu Hành bắt giắc cong môi khẽ cười.

Một cơn gió thổi qua, Dung Hoa hoàn hồn, nhìn Chu Hành đang nghịch ngợm cười, nói: "Họa thủy."

"Nàng ta là kẻ điên, không liên quan tới ta, hơn nữa..." Ánh mắt Chu Hành nhìn Dung Hoa càng thêm nghiêm túc, "Nếu ta là họa thủy, ta cũng chỉ muốn hại nàng."

Gương mặt Dung Hoa ửng đỏ, cúi đầu, nhanh chóng kéo chủ đề chính về: "Bà ta là kẻ mẫu hòa ái, lần sau chắc chắn sẽ tới tìm ta..." Nói tới đây, Dung Hoa ngừng đầu, nhìn Chu Hành hỏi, "Lời đồn nói nàng ta có phúc khí, cho nên Hoàng Thượng và Hoàng hậu mới muốn tứ hôn cho hai người, xưng hi sao?"

"Có thể nói là vậy." Chu Hành thờ ơ, "Kỳ thật chuyện này là do Kiều lão phu nhân mở lời với Hoàng hậu, có lẽ là chủ ý của Kiều Nguyệt."

"Kiều Nguyệt này..." Dung Hoa thật không biết dùng từ ngữ nào để hình dung nàng ta, "Nếu đúng như lời ngài nói, nàng ta đúng là kẻ điên. Nàng ta bị điên, đám người Kiều gia còn một lòng hòa theo, bọn họ nghĩ người khác là kẻ ngốc sao?"

Chu Hành đang thu thập nhược điểm của Tây Ninh Hầu, không ngờ Kiều Nguyệt lại dám tính kế lên người Dung Hoa, liền lạnh giọng: "Không phải có phúc khí sao? Nàng ta không phải muốn tìm chỗ dựa sao? Vậy cho nàng ta một chỗ dựa lớn là được.

Chỗ dựa lớn? Chỗ dựa lớn hơn Chu Hành... Là Chính Đức đế? Chu Hành muốn đưa Kiều Nguyệt vào cung?

Dung Hoa khẽ cười: "Trên đời này người sợ chết có quá nhiều!"

Nàng xuyên không tới đây, đối với Kiều gia, nàng không có gì để oán hận, mọi người chỉ cần coi nhau xa lạ là được. Nhưng huynh muội Kiều Vũ Đình, Kiều Nguyệt trước sau đều tới tìm nàng gây sự.

Nếu Kiều Nguyệt vào cung trở thành phi tần của Chính Đức đế, vậy thật đúng là quá dễ dãi cho nàng ta! Nếu đã là người có phúc khí, thế thì để bọn họ gieo gió mà gặt bão đi!

Chu Hành trầm tư một lát, nhanh chóng nhận ra suy nghĩ của nàng: "Ngày mai ta sẽ đi Tướng Quốc Tự một chuyến."

Dung Hoa khẽ cười.

"Ta đi đây, Chu Ngạn Hũ còn đang ở bên kia chờ ta." Rồi đi quá lâu, Chu Ngạn Hũ sẽ ngồi không yên, nói không chừng sẽ phá tan Nhất Phẩm Cư này.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu.

.....

"Tiểu hoàng thúc, sao người đi lâu như vậy?" Lục hoàng tử chờ tới mất hết kiên nhẫn.

Chu Hành chỉ nhàn nhạt nhìn hắn.

"Con nghe nói Ngũ cô nương cũng tới đây." Lục hoàng tử nháy mắt với Chu Hành. Bảo sao hắn thắc mắc trên đời lại có vị công tử tuần mỹ tú khí hư như vậy? Thì ra người đi cùng cô cô là Ngũ cô nương Diệp gia nữ giả nam trang, "Tiểu hoàng thúc, vừa rồi người ra ngoài lâu như vậy, có phải đi gặp Ngũ cô nương không?"

Hôm đó hắn thấy tiểu hoàng thúc nhìn nàng tới mỉm cười.

"Thì sao?" Chu Hành nhíu mày, hỏi.

Lục hoàng tử nghiêm túc trả lời: "Nếu Ngũ cô nương tới đây thì con cũng nên đi gặp, chào hỏi nàng ấy một tiếng." Nói xong, hắn liền cười ha hả đứng lên.

"Nàng ấy đi rồi."

"Đi rồi? Nhanh vậy sao?" Lục hoàng tử thất vọng ngồi xuống, sau đó lại nở nụ cười sang sảng, "Lần sau gặp cũng được."

Tương lai chắc chắn có rất nhiều cơ hội.

.....

Nhan thị ra ngoài nhưng không nhắc gì với Dung Hoa, tất cả chỉ qua loa có lệ.

Không quá hai ngày, không chỉ có Kiều lão phu nhân biết, Kiều Nguyệt cũng rõ ràng tình hình ngày đó.

Biết Nhan thị ra ngoài chẳng qua là thể hiện cho bản thân và tỏ mẫu thấy, Kiều Nguyệt không khỏi tức giận, lập tức đòi sống đòi chết, nháo tới trời long đất lở.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 11: Hiệp ân

Biết Kiều Nguyệt nháo nhào đòi sống đòi chết, Kiều lão phu nhân và Nhan thị lập tức qua chỗ nàng ta.

"Đề ta chết đi, các người cứu hết cho ta."

"Tiểu thư... Tiểu thư..."

Kiều Nguyệt cầm cây kéo trong tay, đâm nha đầu bà tử kinh hoàng kéo giữ nàng lại, trong phòng hỗn loạn thành đoàn.

"Cháu của ta, cháu làm gì vậy?" Kiều lão phu nhân vào phòng, nhìn cây kéo trong tay Kiều Nguyệt, trái tim như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

"Tổ mẫu..." Kiều Nguyệt một thân váy trắng, mái tóc đen dài rối tung, sắc mặt trắng bệch, trong phòng lại tối, vừa nhìn như một nữ quỷ, "Tổ mẫu, người đừng tới đây, người tốt với cháu gái như vậy nhưng cháu không thể tiếp tục hiểu kính người nữa."

"Cháu nói gì vậy hả? Cháu không phải bảo bối trong lòng tổ mẫu sao? Mau, buông kéo xuống, có gì từ từ nói, tổ mẫu làm chủ cho cháu, có tổ mẫu ở đây, nhất định sẽ không để cháu chịu chút ủy khuất." Kiều lão phu nhân gấp tới độ lớn tiếng.

"Nguyệt Nhi, con cẩn thận đừng để bản thân bị thương, mau buông kéo xuống, có gì từ từ nói chuyện. Tổ mẫu và nương ở đây, có chuyện gì không thể nói nữa chứ?" Nhan thị cũng gấp gấp khuyên, nhưng trong lòng lại hận Kiều Nguyệt tới chết.

Nha đầu chết tiệt, đúng là da mặt dày!

Kiều Nguyệt thống hận nhìn Nhan thị, sau đó đưa gương mặt đầy lệ nhìn Kiều lão phu nhân, lắc đầu: "Tổ mẫu, là cháu gái bất hiếu, cháu gái sống còn thấy vui vẻ nữa, chỉ bằng ra đi thì hơn." Vừa dứt lời liền để cây kéo lên cổ.

"Mau, mau ngăn nó lại!" Kiều lão phu nhân sợ tới mức mặt mũi trắng bệch, vội hét to."

Chúng bà tử nha đầu vội ôm tay ôm eo Kiều Nguyệt, cũng may thân thể nàng ta yếu đuối, không có bao nhiêu sức lực, nên chẳng mấy chốc mọi người đã không chế được tình hình.

Kiều Nguyệt thở hổn hển, cứ thế mà té xuống.

Thấy mọi người lấy được cây kéo ra, Kiều lão phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm, đi tới bên cạnh Kiều Nguyệt, một bên phân phó: "Mau, mau đi lấy tỉnh tâm hoàn và nước lại đây." Nói xong, bà ta ngồi xuống mép giường, dùng khăn lau nước mắt cho nàng ta, "Nha đầu này, sao có thể không biết yêu quý bản thân chứ? Nếu cháu xảy ra chuyện, cháu kêu tổ mẫu phải sống sao đây?"

Kiều Nguyệt chỉ cắn môi khóc.

"Lão phu nhân, tình tâm hoàn của tiểu thư đây." Cam Thảo đưa thuốc tới.

"Đưa cho ta." Nhan thị đuổi tay nhận lấy, sau đó cầm ly nước trên bàn, nói, "Nào, Nguyệt Nhi, uống thuốc trước đi."

Kiều Nguyệt không thèm liếc mắt nhìn bà ta.

Kiều lão phu nhân liền đuổi tay, nói: "Đưa cho ta."

Nhan thị khựng lại, sau đó cũng nhanh chóng đưa thuốc và nước cho Kiều lão phu nhân.

"Ngoan, uống thuốc đi, lát nữa nếu bệnh tái phát, người chịu khổ là chính cháu đấy." Kiều lão phu nhân tự mình đút thuốc cho Kiều Nguyệt, từ ái nhu hòa dỗ dành.

Kiều Nguyệt dùng đôi mắt uất ức nhìn Kiều lão phu nhân, nuốt viên thuốc xuống, sau đó uống một ngụm nước.

Kiều lão phu nhân đưa ly nước và bình thuốc cho nha đầu bên cạnh, sau đó lấy cái khăn khác lau mặt cho Kiều Nguyệt. Lúc này trong phòng chỉ còn lại tâm phúc, bà ta vỗ nhẹ mu bàn tay của nàng: "Nha đầu ngốc, chuyện lớn thế nào còn không phải đã có tổ mẫu rồi sao? Sao lại nghĩ quẩn như vậy hả?"

Kiều Nguyệt cúi đầu, nước mắt cứ thế mà rơi trên tay Kiều lão phu nhân.

Trái tim bà ta lập tức căng chặt.

"Muội muội, muội sao vậy?" Kiều Vũ Đình vội vàng vào phòng, thấy Kiều Nguyệt đang tựa vào lòng Kiều lão phu nhân mới thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi nghe nha đầu báo tin, hấn sợ tới mức nửa cái mạng cũng không còn. Hấn vội vàng đi tới, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh: "Nguyệt Nhi, có ca ca ở đây."

Kiều Nguyệt lúc này mới ngẩng đầu, nức nở: "Ca ca."

"Nguyệt Nhi đừng khóc." Kiều Vũ Đình đau lòng nói.

"Có tổ mẫu và ca ca cháu ở đây, cháu đừng khóc." Kiều lão phu nhân lại cầm khăn lau nước mắt cho nàng.

"Tổ mẫu, ca ca." Kiều Nguyệt nằm trong lòng Kiều lão phu nhân, khóc tới đứt gan đứt ruột, "Nguyệt Nhi sống chỉ làm liên lụy mọi người, không bằng đi tìm mẫu thân. Nguyệt Nhi không thể hiếu thuận với tổ mẫu nữa, xin tổ mẫu sau này chiếu cố ca ca nhiều hơn."

"Không được nói lời ngốc nghếch như vậy? Liên lụy gì chứ?" Kiều lão phu nhân khẽ quát.

Kiều Nguyệt nức nở một lát, lại nhìn Nhan thị, nói: "Mẫu thân, nếu người không muốn, tôi gì phải dùng lời nói lừa gạt Nguyệt Nhi. Nguyệt Nhi tin người nên mới nhờ người giúp con nói mấy câu không ngờ..." Nói tới đây, nàng ta lại mềm giọng với Kiều lão phu nhân, "Tổ mẫu, cuộc sống Nguyệt Nhi không còn bao ngày nữa, hiện tại một chút hi vọng cũng không còn, chỉ bằng chết sớm một chút, miễn cho để người khác càng thêm ghen ghét."

Đây rõ ràng là nói Nhan thị không chấp nhận đích nữ của nguyên phối mà!

Nhan thị tức giận tới cả gương mặt đỏ bừng.

Kiều lão phu nhân lạnh lùng liếc nhìn Nhan thị, lại dịu dàng nói với Kiều Nguyệt: "Cái gì là không còn thời gian hả? Không được nói vậy!"

"Nguyệt Nhi..." Kiều Vũ Đình vuốt tay nắm tay nàng ta, không biết phải nói thế nào mới tốt, trầm mặc một lát liền ngẩng đầu nhìn Nhan thị, nói, "Mẫu thân, người cứu Nguyệt Nhi đi, nếu người không giúp, muội ấy sẽ chết."

"Ta..." Nhan thị gấp tới độ hộc mắt cũng đỏ, "Ta đã nói với Ngũ nha đầu, chỉ là..."

"Mẫu thân, người không cần gạt con, người đi gặp muội muội Diệp gia, nhưng người có nói chuyện của con hay không, trong lòng con hiểu rõ." Vì ca ca, nàng muốn tận hết lực một lực! Nàng ta lại nức nở nói: "Nguyệt Nhi không phải tiểu hài tử, mẫu thân không cần gạt con. Ngày đó con đã nói, nếu không thành, vậy đó là do Nguyệt Nhi và Vương gia có duyên không phận. Nguyệt Nhi luôn kính trọng mẫu thân, cũng rất tin tưởng người, nhiều năm qua mẫu thân thương con như vậy, nhưng... Mẫu thân, không ngờ người lại lừa gạt Nguyệt Nhi như thế, người coi Nguyệt Nhi là thứ gì vậy? Nếu không muốn, người cứ nói thẳng là được! Nguyệt Nhi cho dù thế nào cũng không khó xử mẫu thân!"

Nói xong, nàng ta lại vùi đầu vào lòng Kiều lão phu nhân, anh anh khóc lớn.

Lời này rõ ràng muốn nói thái độ mấy năm qua của Nhan thị chẳng qua là làm bộ làm tịch, kỳ thật trong lòng không dung một kẻ nữ như nàng!

Nhan thị nghe tin Kiều Nguyệt muốn chết, tâm trạng đặc biệt cao hứng, vừa rồi thấy nàng ta cầm kéo hướng vô cớ, trong lòng cảm thấy hả giận, chỉ mong cây kéo đâm chết nàng ta mới tốt.

Hiện tại nghe Kiều Nguyệt khóc lóc, Nhan thị tức giận tới muốn đi qua cho một bạt tai, nhưng lão phu nhân còn ở trước mặt, bà không dám bộc lộ, chỉ biết dùng ánh mắt khổ sở nhìn Kiều Nguyệt: "Ai khua môi múa mép trước mặt con vậy? Ai dám châm ngòi tình cảm mẹ con ta thế hả?"

Ngày đó người Nhan thị dẫn theo đều là tâm phúc, nha đầu Kiều Nguyệt này sao mà biết được? Nếu Kiều Nguyệt đã biết, vậy lão phu nhân... Nhan thị bất giác nhìn Kiều lão phu nhân.

Kiều lão phu nhân lạnh lùng nhìn bà ta: "Trên đời này không có bức tường nào chắn được gió, người cho rằng những việc mình làm thần không biết quỷ không quay sao?"

"Mẫu thân..." Là tiện nhân nào dám ăn cây táo rào cây sung? Nhan thị cúi đầu nhiu mày.

Kiều lão phu nhân lại lau nước mắt cho Kiều Nguyệt, nói: "Hài tử đáng thương của ta."

"Mẫu thân, nếu người không muốn, vậy thì đừng để muội muội hi vọng, nếu đã cho muội ấy hi vọng, người lại không làm, trong lòng muội ấy sẽ càng khó chịu." Kiều Vũ Đình quay đầu nhìn Nhan thị, "Người không đồng ý, ta đây sẽ nghĩ cách cho muội muội."

Nhan thị tức giận tới nói không ra lời.

"Hỗn lão, sau đám nói chuyện với mẫu thân người như vậy?" Tây Ninh Hầu tối mặt đi vào, thịnh nộ nhìn Kiều Vũ Đình, "Đồ bất hiếu!"

Kiều Nhân sốt ruột đi sau Tây Ninh Hầu, vội vàng hành lễ: "Tổ mẫu, mẫu thân, Đại ca ca, Nhị tỷ tỷ."

"Phụ thân." Kiều Vũ Đình vội đứng lên, khom người.

"Hầu gia." Nhan thị ủy khuất gọi.

"Mẫu thân." Tây Ninh Hầu hành lễ với Kiều lão phu nhân.

"Nhị tỷ tỷ, tỷ sao rồi?" Kiều Nhân nhanh chóng tới trước mặt Kiều lão phu nhân và Kiều Nguyệt, nhẹ giọng quan tâm.

Kiều Nguyệt nhìn nàng ta một cái, khẽ lắc đầu.

Thấy vậy, Kiều Nhân liền an tĩnh đứng một bên.

"Con mắng nó làm gì? Đình Nhi nói gì sai? Nếu không phải nàng ta bằng mặt không bằng lòng dùng tâm kế, Nguyệt Nhi sao tới nỗi đòi sống đòi chết như vậy?" Kiều lão phu nhân nói với Tây Ninh Hầu, sau đó lạnh lùng nhìn Nhan thị, "Nếu người thật tâm đối đãi với Nguyệt Nhi thì đừng nói cho qua chuyện!"

"Mẫu thân, mấy năm nay con dâu đối xử với Nguyệt Nhi và Đình Nhi thế nào, người rõ ràng nhất. Mười mấy năm, con dâu thật lòng coi Nguyệt Nhi là nữ nhi thân sinh, con dâu sao có thể hại nữ nhi của mình chứ?" Nhan thị vừa nói vừa quay đầu nhìn Tây Ninh Hầu, hốc mắt hồng hồng, "Hầu gia, thiếp thật sự bị oan."

Kiều Nguyệt có lão phu nhân là bùa hộ mệnh, mà bà đã có hầu gia che chở.

"Ta biết." Tây Ninh Hầu gật đầu, cau mày nhìn Kiều Nguyệt, mắng, "Chỉ vì chút chuyện lại đòi sống đòi chết, thật hoang đường! Mẫu thân người mấy năm nay tốn bao nhiêu tâm tư chăm lo cho người, chẳng lẽ người không biết sao?"

Kiều Nguyệt cúi đầu khóc lóc.

Kiều lão phu nhân nhìn bộ dáng này của Nhan thị liền giận sôi máu, hơn nữa, chuyện khiến bà tức giận hơn là nhitử của mình lại đứng một phe với nàng ta!

"Con bớt tranh cãi đi, con không thấy Nguyệt Nhi thương tâm lắm sao? Chuyện này chỉ cần nói với Ngũ cô nương Diệp gia hai câu là xong, có gì mà khó?"

"Chuyện của Nhị tỷ tỷ sao lại đi tìm tỷ tỷ?" Kiều Vũ Thần đứng ngay cửa, trợn mắt nhìn đám người Kiều lão phu nhân, sau đó lại hỏi Nhan thị, "Mẫu thân, người đi gặp tỷ tỷ sao? Vì sao không mang Thần Ninh cùng đi? Thần Nhi lâu rồi không gặp tỷ tỷ ấy."

"Thần Nhi." Nhan thị cả kinh, cũng không biết đứa nhỏ đã nghe được bao nhiêu.

"Nhị tỷ tỷ, tỷ có phải lại bị bệnh rồi không?" Kiều Vũ Thần đi vào, cười hỏi Kiều Nguyệt, "Nhị tỷ tỷ muốn tỷ tỷ làm gì?"

Nhan thị dịu dàng ôm lấy nó, nói: "Thần Nhi tới thăm Nhị tỷ tỷ sao? Nhị tỷ tỷ đang nghỉ ngơi, không sao cả, Thần Nhi về phòng trước đi." Nói xong bà ta liền phân phó Vân Nhi, "Đưa Tứ thiếu gia về phòng."

Kiều Vũ Thần nhìn Kiều lão phu nhân và Kiều Nguyệt.

Dù sao cũng là tôn tử ruột thịt của mình, cho dù chán ghét thế nào, Kiều lão phu nhân vẫn yêu thương Kiều Vũ Thần, vì thế liền từ ái gật đầu: "Nhị tỷ tỷ cháu muốn nghỉ ngơi, không thể làm ồn. Thần Nhi về phòng đi, sau này lại tới thăm tỷ tỷ."

Kiều Vũ Thần duỗi tay ôm lấy cổ Vân Nhi, nhắm cái mặt nhỏ.

Gạt người.

Người xấu, đều là người xấu.

Chờ Kiều Vũ Thần đã được ô đi, Kiều lão phu nhân mới nói với Kiều Nguyệt: "Được rồi, Nguyệt Nhi, cháu nghỉ ngơi đi, việc này tổ mẫu sẽ xử lý, không được nói mê nói sáng, làm việc ngốc nghếch nữa, có biết không?" Sau đó bà ta lại nhìn Kiều Nhân, "Cháu ở lại nói chuyện với tỷ tỷ một lát đi."

"Vâng." Kiều Nhân gật đầu.

"Cháu cũng ở đây ngồi với muội muội." Kiều Vũ Đình nói.

"Được, hai đứa đừng ở lại lâu quá." Kiều lão phu nhân dặn dò một câu, sau đó đứng dậy, nhìn Tây Ninh Hầu và Nhan thị, "Hai người theo ta."

Hai người gật đầu theo bà ta ra ngoài.

Về phòng, cho hạ nhân lui xuống. Kiều lão phu nhân mới dùng cây trượng gỗ nạm vàng đánh Nhan thị một cái.

"Mẫu thân!" Tây Ninh Hầu nhanh chóng duỗi tay ôm Nhan thị vào lòng, dùng thân thể chặn lại.

Kiều lão phu nhân thu tay không kịp, đánh thẳng vào lưng của Tây Ninh Hầu.

"Con che chở nó làm gì?"

"Hầu gia." Nước mắt của Nhan thị trào ra.

Tây Ninh Hầu lắc đầu với Nhan thị, ý nói bản thân không sao, lại nhìn Kiều lão phu nhân, nói: "Mẫu thân, có gì cứ nói là được, không nên động thủ. Thân thể nàng ấy mỏng manh, một gậy của người còn không phải đoạt nửa cái mạng của nàng ấy sao?"

Kiều lão phu nhân chán nản vút cây trượng xuống đất, nói: "Từ từ nói? Con không nhìn chuyện nàng ta làm đi, ở trước mặt ta thì đồng ý, xoay người liền không đề trong lòng, kêu ta từ từ nói chuyện với nàng ta? Nàng ta tiểu nhân bằng mặt không bằng lòng, có gì để nói?" Kiều lão phu nhân mắng Tây Ninh Hầu, "Lúc trước ta đã không đồng ý cưới nàng ta vào cửa, là con quỳ dưới đất cầu xin, nói nếu ta không đồng ý, con sẽ không sống nữa, còn luôn miệng nói nàng ta sẽ coi Nguyệt Nhi và Đình Nhi như nữ thân sinh, hiện giờ thì sao? Hôn sự của Nguyệt Nhi nàng ta chỉ làm cho có lệ, một chút cũng không để bụng! Sao hà, lời ngày đó các người không nhớ nữa sao? Các người không nhớ, nhưng bà già đây nhớ vô cùng rõ ràng."

"Mẫu thân bớt giận." Thấy Kiều lão phu nhân tức giận tới gương mặt đỏ bừng, Tây Ninh hầu sợ bà ta xảy ra chuyện, liền vội nhận sai.

"Nguyệt Nhi và Đình Nhi là thân sinh cốt nhục của con, con lại chỉ một lòng sùng ái Nhan thị. Hôm nay Nguyệt Nhi như thế đều không phải do con không quan tâm nó sao?"

"Mẫu thân, mấy năm nay con dâu tận tâm tận lực chăm sóc Đình Nhi và Nguyệt Nhi, đặc biệt là những lúc Nguyệt Nhi phát bệnh, con đều thức suốt đêm trông chừng, cho dù là Thần Nhi con cũng đặt phía sau. Mẫu thân, người nói con dâu như vậy, con dâu thật sự oan uổng." Nhan thị quỳ xuống, nghẹn ngào.

Kiều lão phu nhân chỉ vào Nhan thị, nhìn Tây Ninh Hầu nói: "Con xem nàng ta, xem nàng ta đi."

"Mẫu thân, những chuyện nàng ấy làm người cũng thấy mà." Tây Ninh Hầu lên tiếng giúp Nhan thị nói chuyện.

Kiều lão phu nhân tức giận tới đầu ngón tay run lên: "Hay lắm, con che chở nàng ta như vậy, ta mới nói hai câu cũng không được! Mấy năm nay đối xử với Nguyệt Nhi và Đình Nhi rất tốt, nhưng ai biết trong lòng nàng ta nghĩ gì? Cũng may bà già này còn sống, nếu không Nguyệt Nhi và Đình Nhi không phải sẽ bị hai người không có lương tâm như các người tra tấn tới chết hay sao?"

Tây Ninh Hầu vội quỳ xuống: "Mẫu thân, là nhi tử có lỗi với huyinh muội chúng."

"Sơ sẩy? Nhiều năm như vậy, người đâu chỉ sơ sẩy? Trong mắt người ngoại trừ Nhan thị và Thần Nhi, trong mắt người còn có ai?"

Năm đó đáng ra không nên gặt đầu cưới Nhan thị này vào phủ!

Đường đường là Tây Ninh Hầu lại đi cưới một quả phụ, đúng là mất mặt, mấy năm nay bà không ra ngoài xã giao cũng là vì sợ người đời chỉ trích.

Nhan thị quỳ dưới đất, sắc mặt tái nhợt.

Nhiều năm như vậy, bà ta vẫn chán ghét mình!

Tây Ninh Hầu cúi đầu: "Nhi tử bất hiếu."

"Nguyệt Nhi bệnh tật từ nhỏ, tính cách đặc biệt miễn cưỡng, nếu người không muốn, ngày đó cứ trực tiếp cự tuyệt thì nó cũng không kích động đòi sống đòi chết như hôm nay!" Kiều lão phu nhân nhìn Nhan thị.

Còn dám làm cho có lệ như vậy!

Nhiều năm hiền lương thực đức, cuối cùng cũng lộ bộ mặt thật!

Kiều lão phu nhân cảm thấy thật may mắn, mấy năm nay bản thân không bị Nhan thị lừa gạt, bằng không, không biết tôn tử và chất nữ sẽ như thế nào.

Nhan thị cắn môi, thân thể lung lay như sắp đổ.

"Mẫu thân, mấy năm nay phu nhân thật sự rất dụng tâm." Tây Ninh Hầu vội duỗi tay đỡ lấy bà, ngẩng đầu nhìn Kiều lão phu nhân, nói, "Nàng ấy mấy năm nay không quan tâm Ngũ cô nương, hiện tại đột nhiên tới tìm, nàng ấy không tiện lên tiếng, xét về tình cảm có thể tha thứ."

Kiều lão phu nhân đập bàn: "Ngần ấy năm là tự nàng ta không quan tâm nữ nhi của mình, Kiều gia chúng ta đâu có ngăn cản, giữ chặt nàng ta chứ!" Bà ta lạnh lùng nhìn Nhan thị, "Với nữ nhi của mình còn có thể nhẫn tâm như vậy, khó trách không dụng tâm với Nguyệt Nhi."

Nhan thị nức nở: "Mẫu thân, con dâu sai rồi."

Kiều lão phu nhân càng nhìn càng tức giận, cười lạnh một tiếng: "Nguyệt Nhi thiếu chút đã chết trong tay ngươi."

Cứ vậy mà định tội sao?

Nhan thị vội dập đầu: "Là lỗi của con dâu, con dâu sai rồi." Tội danh mưu hại đích nữ của nguyên phối quá nặng, nỗ lực mấy năm nay như nước sông đổ biển thì không nói, Thần Nhi chắc chắn sẽ bị liên lụy.

Tây Ninh Hầu nhìn bà ta dập đầu tới bầm tím, vội cầu tình với Kiều lão phu nhân: "Mẫu thân, Nguyệt Nhi cũng không có chuyện gì, người đừng trách nàng nữa." Tây Ninh Hầu dừng một lát, lại nói, "Mẫu thân, kỳ thật chuyện đi tìm Ngũ cô nương nhi tử không đồng ý, một khi truyền ra ngoài, thanh danh của Kiều gia ta không phải bị hủy hoại sao? Chúng ta không thể không quản Nguyệt Nhi được, nó đường đường là tiểu thư khuê các, sao có thể hồ nháo như vậy?"

"Chẳng lẽ để nó đi tìm cái chết?" Kiều lão phu nhân hỏi ngược lại, "Nó là nữ nhi thân sinh của ngươi, chẳng lẽ ngươi trơ mắt nhìn nó chết hay sao?"

"Nhưng..." Cũng không thể không biết xấu hổ như vậy! Nhìn sắc mặt âm u của Kiều lão phu nhân, Tây Ninh Hầu nuốt lời muốn nói xuống.

"Hơn nữa đều là người nhà, sao có thể truyền ra ngoài được?" Bên này toàn là người nhà, đáng lo chỉ có một mình Ngũ cô nương kia! Kiều lão phu nhân liếc nhìn Nhan thị, "Chẳng lẽ ngươi là mẫu thân cũng không biết kêu Ngũ cô nương giữ miệng sao?"

Thấy Nhan thị không ngừng dập đầu, cộng thêm vẻ mặt đau lòng của nhi tử, Kiều lão phu nhân càng tức giận: "Được rồi, các ngươi đứng lên đi."

"Tạ mẫu thân." Nhan thị dập đầu thêm một cái mới cùng Tây Ninh Hầu đứng lên.

"Ngươi đi tìm Ngũ cô nương nói chuyện đi." Kiều lão phu nhân xua tay, "Ngày mai để Vu ma ma đưa ngươi đi."

Đây rõ ràng là muốn giám thị!

Nhan thị tuy không nguyện ý nhưng vẫn ngoan hiền đáp: "Vâng, mẫu thân, ngày mai con dâu sẽ đi gặp nó."

"Lại đồng ý rồi làm việc qua loa, tới lúc đó nếu Nguyệt Nhi lại chịu kích thích mà xảy ra chuyện gì, ta đây sẽ ôm nó cùng đi!" Ánh mắt Kiều lão phu nhân sắc như đao.

"Con dâu không dám." Nhan thị vội quỳ xuống.

"Mẫu thân." Tây Ninh Hầu cũng quỳ theo, "Mẫu thân, người đừng nói như vậy."

"Ta mệt rồi, các ngươi về đi." Kiều lão phu nhân mệt mỏi phát tay.

Tây Ninh Hầu và Nhan thị hành lễ cáo từ.

"Để nàng chịu khổ rồi." Về chính viện, Tây Ninh Hầu tự mình bôi thuốc lên trán Nhan thị.

"Thiếp không sao." Nhan thị lắc đầu, lại nói, "Để thiếp xem vết thương của ngài."

Một gậy kia đánh xuống không nhẹ, trên người hầu gia chắc chắn cũng có vết thương.

"Da thịt ta thô dày, không sao." Tây Ninh Hầu lắc đầu, sau đó liền kêu nha đầu dọn com.

Nhan thị không khỏi cảm động.

.....

Sáng sớm hôm sau, Nhan thị dẫn nha đầu bà tử cùng Vu ma ma tới ngõ nhỏ chùa Bảo Thiện.

Dung Hoa đứng lúc đang nói chuyện với Đồng Ngọc Lan vừa trèo tường, nghe nha đầu bẩm báo, Đồng Ngọc Lan kinh ngạc hỏi: "Sao Kiều phu nhân lại đột nhiên tới đây?"

Lời đồn không phải nói Kiều phu nhân không quan tâm Diệp muội muội sao? Sao bà ta lại đột nhiên tới gặp?

"Mời bà ấy tới đại sảnh đi, ta lập tức qua đó." Dung Hoa đương nhiên đoán được lý do Nhan thị tới đây, phân phó một tiếng rồi tươi cười nói với Đồng Ngọc Lan, "Có thể là tới thăm ta."

Đồng Ngọc Lan bĩu môi, không tin, đứng dậy: "Nếu muội muội đã có khách, vậy ta về trước đây, lát nữa tới com trưa lại qua tìm muội nói chuyện."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, lại phân phó Lê Hoa gói chút điểm tâm để Đồng Ngọc Lan mang về, "Đưa cho phu nhân nếm thử."

"Đa tạ." Đồng Ngọc Lan cũng không khách khí, nhận điểm tâm xong liền trở về.

Thay y phục xong, Dung Hoa mới mang theo Thạch ma ma và Túy Đồng, Lưu Tô tới đại sảnh.

"Mẫu thân." Vừa vào cửa, Dung Hoa liền uốn gối hành lễ.

"Mau đứng lên đi." Nhan thị duỗi tay.

"Gặp qua Ngũ cô nương." Vu ma ma, Tần ma ma cùng đám nha đầu hành lễ.

Ánh mắt Dung Hoa dừng trên mặt Vu ma ma xa lạ, nói: "Đứng lên đi." Sau đó liền qua ngồi đối diện Nhan thị.

Đám người Thạch ma ma hành lễ với Nhan thị, sau đó liền dâng trà và điểm tâm.

Nhan thị uống một ngụm trà rồi nhìn xung quanh, cười nói: "Nhà cửa thật không tệ, hạ nhân cũng hiểu quy củ, ta đây yên tâm rồi."

"Đa tạ mẫu thân quan tâm."

Nhan thị liền nhìn ba người Thạch ma ma, Túy Đồng và Lưu Tô phía sau Dung Hoa.

"Bọn họ không phải người khuê môi múa mép." Dung Hoa cười nói một câu.

Ý tứ là không cho bọn họ lui xuống?

Nhan thị cũng không giận, chỉ gật đầu nói với Tần ma ma: "Các người ra ngoài chờ đi."

"Vâng, phu nhân." Tần ma ma liền dẫn đám nha đầu Vân Nhi ra ngoài, Vu ma ma lại không dời bước.

Dung Hoa không để ý, vết thương trên trán Nhan thị cũng không để trong lòng, chỉ hỏi: "Mẫu thân, hôm nay người có việc gì mà tới đây vậy?" Sáng sớm liền chạy tới đây, tuy bản thân là nữ nhi của bà ta, nhưng hiện tại không sống chung nhà, lỡ mắng tới cửa như vậy thật sự là thất lễ!

Nhan thị im lặng, sau một lúc lâu vẫn không lên tiếng.

Dung Hoa cũng không nói chuyện, chỉ lặng lẽ bưng ly trà uống.

Ánh mặt trời chiếu vào, Vu ma ma thăm quan sát Dung Hoa, thiếu nữ tỏa sáng như ánh trăng, khóe môi mang ý cười, khuôn mặt như tranh vẽ.

Thấy Nhan thị không nói gì, Vu ma ma tiến lên một bước, hỏi: "Nghe nói Ngũ cô nương quen biết Chiêu Vương điện hạ?"

Dung Hoa gật đầu: "Ta nghĩ trong kinh thành có rất nhiều người quen biết điện hạ."

Sắc mặt Vu ma ma cứng đờ, lại nói: "Nô tỳ không phải có ý đó, nô tỳ chỉ là nghe nói quan hệ giữa Ngũ cô nương và Vương gia thật không tồi."

"Ma ma nói chuyện cẩn thận, tiểu thư nhà ta là một cô nương, lời này của bà là có ý gì? Tiểu thư nhà ta tuân theo phép cũ, thập phần thủ lễ!" Thạch ma ma đáp trả.

Vu ma ma vội uốn gối nhận lỗi: "Lão nô nói chuyện không khéo mạo phạm Ngũ cô nương, mong Ngũ cô nương thứ lỗi."

Dung Hoa nhìn bà ta, nhận nhạ một câu: "Đứng lên đi, bên ngoài đồn đại nhiều thứ như vậy, khó trách ma ma hiểu lầm."

Sắc mặt Vu ma ma tái nhợt, đứng dậy nhìn Nhan thị, lại cười nói với Dung Hoa: "Kỳ thật hôm nay lão nô theo phu nhân tới đây là có việc muốn nhờ Ngũ cô nương hỗ trợ."

"Đúng vậy, hôm nay ta tới tìm con thật sự là có chuyện muốn nhờ." Nhan thị gật đầu, lên tiếng.

"Mẫu thân cứ nói." Dung Hoa gật đầu, khóe miệng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

"Là thế này, Nhị tiểu thư nhà ta vừa gặp đã thương điện hạ, nhưng ngài ấy... Người ngoài đều nói lời nói của Ngũ cô nương rất có trọng lượng trước mặt công chúa và Vương gia... Nhị tiểu thư từ nhỏ thân thể đã mảnh mai, chịu không nổi kích động, nàng ấy một lòng mê say, từ từ tiêu tụy... Phu nhân cũng không còn cách nào khác nên mới tới tìm cô nương, mong cô nương nói vài lời hay giúp Nhị tiểu thư nhà ta trước mặt Vương gia." Vu ma ma cười nói.

Dung Hoa nhìn Nhan thị: "Lần trước người tìm con cũng vì chuyện này đúng không? Vì không biết mở lời thế nào, cho nên mới không lên tiếng?"

Lời cũng đã nói, Nhan thị gật đầu: "Đúng vậy, lần trước ta tới tìm con quả thật vì chuyện này."

"Phu nhân, lão nô có câu không nên nói." Thạch ma ma tức giận tiến lên phía trước nhìn Nhan thị, "Người đang đặt tiểu thư ở chỗ nào? Tiểu thư là cô nương chưa xuất giá, người kêu tiểu thư đi tìm Vương gia, khuyên Vương gia cưới Nhị cô nương Kiều gia sao?"

Thật không biết xấu hổ!

Bản thân không biết xấu hổ, còn kéo tiểu thư theo!

"Vị ma ma này đừng kích động, chúng ta cũng không còn cách nào khác nên mới tới tìm Ngũ cô nương." Vu ma ma vội tiến lên kéo Thạch ma ma lại, giải thích.

"Không có cách nên muốn hại tiểu thư nhà ta? Tiểu thư từ nhỏ bị mẫu thân ruồng bỏ đã đủ đáng thương, hiện tại còn vì Kiều Nhi cô nương mà đi làm chuyện xấu hổ này sao?" Thạch ma ma hất tay Vu ma ma ra, cá giận nói, "Muốn kết thân sao? Các người tìm nhảm chỗ rồi!"

"Đường đường là hầu phu lại hành sự như vậy, thật không biết xấu hổ!" Túy Đồng cũng cười lạnh trào phúng một câu.

Gương mặt Vu ma ma đỏ bừng, khóe môi giật giật không biết phản bác thế nào, chỉ đành nhìn Nhan thị: "Phu nhân, người xem..." Lão phu nhân còn đang ở nhà chờ tin tức.

"Hai người không được vô lễ với khách, đừng để người ta nói trong nhà không có trưởng bối thì không biết quy củ." Dung Hoa lên tiếng.

Túy Đồng liền kéo Thạch ma ma đang tức giận lui ra sau Dung Hoa.

Có Vu ma ma bên cạnh, Nhan thị không dám qua loa cho xong chuyện: "Ta biết chuyện này khiến con khó xử, nhưng Nguyệt Nhi... Thân thể nó mảnh mai, tính ra con cũng gọi nó một tiếng tỷ tỷ, con giúp nó đi."

Dung Hoa nhìn không được cong môi, châm chọc: "Thạch ma ma nói đúng, các người tìm lầm cửa rồi."

Nếu có thể, Nhan thị cũng không muốn tìm nàng, một chút cũng không muốn nhìn thấy nàng! Bà ta nhìn Dung Hoa, nói: "Lâu nay là ta có lỗi với con, nhưng dù sao ta cũng nuôi con mấy năm, nể tình chúng ta là mẫu tử, con giúp đỡ chút đi, coi như là báo đáp ân dưỡng dục của ta mấy năm đó."

Dung Hoa cười khê: "Ta là nữ nhi thân sinh của người sao?" Thanh âm tuy nhu hòa nhưng mang vài phần lạnh lẽo.

Có mẫu thân tàn nhẫn với nữ nhi thân sinh của mình sao?

Sắc mặt Nhan thị lập tức thay đổi: "Con đương nhiên là nữ nhi của ta, sao con lại đột nhiên hỏi như vậy?"

"Năm đó người nói tái giá liền tái giá, vứt bỏ ta từ nhỏ, những năm nay cũng chẳng quan tâm, tựa như chưa từng có nữ nhi như ta. Mà mọi người đều biết người thập phần sùng ái Nhi cô nương, hiện tại còn vì hôn sự của nàng ấy mà tới tìm ta, cho nên ta đang nghĩ, ta rốt cuộc có phải nữ nhi thân sinh của người hay không? Nào có mẫu thân tàn nhẫn như thế? Đối với kẻ nữ không chút huyết mạch người lại yêu thương như thế, nhưng những năm qua chưa từng ngó ngang tới ta! Vì sao người lại nhẫn tâm với ta như vậy?" Dung Hoa bình tĩnh nói, ánh mắt khốc liệt nhìn bà ta, "Ta nghĩ chỉ có một khả năng duy nhất, ta không phải nữ nhi thân sinh của người!"

Cho nên, mấy năm nay mới có thể vứt bỏ nàng!

Dung Hoa tiếp tục: "Có lẽ ta là nữ nhi của phụ thân là nữ tử ông ấy yêu, sau đó người lấy danh nghĩa nhận nuôi ta. Những năm đó mọi người đều ở Cẩm Châu, người trong kinh thành ai biết được?"

Vu ma ma kinh ngạc nhìn Dung Hoa.

Thạch ma ma cũng không khỏi cả kinh.

Sắc mặt Túy Đồng và Lưu Tô có chút gọn sáng.

Nhan thị siết chặt khăn lụa trong tay, nói: "Nha đầu này sao lại suy nghĩ miên man như thế, mấy năm nay ta không gặp con là vì sợ mang tới cho con phiền phức, tổ mẫu con... Bà ấy không thích ta, nếu ta đi tìm con, bà ấy không phải sẽ trút giận lên đầu con sao?"

Dung Hoa lại nhẹ giọng: "Nếu là nữ nhi thân sinh, sao có thể nhắc tới báo đáp ân dưỡng dục?"

Lòng bàn tay Nhan thị bị một tầng mồ hôi lạnh bao phủ, cười nói: "Ta chỉ thuận miệng thôi, nhiều năm mới gặp lại, ta sợ con không đồng ý."

"Cho nên người tới đây là muốn ta báo ơn?" Dung Hoa lạnh lùng, nghiêm nghị nói, "Kiều gia các người không biết xấu hổ, nhưng Diệp Dung Hoa ta vẫn còn cần mặt mũi."

Nhan thị cứng họng.

"Ngũ cô nương, người giúp Nhi tiểu thư của chúng ta đi, cứu một mạng người hơn xây bảy tháp chùa, người tâm địa Bồ Tát thương xót nàng ấy đi." Vu ma ma quỳ xuống, cầu xin, "Thân thể tiểu thư nhà ta vô cùng yếu đuối, lão phu nhân tuổi cũng đã lớn, bọn họ thật sự không chịu nổi kích động."

Lời này rõ ràng là nói cho Nhan thị nghe!

Dung Hoa nhìn Nhan thị, khê cười: "Nhi tiểu thư Kiều gia, lão phu nhân có liên quan gì tới ta." Nàng bưng ly trà, nói, "Thạch ma ma, tiễn khách."

Vu ma ma ngẩng đầu nhìn Nhan thị: "Phu nhân, người đã hứa với lão phu nhân." Giọng nói mang vài phần cường bức.

Sắc mặt Nhan thị trầm xuống, hỏi: "Dung Hoa, con thật sự không giúp ta sao?"

"Thạch ma ma, tiền khách." Dung Hoa lạnh giọng.

Thấy nàng như thế, ánh mắt Nhan thị hiện lên tia ngoan độc, "Nuôi dưỡng nhiều năm như vậy, người có thể trơ mắt nhìn ta khó xử hay sao?"

"Cho nên người vẫn muốn ta báo đáp ơn dưỡng dục kia sao?" Dung Hoa đón nhận ánh mắt của bà ta, "Cho nên, ta không phải nữ nhi của bà!"

Nhan thị nhìn nàng một lát, sau đó mới quay đầu nhìn Vu ma ma: "Ma ma ra ngoài trước đi, ta có lời muốn nói với Dung Hoa."

Sự tình đã tới nước này, Vu ma ma lập tức lui ra ngoài.

Nhan thị nhìn Thạch ma ma, Túy Đồng và Lưu Tô đứng sau, sau đó mới nhìn Dung Hoa, nói: "Người đoán không sai."

Nàng không phải nữ nhi của bà ta, cho nên ơn dưỡng dục chắc chắn phải báo.

Thạch ma ma cả kinh, hốc mắt nhanh chóng đỏ lên, lắp bắp: "Thì ra... Thì ra... Đây là lý do vì sao trước kia phu nhân không muốn nhìn tiểu thư, càng không muốn ôm tiểu thư."

Trong lòng sớm đã có chuẩn bị, Dung Hoa bình tĩnh hỏi: "Ta là nữ nhi của ai? Là nữ nhi của phụ thân và ai?"

"Hỏi phụ thân người đi!" Nhan thị lạnh lùng trả lời, ngày đó Diệp Thế Hiên ôm nữ nhi đã chết ra ngoài tìm đại phu, sau đó lại ôm nha đầu này trở về, bà nào biết nha đầu này tới từ đâu?

"Không đúng, tuy sau khi tiểu thư được sinh ra nô tỳ mới vào phủ, nhưng người trong phủ đều nói phu nhân mang thai, sinh rồi." Thạch ma ma hoàn hồn, lắc đầu nghi hoặc hỏi Nhan thị, "Nếu tiểu thư không phải nữ nhi người sinh, vậy hài tử của phu nhân đâu?"

Dung Hoa cau mày nhìn Nhan thị.

"Chết rồi!" Nhan thị lạnh lùng phun ra hai chữ.

Tận tay bà ta bóp chết nó!

Bà rõ ràng là một cặp với Kiều Uyên nhưng phải gả cho Diệp Thế Lâm, bà không thích Diệp Thế Hiên, cho nên càng chán ghét nữ nhi của mình với ông ấy!

Dung Hoa rơi vào trầm tư.

Diệp Thế Hiên giữ mình trong sạch không có hồng nhan bên cạnh, chẳng lẽ bản thân do ông ấy nhận nuôi sao?

Trong trí nhớ, Diệp Thế Lâm đặc biệt sùng ái nàng, ông ấy rốt cuộc có bao nhiêu yêu thích nữ nhi này chứ?

Liệu có phải bản thân là nữ nhi của Diệp Thế Hiên và nữ tử ông ấy yêu hay không?

Dung Hoa im lặng không nói chuyện.

Nhan thị nhìn nàng.

Gương mặt tuyệt mỹ, màu da trắng như ngọc, cặp mắt sâu thẳm... Nhan thị đột nhiên bùng tỉnh.

Có lẽ vì sợ bản thân lại bóp chết nàng, cho nên Diệp Thế Hiên mới chọn bà vú mới, tự mình chiếu cố nha đầu này. Buổi tối chỉ cần trong sương phòng nàng có tiếng động, ông ấy nhất định sẽ rời giường tới xem, sau đó tự mình dỗ tã cho nàng. Lúc bị bệnh, ông ấy cả đêm ôm nàng không buông, tự tay đút nàng ăn cơm, dạy nàng tập đi, lớn hơn một chút thì tự mình cầm tay dạy nàng viết chữ, vẽ tranh...

Yêu thương như nữ nhi thân sinh của mình vậy!

Nhan thị thu hồi suy nghĩ, lại nói: "Được rồi, hiện tại người cũng biết rồi, chuyện của Kiều Nguyệt còn phiền người hỗ trợ."

Dung Hoa hoàn hồn, nghiêm túc nhìn Nhan thị: "Kiều Nguyệt muốn gả, các người muốn theo ý nàng ta là chuyện của các người, ta sẽ không nói với Vương gia gì cả, cho nên người chết tâm đi. Còn về ơn dưỡng dục, một ngày nào đó ta chắc chắn sẽ báo đáp phu nhân."

"Ta không muốn chờ tới ngày đó, tương lai ta cũng không cần người hỗ trợ."

"Thạch ma ma, bà tiễn phu nhân đi."

"Đúng là phí công nuôi dưỡng người mấy năm!" Nhan thị nổi giận đùng đùng phất tay áo ra ngoài.

Thạch ma ma vội đuổi theo, tự mình tiễn Nhan thị ra khỏi cổng lớn. Lúc trở về, thấy Dung Hoa đang xem sổ sách, bà cẩn thận lại hỏi: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

"Ma ma yên tâm, ta không sao." Dung Hoa ngẩng đầu, khẽ cười.

Chuyện này nàng sớm đã có chuẩn bị trong lòng, cho nên một chút thương tâm và kinh ngạc cũng không có, hơn nữa, nàng cũng không phải là Diệp Dung Hoa thật sự, nàng là một u hồn đến từ thế giới khác.

.....

Trở về Tây Ninh Hầu phủ, Vu ma ma cẩn thận kể lại tình hình cho Kiều lão phu nhân nghe, lại nói: "Một chút mặt mũi Ngũ cô nương cũng không cho phu nhân, trong lòng nàng ấy chắc chắn hận phu nhân. Sau đó phu nhân có một đoạn thời gian nói chuyện riêng với nàng, khi đó bọn họ nói gì lão nô không rõ."

Kiều lão phu nhân trầm mặc, mới nói: "Nhan thị là người nhẫn tâm, trong lòng Ngũ cô nương có oán có hận là chuyện bình thường, có điều... Chờ thêm mấy ngày nữa bà lại cùng Nhan thị đi thêm một chuyến nữa, mẫu tử bọn họ nhiều năm không thân thiết, khó tránh khỏi sẽ có khoảng cách, gặp nhau vài lần quan hệ sẽ tốt lại thôi."

Vu ma ma gật đầu nhận lệnh.

Nhưng, Kiều lão phu nhân còn chưa kịp phân phó Nhan thị đi tìm Dung Hoa lần nữa thì trong cung đã hạ thánh chỉ xuống.

Kiều lão phu nhân dẫn đoàn người ra ngoài nghênh đón, cũng phân phó hạ nhân bày hương án giữa sảnh.

"Chúc mừng lão phu nhân, chúc mừng hầu gia, chúc mừng phu nhân, chúc mừng Nhị tiểu thư." Án hương còn chưa bày ra, nội thị truyền tin đã vui vẻ chúc mừng "Nhị tiểu thư, đại hi."

Chẳng lẽ Hoàng Thượng tứ hôn cho Kiều Nguyệt và Chiêu vương gia?

Mọi người không khỏi nghi ngờ.

Kiều lão phu nhân nhìn Nhan thị.

Nhan thị cũng nhũn mày, chẳng lẽ nha đầu kia ngoài mặt không đồng ý, vừa xoay người liền chạy đi nói chuyện với Vương gia sao?

Trái tim Kiều Nguyệt nhảy nhót, gương mặt e lệ đỏ bừng.

Chuẩn bị xong xuôi, Kiều lão phu nhân cùng mọi người quỳ xuống, nội thị lúc này mới mở thánh chỉ đọc lớn.

Nội thị còn chưa đọc xong, Kiều Nguyệt đã phụt một tiếng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch, đôi môi tím tái ngã xuống mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 12: Ngải nhất định phải khỏe lại!

Đối tượng Hoàng Thượng tứ hôn cho Kiều Nguyệt là Tuyên Bình Hầu.

Tuyên Bình Hầu là huynh trưởng của Tề Quý phi, ba thế tử trước đây cưới về đều chết, bên ngoài có lời đồn nói rằng Tuyên Bình Hầu có mạng khắc thế, cho nên Tề lão phu nhân, Tề Quý phi và Tuyên Bình Hầu đều sầu não.

Một tháng nay, Tuyên Bình Hầu đột nhiên mắc bệnh, Thái y trong Thái Y Viện đều đã tận lực nhưng vẫn không có khởi sắc, Tề Quý Phi và Tề lão phu nhân lo lắng tới tóc bạc cả đầu.

Mấy ngày trước, Tề lão phu nhân tới Tướng Quốc Tự nhờ cao tăng chi điểm, nói kiếp nạn lần này của Tây Ninh Hầu, muốn hóa giải phải nhờ tới nữ tử có phúc khí.

Cao tăng vừa dứt lời, Tề lão phu nhân liền nghĩ tới lời đồn gần đây nhắc tới Kiều Nguyệt.

Nhị cô nương Kiều gia này được Hoàng Thượng và Hoàng hậu chọn để tứ hôn cho Chiêu Vương vì muốn xung hỷ, nhưng Chiêu Vương điện hạ lại không đồng ý, nói không muốn trì hoãn cuộc đời của cô nương người ta.

Chiều vương gia không đồng ý, nhưng Tề gia bọn họ chịu nhận!

Tề lão phu nhân lập tức tiến cung cầu xin Tề Quý Phi, cầu nữ nhi cứu nết từ một mạng.

Tề Quý Phi chỉ có một huynh trưởng này, đương nhiên không thể thấy chết không cứu, liền sai người ngầm thăm dò sinh thần bát tự của Kiều Nguyệt, nhờ Khâm Thiên Giám xem cùng bát tự của Tây Ninh Hầu, không ngờ kết quả lại là trời sinh một đôi.

Tề Quý Phi lập tức khóc lóc kể lể với Hoàng Thượng, tuy hiện tại Diệp Di Châu đang được sủng ái, nhưng Tề Quý Phi nhận thánh sủng nhiều năm, lại sinh dưỡng Thất hoàng tử cùng Thanh Hà công chúa, cho nên trong lòng Chính Đức để bà ta vẫn chiếm một vị trí quan trọng.

Nhưng Tuyên Bình Hầu phủ Tề gia là gia đình thế nào?

Sa cơ thất thế có tiếng trong kinh thành, ngoại trừ ăn nhậu chơi bời, Tuyên Bình Hầu chỉ biết tầm hoa vãn liễu, người không có năng lực như vậy, Kiều Nguyệt nào coi trọng?

Nội thị còn chưa đọc xong thánh chỉ, Kiều Nguyệt đã phun ra một ngụm máu tươi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

"Nguyệt Nhi." Kiều lão phu nhân kinh hô một tiếng, hai mắt cũng tối sầm ngã xuống.

Đại sảnh nhất thời hỗn loạn không khống chế được.

Thánh chỉ còn đọc chưa xong đã có hai người hôn mê, nội thị chỉ đành đọc thật nhanh, sau đó khép lại, mỉm cười nhìn Tây Ninh Hầu: "Hầu gia."

"Tạ chủ long ân." Tây Ninh Hầu cảm tạ một tiếng, bộ dáng cảm động tới rơi nước mắt nhận thánh chỉ.

Kiều Nguyệt và Kiều lão phu nhân đã hôn mê, nội thị cũng không tiện nói nhiều, lập tức cáo từ rời đi.

Tây Ninh Hầu vội sai người ban thưởng rồi tiễn hân ta ra ngoài.

"Mẫu thân, Nguyệt Nhi." Nhan thị phân phó nha đầu và bà tử đưa hai người về phòng của lão phu nhân, cũng kêu người mời thái y tới.

Kiều Vũ Thần tuổi còn nhỏ, Nhan thị kêu nha đầu và vú nuôi đưa hân trở về, trong phòng lúc này chỉ còn Tây Ninh Hầu, Nhan thị, Kiều Vũ Đình, Kiều Nhân và đám bà tử nha đầu.

Nhan thị cầm khăn lau trán cho Kiều lão phu nhân, Kiều Nhân và những nha đầu còn lại chăm sóc Kiều Nguyệt trên giường.

Tây Ninh Hầu khoanh tay đứng một bên, sắc mặt mờ mịt không rõ.

Kiều Vũ Đình về mặt tối sầm, thái dương nổi gân xanh, hai tay nắm chặt thành quyền.

Trong phòng yên tĩnh lạ thường.

"Thái y tới." Mãi tới khi nha đầu dẫn thái y vào phòng mới phá vỡ bầu không khí trầm tĩnh.

"Thái y, mau xem cho gia mẫu và tiểu nữ." Tây Ninh Hầu vội nói/

"Hầu gia." Thái y ôm quyền, sau đó nhanh chóng tới mép giường, bắt mạch cho Kiều lão phu nhân trước.

Khám xong, thái y kêu được đồng lấy ngân châm ra, thi châm vài đường, Kiều lão phu nhân rên một tiếng, mê man mở mắt.

"Mẫu thân." Tây Ninh Hầu đi tới, hỏi, "Thái y, gia mẫu sao rồi? Có nghiêm trọng không?"

"Lão phu nhân chỉ là nhất thời chịu kích động dẫn tới chóng mặt, không có gì đáng ngại, hầu gia không cần lo lắng." Thái y chấp tay với Tây Ninh Hầu, sau đó mới đi bắt mạch cho Kiều Nguyệt.

Kiều lão phu nhân chịu kích thích quá độ nên mới té xỉu không quá nghiêm trọng, nhưng bên phía Kiều Nguyệt lại là một vấn đề lớn.

Thái y cẩn thận thi châm cho nàng ta, kê thuốc, sau đó lại dặn dò về sau không được để nàng ta chịu kích động như vậy.

Xong xuôi mọi chuyện, thái y cùng được đồng liền cáo từ, Nhan thị lập tức phân phó nha đầu đưa ông ta ra ngoài.

Kiều lão phu nhân nhìn Tây Ninh Hầu, yếu ớt hỏi: "Sao lại thế này? Hoàng Thượng sao lại đột nhiên tứ hôn cho Nguyệt Nhi và Tuyên Bình Hầu?"

Tuyên Bình Hầu là ai?

Là ca ca của Tề Quý Phi.

Năm đó phụ thân Tề Quý Phi chẳng qua là quan cửu phẩm tể riêu, cũng may nữ nhi kiều mị vô song được Hoàng Thượng sủng ái mới gả cho lên trời, được phong hầu, hiện tại phụ thân của Tề Quý Phi không còn nữa, Tuyên Bình Hầu này chính là ca ca thân sinh của Tề Quý Phi.

Tuyên Bình Hầu phủ này nhờ Tề Quý Phi mới có phong vị như hiện nay, đương nhiên không thể so với những quý tộc khác. Gia đình như vậy, có ai coi trọng?

Mà Tuyên Bình Hầu cũng là nhân vật nổi danh trong kinh thành, bởi vì muội muội là Quý Phi đương triều, ông ta chỉ nhận một chức quan nhàn hạ trong Lễ Bộ, trong nhà mỹ thiếp thành đàn còn ra ngoài tầm hoa vấn liễu, có tiếng vì không có học thức.

Thượng bất chính hạ tất loạn (1), hai nữ tử của hắn cũng vậy, cùng Phương Húc ăn chơi một bọn, trong cung Phương Hoàng Hậu và Tề Quý Phi tranh đấu người sống kẻ chết, nhưng Phương Húc và thế tử của Tuyên Bình Hầu lại là huynh đệ kẻ vai sát cánh.

(1) Thượng bất chính, hạ tất loạn: Bề trên (vua, cha) không chính trực, làm gương thì bề dưới (dân chúng, con cái) nổi loạn là điều đương nhiên.

Ba thế tử Tuyên Bình Hầu trước đây cưới về đều chết, kinh thành có lời đồn nói các nàng bị ông ta khắc chết, nhưng trong giới huân quý, trong lòng mọi người đều vô cùng rõ ràng. Tuyên Bình Hầu ăn chơi đàng điếm, Tề lão phu nhân nhiều năm sống trong phú quý nên đặc biệt chanh chua! Ba vị phu nhân trước của Tuyên Bình Hầu kỳ thật đều bị Tuyên Bình Hầu và Tề lão phu nhân tra tấn tới chết!

Trong một năm không biết có bao mỹ thiếp cũng chung số phận bị nâng ra ngoài.

Lần này Tuyên Bình Hầu là đang chơi đùa với cô nương ở Thiên Hương Lâu mà phát bệnh!

Tuyên Bình Hầu phủ lộn xộn như thế, có nhà nào dám gả nữ nhi qua đó? Cũng chỉ có những kẻ muốn nịnh bợ lấy lòng Tề Quý Phi mới nhẫn tâm đẩy nữ nhi vào hồ lửa mà thôi!

Kiều lão phu nhân vỗ ván giường: "Một chút dấu hiệu cũng không có, hiện tại đột nhiên tứ hôn, rốt cuộc là có chuyện gì?"

Chớ nói tới Tuyên Bình Hầu Tề gia thế nào, chỉ cần nghĩ tới đứa cháu gái đáng thương, thân mình mảnh mai như vậy sao có thể chịu nổi sự tra tấn đó?

Gả tới Tề gia, đây còn không phải là đoạt mạng của nàng sao?

Sự tình sao lại biến thành như vậy?

Cháu gái là đích nữ của Tây Ninh Hầu gia bọn họ, sao có thể gả cho người ta làm vợ kẻ? Hơn nữa là Tuyên Bình Hầu không có tiền đồ này?

Ngoại trừ Tề Quý phi, Tuyên Bình Hầu gia không có gì trong tay cả.

Trước đây, Kiêu lão phu nhân còn nghĩ nếu cháu gái gả cho Chiêu Vương, tương lai có thể giúp đỡ đôi chút cho tôn tử, nhưng Tuyên Bình Hầu này, chỉ cần không kéo hắn xuống đã may mắn rồi!

Hoàng Thượng sao lại đột nhiên ban hôn cho cháu gái và Tuyên Bình Hầu chứ?

Tây Ninh Hầu cũng cảm thấy đau cả đầu: "Mẫu thân, chuyện này nữ tử sẽ đi hỏi thăm xem rốt cuộc là như thế nào?"

Cho dù có Tề Quý Phi, Thất hoàng tử, Tây Ninh Hầu cũng không thấy vừa mắt Tuyên Bình Hầu Tề gia, hiện tại trung cung có đích tử, hơn nữa đích tử là Tử hoàng tử tính tình trầm ổn, lại là người có năng lực, trên triều người người đều coi trọng.

Mà nữ nhi gả tới Tuyên Bình Hầu phủ, Kiêu gia sẽ tự động đứng cùng phía với Tề Quý Phi, tương lai nếu Thất hoàng tử tranh giành đế vị, chỉ sợ một chút phần thắng cũng không có, tới lúc đó cả Kiêu gia cũng phải liên lụy.

So với hôn sự của nữ nhi, Tây Ninh Hầu lo lắng cho tương lai của Kiêu gia hơn.

Nhan thị lẳng lặng đứng một bên, nhưng trong lòng lại như nở hoa, nha đầu kia lộn xộn nháo nhào, cuối cùng phải gả cho kẻ sa cơ thất thế như Tuyên Bình Hầu!

Kiều Nhân đứng bên cạnh cúi đầu khẽ cười, đích tử được ngàn kiêu vạn sủng gả cho Tuyên Bình Hầu, đối với nàng đương nhiên là chuyện đáng để cao hứng.

"Tô mẫu..." Kiêu Nguyệt vừa mở mắt liền xuống giường, đỡ tay Kiêu Nhân đi qua, nhào vào lòng Kiêu lão phu nhân, "Tô mẫu, người cứu cháu, cháu không muốn gả, không muốn gả." Nàng ta vừa nói vừa khóc thê lương.

Nha đầu bà tử trong phòng nơm nớp lo sợ, không ai dám lên tiếng.

"Nguyệt Nhi đáng thương của ta." Kiêu lão phu nhân ôm Kiêu Nguyệt vào lòng, nước mắt cứ thế tuôn rơi.

"Nguyệt Nhi." Sắc mặt Kiêu Vũ Đình tối sầm.

"Ca ca." Kiêu Nguyệt bị ai nhìn Kiêu Vũ Đình.

Kiều Vũ Đình siết chặt hai tay, hốc mắt cũng đỏ ửng.

Kiều lão phu nhân nhìn huynh muội bọn họ, lại ngẩng đầu nhìn Tây Ninh Hầu: "Nhi tử, con nghĩ biện pháp đi!"

Tây Ninh Hầu nhấp môi không đáp.

Có thể có cách gì chứ?

Ông đâu phải Chu Hành! Chu Hành nói không cưới thì không cưới, Hoàng Thượng cũng không nói gì. Nhưng ông có thể không gả nữ nhi sao? Nữ nhi có thể không gả đi sao?

Đây là thánh chỉ Hoàng Thượng hạ xuống!

Kháng chỉ? Tới lúc đó Hoàng Thượng sẽ lấy đầu toàn bộ Kiều gia!

"Tổ mẫu, cháu không gả, không gả!" Kiều Nguyệt nức nở, thanh âm thể lương khiến người ngoài cũng đau lòng.

Tây Ninh Hầu siết chặt hay tai, sắc mặt xanh mét đánh một chuông lên cây cột trên giường: "Câm miệng cho ta!"

"Bang" một tiếng, mọi người trong phòng sợ run lên.

Kiều Nguyệt khịt khịt mấy tiếng rồi dừng khóc, nhất thời, nội thất yên tĩnh không một tiếng động.

Kiều lão phu nhân hoàn hồn, run rẩy chỉ tay vào Tây Ninh Hầu: "Ngươi tức giận cái gì? Kêu ngươi nghĩ cách, sao lại mắng Nguyệt Nhi?"

"Các ngươi lui xuống hết đi." Tây Ninh Hầu nhìn hạ nhân trong phòng.

Mọi người hành lễ rồi lui ra ngoài.

"Tuyên Bình Hầu là người thế nào, ngươi chắc chắn còn rõ cho ta, Nguyệt Nhi gả cho hắn còn có đường sống sao?" Kiều lão phu nhân dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tây Ninh Hầu, hỏi.

"Hu hu..." Kiều Nguyệt lại khóc nức lên.

"Phụ thân, người cứu muội muội đi, nhi tử cầu xin người, muội muội không thể gả cho Tuyên Bình Hầu được!" Kiều Vũ Đình quỳ xuống, đập đầu ba cái, "Chỉ cần người cứu muội muội, về sau cái gì nhi tử cũng nghe lời người."

Cho dù muốn hắn nhường vị trí thế tử này, hắn cũng nguyện ý. Hắn chỉ hận bản thân không có năng lực, ngay cả muội muội cũng không bảo vệ được.

Tây Ninh Hầu trừng mắt nhìn Kiều Vũ Đình: "Cái gì là không gả? Có thể không gả hả? Đây là Hoàng Thượng tự mình hạ thánh chỉ, về sau không được nói vậy nữa!" Nói xong, ông ta lại nhìn Kiều Nguyệt, "Nguyệt Nhi, đừng nào loạn nữa, an tâm chờ gả đi!"

Kiều Nguyệt nước mắt lưng tròng nhìn Tây Ninh Hầu, đôi môi run run lại không dám nói không gả, chỉ ngồi ngay mép giường, cúi đầu nức nở.

Tây Ninh Hầu đã cảnh cáo như vậy, sắc mặt Kiều lão phu nhân trắng bệch.

Đây là thánh chỉ, là Hoàng Thượng tứ hôn.

Cho dù Tuyên Bình Hầu phù là địa ngục, cháu gái cũng phải gả qua đó, hơn nữa phải vui vẻ gả đi! Kiều gia cũng phải vui vẻ gả nữ nhi đi!

Kháng chỉ? Kiều gia nào có lá gan lớn như vậy?

Về mặt Kiều Vũ Đình cũng tái nhợt.

Kiều Nguyệt nức nở một hồi mới chậm rãi nâng gương mặt trong suốt nhìn Nhan thị, ánh mắt lạnh thấu xương, gần từng chữ nói: "Mẫu thân, là người sao? Là người nói với Ngũ cô nương kêu Vương gia làm vậy đúng không?"

Nhất định là bà ta!

Là bà ta nói với Diệp Dung Hoa, kêu Vương gia cầu xin Hoàng Thượng gả mình cho Tuyên Bình Hầu!

Chính là bà ta!

Sắc mặt Nhan thị trắng bệch, tức giận tới muốn dậm chân: "Nguyệt Nhi, con nói lời này là có ý gì?"

"Có ý gì? Trong lòng bà biết rõ! Nhất định là bà, nhất định là bà hại ta!"

Kiều lão phu nhân cũng âm trầm nhìn Nhan thị: "Ngày đó người kêu Vu ma ma ra ngoài để nói chuyện riêng với Ngũ cô nương, hai người rốt cuộc đã nói cái gì?"

Là bản thân và cháu gái buộc bà ta đi tìm Ngũ cô nương Diệp gia, hi vọng Chiêu Vương có thể cưới cháu gái. Lúc này bà sao có thể nói cháu gái không phải?

"Tổ mẫu..." Kiều Nguyệt thê lương, không cam lòng.

Nhan thị duỗi tay che đôi mắt ướt át: "Mẫu thân, trời đất chứng giám, con dâu sao có thể độc ác đẩy Nguyệt Nhi vào hồ lửa như vậy? Tính tình nha đầu Dung hoa quật cường, mấy năm nay con dâu lại không chăm sóc nó, trong lòng nó oán con dâu, con dâu định mấy ngày nay sẽ tiếp tục qua từ từ nói chuyện với nó, kêu nó hỗ trợ nói mấy câu trước mặt Vương gia, không ngờ... Hoàng Thượng đã tứ hôn cho Nguyệt Nhi... Con dâu ngày ấy... Mấy năm nay con dâu không quan tâm Dung Hoa, con dâu chẳng qua là muốn hỏi thăm nó mấy câu, xin mẫu thân mình giám."

"Mẫu thân, đây rốt cuộc là chuyện gì, nhi tử sẽ đi hỏi thăm rõ ràng." Tây Ninh Hầu đỡ Nhan thị đang thương tâm ngồi xuống ghế, nói với Kiều lão phu nhân.

Kiều lão phu nhân hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Nhan thị: "Của hồi môn của Nguyệt Nhi người chuẩn bị đi."

Hỏi thăm rõ ràng thì như thế nào?

Hỏi thăm rõ ràng, cháu gái có thể không gả sao?

Cháu gái đáng thương, sao mệnh lại khổ như vậy?

"Được rồi, Nguyệt Nhi không khóc nữa, trở về nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nữa, cố gắng điều dưỡng thân thể, biết chưa?" Kiều lão phu nhân cầm tay Kiều Nguyệt, nhu hòa nói, "Cháu vừa ngắt xiu, thân thể còn yếu, có chuyện gì, tổ mẫu, phụ thân và ca ca cháu giải quyết."

Kiều Nguyệt khóc lóc không nói lời nào.

Kiều Nguyệt lại ngẩng đầu nhìn Kiều Nhân: "Cháu đưa tỷ về phòng đi."

"Vâng, tổ mẫu." Kiều Nhân ngoan hiền đáp.

"Tổ mẫu, cháu đưa muối muối về phòng." Kiều Vũ Đình tiến lên đỡ Kiều Nguyệt.

"Ừ." Kiều lão phu nhân gật đầu, sau đó xua tay, "Các người đều về hết đi."

Gọi hạ nhân vào hầu hạ, mọi người mới cáo từ.

.....

Kiều Vũ Đình đỡ Kiều Nguyệt về viện, vừa vào phòng, đám người Cam Thảo liền hầu hạ nàng nằm xuống giường.

Kiều Nguyệt không ngủ, chỉ kêu hạ nhân lui xuống.

Kiều Vũ Đình nâng gối phía sau cho nàng dựa: "Nguyệt Nhi, nghỉ ngơi đi, đừng suy nghĩ nữa."

Kiều Nguyệt đau khổ phẫn hận, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Ca ca, nhất định là Nhan thị hại muối!"

"Nguyệt Nhi, muối đừng nghĩ nhiều nữa, có ca ca ở đây, nếu bà ta thật sự hãm hại muối, ca ca chắc chắn sẽ báo thù cho muối."

"Ca ca." Kiều Nguyệt nhẹ giọng gọi một tiếng, nước mắt lại lần nữa rơi xuống, "Nguyệt Nhi phải sống sao đây? Nguyệt Nhi muốn dùng hơi tàn này giúp đỡ ca ca..."

Lòng Kiều Vũ Đình đau như dao cắt: "Muội muội, chúng ta bỏ đi đi, ca ca đưa muội đi, cái gì cũng từ bỏ, ca ca đưa muội rời khỏi kinh thành."

Hai mắt Kiều Nguyệt sáng rực, nhưng sau đó lại trở nên âm trầm: "Không, muội không đi, ca ca cũng không thể đi."

Nàng một thân bệnh tật, có thể trốn đi đâu? Hầu phủ là của ca ca, hiện tại sao có thể chấp tay nhường cho người khác? Hơn nữa kẻ đó lại là nhi tử của độc phụ Nhan thị?

Kiều Nguyệt ngẩng đầu nhìn Kiều Vũ Đình, lắc đầu nói: "Ca ca, muội không sao."

"Nguyệt Nhi..."

"Ca ca, chắc chắn là Nhan thị giở trò, bà ta muốn hại chúng ta." Sắc mặt Kiều Nguyệt âm trầm, trong mắt lộ rõ lệ khí, "Chắc chắn là bà ta nói Diệp Dung Hoa mở lời với Vương gia, sau đó Vương gia động thủ, nếu không Hoàng Thượng sao có thể tứ hôn muội cho tên phế vật kia được?"

Gương mặt Kiều Vũ Đình tối sầm.

"Muội nhất định sẽ không để bà ta sống yên!" Kiều Nguyệt cắn răng.

"Ca ca sẽ đòi công đạo cho muội." Ánh mắt Kiều Vũ Đình lộ ra tia âm ngoan.

Kiều Nguyệt vội lắc đầu: "Không, ca ca không được động thủ, nếu huynh xử lý bà ta, tới lúc đó bị phụ thân tra tót, người bị hại sẽ chính là huynh."

"Nhưng nếu phụ thân tra ra muội, muội không phải cũng bị phụ thân trách phạt sau? Sức khỏe muội không tốt, cứ để ca ca ra tay." Kiều Vũ Đình nhủ thầm.

"Ca ca yên tâm, muội sẽ cẩn thận." Khóe môi Kiều Nguyệt lộ ra nụ cười âm hiểm.

Có tổ mẫu che chở, phụ thân có thể điều tra ra cái gì?

Hơn nữa, nàng sợ sao? Nếu có thể chinh Nhan thị, cho dù có chết nàng cũng cảm thấy đáng!

"Được rồi, ca ca về đi, muội muốn ngủ một lát." Kiều Nguyệt mỉm cười nhìn Kiều Vũ Đình.

"Được, lát nữa ta sẽ tới thăm muội." Kiều Vũ Đình gật đầu, đỡ nàng nằm xuống, chỉnh lại chăn đệm mới rồi đi.

Trong phòng trở lại an tĩnh, chỉ có Cam Thảo ngồi bên cửa sổ may vá, lồng ngực Kiều Nguyệt như bị tảng đá đè nặng, mở mắt, thì thầm kêu: "Cam Thảo, nước."

"Vâng, tiểu thư." Cam Thảo vội buông kim chỉ trong tay, lấy nước, đồng thời đem thuốc cho nàng ta uống.

Kiều Nguyệt uống mấy hớp, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn, cả người nằm trên giường nhìn tấm màn trên đỉnh đầu, ánh mắt lộ tia hung ác.

Tây Ninh Hầu sai người nghe ngóng thông tin, Kiều lão phu nhân nghe xong liền tức giận tới đấm ngực dậm chân: "Là ta, đều do ta hại Nguyệt Nhi, là ta hại nó!"

Mệnh tốt, có thể xưng hi đều do bà ta nói với Hoàng hậu nương nương.

Cái gì là cao tăng nói, tất cả đều do bà tùy tiện bịa ra để thành toàn cho trái tim của cháu gái, hi vọng cháu gái gả cho Chiêu vương gia.

Hiện tại, chính nó trở thành hòn đá đập vào chân mình.

Hôn sự với Chiêu Vương không thành, ngược lại bị người ta tính kế, cháu gái phải gả cho Tuyên Bình Hầu.

"Mẫu thân, người đừng quá thương tâm, Nguyệt Nhi và Tuyên Bình Hầu là Hoàng Thượng tứ hôn, Tuyên Bình Hầu dù hoàng đường thế nào cũng sẽ không ủy khuất Nguyệt Nhi." Tây Ninh Hầu.

"Hắn là ai? Hắn biết thương tiếc Nguyệt Nhi sao? Nguyệt Nhi của ta số thật khổ." Kiều lão phu nhân hời hợt than vãn, "Đều do ta hại nó."

Tây Ninh Hầu cau mày không nói gì.

Nếu không phải bọn họ âm ỉ, nữ nhi sao có thể bị tứ hôn cho Tuyên Bình Hầu?

Hiện tại có thể không gả sao? Kiều gia bọn họ có thể từ chối sao?

Kiều lão phu nhân bình tĩnh lau nước mắt, mới nói: "Cửa hôn môn của Nguyệt Nhi con phải cho nó thêm ba phần, cửa hôn môn mẫu thân nó để lại cho nó một nửa, nửa còn lại cho Đình Nhi..."

Tây Ninh Hầu gật đầu.

Kiều lão phu nhân dặn dò một phen, sau đó lấy thêm một phần vốn riêng của mình cho cháu gái.

Kiều Nguyệt sau khi biết chuyện liền cười ha hả.

"Tiểu thư." Cam Thảo sợ nàng ta lại hôn mê bất tỉnh.

"Các người lui xuống hết đi, ta muốn an tĩnh một lát." Kiều Nguyệt ngưng cười, phát tay.

Cam Thảo vội dẫn hạ nhân lui xuống, nhưng bọn họ không dám đi xa, chỉ sốt ruột canh giữ bên ngoài.

Kiều Nguyệt nắm chặt đệm chăn trong tay, cắn chặt đôi môi.

Sao có thể như vậy?

Không liên quan tới Nhan thị? Sao có thể?

Không thể nào, nhất định là bà ta?

Đám người Cam Thảo bên ngoài qua khe cửa nhìn vào bên trong, thấy Kiều Nguyệt ngồi trên giường không có chuyện gì xảy ra mới thở phào nhẹ nhõm.

.....

Dung Hoa lại mang tâm tình rất tốt tựa vào nệm xem sổ sách trong thư phòng, Cẩm Tú sơn trang đã đi vào hoạt động, mỗi ngày đều hốt bạc đều đều.

Dung Hoa vừa xem sổ sách vừa nghe Túy Đồng kể chuyện hôn sự của Kiều Nguyệt và Tuyên Bình Hầu, chỉ cười không nói gì thêm.

"Tiểu thư, điện hạ tới." Lưu Tô vào phòng, bẩm báo.

Dung Hoa kinh ngạc hỏi: "Vương gia tới?"

Bên ngoài lời đồn náo nhiệt như vậy, y sao vẫn còn tới đây?

"Vương gia có chuyện muốn nói với tiểu thư." Lưu Tô gật đầu trả lời, "Hiện đang ở sau đình hóng gió."

Dung Hoa buông sổ sách, cúi đầu nhìn y phục trên người, sửa sang vạt áo mới ra ngoài, đồng thời phân phó Túy Đồng lấy chút trà bánh.

Hoàng hôn, Chu Hành khoan tay đứng trong đình hóng gió, ánh mặt trời chiếu xuống phủ lên người y một tầng chi vàng, trường thân ngọc lập, phong tư tuyệt diệu.

Dung Hoa nhanh chóng đi qua.

"Quấy rầy rồi." Chu Hành xoay người, nói.

Dung Hoa mỉm cười hành lễ: "Ngồi đi."

Túy Đồng và Lưu Tô đều lui ra ngoài.

Dung Hoa cười hỏi: "Vương gia, ngài tìm ta vì chuyện gì vậy?"

"Phải có chuyện mới được tìm nàng sao?" Chu Hành nhìn nàng, hỏi, "Không thể chỉ vì muốn gặp nàng sao?"

Dung Hoa sững sốt, sau đó liền cười lắc đầu: "Có thể, đương nhiên có thể."

Chu Hành vuốt ve ly trà, không biết phải nói với nàng thế nào mới đúng.

Dung Hoa an tĩnh ngồi chờ y.

Ánh nắng mỹ lệ chiếu xuống dừng trên gương mặt của hai người, ấm áp như mùa xuân.

"Ta kêu người thu thập nhược điểm của Tây Ninh Hầu." Trầm mặc một lúc, Chu Hành mới lên tiếng nói một câu không đầu không đuôi.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, đối với chuyện này không chút kinh ngạc.

Kiều Nguyệt nhiều lần muốn tính kế y, y sao có thể mặc kệ để nàng ta muốn làm gì thì làm?

Kiều Nguyệt hành động như vậy, tránh không được sẽ liên lụy tới Kiều gia.

Chu Hành muốn đối phó Tây Ninh Hầu cũng không có gì kỳ quái.

Ánh mắt Chu Hành lộ sự quan tâm: "Ta phát hiện cái chết của lệnh tôn năm đó vô cùng khả nghi."

Dưới ánh hoàng hôn, sắc mặt Dung Hoa lập tức trắng bệch, bàn tay chậm rãi buộc chặt ly trà: "Chắc chắn?"

"Ừ, có điều... Cụ thể thế nào còn phải kiểm chứng." Chu Hành gật đầu nói.

"Có liên quan tới Tây Ninh Hầu?"

Nếu đã phát hiện trong lúc y thu thập nhược điểm của Tây Ninh Hầu, vậy Tây Ninh Hầu chắc chắn không thoát khỏi liên quan.

Dung Hoa không khỏi nghĩ tới Nhan thị.

Mấy ngày trước nhắc tới hài tử đã chết của Diệp Thế Hiền, trong mắt Nhan thị lộ rõ sự oán hận và thống khoái.

Từng làm phu thê nhiều năm, còn từng có hài tử, tuy hài tử không còn, nhưng một chút tình cảm Nhan thị cũng không có.

Chẳng lẽ...

Ngón tay Dung Hoa lập tức trở nên trắng bệch, rất nhanh đè ép suy nghĩ này xuống.

Dù thế nào cũng là phu thê cùng chăn gối, trong lòng Nhan thị dù có người khác nhưng cũng không tới nỗi làm chuyện sát phu táng tận lương tâm như vậy.

Trong đầu lại hiện lên nữ nhi mà Diệp Thế Hiền yêu thương như châu báu kia.

Đáy lòng Dung Hoa không khỏi cảm thấy đau đớn, phản ứng này dường như là theo bản năng của nàng, không bị nàng không chế mà chậm rãi lan ra.

Chu Hành cúi tay lấy chén trà trong tay của nàng, sau đó cầm lấy tay nàng, nhẹ giọng: "Chuyện này ta sẽ điều tra rõ." Thanh âm nhàn nhạt phảng phất như gió xuân khiến người ta cảm nhận được tia kiên định.

"Phiền ngài rồi." Dung Hoa hoàn hồn, nói.

"Có gì phiền chứ?" Chu Hành lắc đầu, "Chỉ là nếu cái chết của Diệp đại nhân thật sự có khúc mắc phía sau, ta hi vọng nàng đừng quá thương tâm."

Lúc phát hiện sự kỳ quái này, y luôn suy nghĩ không biết có nên nói cho nàng hay không. Suy xét thật lâu, y vẫn quyết định nói cho nàng biết. Vốn có thể cho người truyền lời là được, nhưng y vẫn nhịn không được mà muốn tự mình gặp nàng.

"Đa tạ ngài đã nói với ta chuyện này." Dung Hoa bình ổn cảm xúc, lần nữa nói lời cảm tạ.

"Ta không biết lời này có nên nói với nàng hay không, nếu tới lúc đó phát hiện bản thân sai rồi, không phải đã khiến nàng thương tâm hay sao?" Chu Hành vẫn không buông tay, bàn tay mềm mại của thiếu nữ khiến lòng y như có gì đó xẹt qua.

"Sẽ không." Dung Hoa khẽ lắc đầu, lúc này phát hiện tay mình còn bị y cầm lấy liền vội rút về.

Trong tay không còn gì, Chu Hành đè xuống sự mất mát, lại hỏi: "Nàng còn nhớ gì chuyện khi đó không?" Sau đó lại nhàn nhạt nói, "Năm đó nàng còn nhỏ, chắc không nhớ rõ chuyện gì."

Dung Hoa nghĩ nghĩ, lắc đầu.

"Không sao, ta sẽ điều tra ra." Chu Hành khẽ cười, giọng nói đặc biệt ôn hòa.

Dung Hoa gật đầu, đáp: "Ừ."

Nếu Diệp Thế Hiền thật sự bị hại, một ngày nào đó chân tướng chắc chắn sẽ được phơi bày!

"Đúng rồi, phụ thân có để lại chút đồ cho ta." Dung Hoa đột nhiên nhớ lại món đồ kia.

Chu Hành nhìn nàng, ý bảo nàng tiếp tục.

Y biết Lưu Tô đang điều tra chuyện của Diệp Thế Hiền năm đó, hơn nữa còn là một nữ tử, có điều y không mở miệng hỏi nàng.

"Có điều ta không lấy được!" Dung Hoa cắn môi, ảo não đem chuyện món đồ Diệp Thế Hiền gửi ở tiền trang nói với y.

Nữ nhân yêu nhất? Khó trách!

Chu Hành không nói gì, đồ vật để lại cho nữ nhi lại là một vấn đề khác.

Dung Hoa nghiêng đầu nhìn mặt trời ngả về Tây, cảm thán: "Cái chết của phụ thân có lẽ liên quan tới Nhan thị."

Bốn chữ mưu sát phu quân, nàng vẫn không bật ra được.

Nói xong, nàng lại quay đầu nhìn Chu Hành: "Ngài chắc cũng đã biết, ta không phải nữ nhi thân sinh của bà ta, rất có khả năng ta cũng không phải thân sinh của phụ thân."

Chu Hành gật đầu: "Không phải nữ nhi thân sinh thì thế nào, Diệp đại nhân rất yêu thương nàng."

"Đúng vậy." Dung Hoa nhẹ giọng, "Cho nên cái chết của phụ thân chắc chắn phải điều tra rõ."

Nếu bị người ta hại chết, nàng nhất định phải báo thù cho ông ấy.

Chu Hành lặng lẽ nhìn nàng.

Da thịt trắng như tuyết, mặt mày như họa, ánh mắt lộ vẻ kiên định, tính cách kiên cường, dũng cảm cùng thông minh đặc biệt khắc sâu trong tâm trí y.

Chu Hành không khỏi nhớ lại tình cảnh hai người lần đầu gặp mặt.

Rõ ràng là vô cùng chật vật, nhưng ánh mắt lại rạng rỡ lạ thường, cũng may người khi đó nàng gặp là y.

Nhưng...

Nghĩ tới chất độc trong người, trái tim Chu Hành trầm xuống, trong đầu lại nghĩ tới một câu nàng từng nói, bật thốt lên hỏi: "Nàng thật sự không muốn lấy chồng sao? Trên đời này chuyện nam tử si tình với một nữ tử thật sự có!"

Bản thân có thể không còn bao nhiêu thời gian, tới lúc mình không còn nữa, ai có thể cho nàng không trung bay lượn đây?

Nàng thông minh như vậy, tới lúc đó... Tài hoa của nàng bị người ta để mắt, chỉ sợ nàng sẽ bị kẻ xấu coi như quân cờ lợi dụng hoặc là miếng thịt để tranh đoạt, những kẻ không thích nàng sẽ không chút kiêng nể mà ra tay diệt trừ.

Nghĩ tới cảnh đó, trái tim Chu Hành lại bắt đầu đau đớn.

Dung Hoa thành khẩn trả lời: "Không muốn."

Đúng vậy, nàng có thể gả cho nam tử si tình, nhưng người đó có thể bảo vệ nàng sao?

Chu Hành nhìn nàng, lo lắng không thôi, cổ họng đột nhiên trào lên vị tanh ngọt. Y vội nuốt xuống, áp chế máu tươi trong miệng.

Nhưng khóe miệng vẫn chảy ra chút máu.

Dung Hoa kinh hãi, cuống quýt kêu lên: "Lâm Thắng, Lâm Thắng."

Tuy không thấy Lâm Hạ và Lâm Thắng, nhưng nàng biết bọn họ chắc chắn đang ở gần đây.

"Vương gia." Lâm Thắng không biết từ đâu chạy tới, nhanh chóng đưa thuốc cho y, sau đó thi châm.

Dung Hoa khẩn trương nhìn, chờ Lâm Thắng thu châm xong mới hỏi: "Có phải độc trong người Vương gia tái phát hay không? Có nghiêm trọng không?"

Chu Hành nhìn Lâm Thắng ý bảo hẳn không được nói bậy, sau đó mới nhìn Dung Hoa, khẽ lắc đầu: "Không sao."

Máu đã trào ra rồi, còn không sao sao?

Chẳng lẽ thật sự không sống được bao lâu nữa?

Trái tim Dung Hoa như có ai đó bóp nghẹn, nàng nhìn Chu Hành, lại nhìn Lâm Thắng, hỏi: "Tình hình Vương gia thế nào? Lâm Thắng, ta muốn nghe sự thật."

Chu Hành trừng mắt nhìn Lâm Thắng.

Lâm Thắng nhìn Dung Hoa, thành thật trả lời: "Ngũ tiểu thư, Vương gia không thể động tĩnh, một khi động tĩnh sẽ khiến độc trong cơ thể tái phát. Ngũ tiểu thư, người khuyên ngài ấy đi."

"Nói bậy nữa ta sẽ vút người về Thương Châu." Chu Hành nhủ mảy, lạnh mặt.

"Vút về Thương Châu tiểu nhân cũng không sợ." Có Dung Hoa ở đây, Lâm Thắng càng thêm can đảm.

Dung Hoa nhìn Chu Hành, hốc mắt đỏ ửng, qua nửa ngày mới nói chuyện: "Ngài tội gì phải..."

Chu Hành lạnh lùng nhìn Lâm Thắng, sau đó mới nhìn Dung Hoa: "Nói không chừng chúng ta sẽ gặp nhau ít hơn một lần."

Dung Hoa ngừng khóc, nói: "Ta đã nói sẽ chờ ngài."

"Ta không sao, nàng đừng lo lắng." Chu Hành nhu hòa khuyên.

Dung Hoa lại trừng mắt nhìn y: "Đã biết trong người có độc, ngài còn tùy ý làm bậy."

Chu Hành nhếch miệng cười, tâm tình đặc biệt tốt.

Tuy phun máu, nhưng lại vô cùng đáng giá!

"Ta đi trước." Chu Hành cao hứng đứng dậy.

"Ừ." Dung Hoa cũng đứng lên, nhìn y rời đi.

Hoàng hôn chiếu lên bóng dáng cô độc cùng kiêu ngạo kia, Dung Hoa bất giác gọi y một tiếng: "Chu Hành."

Chu Hành dừng bước, xoay người nhìn nàng.

"Ngài nhất định phải khỏe lại."

"Ừ." Chu Hành nhìn đôi mắt của nàng, chậm rãi gật đầu.

Sau đó rất nhanh, y cùng Lâm Thắng biến mất.

Biết gặp nàng sẽ khiến độc trong người tái phát, y vậy mà vẫn cố ý tới tìm nàng! Có gì muốn nói kêu người truyền lời không được sao?

Tên ngốc này!

Dung Hoa lo lắng lại đau lòng, nhưng trong trái tim như cảm nhận được chút ngọt ngào.

Nàng ngơ ngác nhìn hoàng hôn, đứng lặng nửa khắc mới cùng Túy Đồng và Lưu Tô về phòng.

.....

Lại tới ngày mệnh phụ bên ngoài vào cung thỉnh an Hoàng Hậu nương nương, trên mặt Diệp lão phu nhân tràn đầy ý cười, cảm thấy chân cảnh tốt hơn khi trước rất nhiều.

Vì Kỳ thị "sức khỏe không tốt", cho nên mỗi lần bà đều thay người Diệp gia vào cung thỉnh an.

Tuy không quý phái bằng các phu nhân hầu tước khác, nhưng Diệp lão phu nhân không để trong lòng. Hiện tại cháu gái đang nhận thánh sủng, chỉ cần hạ sinh tiểu điện hạ, Diệp gia chắc chắn càng thêm vài phần vinh sủng.

Cung cung kính kính thỉnh an, Diệp lão phu nhân muốn qua chỗ cháu gái như bình thường, nhưng lại bị Hoàng Hậu nương nương giữ lại nói chuyện.

Diệp lão phu nhân cả kinh ở lại.

"Mau dọn chỗ cho lão phu nhân." Phương Hoàng Hậu mỉm cười nhìn Diệp lão phu nhân, phân phó cung nữ dọn chỗ cho bà ta cùng chỗ với Phương phu nhân, "Lão phu nhân đừng trả đi."

Diệp lão phu nhân không rõ nguyên do, chỉ có thể cung kính uống trà.

"Lão phu nhân thật có phúc khí, có thể dạy dỗ ra Di Tàn nương nương được yêu thích như vậy." Phương phu nhân cười khen.

Lão phu nhân nhìn Phương Hoàng Hậu, thấy Hoàng Hậu cũng tươi cười mới thật sự yên tâm, bà cứ tưởng cháu gái ở trong cung phạm phải lỗi lầm gì.

Diệp Di Châu ngoan hiền ngồi một bên, tuy nhận thánh sủng, nhưng nàng ta cũng không vì vậy mà dương dương tự đắc.

"Diệp gia thư hương quý tộc, cô nương trong phủ đương nhiên đều tri thư đạt lý." Phương Hoàng Hậu cười nói.

"Nương nương quá khen." Diệp lão phu nhân vội đứng dậy cảm tạ một tiếng.

Phương phu nhân lại thở dài: "A, đáng tiếc, mấy đứa trong phủ của ta đều phá phách như hỉ, không nói đâu xa, Húc Nhi ngày ngày chỉ biết ăn chơi, văn không được võ cũng không xong, hiện tại người làm mẫu thân như ta cũng không quản được nó."

"Húc Nhi còn nhỏ, lại sinh trong gia đình quý tộc, ham chơi một chút là chuyện bình thường, đệ muội không cần lo lắng. Hiện tại tìm cho nó một tức phụ thông minh, từ từ khuyên bảo nó, kêu nó có chí cầu tiến là được." Phương Hoàng Hậu khuyên.

Tính cách của Phương Húc, Diệp lão phu nhân đương nhiên biết, nghe Phương phu nhân và Phương Hoàng Hậu nói vậy, trong lòng cũng hiểu được ít nhiều, lập tức đưa mắt nhìn Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu lại cúi đầu kính cẩn ngồi nghe.

Phương phu nhân cười nhìn Diệp lão phu nhân: "Nương nương nói rất đúng."

Phương Hoàng Hậu cũng cười nhìn Diệp lão phu nhân và Diệp Di Châu, hỏi Phương phu nhân một tiếng: "Không biết đệ muội có nhìn trúng cô nương nào không?"

"Trong lòng thần phụ thật ra có đã có một người." Phương phu nhân cười đáp, "Chắc nương nương cũng từng nghe nói, đó chính là Ngũ cô nương của

Diệp gia, Ngũ cô nương tuy từ nhỏ không có phụ thân, nhưng được lão phu nhân dạy dỗ, tri thư đạt lễ, thông tuệ hơn người."

Phương Hoàng hậu nghĩ nghĩ, liền gật đầu: "Bổn cung có biết, nghe nói Ngũ cô nương còn được hoàng tử yêu thích, xem ra cô nương ấy rất tốt, cũng không biết đã có hôn phối chưa?" Nói xong bà ta liền nhìn Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu ngẩng đầu, ôn nhu nói: "Nương nương, Ngũ muội muội chưa đính hôn."

Phương Hoàng hậu vừa lòng cười.

Phương phu nhân cũng cao hứng cười.

Nhi tử bị đánh hiện tại còn nằm trên giường, hôm kia nghe nói Ngũ cô nương cũng có mặt liền đòi sống đòi chết muốn cưới nàng ta.

Phương phu nhân đương nhiên không muốn cưới nữ tử không phụ thân, mẫu thân lại tái giá làm con dâu, nhưng đứng trước Phương Húc, bà chỉ có thể đồng ý.

Có điều nghe nói Diệp Dung Hoa kia tự mình tới Lâm gia từ hôn, còn dọn ra khỏi Diệp phủ, Phương phu nhân liền cẩn thận vài phần, sợ tới cửa Diệp gia cầu hôn sẽ bị từ chối, vì thế liền nhờ Phương hoàng hậu ra mặt.

Phương Hoàng hậu hỏi thăm một phen, cảm thấy Ngũ cô nương Diệp gia này có thể giúp cháu trai của mình thay đổi tính cách, cho nên liền vui vẻ nhận lời.

Phương Hoàng hậu cười nói: "Ngũ cô nương thông tuệ linh tú, có bổn cung ở đây chắc chắn sẽ không để Húc Nhi khi dễ nàng ấy."

Phương phu nhân cũng cười nhìn Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân đứng dậy, quý xuống: "Nương nương thứ tội, Ngũ nha đầu tài hèn học ít, tính tình lại không tốt, chỉ sợ không thể trèo cao lên thế tử."

Trong lòng Diệp lão phu nhân vẫn thích Chiêu Vương hơn, nói thế nào, Chiêu Vương vẫn tôn quý hơn Phương Húc. Gã qua đó, Ngũ nha đầu chính là vương phi.

"Lão phu nhân cảm thấy gia đình ta không xứng sao?" Phương phu nhân trầm giọng.

Sắc mặt Phương Hoàng hậu cũng tối sầm.

Diệp Di Châu vội đứng lên, quý xuống: "Nương nương bớt giận, tổ mẫu không phải có ý đó."

"Không phải ý này, vậy rốt cuộc là có ý gì?" Phương phu nhân cười lạnh.

"Lão phu nhân, bà cảm thấy cháu trai của bổn cung không có tư cách cưới Ngũ cô nương của Diệp gia sao?" Phương Hoàng hậu lạnh giọng, ầm ầm chứa sự tức giận.

"Thần phụ không dám." Sắc mặt Diệp lão phu nhân trắng bệch, vội đáp, "Chỉ là..."

"Nương nương, Ngũ muội muội từ nhỏ đã mất phụ thân, tổ mẫu khó tránh khỏi yêu thương nhiều hơn, được nương nương hậu ái và xem trọng, đó là phúc khí của Ngũ muội muội." Diệp Di Châu nháy mắt với Diệp lão phu nhân, vội nói.

"Tạ nương nương hậu ái, Phương thế tử là công tử tốt trăm dặm mới có một, là phúc khí của Diệp gia... chỉ là khuyên từ năm đó từng Thành Quốc Công định thân cho Ngũ nha đầu, hiện tại bên ngoài tuy có nói Diệp gia lui thân với Lâm gia, nhưng đó chỉ là lời đồn, Ngũ nha đầu và Lâm thế tử vẫn có hôn ước... Thành nương nương thứ tội." Diệp lão phu nhân vội lấy Lâm Luật ra làm lá chắn.

Phương phu nhân cắn răng nhìn Diệp lão phu nhân.

Phương Hoàng hậu dùng ánh mắt âm trầm nhìn bà ta.

Diệp Di Châu không dám lên tiếng nữa.

Trong điện đột nhiên an tĩnh đến lạ thường.

Thật lâu sau, Phương Hoàng hậu mới lên tiếng: "Nếu đã vậy, lui xuống đi."

Diệp Di Châu cẩn thận đứng lên, run rẩy đỡ Diệp lão phu nhân ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 13: Thở chết cáo xốt

"Đúng là không biết điều!" Phương hoàng hậu hất ly trà xuống đất.

Chúng cung nhân lập tức quỳ xuống, không ai dám phát ra tiếng động.

"Chẳng qua là một Di Tàn, hai mắt lại dám để trên đỉnh đầu! Còn chướng mắt Phương gia chúng ta!" Phương phu nhân chanh chua mắng, "Cái gì là đính hôn với Thành Quốc Công thế tử? Nháo tới bên ngoài đồn đại như vậy, tự mình nói năm xưa Diệp Thế Hiền chỉ đùa một câu, hiện tại lại dám đẩy Lâm gia ra! Bà ta tưởng mình có quyền lựa chọn hả?"

Bà vốn đã chướng mắt Ngũ cô nương Diệp gia kia, nhưng dù sao bản thân cũng đã tới nhờ Hoàng hậu mở lời, lão bà Diệp gia lại dám từ chối?

Còn đẩy cả Lâm gia ra?

Nếu không phải để ý thân phận, còn có Hoàng hậu nương nương ở Phụng Tường Cung, bà đã nhảy dựng lên mắng lão bà kia rồi!

Phương gia bọn họ là nậu tộc của Hoàng hậu, là Định Quốc Công phủ, nếu không phải nhi tử coi trọng nha đầu của bà ta, Phương gia sao có thể nghĩ tới chuyện kết thân với Diệp gia?

Đúng là không biết tốt xấu!

Phương Hoàng hậu dù sao cũng là trung cung, cuộc đời trải qua biết bao sóng gió, rất nhanh lấy lại bình tĩnh, gọi cung nữ vào thu dọn mảnh vỡ dưới đất, sau đó mới cong môi cười nói: "Không cần lo lắng, hiện tại bà ta mạnh mẽ từ chối, nhưng chắc chắn sẽ có lúc khóc lóc cầu xin Húc Nhi cưới cháu gái bà ta!"

Nghe Phương Hoàng hậu khẳng định như vậy, Phương phu nhân cũng áp chế cảm xúc, gật đầu: "Cũng tại Húc Nhi thần hồn điên đảo coi trọng nha đầu kia, nha đầu kia có gì tốt chứ? Ngoại trừ gương mặt thì có cái gì? Diệp gia quả thật không tồi, nhưng mấy năm nay gia cảnh sa sút, đặc biệt là sau khi Diệp Thế Hiền chết thì càng không có tiền đồ. Hiện tại nha đầu kia còn dọn ra ngoài, tính tình chắc chắn cũng không tốt."

Phương Hoàng hậu ngược lại không để tâm: "Tính tình không tốt thì sao? Tới lúc đó cưới về, từ từ dạy dỗ là được." Bà ta dừng một lát mới tiếp tục, "Tuy Diệp gia đang xuống dốc nhưng năm đó quan hệ giữa Diệp Thế Hiền và đồng liêu rất tốt, tuy ông ấy mất rồi, nhưng bọn họ chắc chắn có chút thương hại đứa bé mồ côi này, chúng ta có thể nhân đó mà lợi dụng."

Hai mắt Phương phu nhân lập tức sáng lên, đột nhiên cảm thấy hôn sự này cũng có chỗ lợi, chỉ là nghĩ tới chuyện Diệp lão phu nhân cự tuyệt, bà ta vẫn tức giận: "Cũng tại Húc Nhi đòi sống đòi chết coi trọng nha đầu kia, bằng không Phương gia chúng ta sao có thể coi trọng cô nương Diệp gia? Dù có ba phần nhan sắc cũng không xứng với Phương gia!"

Tuy nàng là đích nữ, nhưng đó vẫn là Diệp gia treo cao!

Vậy mà Diệp lão phu nhân dám trắng trợn từ chối trước mặt Hoàng hậu nương nương!

Thật không biết sống chết!

Khó trách Diệp gia càng ngày xuống dốc!

"Dù sao cũng nên làm vừa lòng Húc Nhi." Phương Hoàng hậu cười lạnh, "Diệp gia nhảy nhót như vậy, còn cố ý để Diệp Di Châu dùng mị thuật hạ tiện tiến cung, còn không phải muốn trèo cao hay sao? Diệp Di Châu tuy được Hoàng Thượng yêu thích, nhưng Hoàng Thượng là ai chứ? Nàng ta chẳng qua là người dễ ngai ấy dạo chơi thôi. Mỹ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, nàng ta muốn làm Tề Quý Phi thứ hai sao?"

Thời điểm Tề Quý Phi tiến cung, Hoàng Thượng còn trẻ tuổi, đang lúc huyết khí dâng trào, chẳng lẽ hiện tại lại muốn nói chuyện yêu thương với tiểu cô nương sao?

Sùng nàng ta, chẳng qua là muốn giải khuây mà thôi.

Phương phu nhân gật đầu, trầm tư.

Hôm nay Diệp lão phu nhân khiến Hoàng hậu nương nương mất mặt, ngày mai Hoàng hậu đương nhiên có thể bóp chết Diệp Di Châu, trong hậu cung này nương nương muốn xử lý một phi tần không phải chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Hiện tại Hoàng Thượng không còn quan tâm hậu cung như trước kia, Tề Quý Phi khi trước không coi trời ra gì không phải vẫn cúi người trước Hoàng hậu nương nương sao?

Di Tàn, nói dễ nghe là một nương nương, nhưng kỳ thật chỉ là tiểu thiếp!

Uy nghiêm Hoàng hậu nương nương không phải người nàng ta có thể khiêu chiến, Hoàng hậu cũng không phải người dễ dàng ta muốn qua mặt là qua

mặt!

Nghĩ tới đây, trong lòng Phương phu nhân không khỏi cao hứng.

Hôm nay nói không cần, tới lúc đó Diệp gia nhất định phải cầu nhi từ cưới cô nương nhà bọn họ!

Hừ, tới lúc đó bà nhất định phải dùng cổ kiệu nâng nha đầu kia vào tử, cho làm tiểu thiếp của nhi tử!

"Tới lúc đó, bà ta muốn gả, chúng ta sẽ không cưới! Đúng là không biết xấu hổ!" Phương phu nhân trầm giọng.

Phương Hoàng hậu cũng khẽ cười.

Phương phu nhân ngồi một lát mới đứng dậy cáo từ.

Mà Diệp Di Châu cùng Diệp lão phu nhân qua Tịch Nhan Cung.

Trên đường đi, hai người không nói chuyện.

Diệp Di Châu tức giận, về mặt âm u.

Diệp lão phu nhân thì sợ hãi trong lòng, mồ hôi lạnh lúc này còn toát ra, hai chân mềm nhũn, vừa rồi bà thật sự sợ Hoàng hậu nương nương tức giận sai người lôi mình ra ngoài chém đầu.

Cung nữ dâng trà, Diệp Di Châu liền cho cung nhân lui xuống.

"Tổ mẫu, sao người có thể từ chối Hoàng hậu nương nương chứ?" Diệp Di Châu lên tiếng, ngữ khí chất vấn, "Ngũ muội muội và Lâm Luật không phải đã giải trừ hôn ước sao?"

Diệp lão phu nhân vừa uống ngụm trà, lấy lại bình tĩnh, không ngờ Diệp Di Châu vừa mở miệng đã hỏi này hỏi nọ, trong lòng tức giận muốn đứng dậy bỏ đi, nhưng nghĩ tới năng ta hiện tại là nương nương, là phi tử của Hoàng đế, lửa giận trong lòng đành đè xuống: "Nương nương, Phương Húc kia tính tình thế nào người cũng biết, chúng ta sao có thể gả Ngũ nha đầu qua đó?"

Trong lòng cười lạnh một tiếng, trên mặt Diệp Di Châu lộ rõ vẻ không vui: "Tổ mẫu, nơi này chỉ có người và cháu gái, có gì không thể nói nữa chứ?"

Cái gì là không thể gả Dung Hoa cho Phương Húc?

Nàng không tin!

Bên ngoài đồn huyên náo như vậy, nàng tuy ở trong cung nhưng vẫn biết.

Còn không phải vì Chiêu Vương sao?

Tổ mẫu và phụ thân chắc chắn đã nhìn trúng Chiêu Vương.

Nhưng Chiêu Vương này là ai?

Lời đồn nói Chiêu Vương và Diệp Dung Hoa quen nhau, nửa chữ nàng cũng không tin! Đó là người Diệp gia muốn trèo thì trèo lên cao sao?

Còn không bằng bám lấy Định Quốc Công phủ vẫn thực tế hơn!

Có điều, Chiêu Vương kia...

Nghĩ tới Chiêu Vương tuổi mới vô song, quý khí bức người, trong lòng Diệp Di Châu không khỏi chua xót.

Có lẽ bởi vì tuổi nhỏ được Tiên hoàng tự tay dạy dỗ, cộng thêm mười mấy năm rèn luyện ở Thương Châu, trên người toát ra mị lực trầm mê, đây là khí chất mà Hoàng Thượng và mấy hoàng tử sống trong nhung lụa không sánh được.

Hiện tại nàng là Di Tàn nương nương, là phi tử của Hoàng Thượng, nhưng tuổi tác của Hoàng Thượng lại đủ để làm tổ phụ của nàng.

Nhìn Diệp Di Châu lúc này đầy quý khí, Diệp lão phu nhân hòa hoãn lại: "Cũng không phải do ta lỗ mãng, mà phụ thân người và ta đều định gả Ngũ nha đầu và Chiêu vương phủ, mà Chiêu Vương rõ ràng tốt hơn Định Quốc Công thế tử."

Đây là tính toán của Diệp lão phu nhân, cũng là suy nghĩ của Diệp Thế Lâm.

Có chọn, đương nhiên phải chọn tốt nhất, dòng dõi hiển hách nhất, hôn sự có thể giúp cho Diệp gia tốt nhất!

"Tổ mẫu, nếu Chiêu vương gia chết, Ngũ muội muội phải thủ tiết cả đời!" Diệp Di Châu cau mày nói, "Đến lúc đó phong hào Vương phi có thể mang lại ích lợi gì cho Diệp gia chứ?"

Tin đồn Chiêu Vương sống không quá một năm, Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân đều không để trong lòng, huống chi Diệp Thế Lâm đã gặp Chiêu vương gia, bộ dáng nào giống người sắp chết? Cho nên Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm đều không tin, vì vậy một lòng muốn gả Dung Hoa vào vương phủ, đối với tin đồn Chu Hành bệnh nặng hoàn toàn bỏ qua.

Hiện tại nghe Diệp Di Châu nói thế, Diệp lão phu nhân sùng sốt, lại nói: "Vương gia còn trẻ, Thái Y Viện lại nhiều nhân tài, sức khỏe nhất định có thể khôi phục."

Bà ta vẫn tin Chiêu Vương sẽ khỏe lại.

Diệp Di Châu nói: "Tổ mẫu không biết, thái y trong Thái Y Viện đều bó tay với bệnh của Vương gia."

"Thật sự không sống quá một năm?" Diệp lão phu nhân kinh ngạc.

Diệp Di Châu gật đầu: "Bằng không sao Hoàng Thượng có thể bao dung cho sự ngỗ nghịch hết lần này tới lần khác của ngày ấy?"

Còn không phải thấy Chu Hành sắp chết, Hoàng Thượng mới mắt nhắm mắt mở sao?

Diệp Di Châu không chút kiên nhẫn nói: "Vừa rồi tổ mẫu đắc tội Hoàng hậu nương nương, tương lai cháu gái phải sống sao đây? Hoàng hậu nương nương có ý tốt muốn tử hôn cho Ngũ muội muội, nhưng một chút thể diện người cũng không cho bà ấy."

Diệp lão phu nhân không khỏi luống cuống: "Vậy làm sao mới đúng? Hoàng hậu nương nương khoan dung độ lượng, chắc sẽ không để trong lòng. Huống hồ người cự tuyệt là ta, cùng nương nương có quan hệ gì chứ? Hơn nữa, hôn sự của Ngũ muội muội người và Lâm gia vốn dĩ tin bay đầy trời, có Lâm gia chống đỡ, hẳn sẽ không sao?"

Diệp Di Châu thấy tổ mẫu mình già tới hồ đồ rồi, bằng không sao có thể ngây thơ cho rằng Hoàng hậu nương nương sẽ không ghi hận? Phương Húc là cháu trai của Hoàng hậu nương nương, là cháu trai ruột thịt!

Nàng ta nhìn Diệp lão phu nhân, nói: "Hi vọng là thế."

Đại phòng Diệp gia chỉ có một cô nương là nàng, hơn nữa lại là đích nữ, cho nên mọi chuyện từ nhỏ tới lớn đều thuận buồm xuôi gió, còn được mẫu thân Kỷ thị nuông chiều, ngoại chuyện mẫu thân đang bị giam cầm, nàng ta có thể nói chưa chịu khổ gì, nhưng từ lúc vào cho dù được Hoàng nương nương cất nhắc, nhưng nàng ta cũng chịu lắm uất ức.

Cho nên, nàng ta coi như đã thấy rõ lòng người hiểm ác.

Vì tranh sủng, nương nương trong hậu cung này cái gì cũng có thể làm được.

Nhưng hôm nay tổ mẫu còn đắc tội Hoàng hậu nương nương, về sau nàng phải sống sao?

Diệp Di Châu không khỏi tức giận, gương mặt ảm đạm.

Nghe Diệp Di Châu nói những lời này, Diệp Di Châu cẩn thận quan sát nàng ta, trong lòng không khỏi hoảng loạn, nói: "Là ta nhất thời không nghĩ thấu điểm này, đắc tội Hoàng hậu nương nương, vạn nhất nương nương cũng bị liên lụy thì sao?"

Diệp Di Châu im lặng.

Diệp lão phu nhân càng tâm phiền ý loạn, bắt đầu rơi vào trầm tư, chẳng lẽ thật sự phải gả Ngũ nha đầu tới Lâm gia sao? Còn không bằng gả cho Phương Húc!

"Cũng không còn sớm nữa, tổ mẫu về trước đi, Hoàng hậu nương nương..." Cứ ngồi như vậy cũng không phải cách, Diệp Di Châu liền nói, "Bên phía Hoàng hậu nương nương cháu sẽ nghĩ cách, người tạm thời không cần lo lắng."

Diệp lão phu nhân nhìn Diệp Di Châu một cái, gật đầu đứng dậy cáo từ.

Về Diệp phủ, chờ Diệp Thế Lâm từ nhà môn tới về, Diệp lão phu nhân liền gọi ông ta tới phòng, kể lại sự tình ở Phương Tường Cung: "Lão Đại, con nói xem bây giờ làm sao cho tốt đây? Nương nương chắc chắn sẽ bị ta liên lụy."

Diệp Thế Lâm nhú mày, ông ta cũng cảm thấy mẫu thân mình đúng là già tới hồ đồ, nhưng bề ngoài vẫn an ủi: "Tạm thời xem thái độ của Hoàng Hậu nương nương đã, tình hình bên nương nương con sẽ chú ý."

"Điều tại ta." Diệp lão phu nhân tự trách, "Hôm nay nương nương nói với ta lời đồn của Chiêu Vương là thật, nếu biết như thế, ta đã không chống đối Hoàng hậu nương nương."

Diệp Thế Lâm ngắt ra, rồi nói: "Cứ đi một bước rồi tính một bước vậy."

Diệp lão phu nhân thở dài: "Hi vọng vì Lâm gia, bọn họ sẽ không ghi hận trong lòng, hi vọng nương nương sớm ngày mang long tự, như vậy vị trí của nó có thể vững hơn."

"Chỉ mong là vậy." Diệp Thế Lâm nhìn về mặt lo lắng và hối hận của Diệp lão phu nhân, liền phân tích, "Mẫu thân, hiện tại bốn vị hoàng tử đều đã trưởng thành, cho dù nương nương sinh hạ hoàng tử, vậy đứa bé cũng chỉ có thể là Vương gia."

Ông ta hi vọng lần sau lão mẫu tiến cung có thể cẩn thận một chút, đừng vội đắc tội quý nhân, bằng không ngày tháng sau này của nữ nhi trong cung sẽ như nước sôi lửa bỏng.

Có điều có thể có cháu ngoại là Vương gia cũng không tồi, trong lòng Diệp Thế Lâm thầm an ủi như thế.

Diệp lão phu nhân hiểu ý của ông ta, thở dài, trầm tư một lát: "Ta ở trước mặt nương nương đây Lâm gia ra, nếu không được thì kết cớ thân này với Lâm gia thì sao?... Không được, chúng ta và Lâm gia đã như nước với lửa, chuyện hôm nay bọn họ chắc chắn cũng nghe nói. Tuy Thái hậu không phải thân mẫu của Hoàng Thượng nhưng thân phận bà ấy vẫn là Thái hậu, ở bên ngoài, Hoàng hậu nương nương cũng phải kính bà mấy phần."

Chống đối Phụng gia, Hoàng hậu nương nương sẽ tức giận, chẳng lẽ lợi dụng Lâm gia, Thái hậu nương nương sẽ bỏ qua sao? Thái hậu tuy không phải thân mẫu của Hoàng Thượng, nhưng bà ấy muốn khó xử cháu gái không phải là chuyện khó khăn.

Này không được, kia cũng không được, đúng là tiến thoái lưỡng nan.

Diệp lão phu nhân nói: "Lần sau tiến cung thỉnh an, ta sẽ từ từ nói chuyện với Hoàng Hậu nương nương, cứ nói chúng ta và Lâm gia đã cắt đứt rõ ràng." Tối lúc đó lại gả Ngũ nha đầu cho Phụng gia.

Diệp Thế Lâm suy xét, liền gật đầu: "Chỉ có thể như thế, Châu Nhi ở trong cung có Hoàng Hậu chiếu cố, cuộc sống sau này sẽ thuận lợi hơn."

Diệp lão phu nhân cũng gật đầu đồng ý.

Diệp Di Nguyệt che miệng đứng ngoài cửa, gương mặt lộ rõ vẻ vui mừng.

Hiện tại trong phủ chỉ một mình nàng là tiểu thư, thân phận khó trách sẽ tôn quý một chút, đám nha đầu kia cũng không dám coi thường.

Diệp Di Nguyệt xoay người, nhẹ bước trở về.

Về tới sân viện, Diệp Di Nguyệt mới dám thả lỏng cơ thể, gương mặt treo lên nụ cười đắc ý.

Ngũ tỷ tỷ gả cho Phụng Húc?

Đây đúng là hi sự!

"Linh Đang, Linh Nhi, hôm khác chúng ta đi thăm Ngũ tỷ tỷ." Thanh âm mang sự vui sướng khi người gặp họa.

"Tiểu thư muốn đi thăm Ngũ tiểu thư sao? Người định đi khi nào? Nô tỳ sẽ chuẩn bị lễ vật ổn thỏa." Linh Đang cười hỏi.

"Chờ ta xin tổ mẫu rồi nói." Diệp Di Nguyệt nhàn nhạt một câu, nàng chỉ sợ tổ mẫu sẽ không đồng ý.

Có điều không đi cũng được, miễn cho nhìn thấy gương mặt kiêu ngạo của Diệp Dung Hoa!

Diệp Di Nguyệt đột nhiên thở dài một hơi, hiện tại Diệp gia và Lâm gia kết thù rồi, đều tại nha đầu Diệp Dung Hoa chết tiết kia!

Nghĩ tới gương mặt tuần láng, đáng vẻ đường đường của Lâm Luật, nàng ta không khỏi chua xót, cũng đột nhiên có chút sợ hãi.

Tổ mẫu và đại bá gả Diệp Dung Hoa cho tên Phụng Húc ăn chơi trác táng, vậy mình thì sao?

Diệp Dung Hoa còn là đích nữ của phụ thân, còn nàng ta chỉ là con vợ lẽ.

Thở chết cáo xót, ngay cả Diệp Dung Hoa cũng tới nước này... Diệp Di Nguyệt càng nghĩ càng cảm thấy sợ hãi.

.....

Chuyện trong Phụng Tường Cung, Chu Hành rất nhanh biết được, gương mặt lãnh đạm ngưng kết một tầng băng sương: "Hoàng hậu và Phụng phu nhân nói như vậy?"

"Vâng." Tuy Lâm Hạ đã theo y nhiều năm nhưng lúc này vẫn không khỏi rét run, hần dưng một chút mới tiếp tục bẩm báo, "Còn nữa, công chúa phải người tới mời ngài qua kia một chuyến."

Chu Hành nghĩ nghĩ, cuối cùng đứng dậy qua phủ công chúa.

"Đệ cứ lo bảo trọng thân mình, chuyện của Dung Hoa đã có ta." Kính Huệ công chúa thấy sắc mặt y không chút biểu tình, liền nói.

"Không cần làm phiền hoàng tỷ, chuyện này đệ sẽ tự mình giải quyết."

"Được, bên ngoài không phải nói nha đầu kia rất hợp ý ta sao?" Kính Huệ công chúa nhỏ giọng, "Hoàng tỷ biết đệ có thể bảo vệ nàng, nhưng hiện tại đệ giải độc trên người trước rồi nói... Chút chuyện nhỏ này cứ giao cho hoàng tỷ."

Phụ hoàng không còn nữa, hiện tại người ngồi trên long y kia còn đang nghĩ cách thu phục y.

Chu Hành suy xét một lát, gật đầu: "Vậy làm phiền hoàng tỷ."

"Khách khí với ta như vậy làm gì?" Kính Huệ công chúa mỉm cười, lại nghiêng đầu nhìn chiều hôm, "Sắc trời không còn sớm nữa, ở lại dùng cơm rồi về."

Nói xong, bà liền phân phó cung nhân dọn bữa.

Hôm sau, Kính Huệ công chúa vào cung, không thèm tìm gặp Phụng Hoàng hậu mà trực tiếp tới Ngự Thư Phòng tìm Chính Đức đế.

Chính Đức đế tan triều liền qua đây.

Vừa nghe tin Kính Huệ công chúa đang ở thiên điện chờ, Chính Đức đế vội cho mấy triều thần lui xuống trước, sau đó vội qua thiên điện: "Hoàng tỷ."

"Tham kiến Hoàng Thượng." Kính Huệ công chúa đứng dậy định hành lễ.

Chính Đức đế vội đỡ tay bà: "Sao hoàng tỷ hôm nay lại tới đây?" Bà ấy lâu rồi chưa có vào cung.

Kính Huệ công chúa chờ ông ta ngồi xuống mới cười nói: "Lâu rồi không tiến cung, cho nên hôm nay mới tới thăm hoàng huynh."

"Hoàng tỷ có lòng rồi." Chính Đức đế cười trả lời, "Một mình hoàng tỷ ở phủ công chúa chắc hẳn sẽ quạnh quẽ, chi bằng dọn về cung sống đi."

"Không, một mình ta đã quen thanh tịnh rồi." Kính Huệ công chúa lắc đầu.

"Hoàng tỷ dạo này có khỏe không? Người hầu trong phủ có đủ dùng không?..."

Hai người hỏi han một hồi, Kính Huệ công chúa mới cười nói: "Hôm nay ta tiến cung thật ra là có chuyện muốn làm phiền Hoàng Thượng."

"Hoàng tỷ quá lời, hoàng tỷ có gì cứ việc nói." Chính Đức đế nghiêm túc.

Kính Huệ công chúa mỉm cười: "Cũng không phải đại sự gì, Ngũ nha đầu Diệp gia rất hợp ý ta, nhưng nghe nói Hoàng hậu và Định Quốc Công phu nhân nhìn trướng nàng ấy... Ta muốn giữ nàng ấy lại cùng ta trò chuyện hàng ngày."

"Khó có người được hoàng tỷ yêu thích, vậy cứ giữ nàng ấy ở cạnh cùng hoàng tỷ đi."

Kính Huệ công chúa từ ái gật đầu, nói thêm mấy câu liền đứng dậy cáo từ.

Chính Đức đế sai nội thị tiễn bà ấy xuất cung, sau đó tự mình xoay người tới Phụng Tường Cung.

Đoạn này bản gốc cứ nhầm qua nhầm lại cách xưng hô "hoàng huynh", "hoàng tỷ", cuối cùng không biết ai lớn hơn ai luôn, cho nên mình mạo muội xếp Kính Huệ công chúa lớn hơn nha. Nếu mấy chương sau tác giả có thay đổi, mình sẽ beta lại.)

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 14: Mỹ nhân

Kính Huệ công chúa vừa tiến cung đã trực tiếp tới Ngự Thư Phòng, không ghé ngang Phụng Tường Cung. Phụng Hoàng hậu không khỏi cân nhắc bà ấy tiến cung làm vì. Tuy Hoàng hậu là mẫu nghi thiên hạ nhưng bà ta không thể phái người qua Ngự Thư Phòng thăm dò, chỉ đành suy đoán trong lòng.

Đang nghĩ ngợi, Chính Đức đế liền tới.

Phụng Hoàng hậu vội dẫn người ra ngoài nghênh giá.

Cung nữ dâng trà bánh xong, Phụng Hoàng hậu liền cho cung nhân lui xuống.

"Hoàng Thượng, hoàng tỷ đi rồi sao?"

Việc Kính Huệ công chúa vào cung không phải chuyện gì giấu diếm, Chính Đức đế chỉ "Ừ" một tiếng.

"Hoàng tử lâu rồi không tiến cung, lần này vào sao không ở lại lâu thêm một chút chứ?" Phụng Hoàng hậu liền huệ cười nói.

"Ngày thường nàng hãy cho người đi thăm hoàng tử."

"Vâng, không biết hôm nay hoàng tử tiến cung là vì chuyện gì?"

Tới Ngự Thư Phòng xong lập tức xuất cung, sau đó Hoàng Thượng lại tới nơi này tìm mình, nhất định là có chuyện, hơn nữa còn liên quan tới bà.

Phụng Hoàng hậu ân ân có thể đoán được.

"Hôn sự của Ngũ cô nương Diệp gia, Hoàng hậu đừng nhúng tay vào, hoàng tử nói muốn giữ nàng ấy ở lại bầu bạn thêm chút thời gian." Chính Đức đế nói.

Phụng Hoàng hậu sửng sốt, sau đó lập tức gật đầu cười nói: "Thần thiếp còn tưởng là đại sự gì, chuyện của Ngũ cô nương, hoàng tử chỉ cần sai người nói với thần thiếp là được."

Lại là vì nha đầu kiêu!

Hà tất phải giống trống khua chiêng tiến cung như thế? Còn đi tìm Hoàng Thượng?

Kính Huệ công chúa này có phải quản quá nhiều việc rồi không?

Hôn sự của chất nhi, bà ta cũng vươn tay muốn quản.

Hoàng tử coi Phụng gia là cái gì mà tùy tiện sắp đặt như thế?

"Hoàng tử có lẽ vì chuyện của Cửu Hoàng đệ." Chính Đức đế xoay xoay ngọc ban chỉ, suy tư.

"Cửu hoàng đệ?" Phụng Hoàng hậu ngây ra, sau đó nhanh chóng hỏi, "Ý của Hoàng Thượng là..."

Chu Hành coi trọng nha đầu kia?

Chính Đức đế chỉ cười không đáp. Nhưng Phụng Hoàng hậu lại hiểu ý ông ta.

Chiêu Vương nhìn trúng nha đầu Diệp Dung Hoa!

"Không biết nha đầu kia như thế nào lại khiến Cửu hoàng đệ không xem ai vào mắt cũng có thể coi trọng." Phụng Hoàng hậu liền cười nói.

Mười mấy năm không gặp, nhưng tính tình kiêu ngạo của Cửu hoàng đệ trước kia không còn sao? Có tiên hoàng sủng ái, tuổi còn nhỏ đã đặt đôi mắt trên đỉnh đầu. Mặc dù thời gian trôi qua đã lâu, nhưng giang sơn dễ đổi bản tính khó dời!

Cô nương của Tây Ninh Hầu kia nói tới cùng còn không phải là người khiến y chú ý mất sao? Độc trên người rõ ràng là lý do để y thoái thác.

Nhưng Ngũ cô nương Diệp gia sao có thể chiếm được trái tim y?

"Húc Nhi cũng coi trọng nàng ấy?" Chuyện ở Phụng Tường Cung Hoàng Thượng đương nhiên biết, có điều ông ta không ngờ Diệp lão phu nhân từ chối, buổi tối thị tẩm, Di Tàn cũng cẩn thận, trong lòng run sợ.

"Tiểu tử kia không biết chừng mực, lát nữa thần thiếp sẽ đi nói với nó." Nhắc tới đứa cháu trai, tươi cười trên mặt Phụng Hoàng hậu cũng hòa ái mấy phần, sau đó bà lại bàn tới Dung Hoa, "Ngũ cô nương Diệp gia kia không biết là mỹ nhân thế nào mà có thể lọt vào mắt Cửu hoàng đệ? Ngay cả hoàng tử cũng ra mặt... Có điều nhìn Di Tàn muội muội kiêu diễm như thế, các nàng lại là tỷ muội, Ngũ cô nương chắc chắn là mỹ nhân hiếm gặp."

Chính Đức đế nhấp một ngụm trà, nói: "Nếu Hoàng hậu thích, ngày khác triệu nàng ấy vào cung gặp mặt là được."

"Vâng, ngày khác thần thiếp kêu Diệp lão phu nhân dẫn nàng ấy vào cung." Phụng Hoàng hậu cười gật đầu.

"Dù sao cũng chưa tới một năm, cứ để y hài lòng chút cũng không sao." Chính Đức đế buông ly trà xuống, nhìn Phụng Hoàng hậu.

Phụng Hoàng hậu đương nhiên hiểu ý của ông ta, cười gật đầu: "Vâng, thần thiếp biết rồi, trong khoảng thời gian này thần thiếp sẽ quan tâm tới Cửu hoàng đệ."

Năm đó Tiên hoàng sủng ái Chu Hành như vậy, Hoàng Thượng có thể bao dung cho y sao? Đương nhiên là muốn diệt cỏ tận gốc. Đáng tiếc Kính Huệ công chúa xen ngang giữa đường, đưa y rời khỏi kinh thành, trực tiếp tới Thương Châu.

Thương Châu là nơi năm đó Kính Huệ công chúa từng tung hoành sa trường, người ở đó đa phần là thần tử trung thành của công chúa. Nếu không phải độc kia không có thuốc giải, bà và Hoàng Thượng đã không để y rời đi.

Nhưng bọn họ thật không ngờ mười mấy năm trôi qua, Chu Hành không chết, ngược lại còn sống rất tốt.

Có điều, mạng của y cũng không còn bao lâu.

Chính Đức đế cao hứng cầm tay Phuong Hoàng hậu: "Trẫm thật may mắn khi có một hiền thê như nàng."

Phuong Hoàng hậu khẽ cười: "Phân ưu cho Hoàng Thượng là việc thần thiếp nên làm."

Phuong Hoàng hậu mặt mày đoan chính, nhưng so với mỹ nhân trong cung thì không quá nổi bật. Chính Đức đế từng sủng ái rất nhiều phi tần, bao gồm cả Tề Quý Phi, năm đó còn coi trọng hơn thê tử của mình, nhưng tuổi tác già đi, tâm tư với mỹ nhân của ông ta dần tắt, càng lúc càng coi trọng Phuong Hoàng hậu.

Tuy chỉ có bốn nhi tử, nhưng ngoại trừ Lục hoàng tử không đáng tin cậy, Đại hoàng tử, Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử đều trầm ổn, văn võ song toàn. Đặc biệt là đích tử Tử hoàng tử, vô cùng ưu tú.

Như thế, Chính Đức đế cũng càng ngày càng coi trọng Phuong Hoàng hậu

"Thương thế của Húc Nhi đã lành chưa?" Chính Đức đế quan tâm hỏi.

"Chắc đã không còn gì đáng ngại."

"Hắn cũng là đứa nhỏ hoạt bát, ngày mai nàng cho người mang chút dược liệu qua đó, nói hắn dưỡng thương cho tốt." Đây coi như là bồi thường.

"Thần thiếp thay Húc Nhi cảm tạ Hoàng Thượng." Phuong Hoàng hậu đứng dậy hành lễ.

Chính Đức đế duỗi tay kéo bà ta đứng dậy, cười nói: "Hắn cũng là chất nhi của trẫm, trẫm sao có thể không yêu thương?"

Phuong Hoàng hậu khẽ cười: "Thần thiếp sẽ nói với Quốc Công gia, kêu bọn họ từ từ khuyên bảo hắn, để hắn đừng si tình nữa."

"Hắn là người thương hoa tiếc ngọc, sau này chọn mấy mỹ nữ biết nóng biết lạnh qua đó hầu hạ đi." Chính Đức đế biết rõ tính tình của Phuong Húc nên mới nói như vậy.

Phuong Hoàng hậu gật đầu: "Bệ hạ nói đúng, chọn mấy người vừa ý qua cũng miễn cho nó ra ngoài chơi hoa ghẹo bướm."

"Ừ, Cửu hoàng đệ không còn bao nhiêu ngày, nghe ý của hoàng tỷ là... Không có ý gả nàng ấy và Chiêu vương phủ. Vậy chờ Cửu hoàng đệ đi rồi, tới lúc đó nếu Húc Nhi còn nhớ thương thì gả vào phủ là được."

Thời gian chỉ còn một năm, tới lúc đó người không còn, hoàng tỷ che chở nàng ấy để làm gì? Hiện tại hoàng tỷ cũng đã mờ lờ, một chút mặt mũi ông ta cũng phải cho bà ấy.

Tới lúc đó, là thê hay thiếp cũng không thành vấn đề.

"Tính tình Húc Nhi hôm nay thích cái này, ngày mai lại thích cái kia, không ai nói được." Phuong Hoàng hậu tươi cười rót trà cho Chính Đức đế, "Chắc lần này nó cũng chỉ nhất thời cảm thấy hứng thú."

"Tới lúc đó rồi nói." Dứt lời, Chính Đức đế lập tức bãi giá qua Ngự Thư Phòng.

Tiền Hoàng đế đi xong, sắc mặt Phuong Hoàng hậu trầm xuống.

Hết người này tới người khác đều không coi Phuong gia ra gì!

Thật đúng là khinh người quá đáng!

Coi bà là gì? Coi Phuong gia là gì chứ?

.....

Tại ngõ nhỏ chùa Bảo Thiện, Dung Hoa nhận tin từ Chu Hành, bên trên chỉ viết hai chữ "Yên tâm", nét chữ cứng cáp hữu lực.

Trong lòng nàng đột nhiên cảm nhận được sự ấm áp.

"Tiểu thư, Đồng cô nương và Từ cô nương tới." Lê Hoa vào phòng bẩm báo.

"Ừ, mau mời bọn họ tới ngồi các." Dung Hoa cất bức thư, sau đó thấp giọng phân phó Lưu Tô.

Lưu Tô gật đầu, lập tức ra ngoài.

Dung Hoa đứng dậy tới ngồi các, chờ trà bánh đã dâng lên, nàng cho nha đầu lui xuống, ba người ôm gối nhỏ nhìn ngắm phong cảnh. Gió tháng năm nhu

hòa từ cửa sổ thổi vào, đặc biệt mát mẻ.

Nhưng câu chuyện của bọn họ lại không vui vẻ như vậy.

Đồng Ngọc Lan chống cằm, lo lắng nói: "Diệp muội muội, nếu Hoàng hậu nương nương thật sự ban muội cho tên Phụng hoàng kia, muội cứ bỏ trốn. Tới Nghi Châu đi, phụ thân ta trước kia nhậm chức ở đó, nơi đó dân phong thuần phác, thủ hạ của phụ thân cũng còn, ta lại có mấy vị bằng hữu, nếu muội tới đó, ta đảm bảo muội sẽ không bị ai khi dễ!"

Chuyện ở Phụng Tường Cung, mọi người đều đã biết.

Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang đều quan tâm nàng. Đồng Ngọc Lan tính tình ngay thẳng, vừa lên tiếng đã trực tiếp kiến nghị nàng cao bay xa chạy.

"Bên đó hay bên này đều là vương thổ, đào hôn không phải thượng sách." Từ Lưu Quang duỗi tay lấy miếng đào đang ăn trong miệng ra, Dung Hoa liền đưa cho nàng khăn tay.

Từ Lưu Quang nhận lấy, phun sạch những thứ trong miệng, sau đó mới tiếp tục: "Nếu bắt buộc phải gả, ta sẽ cho muội chút thuốc, hẳn dám làm bậy, muội cứ hạ độc là được."

Dung Hoa mỉm cười.

Sự tình tối qua nàng đã biết.

Bên phía Diệp gia không có động tĩnh, nhưng không cần nghĩ cũng biết, Diệp gia chắc chắn sẽ dùng nàng đổi lấy vinh quang cho gia tộc.

Có hai bằng hữu tốt bụng quan tâm khiến nàng thật sự hạnh phúc.

"Có hạ độc thì cũng là thể tử của hân, Dung Hoa sao có thể làm thể tử của tên ăn chơi trác táng kia chứ? Chi bằng bỏ trốn, Đại Chu này không dung, vậy chúng ta tới Đông Lăng!" Đồng Ngọc Lan lắc đầu phủ quyết biện pháp của Từ Lưu Quang.

"Một tiểu cô nương một mình tha hương ở dị quốc sẽ không dễ dàng." Từ Lưu Quang bình tĩnh nhìn Dung Hoa, "Hơn nữa với dung mạo của Diệp muội muội..."

Đồng Ngọc Lan nhìn khuôn mặt của Dung Hoa, lập tức nhụt chí: "Làm sao bây giờ? Muội muội tuyệt sắc như vậy, tới lúc đó còn không phải sẽ bị người ta ăn tươi nuốt sống sao? Nếu muội muội biết võ thì tốt rồi, khi đó cho dù có đi đâu cũng không sợ."

"Hạ độc Phụng hoàng, sau đó khiến Phụng hoàng gia hỗn loạn tới gả bay chó chạy!" Từ Lưu Quang cười tùm tùm.

Dung Hoa khẽ cười, duỗi tay kéo tay hai người bọn họ, nói: "Hai vị tỷ tỷ, không phải còn chưa tứ hôn sao? Chúng ta cần gì phải buồn lo vô cớ như vậy?"

"Ai mà biết? Không chừng ngày mai sẽ ban hôn." Đồng Ngọc Lan thở dài.

"Tổ mẫu muội nói sao?" Từ Lưu Quang hỏi.

Dung Hoa lắc đầu: "Không biết, bên đó không truyền tin tới đây."

Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan đều im lặng, bàn tay khẽ dùng sức như muốn truyền đạt quan tâm tới Dung Hoa.

Đúng vậy, nếu thương tiếc nàng, Diệp gia sao có thể để một nữ tử lẻ loi ở đây cơ chứ?

Từ Lưu Quang trầm mặc một lát, mới hỏi: "Vậy muội có tính toán gì không? Chỉ cần trong khả năng, bọn ta nhất định sẽ giúp muội, nếu muội muốn rời khỏi kinh thành, ta và Đồng tỷ tỷ cũng sẽ tận lực giúp đỡ."

Đồng Ngọc Lan vội gật đầu: "Đúng vậy."

"Cảm ơn hai vị tỷ tỷ quan tâm." Dung Hoa cảm kích nhìn bọn họ, "Ta không đi."

"Muội muốn làm gì, bọn ta đều ủng hộ!" Đồng Ngọc Lan cười nói.

"Được, tới lúc đó nếu cần hai vị hỗ trợ, muội chắc chắn sẽ lên tiếng." Dung Hoa mỉm cười, "Bây giờ không nói chuyện này nữa."

Nàng đã nói như vậy, Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang đương nhiên cũng gật đầu.

Dung Hoa đưa mắt nhìn ra bên ngoài, nói: "Thời tiết đang nóng lên, khi nào rảnh chúng ta tới Cẩm Tú sơn trang chơi, hai vị tỷ tỷ có thuận tiện không?"

"Đương nhiên là tiện!" Đồng Ngọc Lan lập tức gật đầu, sau đó nhìn Từ Lưu Quang, "Lưu Quang, muội đi được chứ?"

Dung Hoa cũng nhìn nàng ấy.

Từ Lưu Quang cũng gạt đầu, tươi cười rạng rỡ: "Đương nhiên là được."

Ba người vui vẻ nói chuyện, dùng cơm trưa xong, Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang mới rời đi.

Hai người đi chưa được bao lâu, nha đầu liền vào bẩm báo Diệp Cẩm Cần tới.

Dung Hoa nhường mảy, nhanh chóng đứng dậy ra đại sảnh.

"Nhị ca."

Diệp Cẩm Cần đứng lên: "Ngũ muội muội."

"Nhị ca ngồi đi." Dung Hoa tươi cười đi qua, phân phó Lê Hoa dâng trà mang bánh, sau đó liền trực tiếp hỏi, "Sao Nhị ca lại tới đây?"

"Ta tới là muốn hỏi Ngũ muội muội, muội có muốn cùng ta đi nhậm chức không?" Diệp Cẩm Cần dừng lại một lát mới giải thích, "Mùng một tháng sau sẽ lên đường."

"Ý của muội vẫn không thay đổi." Dung Hoa lắc đầu, lại hỏi, "Tháng sau Nhị ca đi rồi sao? Đi đâu? Hành lý đã chuẩn bị hết chưa?"

"Là huyện thừa (1) của Lăng huyện, hành lý di nương đã giúp ta chuẩn bị rồi."

(1) Huyện thừa: thẩm phán của huyện

Dung Hoa cười gạt đầu: "Đó là một nơi rất tốt."

Lăng huyện thuộc Tịnh Châu, Tịnh Châu giàu có và đông đúc, hiện tại được tới đó nhậm chức, đây cũng là kết quả xứng đáng cho công sức của Diệp Thế Lâm.

"Ngũ muội muội..." Diệp Cẩm Cần nhìn nữ tử một thân y phục màu tím, muốn nói lại thôi, ngập ngừng một lúc mới lên tiếng, "Ngũ muội muội, chi bằng muội cứ đi theo Nhị ca... Chắc muội còn chưa biết, hôm qua lúc tổ mẫu tiến cung, Hoàng hậu nương nương và Định Quốc Công phu nhân có nhắc tới hôn sự của muội và Phương thế tử."

Thấy sắc mặt Dung Hoa không đổi, Diệp Cẩm Cần tiếp tục: "Phương Húc kia là người thế nào, Ngũ muội muội chắc cũng biết... Không bằng muội cùng ta ra ngoài, chờ thêm một hai năm nữa rồi trở về cũng được." Đây là việc duy nhất hẳn có thể làm.

"Trốn tránh không thể giải quyết vấn đề." Dung Hoa khéo léo từ chối, mỉm cười nhìn hắn, "Nhị ca cứ yên tâm, muội không sao... Nhị ca tới đây là ý của đại bá và tổ mẫu sao?"

Diệp Cẩm Cần đặt ly trà xuống, nói: "Là đại bá kêu ta tới đây, hôn sự với Phương gia tuy hôm qua tổ mẫu đã từ chối, nhưng quyền thế bên trên..."

Câu nói kế tiếp, Diệp Cẩm Cần không nói, khóe miệng lộ ra nụ cười khổ.

Nếu Phương gia muốn ép cưới, Diệp gia có thể thế nào?

Hơn nữa ý của đại bá và tổ mẫu vô cùng rõ ràng, vì nương nương trong cung và Diệp gia, bọn họ chỉ có thể hi sinh Ngũ muội muội!

Hiện tại hẳn là trưởng tử của Nhị phòng, sao có thể trở mặt nhìn Ngũ muội muội gả cho tên ăn chơi trác táng Phương Húc? Chuyện trước mắt hẳn có thể nghĩ tới chính là đưa nàng rời khỏi đây.

Dung Hoa chỉ cười nói: "Nhị ca yên tâm, chuyện này không thành được."

Diệp Cẩm Cần nhìn nàng, một lúc lâu sau mới nói: "Con người Phương Húc ta có hiểu đôi chút, hơn nữa có Hoàng hậu nương nương đứng sau chống lưng, tới lúc đó nếu Hoàng hậu nương nương lại ra mặt, vậy..."

Người Phương Húc coi trọng, không đưa tới miệng chắc chắn sẽ không bỏ qua, tới lúc đó Hoàng hậu nương nương tứ hôn, Ngũ muội muội có thể không gả hay sao?

Dung Hoa khẽ cười: "Yên tâm, Hoàng hậu nương nương sẽ không nhắc lại, chi sợ tổ mẫu, đại bá cùng vị nương nương ở trong cung kia sẽ bám lấy không buông, ép ta gả đi để lấy lòng."

Bên phía Hoàng hậu, Chu Hành sẽ tự giải quyết.

Nhưng người Diệp gia, chi sợ sẽ hai tay dâng nàng để lấy lòng Hoàng hậu! Ở thời đại này, trong gia đình quyền quý, đa phần các cô nương đều là quân cờ liên hôn, Diệp gia cũng thế!

"Ngũ muội muội." Diệp Cẩm Cần chưa xót nhìn nàng.

"Nhị ca không cần lo lắng, chuyện này muội sẽ có cách giải quyết."

"Muội chỉ là một cô nương khuê các thì có biện pháp gì chứ?" Sắc mặt Diệp Cẩm Cần tối sầm, "Đừng nói là muội, một khi đã tứ hôn, không ai có thể thay đổi."

Dung Hoa chỉ mỉm cười: "Luôn sẽ có cách."

Bên phía Phương Hoàng hậu đã có Chu Hành chống đỡ, Diệp gia nếu một lòng bán nàng để lấy lòng Hoàng hậu, bọn họ bắt nhân, tới lúc đó đừng trách nàng bất nghĩa.

Nếu bọn họ dám, vậy nàng liền kháng chỉ, kéo bọn họ cùng làm bạn xuống gập Diêm Vương!

Thấy Dung Hoa tự tin và kiên định, Diệp Cẩm Cần cũng không khuyên nữa, liền đứng dậy cáo từ: "Không còn sớm nữa, ta về đây, nếu muội thay đổi chủ ý thì cứ phái người tới nói với ta một tiếng."

"Cảm tạ Nhị ca." Dung Hoa chân thành cảm ơn, theo đó đứng dậy.

"À đúng rồi, Tam đệ nhờ ta mang thư gửi muội." Diệp Cẩm Cần đột nhiên dừng bước, từ trong vạt áo lấy ra phong thư đưa cho Dung Hoa, "Thiếu chút đã quên."

Dung Hoa cười nhận lấy, phân phó Lê Hoa tiễn hân ra ngoài.

Chờ hân đã đi xa, Dung Hoa trực tiếp vứt phong thư vào huân lò, trong nháy mắt lập tức biến thành tro tàn.

Diệp Cẩm Bạc có lời gì hay để nói chứ? Thường xuyên tới cửa, còn dám nhờ Diệp Cẩm Cần đưa tin!

Dung Hoa đứng dậy tới hậu viện, vừa ra ngoài liền gặp Lưu Tô, cười nói: "Về rồi sao?"

Lưu Tô gật đầu.

Dung Hoa mỉm cười nhìn hoàng hôn rồi mới trở về phòng.

Nhất Phẩm Cừ, Lâu Ngoại Lâu có đủ món ngon rượu ngon, đại quan quý nhân đều yêu thích, đương nhiên tin tức cũng đặc biệt nhiều.

.....

Lúc đó, trong Định Quốc Công phủ, Phương phu nhân vừa từ phòng của Phương Húc trở về thời điểm qua hành lang gặp khúc đột nhiên dừng bước, cau mày nhìn người đối diện.

Nữ tử khoảng mười sáu mười bảy tuổi, vạt áo màu hồng cánh sen, da trắng như tuyết, mặt hạnh má đào, eo như té liễu, đường cong lá lướn, quả nhiên là một mỹ nhân.

Phương phu nhân mở to hai mắt, bất giác hỏi: "Đây là nha đầu nào? Ai dẫn tới đây?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 15: Gặp quý

Trương ma ma, tâm phúc của Phương phu nhân theo sau cũng mang bộ dáng gặp quý, duỗi tay đỡ lấy chủ tử nhà mình, khẽ gọi: "Phu nhân."

Mỹ nhân như liễu thướt tha đi tới, ánh nắng hoàng hôn chiếu xuống dừng trên gương mặt của nàng, mơ hồ ảo ảo.

Bọn người Trương ma ma đều không quen biết nàng.

Phương phu nhân ngập ngừng mấy tiếng, yết hầu như bị ai bóp chặt, nói không ra lời, chỉ nắm chặt cánh tay của Trương ma ma.

"Đây là..." Trương ma ma trừng mắt nhìn cô nương kia, thất thố kinh hoàng.

"Nô tỳ Bảo Thiên gặp qua phu nhân." Mỹ nhân đi tới, ưu nhã thi lễ.

Phương phu nhân nuốt nước bọt, hỏi: "Bảo Thiên? Ngươi ở đâu? Vào phủ khi nào?"

Nói xong, bà ta bất giác nhìn ánh nắng chiều phía tây.

Người xưa có nói hoàng hôn là thời điểm dễ gặp quý, đây không lẽ là gặp quý sao?

Bà là chủ mẫu Phuong gia, nha đầu trong phủ không ai dám nhìn thẳng vào mắt, hơn nữa trong phủ còn các phòng khác, cho nên nha đầu bà tử trong Quốc Công phủ không phải ai bà cũng nhận ra.

"Nô tỳ vừa mới tới, còn chờ sắp xếp." Bảo Thiên nhẹ giọng, thanh âm đặc biệt dễ nghe.

Nhưng tất cả vào tai Phuong phu nhân lại vô cùng chói tai: "Hôm nay có người vào phủ sao?" Phuong phu nhân quay đầu nhìn Trương ma ma.

"Không nghe nói." Trương ma ma lắc đầu, nhìn Bảo Thiên, hỏi, "Hôm nay tới sao? Ai dẫn tới? Ngươi là người ở đâu?"

Bảo Thiên cúi người lộ ra chiếc cổ trắng ngần, mềm nhẹ đáp: "Nô tỳ là người trong kinh thành, sống ở ngõ nhỏ Hòe Tây, huynh đệ tỳ muội trong nhà quá nhiều, nô tỳ muốn ra ngoài tìm việc phụ giúp, lại nghe nói Quốc Công phủ nhân hiền lành, công việc ở đây cũng thoải mái, cho nên phụ thân liền nhờ bằng hữu là quản gia bá bá đưa tới đây."

Phuong phu nhân đánh giá trên dưới nàng, nói: "Đi theo ta."

"Vâng, phu nhân." Bảo Thiên ngoan hiền đáp.

Phuong phu nhân nháy mắt ra hiệu cho Trương ma ma, Trương ma ma gật đầu, phân phó tiểu nha đầu mời quản gia tới, lại kêu người xuất phủ đi điều tra.

Về chính viện, Phuong phu nhân sai nha đầu tiếp đón Bảo Thiên trước, vào phòng dùng trà tĩnh tâm.

Trương ma ma đứng cạnh cẩn thận không lên tiếng.

Mặt trời ngã về Tây, nha đầu bắt đầu thắp đèn, nhìn sắc mặt âm trầm của phu nhân, nha đầu cũng không dám phát ra tiếng động, nhẹ nhàng làm xong việc rồi lui ra ngoài.

"Phu nhân, có lẽ chỉ giống mà thôi." Trương ma ma cẩn thận nói.

Phuong phu nhân lắc đầu, nhíu mày nói: "Chỉ sợ có người dụng tâm."

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, là quản gia tới.

"Tiểu nhân gặp qua phu nhân." Quản gia hơn bốn mươi tuổi, được Định Quốc Công vô cùng tin cậy.

"Đứng lên đi." Phuong phu nhân đưa ly trà cho Trương ma ma, làm như vô tình hỏi, "Nghe nói nha đầu Bảo Thiên do ngươi đưa vào?"

"Đúng vậy." Quản gia gật đầu, đem lai lịch của Bảo Thiên kể ra một lần, sau đó mới nói, "Là một bằng hữu của tiểu nhân nhờ vả, tiểu nhân thấy nàng đoan chính lanh lợi nên liền đồng ý. Nha đầu kia dù sao cũng chưa trải sự đời, có phải nàng ấy đã mạo phạm phu nhân rồi không? Tiểu nhân lập tức đuổi nàng ấy đi ngay!"

Phu nhân cố ý gọi ông tới đây hỏi chuyện của Bảo Thiên, nhất định là đã xảy ra chuyện!

Phuong phu nhân lắc đầu: "Không có gì, ngươi lui xuống đi."

Quản gia liền vội ra lui ra ngoài.

"Nào có chuyện trùng hợp như vậy?" Ánh đèn chiếu lên gương mặt âm trầm, bà ta nói với Trương ma ma, "Ngươi đi hỏi nha đầu kia xem, nàng ta từ đâu nghe được mấy lời đó mà tới Quốc Công phủ."

Cái gì mà thoải mái?

Nhi tử trắng hoa nổi tiếng khắp nơi, người bình thường đều không bán nữ nhi tới Quốc Công phủ làm nha đầu, những người dung mạo xinh đẹp đều nghĩ cách hầu hạ ở phòng khác, Bảo Thiên này thì hay rồi, còn trùng hợp đụng trúng bà ngay trên hành lang.

"Trời không còn sớm nữa, phu nhân dùng cơm trước đi, nô tỳ đi hỏi thăm ngay." Trương ma ma nói.

"Ừ." Phuong phu nhân gật đầu.

Trương ma ma phân phó người dọn cơm trước, sau đó mới ra ngoài nói chuyện với Bảo Thiên.

Phuong phu nhân vừa ăn được một lát, Trương ma ma đã cau mày trở về.

Vì Bảo Thiên kia, Phuong phu nhân không ăn uống được gì, đang đứng dậy súc miệng thì Trương ma ma vào nội thất, đúng lúc này, Tú Tuệ ra ngoài điều tra cũng đã quay lại.

Tú Tệ bảm báo: "Phu nhân, nô tỳ đã tới ngõ nhỏ Hòe Tây thăm dò, không có nhà nào như vậy, càng không có cô nương nào tên Bảo Thiên!"

Vậy đúng là có người có ý đưa Bảo Thiên vào đây!

Còn qua tay của quản gia nữa!

Sắc mặt Phụng phu nhân trầm xuống, nói thẳng: "Gọi Bảo Thiên vào đây cho ta!"

Trương ma ma vội gọi Bảo Thiên vào.

Dưới ánh đèn sáng ngời, Bảo Thiên càng kiều mị như hoa đào tháng hai, nhẹ nhàng hành lễ: "Phu nhân."

Phụng phu nhân trừng mắt nhìn nàng: "Còn không khai thật cho ta? Ai phái người tới đây? Mục đích tới Quốc Công phủ rốt cuộc là gì?"

"Thì ra phu nhân đã phái người xác minh." Bảo Thiên mỉm cười, không chút sợ hãi, "Nô tỳ phụng lệnh Ngũ cô nương tới đây hầu hạ phu nhân và thế tử."

"Ngũ cô nương? Ngũ cô nương nhà nào..." Phụng phu nhân im bật, cánh tay siết chặt tay vịn, bà đương nhiên rõ người nàng đang nói là ai.

Ngũ cô nương Diệp gia Diệp Dung Hoa!

Có điều, nàng ta làm sao biết được?

Hai năm trước, nhi tử Phụng Húc coi trọng một cô nương trên đường, không nói gì đã cho người kéo nàng trở về, cô nương kia xinh đẹp kiều mị, là người dịu dàng nhưng không ngờ tính tình lại cương liệt, bị nhi tử ép bức liên đập đầu vào cột, thân vong.

Mà nàng xuất thân từ nhà tập võ, phụ thân huynh trưởng đều là những người lỗ mãng, chuyện khi đó phải vất vả dàn xếp mới dẹp yên được, Quốc Công gia còn phải cho thân nhân của nàng một chức vị tốt trong kinh thành.

Mà Bảo Thiên trước mặt giống hệt cô nương đó.

Khi ấy Phụng phu nhân chỉ thấy thi thể, bộ dáng chết không nhắm mắt, nhưng nhìn gương mặt của Bảo Thiên này tựa như nhìn cô nương kia sống lại!

Nếu không phải trong nhà cô nương kia chỉ có một huynh trưởng, bà còn tưởng người nhà họ lại tới cửa tìm.

Nhưng chuyện này, trong Quốc Công phủ chỉ có bà, Quốc Công gia và tâm phúc của nhi tử biết, hiện tại Diệp Dung Hoa kia đưa người tới rốt cuộc có ý tứ gì?

Chẳng lẽ nàng biết sự tình năm đó?

Còn nữa, Diệp Dung Hoa mượn tay quản gia thế nào? Một tiểu thư khuê các như nàng sao lại có bản lĩnh như vậy?

Đã thế, nàng còn trắng trợn đưa người tới, còn không chút che giấu để Bảo Thiên đứng ra nhận tất cả.

Phía sau nàng chắc chắn có người chống lưng.

Cả người Phụng phu nhân lập tức đổ mồ hôi lạnh.

Diệp Dung Hoa đưa nha đầu này tới đây để cảnh cáo bọn họ? Cảnh cáo bọn họ không được đánh chủ ý lên người nàng sao?

Mấy năm nay nhi tử làm ra không ít chuyện hoang đường, có điều bức ép hoàng hoa khuê nữ, nếu sự tình năm đó lộ ra, tội danh của nhi tử chắc như đinh đóng cột, không thể bỏ trốn.

Đám người Tề Quý Phi còn đang như hồ rình mồi trừng trừng nhìn Phụng gia!

Tới lúc đó, không chỉ Quốc Công phủ gặp sóng gió, Hoàng hậu nương nương và Tứ hoàng tử ở trong cung cũng sẽ chịu liên lụy.

Phụng phu nhân nhìn Bảo Thiên, lạnh giọng phân phó: "Trong phủ không thiếu nha đầu, Tú Tuệ, người cho nàng ta chút bạc, đuổi ra ngoài đi."

"Vâng, phu nhân." Tú Tuệ đáp.

"Tạ phu nhân ân điển." Bảo Thiên cảm kích, uốn gối tạ ơn rồi theo Tú Tuệ ra ngoài.

"Đúng là khinh người quá đáng!" Phụng phu nhân tức giận tới máu trong người muốn chảy ngược, duỗi tay hất đồ đá san hô bên cạnh xuống đất.

"Phu nhân bớt giận." Trương ma ma an ủi một tiếng, gọi nha đầu vào thu dọn, sau đó mới nói, "Phu nhân, nghe nói hôm nay Kính Huệ công chúa vào cung, có phải..."

Đây không phải là Kính Huệ công chúa làm căng với bà hay sao?

Phuong phu nhân nhấp môi: "Tiện nhân đó có gì tốt!"

Hoàng Thượng và Hoàng hậu nương nương đều nể mặt Kính Huệ công chúa, nếu bà ấy chống lưng cho nha đầu Diệp gia kia, chuyện lần này có thể giải thích!

Phuong phu nhân cười lạnh: "Diệp gia đúng là gặp may, một cô nương vào cung làm sủng phi, một người được Kính Huệ công chúa yêu thích."

"Phu nhân nói đúng." Trương ma ma phụ họa.

Phuong phu nhân cười châm biếm một tiếng.

Ngũ cô nương ở ngoài có Kính Huệ công chúa tạm thời chống lưng bà không thể động tới, nhưng Di Tàn trong cung còn không phải nhờ vả Hoàng hậu nương nương sao?

"Sau khi nàng ta đi rồi, xử lý đi!" Ánh mắt Phuong phu nhân hiện lên tia hung ác, phân phó Trương ma ma.

"Nô tỳ đi an bài ngay." Trương ma ma gật đầu đồng ý.

.....

Lâm phu nhân ở trong Thành Quốc Công phủ nghe tin liền tức giận: "Diệp gia thật sự là quá đáng, dám đẩy Lâm gia ra làm tấm chắn hả?"

Kẻ sống chết không đồng ý hôn sự này là ai?

Hiện tại gặp khó khăn, bọn họ lại đẩy Lâm gia ra trước!

Đúng là khinh người quá đáng, không muốn kết thân thì đóng cửa, hiện tại thấy Phuong Húc muốn cưới nha đầu kia, bọn họ lại đem hôn sự này ra nhắc lại!

Lâm phu nhân tức giận cả ngày, muốn trực tiếp tới Diệp gia mắng từng kẻ bên trong.

Nha đầu bà từ trên dưới trong phủ đều hết mực cẩn thận, sợ chọc giận bà ta.

Chờ Thành Quốc Công và Lâm Luật về, dùng cơm, Lâm phu nhân liền cả giận nói: "Quốc Công gia, sự tình không thể dễ như vậy, không phải Diệp lão phu nhân ở trước mặt Hoàng hậu nương nương nói hai nhà chúng ta đính hôn sao? Ngày mai chúng ta liền tới cửa cầu hôn."

"Người ta đã như vậy còn kết thân cái gì?" Lâm Nhược khinh thường một câu, "Thay đổi xoành xoạch, hôn sự của cô nương cũng lấy ra làm trò đùa."

"Đúng là không thể dễ như vậy!" Thành Quốc Công gật đầu.

"Nhược Nhi, ta và phụ thân muốn thương lượng hôn sự của ca ca con, con còn con nít, về phòng nghỉ ngơi đi." Lâm phu nhân nhìn Lâm Nhược, nói.

Lâm Nhược méo mào, bất đắc dĩ đứng dậy cáo từ về phòng.

"Là Diệp lão phu nhân ở trước mặt Hoàng hậu nương nương tự mình nói thế, tới lúc đó nếu bà ta dám phủ nhận, thiếp sẽ tới gặp Hoàng hậu nương nương cáo trạng, tố cáo bà ta lừa gạt Hoàng hậu! Thiếp muốn cho bà ta biết thế nào là cầm cục đá tự đập chân mình!" Lâm phu nhân trầm giọng.

Chờ vào cửa, bà sẽ tra tấn nha đầu kia tới chết, tới lúc đó lại cưới cho nhi tử cô nương khác là được!

"Diệp gia muốn leo lên Chiêu Vương nên mới kéo nhà ta ra làm tấm chắn." Lâm Luật bức bối lên tiếng, "Quan hệ giữa Ngũ cô nương và Chiêu Vương quả thật không tầm thường."

Lâm phu nhân nhìn Lâm Luật, đau xót: "Luật Nhi..."

Mới một tháng, nhi tử đã gầy đi rõ rệt, cả người như bị một tảng bi thương bao phủ, tươi cười trong sáng trước kia đã không còn.

"Mẫu thân, con không sao." Lâm Luật mỉm cười.

Thấy nhi tử gượng cười, Lâm phu nhân càng khó chịu, quay đầu nhìn Thành Quốc Công: "Luật Nhi đã không thích, chi bằng hôn sự này cứ bỏ đi."

Thành Quốc Công dùng ánh mắt thâm thúy nhìn Lâm Luật.

Lâm Luật cười lắc đầu: "Đây là hôn sự do phụ thân và Diệp đại nhân định, đương nhiên không thể thay đổi, mẫu thân không cần tới Diệp gia, con sẽ tự nghĩ cách." Mẫu thân tới Diệp gia còn không phải bị đập cửa vào mặt sao? Hắn sao có thể để mẫu thân chịu nhục như vậy?

"Con sẽ nghĩ cách cưới nàng, cho dù Diệp gia không đồng ý, con cũng sẽ nghĩ cách để nàng gật đầu gả cho con." Người trong lòng tháng sau sẽ thành

hôn, đó là ý của Hoàng Thượng, cho dù Mộ Tuyết có đồng ý cùng hấn bỏ đi, hấn cũng sẽ không làm như vậy, bởi vì nếu nàng ấy đào hôn, Dương gia và Lâm gia đều sẽ gặp nạn.

Đã không thể cưới người mình thích, vậy thì cưới ai có gì khác nhau?

Huống hồ, phụ thân nói trong tay Ngũ cô nương có khả năng nắm nhược điểm của Lâm gia. Nàng gả tới Lâm gia, đó chính là người của Lâm gia, chẳng lẽ nàng ta còn muốn đối phó Lâm gia sao?

Thành Quốc Công vui vẻ gật đầu: "Cô nương đều thích đồ dành, hiện tại nàng ấy đã dọn ra ngoài, con cứ đi thăm nàng ấy nhiều một chút, mấy lần đầu không gặp, nhiều lần lặp đi lặp lại nàng ấy sẽ mềm lòng, tới lúc đó cứ tặng thêm lễ vật cô nương người ta thích là được."

"Vâng, phụ thân."

Thấy nhi tử đã quyết định, Lâm phu nhân cũng không nói gì.

Hiện tại Lâm gia vì có mục đích nên không thể không cưới nha đầu kia, bằng không đường đường là Thành Quốc Công phủ sao chịu hạ mình trước Diệp gia?

Cục tức này tạm thời để đó, chờ Diệp Dung Hoa vào cửa, xem Lâm gia xử lý nàng ta thế nào!

Còn Di Tàn của Diệp gia trong cung, Thái hậu nương nương tuy không quản chuyện bên ngoài nhiều, nhưng muốn thu thập một Di Tàn dễ như trở bàn tay!

Những kẻ còn lại trong Diệp phủ?

Quốc Công gia chỉ cần lên tiếng cũng đủ để họ chịu đau chịu nhục!

Lâm phu nhân lại nói với Thành Quốc Công chuyện phiền lòng của mấy ngày nay: "Gần đây, mấy cửa hàng bên phố đông có chút vấn đề..." Nói xong liền phân phó người đi lấy sổ sách.

Thành Quốc Công nhíu mày hỏi: "Bên này cũng có vấn đề sao?"

Lâm phu nhân kinh ngạc: "Bên phía Quốc Công gia cũng vậy?"

Cửa hàng ruộng đất dưới danh nghĩa của Quốc Công phủ, Thành Quốc Công giữ phân nửa, lợi nhuận dùng để chi tiêu cho các đợt làm ăn lớn nhỏ. Số còn lại do Lâm phu nhân xử lý, tiền thu về dùng làm phí sinh hoạt cho phủ hằng năm.

Lâm Luật nghe xong cũng nhíu mày.

Rõ ràng có người đang nhắm vào Lâm gia bọn họ!

.....

Dung Hoa cho rằng Diệp Cẩm Cần tới đây một chuyến thì bên Diệp gia sẽ không còn gì nữa, không ngờ tới ngày hôm sau, lão phu nhân phái Lý ma ma tới kêu nàng trở về, nói lão phu nhân nhớ nàng.

Trong lòng Dung Hoa hiểu rõ, tuy không muốn đi, nhưng dù sao bà ta cũng là tổ mẫu của mình, cho nên nhanh chóng đi thay y phục rồi về Diệp phủ.

Hiện tại đã là tháng năm, cây cối trong Diệp phủ mọc um tùm, muôn hồng nghìn tía, xe ngựa chạy thẳng tới cửa vườn hoa mới dừng lại.

Dung Hoa vừa xuống xe liền thấy Diệp Cẩm Bạc mang về mặt nháy nhót đi tới.

Hôm qua Diệp Cẩm Cần trở về không truyền đạt nửa chữ, hấn vô cùng thất vọng, khi trước mỗi tháng về nghỉ còn có thể gặp mặt, hiện tại Ngũ muội muội dọn ra ngoài, ngay cả người cũng không thể thấy, hấn thật sự rất nhớ nàng.

Trong khoảng thời gian này hấn và Đại ca không cần tới thư viện, chỉ cùng nhau ở nhà đọc sách, hôm nay nghe nói tổ mẫu phái người đón nàng trở về, hấn liền tới đây chờ đợi.

Hai mắt Diệp Cẩm Bạc sáng rực nhìn Dung Hoa, dung nhan như họa, Ngũ muội của hấn mỗi lúc một xinh đẹp!

"Ngũ muội muội."

"Tam ca." Dung Hoa hành lễ, sau đó dẫn Túy Đồng và Lưu Tô vào trong.

"Ngũ muội muội đợi ta, ta đi cùng muội." Diệp Cẩm Bạc vội đuổi theo, "Ngũ muội muội, ta qua kia muốn thăm muội nhưng không gặp được, muội có tốt không? Khi nào muội muốn dọn về đây?..."

"Tam thiếu gia lúc nào cũng nhớ thương Ngũ tiểu thư người." Lý ma ma dẫn đường, vừa cười vừa nói.

Nhớ thương? Đương nhiên là nhớ thương rồi!

Bởi vì có Lý ma ma ở đây, Dung Hoa không nói gì thêm, chỉ nhú mày nhàn nhạt liếc nhìn hán.

Nụ cười trên mặt Diệp Cẩm Bạc cứng lại, lập tức hỏi về chuyện của Diệp Cẩm Cần: "Hôm qua Nhị ca tới thăm muội, muội biết huynh ấy muốn rời kinh chưa?"

Dung Hoa không nói gì, chỉ có Lý ma ma tiếp lời hán.

Rất nhanh, đoàn người đã tới viện của lão phu nhân.

Diệp Di Nguyệt đứng lúc cùng bà ta nói chuyện.

Dung Hoa đi tới, hành lễ: "Tổ mẫu."

Diệp Cẩm Bạc cũng hành lễ: "Tổ mẫu."

"Mau đứng lên." Diệp lão phu nhân duỗi tay kéo Dung Hoa tới trước mặt, "Đề ta xem." Bà ta đánh giá một phen, nước mắt cứ thế nổi lên, "Gầy, gầy rồi. Cháu sống ở đó có quen không? Nếu không quen thì cứ trở về, Hải Đường uyển ngày nào cũng có người quét dọn..."

Dung Hoa mỉm cười đáp: "Đề tổ mẫu nhớ thương, là cháu gái bất hiếu, có điều cháu gái ở bên đó rất tốt."

"Xem ra bên kia Ngũ tỷ tỷ ở rất tốt, vừa tới đã muốn trở về." Diệp Di Nguyệt che miệng cười.

Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn nàng ta, sau đó quay đầu cười hỏi cuộc sống sinh hoạt của Dung Hoa.

Dung Hoa cẩn thận trả lời.

"Tứ tỷ tỷ cháu ở trong cung được Hoàng hậu nương nương chiếu cố, chúng ta nhờ ân của nương nương thì phải..." Diệp lão phu nhân đi vào chủ đề, "Nghe nói Phương thế tử bị thương, qua hai ngày nữa cháu theo ta qua thăm thế tử."

Đây là hỏi hặn, thay đổi chủ ý, vội vàng giả nài qua kia sao?

Dung Hoa lãnh đạm nhìn Diệp lão phu nhân: "Hôm kia tổ mẫu mới giúp cháu từ chối Phương gia trước mặt Hoàng hậu nương nương, lúc này lại chạy tới cửa, đây không phải tự vả vào miệng sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 16: Ngũ muội muội là khuê nữ

Diệp lão phu nhân sùng sốt, sắc mặt lập tức trầm xuống, hất tay vứt thẳng ly trà xuống đất.

Mấy nha đầu bà tử trong phòng liền cúi thấp đầu.

Lý ma ma vội đuổi hạ nhân ra ngoài.

"Ngũ nha đầu, nguoi sao có thể nói chuyện như thế?" Cái gì là tự vả miệng? Ánh mắt Diệp lão phu nhân chỉ toàn tức giận.

Nếu có khả năng bà sẽ làm thế sao? Biết rõ Định Quốc Công sẽ xem thường, biết rõ sẽ chịu ngược đãi, còn bị người ngoài châm chọc, nhưng chuyện bà làm không phải vì Diệp gia sao?

Nếu không phải vì Diệp gia, bà sao có thể đưa mặt tới cửa để người ta vũ nhục?

Tất cả đều vì Diệp gia!

Nhưng nha đầu chết tiệt này vừa nói cái gì?

Tự vả miệng?

Có Hoàng hậu chiếu cố, ngày tháng ở trong của cung sẽ thuận lợi hơn chút.

Dung Hoa khẽ cười, nhẹ giọng: "Chẳng lẽ là cháu gái nghe lầm sao? Rõ ràng người bên ngoài đều nói tổ mẫu yêu thương cháu gái, cho nên cự tuyệt đề nghị kết thân với thế tử Phương gia." Lúc nàng nói chuyện, ánh mắt trong suốt như nước, tựa như hoàn toàn vô tội.

Con tức trong lòng Diệp lão phu nhân không thể nuốt xuống.

Nghĩ tới nghĩ lui, Chiêu Vương kia tuy sống không được mấy tháng nhưng người ta là thân vương, cửa này không thể kết thân, vẫn là Phương gia tốt hơn!

Lần trước bà cự tuyệt là vì đề cao cháu gái của mình, lần này Diệp gia cúi đầu là được!

Diệp Di Nguyệt bên cạnh nhìn Diệp lão phu nhân tức giận, sau đó liền nhìn Dung Hoa, nhỏ giọng: "Ngũ tỷ tỷ, chắc tỷ hiểu lầm ý của tổ mẫu rồi, tổ mẫu chỉ nói đi thăm thế tử, nào có ý gì khác."

Nói xong, nàng ta liền cúi đầu, khoe miệng cong lên.

Gã cho Phương Húc, tới lúc đó tỷ ấy đừng hồng hồng sống yên!

"Tổ mẫu." Diệp Cẩm Bạc luôn im lặng nghe các nàng nói chuyện lúc này lên tiếng, "Nếu đã từ chối, vậy cũng không cần tới cửa nữa. Ngũ muội muội nói không sai, tổ mẫu dẫn muội ấy đi, bên Phương gia không phải tro tàn lại cháy sao? Phương Húc kia là tên háo sắc, hắn không phải thứ tốt đẹp gì!"

Diệp Cẩm Bạc ăn nói hiên ngang, cũng cho Dung Hoa ánh mắt an tâm, nhưng nàng trực tiếp xem nhẹ.

"Bạc Nhi!" Diệp lão phu nhân nhíu mày nhìn Diệp Cẩm Bạc, "Tứ muội muội của cháu ở trong cung như đi trên băng mỏng, sống không dễ dàng gì, lần trước là ta không cần thận đặc tội Hoàng hậu nương nương, lần này tới Phương gia là đề xin lỗi Phương phu nhân... Tứ muội muội cháu nếu được Hoàng hậu quan tâm, cuộc sống của ngài ấy có thể nhẹ nhàng đi rất nhiều."

Nói xong, Diệp lão phu nhân dùng đôi mắt đầy ẩn ý nhìn Dung Hoa.

"Tổ mẫu..." Diệp Cẩm Bạc gọi một tiếng nhưng rồi cũng dừng lại, sắc mặt tái nhợt.

Nghĩ tới muội muội còn ở trong cung, thân là huynh trưởng, người thân, hắn nên giúp đỡ cho nàng.

Nhưng... Hi sinh Ngũ muội muội để bảo vệ Tứ muội muội cùng vinh hoa phú quý của Diệp gia, hắn không cam lòng!

Hắn thật sự rất thích nàng!

Thích nhiều năm như vậy, từ lúc nàng còn nhỏ, hắn đã thích nàng! Người hắn thích sao có thể chấp tay nhường cho kẻ khác?

Không thể!

Cho dù là tổ mẫu và Tứ muội muội, là Diệp gia cũng không thể!

Hắn không cam lòng!

Đáy mắt Diệp Cẩm Bạc hiện lên tia kiên quyết, hai tay siết chặt nhìn Dung Hoa.

Nếu đã như thế, vậy hắn sẽ mang nàng rời đi, rời khỏi nơi này!

Tìm một nơi không ai quen biết, mai danh ẩn tích, bọn họ còn có thể danh chính ngôn thuận làm một đôi phu thê bình thường, không bị người đời thóa mạ!

Cho nên, ý niệm rời đi vừa hiện lên như cỏ dại điên cuồng muốn trào ra ngoài!

"Thân là con cháu Diệp gia, Diệp gia sinh dưỡng các người, các người phải vì Diệp gia mà cống hiến, chớ gia tộc cường thịnh đi lên, các người ở bên ngoài cũng có thể đứng thẳng người!" Diệp lão phu nhân nghiêm túc nhìn ba người, nói.

Mặc kệ là nhi tử hay nữ nhi của Diệp gia, bọn họ đều phải giác ngộ việc này, có thể vì gia tộc là việc, đó là kiều ngạo! Là nam tử, về sau ra ngoài gặp bằng hữu đồng liêu có thể ngẩng cao đầu, là cô nương, sau khi xuất giá, có nhà mẹ đẻ hiền hách, ở nhà chồng cũng có thể đứng thẳng người, kẻ khác không dám khi dễ!

Diệp lão phu nhân nhìn chằm chằm Dung Hoa, thấy nàng không có phản ứng, con tức vừa dụ đi liền nổi lên: "Các người nghe rõ hết chưa?"

Thân là cô nương Diệp gia càng phải coi Diệp gia đi đầu!

Diệp Cẩm Bạc cúi đầu, trầm mặc không nói.

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt trắng bệch, ngoan hiền đáp: "Cháu gái xin ghi nhớ lời tổ mẫu dạy bảo."

"Bạc Nhi, Lục nha đầu, hai đứa về phòng trước đi."

Đây rõ ràng là có chuyện muốn nói riêng với Dung Hoa.

"Vâng, tổ mẫu." Diệp Di Nguyệt đứng lên, hành lễ.

Diệp Cẩm Bạc lo lắng nhìn Dung Hoa, nhưng rốt cuộc vẫn theo Diệp Di Nguyệt rời đi.

Trong phòng trở nên yên ắng không một tiếng động.

Dung Hoa mỉm cười, cúi đầu.

Lão thái bà này đúng là máu lạnh vô tình, vì gia tộc mà có thể hi sinh hạnh phúc của cháu trai cháu gái!

Nàng không khỏi suy nghĩ, không biết bà ta có biết thân thể của mình hay không.

Không biết có phải vì Diệp Thế Hiện hành sự cẩn thận quá mức hay không mà tới hiện tại nàng vẫn không tra ra được cái gì là hồng nhan tri kỷ.

Nàng có khả năng rất lớn được ông ấy nhận nuôi.

Về thân thể của mình, có lẽ Nhan thị từng nói với lão phu nhân, hoặc cũng có thể phụ thân Diệp Thế Hiện đã nhắc tới bà ta.

Một khi đã biết, bà ta không phải càng lợi dụng nàng tới triệt để sao?

Khóe môi Dung Hoa khẽ cong lên.

Nếu nàng và Diệp gia thật sự không có một chút quan hệ huyết thống, cho dù Diệp gia có nuôi dưỡng nàng mười mấy năm cũng không thể bán nàng đổi lấy vinh hoa phú quý! Ông dường như nhất định phải báo, nhưng nàng tuyệt đối không dùng hạnh phúc cả đời mình ra đánh đổi.

"Ngũ nha đầu, cháu nhào nhào, dọn ra khỏi nhà, một mình sống bên ngoài, tổ mẫu và đại bá đều theo ý của cháu, nhưng hôn nhân đại sự này đều do chúng ta làm chủ, không phải chuyện cháu muốn làm gì thì làm!" Diệp lão phu nhân lên tiếng đánh tan bầu không khí trầm mặc.

Dung Hoa ngẩng đầu, mỉm cười: "Lời tổ mẫu nói cháu gái đương nhiên nghe hiểu, tuy Diệp gia nuôi dưỡng cháu nhiều năm nhưng cháu gái cho rằng hưng vinh của gia tộc là phải dựa vào nỗ lực của mọi người, nếu dùng hôn nhân để đổi lấy, người ngoài không phải nói Diệp gia chúng ta nịnh nọt sao? Diệp gia là dòng dõi thư hương, thanh lưu thế gia... Sao có thể làm ra chuyện này?"

Luôn miệng nói vì thanh danh của Diệp gia, còn không phải là bán hôn sự của cháu gái đổi lấy vinh hoa phú quý của Diệp gia sao?

Diệp lão phu nhân tức giận quát: "Ngũ nha đầu, cháu nhỏ tuổi thì biết cái gì? Trương bối nói thế nào, cháu nghe là được, hôn nhân đại sự của cháu đã có ta và đại bá cháu làm chủ, chẳng lẽ bọn ta muốn hại cháu sao?" Nói tới đây, bà ta thở dài một tiếng. "Ngũ nha đầu, nữ tử trên đời này đều phải như vậy, cho dù là huân quý thế gia, bọn họ đều không phải thế sao? Được ăn ngon mặc đẹp, đương nhiên phải vì gia tộc mà trả giá!"

Có cô nương nhà giàu nào không dùng hôn để củng cố lợi ích của gia tộc?

Sắc mặt bà ta trở nên nghiêm khắc: "Chờ giải quyết xong chuyện với Quốc Công phủ, cháu phải đi cùng ta!"

"Cháu gái không đi." Dung Hoa thu lại ý cười, nhìn thẳng vào người đối diện, "Phương Húc là hạng người nào, trong kinh thành này có ai mà không biết?"

Trong lòng mọi người đều rõ ràng, có gia đình đứng đắn nào dám gả nữ nhi qua đó?

"Nha đầu nguoi còn dám tranh luận!" Diệp lão phu nhân tức giận, chỉ tay vào Dung Hoa.

Lý ma ma ở cạnh vội khuyên: "Lão phu nhân bớt giận, Ngũ tiểu thư tuổi còn nhỏ, ngại từ từ dạy dỗ là được." Nói xong, bà ta lại nhìn Dung Hoa, cười nói, "Ngũ tiểu thư, lời đồn bên ngoài có thể tin được sao? Chẳng qua là tin vịt mà thôi, hơn nữa công tử thế gia lúc còn trẻ có ai mà không nhất thời ham chơi chứ?"

Diệp lão phu nhân tức giận nói: "Chuyện này cứ quyết định thế, chính nguoi tự chuẩn bị đi, ta không cho phép nguoi nói nửa chữ không được!"

Mặc kệ Phương gia thế nào, chuyện này bọn họ bắt buộc phải đi để Hoàng hậu ở trong cung không làm khó Di Tàn nương nương.

Bà ta tiếp tục: "Từ tỷ tỷ của nguoi còn ở trong cung, các nguoi là tỷ muội, giữa tỷ muội vốn dĩ phải giúp đỡ lẫn nhau."

"Đúng vậy, Ngũ tiểu thư, người cứ nghe lời lão phu nhân đi." Lý ma ma gật đầu phụ họa.

"Phương thế tử còn trẻ tuổi, về sau từ từ khuyên răn là được, sau này trưởng thành sẽ hiểu chuyện hơn một chút." Diệp lão phu nhân lại nói, "Hơn nữa, chúng ta chỉ đi thăm bệnh, không phải chuyện gì khác! Lần trước tổ mẫu đã từ chối, bọn họ sẽ không nhắc lại hôn sự này, nguoi cứ an tâm đi theo là được."

"Lần trước cự tuyệt, lần này còn không phải vì mở lời với Phương gia, Diệp gia chúng ta đối ý, hiện tại muốn kết cớ thân này sao?" Dung Hoa cười hỏi.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân đen như đáy nồi.

Lý ma ma vội khuyên: "Ngũ tiểu thư, mọi chuyện lão phu nhân làm đều vì Diệp gia, vì các vị thiếu gia và tiểu thư. Nếu thật sự bị ghi hận..."

Câu kể tiếp Lý ma ma không nói rõ, nhưng Diệp lão phu nhân và Dung Hoa đều hiểu.

Bị Hoàng hậu nương nương và Phương gia ghi hận, Diệp gia chắc chắn phải chịu khổ.

Diệp lão phu nhân âm trầm nhìn Dung Hoa: "Lời ta nói, cháu tự giấu lại đi, khi nào có tin tức, ta sẽ phái người qua đón cháu."

Đây còn không phải muốn bán nàng, sau đó tranh thủ nịnh nọt Hoàng hậu sao?

Dung Hoa đứng lên, hành lễ, nói: "Lời tổ mẫu nói cháu gái hiểu, có điều cháu gái chắc chắn sẽ không tới Phương gia, ngay cả khi... Ngay cả khi hôm đó tổ mẫu không từ chối Hoàng hậu nương nương, cháu gái cũng dám kháng chỉ."

"Ngươi... Thật to gan!" Diệp lão phu nhân ngồi thẳng người, ngón tay run rẩy chỉ vào Dung Hoa, "Ngươi vừa nói cái gì? Lời đại bất kính này cũng dám nói ra hả? Diệp gia nuôi dưỡng bao nhiêu năm, sách thánh hiền ngươi đọc đều quên hết rồi sao? Cái gì là kháng chỉ? Ngươi có biết mình đang nói gì không? Có biết hậu quả phía sau không? Có biết nó mang tới cho Diệp gia bao nhiêu tai họa không hạ? Nha đầu này... Đúng là không biết phép tắc!"

"Cháu gái đương nhiên biết, cho nên cháu gái thật lòng cảm tạ hậu ái của tổ mẫu." Dung Hoa bình tĩnh đáp.

Diệp lão phu nhân thịnh nộ: "Ngươi biết? Vậy còn dám nói cái gì kháng chỉ thế hả?" Đúng là đồ ngỗ nghịch bất hiếu! Kháng chỉ, nàng muốn kéo cả Diệp gia chết chung sao?

Dung Hoa cung kính trả lời: "Đây là ý của cháu gái, cháu tin tổ mẫu sẽ biết, trong lòng sẽ có cách xử lý!"

Diệp lão phu nhân cả giận chỉ vào Dung Hoa: "Đồ ngỗ nghịch bất hiếu! Diệp gia ta sao lại dạy dỗ ra đồ bất hiếu như ngươi vậy hả? Máy thứ này ngươi học từ đâu? Từ tiện nhân Nhan thị kia sao? Nghe nói ả ta tới tìm ngươi hai lần đúng không? Đúng là mẫu thân thế nào thì nữ nhi thế ấy! Cút, cút ra ngoài, trở về suy nghĩ cho ta!"

Dung Hoa lại hành lễ, xoay người ra ngoài.

"Bà xem thái độ này của nàng ta là cái gì hả?" Diệp lão phu nhân tức giận đập bàn.

"Lão phu nhân bớt giận, Ngũ tiểu thư còn nhỏ, từ từ dạy lại là được." Lý ma ma rót trà cho Diệp lão phu nhân, sau đó cúi tay giúp bà ta thuận khí, nhẹ giọng khuyên.

"Lâm gia bên kia nó còn dám tới cửa từ hôn, lần này nếu thật sự hạ chỉ từ hôn, ta xem nó có dám thật sự kháng chỉ không!"

"Lão phu nhân, tính tình Ngũ tiểu thư tùy hứng giống Nhị lão gia, dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, người từ từ nói chuyện là được."

Đúng vậy, nhitừ mất sớm cũng bướng bỉnh như thế, năm đó muốn hấn nạp thiếp cũng tốt không ít công sức!

Diệp lão phu nhân trầm giọng: "Cùng là nữ nhi của lão Nhị, tính nết nàng ta quá bướng bỉnh, Lục nha đầu ngược lại nhu thuận hơn nhiều."

"Lục tiểu thư quả thật là người ôn hòa." Lý ma ma gật đầu, lại hỏi, "Vậy chúng ta đưa thiếp qua Phương gia không? Ngũ tiểu thư..."

"Ngày mai bà đi đi." Cũng không thể vì nha đầu kia mà không đi! Đấy mắt Diệp lão phu nhân hiện lên tia tàn nhẫn, "Nếu nha đầu chết tiết kia không nghe lời, Diệp gia ta cứ coi như không có đứa cháu gái này!"

"Lão phu nhân, Ngũ tiểu thư không được người quan tâm, không có gia tộc bảo vệ, tương lai biết phải làm sao? Lão phu nhân, không được, Nhị lão gia chỉ có một đích nữ này thôi!" Lý ma ma biết bà ta nhất thời tức giận, liền vội khuyên nhủ.

"A!" Diệp lão phu nhân thở dài, "Hi vọng Châu Nhi ở trong cung có thể thuận lợi."

"Chắc chắn." Lý ma ma nhẹ giọng.

Diệp lão phu nhân tiếp tục: "Lát nữa kêu lão Đại truyền tin cho nương nương, ngoài cung đã có chúng ta ra mặt giải quyết, trong cung chỉ còn biết dựa vào nàng."

.....

Thấy Dung Hoa ra ngoài, Túy Đồng và Lưu Tô cùng đi tới. Túy Đồng quan tâm hỏi: "Tiểu thư, người không sao chứ?"

Dung Hoa lắc đầu: "Đi thôi, chúng ta trở về."

Thái độ nàng đã thể hiện rõ, cũng hi vọng Diệp lão phu nhân nghe vào tai.

Hai người gạt đầu.

"Ngũ tử tử."

"Ngũ muội muội."

Vừa ra khỏi viện của Diệp lão phu nhân, ba người liền gặp Diệp Di Nguyệt và Diệp Cẩm Bạc đang ở ngoài chờ.

"Ngũ tử tử, tử không sao chứ?" Diệp Di Nguyệt lo lắng hỏi.

"Ngũ muội muội, tổ mẫu nói gì với muội." Diệp Cẩm Bạc cũng sốt ruột hỏi.

Một người hận không thể khiến nàng đau khổ, một người có mục đích riêng!

Dung Hoa trả lời: "Không sao, đa tạ Tam ca và Lục muội quan tâm."

"Ngũ tử tử, tổ mẫu cũng vì tốt cho tử, tử đừng cãi lời người." Diệp Di Nguyệt dịu dàng nói, "Hôn sự giữa tử và Lâm gia tổ mẫu và đại bá đã giải quyết, còn lần này... Tổ mẫu một lòng vì Diệp gia chúng ta, Phương thế tử gia thể hiển hách, phong lưu tuấn tú, Ngũ tử tử, tử..."

Dung Hoa trừng mắt một cái, Diệp Di Nguyệt liền thay đổi lời nói, mỉm cười: "Ngũ tử tử lâu rồi không về, có muốn muội cùng tử về Hải Đường uyển xem một chút không?"

Dung Hoa cười hỏi Diệp Di Nguyệt: "Lục muội muội cảm thấy Phương thế tử tốt vậy sao? Không bằng ta nhờ Tứ tử tử giúp muội cầu xin ân điển với Hoàng hậu nương nương. Ta nghĩ, tổ mẫu, đại bá và Tứ tử tử chắc chắn sẽ đồng ý."

"Ngũ tử tử, muội không có ý này..." Sắc mặt Diệp Di Nguyệt trắng bệch, lập tức ngậm miệng.

"Lục muội muội nhớ kỹ, bản thân không muốn thì đừng đẩy cho người khác." Dung Hoa dạy dỗ một câu, rồi nói, "Ta về trước."

"Ta tiễn muội." Diệp Cẩm Bạc vội đi theo.

Cả đoạn đường Diệp Cẩm Bạc không nói gì, mãi tới cửa, hần mới lên tiếng: "Ngũ muội muội, muội không cần lo lắng, Tam ca ca sẽ giúp muội."

"Đa tạ Tam ca."

"Ngũ muội muội, muội nghe ta nói..." Diệp Cẩm Bạc duỗi tay kéo ống tay áo nàng lại.

Dung Hoa vung tay áo tránh đi, Lưu Tô liền tiến lên bắt lấy tay Diệp Cẩm Bạc.

"Nha đầu chết tiệt, còn không buông tay!" Con đau truyền tới, trán Diệp Cẩm Bạc lập tức bầy ra một tiếng mồ hôi lạnh, thấy Lưu Tô không có ý định buông tay, hần vội nhìn Dung Hoa, nói, "Đau, Ngũ muội muội mau kêu nàng ta buông tay."

Dung Hoa không thèm nhìn, lập tức xoay người.

"Nể tình tiểu thư gọi người một tiếng Tam ca, lần này ta tạm tha, lần sau ta sẽ phết một cánh tay của người." Lưu Tô lạnh giọng nói, sau đó buông tay, đi theo Dung Hoa.

"Tam đệ, Ngũ muội muội." Dung Hoa vừa đi liền nghe tiếng Diệp Cẩm Cần gọi phía sau, lập tức dừng bước xoay người.

Quả nhiên, Diệp Cẩm Cần, còn cả Ngọc di nương đang đi tới.

"Ngũ tiểu thư, Tam thiếu gia." Ngọc di nương uốn gối chào hỏi.

"Nhị ca." Dung Hoa thi lễ, sau đó mỉm cười nhìn Ngọc di nương, "Ngọc di nương."

"Nghe nói Ngũ tiểu thư quay về, tiện thiếp liền vội qua bên lão phu nhân, không ngờ lại gặp người ở đây. Ngũ tiểu thư đang định đi sao?"

"Ừ." Dung Hoa cười gạt đầu.

"Lâu rồi không trở về, người ở lại thêm một lát đi, tiện thiếp vừa phân phó phòng bếp làm mấy món tiểu thư thích." Ngọc di nương hòa ái nói.

"Cảm ơn di nương, lần sau đi."

"Cũng được." Ngọc di nương không khuyên nhiều, kêu nha đầu tiến lên, duỗi tay cầm lấy tay nải, "Trong này có ít điểm tâm và trái cây, trái cây là từ thôn trang mới mang tới, còn rất tươi."

"Tạ di nương." Dung Hoa kêu Túy Đồng nhận lấy.

"Ngũ muội muội, ta đưa muội về." Diệp Cẩm Cần nói.

"Không cần đâu, huynh ở lại trò chuyện cùng tổ mẫu đi, huynh cũng sắp rời kinh rồi." Dung Hoa khéo léo từ chối, sau đó cáo từ lên xe ngựa rời đi.

Diệp Cẩm Cần cảm cổ tay bị đau, dưới bóng cây che chắn ánh sáng mặt trời, trong mắt một mảnh âm lệ.

Ngọc di nương xoay người, thấy hần như vậy thì không khỏi nhớ lại tình hình khi nãy, một ý niệm đột nhiên lóe lên, chẳng lẽ...

Ngay sau đó bà lập tức lắc đầu, dẹp bỏ ý niệm vớ vẩn kia. Không đâu!

.....

Xe ngựa vừa ra khỏi Diệp phủ, Dung Hoa liền hỏi: "Hiện tại Kỳ thị sao rồi?"

Lưu Tô nhẹ giọng trả lời: "Vừa rồi nô tỳ có lên đi xem, bệnh tình của bà ta thật sự không nhẹ, sắc mặt tái nhợt, trông vô cùng tiều tụy. Nếu nô tỳ nhìn không lầm, bà ta là bị hạ thuốc."

Ai hạ thuốc, đương nhiên không cần nói cũng biết.

Không phải Diệp lão phu nhân thì chính là Diệp Thế Lâm.

Túy Đồng cảm thán: "Đúng là ác độc! May mà tiểu thư anh minh dọn ra ngoài sống!"

Dung Hoa mỉm cười: "Cũng may bà ta sinh ra nữ nhi biết tranh đua, nếu không..." Hiện tại có Diệp Di Châu, bà ta ít nhất cũng có thể sống thêm mấy năm!

Bằng không, bà ta sẽ không qua được năm nay!

"Tiểu thư, nếu lão phu nhân thật sự muốn mang người tới Phương gia..." Túy Đồng lo lắng hỏi.

Vừa rồi trong phòng nói chuyện, nàng và Lưu Tô đều nghe được hết.

Tiểu thư nhà mình yêu hận rõ ràng, chắc chắn sẽ không khuất phục.

Vạn nhất Diệp lão phu nhân thẹn quá hóa điên, mắng tiểu thư bất hiếu, tin này một ghi truyền ra ngoài, tiếng xấu phải gánh trên người cả đời, có khi còn ảnh hưởng tới con cái của tiểu thư sau này.

Cho dù nàng không phải nữ nhi của Diệp gia nhưng Diệp gia lại có ân dưỡng dục, hơn nữa trên danh nghĩa tiểu thư lại là đích nữ của nhị phòng Diệp gia, Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm đương nhiên là trường bối của nàng. Một khi sự tình nháo lớn, chuyện tiểu thư không có huyết mạch với Diệp gia truyền ra ngoài, vậy đối với thanh danh của tiểu thư càng bất lợi. Người đời sẽ mắng nàng bất hiếu bất tôn, vong ân phụ nghĩa!

Dung Hoa khẽ cười: "Với Diệp gia mà nói ta vẫn còn hữu dụng, tổ mẫu và đại bá sẽ không để thanh danh của ta bị hủy hoại."

Từ chối hôn sự với Lâm gia, Diệp gia vẫn có thể ngoài mặt đối xử tốt với nàng, đây còn không phải vì nàng hữu dụng sao?

Dung mạo của nàng chính là yếu tố quan trọng nhất.

Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm sao có thể dễ dàng hất nước bẩn lên người, phá hoại thanh danh của nàng?

Nàng không phải cục bột, tùy ý để bọn họ nhào nặn!

Có điều, hôn sự này... Hiện tại phải nghĩ cách giải quyết triệt để, bằng không sẽ có lần thứ hai, thứ ba!

"Có điều, tiểu thư đã có Vương gia và công chúa che chở, người không cần phải lo lắng." Túy Đồng cười nói.

Nụ cười trên gương mặt Dung Hoa cứng lại.

Chu Hành a! Cũng không biết độc trên người y khi nào mới giải được?

Tâm tình theo đó mà đi xuống.

.....

Cả buổi tối Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân thương nghị.

Hôm sau, Diệp Thế Lâm vào cung, sai người truyền lời cho Diệp Di Châu.

Nhận tin xong Diệp Di Châu cũng ổn định tâm trạng, ngay sau đó lập tức thay y phục qua Phòng Trường Cung.

Diệp Di Châu đợi bên ngoài cả nửa canh giờ mới được triệu vào.

Vào chính điện, Diệp Di Châu liền theo quy củ quỳ xuống: "Nương nương, thần thiếp thay tổ mẫu dập đầu nhận tội với ngài."

Ánh mắt Phụng Hoàng hậu hiện lên tia rét lạnh: "Bình thân đi."

"Tạ nương nương ân điển." Diệp Di Châu nói lời cảm tạ, nhưng vẫn không đứng dậy, cứ quỳ dưới đất, "Nhân duyên giữa Ngũ muội muội và Lâm thể tử chưa đoạn, cho nên hôm đó tổ mẫu mới từ chối ý tốt của nương nương, có điều nương nương yên tâm, hai ngày nay tổ mẫu và gia phụ thân thiếp đã giải quyết xong, hiện tại Ngũ muội muội là khuê nữ."

Chuyện Kính Huệ công chúa tiến cung nàng ta chắc chắn biết, nhưng mục đích của bà ấy nàng thật không rõ.

Phụng hoàng hậu cười lạnh, nhìn Diệp Di Châu, hỏi: "Cho nên, ý của Di Tàn là..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 17: Mượn tay người khác

Diệp gia cho rằng người khác đều là kẻ ngốc sao?

Muốn không giả thì không giả, muốn giả thì giả? Bọn họ tưởng mọi chuyện đều do mình định đoạt sao?

Phụng Hoàng hậu vô cùng tức giận, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười hoàn mỹ.

Cung nữ và ma ma hầu hạ bà ta nhiều năm đều nghe ra ngữ khí khó chịu. Có điều Diệp Di Châu tiến cung chưa được bao lâu, hơn nữa lúc này còn quỳ gối cúi đầu, cho nên chỉ từ thanh âm của Phụng Hoàng hậu, nàng ta không biết hiện bà đang tức giận, chỉ cung kính đáp: "Diệp gia được nương nương hậu ái, nhưng không bằng nương nương làm chủ tứ hôn cho Ngũ muội muội đi." Ngữ ý chính là hi vọng Diệp gia và Phụng gia kết thân!

"A." Phụng Hoàng hậu khẽ cười thành tiếng, "Bốn cung cũng hi vọng có thể vì Ngũ cô nương chọn lựa một mối hôn sự tốt, có điều..."

Diệp Di Châu khẩn trương ngẩng đầu, nhìn nụ cười của bà ta mà đáy lòng lạnh lẽo: "Nương nương..." Nói tới đây nàng vội cúi đầu, không dám nhìn bà ta.

Phụng Hoàng hậu nâng tay nhìn sơn móng tay điểm lệ, sau đó mới chậm rãi nói: "Ngũ muội muội kia của ngươi, hiện tại bốn cung không tiện chỉ hôn cho nàng, hôm trước hoàng tỷ vào cung, chính miệng nói với Hoàng Thượng rằng bà ấy thích Ngũ cô nương, muốn Hoàng Thượng đừng chỉ hôn cho nàng ấy. Hoàng tỷ hiếm khi lên tiếng, Hoàng Thượng sao có thể không đồng ý? Bốn cung cũng không thể trái ý của Hoàng Thượng và hoàng tỷ, chỉ hôn cho Ngũ cô nương, đúng không?"

Sao lại thành ra như vậy?

Diệp Di Châu ngây ngẩn cả người.

Nàng biết Kính Huệ công chúa vào cung, nhưng có nghĩ thế nào cũng không ngờ rằng bà ấy là vì đường muội nhà mình mà tới đây.

Lúc thị tẩm, nửa chữ Hoàng Thượng cũng không nhắc tới Diệp Dung Hoa.

Diệp Dung Hoa sao có thể được Kính Huệ công chúa yêu thích chứ? Đã vậy còn được bà ấy ra mặt, tiến cung cầu xin Hoàng Thượng!

Chẳng lẽ lời đồn là thật?

Như vậy... Quan hệ giữa nàng và Chiêu Vương Chu Hành cũng là sự thật?

Nha đầu chết tiệt! Nàng ta dựa vào cái gì!

Diệp Di Châu càng nghĩ, móng tay khảm vào da thịt càng sâu.

Mệnh nha đầu kia sao lại tốt như vậy? Còn được Kính Huệ công chúa yêu thích!

Trong lòng có muôn vàn suy nghĩ, Diệp Di Châu rất nhanh liền hoàn hồn, cung kính nói: "Có thể được Kính Huệ công chúa yêu thích, đó là phúc phận của Ngũ muội muội, chỉ tiếc Ngũ muội muội và thể tử không có duyên phận kia..."

"Cũng không hẳn. Nếu không phải mấy ngày trước tổ mẫu nguoi từ chối, hiện tại hai nhà Phuong Diệp đã khua chiêng gõ trống chuẩn bị hôn sự rồi."

Ý là Hoàng hậu đang ghi hận Diệp gia, ghi hận nàng sao?

Diệp Di Châu căng thẳng, vội nói: "Là lỗi của thần thiếp sai, cô phụ ý tốt của nương nương, thần thiếp đáng chết."

Đều do nha đầu chết tiệt kia!

Nghĩ tới mẫu thân còn bị giam cầm ở nhà, Diệp Di Châu càng hận Dung Hoa.

Nàng ta nên gả cho tên ăn chơi trác táng Phuong Húc kia, sau đó bị tra tấn tới chết mới đúng!

Nha đầu chết tiệt!

Phuong Hoàng hậu liếc mắt nhìn nàng ta, nói: "Mau đứng lên đi, ngày đó lão phu nhân cũng vì chuyện của lệnh muội và thế tử Thành Quốc Công mà từ chối, nếu bản cung còn trách cứ, cuối cùng lại thành ra bản cung không độ lượng, là bản cung không đúng, nếu để Hoàng Thượng biết được còn không phải đau lòng cho nguoi sao?" Ngữ khí lúc này đặc biệt nhu hòa, trên mặt treo nụ cười, bộ dáng vô cùng khoan dung.

Diệp Di Châu nghe xong càng hoảng sợ, sống lưng toát mồ hôi lạnh, nhưng nàng ta không dám tiếp tục quỳ dưới đất, dịu dàng đáp: "Tạ nương nương."

Đứng dậy rồi, nàng ta cúi đầu đứng sang một bên, tuy thời gian ở trong hậu cung không dài nhưng nàng ta đã nhận ra nơi này vô cùng nguy hiểm.

Cho nên nàng ta nhất mực phải cẩn thận.

Không biết Phuong Hoàng hậu sẽ đối phó mình thế nào?

Cái cảm giác hoang mang này khiến nàng thật sự sợ hãi.

Các phi tần khác lần lượt vào thỉnh an.

Nhất thời, trong điện đều là mỹ nhân.

Diệp Di Châu an tĩnh ngồi trên ghế, chỉ khi có người nhắc tới mình, nàng ta mới đối đáp mấy câu. Nhìn Phuong Hoàng hậu đoan trang hào phóng, trong lòng nàng ta càng lo sợ.

"Nghe nói hôm qua Thái hậu không khỏe, các muội theo bản cung qua đó thăm hỏi đi." Phuong Hoàng hậu đột nhiên đề nghị.

Chúng phi tần đồng loạt gật đầu đồng ý.

Lâm Thái hậu tuy không phải thân mẫu của Chính Đức đế, tuy thân phận là Thái hậu nhưng bà ta cũng không kiêu căng, bình thường miễn cho Hoàng hậu và chúng phi tần tới thỉnh an. Tuy vậy, mỗi tháng Phuong Hoàng hậu đều dẫn phi tần qua đó trò chuyện.

Mọi thứ thoạt nhìn vô cùng hòa hợp.

Lúc đứng dậy, có mấy phi tần dùng ánh mắt đầy thâm ý nhìn Diệp Di Châu.

Lòng bàn tay Diệp Di Châu ướt đầm một mảng, trong lòng bất an. Nàng đột nhiên cảm thấy lần này Phuong Hoàng hậu dẫn bọn họ đi thăm Lâm Thái hậu là có ý, rất có khả năng sẽ gây khó dễ với nàng.

Vì chuyện hôn sự của Lâm Luật và Diệp Dung Hoa, Lâm gia và Diệp gia đã kết thù, Lâm Thái hậu luôn không coi nàng vào mắt, nhưng vì được Phuong Hoàng hậu cất nhắc, cho nên Lâm Thái hậu cũng không khó xử nàng quá nhiều.

Nhưng lần này...

Hai ngày trước vừa thỉnh an Lâm Thái hậu, hôm nay Phuong Hoàng hậu căn bản có thể cho người mang ít đồ qua đó đề hỏi thăm, hơn nữa cũng không nghe nói Thái hậu bị bệnh.

Rõ ràng là không giống bình thường!

Thật không giống tác phong của Phuong Hoàng hậu.

Tới Nhân Thọ Cung của Lâm Thái hậu, Diệp Di Châu cẩn thận quan sát sắc mặt của bà ta, thấy bà ta có chút uể oải mệt mỏi, tâm trạng lo lắng cũng buồn xuống đôi chút.

Thì ra là nàng nghĩ nhiều, sức khỏe của Thái hậu nương nương thật sự không tốt.

"Nghe nói Thái hậu nương nương không được thoải mái, con dâu liền dẫn bọn họ tới đây thăm người." Phuong Hoàng hậu cười nói.

"Các người có lòng." Trời nóng như vậy, Lâm Thái hậu thật không ngờ Phương Hoàng hậu đột nhiên tới đây, có điều trên mặt vẫn duy trì nụ cười, "Chẳng qua là trời nóng lên, ăn uống có chút không ngon miệng, bệnh này của ai gia là bệnh cũ, Hoàng hậu có lòng rồi."

"Thái y đã xem qua chưa? Có kê thuốc gì không? Sáng nay mẫu hậu dùng bữa thế nào?" Phương Hoàng hậu quan tâm hỏi thăm.

"Hôm qua thái y đã bắt mạch cho Thái hậu, kê đơn thuốc, sáng nay Thái hậu dùng chút canh táo đỏ nấu tuyết, sủi cảo thủy tinh..." Đại cung nữ bên cạnh Lâm Thái hậu cung kính nói.

"Mẫu hậu nên ăn nhiều một chút. Con dâu đã phân phó Ngự Thiện Phòng chuẩn bị canh giải nhiệt, khi nào mẫu hậu muốn dùng cứ cho người mang tới."

"Hoàng hậu lo lắng quá rồi, đều là bệnh cũ cả." Lâm Thái hậu hiền lành cười nói.

"Đều là việc con dâu nên làm." Phương Hoàng hậu hiểu thuận nói.

"Thái hậu nương nương an thuận khỏe mạnh, Hoàng Thượng, nương nương và thần thiếp đều cao hứng." Tề Quý Phi cười tủm tỉm nói.

"Năm nay mùa hè tới sớm." Lý Thục Phi gật đầu nói, "Không biết năm nay bệ hạ có lên núi Minh Hà tránh nóng không nữa?"

Ngoại trừ Đại hoàng tử, ba vị hoàng tử đều lần lượt cửa hành đại hôn, Hoàng Thượng có thể sẽ không xuất cung tránh nóng.

Vương Quý nhân cười nói: "Phượng thể của Thái hậu nương nương quan trọng, bệ hạ và Hoàng hậu nương nương phải chủ trì đại hôn cho các vị hoàng tử nên không thể cùng ngài đi, có điều, thần thiếp nguyện ý hầu hạ Thái hậu nương nương." Nói xong, nàng ta liếc mắt nhìn Diệp Di Châu.

Trái tim Diệp Di Châu nhảy dựng lên.

Cùng Thái hậu đi tránh nóng, nàng còn có ngày tháng tốt đẹp sao?

Diệp Di Châu bắt giắc lui ra sau.

Lâm Thái hậu không chú ý tới nàng ta, chỉ nhìn Phương Hoàng hậu, cười nói: "Ai gia ngóng trông đại hi của Tiểu Tứ, Tiểu Lục và Tiểu Thất, ai gia ở đây, không đi đâu cả. Mọi chuyện đã chuẩn bị thỏa đáng hết chưa?"

"Đều đã sắp xếp ổn thỏa." Nhắc tới hôn sự của nhi tử, biểu cảm của Phương Thái hậu cũng nhu hòa vài phần.

"Hoàng hậu vất vả rồi." Lâm Thái hậu cười nói.

"Con dâu nào có vất vả, chẳng qua là nói vài câu thôi, người vất vả nên là các đại nhân ở Lễ Bộ và Nội Vụ Phủ."

Trong khoảng thời gian này, quan viên ở Lễ Bộ và Nội Vụ Phủ quả thật xoay mình liên tục tới chóng mặt.

"Con lo nhiều việc, nào không vất vả?" Lâm Thái hậu nhẹ giọng.

"Đúng vậy, vất vả nương nương rồi, lát nữa thần thiếp sẽ kêu huynh đệ Tiểu Thất tới dập đầu với người." Tề Quý Phi cười nói.

Lý Thục Phi cũng cười gật đầu.

"Đúng rồi, Hoàng hậu, hôn sự của Chiêu Vương thế nào rồi?" Nghĩ tới Chu Hành tuổi xấp xỉ các vị hoàng tử, Lâm Thái hậu quan tâm hỏi một câu.

"Con dâu và bệ hạ đang đau đầu đây." Phương Hoàng hậu thở dài, "Thái y đang nghiên cứu bệnh tình của đệ ấy, mà với tính tình của Chiêu Vương, mẫu hậu cũng rõ... Con dâu và bệ hạ nào khuyên được đệ ấy."

"Đứa nhỏ này từ nhỏ đã có chủ ý." Lâm Thái hậu chỉ cảm khái một câu, không nói nhiều.

Hiện tại cho dù bà là Thái hậu cũng không định quản chuyện của tiểu tử kia. Hôn sự của y đã có Hoàng đế và Hoàng hậu nhọc lòng, bà vẫn nên bảo dưỡng tuổi thọ là được!

Phương Hoàng hậu biết bà chỉ quan tâm hỏi một câu, nên cũng không tiếp tục.

Ánh mặt trời bên ngoài mỗi lúc một khốc liệt.

Lâm Thái hậu nhìn người đứng bên ngoài đã mệt mỏi uể oải.

Phương Hoàng hậu cũng đưa mắt nhìn, nói: "Thời tiết này... Con dâu vẫn nên thương lượng với bệ hạ, sắp xếp người cùng ngài tới biệt cung."

Tề Quý Phi cũng gật đầu tán thành: "Biệt cung mát mẻ hơn kinh thành, Thái hậu nương nương vẫn nên tới biệt cung tránh nóng mới tốt."

Lý Thục Phi đề nghị: "Hôn sự của đám Tiểu Lục đã có nương nương lo liệu, thần thiếp cũng không bận gì, chỉ bằng để thần thiếp cùng Thái hậu nương

nuong tới biệt cung đi."

"Hôn sự của Tiểu Lục, thân làm mẫu phi người sao có thể không có mặt?" Lâm Thái hậu rất thích Lý Thục Phi, nên cười nói: "Tâm ý của người a gia hiểu."

"Đúng vậy, hôn sự của Tiểu Lục rất quan trọng." Phương Hoàng hậu tán đồng Lâm Thái hậu, ánh mắt làm như bất giác nhìn Diệp Di Châu, "Di Tàn biết hầu hạ người nhất, mẫu hậu, Hoàng Thượng hay nói với con dâu nàng ấy hầu hạ rất chu đáo, đề Di Tàn đi cùng người, thế nào?"

"Di Tàn lanh lợi, chỉ sợ Hoàng Thượng luyện tiếc nàng theo ai gia xuất cung." Lâm Thái Hậu cũng nhìn Diệp Di Châu, cười nói.

"Hoàng Thượng hiểu thuận, con dâu sẽ đi nói với ngài ấy."

Lâm Thái hậu liền cười gật đầu.

Từ lúc tiến cung, Phương Hoàng hậu cất nhắc Diệp Di Châu, Lâm Thái hậu cũng nể mặt Hoàng hậu mà không khó xử nàng ta. Hiện tại Phương Hoàng hậu ghi hận Diệp gia, đẩy Diệp Di Châu ra trước mắt, Lâm Thái hậu biết bà ta muốn mượn tay mình xử lý Diệp Di Châu, đã vậy, bà sẽ không cự tuyệt!

Phương Hoàng hậu đoan trang không khó xử nàng, nhưng lại đẩy nàng tới trước mặt Thái hậu! Sắc mặt Diệp Di Châu lập tức trắng bệch.

Nhưng một câu kháng cự nàng ta cũng không dám nói.

Biết Phương hoàng hậu ra tay, phần lớn phi tần đều vui vẻ khi thấy người gặp họa.

"Mẫu hậu, vậy bọn con không ấy rầy người nghỉ ngơi nữa, hôm khác sẽ tới thăm cười." Phương Hoàng hậu cáo từ, sau đó dặn dò Diệp Di Châu, "Hôm nay người ở lại, cố gắng hầu hạ Thái hậu nuong nuong cho chu toàn!"

Đồ không biết điều, Diệp gia tưởng chỉ có bọn họ thông minh thôi sao, hôm nay bà sẽ để mọi người nhìn cho rõ!

"Vâng, nuong nuong." Diệp Di Châu vội hành lễ.

Phương Hoàng hậu cười khanh khách cùng chúng phi tần rời đi, bỏ một mình Diệp Di Châu ở lại.

.....

Lâm Thái hậu cũng không sai Diệp Di Châu làm quá nhiều chuyện, chỉ kêu nàng ta hầu hạ mình dùng cơm, sau đó ở cạnh quạt mát.

Cả một ngày, Diệp Di Châu chưa từng được ngồi xuống chốc lát.

Diệp Di Châu lớn từng này, có khi nào phải hầu hạ người khác?

Lúc trước ở nhà được Kỷ thị nâng trong tay, khoảng thời gian này vào cung có Hoàng hậu che chở, nàng ta cũng không chịu khổ gì nhiều.

Hết một ngày, eo nàng đau đốn, đôi chân mềm nhũn, cánh tay đau như bị rút gân. Nhưng nàng ta không thể than khổ, trên mặt vẫn duy trì nụ cười không nặng không nhẹ.

Chuyện quạt mát, cung nữ làm không được sao? Rõ ràng là Thái hậu cố ý gây khó dễ. Nhưng Diệp Di Châu chỉ có thể nhẫn, chỉ hi vọng trời mau tối, Thái hậu nhanh thả mình về.

Mặt trời dần ngã về Tây, Diệp Di Châu cảm thấy càng lúc càng khó chịu, thái dương đỏ mọng hơi lạnh, hơn nữa bụng nhỏ ả ả đau.

Lâm Thái hậu nhắm mắt nằm trên giường làm như đang ngủ, cũng không lên tiếng kêu nàng ta trở về nghỉ ngơi.

Diệp Di Châu đành tiếp tục đứng quạt, đúng lúc này, dưới thân đột nhiên có dòng nước ấm chảy ra, trước mặt lập tức tối sầm, cả người ngã xuống đất.

Cung nữ và ma ma bên cạnh đều hoảng sợ.

Lâm Thái hậu mở to hai mắt, nói: "Còn thất thần làm gì? Mau dìu Di Tàn nuong nuong đứng lên?"

Đúng là vô dụng, chẳng qua là làm chút chuyện, vậy mà một tối ngất xỉu!

Làm như bà khất khe với nàng ta!

"Nuong nuong, nuong nuong." Chúng cung nữ và ma ma luống cuống dìu Diệp Di Châu lên chiếc giường bên cạnh.

Trong đó có Hứa ma ma, bà ta cẩn thận nhìn máu tươi dưới váy Diệp Di Châu, kinh hô: "Thái hậu nuong nuong, không xong rồi!"

Lâm Thái hậu theo ánh mắt bà ta nhìn tới, sắc mặt lập tức thay đổi, vội vàng phân phó: "Mau, mau đi thỉnh thái y."

Một cung nữ vội vàng chạy ra ngoài mời thái y.

"Di Tàn nương nương sợ là đã có..." Hứa ma ma cau mày nhìn Lâm Thái hậu.

Lâm Thái hậu cắn chặt môi.

Phi tần hậu cung tuy nhiều, nhưng con nối dõi của Hoàng Thượng lại ít, trước mắt chỉ có một tử bốn nữ. Diệp Di Châu này tiến cung hơn một tháng, lại được sủng ái, khả năng thụ thai là rất lớn.

Nếu hiện tại xảy ra chuyện?

Bản thân vốn không có huyết thống với Hoàng Thượng, nhưng cái thai này trong bụng Diệp Di Châu lại là cốt nhục của ngài ấy!

Trái tim Lâm Thái hậu rối loạn không thôi.

"Mau lột hai chân của Di Tàn." Hứa ma ma phản phó.

Sắc mặt Diệp Di Châu tái nhợt, tóc tai ướt đầm mồ hôi.

Thái hậu nhìn tới sốt ruột.

Ngần vịn lần đừng xảy ra chuyện!

Trong lòng không khỏi hối hận, bà không nên thay Phương Hoàng hậu xử lý nàng ta.

Rất nhanh, cung nữ liền dẫn thái y vào.

Sau khi bắt mạch, thái y xác nhận nàng ta có thai, tuy đã động thai khí nhưng may là hài tử không sao.

Lâm Thái hậu vỗ ngực, thở phào nhẹ nhõm.

Cũng may là không sao!

Diệp Di Châu bất lực mở mắt.

Thái y kê thuốc, lại dặn dò Diệp Di Châu cách dưỡng thai rồi mới cáo từ.

Cung nữ ma ma trong Nhân Thọ Cung đều uốn gối chúc mừng: "Chúc mừng nương nương, chúc mừng nương nương."

"Đứa nhỏ này, thân mình như thế sao không nói ai gia biết? Nếu biết như vậy, ai gia sao có thể để người hầu hạ?" Lâm Thái hậu từ ái cầm tay Diệp Di Châu, ngữ khí mang theo vài phần trách cứ.

Cả người Diệp Di Châu đều đau nhức, thái dương như có kim đâm vào, nàng mệt mỏi cười, thành khẩn nói: "Thái hậu nương nương, thần thiếp không biết." Nàng thật sự không biết bản thân có thai.

"Xem ra người hầu hạ cạnh người không dụng tâm rồi! Chuyện mang thai lớn như vậy, bọn họ sao có thể không phát hiện?" Lâm Thái hậu cau mày nói một câu, sau đó lại hòa ái, "Lát nữa kêu Hoàng hậu sai mấy người có kinh nghiệm tới hầu hạ, nếu như có chuyện gì cũng kịp xử lý."

Diệp Di Châu gật đầu: "Vâng."

"Người vừa động thai khí, đừng vội trở về, cứ ở đây nghỉ ngơi, lát nữa ai gia sẽ sai người đưa người trở về." Dù thế nào, nàng ta thiếu chút đã xảy ra chuyện ở đây, cho nên Lâm Thái hậu vô cùng cẩn thận.

Diệp Di Châu ngoan hiền gật đầu.

Nàng ta vừa uống thuốc xong, Chính Đức đế và Phương Hoàng hậu vừa nghe tin liền chạy tới.

Hai người hành lễ với Lâm Thái hậu, trên mặt đều treo nụ cười cao hứng.

Phương Hoàng hậu hỏi lại tình hình, sau đó mỉm cười nhìn Diệp Di Châu và Chính Đức đế: "Bệ hạ, trong cung đã lâu không có thêm hoàng tử và công chúa, chúc mừng bệ hạ, chúc mừng bệ hạ."

Chính Đức đế cao hứng cười to: "Đúng vậy, đã nhiều năm rồi, Thanh Hà cũng sắp mười bốn tuổi."

Diệp Di Châu nhìn nụ cười khéo léo quan tâm của Phương Hoàng hậu, cả người lại nhin không được mà rét run.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 18: Triệu kiến

Chính Đức đế dặn dò Diệp Di Châu: "Di Tàn cứ tỉnh dưỡng an thai, có yêu cầu gì cứ nói với Hoàng hậu."

"Đúng vậy, muội muốn ăn cái gì, muốn uống cái gì cứ nói với bốn cung, đừng để nghẹn trong lòng." Phương Hoàng hậu cười nói.

"Hoàng hậu, bên Di Tàn an bài thêm mấy người có kinh nghiệm, chuyện mang thai lớn như vậy, hạ nhân bên cạnh nàng lại không phát hiện." Lâm Thái hậu bổ sung.

May mà miếng thịt trong bụng Diệp Di Châu không sao, nếu không tội danh khất khe phi tần của Hoàng đế bà không thể tránh khỏi.

"Đám nô tài vô dụng!" Phương Hoàng hậu cau mày mắng một câu, sau đó lại cười nói, "Ngày mai bốn cung sẽ chọn cho muội mấy người biết cách hầu hạ, nếu bọn họ lại sơ sẩy, muội cứ nói với bốn cung, bốn cung sẽ giúp muội chọn lại người khác."

"Tạ bệ hạ, Thái hậu nương nương, Hoàng hậu nương nương ân điển." Diệp Di Châu cảm động tới rơi nước mắt, muốn đứng dậy xuống đất hành lễ.

"Hiện tại thân mình quan trọng, muội đừng nhức nhích." Phương Hoàng hậu đuổi tay ngăn cản nàng ta.

Chính Đức đế tuy cao hứng, nhưng đây cũng không phải đùa bé đầu tiên, nói chuyện một lát liền bãi giá rồi khỏi Nhân Thọ Cung.

Phương Hoàng hậu cũng xin cáo từ, tự mình đưa Diệp Di Châu về Tịch Nhan Cung.

Lâm Thái hậu vừa chịu kinh hách, lúc này thấy mọi người đều đã rời đi mới thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng tiến được miếng khoai lang kia đi rồi!

Tuy bà hận Diệp gia, muốn giáo huấn Diệp Di Châu, nhưng tiền đề phải là không được chọc giận Hoàng đế!

Lâm Thái hậu trầm giọng: "Đúng là có vận khí!"

Vừa tiến cung đã được Chính Đức đế sủng ái, lại có Hoàng hậu che chở, hiện tại tuy có khoảng cách với Hoàng hậu, nhưng lại may mắn hoài long thai.

"Cũng chưa chắc." Hứa ma ma dịu Lâm Thái hậu vào trong, cười nói.

Trên mặt Lâm Thái hậu mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Để xem vận khí của nàng ta có thể kéo dài bao lâu! Trong hậu cung này, trước nay đều chưa từng thiếu mỹ nhân.

.....

"Ngày mai bốn cung sẽ chọn hai ma ma có kinh nghiệm tới hầu hạ ngài, hiện tại ngài cứ nghỉ ngơi, hôm khác bốn cung sẽ tới thăm, có chuyện gì cứ phải người tới Phụng Tường Cung bẩm báo. Chuyện ăn uống, hạ nhân, có gì không vừa lòng cứ trực tiếp nói với bốn cung, biết chưa?" Phương Hoàng hậu hậu hiên huệ dặn dò.

Dưới gối Chính Đức đế không nhiều hài tử, đương nhiên vô cùng coi trọng cái thai này của Diệp Di Châu.

"Vâng, nương nương." Diệp Di Châu gật đầu, sau đó cắn môi nhỏ giọng: "Nương nương, thần thiếp muốn ngày mai triệu người nhà vào cung."

"Được, là chuyện nên làm, dù sao đây cũng là hi sự." Phương Hoàng hậu cười nói.

"Đa tạ nương nương ân điển."

Phương Hoàng hậu đứng dậy nhìn chúng cung nữ và ma ma: "Di Tàn nương nương đang có thai, các ngài đều nâng cao tinh thần chiếu cố chủ tử thật tốt cho bốn cung!"

"Vâng, Hoàng hậu nương nương." Mọi người liền quỳ xuống, đồng thanh đáp.

Phương Hoàng hậu lúc này mới dẫn người rời đi.

"Nương nương." Phương Chi và Phương Diệp cho các cung nữ và nội thị khác lui xuống.

"Ngày mai kêu tổ mẫu vào cung một chuyến." Diệp Di Châu mệt mỏi phân phó hai người.

Bọn họ liền gật đầu nhận lệnh.

"Các người cẩn thận một chút, đồ đưa tới đây đều phải kiểm tra cẩn thận cho bổn cung." Diệp Di Châu nghiêm túc nói.

Hai người theo Diệp Di Châu tiến cung, lại được Khúc ma ma cẩn thận dạy dỗ, ở nơi này là phụ tá đắc lực của nàng.

"Nương nương yên tâm, đồ ăn, y phục, huân hương và lễ vật đều sẽ được chúng nô tỳ kiểm tra cẩn thận." Phương Chi đáp.

Một đêm này Diệp Di Châu ngủ không được ngon, vừa nhắm mắt liền gặp ác mộng, mãi tới tờ mờ sáng mới đi vào giấc.

.....

Nghe nội thị gọi mình tiến cung vì Diệp Di Châu có thai, Diệp lão phu nhân mừng tới thiếu chút nhảy dựng lên, lập tức phân phó chuẩn bị thêm đồ bổ dưỡng cho thai phụ rồi vào cung thăm nàng ta.

Cả đêm không ngủ được, Diệp Di Châu ngồi trên giường, sắc mặt trắng như tờ giấy.

Diệp lão phu nhân đi tới, đau lòng hỏi thăm: "Sao sắc mặt nương nương lại kém như vậy? Có phải không thoải mái không? Hay là đã xảy ra chuyện gì?"

Phương Chi và Phương Diệp nhanh chóng mang cung nữ và nội thị ra ngoài, trong điện chỉ còn lại Diệp lão phu nhân và Lý ma ma.

"Tổ mẫu." Diệp Di Châu ủy khuất gọi một tiếng.

"Nương nương có gì cứ nói với tổ mẫu." Diệp lão phu nhân nhẹ giọng, vỗ về nàng ta.

"May mà cháu gái mạng lớn, nếu không hôm qua đã một thi hai mạng." Diệp Di Châu cắn răng, oán hận nói.

"Sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?" Diệp lão phu nhân cuống quýt nhìn bốn phía, thấy không còn ai khác mới yên tâm. Trong cung này từ lời ăn tiếng nói tới việc làm đều phải thận trọng, nếu đều người khác nghe được câu này, không biết sẽ gây ra họa gì!

"Còn không phải vì Ngũ muội muội sao?" Bởi vì mẫu thân đang bị giam cầm, vì hài tử chưa ra đời của mình, Diệp Di Châu căm hận nói, "Hôm qua bổn cung nhận được tin của phụ thân liền đi nhận lỗi với Hoàng hậu nương nương, cũng bày tỏ nguyện vọng kết thân của Diệp gia với Phương gia, nhưng thật không ngờ, hai ngày trước Kính Huệ công chúa tiến cung nói với Hoàng Thượng bà ấy thích Ngũ muội muội, muốn giữ nàng bên cạnh thêm chút thời gian."

"Có việc này sao?" Diệp lão phu nhân kinh ngạc, "Hôm qua ta vừa gặp Ngũ nha đầu, sao không nghe nó nhắc tới? Nha đầu chết tiệt này!"

Nhắc tới Dung Hoa, Diệp lão phu nhân tức giận.

"Hừ, chắc nàng ta đang đắc ý lắm!" Diệp Di Châu hừ lạnh, lại nói, "Hoàng hậu nương nương ghi nhớ chuyện này trong lòng, hôm qua liền đẩy bổn cung cho Thái hậu nương nương! Hậu cung này có ai mà không biết, Thái hậu nương nương vì chuyện của Ngũ muội muội mà hận bổn cung! Hoàng hậu nương nương rõ ràng là muốn mượn tay Thái hậu chinh bổn cung mà!"

Trước kia Diệp Di Châu không phải người biết kiên nhẫn, hiện tại cũng vì Khúc ma ma dạy dỗ, hơn nữa bản thân đang ở trong cung, cho nên nàng ta đều vô cùng cẩn thận, lúc này nói chuyện với Diệp lão phu nhân liền lộ rõ bản tính.

"Nương nương, cẩn thận tai vách mạch rừng!" Diệp lão phu nhân nhìn thoáng qua cửa sổ, nhắc nhở.

Diệp Di Châu dừng lời đang nói, gật đầu, nhưng vẫn nhìn không được mà tức giận nói: "Đều do Ngũ muội muội hại bổn cung!"

"Thật không ngờ Ngũ nha đầu lại được Kính Huệ công chúa yêu thích." Đáy mắt Diệp lão phu nhân lộ ra tia khác thường.

"Còn không phải sao? Công chúa còn cố ý tiến cung vì nàng ta cầu tình với Hoàng Thượng!"

"Nha đầu này, tính tình càng lúc càng khó nắm bắt!" Diệp lão phu nhân cảm thán một câu, lại cười nói, "Có điều, nó có thể được công chúa yêu thích, đối với nương nương cũng là chuyện tốt."

Bởi vì Hoàng Thượng vô cùng kính trọng bà ấy.

"Chuyện tốt?" Diệp Di Châu hừ lạnh một tiếng, "Là bởi vì nàng ta, Hoàng hậu nương nương mới hận bổn cung! Cục tức này của Hoàng hậu cũng từ nàng ta mà ra! Chờ thêm hai ngày nữa, tổ mẫu dẫn nàng ta tiến cung đi, kêu nàng ta nguyện ý nghe theo an bài của Hoàng hậu nương nương!"

Chính nàng ta mở miệng, Kính Huệ công chúa kia còn ngăn cản được sao?

"Ý kiến hay!" Vốn dĩ cửa thân này Diệp gia không muốn bỏ qua, có điều... Diệp lão phu nhân nhú mày, nói, "Chỉ sợ Ngũ muội muội của nương nương không chịu theo ta tiến cung."

"Không sao, tới lúc đó bốn cung gọi người truyền triệu nàng ta." Trên mặt Diệp Di Châu lộ ra vẻ đắc ý, tới lúc đó Diệp Dung Hoa không tới cũng phải tới!

Diệp lão phu nhân gật đầu, lại nói: "Hiện tại thân mình nương nương quan trọng, những chuyện khác tạm thời bỏ qua đi, an tâm dưỡng thai mới là chuyện cần nhất."

"Bốn cung chỉ sợ..." Hốc mắt Diệp Di Châu đỏ lên, "Hoàng hậu nương nương vừa phải hai ma ma tới đây."

Diệp lão phu nhân trầm tư nửa ngày, mới nói: "Nếu đã là người Hoàng hậu nương nương cố ý phái tới hầu hạ, nương nương cứ yên tâm dùng đi, có Hoàng hậu nương nương quan tâm, người cũng có thể an tâm một chút."

"Nhưng..." Diệp Di Châu vẫn không yên tâm, không phải hôm qua Phụng Hoàng hậu còn trắng trợn đẩy nàng cho Lâm Thái hậu sao?

Diệp lão phu nhân cười nói: "Nương nương, nếu bọn họ để người xảy ra chuyện, mũi giáo không phải sẽ chỉ thẳng..." Bà ta đưa mắt nhìn theo hướng của Phụng Tường Cung.

Phụng Hoàng hậu chắc chắn không dám mưu hại long thai trắng trợn như vậy.

Diệp Di Châu nghĩ nghĩ, bế tắc lập tức được gỡ bỏ: "Vẫn là tổ mẫu lợi hại."

"Nương nương có thể dùng hai người bọn họ, có điều thức ăn vẫn phải cẩn thận một chút."

"Bốn cung biết." Diệp Di Châu gật đầu, mặt mày ưu sầu cũng tan đi chút ít. Nàng ta nhìn Diệp lão phu nhân, hỏi, "Tổ mẫu, sức khỏe mẫu thân đã tốt hơn chưa? Bốn cung nhớ mẫu thân."

Diệp lão phu nhân nhú mày, hiền lành cười nói: "Mẫu thân người thân thể không còn nhanh nhẹn, chuyện này chờ nó khỏe hơn rồi nói, nếu để lây bệnh cho nương nương người thì không tốt."

Chút mặt mũi này cũng không cho nàng!

Diệp Di Châu lạnh giọng: "Sao lâu như vậy còn chưa khỏe? Lát nữa tổ mẫu trở về, bốn cung sẽ phái thái y đi cùng, bắt mạch cho mẫu thân."

Đây là không tin?

Sắc mặt Diệp lão phu nhân không thay đổi, chỉ có đáy mắt ẩn ẩn tia lo lắng, nói: "Cũng được, thời gian lâu như vậy nó cũng không có khởi sắc, ta và phụ thân người đều sốt ruột, nương nương có thể phái một thái y tới xem cũng tốt."

"Tổ mẫu, chuyện lần đó là lỗi của cháu gái, không liên quan tới mẫu thân, là cháu gái lỡ tay làm phụ thân bị thương." Diệp Di Châu nức nở kéo tay Diệp lão phu nhân, nói, "Người tha thứ cho mẫu thân đi... Vô ý đắc tội Vương gia, mẫu thân thật sự không biết, hơn nữa khi ấy không phải Vương gia không nói rõ thân phận sao?"

"Nương nương."

"Tổ mẫu, Ngũ muội muội không phải rất được Kính Huệ công chúa yêu thích sao? Muội ấy không phải quen biết Vương gia sao? Hôm khác bốn cung triệu muội ấy vào cung, bốn cung sẽ nhờ muội ấy nói mấy câu hay trước mặt Vương gia giúp mẫu thân." Diệp Di Châu nói chuyện có chút kích động.

"Nương nương, người đừng như vậy." Diệp lão phu nhân thấy nàng xúc động, vội khuyên, "Cẩn thận hải tử trong bụng."

Diệp Di Châu ghen ngào mấy tiếng, sau đó dần bình tĩnh lại.

"Người cứ yên tâm dưỡng thai, chờ mẫu thân người khỏe lại, ta sẽ dẫn nó vào cung thăm nương nương." Diệp lão phu nhân hòa ái nói.

"Được." Diệp Di Châu gật đầu, nhưng trong lòng nàng có thể đoán được mẫu thân vì sao lại bị như thế. Chỉ là hiện tại bản thân đang ở trong thâm cung, nàng có lòng nhưng không có sức, chỉ hi vọng thái y phái tới Diệp phủ sẽ giải quyết được bệnh tật của mẫu thân.

Diệp lão phu nhân cùng nàng ta nói chuyện một lúc, cẩn thận dặn dò những chuyện cần biết khi mang thai, sau đó mới cáo từ xuất cung.

Cùng đi với bà ta là thái y Diệp Di Châu phái tới bắt mạch xem bệnh cho Kỳ thị.

Trong lòng Diệp Di Châu có chút mong chờ, nhưng kết quả lại khiến nàng tuyệt vọng. Thái y không nhìn ra bất thường, Kỳ thị thật sự bệnh nặng, cần phải nằm trên giường điều dưỡng.

.....

Tin tức Di Tàn nương nương hoài long tự rất nhanh liền truyền khắp nơi.

Dung Hoa nghe xong liền cười cười: "Đứa nhỏ này tới thật đúng lúc."

"Đúng vậy, nghe nói nàng ta hầu hạ Thái hậu nương nương tới té xỉu, lúc đó mới khám ra bản thân đang mang thai." Túy Đồng cười nói.

Dung Hoa mỉm cười: "Thật là quá đúng lúc."

Một người là Hoàng hậu, một người là Thái hậu, cả hai đều ghi hận lên nàng ta.

Những phi tần khác trong cung cũng không phải đèn cạn dầu...

Ngay thời điểm gian nan nhất lại khám ra hi mạch, Diệp Di Châu đúng là có phúc!

Dung Hoa không tiếp tục vấn đề này nữa, chỉ ngẩng đầu nhìn Lưu Tô, hỏi: "Cửa hàng bên phía Lâm gia có động tĩnh gì không?"

"Thành Quốc Công và Lâm phu nhân tự mình kiểm tra ngân lượng ở mỗi cửa hàng, hơn nữa còn thay đổi chương quầy và hàng nhập vào." Lưu Tô trả lời.

Chương quầy cũng đổi?

Dung Hoa nhướn mày, việc này nàng thật không nghĩ tới, lúc này chỉ nhẹ giọng phân phó: "Kêu Kim chương quầy cứ theo kế hoạch mà làm."

Chuyện Diệp Di Châu có thai, hôm ấy Dung Hoa chỉ cảm khái vài câu rồi vứt đi, không ngờ mấy ngày sau người trong cung tới, nói Diệp Di Châu triệu nàng vào cung.

.....

Vào cung, nội thị trực tiếp dẫn nàng tới Tịch Nhan Cung.

Vào điện, Dung Hoa phát hiện Diệp lão phu nhân cũng ở đây, liền mỉm cười đi qua, uốn gối hành lễ: "Dung Hoa gặp qua nương nương, gặp qua tổ mẫu."

"Mau đứng lên." Sắc mặt Diệp Di Châu đã không còn tái nhợt như ấy ngày trước, hiện tại ngồi trên giường, phân phó Phương Chi lấy cho nàng chiếc ghế.

Dung Hoa cảm tạ một câu, ngồi xuống, rồi khách sáo nói: "Chúc mừng nương nương."

"Đa tạ." Diệp Di Châu mỉm cười, nhẹ nhàng xoa bụng.

Diệp lão phu nhân thấy hai tỷ muội các nàng hòa hợp nên vô cùng cao hứng: "Giữa tỷ muội không cần khách sáo, sau này, hai đứa đều phải hòa thuận đấy."

"Ừ, bốn cung sẽ đối tốt với Ngũ muội muội, Lục muội muội." Diệp Di Châu gật đầu.

Dung Hoa chỉ cười chứ không nói gì.

"Hôm nay đáng lẽ ta nên dẫn theo Nguyệt nha đầu, như vậy tỷ muội ba người có thể từ từ trò chuyện." Diệp lão phu nhân cười nói.

"Sau này dẫn muội ấy tới là được." Diệp Di Châu mỉm cười gật đầu, sau đó lại quan tâm hỏi han cuộc sống thường ngày của Dung Hoa.

Dung Hoa chỉ trả lời đơn giản, cũng khách sáo hỏi tình hình đứa nhỏ trong bụng nàng ta.

"Ngũ muội muội." Hàn huyên mấy câu, Diệp Di Châu vỗ về bụng mình, một tay khác nắm lấy tay Dung Hoa, "Ngũ muội muội, mấy ngày trước Hoàng hậu nương nương muốn tác hợp muội và Phương thể tử, muội đã nghe tổ mẫu nói chưa."

"Có nghe nói." Dung Hoa gật đầu.

"Khi đó tổ mẫu từ chối Hoàng hậu nương nương..." Diệp Di Châu nhún mày, "Nói tới cùng, tổ mẫu cùng vì tốt cho muội..."

"Cho nên, ý của nương nương là..." Dung Hoa bình tĩnh hỏi.

"Lát nữa muội qua Phương Tường Cung dập đầu với Hoàng hậu nương nương, cứ nói muội nghe theo sắp xếp của nương nương đi." Tay còn lại của Diệp Di Châu cũng cầm tay Dung Hoa, "Ngũ muội muội, trong bụng bốn cung là một hoàng tử, vì hài tử này, cũng vì muội và Diệp gia, Ngũ muội muội đồng ý hôn sự với Phương gia được không? Phương thể tử tuân tể lệ sự, lại là thể tử của Định Quốc Công, muội muội gả tới đó sau này vinh hoa phú quý hưởng không hết..."

Mới mang thai hai tháng, sao nàng ta biết đứa nhỏ trong bụng là hoàng tử?

Dung Hoa chỉ cười không nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn chằm chằm Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu bị nàng nhìn tới thái dương đỏ chút mồ hôi.

Diệp lão phu nhân cũng khuyên: "Ngũ nha đầu, hai đứa là tỷ muội ruột thịt, sau này Tứ tỷ tỷ cháu sinh hạ hoàng tử, chắc chắn sẽ không bạc đãi cháu."

"Đúng vậy, Ngũ muội muội, tương lai bốn cung nhất định sẽ không để muội chịu ủy khuất." Diệp Di Châu gật đầu, cười nói, "Đúng rồi, Vương gia từng cứu muội, chuyện lần đó chúng ta đều không ngờ ngài là Vương gia... Là mẫu thân vô tâm, muội giúp mẫu thân nói vài lời tốt đẹp trước mặt ngài ấy được không?"

"Vương gia khoan dung độ lượng, đương nhiên sẽ không so đo, nương nương nghĩ nhiều rồi." Dung Hoa nhàn nhạt đáp.

"Ngũ muội muội, chắc muội không biết, mẫu thân là vì chuyện đó mà ngã bệnh." Hốc mắt Diệp Di Châu đỏ lên, nước mắt như ngọc trai rơi xuống, trong vũ nhị lại mang vài phần đầm đìa đáng yêu.

"Ngũ nha đầu, cháu hứa với nương nương đi." Diệp lão phu nhân nói.

Dung Hoa lắc đầu: "Nếu bá mẫu ấy náy thì nên tới cửa nhận lỗi với Vương gia."

"Ngũ muội muội, nếu muội không muốn giúp đỡ, vậy bốn cung cũng không miễn cưỡng." Diệp Di Châu không nhắc việc này nữa, lại nói, "Lát nữa Hoàng hậu nương nương rảnh rồi, muội theo Phương Chi qua Phương Tường Cung đi."

"Xem ra tổ mẫu chưa nói ý của muội với nương nương." Dung Hoa đứng lên, dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Diệp Di Châu, "Nếu đã vậy, nương nương hãy nghe cho kỹ, ta sẽ không gả cho Phương Húc, hơn nữa, cho dù người muốn bán ta để đổi lấy niềm vui của hoàng hậu, tới lúc đó phải xem nương nương có năng lực làm chuyện này không?"

"Làm cái gì?" Diệp Di Châu lập tức ngồi thẳng người dậy, mắ, "Đừng tưởng người được Kính Huệ công chúa che chở thì muốn làm gì thì làm!"

"Chuyện này không liên quan tới công chúa." Dung Hoa nhàn nhạt nói, "Nếu chỉ có việc này, vậy Dung Hoa xin cáo từ."

Nói xong, không chờ Diệp Di Châu có phản ứng, nàng xoay người trực tiếp ra ngoài.

"Tổ mẫu, người xem nàng ta..." Diệp Di Châu chán nản.

"Nương nương bớt giận." Diệp lão phu nhân vội khuyên, "Hiện tại thân mình nương nương quan trọng, đừng tức giận so đo với nha đầu chết tiệt kia!"

Diệp Di Châu vội hít sâu một hơi.

.....

Hoa hai bên hành lang gấp khúc nở rộ, Chu Hành yên lặng đứng đó, một thân áo gấm màu tím, mặt mày rạng rỡ.

Dung Hoa dừng bước, mỉm cười nhìn y: "Ngài hạ triều rồi sao?"

Chu Hành chậm rãi đi tới gần nàng, đôi mắt nhìn nàng sáng rực như ngôi sao giữa trời đêm, trả lời: "Ta ở đây đợi nàng."

Dung Hoa ngần ra, nhìn khuôn mặt lạnh lùng của y đỏ hồng như hoa đào tháng hai.

□□□□□□□□

Hôm nay là ngày cuối cùng trong chuỗi nghỉ lễ của mình rồi nên từ tuần sau thời gian ra mỗi chương sẽ chậm hơn, mọi người thông cảm nha. Nếu kịp làm xong chương mới thì tôi mình đăng, yêu cả nhà nhiều lắm <3 <3

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 19: Thanh Hà công chúa

Bắt đầu từ khi nào, ở trước mặt nàng Chu Hành đã không còn là con người khi trước. Chuyện gì cũng không lọt được vào mắt của y, mà thời điểm đối diện với nàng, y sẽ bất giác nói ra mấy lời âu yếm, tựa như... Giờ khắc này!

Gương mặt Dung Hoa liền đỏ ửng.

Chu Hành mỉm cười: "Vừa hạ triều, nghe nói nàng tiến cung, ta nghĩ lúc nàng xuất cung sẽ đi qua nơi này, cho nên tới xem thử."

"Nếu ta không đi qua nơi này, không phải sẽ uổng phí công sức của ngài sao?" Dung Hoa hờn dỗi nói, "Hơn nữa, ngài cũng không biết khi nào ta mới xuất cung."

"Hiện tại ta cũng không có chuyện gì làm, mỗi ngày ngoài thượng triều thì đều rảnh rỗi." Chu Hành nhẹ giọng, "Hon nữa, nàng không đi qua nơi này, vậy chắc chắn cũng sẽ đi qua đường khác. Đi thôi, cùng xuất cung chứ?"

Dừng một lát, y lại bổ sung một câu: "Hoàng cung lớn như vậy, dù đi đường nào để xuất cung cũng rất dễ gặp nhau."

Đây là sợ nàng hiểu lầm ý của y sao?

Dung Hoa cong môi: "Đi thôi."

Bên ngoài lời đồn về nàng và y bay đầy trời, hon nữa, Kính Huệ công chúa còn vì mình vào cung, hiện tại hai người chỉ đi cùng đường, có gì phải lo lắng chứ?

Hai người sóng vai đi về phía trước.

Chu Hành hỏi: "Di Tồn gọi nàng vào cung là vì chuyện của Phương gia sao?"

Dung Hoa bật cười trào phúng: "Đúng vậy, nói là muốn ta tới trước mặt Hoàng hậu nương nương đồng ý gả cho tên Phương Húc kia, không biết thời điểm nói lời này, nàng ta có cân nhắc lời của Hoàng Thượng và công chúa không nữa?"

Chu Hành thật ra không lo nàng bị ủy khuất, chỉ nhún mày, lãnh đạm nói: "Không biết sống chết!"

"Chẳng qua là ý vào lòng thai, cây sùng sinh kiêu mà thôi." Dung Hoa xoa xoa cổ tay, nhẹ giọng, "Tính tình của nàng ta kỳ thật không nên tiến cung, tiếc là..."

Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm lại vì cái lợi trước mắt mà đẩy Diệp Di Châu vào cung.

Tuy có Khúc ma ma dạy dỗ, nhưng dù sao bản tính cũng khó dời.

Dung Hoa nghiêng đầu nhìn Chu Hành: "Chuyện của nàng ta ta sẽ tự xử lý."

Đây là hậu cung của Chính Đức đế, nàng không muốn vì mình mà bắt y đuổi tay tới nơi này.

Chu Hành nhẹ nhàng gạt đầu, lại nói: "Ta biết nàng sẽ xử lý tốt, nhưng đây dù sao cũng là hậu cung."

Chỉ cần Diệp Di Châu biết điều, không tìm Dung Hoa gây sự, y đương nhiên sẽ không khó để nàng ta. Nhưng nếu còn không biết sống chết như thế, vậy thì không thể trách y!

Nữ tử trong hậu cung này, có ai là đèn cạn dầu chứ?

"Hôm nay ta nể mặt phụ thân mới tiến cung, sau này nếu nàng ta có tới tìm, ta sẽ từ chối." Với tính cách này của Diệp Di Châu, không cần nàng ra ta, nàng ta chắc chắn sẽ bị người ta xử lý!

Dung Hoa cười nói: "Không nhắc tới nàng ta nữa, ngài kể cho ta nghe chút chuyện khi nhỏ đi. Khi đó ngài sống ở cung định nào?"

Chu Hành nhàn nhạt đưa mắt nhìn về phương xa: "Nguyệt Hoa Cung."

Gương mặt không chút biểu cảm, ngữ khí bình đạm, Dung Hoa cũng không quấy rầy y kể chuyện, thỉnh thoảng chỉ nói vào một hai câu.

...

"Tiểu hoàng thúc." Giữa chúng cung nhân, Thanh Hà công chúa đi tới, một thân cung trang điểm lộng lẫy, ngọc bội kêu leng keng.

Dung Hoa và Chu Hành đều dừng bước.

Tuy chưa từng gặp qua, nhưng từ cách nàng gọi Chu Hành, Dung Hoa liền biết thân phận của nữ tử đi tới, nhanh chóng hành lễ: "Tham kiến công chúa."

"Bình thân." Thanh Hà công chúa quan sát Dung Hoa, hỏi, "Ngươi là Nữ cô nương Diệp gia?"

Nghe ngữ khí, tựa như đang nhắm về mình! Dung Hoa bình tĩnh trả lời: "Vâng, thân nữ Diệp thị Dung Hoa, trong nhà đứng thứ năm."

"Quả nhiên là người!" Đúng là tuyệt sắc, Thanh Hà công chúa thăm nhìn nàng từ trên xuống dưới.

Chu Hành nhìn Thanh Hà công chúa, lạnh giọng: "Ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Thanh Hà công chúa thông dong tới cạnh Chu Hành, cười lắc đầu, nói: "Con không tìm tiểu hoàng thúc, người đi trước đi, con muốn nói chuyện với nàng ấy."

"Có gì cứ nói tại đây!" Chu Hành khề quát.

Thanh Hà công chúa ngẩn ra, nhưng vẫn kiêu căng nói: "Tiểu hoàng thúc, bọn con đều là nữ nhi, đương nhiên là phải nói chuyện riêng của nữ nhi rồi!" Cho nên, tiểu hoàng thúc người mau tránh đi đi!

Thanh Hà công chúa đứng thẳng kiêu ngạo nhìn Chu Hành. Thời điểm vị tiểu hoàng thúc này rời kia, nàng mới hai tuổi, cho nên chuyện của y nàng đều nghe từ người khác. Trước nay được phụ hoàng sủng ái, cho nên nàng căn bản không coi y ra gì.

Chẳng qua là lúc trước được hoàng tổ phụ sủng ái mà thôi, có gì đặc biệt hơn người?

Nàng thật không rõ, mỗi lần nhắc tới y, tại sao cung nữ và thị vệ làm việc lâu năm sắc mặt đều thay đổi, thậm chí mẫu phi và Thất hoàng huynh đều mang bộ dáng cẩn thận.

Lợi hại như vậy sao?

Cho dù là lợi hại, nhưng hoàng tổ phụ không còn nữa, y có thể làm được gì?

Hiện tại người ngồi trên long ỷ là phụ hoàng của nàng! Mà nàng lại chính là hòn ngọc quý trong tay của phụ hoàng!

Chu Hành nhú mày, ngay cả hơi thở cũng trở nên lạnh lẽo.

Dung Hoa mỉm cười, khéo léo nói: "Công chúa hậu ái, thần nữ không dám nhận." Cái gì là chuyện riêng giữa nữ nhi? Đây là lần đầu bọn họ gặp mặt, quan hệ liên tốt vậy sao?

"Bát hoàng muội, muội không được ý thế hiếp người như vậy!" Lục hoàng tử khí phách hiên ngang từ xa đi tới.

"Lục hoàng huynh!" Gương mặt Thanh Hà công chúa đỏ lên, nói: "Muội ý thế hiếp người khi nào?"

Tiểu hoàng thúc không đáng sợ như trong truyền thuyết, nhưng vị Lục hoàng huynh không đáng tin cậy này, tính cách nàng lại hiểu rõ.

"Thanh Hà, nếu ta không lầm, đây là lần đầu muội gặp Ngũ cô nương đúng không? Muội muốn nói với nàng ấy cái gì? Còn là chuyện riêng nữa chứ!" Lục hoàng tử nói chuyện không chút khách khí.

"Tiểu hoàng thúc." Đang nói chuyện với Thanh Hà công chúa, Lục hoàng tử lại chạy tới, tươi cười nhìn Dung Hoa, "Ngũ cô nương, lại gặp nhau rồi."

"Gặp qua Lục điện hạ." Dung Hoa hành lễ.

"Mau đứng lên." Lục hoàng tử đuổi tay, mỉm cười.

"Sao huynh biết bọn muội không có chuyện riêng để nói? Muội và Ngũ cô nương vừa gặp đã thân!" Thanh Hà công chúa đỏ mặt nói.

"Lục hoàng huynh, muội sẽ nói với phụ hoàng huynh khi dễ muội." Thanh Hà công chúa trừng mắt nhìn hắn, sau đó phất tay áo bỏ đi.

"Ta đây không sợ, lần nào cũng nói lời này." Lục hoàng tử nhún vai, sau đó liền nhìn Chu Hành, "Có phải tiểu hoàng thúc muốn xuất cung không? Vậy cùng đi đi, con cũng đang chuẩn bị xuất cung."

Nói xong, hắn lại nhìn Dung Hoa, hỏi: "Ngũ cô nương nếu không ngại thì cùng đi chứ?"

Dung Hoa bật cười: "Lục điện hạ cứ tự nhiên."

Thanh Hà công chúa vừa phất tay bỏ đi rất nhanh đã quay lại, thấy người không còn nữa thì tức giận tới dậm chân, lầu bầu: "Lục hoàng huynh này, còn cả tiểu hoàng thúc, ta là chất nữ của y, chẳng qua là muốn nói hai câu với Diệp Dung Hoa mà thôi..."

Cung nữ và nội thị phía sau không dám tới gần, chỉ cúi đầu.

Thanh Hà công chúa hái dưa thực được bên cạnh, vò nát.

Nàng chẳng qua chỉ muốn nói hai câu với Ngũ cô nương thôi!

Nghe nói nàng ấy không ở Diệp phủ, tự mình dọn ra ngoài rồi.

Chuyện này không liên quan tới nàng, nhưng... Noi nàng ấy đang ở lại ngay sát Đồng gia.

Nàng nghi ngờ Diệp Dung Hoa là vì Đồng Trầm Chu nên mới dẫn tới!

Di Tàn kiêu mị quyến rũ, Diệp Dung Hoa là muội muội nàng ta, chắc chắn cũng không khác mấy.

Đồng Trầm Chu là phò mã nàng nhìn trúng mà!

Nàng là công chúa nên không thể tùy ý xuất cung, chỉ có thể ngẫu nhiên tương ngộ trong nơi cug cấm này. Đồng công tử hiểu lẽ, vừa thấy nàng đã đỏ mặt.

Nhưng Diệp Dung Hoa lại ở ngay sát nhà hấn, gần quan sẽ được ban lộc!

.....

Lên xe ngựa, Dung Hoa liền hỏi Túy Đồng và Lưu Tô: "Thanh Hà công chúa này hình như có địch ý với ta."

Túy Đồng vừa rót trà cho nàng, vừa giải thích: "Có lẽ là vì Đồng Nhị công tử."

Đồng Trầm Chu?

Dung Hoa sững sốt, duỗi tay nhận lấy ly trà nhấp một ngụm, nghĩ tới Đồng Trầm Chu tuần lãng bức người, nàng lại bật cười: "Thì ra là thế."

Đồng Trầm Chu xuất thân nhà tướng, diện mạo tuần lãng mang theo sự oai hùng bất phàm, hiện tại còn là thám hoa lang. Khuê tú trong kinh thành này không ít người ái mộ hấn.

Thanh Hà công chúa đúng là đến tuổi động tâm

"Đúng là nằm không cũng trúng đạn." Dung Hoa lẩm bẩm một câu, rồi hỏi, "Hoàng Thượng không đồng ý sao?"

"Vâng." Túy Đồng gật đầu đáp, "Sự tình chưa truyền ra ngoài, tất cả chỉ là tâm tư của một mình công chúa."

Dung Hoa nghĩ nghĩ, lập tức tỉnh tường mọi chuyện.

Thanh Hà công chúa coi trọng Đồng Trầm Chu, nhưng hiện tại không có tin tức gì, có lẽ là vì nàng ta một mình tình nguyện.

Đại công tử Đồng gia không còn, hiện tại Đồng gia chỉ còn Đồng Nhị công tử là nhi tử, Đồng đại nhân còn được Chính Đức để tin cậy, nếu lấy công chúa, Đồng Trầm Chu chỉ có thể giữ một chức quan nhân hạ, cho nên có lẽ Đồng gia và Đồng Trầm Chu đều không đồng ý chuyện này.

Xem ra Chính Đức để là người biết sử dụng nhân tài.

Trở về nhà, buổi chiều Đồng Ngọc Lan liền tới thăm: "Vị Di Tàn nương nương kia không làm khó muội chứ?" Bằng hữu một mình bỏ nhà tới đây, trong mắt của Đồng Ngọc Lan, đương nhiên là Diệp gia đối xử với Dung Hoa không tốt, cho nên nàng mới bỏ đi.

Bằng không, đang yên đang lành sao có thể bỏ nhà mà ra ngoài chứ?

"Không, chỉ kêu ta tiến cung nói chuyện một lát." Dung Hoa cười lắc đầu, lại vươn tay lấy miếng lê đưa cho nàng.

Đồng Ngọc Lan nhận lấy, bỏ vào miệng: "Vây là tốt rồi, làm ta lo quá." Đang nói chuyện, nàng lại nhìn trong phòng, thấy nha đầu đều lui ra ngoài cửa, liền đề thấp giọng hỏi, "Muội có thấy Thanh Hà công chúa không?"

"Đúng là có gặp, hơn nữa còn nói chuyện với ta."

Đồng Ngọc Lan sững sốt, cau mày nói: "Muội đừng để ý, hiện tại muội ở đây, tất cả mọi người đều biết..." Nói tới đây, nàng dừng lại, hỏi Dung Hoa, "Nàng ta nói với muội cái gì?"

Dung Hoa lắc đầu: "Ta đương nhiên không nói chuyện với nàng ta."

"Sau này nàng ta còn tìm muội, muội không cần để ý." Đồng Ngọc Lan giải thích một câu, "Nghe mẫu thân nói nàng ta hình như để ý Nhị ca, muội lại ở gần đây, nàng ta tìm muội chỉ sợ vì Nhị ca ta..."

Dung Hoa cười gật đầu.

Nói chuyện một lát, Đồng Ngọc Lan mới đứng dậy về nhà.

Trở về Đồng phủ, Đồng Ngọc Lan trực tiếp tới chính viện tìm Đồng phu nhân: "Mẫu thân, người đoán không sai, Thanh Hà công chúa hôm nay đúng thật có tìm Dung Hoa muội muội."

"Dung Hoa không sao chứ?" Đồng phu nhân đầu đầu không thôi, hiện tại nhi tử xuất sắc như vậy nên bị công chúa để ý.

"Mẫu thân, con thấy Dung Hoa muội muội rất tốt, chỉ bằng cuối muội ấy về làm tẩu tẩu thì thế nào?" Đồng Ngọc Lan cười tủm tỉm, "Mẫu thân thích muội ấy, phụ thân cũng khen muội ấy tốt."

"Nha đầu này, không thể cứ thích là cưới về được." Đồng phu nhân điểm nhẹ lên trán của nàng.

"Chẳng lẽ mẩu thân cảm thấy muối ấy không tốt sao?" Đồng Ngọc Lan xoa xoa cái trán, hỏi.

"Ta đương nhiên cảm thấy nàng ấy tốt, Dung Hoa và Lưu Quang đều tốt." Đồng phu nhân cười nói, "Có điều, chúng ta phải xem ý của Dung Hoa nữa."

Hai bằng hữu của nữ nhi, bà đều rất thích, nếu có thể chọn một người làm con dâu thì không còn gì tốt hơn.

"Trước nay con luôn tùy tiện, nhưng những lời này không được nói bậy, coi chừng chuốc lấy xấu hổ." Đồng phu nhân dặn dò.

"Nữ nhi biết rồi." Đồng Ngọc Lan le lưỡi, nàng không phải kẻ ngốc, sao có thể lỗ mãng đi nói những lời này?

.....

"Hoàng Thượng." Trong Ngự Thư Phòng, nội thị Lưu công công khom người đưa cho Chính Đức đế một quyển sách nhỏ.

Chính Đức đế gác bút xuống, duỗi tay nhận lấy.

Lưu công công lại châm một ly trà.

Chính Đức đế uống một ngụm, lúc này mới mở quyển sách nhỏ kia ra, nhìn một lúc lâu rồi phân phó Lưu công công ném vào huân lò.

"Ngũ cô nương Diệp gia tiến cung? Thời điểm xuất cung lại đi cùng Chiêu Vương?" Chính Đức đế hỏi.

Lưu công công khom người trả lời: "Đúng vậy, Vương gia điện hạ gặp Ngũ cô nương trên hành lang gấp khúc."

"Gặp?" Chính Đức đế cười nhạt, "Chỉ sợ là cô ý đứng chờ."

"Vương gia đợi khoảng thời gian dùng hai ly trà." Lưu công công cẩn thận trả lời, "Sau đó bọn họ tới Ngự Hoa Viên dựng phải Bát công chúa, một lúc sau Lục điện hạ tới, Bát công chúa liền rời đi. Lục điện hạ và Vương gia cùng Ngũ cô nương rời cung."

"Nha đầu kia thật đúng là..."

Lúc này, một nội thị khom người vào bẩm báo: "Bệ hạ, Hoàng hậu nương nương cầu kiến."

"Cho vào."

"Thần thiếp tham kiến Hoàng Thượng." Phương Hoàng hậu chậm rãi đi tới.

"Hoàng hậu mau bình thân." Chính Đức đế mỉm cười đứng dậy, vòng qua thư án tới chiếc bàn cạnh đó ngồi xuống.

"Đây là canh sâm thần thiếp tự hầm cho ngài." Phương Hoàng hậu nhận lấy chiếc khay từ cung nữ phía sau, ngồi đối diện Chính Đức đế, múc ra chén canh đưa qua, "Hoàng Thượng dùng thử đi."

"Những chuyện này phân phó nô tài bên dưới làm là được, Hoàng hậu phải xử lý mọi việc của hậu cung, đừng để mệt nhọc." Chính Đức đế nhận lấy, cười nói.

"Có thể vì bệ hạ làm chút canh sâm là phúc phận của thần thiếp."

Chính Đức đế dùng nửa bát rồi đặt xuống.

Phương Hoàng hậu sai cung nữ thu dọn, sau đó nhìn Lưu công công, lại nói với Chính Đức đế: "Hoàng Thượng, về chuyện của Cữu hoàng đệ, thần thiếp có việc thương lượng với ngài."

Lưu công công nhìn Chính Đức đế, thấy ông ta gật đầu, lúc này mới dẫn cung nữ nội thị cùng lui xuống.

"Cữu hoàng đệ?"

"Vâng, hôm nay Di Tàn mười triệu kiến Ngũ cô nương, chắc bệ hạ cũng đã biết." Phương Hoàng hậu cười nói, "Nghe nói lúc xuất cung, nàng ấy đi cùng Cữu hoàng đệ. Bệ hạ, tính cách của đệ ấy ngài hiểu rõ nhất, có khi nào y lại coi người khác trong mắt chứ? Lần này sao lại cùng Ngũ cô nương xuất cung? Xem ra trong lòng đệ ấy, Ngũ cô nương không giống người thường."

"Ừ." Chính Đức đế gật đầu tán đồng.

Chuyện Cữu hoàng đệ bí mật hồi cung trước, ông ta cũng biết. Có điều Chu Hành không làm ra chuyện gì quá đáng, nên ông liền mắt nhắm mắt mở, coi như không biết. Nhưng hoàng tử và y đều coi trọng Ngũ cô nương Diệp gia, điều này phải khiến ông cẩn thận điều tra.

Tin tức ông vừa mới xem.

Thì ra năm trước Cữu hoàng đệ cùng nàng ấy hồi kinh!

Hơn nữa, Ngũ cô nương này cũng không đơn giản.

Lâu Ngoại Lâu kia là do hai người hợp tác mở ra.

Phượng Hoàng hậu không biết suy nghĩ của Chính Đức đế, chỉ quan tâm hỏi: "Nếu Ngũ cô nương đã được Cửu hoàng đế để ý, sau bệ hạ không tác thành cho chuyện tốt này? Có lẽ Cửu hoàng đế sẽ không phản đối, lỡ đâu đế ấy xảy ra chuyện, có lẽ Ngũ cô nương có thể giúp y lưu giữ một huyết mạch."

Đã dám đập đổ thể diện của bà và Phượng gia, không chịu gả cho cháu trai của mình, vậy bà sẽ để nàng làm một quả phụ!

"Bỏ đi, trẫm đã hứa với hoàng tử, chuyện của Ngũ cô nương chúng ta đừng xen vào nữa." Chính Đức đế xua tay.

Quan hệ giữa nha đầu kia và Chu Hành không bình thường, hơn nữa còn có chút liên lụy tới Bạch Lãm của Bạch gia!

Nếu đã dính tới Bạch gia, vậy không thể không cẩn thận!

Bạch gia là thương hộ số một Đại Chu, từ xưa tới nay, loạn thần tặc tử đều không thể thiếu tiền tài chống đỡ.

Sắc mặt Phượng Hoàng hậu thay đổi, nhưng ngay sau đó liền nhu hòa gật đầu: "Vâng."

.....

Đầu tháng sáu, Dương Mộ Tuyết lên kiệu hoa gả cho Tứ hoàng tử, đại hôn này khiến cả kinh thành chấn động.

Ngay sau đó, mười hai tháng sáu là đại hôn của Kiều Nguyệt và Tuyên Bình Hầu.

Mà những chuyện này đều không liên quan tới Dung Hoa, nàng chỉ lo thu dọn đồ đạc, chuẩn bị cùng Đồng Ngọc Lan và Từ Lư Quang tới Cẩm Tú sơn trang tránh nóng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 20: Cái tát

Mặt trăng lên cao, sáng tỏ cả vùng trời đen tối. Gió đêm như nước, so với không khí nóng bức trong thành, buổi tối ở Cẩm Tú sơn trang mát mẻ hơn nhiều. Bốn bề yên tĩnh, có thể nghe được tiếng côn trùng diển tấu bên ngoài cửa sổ.

Ba người Dung Hoa, Đồng Ngọc Lan và Từ Lư Quang khó lắm mới được ra ngoài, vừa tới liền ngủ cùng một giường.

Nơi bọn họ đang ở là sân viện lần trước Kính Huệ công chúa từng nghỉ ngơi. Khi ấy Dung Hoa nói muốn giữ cho công chúa, nhưng bà ấy chỉ cười mà không gật đầu, nhưng nàng biết sau này bà ấy cũng có tới đây.

Viện này vốn dùng để giữ bản thân, cho nên lần này ba người bọn họ tới đây liền ở nơi này.

Người trong thôn trang sớm đã chuẩn bị ổn thỏa, sau khi nghỉ ngơi, thấy mặt trời còn chưa lên cao, Dung Hoa liền dẫn các nàng đi làm quen một chút.

Buổi tối, ba người ngủ cùng nhau, cũng không có người hầu hạ, chỉ thấp giọng cười nói trò chuyện.

"Mùa đông chúng ta lại tới đây, nơi này có suối nước nóng, ở đây mùa đông khẳng định là tốt nhất..." Đồng Ngọc Lan cười nói sang sảng.

"Chỉ cần có cơ hội, chúng ta lúc nào cũng có thể tới đây." Dung Hoa gật đầu.

Tuy nói là vậy, nhưng bọn họ đều đã tới tuổi cập kê, không chừng sau khi hai người bọn họ định ra hôn sự, ngay cả cơ hội ra ngoài cũng không có, vậy thì lấy đâu thời gian để chơi?

Dung Hoa đưa mắt nhìn Từ Lư Quang hình như đang có tâm tư: "Từ tỷ tỷ có phải có tâm sự gì không? Buổi chiều ta thấy tỷ có gì đó không đúng lắm."

"Đúng vậy, ta cũng nhìn ra." Đồng Ngọc Lan gật đầu, xoay người nằm bò ra, hai tay chống cằm nhìn Từ Lư Quang. Tính cách nàng tuy hào phóng nhưng vẫn biết chừng mực, đặc biệt là đối với những người mình quan tâm, "Lư Quang, có phải muội gặp khó khăn gì không? Hay là mẫu thân muội lại làm khó dễ muội?"

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan nhìn nhau, dứt khoát nói: "Lư Quang tỷ tỷ, có chuyện gì sao? Tỷ cứ nói với chúng ta, người đồng sức nhiều, nói không

chúng chúng ta có thể nghĩ ra cách."

"Ừ, Lư Quang muội muội cứ nói đi." Đồng Ngọc Lan ngồi dậy, không ngừng gật đầu nhìn Từ Lư Quang.

Từ Lư Quang ảo não ngồi dậy, nhìn hai người, nói: "Bà ấy muốn gả muội cho thế tử của Tuyên Bình Hầu phủ."

Bà ấy, đương nhiên ám chỉ mẹ kế của nàng.

"Thế tử Tuyên Bình Hầu là dạng người gì chứ? Mẫu thân muội chẳng lẽ không biết sao? Sao có thể đẩy muội vào hố lửa như thế?" Đồng Ngọc Lan tức giận mắng.

Thế tử Tuyên Bình Hầu Tề Lương và đệ đệ hần Tề Mộc đều giống Phươg Húc, có tiếng ăn chơi trác táng trong kinh thành này, nhưng hiện tại Từ phu nhân lại muốn gả Từ Lư Quang cho Tề Lương, đây rõ ràng là đẩy người và hố lửa.

Dung Hoa vuốt tay cầm lấy tay nàng, mỗi nhà đều có chuyện khó nói, ngay cả Diệp gia cũng hận không thể bán mình để đổi lấy vinh hoa phú quý.

Từ gia là dòng dõi thư hương chân chính, thanh lưu thế gia, bọn họ không cần phải bán nữ nhi để đổi lấy danh vọng cho gia tộc. Nhưng lần này, sao lại ép Từ Lư Quang tới mức trốn lên thông trang chứ?

Từ Lư Quang nhìn hai người cười cười, nụ cười còn khó coi hơn khóc.

"Phụ thân và tổ mẫu tỷ nói gì?" Từ những lần trò chuyện, Dung Hoa biết Từ phu nhân tuy là người tàn nhẫn, nhưng những người còn lại trong Từ phủ vẫn đáng để tin cậy.

Đồng Ngọc Lan cũng nhìn Từ Lư Quang, nàng và nàng ấy kết giao nhiều năm, đương nhiên so với Dung Hoa, nàng hiểu rõ tình hình của Từ phủ nhiều hơn một chút.

Từ Lư Quang bình tĩnh trả lời: "Tổ mẫu từng chịu ân của Tề Quý Phi."

Cho nên lần này Từ lão phu nhân cũng đồng ý!

Dung Hoa nhìn nàng, trong lòng vô cùng khó chịu: "Nếu bọn ta có thể giúp gì, tỷ cứ việc nói." Từ Lư Quan là cô nương thông tuệ hiền lành, từ sâu thâm tâm Dung Hoa hi vọng nàng ấy có thể được hạnh phúc.

"Đúng vậy, muội nhất định phải nói với chúng ta." Hốc mắt Đồng Ngọc Lan cũng đỏ lên.

Đầu tiên là Dung Hoa, hiện tại là Lư Quang. Người này tới người khác, cuộc sống đều bập bênh như vậy.

Nhưng chuyện hôn nhân đại sự, nàng không giúp được gì, chỉ có thể lo lắng suông.

Từ Lư Quang mỉm cười nắm lấy tay hai người, nói: "Được rồi, hai người không cần lo lắng cho ta, người sống trên đời này mọi chuyện không thể đều hài lòng, hai người yên tâm, ta tự có biện pháp."

Nhưng Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan lại không lạc quan như nàng.

Trong quá khứ Từ Lư Quang có người nhà bảo vệ, mẹ kế không dám quá phận, nhưng hiện tại, ngay cả Từ lão phu nhân cũng đồng ý.

Chuyện nàng ấy già bệnh sợ là cũng không giúp được gì.

"Yên tâm, nếu không còn cách nào khác ta sẽ gả qua đó, chắc chắn không để tên Tề Lương kia sống tốt." Thái độ của Từ Lư Quang vô cùng kiên định.

Tề Quý Phi lợi dụng ân tình năm đó ép nàng gả qua, sau đó mượn sức Từ gia giúp đỡ Thất hoàng tử.

Tề gia muốn cưới, Từ gia phải gả, tới lúc đó nếu không còn cách nào khác, nàng sẽ khiến Tề Lương nửa sống nửa chết, hoặc là trực tiếp xử lý hần luôn!

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan chỉ lẳng lặng nằm cạnh nàng ấy.

Từ Lư Quang kéo tay hai người, cười nói: "Vui vẻ một chút, chúng ta là ra ngoài chơi, đừng vì những chuyện này mà buồn lòng."

Đồng Ngọc Lan chống một tay lên đầu, hỏi: "Ngày mai chúng ta chơi cái gì? Ta thấy nơi này có trại nuôi ngựa, hay là ta dạy các muội cưỡi ngựa, thế nào?"

Dung Hoa mỉm cười: "Ta sẽ cũng được, Lư Quang tỷ tỷ thấy sao?"

"Cưỡi ngựa rất nóng." Từ Lư Quang nghĩ nghĩ, mới nói, "Gần đây có suối, ngày mai chúng ta câu cá đi."

"Ý kiến này được, tới lúc đó chúng ta có thể nướng cá để ăn." Dung Hoa tán đồng.

Đồng Ngọc Lan đương nhiên cũng đồng ý.

Ba người thân mật nói chuyện một hồi mới chịu đi ngủ.

Nghe hô hấp của họ đều đều, Dung Hoa đột nhiên nhớ lại thời học sinh ở kiếp trước của mình, khoe miệng cong lên, lúc này mới nhắm hai mắt lại.

.....

Hôm sau, ba người dẫn theo nha đầu ra bờ sông câu cá.

Từ sáng sớm, Dung Hoa đã sai người chọn địa điểm, nơi này có cỏ thụ, vô cùng mát mẻ.

Trước mắt là trời xanh, gió mát từng cơn, nước sông thanh khiết có thể nhìn thấy đáy.

Đồng Ngọc Lan nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu: "Thật thoải mái."

Dung Hoa và Từ Lưu Quang mỉm cười.

Đám người Túy Đồng đã chuẩn bị sẵn cần câu, ba người đi tới ngồi trên ghế, bên cạnh có cái bàn nhỏ để trái cây.

Chúng nha đầu còn lại phụ giúp chuẩn bị đồ để nướng cá.

Cả ba đều vô cùng kiên nhẫn.

Đồng Ngọc Lan từ nhỏ theo phụ thân và huynh trưởng tập võ, điều người tập võ cần chú ý nhất chính là kiên nhẫn, cho nên tuy tính cách hào sảng nhưng nàng vẫn an an tĩnh tĩnh ngồi nhìn mặt sông, chờ cá cắn câu.

Cá trong sông rất nhiều, chỉ khoảng một canh giờ, bọn họ đã thu hoạch không ít.

Sau khi được nữ đầu bếp của Cẩm Tú sơn trang xử lý, họ liền đặt lên lửa nướng, mùi thơm thoang thoang bốn phía.

Ba người kêu nha đầu trông chừng cần câu, còn mình tới cạnh bàn ngồi xuống.

Thưởng thức một miếng cá, Đồng Ngọc Lan liền nheo mắt lại: "Thật ngon."

"Vậy ăn nhiều một chút." Dung Hoa cười đáp, sau đó lại nói với Túy Đồng: "Cá câu cũng nhiều rồi, các người cũng ném thử đi."

"Chúng ta ở đây chơi thêm mấy ngày rồi về, nơi này mát mẻ hơn kinh thành, lại có trại nuôi ngựa, hơn nữa còn có thể leo núi!" Đồng Ngọc Lan ngẩng đầu nhìn dãy núi xanh tươi, hào hứng đề nghị.

"Ừ, ở đây chơi thêm mấy ngày đi." Từ Lưu Quang gật đầu đồng ý. Sau khi trở về, nàng phải đối mặt với một trận chiến ác liệt, tương lai còn không thể nói rõ.

Dung Hoa cũng gật đầu.

Lúc này, Lưu Tô đột nhiên đi tới phía sau Dung Hoa, thấp giọng bẩm báo: "Tiểu thư, Lâm thế tử tới."

Dung Hoa quay đầu, thấy Lâm Luật một thân bạch y đứng dưới cây liễu cách đó không xa, hiện tại đang bị hai người của sơn trang ngăn cản.

Ba người các nàng tới đây câu cá, Cao chương quỳ đương nhiên phải hộ vệ đi theo.

Người của Cẩm Tú sơn trang, nàng đương nhiên tin tưởng.

"Hừ, sao hắn lại tới đây?" Thính lực của Đồng Ngọc Lan rất tốt, vừa nghe Lưu Tô bẩm báo liền quay đầu nhìn, khẽ nhíu mày. Sau đó, nàng lại nhìn Dung Hoa, nói, "Đừng để ý tới hắn, hai người hủy hôn rồi."

Từ Lưu Quang nghe vậy cũng quay đầu nhìn thoáng qua, tán đồng: "Ừ, đừng để ý tới hắn."

Thành Quốc Công là người có năng lực, gia thế của Lâm Luật lại tốt, phong độ nhẹ nhàng, văn võ có thể nói là song toàn. Đối với chuyện Dung Hoa từ hôn với hắn, Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang không biết rõ nguyên nhân đặc biệt, nhưng các nàng đương nhiên ủng hộ bằng hữu của mình.

Hơn nữa, các nàng thân là nữ nhi của hầu môn, chắc chắn biết lời đồn không thể tự nhiên mà có, và lại Lâm Luật và Dương Mộ Tuyết thanh mai trúc mã, huynh muội Lâm gia và Dương gia lại hay đi chung... Các nàng cũng có thể nhìn ra ít nhiều.

Dung Hoa mỉm cười gật đầu.

Lâm Luật thấy vậy liền xoay người rời đi.

Hắn căn bản không gây ảnh hưởng tới tâm trạng của ba người, ăn uống xong, các nàng lại chơi tới khi mặt trời xuống núi mới chịu về son trang.

Tâm tình cả ba đều rất tốt, đặc biệt là Đồng Ngọc Hoa, bọn họ vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ.

Gần tới son trang, Lâm Luật sớm chờ trên đường chắn ngang trước mặt bọn họ, ánh mắt nhìn về phía Dung Hoa, nói: "Ngũ cô nương, có thể nói chuyện một lát được không?"

Đồng Ngọc Lan nhú mày: "Lâm thế tử, nam nữ dù sao cũng có khác biệt, nếu ngài có gì muốn nói thì cứ nói ở đây đi."

Lâm Luật lại làm như không nghe thấy, ánh mắt vẫn khóa chặt Dung Hoa.

"Ngài thật vô lễ." Đồng Ngọc Lan cá giận, "Ngài có chuyện muốn nói với Dung Hoa muội muội, nhưng muội ấy không có lời muốn nói với ngài đâu."

Từ Luru Quang cũng lên tiếng: "Thế tử gấp gáp như vậy, bọn ta không yên tâm để Dung Hoa muội muội nói chuyện riêng với ngài, có gì cần nói ngài cứ nói ở đây luôn đi."

Lâm Luật nhú mày, trong ánh mắt mang theo lệ khí, vẻ mặt hung ác nham hiểm.

Dung Hoa nhìn hắn một cái, lại nói với Đồng Ngọc Lan và Từ Luru Quang: "Hai vị tỷ tỷ về trước đi, lát nữa ta sẽ trở về."

Từ Luru Quang nhìn Dung Hoa, sau đó nhanh chóng kéo Đồng Ngọc Lan muốn mở miệng đi trước một bước.

Dung Hoa nâng bước đi tới mái đình cách đó không xa.

Lâm Luật cũng đi theo.

Dung Hoa kêu Túy Đồng và Luru Tô ở bên ngoài, một mình vào trong, dừng bước xoay người nói: "Lâm Luật, ngài có chuyện gì thì cứ nói đi."

Lâm Luật đầu đội trâm bạch ngọc, vạt áo màu trắng theo gió phiêu động, làn da trắng nõn, dung mạo tuấn lãng, chỉ là cung mày nhíu chặt khiến người ta cảm thấy tối tăm.

Hoàng hôn chiếu xuống, Lâm Luật nhìn Dung Hoa gần trong gang tấc, có chút thất thần.

Dung Hoa lãnh đạm nhìn hắn: "Nếu thế tử không có gì để nói, ta đây xin đi trước."

"Chờ một lát." Lâm Luật mở miệng, giọng nói có chút khàn khàn, lại hỏi: "Sao nàng lại tới đây?"

Hắn là vì khó chịu mà tới đây giải sầu.

Buổi sáng, nhìn nữ tử trong lòng mặc hi phục giả cho người khác, trái tim hắn vô cùng đau. Nhưng đối phương lại là hoàng tử, cho nên hắn không thể làm gì, chỉ có thể trở mặt nhìn nàng ấy ra đi.

Điều hắn không ngờ nhất chính là gặp được Dung Hoa ở đây.

Thần thái rực rỡ, sinh cơ bừng bừng khiến hắn nhìn không được mà ghen ghét, nàng dựa vào cái gì mà vui vẻ như vậy, hơn nữa là tại thời điểm sau khi giải trừ hôn ước với hắn.

Mấy ngày gần đây hắn và mẫu thân đều muốn gặp nàng, nhưng trước sau đều không có cơ hội.

"Đương nhiên là ngồi xe ngựa tới." Hắn hỏi một đằng Dung Hoa trả lời một nẻo, lại hỏi, "Sao ngài biết ta ở đây?"

Nàng biết Lâm Luật tới Cẩm Tú son trang mượn rượu giải sầu, cho nên đã cố ý tránh mặt. Hôm qua các nàng tới, Cao chương quầy cũng đã sắp xếp chu toàn, mà sáng nay thời điểm ra khỏi cửa, nàng cũng không đụng phải hắn.

Dung Hoa không thể không nghi ngờ tiểu nhị trong Cẩm Tú son trang nhiều chuyện.

Những người ở đây đều do Chu Hành sắp xếp, cho nên nàng rất tin tưởng, có điều về những người đọc sách đó thì rất khó nói.

Lâm Luật là Thành Quốc Công thế tử, lại là cháu trai của Thái hậu, khó tránh khỏi sẽ có kẻ muốn nịnh bợ lấy lòng.

Tuy bọn họ không biết nàng là chủ tử của son trang, nhưng đám người Cao quản sự vô cùng rõ ràng, cho nên nhất định không phải bọn họ.

Nếu đã như vậy, Cẩm Tú son trang này phải chính đốn lại một phen.

"Buổi sáng lúc các nàng ra ngoài, ta từ đằng xa có nhìn thấy nàng." Lâm Luật giải thích.

"Vậy sao?"

Không phải người của Cẩm Tú son trang thì tốt.

"Cho nên ngài chỉ là muốn hỏi ta sao lại tới đây thôi?" Dung Hoa mỉm cười nhìn Lâm Luật, tiếp tục hỏi, "Không còn lời nào khác?"

"Ta đương nhiên có chuyện muốn nói với nàng, mấy ngày trước ta có tới ngõ nhỏ chùa Bảo Thiện tìm nàng, nhưng..." Lâm Luật dừng lại, nhìn Dung Hoa.

Nàng đương nhiên là cố ý không gặp.

Dung Hoa khẽ cười: "Lâm Luật, ta và ngài gặp nhau để làm gì?"

Lâm Luật bỏ qua ánh mắt của nữ tử đối diện, chỉ nhìn theo ánh nắng chiều ở chân trời đẹp tới kinh hồn động pháp: "Ngũ cô nương, chuyện từ hôn coi như chưa từng xảy ra, dù sao đây cũng do lệnh tôn và gia phụ quyết định." Nói xong, hắn lại nghiêng đầu nhìn Dung Hoa, nhẹ giọng, "Ta sẽ đối tốt với nàng, cả đời đều sẽ đối tốt với nàng."

Dung Hoa biết hắn đang nói cái gì, cười nhạt một tiếng: "Lâm Luật, lúc trước là ngài vội vã muốn từ hôn, hiện tại thân đã lui, ngài lại nói chuyện này chưa từng xảy ra sao? Ngài nghĩ ta là cái gì? Là đồ vật gọi thì tới, đuổi đi thì đi sao?"

"Ta không có ý này, trước đây là ta khinh suất, là ta không tốt, là lỗi của ta." Giọng nói của Lâm Luật càng thêm ôn nhu, "Là do ta sai, ta biết lỗi rồi, hôn sự là nàng tự lui, ta biết nàng chắc chắn rất thất vọng về ta, ta đây nhận lỗi với nàng, tương lai ta sẽ đối với nàng thật tốt."

Dung Hoa bình tĩnh nhìn hắn, hỏi: "Lâm Luật, Lâm gia các người rốt cuộc muốn làm cái gì? Hoặc nói đúng hơn là các người đang có mục đích gì?"

Sắc mặt Lâm Luật cứng đờ, nhưng sau đó liền nói: "Mục đích gì chứ? Ta không hiểu ý của nàng?"

Dung Hoa mỉm cười: "Lâm Luật, ta không phải kẻ ngốc, trước đây ngài hận không thể lập tức từ hôn với ta, ngay cả lệnh đường Lâm phu nhân... Các người từng đối xử với ta thế nào, trong lòng ta biết rất rõ, hiện tại các người mang bộ dáng gấp gáp muốn kết thân, ngài cảm thấy ta sẽ tin Lâm gia các người vì muốn thực hiện lời hứa với cha ta năm đó sao?"

Gia thế Lâm gia tốt hơn Diệp gia, đương nhiên bọn họ cưới nàng không phải vì quyền thế. Bởi vì Diệp Di Châu trong cung sao? Càng không thể nào.

Cho nên chuyện Lâm gia làm thật sự khiến người ta nghi ngờ.

Nhưng vì cái gì chứ? Nàng thật không thể đoán ra.

Lâm Luật nói: "Nàng suy nghĩ nhiều rồi, chúng ta không có ý gì cả, chỉ muốn thực hiện ước định năm đó."

Có quý mới tin!

Dung Hoa cười nhạt một tiếng.

Không đợi nàng lên tiếng, Lâm Luật đã tiếp tục: "Thật sự không có nguyên nhân nào khác. Ngũ cô nương, trước đây là do ta lỗ mãng, là lỗi của ta, nàng tha thứ cho ta một lần được không?"

"Chuyện ngài muốn nói với ta là cái này?" Nụ cười của Dung Hoa mang theo vài phần châm chọc, "Ngài nghĩ ta không có mắt, không có đầu óc sao?"

Tương có thể nói vài câu dễ nghe thì dễ được nàng?

Lâm Luật nhìn thần sắc lãnh đạm của nàng, lập tức nhíu mi, lạnh giọng: "Nàng có phải coi trọng Chiêu Vương, cái tên quý đoàn mệnh kia không? Nàng thật sự muốn làm quá phụ sao? Nàng đừng hồng phúc nhận, hôm Cẩm Tú son trang khai trương, tất cả ta đều thấy vô cùng rõ ràng."

Dung Hoa nâng tay tát một cái qua đó.

Lâm Luật không kịp phòng bị, gương mặt truyền tới nóng rát, duỗi tay che lại, mắng: "Nàng vì y mà đánh ta!"

"Ngài nói lại mấy chữ quý đoàn mệnh thử xem!" Gương mặt Dung Hoa bị một tầng sương lạnh bao phủ, "Chuyện ta coi trọng ai không liên quan tới ngài, Vương gia là bằng hữu của ta, ta không chấp nhận những lời người nói về y như vậy!"

Lâm Luật nhìn chằm chằm Dung Hoa: "Y tốt như vậy sao?"

Dung Hoa khẽ cười: "Đúng vậy, y rất tốt, đời này cho dù ngài có ra roi thúc ngựa cũng không theo kịp y."

Nghĩ tới phụ thân và mẫu thân còn ở nhà, Lâm Luật hít một hơi thật sâu, đè ép cơn giận xuống bụng, sắc mặt lại trở về vẻ ôn nhu dịu dàng, nói: "Chúng ta không nói y nữa, ta thật lòng muốn xin lỗi nàng, ta thật sự muốn cưới được nàng."

"Nói xong chưa?" Dung Hoa lạnh lùng nhìn hắn, "Sau này đừng vì chuyện nhảm chán kiêu này mà tìm ta nữa!"

Đâu chỉ là từ hôn, nàng còn muốn Lâm phu nhân và Lâm Luật trả cái giá thật lớn!

Nói xong, Dung Hoa liền nâng bước ra ngoài.

Dưới hoàng hôn, bóng dáng nhỏ nhắn mềm mại của nàng tựa như ảo mộng.

Trái tim Lâm Luật như muốn nhảy ra, tứ chi tê tê dại dại không cách nào khống chế. Hắn muốn gọi nàng, nhưng lời nói lại bị nghẹn trong cổ họng. Cảm giác như vậy trước nay hắn chưa từng có.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 21: Tức phụ này tiểu hoàng thúc xác định chắc rồi!

Lâm Luật nói không ra cảm xúc lúc này là gì.

Sùng sốt một lát, nhìn người đã đi xa, hai chân bắt giắc đi về trước hai bước, sau đó đột nhiên dừng lại, ngơ ngác nhìn tới khi bóng dáng yếu điệu kia biến mất.

"Thế tử." Gã gia đình Viễn Thuật đứng từ xa chậm rãi đi tới, cẩn thận nói, "Thế tử, phu nhân truyền tin tới, kêu ngài..."

"Cứ nói hai ngày nữa ta sẽ về." Lâm Luật tức giận cắt ngang, nói xong liền rời khỏi đình đi về phía trước.

Hắn đã đồng ý cưới Ngũ cô nương, cho nên chắc chắn sẽ tận lực.

Hắn chỉ muốn an tĩnh một lát, nhưng người trong nhà mỗi ngày đều phải kẻ hầu tới đây thúc giục trở về.

Trở về làm gì hả?

Diệp Dung Hoa vốn đang ở đây!

Chẳng lẽ kêu hắn trở về tiếp tục tới cửa chờ người ta sao?

Đây là Cẩm Tú sơn trang, nếu đã ra ngoài chơi, nàng ấy có thể ở mãi trong phòng hay sao?

Nếu đã tới, bản thân có thể nhìn thấy nàng, cho dù nàng không thích hắn, vậy hắn cứ thường xuyên xuất hiện trước mặt nàng là được.

Cũng tại lúc trước từ chối qua trực tiếp, hiện tại nghĩ lại Lâm Luật không khỏi hối hận.

Khi đó, sao hắn lại trực tiếp kêu nàng đi từ hôn chứ?

Một tiểu thư khuê các có thể chịu được nỗi nhục này sao?

Cho nên, nàng mới tự mình tới cửa từ hôn?

Còn Chiêu Vương kia, y chẳng qua chỉ còn mấy tháng, nàng thật sự muốn gả cho kẻ sắp chết hay sao? Cho nên, Chiêu Vương không hề đáng sợ.

Từ từ dỗ nàng, khiến nàng hồi tâm chuyển ý là được.

Bọn họ đính hôn từ nhỏ, trong lòng nàng, hắn chính là phu quân!

Nghĩ như vậy, trong lòng hắn thông suốt hơn một chút, cũng cảm thấy bước chân nhẹ nhàng đi rất nhiều.

Viễn Thuật chỉ đành nuốt lời định nói trở về.

Phu nhân nói có chuyện gấp nên mới kêu thế tử về, nhưng nhìn thế tử như vậy, hắn nào dám đi lên?

Viễn Thuật chỉ đành lẳng lặng theo sau.

"Biểu cữu cữu." Lâm Luật đi chưa được vài bước, Lục hoàng tử từ chỗ ngoặt vui vẻ bước ra, hỏi, "A, mặt biểu cữu cữu sao lại hồng hồng như vậy? Hình như bị cái gì đó ấn lên thì phải."

Đây không thể nghi ngờ là cục tức trong lòng Lâm Luật, hấn vội hành lễ: "Lục hoàng tử." Nói xong, hấn đưa mắt nhìn chỗ ngoặt, xem ra sự tình vừa rồi Lục hoàng tử đã thấy. Lâm Luật nhủ vậy, tùy tiện tìm cái cớ thoái thác, "Trời quá nóng nên mặt mới đỏ, tạ Lục hoàng tử quan tâm."

"Có cần tìm đại phu không? Trong son trang có đại phu đấy." Lục hoàng tử nhìn chăm chăm bên má bị tát của hấn, quan tâm hỏi.

"Tạ Lục điện hạ quan tâm, chuyện nhỏ thôi, không cần làm phiền đại phu." Lâm Luật lắc đầu.

Bị nữ tử đánh thì thôi, còn mời đại phu tới xem, chẳng lẽ Lâm Luật hấn muốn chuyện này lan rộng khắp kinh thành sao?

Gương mặt này hấn còn cần hay không?

Lục hoàng tử vẫn tiếp tục: "Hồng thành như vậy, thời tiết cho dù nóng cũng không thể gương mặt bị nặng như vậy. Sao có thể không xem đại phu chứ? Nếu hoàng tử mẫu biết, không phải sẽ mắng ta vô tình vô nghĩa sao?"

"Cảm tạ điện hạ, vi thần không thoái mái, xin đi trước một bước." Lâm Luật ôm quyền, liền nâng bước lướt qua người Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử nghiêng rằng: "Biểu cửu cửu, đại trượng phu có việc nên làm việc không nên làm, người đừng dây dưa với Ngũ cô nương nữa."

Lâm Luật dừng bước, hai tay siết chặt thành nắm rồi tiếp tục rời đi.

Nhìn theo hướng Dung Hoa vừa đi, Lục hoàng tử nghĩ nghĩ, xoay người phân phó cung nhân: "Hai người các người trông chừng hấn cho ta, không được để hấn tiếp cận Ngũ cô nương nữa bước."

Ngũ cô nương dù sao chỉ là một cô nương, Cẩm Tú son trang này người tới người lui rất nhiều, nếu hấn ra mặt, nói không chừng sẽ chuốc tới phiền toái cho nàng.

Khiến nàng khó xử, tiểu hoàng thúc không phải sẽ lộ da hấn sao?

Hừ, đã từ hôn rồi còn dám dây dưa với Ngũ cô nương!

Biểu cửu cửu làm vậy đúng là quá mất mặt! Cũng may biểu cửu cửu chỉ là hư danh, một chút máu mủ cũng không có!

Lục hoàng tử lại nói: "Ta về thành trước, các người cho hấn dùng chút thuốc xỏ, khiến hấn không có sức lực nhảy nhót nữa. Cần thận một chút, đừng để liên lụy tới Cẩm Tú son trang."

Chủ tử của son trang là ai, hấn không biết, nhưng ngày khai trương cô mẫu đã tự mình tới, vậy nhất định có chút quan hệ với bà ấy.

Cho nên, hấn không thể để Cẩm Tú son trang liên lụy.

Người một nhà không thể hại lẫn nhau!

Lục hoàng tử phân phó xong liền kêu người chuẩn bị xe ngựa, trực tiếp ra ngoài.

"Điện hạ, Lý công công còn đang chờ ngài." Cung nhân đuổi theo, cẩn thận nhắc nhở.

"Để bọn họ tự chơi đi, ta có chuyện quan trọng hơn phải làm!"

Tháng sau hấn phải thành thân, cho nên hôm nay mới hẹn bằng hữu tới đây ăn chơi một bữa. Có điều, hiện tại nên làm gì? Hấn đương nhiên phải trở về bẩm báo tình hình bên này với tiểu hoàng thúc, nhanh chóng kéo tiểu hoàng thúc tới đây.

Vừa rồi hấn đứng khá xa, không nghe rõ bọn họ nói gì, nhưng hấn rõ ràng nhìn ra được Lâm Luật tới là để khó xử Ngũ cô nương.

Lâm Luật phong độ nhẹ nhàng, bề ngoài cũng không tồi, lúc trước còn định thân với Ngũ cô nương, nếu hấn dùng lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ, Ngũ cô nương mềm lòng muốn quay đầu thì làm sao đây?

Tức phụ này tiểu hoàng thúc xác định chắc rồi, không thể để mất!

Lục hoàng tử chạy nhanh tới chỗ dừng xe ngựa, vừa leo lên liền phân phó trở về kinh thành.

.....

Dung Hoa đương nhiên không biết chuyện Lâm Luật và Lục hoàng tử chạm mặt, đi được một đoạn thì thấy Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang đứng dưới gốc đa.

Dung Hoa mỉm cười đi về phía bọn họ.

"Dung Hoa muội muội, hấn có làm gì muội không?" Đồng Ngọc Lan đuổi tay kéo nàng lại, đánh giá trên dưới một lần, "Ta lo hấn tới để trả thù."

Dưới bóng cây, xa xa hai người có thể nhìn thấy tình hình bên đình hóng gió kia.

"Không có." Dung Hoa cười nói, "Đồng tử tỷ quên bên cạnh ta còn có hai người bọn họ sao?" Nàng quay đầu nhìn Lư Tô và Túy Đồng.

"Đúng ha, ta sót ruột quá nên quên mất bọn họ." Đồng Ngọc Lan lớn tiếng cười.

Lo lắng trên gương mặt cũng buông xuống, Từ Lư Quang cười nhìn Dung Hoa: "Lần này ta có mang theo chút độc, lát nữa sẽ cho muội một ít, muội cứ mang trên người, nếu còn gặp tình hình như vậy thì trực tiếp hạ độc, đừng để bản thân tự mình động thủ, miễn cho ô uế bàn tay của mình."

Dung Hoa mỉm cười: "Được."

"Lư Quang muội muội biết dùng độc... Dung Hoa muội muội, hiện tại muội muốn tập võ thì hơi trễ rồi." Đồng Ngọc Lan vuốt cằm nhìn Dung Hoa, "Chỉ bằng muội học dùng roi trước đi, cái này nhẹ nhàng học cũng không khó, có điều ta không giỏi phần này, nếu không ta đã dạy muội rồi, hay là trở về ta kêu cha dạy ta, sau đó dạy lại cho muội..."

Nói xong Đồng Ngọc Lan nhìn Lư Tô và Túy Đồng, hỏi: "Hai người các người biết không?"

Hai người gật đầu, Lư Tô không lên tiếng, Túy Đồng trả lời: "Biết một chút."

"Vậy muội theo bọn họ học đi."

Từ Lư Quang gật đầu tán đồng: "Ừ, ý kiến hay đấy."

Dung Hoa liền cười nói: "Ta sẽ từ từ học."

Ba người nhanh chóng vứt chuyện của Lâm Luật ra sau, thân thiết về phòng.

.....

Lục hoàng tử về thành vừa ngay lúc cửa thành sắp đóng, vào thành liền trực tiếp tới Chiêu vương phủ.

"Tiểu hoàng thúc có ở đây không?" Cửa vừa mở, Lục hoàng tử liền lớn tiếng hỏi.

Mấy ngày nay hắn thường xuyên đột nhiên tới cửa, cho nên sai vật sớm đã thành thói quen, nhanh chóng trả lời: "Vương gia không có trong phủ."

"Vậy đi đâu rồi?" Lục hoàng tử dừng bước, xoay người vội hỏi.

"Tiểu nhân không biết." Gã sai vật lắc đầu.

"Người không biết?" Lục hoàng tử sốt ruột tới phát hỏa.

"Vâng." Sai vật trả lời, hắn chỉ là một tên trông cửa, làm sao biết Vương gia đi đâu?

Lục hoàng tử liền xoay người ra ngoài, đi được mấy bước lại quay trở về, nói: "Người mau đi hỏi thăm đi, xem tiểu hoàng thúc đi rồi? Ta có việc gấp muốn tìm thúc ấy."

Ngài thì có chuyện gấp gì? Tám chín phần còn không phải vì bị Vương gia làm lơ, sau đó tức tối bỏ về sao? Gã sai vật không chút khách khí nghĩ thầm trong bụng, sau đó vẫy tay kêu người đi hỏi quản gia.

Hỏi quản gia, quản gia cũng không biết.

Lục hoàng tử trầm tư một lát, liền vào trong chờ.

Kinh thành lớn như vậy, hắn biết đi đâu tìm y đây?

Tâm tư tiểu hoàng thúc từ nhỏ đã sâu như biển, hắn trước nay đều đoán không ra. Cho nên chỉ bằng ở đây ngồi chờ, ôm cây đợi thỏ!

Trời cũng sắp tối, tiểu hoàng thúc chắc chắn cũng sắp về.

.....

Màn đêm buông xuống, Lục hoàng tử cuối cùng cũng chờ được Chu Hành trở về.

"Tiểu hoàng thúc, mau lên, người mau theo con tới Cẩm Tú sơn trang!" Lục hoàng tử thiếu chút đã từ trên ghế nhảy xuống, vừa thấy Chu Hành bước vào liền nói.

Cẩm Tú sơn trang?

Chu Hành nhúm mày, đi qua bên ghế ngồi xuống: "Sao vậy? Cẩm Tú son trang xảy ra chuyện gì?"

Y biết Dung Hoa tới Cẩm Tú son trang, cũng biết đứa cháu trai không sợ thiên hạ đại loạn này tới đó, còn biết Lâm Luật cũng có mặt.

Có điều, trong địa bàn của mình, y tin rằng sẽ không chịu ủy khuất!

"Chính là cái tên Lâm Luật khốn kiếp đó, hắn ta dám dây dưa với Ngũ cô nương..." Lục hoàng tử cũng ngồi xuống, "Ngũ cô nương tới Cẩm Tú son trang, tiểu hoàng thúc có biết không?"

Chu Hành chỉ nhìn hắn, không trả lời.

"Không ngờ Lâm Luật khi cũng ở đó, còn dây dưa với Ngũ cô nương, chọc giận Ngũ cô nương tới mức động thủ tát hắn một cái!" Lục hoàng tử vội nói, "Lâm Luật kia còn muốn ở lại làm phiền Ngũ cô nương, tiểu hoàng thúc, người mau qua đó đi."

Tới đó mà giữ Vương phi của mình đi, bằng không, người bị dọa chạy đi thì sao?

Chu Hành trầm mặc một lát mới ngừng đầu phân phó Lâm Hạ: "Người đi hỏi thăm xem bên phía son trang đã xảy ra chuyện gì."

Đối với tin tức này của Chu Ngạn Hù, y không tin.

Cẩm Tú son trang ngoại trừ kẻ người đọc sách thuê từ bên ngoài, những người khác đều do y huấn luyện, nếu bọn họ để Dung Hoa ở đó chịu ủy khuất, vậy để họ tự vẫn tạ tội đi!

"Tiểu hoàng thúc, người không tự mình đi xem hả?" Lục hoàng tử la lên.

"Ừ." Chu Hành chỉ đáp một tiếng.

Nàng cùng hai bằng hữu Đồng Ngọc Lan, Từ Lưu Quang tới đó du ngoạn, vậy cứ để các nàng thoải mái đi. Ở Cẩm Tú son trang, y cũng yên tâm.

Về phần Lâm Luật, y hiểu tâm tư của nàng.

Cho nên, Lâm Luật không đáng nhắc tới!

Cứ vậy thôi sao? Lục hoàng tử kinh ngạc nhìn Chu Hành: "Tiểu hoàng thúc, người không lo tiểu tử Lâm Luật kia dùng lời ngon tiếng ngọt làm Ngũ cô nương hồi tâm chuyển ý sao?"

"Hắn có bản lĩnh đó?" Chu Hành nhàn nhạt một câu, thần sắc lộ vẻ kiêu ngạo, "Ngũ cô nương không giống người thường."

Đúng vậy, cô nương tiểu hoàng thúc coi trọng có thể giống các khuê tú khác sao? Lục hoàng tử nghe y nói như vậy thì cũng yên tâm, sau đó liền cười hi hi tranh công nói: "Thật ra tiểu hoàng thúc cũng không cần lo lắng, con đã sai người trông chừng hắn, cũng phân phó bọn họ cho hắn dùng chút thuốc xổ."

Chu Hành đứng dậy, nói: "Ta đi thay y phục, tối nay người ở lại dùng cơm đi."

"Được." Lục hoàng tử sáng khoái nhận lời.

.....

Lục hoàng tử dùng cơm xong mới rời đi, tin tức từ Cẩm Tú son trang cũng có, Lâm Hạ đem tình hình khi ấy tỉ mỉ bẩm báo với Chu Hành.

Chu Hành ngừng đầu nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, khóe miệng cong lên, ý cười kéo dài tới đuôi lông mày.

Tơ vương như thủy triều này lên trong lòng.

Không biết hiện tại nàng đang ở đâu? Thật muốn lập tức gặp nàng!

"Điện hạ, điện hạ mau nghĩ chuyện khác đi! Tiểu nhân cùng ngài chơi cờ được không?" Chuyện này để sau rồi nói đi! Lâm Thắng trừng mắt nhìn Lâm Hạ, vội nói.

Chu Hành cố gắng đè nén cảm giác khó chịu, lắc đầu, đuổi tay cầm binh thư trên bàn tiếp tục xem.

.....

Ngay từ đầu, Lâm Luật và mấy tên sai vặt đều không chú ý, có điều tới nửa đêm, bắp chân Lâm Luật không ngừng run rẩy, Viễn Thuật thấy vậy liền vội vàng gọi đại phu của son trang tới.

Lâm Luật dùng thuốc không vẫn không có chuyển biến tốt, cả đêm không ngủ được, sắc mặt tái nhợt, không ngừng đi tiêu.

Viễn Thuật sợ hãi, trời vừa sáng liền chuẩn bị xe ngựa đưa hắn về thành.

Nghe xong chuyện đó, Đồng Ngọc Lan liền cười ha hả: "Đáng đời!"

Ba người cười đùa một trận, Đồng Ngọc Lan đề nghị tiếp tục đi câu cá.

Dung Hoa và Từ Lư Quang đương nhiên đồng ý.

Về phòng thay y phục, Dung Hoa hỏi Túy Đồng: "Sao vậy?"

"Là Lục hoàng tử phái người làm." Túy Đồng cười tủm tỉm trả lời, "Hôm qua Lục hoàng tử cũng có mặt, thấy rõ tình hình của người và Lâm thế tử. Sau khi tiểu thư rời đi, ngài ấy có nói với Lâm thế tử vài câu, sau đó để lại hai người, còn mình vội vàng về thành."

Dung Hoa gật đầu, cũng không nói nhiều.

Lục hoàng tử có lẽ chỉ nhìn thấy chứ không nghe được gì, nếu không với tính cách của hắn, nghe Lâm Luật nói Chu Hành là quỷ đoán mệnh, hắn còn không xông tới đánh người sao?

Thay xong y phục, ba người lại tới chỗ hôm qua, vui đùa cả ngày.

Buổi tối, bọn họ thương lượng sáng mai sẽ đi leo núi.

Nào ngờ từ nửa đêm tới sáng trời đổ mưa, tí tách mãi không ngừng.

Trời mưa đương nhiên không thể leo núi, bọn họ cũng không thể câu cá, chỉ đành ở trong phòng.

Dung Hoa và Từ Lư Quang chơi cò, Đồng Ngọc Lan thì không có hứng thú nên ghé vào cửa sổ nhìn mưa to ngoài trời.

Mưa lớn khiến không khí trở nên tươi mát, nhìn ngọn núi ở xa xa bị mây mù bao phủ, cảnh vật mờ lung hết như tiên cảnh.

"Dung Hoa muội muội, hôm nay là ngày Kiều Nhi cô nương lấy chồng đúng không?" Đồng Ngọc Lan đột nhiên quay đầu hỏi.

"Ừ." Dung Hoa đặt quân cò xuống vị trí Tây Nam, ừ một tiếng.

"Thật không khéo, trời lại đổ mưa thế này." Đồng Ngọc Lan cảm thán một câu.

"Thời tiết nóng bức, hiện tại coi như là ngày xuất giá mát mẻ." Từ Lư Quang suy tư cảm quân cơ, đáp.

Hai người bọn họ trước nay đều không thích Kiều Nguyệt kia.

Nàng ta bị Chu Hành cự hôn hai lần, chuyện này cả kinh thành đều biết, được nhiên việc Kiều lão phu nhân vào cung cầu xin Hoàng hậu nương nương cũng phải bí mật gì.

Sau đó Nhan thị còn đi tìm Dung Hoa, Dung Hoa tuy không nhắc tới, nhưng Đồng Ngọc Lan ở sát bên đương nhiên cũng biết đôi chút.

Cho nên, hiện tại nàng càng không thích Kiều Nguyệt.

"Cũng đúng." Đồng Ngọc Lan đưa cho người nối người một trái nho, nói, "Một thiếu nữ phải gả cho Tuyên Bình Hầu, đây là nàng ta tự làm tự chịu!"

Hôn sự này là được tứ hôn, nếu phản kháng sẽ không còn đường sống.

"Nếu nàng ta không tính kế khắp nơi, kết cục có thể thế này sao?" Từ Lư Quang ăn nho, dùng khăn lau miệng, nói, "Là tự nàng ta chuốc lấy."

"Kết cục của việc làm vậy." Dung Hoa tổng kết một câu.

Đồng Ngọc Lan nhìn trời dần sáng, liền cười: "Đợi mưa tạnh, chúng ta đi cưỡi ngựa đi, không khí sau cơn mưa rất tươi mát, khắp nơi còn có mùi của cỏ." Nghĩ nghĩ, nàng lại lắc đầu, "Mà thôi, hai muội không được, sau mưa mặt đất rất trơn, dễ bị té ngã."

Dung Hoa và Từ Lư Quang nhìn nhau cười, Dung Hoa nói: "Lát nữa ta và Lư Quang tỷ tỷ đi với tỷ, tỷ cứ cưỡi ngựa, chúng ta đứng nhìn, dù sao trời vừa mưa cũng không còn nơi nào để chơi."

Đồng Ngọc Lan cao hứng gật đầu.

Tối giữa trưa, mưa quả nhiên ngừng lại.

.....

Tây Ninh Hầu phủ giăng đèn kết hoa, khắp nơi đều là hi khí.

Có lẽ người gặp chuyện vui tâm tình sẽ sáng khoái, Tuyên Bình Hầu cũng vậy, hôm nay ông ta tự mình đi đón dâu, lúc vừa ra ngoài thì trời đổ mưa, nhưng thời điểm tới Tây Ninh Hầu phủ thì mưa liền tạnh, mọi người đều nói đây là điềm lành.

Tuổi tác của nhi tử Kiều lão phu nhân xấp xỉ Tuyên Bình Hầu, trong lòng nhịn không được mà thương xót cho cháu gái, nhưng đây là tứ hôn, bà ta không dám thể hiện thái độ gì ra ngoài.

Bái biệt phụ mẫu thân nhân xong, Kiều Nguyệt lên kiệu hoa.

Trong tiếng pháo chiêng kèn trống, hóc mắt Kiều lão phu nhân ướt đầm, hồng hồng được nha đầu đỡ về phòng.

Nhan thị lại cảm thấy tảng đá trong lòng hiện tại đã trở thành hư không.

Nha đầu kia ý vào chuyện bản thân có bệnh mà được lão phu nhân yêu thương, mấy năm nay không biết ngáng chân bà biết bao nhiêu chuyện. Hiện tại nha đầu chết tiết kia rốt cuộc cũng gả ra ngoài, tâm tình Nhan thị đặc biệt vui sướng, cảm thấy không khí xung quanh cũng trở nên ngọt ngào, thái độ tiếp đón khách khứa cũng thêm nhiệt tình.

Tiến xong vị khách cuối cùng thì trời đã vào hoàng hôn, thời tiết mát mẻ, cộng thêm tâm tình khá tốt nên Nhan thị không cảm thấy mệt.

Về phòng, vừa thay xong y phục, Vân Nhi liền lão đảo xông vô, kinh hoảng nói: "Phu nhân, không xong rồi, không thấy Tứ thiếu gia nữa."

Nhan thị cả kinh đứng dậy, hỏi: "Người nói cái gì? Sao lại không thấy Thần Nhi?"

Vân Nhi nhọt nhọt trả lời: "Phu nhân, Ngô ma ma và Bích Tuyết đang quý bên ngoài, nói là đã tìm trong ngoài một vòng vẫn không thấy Tứ thiếu gia."

Ngô ma ma là vú nuôi của Thần Nhi, tính tình ôn trọng, đám nha đầu Bích Tuyết cũng vô cùng lanh lợi, trầm ổn. Tất cả đều do bà chọn lựa kỹ càng cho nhi tử. Nhan thị tức giận tới sắc mặt trắng bệch: "Thần Nhi..."

Sáng sớm hôm nay bà chỉ gặp nhi tử một lần bên ngoài, sau đó tựa hồ không còn thấy người nữa. Càng nghĩ, Nhan thị càng cảm thấy sức lực trên người mất đi, hai chân mềm nhũn khuỵu xuống.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 22: Tìm kiếm

Nhan thị mềm nhũn ngã xuống đất.

Tần ma ma phía sau vội đuổi tay ôm lấy bà: "Phu nhân, người đừng lo lắng, Tứ thiếu gia chắc chắn sẽ không sao, khẳng định là ham chơi ở đâu đó."

Nhưng thời điểm nói lời này, ngay cả Tần ma ma cũng không tin. Trên dưới hầu phủ đều biết Tứ thiếu gia là hài tử ngoan ngoãn hiểu chuyện, chưa từng gây ra lỗi lầm gì.

Nhan thị nằm trong lòng Tần ma ma thở hổn hển, yết hầu như ai bóp lấy, nửa chữ cũng không thể nói ra.

Ngô ma ma và đám người Bích Tuyết đều đang ở đây, đứa con này khẳng định đã xảy ra chuyện!

Nhan thị chỉ cảm thấy bầu trời cũng sụp xuống.

Bà chỉ có một nhi tử này, nếu nó xảy ra chuyện, kêu bà phải sống sao đây?

Thần Nhi là mạng của bà!

Bà đáng lẽ phải cẩn thận một chút.

Kiều Nguyệt tuy không phải tỷ tỷ cùng mẹ với Thần Nhi, nhưng nhi tử bị dạy dỗ tới ngoan ngoãn thiện lương, đương nhiên không đấu lại hai kẻ lợi hại như Kiều Nguyệt và Kiều Vũ Thần, hơn nữa nó còn vô cùng kính trọng huynh trưởng và trưởng tỷ này.

Thời điểm Kiều Nguyệt lên kiệu hoa, ngay lúc đó không thấy Thần Nhi, bà đáng lẽ phải cảnh giác!

Nhưng bà chỉ lo cao hứng, còn nhi tử của mình căn bản không ở trong lòng.

Đều do bà sơ sót!

"Phu nhân, người đừng nóng vội, có lẽ Tứ thiếu gia trốn đâu đó chơi thôi." Đám người Tần ma ma và Vân Nhi đỡ Nhan thị ngồi dậy.

Uống hai ngụm trà, Nhan thị mới hoàn hồn lại, khàn khàn nói: "Đỡ ta ra ngoài."

Bà không thể ngã xuống.

Bà ngã xuống rồi, nhi tử phải làm sao đây?

Nó có phải đã xảy ra chuyện gì không?

Trong lòng Nhan thị hoảng loạn không thôi.

Đám người Tần ma ma vội dìu bà ta ra ngoài.

Ngô ma ma và Bích Tuyết vẫn quỳ dưới đất, thấy Nhan thị đi ra, nức nở nói: "Gặp qua phu nhân."

Nhan thị nhìn đám người quỳ dưới đất, thanh âm nặng nề hỏi: "Sao lại không thấy Thần Nhi hả? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Ngô ma ma liền khóc lóc kể.

Kiều Vũ Thần tuổi còn nhỏ, hôm nay là ngày đại hi của Nhị tiểu thư, cho nên mọi người đều tận tâm coi chừng, có điều con người luôn có thời điểm sơ sẩy, buổi sáng trời lại mưa to, hơn nữa khách khứa lui tới quá nhiều, bọn họ cũng không biết Kiều Vũ Thần mất tích từ lúc nào.

Người cuối cùng thấy Kiều Vũ Thần là nha đầu Bích Lăng.

Kiều Nguyệt lấy chồng, tuy nhân lực đã an bài trước đó nhưng khó tránh khỏi có lúc không đủ người, huống chi trời còn mưa, cho nên Bích Lăng bị kéo đi hỗ trợ. Khi đó Kiều Vũ Thần đang ở cùng Nhị biểu thiếu gia Nhan Tường Chi, cho nên Bích Lăng an tâm rời đi, không ngờ lúc trở về lại không thấy Kiều Vũ Thần.

Nàng tưởng Kiều Vũ Thần đang chơi với Nhan Tường Chi nên không để bụng.

Mãi tới khi khách khứa rời đi, mọi người mới phát hiện không thấy bóng dáng Kiều Vũ Thần đâu. Ngô ma ma lập tức phái người tìm kiếm khắp nơi, nhưng trong phủ đều không có, bọn họ lúc này mới thấy sự tình quá lớn nên tới chính điện thỉnh tội.

"Các người..." Đầu ngón tay Nhan thị run lên, ánh mắt ác độc quét qua những người đang quỳ dưới đất, "Nếu Thần Nhi xảy ra chuyện gì, các người một kẻ cũng đừng hòng sống sót!"

"Nô tài đáng chết!"

"Tần ma ma, bà mau tập hợp mọi người, lập tức đi tìm Tứ thiếu gia!" Nhan thị phân phó.

Việc cấp bách trước mắt là tìm được nhi tử!

"Vâng, phu nhân." Tần ma ma nhận lệnh rời khỏi phòng.

Nhan thị nhìn đám người Ngô ma ma: "Các người cũng đi tìm đi, một góc trong phủ cũng không được bỏ sót."

"Vâng, phu nhân." Đám người Ngô ma ma bò dậy, ra ngoài tìm người.

Nhan thị ngồi yên cũng không được, được Vân Nhi dìu ra ngoài đi tìm.

Trong ngoài, từ trên xuống dưới, cơ hồ lục tung hết Tây Ninh Hầu phủ cũng không tìm được Kiều Vũ Thần.

Trời tối, Nhan thị gấp tới độ nước mắt ào ào, cũng gọi người về mẹ đẻ hỏi Nhan Tường Chi tình hình lúc đó.

Trên dưới các nhà đều kinh động.

"Không sao, không sao đâu, ta sẽ phái người tìm xung quanh hầu phủ, chắc Thần Nhi chỉ tò mò nên ra ngoài chơi thôi." Tây Ninh Hầu an ủi Nhan thị.

"Hầu gia mau đi đi, thiếp ở lại kêu người tìm trong phủ." Nhan thị nói.

Tây Ninh Hầu nhìn bà một lúc, sau đó mới đứng dậy ra ngoài sắp xếp.

"Sao lại không thấy? Thần Nhi của ta, tôn nhi ngoan của ta..." Kiều lão phu nhân khóc lóc.

Bà quả thật không thích Nhan thị, nhưng Kiều Vũ Thần là tôn tử của mình, lại ngoan ngoãn hiểu chuyện, bà đương nhiên thập phần yêu thương.

"Mẫu thân, đều là con cháu sơ sót Thần Nhi, là lỗi của con cháu." Nhan thị nức nở.

Hôm nay là ngày cháu gái gả đi, Nhan thị lo liệu mọi thứ đều thỏa đáng. Kiều lão phu nhân vô cùng vừa ý. Bà lau nước mắt, nói: "Hôm nay người tới người lui nhiều như vậy, người vợ tới chân không chạm được đất, chuyện này sao có thể trách người?" An ủi một tiếng, bà lại tức giận mắng, "Cũng do đám người bên cạnh không chiếu cố Thần Nhi tốt! Thần Nhi nhỏ như vậy, hôm nay hầu phủ lại đông người, bọn họ đáng lẽ phải càng quan tâm mới đúng! Vậy mà dám rời bỏ nhiệm vụ, không xem trọng Thần Nhi!"

Nước mắt Nhan thị chảy liên tục.

"Phu nhân, người còn chưa dùng gì, hay là ăn vài miếng trước đi." Tần ma ma tiến lên khuyên nhủ, sau đó lại nói với Kiều lão phu nhân, "Lão phu nhân, nô tỳ kêu người chuẩn bị chút cháo, đêm khuya rồi, người cũng ăn gì đó đi."

Phu nhân khẳng định ăn không vô, nhưng nếu có lão phu nhân, bà ấy chắc chắn sẽ dùng mấy miếng.

Kiều lão phu nhân vì cháu gái xuất giá mà cả ngày chưa ăn gì, sau đó nghe tin liền chạy tới đây, lúc này quả thật đói bụng, cho nên nói với Nhan thị: "Ăn chút đồ đi."

Nhan thị nào có tâm tư dùng cơm, nhưng Kiều lão phu nhân đã nói thế, bà ta chỉ đành gật đầu cho Tần ma ma dọn lên.

Tần ma ma lập tức nhận lệnh lui xuống, qua một lát liền dẫn người mang bữa tối tới.

Ăn vài miếng, thấy Kiều lão phu nhân buông đũa, Nhan thị cũng không ăn tiếp.

Vừa súc miệng xong, Tây Ninh Hầu cùng Kiều Vũ Đình đi tới.

"Hầu gia, Thần Nhi đâu? Có tin tức gì chưa?" Nhan thị đứng lên, lập tức nhìn ra phía sau Tây Ninh Hầu.

Kiều lão phu nhân cũng nôn nóng nhìn ông ta.

Tây Ninh Hầu lắc đầu: "Năm dặm quanh đây ta đã cho người tìm kiếm cẩn thận, vẫn không nhìn thấy Thần Nhi."

Thân thể Nhan thị đổ xuống tựa vào ghế: "Thần Nhi, con rốt cuộc đã đi đâu?"

Kiều lão phu nhân cũng khóc, tiếng khóc thê lương của hai người khiến nha đầu bà tử trong phòng cũng cúi đầu nức nở.

Tây Ninh Hầu dùng đôi mắt hồng hồng nhìn Kiều lão phu nhân, nói: "Đêm đã khuya rồi, mẫu thân về phòng nghỉ ngơi đi."

"Ta sao có thể về ngủ? Thần Nhi còn chưa tìm được, ta sao có thể an tâm đi ngủ chứ?" Kiều lão phu nhân xua tay lắc đầu.

"Tổ mẫu, người về phòng nghỉ ngơi đi, cháu và phụ thân sẽ đưa Tứ đệ về." Kiều Vũ Đình thấp giọng khuyên nhủ.

"Mẫu thân, người về đi, hôm nay người cũng mệt mỏi cả ngày rồi." Nhan thị cũng khuyên, "Con chờ, con dâu chờ là được."

Hôm nay vất vả cả ngày, Kiều lão phu nhân cũng vô cùng mệt mỏi, cho nên đứng dậy dặn dò: "Nếu tìm được Thần Nhi, bất kể là khi nào cũng phải phái người nói cho ta biết."

"Vâng, đương nhiên." Nhan thị gật đầu.

Chờ Kiều lão phu nhân đi rồi, Nhan thị xoa trán ngồi xuống, đột nhiên nắm lấy ống tay áo của Tây Ninh Hầu, kinh hãi nói: "Hầu gia, Thần Nhi rất ngoan, nó có phải vẫn còn ở trong phủ không? Có phải đã..."

Có phải đã xảy ra chuyện rồi không?

Hoa viên trong phủ có một hồ sen rất lớn, hiện tại đang là mùa hoa nở rộ, có phải... Đã té vào trong không?

Ngoại trừ hồ sen lớn đó, trong sân cũng có mấy ao nhỏ tương tự.

Tuy nước trong hồ không sâu, nhưng Thần Nhi còn nhỏ, té vào đó nếu không kịp phát hiện sẽ...

Sắc mặt Nhan thị càng trắng bệch, lập tức đứng dậy đi ra ngoài.

"Không đâu." Tây Ninh Hầu vội ấn bà về ghế dựa, "Đừng suy nghĩ bậy bạ, Thần Nhi rất ngoan, nó sẽ không xảy ra chuyện gì đâu."

Nhan thị nắm chặt tay ông ta: "Không sao, Thần Nhi nhất định sẽ không sao, nhưng... Tìm lâu như vậy..."

"Sẽ tìm được, chắc chắn sẽ tìm được." Tây Ninh Hầu nhẹ giọng an ủi.

Thần sắc Kiều Vũ Thần ngưng trọng, đứng lên nói với Nhan thị và Tây Ninh Hầu: "Mẫu thân, phụ thân, con lại dẫn người ra ngoài tìm xem sao."

Hắn đột nhiên nhớ tới lời muội muội từng nói.

Trong lòng luôn cảm thấy không yên, vô cùng lo lắng.

Đệ đệ này tuy là thân sinh của Nhan thị, nhưng đối với huynh muội bọn họ vô cùng kính trọng và thân thiết, bọn họ cũng tận mắt nhìn nó trưởng thành.

Trong quá khứ, bọn họ có lợi dụng Kiều Vũ Thần để tính kế Nhan thị, nhưng trước nay chưa từng hạ độc thủ.

Nếu là thật, muội muội đã làm chuyện gì?

Kiều Vũ Đình không khỏi kinh hoàng.

"Ừ, dẫn theo nhiều người đi cùng." Tây Ninh Hầu nói.

"Vâng, phụ thân."

Đôi môi Nhan thị đã trở nên tái nhợt, bất an và sợ hãi trong lòng mỗi lúc một lớn, trừng mắt nhìn theo bóng lưng Kiều Vũ Đình ra ngoài, ngón tay cơ hồ muốn khảm sâu vào da thịt của Tây Ninh Hầu, run rẩy nói: "Hầu gia, là họ, là bọn họ!"

Nhan thị cắn môi nghiến răng, ngửi khí vô cùng chắc chắn.

Thần Nhi luôn ngoan ngoãn nghe lời, sao có thể đột nhiên mất tích?

Hơn nữa Nhị tỷ nó lúc xuất phủ, sao nó có thể không ra tiền?

Chắc chắn là huynh muội bọn họ đã làm ra chuyện gì!

Tuy hôm nay một người xuất giá, một người ở ngoại viện tiếp đón khách khứa, nhưng người đông, dễ hành sự!

Toàn thân Nhan thị toát ra sự lạnh lẽo.

Tây Ninh Hầu nhìn Kiều Nhân đang đứng một bên cúi đầu nức nở và đám nha đầu bà tử. Kiều Nhân hiểu ý, vội dẫn mọi người ra ngoài.

"Đừng suy nghĩ bậy bạ, Thần Nhi sẽ không sao." Tây Ninh Hầu ôm lấy Nhan thị, nhẹ giọng an ủi.

"Hầu gia, Thần Nhi nhất định đã xảy ra chuyện, nó đang ở đâu đó chờ chúng ta tới cứu." Nhan thị khóc lóc thảm thiết, "Hầu gia, huynh muội bọn họ hận thiếp, nhất định là huynh muội bọn họ ra tay! Thần Nhi nhất định đang gặp bất trắc gì đó."

Sắc mặt Tây Ninh Hầu ngưng trọng, im lặng một lát mới tiếp tục an ủi: "Không đâu, bọn nó là ca ca và tỷ tỷ của Thần Nhi."

Tuy không thích, nhưng Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt vẫn là nhi tử và nữ nhi thân sinh của ông, thân là phụ thân, ông không cho rằng bọn họ sẽ hạ độc thủ với Thần Nhi chỉ mới vài tuổi.

"Ca ca và tỷ tỷ thì thế nào? Người nhà quan vì vinh hoa phú quý, ngay cả huynh đệ tỷ muội cùng mẹ cũng có thể tương tàn!" Năm đó chính bà còn tự tay bóp chết nữ nhi của mình! Nghĩ tới đây, Nhan thị đứng dậy, nói, "Thiếp muốn đi tìm Thần Nhi."

"Ta đi, ta nhất định sẽ đưa Thần Nhi của chúng ta trở về, nàng ngoan ngoãn ở lại ngủ một lát đi."

Nhan thị lắc đầu: "Thiếp muốn đích thân đi tìm, tìm trong phủ thôi cũng được."

Tây Ninh Hầu trầm mặc một lát, cuối cùng gạt đầu đỡ bà ta ra ngoài.

Kiều Nhân thấy họ ra liền tiến lên, gọi: "Phụ thân, mẫu thân."

Tây Ninh Hầu phân phó mấy câu, mọi người lập tức cùng tới hồ sen trong hoa viên tìm kiếm.

Đèn đuốc chiếu sáng bốn phía, gió nhẹ thổi qua hồ sen mang theo mùi hương nhè nhẹ.

Người biết bơi nhanh chóng nhảy xuống.

Kiều Nhân và Tàn ma ma dìu Nhan thị, Nhan thị cơ hồ đã đứng không vững, cả người đều dựa vào Tàn ma ma, hai mắt nhìn chăm chăm hồ sen.

.....

Người trong Tây Ninh Hầu phủ đang hoảng sợ thì Tuyên Bình Hầu phủ lại đèn đuốc sáng trưng, vô cùng náo nhiệt.

Ngoại viện còn vài vị khách ở lại uống rượu, con hát trên sân khấu vẫn ê ê a a xướng đến triều miên lâm li.

Sức khỏe Tuyên Bình Hầu không tốt, cho nên lấy trà thay rượu kính mời mọi người một lượt rồi về tân phòng. Lúc này, Kiều Nguyệt một thân hỉ phục đang điệu ngoạn ngồi trên giường.

"Nguyệt Nhi." Tuyên Bình Hầu vừa vào phòng liền cao hứng gọi một tiếng, ánh mắt sáng rực nhìn nàng ta.

"Hầu gia." Kiều Nguyệt ngẩng đầu, mỉm cười gọi một tiếng rồi lại thẹn thùng cúi xuống.

Trái tim Tuyên Bình Hầu như bị ai mang đi, liền đi tới: "Nương tử một sao?"

Kiều Nguyệt mỉm cười lắc đầu.

Tuyên Bình Hầu cười cười, rồi tới tịnh phòng.

Tắm rửa xong, Tuyên Bình Hầu liền trở về. Kiều Nguyệt đứng dậy muốn nghênh đón ông ta, nhưng vừa cử động cả người liền lung lay, Cam Thảo bên cạnh vội đỡ tay đỡ nàng.

"Nguyệt Nhi!" Tuyên Bình Hầu vội đi tới.

Kiều Nguyệt dựa vào Cam Thảo, sắc mặt tái nhợt, thở hổn hển nói: "Hầu gia thứ lỗi, người thiếp có chút không thoải mái."

"Có phải mệt mỏi hay không? Có cần gọi thái y tới bắt mạch cho nàng không?" Tuyên Bình Hầu quan tâm hỏi.

"Bệnh cũ thôi, thiếp có mang theo thuốc thái y phôi." Kiều Nguyệt lắc đầu, lại nói, "Thiếp sợ không có cách nào hầu hạ hầu gia, còn thỉnh hầu gia thứ tội."

"Thân thể nàng quan trọng, cố gắng nghỉ ngơi đi." Tuyên Bình Hầu dù sao cũng trải qua sự đời, đương nhiên cũng sẽ không vội vã động phủ.

Người đã gả tới đây rồi, ông ta còn gấp gáp làm gì?

"Tạ hầu gia săn sóc." Kiều Nguyệt cảm kích nói.

"Vậy nàng nghỉ ngơi đi, có chuyện gì cứ phân phó bọn họ." Tuyên Bình Hầu dặn dò một phen, sau đó rời khỏi tân phòng đi tìm thiếp thất.

Tuyên Bình Hầu vừa đi, Kiều Nguyệt cho tất cả lui xuống, chỉ để lại đại a đầu hỏi môn Cam Thảo và Liên Kiều.

Kiều Nguyệt đứng lên, lúc này bộ dáng mệt mỏi đã không còn, chỉ chán ghét côi y phục trên người xuống.

Cam Thảo cúi tay nhận lấy y phục.

Liên Kiều nhanh nhẹn chải đầu cho nàng ta.

Sau đó hai người lại đổi chăn đệm rồi hầu hạ Kiều Nguyệt lên giường.

Kiều Nguyệt căng lớn hai mắt nhìn bọn họ, thấp giọng hỏi: "Tình hình bên kia thế nào?"

"Đã đưa người đi, họ nói sẽ tạm thời ở trong thành hai ngày, sau đó mới mang ra ngoài." Cam Thảo thấp giọng đáp.

"Ừ, chúng ta không cần tiếp tục tiếp xúc với bọn họ nữa, tránh cho cả người nhiễm mùi hôi tanh."

"Vâng, tiểu thư." Cam Thảo thấp giọng đáp.

"Được rồi, các người cũng mệt mỏi cả ngày, lui xuống nghỉ ngơi đi." Kiều Nguyệt phân phó.

Cam Thảo và Liên Kiều liền hạ màn trướng xuống, sau đó hai người ra khỏi nội thất, ngủ ở bên ngoài.

Ánh đèn lúc này trở nên mờ nhạt.

Kiều Nguyệt nhìn đồ án đồ rực trên đỉnh màn, ánh mắt lộ ra ý cười âm trầm.

Đánh rần phải đánh ngay đầu, Kiều Vũ Thân là mạng của Nhan thị, trừ bỏ Kiều Vũ Thân, Nhan thị coi như sẽ mất đi nửa cái mạng!

Bản thân cũng không cần lo lắng cho ca ca nữa.

Nhan thị, lần này ta sẽ khiến bà sống không bằng chết! Đời này bà đừng hòng gặp lại nhi tử của mình!

Kiều Nguyệt cao hứng nhếch mép cười, vừa nhắm mắt liền gặp mộng đẹp.

Nhưng Cam Thảo và Liên Kiều ở bên ngoài lại ngủ không được.

Nghĩ tới Tứ thiếu gia đáng yêu rơi vào miệng cạp, bọn họ thật sự không thể đi ngủ.

Sau này Tứ thiếu gia phải làm sao đây? Được người khác nhận nuôi? Hay là bị đánh cho tàn phế, sau đó ra đường xin ăn?

Liệu có vì da trắng môi hồng mà Tứ thiếu gia bị bán tới nam phong quán không? Hay là sẽ bị ai đó có tiền mua về làm luyện đồng?

Mặc kệ thế nào, kết quả đều vô cùng thê thảm.

Cam Thảo và Liên Kiều thật sự không đành lòng.

Nhưng các nàng là người của tiểu thư, nếu nhiều chuyện, vậy thì đừng nghĩ tới chuyện sống sót!

Cam Thảo thở dài một tiếng.

Liên Kiều thấp giọng: "Ngủ đi, cát nhân sẽ có thiên tướng phù hộ."

Cam Thảo chỉ "Ừ" một tiếng.

.....

Hồ sen và những ao nhỏ khác không tìm được gì, Nhan thị thở dài nhẹ nhõm, nhưng đồng thời lòng lại nóng như lửa đốt: "Thần Nhi rốt cuộc đã đi đâu?"

Kiều Vũ Đình và Tây Ninh Hầu dẫn người mở rộng phạm vi tìm kiếm.

Còn Kiều Nhân cùng Nhan thị ở trong phòng chờ.

Chân trời đã bắt đầu le lói những tia nắng đầu tiên, Tây Ninh Hầu và Kiêu Vũ Thần vẫn không tìm được người, trên dưới hầu phủ cơ hồ không có ai ngủ được.

Nhan thị như qua một đêm đã già đi mười tuổi, tiều tụy khốc lóc trong lòng Tây Ninh Hầu: "Hầu gia."

"Không sao, nhất định sẽ không sao." Tây Ninh Hầu nhẹ nhàng vỗ về an ủi, sau đó nhìn Kiêu Vũ Đình và Kiều Nhân, "Con cầm danh thiếp của ta lập tức tới Thuận Thiên Phủ, còn con, về phòng nghỉ ngơi đi."

Kiều Vũ Đình và Kiều nhân đều một môi lui xuống.

Tây Ninh Hầu đỡ Nhan thị vào buồng trong: "Ngủ một lát đi, tới lúc tỉnh lại thì Thần Nhi đã quay về."

"Có phải bị mang khỏi thành rồi không?" Bước chân Nhan thị dừng lại.

"Không đâu." Tây Ninh Hầu chắc chắn, "Ta đã phái người qua các cửa thành."

"Hầu gia, nếu Thần Nhi xảy ra chuyện gì, thiếp thật sự không thể sống nổi."

"Không được nói vậy, Thần Nhi sẽ không sao." Tây Ninh Hầu nhủ mảy.

"Hầu gia, có phải báo ứng hay không? Có phải trời cao trách phạt thiếp không?" Nhan thị nắm ống tay áo ông ta, tuyệt vọng nói, "Đều do thiếp làm bậy quá nhiều, có phải nha đầu kia và Diệp Thế Hiến chết không nhắm mắt nên về tìm chúng ta báo thù không?"

Tây Ninh Hầu quét mắt nhìn đám người Tàn ma ma, phân phó: "Đi nấu canh an thần cho phu nhân."

"Vâng, hầu gia." Tàn ma ma uốn gối nhận lệnh, sau đó liền dẫn người lui xuống.

Tây Ninh Hầu ôm Nhan thị vào lòng, dịu dàng nói: "Đừng suy nghĩ miên man nữa, Thần Nhi sẽ trở về, nàng hãy tin tưởng ta."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 23: Xe ngựa

"Là thiếp, là thiếp làm bậy quá nhiều, thiếp không nên vọng tưởng nên duyên phu thê với hầu gia, không nên..." Nhan thị vươn tay, dường như có thể nhìn thấy máu tươi chói mắt, lâm lâm, "Là nghiệp của ta quá nặng, có gì cứ tới tìm ta, Thần Nhi còn nhỏ, lại ngoan ngoãn như thế... Hầu gia, nếu Thần Nhi có chuyện gì, thiếp cũng không muốn sống nữa..."

Hôm qua bận rộn một ngày, lại sốt ruột cả đêm không ngủ, giọng của Nhan thị cũng khàn khàn, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, tiều tụy bất kham, ánh mắt tuyệt vọng.

Tây Ninh Hầu duỗi tay đánh sau gáy Nhan thị một cái, bà ta liền ngất xỉu trong lòng, ông liền ôm bà ta vào buồng trong, đặt lên giường.

Tây Ninh Hầu ngồi ngay mép giường, duỗi tay vuốt ve gương mặt của Nhan thị, nhu hòa nói: "Ta nhất định sẽ đưa nhi tử của chúng ta trở về."

Tần ma ma đem chén canh an thần còn nóng vào phòng, nhìn tình cảnh này, hốc mắt liền ửng đỏ.

Tây Ninh Hầu đứng lên, thấp giọng: "Chiếu cố phu nhân cho tốt, bên cạnh phu nhân không thể thiếu bà."

Nếu nhi tử vẫn không tìm được, nàng ấy sẽ chịu không nổi.

"Vâng." Tần ma ma đáp.

"Nếu phu nhân tỉnh lại thì cứ nói ta đang đi tìm Thần Nhi, kêu nàng ấy yên tâm, ta nhất định sẽ đưa Thần Nhi trở về." Tây Ninh Hầu dặn dò một câu rồi ra khỏi phòng.

Vừa tới cửa, ông lại gặp Kiều lão phu nhân được ma ma dìu tới đây. Ông vội kêu bà ấy tới phòng bên nói chuyện.

"Sao Thần Nhi vẫn chưa có tin tức? Thê tử con đâu?" Kiều lão phu nhân sốt ruột hỏi. Tối qua lo lắng cho tôn tử, nửa đêm vội đi vào giấc, ngay khi tỉnh lại nghe tin còn chưa tìm được người liền vội vã tới đây.

"Vẫn chưa tìm được." Tây Ninh Hầu lắc đầu, "Nàng ấy cảm đêm không ngủ, hiện tại vừa mới chợp mắt."

"Con có phải cũng có đêm không ngủ không? Có mệt hay không?" Kiều lão phu nhân đương nhiên nhìn ra chuyện ông ấy đánh Nhan thị hôn mê, có điều nhìn nhi tử mệt mỏi, bà cũng vô cùng đau lòng.

"Đã để mẫu thân lo lắng, nhi tử không sao." Tây Ninh Hầu uống một ngụm trà rồi đứng dậy, "Con dẫn người tới nơi khác tìm xem sao."

"Nếu có thời gian thì nghỉ ngơi chút đi." Kiều lão phu nhân dặn dò một tiếng, lại hỏi, "Đã báo quan chưa?"

Trong phủ không thấy người, tôn tử rất có thể đã ra khỏi phủ, cũng có thể bị ai đó bắt đi. Kinh thành to như vậy, chắc hẳn phải cần quan phủ hỗ trợ tìm kiếm.

"Con đã kêu Đình Nhi lấy danh thiệp đi tới Thuận Thiên Phủ." Tây Ninh Hầu quay đầu trả lời rồi nâng bước rời khỏi.

"Mong Bò Tát phủ hộ sớm tìm được Thần Nhi." Kiều lão phu nhân chấp tay trước ngực, cầu nguyện.

"Tứ thiếu gia nhất định sẽ không sao." Vu ma ma an ủi.

Kiều lão phu nhân gạt đầu rồi cùng Vu ma ma vào nội thất, thấy Nhan thị sắc mặt trắng bệch nằm trên giường, bà ta dặn dò Tần ma ma mấy câu, sau đó lại ra ngoài.

Tâm trạng Tây Ninh Hầu không tốt, toàn bộ người trong phủ đều hết sức cẩn thận.

Một canh giờ sau, lúc Tần ma ma đốt thêm hương an thần, Nhan thị mơ màng tỉnh dậy, hỏi: "Thần Nhi đâu? Tìm đây Thần Nhi chưa?"

Tần ma ma lắc đầu: "Phu nhân đừng lo lắng, hầu gia và Đại thiếu gia đã ra ngoài tìm, còn có quan binh của Thuận Thiên Phủ hỗ trợ, Tứ thiếu gia rất nhanh sẽ trở về." Nói xong, bà phân phó người mang cháo lên, dùng muỗng bạc đưa tới bên miệng Nhan thị, "Phu nhân, người ăn chút gì đi, bằng không Tứ thiếu gia trở về thấy người như vậy sẽ rất thương tâm."

Nhan thị gạt qua: "Ta nào nuốt nổi? Nghĩ tới Thần Nhi đang ở ngoài chịu khổ, lòng ta đau như dao cắt."

"Phu nhân, Tứ thiếu gia thông minh như vậy, lại còn ngoan ngoãn hiểu chuyện, ai thấy đều yêu thương ngài ấy còn không kịp, sẽ không để ngài ấy chịu ủy khuất đâu." Tần ma ma khuyên, "Tốt xấu gì người cũng ăn chút đi, người không ăn không uống, thân thể làm sao chịu nổi. Tứ thiếu gia trở về, người lại ngã xuống, ngài ấy không phải sẽ áy náy thương tâm sao?"

Nghĩ tới nhi tử, Nhan thị mới há mồm ăn vài miếng, rồi lắc đầu: "Khách khứa hôm qua tới phủ đã hỏi thăm hết chưa?"

Tần ma ma gạt đầu: "Đều hỏi cả rồi."

Cho nên Thần Nhi không phải theo khách khứa xuất phủ. Nước mắt Nhan thị lại lần nữa rơi xuống.

"Phu nhân, người nói xem có phải Tứ thiếu gia đi tìm Ngũ cô nương không?" Tần ma ma đưa bát cháo cho nha đầu bên cạnh, đột nhiên hỏi.

Nhớ tới chuyện nhi tử thường xuyên nhắc tới tỷ tỷ, hai mắt Nhan thị sáng ngời, nhưng ngay lập tức lắc đầu phủ nhận: "Hải tử Dung Hoa kia không thể lỗi

mãng không biết nặng nhẹ như vậy, nếu Thần Nhi đi tìm nàng, nàng chắc chắn sẽ phái người tới báo, hơn nữa tối qua đã đưa nó trở về."

Tuy không phải nữ nhi thân sinh, nhưng dù sao cũng dưỡng dục Dung Hoa mấy năm, tuy mười mấy năm xa cách, nhưng điểm này bà vẫn đoán ra được.

"Nếu Tứ thiếu gia tự mình đi tìm nàng ấy nhưng không tìm được thì sao?" Tần ma ma suy đoán.

Nhan thị vội nói: "Bà phân phó vài người tìm trên đường xem."

Hai phủ cách nhau thời gian ngồi xe ngựa một canh giờ, nhi tử còn nhỏ, lại không biết đường, nói không chừng đã đi lạc.

"Vâng, phu nhân, nô tỳ đi phân phó người tìm ngay." Tần ma ma đáp, sau đó xoay người nói với Vân Nhi, "Người chiếu cố phu nhân cẩn thận."

"Bà kêu người điều tra hạ nhân trong viện Nhị tiểu thư, xem hôm qua bọn họ có động tĩnh gì không?" Nhan thị lại lạnh giọng phân phó.

Tần ma ma gật đầu rồi ra ngoài sắp xếp.

.....

Quan binh Thuận Thiên Phủ đều xuất động, cửa thành cũng tăng thêm thủ vệ, xe ngựa ra vào đều bị kiểm tra nghiêm khắc.

Không đến nửa ngày, toàn bộ kinh thành đều biết chuyện tiểu nhi tử của Tây Ninh Hầu mất tích.

Nhất thời mọi người đều sôi nổi nghị luận, nói đứa nhỏ này chắc chắn đã bị bắt cóc.

Diệp lão phu nhân nghe tin xong liền cao hứng tới cười ha ha: "Đáng đời, tiện nhân!" Những tức giận vì Nhan thị tích tụ trong mấy năm nay thoáng chốc đã tiêu tan không ít.

Lý ma ma lại thở dài: "Hải tử kia thật đáng thương, mới có vài tuổi đã..."

Diệp lão phu nhân ngưng cười, cảm thán: "Hải tử kia ta cũng từng gặp qua, đúng là thông minh lanh lợi khiến người ta yêu thích."

"Đúng vậy, chỉ tiếc là lại có người mẹ táng tận thiên lương." Lý ma ma nói.

Đám bắt cóc kia, có chuyện gì mà không dám làm?

Bọn chúng chỉ thích bắt những tiểu cô nương và tiểu công tử nhà giàu, cho nên mỗi năm, kinh thành đều có vài vụ tương tự, ai rơi vào tay chúng thì đều không tìm về được.

Tuy oán hận Nhan thị, nhưng Diệp lão phu nhân cũng thương cảm với Kiều Vũ Thần, thanh âm hòa hoãn xuống: "Hải tử kia thật đáng thương, kiếp này đầu thai vào bụng của Nhan thị thì phải thay ả ta chịu báo ứng!"

.....

Không khí Thành Quốc Công phủ cũng âm trầm.

Lâm Luật đã trở về, mệt mỏi nằm trên giường uống thuốc hai ngày mới có chuyển biến tốt, người cũng gầy đi, ánh mắt vẫn còn chút mơ hồ.

Lâm phu nhân vốn vì sự cố từ mấy cửa hàng kia đã vội sức đầu mẻ trán, hôm trước nhi tử còn thoi thóp trở về, bà ta đành gác mọi chuyện qua một bên, lo cho nhi tử trước. Hiện tại thấy hắn đã khá hơn, bà mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới có tâm trí gọi Viễn Thuận tới hỏi chuyện.

Viễn Thuận sợ hãi quỳ dưới đất, ngoại trừ chuyện cái tát hôm đó, những chuyện khác hắn đều kể lại tỉ mỉ rõ ràng cho Lâm phu nhân nghe.

"Người nói Luật Nhi sau khi gặp Ngũ cô nương thì buổi tối ngã bệnh?" Lâm phu nhân nhíu mày, nhanh chóng tìm được trọng điểm.

Nhi tử mới đi có mấy ngày, hơn nữa trước đó còn êm đẹp không sao, vừa gặp nha đầu kia liền ngã bệnh. Có chuyện gì trùng hợp vậy sao?

Thái y nói thời tiết nóng bức, dạ dày nhi tử không khỏe, nhưng bà vẫn cảm thấy nha đầu Diệp gia kia đã động tay động chân gì đó.

"Mẫu thân." Lâm Luật ngồi trên giường gọi một tiếng, "Chuyện không liên quan tới Ngũ cô nương, là tự con không cẩn thận nên mới sinh bệnh."

"Con đã chịu khổ như vậy, còn giúp nàng ta nói chuyện?" Lâm phu nhân cắn răng, "Chắc chắn là nha đầu kia đã làm gì đó, bằng không sao con có thể đột nhiên đau bụng như vậy?"

"Thật sự không liên quan tới nàng." Lâm Luật sốt ruột.

Mấy ngày nay, dung nhan mỹ lệ, bóng dáng của nàng dưới hoàng hôn thỉnh thoảng cứ xuất hiện trong tâm trí hắn, hắn không muốn vì chuyện lần này mà để mẫu thân hiểu lầm nàng.

Lâm phu nhân nhủ mầy nhìn Lâm Luật, hỏi: "Có phải Cẩm Tú son trang kia không được sạch sẽ không?"

"Người bên cạnh đều không sao." Viễn Thuật trả lời.

Nếu không sạch sẽ, vậy người xảy ra chuyện không chỉ có mình nhi tử. Nghĩ tới chủ nhân cao thâm khó đoán phía sau, ngày khai trương còn mời được Kính Huệ công chúa... Lâm phu nhân trầm tư một lát, mới nói: "Không thể bỏ qua như vậy, lát nữa ta sẽ phái người đi hỏi thăm."

Lâm Luật như đang suy tư.

Hắn hoài nghi người ra tay là Lục hoàng tử.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại vẫn không có khả năng, Phương Húc vì một câu mắng Chiêu Vương là quý đoán mệnh mà mất đi nửa cái mạng, Lục hoàng tử sẽ vì người biểu cữu cữu trên danh nghĩa này mà thủ hạ lưu tình sao?

Tuyệt đối không có khả năng.

Không phải Lục hoàng tử, vậy bản thân thật sự bị bệnh?

"Sao vậy?" Lâm phu nhân thấy hắn trầm tư, liền hỏi.

"Không có gì." Lâm Luật lắc đầu, nhanh chóng đè ép nghi hoặc trong lòng xuống.

.....

Vì quan phủ kiểm tra, nên kinh thành trở nên có chút hoảng loạn.

Cẩm Tú son trang vẫn trôi trong nắng ấm.

Sáng sớm, ba người Dung Hoa phân phó nha đầu chuẩn bị đồ ăn, sau đó đi thay y phục gọn gàng, cùng nhau leo lên núi Phụng Minh.

Hôm trước vừa có mưa, tuy hiện tại nắng gắt nhưng không khí vẫn mát mẻ, bên đường lại có cây xanh, thỉnh thoảng còn nghe được tiếng chim hót.

Ba người cũng không gấp, cho nên cứ từ từ leo lên, vừa đi vừa nghỉ, mãi tới giờ ngo mới tới được đỉnh núi.

Đưa mắt nhìn xuống, tầm mắt dưới ánh mặt trời là đồng ruộng xanh bao la, thôn trang, bên dưới chân núi còn có con suối nhỏ chảy róc rách.

Các nàng cứ như thế hòa mình vào bức họa của thiên nhiên, ăn uống vui đùa thỏa thích rồi mới dẫn theo nha đầu xuống núi.

"A." Tới chân núi, thời điểm sắp về Cẩm Tú son trang, Dung Hoa đột nhiên dừng bước, đưa mắt nhìn về phía cách đó không xa.

"Sao vậy?" Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan cùng dừng bước, nhìn nàng.

"Đồ tốt." Dung Hoa đuổi tay chỉ mấy trái nho dại ở gần đấy, dưới ánh hoàng hôn chúng như những viên phi thủy màu xanh lục lấp lánh.

"Quả dại kia sao?" Đồng Ngọc Lan nghi hoặc theo hướng tay của nàng mà nhìn.

"Ừ." Dung Hoa gạt đầu, cười nói, "Trước cứ giữ bí mật đã, nếu thành công, ta sẽ cho các tỷ một bất ngờ."

Đại Chu có rượu nho nhưng lại không dễ uống, nguyên nhân là vì nguyên liệu không đảm bảo chất lượng. Mà những trái nho dại này, nhìn bề ngoài rất hợp để ngâm rượu.

Hợp hay không, còn phải làm thử mới biết.

Về Cẩm Tú son trang, Dung Hoa kêu Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang về phòng trước, còn mình đi tìm Cao quản sự, nói cho hắn biết vị trí của nho dại, rồi phân phó: "Người phái người đi xử lý nho dại kia, đến lúc chín thì hái vào sáng sớm, sau đó lập tức phái người đưa cho ta."

Sắp xếp xong, nàng liền trở về phòng, tắm gội một phen thì cũng tới lúc lên đèn.

Ba người đều mệt mỏi, cho nên dùng cơm xong liền ở ngoài sân chơi.

Nghĩ nghĩ, Túy Đồng vẫn quyết định nói ra chuyện Kiều Vũ Thần mất tích: "Tiểu thư, Tứ thiếu gia của Tây Ninh Hầu phủ mất tích."

Sắc mặt Dung Hoa trắng bệch, nhớ tới đứa nhỏ Kiều Vũ Thần đáng yêu gọi mình là tỷ tỷ, nàng không khỏi lo lắng, hỏi: "Sao lại như vậy? Nó là thiếu gia của Tây Ninh Hầu phủ, bên cạnh chắc chắn có người đi theo, sao lại mất tích?"

"Là mất tích vào hôm qua, thời điểm đại hôn của Kiều Nhị tiểu thư." Túy Đồng trả lời, "Thuận Thiên Phủ đã lùng sục từng nhà nhưng không thu được kết quả."

Dung Hoa nhú mảy.

Tuy chỉ mới gặp Kiều Vũ Thần mấy lần, nhưng trong ấn tượng của nàng, nó là hài tử ngoan ngoãn hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không chạy loạn.

Mà bên cạnh còn có nha đầu bà tử hầu hạ.

Vậy...

Nhất định đã xảy ra chuyện!

Nhưng ai lại ác độc xuống tay với hài tử như vậy chứ?

Đối thủ trên quan trường của Tây Ninh Hầu?

Trước mắt Dung Hoa hiện lên gương mặt như họa, thân hình mảnh mai không nhiễm khói lửa phạm tặc của Kiều Nguyệt.

Còn cả Kiều Vũ Đình!

Huynh muội bọn họ hận Nhan thị, rất có khả năng xuống tay với Kiều Vũ Thần. Hơn nữa, bọn họ hoàn toàn có năng lực đưa Kiều Vũ Thần ra khỏi hầu phủ.

Nhưng bọn họ là huynh muội, Thần Nhi lại nhỏ như vậy!

Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang đều lo lắng nhìn nàng.

Đồng Ngọc Lan lên tiếng: "Dung Hoa muội muội, ngày mai chúng ta về đi."

Từ Lưu Quang cũng gật đầu: "Ừ, ngày mai về đi."

Dung Hoa hoàn hồn, lắc đầu: "Ta trở về cũng không làm được gì, cứ giữ nguyên kế hoạch ban đầu đi." Nàng cũng không phải người của Tây Ninh Hầu phủ, hơn nữa Nhan thị lại chán ghét mình như vậy.

Có điều, nàng không thể giúp, nhưng Chu Hành thì có thể!

Dung Hoa đứng lên: "Ta về phòng một chút."

Nói xong, nàng lập tức về phòng, phân phó Túy Đồng đưa thư về thành. Dù sao bản thân vẫn lo lắng cho hài tử kia, mặt khác, Nhan thị từng đường đục nàng mấy năm, lần này coi như trả ơn cho bà ta!

.....

Đào mất đã tới ngày thứ ba, Kiều Nguyệt về nhà, Tây Ninh Hầu phủ lại bị một mảnh bi thương bao trùm, Kiều Vũ Thần vẫn chưa tìm được.

Quan binh Thuận Thiên Phủ và người Tây Ninh Hầu phủ cơ hồ đã lục tung kinh thành nhưng vẫn không tìm được tung tích của hài tử.

Nhan thị không ăn không uống, lấy nước mắt rửa mặt.

Ngày nào Kiều lão phu nhân cũng khóc.

Kiều Nguyệt vừa vào phòng liền bật khóc: "Tổ mẫu, phụ thân, mẫu thân, sự tình rốt cuộc xảy ra thế nào? Vẫn chưa tìm được Thần Nhi sao? Nữ nhi vừa nghe tin, hận không thể lập tức trở về, mấy ngày nay lòng con nóng như lửa đốt."

"Nguyệt Nhi, không biết là kẻ đáng chết nào đã bắt cóc Thần Nhi rồi." Kiều lão phu nhân nắm tay Kiều Nguyệt, nước nớc.

"Nhạc phụ, đã tìm kiếm trong thành hết chưa? Ngoài thành thì sao?" Tuyên Bình Hầu cũng lo lắng hỏi.

Tây Ninh Hầu lắc đầu, mấy ngày nay mệt nhọc khiến ông ta già đi không ít, khuyên lão phu nhân một câu rồi dẫn Tuyên Bình Hầu và Kiều Vũ Đình ra ngoại viện nói chuyện.

Lúc có mặt Tuyên Bình Hầu, Nhan thị cố gắng nén chặt hận ý trong lòng, bọn họ vừa đi, bà ta liền nhảy dựng lên mắng: "Có phải nguoi không? Tiện nhân Kiều Nguyệt này! Đó là đệ đệ của nguoi, nó mới có sáu tuổi, nguoi cũng có thể hạ thủ sao?"

"Mẫu thân..." Kiều Nguyệt hoảng sợ trốn trong lòng Kiều lão phu nhân, bày ra vẻ mặt vô tội, nói, "Tứ đệ xảy ra chuyện, nữ nhi cũng rất thương tâm, mẫu thân sao có thể nói nữ nhi như thế? Người hoài nghi nữ nhi sao?"

"Nguoi nói vậy gì đó? Thần Nhi mất tích liên quan gì tới Nguyệt Nhi? Hôm nay nó về nhà, hiện tại nó là cô nãi nãi của Kiều gia, là khách của Kiều gia!" Kiều lão phu nhân quát, "Nguoi ngấm máu phun người như thế, để cô gia nghe được thì hấn nghĩ nhà ta thế nào hả?"

"Kiều Nguyệt, là nguoi, nhất định là nguoi!" Nhan thị trừng mắt nhìn Kiều Nguyệt, "Có gì cứ nhắm thẳng vào ta, Thần Nhi là đệ đệ của nguoi, mấy năm nay, nó kính trọng như vậy... Nó mới có sáu tuổi, nguoi sao có thể nhẫn tâm hạ thủ như vậy?"

Ánh mắt của Nhan thị hận không thể bóp chết Kiều Nguyệt ngay lập tức.

Kiều Nguyệt ôm lấy Kiều lão phu nhân, anh anh khóc lớn.

"Câm miệng!" Kiều lão phu nhân quát.

"Kiều Nguyệt, nha đầu tâm địa rắn rết nhà nguoi, nguoi mau nói cho ta biết, rốt cuộc nguoi giấu Thần Nhi ở chỗ nào?" Nhan thị phốt lò Kiều lão phu nhân, lập tức nhào về phía Kiều Nguyệt, "Câu xin nguoi, nguoi trả Thần Nhi lại cho ta, nguoi nói cho ta biết, Thần Nhi ở đâu, ta không trách nguoi nữa."

"Tổ mẫu... Mẫu thân có phải bị điên rồi không?" Kiều Nguyệt bày ra bộ dáng run lấy bầy.

"Các nguoi còn không mau giữ phu nhân lại." Kiều lão phu nhân quát mắt nhìn hạ nhân trong phòng, gầm lên.

Đám người Vu ma ma vội đi tới.

"Buông ta ra! Nha đầu tâm địa ngoan độc nhà nguoi..."

"Đưa phu nhân về phòng." Kiều lão phu nhân phân phó người đưa Nhan thị về phòng, sau đó lại an ủi Kiều Nguyệt, "Mẫu thân con vì lo lắng nên mới nói chuyện không biết lựa lời."

"Cháu gái biết." Kiều Nguyệt cúi đầu, khoe miệng khe cong lên.

"Nói tổ mẫu nghe, cháu ở hầu phủ có tốt không? Hầu gia đối xử với cháu được không?" Kiều lão phu nhân quan tâm hỏi thăm Kiều Nguyệt.

Kiều Nguyệt e lệ cúi đầu, thấp giọng "Có" một tiếng.

"Vậy tổ mẫu cũng yên tâm rồi." Đây là lần đầu tiên trong mấy ngày này Kiều lão phu nhân nở nụ cười.

.....

Lúc này, ba người Dung Hoa đang dùng cơm trưa, sau đó thu dọn đồ đạc về thành.

Đi được nửa đường, phía trước có một chiếc xe ngựa gián dị đi tới.

Dung Hoa dựa vào đệm phía sau, hỏi: "Có tin tức của Kiều Vũ Thần chưa? Bên phía Vương gia cũng không có tin gì sao?"

Túy Đồng lắc đầu: "Vẫn chưa có, có điều Vương gia đã tìm ra chỗ của vài tên bắt cóc, nếu Tứ thiếu gia thật sự nằm trong tay bọn họ thì rất nhanh sẽ có tin."

Dung Hoa im lặng.

Nếu rơi vào tay bọn bắt cóc thì còn tìm được.

Chỉ sợ Kiều Nguyệt phái sát thủ, như vậy Kiều Vũ Thần nói không chừng đã gặp bất trắc.

"A!" Một tiếng la từ xe ngựa vừa đi ngang truyền tới.

Giọng nói này... Dung Hoa sững sốt, lập tức ngồi thẳng người: "Túy Đồng, ngăn xe ngựa vừa rồi lại."

Túy Đồng và Lưu Tô nhìn nhau, nhanh chóng xốc màn xe lên, nhắc mũi chân mượn lực trên xe ngựa đuổi qua kia.

Xa phu cũng cho xe ngựa dừng lại.

Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan ngồi trên xe ngựa phía trước nghe động tĩnh cũng cho xe ngựa dừng lại, phái nha đầu lại hỏi đã xảy ra chuyện gì.

Dung Hoa nhìn trời, sau đó mới nói với hai nha đầu của Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang: "Trời không còn sớm nữa, các nguoi quay về nói với tiểu thư của mình, kêu bọn họ cứ đi trước đi, ta xử lý xong việc liền trở về thành, không cần lo lắng."

Hai nha đầu lập tức trở về bẩm báo, Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang không hẹn mà cùng xuống xe ngựa đi tới, hỏi Dung Hoa: "Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Tiếng kêu vừa rồi hình như là của Kiều Vũ Thần, ta không yên tâm." Dung Hoa giải thích, lại nói, "Trời cũng không còn sớm, hai tỷ về trước đi, bằng không cửa thành sẽ đóng. Ta không sao, nếu không kịp trở về, ta cùng lắm quay về Cẩm Tú sơn trang, có Túy Đồng và Lưu Tô bên cạnh, hai tỷ không cần lo lắng."

Từ Luru Quang và Đồng Ngọc Lan lắc đầu: "Sao có thể bỏ muội một mình ở lại, chúng ta đi cùng muội."

Đồng Ngọc Lan bổ sung một câu: "Nếu về không kịp, lát nữa nhờ người truyền tin là được." Tướng sĩ thủ thành không mở cửa, nhưng truyền tin, chút mặt mũi này bọn họ vẫn sẽ cho.

Dung Hoa gật đầu cảm tạ một tiếng.

Rất nhanh Luru Tô và Túy Đồng đã cướp xe ngựa chạy về.

Luru Tô đánh xe cho xe ngựa dừng lại, nhảy xuống.

Túy Đồng vứt hai người xuống đất, sau đó xóc màn xe lên, sắc mặt ngưng trọng nhìn Dung Hoa: "Tiểu thư, là Tứ thiếu gia."

Dung Hoa đưa mắt nhìn, hốc mắt lập tức ửng đỏ.

Đồng Ngọc Lan và Từ Luru Quang cũng hít một ngụm khí lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 24: Hải tử thông minh dũng cảm

Kiều Vũ Thần trong xe một thân áo vải thô sơ, khuôn mặt bụi bặm khi trước đã không còn giữ được vẻ trắng nõn, má trái sưng phù in dấu bàn tay ghê rợn, tơ máu bên khóe miệng vẫn còn lưu lại.

Bên cạnh nó là một đứa bé nam khác khoảng bốn năm tuổi, gương mặt cũng giống như vậy, tay phải ôm tay trái, nhích người dựa sát Kiều Vũ Thần, ánh mắt hoảng sợ nhìn đám người Dung Hoa, thân mình nhỏ bé run lẩy bẩy, trong miệng không ngừng lầm bầm kêu: "Đừng đánh ta, đừng đánh ta."

Ba người nhìn thăm trạng của hai đứa nhỏ, hốc mắt đều ửng đỏ.

"Tỷ tỷ." Vừa thấy Dung Hoa, nước mắt Kiều Vũ Thần liền chảy xuống, "Tỷ tỷ."

Dung Hoa đi tới, vươn tay về phía hải tử, mềm giọng: "Thần Nhi đừng sợ, tỷ tỷ ở đây."

Kiều Vũ Thần bò ra ngoài, bổ nhào vào lòng Dung Hoa, hai tay ôm chặt cổ của nàng, khóc lóc: "Tỷ tỷ."

"Được rồi, đừng sợ, không sao rồi." Dung Hoa nhìn đứa nhỏ khóc tới chưa xót, nhẹ nhàng vỗ về lưng nó, "Đừng sợ, đừng sợ."

"Tỷ tỷ, người xấu nói muốn bán Thần Nhi." Kiều Vũ Thần khịt khịt cáo trạng.

"Đừng sợ, tỷ tỷ không cho người xấu bán đệ đi." Dung Hoa an ủi một câu, đột nhiên cảm thấy cổ nó nóng rực liền buông xuống, duỗi tay kiểm tra trán, lại thấy trên mặt có mấy nốt đỏ, vội gọi Từ Luru Quang, "Từ tỷ tỷ, tỷ mau tới xem cho đệ ấy đi."

Nàng đột nhiên có dự cảm không tốt, hai chữ đậu mùa lóe lên trong đầu.

Bệnh đậu mùa ở thời này không khác gì muốn lấy mạng.

"Tiểu thư đừng lo lắng, mấy vết đỏ trên mặt Tứ thiếu gia và hải tử kia là bị hai tên bắt cóc dùng phấn vẽ lên, nói là bệnh đậu mùa để lừa gạt thù thành." Túy Đồng vội giải thích.

"Đúng vậy, tỷ tỷ đừng lo lắng, vừa rồi là Thần Nhi cố ý kêu đấy." Kiều Vũ Thần chớp mắt, kéo tay Dung Hoa, "Thần Nhi bị người xấu cho uống thuốc nên trở nên mơ mơ màng màng, lúc tỉnh lại thì phát hiện mình đang ở trên xe ngựa, nghe bên ngoài có tiếng của xe ngựa khác, nên Thần Nhi cố ý la lên." Vì thế mới ăn cái bạt tay này.

"Thần Nhi thật thông minh." Dung Hoa mỉm cười sờ đầu hải tử.

Cũng may gặp được nàng, bản thân nhớ được giọng của nó, nếu mà là người khác, cho dù có kêu la thảm thiết cỡ nào, sợ rằng cũng không có ai chú ý.

Từ Luru Quang duỗi tay bắt mạch cho Kiều Vũ Thần, rồi nói: "Bị sốt rồi, phải nhanh chóng hạ sốt mới được." Nói xong, nàng lại nhìn đứa bé còn lại trong xe ngựa, "Hải tử kia nghiêm trọng hơn một chút, một tay bị gãy, nếu không chữa trị kịp thời sợ rằng sẽ bị tàn phế."

"Từ tỷ tỷ thật lợi hại, tay đệ đệ ấy chiều hôm qua bị người xấu đánh gãy." Kiều Vũ Thần nắm chặt tay Dung Hoa, nhìn Từ Luru Quang nói.

"Thần Nhi mới thông minh, nếu không phải đệ kêu lên một tiếng, tỷ tỷ đệ cũng không biết đó là đệ." Từ Lư Quang sờ đầu của nó.

Kiều Vũ Thần lau nước mắt, ngẩng đầu nhìn Dung Hoa, mỉm cười.

Dung Hoa cũng cười, ngồi xổm xuống kiểm tra tay chân cho hài tử: "Bọn họ có đánh đệ không? Còn chỗ nào bị thương nữa không?"

"Không có." Kiều Vũ Thần lắc đầu, "Đệ đệ kia vừa khóc vừa nháo nên bị người xấu đánh, Thần Nhi ngoan nên bọn họ không đánh đệ."

Thấy hài tử trong xe vẫn còn hoảng sợ xin tha, gương mặt Kiều Vũ Thần lấm lem tới rợn người, Đồng Ngọc Lan tức giận, đá mấy cước lên hai người đang nằm dưới đất: "Tên khốn, hai đứa nhỏ cũng xuống tay được, đồ tăng tận lương tâm."

"Cô nương tha mạng, tiểu nhân không dám nữa." Hai tên kia khóc lóc cầu xin.

"Các ngươi còn là người sao? Hài tử nhỏ như vậy, các ngươi sao có thể ra tay tàn nhẫn chứ hả?" Đồng Ngọc Lan vẫn tiếp tục đá.

"Là ai sai khiến các ngươi?" Dung Hoa kéo Kiều Vũ Thần đi qua, lạnh giọng hỏi.

Đứa bé kia không biết có thân phận gì, nhưng Kiều Vũ Thần là Tứ thiếu gia của Tây Ninh Hầu phủ, bọn họ có thể bắt nó từ Tây Ninh Hầu phủ sao?

Cho dù bên cạnh Kiều Vũ Thần không có nha đầu bà tử hầu hạ, nhưng các cửa của hầu phủ vẫn có người canh gác, hài tử này lại là đứa hiểu chuyện, chắc chắn sẽ không trốn ra ngoài.

"Cô nương tha mạng, chúng tiểu nhân chỉ phụ trách vận chuyển, những chuyện còn lại đều không biết." Hai người khóc lóc nói.

Đồng Ngọc Lan lại đá hai cước, hai người liền kêu đau.

Kiều Vũ Thần nắm chặt tay Dung Hoa, nửa khắc cũng không dám thả lỏng.

Dung Hoa lạnh lùng nhìn bọn họ một lúc, sau đó mới ngồi xổm xuống, hỏi Kiều Vũ Thần: "Thần Nhi còn nhớ hôm đó rời khỏi phủ thế nào không?"

Kiều Vũ Thần nghĩ nghĩ, sờ sờ cái ót, nói: "Đệ đang chơi với biểu ca, sau đó biểu ca nói muốn tới ngoại viện tìm Đại ca, đệ liền quay đầu đi tìm mẫu thân. Trời đổ mưa lớn, Thần Nhi đột nhiên bị ai đó đánh vào đầu, sau đó hôn mê bất tỉnh, lúc tỉnh lại chỉ nhìn thấy hai người bọn họ."

Hiện tại nghĩ lại, Kiều Vũ Thần vẫn còn sợ hãi.

Quả nhiên vấn đề nằm ở Tây Ninh Hầu phủ, có kẻ bất cóc nào dám cả gan ra vào hầu phủ chứ?

Hai tên bất cóc kia gật đầu nói: "Có người đem nó tới, tiểu nhân thật sự không biết."

Thu được đứa bé trắng trẻo bụ bẫm, còn nhận được mớ tiền, bọn họ sao không nhận? Có điều quan binh tra xét qua nghiêm ngặt, bọn họ không dám rời đi ngay.

Vừa thuận lợi ra khỏi thành, tâm trạng vừa được thả lỏng thì bị hai nha đầu kia đuổi theo.

Bọn chúng không khỏi trừng mắt nhìn Kiều Vũ Thần.

Tên tiểu thú này!

Đều do nó!

Bằng không bọn họ sớm đã thuận lợi rời đi nơi khác!

Cũng tại bọn họ tham lam, nhìn bề ngoài của nó tưởng sẽ bán với giá tốt. Hiện tại ở bên ngoài không ít lão gia có tiền có thể muốn nhận nuôi tiểu nam hài xinh đẹp.

Đứa nhỏ còn lại bọn họ bắt có trên phố, tuy còn hơi nhỏ nhưng bảo đảm khi lớn lên sẽ không thua kém ai, nhưng nó lại quá náo loạn, bọn họ không thể không cho nó nếm chút đau khổ!

"Hài tử này phải nhanh chóng đưa đi tìm đại phu, nói xương ta không biết làm." Từ Lư Quang đi tới, đưa cho Dung Hoa một bình thuốc, "Đây là thuốc tiêu sưng giảm đau, có điều cả hai đứa nhỏ đều đang sốt, mà trong tay ta lại không mang theo thứ gì hạ nhiệt."

"Ừ, về thôi." Dung Hoa gật đầu, sắp xếp Lư Tô ở lại trông chừng hai tên bất cóc kia, đồng thời chiếu cố đứa nhỏ còn lại.

Sau đó, từng người lên xe ngựa trở về thành.

Dung Hoa tắm khăn vào nước rồi lau mặt và tay cho Kiều Vũ Thần.

Mặt Kiều Vũ Thần đã gầy như bị ai đó bóp méo, bên trên còn dấu vết màu xanh, tuy nó nói không sao nhưng nàng biết hẳn đã ăn không ít khổ cực.

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần nhìn Dung Hoa, mỉm cười ngọt ngào, "Tỷ tỷ, phía trước Thần Nhi cũng có kêu nhưng không ai tới cứu cả, tỷ tỷ là tỷ tỷ tốt nhất trên đời."

Dung Hoa nhẹ tay đắp thuốc cho hài tử, khen ngợi: "Thần Nhi đúng là đứa nhỏ vừa thông minh lại dũng cảm."

"Thần Nhi dũng cảm, chờ trưởng thành Thần Nhi sẽ bảo vệ tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần ôm cánh tay của Dung Hoa, nói.

"Mấy ngày nay bọn họ nhốt đệ ở chỗ nào, đệ có biết không?" Vị trí nào mà ngay cả quan binh Thuận Thiên Phủ cùng người của Tây Ninh Hầu cũng tìm không ra?

Kiều Vũ Thần nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không biết, chỉ nghe bên ngoài có giọng của rất nhiều tỷ tỷ, tới buổi tối còn vô cùng náo nhiệt."

Thanh lâu? Dung Hoa nhíu mày.

Kiều Vũ Thần chớp chớp đôi mắt, lẩm bẩm: "Tỷ tỷ, Thần Nhi mệt, tỷ tỷ đừng rời khỏi đệ."

"Ngủ đi, tỷ tỷ ở cạnh đệ." Dung Hoa gật đầu, đỡ hài tử nằm xuống.

Bàn tay nhỏ bé của Kiều Vũ Thần nắm lấy ống tay áo của Dung Hoa, nhắm hai mắt lại, lo lắng sợ hãi mấy ngày nay làm nó nhanh chóng đi vào giấc.

Dung Hoa kêu Túy Đồng đắp khăn ướt lên đầu hài tử để hạ sốt.

Hồ hập Kiều Vũ Thần đột nhiên trở nên dồn dập, ấn đường nhíu lại, thân mình run lên, bàn tay nắm chặt ống tay áo của nàng.

"Thần Nhi ngoan, đừng sợ." Dung Hoa nhẹ nhàng vỗ lưng hài tử, mềm giọng.

Kiều Vũ Thần lúc này mới an tĩnh trở lại.

.....

Phía trước truyền tới tiếng vó ngựa, hai người cười khoái mã phóng nhanh như gió đuổi theo, ngăn cản phía sau xe ngựa.

Lưu Tô đằng đằng sát khí xóc màn lên.

"Lưu Tô?" Hai người vừa thấy liền sững sốt.

"Hàn Lộ, Tàn Trung, các người đây là... Tới tìm Tứ thiếu gia Kiều gia?" Lưu Tô thu lại sát khí, hỏi.

"Ừ." Hai người gật đầu.

"Người đã tìm thấy, bọn bắt cóc cũng tìm được, ở đây còn một hài tử khác, đứa nhỏ này bị thương, hai người các người trông chừng giúp ta, ta đi tìm tiểu thư." Lưu Tô xuống xe, leo lên ngựa đuổi theo Dung Hoa.

Tàn Trung lên xe ngựa, còn Hàn Lộ cười ngựa đi theo.

Lưu Tô vừa lên xe ngựa liền đem tình hình bẩm báo.

Dung Hoa chỉ gật đầu, không nói gì.

Vừa vào thành, nàng liền nói: "Người quay lại xe ngựa kia, kêu bọn họ đưa hai tên bắt cóc tới Thuận Thiên Phủ, còn về đứa nhỏ... Trước mắt đưa tới y quán tìm đại phu chẩn trị, đồng thời đem chuyện của nó bẩm báo Thuận Thiên Phủ, kêu người Thuận Thiên Phủ điều tra xem nó là hài tử nhà ai, nhanh chóng báo cho người nhà của nó."

Đứa nhỏ kia đang trong tình trạng khủng hoảng, lại phát sốt, trong chốc lát nói không ra lời, người nhà của nó nhất định cũng gấp tới phát điên.

Dung Hoa đưa Kiều Vũ Thần về Tây Ninh Hầu phủ, Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang không đi theo, ai về nhà nấy.

"Tỷ tỷ." Xe ngựa dừng lại, Kiều Vũ Thần kinh hoảng mở mắt, thấy Dung Hoa vẫn còn ngồi bên cạnh mới thoáng yên tâm.

Dung Hoa kêu Túy Đồng xuống xe đi gõ cửa, cúi đầu ôn nhu nhìn hài tử, cười nói: "Tĩnh rồi sao? Về tới nhà rồi."

Nàng vừa nói vừa giúp nó sửa lại vạt áo.

Một lát sau, thủ vệ nhanh chóng chạy tới, kinh hãi nói: "Tứ thiếu gia, thật sự là Tứ thiếu gia sao?"

Túy Đồng đuổi tay xóc màn xe lên.

Người nọ vừa thấy Kiều Vũ Thần trong xe ngựa, lúc đầu là sững sốt, tiếp đến là vui mừng tới khóc: "Tứ thiếu gia, đúng là ngài đã trở về rồi." Sau đó hắn quay đầu hét to, "Tứ thiếu gia đã trở về, mau đi thông báo cho lão phu nhân, hầu gia và phu nhân, mau mở cửa lớn."

"Được rồi, đừng sợ nữa, về nhà rồi." Dung Hoa mỉm cười phân phó Túy Đồng ôm hài tử xuống xe.

Kiều Vũ Thần lại chui rúc vào lòng Dung Hoa, nhả cái mũi nhỏ: "Tỷ tỷ cùng đệ vào, được không?"

Dung Hoa nhìn cánh cửa đã mở rộng, gật đầu: "Được, tỷ tỷ vào với đệ."

.....

Vào cửa liền có người dẫn đường cho bọn họ.

Còn chưa vào hậu viện, Tây Ninh Hầu và Kiều Vũ Đình ở ngoại viện nghe tin liền chạy tới: "Thần Nhi."

Kiều Vũ Thần cung kính hành lễ: "Phụ thân, Đại ca."

"Hầu gia." Dung Hoa cũng uốn gối hành lễ.

Tây Ninh Hầu sững sốt: "Ngũ cô nương?" Hạ nhân chỉ vào báo nói có người đưa nhi tử về, thật không ngờ đó là Ngũ cô nương Diệp gia.

Kiều Vũ Đình đứng cạnh nhú mày.

Lúc này không rảnh hỏi chuyện này, Tây Ninh Hầu nhìn gương mặt sưng đỏ của nhi tử, đau lòng duỗi tay kéo hài tử qua, sờ soạng: "Thần Nhi."

"Phụ thân đừng lo lắng, Thần Nhi không đau." Kiều Vũ thần lắc đầu, nhếch miệng cười nói.

"Mau đi mời đại phu." Kiều Vũ Đình quay đầu phân phó một tiếng, sau đó mới khuyên Tây Ninh Hầu, "Phụ thân, tổ mẫu và mẫu thân chắc chắn đang rất sốt ruột."

Tây Ninh Hầu gật đầu, ôm Kiều Vũ Thần lên, nói với Dung Hoa: "Đa tạ Ngũ cô nương, mời."

Kiều Vũ Thần ghé lên vai Tây Ninh Hầu, ánh mắt trông mong nhìn nàng: "Tỷ tỷ, cùng đi đi."

Dung Hoa gật đầu, mỉm cười đi theo.

Đi được một đoạn, Nhan thị được Tần ma ma dìu nghiêng ngả lão đảo đi tới, vừa thấy Kiều Vũ Thần trong tay Tây Ninh Hầu thì khóc lên một tiếng, duỗi tay ôm lấy hài tử: "Thần Nhi, mau để nương xem."

"Mẫu thân." Kiều Vũ Thần cũng nước nở.

"Mấy hôm nay nàng không ăn không uống, có thể ôm nổi nó sao?" Tây Ninh Hầu không buông tay, chỉ ôn nhu nói.

Nhan thị chỉ đành cầm tay Kiều Vũ Thần, roi lệ: "Thần Nhi của ta, đúng là Thần Nhi của ta."

Kiều Vũ Thần ngoan ngoãn nói: "Mẫu thân, Thần Nhi không sao, là tỷ tỷ cứu Thần Nhi."

Nhan thị lúc này mới phát hiện Dung Hoa đang ở cạnh, liền nói: "Dung Hoa, là con cứu Thần Nhi sao? Cảm ơn, cảm ơn con..."

"Vào trước rồi nói." Tây Ninh Hầu lên tiếng.

Nhan thị gật đầu, duỗi tay lau nước mắt đi vào trong, ánh mắt không dám rời khỏi Kiều Vũ Thần, giống như sợ bản thân lơ đãng một chút thì nhi tử sẽ biết mất.

Đoàn người trực tiếp tới chính viện.

Hầu phu có đại phu riêng, đại phu nghe tin liền vội vàng tới.

Kiều Vũ Thần được sắp xếp ở sương phòng phía Đông chính viện, Tây Ninh Hầu, Nhan thị, còn cả Kiều lão phu nhân tới sau đều đến sương phòng.

Kiều Nhân và Kiều Vũ Đình ngồi ngoài đại sảnh cùng Dung Hoa.

Qua nửa canh giờ, Tây Ninh Hầu và Kiều lão phu nhân, Nhan thị dắt Kiều Vũ Thần ra ngoài.

Kiều Vũ Thần đã rửa mặt chải đầu, thay bằng bộ y phục màu đen, dưới ánh nắng, ấn tay trên mặt càng nổi bật.

"Đứa nhỏ này cứ đòi tới thăm con." Nhan thị ôm yếu nhưng tinh thần lại sáng khoái, cười giải thích với Dung Hoa.

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần đi tới trước mặt Dung Hoa.

"Được rồi, gặp tỷ tỷ rồi, con ngoan ngoãn về phòng ngủ đi." Nhan thị nhu hòa nói.

"Mau đi đi." Dung Hoa duỗi tay sờ đầu của hài tử, nói.

Kiều Vũ Thần gật đầu, lúc này mới theo Tần ma ma ra ngoài.

"Tỷ tỷ, tỷ có phải sẽ đi hay không?" Kiều Vũ Thần lưu luyến dừng bước, quay đầu nhìn Dung Hoa.

"Khi nào con khỏe lại thì đi thăm tỷ tỷ." Nhan thị khuyên.

"Vâng." Lúc này, Kiều Vũ Thần mới an tâm rời đi.

Nha đầu nhanh chóng dâng trà.

Kiều lão phu nhân rơi lệ cầm tay Dung Hoa, cảm kích nói: "May là có cháu, bằng không đứa nhỏ Thần Nhi này..."

"Là Thần Nhi thông minh dũng cảm." Có lẽ vì Kiều Nguyệt bị bệnh, từ nhỏ hài tử này đã bị người nhà coi thường, cho nên đặc biệt hiểu chuyện và ngoan ngoãn. Dung Hoa cẩn thận kể lại tình hình, "Hôm nay đúng lúc ta về thành... Hai người kia ta đã phái người đưa tới Thuận Thiên Phủ."

"Đám người này nên chịu thiên đao vạn trâm!"

"Đồ táng tận lương tâm, nên lộ da chúng."

Kiều lão phu nhân và Nhan thị tức giận mắng.

Tây Ninh Hầu đè nén cảm xúc trong lòng, cảm tạ Dung Hoa: "Đa tạ Ngũ cô nương."

"Hầu gia quá lời, chẳng qua là gặp chuyện bất bình rút dao tương trợ thôi, cho dù không phải ta, người khác nhìn thấy cũng sẽ làm vậy." Dung Hoa mỉm cười, "Có điều, Thần Nhi sao lại rơi vào tay bọn bất cóc thì phải đợi Thuận Thiên Phủ bên kia điều tra mới biết."

Nói tới đây, nàng dừng một chút, nhìn Kiều lão phu nhân và Nhan Thị: "Thần Nhi rất ngoan, chắc chắn sẽ không buống bình chạy loạn... Chi là không biết Thần Nhi rồi phủ thế nào. Nếu bọn bất cóc vào phủ, thì đám người quả thật quá to gan!"

Kiều lão phu nhân nhủ mảy.

Ánh mắt Nhan thị chứa đầy lệ khí.

Thần sắc Kiều Vũ Thần hiện lên tia lo lắng.

Tây Ninh Hầu im lặng.

Nhất thời, trong phòng yên tĩnh không một tiếng động.

Dung Hoa mỉm cười: "Vậy ta đây xin cáo từ trước."

"Đã trẻ tể này, Ngũ cô nương cứ ở đây nghỉ ngơi một đêm đi. Đúng rồi, con còn chưa ăn cơm nữa." Nhan thị vội đứng lên, thân hòa nói với Dung Hoa.

"Đúng vậy, ở lại đi, dù sao cũng không phải người ngoài." Kiều lão phu nhân cũng gật đầu, "Mẫu thân cháu đã cho người sắp xếp phòng, rất nhanh sẽ xong thôi."

Tây Ninh Hầu cũng đồng ý: "Ngũ cô nương cứ coi đây là nhà của mình."

Kiều Vũ Đình và Kiều Nhân gật đầu.

"Thần Nhi vừa trở về, lão phu nhân, hầu gia và phu nhân khẳng định rất lo cho đệ ấy, ta đây không dám quấy rầy." Dung Hoa cười lắc đầu.

Nhan thị thấy vậy cũng không giữ nàng lại.

"Vậy ta đưa Ngũ cô nương về." Kiều Vũ Đình đứng lên, tự động xin ra tiễn.

"Không cần, chỉ có mấy bước, vả lại ta không phải đi một mình, bên cạnh còn không ít nha đầu bà tử và thị vệ." Dung Hoa khéo léo từ chối.

Nhan thị nhìn Kiều Vũ Đình, quay đầu nói với Tây Ninh Hầu: "Chi bằng hầu gia phái người đưa Dung Hoa về đi."

Tây Ninh Hầu gật đầu đồng ý.

Trở về ngõ nhỏ chùa Bảo Thiên, trăng đã lên cao.

Xe ngựa trực tiếp vào phủ, tới nhị môn thì ngừng lại. Dung Hoa xuống xe, để người ở lại thu dọn đồ đạc, còn mình dẫn Túy Đồng và Lư Tô về phòng.

Qua hành lang gấp khúc, xuyên qua cửa ánh trăng, Dung Hoa thấy Chu Hành một mình đứng đó.

Trường thân ngọc lập, thanh lãnh ôn hòa, nam tử như họa đưa mắt nhìn nàng.

Dung Hoa cả kinh, hỏi: "Sao ngài lại tới đây?"

Chu Hành nhẹ giọng: "Yên tâm, không ai biết ta tới đây." Ánh mắt lung linh rực rỡ nhìn tay phải của nàng.

Dung Hoa cúi đầu, nghi hoặc nhìn theo ánh mắt của y.

Chu Hành khẽ cười, duỗi tay kéo nàng lại gần.

Mềm mại, lạnh lạnh.

Trái tim của y cũng theo đó thành nước.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 25: Lợi dụng

Ánh trăng và ánh đèn chiếu xuống, phủ lên gương mặt nàng một tầng vàng nhạt, dung nhan của nàng càng được tôn lên.

Chu Hành mỉm cười, lẳng lặng nhìn nàng, cảm giác như nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Hai mắt Dung Hoa sáng như trăng, gương mặt có chút nóng lên.

Y tới là vì cái tát nàng đánh Lâm Luật.

Chuyện ở Cẩm Tú sơn trang nàng rất rõ, khi đó nghe nói Lục hoàng tử gấp gáp về thành đi tìm y.

Chu Hành muốn biết tình hình cụ thể còn không phải dễ như trò bàn tay hay sao?

Dung Hoa muốn rút tay ra, không ngờ lại bị Chu Hành cầm chặt.

Vô cùng ấm áp.

Vô tình chạm tới vết chai trên tay, Dung Hoa dừng hành động này lại.

Y xuất thân cao quý, vốn nên sống trong nhung lụa, nhưng khi nhỏ lại phải tới biên quan, chinh chiến sa trường.

Ở tuổi này y nên bùng bùng khí thế, tiên y nô mã, nhưng trên người lại bị bệnh tật quấn lấy.

Chu Hành cầm tay nàng, lên tiếng đánh tan bầu không khí trầm mặc: "Chơi vui không?"

"Ừ, rất vui." Dung Hoa mỉm cười gật đầu, cố gắng gạt bỏ nhiệt độ từ lòng bàn tay y, "Nếu điện hạ có thời gian cũng có thể lên đó tránh nóng, bên kia an tĩnh lại mát mẻ, đối với thân thể ngài rất có lợi."

"Lần sau đi." Ánh mắt Chu Hành như phản chiếu cả bầu trời đêm, cực kỳ lộng lẫy. Chờ y giải độc xong trên người liền cùng nàng đi! Y xoa xoa bàn tay của nàng, lẩm bẩm, "Tay nàng.. Còn đau không?"

Không lẽ hôm nay y tới là vì hỏi tay nàng có đau hay không sao? Nhiệt độ từ lòng bàn tay cuộn cuộn truyền vào người, Dung Hoa cảm thấy trời đêm lạnh lẽo cũng trở nên ấm áp, trên mặt vẫn bình tĩnh lắc đầu.

"Người như hấn, sau này nàng không cần tự mình động thủ, miễn cho dơ tay." Tâm tình Chu Hành rất tốt, thanh âm cũng mang theo vài phần cao hứng.

Dung Hoa lại lo y sẽ học máu, vội vàng rút tay ra, nói: "Điện hạ tới tìm ta có phải vì chuyện gì quan trọng không?"

Câu này có ý là nếu không có việc gì, ngài về trước đi!

Trong lòng không khỏi có chút mát mát, trên tay vẫn còn lưu lại độ ấm của tay nàng, Chu Hành quan tâm hỏi: "Ăn cơm chiều chưa?"

Dung Hoa không trả lời, Túy Đồng đứng cách đó không xa lại lên tiếng: "Vẫn chưa."

Chu Hành nhú mày: "Sao Tây Ninh Hầu lại nhỏ mọn như vậy? Nàng cứ nhử tử của bọn họ, bọn họ lại để nàng đói bụng trở về sao?"

"Ta cũng không đói, khi này có ăn chút điểm tâm" Dung Hoa lắc đầu cười.

Chu Hành biết quan hệ của nàng và Nhan thị, nghĩ nàng ở bên kia sẽ không thoải mái, vì thế liền nói: "Kiều Vũ Thần trở về thì tốt rồi, chuyện của hần đã có người Tây Ninh Hầu phủ điều tra, nang đừng hỏi tới nữa."

Tuy biết nàng hành sự trước nay cẩn thận, tâm tư tỉ mỉ, nhưng oán hận giữa huynh muội Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt cùng Nhan thị quá sâu, y không hi vọng vì chuyện của Kiều Vũ Thần mà nàng bị kéo vào.

Đó là chuyện của Kiều gia, nàng cũng không định hỏi tới!

Dung Hoa gật đầu: "Ngài yên tâm, chuyện này ta hiểu."

"Còn nữa, Kiều Vũ Thần kia..." Chu Hành thấp giọng, "Dù sao hần cũng không phải đệ đệ của nàng."

Cái này... Ngữ khí này sao nghe có chút chua chua?

Dung Hoa ngẩng đầu.

Dưới ánh trăng, gương mặt nhu hòa tinh xảo, nàng khẽ cười: "Thần Nhi chỉ là một hài tử."

Nhưng đó cũng là nam nhân! Hơn nữa theo y biết, hài tử kia cực kỳ thông minh lanh lợi, điểm quan trọng hơn là hay dính lấy nàng, mà bọn họ lại không có một chút quan hệ huyết thống!

Chu Hành nhìn nụ cười của nàng, mím môi, cầm cây roi màu bạc đưa qua cho nàng: "Mấy ngày này nếu rảnh thì thử xem, xem có thuận tay hay không, nếu không thuận, ta lập tức kêu người làm cái khác."

Roi bạc tinh xảo, Dung Hoa vừa nhìn liền thích, gật đầu: "Được."

Thấy nàng thích, Chu Hành dịu dàng nói: "Vậy ta về đây, nàng mệt mỏi lâu như vậy, nghỉ ngơi sớm chút đi."

Dung Hoa gật đầu, thấy bóng lưng y biến mất trong màn đêm mới dẫn Túy Đồng và Lưu Tô về phòng.

Lên xe ngựa, Lâm Thắng quan sát sắc mặt của Chu Hành, cũng không khách khí duỗi tay bắt mạch cho y, cười nói: "Xem ra thuốc lần này của tiểu nhân đã có tác dụng." Tối gặp Ngũ cô nương, còn nắm tay, sắc mặt Vương gia cũng không thay đổi!

Chu Hành thu tay về, nhìn hần nói: "Ngay từ đầu ta đã uống một viên áp chế độc."

Vậy là vô dụng sao? Lâm Thắng nhú mày: "Vậy tiểu nhân trở về sẽ nghiên cứu tiếp."

Chu Hành nhắm mắt dưỡng thần, lồng ngực lại ần ần đau.

Nếu độc trên người y không giải được...

Y sẽ an bài thật tốt!

Nếu bản thân thật sự độc phát thân vong, y sẽ giúp nàng tự do bay lượn.

.....

Nhi tử vừa về, Nhan thị cả đêm đều ở cạnh hài tử, ngay cả nghỉ vẫn làm sao đứa nhỏ ra ngoài bà cũng không màng.

Kiều lão phu nhân và Tây Ninh Hầu cũng không nói gì.

Một đêm an tĩnh trôi qua.

Sáng sớm, Tây Ninh Hầu tới Thuận Thiên Phủ.

Kiều Vũ Đình tâm thần bất an vội tới Tuyên Bình Hầu phủ.

Kiều Nguyệt vẫn chưa biết Kiều Vũ Thần đã trở về, hôm qua lúc hồi môn thấy Nhan thị nửa sống nửa chết, nàng cực kỳ cao hứng, hiện tại nghe Kiều Vũ Đình tới liền kêu người mời hần vào.

"Ca ca, sao sớm như vậy huynh lại tới đây? Có phải trong nhà xảy ra chuyện không?" Tiệp nhân Nhan thị kia chết rồi sao? Nghĩ tới đây, trái tim Kiều Nguyệt như nở hoa.

Kiều Vũ Đình nhìn hạ nhân trong phòng.

"Các người lui xuống hết đi." Kiều Nguyệt phát tay.

Nha đầu bà tử uốn gối lui xuống.

"Ca ca, trong phủ phát sinh chuyện gì sao?" Ánh mắt Kiều Nguyệt không giấu được tia cao hứng.

"Tứ đệ đã về, là tối hôm qua." Kiều Vũ Đình ngưng trọng nhìn nàng ta.

Như sét đánh ngang tai, nụ cười Kiều Nguyệt cứng lại, cả người như bị chậu nước đá xối từ trên đầu xuống, lạnh thấu tim.

"Nguyệt Nhi." Kiều Vũ Đình tưởng nàng ta phát bệnh, gấp tới độ đứng bật lên.

"Ca ca, muội không sao." Kiều Nguyệt lúc này mới hoàn hồn, tay nắm chặt thành đấm, vẫn không tin nhìn Kiều Vũ Đình, "Ca ca vừa nói gì? Ai trở về? Thần Nhi sao? Sao có thể? Mấy ngày nay ca ca quá mệt mỏi, buổi tối nằm mơ đúng không?"

Kiều Vũ Thần sao có thể trở về?

Nàng rõ ràng đã cho bọn bắt cóc mớ bạc, còn giao Kiều Vũ Thần cho họ.

Đám người đó xưa nay buôn bán hải tử để sống, lần này bản thân không chỉ cho họ một Kiều Vũ Thần trắng trẻo, còn bỏ thêm tiền, cho nên, đời này Kiều Vũ Thần đừng hòng lần nữa xuất hiện ở kinh thành!

Sao nó có thể trở về?

Nhất định là ca ca tìm người quá mệt mỏi nên nằm mơ.

"Tôi qua trở về." Kiều Vũ Đình nghiêm túc nhìn nàng.

"Không thể nào, sao nó có thể về được?" Kiều Nguyệt vẫn không tin.

"Là Ngũ cô nương cứu đệ ấy. Hôm qua đám bắt cóc đưa đệ ấy rời khỏi kinh thành, vừa vừa xuất thành thì đụng phải Diệp Ngũ cô nương từ Cẩm Tú sơn trang trở về." Kiều Vũ Đình giải thích.

"Diệp Dung Hoa?" Kiều Nguyệt nghiêng răng, tay phải đập bàn một cái, giận dữ nói, "Nhan thị quả nhiên sinh ra một nữ nhi tốt!"

Lần trước không hỗ trợ tác hợp nàng và Chiêu Vương thì thôi, lần này lại phá hỏng chuyện tốt của mình! Kịp này nàng thế không đội trời chung với nàng ấy!

Tiệp nhân, quả nhiên đáng ghét giống hệt Nhan thị!

Kiều Vũ Đình vốn chỉ đoán chuyện này liên quan tới nàng ta, hiện tại càng xác định, liền nói: "Nguyệt Nhi, không chỉ có Tứ đệ trở về, Diệp cô nương còn bắt được hai tên bắt cóc, hiện tại đã đưa tới Thuận Thiên Phủ." Dừng một lúc, hần lại lo lắng hỏi, "Ca ca biết muội làm việc luôn cẩn thận, chuyện này tuy muội không nói với ta, nhưng ta đoán, chuyện của Thần Nhi là muội làm, đúng không?"

"Là muội, Nhan thị âm ngoan như vậy, muội sợ bà ta sẽ vì Kiều Vũ Thần mà xuống tay với ca ca, ca ca không hiểu chuyện nội viện xấu xa thế nào đâu, tuy có tổ mẫu, nhưng bà ấy dù sao cũng đã lớn tuổi, muội lo ca ca... Cho nên..." Cho nên bản thân nhân ngày xuất giá, làm ra chuyện này! Kiều Nguyệt cảm hận nói, "Có điều, sao hai tên kia vô dụng như vậy, sao lại không cẩn thận như thế?"

Là đám bắt cóc quá vô dụng, hay là nha đầu chết tiết Diệp Dung Hoa kia thần thông quảng đại?

Nghĩ tới đây, Kiều Nguyệt lại nói: "Ca ca, huynh kể lại cụ thể tình hình ngày đó đi."

Kiều Vũ Đình nhìn muội muội yếu đuối của mình, trong lòng nhất thời trăm mối ngổn ngang, liền đem chuyện tối qua kể lại một lần.

"Quả nhiên là tỷ muội tình thâm, chỉ mới gặp một hai lần đã nghe ra giọng của Kiều Vũ Thần!" Kiều Nguyệt tức tối nói.

"Nguyệt Nhi." Kiều Vũ Đình lo lắng, "Hiện tại người đã bị bắt, muội..."

Liệu bọn họ có khai ra nàng không?

Một khi chân tướng bại lộ, đời này của muội muội coi như bị hủy. Độc hại thân đệ, Tuyên Bình Hầu chắc chắn cũng không dung được phu nhân độc ác tàn nhẫn như thế!

"Ca ca không cần lo lắng, muội sao có thể là người lỗ mãng như vậy?" Kiều Nguyệt khẽ cười, "Ca ca yên tâm, trước khi làm việc muội đã suy xét tỉ mỉ, bọn họ có muốn tra cũng không tra tới đầu muội."

"Thật sự không sao sao?" Kiều Vũ Đình thấy nàng chắc chắn như vậy, không khỏi muốn xác định lại.

"Không sao, ca ca đừng lo lắng." Kiều Nguyệt gật đầu, cười nói, "Huynh trở về đi, coi như không biết chuyện này. Nhan thị muốn tra người trong phủ, huynh cũng đừng nhúng tay, cứ để bà ta tra."

"Vậy thì tốt rồi." Kiều Vũ Đình yên tâm, sau đó lại nhíu mày hỏi, "Nếu bọn họ nhiều chuyện nói ra kể tiếp xúc thì sao?"

Kiều Nguyệt lắc đầu: "Không đâu, trung gian phải qua nhiều tầng, ca ca cứ yên tâm."

Kiều Vũ Đình gật đầu: "Vậy ta về trước, muội cẩn thận."

"Vâng." Kiều Nguyệt đứng dậy đưa tiễn, "Ca ca yên tâm, Tứ đệ trở về là chuyện tốt, lát nữa muội đi xin lão phu nhân về phủ thăm nó."

Ra tới cửa, Kiều Nguyệt gọi người tiễn hấn ra ngoài.

Xoay người trở về phòng, ngồi cạnh cửa sổ, đôi mắt Kiều Nguyệt như bắn ra đao.

Diệp Dung Hoa!

Nghĩ tới những lời Kiều Vũ Đình vừa nói, nàng không khỏi lo lắng.

Nàng và người bên cạnh đương nhiên không tiếp xúc với bọn bất cóc, nhưng chuyện gì cũng có ngoại lệ, lỡ có người nhiều lời thì sao?

Đến lúc đó nói Nhan thị muốn hại nàng sao?

.....

Tuyên Bình Hầu vào phòng, thấy nàng ta ngơ ngác ngồi trước cửa sổ, liền đi qua, duỗi tay quơ quơ, hỏi: "Nguyệt Nhi, nghĩ gì vậy? Sao lại xuất thần như vậy?"

Kiều Nguyệt hoàn hồn, vội cúi đầu nói: "Hầu gia thứ tội, thiếp nhất thời nghĩ chút chuyện nên không để ý."

"Đừng đa lễ như vậy." Tuyên Bình Hầu đỡ nàng, sau đó ngồi xuống ghế đối diện, hỏi, "Chuyện gì? Sao lại lo lắng như thế?"

Kiều Nguyệt cau mày bày ra bộ dáng đầy tâm sự, duỗi tay rót cho ông ta ly trà, sau đó lại cho hạ nhân lui xuống.

Tuyên Bình Hầu nhận lấy ly trà, quan tâm hỏi: "Vừa rồi Đại cữu ca tới, có phải bên nhà xảy ra chuyện gì không? Tứ đệ có tin tức gì chưa?"

Hốc mắt Kiều Nguyệt lập tức đỏ lên: "Tứ đệ đã trở về."

"Vậy đó là hi sự, Nguyệt Nhi còn buồn cái gì?" Tuyên Bình Hầu nở nụ cười, sau đó duỗi tay nắm lấy tay nàng ta, ôn nhu nói, "Lát nữa ta sẽ đi nói với mẫu thân, chúng ta trở về thăm đệ ấy."

"Hầu gia, ngài có điều không biết.... Nhà thiếp..." Kiều Nguyệt đè nén cảm giác chán ghét trong lòng, bày ra khổ sở nói không thành tiếng, rút tay về cầm khăn xoa xoa khóe mắt.

Tuyên Bình Hầu sững nิ่ง nói: "Nguyệt Nhi có chuyện gì cứ nói."

"Thiếp không biết phải nói với hầu gia thế nào mới tốt, đó là chuyện của nhà mẹ đẻ, thiếp không dám nói nhiều." Kiều Nguyệt muốn nói lại thôi, sau đó tiếp tục, "Tứ đệ trở về, thiếp đương nhiên vô cùng cao hứng, nhưng... Hầu gia có điều không biết, mẫu thân..."

"Từ từ nói." Tuyên Bình Hầu đỡ dành.

Đứng trước mỹ nhân, xưa nay ông ta đều vô cùng kiên nhẫn, huống chi nữ tử nhu nhu nhược nhược này lại là thê tử bản thân cưới hồi đàng hoàng?

Mấy ngày nay còn chưa được đụng tới.

Tuyên Bình Hầu cũng không vội, chỉ kiên nhẫn chờ. Nàng nói thân mình không thoải mái, vậy hấn đi tìm đám thiếp thất hạ hóa là được.

"Hôm qua lúc về nhà, mẫu thân có lẽ thương tâm quá độ... Thiếp cũng không trách bà ấy, vì chuyện của Tứ đệ, tất cả mọi người đều thương tâm, nhưng... Sao mẫu thân có thể nói chuyện này là do thiếp làm chứ?" Kiều Nguyệt nói xong liền anh anh khóc lớn như con mèo nhỏ.

Nguyệt Nhi ôn nhu, thuần khiết như sen, sao có thể làm ra chuyện này? Quả nhiên là mẹ kế trước nay đều không thật lòng với nữ nhi! Ai cũng nói nhạc mẫu đối tốt với Nguyệt Nhi và Đại cữu ca, hiện tại vừa xảy ra chuyện, bà ta còn không phải bày ra bộ mặt thật hay sao?

Tuyên Bình Hầu không khỏi đau lòng, liền an ủi nói: "Dù sao Tứ đệ cũng đã trở về, khúc mắc gỡ ra là được, nhạc mẫu có lẽ vì thương tâm mà nói vậy."

"Chắc là thế." Kiều Nguyệt gạt đầu tán đồng, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi, "Ca ca tới để nói với thiếp Tứ đệ đã trở về, nghe nói là vì bắt cóc... Thiếp đang lo lắng, liệu đám bắt cóc này có mất hết nhân tính cần bận hay không? Hôm qua mẫu thân còn nói như vậy... Thiếp không muốn bị mẫu thân hiểu lầm, càng không muốn vì người ngoài mà ảnh hưởng tới tình cảm của cả hai."

Tuyên Bình Hầu nhìn nàng ta như thế, trái tim không khỏi nhộn nhạo, liền nói: "Còn chuyện này nữa sao? Ta giúp nàng giải quyết là được."

"Thật chẳng? Hầu gia?" Kiều Nguyệt dùng ánh mắt lấp lánh nhìn ông ta.

"Vốn là đám người táng tận lương tâm, giải quyết còn không đơn giản sao?"

"Vậy thì tạ hầu gia." Kiều Nguyệt cảm động tới rơi nước mắt, ngưỡng mộ nhìn Tuyên Bình Hầu, "Như thế, thiếp và mẫu thân sẽ không còn bất cứ khúc mắc nào nữa, mọi chuyện sẽ như bình thường."

Tuyên Bình Hầu hưởng thụ cảm giác này, đứng dậy cười nói: "Đi, chúng ta đi gặp mẫu thân, nói với mẫu thân một tiếng, qua thăm Tứ đệ."

Kiều Nguyệt dịu dàng gạt đầu, đứng dậy theo ông ta tới chỗ lão phu nhân.

Được lão phu nhân chấp thuận, hai người dùng cơm trưa xong liền tới Tây Ninh Hầu phủ.

Có con rể cùng trở về, Nhan thị đương nhiên sẽ không vứt mặt mũi đi. Hơn nữa nhi tử cũng đã trở về, bà đương nhiên vẫn sẽ giữ bộ dáng thân thiết với Kiều Nguyệt.

Chỉ là Kiều Nguyệt và Tuyên Bình Hầu vừa đi, bà ta lập tức như sấm rền gió cuốn kiểm tra hạ nhân trong phủ.

Nhưng, kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt vẫn không thu được kết quả gì.

Bên Thuận Thiên Phủ vất vả mấy ngày mới tìm ra thêm một người, nhưng trong lúc dụng hình, hai người kia lại chịu không nổi mà tự sát.

Nhưng điều làm Nhan thị tức giận chính là người kia lại là bà tử của mình, chờ tới thời điểm phái người qua bắt, bà tử kia cũng đã treo cổ tự sát.

Manh mỗi cứ vậy mà đứt.

Kiều lão phu nhân lại gọi Nhan thị tới nắn một phen, bởi vì bà tử kia là quả phụ, nữ nhi duy nhất bị bà ta cho người đánh tới chết.

Về phần hài tử còn lại, đó là nhi tử của nhà dật may trong kinh thành - Mạnh gia.

Đứa nhỏ bị mỹ thiếp được Mạnh lão gia sủng ái vứt ra ngoài, sau đó rơi vào tay bọn bắt cóc.

Sau khi Dung Hoa biết, cho dù rất bất bình nhưng nàng cũng không can thiệp.

Hôm nay, nàng đang kiểm tra sổ sách, Nhan thị dẫn theo Kiều Vũ Thần tới.

"Tỷ tỷ." Sắc mặt Kiều Vũ Thần hồng nhuận, vừa thấy Dung Hoa liền thân thiết chạy tới ôm nàng.

"Thần Nhi vẫn khỏe chứ?" Dung Hoa cúi đầu, cười hỏi.

"Vâng." Kiều Vũ Thần nhấp nháy đôi mắt đen nhánh, gạt đầu.

"Đứa nhỏ này ngày nào cũng nhắc tới con, thấy nó nhanh nhẹn trở lại ta liền dặt tới đây, không quá rầy con chứ?" Vì chuyện của Kiều Vũ Thần, Nhan thị lúc này đã ôn hòa hơn.

"Không đâu." Dung Hoa lắc đầu.

Nhan thị kêu nha đầu đặt đồ lên bàn: "Đây là trái cây thôn trang vừa đưa tới, còn vài món đồ, đều là Thần Nhi nói muốn mang tới cho con."

Kiều Vũ Đình như gà con mổ thóc liên tục gạt đầu.

Dung Hoa cười kêu Lê Hoa nhận lấy.

Lúc này, Nhan thị lại nói với Kiều Vũ Thần: "Thần Nhi, con không phải muốn xem chỗ tỷ tỷ ở ra sao sao?"

Kiều Vũ Thần liền nhìn Dung Hoa, hỏi: "Tỷ tỷ, đệ có thể ra ngoài chơi không?"

"Đương nhiên là được." Dung Hoa biết Nhan thị có chuyện muốn nói với mình, cho nên phân phó Hàm Tiểu và Hồng Đậu dẫn hài tử ra ngoài chơi.

Quyển 2 - Chương 26: Tỉnh ngộ

Trong phòng, đám người Túy Đồng cũng có mặt nhanh chóng rời đi.

"Dung Hoa, lần này thật sự cảm ơn con." Nhan thị thật sự cảm kích từ tận đáy lòng, bà biết nếu không phải Dung Hoa cứu nhi tử của mình, đời này bản thân sợ là không còn cơ hội gặp lại nhi tử, hơn nữa kết cục của nó như thế nào bà thật sự không dám nghĩ tới.

Đây đều là công lao của nàng.

"Phu nhân không cần khách khí, có thể cứu được Thần Nhi cũng vì nó rất thông minh và dũng cảm." Hiện tại không có người ngoài, bọn họ cũng không cần xưng hô mẫu thân nữ nhi, cũng không cần bày ra cảnh thái bình. Tình cảm mẹ con giữa các nàng, ngay thời điểm bà vì Kiều Nguyệt mà ép mình đã tiêu tan. Bây giờ trở thành người xa lạ, ngược lại còn thoải mái hơn một chút. Dung Hoa khẽ cười, một chút cũng không kể công.

"Không, là con cứu nó, may mà con nhớ giọng của nó, cho nên con cứu mạng của nó, cũng cứu lấy mạng của ta." Nhan thị lắc đầu, nói, "Đại ân không lời nào cảm tạ hết, lần này con thật sự đã cứu tính mạng của mẫu tử chúng ta."

Nếu nhi tử không tìm được, bà thật sự không còn thiết sống.

Nhan thị thành khẩn nói: "Thật sự cảm ơn con, Dung Hoa."

Dung Hoa mỉm cười: "Thần Nhi thông minh lanh lợi, ta cũng rất thích nó."

Cho dù Nhan thị và những người còn lại trong Kiều gia thế nào, nhưng đứa nhỏ Kiều Vũ Thần này thật sự rất ngoan ngoãn, còn thông minh hiểu chuyện.

"Thần Nhi, mấy năm nay ta thật sự không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ với nó." Nhan thị tự trách.

Vì Kiều Nguyệt, nhi tử luôn bị bà bỏ phía sau.

Cũng may con mà ốm kia đã gả ra ngoài, sau này bà có thể toàn tâm toàn ý chăm sóc nhi tử.

Đáng tiếc, lần này không lời được con tiện nhân kia ra ngoài!

Sự tình lần này, rõ ràng là tiện nhân kia sắp xếp!

Nhan thị ngược mắt nhìn Dung Hoa: "Mấy năm nay con sống có tốt không? Tổ mẫu, đại bá và đại bá mẫu con đối xử có tốt hay không?"

Không giống lần trước, lần này bà thật sự quan tâm hỏi han tới nàng.

Dung Hoa gật đầu.

Tốt hay không tốt, mọi chuyện đều trôi qua, mà cho dù thế nào, tất cả cũng không liên quan tới Nhan thị.

Vì nhi tử, Nhan thị mới thay đổi thái độ với Dung Hoa, nhưng nhiều năm như vậy, rốt cuộc vẫn là xa lạ. Bà không tiếp tục hỏi, chỉ nói: "Lần trước con có hỏi ta nữ tử phụ thân con yêu nhất..."

Dung Hoa vội hỏi: "Phu nhân nhớ ra gì rồi sao?"

Nhan thị lắc đầu: "Phụ thân con là người tốt, ông ấy chính trực không câu nệ tiểu tiết, hành sự trầm ổn, làm việc quyết đoán, nhưng điểm đáng quý nhất vẫn là trái tim của ông ấy. Tuy ta lãnh đạm, nhưng trước nay ông ấy chưa từng vì vậy mà nạp nữ tử khác về nhà, luôn toàn tâm toàn ý muốn sống hạnh phúc với ta, còn về Lan di nương..." Nhan thị cười một tiếng, "Là lão phu nhân ép buộc đưa vào, phụ thân con hiểu thuận, đương nhiên sẽ không ngỗ nghịch lại tổ mẫu của con..."

Nếu người đã đưa tới, Diệp Thế Hiền không thể không chạm qua vài lần, nhưng một Diệp Thế Hiền thâm tình như vậy, bà lại không thích.

Đôi khi hỏi tường về ông ấy, bản thân cũng không khỏi cảm thán.

Diệp Thế Hiền tốt như vậy, sao bà lại không thích cơ chứ? Mặt mày tuần lã, tài hoa hơn người, hơn nữa còn có một trái tim không bao giờ thay đổi.

Ở thời này lấy thế nạp thiếp là chuyện bình thường, Diệp Thế Hiền đúng là nam tử trăm năm mới tìm được một!

Ngay cả bà và Tây Ninh Hầu Kiều Uyên đều yêu thương lẫn nhau, trong nhà vẫn có thiệp thất thông phòng.

Hỏi hận sao?

Không, mười mấy năm nay, bà trước sau chưa từng hối hận.

Diệp Thế Hiền là nam nhân tốt, nhưng trái tim bà lại quá nhỏ, chỉ chứa được một mình Kiều Uyên.

Cho nên, bà chưa từng hối hận.

Cho dù đôi tay của mình dính máu tanh, trước nay bà chưa từng vì hành động khi đó mà hối hận. Nếu được làm lại, bà vẫn sẽ lựa chọn như thế.

"Lần trước, là ta nói chuyện lỗ mãng." Nhan thị xin lỗi Dung Hoa, "Có điều, cùng phụ thân con phu thê mấy năm, ta cũng coi như hiểu rõ con người ông ấy. Chuyện trước khi thành thân ta không biết, nhưng sau khi thành thân, ta biết phụ thân con trên phương diện nữ sắc là người cực kỳ hạn chế, ta có thể nói cho con biết, mấy năm đó, ông ấy không hề có quan hệ với bất kỳ nữ tử nào, mà con chỉ là đứa trẻ ông ấy ôm về từ bên ngoài."

Nghĩ nghĩ, Nhan thị lại nói: "Ta nghĩ, trước khi thành thân ông ấy cũng không thân mật với ai, tuy ta không biết, nhưng thân là nữ tử, điểm này ta có thể cảm nhận được."

Cho nên, ngoại trừ Nhan thị và Lan di nương, phụ thân không có nữ tử khác sao?

Dung Hoa không không khỏi nhú mồm, nếu đã thế, ông ấy vì sao lại đưa ra câu hỏi như vậy?

Đáp án vốn không phải Nhan thị và Lan di nương.

Nhan thị nhìn Dung Hoa, cười cười: "Nói thẳng ra, người Diệp Thế Hiền yêu thương nhất chính là con."

Tình thương của Diệp Thế Hiền dành cho nữ nhi này có đôi khi khiến bà có loại ảo giác... Nữ nhi thân sinh chưa từng bị bóp chết!

Người nói vô tình, kẻ nghe có tâm, Dung Hoa bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Nữ tử phụ thân yêu thương nhất... Chính mình là nữ nhi, đồng thời cũng là nữ tử.

Chẳng lẽ đáp án là nàng sao?

Nếu thật sự là thế, khó trách điều tra mãi vẫn không ra.

Dung Hoa đột nhiên cảm thấy buồn cười, trong lòng thầm quyết định lát nữa sẽ tới tiền trang thử xem.

Nhắc tới Diệp Thế Hiền, Dung Hoa liền nghĩ tới vấn đề Chu Hành từng nhắc, cái chết của ông ấy vô cùng khả nghi. Trong lòng cân nhắc một lúc, nàng lại nhìn Nhan thị, nói: "Nhiều năm trôi qua như vậy, khi đó ta còn nhỏ nên không nhớ được gì nhiều, chỉ biết phụ thân rất thương ta... Phu nhân có thể kể ta nghe chuyện khác của ông ấy không? Còn nữa, năm đó phụ thân ra đi thế nào? Phu nhân có thể nói tỉ mỉ cho ta nghe được không?"

Cánh tay bùng ly trà cứng lại, Nhan thị ngẩng đầu nhìn Dung Hoa, ánh mắt mang vài phần cảnh giác và lạnh lùng.

Đôi mắt Dung Hoa vô cùng trong suốt, gương mặt mang theo vẻ hồi tưởng cùng thương tâm.

Nhan thị cẩn thận quan sát nàng, thấy nàng không có gì khác thường mới thở dài nói: "Chuyện qua rồi, nhắc lại thì có lợi ích gì? Chỉ thêm thương tâm mà thôi!"

Có vấn đề!

Biểu cảm của Nhan thị không thể thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Cái chết của Diệp Thế Hiền thật sự có vấn đề! Nhưng Nhan thị là đang cảm thán, hay là... Chính bà ta ra tay?

Người bên gối có quá nhiều cơ hội, động thủ cũng rất dễ dàng!

"Ta chỉ muốn biết phụ thân cuối cùng ra đi thế nào." Dung Hoa khẽ than một câu.

Đáy mắt Nhan thị mang theo một tia thương tâm, quay đầu nhìn ra cửa sổ: "Chết vì bệnh, bệnh nặng kéo dài một tháng, vốn định hồi kinh mời thái y tới xem, không ngờ..."

Mặt trời bên ngoài đã lên cao.

Dung Hoa cắn môi, lại hỏi: "Ồ Cẩm Châu không có đại phu tốt sao?"

Nhan thị lắc đầu: "Toàn bộ đại phu ở Cẩm Châu đều đã mời tới..." Thấy Dung Hoa thương tâm, Nhan thị liền nói, "Được rồi, không nhắc tới ông ấy nữa,

mọi chuyện cũng qua lâu rồi, hiện tại con sống tốt, phụ thân con chắc cũng yên tâm. Còn về thân thể, con có thể phái người tới Cẩm Châu hỏi thăm, biết đâu có thể tìm được thân nhân cũng không chừng."

"Ừ." Dung Hoa chỉ đáp một tiếng, nhưng trong lòng lại không có bao nhiêu hi vọng.

Lưu Tô phái người tới Cẩm Châu tra xét lâu như vậy, hơn nữa Chu Hành cũng điều tra, nếu có tin tức, vậy thì bọn họ đã thu được.

Nhưng hiện tại, một chút manh mối cũng không có.

"Đúng rồi, ta có thứ này muốn cho phụ nhân xem." Dung Hoa như nhớ tới gì đó, lên tiếng gọi Túy Đồng vào, phân phó, "Người vào phòng của ta lấy chiếc hộp khắc hoa sơn tới đây."

"Vâng." Túy Đồng nhận lệnh, xoay người ra ngoài, rất nhanh đã mang chiếc hộp tới, "Tiểu thư."

"Vật về nguyên chủ." Dung Hoa kêu Túy Đồng đưa cho Nhan thị, "Phụ nhân xem, có đúng hay không?"

Túy Đồng đưa chiếc hộp cho Nhan thị, sau đó uốn gối lui ra ngoài.

Nhan thị nghi hoặc mở hộp ra, lật xem một lúc, lại kinh ngạc nhìn Dung Hoa: "Đây là... Đây là đồ của con. Dung Hoa, con đây là..." Đây là của hồi môn năm đó bà để lại cho nàng!

Dung Hoa mỉm cười: "Tính cách ta rõ ràng, phụ nhân và ta không phải mẫu nữ, những thứ này đương nhiên phải trả ại cho người."

Nàng là muốn phân rõ giới hạn với bà!

Trong lòng Nhan thị hiểu rõ, nhưng nàng vừa cứu nhi tử, bà sao có thể lạnh nhạt vô tình như vậy? Nhan thị nói: "Con là Ngủ cô nương Diệp gia, đó là nữ nhi của ta, những thứ này vốn thuộc về con."

Nhan thị đóng chiếc hộp lại, đẩy tới trước mặt Dung Hoa: "Bên cạnh có chút tiền phòng thân cũng tốt, con giữ đi, hiện tại con ở nơi này, chi tiêu hằng ngày đều cần tới tiền bạc."

Diệp gia như thế nào, bà đương nhiên hiểu biết một chút. Bọn họ sẽ cho nàng tiền sao? Không thể nào! Đã không đào của hồi môn của nàng là may lắm rồi! Huống hồ, hiện tại nàng đã dọn ra ngoài, trong tay càng không thể thiếu bạc.

Những thứ này là năm đó nàng để lại, bản thân cũng không có ý định đòi về.

Hơn nữa, nàng còn là ân nhân của nhi tử, bà càng không thể mặt dày lấy về. Hiện tại chính mình còn là chủ mẫu của hầu phủ, đương nhiên cũng không thiếu thốn đến vậy.

Dung Hoa lắc đầu: "Phụ nhân vẫn là nhận lấy đi, ta sẽ không để bản thân mình chịu đói."

Nghĩ tới mười mấy năm không quan tâm nàng, khoảng thời gian trước còn bức bách nàng như vậy, Nhan thị chỉ nghĩ nàng đang thương tâm, nhất thời cũng không biết nói sao cho tốt."

"Tiền thu những năm gần đây đều đặt bên trong, phụ nhân cẩn thận kiểm tra xem, nếu có gì không đúng, người cứ phái người tới đây nói một tiếng." Dung Hoa nhẹ giọng.

Nhan thị không khỏi hối hận, lần trước bà không nên vì nha đầu tâm địa rắn rết Kiều Nguyệt kia mà ép nàng, hiện tại nàng cứu Thần Nhi, bản thân muốn đối xử với nàng tốt một chút, nhưng nàng lại kiên quyết vạch rõ giới hạn.

"Mẫu thân, tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần đầu đầy mồ hôi, khuôn mặt đỏ bừng, cao hứng từ bên ngoài chạy vào.

"Nhìn con xem, chạy chậm một chút." Nhan thị cầm khăn giúp hài tử lau mồ hôi.

"Cái này là gì?" Kiều Vũ Thần chỉ tay vào cái hộp trên bàn, hỏi.

"Ngân phiếu, giấy tờ đất, còn cả sổ sách." Dung Hoa cười nói.

"Vậy à." Kiều Vũ Thần gật đầu. Đối với những thứ này nó không có hứng thú, ngược lại dùng đôi mắt lấp lánh nhìn Nhan thị, "Mẫu thân, tỷ tỷ ở đây một mình rất cô đơn, mẫu thân, chúng ta đón tỷ tỷ về nhà được không?"

"Được thì được, chỉ là không biết tỷ tỷ con đồng ý hay không." Nhan thị mỉm cười điểm nhẹ lên mũi của Kiều Vũ Thần.

Dung Hoa cứu nhi tử, hầu gia và lão phụ nhân đương nhiên sẽ hoan nghênh nàng.

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần quay đầu nhìn Dung Hoa.

"Nơi này cách hầu phủ không xa, nếu Thần Nhi thích thì lúc nào cũng có thể tới đây chơi." Dung Hoa mỉm cười.

Kiều Vũ Thần chu miệng, sau đó lại cười tủm tỉm nhìn Nhan thị, hỏi: "Mẫu thân, nếu con nhớ tỷ tỷ, con có thể đi tìm tỷ tỷ chơi không?"

Nhan thị gật đầu: "Tiểu quý nghịch ngợm, được, khi nào con nhớ tỷ tỷ thì cứ tới đây chơi."

"Thật tốt quá, cảm ơn mẫu thân." Kiều Vũ Thần cao hứng nhìn Dung Hoa, "Tỷ tỷ, lúc nào đệ cũng tới đây chơi đúng không?"

Dung Hoa gật đầu.

"Đồng tỷ tỷ ở ngay bên cạnh sao? Vừa rồi Hồng Đậu tỷ tỷ và Hàm Tiểu tỷ tỷ nói với đệ như thế." Kiều Vũ Thần lại tò mò hỏi.

"Ừ, lần sau đệ tới, tỷ tỷ sẽ kêu tỷ ấy qua đây." Dung Hoa mỉm cười.

"Nếu Từ tỷ tỷ cũng có thể tới đây thì tốt." Kiều Vũ Thần chu môi nói.

"Hai ngày nữa, nương sẽ dẫn con đi gặp Đồng tỷ tỷ và Từ tỷ tỷ nói lời cảm tạ." Nhan thị cười, nheo chiếc mũi nhỏ của nó.

Kiều Vũ Thần gật đầu, lại cao hứng nhìn Dung Hoa, nói: "Vừa rồi Thần Nhi thấy chỗ của tỷ tỷ còn rất nhiều phòng, tỷ tỷ có thể để dành cho Thần Nhi một phòng được không? Tới lúc đó, đệ có thể để đồ của mình."

"Đương nhiên là được, Thần Nhi có thể chọn bất kỳ phòng nào."

Nhan thị thấy nhi tử thích dính lấy Dung Hoa, đáy lòng không khỏi lo lắng. Bà nhìn ra nha đầu này là người ân oán phân minh, làm người xử thế luôn có quy tắc.

Nếu như...

"Mẫu thân?" Kiều Vũ Thần gọi.

Nhan thị hoàn hồn, hỏi: "Hửm?"

"Tỷ tỷ nói trưa nay cứ ở đây dùng cơm, tỷ tỷ sẽ kêu Lê Hoa tỷ tỷ làm món gà con thích ăn nhất." Kiều Vũ Thần mỉm cười ngọt ngào.

"Mẫu thân còn có việc phải trở về, hơn nữa hôm nay chúng ta không đưa thiệp tới đây, tỷ tỷ con nói không chừng còn có việc khác." Nhan thị vì suy nghĩ vừa rồi mà từ chối đề nghị. Tuy biết Dung Hoa không tàn độc như Kiều Nguyệt, nhưng bà vẫn có chút lo lắng.

"Được." Kiều Vũ Thần tuy thất vọng nhưng vẫn hiểu chuyện gật đầu, ngẩng đầu cong mi nói với Dung Hoa, "Tỷ tỷ, vậy lần sau Thần Nhi lại tới chơi."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu.

Nói chuyện thêm một lát, Nhan thị liền mang Kiều Vũ Thần lưu luyến không rời rời đi.

Thấy sắp tới chính ngọ, Dung Hoa liền phân phó nha đầu dọn cơm, dự định ăn xong rồi tới tiền trang.

Trở về Tây Ninh Hầu phủ, Nhan thị lại mang tâm sự nặng nề.

Tây Ninh Hầu vì chuyện của Kiều Vũ Thần mà xin nghỉ ở nhà, thấy Nhan thị lo lắng thì quan tâm hỏi: "Sao vậy? Bên phía Ngũ cô nương có chuyện gì sao?"

Nhan thị cho hạ nhân trong phòng lui xuống, mới nhũn mày nói: "Vừa rồi Dung Hoa hỏi thiệp về cái chết của phụ thân nó."

Tây Ninh Hầu sững sốt, nhưng nhanh chóng cười nói: "Nàng nghĩ nhiều rồi, hài tử Dung Hoa kia có thể là nhớ phụ thân nên mới thuận miệng hỏi, hơn nữa chuyện đã qua nhiều năm như vậy, yên tâm đi."

"Thiệp vẫn cứ thấy bất an, đứa nhỏ Thần Nhi này trước đây rất thích nàng, hiện tại còn được nàng cứu, nó chắc chắn sẽ càng thêm ý lại, thiệp lo..."
Nhan thị sốt ruột, "Nếu Dung nha đầu biết rõ chân tướng, thiệp lo nàng sẽ vì thiệp mà ghi hận lên Thần Nhi."

Mỗi thù giết cha không đội trời chung, tuy chỉ là dưỡng phụ, nhưng Diệp Thế Hiên lại vô cùng yêu thương nàng.

"Nàng chỉ cần nhớ một chuyện, nàng không biết gì cả, cái gì cũng chưa từng làm." Tây Ninh Hầu đứng dậy nắm lấy vai bà ta, nói, "Cái chết của Diệp Thế Hiên không có bất cứ liên quan tới nàng, nếu muốn trách thì chỉ trách ông ấy không biết thức thời."

"Nhưng..." Nhan thị cau mày.

"Được rồi, nha đầu kia ta thấy rất đoan chính, còn về Thần Nhi..." Tây Ninh Hầu trầm tư một lúc, mới nói, "Ta sẽ mời phu tử tốt tới, vốn định qua hè này, chờ tới thời điểm mát mẻ hơn. Nếu nàng đã lo lắng như vậy, hai ngày nữa ta sẽ mời phu tử về phủ, Thần Nhi theo phu tử đọc sách, tự nhiên sẽ không còn thời gian rảnh rỗi xuất phủ. Tới lúc đó, tình cảm kia cũng dần phai nhạt."

Hai mắt Nhan thị liền sáng rực, gật đầu: "Như thế rất tốt, vậy thiếp sẽ sai người thu dọn... Hầu gia, ngài thấy Vị Nhiên Cư thế nào?" Vị Nhiên Cư nằm ở phía đông, ánh sáng rất tốt, bố trí lại tao nhã mà an tĩnh.

Tây Ninh Hầu gật đầu, đứng dậy: "Việc này nàng làm chủ là được, ta đây liền đi viết phong thư mời phu tử."

Nhan thị mỉm cười tiễn ông ta ra ngoài, chờ Tây Ninh Hầu đi xa, bà mới xoay người phân phó quét tước Vị Nhiên Cư, bản thân tự mình bưng bưng khí thế dẫn nha đầu và bà tử tới nhà kho.

.....

Sau giờ ngo, thời tiết đặc biệt nóng bức, Dung Hoa vừa xuống xe ngựa, Túy Đồng vội căng dù diu nâng vào tiền trang Hằng Thông.

Sau khi nói tới để lấy đồ, tiểu nhị liền dẫn Dung Hoa lên lầu hai.

Góc phòng có đặt băng, không khí vô cùng dịu nhẹ.

Đưa ra tín vật, lần này Dung Hoa nói tên của mình.

"Cô nương, chờ một chút." Chương quỳ tiếp đón nàng cười nói, sau đó xoay người ra ngoài, qua một lúc liền cầm cái hộp hình vuông đi vào.

"Cô nương, người kiểm tra đi." Chương qua đặt chiếc hộp lên bàn.

Bên trên có giấy niêm phong màu đỏ, hoàn hảo vô khuyết.

Dung Hoa gật đầu.

Chương quỳ lúc này mới cầm chìa khóa mở ra.

Bên trong chiếc hộp lớn là một chiếc hộp nhỏ làm bằng trầm hương, bên trên cũng có giấy niêm phong và một ổ khóa. Lần này chương quỳ không mở, mà đưa một chìa khóa khác cho Dung Hoa.

Dung Hoa thử mở, sau đó kêu Túy Đồng cầm lấy, đứng dậy cáo từ trở về.

Lúc về tới nhà thì trời đã vào hoàng hôn.

"Tiểu thư, Mạnh gia phái người đưa thiếp tới." Vừa vào cửa, Thạch ma ma liền bẩm báo.

"Mạnh gia?" Tâm tư của Dung Hoa còn đặt trên chiếc hộp, nhất thời không nghĩ được gì.

"Chính là công tử Mạnh gia mà tiểu thư từng cứu." Thạch ma ma lấy ra thiếp trong cổ tay áo, nói, "Ma ma đưa thiếp còn chờ tiểu thư, có nói còn mời Đồng cô nương, Từ cô nương và Tề Tứ thiếu gia."

Dung Hoa đưa mắt nhìn, thấy là hai ngày sau ở Nhất Phẩm Cư, cho nên gật đầu: "Ừ, mời bà ấy tới thiên thính, lát nữa ta sẽ qua gặp."

Dung Hoa thay y phục thoải mái rồi qua thiên thính.

"Nô tỳ Trần thị gặp qua Ngũ cô nương." Trần ma ma khoảng ba mươi tuổi, mặt mày đoan chính.

"Ma ma mau đứng lên." Dung Hoa duỗi tay, "Để ma ma đợi lâu rồi."

"Cô nương quá lời." Trần ma ma cười nói, "Đại ân của cô nương, phu nhân nhà ta vô cùng cảm kích." Nói xong liền cung kính dập đầu.

Dung Hoa vội kêu Thạch ma ma đỡ bà ấy đứng dậy.

"Ma ma trở về nói với Mạnh phu nhân, hôm đó Dung Hoa nhất định sẽ tới." Dung Hoa cười nói, sau đó lại quan tâm hỏi han thương thế của hài tử kia.

"Cảm tạ Ngũ cô nương đã quan tâm, thiếu gia đã khá hơn nhiều, chỉ là vết thương trên tay cần phải nghỉ ngơi thêm chút thời gian..." Trần ma ma cung kính trả lời, thấy sắc trời đã muộn liền đứng dậy cáo từ.

Dung Hoa phân phó Thạch ma ma tiễn bà ấy ra cửa, còn mình đứng dậy tới thư phòng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 27: Tình cha như núi

Mở chiếc hộp ra, trên cùng là một phong thư, bên trên viết sáu chữ:

Gửi nữ nhi Dung Hoa của ta.

Nét chữ tiêu sái, cứng cáp mạnh mẽ.

Dung Hoa cầm bức thư, mở ra:

Nữ nhi Dung Hoa

Khi con nhìn thấy phong thư này, vì phụ đã không còn trên nhân thế. Mấy năm nay không biết tiểu nữ nhi của ta có chịu khổ, chịu ủy khuất hay không?

Người vì phụ không yên lòng nhất chính là con.

Thân là phụ thân, thật đáng tiếc, ta không thể nhìn con trưởng thành, cứ thế mà rời bỏ con.

Cũng không biết, con có còn khóc nhè hay không?

Tính theo thời gian, con cũng cập kê rồi, sau khi cập kê thì con chính là đại cô nương, vì phụ thật đáng tiếc vì không thể nhìn thấy con khi lớn lên xinh đẹp thế nào.

Cuộc đời này, chuyện khiến ta vui mừng nhất chính là có một nữ nhi như con, tuy con không phải nữ nhi thân sinh của ta.

Nữ nhi, là người lớn rồi thì đừng kinh hãi, cũng đừng hoảng sợ.

Không phải phụ tử thân sinh thì như thế nào?

Chẳng qua chỉ là một tảng huyết mạch mà thôi.

Con chính là bảo bối của ta, là bảo bối trân quý nhất mà trời cao ban cho ta.

Còn về phụ mẫu thân sinh của con...

...

Diệp Thế Hiên viết vô cùng tỉ mỉ rõ ràng.

Năm đó ông ôm nữ nhi đã tắt thở đi tìm đại phụ, hi vọng có thể tìm cách xoay trời chuyển đất, không ngờ trên đường gặp một cô nương ôm hài tử bị người đuổi giết.

Dưới sự cầu xin của cô nương kia, Diệp Thế Hiên liền quyết định trao đổi nữ nhi vừa mất với nàng.

Cô nương kia tiếp tục ôm hài tử đã chết chạy trốn, mà Diệp Thế Hiên ôm hài tử kia trở về, đó chính là Dung Hoa.

Khi đó trời đã tối đen, chuyện lại phát sinh trong ngõ nhỏ yên ắng, sự tình không ai nhìn thấy.

Sau khi ôm hài tử trở về, Diệp Thế Hiên thay đổi vú nuôi và nha đầu bà tử hầu hạ nữ nhi, hơn nữa hạ nhân trong phủ cũng thay đổi không ít.

Từ đó, ông coi nàng như nữ nhi thân sinh mà yêu thương.

...

Dung Hoa hít một hơi thật sâu, tiếp tục đọc.

Nàng ấy hẳn là thân mẫu của con, sau này vì phụ có hỏi thăm, nhưng lại không nghe được bất cứ tin tức gì về nàng.

Vì phụ đã dựa vào ký ức mà vẽ lại chân dung của nàng, bức họa đặt ngay bên dưới.

Con có thể cho người đi tìm nàng ấy, nàng ấy là mẫu thân thân sinh của con.

Nếu không phải tình hình ngày đó quá nguy cấp, nàng ấy sẽ không quyết định như vậy, cho nên, nữ nhi, thân mẫu của con không phải không yêu con, nàng ấy chỉ là bất đắc dĩ.

Nữ nhi đừng hận nàng ấy.

Mẫu thân con, họ Vân, con phải nhớ kỹ.

Kế tiếp là hôn sự của con.

Năm đó, ta và Lâm huynh vì con mà định ra hôn sự.

Nhưng... Lâm gia không xứng.

Vốn định từ hôn, nhưng tiếc là đã không kịp.

Bên dưới có một phân tư liệu, con cất cho kỹ, sự tình liên quan tới triều đình, con đừng xem, để tránh gặp bất trắc. Con cứ mang nói đi tìm Hồ đại nhân Hồ Trạch ở Ngự Sử Đài.

Ông ấy làm người ngay thẳng, lại từng chịu ơn của ta, con giao cái này cho ông ấy, hôn sự của Lâm gia ông ấy sẽ giúp con giải quyết chu toàn.

Ta nghĩ tổ mẫu và đại bá con sẽ không đồng ý từ hôn đâu.

Nếu bọn họ từ ái, thật lòng đối đãi với con, ta đây cũng yên tâm rồi.

Nếu không phải như thế...

Nữ nhi của ta vốn không phải nữ nhi của Diệp gia, con không cần đeo trên lưng trách nhiệm nặng nề đó, nếu tổ mẫu và đại bá con... Không dung được con, con cứ nhờ Hồ đại nhân giúp con sắp xếp.

Chỉ trách vì phụ không thể ở cạnh bảo vệ con.

Trong hộp có chút ngân phiếu, con giữ lấy để phòng thân. Rời khỏi Diệp gia, con có thể tới Cẩm Châu, ở đó ta có chuẩn bị cho con một căn nhà và vài cửa hiệu.

Tuy không thể đại phú đại quý, nhưng cũng có thể bảo đảm áo cơm không lo.

Quản sự phụ trách trông coi tòa nhà và cửa hiệu kinh doanh đều là người trung thành, co cảm ngọc bội đính hôn với Lâm gia đi tìm bọn họ là được.

Ngọc bội đó là vật thân mẫu con để lại, con phải bảo quản cẩn thận, có lẽ còn tìm được thân nhân.

Ngoài ra, nữ nhi cũng tới tuổi cập kê rồi, vì phụ vì con mà lấy tiểu tự - Anh Anh.

Chiêm ba lạc hĩ, duy thủy anh anh.

Cuộc đời của nữ nhi ta khi nhỏ không bằng phẳng, vì phụ lại không thể giúp con vui vẻ trưởng thành, hai chữ Anh Anh này nghĩa là rộng rãi, ta hi vọng tương lai con có thể thuận buồm xuôi gió, bình an khang thuận.

Phụ tư.

Những hàng chữ này đều là tình yêu của ông ấy dành cho nữ nhi, tình thương của cha to rộng như núi.

Gương mặt Dung Hoa chỉ còn lại những hàng lệ.

Khi còn sống, ông ấy thương nàng như bảo bối.

Lúc sắp ra đi, ông ấy còn vì nàng an bài tất cả.

Lúc ấy chỉ sợ thời gian không còn nhiều, cho nên chỉ kịp sắp xếp như thế.

Từ đầu tới cuối, một chữ Diệp Thế Hiên cũng không nhắc tới Nhan thị, có lẽ ông ấy đã đoán được chuyện bà ta sẽ vứt bỏ nữ nhi mà tái giá.

Trong lòng Dung Hoa nặng trĩu.

Nàng cầm bức thư nửa ngày mới buông xuống, sau đó mới lấy những món đồ khác ra.

Ngân phiếu năm vạn lượng, hai kè đất lần lượt là một tòa nhà và một cửa hiệu ở Cẩm Châu, bên dưới còn có khế ước bán mình của chương quỳ và người trong coi nhà cửa.

Một phân tư liệu được niêm phong.

Một bức họa.

Duna Hoa mở bức họa ra.

Nữ tử trong tranh sinh động như thần, gương mặt nỏn nóng được miêu tả rõ ràng, tuy tóc tai hỗn loạn nhưng khó giấu được sự phong hoa.

Dung mạo của nàng và người đó rất giống nhau, đây chắc là tình cảnh của bà ấy hôm đó.

Dung Hoa vuốt ve bức tranh, bà ấy chính là thân mẫu của nàng.

Một lát sau, nàng cuộn bức họa lại, ánh mắt nhìn phần tư liệu kia, nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn quyết định mở ra.

Sau khi đọc xong, ngay cả đầu ngón tay của nàng cũng trở nên trắng bệch.

Vì sao phụ thân lại đột nhiên chết?

Vì sao phụ thân lại để lại vấn đề như vậy?

Tiền trang Hằng Thông là tiền trang lớn nhất Đại Chu, người bình thường sẽ không tới đây gửi đồ.

Cầm Châu giáp Đông Lăng, phần tư liệu này là chứng cứ cấu kết của trọng thần trong triều và Đông Lăng.

Định Quốc Công Phươg gia và Thành Quốc Công Lâm gia cũng tham dự.

Thì ra, Lâm gia cắn chặt môi hôn sự nay không buông là vì có tật giat mình, sợ trong tay nàng có nhược điểm gì đó của bọn họ.

Vậy cái chết của phụ thân...

Ánh mắt của Dung Hoa tràn ngập lệ khí.

Thấy nàng lại khóc, lại giận, Túy Đồng và Lưu Tô không khỏi lo lắng. Hai người nhìn nhau, sau đó Túy Đồng liền nhẹ giọng gọi: "Tiểu thư, sắc trời đã tối, người muốn dùng cơm chưa?"

Dung Hoa hoàn hồn, lập tức phân phó Lưu Tô: "Lưu Tô, ngươi lập tức đi mời Vương gia tới đây một chuyến."

"Vâng, nô tỳ đi ngay." Lưu Tô nhận lệnh, nhanh chóng ra ngoài.

"Người xuống bếp xem có cháo hay không, lấy cho ta một chén." Dung Hoa phân phó Túy Đồng.

"Vâng." Túy Đồng lên tiếng, xuống bếp chuẩn bị, rất nhanh đã mang cháo và mấy thứ thanh đạm tới, "Đầu bếp thấy tiểu thư buổi chiều ra ngoài, nghĩ tới thời tiết nóng bức nên cố ý nấu cháo giải nhiệt."

"Có lòng rồi." Dung Hoa đi qua, ăn mấy miếng liền cảm thấy no.

Ánh trăng bên ngoài cửa sổ như nước, nghĩ tới Chu Hành cần phải mất chút thời gian để tới, cho nên về phòng tắm rửa trước.

Tắm gội xong, Túy Đồng dùng khăn vải lau tóc giúp nàng, thấp giọng nói: "Vương gia vừa tới, đang ở thư phòng chờ tiểu thư.."

"Ừ." Thấy tóc gần khô, Dung Hoa thay bộ váy màu trắng đính hoa màu tím, kêu Túy Đồng búi tóc đơn giản rồi đứng dậy tới thư phòng.

Lần đầu gặp mặt toàn thân chặt vật dảm dề, cho nên lúc này cũng không cần trang phục lộng lẫy.

Dung Hoa vào phòng, nhìn Chu Hành đang đứng cạnh cửa sổ, nói: "Chờ lâu rồi sao?"

"Vừa mới tới." Chu Hành xoay người.

Dung Hoa mời y ngồi, chờ Túy Đồng dâng trà xong rồi kêu hạ nhân lui xuống.

Chu Hành nhìn nàng, hỏi: "Có phải Diệp đại nhân đã để lại thứ gì quan trọng cho nàng đúng không?" Lưu Tô đã kể lại tình hình cho y, nhưng ngoại trừ ngân phiếu và kế đất, nội dung trong bức thư và tư liệu nàng ấy không biết.

Thấy tóc nàng còn ướt, Chu Hành vươn tay lấy cây trâm ngọc xuống, nói: "Tóc còn chưa khô, đừng vắn lên, coi chừng sẽ đau đầu."

Tóc đen như thác nước mây bay cứ thế rơi xuống.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, đứng dậy tới trước án thư, cầm cái hộp tới, lấy ra tư liệu bên trong đưa cho y.

Chu Hành nhận lấy, ngón tay chạm nhau, xúc giác mềm mại lạnh lạnh, có điều giờ phút này lại không có bất kỳ tâm tư nào.

Chu Hành cúi đầu đọc.

Dung Hoa an tĩnh ngồi bên cạnh chờ.

Đợi nửa ngày, Chu Hành mới ngẩng đầu.

"Phụ thân nói ta đem thứ này giao cho Ngự Sử Đài Hồ đại nhân." Dung Hoa nói.

"Hồ đại nhân?" Chu Hành nghĩ nghĩ, mới nói: "Ông ấy làm người cương trực, ghét kẻ a dua nịnh hót."

Dung Hoa lại lắc đầu: "Nhưng ta vẫn cảm thấy giao cho ngài thì ổn hơn."

Phụ thân Diệp Thế Hiền của nàng đã mất mười mấy năm. Danh sách bên trên nhắc tới rất nhiều người, chỉ tính Thành Quốc Công phủ và Định Quốc Công phủ đã khó giải quyết.

Một bên là mẫu tộc của Thái hậu.

Một bên là mẫu tộc của Hoàng hậu, mà Hoàng hậu hiện tại đang có đích tử là Tứ hoàng tử.

Trong niên đại cường quyền đi đầu này, Dung Hoa không dám tin Hồ đại nhân. Cho dù phụ thân có ơn với ông ấy, nhưng người đã mất nhiều năm rồi, Hồ đại nhân sẽ vì ân tình năm đó mà đối kháng với quyền quý sao?

Cho dù cương trực công chính, nhưng ông ấy vẫn là người.

Đưa đồ qua đó, nói không chừng bản thân sẽ bị kẻ khác giết người diệt khẩu.

Nàng chỉ tin Chu Hành.

Chỉ có y.

"Chỉ với nhiều đây thì không đủ, người bên trên phần lớn đều là tâm phúc của hoàng huynh."

Dung Hoa uống một ngụm trà, nói: "Ta cũng không vội..." Nói tới đây, nàng đột nhiên dừng lại, lo lắng nhìn Chu Hành.

Nếu độc trên người y không giải được...

Dung Hoa nhìn gương mặt rục rờ của y, trong lòng càng vô cùng khó chịu.

"Yên tâm, cho dù không giải được độc, ta cũng sẽ vì nàng an bài thật tốt." Chu Hành nhẹ giọng.

Dung Hoa cố gắng đè nén chua xót trong lòng, nói: "Như vậy thì đa tạ ngài, ta nghĩ tới chuyện lần trước ngài nói về cái chết của phụ thân, có khả năng liên quan tới việc này."

"Ừ." Chu Hành gật đầu.

Dung Hoa cười một tiếng, lại nói: "Ta thật sự không phải nữ nhi Diệp gia, chỉ là được phụ thân nhận nuôi, cái này là do mẫu thân thân sinh của ta để lại." Nàng vừa nói vừa đưa miếng ngọc bội cho y, sau đó lại cảm bức họa mang tới, mở ra đặt trên bàn, "Đây là chân dung của mẫu thân ta, họ Vân."

Chu Hành nhìn bức họa, lại nhìn Dung Hoa: "Họ Vân?"

"Ừ."

Chu Hành cúi đầu nhìn miếng ngọc bội: "Miếng ngọc này ôn nhuận thanh thấu, là ngọc tốt, hơn nữa chạm trở lại vô cùng tinh tế, là cực phẩm khó gặp, không giống là món đồ của gia tộc bình thường, nhưng..." Y ngẩng đầu nhìn nàng, nói, "Ồ Đại Chu ta, họ Vân đúng là ít, hơn nữa không có danh môn vọng tộc nào họ Vân cả."

"Vậy có thể là đồ của thân phụ ta?" Dung Hoa nói. Khi đó mẫu thân nàng bị đuổi giết, không chừng bởi vì xuất thân của bà ấy không tốt, cho nên gia đình phụ thân mới không dung được mẫu tử các nàng.

"Rất có khả năng." Chu Hành gật đầu, "Tuy họ Vân ở Đại Chu hiếm thấy, nhưng bên Đông Lăng lại nhiều, hơn nữa Cẩm Châu lại ngay cạnh Đông Lăng..."

Không lẽ nàng là người Đông Lăng?

Dung Hoa nhếch mi: "Phụ thân có nói trước kia từng giúp ta điều tra, nhưng không thu được tin tức gì."

Diệp Thế Hiền thông minh như vậy, hẳn cũng đã nghĩ tới chuyện này.

Chu Hành đứng dậy, cảm bức và ngọc bội tới an thư, vẽ lại một bức, sau đó đưa bức họa cũ và miếng ngọc bội cho Dung Hoa: "Ta sẽ sai người giúp nàng điều tra, vật này nàng giữ lại đi."

Ngọc bội là do thân mẫu để lại cho nàng.

Bức họa cũng là dưỡng phụ tự tay vẽ lại.

Dung Hoa nhận lấy bỏ vào hộp, còn ngọc bội thì mang theo trên người.

"Nàng khóc?" Chu Hành đứng trước mặt nàng, cúi đầu, quan tâm hỏi.

"Không có." Nhất định là Lưu Tô nói y biết! Dung Hoa lắc đầu phủ nhận, "Lưu Tô nhìn lầm rồi."

"Nàng có một phụ thân rất tốt." Chu Hành mỉm cười, "Ta cũng vậy, chúng ta đều có phụ thân rất tốt."

Dung Hoa ngẩng đầu, an tĩnh nhìn y.

"Phụ hoàng ta cũng rất yêu thương ta." Chu Hành nhàn nhạt kể, "Nàng biết không? Năm đó ta trở mắt nhìn phụ hoàng chết ngay trước mặt, nhưng ta lại bất lực không thể làm gì, dù cho ai ai cũng nói Chiêu Vương ta kiêu căng, ngạo mạn, không ai bì nổi."

Dung Hoa không khỏi chần chột, đuôi tay giữ chặt tay trái của y, mềm giọng: "Đều qua cả rồi."

"Đúng vậy, đều qua cả rồi." Chỉ là có chút hận, chút thù không thể nào xóa sạch! Tay trái Chu Hành cầm lấy tay nàng, tay phải xoa xoa đầu nàng, nói, "Cho nên nàng đừng đau lòng, chúng ta phải sống, cố gắng mà sống tốt để phụ thân chúng ở dưới suối vàng cũng được an lòng."

Dung Hoa gật đầu: "Ừ, đêm khuya rồi, ngài mau trở về đi."

Chu Hành giúp nàng sửa lại tóc mai: "Vậy ta đi trước."

Dung Hoa tiễn y ra cửa, sau đó quay đầu phân phó Lưu Tô: "Ngày mai tới Lâu Ngoại Lâu, nói với Kim chương quỳ hành động đi, sau đó chuẩn bị tiếp nhận sản nghiệp của Lâm gia."

"Vâng."

Dung Hoa khẽ cười, về phòng.

.....

Lúc này, thư phòng của Thất hoàng tử vẫn đèn đuốc sáng trưng. Vì sắp tới ngày thành hôn, nên phủ đệ của Thất hoàng tử đang trang hoàng long lẫy.

Người hầu gõ cửa thư phòng, đi vào giao ra một phong thư.

Thất hoàng tử buông quyển sách trong tay xuống, nhận lấy, mở ra đọc, khẽ cười: "Xem ra sắp có trò hay rồi."

Không ai biết chương quỳ của tiền trang Hằng Thông là người của Thất hoàng tử hấn.

Người hầu theo Thất hoàng tử đã nhiều năm, nên hỏi: "Điện hạ, có phải tiền trang Hằng Thông đưa tới tin tức tốt gì không?"

"Ừ, nha đầu Diệp gia kia cuối cùng cũng lấy được món đồ năm đó Diệp Thế Hiền để lại." Thất hoàng tử cười cười, "Ta thật muốn biết Diệp Thế Hiền để lại cho nàng thứ đồ gì mà khiến Lâm gia vội vàng như thế."

Vốn không chú ý tới chuyện này, có điều người hấn phái đi điều tra về báo nha đầu kia có tới tiền trang Hằng Thông, cho nên hấn liền ra lệnh cho người bên đó quan sát.

Đương nhiên, hấn không thể vì chuyện này mà lấy chiếc hộp kia đi.

Muốn lấy vô cùng dễ dàng, nhưng rất dễ để lộ sơ hở, khó khăn lắm hấn mới cài được người vào, sao có thể vì chút chuyện nhỏ của Diệp gia mà phé bỏ?

Đồ Diệp Thế Hiền để lại?

Thất hoàng tử vuốt cằm nghĩ nghĩ, liền nói: "Tiết lộ chuyện này cho Lâm gia biết."

Hôn sự giữa Thành Quốc Công phủ và Diệp gia nháo tới huyên náo như vậy.

Cô nương nhà người ta đã tới cửa từ hôn, Lâm gia lại không buông tay.

Chỉ vì lời hứa năm xưa?

Có quỷ mới tin!

Lâm gia chắc chắn có mục đích khác.

Đương nhiên mục đích này là vì nha đầu Diệp gia kia, hay vì đám người Diệp Thế Lâm hiện tại, hẳn còn chưa biết.

"Vâng, tiểu nhân đi an bài ngay." Người hầu thấp giọng nhận lệnh rồi lui ra ngoài.

Có Thái hoàng tử tham gia, nên mới sáng sớm trước khi thượng triều, Thành Quốc Công đã nhận được tin tức từ người hầu kia, máu như muốn lập tức học ra ngoài.

"Cái gì? Diệp Thế Hiền thật sự có để lại đồ vật cho nàng ta? Nha đầu kia đã lấy được rồi? Tin tức này có đáng tin cậy không?"

"Đáng tin cậy." Người hầu gật đầu trả lời, "Chiều hôm qua Ngũ cô nương tới tiền trang lấy một cái hộp."

"Tên Diệp Thế Hiền này, đã chết cũng không cho người sống được yên ổn." Thành Quốc Công tức giận mắng một câu, rồi phân phó, "Người đi điều tra xem cái hộp kia đựng cái gì? Không, trực tiếp mang nó về đây."

Người hầu vội nói: "Quốc Công gia, Đồng tướng quân đang ở ngay cạnh nhà của Ngũ cô nương, nếu kinh động tới người của ông ấy thì sao? Tiểu nhân sợ..."

Thị vệ Đồng gia ai nấy đều hảo thân thủ, không chỉ là thị vệ, ngay cả nha đầu bà tử cũng biết chút quyền cước, hai nhà lại nằm sát nhau, một khi kinh động tới Đồng gia thì chuyện này khó giải quyết.

"Nha đầu chết tiết kia rõ ràng là có ý!" Thành Quốc Công tức giận dậm chân, "Nàng ta chắc chắn có ý dọn tới cạnh Đồng gia."

Nếu ở Diệp gia, vào đó hành động không phải như chỗ không người sao?

Nha đầu chết tiết!

Trong lòng căm hận Dung Hoa tới chết, nhưng nhất thời Thành Quốc Công không nghĩ ra biện pháp tốt hơn, chỉ đành trầm giọng phân phó: "Vây trước mắt đừng hành động thiếu suy nghĩ, sắp xếp người điều tra xem Diệp Thế Hiền để lại cho nha đầu kia thứ gì."

"Vâng, tiểu nhân đi làm ngay." Người hầu nhận lệnh, sau đó thấp giọng nhắc nhở, "Quốc Công gia, ngài đi nhanh đi coi chừng trễ giờ."

Thành Quốc Công mang sắc mặt âm trầm đi thượng triều.

.....

Đảo mắt liền tới ngày Mạnh gia mở tiệc, sợ mặt trời lên cao, Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan đã hẹn sẽ ra ngoài từ sớm. Hai người cười nói mấy câu rồi mới lên xe ngựa tới Nhất Phẩm Cư.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 28: Biện pháp

Thời điểm tới Nhất Phẩm Cư thì vừa tới giờ Ty, Dung Hoa định tới sớm nên đã an bài một viện cho cả hai nghỉ ngơi.

Không ngờ, người Mạnh gia còn tới sớm hơn.

Ma ma và mấy nha đầu sớm đã chờ ở cửa, vừa thấy hai người liền niềm nở tiếp đón: "Đồng Tam cô nương, Diệp Ngũ cô nương, phu nhân lệnh nô tỳ ở đây đón hai vị." Bà vừa nói vừa uốn gối hành lễ, sau đó sai nha đầu căng dù che nắng cho họ.

"Hai vị tiểu thư, mời đi theo nô tỳ." Ma ma để lại hai nha đầu ở cửa chờ, sau đó cung kính khách khí dẫn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan vào trong, nói, "Tây Ninh Hầu phu nhân và Kiều Tứ công tử cũng vừa mới tới."

"Từ muội muội chưa tới sao?" Đồng Ngọc Lan hỏi.

"Vẫn chưa." Ma ma lắc đầu.

Mạnh gia bao hết Thính Phong Các.

Bên ngoài Thính Phong Các có một hồ sen rất lớn, hiện tại đang mùa sen nở rộ, phong cảnh thập phần tươi đẹp.

Gió nhẹ phất qua, lá cây xanh mơn mớn theo đó đong đưa, những đóa hoa ven đường đủ màu tỏa hương thơm ngát đi vào lòng người.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan đi tới, nha đầu đứng canh giữ bên ngoài liền nhắc màn mời họ vào.

Một người hướng vào trong bẩm báo: "Phu nhân, Diệp Ngũ cô nương và Đồng Tam cô nương tới rồi."

Mạnh phu nhân đang nói chuyện với Nhan thị liền đứng lên, tiếp đón: "Hai người tới rồi."

"Phu nhân." Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan uốn gối, sau đó lại hành lễ với Nhan thị.

"Mau đứng lên." Mạnh phu nhân khoảng hai mươi ba tuổi, mắt hạnh, mũi thẳng, gương mặt túmĩ, duỗi tay thân thiện đỡ kéo Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan đứng lên.

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần đang ngồi bên cửa sổ ngắm sen với tiểu công tử Mạnh gia Mạnh Phi Triệt, thấy hai người tới liền chạy như bay tới trước mặt Dung Hoa, ngẩng đầu nhìn nàng ngọt ngào gọi một tiếng.

Dung Hoa sờ đầu của hài tử, mỉm cười.

Kiều Vũ Thần buông tay, ra dáng người lớn chấp tay thi lễ với Đồng Ngọc Lan: "Đồng tỷ tỷ."

"Thần Nhi ngoan." Đồng Ngọc Lan cũng cười sờ đầu nó.

Kiều Vũ Thần mỉm cười dựa sát vào Dung Hoa.

Mạnh phu nhân cười vẫy tay với nhi tử: "Triệt Nhi, lại đây, mau hành lễ với hai vị tỷ tỷ, đây là Đồng tỷ tỷ, đây là Diệp tỷ tỷ." Nói xong liền tỏ vẻ cảm kích với Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, "Khuyển tử Mạnh Phi Triệt, lần này may là nhờ có hai người."

"Phu nhân quá lời." Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa vội nói.

Làn da Mạnh Phi Triệt trắng nõn, mặt mày thanh tú, đôi mắt tỏa sáng như hai diệu thạch, cánh tay bị thương còn treo trên cổ. Hài tử chớp mắt nhìn hai người, bộ dáng hoảng sợ của ngày đó đã không còn. Nó cũng học theo Kiều Vũ Thần hành lễ: "Đồng tỷ tỷ, Diệp tỷ tỷ."

"Ng Sloan." Đồng Ngọc Lan cúi người, hỏi, "Mấy tuổi rồi."

"Năm tuổi ba tháng mười ba ngày." Mạnh Phi Triệt trả lời.

Đồng Ngọc Lan không ngờ hài tử đáp tí mỉ như vậy, không khỏi sửng sốt, nhưng sau đó liền cười nói: "Triệt Nhi thật thông minh."

Gương mặt Mạnh Phi Triệt đỏ lên, ngượng ngùng cười.

"Tay Triệt Nhi còn đau không? Những vết thương khác đã khỏi chưa?" Dung Hoa cũng cúi người quan tâm hỏi.

"Đa tạ Diệp tỷ tỷ quan tâm, đều tốt, tay cũng không đau nữa." Mạnh Phi Triệt lễ phép trả lời.

"Đa tạ hai vị cô nương đã quan tâm nó." Mạnh phu nhân nói một câu cảm kích, sau đó liền mời Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan nhập tọa.

Một lát sau, Từ Lưu Quang cũng tới, không tránh khỏi lại lần nữa chào hỏi.

Thấy ba người các nàng đều tới đủ, Mạnh phu nhân liền đứng lên hành lễ với bọn họ.

"Phu nhân, không được." Ba người Dung Hoa vội đứng dậy nói.

"Ba vị cô nương nhận được." Mạnh phu nhân vẫn kiên trì uốn gối, sau đó lại nhìn Mạnh Phi Triệt, nói, "Nào, Triệt Nhi, dập đầu với ba vị tỷ tỷ, cảm tạ ơn cứu mạng của ba vị tỷ tỷ đi."

"Phu nhân, cái này thì không cần."

"Nên mà, nếu không nhờ ba vị cô nương trọng nghĩa cứu giúp, Triệt Nhi đã..." Nói tới đây, thanh âm Mạnh phu nhân trở nên nghẹn ngào, "Ba vị là ân nhân của Triệt Nhi, là phụ mẫu tái sinh của nó, cái khấu đầu này nhất định phải làm."

Mạnh gia năm đời đơn truyền, lần này nếu không phải các nàng cứu nhi tử, Mạnh gia rất có khả năng phải tuyệt hậu! Khi đó bà thật sự đã chết tâm rồi.

Nhan thị cũng đồng cảm, liền nói: "Mấy đứa nhận đi."

Ba người nhìn nhau, sau đó cũng không ngăn cản.

Nha đầu mang đệm hương bỏ lên, Mạnh Phi Triệt cung kính dập đầu.

"Mau đứng lên đi, cánh tay còn bị thương đây." Đồng Ngọc Lan tiến lên một bước, đỡ Mạnh Phi Triệt đứng dậy.

"Còn Kiều ca ca nữa, khi đó Kiều ca ca cũng chiếu cố Triệt Nhi rất nhiều." Mạnh phu nhân kéo hai tử tử trước mặt Kiều Vũ Thần, nói, "Cảm ơn con, Thần Nhi."

"Phu nhân quá lời, Thần Nhi lớn hơn Triệt Nhi đệ đệ, đương nhiên phải chiếu cố đệ ấy." Kiều Vũ Thần bày ra bộ dáng người lớn, trả lời.

Mọi người đều nhìn không được mà bật cười.

"Đưa nhỏ này." Nhan thị duỗi tay kéo Kiều Vũ Thần về phía mình.

Hai đứa nhỏ lại rủ nhau chơi đùa.

"Lão gia nhà ta vốn dĩ cũng sẽ tới đây, nhưng ông ấy cảm thấy vẫn nên để mọi người nói chuyện tự nhiên, còn thỉnh thứ lỗi." Mạnh phu nhân cười giải thích.

Nhan thị liền cười nói: "Hai người chúng ta và ba tiểu cô nương trò chuyện rất hợp ý."

"Đúng vậy, lão gia nhà ta là có ý đó." Mạnh phu nhân gật đầu, sau đó lại nhìn ba người Dung Hoa, "Ba vị cô nương đừng khách khí, muốn ăn cái gì gọi, có yêu cầu gì cứ nói."

Nói tới đây, Mạnh phu nhân không khỏi cảm thán một câu: "Đúng là hoa trong nước."

Dung Hoa tuyệt lệ lãnh đạm, Đồng Ngọc Lan minh diễm hào phóng, Từ Lưu Quang ôn nhu dịu dàng, ba người ngồi cùng một chỗ quả thật như tiên nữ trong tranh.

"Phu nhân quá khen." Dung Hoa đáp.

"Lời ta nói là thật. Đáng tiếc, ta chỉ có một tiểu quý nghịch ngợm này."

Từ Lưu Quang theo thói quen, vừa nghe câu này liền đỏ mặt cúi đầu.

"Tâm nguyện của phu nhân nhất định sẽ thành sự thật." Biết chuyện này không thể nói bừa trước mặt các cô nương, cho nên Nhan thị liền khéo léo chuyển chủ đề.

"Thật là hâm mộ phu nhân, có thể dạy ra một đôi nhi nữ xuất sắc như vậy." Mạnh phu nhân tán thưởng.

Dung Hoa mỉm cười.

Sắc mặt Nhan thị thay đổi, vội nói: "Phu nhân quá lời."

Tiệc này, bà vốn dĩ không muốn tới.

Mạnh gia chỉ là một gia đình tiểu thương, thân phận thấp hèn, bà không tới, bọn họ cũng không nói gì. Nhưng hầu gia lại nói sau này nhi tử phải làm đại sự, quen nhiều người có lợi chứ không hại. Cho nên, bà mới mang nhi tử tới đây.

Mạnh phu nhân cười nói: "Đúng rồi, Nghê Thường Phụng tuy không bằng Cẩm Tú Phụng, nhưng nếu phu nhân và ba vị cô nương có món đồ nào thích thì cứ việc lấy, lão gia nhà ta đã phân phó xuống, sau này các vị chính là khách quý."

Ý của Mạnh phu nhân là không thu tiền, có điều đám người Dung Hoa cũng không để ý. Đồng gia, Từ gia và Tây Ninh Hầu phủ đều có phòng may và riêng, nếu cần mua sắm y phục thì chỉ cần sai hạ nhân ra ngoài, mà Dung Hoa cũng đã có nha đầu Lê Hoa biết làm quần áo.

"Khách khí rồi." Nhan thị khách sáo đáp một câu.

Mạnh phu nhân lại nói: "Phu nhân và ba vị cô nương nếu có ý định mở tiệm y phục hoặc phường may, Mạnh gia chúng ta sẵn sàng giúp đỡ."

Nhan thị mỉm cười gật đầu.

Dung Hoa lại như suy tư gì đó.

Mạnh phu nhân tính cách rộng rãi, nghe nói còn theo Mạnh lão gia đi nhiều nơi, kiến thức sâu rộng.

Ăn cơm xong, Nhan thị liền dẫn Kiều Vũ Thần cáo từ trước. Ngồi một lúc, ba người Dung Hoa cũng đứng dậy cáo từ.

Mạnh phu nhân dẫn nhi tử tiến tới cửa viện.

Dung Hoa uyển chuyển từ chối, ngược lại kêu tiểu nhi tới, dẫn Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang tới thủy tạ bên kia.

"Hôm sau ta sẽ phải tới thôn trang." Từ Lư Quang ghé vào lan can, đưa mắt nhìn mặt hồ lóng lánh.

Đồng Ngọc Lan nhú mào: "Thật sự phải đi thôn trang sao?"

"Ừ, hôm nay ta tới chính là muốn nói với hai người chuyện này."

"Khi nào thì về?" Dung Hoa nhìn nàng, hỏi.

"Không biết, có lẽ là một tháng, hai tháng, hoặc là nửa năm, một năm..." Từ Lư Quang lắc đầu. Lần này tỏ mầu thật sự tức giận, nói không chừng đã chán ghét nàng, muốn nàng ở thôn trang tỉnh dưỡng cả đời.

"Lư Quang..." Hốc mắt Đồng Ngọc Lan đỏ lên.

Dung Hoa đuổi tay cầm lấy tay nàng, không biết phải nói thế nào mới tốt.

Gia đình quý tộc một khi muốn trục xuất người thì sẽ tìm cách đưa tới thôn trang, hoặc là chùa miếu, nhấm mắt làm ngo, khi nào nghĩ tới thì mới đón về.

"Đừng như vậy." Từ Lư Quang kéo tay hai người, "Tới thôn trang, ta còn tự do tự tại hơn ở đây, các người có thời gian cứ tới tìm ta chơi."

Dung Hoa mỉm cười: "Vậy được, nếu có thời gian ta sẽ tới, đến lúc đó Từ tỷ tỷ đừng chê ta phiền là được."

"Nếu muội mỗi ngày đều tới, ta mới nể muội phiền phức." Từ Lư Quang giả vờ tức giận.

"Hừ, tới lúc đó ta và Dung Hoa muội muội sẽ làm phiền muội dài dài." Đồng Ngọc Lan nói.

Không khí thương tâm vừa rồi lập tức được xua tan.

Vì Từ Lư Quang phải lập tức tới thôn trang, nên Dung Hoa phân phó tiểu nhị đóng gói một ít thức ăn để nàng ấy mang lên đường.

Ba người thân mật nói chuyện tới mặt trời ngả về tây mới đứng dậy ra về.

"A." Lên xe ngựa, Đồng Ngọc Lan đột nhiên thở dài.

Dung Hoa nhìn nàng, cười nói: "Đồng tỷ tỷ không cần quá lo lắng, Từ tỷ tỷ sẽ tự chăm sóc chính mình." Nàng tin Từ Lư Quang sẽ biết cách đối đãi với bản thân.

Đồng Ngọc Lan gật đầu: "Ừ, khi nào có cơ hội chúng ta đi thăm muội ấy."

.....

Nhiều ngày nay, Thành Quốc Công gấp như kiến bò trên chảo nóng.

Phái người đi điều tra, nha đầu chết tiết kia lại biến tòa nhà thành cái thùng sắt. Phái người đi trộm, bản thân lại sợ phủ đệ của lão thất phu Đồng Chí Cương ngay bên cạnh, chỉ sợ đồ còn chưa trộm được đã bị bắt lại!

Kêu Lâm Luật tới đó, đừng nói là gặp người, ngay cả cửa lớn hán cũng chưa bước qua.

Nha đầu chết tiết!

Trong bụng Thành Quốc Công tích đầy lửa giận.

Cái này không được, cái kia cũng không được.

Cuối cùng, ông ta nghĩ ra một biện pháp.

Xuống ta với Diệp Thế Lâm!

Tòa nhà ở ngõ nhỏ chùa Bảo Thiên kia không thể động thủ, nhưng vẫn còn Diệp phủ bên này.

Diệp Thế Lâm không đón nàng về không được!

Mấy ngày nay, Diệp Thế Lâm nghe người khác nghị luận phía sau, nói ông ta tàn nhẫn, vứt bỏ chất nữ lệ loi ra ngoài đường.

Nữ nhi hoài long thai, bản thân thăng quan tiến chức, Diệp Thế Lâm đang trong thời điểm xuân phong đắc ý, nghe những lời này thì không khỏi tức giận. Vừa từ nha môn trở về, ông ta đã vác theo gương mặt xanh mét tới viện của Diệp lão phu nhân.

"Nhi tử, con sao vậy? Ai chọc giận con?" Diệp lão phu nhân thấy sắc mặt ông ta âm u, liền hỏi.

Kia nha đầu chết tiệt kia!

Diệp Thế Lâm cầm ly trà trong tay đập xuống bàn một cái: "Còn không phải Ngũ nha đầu kia sao?"

"Ngũ nha đầu làm sao vậy?" Hiện tại Diệp lão phu nhân cũng bị cách hành sự của đứa cháu gái kia dọa sợ, vội hỏi.

"Bên ngoài đồn rằng con không dung được một đứa nha đầu lè loi." Diệp Thế Lâm cau mày, "Vẫn là phái người đón Ngũ nha đầu về đi, chuyện nó tự mình dọn ra ngoài thiên hạ không biết, nếu còn kéo dài không biết sẽ tạo thành tin đồn gì. Nó cũng ở ngoài lâu như vậy, nên đón về rồi."

Nha đầu chết tiệt thích làm theo ý của mình, hại thanh danh Diệp gia bị nàng mà hủy hoại!

"Được." Diệp lão phu nhân gật đầu, "Ta sẽ phái người đón nó trở về, miễn cho người ngoài nói nhăng nói cuội."

"Vâng." Diệp Thế Lâm lạnh giọng, "Nha đầu kia nếu không nghe lời, đòi này của nó đừng hòng về đây, chúng ta cứ coi như phí công phí sức nuôi nó mấy năm vậy. Mặt mũi Diệp gia bị nó vứt đi hết, Diệp gia ta không có nữ nhi như nó! Miễn tới lúc quan trọng liên lụy với Châu Nhi và đám Hoàng Nhi!"

Sắc mặt Diệp lão phu nhân nặng nề, trong mắt lóe lên lửa giận.

Lần đó ở Tịch Nhan Cung nàng cư nhiên phát tay áo bỏ đi, cục tức này bà vẫn chưa tiêu trừ!

.....

Nói là đón Dung Hoa trở về nhưng hôm sau một chút động tĩnh cũng không có, Diệp lão phu nhân không định phái người qua đón nàng.

Nhìn bộ dáng kia hẳn là không muốn về nhà!

Hiện tại nha đầu đó có thể có Chiêu Vương và Kính Huệ công chúa chống lưng, càng thêm can rờ, trong cung còn không coi nường nường ra gì, nàng còn chuyện gì không dám làm?

Tự mình phái người qua đó, nàng không phải cũng không để ý sao?

Diệp Di Nguyệt nhìn mặt đoán ý, biết tâm trạng Diệp lão phu nhân không tốt nên dịu dàng hỏi thăm "Tổ mẫu có chuyện phiền lòng sao? Cháu gái thấy sắc mặt người không tốt, có phải tối qua ngủ không ngon không? Có cần cháu gái đỡ người đi nghỉ ngơi không?"

Diệp lão thấy nàng ta ôn nhu săn sóc như vậy, trong lòng thầm nghĩ cháu gái nên phải có bộ dáng thế này! Ngoài mặt, bà ta lại thờ dài nói: "Ta là đang lo cho Ngũ tỷ tỷ của cháu, một mình nó ở bên ngoài, cũng không biết có ăn uống được không? Hạ nhân hầu hạ có tận tâm hay không? Ở xa như vậy, nếu xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng không biết. Chỉ là Ngũ tỷ tỷ của cháu vẫn còn tức giận, sợ là còn chưa nguôi bớt."

Diệp Di Nguyệt nhẹ giọng: "Tổ mẫu yên tâm, Ngũ tỷ tỷ tri thư đạt lễ, nhân nhã dịu dàng, nhất định là đã sớm nguôi giận, nói không chừng còn đang mong tổ mẫu phái người qua đón về đây. Tỷ ấy chắc vì da mặt mỏng nên xấu hổ không dám về." Nhìn sắc mặt của Diệp lão phu nhân, nàng ta tiếp tục, "Tổ mẫu, không bằng để Nguyệt Nhi đi đón Ngũ tỷ tỷ về được không? Tổ mẫu cứ yên tâm, Nguyệt Nhi nhất định sẽ mang được tỷ tỷ trở về, không để tỷ ấy tiếp tục ở ngoài chịu khổ nữa."

"Vẫn là Diệp Nhi cháu hiểu chuyện." Diệp lão phu nhân mỉm cười, vỗ tay Diệp Di Nguyệt, "Lần sau, cháu tiến cung cùng tổ mẫu, cũng lâu rồi không gặp Tứ tỷ tỷ đúng không?" Nhìn dung mạo của Diệp Di Nguyệt, bà ta liền từ ái nói, "Nguyệt Nhi cũng lớn rồi, cháu yên tâm, tổ mẫu sẽ không để cháu chịu ủy khuất."

Đây là nhắc tới hôn sự của mình sao? Trái tim nhảy dựng lên, Diệp Di Nguyệt vội cúi đầu, nói: "Cháu rất nhớ nường nường, nhưng nường nường lại không triệu kiến, cháu sợ nếu cứ như vậy theo tổ mẫu tiến cung sẽ làm hồng quy củ."

Diệp lão phu nhân càng hiền từ: "Vẫn là Nguyệt Nhi suy nghĩ chu đáo, lần sau ta sẽ nhắc chuyện này với nường nường là được."

"Vâng Nguyệt Nhi cảm ơn tổ mẫu, cháu gái quả thật rất nhớ Tứ tỷ tỷ."

"Nếu nường nường biết tấm lòng của cháu, nàng ấy nhất định sẽ cao hứng."

"Vâng Ngũ tỷ tỷ... Khi nào cháu gái đi đón tỷ ấy về được?" Diệp Di Nguyệt lại hỏi.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân trầm xuống, lạnh giọng: "Chờ thêm mấy ngày nữa đi."

"Vâng." Diệp Di Nguyệt gật đầu.

Thấy Diệp gia không có động tĩnh, Thành Quốc Công liền tiếp tục sai người châm chọc Diệp Thế Lâm.

Bị Diệp Thế Lâm thúc giục, Diệp lão phu nhân cuối cùng cũng kêu Diệp Di Nguyệt đi đón Dung Hoa.

"Mẫu mẫu, người yên tâm, cháu nhất định sẽ đưa được Ngũ tỷ tỷ trở về." Trước khi đi, Diệp Di Nguyệt bảo đảm, "Nếu Ngũ tỷ tỷ không muốn trở về, vậy cháu gái sẽ quý xuống cầu xin tỷ ấy."

"Vắt và cho cháu rồi." Diệp lão phu nhân vỗ tay nài ta.

"Không vắt và." Diệp Di Nguyệt lắc đầu, sau đó hành lễ, dẫn nha đầu bà từ ra ngoài.

Nhưng lúc này trong phòng nghị sự của Thành Quốc Công phủ, Lâm phu nhân phần nộ quét mắt nhìn các quản sự: "Các người nói cái gì? Lặp lại lần nữa cho ta nghe xem!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 29: Chờ mong

Quản sự trong phòng đều cúi thấp đầu, không ai dám mở miệng.

Lâm phu nhân thở hắt hắt.

Cái gì là lỗ sạch vốn?

Cái gì là mất hết?

Bọn họ đều là một đám phế vật sao?

Khoảng thời gian này bà bỏ nhiều bạc như vậy là muốn kéo các cửa hàng vào lại quỹ đạo, nhưng đám phế vật này không hoàn thành nhiệm vụ, còn nói tất cả đều mất hết?

Bà dường như đã bỏ tất cả vào đó.

Đây không chỉ là sản nghiệp trên danh nghĩa của Thành Quốc Công phủ, trong đó còn có cửa hồi môn của mình.

Nhiều cửa hàng như vậy, tất cả đều nói là lỗ sạch vốn?

Đám phế vật!

Lâm phu nhân tức giận nhìn đám quản sự trong phòng.

Bọn họ ngay cả hít thở cũng không dám.

Bọn họ cũng nghĩ không ra!

Ở đây phần lớn đều là người mới, kinh nghiệm vốn không bằng các lão chường quây, nhưng tất cả cũng không phải kẻ bất tài. Bọn họ đương nhiên muốn làm thật tốt để chứng minh năng lực, giành được hảo cảm của chủ tử.

Bọn họ muốn làm tốt, nhưng kết quả lại không như mong muốn.

Kỳ thật, tất cả đều dựa theo lệ thường trước kia mà làm, còn tuân theo phân phó của chủ tử, nửa điểm cũng không làm sai!

Nhưng việc buôn bán vẫn cứ loanh quanh lòng vòng như vậy, sự tình cuối cùng đi tới bộ dạng này.

Bọn họ cũng nghĩ không ra!

Trong phòng an tĩnh đến mức cây kim rơi xuống cũng có thể nghe được tiếng động.

Lâm phu nhân thấy tất cả cúi đầu, một chữ cũng không nói, càng thêm tức giận, duỗi tay hất đồ ấm trà trên bàn xuống đất, mắng: "Phế vật, một đám vô dụng! Lâm gia nuôi các người để làm gì? Là để các người ăn cơm không hay sao? Chỉ một chút việc nhỏ là quản lý cửa hàng mà thôi, thế mà dám nói mất hết tất cả?"

"Tiểu nhân đáng chết, phu nhân tha mạng." Đám người vội quỳ xuống đất.

Có kẻ to gan ngang đầu nói: "Phu nhân, chuyện lần này thật sự rất kỳ lạ, chúng tiểu nhân đều dựa theo lệ thường và ý của phu nhân để hành sự, nhưng không ngờ..."

"Ý người là đây là lỗi của ta? Là ta trách oan các người?" Lâm phu nhân cười lạnh.

"Tiểu nhân không dám." Người nọ vội cúi đầu, "Tiểu nhân không dám nghĩ như vậy."

"Không dám? Hừ, ta thấy ngươi có cái gì mà không dám hả? Trong lòng rõ ràng nghĩ như vậy!"

"Phu nhân tha mạng!" Người đó toát hết mồ hôi lạnh. Hắn chẳng qua là ăn ngay nói thật, không ngờ phu nhân lại không nói đạo lý như thế.

"Phu nhân bớt giận, chuyện quan trọng trước mắt là phải nghĩ cách giải quyết những chuyện này." Tâm phúc đứng sau Hoàng ma ma thấp giọng khuyên.

Trách nhiệm này vẫn là chờ sự tình giải quyết xong rồi truy cứu.

Lâm phu nhân thở hắt, hừ lạnh một tiếng.

"Các người lui xuống đi, chờ phu nhân và hầu gia thương nghị rồi sẽ thông tri cho các người bước kế tiếp phải làm thế nào." Hoàng ma ma nói với đám người trong phòng.

"Tạ phu nhân." Mọi người cảm tạ một tiếng, sau đó vội vàng đứng dậy lui ra ngoài.

"Phu nhân, người đừng lo lắng, còn có hầu gia, ngài ấy chắc chắn có biện pháp giải quyết." Hoàng ma ma an ủi.

"Dọn hết đồng này về." Lâm phu nhân chỉ vào sổ sách trên bàn, nói.

"Vâng." Hoàng ma ma phân phó người cầm sổ sách, lại kêu người vào thu dọn mảnh vỡ dưới đất, rồi đỡ Lâm phu nhân về chính viện.

Trở về chính viện, Lâm phu nhân kêu mấy đại đầu tâm phúc, Hoàng ma ma cùng mình xem xét sổ sách.

Tất cả nhanh chóng làm việc, kiểm tra vô cùng tỉ mỉ.

Nhưng trước sau vẫn không nhìn ra sơ hở gì.

Lâm phu nhân đập bàn, trầm giọng: "Rốt cuộc là ai cố ý nhắm vào Lâm gia chúng ta?"

Chỉ mới vài tháng gần gũi, sao lại có một con lốc xoáy cuốn vào sản nghiệp của Lâm gia và cửa hàng hồi môn của mình chứ?

"Phu nhân, có phải đối thủ của Bạch gia không?" Hoàng ma ma nghĩ nghĩ, nói, "Bởi vì quan hệ giữa Quốc Công phủ và Bạch gia, cho nên..."

Nên mới chọn xuống tay với Lâm gia?

Lâm phu nhân nhíu mày, suy xét một lúc rồi lắc đầu: "Không, đối thủ của Bạch gia đều là thương nhân, bọn chúng sao dám đối nghịch với Quốc Công phủ? Chắc chắn không ai hồ đồ như vậy."

Thành Quốc Công phủ không phải gia đình tiểu thương bình thường, bọn họ là quan, hơn nữa trong cung còn có Thái hậu.

Đám thương nhân thấp kém nào có lá gan đối phó Lâm gia?

Hoàng ma ma lại nói: "Bạch gia có Quốc Công phủ chúng ta chống lưng, đối thủ của Bạch gia nói không chừng cũng có chỗ dựa."

Có thể làm đối thủ của Bạch gia, nhất định không phải thương nhân bình thường.

Bạch gia có thể tìm Lâm gia làm chỗ dựa, vậy người khác cũng có thể làm chuyện tương tự.

Lâm phu nhân nghe xong, cung mày nhíu lại càng chặt: "Rất có khả năng!"

"Hay là chờ hầu gia trở về, phu nhân cùng ngài ấy thương lượng xem sao?" Hoàng ma ma hỏi.

"Tôi nay hầu gia mới về, trước mắt chúng ta xem kỹ lại sổ sách, xem có thể nhìn ra sơ hở gì không." Lâm phu nhân nói.

Tiếp tục trợ cấp đã không còn khả năng nữa, huống hồ trong tay cũng không còn nhiều bạc, bà cũng không thể kêu Quốc Công phủ chi tiền ra.

Nhưng... Cục diện rối rắm này nên giải quyết thế nào đây?

Chắc chắn là có người muốn hãm hại Lâm gia.

Nếu tiếp tục chi viện thì sẽ càng nguy hiểm, nếu lại ném đá xuống sông thì phải làm sao?

Một tay Lâm phu nhân chống trán.

Không buôn bán nữa? Có thể cho thuê mấy cửa hàng này sao?

Hay là bán hết?

Bán thì không được, Lâm gia nếu không có nguồn thu bên ngoài, chỉ dựa vào bổng lộc của Quốc Công gia và nhi tử thì hoàn toàn không trả nổi chi phí sinh hoạt của Quốc Công phủ.

Lâm phu nhân đầu đầu tựa như bị kim đâm.

Huynh muội Lâm Luật và Lâm Nhượng đi tới, thấy người trong phòng đều chăm chú xem sổ sách thì không khỏi kinh ngạc.

Lâm Nhượng mở miệng hỏi: "Mẫu thân, người đây là..."

Lâm Luật nhìn tình hình trong phòng, cau mày nhìn Lâm phu nhân, hỏi: "Mẫu thân, các cửa hàng lại xảy ra vấn đề gì sao?" Trời nóng, lần trước hắn lại bị bệnh, cho nên Lâm phu nhân dứt khoát để hắn nghỉ ngơi không làm gì.

Vì thế, mấy ngày nay hắn ở nhà tĩnh dưỡng. Chuyện trong phủ mấy tháng qua, hắn cũng biết ít nhiều.

"Ừ." Lâm phu nhân gật đầu.

Đâu chỉ là xảy ra vấn đề!

Thấy thần sắc Lâm phu nhân ngưng trọng, Lâm Nhượng liền đi tới, khuyên: "Mẫu thân đừng quá lao lực, có chuyện gì cứ giao cho hạ nhân đi làm là được." Nàng vừa nói vừa nhẹ nhàng xoa thái dương cho bà ta.

"Được rồi." Lâm phu nhân thở dài một tiếng, nói với huynh muội bọn họ: "Hai đứa về phòng đi."

Lâm Luật không đi, lại nói: "Mẫu thân, nhi tử ở lại giúp người."

Nhìn sắc mặt mẫu thân, sự tình lần này tương đối nghiêm trọng.

"Không cần, hiện tại chờ phụ thân con về rồi nói." Lâm phu nhân phát tay.

Lâm Luật cũng không kiên trì, liền cùng Lâm Nhượng lui ra ngoài.

.....

"Diệp Di Nguyệt?" Nghe nói Diệp Di Nguyệt tới cửa, Dung Hoa ngồi ngay hành lang không khỏi nhíu mày, hỏi: "Nàng ta tới đây làm gì?"

Nàng ta không phải sợ nàng hay sao?

Từ sau đêm đó, nàng ta thấy nàng như chuột gặp mèo.

Hiện tại sao lại tới đây?

Đúng là kỳ quái.

"Lục tiểu thư không nói." Hồng Đậu lắc đầu.

"Được rồi, mời nàng ta tới thiên đình uống trà, lát nữa ta sẽ qua." Dung Hoa phản phó.

"Vâng." Hồng Đậu xoay người lui xuống.

Diệp Di Nguyệt này không có việc sẽ không tới cửa!

Dung Hoa nhanh chóng đứng dậy.

Lê Hoa bụng mâm cười tùm tùm đi tới, bên cạnh còn có Xuân Thiên.

Hai người hành lễ, Xuân Thiên liền cười nói: "Tiểu thư, bánh đậu xanh đã làm xong rồi."

"Ừ, tạm thời để đó đi, lát nữa ta sẽ ăn." Dung Hoa gật đầu, nhìn mâm bánh đậu xanh thơm ngon liền nói với Lê Hoa, "Đề cho ta mấy miếng là được, còn lại các người chia nhau ăn đi."

"Vâng, tiểu thư."

Dung Hoa không thay y phục, chỉ chải lại đầu rồi dẫn Lưu Tô qua bên thiên đình.

Nội thất làm bằng gỗ mạ vàng, bình sứ cắm mai đỏ, gối ôm trên ghế dùng gấm vóc màu xanh biếc bọc, bên trên còn thêu hoa đình hương

Đơn giản, thanh tao, lịch sự...

Gió nhẹ từ ngoài cửa sổ thổi vào.

Diệp Di Nguyệt không khỏi ghen ghét.

Không ngờ nàng ở ngoài còn dễ chịu hơn ở nhà!

Nha đầu chết tiệt!

Bên ngoài truyền tới tiếng bước chân, Diệp Di Nguyệt hoàn hồn, vừa ngẩng đầu liền thấy Dung Hoa đi tới, vội đứng dậy hành lễ: "Ngũ tỷ tỷ."

Dung Hoa trả lễ, đi qua, nói: "Lục muội muội, ngồi đi." Sau đó còn phân phó Hàm Tiểu bên cạnh dâng trà mới và điểm tâm.

"Nơi này của ta không có gì nhiều, Lục muội muội đừng ghét bỏ." Dung Hoa cầm ly trà, cười nói.

"Ngũ tỷ tỷ quá lời, muội muội nơi nào là người thích bắt bẻ như vậy?"

Dung Hoa cúi đầu uống trà, lại nói: "Lục muội muội không chê thì tốt."

Diệp Di Nguyệt cũng uống một ngụm, đưa mắt nhìn xung quanh, cười nói: "Nơi này của Ngũ tỷ tỷ, cái nào cũng là đồ tốt, nhìn xem, hình thêu trên gối ôm này thật tinh tế."

"Là Lê Hoa làm đây." Dung Hoa khẽ cười, "Nếu Lục muội muội thích, ta đây liền kêu Lê Hoa thêu cho muội mấy cái."

"Không cần phiền phức như vậy, muội chỉ là thuận miệng nói thôi." Diệp Di Nguyệt lắc đầu, lại quan tâm hỏi, "Ngũ tỷ tỷ ở đây có quen hay không? Muội muội rất lo cho tỷ. Còn Nhị ca nữa, ngày nào huynh ấy cũng nhắc tới tỷ."

"Không tồi." Dung Hoa nhàn nhạt đáp hai chữ, không có ý định nói chuyện với nàng ta. Cho dù nàng ta là huyết mạch duy nhất của Diệp Thế Hiên, nàng cũng không định trở thành tỷ muội thân thiết với kẻ tâm thuật bất chính như nàng ta.

Diệp Di Nguyệt thấy nàng lãnh đạm, cũng không để bụng, liền hỏi: "Ngũ tỷ tỷ, khi nào tỷ mới dọn về?"

Dung Hoa mỉm cười, hỏi lại: "Hôm nay Lục muội muội tới đây là muốn hỏi ta khi nào trở về sao?"

Diệp Di Nguyệt cúi đầu, dịu ngoan đáp: "Muội là nhớ tỷ tỷ nên mới tới đây."

"Vậy sao? Lục muội muội, giữa ta và muội không cần khách khí như vậy, muội có gì cứ trực tiếp nói đi."

Làm bộ làm tịch ra về tỷ muội tình thâm cho ai xem chứ?

"Ngũ tỷ tỷ..." Trên mặt Diệp Di Nguyệt hiện lên tia ủy khuất, "Muội thật sự nhớ Ngũ tỷ tỷ, trước kia còn thường xuyên gặp, hiện tại không còn ở hội nữa. Hiện tại Tứ tỷ tỷ cũng vào cung, trong phủ chỉ còn một mình muội, ở nhà không còn ai cùng trò chuyện nữa."

Dung Hoa xoa xoa cánh tay nổi da gà, đột nhiên thay đổi chủ đề: "Tổ mẫu có khỏe không?"

Diệp lão phu nhân dù sao cũng là trưởng bối trên danh nghĩa của nàng. Diệp Thế Hiên với nàng có ơn dưỡng dục, chỉ cần Diệp gia không tính tề, không lợi dụng nàng, vậy mọi người có thể an tường như trước kia.

"Không tốt lắm." Diệp Di Nguyệt thuận theo lời của nàng, nói, "Tổ mẫu ngày nào cũng lo cho tỷ, không biết tỷ ở đây có an toàn, có ăn uống được không... Còn có Đại bá cũng nhớ thương tỷ. Ngũ tỷ tỷ, hay là tỷ dọn về đi, ở trong nhà rất tốt, tỷ dọn ra đây, người khác không biết sẽ nói này nói nọ đấy."

Dung Hoa chỉ cười: "Người khác muốn nghĩ thế nào thì mặc kệ bọn họ đi."

"Ngũ tỷ tỷ, vẫn là dọn về đi, tổ mẫu và Đại bá lo lắng cho tỷ như vậy... Ngũ tỷ tỷ, có phải tỷ lo hôn sự với Lâm gia không? Ngũ tỷ tỷ yên tâm, tổ mẫu và Đại bá đã giải quyết ổn thỏa, tỷ tỷ không nghe nói sao?"

Dung Hoa gật đầu: "Có nghe nói."

Bọn họ là vì muốn leo lên chỗ hiển hách hơn nên đương nhiên không coi Lâm gia vào mắt!

"Sự tình cũng đã giải quyết, vậy Ngũ tỷ tỷ dọn về đi, tỷ muội chúng ta..." Sắc mặt Diệp Di Nguyệt mang vẻ thương tâm, "Phụ thân không còn nữa, mấy năm nay, Ngũ tỷ tỷ và muội đều chịu ơn dưỡng dục của Đại bá... Tỷ tỷ dọn ra như vậy, Đại bá và tổ mẫu sẽ chịu không ít lời ra tiếng vào."

Dung Hoa an tĩnh nhìn nàng ta.

Diệp Di Nguyệt bị nhìn tới khó xử, theo bản năng đưa mắt nhìn Luru Tô phía sau, cặp mi rũ mắt, tiếp tục nói: "Người khác không biết sẽ nói Đại bá không dung nổi chúng ta." Diệp Di Nguyệt kéo tay Dung Hoa, thành khẩn nói, "Ngũ tỷ tỷ, trở về đi."

"Là tổ mẫu kêu muội tới đây đón ta?" Dung Hoa rút tay, "Hay là Đại bá?"

Diệp Di Nguyệt lắc đầu: "Không ai kêu muội tới cả, là muội tự tới, Ngũ tỷ tỷ đừng hiểu lầm."

"Vậy sao?" Dung Hoa mỉm cười, nàng ta có lòng tốt tới đón nàng về sao? Từ khi nào tình cảm giữa bọn họ tốt như vậy?

"Là thật." Diệp Di Nguyệt không ngừng gật đầu.

"Ta ở đây rất tốt, Lục muội muội trở về đi." Dung Hoa nghiêm túc nói, "Muội cố gắng chăm sóc tổ mẫu và Đại bá."

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt tức giận nhìn nàng, "Sao tỷ bất hiểu như vậy? Sao có thể để Đại bá vì tỷ mà ở nhà cáo bệnh chứ?"

"Lục muội muội nghĩ nhiều rồi." Dung Hoa rót trà, lại nói, "Lần trước tổ mẫu và Đại bá nói vậy, ta tới đây chỉ vì giải sầu thôi."

Diệp Di Nguyệt cắn môi: "Ý của Ngũ tỷ tỷ là không trở về sao?"

Dung Hoa mỉm cười, coi như đồng ý.

"Mặc kệ phát sinh chuyện gì sao? Cho dù người khác nói tổ mẫu và Đại bá không phải?" Diệp Di Nguyệt nhú mày.

"Miệng là của người đời, bọn họ muốn nói gì thì kệ họ đi." Dung Hoa khẽ cười, nàng vất vả lắm mới dọn tới đây, sao có thể trở về?

Cho dù Diệp gia có on đường dục, nàng cũng không dọn về!

"Vậy..." Diệp Di Nguyệt đứng dậy, "Vậy muội xin cáo từ, sau này sẽ lại tới thăm Ngũ tỷ tỷ."

Đợi nàng ta ra ngoài, Dung Hoa mới phân phó Luru Tô: "Đi tra xem, bên phía Diệp gia đã xảy ra chuyện gì?"

Đây là ý của Diệp Di Nguyệt?

Sao có thể?

"Bên phía Diệp gia có chuyện gì sao?"

"Cũng không có gì." Luru Tô lắc đầu, "Có điều mấy ngày nay Diệp đại nhân có chút không hài lòng."

"Vậy sao?" Dung Hoa nhú mày, "Ông ta xảy ra chuyện gì?"

Luru Tô đáp: "Có người nói ông ta không dung được tiểu thư, tâm ngoan cay độc."

"Người đi tra xem, là ai đứng phía sau giò trò?" Dung Hoa nhẹ giọng.

Đây không phải là muốn ép Diệp Thế Lâm đón nàng trở về sao?

Vì đồ vật phụ thân để lại?

Là ai?

Là ai để lộ tin tức?

Chuyện này, bên mình chỉ có nàng, Luru Tô, Túy Đồng và Chu Hành biết, ngay cả Thạch ma ma và Lê Hoa cũng không rõ.

Vậy...

Là tiền trang Hằng Thông để lộ bí mật sao?

"Cẩn thận một chút." Dung Hoa lại dặn dò.

"Vâng." Luru Tô gật đầu.

.....

Thấy Diệp Di Nguyệt vẫn giữ được bình tĩnh, Linh Đương nhin không được mà hỏi: "Tiểu thư, chúng ta cứ trở về như vậy hay sao? Hay là ngày mai lại tới?"

Tiểu thư đã hứa với lão phu nhân sẽ đưa Ngũ tiểu thư trở về.

Nhưng hôm nay cứ đi vậy thôi sao?

Sự tình chưa hoàn thành, tiểu thư trở về không phải sẽ bị lão phu nhân trách cứ ư?

"Đương nhiên không thể trở về như vậy." Diệp Di Nguyệt khẽ cười.

"Tiểu thư có cách khác sao?" Linh Nhi cũng hỏi.

"Ừ." Diệp Di Nguyệt gật đầu.

Linh Đang và Linh Nhi hai mặt nhìn nhau, đều tỏ vẻ khó hiểu.

Người cũng đã rời đi rồi, còn có biện pháp gì chứ?

Diệp Di Nguyệt chỉ cười không giải thích.

Ra tới bên ngoài, Diệp Di Nguyệt không lên xe ngựa, mà ngay tại đó nhấc váy, quỳ xuống.

□□□□□□□□

Cuối cùng cũng xong, bây giờ tui lên tàu về quê nhé, mai sẽ có chương mới. Hứa!!!!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 30: Sắp thành cá nường!

"Tiểu thư." Linh Đang và Linh Nhi sợ hãi, không biết phải làm sao.

Mặt trời đã lên cao, nếu tiểu thư quý ở đây xảy ra chuyện gì, hai nàng thật sự không gánh nổi trách nhiệm.

Linh Đang vội khuyên: "Tiểu thư, nếu người say nắng thì phải làm sao? Chi bằng nô tỳ cùng người vào trong khuyên Ngũ tiểu thư được không? Ngũ tiểu thư chắc chắn sẽ thay đổi chủ ý."

Diệp Dung Hoa đổi ý? Không thể nào.

Nếu muốn về, nàng sớm đã trở về.

Trước đây Nhị ca từng tới đón nàng mấy lần, tổ mẫu cũng phái người tới, nhưng nàng vẫn không dọn về, Diệp Dung Hoa rõ ràng là không muốn trở về, bản thân muốn một mình ở đây!

Diệp Di Nguyệt kiên định lắc đầu: "Cứ để vậy đi, Ngũ tỷ tỷ chắc chắn sẽ ra ngoài."

Nàng ta là muốn để Diệp Dung Hoa đẹp mặt!

Nàng ta sẽ quỳ gối ở đây, xem nàng có trở về hay không!

Tới khi Dung Hoa trở về, ánh mắt của tổ mẫu và Đại bá cũng không còn đặt trên người nàng nữa, cho dù Diệp Dung Hoa rõ ràng xinh đẹp hơn mình.

Hơn nữa, nàng còn là con vợ cả, giá trị lợi dụng vẫn nhiều hơn!

Bản thân ở trong phủ phải cẩn thận hầu hạ, lấy lòng trưởng bối, dựa vào cái gì mà Diệp Dung Hoa ở đây tiêu dao tự tại chứ?

Nàng dựa vào cái gì?

Bọn họ rõ ràng cùng là nữ nhi Diệp gia!

Đúng là nha đầu không biết tốt xấu!

Hiện tại bản thân quý như vậy, nàng còn không trở về sao?

Người ở ngõ này toàn là đại quan quý nhân. Bản thân cầu xin như vậy, Diệp Dung Hoa còn mặt mũi ở đây nữa sao?

Đại bá và tổ mẫu chắc chắn sẽ khen mình vừa thông minh lại vừa hiểu chuyện.

Trong phủ, Diệp Di Nguyệt có nghe nói, lần này đón Diệp Dung Hoa trở về là ý của Đại bá, bởi vì có người ở sau lưng máng Đại bá máu lạnh vô tình, không dung nổi đứa cháu nữ này. Vậy hôm nay nàng sẽ quỳ ở đây, để người đời biết không phải Đại bá không dung được Diệp Dung Hoa, cũng không phải Diệp gia khắt khe với nàng.

Tất cả đều do nha đầu chết tiệt Diệp Dung Hoa kia không biết tốt xấu, không chịu trở về.

Tổ mẫu và Đại bá chắc chắn sẽ vì này mà giúp nàng chọn một mối hôn sự tốt, hoặc có khi sẽ khiến Lâm gia thay đổi chủ ý. Diệp Di Nguyệt nàng tuy là thứ nữ nhưng lại biết tiến biết lùi, thông tuệ hiểu chuyện hơn Diệp Dung Hoa, còn biết suy tính cho trường bối và gia tộc!

Trong lòng Diệp Di Nguyệt thâm tính như vậy.

Thời điểm tới, trong lòng nàng ta đã có chủ ý này, nàng ta cũng biết Dung Hoa sẽ không vì một hai câu của mình mà trở về.

Hiện tại quỳ gối ở đây, nha đầu Lưu Tô kia cũng không dám động thủ!

"Tiểu thư..." Linh Đương ngẩng đầu nhìn mặt trời chói chang trên đỉnh, "Chúng ta vẫn là nghĩ cách khác đi."

Tiểu thư thân thể cao quý, sao có thể chịu nổi?

Ở đây một cây cỏ thụ che nắng cũng không có, nếu còn tiếp tục quỳ, tới chính Ngọ, mặt trời sẽ càng mãnh liệt hơn.

Đây rõ ràng không phải biện pháp tốt!

Linh Nhi gật đầu, lo lắng nói: "Đúng vậy, nếu Ngũ tiểu thư không ra thì phải làm sao?"

"Vậy thì quỳ tới khi Ngũ tỷ tỷ ra ngoài." Diệp Di Nguyệt nhìn cánh cửa trước mặt, kiên định nói.

Nếu Diệp Dung Hoa không ra, nàng không phải sẽ mang thanh danh độc ác nhãn tâm, không yêu thương ấu muội sao?

"Tiểu thư..." Linh Đương và Linh Nhi vẫn muốn khuyên.

"Được rồi, các người cứ ở cạnh chờ xem là được." Diệp Di Nguyệt cắt ngang.

Linh Đương và Linh Nhi nào dám qua bên cạnh chờ? Bọn họ nhìn nhau, sau đó đi tới xe ngựa dừng cách đó không xa, cầm khăn và dù trở về. Một người che dù cho nàng ta, một người giúp nàng ta lau mồ hôi, dâng trà.

Thấy Diệp Di Nguyệt không rời đi, còn đột nhiên quỳ trước cửa, gia đình giữ cửa ngơ ngác nhìn nàng ta một lát, sau đó lập tức xoay người, không chút do dự đóng chặt cửa lại.

"Nô tài chết bầm!" Linh Đương nghe tiếng đóng cửa liền ngẩng đầu, tức giận tới dậm chân.

Hiện tại thì hay rồi, không chỉ cửa lớn đóng chặt, ngay cả cửa bên hông cũng đóng. Nếu tới lúc đó Ngũ tiểu thư làm bộ không biết, vậy tiểu thư quỳ ở đây không phải sẽ uống phí công sức sao?

"Tiểu thư, có cần nô tỳ đi gõ cửa không?" Linh Đương tức giận nhìn cánh cửa bên hông đóng chặt, nghĩ nghĩ rồi hỏi.

"Không cần." Diệp Di Nguyệt lắc đầu, "Bọn họ sẽ vào bẩm báo với Ngũ tỷ tỷ."

Nô tài chết bầm, dám đóng cửa lại, nhưng hắn dám che giấu chuyện này sao?

Nàng đây là muội muội của Diệp Dung Hoa đấy!

Diệp Di Nguyệt cứ vậy quỳ ngoài cửa, qua một lúc liền thu hút ánh mắt của người đi đường.

"Đây là ai vậy? Trời nóng như thế, không sợ bị gì hay sao?"

"Là phạm lỗi gì đúng không? Ngũ cô nương Diệp gia này cũng thật nhẫn tâm, thời tiết thế này lại vứt một cô nương nũng nịu như vậy ra ngoài, chẳng thêm quan tâm."

"Đúng vậy, đúng vậy." Mọi người đều phụ họa, đồng tình với Diệp Di Nguyệt.

Có người nhận ra nàng ta, lập tức lên tiếng: "Đây hình như là Lục cô nương Diệp gia."

"Là Lục cô nương Diệp gia sao? Vậy là muội muội của mình rồi, thật nhẫn tâm."

"Quá ngoan độc, cho dù thế nào thì cũng nên mời người ta vào nói chuyện chứ!"

"Ừ, giữa tỷ muội có gì không thể nói sao?"

Mọi người cơ hồ đều đồng tình với Diệp Di Nguyệt.

Nghe tiếng nghị luận sau lưng, Diệp Di Nguyệt khẽ cười.

Xem ra, bắt đầu từ lúc này, người đời đều sẽ đứng về phía của nàng!

.....

Đúng như dự đoán của Diệp Di Nguyệt, tuy tên gia đình kia đóng cửa hông lại nhưng cũng không dám trì hoãn, lập tức vào trong bẩm báo.

"Diệp Di Nguyệt quý bên ngoài?" Dung Hoa bình tĩnh nhìn Trần Lễ, muốn xác nhận.

"Đúng vậy, tiểu nhân tận mắt nhìn thấy." Trần Lễ gật đầu miêu tả lại, một chút cũng không thêm mắm thêm muối, cũng không bỏ vào cảm xúc đồng tình.

"Ừ, làm tốt lắm, người lui xuống trước đi." Dung Hoa nghe xong không có phản ứng gì, chỉ khen ngợi Trần Lễ một câu rồi cho hắn lui xuống.

"Tiểu thư, Lục tiểu thư thật là quá đáng!" Lê Hoa bất bình, sau đó lại lo lắng hỏi, "Có cần kêu nàng ta vào đây không? Bên ngoài nhiều người qua lại, nếu nhìn thấy, không biết còn nói tiểu thư người thành thế nào!"

Túy Đồng nhìn mặt trời bên ngoài, cười nói: "Quản người khác nói thế nào làm gì, là Lục tiểu thư tự mình ằm ỉ." Nói xong, nàng cười cười nhìn Dung Hoa, "Đừng không gọi tiểu thư?"

Dung Hoa ăn một miếng dưa hấu ướp lạnh, thoải mái nheo mắt: "Ừ, nàng ta muốn nháo, vậy cứ để nàng ta nháo đi."

Lê Hoa thấy hai người không đề trong lòng, chuyện lo lắng kia cũng đề ép xuống. Nàng cũng nhìn ngoài trời, thỏ thẻ nói: "Mặt trời lên cao như vậy, Lục tiểu thư cũng thật dũng cảm."

Dung Hoa mỉm cười gật đầu.

Diệp Di Nguyệt là muốn dùng khổ nhục kế, ép nàng thỏa hiệp. Nếu nàng ta đã muốn quý, vậy thì quý đi. Bản thân đương nhiên sẽ không vì nàng ta như thế mà đồng ý.

Cho dù nàng có đồng ý trở về, nói không chừng sau này Diệp Di Nguyệt sẽ được một tác mà tiến một thước.

Trời nắng chang chang, nàng ta thân là tiểu thư nũng nịu lại dám ra tay tàn nhẫn như vậy, đối với bản thân còn khắc nghiệt như thế, đối với người khác chắc chắn sẽ ác độc hơn.

"Tiểu thư không thể ăn nhiều đồ lạnh." Lê Hoa thấy Dung Hoa định vươn tay lấy thêm dưa hấu, liền nhanh nhẹn di dời cái đĩa kia.

Thấy Lê Hoa kiên trì, nàng đành phải rút tay về.

Lê Hoa lại đẩy đĩa nho lên trước: "Nho buổi sáng mới đưa tới, tuy không ướp lạnh nhưng ăn rất mát."

Dung Hoa gật đầu, nhưng không duỗi tay.

Nàng đang nghĩ tới Lâm gia.

Bản cờ này Thành Quốc Công đánh không tệ, cố kỵ Đồng gia bên cạnh, cho nên muốn thông qua Đại bá, ép mình trở về Diệp gia!

Nhưng Lâm gia lúc này đang sút đầu mẻ trán, bọn họ liệu có định bán hết sản nghiệp, hay là...

Nhờ Bạch gia giúp đỡ?

.....

Quý gối bên ngoài quá lâu, Diệp Di Nguyệt đương nhiên cảm thấy khó chịu.

Mặt trời dần lên cao, nàng ta chỉ cảm thấy bản thân đang đứng trên chảo lửa, sắp bị nướng chín.

Mồ hôi trên trán vừa lau đi lại chảy ra, cả người ướt át đầm đề.

Đầu gối cũng quý tới sắp mất cảm giác, từ luồng khí nóng từ đầu gối hướng lên trên.

Người xem kịch cũng lui dần tới bóng cây gần bên, vừa quạt vừa đưa mắt nhìn.

"Thật nhẫn tâm, đã lâu như vậy còn chưa ra hỏi thăm một tiếng."

"Cũng không biết Lục cô nương có thể chống đỡ thêm bao lâu nữa? Trời nóng như vậy?"

"Thật đáng thương."

...

Xa xa nghe tiếng của bọn họ, Diệp Di Nguyệt lại không vui vẻ như ban đầu, những thanh âm đó thật nhức tai đình óc.

Còn cả tiếng ve trên cây, nghe thật phiền muộn.

Gió nhẹ thổi qua cũng mang theo khí nóng, lỗ tai Diệp Di Nguyệt ong ong lên, trước mắt đầy sao xẹt.

Linh Nhi một tay cầm ô, một tay cầm quạt quạt cho nàng ta.

Linh Đang lại dùng khăn giúp nàng ta lau mồ hôi.

Hai người cũng ướt đầm mồ hôi, nóng không chịu được.

"Tiểu thư, đừng quý nữa, tâm địa Ngũ tiểu thư quá độc ác, nhìn tình hình này ngài ấy sẽ không ra gặp người đâu." Linh Đang khuyên.

Linh Nhi cũng khuyên: "Trời càng lúc càng nóng, tiểu thư sẽ không chịu nổi đâu, chúng ta từ bỏ đi."

"Ta nhất định phải quỳ tới khi nàng ta ra đây." Diệp Di Nguyệt cắn răng.

Linh Đang và Linh Nhi thấy nàng như vậy, cũng không.

Diệp Di Nguyệt cả người ướt đầm trùm mắt nhìn cánh cửa đóng chặt. Quý lâu như vậy, nàng sao có thể bỏ dở giữa chừng?

Diệp Dung Hoa sao lại vô tình, nhẫn tâm như thế?

Đừng nói là ra xem, ngay cả nha đầu và bà tử cũng không phải ra xem.

Cánh cửa còn đóng chặt.

Diệp Di Nguyệt nhận ly trà từ tay Linh Đang.

Ngay cả trà cũng mang theo tầng nhiệt.

Nàng phải kiên trì, tiếp tục quỳ tới khi Dung Hoa ra đây thì thôi.

Nhưng đáy lòng lại có chút hối hận, nàng không nên lỗ mãng như vậy. Lần sau có muốn quỳ cũng phải chọn một nơi mát mẻ, bản thân cũng sẽ không khó chịu.

Nàng tuy là thứ nữ, nhưng từ nhỏ tới giờ cơm áo không lo, trong phủ dù có quỳ cũng có đệm hương bồ lót bên dưới.

Nàng nào từ chịu khổ như vậy?

Mặt trời đã treo trên đỉnh đầu, Diệp Di Nguyệt thấy mình sắp thành cá nướng, vội cắn môi để đầu óc thanh tỉnh trở lại, thẳng eo nhìn chằm chằm cửa lớn.

Chỉ một khắc, nàng ta cũng cảm thấy dài như một năm. Nàng thật hi vọng cửa lớn kia sẽ nhanh mở ra.

Nhưng, nó vẫn đóng chặt.

Mà nàng cả người đã ướt đầm, dưới thân đã là một vòng mồ hôi, gương mặt đỏ hồng lại nóng rát, đầu mỗi lúc một nặng trĩu.

.....

Thấy đã tới chính Ngọ, Dung Hoa mới dẫn Túy Đồng và Lê Hoa ra ngoài.

Kéo kẹt một tiếng, cửa lớn mở ra.

Diệp Di Nguyệt nghe được thanh âm này, hai mắt liền sáng lên, lập tức ngẩng đầu.

Mọi người chờ dưới bóng cây cũng phần chấn tinh thần.

Rốt cuộc cũng ra.

Không biết hai vị cô nương Diệp gia này đã xảy ra chuyện gì.

Dung Hoa một thân vấy tím, chậm rãi từ trong bước ra, động tác thong dong ưu nhã, vừa bước qua cửa liền dừng lại.

Ánh nắng quá chói chang, lại quỳ lâu như vậy, thể xác và tinh thần của Diệp Di Nguyệt đều rất mệt, hai mắt đã không còn nhìn rõ thân sắc của Dung Hoa. Thấy nàng đi tới, nàng ta liền nức nở khóc: "Ngũ tỷ tỷ, cuối cùng tỷ cũng chịu ra đây gặp muội."

"Lục muội muội đang nói gì vậy? Không phải muội nói cáo từ về nhà sao? Trời nóng như vậy, muội không muốn mạng mình nữa hả? Thân thể tóc tai đều do phụ mẫu, muội là muốn những người thương muội như tổ mẫu và Đại bá đau lòng sao?" Dung Hoa lạnh giọng.

Vừa mở miệng liền chụp cái mũi bất hiếu lên đầu nàng, Diệp Di Nguyệt tức giận tới muốn học máu, bản thân còn chưa nói gì, tỷ ta đã ra tay đánh phủ đầu!

Diệp Di Nguyệt cắn môi, ủy khuất nhìn Dung Hoa: "Là muội không tốt, Ngũ tỷ tỷ quyết định trở về rồi sao?" Nàng ta ngừng một lát, lại rung rung, "Tổ mẫu và Đại bá đều rất lo cho tỷ, đều hi vọng tỷ trở về. Tỷ đừng tùy hứng như vậy được không? Tổ mẫu rất lo cho tỷ, muội muội không còn cách nào khác, chỉ đành ra hạ sách này cầu xin tỷ tỷ về nhà."

Bày ra bộ dáng của cô nương hiểu thuận, hiểu chuyện sao?

Dung Hoa cười nhạt một tiếng, lại đưa mắt nhìn đám người nghị luận ở xa, ánh mắt lại lạnh lẽo dừng trên người Diệp Di Nguyệt, nhân nhát nói: "Lục muội muội, ta và Lâm Luật đã không còn hôn ước, muội muốn gặp thì cứ gặp hẳn đi, muội muốn thế nào thì tùy muội, không liên quan tới ta."

Một câu liền khơi lại tin đồn trước kia.

Khi đó tin đồn Ngũ cô nương từ hôn Lâm thế tử được kinh thành bàn luận vô cùng huyên náo.

Lục cô nương này cũng bị liên lụy, nghe đồn nàng ta và Lâm thế tử ái muội không rõ.

Nghe lời này của Ngũ cô nương... Thì ra tin đồn đều là sự thật!

"Thì ra là vì có lỗi nên tới xin lỗi sao?"

"Đáng đời, hôn phu của tỷ tỷ cũng dám với tới."

"Đúng là không biết xấu hổ, cũng khó trách Ngũ cô nương tức giận như vậy, nếu là ta ta đã bỏ mặc luôn rồi."

Mọi người lập tức ủng hộ Dung Hoa.

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt cắn môi, một chút tơ máu chảy ra, nước mắt lưng tròng nhìn Dung Hoa, "Ngũ tỷ tỷ, muội thật sự phụng lệnh tổ mẫu tới đón tỷ về, tỷ tỷ đừng nhắc tới chuyện khác được không?"

Hôm đó trai đơn gái chiếc ở cùng một chỗ, đúng lúc bị nàng bắt tại trận!

Chuyện này, bản thân hết đường chối cãi!

"Vậy sao? Lục muội muội phụng lệnh tổ mẫu?" Dung Hoa bật cười, "Ta rõ ràng là được tổ mẫu và Đại bá chấp thuận tới đây giải sầu."

Không phải kinh thành đang đồn rằng nàng vì lui thân, tâm tình không tốt nên ra ngoài giải sầu sao?

"Hơn nữa, nếu tổ mẫu kêu muội đón ta trở về, sao bà ấy lại kêu muội quỳ gối ở đây? Ta là chất nữ, chẳng lẽ muội muốn biến ta thành kẻ bất trung bất hiếu? Hay là muội cảm thấy có lỗi với ta, muốn dùng cách cực đoan này tới xin lỗi, xin ta tha thứ?" Dung Hoa châm chọc, "Ta đã nói không trách muội nữa, nhưng muội lại không tin ta, còn dùng cách này tới xin lỗi. Phương pháp này, tương lai muội muội đừng dùng nữa, nếu xảy ra chuyện, ta phải trả lời với tổ mẫu sao đây? Ta phải giao phó với phụ thân dưới tuổi vàng sao đây?"

Đây là xin lỗi sao? Dùng biện pháp này chẳng qua là ép nàng cúi đầu mà thôi.

Diệp Di Nguyệt vội lắc đầu: "Ngũ tỷ tỷ, muội không có, muội không có ý này, muội không có ý ép tỷ, hơn nữa, muội và thế tử hoàn toàn trong sạch..."

"Vậy đó là ý gì? Chẳng lẽ là tổ mẫu phân phó muội làm vậy sao?" Dung Hoa mỉm mai, "Nếu không phải tổ mẫu phân phó, vậy muội là tới xin lỗi ư? Ta lặp lại lần nữa, muội nghe cho rõ đây, chuyện giữa muội và Lâm Luật không liên quan tới ta!"

Diệp Di Nguyệt thật muốn đập đầu vào tường cho chết đi.

Bản thân vốn muốn mượn cơ hội này ép nàng trở về cùng mình, nhưng vòng tới vòng lui, chính mình lại thành tiến không được, lui cũng không xong.

Nói tổ mẫu phân phó, vậy tổ mẫu sẽ mang trên người thanh danh ngoan độc. Trời nắng như vậy, kêu cháu gái quỳ gối ở đây, đó không phải ngoan độc thì gọi là gì?

Bên kia còn cả đám người đang chờ xem kịch!

Bản thân chỉ cần thừa nhận nói là phụng mệnh tổ mẫu tới, cho dù tổ mẫu có thật sự phân phó hay không, vậy mọi người đều sẽ tin như vậy.

Nhưng tổ mẫu ở nhà sẽ bỏ qua cho mình như vậy sao?

Nếu không thừa nhận, đó là cam chịu bản thân và Lâm Luật có quan hệ mờ ám, vậy khuê anh của mình sẽ bị hủy hoại!

Nha đầu chết tiệt, sao nàng có thể nham hiểm như vậy?

Đắc tội tổ mẫu, bản thân còn có ngày hành hay sao? Khuê danh bị hủy hoại, chính mình ngày sau sao dám ra đường gặp ai?

Làm thế nào cũng không đúng!

Diệp Di Nguyệt trừng mắt nhìn Dung Hoa, hận không thể nhào lên cắn chết nàng. Nàng sao có thể đối đãi với muội muội mình như vậy?

Dung Hoa vẫn đứng ở đó, khoe miệng lộ ra nụ cười trào phúng.

Muốn tới đây ép nàng trở về sao?

Đúng là không biết lượng sức! Còn dùng chút kỹ xảo như vậy!

"Ngũ tiểu thư, người mau cứu tiểu thư nhà ta đi, tiểu thư sắp chịu không nổi rồi." Linh Đương quỳ xuống, cầu xin Dung Hoa.

Tiểu thư nhà nàng quỳ lâu như vậy, một chút ưu thế cũng không chiếm được, hiện tại còn bị Ngũ tiểu thư đẩy tới hoàn cảnh này.

"Lục muội muội hồ nháo như vậy, các người cũng không biết ngăn cản hả?" Dung Hoa nhú mày, lạnh lùng giáo huấn Linh Đương.

"Nô tỳ đáng chết." Linh Nhi cũng quỳ xuống, cùng Linh Đương dập đầu xin tha.

"Lục muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện, các người thân là đại a đầu bên muội ấy không biết khuyên can sao? Còn không đỡ Lục muội muội đứng dậy!" Dung Hoa nghiêm khắc nói.

Bản thân cuối cùng biến thành kẻ tùy hứng hồ nháo sao? Diệp Di Nguyệt run môi nhìn Dung Hoa, bày ra bộ dáng ủy khuất: "Ngũ tỷ tỷ..."

"Được rồi, ta thật sự không giận muội, muội mau trở về đi, miễn cho tổ mẫu lo lắng." Dung Hoa ân cần một câu, sau đó quay đầu phân phó Túy Đồng, "Người đưa Lục tiểu thư lên xe ngựa đi."

Túy Đồng gật đầu, đi lên nâng Diệp Di Nguyệt không còn sức lực đứng dậy.

"Ngũ tỷ tỷ..." Diệp Di Nguyệt nhìn Dung Hoa, còn muốn nói gì đó, nhưng lại phát hiện bản thân bị nâng về phía xe ngựa, không khỏi hoảng sợ quay đầu nhìn Túy Đồng.

Nha đầu này cũng lợi hại vậy sao?

Ban đầu không thấy nha đầu Lưu Tô kia, nàng còn cảm thấy may mắn, nhưng...

Trước mắt Diệp Di Nguyệt biến thành màu đen.

"Lục tiểu thư, tiểu thư đã nói không giận người nữa, người cứ tin lời tiểu thư nói đi." Túy Đồng có lòng khuyên nhủ, sau đó thấp giọng nói bên tai nàng ta, "Lục tiểu thư tốt nhất đừng hôn mê, nếu không nô tỳ sẽ vớt người thẳng lên xe ngựa."

Thanh âm trầm thấp nhưng đủ khiến Diệp Di Nguyệt rét run cả người, bước chân lão đạo mấy cái.

"Lục tiểu thư, người đi từ từ thôi." Túy Đồng cẩn thận đỡ nàng ta, sau đó đỡ nàng ta lên xe ngựa. Nàng lên tiếng phân phó xa phu, "Đi đi, trời nóng, đừng để Lục tiểu thư sinh bệnh."

"Lục muội muội đi thông thả." Dung Hoa mỉm cười.

Diệp Di Nguyệt xóc màn xe lên thấy Dung Hoa dẫn nha đầu xoay người vào trong, tức giận đến thở không nổi: "Tức chết ta mà, tỷ ta sao có thể đối xử với ta như vậy? Ta chẳng lẽ không phải muội muội của tỷ ta sao? Sao lại ngoan độc thế hả?"

Nếu bản thân để tổ mẫu gán cái danh ngoan độc, vậy tổ mẫu còn không phải sẽ lột da nàng sao? Mà khuê danh, đó là mạng của nữ tử!

"Ngũ tiểu thư cũng thật quá đáng." Linh Đương và Linh Nhi lòng đầy gấp phần.

Diệp Di Nguyệt đầu nặng chân nhẹ, choáng váng tới khó chịu, trước mắt chỉ là một mảng đen.

"Tiểu thư, người có phải khó chịu hay không?" Linh Đương giúp nàng ta lau mồ hôi, quan tâm hỏi.

Diệp Di Nguyệt lắc đầu, một câu cũng không muốn nói, đầu nặng tựa ngàn cân.

"Tiểu thư, người nằm một lát đi, khi nào về tới nhà nô tỳ sẽ gọi người." Linh Nhi vừa quạt vừa nói.

"Trở về rồi tính." Diệp Di Nguyệt không muốn nằm xuống, nàng sợ bản thân vừa đặt lưng liền hôn mê, dù thế nào cũng phải cố gắng khi về tới Diệp phủ, "Rót cho ta ly trà."

Linh Đương gật đầu, vội đuổi tay rót một ly trà.

Diệp Di Nguyệt uống mấy ngụm, càng cảm thấy hoa mắt chóng mặt, để duy trì sự thanh tỉnh, nàng ưỡn lưng ngồi thẳng.

Về tới Diệp phủ, mặt trời không ngã về Tây, Diệp Di Nguyệt không về phòng mà trực tiếp tới chỗ của Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân đang nghe Ngọc di nương bẩm báo chuyện trong phủ.

Vì có Diệp Cẩm Cẩn, Ngọc di nương hiện tại cũng như nước lên thì thuyền cũng lên, búi tóc nhả nhặn, sắc mặt hồng nhuận, thần thái sáng láng.

Nể mặt tôn tử, Diệp lão phu nhân cũng cho bà ta vài phần thể diện.

Nghe nha đầu bẩm báo Diệp Di Nguyệt đã trở về, Diệp lão phu nhân kêu Ngọc di nương dừng lại đang nói, phát tay kêu nha đầu mời nàng ta vào phòng.

Trên mặt Diệp lão phu nhân mang theo ý cười.

Đi lâu như vậy mới về, xem ra sự tình vô cùng thuận lợi!

Dù sao giữa tỷ muội cũng nói chuyện dễ hơn.

Tuy bề ngoài không thân thiết, nhưng rốt cuộc vẫn là tỷ muội!

Lời của muội muội, tỷ tỷ đương nhiên phải nghe vào tai.

Diệp Di Nguyệt được Linh Đương và Linh Nhi vào phòng, vừa thấy Diệp lão phu nhân liền khóc lên: "Tổ mẫu."

"Nguyệt nha đầu, cháu đây là..."

"Lục tiểu thư."

Diệp lão phu nhân và Ngọc di nương đều bị nàng ta làm cho hoảng sợ, đang yên đang lành sao lại biến thành bộ dáng này?

Gương mặt ửng hồng, da như sắp bị lột bỏ, y phục ướt đầm mồ hôi, trong vô cùng chật vật.

"Đã xảy ra chuyện gì? Tiểu thư nhà các người sao lại thành ra như vậy? Các người hầu hạ tiểu thư thế nào hả?" Diệp lão phu nhân nhìn Linh Đương và Linh Nhi, trách mắng.

"Tổ mẫu cứ mặc kệ hai nha đầu đó đi." Diệp Di Nguyệt thê thảm lắc đầu, lại tự trách, "Tổ mẫu, cháu gái vô dụng, không thể đưa Ngũ tỷ tỷ cùng trở về, còn thỉnh tổ mẫu thứ..."

Lời còn chưa nói xong, Diệp Di Nguyệt cuối cùng cũng không trụ được, mềm nhũn ngã xuống.

"Nguyệt nha đầu."

"Lục tiểu thư."

Diệp lão phu nhân cùng mọi người kinh hô.

"Mau, đưa nó lên giường đi." Diệp lão phu nhân phân phó chúng nha đầu, sau đó lại kêu Diệu Châu đi mời đại phu.

Nhất thời trong phòng như binh hoang mã loạn.

Gương mặt Diệp Di Nguyệt ửng đỏ, cái trán lạnh băng, mồ hôi tầng tầng thoát ra bên ngoài.

Nha đầu vội vàng giúp nàng ta lau mồ hôi.

Linh Đang và Linh Nhi nức nở bên cạnh hầu hạ.

Lúc này cũng không ai rảnh hỏi chuyện gì đang xảy ra, thấy Diệp Di Nguyệt thành ra bộ dáng này, Diệp lão phu nhân sốt ruột hỏi: "Đại phu sao còn chưa tới?"

"Nhìn Lục tiểu thư như vậy, có thể là vì say nắng!" Trương ma ma cau mày nhìn Diệp Di Nguyệt, nói, "Phải nhanh chóng ép khí nóng ra, bằng không sẽ xảy ra đại sự."

Lý ma ma gật đầu.

Diệp lão phu nhân tuy chưa từng chứng kiến nhưng hiểu rõ tính nghiêm trọng của việc này, liền phân phó: "Mau mang Hoắc hương hoàn và nước tới đây, đưa cho Lục tiểu thư uống."

Bỏ Hoắc hương hoàn vào nước, Ngọc di nương duỗi tay cầm chén, kêu nha đầu mở miệng nàng ta.

Một lần dứt vào cơ hồ đều chảy ra ngoài gần hết.

Diệp lão phu nhân gấp tới độ đứng ngồi không yên: "Đi xem xem đại phu tới chưa!"

Cũng may trong phủ có đại phu, đại phu rất nhanh liền được mời tới.

Diệp Di Nguyệt đúng là bị say nắng.

Đại phu thấy nàng ta như vậy, vội duỗi tay bắt mạch, sau đó đứng lên bẩm báo: "Bệnh của Lục tiểu thư tới quá đột ngột, chén thuốc này lại dùng chậm, hiện tại chỉ có thể cạo gió để khí nóng đi ra."

"Ừ." Diệp lão phu nhân gật đầu.

Đại phu nhanh chóng lui ra ngoài.

Diệp lão phu nhân kêu người giữ cửa, lại phân phó hai người có kinh nghiệm là Trương ma ma và Lý ma ma động thủ.

Nha đầu cởi áo ngoài của Diệp Di Nguyệt ra, chỉ chừa lại một cái yếm. Trương ma ma và Lý ma ma bắt đầu cạo gió, chỉ một lát, trên người liền xuất hiện mấy vết đen.

Diệp lão phu nhân và Ngọc di nương hít một ngụm khí lạnh.

Theo huyết vị trên người mà làm, môi của Diệp Di Nguyệt dần lấy lại huyết sắc, hơi thở cũng thông thuận hơn nhiều.

Chờ nha đầu giúp nàng ta thay y phục khô mát xong, Diệp lão phu nhân mới sai người mời đại phu vào.

Đại phu bắt mạch, kê phương thuốc rồi nói: "Khí nóng đã tan, hiện tại dùng thêm phương thuốc này thì không còn đáng ngại nữa."

"Làm phiền đại phu." Diệp lão phu nhân phân phó nha đầu đưa đại phu ra ngoài và đi sắc thuốc.

"Lục tiểu thư, Lục tiểu thư..." Lan di nương nghe tin liền chạy tới đây, trực tiếp nhào tới bên cạnh Diệp Di Nguyệt, khóc lóc, "Lục tiểu thư đáng thương của ta."

Diệp Di Nguyệt mệt mỏi mở mắt.

Người đã thoát khỏi nguy hiểm, Diệp lão phu nhân lập tức dùng đôi mắt sắc bén nhìn Linh Đang và Linh Nhi: "Lục tiểu thư không phải đi gặp Ngũ tiểu thư sao? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Thời tiết oi bức, dễ bị say nắng, cho nên chuyện nàng ta sinh bệnh cũng không tính là kỳ quái.

Nhưng nhìn gương mặt kia, làn da rõ ràng như sắp bị lột bỏ.

Có nha đầu chiếu cố, lại ngồi xe ngựa để đi lại, sao có thể phơi thành bộ dáng này? Hơn nữa vừa rồi thay y phục, bà thấy rõ hai cái đầu gối bầm tím của nàng ta.

"Lão phu nhân, người phải làm chủ cho tiểu thư." Hai nha đầu quỳ xuống, nghẹn ngào.

"Nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Diệp lão phu nhân tức giận mắng.

Linh Đang lau khô mắt, trả lời: "Hôm nay Lục tiểu thư đi khuyên Ngũ tiểu thư về nhà, nhưng một câu Ngũ tiểu thư cũng không nghe... Lục tiểu thư một lòng muốn đón tỷ tỷ, cho nên liền quỳ gối trước phủ của Ngũ tiểu thư, cầu xin Ngũ tiểu thư trở về..."

"Nhưng Ngũ tiểu thư không những không mềm lòng, còn đóng cửa, khiến Lục tiểu thư ở bên ngoài quỳ hơn một canh giờ." Trong thanh âm nghẹn ngào của Linh Nhi mang theo vài phần giận dữ.

"Tổ mẫu, là cháu gái vô năng." Diệp Di Nguyệt nhìn Diệp lão phu nhân, nói, "Tổ mẫu, người đừng trách Ngũ tỷ tỷ, là tự con muốn quỳ, không liên quan tới tỷ ấy."

"Nha đầu này... Sao có thể tàn nhẫn như vậy? Nó không về thì thôi, sao cháu phải tự làm khổ mình như vậy?" Diệp lão phu nhân thương xót nói, "Nhìn gương mặt của cháu hiện giờ xem."

"Cháu gái không sao, chỉ cần có thể phân ưu cho tổ mẫu, cháu gái dù lên núi đao xuống chảo dầu cũng không chối từ." Diệp Di Nguyệt mặt mỉm cười nói.

"Tổ mẫu biết cháu hiếu thuận, lần sau không được mạo hiểm như vậy nữa, có biết không?"

"Vâng, tổ mẫu." Diệp Di Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu.

"Lão phu nhân, cầu người làm chủ cho Lục tiểu thư." Lan di nương quỳ xuống, mặt đầy nước mắt, "Lục tiểu thư có lòng tốt muốn đón Ngũ tiểu thư trở về, Ngũ tiểu thư sao có thể trở mặt nhìn mũi mũi mình quỳ ngoài trời nắng như vậy chứ? Hơn nữa còn quỳ lâu như vậy? May mà Lục tiểu thư mạng lớn, nếu khi đó gắng gượng không nổi, vậy Lục tiểu thư có thể đã..."

Nếu ngã gục ở chỗ đó, mạng này coi như cũng không còn.

Bà chỉ có một nữ nhi này thôi.

Ngũ tiểu thư sao có thể nhẫn tâm như vậy?

"Nha đầu chết tiệt kia quá ngoan độc!" Diệp lão phu nhân tức giận mắng.

"Tổ mẫu, không trách Ngũ tỷ tỷ, là Nguyệt Nhi muốn làm vậy, tổ mẫu đừng trách Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt vẫn tỏ vẻ cầu tình cho Dung Hoa.

"Mạng thiếu chút đã mất, cháu còn giúp nàng ta nói chuyện sao?" Diệp lão phu nhân đồ dảnh, "Tổ mẫu sẽ giáo huấn nàng ta, hiện tại Ngũ tỷ tỷ của cháu ở bên ngoài càng ngày càng không có quy củ."

Diệp Di Nguyệt năn nỉ: "Tổ mẫu, người đừng trách tỷ tỷ."

"Được rồi, cháu đừng giúp nó nói chuyện nữa." Diệp lão phu nhân nhủ mảy.

Diệp Di Nguyệt cắn môi, ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngũ tiểu thư là người thiện lương, có phải ngài ấy không biết tiểu thư quỳ gối bên ngoài không?" Ngọc di nương nhìn Lan di nương, nhẹ giọng hỏi.

"Tên sai vật kia thấy tiểu thư quỳ bên ngoài mới đóng cửa." Linh Đang nói.

"Ồ đó Ngũ tiểu thư là chủ tử, nhưng tuổi còn chưa tới mười lăm, có thể là do hạ nhân làm việc không tận tâm." Ngọc di nương cau mày, lo lắng nói.

Diệp lão phu nhân cũng nhủ mảy. Bà ta vẫn luôn lo lắng đứa cháu gái này sẽ bị nô tài khi dễ.

Thân thể Lan di nương đang quỳ dưới đất run lên, đáy mắt lộ ra một tia tàn nhẫn: "Lão phu nhân, mạng của Lục tiểu thư thiếu chút đã không còn nữa, người nhất định phải chủ trì công đạo cho Lục tiểu thư, Ngũ tiểu thư... Nàng ấy là tỷ tỷ nhưng lại không phải huyết mạch của Diệp gia..."

"Di nương." Diệp Di Nguyệt hét lên một tiếng, hoảng loạn nhìn Lan di nương.

"Người nói cái gì?" Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn Lan di nương.

Ngọc di nương cũng kinh ngạc nhìn bà ta.

Bà tử nha đầu trong phòng đều vội cúi thấp đầu, không ai dám phát ra tiếng động.

Lý ma ma nhanh chóng dẫn hạ nhân lui ra bên ngoài.

Ngọc di nương nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn ở lại, đi tới bên cạnh hầu hạ Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân nhìn Lan di nương, lặp lại câu hỏi: "Vừa rồi người nói cái gì?" Thanh âm có chút run rẩy.

Ngọc di nương vội cúi tay rót cho bà ta ly trà, bà ta lại hất ra. Nàng đành đặt ly trà lên bàn, an tĩnh đứng một bên.

"Di nương..." Diệp Di Nguyệt lắc đầu.

"Lời người nói rất cuộc có ý gì? Cái gì là nàng ta không phải huyết mạch của Diệp gia?"

Nha đầu kia không giống nhi tử, cũng không giống Nhan thị, chẳng lẽ thật sự không phải người Diệp gia sao?

Năm đó nàng ta được sinh ra ở Cẩm Châu, mà sự tình ở đó bà không nắm rõ.

"Năm đó Ngũ tiểu thư sau khi sinh ra được mấy ngày thì mắc bệnh, nhưng sau khi lão gia ôm ra ngoài, khi trở về lại khỏe hẳn... Nhưng tiện thiếp nhớ rõ, Ngũ tiểu thư đã mất rồi..." Lan di nương trả lời, "Hải tử tiện thiếp ôm trước đây và nàng không giống nhau, khi đó lão gia còn đổi hết bà tử hầu hạ nàng ta, bao gồm cả nha đầu quét rác."

Nếu không có vấn đề, đang êm đẹp sao lại đổi người?

Diệp lão phu nhân nhíu mày trầm tư.

Nhà cao cửa rộng, có nha đầu bà tử hầu hạ là chuyện cần thiết. Nếu thật sự không có vấn đề, nhi tử đổi người làm gì?

Bởi vì chiếu cố không chu toàn sao?

Cho nên mới đổi tất cả hạ nhân? Bao gồm cả tiểu nha đầu quét rác cũng đổi?

Trong phòng trở nên trầm mặc, ngoài phòng cũng yên ắng.

Diệp Di Nguyệt nằm trên giường, tuy bề ngoài mang bộ dáng sợ hãi nhưng đáy mắt lại hiện lên ý cười.

Nha đầu chết tiết, để xem lần này người còn vênh váo nữa không?

Ngọc di nương cúi đầu suy xét, sau đó lại nhìn Lan di nương, hỏi: "Hải tử sinh ra thường giống nhau, muội có phải nhìn lầm rồi không?"

"Không." Lan di nương khẳng định, "Ngũ tiểu thư tuy chỉ mới ra đời mấy ngày, nhưng đường nét trên gương mặt rất giống lão gia, hơn nữa nếu là thân sinh, phu nhân sao có thể không quan tâm Ngũ tiểu thư chứ? Ngọc di nương, tỷ cũng làm mẫu thân, tỷ có thể bỏ rơi Nhị thiếu gia mười mấy năm mà không quan tâm sao?"

Hải tử là miếng thịt trên người làm nương, sao có thể không quan tâm chứ?

Ngọc di nương giật gật khóe môi, không nói gì.

Thân là mẫu thân, bà đương nhiên sẽ không mặc kệ nhi tử của mình! Bà hận không thể cho hắn tất cả thứ gì tốt nhất trên đời, sao có thể nhẫn tâm bỏ mặc mười mấy năm không hỏi han chứ?

"Còn gì không ổn nữa?" Diệp lão phu nhân trầm giọng hỏi.

Lan di nương lắc đầu.

Nếu có đủ chứng cứ, bà sớm đã nói ra chuyện này, còn chờ tới hôm nay sao?

Hôm nay nếu không phải nha đầu chết tiết kia nhẫn tâm với nữ nhi thế, bản thân cũng không có ý định nói ra chuyện này.

Diệp lão phu nhân uống một ngụm trà, sau đó lại nói: "Nhưng năm đó lão Nhị quả thật sùng ái Ngũ nha đầu."

"Đúng vậy, Nhị lão gia rất thương Ngũ tiểu thư." Ngọc di nương gật đầu.

"Đúng vậy." Lan di nương rũ mắt, lại lẩm bẩm một tiếng, "Có lẽ vì coi nàng ấy là thể thân của Ngũ tiểu thư."

Diệp lão phu nhân trầm mặc một lúc, mới nói: "Chuyện này các người đừng nói bậy."

Lan di nương, Ngọc di nương và Diệp Di Nguyệt đều vâng dạ.

"Được rồi, các người lui xuống hết đi." Diệp lão phu nhân phát tay.

Diệp Di Nguyệt còn đang bị bệnh cũng phải leo xuống giường, được Lan di nương đỡ lui ra ngoài.

Lý ma ma vào phòng, gọi: "Lão phu nhân."

"A." Diệp lão phu nhân thở dài, trầm giọng, "Cẩn thận nghĩ lại, nha đầu kia quả thật không giống người Diệp gia chúng ta."

"Lão phu nhân, nếu người nghi ngờ, chi bằng mời hầu phu nhân tới đây hỏi thì thế nào?"

"Tiện nhân kia!" Nhắc tới Nhan thị, Diệp lão phu nhân lại tức giận.

"Lão phu nhân bớt giận." Lý ma ma duỗi tay giúp bà ta thuận khí, thấp giọng khuyên, "Sự tình quan trọng, Ngũ tiểu thư này... Có phải thân sinh của Nhị lão gia không, hầu phu nhân chắc hẳn biết rõ. Lan đi nương có thể nhìn lắm, nhưng hầu phu nhân sẽ không, hài tử thân sinh của mình, sao có thể không nhận ra chứ?"

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn hoàng hôn bên ngoài: "Hiện tại vẫn còn kịp, bà phải bà tử hành động nhanh nhẹn qua đó đưa thiệp... Không, sự tình quan trọng, bà tự mình đi một chuyến, mời tiện nhân kia tới đây."

"Vâng, lão nô đi ngay." Lý ma ma nhận lệnh, gọi nha đầu vào hầu hạ rồi cầm thiệp của lão phu nhân lên xe ngựa tới Tây Ninh Hầu phủ.

.....

Sự tình phát sinh ở Diệp gia Dung Hoa không biết. Thời điểm Lưu Tô trở về đã là hoàng hôn, Dung Hoa liền nháy mắt ra hiệu cho Túy Đồng.

Túy Đồng lập tức tìm cái cớ kéo Lê Hoa và Xuân Thiên ra ngoài.

"Có kết quả rồi sao?" Chờ mọi người lui xuống, Dung Hoa mới hỏi. Thấy trên trán Lưu Tô còn một tầng mồ hôi, nàng liền rót một ly trà đưa cho nàng ấy, "Uống trà trước đi."

Lưu Tô gạt đầu, nhận lấy uống mấy ngụm, mới nói: "Chuyện gần đây của Diệp đại nhân đều do Thành Quốc Công an bài, về việc Thành Quốc Công biết trong tay tiểu thư có đồ lão gia để lại là do Thất hoàng tử tiết lộ, chỉ là làm sao Thất hoàng tử biết được tin này, hiện tại còn phải điều tra."

"Thất hoàng tử?" Vị Thất hoàng tử ôn nhuận kia sao?

"Đúng vậy, là Thất hoàng tử." Lưu Tô gạt đầu, "Vương gia nói, chuyện của Thất hoàng tử ngài ấy sẽ điều tra, tiểu thư đừng nhúng tay vào."

"Được, ta biết rồi." Nếu Chu Hành tự mình điều tra thì chuyện này càng nhanh sáng tỏ, Dung Hoa gạt đầu, lại hỏi, "Thất hoàng tử, vì sao hắn muốn làm như vậy?"

Muốn nhân cơ hội này lôi kéo Lâm gia sao?

Bản thân hiện đang bị hắn theo dõi?

Dung Hoa nhíu mày, phân phó Lưu Tô: "Tin tức nhất định bị lộ từ bên tiền trang Hằng Thông."

"Nô tỳ đi an bài ngay." Lưu Tô lập tức hiểu ý.

"Hôm nay rồi, ngày mai hãy nói." Dung Hoa mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 31: Tiện nhân!

Lưu Tô vừa xoay người lại nghe Dung Hoa hỏi.

"Bên tiền trang người biết ta đi lấy đồ không nhiều lắm. Lão bản của tiền trang Hằng Thông là ai?" Dung Hoa chống cằm.

Lưu Tô lắc đầu: "Người này rất thần bí, các thành các trấn của Đại Chu đều có chi nhánh của tiền trang, ngay cả Đông Lăng và Tây Lương cũng có."

Xem ra là một nhân vật lợi hại!

Nếu có thể ở một tiền trang lớn như thế, kẻ này chắc chắn không hề đơn giản.

Dung Hoa buông tay, đứng dậy: "Người chỉ cần đem tin tức chuyện này bại lộ để chương sự ở kinh thành biết, những chuyện khác không cần làm."

Đồ Diệp Thế Hiền nhờ bảo quản đã lâu như vậy vẫn còn, hơn nữa thủ tục tương đối nghiêm cẩn, tiền trang này chắc chắn có quy củ của nó.

Hiện tại bí mật giao dịch bị lộ, nhưng bản thân là người ngoài, nhúng tay vào ngược lại không được tốt.

Có điều, nếu chương sự ở kinh thành là người của Thất hoàng tử, thì việc này coi như uống phí.

Muốn tìm lão bản khiếu nại, bọn họ phải đi đâu đây?

Lưu Tô gật đầu.

Thấy sắc trời đã muộn, Dung Hoa liền nói: "Người cũng bận cả ngày rồi, ăn cơm trước đi." Nói xong, nàng kêu mấy người Túy Đồng vào, phân phó bọn họ dọn cơm lên.

.....

Kiều Nguyệt không còn trong phủ, nhi tử cũng theo phu tử đọc sách, phu tử nói nhi tử rất có thiên phú, cho nên mấy ngày nay tâm tình Nhan thị đặc biệt tốt, có điều nghe tin Lý ma ma bên cạnh Diệp lão phu nhân, không khỏi nhủ thầm kêu nha đầu dẫn người vào.

Bà thật sự không muốn tới lui với Diệp gia.

Bởi vì chỉ cần nhìn thấy bọn họ, bà lại nhớ tới chuyện mình từng là thê tử của Diệp Thế Hiên, cũng nhớ lại đôi tay dính máu của mình.

Sau khi gả tới Kiều gia, bà và Diệp gia một chút tới lui cũng không có. Mấy năm nay, bọn họ cũng không tới tìm bà.

Chỉ là... Nhan thị quay đầu nhìn sắc trời bên ngoài, hôm nay sao lại đột nhiên phái người tới đây, đã vậy còn trẻ thế này?

Không lẽ đã xảy ra chuyện?

Nhan thị theo bản năng nghĩ tới Diệp Thế Hiên.

Chẳng lẽ bọn họ phát hiện ra gì rồi sao?

Nhan thị đứng ngồi không yên, lòng bàn tay ướt đẫm một mảng mồ hôi.

"Nô tỳ gặp qua phu nhân, phu nhân mạnh khỏe." Lý ma ma theo nha đầu vào phòng, uốn gối hành lễ.

"Ma ma mau đứng lên." Nhan thị duỗi tay, mỉm cười phân phó Vân Nhi bên cạnh, "Mau mang nước ô mai, dọn chỗ cho ma ma."

Vân Nhi lập tức dọn ghế, lại mang nước ô mai lên cho Lý ma ma.

"Tạ phu nhân ân điển." Lý ma ma cảm tạ.

"Trời nóng như vậy, ma ma đừng thủ nước ô mai đi." Nhan thị tươi cười thân thiết.

Lý ma ma cúi đầu uống mấy ngụm, sau đó lại gác lên bàn, cười nói: "Tạ phu nhân."

"Ma ma khách khí rồi, thân thể lão phu nhân dạo này có an khang không?" Nhan thị cười hỏi.

Lý ma ma này là ai chứ? Là hồng nhân bên cạnh Diệp lão phu nhân! Bà ta tự mình tới đây, chắc chắn là phụng mệnh của Diệp lão phu nhân.

Nhất định là có việc gấp!

Lý ma ma nhìn Nhan thị ung dung hoa quý hơn trước kia, trong lòng không khỏi cảm thán, nếu không tái giá, bà ấy ở Diệp gia chẳng qua là một quả phụ, ai có thể ngờ được Nhị phu nhân có thể tái giá, hơn nữa đối tượng còn là Tây Ninh Hầu!

Ai có thể ngờ chứ?

Không chỉ vì Tây Ninh Hầu sinh hạ nhi tử, hơn nữa còn nghe nói bà ấy và Tây Ninh Hầu vô cùng ân ái.

Đây đều là số mệnh!

Lý ma ma cảm khái trong lòng một phen, sau đó liền cười đáp: "Lão phu nhân rất khỏe, ăn uống đều tốt." Bà ta dùng một lát, cáo lỗi, "Nô tỳ gấp gấp tới đây làm phiền phu nhân rồi, mong phu nhân thứ lỗi."

Biết Lý ma ma khách sáo nhưng Nhan thị vẫn cười cười: "Trời nóng, bây giờ ra đường mát mẻ hơn." Bà ta cũng không định dài dòng, liền trực tiếp hỏi, "Lần này ma ma tới đây... Có phải lão phu nhân có việc gấp không?"

"Lão phu nhân nhớ thương phu nhân, cho nên muốn mời phu nhân qua trò chuyện, không biết khi nào phu nhân cảm thấy khi nào thuận tiện?" Lý ma ma đứng dậy, cung kính trình thiệp tới.

Nhớ thương? Muốn mời qua trò chuyện? Bản thân tái giá, lão phu nhân hận mình tới chết, sao có thể nhớ thương? Nhan thị hiểu quá rõ con người Diệp lão phu nhân, nhận thiệp, sau đó cười nói: "Đa tạ lão phu nhân nhớ thương, trước kia vì còn Nguyệt Nhi sức khỏe không tốt nên không thể phân thân. Hiện tại nàng ấy xuất giá rồi, ta tưởng bản thân sẽ được rảnh rỗi, nhưng hôn sự của Đình Nhi vẫn còn chưa lo xong."

Đây rõ ràng là khéo léo từ chối!

Lý ma ma vẫn cung kính cười nói: "Phu nhân cứ xử lý chuyện của hầu phu đi, không vội."

"Ừ, không biết có phải lão phu nhân có chuyện muốn nói với ta hay không?" Nhan thị lại hỏi.

"Lão phu nhân mời phu nhân qua là vì chuyện của Ngũ tiểu thư." Lý ma ma cười trả lời.

"Dung Hoa?" Tươi cười trên mặt Nhan thị chợt tắt, vội hỏi, "Dung Hoa sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

Thấy Nhan thị bày ra biểu tình quan tâm, Lý ma ma khịt mũi coi thường, nếu quan tâm như vậy, trước kia bà ta đã không vứt bỏ nữ nhi mà tái giá, còn mười mấy năm không ngó ngang gì. Tuy vậy, Lý ma ma ngoài mặt vẫn cung kính đáp: "Ngũ tiểu thư không sao, lão phu nhân là muốn cùng phu nhân thương lượng hôn sự của Ngũ cô nương... Hôn sự của Ngũ cô nương với Lâm thế tử không phải đã lui rồi sao? Lão phu nhân vì hôn sự của Ngũ cô nương mà đau đầu, cho nên mới muốn mời phu nhân qua để cùng thương lượng."

Nhan thị suy xét một lát, rồi gật đầu: "Ngày mai ta sẽ qua."

Lý ma ma cao hứng, khách sáo thêm hai câu rồi mới đứng dậy cáo từ.

Lý ma ma vừa đi không bao lâu, Tây Ninh Hầu liền từ nha môn trở về, Nhan thị một bên hầu hạ ông ta thay y phục, một bên kể lại chuyện Diệp lão phu nhân mời mình qua Diệp phủ: "Nhiều năm qua hai nhà không tới lui, lần này đột nhiên mời thiệp qua đó, hầu gia, ngài nói xem có phải xảy ra chuyện gì gấp hay không?"

"Cứ đi một chuyến rồi biết." Tây Ninh Hầu không bận tâm.

"Vâng, thiệp định ngày mai đi một chuyến, cũng không biết bọn họ gọi thiệp qua là vì chuyện gì." Nhan thị gật đầu, "Bọn họ nói là vì hôn sự của nha đầu Dung Hoa kia."

"Có thể đúng là chuyện của Ngũ cô nương, hôm nay Lục cô nương Diệp gia quỳ gối trước cửa nhà Ngũ cô nương, bên ngoài đang đồn ầm lên." Tây Ninh Hầu vừa từ bên ngoài trở về, chuyện bên ngõ chùa Báo Thiên đương nhiên có nghe nói.

Nhan thị kinh ngạc hỏi lại: "Sao lại như thế?"

"Có người nói Ngũ cô nương nhần tâm, cũng có người nói Diệp gia không dung được nàng, lại có người nói Ngũ cô nương vì chuyện của Lục cô nương và Lâm thế tử mà tức giận..." Tây Ninh Hầu thất nút áo trên cổ, nói, "Nếu lão phu nhân đã kêu nàng qua đó, nàng cũng đề tâm chút đi, hải từ kia... Cũng không dễ dàng gì."

"Vâng." Nhan thị gật đầu.

Dung Hoa cứ nhĩ tử, hơn nữa còn trả lại toàn bộ của hồi môn khi đó Nhan thị để lại, một phần một lượng cũng không thiếu.

Phu thê bọn họ cảm thấy nàng là người ân oán phân minh, cũng không phải cô nương thích nịnh nọt, hơn nữa Tây Ninh Hầu cũng không tin nàng có thể điều tra ra được chuyện năm đó, cho nên thái độ hai người đối với nàng cũng thay đổi không ít.

.....

Lâm phu nhân phái người canh cửa nhưng mãi vẫn không thấy Thành Quốc Công trở về.

Thấy mặt trời đã sắp lặn xuống, Lâm Nhựt liền lên tiếng nói chuyện: "Mẫu thân, dùng cơm trước đi, có lẽ phụ thân có việc trì hoãn."

Lâm phu nhân hoàn hồn, thấy bộ dáng lo lắng của nhi tử và nữ nhi nên phát tay kêu nha đầu dùng cơm.

Ăn xong, huynh muội Lâm Luật và Lâm Nhựt không rời đi, ở lại cùng Lâm phu nhân trò chuyện.

Buổi tối, gió đêm mang theo vài phần mát mẻ, nhưng Lâm phu nhân vẫn cảm thấy khó chịu oi bức. Thấy nữ nhi cùng nhi tử có ý ở lại hàn huyên với mình, trong lòng bà ta rất vui, nhưng nói chuyện một lát, bà liền nói: "Hai đứa về phòng nghỉ ngơi đi."

Lâm Luật và Lâm Nhựt đứng dậy cáo từ.

"Hi vọng phụ thân và mẫu thân sẽ sớm giải quyết chuyện này." Vừa rời khỏi chính viện, Lâm Nhựt thở dài một tiếng. Chuyện ban ngày nàng cũng có nghe nói, nhưng bản thân cho dù sốt ruột cũng không giúp được gì.

"Phụ thân và mẫu thân sẽ nghĩ ra cách giải quyết, muội đừng lo lắng, còn ca ca ở đây." Lâm Luật nhìn Lâm Nhựt, dịu dàng cười.

Trên mặt Lâm Nhựt lại hiện lên tia căm hận: "Cũng không biết là ai lại nhằm vào nhà ta như vậy. Nhắc tới mới nhớ, từ sau khi huynh và Ngũ cô nương từ hôn, trong phủ liền tiếp xảy ra chuyện, không có lấy một ngày thái bình! Ca ca, huynh nói xem có phải nàng ta ở sau lưng giờ trò không?"

Lâm Luật thu lại ý cười, nói: "Nàng ấy chỉ là một cô nương, có thể làm được gì? Muội đừng suy nghĩ miên man."

Thấy ca ca mình giúp người ngoài nói chuyện, Lâm Nhựt lạnh lùng hừ một tiếng: "Hừ, nói không chừng là nàng ta giờ trò quý! Nàng ta là cố ý kéo ca ca xuống, hôn sự này sớm không lui muộn không lui, lại lui ngay lúc này... Khiến ca ca không thể cùng Mộ Tuyết tỷ tỷ..."

"Nhựt Nhi!" Lâm Luật nghiêm khắc cắt ngang, "Không được nói bậy."

Hiện tại Mộ Tuyết là Tứ hoàng tử phi, tin đồn này nếu từ miệng hạ nhân truyền ra ngoài sợ là gây rắc rối lớn.

Lâm Nhựt bị hấn dọa cho hoảng sợ, nhưng nghĩ tới tính nghiêm trọng của vấn đề, nàng ta liền đưa mắt nhìn xung quanh. Thấy bốn phía ngoại trừ nha đầu của mình và sai vặt của Lâm Luật, nàng ta dậm chân kháng nghị: "Ca ca, huynh hung dữ với muội! Vì nha đầu chết tiết kia, huynh lại hung dữ với muội! Muội không nói gì sai cả, chính là nha đầu chết tiết kia ở sau lưng giờ trò! Nàng ta không phải có Chiêu Vương và Kính Huệ công chúa chống lưng sao?"

"Nhựt Nhi, ta không có hung dữ với muội, nhưng họa từ miệng mà ra, Tứ hoàng tử phi cùng chúng ta trưởng thành, hiện tại nàng ấy tôn quý..." Lâm Luật nhấp môi, "Sau này muội nói chuyện chú ý một chút."

"Muội biết rồi." Lâm Nhựt gật đầu, nhưng sắc mặt vẫn giận dữ như cũ, "Còn không phải lỗi của Diệp Dung Hoa kia sao? Nếu nàng ta sớm từ hôn..."

Câu kế tiếp nàng ta không nói ra.

Lâm Luật nhíu mày, vẻ mặt không vui.

Đối với câu nói của Lâm Nhựt, hấn theo bản năng kháng cự.

"Thật không biết tại sao phụ thân và mẫu thân lại muốn huynh cưới nàng ta..." Nói tới đây, nhìn sắc mặt Lâm Luật không tốt, Lâm Nhựt cũng không tiếp tục, chỉ nói, "Muội về phòng trước đây, ca ca cũng về đi."

Nói xong, nàng ta liền dẫn theo nha đầu của mình rời đi.

Lâm Luật lặng người đứng một lát rồi mới theo gia đình ra ngoài viện, đúng lúc thấy Thành Quốc Công đi vào trong.

Lâm Luật vội hành lễ: "Phụ thân."

"Ừ, mẫu thân con đâu?" Thành Quốc Công khoanh tay, dừng bước lại hỏi.

"Dạ, vừa rồi nhi tử và muội muội vừa cùng mẫu thân trò chuyện." Lâm Luật trả lời, lại nói, "Con đi cùng phụ thân, mẫu thân đang chờ ngài."

Đây là Lâm phu nhân có việc, Thành Quốc Công liền gật đầu.

"Quốc công gia." Lâm phu nhân chờ tới mất hết kiên nhẫn, thấy Lâm Luật cùng Thành Quốc Công vào phòng liền vội đứng lên, "Quốc công gia dùng cơm chưa?"

"Dùng rồi." Thành Quốc Công gật đầu.

Lâm phu nhân liền hầu hạ ông ta vào trong thay y phục.

"Các người lui xuống hết đi." Lâm Luật cho hạ nhân lui xuống, bưng ly trà uống hai ngụm thì bọn họ từ nội thất đi ra.

Thành Quốc Công nhận ly trà Lâm Luật đưa qua, uống một ngụm rồi mới hỏi: "Xảy ra chuyện gì?"

Không chỉ phái bà tử ở ngoài chờ, nhi tử cũng mang sắc mặt trầm trọng đi theo.

"Quốc công gia, không xong rồi..." Lâm phu nhân lau nước mắt, đem sự tình tỉ mỉ kể lại, "Sáng nay thiếp dẫn người đi kiểm tra lại sổ sách, các khoản tiền hoàn toàn không có sai lầm gì."

Về mặt Thành Quốc Công ngưng trọng.

Lâm phu nhân chờ Thành Quốc Công lên tiếng.

Lâm Luật nhíu mày.

Không ngờ thật sự có người nhắm vào Lâm gia.

Nhìn biểu cảm của Thành Quốc Công và Lâm phu nhân, Lâm Luật nói: "Phụ thân, mẫu thân, rõ ràng là có người nhắm vào Lâm gia, nếu việc kinh doanh không thể tiếp tục, chúng ta cứ cho thuê các cửa hàng đi."

Đây là biện pháp tốt nhất hiện tại.

Có người cố ý nhắm vào Lâm gia, nếu tiếp tục kinh doanh, đây sẽ là cái động không đáy, tới lúc đó sợ là mất hết! Cho nên không bằng kiểm ít hơn

nhưng lại chắc chắn.

"Chi sợ rằng người này muốn đuổi cùng giết tận." Sắc mặt Thành Quốc Công trầm như nước.

"Có phải đối thủ của Bạch gia không?" Lâm phu nhân đưa ra nghi hoặc.

"Cũng có khả năng." Thành Quốc Công suy xét, lại lắc đầu, "Có điều nếu là đối thủ của Bạch gia, sao bọn họ chỉ xuống tay với Lâm gia chúng ta mà không phải Bạch gia bên kia?"

"Vây rối cuộc là ai?" Lâm phu nhân tức giận nói, "Lâm gia chỉ có chút sản nghiệp này, chẳng lẽ bọn họ muốn chúng ta mất hết như vậy sao?"

Ánh mắt Thành Quốc Công sáng lên, nhưng lập tức lắt léo.

Diệp Thế Lâm là tên vô dụng. Nếu ông ta nhắm vào Lâm gia, bản thân sẽ không bị lời đồn mà hôi mặt, phải chịu hạ mình đi đón đưa chất nữ kia.

Người không đón về được thì thôi, còn bị nha đầu Diệp Dung Hoa kia phản kích, sự tình nháo tới ồn ào, ngay cả Lâm gia bọn họ cũng bị kéo vào.

Đúng là việc thành thì ít, làm hỏng việc thì nhiều!

Trầm tư một hồi, Thành Quốc Công quyết định áp dụng biện pháp của Lâm Luật, nói: "Trước mắt nàng cứ thử cho thuê các cửa hàng xem."

Nếu thật sự nhắm vào Lâm gia, muốn đuổi cùng diệt tận, người đó chắc chắn còn có hậu chiêu!

"Vâng." Lâm phu nhân gật đầu, "Ngày mai thiếp sẽ phân phó xuống."

"Phụ thân, mẫu thân, dù sao Bạch gia cũng là nhà làm ăn buôn bán, chi tiết bên trong có lẽ bọn họ hiểu hơn chúng ta, chỉ bằng phái người gọi bọn họ tới thế nào?"

Thành Quốc Công gật đầu: "Ta sẽ viết cho Bạch Lãm một phong thư, kêu hắn phái người tới đây kiểm tra, cũng kêu hắn cảnh giác một chút."

.....

Theo Túy Đồng và Lưu Tô học dùng roi, mấy ngày nay cánh tay Dung Hoa đau nhức vô cùng. Sáng sớm mỗi ngày, nàng đều cùng Xuân Thiên tập luyện ngoài sân.

Xuân Thiên có sẵn tư chất, lúc trước có Túy Đồng và Lưu Tô chỉ điểm, hiện tại lại có Dung Hoa tập cùng, Xuân Thiên càng dụng tâm hơn.

Dung Hoa có ý phân phó người thu dọn, biến một phần của tòa viện thành võ trường luyện trong nhà, dùng khi thời tiết không tốt.

Thạch ma ma thấy nàng kiên trì luyện tập, cho nên mỗi ngày đều kêu phòng bếp làm phong phú thức ăn. Tiểu thư ở ngoài một mình, biết chút công phu phòng thân cũng tốt!

Tập xong, Dung Hoa về phòng tắm rửa, Thạch ma ma và Lê Hoa cũng nhanh chóng dọn bữa sáng lên.

Cơm sáng còn chưa ăn xong, Hồng Đậu tới bẩm báo, nói có người bên Diệp phủ tới.

Dung Hoa không nhanh không chậm nuốt phần sủi cảo trong miệng xuống, buông đũa, lúc này mới ngẩng đầu hỏi: "Người tới là ai?"

Hôm qua Diệp Di Nguyệt vác bộ dáng kia về, hôm nay lại có người tới, không lẽ là muốn hỏi tội sao?

"Là Tổ Ngọc tỷ tỷ, nghe nói là phụng phân phó của Ngọc di nương mang chút trái cây qua cho tiểu thư." Hồng Đậu trả lời.

Tổ Ngọc? Nha đầu bên cạnh Ngọc di nương?

Dung Hoa cười nói: "Người mời nàng ta qua thiên đình dùng trà đi, lát nữa ta sẽ qua đó."

"Vâng." Hồng Đậu nhận lệnh lui xuống.

Dung Hoa cúi đầu tiếp tục dùng bữa sáng, ăn no mới đứng lên.

Lê Hoa thu dọn bàn, cùng Túy Đồng hầu hạ Dung Hoa rửa tay.

Thạch ma ma lo lắng hỏi: "Có phải hôm qua sau khi trở về Lục tiểu thư xảy ra chuyện gì không?"

"Ừ, nàng ta chắc hẳn sẽ bị lột da." Trời nắng gắt như vậy, Diệp Di Nguyệt lại được nuông chiều từ bé, làm sao chịu nổi? Dung Hoa cầm khăn lau tay, lại nói: "Có điều Tổ Ngọc tới không phải chuyện của Lục muội muội."

Nếu Diệp Di Nguyệt xảy ra chuyện, lão phu nhân và Lan phu nhân mới là người tới đây hỏi tội, còn Ngọc di nương thì...

Chắc không phải.

Lần trước Ngọc di nương sinh non, Lan di nương cũng có phần, cho nên trong lòng Ngọc di nương chắc chắn sẽ ghi hận.

Lau khô tay, Dung Hoa liền mang theo Túy Đồng qua thiên đình.

Tổ Ngọc thấy Dung Hoa tới liền đứng lên hành lễ: "Gặp qua Ngũ tiểu thư."

"Mau đứng lên." Dung Hoa cười đi vào.

"Tạ Ngũ tiểu thư." Tổ Ngọc đứng dậy, "Ngũ tiểu thư ra ngoài lâu như vậy, di nương vẫn luôn muốn tới thăm người, cho nên hôm nay liền phái nô tỳ qua, bên này của tiểu thư có thiếu thứ gì không?"

Dung Hoa gật đầu cười nói: "Di nương thật có lòng, người trở về thay ta cảm tạ di nương.

"Di nương nói đây là điều nên làm." Tổ Ngọc khom người, lại đưa mắt nhìn xung quanh, thấy chỉ có Túy Đồng và Hồng Đậu thì mới lấy một phong thơ trong ống tay áo ra, nói, "Di nương vốn muốn tự mình tới đây, có điều hiện tại đang bận chuyện trong phủ... Cho nên mới phái nô tỳ tới, còn kêu nô tỳ giao cho người phong thơ này."

"Tạ di nương quan tâm." Dung Hoa ra hiệu cho Túy Đồng nhận lấy, cũng không vội đọc, chỉ nhìn Tổ Ngọc, cười nói, "Người trở về nói với di nương, ta ở đây rất tốt, kêu bà ấy không cần lo lắng."

"Vâng, nô tỳ nhất định sẽ chuyển lời của tiểu thư tới di nương." Tổ Ngọc gật đầu, sau đó liền uốn gối cáo từ.

Dung Hoa kêu Túy Đồng thưởng bạc cho nàng, sau đó lại phân phó Hồng Đậu đưa nàng ra cửa.

Bọn họ đi rồi, Dung Hoa mới duỗi tay cầm phong thơ trong tay Túy Đồng, mở ra đọc.

"Ngọc di nương nói gì vậy?" Túy Đồng thấy nàng đọc xong, vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

"Lan di nương nói với tổ mẫu ta không phải nữ nhi của Diệp gia, còn nói chạng vạng hôm qua phái người tới Tây Ninh Hầu phủ mời hầu phu nhân." Dung Hoa mỉm cười, đứng dậy thuận tay vứt phong thơ vào huân lò.

Túy Đồng nói: "Ngọc di nương thật có lòng."

Dung Hoa gật đầu.

Bà ấy còn nói định tới qua phái người tới, nhưng lại sợ rêu rao, cho nên hôm nay mới tìm cơ sáng sớm đuổi Tổ Ngọc đến.

"Đi mời hầu phu nhân là vì muốn chứng thực thân phận của người."

"Không sao, chuyện này sớm muộn cũng sẽ công khai." Dung Hoa khẽ cười, Nhan thị nói hay không nói, đối với nàng chẳng có quan hệ gì.

.....

Nhan thị vừa đến, Diệp lão phu nhân liền phân phó người mời bà ta vào.

"Gặp qua lão phu nhân." Nhan thị mỉm cười hành lễ.

"Hầu phu nhân, không được." Diệp lão phu nhân hòa ái cười, duỗi tay đỡ.

Dù sao cũng từng là mẹ chồng nàng dâu, Nhan thị hành đủ lễ mới đứng dậy.

Diệp lão phu nhân nhìn bà càng ngày càng quý phái, trong lòng càng thêm tức giận.

Nhi tử hiện tại chỉ còn là một khối xương trắng, nhưng tiện nhân này lại sống thật dễ chịu!

Ngoài mặt, bà ta vẫn cười nói khách sáo với Nhan thị.

Hắn huyền một hồi, Diệp lão phu nhân quét mắt nhìn hạ nhân trong phòng: "Nơi này có Lý ma ma hầu hạ là được, các người lui xuống hết đi, ta và hầu phu nhân có chút chuyện riêng cần nói." Bà ta nhìn Lan di nương bên cạnh, "Người ở lại."

"Vâng." Lan di nương cúi đầu đi tới bên cạnh Diệp lão phu nhân.

"Lão phu nhân có gì xin cứ nói thẳng." Nhan thị cười cười.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân trầm xuống, nghiêm túc hỏi Nhan thị: "Dung nha đầu rốt cuộc có phải thân sinh của người không?"

Nhan thị kinh ngạc nhìn bà ta.

"Tuy người đã tái giá, nhưng trước đây dù sao cũng là tức phụ của Diệp gia... Người nói thật cho ta biết, Dung nha đầu rốt cuộc có phải hài tử của người và lão Nhị không?"

Nhan thị đưa mắt nhìn Lan di nương, giận dữ nói: "Lão phu nhân, lời này người nghe từ đâu vậy hả? Dung nha đầu sao có thể không phải thân sinh của ta và lão gia? Nó là hài tử ta hoài mười tháng mới sinh ra được."

"Phu nhân, người đừng che giấu nữa!" Lan di nương ngẩng đầu, đi lên phía trước một bước, "Phu nhân trước nay không thích Ngũ tiểu thư... Nhưng hôm nay lại bảo vệ nàng ấy như vậy, có phải là vì Ngũ tiểu thư từng cứu Kiều Tứ công tử không?"

Đôi mắt nghiêm khắc của Diệp lão phu nhân lộ ra lệ khí.

Nhan thị tức giận, đứng dậy, giáng qua một cái bạt tai, quát: "Tiện nhân!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 32: Tính kế

"Phu nhân." Lan di nương không kịp phòng bị, gương mặt hứng chịu cái tát, máu tươi từ khóe miệng chảy ra, sợ hãi nhìn Nhan thị, "Phu nhân, người... Tiện thiếp nói gì sai sao?"

"Lan di nương, lão gia và ta năm đó để người thiếu ăn thiếu mặc hay sao? Năm đó lão gia đối với người thế nào, người rõ ràng nhất! Hiện tại lão gia không còn nữa, người lại ở trước mặt lão phu nhân dựng chuyện thị phi, bôi nhọ đích nữ duy nhất của lão gia sao?" Nhan thị lạnh giọng, uy nghiêm nhìn Lan di nương.

"Phu nhân." Lan di nương lộ ra vẻ mặt ủy khuất, hỏi lại, "Nếu Ngũ tiểu thư là thân sinh của người, sao người lại không thích nàng ấy? Còn nữa, mười mấy năm qua sao chưa từng quan tâm nàng ấy?"

"Sao hả? Ta làm gì cũng phải giải thích với một kẻ hạ tiện như người sao?" Nhan thị trào phúng.

"Sao thế, hầu phu nhân hiện tại còn tưởng mình là Nhị phu nhân Diệp gia sao?" Diệp lão phu nhân trầm giọng quát, "Nàng ta cho dù có là kẻ hạ tiện cũng là người của Diệp gia. Đây không phải Tây Ninh Hầu phủ, không phải chỗ cho người muốn làm gì thì làm!"

Diệp lão phu nhân thật sự nổi giận.

Ở đây tát Lan di nương một cái, Nhan thị coi Diệp gia là chỗ nào?

À ta đã không còn là tức phụ của Diệp gia nữa!

Nhan thị hiện tại đã là người của Kiều gia ở Tây Ninh Hầu phủ, à ta đã tái giá, à ta có tư cách gì mà tới Diệp gia điều võ dương oai?

Tưởng mình còn là Nhị phu nhân Diệp gia sao? Tới để giáo huấn thiếp thất?

Nhan thị nắm chặt khăn lụa trong tay, nói: "Lão phu nhân, không phải ta muốn làm vậy... Chỉ là lời này của Lan di nương thật sự rất quá đáng." Nói tới đây, hốc mắt bà ta đỏ lên, "Năm đó lão gia đối với nàng ta không tệ, nhưng không ngờ nàng ta lại nói ra lời không có lương tâm như vậy. Lão gia sùng ái Dung nha đầu nhất... Nếu ông ấy ở dưới tuổi vàng biết có người nói xấu Dung nha đầu, ông ấy chắc chắn sẽ rất thương tâm..."

Nhan thị che miệng làm ra bộ dáng đau lòng.

Nhắc tới nhi tử mất sớm, Diệp lão phu nhân không khỏi có vài phần thương cảm.

"Lão phu nhân, lời tiện thiếp nói đều là thật, không có nửa câu dối trá." Lan di nương nghẹn ngào nói với Diệp lão phu nhân, sau đó lại quay đầu nhìn Nhan thị, "Phu nhân một lòng báo ân cho Tứ công tử, muốn giữ gìn cho Ngũ tiểu thư, vì tình cảm có thể tha thứ."

"Câm miệng!" Ánh mắt Nhan thị sắc bén như đao. Nếu thân phận của Dung Hoa bại lộ, không có gia tộc phía sau, nàng một thân một mình ở bên ngoài, dung mạo lại tuyệt sắc như vậy, tới lúc đó sợ là sẽ xảy ra chuyện!

Nếu là trước đây, chuyện này bà sẽ không quan. Nhưng cách đây mấy ngày, nàng đã cứu nhi tử của mình, nể mặt nhi tử, dù sao cũng phải bảo vệ nàng mấy phần.

"Phu nhân, chẳng lẽ người nhìn không ra sao? Người không nhìn ra nàng ấy và hài tử mình sinh ra không giống nhau sao? Nếu thật sự là nữ nhi của người, người sao có thể vứt bỏ nàng ấy, một câu cũng không hỏi tới chứ?" Lan di nương bò lên, đứng cạnh Diệp lão phu nhân.

"Tiện tỳ đáng chết, nữ nhi của ta chẳng lẽ ta không nhận ra sao?" Nhan thị lạnh lùng trả lời, "Còn những năm nay, ta... Ta không hỏi thăm tới nó là vì chuyện năm đó bản thân tái giá nháo quá lớn, ta nhẫn tâm không tới thăm, không quan tâm nó là hi vọng lão phu nhân niệm tình nó một mình lẻ loi, có thể thương tiếc hài tử kia nhiều một chút."

Diệp lão phu nhân cau mày, nhìn chằm chằm bà ta.

Lời này không sao, điều bà ta lo lắng cũng có lý.

Năm đó bà ta tái giá, Diệp gia và Nhan gia cắt đứt tới lui, bản thân đồng thời ghi hận lên người Kiều gia và Nhan gia, đặc biệt là Nhan thị.

Mấy năm nay, ả ta không quan tâm Ngũ nha đầu, nếu cứ hai bà ngày ả ta lại tới đây, bản thân sợ là sẽ giận chó đánh mèo lên người Ngũ nha đầu.

Lan di nương lại khịt mũi coi thường: "Thì ra những gì phu nhân làm đều vì tiểu thư, vậy trước kia tại sao tiểu thư bị bệnh, phu nhân không ôm lấy nàng ấy?"

Diệp lão phu nhân nhấp một ngụm trà, lúc này mới nói: "Cho dù thế nào Ngũ nha đầu cũng là nữ nhi của Diệp gia ta, là cô nương Diệp gia ta nuôi dưỡng mười mấy năm. Hầu phu nhân, hôm nay ta gọi người tới là muốn nghe một câu thật lòng, muốn biết nó có phải nữ nhi của Diệp gia không. Nếu không phải, chúng ta sẽ giúp nàng tìm lại thân nhân của mình, ta nghĩ bọn họ chắc chắn cũng đang nhớ thương nàng rất nhiều."

Làm bộ quan tâm sao? Cùng bà ta mẹ chồng nàng dâu mấy năm, Nhan thị đương nhiên hiểu rõ con người của Diệp lão phu nhân, hốc mắt liền đỏ lên: "Lão phu nhân, người đừng nghe tiện thiếp này nói bậy, Dung Hoa là nữ nhi của Diệp gia, là nữ nhi thân sinh của ta và lão gia."

Một câu vô cùng chân thành.

Diệp lão phu nhân cẩn thận quan sát sắc mặt của bà ta, cười nói: "Xem ra là ta lo lắng nhiều rồi, thỉnh hầu phu nhân thứ tội."

Nhan thị yên tâm đáp: "Lão phu nhân quá lời."

Nói thêm hai câu, Nhan thị liền đứng dậy cáo từ.

Diệp lão phu nhân nhìn khuôn mặt ung dung của bà ta, khách khí tỏ ý giữ lại, sau đó liền kêu Diêu Châu tiễn bà ta ra ngoài.

Diệp lão phu nhân nhắm mắt dựa ra sau.

Lan di nương uốn gối nhẹ nhàng lui xuống.

Rời khỏi Tùng Hạc Đường, Lan di nương không về phòng của mình, trực tiếp tới Lưu Vận Các của Diệp Di Nguyệt.

Diệp Di Nguyệt đang dựa vào giường nệm nóng chờ tin tức, phái nha đầu đi hỏi thăm đều không mang tin tức gì về. Vừa thấy Lan di nương tới, nàng ta lập tức ngồi thẳng dậy muốn xuống đất: "Di nương."

"Nguyệt Nhi, con còn chưa khỏe đâu, ngồi đi đừng nhúc nhích." Lan di nương vội đi tới, ấn nàng ta xuống.

"Di nương, sao rồi? Phu nhân nói thế nào?" Diệp Di Nguyệt gấp tới độ bắt lấy tay Lan di nương, lúc này mới để ý dấu tay trên mặt bà ta, la lên, "Mặt di nương sao vậy? Ai đánh người, là tổ mẫu sao?"

"Không sao." Lan di nương vỗ vỗ gương mặt của mình, cười nói, "Con yên tâm đi, chỉ cần ngồi chờ là cô nương duy nhất của Nhị phòng là được rồi."

"Thật ư? Phu nhân thừa nhận rồi sao? Phu nhân nói với tổ mẫu Diệp Dung Hoa không phải nữ nhi của Diệp gia?" Diệp Di Nguyệt mở to hai mắt, tươi cười sung sướng.

"Không có." Lan di nương lắc đầu, "Phu nhân phủ nhận, một mực khẳng định Ngũ tiểu thư là nữ nhi thân sinh của bà ấy và lão gia?"

"Vậy thì yên tâm cái gì? Bà ấy nói Diệp Dung Hoa là nữ nhi của mình mà." Diệp Di Nguyệt nghi ngờ nhìn Lan di nương, "Nương, việc này không phải người tự biên ra đấy chứ?"

"Con chỉ cần yên tâm tĩnh dưỡng, đừng ra ngoài là được." Lan di nương nhìn gương mặt của nàng ta, dặn dò một tiếng, sau đó mới nói, "Chuyện như vậy, nương sao dám tùy tiện bịa ra? Chuyện này không tám thì mười."

"Nhưng hầu phu nhân đã khẳng định, chúng ta có cách nào đây? Phụ thân cũng không còn nữa."

Lan di nương nhếch mép, đắc ý cười: "Bà ấy càng nói vậy, tổ mẫu con càng nghi ngờ."

"Tổ mẫu sẽ như vậy sao?" Diệp Di Nguyệt không khỏi nghi ngờ. Nhan thị đã nói như vậy, tổ mẫu sẽ hoài nghi chuyện Diệp Dung Hoa không phải nữ nhi Diệp gia sao?

Lan đi nương gặt đầu: "Ừ, cho nên con cứ yên tâm chờ xem là được."

Bà hầu hạ lão phu nhân nhiều năm, đương nhiên hiểu rõ tính cách của bà ấy.

Nhiều năm không quan tâm, khi trước Ngũ tiểu thư lại vừa cứu Tứ công tử Kiều gia, hơn nữa Nhan thị cùng từng sống trong Diệp gia hơn một năm, ả ta đối đãi với Ngũ tiểu thư thế nào, trong lòng lão phu nhân rất rõ.

Cho nên, lão phu nhân chắc chắn sẽ không tin lời Nhan thị nói.

"Vâng." Diệp Di Nguyệt bán tin bán nghi gặt đầu.

"Nguyệt Nhi, mặt con khá lên chưa?" Lan đi nương đau lòng vuốt tay sờ lên mặt nàng ta.

Diệp Di Nguyệt hoảng sợ rụt người lại.

"Còn đau sao?"

"Đau." Diệp Di Nguyệt rên lên.

Sao có thể không đau chứ? Vừa chạm vào liền đau như lửa đốt, hôm qua vừa nhìn gương mặt này, nàng còn cảm thấy hoảng sợ, trong lòng hận Dung Hoa tới chết.

"Cố gắng tỉnh dưỡng, đừng ra ngoài nữa, những đồ nên kiêng thì đừng đụng vào, có biết không?" Lan đi nương dặn dò.

Diệp Di Nguyệt gặt đầu, lại hoảng sợ cầm tay Lan đi nương, hỏi: "Nương, có phải sẽ để lại sẹo không?"

"Không đâu." Lan đi nương lắc đầu nói, "Con cứ nghe theo lời đại phu là được. Đừng lo lắng nữa,

đại phu đã nói không sao rồi. Ta nhất định sẽ không để con vô lý chịu khổ, Ngũ tiểu thư nhất định sẽ mất thân phận đích nữ của Diệp gia! Tới lúc đó, nàng ta mất hết thân phận, chẳng qua là một dưỡng nữ, nàng ta không phải tùy ý để con tra tấn sao? Làm dưỡng nữ, nàng ta còn dám làm gì? Đến lúc đó, ngay cả một sợi tóc của con nàng ta cũng không dám đụng!"

Trừ phi Diệp Dung Hoa muốn mang danh vọng ân phụ nghĩa!

.....

"Qua bữa trưa, người tranh thủ qua chỗ Ngũ cô nương." Về Tây Ninh Hầu phủ, Nhan thị thay xiêm y, phân phó Tần ma ma, "Đem chuyện này nói với nàng ấy một tiếng, kêu nàng ấy yên tâm, chỉ cần một lòng làm đích nữ của Diệp gia là được."

"Vâng, phu nhân." Tần ma ma nhận lệnh lui xuống.

Nghe Tần ma ma nói xong, Dung Hoa mỉm cười cảm tạ: "Ma ma trở về thay ta đa tạ sự hậu ái của phu nhân."

"Ngũ cô nương quá lời, so với ân tình của Ngũ cô nương, phu nhân nói đây chẳng qua chỉ là một câu nói mà thôi." Tần ma ma khiêm tốn trả lời, sau đó đứng dậy cáo từ."

"Không ngờ hầu phu nhân vẫn có vài phần tình nghĩa." Túy Đồng cười tủm tỉm.

"Đó là vì nể mặt Thần Nhi mà cho ta vài phần thể diện." Dung Hoa lãnh đạm nói một câu.

Nhan thị vì sao làm như thế, trong lòng nàng hiểu rõ.

Dung Hoa cười cười: "Có điều... Tổ mẫu chưa chắc tin lời bà ấy."

Diệp lão phu nhân cũng không phải người ăn chay, chỉ sợ càng thêm nghi ngờ thân phận của nàng.

Túy Đồng nghĩ nghĩ, sau đó liền nhận ra, thở dài: "Xem ra thân phận của tiểu thư sẽ bị vạch trần."

"Là chuyện sớm muộn thôi. Còn bên phía Lâm gia kia..." Thần sắc Dung Hoa trở nên ngưng trọng, "Một vinh cùng vinh, một suy cùng suy, bọn họ rất có khả năng sẽ nhờ Bạch Lãm giúp đỡ."

Túy Đồng gặt đầu: "Rất có khả năng."

Dung Hoa suy xét một lúc lâu, mới nói: "Ngày mai chúng ta qua xem cửa hàng của Mạnh gia."

Chuyện kinh doanh y phục và trang sức nàng không thông thạo, nhưng chưa thấy heo chạy, chẳng lẽ cũng không ăn thịt heo sao?

Kiếp trước, nàng là người ngoài nghề, nhưng ở đây, Mạnh gia lại là nhân sĩ chuyên nghiệp!

.....

Sau khi Nhan thị rời đi, Diệp lão phu nhân không nhắc lại chuyện của Dung Hoa, ngay cả Lý ma ma cũng không dám mở miệng hỏi. Tới chạng vạng, biết Diệp Thế Lâm đã từ nhà môn trở về, bà ta liền phân phó người mời ông tới đây.

"Mẫu thân." Diệp Thế Lâm vừa thay triều phục ra liền tới.

"Các người lui xuống hết đi." Diệp lão phu nhân phát tay.

Lý ma ma khom người dẫn theo hạ nhân rời khỏi nhà.

"Mẫu thân, có chuyện gì vậy?" Diệp Thế Lâm kinh ngạc hỏi.

Về thân thế của Dung Hoa, hôm qua Diệp lão phu nhân không nhắc tới, cho nên Diệp Thế Lâm không biết.

Diệp lão phu nhân vân vê Phật châu trong tay, đem sự tình nói ra một lần, ngay cả chuyện Nhan thị tới cũng kể lại. Nói xong, bà ta cầm Phật châu trong tay trái, tay phải cầm ly trà uống một ngụm, ngược mắt nhìn ông ta: "Ngũ nha đầu này nhất định không phải thân sinh của Nhị đệ con, ta nói mà, nha đầu này sao lại không có quý cù như vậy, hoàn toàn không có phong độ và lễ nghi của Diệp gia ta. Tiệm nhân Nhan thị kia... Vì nhi tử của mình, không ngờ cũng biết ơn! Hừ, tưởng ta không biết sao? Năm đó sau khi đệ đệ con ra đi, bọn họ vừa hỏi kinh, ả ta đã lạnh nhạt với Ngũ nha đầu, một chút bộ dáng người làm nương cũng không có."

"Mẫu thân, việc này..." Diệp Thế Lâm nói, "Ngũ nha đầu quả thật không giống Nhị đệ và hầu phu nhân, có điều, nếu không phải thân sinh, Nhị đệ cần gì phải thương nàng như vậy?"

"Tâm tư của Nhị đệ con ai mà biết?" Diệp lão phu nhân tức giận.

"Vậy..." Diệp Thế Lâm nghĩ nghĩ, "Nhi tử sẽ phái người tới Cẩm Châu điều tra."

"Không cần, đệ đệ con một khi làm việc thì đều vô cùng cẩn thận." Diệp lão phu nhân xua tay, "Hơn nữa thời gian qua lâu như vậy, còn tra được gì! Ta là nghĩ, nếu Ngũ nha đầu không phải nữ nhi thân sinh của Diệp gia ta, vậy thì không thể để chúng ta uống cơm nuôi nàng ta trưởng thành."

"Mẫu thân nói đúng." Diệp Thế Lâm gật đầu.

"Vậy nên an bài nàng thế nào đây?" Diệp lão phu nhân nhíu mày.

"Lai lịch nàng ta không rõ, nếu Kính Huệ công chúa và Chiêu Vương biết cũng sẽ lãnh đạm với nàng. Dung mạo nàng ta xinh đẹp như vậy, nương nương ở trong cung lại như đi trên băng mỏng, con thấy chi bằng..."

Đưa nàng tiến cung!

Hai mắt Diệp lão phu nhân lập tức sáng ngời.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 33: Nhân chí phương năng nghĩa tận

"Nương nương vừa mới có thai, thân mình không tiện hầu hạ Hoàng Thượng, nữ nhân trong hậu cung lại nhiều, thời gian dài nương nương sẽ mất thánh sủng." Diệp lão phu nhân cười nói, "Diệp gia chúng ta nuôi nó nhiều năm như vậy, cũng tới lúc để nó báo đáp rồi."

Cho nên, đưa Dung Hoa tiến cung giúp đỡ Diệp Di Châu thật sự là thượng sách. Nha đầu kia xinh đẹp xuất chúng, nhất định sẽ giúp cháu gái giữ được trái tim của Hoàng Thượng.

"Nhị đệ cũng quá hồ nháo, sao có thể tùy tiện lẫn lộn cốt nhục Diệp gia chứ? Đã vậy còn là đích nữ? Đệ ấy muốn nuôi thì nhận nuôi là được, cần gì phải coi nàng như tâm can bảo bối?" Diệp Thế Lâm cau mày, ngữ khí nặng nề.

Thu dưỡng hài tử của người ta đã không nói, còn che giấu cho nữ nhi thân phận đích nữ.

Diệp Thế Lâm vốn bất mãn với đệ đệ tài hoa này, tuy người đã chết nhưng vẫn nhìn không được mà ghen ghét.

"Đúng vậy, lão Nhị cũng quá hồ nháo!" Diệp lão phu nhân tức giận, nếu nhi tử còn sống, bà nhất định sẽ trách mắng một trận, "Có điều cách hành sự của

nó trước giờ khó đoán, còn thêm tiện nhân Nhan thị, đáng hận nhất là ả ta dám che giấu như năm như vậy, hiện tại còn chết không chịu thừa nhận!"

Diệp Thế Lâm trầm mặc, lại hỏi: "Chuyện này Ngũ nha đầu có biết không?"

"Nhìn Nhan thị thì chắc nó không biết! Hôm nay ta quên hỏi ả ta rồi." Diệp lão phu nhân nhất thời bỏ qua chuyện này. Bà ta nghĩ nghĩ, liền lắc đầu nói, "Hắn là không, ả ta trước mặt chúng ta không thừa nhận, hắn là cũng sẽ không nói với Ngũ nha đầu. Ngũ nha đầu chỉ là một cô nương, dung mạo lại đẹp như vậy... Hôm nay Nhan thị làm thế chẳng qua là báo ân chuyện nhĩ tử mà thôi."

Không có gia tộc bảo vệ, cô nhi không phụ mẫu, nàng sao có thể sống bên ngoài?

Diệp Thế Lâm gật đầu tán đồng: "Hiện tại Diệp gia chúng ta không thể để mất thánh tâm."

"Chính là đạo lý này, một mình nương nương ở trong cung rất vất vả, có người giúp đỡ hẳn sẽ nhẹ nhàng hơn, hơn nữa tỷ muội bọn họ hỗ trợ lẫn nhau, đối với Diệp gia cũng là chuyện tốt." Diệp lão phu nhân nói.

Một nha đầu thân phận không rõ ràng, có thể hầu hạ Hoàng Thượng chính là phúc nàng ta tu luyện mấy kiếp! Hơn nữa, tất cả đều nhờ có Diệp gia!

Diệp Thế Lâm tiếp tục: "Chuyện này phải nhờ nương nương trợ giúp mới có cơ hội thành công."

Đưa người tới long sàng của Hoàng Thượng không phải chuyện dễ làm. Kỳ tuyển tú đã qua, muốn danh chính ngôn thuận thì không thể nào, trước mặt bọn họ chỉ có thể sắp xếp thích đáng một phen.

"Ta sẽ thương lượng với nương nương." Diệp lão phu nhân hiểu ý, dừng một chút rồi nói, "Ngũ nha đầu ta sẽ phái người đưa nó về, một cô nương vẫn không thể sống bên ngoài, chẳng ra thể thống gì cả."

"Chuyện này không vội, chờ sự tình an bài thỏa đáng, đến lúc đó đón nó về là được." Diệp Thế Lâm lắc đầu.

Diệp lão phu nhân nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng đồng ý: "Được, chờ ta gặp nương nương rồi nói, ngày mai ta sẽ đệ thế bài tiến cung. Ngũ nha đầu trước mắt cứ như vậy, đừng để rút dây động rừng." Tình tình nha đầu này quá mặt liệt, không để mặt mũi của ai vào mặt, ngay cả quy củ cũng không có, thì ra là vì không phải nữ nhi Diệp gia!

Đúng vậy, Diệp gia thư hương dòng dõi sao có thể có một nữ nhi như vậy?

"Vâng, trước mắt tạm thời đừng nói, đừng để người ngoài bàn tán."

"Việc này chỉ có người trong phòng này biết, bên phía Nguyên nha đầu và Lan di nương con không cần lo lắng, còn Ngọc di nương... Nó là người biết nặng nhẹ, ta sẽ dặn dò xuống."

Diệp Thế Lâm yên tâm gật đầu.

Diệp lão phu nhân nghĩ nghĩ vẫn cảm thấy không an lòng, liền gọi Lý ma ma vào hỏi: "Hôm qua sau khi trở về Ngọc di nương có động tĩnh gì không?"

Lý ma ma thành thật trả lời: "Sau khi trở về, Ngọc di nương không có hành động gì cả, có điều sáng nay nha đầu Tố Ngọc của di nương có ra ngoài."

Diệp lão phu nhân lập tức nhíu mày. Diệp Cẩm Cẩn đã qua Nhị phòng, chẳng lẽ Ngọc di nương liền thiên vị nha đầu kia sao?"

"Lát nữa con sẽ đi xem." Diệp Thế Lâm nói.

"Được." Diệp lão phu nhân gật đầu, lại nhìn sắc trời bên ngoài rồi nói, "Ồ lại dùng cơm đi."

Diệp Thế Lâm đương nhiên vui vẻ đồng ý.

Diệp lão phu nhân gọi nha đầu vào dọn cơm.

Ăn xong, Diệp lão phu nhân cùng Diệp Thế Lâm dùng trà, bàn về hôn sự của Diệp Cẩm Hoàng: "Cổ gia đưa thiệp tới, đang chờ chúng ta qua cửa cầu hôn."

"Cổ gia..." Diệp Thế Lâm có chút ngoài ý muốn.

"Cô nương kia nhìn qua khá tốt, tri thư đạt lễ, đoan trang hào phóng." Diệp lão phu nhân thở dài. Bà cũng muốn chọn tức phụ gia thể hiển hách cho tôn tử, nhưng những nhà bà nhìn trúng đều không nguyện ý.

Kỳ thật bà rất thích các cô nương Từ gia.

Nhưng cô nương Từ gia đương nhiên không dễ với tới.

Cuối cùng, chỉ có Công Bộ thị lang Cổ gia đồng ý kết thân với Diệp gia.

Nhưng nhi tử lại chường mắt Cổ gia.

Ngoài ra có hai nhà khác cũng muốn kết thân, nhưng Diệp lão phu nhân chường mắt người ta, cô nương hai nhà đó quá kiêu căng.

Còn nữa, một nhà là thứ nữ công hầu, giống như Phương Gia Nhu của Phương gia, nhưng con vợ lẽ thì không thể được.

Tôn tử là đích trưởng tử của Diệp gia, tức phụ hấn cưới về sau này là chủ mẫu Diệp gia, sao có thể xuất thân là thứ nữ?

"Bên phía đại cữu ca của con tính thế nào?" Diệp lão phu nhân lại hỏi.

Tuy Kỳ thị không đáng tin cậy, nhưng nếu Tề Ninh Hầu đồng ý, tôn tử của mình và Kỳ Vũ Tú cũng tính là xứng đôi, hơn nữa nha đầu kia cũng tri thủ đạt lễ.

Diệp lão phu nhân yêu thích nói: "Nha đầu Tú Nhi khá tốt, diện mạo đương nhiên không cần bàn tới, lại được hầu phu nhân tỉ mỉ dạy dỗ... Nếu có thể thân càng thêm thân, đây là chuyện không gì tốt hơn."

"Ánh mắt hầu gia không ở Diệp gia chúng ta." Ngữ khí Diệp Thế Lâm âm u.

Diệp lão phu nhân thất vọng, cảm thán: "Biểu ca và biểu muội, nếu hôn sự có thể thành thì chính là gia thoại."

Trước kia Diệp lão phu nhân biết Kỳ thị cũng có tâm tư này, nhưng Kỳ phu nhân không đồng ý, hiện tại còn tương cháu gái nhà mình thành nương nương, phu thê Tề Ninh Hầu sẽ thay đổi chủ ý. Nào ngờ, kết quả vẫn vậy.

"Hay là con nói chuyện lại với Tề Ninh Hầu?" Diệp lão phu nhân còn chút hi vọng. "Bọn nó là biểu ca biểu muội, từ nhỏ đã quen biết nhau, thanh mai trúc mã, Tú Nhi tới nhà chúng ta chắc chắn sẽ không chịu ủy khuất, ta nhất định sẽ thương nó như cháu gái của mình. Thế tử của con đang bệnh nằm trên giường, nó tới đây sẽ nhận công việc trong phủ, bên trên không có gánh nặng mẹ chồng."

Đây là chuyện tốt biết bao?

Cho dù có Kỳ thị bên trên thì bà ta cũng là cô cô, sao có thể ủy khuất nàng?

Thật không hiểu phu thê Tề Ninh Hầu suy nghĩ cái gì?

"Vậy con sẽ từ từ nói chuyện với đại cữu ca." Diệp Thế Lâm không tình nguyện gật đầu, "Nếu không được, vậy chọn cô nương Cổ gia đi, nếu nẫu thân đã nói nha đầu đó tốt, con cũng yên tâm."

Diệp lão phu nhân gật đầu.

Tuy không phải lựa chọn tốt nhất, nhưng cô nương Cổ gia thật sự không tồi.

Thấy Diệp lão phu nhân mệt mỏi, Diệp Thế Lâm liền đứng dậy cáo từ. Rời khỏi phòng, ông ta trực tiếp tới chỗ của Ngọc di nương.

"Lão gia." Ngọc di nương tươi cười đứng dậy nghênh đón.

Phân phó nha đầu dâng trà, Ngọc di nương dùng ngón tay trắng nõn xoa bóp cho Diệp Thế Lâm.

Diệp Thế Lâm thoải mái nhắm mắt, uống trà, qua nửa ngày mới thấp giọng hỏi: "Chuyện của Ngũ nha đầu, hôm qua nàng nghe nói rồi đúng không?"

Ngọc di nương ngừng tay, trả lời: "Hôm qua có nghe Lan di nương nói ở chỗ lão phu nhân, có điều tiện thiếp không tin. Lục tiểu thư vừa mới chịu khổ, có lẽ Lan di nương khó chịu trong lòng, thuận miệng nói bậy. Tiện thiếp không đề trong lòng, chỉ nghe một lần rồi cho qua."

"Hôm nay Tổ Ngọc ra ngoài?" Diệp Thế Lâm mở mắt nhìn Tổ Ngọc yêu kiều đứng bên cạnh.

Tổ Ngọc hoảng sợ nhìn Ngọc di nương, bất giác lui về sau một bước.

Ngọc di nương bình tĩnh giúp ông ta xoa vai, đáp: "Thiếp phái Tổ Ngọc qua thăm Ngũ tiểu thư. Thời gian lâu như vậy tiện thiếp còn chưa hỏi thăm tới nàng, cho nên hôm nay mới phái Tổ Ngọc đi một chuyến."

Thần nhiên thừa nhận Tổ Ngọc đi gặp Ngũ nha đầu? Diệp Thế Lâm chỉ "Ừ" một tiếng.

Nhan thị không nói gì vì sợ lão phu nhân hoài nghi và ghét bỏ, cho nên Ngọc di nương không phái người tìm hiểu, trầm tư một lát, lại nói: "Nhắc tới mới nhớ, Ngũ tiểu thư ở ngoài một mình cũng quá cô đơn, Cần Nhi cũng đang lo lắng cho nàng."

Diệp Thế Lâm duỗi tay cầm tay Ngọc di nương, ý bảo bà ngồi xuống đối diện.

Ngọc di nương rót thêm trà cho ông ta, nhắc tới nhi tử: "Cũng không biết Cần Nhi ở bên ngoài thế nào? Ăn uống, người hầu có đủ dùng không? Lâu như vậy, một phong thư cũng không gửi về, lão gia và lão phu nhân khẳng định đều lo lắng."

"Nó vừa nhậm chức, công vụ nhiều, hơn nữa nó lại còn trẻ, sắp xếp mọi việc xong chắc chắn sẽ viết thư bình an gửi về." Nhắc tới nhi tử có tiền đồ này, trên mặt Diệp Thế Lâm mang theo kiểu ngạo.

Nhưng nghĩ tới hai đích tử Diệp Cẩm Hoàng và Diệp Cẩm Bạc, sắc mặt ông ta lại trầm xuống.

"Cũng đúng, là thiếp quá lo lắng, không nghĩ nhiều như vậy, vẫn là ngài suy xét chu toàn." Ngọc di nương mỉm cười, sùng bái nhìn Diệp Thế Lâm, "Hi vọng mọi chuyện Cần Nhi đều thuận lợi."

"Ta sẽ hỏi thăm bằng hữu, nàng không cần lo lắng." Diệp Thế Lâm cười nói, sau đó lại dặn dò, "Chuyện của Ngũ nha đầu, nàng đừng xen vào."

Ngọc di nương dịu dàng gật đầu: "Lão gia yên tâm, chuyện lớn như vậy, thiếp đương nhiên biết nặng nhẹ." Vì nhi tử, nàng có thể làm bất cứ chuyện gì.

Là phúc hay họa, đành xem Ngũ tiểu thư, bản thân cũng đã tận lực rồi.

Nội viện một mảnh yên lặng lạ thường.

Ngoại viện, Diệp Cẩm Bạc lại gấp tới độ như kiến bò trên chảo nóng.

Chỉ một lát, tiếng bước chân truyền tới, sau đó là tiếng đập cửa.

"Vào đi." Thanh âm của Diệp Cẩm Bạc mang theo vài phần vội vàng.

Tư Tiên đẩy cửa vào trong.

"Sao rồi? Nghe được gì? Thăm thăm hôm nay tới nói cái gì? Còn nữa, tổ mẫu và phụ thân tính thế nào?" Diệp Cẩm Bạc gấp tới chờ không nổi, vội hỏi.

"Hầu phu nhân nói Ngũ tiểu thư là nữ nhi thân sinh của bà ấy." Tư Tiên trả lời, "Còn về phần lão gia và lão phu nhân tính toán thế nào, Diệu Châu tỷ tỷ không hỏi thăm được."

"Biết rồi, người lui xuống đi." Nha đầu vô dụng, một chút chuyện cũng không làm xong! Diệp Cẩm Bạc phát tay.

Tư Tiên cúi đầu lui ra ngoài.

Diệp Cẩm Bạc dựa ra sau, quay đầu nhìn màn đêm bên ngoài.

Thăm thăm Nhan thị nói dối!

Rõ ràng hẳn nghe chính miệng bà ấy nói Ngũ muội muội không phải thân sinh. Năm đó, tổ mẫu không đồng ý cho bà ấy tái giá, cho nên bà ấy tức giận, vô tình nói mấy câu với ma ma tâm phúc bên cạnh. Lúc đó, ma ma kia sợ tới mức chạy lên che miệng bà ấy.

Mà bản thân khi đó trốn trong bụi hoa nghe vô cùng rõ ràng.

Bà ấy vì sao phải nói dối? Vì muốn tốt cho Ngũ muội muội sao?

Diệp Cẩm Bạc lắc đầu.

Chuyện này, phụ thân và tổ mẫu chắc chắn sẽ điều tra.

Một khi có kết quả rõ ràng, bọn họ sẽ làm thế nào?

Ngũ muội muội phải sống sau đây?

Trong lòng Diệp Cẩm Bạc vô cùng hoảng loạn, thậm chí quyết định ngày mai sẽ qua kia một chuyến.

.....

Diệp gia như thế nào, Dung Hoa không quan tâm. Túy Đồng nhìn chủ tử nhà mình luyện roi, trong lòng không khỏi lo lắng, sợ Diệp gia lại tính kế nàng.

Tối giờ, Dung Hoa thu roi, sau đó tới tịnh phòng.

Rửa mặt chải đầu xong, Dung Hoa qua gương soi nhìn Túy Đồng: "Sao vậy? Gương mặt toàn tâm sự."

"Nô tỳ nghĩ tới Diệp phủ bên kia, trước đây lão phu nhân và lão gia tuy tính kế tiểu thư nhưng không truy tới cùng, hôm qua mặc dù Kiều phu nhân không thừa nhận, nhưng... Nô tỳ lo bọn họ sẽ càng lợi dụng và tính kế người."

Với cách làm người của Diệp lão phu nhân và Diệp Thế Lâm, bọn họ chắc chắn sẽ làm vậy!

Dung Hoa nhếch môi: "Ta không phải cộc gỗ, bản thân để bọn họ tính kế như vậy? Hơn nữa còn không phải có người và Lưu Tô sao?"

Túy Đồng nhấp môi cười: "Nô tỳ và Luru Tô không sợ." Nàng dừng một lát, lại nói, "Chỉ sợ bọn họ sẽ kiếm chuyện ép buộc tiểu thư."

"Chỉ cần bọn họ không tới tìm ta gây chuyện, ta đây sẽ kính trọng bọn họ như trường bối trong nhà, dù sao phụ thân cũng có ơn dưỡng dục ta, nhưng..." Dung Hoa nhún mày, "Nếu bọn họ vô tình thì đừng trách ta vô nghĩa."

Ngay cả khi Diệp Thế Hiền đã chuẩn bị cho nàng đường lui, nàng cũng không sợ một mất một còn với bọn họ.

Luru Tô vào phòng, bấm báo tin tức bên Diệp phủ vừa nhận được: "Bọn họ muốn đưa tiểu thư vào cung."

"Đúng là không biết xấu hổ!" Túy Đồng mắng.

"Tiểu thư, có cần..." Luru Tô nhìn Dung Hoa.

"Không, chúng ta không động thủ, dù sao Diệp gia cũng có ơn dưỡng dục ta." Dung Hoa lắc đầu, lại cười nói: "Nhân chí phượng năng nghĩ tận, tới lúc đó chúng ta không phải người không có đạo lý trước."

Luru Tô gật đầu, cùng Túy Đồng giúp nàng búi tóc, sau đó lại cài thêm châu hoa, tươi mát nhã lệ.

Dung Hoa cười cười, đứng dậy qua thiên thính dùng cơm.

Ăn xong, nàng vừa định kêu dẫn Túy Đồng và Luru Tô tới cửa hàng của Mạnh gia, không ngờ Cao quân sự phái người đưa đồ tới.

Dung Hoa nghĩ nghĩ, sau đó liền cao hứng nói: "Mau mời vào." Nàng quay đầu nói với hai người, "Ngày mai rồi đi."

Cao quân sự phái hai người tới, bọn họ vừa vào liền cung kính hành lễ với Dung Hoa, "Gặp qua tiểu thư." Sau đó chỉ bốn sọt nho dại, "Đây là đồ Cao quân sự lệnh tiểu nhân mang tới cho tiểu thư."

Bốn sọt lớn, ước chừng mấy trăm cân, tất cả nho đều chín, bên trên phủ một tầng sương trắng, xem ra là mới thu hoạch sáng nay, sau đó lập tức đưa tới.

"Vắt và rồi." Dung Hoa mỉm cười cảm tạ, lại phái người dẫn bọn họ lui xuống uống trà.

"Đa tạ tiểu thư, tiểu nhân còn phải trở về phục mệnh, xin cáo từ trước." Hai người ôm quyền cáo từ.

Dung Hoa kêu Lê Hoa thưởng cho bọn họ hai bao lì xì thật dày, lại phân phó quản gia tiễn ra ngoài.

Dung Hoa nhìn nho dại vừa hái, lập tức phân phó Thạch ma ma triệu tập nhân thủ, bắt đầu làm việc.

Lần trước sau khi trở về, bình lọ đã chuẩn bị sẵn sàng.

"Ừ, rửa nước một lần, tầng sương trắng kia đừng làm mất." Dung Hoa dặn dò xong, bản thân cũng không rảnh rồi mà ngồi lựa ra trái hư. Cũng may nàng có nói Cao quân sự cách hái và những chuyện cần chú ý, cho nên hư hại cũng không quá nhiều.

.....

"Dung Hoa muội muội, các người đang làm gì vậy?" Đồng Ngọc Lan vừa tới đã thấy đoàn người khí thế ngất trời, kinh ngạc hỏi.

"Đồng tỷ tỷ tới rồi." Dung Hoa ngẩng đầu vẫy tay với nàng.

Đồng Ngọc Lan đi tới, vừa nhìn liền nhận ra, hỏi: "Đây là nho lần trước chúng ta thấy sao?"

"Ừ." Dung Hoa gật đầu.

"Tam tiểu thư, tiểu thư nói muốn dùng cái này để ủ rượu." Xuân Thiên đang cạo rửa hủ đồng, ngẩng đầu cười hì hì nói.

"Cái này... Có được không?" Đồng Ngọc Lan chớp mắt, sau đó nhìn Dung Hoa hỏi, "Muội muội biết ủ rượu sao?"

"Biết một chút." Dung Hoa mỉm cười, "Chờ ừ xong, chúng ta mang tới thôn trang tìm Từ tỷ tỷ, ba người cùng uống."

"Cái này được, Luru Quang chắc chắn sẽ thích." Đồng Ngọc Lan vỗ tay cười nói, thuận tay lấy một quả nho bỏ vào miệng.

Hương vị ngọt thanh, còn có chút chua.

Hai mắt Đồng Ngọc Lan sáng ngời: "Rất ngon."

"Lát nữa tỷ tỷ mang về cho Đồng bá mẫu dùng thử đi." Dung Hoa cười nói.

"Ừ, mẫu thân nhất định sẽ thích." Đồng Ngọc Lan cũng không khách khí, xắn ống tay áo lên, nói, "Ta giúp mọi người."

Ngay lúc đoàn người đang bận rộn, người gác cổng phái người tới báo, nói Diệp Cẩm Bạc đến chơi.

"Không gặp." Dung Hoa thậm chí còn không ngẩng đầu.

Giữa trưa, Đồng Ngọc Lan cũng không về nhà ăn cơm, làm xong việc, nàng mới mang nho về.

"Đều vất vả cả ngày rồi, trở về nghỉ ngơi đi." Dung Hoa mỉm cười cúi đầu nhân lui xuống, sau đó nhìn Thạch ma ma, "Ma ma cũng trở về nghỉ ngơi đi, bên cạnh ta có Túy Đồng Lưu Tô là được."

Thạch ma ma gật đầu về phòng.

.....

"Bên phía Thất hoàng tử không có động tĩnh?" Chu Hành nhìn mật báo, hỏi.

"Vâng." Lâm Thắng lắc đầu, "Không tra ra bất cứ quan hệ giữa ngài ấy và tiền trang Hằng Thông, có điều bên phía tiền trang đã tẩy sạch kiểm tra một lần."

"Vậy sao?" Chu Hành gõ gõ ngón tay trên mặt bàn, "Không hổ là nhi tử của hoàng huynh, cái đỉnh chôn đủ sâu, nếu bên phía tiền trang đã xử lý, chúng ta không cần nhúng tay nữa."

"Điện hạ." Lâm Hạ cẩn thận quan sát sắc mặt Chu Hành, "Từ năm trước Thất hoàng tử đã phái người điều tra Ngũ cô nương."

"Humm?" Chu Hành hoài nghi, "Diệp gia không đáng để mượn sức, Chu Ngạn Cần vì sao phải điều tra Dung Hoa?"

Nếu Diệp Thế Hiện còn sống thì còn có chuyện để nói, nhưng Diệp gia hôm nay không còn bất cứ giá trị nào.

À, Diệp Thế Lâm còn có một nhạc gia không tồi, Tề Ninh Hào.

Vậy Chu Ngạn Cần muốn mượn tay Diệp Thế Lâm để mượn sức Kỷ gia, cho nên xuống tay từ Diệp Thế Lâm?

Nếu vậy có Diệp Di Châu ở trong cung.

Hoặc là huynh đệ Diệp Cẩm Hoàng.

Hoặc là trực tiếp lên người của Kỷ gia!

Nhưng vì sao người đó lại là nàng?

Chu Hành nhíu mày.

Độ ẩm trong phòng giảm xuống vài phần.

Lâm Hạ cúi đầu không nói gì.

"Hắn cũng sắp đại hôn rồi." Chu Hành hỏi, đôi mắt dần trở nên lạnh lẽo, "Thất hoàng tử phi là khuê tú nhà ai?"

"Là đích trưởng nữ Vinh Gia hầu phu Bạch gia Bạch Như." Lâm Hạ trả lời.

"Bạch gia? Vinh Gia Hầu hiện tại đang chương quân Hàn Lâm Viện..."

"Đúng vậy, Vinh Gia Hầu nhậm chức chương viện Hàn Lâm Viện đã mười mấy năm." Lâm Hạ trả lời.

"Chú ý này của Tề Quý Phi không tệ." Chu Hành nhướng mày. Chương quân Hàn Lâm Viện mười mấy năm, người kế nhiệm chắc chắn có quan hệ gần gũi.

"Có cần mạng chuyện thị thiếp của Thất điện hạ tiết lộ cho Bạch gia không?" Nói xong, Lâm Hạ lại lắc đầu, "Không được, tới lúc đó Quý Phi nương nương và Thất hoàng tử sẽ trực tiếp xử lý nàng."

"Vậy phái người trông chừng thị thiếp kia, đừng để nàng ta chết." Chu Hành nhìn Lâm Hạ, thanh đao này nếu cắm thẳng vào trái tim của Đại tiểu thư Bạch gia Bạch Như mới tốt!

Lâm Hạ vội gật đầu. Tới lúc đó, nếu Bạch đại tiểu thư muốn xử lý thị thiếp kia, người ngoài sẽ mắng nàng không hiền huệ, nếu không xử lý, trong lòng sẽ càng khó chịu.

Chu Hành lại phân phó: "Chu Ngạn Cần quá nhàn rồi, nếu tra ra thêm quan hệ của hắn và tiền trang, tạo chút sóng gió, tiện thể đưa tin cho Ngự Sử Đài."

"Đúng vậy." Lâm Hạ gật đầu, sau đó cười nói, "Hôm nay Lưu Tô gửi tin tới, nói Ngũ cô nương bắt đầu ủ rượu nho ở nhà."

Chu Hành nghe xong, gương mặt lạnh nhạt lập tức trở nên nhu hòa: "Vậy sao? Người qua đó nói, khi nào ủ xong rồi, ta muốn là người dùng đầu tiên."

"Tiểu nhân đi ngay." Lâm Hạ lĩnh mệnh ra ngoài.

.....

Hôm sau, Dung Hoa cùng Túy Đồng và Lưu Tô ra ngoài.

Vừa lên xe ngựa, Dung Hoa liền nhíu mày

"Sao vậy?" Túy Đồng hỏi.

Dung Hoa vén rèm nhìn thần sắc vội vàng của Diệp Cẩm Bạc, phản phó Lưu Tô: "Đuổi hắn đi, nếu không nghe, trực tiếp đánh."

Diệp Cẩm Bạc có thể cho nàng thứ tốt gì chứ?

"Vâng." Lưu Tô nhận lệnh, sau đó xuống xe ngựa.

"Ngũ muội muội." Diệp Cẩm Bạc nhìn qua phía bên này.

Lưu Tô nghiêm nghị nói: "Tam thiếu gia, xin đừng chặn đường."

"Ta có mấy câu muốn nói với Ngũ muội muội." Diệp Cẩm Bạc cau mày nhìn Lưu Tô, nâng bước đi về hướng xe ngựa, "Ngũ muội muội, ta có chuyện gấp muốn nói."

Lưu Tô chắn ngang trước mặt, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn: "Nếu Tam thiếu gia không muốn chịu khổ thì đừng chặn đường."

"Ngũ muội muội." Lướt qua vai Lưu Tô, Diệp Cẩm Bạc gọi một tiếng, qua nửa ngày không thấy động tĩnh gì, lại thấy ánh mắt đầy sát khí của Lưu Tô, hắn đành nghiêng người tránh ra.

Lưu Tô lạnh lùng nhìn hắn, sau đó xoay người về xe ngựa.

Diệp Cẩm Bạc cắn răng lên xe ngựa của mình, phản phó xa phu cho xe đi theo.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 34: Bạch y công tử

"Tiểu thư, xe ngựa của Tam thiếu gia vẫn đi theo sau." Lưu Tô vén rèm nhìn, nói.

"Cứ mặc hắn."

Diệp Cẩm Bạc đứng là chưa từ bỏ ý định, hành động chẳng khác nào ruồi bọ! Dù sao con đường này cũng không phải của nàng, hắn muốn đi theo nàng có thể đuổi sao? Tối lúc đó nháo lên, còn không phải để hắn đắc ý à?

Chỉ cần đừng chọc tới nàng là được.

Mấy người Dung Hoa trực tiếp tới Nghê Thường Phường của Mạnh gia.

Nghê Thường Phường nằm trên phố Chu Tước, đối diện là Cẩm Tú Phường, cả hai đều là nơi buôn bán tơ lụa nổi tiếng nhất kinh thành.

Nghê Thường Phường do Mạnh gia mở.

Mà Cẩm Tú Phường là của Bạch gia, cửa hàng tơ lụa đệ nhất kinh thành.

Đi vào trong, Dung Hoa khẽ quay đầu nhìn Cẩm Tú Phường huy hoàng tráng lệ phía đối diện.

"Ngũ cô nương, mời vào trong." Mạnh lão gia sớm đã an bài, cho nên người tiếp đón vừa nhìn liền nhận ra Dung Hoa, cung kính mời nàng vào bên trong.

"Ngũ cô nương muốn mua vải sao? Hay là muốn may y phục?" Tiểu nhị vừa dẫn đường vừa hỏi.

"Ngũ cô nương." Chương quỳ cũng đi ra tiếp đón.

"Chương quỳ và tiểu ca cứ bận việc của mình đi, tự ta xem là được."

"Vâng, vậy tiểu nhân không quấy rầy Ngũ cô nương, lâu hai có y phục may sẵn, chất liệu có lưu vân cẩm, tuyết cẩm và sa tanh, ngoài ra còn có phòng biệt lập." Chương quỳ giới thiệu sơ qua, sau đó hành lễ cáo lui, "Nếu Ngũ tiểu thư có yêu cầu gì thì cứ gọi tiểu nhân."

Dung Hoa chậm rãi quan sát.

Lụa, gấm, sa tanh đều chia theo từng loại, màu sắc tươi sáng, đủ loại hoa văn.

Chương quỳ và tiểu nhị tuy đều chú ý tới nàng vẫn theo quy củ không tiến lên làm phiền.

Dung Hoa đảo qua một vòng, sau đó dẫn Túy Đồng và Lưu Tô đi lên lầu hai.

Vải vóc trên lầu hai càng đẹp hơn, có cả y phục may sẵn, lúc này vài vị phu nhân cùng khuê tú đang đứng lựa chọn.

Dung Hoa nhìn hình thức trang phục cùng thủ công, hình thức đương nhiên là kiểu dáng đang được lưu hành, tay nghề vô cùng tinh tế, đặc biệt là hình thêu thập phần hoàn mỹ.

Nhìn qua một lần, Dung Hoa kêu tiểu nhị chuẩn bị một phòng đơn.

Theo nàng biết, nhiều thế hệ Mạnh gia chỉ thuần túy là thương nhân, với quan viên triều đình không hề lui tới chặt chẽ. Tuy kỹ thuật dệt và nhuộm ở đây có thể nói là số một Đại Chu, nhưng cửa hàng lại tuân theo quy củ, những năm gần đây đều chịu thu Cẩm Tú Phường bên kia.

Vào phòng, tiểu nhị nhanh chóng dâng trà và điểm tâm. Chương quỳ đi lên, gọi: "Ngũ cô nương."

"Chương quỳ không cần khách khí, cứ coi ta là khách bình thường là được." Dung Hoa cười nói.

"Lão gia đã phân phó, Ngũ cô nương chính là khách quý." Chương quỳ cung kính trả lời.

Dung Hoa còn đang nói chuyện, một nam tử khoảng hai mươi sáu tuổi đi tới, mặt mày nho nhã, trên mặt mang theo tươi cười, vừa vào cửa liền ôm quyền: "Ngũ cô nương."

"Lão gia." Chương quỳ hành lễ.

Dung Hoa mỉm cười hành lễ: "Mạnh lão gia."

"Ngũ cô nương, không được, Mạnh mỗ sao nhận nổi lễ của Ngũ cô nương." Mạnh Bồi tránh qua một bên, không dám nhận lễ của nàng.

Nói tới xuất thân, nàng là tiểu thư nhà quan, mà hắn là thương nhân, hơn nữa nàng còn là ân nhân cứu mạng nhi tử, cho nên lễ này hắn thật sự nhận không nổi.

"Mạnh lão gia nói quá lời." Dung Hoa mỉm cười đứng dậy.

"Ngũ cô nương, mời ngồi." Mạnh Bồi cúi tay.

Hai người ngồi xuống, Mạnh Bồi cười nói: "Ta đúng lúc đi ngang qua, định vào trong xem, không ngờ gặp được Ngũ cô nương."

"Ta cũng vậy."

"Ngũ cô nương không cần khách khí, nếu nhìn trúng thứ gì cứ lên tiếng nói." Mạnh Bồi sáng khoái cười, "Người là ân nhân của Mạnh gia ta, Mạnh gia ta không có gì ngoài vài vóc, chỉ cần Ngũ cô nương không chê, muốn lấy là được."

"Mạnh lão bản khách khí. Không biết Mạnh lão bản có thể ở lại nói chuyện hay không?" Nếu đã vô tình gặp mặt, vậy nàng phải nói cho rõ chuyện cần làm.

Mạnh Bồi sùng sốt, sau đó liền đứng lên trước, khách khí nói: "Ngũ cô nương, mời."

Dung Hoa mỉm cười, đứng lên theo hắn xuống lầu một ra cửa sau.

Từ hạp viện ngăn nắp, thược dược và hoa tú cầu nở rộ, ở góc Tây Bắc có một cây đa, cành lá sum xuê che hơn một nửa cái sân, lịch sự tao nhã mà an tĩnh.

Hai người vào đại sảnh ngồi xuống, hạ nhân dâng trà, Mạnh Bồi chỉ để lại thân tín, còn lại cho lui xuống hết, sau đó cười nhìn Dung Hoa: "Ngũ cô nương, nơi này an tĩnh, có gì cô nương cứ nói đừng ngại."

Đây là lần đầu Mạnh Bồi gặp Dung Hoa, hẳn có cho người tìm hiểu về nàng, cũng nghe thấy những lời đồn ngoài kia, bên cạnh có nghe thê tử kể nàng là cô nương đoan trang hào phóng, hôm nay xem ra nàng hẳn sớm có chuẩn bị mà tới, có điều hẳn đoán không ra mục đích của nàng.

"Ừ, Túy Đồng, giao đồ cho Mạnh lão bản." Dung Hoa phân phó, sau đó cầm ly trà uống một ngụm.

Mạnh Bồi kêu người hầu nhận lấy, mang lòng đầy nghi hoặc mở ra, hai mắt lập tức sáng bừng, kinh hãi nhìn Dung Hoa: "Ngũ tiểu thư, đây là... Người vẽ?"

Hắn đương nhiên có thể nhìn ra giá trị trong đó, xiêm y mỹ nhân trong tranh mặc nếu có thể may ra trang phục, chắc chắn sẽ được các phu nhân và tiểu thư hoan nghênh.

Dung Hoa gác ly trà xuống, cười nói: "Không biết Mạnh lão bản cảm thấy thế nào?" Bản thân nàng không biết thiết kế, cũng may thân thể này cảm kỳ thư họa đều biết, cho nên nàng liền kết hợp những thứ ở thời hiện đại và thời này mà vẽ ra. Mạnh lão bản là người trong nghề, vừa nhìn liền biết hàng.

"Vô cùng đẹp." Mạnh Bồi tán thưởng một câu, sau đó lại nhìn Dung Hoa, hỏi: "Ý của Ngũ cô nương là..."

"Trên phương diện này Mạnh lão bản là người thạo trong nghề, không biết lão bản cảm thấy nó chế thành trang phục thì như thế nào?"

"Người thạo trong nghề thì không dám nhận, nhưng nếu nó được chế thành trang phục thì tất nhiên sẽ được các phu nhân và tiểu thư yêu thích." Mạnh Bồi nói, "Hôm nay Ngũ cô nương tới là muốn hợp tác với chúng ta sao?"

"Ừ." Dung Hoa gật đầu.

"Chia bốn sáu, Ngũ cô nương sáu, ta bốn." Mạnh Bồi sáng khoái nói, "Hiện tại ký khế ước luôn thì thế nào?"

Nữ quyền nhà giàu, đặc biệt là các phu nhân đều sẽ có của hồi môn của mình, Diệp Ngũ cô nương... Cũng không dễ dàng gì.

Mạnh gia không thiếu chút bạc này, hiện tại coi như báo đáp ân tình, để Ngũ cô nương kiếm chút tiền mua son phấn cũng là điều nên làm.

Dung Hoa biết hẳn có ý tốt, cũng không khách sáo mà tự nhiên gật đầu đồng ý.

Mạnh Bồi lập tức kêu người hầu lui xuống chuẩn bị khế ước.

Hai người nói chuyện một lát, người hầu liền mang khế ước, giấy bút cùng ấn tay tới.

Một khế ước hai bản, rốt cuộc cũng là thương nhân, hai bên đều có trách nhiệm và nghĩa vụ cần làm. Sau khi viết các điều khoản rõ ràng, Dung Hoa đọc lại một lần liền xuống bút ký tên, ấn dấu tay.

Mạnh Bồi cũng ký tên và ấn dấu tay.

Hai bên mỗi người giữ một bản, Dung Hoa kêu Túy Đồng giữ cho mình, sau đó mới nói với Mạnh Bồi: "Về sau mỗi tháng ta sẽ phái người tới đưa đồ một lần, mỗi lần sẽ là mười bức, Mạnh lão bản cũng không cần chế tác nhiều, chỉ cần chọn thứ tốt nhất, chú trọng tư lự và các chi tiết bên trên là được."

"Ngũ cô nương nói có lý." Mạnh Bồi chỉ cho rằng hiện tại nàng đang vẽ chơi, không ngờ còn có chuẩn bị phía sau, hơn nữa suy nghĩ vô cùng chu đáo.

"Còn nữa..." Dung Hoa nghĩ nghĩ, mới nói, "Có thể phân phó tú nương thêu kí hiệu đặc biệt lên áo để người khác không thể bắt chước."

Đây coi như là ấn ký, chỉ tiếc thời đại này chưa có nhãn hiệu độc quyền.

Cho nên, chỉ có thể dựa vào kỹ thuật và tay nghề mà tranh đua.

"Chú ý này hay." Mạnh Bồi cười gật đầu, "Cũng trùng hợp, bên ta có vị tú nương biết thêu điệp ảnh châm đã bị thất truyền." Hơn nữa tú nương này lại vô cùng trung thành và tận tâm."

"Qua mấy ngày nữa là tới đại hôn của Lục hoàng tử, Mạnh lão bản có thể bắt lấy cơ hội này." Dung Hoa nhắc nhở.

Đại hôn của Lục hoàng tử, quyền quý tất nhiên sẽ tụ tập.

"Việc này cứ giao cho Mạnh mỗ an bài." Mạnh Bồi hiểu ý của nàng, cho nên cười đồng ý.

"Lấy trà thay rượu, hợp tác vui vẻ." Dung Hoa cầm ly trà lên, trên phương diện này Mạnh lão gia không thua kém ai, cho nên bản thân cũng không nhiều lời.

Lần trước thuận tay cứu Mạnh Phi Triệt, không ngờ hiện tại có thể kết mối thiện duyên này.

"Hợp tác vui vẻ." Mạnh Bồi cũng bung ly trà.

Nhấp một ngụm, buông ly trà uống, Dung Hoa đứng dậy cáo từ: "Vây ta không quấy rầy Mạnh lão bản nữa."

"Ngũ cô nương đi thông thả." Mạnh Bồi đứng dậy đưa tiễn.

"Mạnh lão gia đừng bước." Tới cửa, Dung Hoa dừng bước lại nói.

"Vây Ngũ cô nương đi đường cẩn thận."

Dung Hoa nhìn Cẩm Tú Phụng đối diện, khẽ cười: "Hi vọng không lâu nữa, Nghê Thường Phụng có thể thay thế vị trí của Cẩm Tú Phụng."

"Ngũ cô nương cát ngôn." Nụ cười trên gương mặt Mạnh Bồi vẫn không thay đổi.

Dung Hoa gật đầu rồi đi ra ngoài.

Mạnh Bồi nhìn theo, nàng nàng đã tới bên xe ngựa mới xoay người vào trong an bài.

Diệp Cẩm Bạc chò bên ngoài thấy Dung Hoa muốn lên xe ngựa, liền chạy tới: "Ngũ muội muội."

"Tam ca." Dung Hoa nhú mày, dừng bước.

"Ngũ muội muội sao vào trong lâu như vậy? Người vừa rồi tiến muội là ai? Mạnh lão bản sao?" Diệp Cẩm Bạc nhìn Nghê Thường Phụng, cau mày hỏi.

Chuyện nàng cứu Tứ công tử của Tây Ninh Hầu phủ và công tử Mạnh gia cả kinh thành đều biết, tuy hẳn không quen Mạnh lão bản, nhưng khí độ như vậy chắc chắn không phải chương quấy.

"Sao vậy, ta gặp ai, làm gì cũng phải bẩm báo với Tam ca sao?" Dung Hoa lãnh đạm hỏi.

"Ta không có ý đó, chỉ là thuận miệng hỏi mà thôi." Diệp Cẩm Bạc nghiêm túc nhìn Dung Hoa, "Ta biết Ngũ muội muội không muốn gặp ta, nhưng ta thật sự có chuyện muốn nói với muội, chúng ta tìm chỗ nào an tĩnh đi."

"Tam ca, có chuyện gì huynh cứ nói ở đây đi."

"Ồ đây... Ta..." Nhìn người tới người đi, Diệp Cẩm Bạc nhú mày, "Vẫn là tìm nơi nào an tĩnh nói đi, sự tình vô cùng quan trọng."

"Sự tình quan trọng?" Dung Hoa nhướng mày, cười, "Chuyện Tam ca muốn nói không phải trước kia đã nói rồi sao? Hơn nữa ta biết cả rồi."

"Không phải." Diệp Cẩm Bạc lau mồ hôi trên trán, đưa mắt nhìn xung quanh, hạ giọng, "Tổ mẫu và phụ thân chắc chắn sẽ điều tra ra, tới lúc đó không biết bọn họ sẽ đối xử với muội thế nào nữa."

"Chuyện này bọn họ sớm muộn gì cũng biết, đa tạ hảo ý của Tam ca." Dung Hoa bình tĩnh đáp, lại đột nhiên quay đầu.

Lưu Tô và Túy Đồng cũng cảnh giác nhìn bốn phía.

Xung quanh không có gì khác thường, nhưng sau lưng lại có cảm giác giống kim chích?

Dung Hoa nhú mày, uốn gối với Diệp Cẩm Bạc: "Ta đi trước."

"Ngũ muội muội, muội thật sự không nghĩ tới chuyện rời khỏi kinh thành sao?" Diệp Cẩm Bạc đi về phía trước, vốn muốn đuổi tay kéo nàng nhưng lại ngại nơi này là đường lớn, hơn nữa còn có hai nha đầu phía sau, cho nên chỉ đành nhìn xuống, thấp giọng.

"Chưa từng nghĩ tới." Cho dù có rời đi, nàng cũng không đi cùng Diệp Cẩm Bạc hẳn! Dung Hoa nhàn nhạt trả lời, sau đó leo lên xe ngựa.

"Có thấy ai không?" Vừa lên xe, Dung Hoa liền hỏi.

Túy Đồng lắc đầu: "Người quá đông, hơn nữa đối phương cũng rất cảnh giác, nhưng hình như không có ác ý."

"Đi thôi." Dung Hoa phân phó.

Im lặng một lát, Dung Hoa lại hỏi: "Đi tra xem Bạch gia ở kinh thành có động tĩnh gì không?" Không phải chuyện gì, chẳng qua là vì vừa thấy Cẩm Tú Phụng đối diện.

Theo kế hoạch của Bạch Lâm, xong việc hẳn nên tới kinh thành làm ăn, có điều vì hành động của Lưu Tô, nội bộ tranh đấu bên Bạch gia vẫn cứ quần lấy lẫn.

"Vâng." Lưu Tô gật đầu.

Xe ngựa đi về hướng Lâu Ngoại Lâu.

Diệp Cẩm Bạc đứng ngây ra, lần này không theo sau.

Qua nửa ngày, chờ chiếc xe ngựa khuất bóng, một nam tử mặc đồ của gia đình đi tới: "Diệp Tam công tử."

"Người là..." Diệp Cẩm Bạc quan sát người trước mặt, xác định bản thân không quen biết hắn.

"Chủ tử muốn mời Tam công tử uống ly rượu." Gã sai vật đưa mắt nhìn lên lầu hai của trà lâu bên cạnh Cẩm Tú Phường, Bạch Lãm một thân y phục màu xanh lá hướng Diệp Cẩm Bạc gật đầu.

Diệp Cẩm Bạc nhìn qua, lại nói: "Đại tạ hảo ý của quý chủ tử, nhưng ta còn có chuyện quan trọng, cáo từ trước." Hiện tại hắn một lòng lo cho Ngũ muội muội, nào có thời gian uống rượu hàn huyên với người xa lạ?

Nói xong, Diệp Cẩm Bạc xoay người lên xe ngựa của mình.

Gã sai vật kia ngẩng đầu.

Bạch Lãm xua tay, xoay người về phòng, phân phó: "Đi hỏi thăm một chút, Ngũ cô nương tới Nghê Thường Phường làm gì?" Vào đó lâu như vậy, còn được Mạnh Bồi tự mình tiễn tới cửa!

"Cẩn thận một chút, đừng để bại lộ hành tung của ta." Bạch Lãm dặn dò thêm một câu.

Hiện tại Ngũ cô nương có Chiêu Vương là chỗ dựa.

Dân không đấu với quan, huống chi hai người bọn họ, một người là Vương gia, một người là công chúa.

Lần này hắn bí mật tiến kinh, Lâm gia ngày càng không đáng tin cậy, chỉ hi vọng có thể thuận lợi hợp tác với Tứ hoàng tử hoặc Thất hoàng tử.

Đại hoàng tử tuy là trưởng tử nhưng không có hứng thú với trữ vị, mà Lục hoàng tử tính cách quá không đáng hoàng, hai người này đương nhiên không nằm trong phạm vi suy xét của hắn.

Tứ hoàng tử trầm ổn, Thất hoàng tử ôn nhã rất được lòng người.

Một bên là đích tử của trung cung, một bên do Quý Phi sinh ra.

Có điều Bạch Lãm vẫn nghiêng về Tứ hoàng tử nhiều hơn, nếu hiện tại không có gì bất ngờ, trữ vị chắc chắn sẽ thuộc về Tứ hoàng tử.

"Vâng." Người hầu cúi đầu nhận lệnh.

.....

Xuống xe ngựa, Dung Hoa cùng Túy Đồng và Lưu Tô vào Lâu Ngoại Lâu. Vừa bước qua cửa, trùng hợp gặp một chúng công tử cầm y hoa phục đi ra, công tử đi giữa một thân bạch y, mặt mày tuấn tú, tuấn đạt xuất trần.

Bạch y công tử vốn đang cười nói với mọi người, vừa thấy ba chủ tử Dung Hoa, bước chân liền dừng lại, ánh mắt dừng trên gương mặt của Dung Hoa, trong kính ngạc có lộ ra một chút vui sướng.

Nhưng sau đó lại như một người xa lạ nhìn thấy nàng.

Dung Hoa nhú mày.

Liếc nhìn một cái, bạch y công tử kia liền thu lại ánh mắt, mỉm cười, nghiêng người tránh đường, lịch sự nói: "Cô nương mời đi trước."

Nhường đường sao?

"Đa tạ." Dung Hoa nhìn hắn, sau đó liền dẫn Túy Đồng và Lưu Tô trực tiếp lên lầu.

Bạch y công tử ra ngoài còn quay đầu nhìn lại, giống như vô tâm hỏi người bên cạnh: "Vị cô nương này là..."

"Là Ngũ cô nương Diệp gia." Bên cạnh có người nhận ra Dung Hoa, lập tức trả lời.

Bạch y công tử gật đầu, sau đó cũng không nhắc lại, chỉ mỉm cười rồi đi.

Lên lầu, thấy cửa phòng Chu Hành mở, Dung Hoa cũng không cảm thấy kinh ngạc, khẽ miệng khẽ nhếch lên, nâng bước vào trong.

Chu Hành cầm quyển sách trong tay, trước mặt cầm một bàn cờ, đang tự mình tiêu khiển. Nghe động tĩnh, y ngẩng đầu, vừa thấy Dung Hoa, nét mặt nhanh chóng trở nên nhu hòa. Y buông quyển sách trong tay xuống, đứng lên: "Tới rồi sao?"

"Ừ." Dung Hoa đi tới ngồi đối diện.

Không kêu người khác tiến lên, Chu Hành tự mình rót trà cho nàng, nói: "Còn nóng."

Dung Hoa tự nhiên nhận lấy, nhấp một ngụm.

"Chuyện của Chu Ngân Cẩn nàng không cần bận tâm, tuy cái đình hấn chôn trong tiền trang Hằng Thông rất sâu, nhưng bên đó đã được rửa sạch, bọn họ nhất định sẽ bắt được người ra..." Chu Hành đột nhiên dừng lại, nhìn thẳng vào mắt nàng, hỏi, "Có tâm sự sao?"

"Ừ, vừa rồi lúc tiến vào, ánh mắt của một người nhìn ta có chút kỳ quái." Chuyện của Thất hoàng tử đã có ý, nàng đương nhiên yên tâm. Dung Hoa xoa xoa miệng ly trà, nói, "Nói thế nào nhỉ? Đó không phải ánh mắt nên có của một người xa lạ, có kinh ngạc, vui sướng, cảm giác rất kỳ quái."

"Vậy sao?" Chu Hành ngẩng đầu nhìn Túy Đồng và Lưu Tô đứng cạnh.

Bọn họ đều lắc đầu, tỏ vẻ không biết.

"Người nọ có đặc điểm gì?" Chu Hành nhíu mày hỏi.

"Một thân bạch y, mày kiếm, mắt phượng..." Dung Hoa miêu tả.

Chu Hành gật đầu, sau đó phân phó Lâm Hạ: "Người đi thăm hỏi xem người đó là ai."

Chưa tới thời gian dùng một ly trà, Lâm Hạ đã trở về, bẩm báo: "Là Tam công tử Phó gia Phó Cửu Lận của Lâm Thành, nghe nói là tới kinh thành chơi."

Phó gia ở Lâm Châu là một danh môn vọng tộc.

Nhưng Lâm Thành gần Cẩm Châu, chẳng lẽ có liên quan tới thân thể của nàng? Bằng không sao Phó Cửu Lận kia lại có bộ dáng kỳ lạ như vậy?

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Chu Hành, đôi mắt của y cũng lộ vẻ đồng tình.

"Ta sẽ phái người tới Lâm Thành một chuyến." Chu Hành nhẹ giọng.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, lại nói, "Ta cảm thấy Bạch Lãm đã tới kinh thành."

Chu Hành nhíu mày: "Trừ phi hấn dịch dung tới đây." Nếu không sao người của y có thể không phát hiện?

"Có lẽ do ta đa tâm." Dung Hoa lắc đầu, buông ly trà xuống.

"Ta sẽ kêu người chú ý." Chu Hành nói, "Thị vệ trong phủ của nàng đều có thân thủ, huống chi bên cạnh lại là phủ của Đồng đại nhân, nàng không cần lo lắng."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, ánh mắt lại nhìn bàn cờ rắc rối trước mặt, "Ngài chơi cờ một mình không có gì thú vị, ta cùng ngài chơi tiếp."

"Ăn trưa xong rồi nói."

"Được." Dung Hoa mỉm cười rồi kêu Túy Đồng xuống dưới phân phó bọn họ dọn đồ ăn.

Góc phòng có bố trí bàn, dùng cơm xong, hai người mới đánh cờ.

Vừa rồi một mình Chu Hành chơi cờ, hai bên trắng đen thực lực đều ngang nhau.

"Không được nhường ta." Dung Hoa cầm quân đen, nhìn Chu Hành nói, "Cờ nghệ tuy ta không tinh thông, nhưng cũng không cần ngài cố ý nhường."

Quân cờ đen trong tay càng tôn lên làn da trắng như ngọc của nàng. Chu Hành nhìn tới ngay người, khóe miệng khẽ nhếch: "Sẽ không."

Mặt trời dần ngã về Tây, ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu vào.

Dung Hoa ngồi thẳng người, cười nói: "Ngài thắng rồi."

Chu Hành tựa lưng ra sau: "Là vì nàng có tâm sự."

Hoàng hôn chiếu xuống càng khiến dung nhan của Dung Hoa càng thêm diễm lệ, hai mắt đen nhánh cũng nhiễm một tầng hổ phách.

Chu Hành siết chặt hai tay.

Dung Hoa mỉm cười, trong lòng nàng thật sự hoài nghi liệu Bạch Lãm có tới kinh thành hay không, bởi vì cảm giác sau lưng như bị kim châm vừa rồi không thể bỏ qua.

"Sắc trời không còn sớm nữa, ta đưa nàng về." Chu Hành đứng dậy.

"Không cần, thân mình điện hạ không tốt, trở về nghỉ ngơi sớm đi." Dung Hoa lắc đầu từ chối, đứng lên.

"Cũng được." Chu Hành cũng không ép buộc, y đi tới cạnh Dung Hoa, nói nhỏ, "Thiên Trạch, tên tự của ta, sau này đừng gọi điện hạ nữa, nghe rất xa lạ."

Dung Hoa quay đầu, mỉm cười: "Anh Anh, chiêm ba lạc hĩ, duy thủy anh anh, đây là tên phụ thân lấy cho ta."

"Chiêm ba lạc hĩ, duy thủy anh anh, tên hay." Chu Hành gật đầu khen.

"Thiên Trạch cũng vậy." Dung Hoa cười nói, thượng thiên hạ trạch, Tiên hoàng quả thật rất yêu thương y.

Chu Hành cũng cười.

Dung Hoa phát tay: "Ta đi trước."

Chu Hành gật đầu.

.....

"Công tử." Trong một căn tứ hợp viện ở phía Tây kinh thành, một gia đình đẩy cửa đi vào.

Phó Cửu Lận ngẩng đầu, gương mặt đắm chìm trong hoàng hôn càng toát ra khí chất: "Sao rồi?"

"Ngũ cô nương Diệp gia sinh ra ở Diệp Châu, phụ thân là Diệp Thế Hiên, mẫu thân là Nhan thị, phụ thân qua đời năm nàng ấy năm tuổi, sau khi hồi kinh, mẫu thân Nhan thị một năm sau tái giá..." Gã sai vật tí mĩ báo lại tin tức vừa hỏi thăm được, "Hiện tại một mình ở ngõ nhỏ chùa Bảo Thiên, ngay sát phủ đệ của Đồng đại nhân."

Phó Cửu Lận nhẹ nhàng gõ mấy ngón tay lên bàn: "Cầm Châu, Cầm Châu..." Lẩm bẩm mấy tiếng, hần liền cầm bút viết một phong thư, "Lập tức gửi về."

"Vâng." Gã sai vật nhận lấy, xoay người ra khỏi phòng.

.....

Sáng sớm Diệp lão phu nhân đã gửi thẻ bài xin tiến cung, tới buổi chiều trong cung tới truyền lời, kêu bà ta hôm sau vào cung.

Cho nên sáng ngày thứ hai, Diệp lão phu nhân sắp xếp mọi chuyện trong phủ rồi lên đường vào cung.

Tiến cung, Diệp lão phu nhân trực tiếp tới Tịch Nhan Cung.

"Tham kiến nương nương."

Diệp Di Châu ngồi bên cửa sổ, phân phó cung nữ đỡ Diệp lão phu nhân đứng lên, nói: "Đây là điện của bốn cung, tổ mẫu không cần đa lễ như vậy. Tổ mẫu ngồi đi."

"Lễ không thể bỏ." Diệp lão phu nhân mỉm cười đi qua.

Trong cung tai mắt khắp nơi, mỗi lời nói và hành động đều phải cẩn trọng, không thể để bị người ngoài bắt được lỗi sai.

"Mấy ngày nay nương nương có khỏe hay không? Có phản ứng gì chưa? Có thứ gì đặc biệt muốn ăn hay không?" Diệp lão phu nhân từ ái nhìn cái bụng còn nhỏ của nàng ta, quan tâm hỏi.

Sắc mặt Diệp Di Châu hồng nhuận, gương mặt đầy đà thêm vài phần, mỉm cười xoa bụng, lắc đầu: "Không có phản ứng gì cả, tiểu điện hạ rất ngoan."

"Tiểu điện hạ đúng là tri kỷ của nương nương." Diệp lão phu nhân vui vẻ nói.

Diệp Di Châu tha thiết nhìn bà ta: "Chỉ là bốn cung muốn ăn gạo trên châu do mẫu thân làm."

Đây là muốn nể mặt mũi của nàng và tiểu điện hạ trong bụng mà tha cho Kỷ thị sao?

Nụ cười trên gương mặt Diệp lão phu nhân cứng lại, nói: "Thân thể mẫu thân người không nhanh nhẹn, hiện tại thân mình nương nương cao quý, nếu mẫu thân người mang bệnh vào cung, để bệnh lây cho người thì thật không tốt, hơn nữa tay nghề của ngự trù trong cung chắc chắn tốt hơn mẫu thân của người, nương nương muốn ăn cái gì chỉ cần phân phó xuống là được."

"Nhưng bọn họ không làm ra hương vị đó..." Diệp Di Châu ưỡn oai nói, "Vẫn là chờ sức khỏe mẫu thân tốt hơn rồi nói."

Nàng muốn cứu mẫu thân ra, nhưng bà ấy...

Trước khi vào cung, nàng đã biết mẫu thân bệnh không thể rời giường.

Dù sao long chủng trong bụng rất quan trọng, thái y đã nói tuyệt đối không thể để bản thân sinh bệnh, bằng không tới lúc đó uống thuốc sẽ ảnh hưởng tới thai nhi.

"Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đối với người tốt không?" Diệp lão phu nhân lại hỏi.

"Đều tốt, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều coi trọng đứa nhỏ này." Diệp Di Châu tươi cười sáng lạn, gạt đầu trả lời.

Đứa nhỏ này đúng là phúc tinh của nàng.

Hoàng Thượng coi trọng hài tử trong bụng, cho nên hi vọng nó được sinh ra.

Hoàng Hậu tuy vì chuyện của Phương Húc mà ghi hận, nhưng vì chuyện lần trước mà cảm thấy hổ thẹn, cho nên luôn ân cần chiều cô tới mình.

Diệp lão phu nhân gạt đầu, cầm ly trà uống một ngụm, ánh mắt thăm quét qua cung nữ và nội thị trong phòng.

"Các người lui xuống hết đi, bốn cung muốn nói chuyện riêng với tổ mẫu." Diệp Di Châu hiểu ý, phát tay nói.

Cung nhân lui xuống, Diệp Di Châu mới nhìn Diệp lão phu nhân, hỏi: "Tổ mẫu, hôm nay người tiến cung là vì chuyện gì?"

Diệp lão phu nhân lại uống một ngụm trà, thấp giọng, "Ngũ muội muội của người, nó không phải hài tử của Diệp gia ta."

Diệp Di Châu kinh ngạc ngẩng đầu, nước trong ly trà suýt chút đã đổ ra ngoài: "Sao có thể?"

Diệp lão phu nhân vội nhận lấy ly trà trong tay nàng ta, nói: "Là hài tử Nhị thúc người nhận nuôi, cùng với Diệp gia chúng ta không có chút quan hệ huyết thống nào."

Diệp lão phu nhân che miệng, vẫn không tin mà nói: "Sao có thể? Không phải Nhị thúc rất sủng ái nàng ta sao?"

Không phải nữ nhi thân sinh, sao có thể yêu thương như vậy?

Mọi người đều nói Diệp Dung Hoa là bảo bối trong tay Nhị thúc.

Chuyện này... Sao có thể?

Nếu không phải thân sinh, vậy Nhị thúc sao lại thương nàng, yêu nàng như vậy? Ngay cả thân sinh là Diệp Di Nguyệt cũng bị gác qua một bên!

Thật không thể tưởng tượng!

Diệp Di Châu vội hỏi: "Nhị thẩm đâu? Bà ấy nói thế nào?"

Nếu chưa chứng thực, tổ mẫu chắc chắn sẽ không tiến cung nói chuyện này.

"À ta không thừa nhận, một mực nói là do ả ta sinh." Diệp lão phu nhân hừ một tiếng, "Nhưng mấy năm nay những việc ả ta làm, mọi người đều rõ! ả ta căn bản không hề nhớ tới nữ nhi này ở Diệp gia chúng ta! ả ta làm vậy còn không phải vì mấy ngày trước Ngũ muội muội của người cứu nhi tử tâm can bảo bối của ả ta sao?"

Chuyện Diệp Dung Hoa cứu Tử công tử Kiều gia và công tử Mạnh gia Diệp Di Châu có nghe nói.

Đúng vậy, từ nhỏ Nhị thẩm đã lạnh như băng, đối xử với bọn họ, với nữ nhi Diệp Dung Hoa đều như thế!

Còn mẫu thân của mình lại ôn nhu, quan tâm che chở.

"Thật không ngờ." Diệp Di Châu lẩm bẩm.

"Đúng vậy, Nhị thúc người đi sớm, không ngờ Nhan thị này vẫn không có lương tâm mà lừa gạt chúng ta." Diệp lão phu nhân lạnh giọng, sau đó lại hỏi thăm Diệp Di Châu, "Nương nương, mấy ngày nay Hoàng Thượng có tới không?"

Diệp Di Châu nghe xong, thần sắc lộ chút cô đơn: "Đã mấy ngày rồi không tới, chỉ thường xuyên ban thưởng chút đồ."

"Thần mình nương nương hiện tại không tiện, mỹ nhân hậu cung lại nhiều, nương nương vì bản thân cũng vì tiểu hoàng tử trong bụng cũng nên suy tính tới chuyện giữ lấy ân sủng."

Diệp Di Châu ngược mắt nhìn Diệp lão phu nhân, nghĩ nghĩ, sau đó đề thấp giọng hỏi: "Tổ mẫu, ý của người là..."

Muốn đưa Diệp Dung Hoa vào cung giúp mình sao?

"Đúng vậy." Diệp lão phu nhân gạt đầu, "Vì tốt cho nương nương, ta và phụ thân người đã tính như vậy, để Ngũ muội muội của người vào cung trợ giúp."

Diệp Di Châu nhủu mày: "Việc này..."

Nàng ghét Diệp Dung Hoa.

Cực kỳ chán ghét.

Từ nhỏ tới lớn bản thân chưa từng thích nàng, vẫn luôn ganh tị nàng đẹp hơn mình.

Hiện tại vì nàng, mẫu thân còn bị nhốt trong viện.

Còn lần trước, nàng cư nhiên phát tay áo bỏ đi.

Bản thân là ai chứ? Diệp Di Châu nàng là phi tần của Hoàng Thượng, là nương nương!

Khi ấy nàng giận tới nghiêng răng, hận không thể nghiền nát Diệp Dung Hoa tại chỗ.

"Nó xinh đẹp như vậy, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ yêu thích, có nó nương nương sẽ giữ được ân sủng." Diệp lão phu nhân cẩn thận phân tích, "Nương nương không cần lo lắng bên phía Kính Huệ công chúa, công chúa tuy vì nhà đầu kia mà cầu tình với Hoàng Thượng, nhưng lần đó là vì Phương thế tử, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ cho công chúa mặt mũi, nhưng nếu Hoàng Thượng nhìn trúng nàng... Người Hoàng Thượng nhìn trúng, chẳng lẽ Kính Huệ công chúa còn nói gì sao?"

Toàn bộ Đại Chu này đều là của Hoàng Thượng, đừng nói là một Diệp Dung Hoa, cho dù là mười người, trăm người, chỉ cần Hoàng Thượng muốn, kẻ khác có thể nói gì sao?

Diệp lão phu nhân tiếp tục: "Ta và phụ thân người như vậy, người cứ nói nhớ nhà, kêu nàng ta vào cung ở cùng tỷ tỷ, người cứ coi nàng ta là nha đầu hầu hạ, tới lúc đó không phải nước chảy thành sông sao?" Chỉ cần cháu gái biết cách lợi dụng, một mỹ nhân tuyệt sắc như thế có nam nhân nào không động lòng? Hoàng Thượng cũng là nam tử! Hai mắt Diệp lão phu nhân rực sáng, dặn dò, "Sau khi nàng ta thị tẩm, người cũng không cần đuổi nàng ta đi, cứ giữ lại Tịch Nhan Cung, nàng ta chắc chắn sẽ giúp người giữ được trái tim của Hoàng Thượng!"

Diệp Di Châu cắn môi, rõ ràng là động tâm, nhưng cũng đồng thời kháng cự.

Nàng ta hận không thể xẻo thịt Dung Hoa, sao có thể cùng nàng chia sẻ sủng ái của Hoàng Thượng?

Cho dù bản thân có muốn củng cố địa vị, nhưng cách này nàng ta không muốn!

Hơn nữa Diệp Dung Hoa xinh đẹp như vậy, tới lúc đó lỡ Hoàng Thượng theo con hồ ly tinh này luôn thì sao?"

"Nương nương." Diệp lão phu nhân thấy Diệp Di Châu lo dự, liền nói, "Nương nương, giữ lại trong cung của mình vẫn tốt hơn để Hoàng Thượng đi nơi khác."

"Tổ mẫu..."

"Nương nương." Diệp lão phu nhân liếc nhìn cái bụng của nàng ta, thấp giọng, "Hoàng Thượng mới năm mươi tuổi, thân thể còn cường tráng, chắc chắn sẽ trường thọ, chờ thêm mười mấy năm nữa, tiểu hoàng tử trong bụng của nương nương đã trưởng thành."

Nghe tới đây, hai mắt Diệp Di Châu lóe sáng, trái tim muốn nhảy dựng lên.

Hiện tại bốn hoàng tử đã trưởng thành, hoàng tử lớn rồi, Hoàng Thượng đương nhiên sẽ cảnh giác, đề phòng bọn họ.

Bọn họ có thể sống lâu hay không còn chưa chắc chắn!

Đến lúc đó, nhi tử của mình...

Diệp Di Châu bắt giắc duỗi tay xoa bụng của mình.

Thái hậu, nữ nhân tôn quý nhất thiên hạ, ai mà không nghĩ tới!

Diệp lão phu nhân thấy thần sắc nàng ta như vậy, cười nói: "Nếu nương nương đã nghĩ kỹ rồi thì an bài đi, chờ người chuẩn bị xong, chúng ta sẽ đưa người vào."

"Nhưng với tính tình của Ngũ muội muội ai mà chịu nổi, nói không chừng tới lúc đó sẽ chọc giận bản cung. Theo bản cung thấy, vẫn là Lục muội muội tốt hơn."

Diệp Di Nguyệt dịu dàng ngoan ngoãn, còn Diệp Dung Hoa nếu không gây ra rắc rối gì đã là điểm phúc lắm rồi.

"Dung mạo của Lục muội muội người không bằng nhà đầu kia, hơn nữa người vào đây là giúp người củng cố ân sủng, đương nhiên phải chọn cô nương có nhan sắc tốt hơn." Diệp lão phu nhân lắc đầu.

Diệp Di Châu nhấp môi: "Tổ mẫu nói có lý."

Diệp Di Nguyệt tuy biết nghe lời nhưng diện mạo không bằng Diệp Dung hoa.

Nghe lời ngoan ngoãn chưa chắc giữ được trái tim Hoàng Thượng, hậu cung này có nhiều mỹ nhân xinh đẹp hơn Diệp Di Nguyệt, mà Diệp Dung Hoa kia đúng là tuyệt sắc.

Nhưng trong lòng nàng vẫn có chút kháng cự, không muốn để Diệp Dung Hoa tiến cung.

Diệp lão phu nhân lại nói: "Hơn nữa Lục muội muội vừa bị phơi nắng bị thương, nhất thời không ra ngoài được."

"Sao lại như vậy?" Diệp Di Châu kinh ngạc.

"Còn không phải do nha đầu kia sao?" Diệp lão phu nhân phẫn nộ mắng, "Nuôi nhiều năm như vậy, cuối cùng lại nuôi ra một đứa bất hiếu."

Diệp lão phu nhân đem sự tình kể lại một lần.

Kháng cự trong lòng Diệp Di Châu càng sâu, nghĩ nghĩ rồi nói: "Tổ mẫu, Kính Huệ công chúa vốn thích Ngũ muội muội, Chiêu Vương cũng nhìn nàng ta bằng con mắt khác, tới lúc đó có hai người làm chỗ dựa, nàng ta vào cung không phải để giúp đỡ mà coi bốn cung là đá kê chân thì sao?"

Diệp lão phu nhân không hề lo lắng: "Thân phận một khi công khai, tới lúc đó nàng ta chẳng qua chỉ là một nha đầu thân phận không rõ, Kính Huệ công chúa và Chiêu Vương còn tốt với nàng ta sao? Hơn nữa bọn họ sẽ không duỗi tay tới hậu cung, nơi này đều là phi tần của Hoàng Thượng, Kính Huệ công chúa còn dễ nói chuyện, nhưng Vương gia chắc chắn phải tránh tị hiềm, nếu ngài ấy duỗi tay tới đây, đến lúc đó nha đầu kia và ngài ấy đều không có kết cục tốt."

Hoàng Thượng có thể chấp nhận nữ nhân của mình tới lui với đệ đệ sao?

"Hơn nữa, nàng ta không thân không thích, ở trong cung chỉ có thể dựa vào Diệp gia chúng ta. Diệp gia chúng ta nuôi nàng ta nhiều năm như vậy, không thể để phí công sức." Diệp lão phu nhân cười lạnh, "Vào cung, nàng ta chỉ có thể dựa vào nương nương. Vì chuyện của Lâm gia, Thái hậu hận nàng ta, vì chuyện của Phương thế tử, Hoàng hậu cũng hận nàng ta, vào cung rồi, ngoại trừ nương nương, nàng ta có thể dựa vào ai?"

Diệp Di Châu xoa bụng, cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó mới nhìn Diệp lão phu nhân, nói: "Đưa nàng ta vào cung cũng được, nhưng tổ mẫu phải chặn hết đường lui của nàng ta."

Nha đầu kia còn có đường lui gì sao?

Diệp Di Châu gần từng chữ: "Tuyệt đối không để nàng ta mang long chủ!" Dung mạo nàng ấy tuyệt sắc như vậy, tuyệt đối không thể để nàng ấy mẫu bằng tử quý!

Diệp lão phu nhân hiểu ý, gật đầu: "Nương nương yên tâm, trước khi tiến cung ta sẽ xử lý."

Cung mảy Diệp Di Châu lúc này mới giãn ra: "Vậy bốn cung sẽ đi an bài, tổ mẫu chỉ cần trở về chờ tin là được." Nàng đang mang thai, gọi tỷ muội vào cung chăm sóc, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu chắc chắn sẽ chấp thuận.

"Ta và phụ thân người chờ tin lành của nương nương." Diệp lão phu nhân cười nói.

Sự tình nói xong, Diệp Di Châu kêu cung nữ và nội thị vào hầu hạ, đồng thời giữ Diệp lão phu nhân ở lại dùng bữa trưa.

Ăn xong, thấy Diệp Di Châu buồn ngủ, Diệp lão phu nhân lúc này mới đứng dậy cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 35: Chu Hủ Ngạn, bốn cung sẽ không để yên cho người!

Diệp lão phu nhân hoan thiên hi địa trở về, chờ Diệp Thế Lâm về liền đem quyết định của Diệp Di Châu nói với ông ta.

Diệp Thế Lâm gật đầu, nói: "Chờ nương nương an bài xong thì hãy đón Ngũ nha đầu về, miễn cho nàng ta nháo ra sự tình khác."

Diệp lão phu nhân đồng ý.

"Hôn sự của Hoàng Nhi mẫu thân làm chủ, cô nương Cổ gia người để ý rất tốt." Diệp Thế Lâm lại nói.

Diệp lão phu nhân nhìn ông ta, biết bên phía Tế Ninh Hầu không có hi vọng, chỉ đành thở dài: "Vậy ta sẽ chọn ngày qua đó cầu hôn."

"Mẫu thân vất vả rồi." Diệp Thế Lâm xin lỗi. Kỳ thi không thể ra ngoài, đại sự nhi tử thành thân đều phải dựa vào một mình Diệp lão phu nhân, chuyện này cũng không thể để Ngọc di nương ra mặt, như vậy Diệp gia quá mất thể diện.

"Hoàng Nhi là tôn tử của ta, có gì mà vất vả chứ? Chờ con dâu vào cửa, ta đây cũng có thể nhẹ nhàng bớt." Diệp lão phu nhân xua tay, cười nói, "Cần Nhi đang đi nhậm chức, hôn sự ngược lại không vội, có điều cô nương mấy nhà ta có xem qua, sau khi Hoàng Nhi thành thân, tới lúc đó có thể cân nhắc. Cần Nhi và Bạc Nhi tính ra không vội, chuyện của Ngũ nha đầu cũng định rồi, vậy cũng nên chuẩn bị cho Nguyệt nha đầu."

"Vâng." Diệp Thế Lâm gật đầu, "Có điều Nguyệt nha đầu dù sao cũng là thứ nữ, Nhị đệ lại không còn, hôn sự của nó... Mẫu thân cứ quan tâm trước, nếu không tìm người thích hợp thì nhờ nương nương ở trong cung nghĩ cách."

Diệp Di Nguyệt là con vợ lẽ, phụ thân không còn, thân mẫu lại là di nương, gả vào nhà cao cửa rộng làm thê là chuyện không thể.

"Ừ, nương nương có thể sẽ giúp nó tìm được mối hôn nhân tốt." Diệp lão phu nhân tán đồng, trên mặt hiện lên hi vọng.

Mẫu tử bọn họ nói chuyện thêm một lát rồi mới kết thúc.

.....

Tuy trong lòng còn khúc mắc nhưng Diệp Di Châu vẫn cảm thấy lời Diệp lão phu nhân nói là biện pháp tốt nhất.

Dù sao có người giúp nàng giữ lấy trái tim của Hoàng Thượng, đó là chuyện tốt.

Cho nên, hôm sau, Diệp Di Châu dẫn theo cung nữ qua Phụng Tường Cung thỉnh an.

"Thân mình Di Tàn hiện tại quan trọng, không phải đã kêu muội thỉnh dưỡng ở Tịch Nhan Cung sao?" Thấy Diệp Di Châu tiến vào, Phụng Hoàng Hậu giả vờ tức giận một câu, sau đó vội kêu cung nữ đỡ nàng ta ngồi xuống.

"Tạ nương nương quan tâm." Diệp Di Châu mỉm cười cảm tạ.

"Hài tử có tốt không? Thái y tới tới bắt mạch đúng hạn không?" Phụng Hoàng Hậu quan tâm hỏi.

Diệp Di Châu cẩn thận trả lời.

Những phi tần khác tới thỉnh an thỉnh thoảng liếc mắt nhìn cái bụng của nàng ta, hận không thể lập tức xử lý nó.

Nụ cười trong mắt Phụng Hoàng Hậu càng sâu.

Thân là Hoàng Hậu, bà đương nhiên phải chiều chuộng Diệp Di Châu, tuy có trăm ngàn phương pháp khiến nàng ta sảy thai nhưng bà quyết định không ra tay. Tuy thân là trung cung Hoàng Hậu, nhưng một khi hài tử của Diệp Di Châu mất, sự thật không thể gạt được Hoàng Thượng.

Nếu xuống tay với Diệp Di Châu, Hoàng Thượng có lẽ sẽ không truy cứu, nhưng hài tử trong bụng nàng ta không giống, bởi vì đó là cốt nhục của Hoàng Thượng.

Tuy không dễ dàng phế hậu, nhưng phu thê bao nhiêu năm, Phụng Hoàng Hậu hiểu rõ con người Hoàng Thượng, ông ta chắc chắn sẽ truy cứu.

Tới lúc đó Hoàng Thượng ghét bỏ mình không quan trọng, nhưng nếu liên lụy tới nhi tử, vậy chắc chắn mất nhiều hơn được!

Nhưng Hoàng Hậu không động thủ, không có nghĩa người khác sẽ không làm gì.

Bản thân chỉ cần làm hết trách nhiệm của một Hoàng Hậu chăm sóc nàng ta, còn người khác có như mình hay không, bà chỉ muốn ngồi một chỗ xem kịch hay.

Hai tháng qua, Diệp Di Châu quá nổi bật, hiện tại còn mang long chủng, hậu cung này có bao nhiêu người coi nàng ta là cái gai trong mắt, cái đinh trong thịt.

"Nương nương, Di Tàn muội muội đúng là có phúc khí, vừa vào cung liền có tin vui, trong cung mấy năm nay không có tiếng cười của hài tử rồi." Tề Quý Phi vũ mị cười, nhìn Phụng Hoàng Hậu, nói.

"Ừ." Phụng Hoàng Hậu đoan trang hào phóng cười.

Đám phi tần cũng vội phụ họa.

Diệp Di Châu tươi cười hạnh phúc.

Đa số các phi tần đều đã tiến cung nhiều năm, dưới gối không có nhi nữ, ngoài miệng tuy nói chúc mừng nhưng khăn trong tay đã bị siết chặt tới nhần nhỏ, đừng nói là hoàng tử, cho dù sinh được công chúa cũng tốt lắm rồi. Sống trong hậu cung tịch mịch này phải có chỗ để dựa vào, thấy nụ cười trên mặt Diệp Di Châu, bọn họ càng ghen ghét tới cắn răng.

Tề Quý Phi hừ lạnh trong lòng, ngoài mặt vẫn cười hỏi: "Nghe nói hôm qua Diệp lão phu nhân tiến cung, tìm Di Tàn muội muội có phải có chuyện gì không?"

Phương Hoàng Hậu nhìn Tề Quý Phi, mỉm cười nhấp một ngụm trà, tiếp lời: "Đúng vậy, có phải trong nhà xảy ra chuyện không?"

Ninh Mỹ Nhân cười nói: "Nghe nói Ngũ cô nương và Lục cô nương nháo lớn, Diệp Lục cô nương quỳ gối trước cửa nhà của Ngũ cô nương, thiếu chút ngắt xiêu." Nói xong, nàng ta duỗi tay che ngực, làm bộ hoảng sợ, "Nặng gât như vậy..."

Chuyện này có ai mà không biết?

Phương Hoàng Hậu lại giả kinh ngạc: "Có chuyện vậy sao?"

"Vâng, thần thiếp có nghe cung nữ nhắc tới." Tề Quý Phi cười nói, "Nói tới cùng, Ngũ cô nương cũng thật đáng thương, một mình dọn ra ngoài sống, nghe nói là vì quan hệ giữa Lục cô nương và Lâm thế tử không rõ ràng nên tức giận, lần này Lục cô nương muốn đi xin lỗi nàng. Xem ra Ngũ cô nương là người tâm cao khí ngạo, kẻ bình thường không lọt vào mắt của nàng."

Tề Quý Phi liếc nhìn Phương Hoàng Hậu, không đau không ngứa chọc tới nỗi nhục của bà ta.

Phương Hoàng Hậu khẽ nhủ mảy, sau đó liền cười nói: "Khó có cô nương được hoàng tử yêu thích, đương nhiên sẽ không bình thường."

Tề Quý Phi gật đầu: "Cũng đúng."

Đám người không có quy củ! Diệp Di Châu thầm mắng trong lòng, sau đó lại cười nói: "Lục muội muội và Ngũ muội muội chỉ đùa giỡn với nhau thôi, để mọi người chê cười."

Chúng phi tần đều cười cười.

Giữa tỷ muội làm gì có kiểu đùa giỡn như vậy? Nói họ là kẻ thù cũng không quá đáng.

"Nhắc tới Ngũ muội muội và Lục muội muội, Hoàng hậu nương nương, thần thiếp có chuyện muốn cầu xin." Diệp Di Châu mỉm cười nhìn Phương Hoàng Hậu.

"Di Tàn có chuyện gì cứ nói."

"Thần thiếp hiện đang mang thai, có hơi nhớ nhà, cho nên muốn cầu nương nương cho một ân điển. Thần thiếp muốn đón Ngũ muội muội vào cung với thần thiếp một đoạn thời gian, chờ thai nhi ổn định, thần thiếp sẽ để muội ấy trở về." Diệp Di Châu xoa bụng.

Ánh mắt chúng phi tần đồng loạt hướng về Phương Hoàng Hậu.

Diệp Di Châu này vừa tiến cung đã được Hoàng Thượng sủng ái, hiện tại mang thai, mọi người đều muốn nhân cơ hội đoạt lại quân tâm.

Không ngờ, nàng ta có thể tung ra chiêu này.

Nghe nói Ngũ cô nương kia còn tuyệt sắc hơn Diệp Di Châu, có một Diệp Di Châu tình hình đã thế, nếu Ngũ cô nương thật sự tiến cung, nàng ấy không phải sẽ biến thành hồ ly quyến rũ Hoàng thượng sao?

Người Diệp gia đúng là giỏi tính toán!

Tề Quý Phi nhìn Diệp Di Châu, bụng lý trà uống một ngụm, sau đó cười cười nhìn Phương Hoàng Hậu.

Phương Hoàng Hậu suy xét một lát, sau đó cười gật đầu: "Hải tử trong bụng muội quan trọng, nếu đã thế, muội cứ đón nàng ấy vào với muội đi."

"Tạ nương nương ân điển." Diệp Di Châu cảm động tới rơi nước mắt, đứng dậy cảm ơn. Nàng còn tưởng Phương Hoàng Hậu sẽ làm khó dễ, còn nghĩ nếu bà ấy không chịu, nàng sẽ đi cầu xin Hoàng Thượng.

Thật không ngờ, vừa mở miệng Phương Hoàng Hậu liền đồng ý.

Chúng phi tần cũng đều kinh ngạc.

Tề Quý Phi nhanh chóng hiểu ý, cúi đầu uống trà.

"Mau ngồi xuống, cẩn thận đừng để động thai khí." Phương Hoàng Hậu vội nháy mắt kêu cung nữ đỡ Diệp Di Châu, "Hiện tại muội đang mang thai, cẩn thận đừng động một chút là quý."

"Thần thiếp ghi nhớ lời nương nương dạy bảo." Diệp Di Châu cảm kích nói.

"Ừ, muội an bài người đi đón Ngũ cô nương vào cung đi, tâm tình muội tốt, đứa nhỏ trong bụng mới khỏe mạnh được." Phương Hoàng Hậu cười nói.

"Vâng, nương nương." Diệp Di Châu đáp.

"Cứ an tâm dưỡng thai, có chuyện gì cứ nói với bản cung." Phương Hoàng Hậu vẫn tươi cười như gió xuân.

Diệp Di Châu và Diệp gia có chủ ý gì, bà đương nhiên nhận ra.

Thân là Hoàng hậu, bản thân đương nhiên phải bày ra mặt hiền thực hào phóng.

Phu thê nhiều năm, tình cảm giữa bà và Hoàng Thượng không bình thường, chỉ cần chính mình không làm gì chọc tới Hoàng Thượng, khiến ngài ấy ghét bỏ, ngôi vị Hoàng Hậu này mãi mãi vững chắc.

Diệp Dung Hoa?

Nha đầu chết tiệt kia ở dưới mí mắt của mình, xử lý mới dễ dàng!

Từ đầu tới cuối Lý Thục Phi chỉ ngồi một bên mỉm cười, xem kịch hay.

Ân sủng của Hoàng Thượng? Tới tuổi này, Lý Thục Phi không còn tâm tư tranh sủng nữa, bà chỉ hi vọng nhi tử thuận thuận lợi lợi, chớ sau này Hoàng Thượng quy tiên, bà sẽ cầu ân điển xin dọn tới phủ của nhi tử, ngâm kẹo đùa cháu, bảo dưỡng tuổi thọ.

"Nếu đã muốn đón Ngũ cô nương tới, muội cũng không thể qua loa, kêu người thu dọn điện các đi, có yêu cầu gì chỉ cần phái người tới Nội Vụ Phủ lấy, lát nữa bản cung sẽ phân phó xuống." Phương Hoàng Hậu lại nói.

"Vâng, nương nương."

Nói chuyện thêm một lúc, mọi người liền đứng dậy cáo từ.

"Nương nương, sao người lại đồng ý thỉnh cầu của Di Tàn nương nương? Lần trước thời điểm Di Tàn triệu kiến Ngũ cô nương, nô tỳ có đứng từ xa nhìn, quả thật là quốc sắc thiên tư, tới lúc đó nếu trái tim Hoàng Thượng chỉ đặt trên người tỳ muội bọn họ thì sao?" Đám người vừa đi, cung nữ Nhan Hồi dịu dàng nói.

"Nếu bản cung không đồng ý, nàng ta chắc chắn sẽ đi cầu xin Hoàng Thượng. Bản cung không muốn làm người xấu." Phương Hoàng Hậu cười lạnh, "Diệp Dung Hoa kia vào cung, bản cung ngược lại muốn nhìn xem nàng ta tuyệt sắc thế nào mà khiến Húc Nhi nhớ mãi không quên."

Nhan Hồi im lặng không nói.

Ngay cả muội muội của mình Di Tàn nương nương cũng có thể hại, quả thật là ác động.

Trở về cung điện của mình, tâm phúc Điền ma ma thấp giọng hỏi Tề Quý Phi: "Nương nương, chúng ta có cần..." Vừa nói, vừa mặt vừa hiện lên tia âm ngoan.

"Không cần." Bà đã có nhi có nữ, sắp tới nhi tử còn phải đại hôn, hơn nữa người muốn đối phó Diệp Di Châu lại rất nhiều. Tề Quý Phi cười nhạt, "À ta không phải muốn đón Ngũ cô nương vào cung sao? Tới lúc đó chúng ta chỉ cần chờ xem kịch hay là được, để xem tỳ muội bọn họ rốt cuộc là ai lợi hại hơn."

Trở về điện các, thấy Lục hoàng tử tới thỉnh an, Lý Thục Phi nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng không đem chuyện ở Phượng Tường Cung kể hẳn nghe.

Nhi tử này trước nay thích tiểu hoàng thúc của hần, Kính Huệ công chúa cũng vì Ngũ cô nương ra mặt, hơn nữa còn có lời đồn bên ngoài, trong lòng mọi người đều rõ, giữa Chiêu Vương và Ngũ cô nương Diệp gia có chút quan hệ.

Nếu nhi tử biết, hần không phải sẽ nhảy dựng lên sao?

Mấy ngày nữa là đại hôn rồi, hiện tại đừng để xảy ra chuyện mới tốt.

"Trong phủ đã chuẩn bị thỏa đáng chưa? Con dụng tâm một chút, nếu có gì không ổn thì cứ sai người lo liệu, ta ở trong cung không thể ra ngoài giúp con..." Trên mặt Lý Thục Phi hiện lên một chút đau đớn, đại hôn của nhi tử, bà cũng chỉ có thể ở trong cung phân phó vài cái, không thể tới tận nơi nhìn xem.

Lục hoàng tử ngượng ngùng, gương mặt đỏ ửng: "Đều tốt, mẫu phi không cần lo lắng, con sẽ tự mình kiểm tra..."

"Đặc biệt là tân phòng, nhất định không thể để xảy ra sơ sót."

Dặn dò một phen, thấy sắc trời âm u, Lý Thục Phi liền giữ hần ở lại ăn cơm.

Ăn xong, trời liền đổ mưa to tầm tã.

Lục hoàng tử ngồi một lúc rồi đứng dậy cáo từ.

Lý Thục Phi mỗi lòng che giấu tin tức, thời điểm tới hành lang gấp khúc, Lục hoàng tử mới nghe hai cung nữ thảo luận: "Di Tàn nương nương sắp đón Diệp Ngũ cô nương vào cung rồi, nghe nói Ngũ cô nương rất xinh đẹp, tới lúc đó Hoàng Thượng chắc chắn sẽ vô cùng sủng ái..."

"Các người nói cái gì?"

Mưa lớn, hai cung nữ không phát hiện Lục hoàng tử ở gần đây. Vừa nghe tiếng, hai người sợ hãi tới nhảy dựng lên, vội vàng hành lễ: "Thỉnh an Lục điện hạ."

"Các người vừa nói cái gì? Đón Ngũ cô nương Diệp gia cô nương vào cung là có ý gì? Chuyện xảy ra khi nào?" Lục hoàng tử cau mày hỏi.

"Là Di Tàn nương nương nói nhớ nhà, muốn đón Ngũ cô nương vào cung ở cùng, hôm nay vừa cầu xin Hoàng Hậu nương nương, Hoàng Hậu nương nương cũng đã đồng ý."

"Thật là..." Lục hoàng tử lập tức xoay người, vừa đi được hai bước liền chuyển hướng qua Ngự Thư Phòng.

Di Tàn hẳn không tiện tới cửa tìm người, bên phía mẫu hậu hẳn cũng không dám.

Muốn tìm, vậy trực tiếp đi tìm phụ hoàng đi!"

"Tiểu Lục?" Chính Đức Đế ngẩng đầu, "Cho nó vào."

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng." Lục hoàng tử bước vào, theo quy củ mà hành lễ.

"Bình thân." Chính Đức Đế gác bút xuống, một tay nhận ly trà nội thị Lưu công công đưa qua, cau mày nhìn Lục hoàng tử, "Nhìn bộ dáng ướt mưa của con kìa."

Lục hoàng tử không để ý, chỉ dùng ánh mắt sáng ngời nhìn Chính Đức Đế, nói: "Phụ hoàng, nhi thần có chuyện muốn nói với ngài."

"Nói đi, có phải vì chuyện đại hôn không?"

Lục hoàng tử lắc đầu: "Không phải, là về Ngũ cô nương Diệp gia."

"Ngũ cô nương Diệp gia?" Chính Đức Đế sững sốt, sau đó mới nhớ lại, nói, "Nàng ấy làm sao?"

"Phụ hoàng, có phải ngài cho Di Tàn nương nương đón nàng ấy vào cung không?" Lục hoàng tử cau mày, vẻ mặt mang biểu cảm khinh thường.

Một đường tới đây, hẳn càng nghĩ càng cảm thấy đây là ý của phụ hoàng, khẳng định là phụ hoàng coi trọng dung mạo của Ngũ cô nương!

Bằng không sao Di Tàn đột nhiên đưa ra chủ ý như vậy?

"Tiểu tử thói này, rốt cuộc lời người nói có ý gì hả?" Chính Đức Đế giận dữ hỏi.

Lưu công công vội nháy mắt ra hiệu cho cung nữ và nội thị hầu hạ, mọi người vội vàng khom người lui ra bên ngoài.

Thấy Chính Đức Đế giận dữ, Lục hoàng tử càng chắc chắn suy đoán của mình, vì thế liền nghiêm nghị nói: "Mệnh của tiểu hoàng thúc không dài, ngàn ấy năm ở Thương Châu đao quang kiếm ảnh, vất vả lắm mới trở về, có người lọt vào mắt ngài ấy... Ngũ cô nương được tiểu hoàng thúc nhìn trúng trước, phụ hoàng ngài không thể đoạt nữ nhân của huynh đệ..."

Chính Đức Đế phun ngụm trà trong miệng ra, trực tiếp ném ly trà vào người hắn, tức giận quát: "Hỗn trướng, người muốn trầm tức chết hả? Cái gì là đoạt nữ nhân của huynh đệ?"

Lục hoàng tử nhanh nhẹn tránh đi, lại nói: "Chẳng lẽ không phải? Bằng không Di Tàn nương nương sao có thể đột nhiên mời Ngũ cô nương tiếp cung? Phụ hoàng, tiểu hoàng thúc là huynh đệ của ngài đấy!"

"Đồ bất hiếu, trăm hôm nay đập chết người!" Nói xong, Chính Đức Đế lại cầm án thư chặn giấy ném qua, "Dám nói vậy! Đồ bất hiếu!"

"Phụ hoàng, ngài rõ ràng là thẹn quá hóa giận!" Lục hoàng tử vẫn nhanh nhẹn tránh đi, lớn tiếng nói.

"Nghiệt tử nhà người!" Chính Đức Đế tức giận tới gương mặt như đầy nổi, trừng mắt nhìn Lục hoàng tử.

Nghiệt tử này nhất định là tới đòi nợ! Nó nói cái gì? Đoạt nữ nhân của huynh đệ? Đây là muốn ông tức chết hay sao?

Nếu không phải Chu Hành xấp xỉ tuổi hắn, ông chắc chắn sẽ hoài nghi y là thân phụ của hắn!

Đồ ngộ nghịch bất hiếu, từ khi Chu Hành trở về, hấn càng ngày càng không coi ai ra gì!

"Nhi thần không nói sai, phụ hoàng, tiểu hoàng thúc sắp mất mạng rồi, ngài còn muốn đâm một dao vào tim y sao?" Lục hoàng tử lại tránh mấy tấu chương Hoàng đế vừa ném xuống.

"Cho nên đồ bất hiếu nhà ngươi liền đâm dao vào lòng trẫm?" Chính Đức Đế lạnh lùng nhìn hấn, uy nghiêm của thiên tử dâng lên.

Lưu công công ngừng thở không dám phát ra tiếng động.

Lục hoàng tử vẫn cho mình có lý, không chút sợ hãi: "Nhi thần không dám."

"Đồ bất hiếu, ngươi có cái gì mà không dám hả? Cút, ra ngoài quỳ cho trẫm!"

"Hoàng Thượng, đại hôn của Lục hoàng tử sắp tới, bên ngoài lại mưa lớn như vậy..." Lưu công công vội nhẹ giọng khuyên, vừa nói vừa nháy mắt cho Lục hoàng tử, muốn hấn chịu thua.

Nhưng Lục hoàng tử vẫn tiếp tục: "Mẫu hậu cũng đã gạt đầu, nói không chừng ngày mai Di Tàn nương nương sẽ đón người vào cung, tới lúc đó nếu tiểu hoàng thúc thương tâm mà bệnh tình tái phát..."

Nhìn bộ dáng thương tâm của hấn, Chính Đức Đế mệt mỏi, hít một hơi thật sâu, quay đầu phân phó Lưu công công: "Đi, truyền ý chỉ của trẫm, Di Tàn đang mang thai phải tĩnh dưỡng thân thể, đừng làm mệt nhọc làm chuyện mù quáng nữa." Chút tâm tư này của Diệp Di Châu, ông không nhìn ra sao? Cũng do nhi tử này của mình, chưa gì đã nháo nhào lý luận, còn định tội lên đầu của ông! Chính Đức Đế trừng mắt nhìn Lục hoàng tử, "Cút, đừng xuất hiện trước mặt trẫm!"

"Vâng, nhi thần cáo lui." Lục hoàng tử cao hứng lui ra ngoài.

Nhìn bộ dáng vui vẻ của hấn, Chính Đức Đế càng thêm tức giận.

Diệp Di Châu như bị một chậu nước lạnh tưới từ đầu tới chân, nhiệt huyết khi nãy lập tức bị dập tắt, vội hỏi Lưu công công: "Lưu công công, bần cung nhớ nhà, đang muốn nói với Hoàng Thượng chuyện này, sao Hoàng Thượng lại đột nhiên..."

Lưu công công chỉ cười nói: "Hoàng Thượng cũng là vì quan tâm sức khỏe của nương nương."

"Mấy ngày rồi bần cung không được gặp Hoàng Thượng, hiện tại thời tiết đã mát mẻ hơn, bần cung muốn đi thỉnh an ngài ấy." Diệp Di Châu mỉm cười đỡ tay Phụng Diệp đứng dậy, nói.

"Bên ngoài đang mưa, tâm ý của nương nương nô tài sẽ truyền đạt cho Hoàng Thượng. Lưu công công cười khuyến nhủ.

Nhìn mưa rơi tí tách bên ngoài, Diệp Di Châu cắn môi: "Vây phiền công công."

"Nương nương quá lời, nô tài xin cáo lui trước." Lưu công công khom người lui xuống.

"Ngươi đi thăm hỏi xem, trước khi Lưu công công tới đây, Hoàng Thượng đã gặp ai!" Lưu công công vừa đi, Diệp Di Châu liền đen mặt phân phó Phụng Diệp.

Phụng Diệp gạt đầu, lập tức rời khỏi cung điện điều tra, sau nửa canh giờ liền trở về, báo: "Trước khi Lưu công công tới, Hoàng Thượng gặp Lục hoàng tử!"

"Chu Ngạn Hù, bần cung sẽ không để yên cho ngươi!" Diệp Di Châu nghiến răng.

.....

Lục hoàng tử xuất cung, trực tiếp tới Chiêu vương phủ.

Chu Hành đang ở thư phòng xử lý công văn, thấy Lục hoàng tử một thân dầm dề đi vào, liền nhíu mày hỏi: "Chuyện gì mà gấp như vậy?"

"Đại sự." Lục hoàng tử kéo ghế ngồi đối diện, đem sự tình kể lại tỉ mỉ một lần, sau đó mới nói, "Tiểu hoàng thúc, người không cần lo lắng, con giúp người giải quyết rồi, phụ hoàng đã kêu Di Tàn không đi đón Ngũ cô nương."

Đẩy mắt Chu Hành lộ ra hàn ý: "Vất vả cho ngươi."

"Không vất vả." Lục hoàng tử cười hi hi xoa tay, "Một chút vất vả cũng không có, chẳng qua là đi tìm phụ hoàng nói mấy câu thôi."

Hoàng huynh kia của y chắc chắn đã nổi trận lôi đình! Nhớ tới hoàng huynh máu lạnh tàn khốc, Chu Hành nhìn Lục hoàng tử, ngữ khí quan tâm: "Sau này gặp chuyện như vậy, ngươi cứ tới nói với ta, đừng xúc động hành sự, ta sẽ tự giải quyết."

Chọc giận ông ta, nói không chừng nhi tử của mình ông ta cũng giết.

"Vâng, con biết rồi." Lục hoàng tử gật đầu.

Chu Hành lại nhìn hấn, nói, "Mau đi thay y phục đi." Nói xong liền nhìn Lâm Hạ, "Đẫn hấn đi thay y phục."

Lục hoàng tử đứng dậy nhìn sắc trời bên ngoài: "Tiểu hoàng thúc, tối nay con ở lại dùng cơm được không?"

"Được." Chu Hành nhẹ giọng.

Lục hoàng tử lúc này mới cao hứng theo Lâm Hạ ra ngoài.

Sắc mặt Chu Hành lại trầm xuống.

Diệp Di Châu? Chỉ sợ nàng ta sẽ không bỏ qua như vậy!

"Đem sự tình truyền cho Ngũ cô nương." Chu Hành phân phó.

Nghe Lưu Tô bẩm báo, Dung Hoa cười lạnh một tiếng, nói: "Người kêu Vương gia không cần làm gì cả, cứ để bọn họ nháo đi."

.....

Mưa lớn hai ngày không có dấu hiệu ngừng lại, toàn bộ kinh thành đều chìm mình trong cơn mưa, không khí mát mẻ vô cùng sáng khoái.

Đồng phu nhân nhân cơ hội này gọi Dung Hoa qua phủ, cùng nàng và Đồng Ngọc Lan thêu thùa.

Đồng Ngọc Lan ngồi yên không được, nàng thả giờ đao múa kiếm còn hơn làm những chuyện kim chỉ này, Đồng phu nhân thấy thế, cũng không ép buộc.

Hôm nay, mọi người đang ngồi cạnh cửa sổ bên thiên thính thêu thùa, một nha đầu đi vào bẩm báo: "Phu nhân, Nhị công tử đã trở về, nói là dẫn theo bằng hữu tới thỉnh an với người."

Đồng Ngọc Lan nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, nói: "Vậy thì cùng gặp đi."

Dung Hoa gật đầu.

Nha đầu nhanh chóng dẫn người vào.

Ánh mắt Dung Hoa dừng trên người Phó Cửu Lận đi sau Đồng Trầm Chu, khóe miệng hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 36: Khả nghi

Phó Cửu Lận này còn có quan hệ với Đồng Trầm Chu?

Cũng đúng, Đồng Trầm Chu là Trạng Nguyên lang, Phó Cửu Lận tới kinh thành rèn luyện, biết nhau cũng không có gì lạ.

Nhưng Dung Hoa lại nhìn không được mà nhìn theo phương diện khác.

Phó Cửu Lận này có thể quen biết phụ mẫu thân sinh của nàng, nếu không lần đó cho dù là ngoài ý muốn, nhưng nguyên nhân kết giao với Đồng Trầm Chu hẳn là vì nàng.

"Mẫu thân." Đồng Trầm Chu hành lễ với Đồng phu nhân trước, sau đó giới thiệu, "Mẫu thân, đây là Phó Cửu Lận, Tam công tử Phó gia tới kinh thành rèn luyện."

"Gặp qua phu nhân." Phó Cửu Lận ôm quyền hành lễ.

"Mau đứng lên." Đồng phu nhân tươi cười thân thiết, "Phó gia? Là Phó gia của Lâm Thành sao?"

"Đúng vậy, phu nhân." Phó Cửu Lận tươi cười ôn nhã khiến người nhìn nhanh chóng có hảo cảm.

"Còn trẻ đã đi xa rèn luyện, chỗ ở có quen chưa?" Đối với bằng hữu của nhi nữ, Đồng phu nhân trước nay đều quan tâm.

"Tạ phu nhân quan tâm, đều rất tốt." Phó Cửu Lận trả lời.

"Ừ, sau này có thời gian cứ tới chơi, nhà chúng ta không thể so với phủ đệ văn nhân khác, không có nhiều quy củ như vậy, người tới cứ coi đây là nhà mình, có gì muốn ăn cứ trực tiếp nói với ta." Đồng phu nhân hòa ái cười nói, sau đó lại nhìn Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa, "Hai đứa mau hành lễ với Phó Tam công tử đi."

Nói xong, bà duỗi tay giới thiệu hai người: "Đây là tiểu nữ, còn đây là chất nữ của ta."

Dung Hoa ở ngay bên cạnh, Đồng phu nhân thấy nàng một mình lẻ loi, cứ cách hai ngày lại kêu Đồng Ngọc Lan mang đồ ăn qua, Dung Hoa có món gì lạ cũng sai người đưa tới. Thường xuyên qua lại như vậy, bà càng ngày càng thích Dung Hoa, càng đau lòng cho nàng mấy phần, nói là chất nữ đương nhiên không quá.

"Phó Tam công tử." Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa đứng dậy hành lễ.

Đồng phu nhân chỉ nói Dung Hoa là chất nữ, không giới thiệu họ, cho nên Phó Cửu Lận chỉ mỉm cười, ôm quyền đáp lễ: "Hai vị cô nương hữu lễ." Ánh mắt hắn không còn nhìn Dung Hoa, cũng không có biểu cảm kinh ngạc như lần trước.

"Vào kinh thành khi nào? Định khi nào trở về?..." Đồng phu nhân quan tâm hỏi han.

Phó Cửu Lận trả lời: "Vào kinh được nửa tháng, hiện tại vẫn chưa quyết định khi nào trở về..."

Hắn huyền một lúc, Đồng Trầm Chu liền đứng dậy cáo từ: "Mẫu thân, bọn con ra ngoài nói chuyện."

"Ừ, đi đi, tiếp đãi Tam công tử cho tốt." Đồng phu nhân gật đầu, dặn dò.

Hai người chấp tay thi lễ rồi cáo từ.

Trong màn mưa, bóng lưng hai người đĩnh bạc như tùng.

"Hôm nay không theo nữa, hai đứa cũng lui xuống nghỉ ngơi đi." Đồng phu nhân xoa xoa khoeo mắt, cười nói với Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa.

"Vâng." Đồng Ngọc Lan nhảy nhót.

"Dung Hoa, con xem nha đầu này, một chút bộ dáng của tỷ tỷ cũng không có, con mau giúp bá mẫu khuyên giải nó đi." Đồng phu nhân trừng mắt nhìn Đồng Ngọc Lan, sau đó lại mỉm cười với Dung Hoa.

"Vâng." Dung Hoa gật đầu, sau đó cùng Đồng Ngọc Lan uốn gối cáo từ.

"Công tử Phó gia này lịch sự văn nhã, tuấn tú tiêu sái, không biết đã đính hôn chưa." Đợi hai người rời đi, Đồng phu nhân mới cười nói với Lư ma ma bên cạnh, "Là hài tử không tồi, có điều Lâm Thành xa quá."

Bà chỉ có một nữ nhi bảo bối này, đương nhiên không nỡ gả xa, hơn nữa người ta ngày ngày đọc sách, đương nhiên không phải mẫu người nữ nhi mình thích.

Nghĩ tới hôn sự của đôi nhi nữ nhà mình, tới hiện tại vẫn không tìm được người thích hợp, Đồng phu nhân thở dài chán nản.

Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa vào phòng liền tới bàn gần cửa sổ ngồi xuống, bên trên bày đủ điểm tâm và trái cây, ngoài trời lại mưa tí tách, cảnh vật thích ý lắm sao.

Đồng Ngọc Lan chống cằm, quan sát biểu tình của Dung Hoa, hỏi: "Dung Hoa muội muội, muội quen Tam công tử này sao?"

Dung Hoa vừa rồi có chút khác thường, nàng đều thấy cả.

Đương nhiên nàng cảm thấy muội muội tốt của mình không phải vì Phó Cửu Lận tuấn lãng nho nhã mà coi trọng.

Dung Hoa không phủ nhận, gật đầu nói: "Ừ, mấy ngày trước có gặp ở Lâu Ngoại Lâu."

Bởi vì phản ứng của hắn quá đặc biệt, cho nên nhớ rõ là chuyện không thường tình.

"Vậy sao?" Đồng Ngọc Lan nhìn Dung Hoa đầy thâm ý.

"Tỷ nghĩ bậy bạ gì vậy?" Dung Hoa duỗi tay gõ lên trán nàng một cái.

"Ta đây là vì tốt cho muội, Phó Tam công tử này thật sự không tồi." Đồng Ngọc Lan nghiêm túc, "Có thể trở thành bằng hữu của ca ca đương nhiên phải là người tốt... Tuy Chiêu vương gia không tệ, nhưng ta không hi vọng muội trở thành quả phụ, đúng không? Nhà của Tam công tử ở Lâm Thành, cách xa nơi này, ở đó cũng không còn những tin đồn bậy bạ kia nữa. Có điều Lâm Thành xa quá, sau này muốn gặp muội thật sự không dễ dàng gì."

Dung Hoa khẽ cười, nhẹ giọng: "Vương gia rất tốt." Lúc nói chuyện, ánh mắt vô cùng kiên định.

Đồng Ngọc Lan nhìn nàng, vỗ lên mu bàn tay nàng an ủi: "Ừ, Thái Y Viện nhiều thái y như vậy, chắc chắn sẽ chữa khỏi cho ngài ấy."

Dung Hoa lắc đầu, áp chế chua xót trong lòng, lại nhìn Đồng Ngọc Lan cười cười: "Tỷ tỷ vẫn là lo cho hôn sự của mình trước đi."

Đồng Ngọc Lan, mình và Từ Lưu Quang, nàng là người lớn tuổi nhất, còn mình lại nhỏ nhất, người nên sốt ruột phải là nàng.

Đồng Ngọc Lan nằm xuống, xua tay: "Thôi đi, giả làm người thích đọc sách ta không thích." Nàng quay mặt nhìn mura ngoài cửa sổ, than, "Sao muốn tìm một nam nhân tốt cũng khó như vậy? Ta sắp mười bảy, sắp thành gái lỡ thì rồi."

Dung Hoa bật cười: "Sắp mười bảy thì sao? Đó mới là thời điểm hoa nở đẹp nhất."

"Hừ." Đồng Ngọc Lan trừng mắt, đuổi tay cù lét nàng. "Muội muội còn chưa cập kê, đương nhiên không hiểu nỗi khổ của ta, muội cứ chê cười ta đi."

Dung Hoa vừa trốn vừa đuổi tay cù lét lại.

Hai người hi hi ha ha náo loạn một trận, cuối cùng nằm ngửa ra thở dốc.

Đồng Ngọc Lan nhìn ra ngoài, nói: "Cũng không biết Lưu Quang ở thôn trang thế nào rồi nhỉ? Không thấy muội ấy gửi thư cho chúng ta."

Nghĩ tới khả năng Bạch Lãm vào kinh, Dung Hoa có chút lo lắng, sợ ra khỏi thành sẽ gặp chuyện, vì thế nghĩ nghĩ rồi nói: "Chờ thời tiết mát mẻ hơn chúng ta sẽ đi thăm tỷ ấy."

"Ừ." Đồng Ngọc Lan gạt đầu, lại nhìn nàng, "Đến lúc đó mang cả rượu nho theo. Đúng rồi, rượu kia thế nào rồi?"

"Đang lên men."

"Vậy khi nào xong ta sẽ đi xem."

"Ừ." Dung Hoa đồng ý.

"Đúng rồi, đại hôn của Lục hoàng tử muội không phải cũng đi uống rượu mừng sao?" Đồng Ngọc Lan nằm sắp lại, hai tay chống cằm, hỏi.

Đại hôn của Lục hoàng tử là chuyện lớn, theo quy củ mọi người đều sẽ đi, hiện tại Diệp gia còn có Di Tản nương nương, đương nhiên không thể vắng mặt, cô nương trong nhà sẽ theo trưởng bối tới uống rượu mừng, các công tử cô nương cùng độ tuổi có thể gặp gỡ nhau. Dù sao đây cũng là lễ thành thân của hoàng tử, người tham dự đều là đại quan quý nhân.

Nhưng Dung Hoa lại ở bên này, lần trước Diệp Di Nguyệt tới còn nháo lớn như vậy, Đồng Ngọc Lan lo trưởng bối Diệp gia căn bản không muốn dẫn nàng đi.

"Không, ở nhà an tĩnh hơn." Dung Hoa lắc đầu.

Thật ra buổi sáng Lục hoàng tử có phái người tới đưa thiệp cho nàng, tất nhiên là vì quan hệ với Chu Hành, có điều nàng không có ý định đi, nhưng lễ vật vẫn phải chuẩn bị tỉ mỉ.

"Muội không đi, Lưu Quang cũng không ở kinh thành, một mình ta đi thật không thú vị." Đồng Ngọc Lan bĩu môi.

"Đi xong về kể muội nghe." Dung Hoa cười nói.

"Không thành vấn đề." Đồng Ngọc Lan gạt đầu.

Hai người ghé vào nhau nói chuyện một lúc, Dung Hoa mới đứng dậy cáo từ.

Ngày mưa, nàng đương nhiên không thể dùng thang trèo tường.

Ra khỏi cửa lớn Đồng phủ, Dung Hoa dừng bước, nhếch miệng cười, ánh mắt hướng về Phó Cửu Lân đứng cạnh xe ngựa cách đó không xa.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, Phó Cửu Lân xoay người nhìn lại, gạt đầu coi như hành lễ: "Diệp Ngũ cô nương."

Dung Hoa cũng không kinh ngạc, chỉ mỉm cười đi về trước hai bước: "Tam công tử."

"Ngũ cô nương muốn đi sao? Cô nương ở đâu? Nếu tiện tại hạ có thể tiễn một đoạn." Phó Cửu Lân tươi cười như gió xuân, biết rõ nhưng vẫn cố ý hỏi.

"Đa tạ hảo ý của Tam công tử, ta ở ngay bên cạnh, đi vài bước liền tới." Dung Hoa nhìn tòa nhà bên cạnh, thu lại ý cười, "Tam công tử là cố ý chờ ta sao?"

Thấy nàng nghiêm túc hỏi, Phó Cửu Lân cũng thu lại nụ cười trên mặt: "Cố ý thì không dám nhận, sợ sẽ làm bẩn khuê danh của Ngũ cô nương, chẳng qua là trùng hợp mà thôi. Ta cũng vừa cáo từ chuẩn bị trở về, xa xa thấy Ngũ cô nương nên dừng lại chào hỏi một tiếng."

"Vậy sao?" Dung Hoa cười, "Ta còn tưởng Tam công tử cố ý chờ ta."

Vậy kết giao với Đồng Trầm Chu cũng là trùng hợp?

Nàng không tin!

Phó Cửu Lân lẳng lặng quan sát nàng, qua một lúc lâu mới nói: "Ngũ cô nương thật thông minh." Sau đó hắn lại nhìn Lưu Tô và Túy Đồng đi theo phía sau, khen ngợi, "Thật không ngờ người bên cạnh Ngũ cô nương đều là ngọa hổ tàng long."

Mưa đánh vào mặt dù phát ra thanh âm như châu ngọc lạc bàn.

Dung Hoa khẽ cười: "Sống một mình bên ngoài, đương nhiên phải cẩn thận." Đưa mắt nhìn xung quanh, thấy không còn ai khác, nàng cũng không muốn tiếp tục khách sáo với hắn, liền trực tiếp hỏi, "Trước đây Tam công tử từng gặp ta sao? Không, có phải Tam công tử gặp người trông giống ta đúng không?"

Quả là một nữ tử vừa thông minh lại vừa mẫn cảm! Phó Cửu Lân nhấp môi cười nhìn Dung Hoa, ánh mắt trong trẻo: "Nếu nói là từng gặp thì mấy ngày trước chúng ta có chạm mặt nhau, còn về việc Ngũ cô nương nói mình giống một người nào khác..."

Phó Cửu Lân dừng lại.

Trái tim Dung Hoa căng chặt nhưng gương mặt vẫn giữ nụ cười, sắc mặt bình tĩnh.

Phó Cửu Lân cười: "Nói thế nào nhỉ? Người thì chưa gặp qua, có điều Ngũ cô nương rất giống một nữ tử trong bức họa."

Dung Hoa siết chặt hai tay, hỏi: "Là bức họa của ai?"

"Mong Ngũ cô nương thứ lỗi, không thể phụng cáo." Phó Cửu Lân lắc đầu.

Không thể nói? Dung Hoa nhìn hắn: "Là ta nhiều lời." Nói xong, nàng uốn gối, chuẩn bị xoay người cáo từ.

"Ngũ cô nương, ta không có ác ý."

Dung Hoa dừng bước, mỉm cười: "Vậy sao? Thế vì lý do gì Tam công tử lại cố ý ở đây chờ ta?"

"Ta nghĩ Ngũ cô nương sẽ có lời muốn hỏi."

"Tam công tử đúng là thần cơ diệu toán!" Dung Hoa liếc mắt nhìn hắn, sau đó cùng Túy Đồng và Lưu Tô về nhà.

Phó Cửu Lân cũng không cần nàng, trên gương mặt hiện lên tán thưởng.

Gã sai vặt bên cạnh đi tới, nói: "Công tử, thân thủ của hai nha đầu bên cạnh Ngũ cô nương không giống bình thường."

"Không sao." Phó Cửu Lân lắc đầu, "Ngũ cô nương cũng không thể tự nhiên biến mất."

Nói xong, hắn xoay người lên xe ngựa.

"Các người có phải cũng cảm thấy Phó Cửu Thân xem ta là người thân hay không?" Về nhà, Dung Hoa thay y phục bị dính mưa ra, hỏi.

"Nô tỳ cũng cảm thấy như vậy, ánh mắt hắn nhìn tiểu thư còn có chút cảnh giác." Túy Đồng gật đầu.

Lưu Tô lại nhíu mày nói: "Thân thủ hắn không thua kém nô tỳ, còn gã sai vặt bên cạnh, thân thủ cũng bất phàm."

Nghĩ nghĩ, Dung Hoa lắc đầu: "Trước mắt cứ chờ tin tức bên Vương gia đã."

Hiện tại các nàng chỉ là đoán già đoán non.

Túy Đồng và Lưu Tô gật đầu.

.....

Thành Quốc Công phủ.

Thành Quốc Công tức tới học máu đi qua đi lại, đột nhiên dừng bước, đen mặt nhìn kẻ hầu đứng giữa phòng, nói: "Lâm Bạch, Bạch Lãm kêu chúng ta chống đỡ thêm đoạn thời gian? Không nói gì khác nữa sao?"

"Mấy năm nay Lâm gia ta giúp hắn nhiều như vậy, lần này hắn cư nhiên phui tay mặt kẻ?" Lâm phu nhân tức giận quát.

"Bạch Lãm nói khi nào vào kinh?" Thành Quốc Công lại hỏi.

Lâm Bạch trả lời: "Lần này tiểu nhân không gặp Bạch công tử, chỉ tiếp xúc với thuộc hạ của ngài ấy. Bạch công tử nói Quốc Công gia chỉ cần đi tìm đại chương quây của Bạch gia ở kinh thành là được, còn nói nếu đã có người cố ý chèn ép, chỉ bằng Quốc Công gia bán hết cửa hàng, sau đó mua lại những chỗ khác, như thế có thể tra ra là ai đang đứng phía sau. Hiện tại Bạch công tử không thoát thân được, không thể nhanh chóng tới kinh thành."

"Người Bạch gia kia đúng là không bớt lo được, một đám không có tiền đồ, gánh không được đại sự còn giữ chân Bạch Lãm." Thành Quốc Công mắng một câu rồi xua tay, "Được rồi, người lui xuống đi."

"Quốc Công gia, làm sao đây?" Lâm phu nhân hỏi.

Thành Quốc Công trầm tư thật lâu, mới nói: "Bán hết đi, sau đó đặt mua chút sản nghiệp là được." Chống đỡ thêm đoạn thời gian sao? Bạch Lãm nói đúng, bán hết ít nhất có thể tra ra được người đang nhắm vào Lâm gia.

Hai mắt Lâm phu nhân đỏ lên, không cam lòng nói: "Cứ bán vậy sao?"

"Mua cái khác là được."

"Nhưng..." Lâm phu nhân nhìn sắc mặt không tốt của Thành Quốc Công, chỉ đành im lặng không nói tiếp. Nhưng tạo sản nghiệp mới nào dễ như vậy?

Những thứ này đều do tổ tông tích góp mà có.

"Có thể sắp xếp người, trước mắt chuyển danh nghĩa cửa hàng cho người khác, sau này lấy về là được." Thành Quốc Công nói.

"Ý kiến hay." Lâm phu nhân gật đầu, lúc này mới cảm thấy có chút hi vọng. Nhìn sắc trời dần tối, bà lập tức gọi nha đầu lên dọn cơm.

Mưa đêm, toàn bộ kinh thành vì thế mà bị một màu đen kịt bao bọc, Thất hoàng tử cũng đen mặt, sắc mặt không được tốt.

Vật và lăm mới cài được người vào tiền trang Hằng Thông, hiện tại Ngự sử lại buộc tội, đúng là họa vô đơn chí!

Thất hoàng tử vứt chén rượu trong tay vào tường, phát ra tiếng kêu loảng xoảng.

Hai gã sai vặt đứng ngoài cửa nhìn nhau, có điều Thất hoàng tử chưa lên tiếng, bọn họ đương nhiên không thể mạo muội đi vào.

Thất hoàng tử còn chưa giải được hận, duỗi tay cầm bầu rượu đập nát.

"Điện hạ, có người cầu kiến." Một gia đình từ bên ngoài vội vàng chạy tới, đứng trước cửa chờ một lát mới duỗi tay gõ cửa.

"Vào đi."

Người hầu tiến vào, hai tay trình bái thiếp lên: "Điện hạ."

Thất hoàng tử nhận lấy, mở ra đọc, khoe miệng ngậm một nụ cười nhạt: "Mời hấn vào."

Người hầu vội gật đầu ra ngoài.

Hai gã sai vặt ngoài cửa vội vào trong thu dọn sạch sẽ.

Chờ tới thời điểm gia đình đã mời người vào tiểu thính bên cạnh, Thất hoàng tử mới đứng dậy.

Bạch Lãm đứng trong phòng xoay người, chấp tay hành lễ: "Thảo dân tham kiến Thất điện hạ."

"Miễn lễ." Thất hoàng tử duỗi tay, mời hấn ngồi xuống.

Chờ người hầu dâng trà xong, Thất hoàng tử nháy mắt ra hiệu, tất cả lập tức cúi đầu ra ngoài, canh giữ trước cửa.

"Đêm khuya tới thăm, làm phiền điện hạ rồi." Bạch Lãm cười nói.

"Bạch công tử không cần khách khí, người tới là khách." Thất hoàng tử tươi cười hiền lành, "Bạch công tử vào kinh khi nào?"

"Cũng vừa mới tới." Bạch Lãm vuốt vuốt chòm râu, nói, "Có chút chuyện riêng nên phải bí mật vào kinh xử lý, bất đắc dĩ thay đổi dung mạo, còn thỉnh điện hạ thứ lỗi."

"Bạch công tử khách khí." Thất hoàng tử cười cười, cũng không hỏi hấn có chuyện riêng gì.

Hai người khách sáo một phen, cuối cùng cũng đạt được hiệp nghị.

Bạch Lãm nâng ly trà: "Lấy trà thay rượu, ngày nào đó điện hạ muốn thành nghiệp lớn, Bạch mạo muội nhất định sẽ dốc túi tương trợ."

Lâm gia đang gặp vấn đề, đáng tiếc Từ hoàng tử hần nhìn trúng lại không thèm để mắt.

Như thế, hần chỉ đành đầu quân cho Thất hoàng tử.

Thất hoàng tử cũng tươi cười nâng ly, vừa rồi hần còn tiếc vì mất mặt thám gài trong tiền trang Hằng Thông, không ngờ Bạch Lãm lại tìm tới cửa.

Đúng là tới đúng thời điểm!

Hần huyền thêm một lúc, Bạch Lãm mới đứng dậy cáo từ.

.....

Ngày thứ hai, trời vẫn đổ mưa.

Buổi trưa, Dung Hoa nhận được tin tức Kim chuông quây đưa tới, mỉm cười, phân phó Lư Tô: "Kêu Kim chuông quây sắp xếp người tiếp nhận."

Nàng tưởng Lâm gia sẽ tiếp tục duy trì thêm một đoạn thời gian, không ngờ lại từ bỏ nhanh như vậy.

Mà cũng đúng, Lâm gia dù sao là Quốc Công phủ, đương nhiên không phải người trong thương trường.

Nếu vậy, Bạch gia không ra tay giúp đỡ sao?

Lần đó thật sự chỉ là ảo giác?

Lắc đầu, Dung Hoa cùng Lư Tô và Túy Đồng ra khỏi thư phòng về phòng. Thạch ma ma đang cùng Lê Hoa, Hồng Đậu và Hàm Tiểu làm búp bê.

Dung Hoa mỉm cười: "Nghỉ ngơi chút đi."

"Không cần." Bọn họ ngẩng đầu nhìn nàng, lắc đầu.

Dung Hoa đi tới, cũng cầm kim chỉ.

Hôm qua Lục hoàng tử phái người đưa thiệp, mời nàng tham dự hôn lễ.

Vì lễ vật này, nàng phải hao tổn tâm huyết.

Của hồi môn Nhan thị để lại nàng đều đã trả, lúc rời khỏi Diệp gia, nàng cũng chỉ mang theo đồ của mình, trong kho lúc này không lấy ra được thứ gì làm lễ vật. Hơn nữa, có đồ tốt nào Lục hoàng tử còn chưa thấy qua? Nghĩ tới hải tử kia đối tốt với Chu Hành như vậy, nàng liền chuẩn bị một đôi búp bê, rất có ý nghĩa.

Lục hoàng tử phi Tăng Minh nàng từng gặp, có điều ấn tượng không sâu, cho nên chỉ đành nhờ Đồng Ngọc Lan tìm một bức họa của nàng ấy.

Hiện tại, Thạch ma ma và Lê Hoa đang đẩy nhanh tốc độ, cũng may kỹ thuật may vá của bọn họ đều rất tốt.

Tôi chính ngo, định hình bên ngoài đã làm xong.

Làm cả buổi sáng, Dung Hoa nói: "Được rồi, ăn cơm trước đi, nghỉ ngơi rồi tiếp tục làm."

"Vâng, tiểu thư chắc cũng đói bụng rồi." Thạch ma ma buông kim chỉ trong tay, đứng dậy đi phân phó người dọn cơm.

Ăn trưa xong, ngủ một giấc, Dung Hoa vừa chải đầu rửa mặt, chuẩn bị ra ngoài xem đám người Thạch ma ma làm tới đâu rồi thì Lư Tô đi vào, thấp giọng nói: "Điện hạ tới."

Dung Hoa dừng bước, theo bản năng đưa mắt nhìn ra cửa sổ.

Trong đình hóng gió, Chu Hành một thân gấm vóc màu đen, gương mặt lạnh lùng càng thêm thanh quý, trường thân ngọc lập ở giữa màn mưa mênh mông.

Dung Hoa đi qua.

Nghe tiếng bước chân, Chu Hành xoay người, ánh mắt chậm rãi sáng lên.

"Tới lâu rồi sao?" Dung Hoa mỉm cười đi vào, "Mưa lớn như vậy, y phục của ngài có ướt không? Đừng để cảm lạnh."

Sự quan tâm đột nhiên trở nên mất tự nhiên.

Chu Hành mỉm cười, tự nhiên duỗi tay cầm tay nàng, kéo nàng ngồi xuống: "Không có, nàng không cần lo lắng."

"Ừ." Dung Hoa đáp lời, trong lòng đột nhiên không yên tâm mà nhìn ống tay áo của y.

"Hôm nay ta tới là muốn nói với nàng một chuyện." Thấy nàng không rút tay, Chu Hành càng thêm cao hứng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay của nàng.

"Chuyện gì?" Dung Hoa hỏi.

"Bên Phó gia đã có tin tức." Chu Hành nắm chặt tay.

Dung Hoa ngẩng đầu.

Chu Hành nhẹ giọng: "Tam công tử Phó gia bệnh tật triền miên, mười mấy năm qua luôn ở biệt viện Phó gia tĩnh dưỡng."

"Sao có thể?" Bệnh tật triền miên, vậy hẳn không có khả năng tới kinh thành rèn luyện. Dung Hoa kinh ngạc hỏi: "Nếu hẳn khỏe lại thì sao?"

"Ở biệt viện Phó gia đang có một Tam công tử." Chu Hành nói.

"Vậy có nghĩa là trong hai người có một kẻ là giả?" Có lẽ là Phó Cửu Lận giả bệnh, hoặc cũng có thể Phó Cửu Lận ở kinh thành này là giả! Cả hai đều có khả năng. Nàng lại hỏi: "Phó Cửu Lận hiện tại là thật hay giả?"

"Hộ tịch và thông tin của hắn đều đúng, nhưng người này..." Chu Hành nhíu mày, nói, "Nàng cẩn thận một chút."

Dung Hoa gật đầu, lại hỏi: "Vậy phụ mẫu của ta có tin tức gì không?"

Chu Hành lắc đầu: "Bên Phó gia không có người khả nghi."

Dung Hoa thở dài: "Nếu tìm được đương nhiên là chuyện tốt, tìm không được thì coi như là ý trời." Huống hồ bản thân cũng không phải Diệp Dung Hoa thật sự.

Ánh mắt Chu Hành trở nên nhu hòa, duỗi tay sờ đầu của nàng, nhẹ giọng: "Ừ, có ta ở đây."

Lúc này Dung Hoa mới phát hiện tay của mình vẫn còn nằm trong lòng bàn tay y, gương mặt đỏ lên, muốn rút lại nhưng bị y nắm càng chặt.

Dung Hoa ngẩng đầu trừng mắt nhìn y: "Chờ ngài giải độc xong rồi nói."

Cái liếc mắt này đương nhiên là hờn dỗi.

Chu Hành nghiêm túc gật đầu: "Ừ."

.....

Ngày hai mươi tám tháng sáu, cát, thích hợp để thành hôn.

Mới sáng sớm mưa đã ngừng lại, không khí tươi mát, ánh mặt trời rực rỡ.

Sau khi hành đại lễ, Lục hoàng tử tươi cười ra ngoài kính rượu.

Đại hôn của Lục hoàng tử, khách khứa tất nhiên đông đủ.

Chu Hành kinh một chén rượu rồi rời đi sớm. Biết trên người y có bệnh, Lục hoàng tử đương nhiên không để trong lòng, những người khác cũng không tiện nói nhiều.

Mãi tới hoàng hôn, nữ quyến mới tan.

Bên phía nam tân lại vô cùng náo nhiệt, rượu đương nhiên đều là ngự tử, uống say chắc chắn sẽ dễ nói sáng. Lâm Luật kéo tay Dương Hựu, nói: "Tên quý đoàn mệnh kia muốn cướp người của ta, không có cửa đâu."

Lời này đúng lúc bị Lục hoàng tử đang kính rượu bên cạnh, gương mặt đỏ như hoa đào lộ ra nụ cười lạnh, xoay người cầm bầu rượu trong tay gõ sai vật ném qua: "Tiểu hoàng thúc của ta là quý đoàn mệnh? Hiện tại ta sẽ biến biểu cửu cửu người thành quý đoàn mệnh!"

"A, ai đánh ta?" Mang theo men say, còn bị bình rượu đập vào đầu, Lâm Luật đứng lên, quát.

"Người còn cảm thấy mình bị oan hả?" Lục hoàng tử lạnh lùng nhìn hắn, "Cho dù có phụ hoàng và hoàng tổ mẫu ở đây, ta cũng cảm thấy mình không đập nhầm người."

"Điện hạ, hẳn uống say nên mới nói bậy thôi." Dương Hựu vội hòa giải. Lần trước không phải vì ba chữ quý đoàn mệnh, Lục hoàng tử và Phương Húc đánh nhau một hồi sao? Hiện tại thương tích trên người Phương Húc vẫn còn chưa lành.

Rượu làm lá gan lớn thêm, Lâm Luật duỗi tay cầm chén đĩa ném qua: "Ta nói sai ở đâu?"

Mọi người đều tròn mắt há hốc mồm.

"Mau, mau giữ bọn họ lại." Đại hoàng tử phân phó.

Hai người đều đang say rượu, ai mà kéo được? Người tới ta đi, cả hai xốc hết mấy cái bàn.

Đại hoàng tử đen mặt, cùng Tứ hoàng tử, Thất hoàng tử, Dương Hựu và hạ nhân ngăn cản, khó khăn lắm mới tách được bọn họ ra.

Sự tình đã như vậy, mọi người liền vội vàng cáo từ.

.....

Hôm sau, Lục hoàng tử tiến cung kính trà tạ ơn. Chính Đức Đế âm trầm nhìn hắn, ánh mắt của Lâm Thái hậu cũng mang theo tia lạnh lẽo.

Nề mặt con dâu, Chính Đức Đế đương nhiên không trách phạt.

Uống trà, ban thưởng, Chính Đức Đế dặn dò vài câu rồi đứng dậy cùng bốn nhi tử và Chu Hành rời đi.

Lục hoàng tử phi Tăng Minh ở lại Phụng Tường Cung nói chuyện.

Đối với vẻ mặt âm trầm của Chính Đức Đế đi trước Lục hoàng tử không để trong lòng, hắn thậm chí còn đắc ý phoi phới tới cạnh Chu Hành, nhẹ giọng: "Tiểu hoàng thúc, thay con cảm tạ Ngủ cô nương, lễ vật nàng ấy tặng bọn con đều thích." Đặc biệt là búp bê thê tử của hắn, đáng yêu không tả được.

Chu Hành nhướn mày: "Hả? Tặng cái gì?"

"Không nói thúc biết." Lục hoàng tử cười hi hi.

Chu Hành nhìn hắn một cái, cũng không truy hỏi, sau này tìm cơ hội trực tiếp hỏi Dung Hoa là được.

Tối Ngự thư phòng, Chính Đức Đế đương nhiên nổi trận lôi đình.

Mà ở Phụng Tường Cung, mọi người đều vui vẻ trò chuyện.

Tại Diệp phủ, Diệp lão phu nhân gấp tới chờ không được, nhủ thầm nói: "Sao nương nương còn chưa có tin tức chứ?"

"Lão phu nhân đừng sốt ruột, trong cung nhiều quy củ." Lý ma ma khuyên.

"Cũng đúng, hai ngày nữa sẽ tiến cung thỉnh an, không vội." Diệp lão phu nhân gật đầu.

.....

Nhoáng cái đã tới mừng một tháng bảy, mệnh phụ bên ngoài tiến cung thỉnh an.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 37: Ý chỉ

Diệp lão phu nhân một thân trang phục lộng lẫy, thỉnh an Hoàng Hậu nương nương xong liền qua Tịch Nhan Cung.

Diệp Di Châu không qua Phụng Tường Cung thỉnh an Hoàng Hậu, Diệp lão phu nhân cũng không nghĩ nhiều, chỉ cho rằng Hoàng Hậu thương cháu gái mình nên miễn nàng ta tới thỉnh an.

Tới Tịch Nhan Cung, vừa thấy gương mặt tái nhợt của Diệp Di Châu, Diệp lão phu nhân hoảng sợ hỏi: "Nương nương, người sao vậy? Có phải chỗ nào không thoải mái không?" Khó trách mấy ngày nay không thấy nàng ta gửi tin, thì ra là vì sinh bệnh. Bà ta đau lòng quan tâm, "Thái y có tới bắt mạch chưa? Người nên gửi tin về nhà, tổ mẫu sẽ lập tức tiến cung thăm."

"Tổ mẫu, bọn cung không sao, chỉ là có chút nóng bức mà thôi." Diệp Di Châu vừa nói vừa nháy mắt cho Phương Diệp Phương Chi, hai người cùng cung nhân lập tức lui ra ngoài.

"Nương nương." Diệp lão phu nhân vẫn không yên tâm, "Sắc mặt nương nương thật sự không tốt."

"Tổ mẫu, bốn cung có thể tốt sao?" Diệp Di Châu tức giận kể lại ý tứ của Hoàng Thượng, lại nói, "Đều do tiểu tử Lục hoàng tử kia, cũng không biết hắn nói gì với Hoàng Thượng, Hoàng Thượng liền hạ chỉ không cho bốn cung đón Ngũ muội muội vào cung."

Hi vọng trong lòng Diệp lão phu nhân lập tức bị dập tắt: "Sao lại như vậy?"

"Hừ, còn chưa hết, nhiều ngày rồi Hoàng Thượng một câu cũng không hỏi thăm, khi trước tuy không phải mỗi ngày đều tới nhưng sẽ phái người qua Tịch Nhan Cung." Còn bây giờ thì sao? Mấy ngày rồi không ai hỏi thăm, cung nữ mình phái qua cũng bị đuổi về.

Nhất định là tiểu tử thúy Chu Ngạn Hủ nói gì đó!

Bằng không Hoàng Thượng sao lại đột nhiên vắng vẻ nàng?

Diệp Dung Hoa đúng là có số tốt, đầu tiên là Kính Huệ công chúa, hiện tại lại là Lục hoàng tử, cả đám người đều che chở nàng!

Diệp lão phu nhân cũng tức giận: "Việc này... Có phải Lục hoàng tử coi trọng Ngũ muội muội của người? Nha đầu này đúng là có bộ dáng hồ mị."

Diệp Di Châu lắc đầu: "Có lẽ là vì Vương gia, trước đây Chu Ngạn Hủ vì Vương gia mà nháo không ít chuyện."

"Vậy phải làm sao đây?" Diệp lão phu nhân không cam lòng, dùng sắc mặt âm trầm mà nói, "Lục hoàng tử cũng thật quá đáng, Hoàng Thượng muốn nạp ai vào hậu cung, nương nương muốn đón ai tới đây trò chuyện còn cần ngài ấy gật đầu ư? Đây là chuyện của hậu cung Hoàng Thượng, ngài ấy quản làm gì?"

Ngẫm lại lễ vật mấy ngày trước đưa qua nhân đại hôn của hắn, nếu biết có chuyện như vậy, Diệp gia đã không tặng trọng lễ!

Đáng giận, lễ đã tặng không thể lấy lại!

"Đúng vậy, trong hoàng cung này hắn là kẻ không biết quy củ nhất, cái gì cũng dám nói, ngay cả Hoàng Thượng cũng dám tranh luận." Diệp Di Châu mắng, "Tai tính."

Nàng thật sự muốn giáo huấn hắn, nhưng Lục hoàng tử ở ngoài cung, bản thân lại đang mang thai, không dám hành động thiếu suy nghĩ, sợ mất nhiều hơn được.

Mà mẫu phi của hắn Lý Thục Phi dịu dàng hào phóng, Hoàng Thượng và Hoàng Hậu đều cho bà vài phần thể diện.

Lý Thục Phi sống trong cung nhiều năm, cho nên nàng cũng không dám tùy tiện động thủ.

Cục tức này quả thật quá khó tiêu!

"Vậy phải tính sao đây?" Diệp lão phu nhân nhìn Diệp Di Châu, hỏi.

Hoàng Thượng đã hạ chỉ, chẳng lẽ bọn họ dám kháng chỉ sao?

"Không thể để chuyện kết thúc như vậy." Diệp Di Châu ngồi thẳng người, lạnh giọng.

Hoàng Thượng đã có ý vắng vẻ nàng, hiện tại nhất định phải đem nha đầu kia tiến cung giúp nàng giữ lấy quân tâm!

Diệp lão phu nhân gật đầu: "Ừ, phải nghĩ cách."

Hai người cùng trầm mặc.

Qua nửa ngày, ánh mắt Diệp lão phu nhân đột nhiên sáng lên: "Không đón nha đầu kia vào cung, nhưng nàng ta vẫn có thể tự tiến cung, không phải sao?"

"Vẫn là tổ mẫu lợi hại!"

Chỉ cần Diệp Dung Hoa vào cung, bọn họ còn sợ không có cơ hội sao?

Cơ hội đều do người tạo mà thành, trở thành người của Hoàng Thượng, Chu Ngạn Hủ kia còn có thể nói gì?

Hơn nữa, đi theo quý đoàn mệnh Chiêu Vương có gì tốt hơn đi theo Hoàng Thượng?

Ý tưởng là có, chỉ là... Diệp lão phu nhân thở dài: "Nhưng tâm tư nha đầu kia quá lợi hại."

Một lần hai lần thì có thể, nhưng quá nhiều, nha đầu kia chắc chắn sẽ phát giác, hơn nữa lần trước nàng còn dám phất tay áo bỏ đi, chuyện này khó mà thành công.

Mà việc này cũng cần phải xem ý tứ của Hoàng Thượng.

Hoàng Thượng là ai? Ngài ấy là người để bọn họ ngồi đây đoán tâm tư sao?

Diệp Di Châu nghĩ nghĩ, sau đó cười nói: "Sắp tới là nữ nhi tiết, Thanh Hà công chúa lại sắp tới tuổi thành hôn, cho nên Hoàng Hậu nương nương và Quý Phi nương nương định cử hành cung yến vào ngày đó.

Hai mắt Diệp lão phu nhân sáng ngời, lập tức ngồi thẳng mình.

Diệp Di Châu tiếp tục: "Tuổi của Thanh Hà công chúa xấp xỉ Ngũ muội muội, công chúa lại thích náo nhiệt, tới lúc đó chắc chắn sẽ mời nhiều người, bôn cung sẽ đề cập với công chúa."

Chuyện Thanh Hà công chúa ái mộ Đồng Trầm Chu không còn là bí mật ở hậu cung. Mà Diệp Dung Hoa lại đang ở cách vách Đồng gia.

"Như vậy thì tốt, đây là ân điển của công chúa." Diệp lão phu nhân mỉm cười.

Sắc mặt tái nhợt của Diệp Di Châu cũng khá lên, nàng ta cúi đầu uống ngụm trà, lại hỏi: "Tổ mẫu, Lục muội muội sao rồi?"

"Đã khỏe hơn một chút, có điều gương mặt vẫn hơi đen, không còn trắng nõn như trước."

"Vậy cung yến sắp tới có tham gia không?" Diệp Di Châu hỏi.

"Có thể, mang khăn che mặt là ra ngoài được. Lần trước đại hôn của Lục hoàng tử, nó còn theo ta đi uống rượu mừng."

"Cũng lâu rồi bôn cung không gặp muội ấy, yến tiệc sắp tới dẫn muội ấy đi cùng được không?" Diệp Di Châu cười hỏi.

"Được." Diệp lão phu nhân gật đầu, lại nhú mày nhìn Diệp Di Châu, "Tới lúc đó còn trông cậy nương nương làm chủ cho nó."

"Lục muội muội sao vậy?"

Diệp lão phu nhân thở dài: "Ta và phụ thân người tính tìm cho nó một nhà môn đăng hộ đối hoặc thứ tử của dòng dõi cao một chút, nhưng hiện tại vẫn chưa có người vừa ý."

Bên ngoài có lời đồn về quan hệ giữa Nguyệt nha đầu và Lâm Luật, dòng dõi quý tộc hay gia đình thấp hơn đều không có ý cưới nàng vào cửa.

Diệp lão phu nhân tha thiết nhìn Diệp Di Châu: "Tới lúc đó còn phải dựa vào ân điển của nương nương."

Diệp Di Châu vuốt ve tóc mai: "Nếu đã vậy... Bôn cung sẽ chú ý, có điều Lục muội muội tuổi còn nhỏ, không vội."

"Nào không vội? Sang năm nha đầu đó sẽ cập kê, hôn sự chắc chắn phải định sẵn." Có Diệp Di Châu hỗ trợ, Diệp lão phu nhân cũng yên tâm.

"Tổ mẫu nói đúng." Diệp Di Châu gật đầu.

Diệp lão phu nhân cười cười: "Nương nương còn đang mang thai, vất vả cho người."

Diệp Di Châu vuốt ve miệng ly trà: "Chẳng qua là chú ý một chút, nào có vất vả? Còn không biết có tìm được người thích hợp hay không?"

Bản thân nàng ta được tính là sống thoải mái trong hậu cung, có Hoàng Thượng sủng ái vẫn chưa đủ, phải có Hoàng Hậu bảo vệ.

Lục muội muội chỉ là thứ nữ, nếu lọt vào mắt Phụng Hoàng Hậu thì không còn gì tốt hơn.

"Ở đây bôn cung có chút bùn thuốc đắp mặt do thái y của Thái Y Viện làm, tổ mẫu mang về cho Lục muội muội, kêu muội ấy nhớ dùng thường xuyên." Diệp Di Châu kêu Phụng Chi vào, lệnh nàng ta đi lấy đồ.

"Vậy ta thay Nguyệt nha đầu cảm tạ hậu ái của nương nương." Diệp lão phu nhân cười nói.

"Đây đều là đồ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương ban thưởng, hiện tại thân thể bôn cung không tiện dụng, cho được thì cho thôi."

Phụng Chi mang đồ ra, Diệp lão phu nhân vui vẻ nhận lấy, nói chuyện thêm mấy câu liền đứng dậy cáo từ.

"Mấy ngày nay có phải Thanh Hà công chúa hay đi Cẩm Lý không?" Diệp lão phu nhân đi rồi, Diệp Di Châu mới lên tiếng hỏi.

"Đúng vậy, hiện tại trời nóng, sau hoàng hôn công chúa thường tới đó." Phụng Chi trả lời.

Diệp Di Châu "Ừ" một tiếng, sau đó mệt mỏi nhắm hai mắt lại.

Buổi chiều, nàng ta thay xiêm y đơn giản ra khỏi Tịch Nhan Cung.

Ánh hoàng hôn nhuộm đỏ một mảng trời tây, gió nhẹ man mát, tới cạnh ao bên Cẩm Lý, quả nhiên thấy Thanh Hà công chúa cùng cung nhân đang cho cá ăn.

"Tham kiến Di Tàn nương nương."

"Tham kiến công chúa."

Cung nữ nội thị hai bên hành lễ.

"Bát công chúa đang cho cá ăn sao?" Diệp Di Châu đỡ eo đi tới.

Thanh Hà công chúa một thân cung trang màu hồng, gương mặt giống hệt Tề Quý Phi, có điều không có phong thái vũ mị của bà ấy, ngược lại mang bộ dáng hồn nhiên ngây thơ. Nàng xoay người nhìn Diệp Di Châu, nói: "Nương nương thật có nhã hứng."

"Mặt trời vừa xuống thời tiết liền mát mẻ, bản cung muốn ra ngoài đi dạo một lát, không ngờ lại gặp công chúa ở đây." Diệp Di Châu cười nói.

Thanh Hà công chúa nhìn nàng ta, sau đó ném đồ ăn dẫn cá tới một chỗ, nói: "Di Tàn nương nương có muốn thử không?"

Trong cung ai mà không biết nàng ta đang mang thai, tâm trạng sẽ tốt tới mức tới đây cho cá ăn sao?

Thấy Thanh Hà công chúa khách khí, Diệp Di Châu liền gật đầu: "Được."

Thanh Hà công chúa khinh thường liếc nhìn nàng ta, phân phó cung nữ mang thức ăn cho cá đưa cho Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu mỉm cười rải thức ăn xuống nước, cảm thấy không có hứng thú, nàng ta dựa vào lan can nhìn ánh trời chiều: "Trước kia ở nhà, bản cung thường cùng tỷ muội cho cá ăn, đi dạo, còn cùng nhau đùa giỡn."

Thanh Hà công chúa tương đối miễn cảm, liền hỏi: "Ngũ cô nương cũng thích?"

"Thích." Diệp Di Châu xoay người, về mặt mang sự hồi tưởng, "Có điều hiện tại trưởng thành rồi, muốn gặp mặt cũng khó."

"Kêu nàng ấy tiến cung là được."

Diệp Di Châu thở dài: "Bản cung cũng muốn như vậy, thật sự rất muốn gặp hai vị muội muội, đặc biệt là sau khi có thai, bản cung càng nhớ những ngày tháng trước kia... Lục muội muội dịu ngoan, Ngũ muội muội lại đặc biệt cương liệt... Chắc công chúa cũng nghe chút lời đồn ngoài cung, có điều đó chỉ là lời bất bồng bất giác, Ngũ muội muội nghe tin liền tức giận lui thân, còn dọn ra ngoài, hiện tại vẫn chưa nguôi giận. Thất Tịch này bản cung muốn gặp họ, có điều với tình hình này, Ngũ muội muội chắc chắn sẽ không vào cung... Một mình muội ấy sống bên ngoài, cũng may có Đồng cô nương ở gần, hai nhà qua lại có thể chiếu cố lẫn nhau..."

Thanh Hà công chúa nhíu mày, làm bộ vô tâm nói: "Nghe đồn quan hệ giữa cô nương Đồng gia và Ngũ cô nương không tốt."

Diệp Di Châu cười nói: "Đúng vậy, quan hệ rất tốt, nghe tổ mẫu nói hai người thân nhau như tỷ muội, Đồng phu nhân cũng vô cùng hòa ái, thương Ngũ muội muội như khuê nữ của mình, bản cung nghe xong cũng bớt lo lắng."

Thương như khuê nữ? Mấy chữ này như con dao đâm thẳng vào trái tim Thanh Hà công chúa. Ánh mắt hiện lên lệ khí, nàng nhìn chằm chằm Diệp Di Châu, cười nói: "Di Tàn nương nương muốn gặp Ngũ cô nương thì có gì khó?"

Diệp Di Châu khẽ cười: "Tạ công chúa tương trợ."

"Chuyện nhỏ không tốn sức." Thanh Hà công chúa xua tay.

Diệp Di Châu mỉm cười nói thêm vài câu, thấy sắc trời đã muộn mới cáo từ.

"Hừ!" Thanh Hà công chúa khinh thường nhìn theo bóng lưng của nàng ta, sau đó cũng cùng cung nữ và nội thị rời đi. Đi được một đoạn, nghĩ nghĩ, nàng cuối cùng cũng quyết định qua chỗ Tề Hiền Phi.

"Mẫu phi, cung yến sắp tới mời Ngũ cô nương Diệp gia tham dự đi." Thanh Hà công chúa ôm lấy Tề Hiền Phi, làm nũng, "Tốt nhất là nhờ mẫu hậu hạ thiệp."

Nha đầu chết tiệt kia có hoàng cô và tiểu hoàng thúc chống lưng, chính mình đưa thiệp qua nói không chừng sẽ bị nàng phớt lờ.

"Nha đầu, lại bày ra trò gì nữa hả?" Tề Quý Phi duỗi tay điểm nhẹ lên mũi của nàng, sủng nịnh cười hỏi.

"Thì là muốn gặp nàng." Thanh Hà công chúa bĩu môi, "Hoàng cô mẫu, tiểu hoàng thúc, Lục hoàng huynh... Bọn họ ai cũng ra mặt vì nàng ấy."

"Con á... Được, ngày mai mẫu phi sẽ nhắc chuyện này với Hoàng Hậu nương nương." Tề Quý Phi nói.

"Tạ mẫu phi." Thanh Hà công chúa mỉm cười ngả vào lòng bà.

"Được rồi, con thu lại tâm tư đi." Tề Quý Phi từ ái giúp nàng sửa lại tóc mai, trong lòng thầm thở dài.

Tâm tư của nữ nhi bà đương nhiên rõ ràng, Đồng gia có thể nói là tương xứng, hơn nữa Đồng đại nhân còn nắm binh lực của kinh đô và các vùng lân cận trong tay, nếu có thể vì nhi tử tranh thủ, đó chính là hổ mọc thêm cánh.

Có điều chuyện này đã nhắc vài lần, Hoàng Thượng chỉ nghe, không hề có ý tứ hôn. Hoàng Thượng yêu thương nữ nhi, nhưng cho dù thế nào cũng không vượt qua giang sơn xã tắc.

Hôm sau lúc thảnh an, Tề Quý Phi đề cập tới chuyện cung yến, Phụng Hoàng Hậu liền mỉm cười gật đầu, nói lát nữa sẽ phái người đi truyền ý chỉ.

Chút tâm tư này của Tề Quý Phi, trong lòng Phụng Hoàng Hậu rõ ràng, nhưng bà biết Hoàng Thượng chắc chắn sẽ không gả Thanh Hà công chúa cho Đồng gia, cho nên hiện tại vẫn mắt nhắm mắt mở nhìn bọn họ nhảy nhót.

Hơn nữa, mẫu nữ Tề Quý Phi muốn đối phó Diệp Dung Hoa, bà cầu còn không được!

Đồng gia quả thật rất đáng để mượn sức.

Một nhi một nữ, tất cả đều là con vợ cả.

Hai vị trí trác phi của nhi tử còn bỏ trống, cô nương Đồng gia... Phụng Hoàng Hậu mỉm cười nâng ly sức hoa mẫu đơn uống ngụm trà.

.....

"Chủ tử, thị vệ trong nhà của Ngũ cô nương công phu đều không tồi, hai nha đầu bên cạnh nàng cũng là cao thủ." Thường Xuyên thấp giọng bẩm báo.

"Thật không ngờ Chu Hành lại bảo hộ nàng tốt đến thế." Bạch Lãm khẽ cười.

Khi đó không biết, hôm nay còn chưa rõ sao? Người hôm đó cứu nàng chính là Chiêu Vương Chu Hành.

Thường Xuyên lại nói: "Bên cạnh là phụ đệ của Đồng tướng quân, ban đêm động thủ sợ là kinh động tới người Đồng gia."

Bạch Lãm rơi vào trầm tư.

Lần trước thất thủ, khi đó còn sai người đánh giá hai nha đầu bên người nàng, hiện tại hẳn tự mình tới, vậy chỉ có thể thành công không thể thất bại.

"Còn nữa, xung quanh nhà của Ngũ cô nương có người theo dõi." Thường Xuyên bẩm báo.

"Vậy sao? Là ai? Có điều tra không?" Bạch Lãm rùng mình, hỏi.

"Đối phương rất cẩn thận, thuộc hạ không dám hành động bừa bãi, cho nên còn chưa điều tra." Thường Xuyên trả lời.

Thường Xuyên làm việc trước nay luôn có chừng mực, vì thế Bạch Lãm cũng không nói gì, chỉ hỏi: "Bọn họ chỉ theo dõi, không có hành động nào khác sao?"

"Đúng vậy, không có hành động nào khác."

"Kỳ lạ, trong kinh thành còn ai lại như hổ rình mồi với nàng chứ?" Bạch Lãm nghi hoặc.

Thường Xuyên trầm mặc không đáp.

"Căn nhà này được bảo vệ tới mức một giọt nước cũng không chảy ra được, nhưng dù sao nàng ấy cũng phải ra ngoài." Bạch Lãm cười nói.

Chỉ cần ra ngoài, thiếu gì cơ hội.

"Thất tích trong cung có yến tiệc, Ngũ cô nương có thể sẽ tham gia, chi bằng..." Thường Xuyên nhìn Bạch Lãm, "Nhờ Thất hoàng tử hỗ trợ."

Bạch Lãm nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không được, chúng ta chỉ vừa hợp tác với Thất hoàng tử, bắt một người trong cung đối với Thất hoàng tử khá dễ dàng, nhưng người đừng quên còn có Chiêu Vương, hơn nữa..." Bạch Lãm vuốt tay sờ vết sẹo trên cổ, "Nàng ấy không dụ ngoạn như khuê tú bình thường."

Có vết xe đổ trước mặt, hẳn tất nhiên càng phải cẩn thận.

Bằng không người không có được, ngược lại bản thân sẽ chịu thiệt hại.

Hơn nữa hẳn vừa đạt được hiệp nghị với Thất hoàng tử, chi sợ Thất hoàng tử sẽ không chịu ra mặt đối đầu với Chiêu Vương để giúp đỡ mình.

Cho nên mượn tay Thất hoàng tử không phải thượng sách!

Còn Chiêu Vương kia?

Chẳng qua là kẻ sắp chết mà thôi.

"Vậy chủ tử muốn..." Thường Xuyên nghi hoặc nhìn Bạch Lãm.

Hắn thật sự không rõ, chủ tử sao có thể nhớ mãi không quên một nữ tử như vậy? Lần trước, chủ tử thiếu chút còn chết trong tay nàng.

Một năm rồi vẫn chấp nhất như thế.

Đúng là hồng nhan họa thủy!

Thường Xuyên thử khuyên: "Ngũ cô nương đã có Chiêu Vương che chở, chủ tử, thiên hạ này nơi nào không có cô ả?"

Huống chi trong nhà đã có phu nhân ôn nhu nhân thực, còn cả tiểu công tử và tiểu thư thông minh lanh lợi.

Tội gì phải vì một nữ tử mà dốc hết sức lực?

Huống chi sau lưng nàng còn có Chiêu Vương!

Bạch Lãm trừng mắt một cái, Thường Xuyên vội thấp đầu.

Hắn nhẹ giọng: "Tạm thời chúng ta không trở về, chờ tới thời cơ chín mùi rồi động thủ."

"Vâng." Thường Xuyên gật đầu, lại đề nghị, "Chúng ta có thể lợi dụng Lâm gia."

"Ừ." Bạch Lãm trầm tư một lát, mới hỏi, "Chuyện bên Lâm gia, Quốc Công gia đã xử lý ổn thỏa chưa? Có tra ra được ai giờ trò sau lưng không?"

"Các cửa hàng đều đã qua tay." Thường Xuyên trả lời, "Có điều người tiếp nhận vô cùng sạch sẽ, không tra ra sơ hở gì."

Xem ra người đứng sau là cao thủ, sạch sẽ nhanh gọn! Bạch Lãm cũng không quá quan tâm, hiện tại đã leo tới được Thất hoàng tử, vì thế chỉ phân phó: "Kêu người giúp đỡ bên đó một chút." Dù sao cũng hợp tác nhiều năm, trước mắt không thể lập tức cắt đứt rành mạch.

.....

Nhận được ý chỉ của Phương Hoàng Hậu, Dung Hoa không thể lý giải: "Sao? Hoàng Hậu hạ chỉ kêu ta vào cung dự tiệc? Chẳng lẽ vẫn muốn tác hợp ta với Phương Húc?"

Không tới mức đó chứ?

Túy Đồng nghĩ nghĩ, cười giải thích: "Cung yến lần này là để Thanh Hà công chúa chọn phò mã, công tử và quý nữ trong kinh thành vừa độ tuổi chưa thành thân đều sẽ tham gia."

Vì Đồng Trầm Chu sao? Dung Hoa bật cười: "Thì ra là thế."

"Có thể là Hoàng Hậu nương nương sẽ tứ hôn cho tiểu thư người." Túy Đồng ái muội nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa đương nhiên hiểu đối tượng Túy Đồng đang nhắc đến là ai, lập tức trừng mắt: "Nhiều chuyện."

Túy Đồng lưu loát tiếp lời: "Tiểu thư, chuyện này không thể nói bậy."

Dung Hoa chống cằm, nói: "Điều ta nghi hoặc là cô nương và công tử chưa thành thân lần này đều vào cung dự tiệc, nhưng vì sao Hoàng Hậu nương nương lại làm điều thừa thãi, cố ý hạ chỉ kêu ta đi?"

Nếu Phương Hoàng Hậu không hạ chỉ, bản thân nàng thật sự không có ý định đi.

Phương Hoàng Hậu làm sao nắm được tâm tư của nàng?

Trong lòng bà ta nói không chừng hận nàng tới chết, sao có thể quan tâm chính mình có tham gia cung yến hay không?

Dung Hoa buông tay, dựa ra sau suy nghĩ, khẽ cười: "Hôm qua tổ mẫu vào cung thỉnh an."

Lần trước Diệp lão phu nhân và Diệp Di Châu một lòng tính kế muốn đưa nàng tiến cung cho Hoàng Thượng, cuối cùng lại bị Lục hoàng tử nhào nhào một phen. Xem ra hai người vẫn chưa từ bỏ ý định, một mực muốn nàng tiến cung.

"Tiểu thư không cần lo lắng, còn có Vương gia."

Nàng không lo lắng, cho dù không có Chu Hành, nàng cũng không sợ! Dung Hoa nhếch miệng cười: "Hoàng Hậu nương nương đã có thịnh tình mời, ta

đương nhiên phải đi." Dù sao cũng nên giải quyết một lần.

"Tiểu thư nhà người đâu?" Nghe thanh âm bên ngoài truyền tới, Dung Hoa liền đứng dậy.

Vừa ra khỏi cửa thư phòng, nàng liền thấy Đồng Ngọc Lan dẫn nha đầu chạy tới, liền cười gọi: "Đồng tỷ tỷ."

"Nè, đây là đồ Lưu Quang phái người đưa tới." Đồng Ngọc Lan mỉm cười, đưa tay chỉ hai cái rổ nha đầu đang cầm.

Một rổ đựng đào và nho. Rổ còn lại là đài sen.

Xung quanh ả ả mùi hương thanh ngọt.

"Lưu Quang tỷ tỷ có lòng rồi." Dung Hoa cao hứng nói, sau đó dẫn Đồng Ngọc Lan vào phòng.

"Đúng vậy, muội ấy nói tự mình hái đấy." Vào phòng, Đồng Ngọc Lan kéo Dung Hoa ngồi sát cửa sổ, chính mình ngồi gần nàng, sau đó lấy ra bức thư cất trong ống tay áo, cười tủm tỉm, "Lưu Quang còn viết thư cho chúng ta, ta chưa xem, đang muốn cùng muội đọc đây."

Dung Hoa mỉm cười phân phó Túy Đồng mang trái cây và đài sen xuống, sau đó ghé vào người Đồng Ngọc Lan cùng đọc thư Từ Lưu Quang gửi.

.....

Đào nết liên tới tiết nữ nhi, cung yến tổ chức vào buổi tối, Dung Hoa cùng Đồng phu nhân, Đồng Ngọc Lan chờ mặt trời ngả về Tây mới bắt đầu lên đường.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 38: Cung yến

Hôm trước tuy là lập thu, hiện tại trời vẫn oi bức, có điều buổi tối và sáng sớm đã mát mẻ vài phần.

Lúc này đang là chiều tà, gió nhẹ thổi tới càng thêm thoải mái.

Cung yến hôm nay tổ chức ở Quán Lan Điện.

Trước Quán Lan Điện có một hồ lớn, ở giữa là hành lang chín khúc bắt ngang. Mặt hồ đủ loại sen, hiện tại sen đang nở rộ, hương vị thanh lãnh, sóng nước lỏng lẻo, dưới hoàng hôn đặc biệt huyền lệ.

Mỗi năm tới mừng bảy tháng bảy, nữ quyền và nam tân gặp mặt đều không cần tránh mặt, nam tân ngồi bên trái, nữ quyền ngồi bên phải, ở giữa là một hoa viên rộng lớn. Dưới ánh chiều tà, hoa trong vườn lộng lẫy muôn hồng nghìn tía, người đẹp hơn hoa, xa xa đã thấy mấy vị công tử phong độ nhẹ nhàng, từng đoàn cùng băng hữu cưỡi đầu trò chuyện.

Hoàng Hậu nương nương và chúng phi tần đều chưa tới, trong điện các, Đại hoàng tử phi và Tứ hoàng tử phi Dương Mặc Tuyết đang tiếp đãi mọi người, khuê tú bên ngoài do Lục hoàng tử phi và Thanh Hà công chúa chào đón.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan theo Đồng phu nhân đi bái kiến Đại hoàng tử phi và Dương Mặc Tuyết, sau đó Đồng phu nhân liền đi chào hỏi các phu nhân khác.

Đứng từ xa, Dung Hoa thấy Diệp lão phu nhân đang vui vẻ nói chuyện với Đồng phu nhân nên liền đi tới.

Đồng Ngọc Lan tiến lên, nhỏ giọng: "Ta tới chào hỏi lão phu nhân một tiếng."

Dung Hoa gật đầu.

"Tổ mẫu."

"Lão phu nhân."

Hai người đi tới trước mặt Diệp lão phu nhân, uốn gối hành lễ.

"Mau đứng lên." Diệp lão phu nhân tươi cười, nói với Dung Hoa, "Tối rồi sao?"

Dung Hoa ngoan ngoãn gật đầu.

Diệp lão phu nhân lại cười nhìn Đồng Ngọc Lan: "Dung nha đầu vẫn luôn nhắc tới cháu, trong khoảng thời gian này phiền cháu và Đồng phu nhân quan tâm, sau này có rảnh cứ tới nhà chơi."

"Lão phu nhân quá lời, Ngọc Lan tính tình lỗ mãng, may là được Dung Hoa muội muội chiều cố. Nếu có dịp Ngọc Lan chắc chắn sẽ qua thỉnh an lão phu nhân." Đồng Ngọc Lan mỉm cười để lộ lúm đồng tiền xinh như hoa.

Dung Hoa một bộ lục trang yên thủy, trên mặt duy trì nụ cười khéo léo, khí chất cao hoa, dung mạo tuyệt lệ. Đồng Ngọc Lan một thân áo hồng ngân sắc, tươi cười hào phóng.

Chúng phu nhân chỉ cảm thấy trước mắt sáng ngời.

"Lâu rồi không gặp Dung nha đầu, đúng là càng ngày càng xinh đẹp." Kỷ phu nhân tươi cười kéo tay Dung Hoa.

"Cữu mẫu quá khen." Dung Hoa ngượng ngùng cúi đầu.

Chúng phu nhân thấy Dung Hoa đi cùng mẫu nữ Đồng phu nhân mà không đồng hành với Diệp lão phu nhân, ánh mắt có chút thay đổi, chỉ là nghĩ tới tin đồn bên ngoài, bọn họ lập tức hiểu ra, cũng không nói gì nhiều, chỉ nghiêng đầu kính trọng khen Diệp lão phu nhân một tiếng: "Lão phu nhân thật có phúc khí."

Nói thêm hai câu, Dung Hoa liền cùng Đồng Ngọc Lan uốn gối cáo từ.

"Để các vị chê cười, nha đầu này từ nhỏ đã bị ta chiều hư." Diệp lão phu nhân hiền từ nhìn theo thân ảnh của Dung Hoa, nói.

Có người lập tức đáp lời: "Cô nương nhà ai mà không phải tâm can trong lòng trưởng bối, lão phu nhân quá lời rồi."

Mọi người liền hòa theo phụ họa.

"Phu nhân." Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan hành lễ với Nhan thị.

"Gần đây có tốt không?" Nhan thị cười tủm tỉm kéo tay hai người, bộ dáng vô cùng thân cận, "Thần Nhi rất nhớ các con, có điều hôm nay nó không cùng ta vào cung."

"Tạ phu nhân quan tâm." Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan lại khách khí mấy câu rồi cáo từ trở về bên cạnh Đồng phu nhân.

Đồng phu nhân nhìn hai người, cười nói: "Tỷ muội hai đứa đi chơi đi." Ánh mắt bà lại dừng trên người Đồng Ngọc Lan, dặn dò, "Không được nghịch ngợm."

"Mẫu thân, nữ nhi không có." Đồng Ngọc Lan đỏ mặt, hờn dỗi một câu rồi kéo Dung Hoa vào vườn hoa.

"Mẫu thân vẫn coi ta là tiểu hài tử." Ghé sát tai Dung Hoa, Đồng Ngọc Lan thấp giọng oán trách.

"Phu nhân cũng vì lo lắng cho tỷ." Dung Hoa cười nói.

Chỉ có quan tâm nên mới dặn dò.

Kiếp trước, cha mẹ nàng mất sớm, kiếp này, phụ mẫu không rõ, dưỡng phụ yêu thương nàng cũng đã ra đi, tựa như tất cả những người bên cạnh nàng nhân duyên đều mỏng.

"Đồng cô nương, Diệp Ngũ cô nương." Hai người vừa rời khỏi điện các, đang định đi lên phía trước chào hỏi Lục hoàng tử phi Tăng Minh thì Thanh Hà công chúa tươi cười đi tới.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan vội hành lễ: "Tham kiến công chúa."

"Mau bình thân." Thanh Hà công chúa duỗi tay đỡ Đồng Ngọc Lan, thân thiết cười nói, "Hôm nay là cung yến, không cần đa lễ như vậy."

Đồng Ngọc Lan rút tay về, hành lễ: "Công chúa hậu ái, thần nữ lo sợ."

Dung Hoa mỉm cười đứng cạnh Đồng Ngọc Lan.

"Hai người các ngươi thích cái gì? Các nàng có người chơi giải câu đố, có người thảo luận tí nữa nên thả đèn gì." Nơi này có một cái hồ lớn, buổi tối có thể thả đèn ước nguyện. Thanh Hà công chúa nhiệt tình nói, "Còn có người chơi đá cầu, cũng có người vẽ tranh, làm thơ. Tam cô nương chắc thích chơi đá cầu đúng không? Bồn cung cũng thích, cùng đi chơi được không?"

Nói tới đây, nàng ta lại đưa mắt nhìn Dung Hoa: "Chắc Ngũ cô nương không thích đâu nhỉ?" Nàng ta vừa nói vừa nâng cằm, tỏ vẻ cảnh cáo.

Điều làm Thanh Hà công chúa không ngờ chính là Dung Hoa còn chưa mở miệng, Đồng Ngọc Lan đã lên tiếng: "Tạ ý tốt của công chúa, chỉ là thần nữ không thích đá cầu, hơn nữa thần nữ và Dung Hoa muội muội đang định đi thỉnh an Lục hoàng tử phi."

Sắc mặt Thanh Hà công chúa cứng đờ, nhưng nhanh chóng áp chế cơn giận, cười nói: "Vậy bốn cung đưa hai người qua chỗ Lục hoàng tẩu."

Nói xong, nàng ta trừng mắt nhìn Dung Hoa.

Đều tại nha đầu chết tiệt này!

Đồng Ngọc Lan mỉm cười xin lỗi với Dung Hoa. Thanh Hà công chúa ái mộ huynh trưởng nhà nàng, nàng cũng bắt đắc dĩ.

Dung Hoa cúi tay nắm lấy tay nàng, thấp giọng: "Muội không sao." Nàng ta coi nàng là tình địch cũng không phải một hai lần.

"Lục hoàng tẩu, đây là Đồng Tam cô nương." Thanh Hà công chúa dẫn hai người tới trước mặt Tăng Minh, tươi cười giới thiệu, "Còn đây là Diệp Ngũ cô nương."

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan vội uốn gối hành lễ: "Thỉnh an Lục hoàng tử phi."

"Mau bình thân." Tăng Minh ngẩng đầu, một thân cung trang màu vàng nhạt, mắt hạnh mũi quỳnh, da trắng như ngọc, ánh mắt thanh khiết, lúm đồng tiền trên má lúc ẩn lúc hiện, bộ dáng nghịch ngợm đáng yêu.

"Tạ Lục hoàng tử phi." Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan tạ ơn đứng dậy.

Tăng Minh nhìn hai người, cười nói: "Hai vị cô nương cứ tùy ý, nếu có yêu cầu gì cứ trực tiếp phân phó cung nữ và nội thị hoặc tìm ta với Bát muội muội cũng được." Thanh âm mềm mại, ngôn ngữ bình dị gần gũi khiến người ta sinh hảo cảm.

"Vâng." Dung Hoa cười đáp.

Tăng Minh mời hai người ngồi: "Đừng câu nệ như vậy, chúng ta cũng tính là người quen, không cần phải dùng nhiều nghi thức xã giao như thế." Trước đây trong yến hội bọn họ đã từng gặp mặt, chỉ là không thân thiết.

Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa cũng không phải người ngượng ngùng, hiểu ý liền ngồi xuống.

"Ngũ cô nương, lễ vật lần trước người tặng bốn cung còn chưa cảm ơn." Tăng Minh cười nói.

"Nương nương thích thì tốt." Dung Hoa mỉm cười.

"Rất thích." Lúm đồng tiền trên má Tăng Minh càng sâu, búp bê hình nàng và Lục hoàng tử, sao có thể không thích?

"Lục hoàng tẩu, là thứ gì vậy?" Thanh Hà công chúa chớp mắt hỏi Tăng Minh, sau đó lại dùng ánh mắt tò mò nhìn Dung Hoa, "Không biết Ngũ cô nương đã tặng lễ vật gì mà khiến Lục hoàng tẩu tâm tâm niệm niệm như vậy?"

Dung Hoa khẽ cười: "Công chúa quá lời, chẳng qua là chút tâm ý."

"Thì ra là tự người làm." Đáy mắt Thanh Hà công chúa lộ rõ khinh thường. Nàng ta không tiếp tục truy vấn, chỉ đứng dậy nhìn Đồng Ngọc Lan, "Đồng cô nương, chúng ta qua bên kia chơi đá cầu đi."

Dung Hoa cũng nhìn Đồng Ngọc Lan, cười gật đầu.

Trong mắt Đồng Ngọc Lan hiện lên một tia không nguyện ý, nhưng đây là hoàng cung, người ta lại là công chúa, mẫu thân còn ngàn công vạn đạo dặn dò. Nàng hít một hơi thật sâu, đứng dậy, mỉm cười: "Được, thần nữ đi chơi với công chúa."

Vừa đi được vài bước, bọn họ gặp một cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi, thỉnh an Tăng Minh và Thanh Hà công chúa.

Dung nhan kiều tiểu, là cô nương Dương gia, đường muội của Dương Mặc Tuyết - Dương Mộ Thu.

Hành lễ với Tăng Minh và Thanh Hà công chúa xong, nàng mỉm cười chào hỏi Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan.

Dương Mộ Thu tươi cười nhìn bọn họ: "Đồng cô nương và công chúa định đi đâu chơi thế? Ta cũng muốn đi."

"Chúng ta qua kia chơi, Mộ Thu đi cùng đi." Là muội muội của tẩu tử nhà mình, Thanh Hà công chúa đương nhiên tươi cười thân thiết.

Dương Mộ Thu gật đầu, sau đó cùng Thanh Hà công chúa kéo Đồng Ngọc Lan rời đi.

Dương Mộ Thu này...

Dung Hoa không khỏi nhú mày.

Ánh mắt nàng ta nhìn Đồng Ngọc Lan có phải quá khác thường không?

Chẳng lẽ nàng ta cũng thích Đồng Trầm Chu? Hẳn là không to gan như thế, dám đối đầu với Thanh Hà công chúa sao?

Không phải vì Đồng Trầm Chu, thì đó là vì...

Đồng Ngọc Lan!

Hoặc nói đúng hơn là Đồng gia.

Dung Hoa lập tức nhớ lại thời điểm ở điện các, thái độ của Dương Mặc Tuyết đối với Đồng Ngọc Lan và Đồng phu nhân cũng nhiệt tình khác thường.

Dung Hoa nhìn theo thân ảnh của nàng, có chút lo lắng.

Đồng gia có bối cảnh như vậy, Tứ hoàng tử và Phương Hoàng Hậu chắc chắn sẽ muốn mượn sức.

Tăng Minh nhìn Dung Hoa, sau đó lại theo ánh mắt của nàng nhìn Đồng Ngọc Lan, cười nói: "Ngày thường Ngũ cô nương thích làm cái gì?" Nàng vừa nói vừa ra hiệu cho cung nữ dâng trà.

Dung Hoa vội hoàn hồn, cười đáp: "Khi rảnh rồi sẽ đọc sách."

Tăng Minh nở nụ cười: "Ta cũng thích đọc sách, có điều đều là mấy cuốn hỗn tạp, lúc ở nhà nhiều lần bị mẩu thân mắng..." Nói tới đây, nàng ngượng ngùng nhìn Dung Hoa, "Không biết Ngũ tiểu thư thích đọc sách gì?"

Dung Hoa cười gật đầu: "Thần nữ cũng vậy."

Hai người hàn huyên nói chuyện ngày càng thân thiết.

Thấy Dung Hoa không quá câu nệ, nụ cười trên gương mặt Tăng Minh càng sâu, hiện tại đã không còn khách sáo như ban đầu.

Điện hạ nhà mình thích tiểu hoàng thúc, mà cô nương trước mắt lại là người trong lòng của tiểu hoàng thúc, nàng đương nhiên cũng muốn thân cận.

Nghĩ tới tính khí của điện hạ nhà mình, Tăng Minh cảm thấy thái dương hơi đỏ mặt hơi lạnh. Ngày trước nàng nghe nói Lục hoàng tử tính tình ngay thẳng, nhưng ngàn vạn không ngờ hẳn lại hiếu động như thế, ngay đại hôn của bản thân cũng có thể đập phá.

Hít một hơi thật sâu, Tăng Minh chỉ thầm cầu nguyện trong lòng, hôm nay là Thất Tịch, hi vọng tất cả đều bình bình an an, không xảy ra chuyện.

Áp chế lo lắng trong lòng, Tăng Minh mỉm cười ngọt ngào nhìn Dung Hoa: "Đúng rồi, chỗ ta có cuốn du ký viết tay của Ngô Vu, để khi nào ta mạng qua cho Ngũ cô nương mượn đọc." Ngô Vu là đại tài tử trăm năm trước, từng thi đậu tam nguyên nhưng từ chối vào triều làm quan, cả đời chu du khắp nơi, để lại rất nhiều thơ từ, du ký. Truyền tới đời này, sách do ông ấy tự tay viết, ngàn vàng khó mua được.

Dung Hoa cười gật đầu: "Vây thần nữ không khách khí nữa."

Hai người định tiếp tục nói chuyện, lại có cung nữ tới mời Tăng Minh.

"Ngũ cô nương cứ ngồi đi, ta đi rất nhanh sẽ trở lại." Tăng Minh đứng dậy.

"Nương nương cứ bận việc của mình, không cần lo lắng cho thần nữ." Dung Hoa đứng dậy đưa tiễn, chờ Tăng Minh đi xa mới chậm rãi tiến về hướng đám người Đồng Ngọc Lan.

"Dung Hoa muội muội." Đi được mấy bước, Kiều Nguyệt nương liễu phù phong cùng nha đầu đi tới.

"Hầu phu nhân." Dung Hoa dừng bước.

"Chúng ta cũng coi như là tỷ muội, cần gì khách khí như vậy?" Kiều Nguyệt thân thiết đi tới, nắm tay Dung Hoa, "Cũng trách thân thể ta trước kia suy nhược, không thể mời muội muội tới phủ chơi đùa, bằng không, chúng ta hẳn đã là tỷ muội thân thiết."

"Phu nhân hậu ái." Dung Hoa cẩn thận rút tay về.

"Sao lại khách khí như vậy? Chẳng lẽ chúng ta không phải tỷ muội sao?" Kiều Nguyệt nhìn nàng, "Khi nào rảnh sẽ mời muội tới phủ, muội muội đừng cự tuyệt."

Đều tại nàng! Nha đầu chết tiệt này! Chuyện chính mình gả cho tên phế vật Tuyên Bình Hầu nàng không thoát được quan hệ, Kiều Vũ Thần cũng do nàng cứu! Càng nghĩ, Kiều Nguyệt càng tức giận.

"Phu nhân hậu ái, ta không dám nhận hai chữ muội muội này."

Nhìn dung nhan của Dung Hoa, sắc mặt Kiều Nguyệt càng trầm xuống, hai mắt dường như có thể bắn ra đạn. Gương mặt tuyệt sắc thể này, nếu để quý đối hảo sắc Tuyên Bình Hầu kia nhìn thấy, ông ta nhất định sẽ dùng mọi cách để chiếm được!

"Sao lại nói vậy? Chúng ta đều là nữ nhi của mẫu thân, đương nhiên là tỷ muội." Kiều Nguyệt vẫn mỉm cười, trên mặt mang theo vài phần chân thành và cảm kích, "Đúng rồi, chuyện của Thần Nhi, ta còn chưa nói với muội một tiếng cảm ơn nữa."

"Phu nhân khách khí, chẳng qua là chuyện nhỏ, mẫu thân cũng đã dẫn Thần Nhi tới nhà tự mình cảm tạ." Dung Hoa nhìn nàng ta, khẽ cười.

Kiều Nguyệt bị ánh mắt đó làm cho chột dạ, có điều chuyện này đã được bản thân giải quyết, cho nên nàng chắc chắn không nhìn ra cái gì. Kiều Nguyệt ưỡn thẳng người, cười nói: "Mẫu thân là mẫu thân, ta là ta, không thể lẫn lộn." Nàng ta nhìn xung quanh, ánh mắt dừng trên Kiều Nhân đứng ở xa, tỏ vẻ tiếc nuối, "Đáng tiếc, hôm nay Thần Nhi không tới đây, nó tuổi còn nhỏ, hiện tại lại theo phu tử đọc sách, thời gian ra ngoài chơi lại càng ít."

Dung Hoa gật đầu.

Kiều Nguyệt đuổi tay chỉ về phía Thanh Hà công chúa, nói: "Ta định qua đó chào hỏi công chúa một cái, muội không phải cũng muốn qua đó sao?"

Dung Hoa đưa mắt nhìn, lắc đầu. Kiều Nguyệt qua đó tìm Thanh Hà công chúa, Đồng Ngọc Lan chắc sẽ tìm cơ qua đây với mình.

"Vậy ta đi trước đây." Kiều Nguyệt cười một tiếng, sau đó nâng bước đi về phía đám người bên kia.

"Phu nhân xin cứ tự nhiên." Dung Hoa cười gật đầu, sau đó đứng yên một chỗ nhìn nắng chiều phía chân trời xa.

Không bao lâu, đúng như dự đoán, Đồng Ngọc Lan cùng nha đầu đi về hướng này.

"Dung Hoa muội muội, xin lỗi, để muội lại một mình rồi."

"Tỷ tỷ nói như vậy rõ ràng là khách khí." Dung Hoa giả vờ tức giận.

Đồng Ngọc Lan vội gượng tay: "Được rồi, ta không nói nữa." Nói xong, nàng dựa vào lan can nhìn hoàng hôn, thở dài, "Thật đúng là khó chơi."

Người được nhắc đương nhiên là Thanh Hà công chúa.

Tuy tính cách Đồng Ngọc Lan thẳng thắn, nhưng Thanh Hà công chúa dù sao vẫn là công chúa, hơn nữa cũng có ý tốt, cho nên dù nàng không thích nhưng chỉ biết chịu đựng.

Dung Hoa mỉm cười, nắm lấy tay nàng, an ủi.

Đồng Ngọc Lan đưa mắt nhìn đám người Thanh Hà công chúa, Kiều Nguyệt và Dương Mộ Thu ở bên kia, cau mày, thấp giọng: "Ca ca sớm thành thân một chút thì tốt quá." Nói xong, nàng lại nghiêng đầu, nuối tiếc nhìn Dung Hoa.

"Yên tâm, tỷ nhất định có thể tìm được một tẩu tẩu tốt."

Thanh Hà công chúa ái mộ Đồng Trầm Chu, Tề Quý Phi cầu còn không được, mà Phương Hoàng Hậu và Tứ hoàng tử cũng nhìn chằm chằm Đồng gia, chỉ sợ...

Dung Hoa lặng lẽ nhìn Đồng Ngọc Lan.

Chỉ sợ hôn sự của huynh muội bọn họ đều sẽ gặp khó khăn, cũng may Đồng phu nhân và Đồng đại nhân thật lòng yêu thương nhi nữ, khẳng định sẽ không dùng hôn nhân đại sự để đánh đổi vinh hoa phú quý.

Đồng Ngọc Lan tiếc nuối thở dài.

Dung Hoa lắc đầu, đưa mắt nhìn về phía bên kia, nhẹ giọng: "Trong cung nhiều người, quy củ cũng nhiều, Đồng tỷ tỷ cẩn thận một chút."

Đồng Ngọc Lan cũng theo nàng nhìn qua bên đó, gật đầu: "Ta biết." Sau đó, nhìn đình hóng gió cách đây không xa, bên trong còn có mấy khuê tú bọn họ quen biết, nàng đề nghị: "Chúng ta qua kia đi."

Dung Hoa gật đầu, hai người nắm tay nhau rời đi.

.....

Trong đình hóng gió, nhìn theo thân ảnh yếu đuối, hai mắt Lâm Luật nhìn sắp phun ra lửa.

Dương Hựu đi tới đưa cho hắn ly rượu, theo ánh mắt hắn mà nhìn qua: "Lòng dạ hẹp hòi, coi chừng hai mắt lồi ra ngoài đấy. Lần trước không phải huynh nghĩ cách từ hôn sao? Người ta cũng theo ý của huynh rồi mà." Dùng ánh mắt nguy hiểm nhìn người ta như vậy, kẻ không biết còn tưởng nàng là kẻ thù giết cha của hắn.

"Trước đây ta nghĩ thế nào, người không rõ sao?" Lâm Luật thu ánh mắt lại, uống cạn ly rượu, nhẹ giọng: "Nếu nàng theo ý của ta thì nên sớm từ hôn!" Sớm một chút, Mặc Tuyết muội muội của hắn đã không phải gả cho người khác!

"Chấp mê bắt ngộ." Dương Hựu lắc đầu.

Muội muội nhà mình được Phuong Hoàng Hậu nhìn trúng, cho dù Diệp Dung Hoa sớm tới cửa từ hôn, Lâm Luật hấn và nàng cũng không thể trở thành một cặp uyên ương thật sự.

"Tiểu cô nương người ta cũng không dễ dàng gì, huynh đó, đừng có bắt lấy không buông như vậy." Dương Hựu khuyên.

"Người không hiểu." Sắc mặt Lâm Luật mang theo vài phần cố chấp. Trong tay nàng có nhược điểm của Lâm gia, cho nên Diệp Dung Hoa nàng dù có chết cũng chỉ có thể là người của hấn.

"Ta thật không hiểu người đang nghĩ gì." Dương Hựu lắc đầu. Trước kia Lâm Luật ước gì không còn quan hệ với nàng, cô nương người ta cũng tự mình tới cửa lui thân, người huynh đệ này lại nhìn chăm chăm không chịu buông bỏ! Thật không hiểu nổi hấn đang suy nghĩ cái gì.

"Hôm nay y có tới không?" Lâm Luật đột nhiên mở miệng hỏi một câu không đầu không đuôi.

"Ai?"

"Chiêu Vương Chu Hành." Lâm Luật nghiêng răng nói ra bốn chữ.

Quý đoàn mệnh kia!

"Không biết." Dương Hựu lắc đầu, "Có lẽ sẽ không tới." Chiêu vương gia ít khi tham dự yến hội, ngay cả đại hôn của Lục hoàng tử cũng chỉ lộ mặt một chút rồi đi.

Lâm Luật gật đầu.

Dương Hựu lại nhìn Lục hoàng tử vui vẻ đứng cách đó không xa, quay đầu nhìn sắc mặt âm trầm của Lâm Luật, khuyên: "Hôm nay huynh uống ít một chút, đừng để tới lúc đó nói mê nói sáng."

Nghe vậy, sắc mặt Lâm Luật cứng lại, ngón tay siết chặt chén rượu: "Ừ."

Nói xong, hấn dùng ánh mắt sắc bén nhìn Lục hoàng tử.

Tiểu tử không biết lý lẽ!

Có điều so với Phuong Húc, bản thân cũng coi như nhẹ nhàng. Hôm đó là ngày đại hi của Lục hoàng tử, hai bên đều có chút men say, vì thế sự tình cũng dễ giải quyết.

Chỉ là vết thương trên người phải tĩnh dưỡng mấy ngày mới tiêu sưng.

Lục hoàng tử cũng phát hiện ánh mắt của hai người, trùng mắt với Lâm Luật.

Lâm Luật lập tức quay đầu, không nhìn nữa.

.....

Ánh trời chiều buông xuống, cung nữ và nội thị thấp đèn, khắp nơi còn đốt thêm hương đuổi muỗi, Chính Đức Đế và Phuong Hoàng Hậu cuối cùng cũng tới.

Ánh mắt Dung Hoa dừng trên Chu Hành, áo gấm màu tím, ngọc quan thúc đỉnh, da trắng như ngọc, mặt mày thanh lãnh, cả người tựa như một tảng băng tuyết trắng, thanh nhã quý phái bức người.

Tuy lời đồn nói Chiêu vương gia không còn sống lâu, nhưng phong tư bất phàm như thế cũng khiến không ít khuê tú kiêu diễm như hoa đào nở đầu tháng hai.

Chu Hành lướt qua ánh mắt của mọi người nhìn Dung Hoa, thần sắc mang theo một tia nhu hòa, rất nhanh liền dời đi.

Đế hậu tới, sau khi hành lễ, mọi người liền theo đế hậu vào chính điện.

"Ngũ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt vốn không thấy đầu đột nhiên xuất hiện, cười nói, "Tổ mẫu đang chờ chúng ta đây."

"Đi đi, lát nữa ta đi tìm muội." Đồng Ngọc Lan mỉm cười.

Dung Hoa gật đầu, theo Diệp Di Nguyệt tới bên cạnh Diệp lão phu nhân.

Món ngon rượu lạ, ca vũ thăng bình, chẳng qua trước mặt đế hậu, mọi người đều chỉ động đũa tượng trưng.

Phuong Hoàng Hậu nhìn tới bàn của Diệp lão phu nhân, ánh mắt dừng trên người Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt, thân thiết hỏi: "Vị nào là Ngũ cô nương?"

"Hồi nương nương, đây là Ngũ chất nữ của thần phụ." Diệp lão phu nhân đứng dậy, thuận tay kéo Dung Hoa đứng lên.

Phương Hoàng Hậu hiền từ đánh giá nữ tử trước mặt, cười nói: "Quả nhiên là mỹ nhân quốc sắc thiên tư, khuynh quốc khuynh thành." Nói xong, bà ta nhìn Chính Đức Đế, "Hoàng Thượng, ngài cảm thấy thế nào?"

Chính Đức Đế cũng nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia kinh diễm, có điều mỹ nhân trong thiên hạ ông được gặp cũng không ít, cho nên thần sắc nhanh chóng trở về bình thường, ngữ khí lãnh đạm: "Hoàng hậu nói đúng, quả thật là quốc sắc thiên hương, phong hoa tuyệt đại."

Không ít khuê tú trong điện các đều trừng mắt nhìn Dung Hoa.

Phương Húc ngồi đối diện cũng dùng ánh mắt sáng rực nhìn nàng.

Tóc đen như dải lụa, dung nhan tuyệt sắc, làn da trắng nõn, cánh môi như hoa, dáng người yếu điệu.

Ngũ cô nương này...

Lấy kinh nghiệm từng trải của hần, Ngũ cô nương Diệp gia này chỉ cần thêm chút dạy dỗ chắc chắn trở thành vu vật khó gặp trong thiên hạ.

Phương Húc chỉ cảm thấy cả người nóng rực, vội vàng uống ngụm rượu đè ép ngọn lửa trong lòng, ánh mắt càng trở nên nóng bỏng.

Sự thèm khát mỹ nhân ngày càng mãnh liệt.

Hần nhất định phải có được nàng.

Đột nhiên, sống lưng rét run, Phương Húc nghiêng đầu, trực tiếp đối diện với ánh mắt lạnh lẽo giết người của Chu Hành.

Phương Húc không tự chủ mà run lên, vội thu lại thần sắc, tiếp tục nói chuyện với người bên cạnh.

Lâm Luật nhấp môi, ánh mắt hàm chứa bao nhiêu suy nghĩ.

Dung Hoa mỉm cười, rũ mắt: "Tạ Hoàng Thượng, nương nương tán thưởng."

"Vị kia là Lục cô nương?" Phương Hoàng Hậu lại nhìn Diệp Di Nguyệt, "Cũng là một đóa hoa xinh đẹp."

Diệp Di Nguyệt vội đứng dậy cảm tạ.

"Di Tàn cứ nhắc tới tỷ muội các người mãi, sau này các người nên thường xuyên vào cung thăm nàng ấy." Phương Hoàng Hậu tươi cười giải thích, "Thân mình Di Tàn không tiện, cho nên hôm nay không tới."

"Vâng." Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt cùng đáp.

Phương Hoàng Hậu không nói nữa, thu hồi ánh mắt nhìn bọn họ.

Hoàng Hậu nương nương và Hoàng Thượng tự mình khen, đây là ân điển to lớn thế nào? Trái tim Diệp lão phu nhân như nở hoa, nhanh chóng ngồi lại vị trí.

Gió đêm phơ phất, trắng non như cầu.

Yến hội diễn ra được một nửa, Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu đặc biệt cho mấy người trẻ tuổi ra ngoài dạo chơi.

Cung nữ đã treo đủ loại đèn lồng trong vườn, còn có câu đối, chuẩn bị thuyền hoa, có thể du hồ một chuyến, thả đèn cầu nguyện.

Phương Diệp đi tới hành lễ với Dung Hoa: "Nô tỳ gặp qua Ngũ tiểu thư." Vừa thấy Diệp Di Nguyệt bên cạnh Dung Hoa, nàng ta vội nói, "Gặp qua Lục tiểu thư. Nương nương nói lâu rồi chưa gặp hai vị tiểu thư, biết hôm nay hai vị vào cung nên nương nương cố ý mời hai vị qua trò chuyện."

Dung Hoa do dự: "Thân mình nương nương hiện tại kiêu quý, ta nghe nói người mang thai thường thích ngủ, hiện tại đã trễ thế này..."

"Tứ tỷ tỷ cố ý phái người tới, tất nhiên còn chưa nghỉ ngơi, chúng ta qua đó thăm tỷ ấy đi." Diệp Di Nguyệt cười tủn tủn, tỏ mẫu đã nói tới nay chính mình phải phối hợp với Tứ tỷ tỷ.

Quả nhiên là vậy. Dung Hoa nhìn Diệp Di Nguyệt, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, gật đầu: "Vậy đi thôi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 39: Kịch hay

Đi được hai bước, Dung Hoa dừng lại, nói với Phương Diệp: "Ta cùng Lục muội muội vào cung tham dự yến hội, rồi đi như vậy không ổn cho lắm, dù sao cũng nên nói với Thanh Hà công chúa một tiếng." Không chờ Phương Diệp phản ứng, nàng đã đi về hướng Thanh Hà công chúa: "Công chúa, Di Tàn nương nương muốn gặp tỷ muội thân nữ, thân nữ xin rời đi một lát."

Thanh Hà công chúa vốn không thích nàng, cho nên vẫy tay: "Ừ, đi đi."

Dung Hoa hành lễ xong mới trở về, cùng Phương Diệp và Diệp Di Nguyệt ra ngoài.

"Thân mình nương nương hiện tại vẫn tốt, chỉ là thỉnh thoảng sẽ nhớ tới những chuyện trong phủ trước kia..." Thanh âm của Phương Diệp ngọt ngào khiến người nghe có thiện cảm.

Dung Hoa chỉ an tĩnh đi, không có ý định nói chuyện.

Diệp Di Nguyệt tiếp lời hai câu, thấy Dung Hoa vẫn không lên tiếng thì cảm thấy ngượng ngùng, cuối cùng chỉ mỉm cười, không nói.

Thấy hai vị tiểu thư im lặng, Phương Diệp cũng không nói nữa.

Đoàn người lẳng lặng đi trong màn đêm, hiện tại chỉ còn tiếng bước chân rất nhỏ, tiếng cười đùa ở phía sau xa dần.

"Đây hình như không phải đường tới Tịch Nhan Cung?" Dung Hoa nhìn đằng trước, lơ đãng mở miệng.

Lúc này là buổi tối, hơn nữa còn ở trong cung, Phương Diệp không ngờ nàng lại cảnh giác như vậy, hơn nữa còn nhận ra đây không phải đường tới Tịch Nhan Cung. Nàng ta dừng bước, trả lời: "Hồi Ngũ tiểu thư, nương nương đang ở đình hóng gió phía trước. Hôm nay tinh thần nương nương rất tốt nên muốn ra ngoài đi dạo, nghĩ Ngũ tiểu thư và Lục tiểu thư cũng tới nên muốn gặp hai người. Nương nương vốn muốn tới Quán Lan Điện, có điều nơi đó đông người, lại sợ Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương lo lắng cho nên dừng chân ở ngôi đình phía trước."

"Thì ra là thế." Dung Hoa cười gật đầu.

Diệp Di Nguyệt không khỏi trầm tư.

Trước khi tiến cung, tổ mẫu kêu mình phải phối hợp với Tứ tỷ tỷ.

Đương nhiên, Tứ tỷ tỷ và tổ mẫu đã có chủ ý, nếu có thể dẫm đạp nha đầu chết tiệt Diệp Dung Hoa này dưới chân thì mới là tốt nhất.

Khóe miệng Diệp Di Nguyệt bất giác cong lên.

"Tỷ tỷ về rồi sao? Nương nương lại cảm thấy buồn chán nên ra ngoài đi dạo. Nương nương phân phó, nếu tỷ tỷ đã mời được Ngũ tiểu thư, vậy thì dẫn tiểu thư vào đình chờ một lát, chút nữa nương nương sẽ quay lại." Còn chưa vào đình, một tiểu cung nữ khác tươi cười đi tới.

"Vậy sao? Nương nương đi đâu? Có nói khi nào trở về không?" Phương Diệp vội hỏi.

"Nương nương không nói, chỉ nói đi dạo một lát rồi về." Tiểu cung nữ cung kính trả lời.

Phương Diệp gật đầu, sau đó liền mỉm cười mời Dung Hoa và Diệp Di Nguyệt vào trong, tự mình rót trà rồi uốn gối nói: "Ngũ tiểu thư, Lục tiểu thư, hai vị uống trà trước, nô tỳ đi tìm nương nương, mời nương nương trở về."

"Ừ, đi đi." Dung Hoa gật đầu.

Thời điểm xoay người, Phương Diệp nháy mắt với Diệp Di Nguyệt.

Hôm nay người nương nương mời tới là Ngũ tiểu thư, không ngờ Lục tiểu thư cũng đi theo, cho nên nàng hi vọng nàng ta có thể thức thời đi trước một bước.

Màn lụa mỏng rủ quanh mái đình, dưới ánh đèn lồng lung, ngồi đây có thể nhìn thấy Quán Lan điện cách đó không xa.

"Nơi này thật đẹp, khó trách nương nương lại muốn dừng chân ở đây." Dung Hoa nhàn nhạt nói.

"Đúng là rất đẹp." Diệp Di Nguyệt uống một ngụm trà, gật đầu phụ họa.

Dung Hoa nhìn chiếc khăn mỏng trên mặt nàng ta, tỏ vẻ tò mò: "Lục muội muội sao vậy? Đang êm đẹp sao lại che mặt?"

Diệp Di Nguyệt giận tới sôi máu, bàn tay nắm chặt ly trà: "Ngũ tỷ tỷ biết rõ mà vẫn cố ý hỏi sao? Còn không phải do lần trước quỳ trước nhà tỷ?"

"Vậy hả?" Dung Hoa kinh ngạc, lại quan tâm hỏi, "Nghiêm trọng lắm sao?"

Diệp Di Nguyệt hừ lạnh một tiếng, cúi đầu không trả lời.

"Trên mặt đã có thương tích, hôm nay muối vào cung tham gia cung yến làm gì?" Dung Hoa không để bụng, còn cười hỏi.

Diệp Di Nguyệt trừng mắt một cái: "Ngũ tỷ tỷ, tỷ không phải muối, tỷ đương nhiên không hiểu nỗi khổ của muối."

Chiếm được vị trí đích nữ, nàng có thể hiểu những gian nan của một thứ nữ mà nàng ta phải trải qua sao?

"Trước kia ở nhà nương nương rất thân với muối, ngài ấy chắc chắn sẽ không bỏ mặc muối không lo."

"Nương nương trước nay luôn từ ái." Tuy bình tĩnh đáp lời, nhưng trong lòng Diệp Di Nguyệt lại rét run, hình như Dung Hoa đã biết gì đó, không lẽ nàng biết mình và Diệp Di Châu cùng nhau tính kế, kéo nàng tới đây?

Càng nghĩ, Diệp Di Nguyệt càng đứng ngồi không yên, đúng lúc đang tìm cái cớ rời đi trước, Dung Hoa ngồi đối diện đã đứng dậy.

Nàng ta hoảng hốt: "Ngũ tỷ tỷ, nương nương còn chưa quay lại mà!"

Dung Hoa khẽ cười: "Ta đi thay y phục, một lát sẽ quay lại. Nếu nương nương tới, Lục muội muội giúp ta nói một tiếng."

"Ngũ tỷ tỷ, nương nương sắp tới rồi, tỷ chờ một chút, nếu không muối đi cùng tỷ?" Nói tới đây, Diệp Di Nguyệt cũng đứng lên.

Dung Hoa cười như không cười nhìn nàng ta: "Đi cùng? Nếu nương nương quay lại thì phải làm sao? Hai chúng ta đều không ở đây? Chẳng qua là đi thay y phục mà thôi, chẳng lẽ ta còn cần Lục muội muội đi cùng? Đa tạ hảo ý của Lục muội muội, bên cạnh ta đã có Túy Đồng và Lưu Tô, sẽ không sao đâu, hơn nữa nơi này lại sáng như ban ngày."

Nhất thời không thể phản bác, Diệp Di Nguyệt muốn đi theo nhưng lại sợ nàng sinh nghi, cho nên ngoan ngoãn gật đầu: "Vậy Ngũ tỷ tỷ đi nhanh về nhanh."

Dung Hoa gật đầu, sau đó nhanh chóng dẫn Lưu Tô và Túy Đồng rời đi.

.....

Đi một đoạn, tới lúc không còn nhìn thấy đình hóng mát, Dung Hoa dừng bước, cùng Túy Đồng và Lưu Tô lách mình trốn vào chỗ tối, thấp giọng: "Nhất thời Diệp Di Châu sẽ không trở về, nàng ta khẳng định đang chờ tin tức bên kia." Nàng quay đầu phân phó Lưu Tô, "Người đi an bài một chút, để Diệp Di Châu biết trong đình chỉ còn một người, Diệp Di Nguyệt đã rời đi."

Diệp Di Nguyệt vốn là đồng lõa, vậy để tỷ muội hai người gộp thành một chỗ đi.

Tâm tư của Diệp Di Châu rất dễ đoán, chẳng qua là muốn tính kế nàng, muốn nàng giúp mình củng cố thánh sủng mà thôi! Lần trước bị Lục hoàng tử ngăn cản, cho nên lần này nàng ta dứt khoát xuống tay trong cung, còn không quên nhờ Phương Hoàng Hậu kéo mình vào cung tham gia yến hội.

"Vâng." Lưu Tô gật đầu, rất nhanh liền biến mất.

Lưu Tô vừa đi, một bóng người xuất hiện trước mặt Dung Hoa và Túy Đồng.

Dung Hoa hoảng sợ, vừa ngẩng đầu liền nở nụ cười.

Dưới ánh đèn rực rỡ, Chu Hành trường thân ngọc lập, phong tư trác tuyệt.

Thấy Chu Hành đi tới, Túy Đồng thức thời lui xuống, ẩn vào chỗ tối.

"Nàng không sao chứ?" Chu Hành nhìn nàng từ trên xuống, quan tâm hỏi.

"Không sao." Dung Hoa lắc đầu, cười, "Có Túy Đồng và Lưu Tô ở đây."

"Người ta kêu nàng tới nàng liền tới, một chút phòng bị cũng không có sao?" Chu Hành duỗi tay xoa đầu nàng.

"Có Túy Đồng và Lưu Tô, hơn nữa không phải còn có chàng sao?" Dung Hoa ngẩng đầu nhìn y, tươi cười sáng lạn.

"Đây là hậu cung, Túy Đồng và Lưu Tô cũng có lúc chiếu cố không chu toàn." Chu Hành giúp nàng vén lọn tóc mai.

Chiến tranh trong hậu cung trước nay đều không thấy khói thuốc súng, nhưng thực chất lại tàn khốc máu lạnh hơn sa trường.

Dung Hoa đáp: "Bọn họ từng nuôi dưỡng ta, phụ thân tóm lại vẫn là người Diệp gia." Niệm tình Diệp Thế Hiên, cho dù nàng có bình tĩnh, quyết đoán, nhưng đáy lòng vẫn giữ một tia mềm mại.

Chu Hành dịu dàng nhìn nàng, không nói gì thêm, chỉ cầm tay nàng trong lòng bàn tay.

Xúc giác mềm mại mát lạnh, hơi thở của thiếu nữ bao quanh, đầu ngón tay Chu Hành siết chặt.

Dung Hoa nhú mày: "Độc trên người chàng."

Nàng muốn rút tay về, nhưng y càng nắm chặt.

"Không sao."

Dung Hoa cúi đầu nhìn tay hai người, dù dùng sức cũng không lay động được, cuối cùng đành từ bỏ.

Hơi thở lạnh lạnh của nam tử quanh quần bên chóp mũi, Dung Hoa cảm thấy cả người nóng lên.

Bên trong sự an tĩnh, bọn họ dường như có thể nghe thấy tiếng tim đập của đôi phương.

Dung Hoa giật giật khóe môi, định mở miệng nói chuyện thì nghe tiếng bước chân, đồng thời một thanh âm vội vàng truyền tới: "Dung Hoa muội muội, rốt cuộc là làm sao vậy?"

Đây rõ ràng là tiếng của Đồng Ngọc Lan.

Dung Hoa cả kinh, vừa quay đầu liền thấy đoàn người đi tới, trong đó có Đồng Ngọc Lan đang khăn trương nôn nóng.

Đi cùng nàng là Dương Mộ Thu.

"Tam cô nương, đừng sốt ruột, Ngũ cô nương chắc chắn không sao." Dương Mộ Thu ôn hòa an ủi, "Cung nữ báo tin cũng nói quá hàm hồ, không có chi tiết cụ thể, nếu không..."

Dương Mộ Thu nhìn xung quanh, chỉ vào hướng đông, nói: "Tam cô nương qua kia tìm, còn ta..." Nàng lại chỉ một con đường khác, "Ta tìm bên này."

"Được, nếu người tìm được Dung Hoa muội muội thì nhớ tới tìm ta." Đồng Ngọc Lan vội vàng gật đầu.

Hai người cứ như vậy mà dẫn theo nha đầu tách ra.

Phượng Hoàng Hậu là muốn ra tay trực tiếp với Đồng Ngọc Lan sao? Đáy lòng Dung Hoa dâng lên một cỗ tức giận.

Chu Hành duỗi tay, kéo nàng ngã ra sau.

Y thuận tay ôm nàng vào lòng, cái ôm vốn dĩ sẽ rất dịu dàng mềm mại, nhưng trên người còn có độc, hiện tại y nhanh chóng đè nén tâm tư của mình. Không buông nàng ra, y quay đầu thấp giọng phân phó: "Lâm Hạ, người dẫn Chu Ngạn Cẩn tới chỗ Dương Mộ Thu. Tụy Đồng, người đi đón tiểu thư Đồng gia." Nếu đã có người muốn gây loạn, vậy thì càng loạn càng tốt.

Hai người gật đầu, nhanh chóng rời đi.

Tụy Đồng làm việc dứt khoát, rất mau đã đưa Đồng Ngọc Lan trở về.

"Dung Hoa muội muội, muội thật sự không sao chứ?" Đồng Ngọc Lan trực tiếp bỏ qua Chu Hành đứng cạnh Dung Hoa, duỗi tay kéo tay nàng, nói, "Làm ta lo lắng chết, ta thật sự sợ muội đã xảy ra chuyện."

"Tỷ tỷ lo lắng nên hoảng loạn rồi, tỷ quên bên cạnh muội còn Lưu Tô và Tụy Đồng sao? Hơn nữa, muội là đi gặp Di Tàn nương nương, sẽ không xảy ra chuyện."

"Muội đi gặp Di Tàn nương nương? Tiểu cung nữ vừa rồi nói muội xảy ra chuyện, ta ở Quán Lan Điện không thấy muội đâu nên gấp tới độ..." Đồng Ngọc Lan nhú mày.

"Vừa rồi quên nói tỷ biết, có điều muội có nói với Thanh Hà công chúa."

"Thanh Hà công chúa? Nàng ta vừa thấy Nhị ca ta, hai chân liền bắt động, làm gì còn nhớ lời muội nói?" Đồng Ngọc Lan cười nhạo, "Là..." Vừa rồi tình thế cấp bách, nhất thời không nghĩ nhiều như vậy, nàng một lòng chỉ muốn đi cứu bằng hữu đang gặp khó khăn, hiện tại bình tĩnh suy nghĩ, bản thân thật sự là quá hoảng loạn.

"Tỷ không sao thì tốt." Dung Hoa vỗ vỗ tay nàng.

"Đáng hận!" Đồng Ngọc Lan bình tĩnh lại, rất nhanh có thể tìm ra nguyên do, cả giận nói, "Dám lợi dụng muội để tính kế ta, thật đáng hận! Còn Dương Mộ Thu kia nữa, ta đi tìm nàng ta tính sổ!"

Là ai đứng sau hả?

Bản thân đang lo cho bằng hữu gần chết, Dương Mộ Thu còn ở cạnh đổ dầu vào lửa, nói là cùng mình đi tìm người, chẳng qua là dụ nàng vào bẫy mà thôi!

"Được rồi, chúng ta cứ chờ kịch hay đi." Dung Hoa vội giữ nàng lại, đưa mắt nhìn qua Chu Hành bên cạnh.

Đồng Ngọc Lan lúc này mới thấy Chu Hành, vội vàng hành lễ: "Thần nữ gặp qua Vương gia."

"Miễn lễ." Chu Hành nhàn nhạt một câu.

Có Chu Hành bên cạnh, Đồng Ngọc Lan đương nhiên giữ ý mấy phần, hai tay đặt trước bụng ra dáng khuê tú. Nàng nhìn nhìn Chu Hành, sau đó lại nhìn Dung Hoa bên cạnh, thì thầm: "Kịch hay gì vậy? Muội tiết lộ chút đi, để ta chuẩn bị tinh thần."

"Lát nữa sẽ biết." Dung Hoa lại thừa nước đục thả câu. Nhìn sắc mặt lạnh lùng của Chu Hành, nàng nói, "Không sao đâu, tỷ muốn nói gì thì nói đi, Vương gia không phải người câu nệ tiểu tiết."

Đồng Ngọc Lan nhìn Chu Hành, vội vàng lắc đầu.

Hơi thở người này lạnh lẽo như muốn giết người, tuy nàng rất sùng bái nhưng chắc chắn không có lá gan làm càn.

Wang gia dịu dàng, không câu nệ tiểu tiết chỉ là với Dung Hoa muội muội thôi!

.....

Người trẻ tuổi đều đã ra vườn chơi, nhưng điện các vẫn sáng đèn, náo nhiệt như cũ.

Diệp lão phu nhân khẩn trương tới mức tâm tình nhảy nhót.

Một cung nữ đi tới, thần sắc nôn nóng nhìn Cung ma ma bên cạnh Phụng Hoàng Hậu.

Cung ma ma nhìn nàng ta một, gật đầu, cung nữ kia mới nhẹ bước đi tới, thì thầm vài câu.

Sắc mặt Cung ma ma lập tức thay đổi, vội vàng thấp giọng với Phụng Hoàng Hậu: "Nương nương, Di Tàn nương nương tản bộ trong vườn, đột nhiên không thoải mái, tạm thời nghỉ chân bên đình, hiện tại đã mời thái y, có điều Di Tàn nương nương cứ ôm bụng đòi gặp Hoàng Thượng."

Phụng Hoàng Hậu gật đầu, sau đó dùng gương mặt u sầu nhìn Chính Đức Đế: "Hoàng Thượng, bụng của Di Tàn có chút không khỏe..."

Diệp lão phu nhân vẫn luôn chú ý trên này, nghe Phụng Hoàng Hậu lên tiếng, bà ta lập tức ngồi thẳng lưng, dựng hai lỗ tai lên.

"Truyền thái y chưa?" Chính Đức Đế nhíu mày.

"Đã mời, có điều Di Tàn cứ ôm bụng nói muốn gặp ngài." Phụng Hoàng Hậu ôn nhu nói, "Hoàng Thượng qua đó xem đi, dù sao muội ấy cũng đang hoài hài tử của ngài."

Chính Đức Đế nhíu mày càng sâu.

Tề Quý Phi nghe xong cũng quay đầu khuyên nhủ: "Hoàng Thượng, thân mình Di Tàn muội muội hiện tại quan trọng, người mang thai cần nhất quan tâm, ngài mau đi xem đi."

Đại thần bên dưới lập tức an tĩnh.

Trái tim Diệp lão phu nhân như muốn nhảy ra ngoài, thành bại tối nay chỉ còn dựa vào Chính Đức Đế.

Chính Đức Đế gật đầu, đứng dậy.

Mọi người vội vàng đưa tiễn.

Diệp lão phu nhân đưa mắt nhìn Diệp Thế Lâm, thấy ông ta cũng tươi cười nhìn mình.

Nhưng lúc này, tâm trạng Diệp Di Nguyệt lại như kiến bò trên chảo nóng, Ngủ tỷ tỷ đi lâu như vậy sao còn về?

Không lẽ... Lộ rồi sao?

Nghĩ tới lời tố mấu dạn dò, nàng ta càng thêm sốt ruột.

Nói đi là đi, tới lúc đó nếu Tứ tỷ tỷ trở về không thấy người, vậy không phải sẽ đổ trách nhiệm lên đầu nàng sao?

Trong phút lơ đãng, đèn trong đình đột nhiên tối đi vài phần. Diệp Di Nguyệt không rảnh bận tâm, chỉ một lòng suy nghĩ làm sao mới tốt.

Nghĩ tới nghĩ lui, đi không được, ở lại nơi này cũng không ổn.

Diệp Di Nguyệt khẩn trương tới đồ mồ hôi lạnh.

Đang do dự, một thân ảnh mình hoàng đi về phía này. Đợi nhìn rõ người tới, nàng ta cả kinh trượt xuống ghế, quỳ gối: "Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng."

Chính Đức Đế không để lộ hi nộ trên mặt, chỉ xoay bước vào trong, nhìn Diệp Di Nguyệt, lên tiếng: "Ngẩng đầu lên."

Diệp Di Nguyệt run rẩy ngẩng đầu, sau đó lại cúi đầu.

Chính Đức Đế ngồi xuống, phát tay, đám người nội thị liền lui ra ngoài.

Diệp Di Nguyệt hoảng sợ tới sắp khóc.

"Di Tàn đâu?" Chính Đức Đế trầm giọng.

"Nương nương..." Diệp Di Nguyệt không biết phải trả lời thế nào. Diệp Di Châu tính kể lên người Hoàng Thượng, nàng phải đáp sao cho đúng đây?

"Đứng dậy rồi nói." Chính Đức Đế thấy nàng ta như con thỏ chần chừ, liền phát tay. Chút tâm tư này của Diệp Di Châu chẳng lẽ ông không đoán ra?

"Tạ long ân Hoàng Thượng." Diệp Di Nguyệt cảm tạ ân điển, đứng dậy.

Dưới ánh đèn mờ ảo, thân hình nhỏ nhắn của nàng ta càng thêm xinh đẹp. Chính Đức Đế vẫy tay với nàng ta, nói: "Lại gần một chút."

Diệp Di Nguyệt tiến lên hai bước, vẫn không dám ngẩng đầu.

Chính Đức Đế cười: "Không cần câu nệ như vậy."

"Tạ Hoàng Thượng hậu ái." Diệp Di Nguyệt cúi đầu đi tới bàn đá, duỗi tay châm trà, "Hoàng Thượng, mời."

Chính Đức Đế tuy giận Diệp Di Châu dám tính kể mình, nhưng hiện tại thấy Diệp Di Nguyệt khả ái, trong lòng không khỏi hưởng thụ. Vừa nãy có uống rượu, trong người có chút men say, ông ta thuận tay cầm tay Diệp Di Nguyệt: "Nàng là khuê nữ nhà ai?" Khi nãy ông ta chỉ có ấn tượng với dung nhan của Dung Hoa, với Diệp Di Nguyệt không chút để ý.

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt đỏ như ánh bình minh, ngoan ngoãn trả lời: "Thần nữ Diệp thị Di Nguyệt, ở nhà đứng hàng thứ sáu."

"Muội muội của Di Tàn?" Chính Đức Đế vỗ vỗ mu bàn tay nàng ta khiến nàng ta run lên. Thấy nữ tử trước mặt mắt mẫn cảm như vậy, ông càng thêm đặc ý, nhẹ giọng, "Ngồi xuống nói chuyện đi."

Diệp Di Nguyệt kính cẩn nghe theo.

Chính Đức Đế lại hỏi: "Nàng là nữ nhi của Diệp Thế Hiền? Bao nhiêu tuổi rồi..."

Diệp Di Nguyệt không dám phân tâm, nghiêm túc trả lời.

Chính Đức Đế đi được một lát, Phương Hoàng Hậu liền cau mày nhìn Tề Quý Phi: "Bồn cung có chút không yên tâm, Quý Phi và Mặc Tuyết cẩn thận tiếp đón các vị phu nhân, bồn cung qua đó xem xem."

Đại thần đã có Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử, bên phía nữ quyến cũng có Đại hoàng tử phi, Tứ hoàng tử phi và Tề Quý Phi tiếp đón.

Còn về Lục hoàng tử, tuy hấn vẫn còn ở đây nhưng Phương Hoàng Hậu vẫn trực tiếp bỏ qua, Lục hoàng tử phi Tăng Minh đương nhiên cũng không được chú ý.

"Nương nương, thần thiếp cũng cảm thấy lo lắng, chỉ bằng thần thiếp cùng nương nương qua kia xem sao?" Tề Quý Phi ôn nhu nói.

Phương Hoàng Hậu nghĩ nghĩ, gật đầu: "Cũng được, vậy Thục Phi, Đức Phi, các muội để ý một chút, bồn cung và Quý Phi đi rồi sẽ quay lại."

Lý Thục Phi và Hàn Đức Phi vội đáp "Vâng".

Phương Hoàng Hậu và Tề Quý Phi đứng dậy. Phương Hoàng Hậu được Cung ma ma dìu đi xuống, đưa mắt nhìn Diệp lão phu nhân: "Lão phu nhân chắc cũng đang lo lắng, cùng đi đi."

Diệp lão phu nhân cảm động tới rơi nước mắt, vội đứng dậy tạ ơn, sau đó cùng Lý ma ma theo Phương Hoàng Hậu và Tề Quý Phi ra ngoài.

Hoàng Thượng rời đi, Hoàng Hậu và Quý Phi cũng vậy, có điều trong lòng mọi người đều không bận tâm, yến hội này cho dù quan trọng thì cũng không qua được hài tử của Hoàng Thượng!

Đoàn người tới đình hóng mát, vừa thấy người ở trong đình cùng Chính Đức Đế là Diệp Di Nguyệt, Phụng Hoàng Hậu sững sốt, sau đó vội dẫn mọi người tới hành lễ, lại hỏi: "Di Tàn đâu? Thần thiếp không yên tâm, cho nên mới tới đây xem."

Diệp lão phu nhân kinh ngạc nhìn Diệp Di Nguyệt đang thẹn thùng.

Sao lại là Nguyệt nha đầu?

Không phải nên là Dung nha đầu ở đây sao?

Phụng Hoàng Hậu vừa dứt lời, Diệp Di Châu cùng cung nữ và nội thị đi tới: "Thần thiếp thỉnh an Hoàng Thượng, nương nương."

"Bình thân." Chính Đức Đế liếc nhìn nàng ta, mở miệng.

"Thần mình Di Tàn quan trọng, mau đứng lên. Muội không sao chứ? Hoàng Thượng và bốn cung đều lo lắng cho muội." Phụng Hoàng Hậu hiền từ hỏi thăm.

Chút chuyện nhỏ cũng làm sai, phé vật!

"Tạ Hoàng Thượng, nương nương quan tâm, thần thiếp vừa rồi có chút không thoải mái, lại cảm thấy buồn bức nên mới kêu cung nữ đi ra ngoài đi dạo, chỉ để lại một mình Ngẫu..." Diệp Di Châu vừa nói vừa đứng dậy, vừa ngẩng đầu liền thấy Diệp Di Nguyệt đứng cạnh Chính Đức Đế, lập tức mở to hai mắt, "Lục muội muội..."

Sao có thể là Diệp Di Nguyệt? Tiệp nhân Diệp Dung Hoa kia đâu? Cung nữ không phải nói Diệp Di Nguyệt rồi đi rồi sao? Trong đình không phải chỉ còn lại một mình nha đầu Diệp Dung Hoa?

Diệp Di Nguyệt nắm chặt nắm thành quyền giấu, cả người khẽ run lên, Diệp Di Châu, Diệp Dung Hoa, một ngày nào đó nàng sẽ cho bọn họ hiểu nỗi nhục này!

Diệp Di Châu đưa mắt nhìn tiểu cung nữ phía sau.

Tiểu cung nữ hoảng sợ, vội cúi đầu thật thấp.

"Nếu đã không sao, vậy bốn cung cũng yên tâm rồi." Đáy mắt Phụng Hoàng Hậu hiện lên tia khinh thường.

Chính Đức Đế lạnh lùng nhìn Diệp Di Châu.

Hai chân Diệp Di Châu mềm nhũn.

Cũng may bản thân vẫn chưa hạ thuốc, nàng chỉ nghĩ Chính Đức Đế và Diệp Dung Hoa trai đôn gái chiếc ở cùng một chỗ, tới lúc đó bị bắt tại trận, Diệp Dung Hoa chỉ còn một con đường... Đó là tiến cung.

Diệp lão phu nhân vừa muốn mở miệng nói chuyện, một ma ma đã vội vàng chạy tới: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, không xong rồi."

Chính Đức Đế lạnh giọng hỏi: "Có chuyện gì?"

"Thất hoàng tử... Thất hoàng tử và Dương Tam cô nương xảy ra chuyện..."

Phụng Hoàng Hậu và Tề Quý Phi đều đứng dậy, hai mắt nhìn nhau.

Không phải nhi tử đang ở cùng nha đầu Đồng gia kia sao? Dương Mặc Tuyết còn nói muội muội nhà mình chắc chắn sẽ làm tốt chuyện này, kết quả Dương Mộ Thu lại đi cùng Tiểu Thất, chẳng lẽ Dương gia... Phụng Hoàng Hậu không khỏi trừng mắt nhìn Tề Quý Phi.

Dương gia là muốn cùng lúc đập hai thuyền, thuận lợi mọi bề?

Tề Quý Phi cũng không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, một bụng tức giận, lạnh giọng hỏi ma ma kia: "Đã xảy ra chuyện gì? Nói rõ ràng cho bốn cung nghe xem."

Muốn tính kế thì cũng nên tìm người khác, sao có thể kéo nhi tử và cô nương Dương gia lại một chỗ? Dương Mặc Tuyết của Dương gia là chính phi Tử hoàng tử mới thành thân cách đây không lâu!

Bọn họ ngốc như vậy, còn kéo theo một cô nương Dương gia vào?

"Thất diện hạ và Dương Tam cô nương ở bên Hàm Nguyên Điện..." Ma ma kia tỏ vẻ khó xử, đưa mắt nhìn Chính Đức Đế, "Có lẽ là Thất hoàng tử uống say, nhất thời không kìm lòng được với Dương Tam cô nương."

Tề Quý Phi giận sôi máu: "Tiệp nhân! Cái gì là không kìm lòng được hả?" Bà ta nâng tay giáng một cái tát, sau đó quỳ xuống, dùng ánh mắt tha thiết nhìn Chính Đức Đế, "Hoàng Thượng, chắc chắn là có người tính kế Tiểu Thất. Đại hôn của Tiểu Thất sắp tới, nó sao có thể gây ra chuyện hồ đồ như vậy? Hoàng Thượng, ngài phải làm chủ cho Tiểu Thất."

Sắc mặt Chính Đức Đế âm trầm, đảo mắt qua một vòng, lạnh giọng: "Người ở đâu?" Hay lắm, một đám người ở đây dám ở dưới mí mắt ông tính kế.

"Ở Hàm Nguyên Điện." Ma ma khom người trả lời, "Nô tỳ không biết Hoàng Thượng và nương nương ở đây, cho nên tới Quán Lan điện trước... Nô tỳ đáng chết, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội."

Nói như vậy, sự tình này người ngoài cũng biết? Tề Quý Phi cảm thấy trong bụng đầy lửa giận. Nhi tử sắp phải đại hôn, lúc này lại cùng Dương Mộ Thu náo loạn như thế, bên phía Bạch gia nên giải quyết sao đây?

Sắc mặt Phụng Hoàng Hậu cũng nặng nề, không biết nơi nào đã xảy ra sai sót, trong đầu lại hoài nghi tâm tư của Dương gia.

Diệp lão phu nhân hận không thể tìm một chỗ trốn đi, bí mật của hoàng gia, biết ít một chút mới an toàn.

Chính Đức Đế đứng dậy: "Nghịch tử!"

Phụng Hoàng Hậu nhìn Diệp Di Châu nói: "Nếu Di Tàn đã không có chuyện gì, vậy cùng đi xem đi." Nói xong, bà ta lại quét mắt nhìn Diệp Di Nguyệt và Diệp lão phu nhân.

Ba người Diệp Di Châu đành cười khổ đi theo.

Thời điểm tới Hàm Nguyên Điện, nơi đó đã không ít người tụ tập, có kẻ còn ở bên ngoài khe khẽ nghị luận.

Trong điện truyền tới tiếng khóc của nữ tử, tiếng khóc nức nở giữa đêm tối càng thêm bi thiết.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 40: Nước cờ tuyệt diệu

Thấy đế hậu tới, mọi người trong viện vội quỳ xuống hành lễ.

Tiếng khóc bên trong dừng lại một lúc, sau đó lại anh anh lên.

Chính Đức Đế dừng bước. Phụng Hoàng Hậu và Tề Quý Phi lòng như lửa đốt, nhưng Hoàng Thượng không đi, các nàng cũng không động.

"Bình thân."

Mọi người cảm tạ ân điển rồi đứng dậy, đều cúi thấp đầu.

Chính Đức Đế lạnh lùng quét nhìn một vòng, lúc này mới nâng bước vào trong.

Người trong viện không dám ở lại, vội lui ra ngoài. Sự tình liên quan tới thể diện của hoàng gia, bọn họ không thể nghe nhiều.

Trong phòng, Dương Mộ Thu khóc lóc nằm trong lòng Dương Nhị phu nhân, Thất hoàng tử đen mặt khoanh tay đứng một bên, Dương Mặc Tuyết và An Quốc Công phu nhân cũng có mặt, tâm trạng của Tứ hoàng tử còn âm trầm hơn Thất hoàng tử.

Sắc mặt An Quốc công và Dương Nhị lão gia vô cùng khó coi.

Lục hoàng tử thì ngược lại, vẻ mặt như đang xem kịch.

Tằng Minh cúi đầu đứng cạnh Lục hoàng tử, trong lòng cân nhắc muốn tìm cơ kéo hắn rời khỏi chỗ thị phi này.

Hôn kỳ của Thất hoàng tử sẽ diễn ra vào ngày hai mươi tháng bảy, đại hôn sắp tới, Bạch Như không vào cung dự tiệc, hiện đang ở trong phủ chờ gả, nhưng phu thê Vĩnh Gia Hầu đều ở đây, hai người đứng một bên, cúi đầu, không rõ thần sắc.

Đại hoàng tử và Đại hoàng tử phi vẫn ở bên Quán Lan Điện tiếp đón quần thần.

Đương sự Thất hoàng tử và Dương Mộ Thu quần áo sạch sẽ, không có bất kỳ chỗ nào rách nát.

Nhưng búi tóc Dương Mộ Thu đã hỗn loạn, châu thoa rơi dưới đất, cái cổ trắng ngần lộ vài ấn ký.

Thấy đám người Chính Đức Đế và Phụng Hoàng Hậu đi vào, mọi người đứng dậy hành lễ, ngay cả Dương Mộ Thu đang khóc lóc cũng vội cúi người.

Chờ Chính Đức Đế cho bình thân, Tề Quý Phi liền kéo Thắt hoàng tử lại, hỏi: "Tiểu Thắt, con không sao chứ?" Ngờ kìa như kiểu nhi tử mình bị người khác khi dễ.

Thắt hoàng tử nháy mắt cho Tề Quý Phi, sau đó tiến lên một bước, quỳ gối trước mặt Chính Đức Đế, nhận lỗi: "Nhi thần đáng chết, thỉnh phụ hoàng trách phạt."

"Thân là hoàng tử, dám ở trong cung làm ra chuyện thất lễ này hả?" Sắc mặt Chính Đức Đế âm trầm, giận dữ hỏi.

Tề Quý Phi hoảng hốt, cũng vội quỳ xuống: "Hoàng Thượng bớt giận, Tiểu Thắt trước giờ luôn theo khuôn phép, đối diện với nữ sắc luôn có kiêng kỵ, hiện tại còn sắp đại hôn, nó sao có thể là ra chuyện như vậy? Hoàng Thượng minh giám, thỉnh Hoàng Thượng điều tra rõ ràng."

Nói xong, Tề Quý Phi làm như vô tình liếc nhìn Phương Hoàng Hậu.

Chính Đức Đế nhấp môi, không nói gì.

Tính cách của các nhi tử, Chính Đức Đế tương đối rõ ràng, so với Lục hoàng tử không đáng tin cậy kia, Thắt hoàng tử xem như nho nhã lễ độ, thập phần quy củ.

Hắn làm ra chuyện dâm loạn trong cung này, đáy lòng ông không tin.

Chính Đức Đế nghĩ tới chuyện bốn huynh đệ bọn họ đã lớn.

Nhi tử trưởng thành, trong lòng sẽ có chấp niệm với long ý, vì thế bắt đầu tranh đấu? Ngay tại thời điểm ông còn cường tráng đã tranh giành rồi sao?

Chính Đức Đế khoanh tay liếc nhìn Lục hoàng tử đang vui sướng khi người gặp họa, trừng mắt một cái.

Nhi tử này trước nay gặp chuyện gì cũng nhảy dựng lên, mà Lý Thục Phi tính cách ôn nhu, lại biết an phận, cho nên mẫu tử bọn họ sẽ không làm ra chuyện như thế.

Vậy còn lão Đại và lão Tứ?

Phương Hoàng Hậu sẽ làm ra chuyện ngu xuẩn này sao?

Hắn Đức Phi muốn ngư ông đắc lợi?

Diệp lão phu nhân, Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt cúi đầu nhìn bóng người được ánh đèn chiếu rọi, hận không thể tìm một chỗ trốn đi.

Phương Hoàng Hậu rũ mắt, phu thê nhiều năm, Chính Đức Đế hiện tại đang tức giận, nếu bản thân đứng ra khuyên nhủ, nói không chừng sẽ bị nghi ngờ.

Chỉ là...

Phương Hoàng Hậu liếc xéo đám người An Quốc Công phu nhân và Dương Mặc Tuyết.

Con dâu mình ngàn chọn vạn tuyển, Dương gia này đáng tin sao?

Từ hoàng tử phi tới Hoàng Hậu, hiện tại, người bà có thể dựa vào chỉ có thể là nhi tử thân sinh của mình.

Bọn họ phu thê bao nhiêu năm, bắt từ từ gần bó giúp đỡ tới từng bước tính kế cảnh giác của hiện tại, bà thân là Hoàng Hậu lại không thể không dóc hết sức lực vì nhi tử, vì chính mình, vì Phương gia, cứ thế để mặc đứa cháu trai ăn chơi trác táng, tất cả chẳng qua là để Chính Đức Đế an tâm.

Trong lòng cân nhắc một hồi, Phương Hoàng Hậu mới ngẩng đầu nhìn ông ta: "Tiểu Thắt trước nay là đứa nhỏ thông minh, Hoàng Thượng, chuyện này nhất định phải điều tra."

Tuy bản thân muốn tác hợp nhà đầu Đông gia và Dương Hựu, nhưng Dương Hựu không có mặt, nhà đầu Đông gia cũng không thấy đâu, sự tình đáng lẽ phải xảy ra ở Đình Lan Các, nhưng bên kia cho tới hiện tại không có động tĩnh gì, chứng tỏ đã thất bại.

Còn về phần Dương Mộ Thu và Chu Ngạn Cần, mặc kệ giữa bọn họ là thế nào đều cần điều tra rõ ràng, cho dù đó là ý của Dương gia hay tiện nhân Tề Quý Phi.

Chuyện Chính Đức Đế nghĩ tới, bà đương nhiên cũng có thể.

Chuyện đến nước này chỉ đành nương theo, đem tất cả đổ lên đầu mẫu tử Tề Quý Phi và Hán Đức Phi!

Phương Hoàng Hậu nhìn Dương Mộ Thu khóc lóc thảm thiết, sau đó lại nhìn Thắt hoàng tử, hỏi: "Tiểu Thắt, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Thắt hoàng tử đáp: "Nhi thần đang ở Quán Lan Điện ngắm đèn..." Nói tới đây, hắn dừng một lát, mới tiếp tục, "Có tiểu cung nữ nói Bạch thể tử xảy ra chuyện, tiểu cung nữ kia gấp gáp tới đầu đồ đầy mồ hôi, nhi thần cho rằng thật sự đã xảy ra chuyện nên vội vàng tới đây, nhưng không ngờ lại không nhìn thấy Bạch thể tử. Có lẽ do uống quá nhiều, đầu hơi đau, nhi thần liền ở đây nghỉ một lát, không ngờ đụng phải Dương Tam tiểu thư..."

Tóm lại Bạch thế tử cũng là đại cữu tử tương lai của Thất hoàng tử, cho nên hẳn nghe tin vội vàng chạy tới đây là chuyện bình thường.

Mọi người đồng loạt nhìn Dương Mộ Thu.

Hai mắt sưng đỏ, Dương Mộ Thu cắn môi nói: "Thần nữ có chút không thoải mái nên mới ra ngoài đi dạo." Chỉ một câu giải thích đơn giản.

Nàng ta sao dám nói ra chuyện của Đồng Ngọc Lan?

Sự tình thất bại, còn liên quan tới chính mình.

Nàng ta có thể nói nha đầu theo sau đột nhiên mất tích không thấy tăm hơi sao?

Nói tới cùng, tính kế đích nữ đại thần trong triều, Hoàng Thượng chắc chắn sẽ nổi giận lôi đình, tới lúc đó Dương gia cũng bị kéo xuống.

Dương Mộ Thu cảm thấy bản thân như ăn phải hoàng liên, cả miệng chỉ toàn vị đắng, lại không thể nói, chỉ biết nuốt xuống bụng, nhất thời thương tâm liền nhào vào lòng Dương Nhị phu nhân, khóc tới đứt gan đứt ruột.

"Cung nữ kia..." Phương Hoàng Hậu hỏi.

Thất hoàng tử nghĩ nghĩ, lại không nhớ ra bộ dáng của cung nữ kia thế nào, đành lắc đầu: "Lúc ấy tình thế cấp bách, trời lại tối."

"Thất hoàng đệ, nếu đệ đã thích cô nương Dương gia, vậy cầu phụ hoàng và mẫu hậu nạ về phủ là được, đâu cần đêm khuya làm ra chuyện như vậy." Lục hoàng tử chớp mắt với Thất hoàng tử, một chút cũng không tin lý do thoái thác của hai người, sau đó lại nhìn phụ phụ Vĩnh Gia Hầu, "Hầu gia và phu nhân là người rộng lượng, nữ nhi chắc chắn cũng tri thư đạt lễ, đoan trang hào phóng, khẳng định sẽ thành toàn tâm ý cho Thất hoàng đệ."

Ai mà tin chứ? Một người hai người đều tới đây nghỉ ngơi sao? Thất hoàng đệ tạm thời không nói, nhưng còn Dương Mộ Thu? Bên cạnh sao không có lấy một nha đầu hầu hạ?

"Câm miệng." Chính Đức Đế hận tới mức không thể đánh chết tên nghiệt tử này, "Người không nói chuyện, người khác sẽ nghĩ người câm sao?"

Đây không phải là đổ dầu vào lửa, đâm dao vào người ta ư? Tăng Minh giật giật đôi môi, trộm nhìn Chính Đức Đế, thấy sắc mặt ông ta tối sầm liền cúi đầu xuống, coi như không nghe thấy lời Lục hoàng tử vừa nói.

Dù sao bản thân cũng là con dâu mới, phụ hoàng và mẫu hậu chắc chắn sẽ không trách tới đầu mình. Niệm tình nàng, bọn họ sao có thể trách phạt phụ quân?

Mọi chuyện phải từ từ, đợi về quân giáo.

"Phụ hoàng, con không phải là giúp Thất hoàng đệ nói ra nguyện vọng sao? Thất hoàng đệ da mặt trước nay đều mỏng, có một số lời đệ ấy không dám nói..." Lục hoàng tử cọt nhả làm mặt quỷ với Thất hoàng tử.

Sắc mặt Thất hoàng tử như biến thành màu gan heo.

"Tiểu Lục!" Thái dương Chính Đức Đế nổi đầy gân xanh, trừng mắt nhìn Lục hoàng tử.

Tăng Minh vội duỗi tay kéo Lục hoàng tử lại, dùng ánh mắt khẩn cầu mà hoảng loạn nhìn hắn.

Trái tim Lục hoàng tử mềm xuống, đưa tay sờ mũi, sau đó lui về cạnh Tăng Minh, lén lút nắm lấy tay nàng, thì thầm: "Đừng sợ."

Tăng Minh xấu hổ tới hai tai đều đỏ lên.

Vĩnh Gia Hầu phu nhân tức giận tới tay chân run rẩy.

Đây là chuyện gì?

Sắp cưới nữ nhi vào cửa, nhưng Thất hoàng tử và cô nương Dương gia lại nháo nhào như vậy, Dương Mộ Thu này tuy không phải nữ nhi thân sinh của An Quốc Công, nhưng cũng là đích nữ của Nhị phòng Dương gia.

Thất hoàng tử là đang vả vào mặt Bạch gia bọn họ!

Vĩnh Gia Hầu đuổi tay nắm lấy ống tay áo thế tử của mình, mỉm cười khom người nói: "Lục điện hạ nói đúng, cưới vợ nạ thiệp là chuyện tốt để khai chi tán diệp."

Bọn họ có thể nói thế nào?

Mặc kệ Hoàng Thượng xử lý ra sao, Bạch gia bọn họ đều phải nhịn xuống.

Hốc mắt Vĩnh Gia Hầu phu nhân sưng lên, che miệng quý gối trước mặt Hoàng Thượng: "Hoàng Thượng, thỉnh ngài làm chủ cho tiểu nữ, chưa tới nửa tháng là đại hôn của nó... Tiểu nữ hiện tại sao có thể vào cửa phủ của Thất điện hạ..."

Lão gia có thể nhẫn nhịn, nhưng bà thì không, người còn chưa vào cửa đã bị ăn một cái bạt tai, nữ nhi là châu báu của mình, là miếng thịt trên người của mình, bà sao có thể để người ta khinh nhục nàng?

Cho dù là bị gài bẫy hay Thất hoàng tử và nha đầu Dương gia lường tình tương duyệt, nhưng cửa phủ của Thất hoàng tử, cô nương Dương gia chắc chắn bước vào rồi!

Quần áo không chỉnh tề bị người ta bắt gặp còn có thể thế nào?

Nữ nhi còn chưa vào cửa, đích nữ của Quốc Công phủ lại đi trước một bước.

Ai biết nàng ta và Thất hoàng tử có phải âm thầm tư thông hay không? Ai biết có phải An Quốc Công phủ muốn đập hai thuyền hay không?

"Phu nhân, bà đang nói gì vậy? Lệnh ái là con dâu Hoàng Thượng cùng nương nương ngàn chọn vạn tuyển cho Tiểu Thất." Tề Quý Phi lên tiếng.

Con dâu là do mình chọn, đương nhiên không thể để Bạch gia có khúc mắc trong lòng.

Dương Mặc Tuyết ngồi bên mép giường, trầm tư suy nghĩ phải làm sao giải quyết chuyện này.

Là nàng bày kế, kêu đường muội nhà mình dẫn Đồng Ngọc Lan tới, ai ngờ Đồng Ngọc Lan không sập bẫy, đường muội nhà mình lại rơi vào cái hố của người khác.

Thái độ của song thân nàng rõ ràng, bọn họ tuyệt đối không thể làm ra chuyện gả hai cô nương cho hai vị hoàng tử.

Nhưng chuyện đã tới bước này, đường muội phải làm sao? Nàng chỉ có thể gả vào Thất hoàng tử phủ, hơn nữa chỉ có thể là trắc phi, tương lai nhất định sẽ có nhi nữ của mình và Thất hoàng tử, vậy...

Nhị thúc khó tránh sẽ hai lòng.

Như thế, Dương gia không phải sẽ hỗn loạn sao?

Hơn nữa, sự tình không thành... Bản thân còn phải chịu trách cứ, oán trách của Phụng Hoàng Hậu và trượng phu.

Bản thân gả vào chỉ hơn một tháng, nàng muốn nhân cơ hội này biểu hiện chút thực lực của mình, nhưng... Sớm biết như vậy, bản thân đã không nhúng tay, cứ để mẫu hậu an bài là được!

Hiện tại không thể lấy lòng, mẫu hậu và Tứ điện hạ sẽ nghĩ Dương gia có ý gây ra chuyện này, trong lòng chắc chắn sinh nghi.

Lòng Dương Mặc Tuyết nặng trĩu như có tảng đá đè ép.

"Bạch ái khanh mau bình thân." Chính Đức Đế nâng tay, nói, "Ái khanh yên tâm, lệnh ái là con dâu của trẫm, trẫm chắc chắn sẽ không để nó ủy khuất."

Nhi tử làm ra chuyện hoang đường, ông cũng cảm thấy mất mặt, nhưng con dâu Bạch gia là do chính mình hạ chỉ, là chính phi danh chính ngôn thuận, ai cũng không vượt qua nàng!

Không ủy khuất cô nương Bạch gia, vậy sẽ ủy khuất nữ nhi nhà mình sao? Dương Nhị phu nhân quý xuống: "Hoàng Thượng, Hoàng Thượng, nữ nhi của thần phụ thanh thanh bạch bạch... Ngài phải làm chủ cho tiểu nữ."

Tóm lại nữ nhi của mình chịu khổ, mất hết thanh danh, Hoàng Thượng chẳng lẽ muốn ban chết cho nàng?

"Tiểu Thất đang ở độ tuổi khí huyết dâng trào... Hiện tại xảy ra chuyện này, Nhị phu nhân xin yên tâm, Tiểu Thất chắc chắn sẽ chịu trách nhiệm, tuy hơi ủy khuất nhưng trắc phi cũng được cưới hồi hoàng." Lời của Tề Quý Phi có ẩn ý. Ai biết đây có phải chủ ý của họ và Phụng Hoàng Hậu không? An bài cô nương Dương gia vào hậu viện nhi tử, tới lúc đó gia trạch chắc chắn không yên! Cuối cùng, Phụng Hoàng Hậu và lão Tứ không phải sẽ hưởng lợi sao?

Dương Nhị phu nhân tức giận tới hốc mắt đỏ ửng, mới đầu còn nói Thất hoàng tử tuân thủ lễ nghi, xoay người lại nói hán đương tuổi khí huyết dâng trào, đây không phải mắng nữ nhi nhà mình câu dẫn hán sao? Tính cách nữ nhi bà sao không rõ? Cô nương tri thư đạt lễ sao có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy?

Dương Nhị phu nhân nhìn Tề Quý Phi: "Nương nương ân điển." Sau đó, bà ta đập đầu với Chính Đức Đế, "Hoàng Thượng minh giám, cầu xin Hoàng Thượng làm chủ cho tiểu nữ."

Tề Quý Phi thầm cười nhạo, làm chủ? Chẳng lẽ muốn Dương Mộ Thu làm chính phi? Đúng là không biết liêm sỉ!

Thất hoàng tử quý dưới đất, ngẩng đầu nhìn Chính Đức Đế: "Phụ hoàng, là nhi thần hủy hoại danh dự của Dương cô nương, nhi thần sẽ chịu trách nhiệm, nhi thần nguyện ý cưới nàng làm trắc phi." Tuy tức giận, cũng nghi ngờ người Dương gia bày mưu, nhưng thân là nam nhân, chuyện này hẳn nên phụ

trách, nên đảm đương, nếu không, phụ hoàng chắc chắn sẽ rất thất vọng.

Chính Đức trăm mặc, vừa định mở miệng thì Dương Mộ Thu đã bỏ nhào xuống đất, khóc lóc: "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu nương nương, là thần nữ đáng chết, là thần nữ không hiểu quy củ, phạm vào cung quy, cầu Hoàng Thượng, nương nương ân chuẩn thần nữ cạo đầu xuất gia."

"Nữ nhi đáng thương của ta, con như vậy không phải muốn ta đau lòng tới chết sao?" Dương Nhị phu nhân ôm lấy Dương Mộ Thu, nước nớc.

"Mẫu thân, là nữ nhi bất hiếu, không thể phụng dưỡng người, là lỗi của nữ nhi, nữ nhi phạm sai thì nên chịu trừng phạt." Đáy mắt Dương Mộ Thu hiện lên tia tàn nhẫn.

"Cầu Hoàng Thượng, nương nương khai ân." Dương Nhị phu nhân đương nhiên hiểu tính tình nàng ta, không khỏi hoảng hốt, vội vàng khấu đầu với Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu, sau đó lại nhìn Dương Mặc Tuyết, "Mặc Tuyết, con khuyên nó đi, từ nhỏ tình cảm hai đứa rất tốt, con khuyên nó đi."

Dương Mặc Tuyết cắn môi, dùng hai mắt ngấn lệ nhìn Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu: "Phụ hoàng, mẫu hậu... Mộ Thu muội muội còn nhỏ như vậy..." Tuy trong lòng hiểu rõ vị đường muội này, nhưng có những lời nàng không thể nói thẳng.

"Hoàng Thượng, nương nương, tâm ý thần nữ đã quyết." Dương Mộ Thu duỗi tay gạt nước mắt, về mặt kiên định.

Bản thân đường đường là đích nữ của An Quốc Công phủ, sao có thể hạ mình làm thiếp?

Thanh danh đã bị hủy hoại, còn không bằng xuất gia làm ni.

Hơn nữa nếu nàng vào Thất hoàng tử phủ, bản thân còn có đường sống sao?

Thất hoàng tử sẽ chán ghét, đề phòng nàng.

Tề Quý Phi cũng vậy.

Bạch Như sẽ tra tấn nàng.

Dương gia chắc chắn sẽ từ bỏ nàng.

Dương Nhị lão gia cũng quý xuống: "Cầu Hoàng Thượng, nương nương khai ân."

An Quốc Công và An Quốc Công phu nhân đều suy tư, chất nữ xuất gia, so với làm trắc phi của Thất hoàng tử vẫn tốt hơn, như thế có thể giảm bớt sự nghi kỵ của Tứ hoàng tử và Hoàng Hậu nương nương.

Dương gia bọn họ không hề có ý gả hai cô nương cho hai hoàng tử!

Nghi ngờ trong Phương Hoàng Hậu cũng giảm bớt, có điều... Dương Mộ Thu quả quyết như vậy, nói không chừng là vì Dương gia lấy lui làm tiến, tiêu trừ cảnh giác của mình.

Sắc mặt Tứ hoàng tử hòa hoãn một chút.

"Phụ hoàng, dám làm dám chịu, nếu nữ tử đã làm hỏng thanh danh của Dương Tam cô nương, tất nhiên phải tự mình gánh vác." Tuy nói như vậy, nhưng Thất hoàng tử vẫn hi vọng Dương Mộ Thu xuất gia.

Có thể làm Bạch gia bớt giận, hậu viện của mình cũng có thể sạch sẽ một chút.

Bằng không cưới Dương Mộ Thu vào phủ, Dương gia không phải giải được cái đình bên cạnh mình sao? Hơn nữa tới lúc đó bản thân không thể động vào nàng ta, nếu nàng ta xảy ra chuyện, Dương gia và người đời nhất định sẽ nghi hấn và Bạch Như không dung nổi nàng!

Phụ phụ Vĩnh Gia Hầu khẽ buồn lòng.

Diệp Di Nguyệt nhìn Dương Mộ Thu, hơi cúi đầu.

Ngoại trừ phụ thê Dương Nhị lão gia, tất cả mọi người ở đây đều cảm thấy để Dương Mộ Thu xuất gia là biện pháp tốt nhất.

Chính Đức Đế im lặng, cả nửa ngày vẫn không nói chuyện.

Nhất thời, trong điện chỉ còn tiếng khóc của Dương Nhị phu nhân và Dương Mộ Thu.

Chính Đức Đế trăm mặc một lúc, lướt nhìn mọi người, sau đó nhìn Thất hoàng tử, nói: "Nam tử hán phải sống có trách nhiệm."

Dứt lời, ông ta nhìn Dương Mộ Thu, nói: "Người cũng đừng khóc nữa, nếu nghiệt tử Tiểu Thất này đã khinh thường người, hấn sẽ phụ trách, trầm sao có thể để người xuất gia? Chờ tức phụ của Tiểu Thất vào cửa, trầm sẽ chọn ngày lành để nó cưới người."

Ông ta lại nhìn phu thê Vĩnh Gia Hầu: "Hai đứa nhỏ đều là người tri thư đạt lễ, nhất định có thể trở thành hảo tử muội."

Nhi tử làm ra chuyện hoang đường, hiện tại sao có thể để nàng xuất giá? Hơn nữa Dương gia gả một cô nương tới Thất hoàng tử phủ cũng là chủ ý không tồi! Ít nhất thế cục giữa các bên tạm thời sẽ bị phá vỡ.

Phượng Hoàng Hậu lập tức hiểu ý của Chính Đức Đế, áp chế tức giận trong lòng, mỉm cười nhìn phu thê Vĩnh Gia Hầu: "Lệnh ái là hài tử đoàn trang hào phóng, hiện tại có thêm muội muội giúp đỡ, lệnh ái không phải càng nhẹ nhàng hơn sao?"

Để hậu đều nói như vậy, Vĩnh Gia Hầu phu nhân cho dù không thoải mái cũng chỉ biết cùng Vĩnh Gia Hầu nhẫn nhịn.

Cũng may trắc phi chỉ là thiếp thất, hôn sự không lui được, hôm nay còn âm ỉ một trận, tương lai Hoàng Thượng và Tề Quý Phi càng thương tiếc nữ nhi vài phần.

Tề Quý Phi vội nói với hai người: "Là lỗi của Tiểu Thất, nhưng lúc này cũng không thể để người đòi nói nó bội tình bạc nghĩa, bức ép một tiểu cô nương xuất giá. Ta sẽ kêu nó kính trà nhận sai với Như Nhi, còn thỉnh hầu gia cùng phu nhân về nói chuyện với con bé."

Phu thê Vĩnh Gia Hầu bồng minh bạch, Dương Mộ Thu nếu thật sự xuất giá, vậy Thất hoàng tử sẽ sụp đổ!

Vĩnh Gia Hầu phu nhân vội gật đầu đồng ý.

Sắc mặt Dương Mộ Thu tái nhợt.

Xuất giá không được, chỉ có thể ngoan ngoãn tới Thất hoàng tử phủ làm thiếp, dựa vào người khác mà sống sao?

Đáy mắt Dương Mộ Thu chỉ còn một mảnh tuyệt vọng.

"Tức phụ của lão Tứ, con dẫn Tam cô nương đi rửa mặt chải đầu đi." Phượng Hoàng Hậu phân phó một câu, sau đó nhìn Diệp lão phu nhân, Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, "Lục cô nương ở lại trong cung giải sầu với Di Tần đi."

Móng tay Diệp Di Nguyệt khảm vào da thịt lòng bàn tay.

Chính Đức Đế không nói gì, đó là đồng ý.

Diệp lão phu nhân cung kính tạ ơn.

"Nương nương, Lục muội muội, hai người ở đây sao?" Dung Hoa cùng Đồng Ngọc Lan ưu nhã bước vào điện các, thấy mọi người trong phòng, các nàng vội hành lễ, "Thần nữ tham kiến Hoàng Thượng, tham kiến nương nương..."

"Bình thân." Chính Đức Đế phát tay.

Hai người tạ ơn đứng dậy.

Dương Mộ Thu ngẩng đầu nhìn Đồng Ngọc Lan đang tươi cười, trong mắt hiện lên hận ý, sau đó liếc nhìn qua gương mặt như tranh của Dung Hoa, hận ý trong lòng như sóng gió cuộn cuộn, tức giận nhào tới các nàng: "Là người, là người hại ta đứng không?"

Đồng Ngọc Lan chỉ biết giờ đào múa kiếm, cho nên chuyện này chắc chắn do Diệp Dung Hoa gây ra.

Như được Dương Mộ Thu ủng hộ, Diệp Di Nguyệt cũng phát điên nhào tới Dung Hoa: "Diệp Dung Hoa, ta liều mạng với người."

Đồng Ngọc Lan phản ứng nhanh nhẹn, duỗi tay kéo Dung Hoa ra sau.

Đồng Ngọc Lan tiến lên phía trước, mỗi tay dứt khoát nắm chặt một người.

Dung Hoa nhìn tình hình trong phòng, hít một hơi.

Nói là dẫn tới cho Thất hoàng tử, thì ra là thế, đẩy Dương Mộ Thu cho hắn không phải sẽ khiến Phượng Hoàng Hậu và Tề Quý Phi nghi kỵ lẫn nhau sao?

Mọi chuyện chắc chắn không dừng ở đây.

Nước cờ này của Chu Hành đúng là tuyệt diệu!

"Diệp Dung Hoa, người cố ý đứng không?" Diệp Di Nguyệt dùng ánh mắt oán hận nhìn nàng.

"Đồng Ngọc Lan, là người cố ý, tiện nhân!" Dương Mộ Thu hét lớn.

Hai người cùng dùng ánh mắt dữ tợn nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, hận không thể ăn thịt các nàng.

"Không biết lời này của Lục muội muội và Tam cô nương là có ý gì?" Dung Hoa vô tội liếc nhìn bọn họ, sau đó lại nhìn Diệp Di Nguyệt, "Trên đường ta đụng phải Đồng tỷ tỷ, sau đó liền qua kia tìm muội nhưng không thấy, ta còn tưởng Di Tàn nương nương tới, muội và nàng ấy đi dạo đâu đó. Ta đi tìm hai người, rồi có người nói hai người đang ở đây, vì thế ta liền vội cùng Đồng tỷ tỷ đuổi tới."

"Độc phụ, người rõ ràng là cố ý." Người đã vô tình thì đừng trách ta vô nghĩa, nếu đã muốn đưa nàng vào cung làm nữ nhân của Hoàng Thượng, Diệp Dung Hoa người đừng hòng thoát khỏi can hệ! Diệp Di Nguyệt âm ngoan nhìn Dung Hoa, "Diệp Dung Hoa, tuy người không phải nữ nhi thân sinh của phụ thân, nhưng Diệp gia nuôi người nhiều năm như vậy, người lại lấy oán báo ơn..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 41: Ân đoạn

Diệp Di Nguyệt vừa nói vừa khóc lóc đau đớn.

Như sét đánh ngang tai, ánh mắt mọi người đồng loạt đổ dồn về phía Dung Hoa.

Đồng Ngọc Lan không khỏi siết chặt hai tay.

Trái tim Diệp lão phu nhân như muốn nhảy khỏi lồng ngực, bà ta tiến lên kéo Diệp Di Nguyệt lại: "Lục nha đầu, cháu nói bậy bạ gì đó? Ở trước mặt bệ hạ và Hoàng Hậu nương nương chớ hồ ngôn loạn ngữ! Còn không quỳ xuống dập đầu nhận sai?"

Bà thật không ngờ đứa cháu gái chỉ biết cúi đầu, luôn ngoan ngoãn lại lớn mật như thế, dám ở trước mặt đế hậu hô to gọi nhỏ, ồn ào!

Chẳng lẽ thái độ cúi đầu dạ vâng trước kia đều là ngụy trang hay sao?

Không lẽ là vì được Hoàng Thượng đề mắt, cho nên không coi ai vào mắt? Nếu thật là thế thì đúng là ngu xuẩn! Chỉ mới vậy mà đã cậy sủng sinh kiêu rồi sao?

"Tổ mẫu." Hốc mắt Diệp Di Nguyệt hồng hồng, nước mắt muốn rơi nhưng không được, bộ dáng đáng yêu như hoa trong mưa, "Tỷ ta vọng ân phụ nghĩa, lấy oán trả ơn, còn hãm hại cháu, Ngũ tỷ tỷ cố ý để cháu ở lại một mình... Một mình ở lại cháu rất sợ, nhưng lo Ngũ tỷ tỷ trở về không nhìn thấy người..."

Diệp Di Nguyệt yêu kiều đưa mắt nhìn Chính Đức Đế, gương mặt đỏ bừng: "Sau đó lại gặp Hoàng Thượng..." Nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống, nàng ta nhìn Dung Hoa, nói, "Tuy người và ta không phải tỷ muội thân sinh, không có quan hệ huyết thống, nhưng rốt cuộc cũng là tỷ muội mười mấy năm, Ngũ tỷ tỷ, sao tỷ lại ngoan độc như vậy? Cũng may mệnh ta tốt, gặp được Hoàng Thượng, nếu đụng phải kẻ bụng dạ khó lường..."

Cách nói chuyện và hành sự của Diệp Di Nguyệt giống hệt Lan di nương, ngay cả khi khóc cũng như hoa lê dưới mưa, cảnh đẹp ý vui.

Diệp lão phu nhân vội quỳ xuống: "Hoàng Thượng, nương nương, là thần phụ dạy dỗ cháu gái không tốt, thỉnh Hoàng Thượng và nương nương trách phạt."

Diệp Di Châu đỡ eo đi tới, nói: "Hoàng Thượng, nương nương, Lục muội muội còn nhỏ không hiểu chuyện, mong Hoàng Thượng nương nương thứ tội."

Vừa rồi còn nói chuyện của Thất hoàng tử và Dương Mộ Thu, hiện tại lại nhảy ra sự tình tỷ muội Diệp gia, hơn nữa Ngũ cô nương Diệp gia này còn không phải nữ nhi thân sinh của Diệp Thế Hiền, tin tức này quá mức kinh bạo.

Phụ phụ An Quốc công và Vĩnh Gia Hầu đều cả kinh nhưng vẫn duy trì im lặng.

"Di Tàn, muội cần thận một chút." Phụng Hoàng Hậu cau mày, lại nháy mắt cho Cung ma ma.

Cung ma ma vội tiến lên đỡ tay đỡ Diệp Di Châu đang muốn quỳ xuống.

"Lời này của Lục muội muội thật kỳ lạ, ta rõ ràng đã nói vô tình gặp Đồng tỷ tỷ rồi tìm tới đây." Dung Hoa vỗ tay Đồng Ngọc Lan, ý bảo nàng yên tâm, sau đó lại nhìn Diệp Di Nguyệt đang khóc lóc thê lương, "Hơn nữa trong cung quy củ rất nhiều, đèn đuốc lại sáng như ban ngày... Lục muội muội nói ta hại muội, ta hại muội cái gì? Hôm nay người tới dự tiệc đều xuất thân danh môn, không biết Lục muội muội đang ám chỉ ai bụng dạ khó lường?"

Dung Hoa đưa mắt nhìn Chính Đức Đế và Phụng Hoàng Hậu, lại trào phúng nhìn Diệp Di Nguyệt: "Lục muội muội quá coi trọng ta rồi, muội coi hoàng cung này là chợ bán thức ăn sao? Một nữ tử yếu đuối như ta có thể làm ra chuyện gì?"

Sắc mặt Diệp Di Nguyệt trắng bệch.

Diệp Di Châu xoa bụng, cúi đầu: "Bệ hạ, nương nương, đều là lỗi của thần thiếp, thần thiếp cảm thấy nóng trong người, nhất thời mong muốn gặp hai vị muội muội, không ngờ nô tài không biết quy củ lại đi mời Hoàng Thượng, đều là lỗi của thần thiếp, là thần thiếp quấy nhiễu bệ hạ và nương nương, thần

thiếp đáng chết. Ngũ muội muội và Lục muội muội còn nhỏ tuổi, mong bề hạ và nương nương thứ tội."

Tò vè tỷ tỷ khoan hồng độ lượng? Ôm hết chuyện vào người? Trong lòng Dung Hoa cười lạnh.

Dương Mộ Thu bên cạnh oán hận nhìn Dung Hoa: "Là ngươi, là tiện nhân tâm địa rắn rết này, là ngươi hại ta!" Dứt lời, nàng ta quỳ xuống, "Hoàng Thượng, nương nương, thỉnh làm chủ cho thần nữ."

Sự tình thất bại, bản thân bị dính vào, dù sao cũng phải kéo theo một người làm bạn mới đúng. Huống chi, tỷ muội Diệp gia này có chủ ý gì, người ở đây có ai nhìn không ra?

"Lời này của Dương Tam cô nương thật buồn cười, ta hại cô nương? Ta vì sao phải hại cô nương? Ta và cô nương không oán không thù, ta sẽ vô duyên vô cớ hại người sao? Ta không phải chó điên, thấy ai cũng cắn!" Dung Hoa nhìn đám người Dương Mặc Tuyết, ánh mắt lạnh lùng dừng trên người Dương Mộ Thu, "Tam cô nương, đi đêm nhiều sẽ có ngày gặp quỷ."

"Bởi vì..." Nói mình là chó điên cần loạn? Dương Mộ Thu oán hận nhìn Dung Hoa, "Vi chuyện của Kiều Nguyệt, ngươi oán hận Quý Phi nương nương, hận Thất hoàng tử, cho nên muốn hủy hoại thanh danh của Thất hoàng tử!"

Kiều Nguyệt bị chỉ hôn cho Tuyên Bình Hầu, mà nàng ta và Dung Hoa có thể tính là tỷ muội, vì vậy chuyện này nghe qua có chút đạo lý.

Dung Hoa cười lạnh: "Tam cô nương chẳng lẽ không biết ta và Tuyên Bình Hầu phu nhân xưa nay không qua lại sao? Kinh thành này ai cũng biết, cho nên nàng ta thế nào, cần ra mặt hay không đã có huynh đệ tỷ muội của nàng ta, chuyện này liên quan gì tới ta chứ? Vẫn câu nói đó, chẳng lẽ Tam cô nương cũng có cùng suy nghĩ với Lục muội muội, trong cung này, ta muốn làm gì thì làm hay sao? Ta chẳng qua chỉ là đường nữ của Diệp gia, một hài tử không rõ phụ mẫu thân sinh, cô nương và Lục muội muội quá coi trọng ta rồi!"

Nói xong, Dung Hoa cũng quỳ xuống: "Hoàng Thượng, nương nương, thỉnh chủ trì công đạo cho dân nữ."

Bọn họ kêu oan, còn nàng thì không thể?

Chính Đức Đế cau mày không nói gì.

Đủ chuyện cùng tới, nhưng nguyên do bên trong, phía Diệp gia này vừa nhìn liền biết, còn về Thất hoàng tử và Dương Mộ Thu thì sao? Nhắc tới nha đầu Diệp Dung Hoa, ông không thể nghĩ thêm một tầng quan hệ, có lẽ Chu Hành cũng không thoát được liên quan.

Một nữ tử yếu đuối như Diệp Dung Hoa chắc chắn không thể đuổi tay tới hậu cung, gây ra sóng gió. Nàng không được, nhưng Chu Hành thì có thể!

Chu Hành là ai? Từ lúc vừa biết nói chuyện, phụ hoàng đã bắt đầu dạy y cách trị nước, y lại lớn lên trong cung, đầu đầu nơi này y hiểu rất rõ, cho dù mười mấy năm không ở kinh thành, nhưng mọi thứ có thay đổi bao nhiêu?

Y muốn mấy nhi tử của mình có xích mích, tranh tới mức người sống ta chết, sau đó bản thân ngư ông đắc lợi?

Đáy mắt Chính Đức Đế hiện lên sát khí.

Năm đó nên trực tiếp độc chết y, vốn không nên hạ độc mạn tính để tới hiện tại y kéo theo hơi tàn tính kế các nhi tử!

Không, năm đó nên đem chuyện phụ hoàng băng hà đổ lên đầu Chu Hành, sau đó bắt y thiên đao vạn trảm!

Đồng Ngọc Lan quỳ xuống, nói: "Hoàng Thượng, nương nương, thần nữ cùng Tam cô nương ra ngoài tìm Dung Hoa muội muội, sau đó tách ra, tìm được một lát thì gặp Dung Hoa muội muội. Khi đó thần nữ lập tức phân phó nha đầu đuổi theo Tam cô nương, không ngờ không đuổi kịp, thậm chí tìm một lúc lâu cũng không thấy người."

"Đồng cô nương đừng vì bằng hữu mà ngậm máu phun người." Dương Mộ Thu oán hận nhìn Đồng Ngọc Lan.

"Hoàng Thượng, nương nương, từng câu từng chữ của thần nữ đều là thật." Đồng Ngọc Lan nghiêm túc nhìn Dương Mộ Thu, "Tam cô nương có lòng tốt cùng ta ra ngoài tìm Dung Hoa muội muội, ta đương nhiên thập phần cảm kích... Chỉ là không ngờ Tam cô nương vừa chịu kích thích, mọi chuyện liền quên ngay."

Dương Mộ Thu muốn mượn Dung Hoa muội muội để hại nàng, kết quả chuốc họa vào thân.

Hiện tại, nàng ta còn muốn hắt nước bẩn lên người Dung Hoa muội muội sao?

Bản thân quan tâm tất loạn, cũng may có Dung Hoa muội muội kéo nàng lại, bằng không hôm nay hai người bị bắt sẽ là nàng với nam tử khác, cũng không biết người bọn họ chuẩn bị là ai?

Sắc mặt Chính Đức Đế trầm xuống, ánh mắt quét qua đám người Phương Hoàng Hậu, Tứ hoàng tử và Dương Mặc Tuyết.

Chẳng lẽ bọn họ muốn tính kế nha đầu Đồng gia?

Mọi chuyện không liên quan tới Chu Hành?

Đồng Ngọc Lan này cũng thật là... Diệp Dung Hoa là nha đầu không cha không mẹ, nàng còn che chở? Thật không biết nên gọi là gì!

"Đồng cô nương, cô nương có phải nhầm lẫn rồi không?" Dương Mộ Thu khấn cầu nhìn Đồng Ngọc Lan, sau đó khóc lóc dập đầu, "Bệ hạ, nương nương, thần nữ bị oan."

"Người trong kinh thành đều biết quan hệ giữa ta và Dung Hoa muối muối rất tốt, nàng xảy ra chuyện, ta đương nhiên lo lắng, khi đó ta còn nghĩ người có thể sẽ tìm được nàng trước, sao có thể nhầm lẫn?" Khoác trên người làn da của mỹ nhân, nhưng bên trong lại như rắn rết! Đồng Ngọc Lan trực tiếp gạt bỏ ánh mắt khấn cầu của nàng ta.

"Được rồi, chuyện này không nói nữa, Ngũ cô nương hiện tại không sao thì tốt." Phương Hoàng Hậu liếc nhìn Dương Mộ Thu, sau đó lại nhìn Dung Hoa, chuyện đề tài, "Vì chuyện không phải nữ nhi của Diệp gia, cho nên người mới dọn ra ngoài sao?"

Thiếu chút nàng đã trở thành thể tử của cháu trai, là thể tử phu nhân của Định Quốc Công phủ! Một nha đầu thân thể không rõ, thân phận như vậy sao dám đương nổi? Nếu cháu trai thích, nạp nàng làm thiếp cũng là cho thể diện lớn lắm rồi!

Thấy Phương Hoàng Hậu như vậy, oán khí trong lòng Dương Mộ Thu càng tăng thêm nhưng chỉ đành nuốt xuống.

Phu phụ Dương Nhị lão gia đi tới đỡ nàng, lui qua một bên. Nữ nhi muốn xuất gia làm ni, Hoàng Thượng không đồng ý, vậy nữ nhi không cần xuất gia nữa, nàng chỉ cần ngoan ngoãn ngồi chờ cô kịệu của Thất hoàng tử tới rước, làm Thất hoàng tử trắc phi.

Đương nhiên vẫn còn một con đường nữa, đó là chết.

Nhưng đây là trường nữ của bọn họ, hơn nữa là nữ nhi duy nhất, bọn họ sao có thể để bảo bối của mình đi tìm cái chết?

"Tiểu cô nương, cho dù không phải thân tỷ muội nhưng người cũng không thể hãm hại nàng ta." Tề Quý Phi dùng ánh mắt thương hại nhìn Diệp Di Nguyệt, trách cứ Dung Hoa.

Diệp Di Nguyệt nghe vậy khóc càng thương tâm.

Nữ nhân trong cung giỏi nhất việc ném đá xuống giếng, Dung Hoa ngược mắt, kinh ngạc nhìn Tề Quý Phi: "Quý Phi nương nương, dân nữ thật sự bị oan. Quý Phi nương nương là quý nhân trong cung, chẳng lẽ cho rằng trong hậu cung do Hoàng Hậu nương nương quản lý, dân nữ có thể làm ra chuyện gì sao?"

Diệp Di Nguyệt và Dương Mộ Thu tuổi còn nhỏ lại là cô nương ngoài cung, nói sai là vì kiến thức thiên bạc, nhưng Tề Quý Phi nói thế, mũi giáo không phải chỉ thẳng Phương Hoàng Hậu sao?

Phương Hoàng Hậu trừng mắt nhìn Tề Quý Phi.

Cư nhiên đẩy mọi thứ lên người bà và Phương Hoàng Hậu! Tề Quý Phi vội cúi người: "Nương nương, thần thiếp không có ý đó."

Thần sắc kinh ngạc trên mặt Diệp lão phu nhân đã mất đi, bà ta nhìn Dung Hoa, hỏi: "Làm sao người biết? Sao người biết mình không phải nữ nhi Diệp gia?"

Là tiện nhân Ngọc di nương mật báo cho nàng! Tiện nhân! Cho rằng nhi tử có tiền đồ nên muốn làm gì thì làm sao? Đúng là không sợ mất hết phúc khí của nhi tử!

Nhưng... Không lẽ là tiện nhân Nhan thị?

"Đúng vậy, Diệp Dung Hoa, làm sao người biết? Hay là người sớm đã biết chuyện này?" Đáy mắt Phương Hoàng Hậu hiện lên tia lạnh lẽo, "Mấy năm nay không hề có người nói qua nửa câu, tuy Diệp Thế Hiến đã mất nhiều năm, nhưng ông ấy cũng là mệnh quan triều đình, mạo danh đích nữ của mệnh quan triều đình..."

Nói tới đây, Phương Hoàng Hậu dừng lại.

Tề Quý Phi đứng bên vội tiếp lời: "Không chỉ giả danh người nhà quan viên, còn công khai tiến cung? Diệp Dung Hoa, người rốt cuộc có ý đồ gì?"

Đây là... Nói nàng có lòng xấu? Diệp lão phu nhân hoảng sợ, lập tức bày ra vẻ mặt tức giận, nắc: "Đồ vong ân phụ nghĩa, kẻ giả danh lừa bịp nên đưa tới Thuận Thiên Phủ, đạo phổ thị chúng, răn đe cảnh cáo!"

Đây là muốn gán tội danh giả mạo cho nàng? Trong lòng cười lạnh, Dung Hoa ngược mắt nhìn Diệp lão phu nhân, biết bà ta sẽ tính chuyện này lên đầu Ngọc di nương, cho nên kính cẩn trả lời câu hỏi của Phương Hoàng Hậu: "Hồi nương nương, trước kia dân nữ không biết, dân nữ cũng là mấy ngày trước nhận được di vật của phụ thân để lại mà biết được..."

"Nói bậy!" Diệp lão phu nhân lạnh giọng, "Di vật của phụ thân người ta còn không rõ sao?" Nhi tử để lại cái gì, bà làm sao không rõ?

"Trước mặt bệ hạ, người dám nói bậy?" Diệp Di Châu khinh thường nhìn Dung Hoa, sau đó lại dùng ánh mắt cầu tình nhìn Chính Đức Đế, "Bệ hạ, tuy Ngũ muội muội... Nhưng Diệp gia tốt xấu gì cũng dưỡng nuôi nhiều năm, thần thiếp và muội ấy lại thân như tỷ muội, thỉnh bệ hạ khai ân."

Nói tới đây, nàng ta khom người hành lễ, lại nói với Diệp lão phu nhân: "Tổ mẫu, người cứ gạt bỏ đi, coi như mấy năm nay Diệp gia nuôi ra một con chó!"

Tuy chỉ dẫn Hoàng Thượng tới đình hóng mát, nhưng đó cũng là tính kế, hiện tại chỉ mong Hoàng Thượng đòi ánh mắt, không truy cứu việc này.

Cũng may còn có Diệp Di Nguyệt vừa mắt ông ta!

Nếu Diệp Dung Hoa cũng được giữ lại thì càng tốt! Nàng một cô nương mồ côi với dung mạo như vậy, Hoàng Thượng nhìn mà không động tâm ư?

"Người nghe ai sai khiến? Là ai bày ra chuyện này?" Chính Đức Đế nhìn Dung Hoa, lạnh giọng hỏi.

Chu Hành sao?

Cho nên năm trước bọn họ mới gặp mặt?

Làm bao nhiêu chuyện như vậy, Chu Hành muốn đưa nàng tới trước mặt mình?

Sau đó...

Chính Đức Đế càng nghĩ, hơi thở càng lạnh đi vài phần.

Diệp lão phu nhân sợ hãi, vội nói: "Hoàng Thượng thứ tội, thần phụ đáng chết, là thần phụ không sớm nhìn rõ bộ mặt thật của nàng ta."

Thật đáng tiếc, tuy không phải thân sinh của Diệp gia, nhưng với dung mạo này, tặng cho người khác làm thiếp cũng tốt!

Nhưng lời này của Hoàng Thượng... Nếu nàng thật sự nghe người khác sai khiến, vậy Diệp gia sẽ bị chôn theo cùng!

Nặng nề khấu đầu một cái, Diệp lão phu nhân quay đầu, bí ai nhìn Dung Hoa: "Mấy năm nay, ta nâng niu người như bảo bối trong tay, không ngờ người lại tâm địa độc ác, muốn lợi dụng Diệp gia để gây chuyện. Trời đất chứng giám, sao người có thể ác độc như vậy? Hôm nay ở trước mặt Hoàng Thượng và nương nương, Diệp gia ta và người ân đoạn nghĩa tuyệt, từ đây người và Diệp gia không còn bất cứ quan hệ nào nữa."

Bà ta lại khấu đầu thêm một cái: "Hoàng Thượng, nương nương minh giám, những chuyện kẻ lừa bịp này làm Diệp gia của thần phụ hoàn toàn không biết."

Diệp Di Châu cũng vội nói: "Hoàng Thượng, nương nương, Nhị thúc có lòng tốt thu nhận nàng ta, cho nàng ta thân phận, nhưng không ngờ nàng ta lại có lòng dạ khác, nghe người ngoài sai khiến. Hoàng Thượng, nương nương, Diệp gia không biết gì cả, hai ngày trước mới nhận ra nàng ta không phải nữ nhi Diệp gia, thỉnh Hoàng Thượng và nương nương khai ân."

Diệp Di Nguyệt cũng dập đầu: "Hoàng Thượng, nương nương."

Hoàng Thượng vừa mở miệng liền nói nàng tiến cung vì có mục đích riêng, sự tình không phải do bọn họ khống chế, trước mắt cứ rạch ròi thân phận rồi tính.

Dung Hoa cúi đầu, khoe miệng khê nhếch lên.

Nàng cho rằng sẽ khó khăn lắm mới chặt đứt quan hệ với Diệp gia, không ngờ lại dễ như vậy!

Lần này cũng phải đa tạ sự đa nghi của Chính Đức Đế.

Ông ta có lẽ đang nghĩ nàng là quân cờ trong tay Chu Hành.

"Các người..." Hốc mắt Đồng Ngọc Lan đỏ lên, duỗi tay ôm lấy Dung Hoa, trừng mắt nhìn Diệp lão phu nhân, Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, "Các người, sự tình còn chưa có kết luận, các người sao có thể nói Dung Hoa muội muội có ý đồ khác? Mười mấy năm qua, các người chẳng lẽ không hiểu Dung Hoa muội muội là người thế nào sao? Đây cũng chưa tính là gì, các người..."

Đồng Ngọc Lan nghẹn ngào tới nói không ra lời.

Cái này là thân nhân sao? Chỉ mới một câu của Hoàng Thượng, bọn họ liền vội phủi sạch quan hệ? Cho dù bọn họ nuôi một con chó, không lẽ chút tình cảm cũng không còn sao?

Nói cắt liền cắt? Nói không cần liền không cần?

"Lời Đồng cô nương rất có lý." Lục hoàng tử vẫn luôn im lặng đứng một bên đột nhiên nhảy ra, "Phụ hoàng, có lẽ là Diệp đại nhân có lòng tốt muốn thu nhận dưỡng nữ, chúng ta sao có thể nhận định nàng không có ý tốt, nghe người khác sai khiến? Hơn nữa, không phải Ngũ cô nương cũng nói mấy ngày trước nàng mới biết sự thật sao?"

Lục hoàng tử đưa mắt nhìn ba người Diệp lão phu nhân, Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt, cuối cùng dừng trên người Diệp Di Châu: "Theo ta thấy là Di

Tần nương nương tâm địa bất chính, người biết Ngũ cô nương không phải thân muội muội, nên mới hại nàng, không ngờ biến khéo thành vụng, cuối cùng biến thành hại Lục cô nương! Ta nói không sai chứ, Di Tần nương nương?"

"Lục hoàng tử, ngài đây là nói chuyện vô căn cứ, bôi nhọ ta!" Diệp Di Châu lập tức phản bác.

"Vô căn cứ? Chẳng lẽ không phải? Ngũ cô nương không phải Diệp gia các người, dung mạo lại xinh đẹp, cho nên các người muốn tính kế nàng, dùng nàng để tranh sủng! Người nghĩ phụ hoàng ta là hôn quân hả?" Lục hoàng tử hùng hổ dọa người.

Diệp lão phu nhân và Diệp Di Châu đều sợ tới đen mặt..

Tâm trạng Chính Đức Đế trầm xuống.

Dương Mặc Tuyết, Tứ hoàng tử và Thất hoàng tử cúi đầu.

Trong lòng Phương Hoàng Hậu và Tề Quý Phi cười lạnh.

Phu thê An Quốc Công, Vinh Gia Hầu khom người, mắt nhìn dưới đất.

Diệp Di Nguyệt và Dương Mộ Thu cũng cúi đầu.

Khóe miệng Tăng Minh giật giật mấy cái, cuối cùng bình tĩnh đứng qua một bên.

Đồng Ngọc Lan kinh ngạc nhìn Lục hoàng tử, ngài ấy nói chuyện không biết lựa lời thế sao?

Dung Hoa cúi đầu.

Trong phòng nhất thời rơi vào an tĩnh.

Sắc mặt Lục hoàng tử vẫn tràn ngập chính khí.

Cho dù Ngũ cô nương xuất thân thế nào thì nàng vẫn là người tiểu hoàng thúc thích, là thê tử tương lai của tiểu hoàng thúc!

"Tiểu Lục!"

Một thanh âm từ bên ngoài truyền vào.

Mọi người đều đưa mắt nhìn.

Chu Hành chậm rãi bước tới, cả người như mang theo ánh sáng của sao trời, thiên diện lập tức sáng lên vào phần.

Chu Hành hành lễ với Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu, sau đó dời mắt nhìn Lục hoàng tử: "Không được nói vậy, làm hỏng khuê danh của Dung Hoa cô nương."

Lục hoàng tử sờ đầu, cười cười: "Tiểu hoàng thúc giáo huấn rất đúng, là con nhất thời mau miệng, có điều, một đám người bọn họ đều đang vu hại Dung Hoa cô nương." Lục hoàng tử vừa nghe liền hiểu ý, lập tức gọi nàng một tiếng Dung Hoa cô nương, cuối cùng còn không quên cáo trạng.

"Đa tạ Lục hoàng tử trọng nghĩa tương trợ." Dung Hoa ngẩng đầu mỉm cười với Lục hoàng tử, sau đó gật đầu cùng Chu Hành, lúc này mới nhìn Chính Đức Đế, "Hoàng Thượng, đồ tiên phụ để lại được cất trong tiền trang Hắc Thông, mấy ngày trước dân nữ mới đi lấy về, bên phía tiền trang có sổ sách ghi chép."

"Không thể nào!" Diệp lão phu nhân bật thốt lên, "Đồ Thế Hiên để lại cho người sao chúng ta không biết? Người đừng hòng nói vậy lừa gạt chúng ta!"

"Hoàng Thượng, nương nương, tổ mẫu, phụ thân để lại lễ vật cấp kê cho dân nữ." Dung Hoa bình tĩnh trả lời, "Sau khi dân nữ rời khỏi Diệp phủ, vú nuôi bên cạnh mới nói phụ thân luôn yêu thương dân nữ, đây coi như là phần lễ vật cuối cùng để lại cho dân nữ. Thấy dân nữ dọn khỏi Diệp phủ, vú nuôi mới nguyện ý nói ra chuyện này."

Sắc mặt Diệp lão phu nhân tức giận tới đỏ bừng.

"Sau khi dân nữ biết chuyện này liền đi hỏi Tây Ninh Hầu phu nhân..." Dung Hoa nhìn Diệp lão phu nhân, "Lão phu nhân cũng từng mời Tây Ninh Hầu phu nhân tới phủ hỏi chuyện, trước đây dân nữ từng cứu Tứ công tử Kiều gia, Tây Ninh Hầu phu nhân muốn báo ân, lại thấy dân nữ bơ vơ một mình nên mới đem sự thật che giấu."

"Ôn dưỡng dục mười mấy năm, không có gì báo đáp." Dung Hoa cung kính khấu đầu ba cái, "Thân thể Dung Hoa hiện tại không rõ, không dám liên lụy Diệp phủ, chúc lão phu nhân phúc thọ an khang, cả nhà sung sướng."

Cứ như vậy mà cắt đứt!

Sắc mặt Diệp lão phu nhân trắng bệch, cổ nín tức giận.

"Luu công công." Chính Đức Đế nhìn chăm chăm Dung Hoa, qua nửa ngày mới lên tiếng.

"Vâng, Hoàng Thượng." Lưu công công hiểu ý, vội phân phó người đi tra.

Dung Hoa thân nhiên nói: "Dân nữ vốn không muốn dự tiệc, nhưng Hoàng Hậu nương nương đã hạ ý chỉ, dân nữ không dám không nghe theo."

Hoàng Thượng hoài nghi nàng là mật thám Chu Hành an bài, vậy cứ điều tra đi.

Chính Đức Đế nhìn Phụng Hoàng Hậu.

"Húc Nhi nó..." Phụng Hoàng Hậu kéo Phụng Húc ra làm cái cớ, khó xử nhìn Chính Đức Đế, "Thần thiếp vì thế mới hạ chỉ."

Nói xong, bà ta liếc xéo Diệp Di Châu.

Sắc mặt Diệp Di Châu trắng bệch, đột nhiên ôm lấy bụng, đuôi tay néo Cung ma ma bên cạnh, thống khổ rên: "Hoàng Thượng, bụng của..."

"Nương nương." Diệp lão phu nhân hét lên.

"Hoàng Thượng, hài tử của ngài." Diệp Di Châu rung rung nhìn Chính Đức Đế, "Thần thiếp đau quá."

Nói tới đây, cả người nàng ta mềm nhũn tựa vào Cung ma ma.

Cung ma ma hoảng sợ đỡ lấy nàng.

Dù sao cũng hài tử của mình, Chính Đức Đế nói: "Mau đưa Di Tàn về Tịch Nhan Cung, truyền thái y!"

Tuy trong lòng căm ghét nàng ta, nhưng Phụng Hoàng Hậu thân là trung cung, không thể không công tư phân minh: "Tạm thời đừng cử động, để động thai khí thì không tốt..."

Thiên điện lập tức hỗn loạn.

Chính Đức Đế nhìn Chu Hành và Dung Hoa, phát tay: "Lui ra đi."

Ngoại trừ Diệp Di Nguyệt, Tề Quý Phi và Phụng Hoàng Hậu, mọi người đều lui xuống.

Diệp lão phu nhân tuy sốt ruột nhưng chỉ có thể dặn dò Diệp Di Nguyệt vài câu, sau đó cũng lui ra ngoài.

"Dung Hoa muội muội..." Đồng Ngọc Lan lo lắng.

"Được rồi, tỷ về trước đi, đừng để phu nhân lo lắng, muội xuất cung trước." Dung Hoa cười nói.

Đồng Ngọc Lan nhìn Chu Hành trường thân ngọc lập đứng bên cạnh, gật đầu rồi đi.

Đêm tháng bảy, ánh trăng sáng tỏ.

Chờ xe ngựa ra khỏi cửa cung, Dung Hoa mới mở miệng hỏi: "Có cần theo dõi chuyện của Thất hoàng tử và Dương Mộ Thu không?"

Ánh mắt Chu Hành trở nên nhu hòa, gật đầu nói: "Nàng còn nhớ tên những người trên danh sách không?"

Dung Hoa trầm mặc: "Ý chàng là..."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 42: Hứa nguyện

Chu Hành gật đầu, tiếp lời nàng: "Ừ, để bọn họ nghi kỵ lẫn nhau, từ từ sụp đổ. Trong ba nhà Lâm gia, Phụng gia và Dương gia, Lâm gia thế đơn lực mỏng nhưng bọn họ lại làm quan trong triều nhiều năm, muốn điều tra chuyện của mười mấy năm trước sợ là phí chút thời gian..."

Nhìn Dung Hoa, y dừng lại.

Phí thời gian, y sợ không thể gắng gượng tới lúc đó.

Nếu y độc phát thân vong, những người đó sẽ làm gì nàng? Lâm gia không phải vẫn sẽ không từ thủ đoạn cưới nàng về sao?

Hiện tại đã là tháng bảy, thời gian còn lại chưa tới nửa năm.

Y không có nhiều thời gian để lãng phí như vậy.

Tuy y có thể an bài, nhưng người chết cũng như đèn đã tắt.

Cho nên tốt nhất vẫn là bản thân tự ra tay.

Dung Hoa gật đầu.

Quả nhiên như suy nghĩ của nàng, đây là bàn cờ của Chu Hành.

Người trong danh sách không ít, có Lâm gia và Phương gia, cũng có Dương gia.

"Cho nên chúng ta sẽ thừa nước đục thả câu?" Dung Hoa hỏi.

Phí chút thời gian, y còn không tra được manh mối hay sao?

Nhưng cho dù có manh mối, nó hẳn không quan trọng, nếu không y cũng không cần thiết phải diễn vở kịch như vậy.

"Ừ." Chu Hành nhếch miệng, gương mặt xẹt qua ý cười giống như mặt nước an tĩnh nhàn nhạt gọn sóng, kiêu diễm động lòng người.

Dung Hoa nhìn tới thất thần, xe ngựa đứng lúc lắc lư, nàng hoàn hồn, nói: "Cảm ơn chàng." Ánh mắt mang theo một tia xin lỗi, nàng giật giật khóe môi, cuối cùng vẫn đem tâm sự trong lòng nói rõ, "Thất hoàng tử và Tứ hoàng tử, hai người bọn họ..."

Dù sao đó cũng là cháu trai của y.

"Là người trong hoàng thất, thân tình trước nay không đáng nhắc tới." Chu Hành lãnh đạm nói, "Trên thực tế, sau khi ta hồi kinh, mọi thứ đều có thể gió êm sóng lặng cũng vì bản thân trúng kịch độc, không sống được bao lâu, cho nên bọn họ mới không động thủ."

Ngoại trừ Chu Ngạn Hũ, những người còn lại đều muốn y chết!

Dung Hoa bất giác nhớ lại chuyện Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu định gả Kiều Nguyệt cho y, trong lòng không khỏi chua xót, không tự chủ mà vuốt tay đặt trên tay y: "Nhất định sẽ khỏi, hơn nữa còn sống lâu trăm tuổi."

Chu Hành trở tay nắm lấy tay nàng, gật đầu.

Y đương nhiên hi vọng có thể giải được độc trong người.

Có bao nhiêu thích nàng, y có bấy nhiêu luyến tiếc.

Y lo nàng lẻ loi sống trên đời này sẽ bị người ta khi dễ.

Sợ nàng bị quyền quý áp đặt.

Sợ nàng bị người ta lợi dụng.

Lo lắng nàng bị người ta tính kế.

...

Có phải do khi nhỏ được phụ hoàng quá sủng ái, cho nên lúc này y phải trả lại tất cả hay không?

Chu Hành kiềm nén nỗi đau trong lòng, nhìn nàng, lại nói: "Đúng rồi, hộ tịch của nàng, qua hai ngày nữa ta sẽ sai người tới quan phủ làm lại."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu. Nếu đã cắt đứt quan hệ với Diệp gia, nàng đương nhiên muốn tự lập môn hộ.

Xe ngựa chậm rãi chạy trong hoàng thành.

"Sắc trời còn sớm, chúng ta đi chơi được không?" Chu Hành vẫn nắm chặt tay nàng, quyết không buông bỏ.

"Được." Dung Hoa mỉm cười gật đầu.

Hôm nay là Thất Tịch, là ngày tốt, nàng đương nhiên không muốn trở về nhanh như vậy, cũng muốn ở cạnh y nhiều thêm một chút.

Chu Hành thấp giọng phân phó: "Trước không trở về."

Lâm Thắng ở bên ngoài đánh xe liền hiểu ý, lập tức cho xe ngựa rẽ vào con phố sầm uất.

Gió lạnh lướt qua, hai bên đường phố treo đủ loại hoa đăng. Trên đường, bọn công tử cầm y hoa phục, các cô nương tiểu lệ vui vẻ trò chuyện, tiếng thét to của bán hàng rong, vô cùng náo nhiệt.

Chu Hành nắm tay Dung Hoa, chậm rãi mà đi.

Đám người Lâm Thắng, Túy Đồng theo sau từ xa.

.....

Bất tri bất giác, bọn họ tới bờ sông.

Mặt nước lãn tãn, hai bên đầy đèn lồng, trăng non trên trời sáng trưng chiếu rọi một vùng.

Dung Hoa nhìn hoa đăng trôi trên sông, quay đầu nói: "Chúng ta cũng thả đèn được không?"

"Được." Chu Hành mỉm cười.

Không kêu đám người Lâm Thắng đi mua, Chu Hành trực tiếp kéo nàng qua sạp hoa đăng bên cạnh. Dung Hoa tự mình chọn hai cái hình hoa sen.

Lão bản tươi cười đưa đèn cho Dung Hoa, lại đưa mắt nhìn Chu Hành, cười nói: "Công tử và phu nhân trai tài gái sắc, trời sinh một đôi, thả đèn ước nguyện, thần linh nhất định sẽ phù hộ, kiếp bạc đầu giai lão!"

Rõ ràng chỉ là câu mời khách nhưng Dung Hoa vẫn đỏ mặt.

Chu Hành nắm chặt tay nàng, gương mặt lãnh đạm thoáng chốc nhu hòa vài phần: "Nhận cát ngôn của lão bản."

Lâm Thắng cao hứng lấy bạc ra trả tiền.

Tới bờ sông, Dung Hoa kéo Chu Hành cùng nhau thả hoa đăng xuống nước. Hai người mỉm cười nhìn ngọn đèn theo gió trời xa.

Trong lòng thầm ước nguyện.

...

Thả đèn xong, hai người chậm rãi tản bộ, Dung Hoa cười nói: "Không ngờ Thất Tịch cũng náo nhiệt như vậy." Nói tới đây, nàng nhin không được mà nghiêng đầu nhìn Chu Hành, "Mấy năm chàng ở Thương Châu, Thất Tịch ở đó cũng như vậy sao?"

Chu Hành nhìn khuôn mặt nhỏ bé của nàng, nhẹ giọng: "Có lẽ cũng giống như vậy."

Xem ra là không có ra ngoài chơi đùa! Dung Hoa mỉm cười, muốn tiếp tục hỏi ý cuộc sống ngoài kia, nghĩ nghĩ, nàng gạt bỏ suy nghĩ này, chỉ cười nói: "Nghe đồn dân phong bên đó thuần phác, trời xanh như mặt nước, buổi tối, sao trời gần tới mức có thể duỗi tay chạm được..."

Chu Hành sùng nịnh nhìn nàng, gật đầu: "Ừ, bên đó tuy không phồn hoa như kinh thành nhưng lại rất mỹ lệ."

Y tuổi nhỏ đã phải tới Thương Châu... Dung Hoa nhin không được mà chua xót.

Đáng lẽ ở tuổi đó, y nên nhận được sự bao bọc của cha mẹ, nhưng bản thân lại phải tha hương.

Đáng lẽ y nên được sống trong nhung lụa, nhưng bản thân phải cầm binh đánh giặc.

Ngôi vị hoàng đế thay đổi... Luôn không thiếu máu đỏ.

Năm đó, y rốt cuộc đã trải qua những gì?

Vì sao lại trúng độc? Còn mất cả tiếng nói?

Lời tới đầu lưỡi nhanh chóng bị nuốt về, y từng nói y trơ mắt nhìn Tiên hoàng chết trước mặt mình, nàng không thể đào lại quá khứ đau lòng kia, không thể lần nữa khiến y chảy máu.

Dung Hoa mỉm cười dừng bước, hỏi: "Chàng đói bụng không?"

"Ừ, có một chút."

Dung Hoa ngược mắt nhìn xung quanh, duỗi tay chỉ chỉ: "Chúng ta qua kia ăn hoành thánh đi."

Chu Hành gật đầu.

Hai người vừa đi được mấy bước, một thanh âm không tính quen thuộc đột nhiên truyền tới: "Ngũ cô nương?"

Dung Hoa và Chu Hành đều dừng lại, xoay người nhìn.

Phó Cửu Lận một thân bạch y, trong tay cầm quạt lông, phong thái nhẹ nhàng đi tới, tươi cười nhìn Dung Hoa: "Đúng là Ngũ cô nương, ta còn tưởng mình nhìn lầm."

Phó Cửu Lận lại nhìn Chu Hành bên cạnh Dung Hoa, ánh mắt dừng ngay nơi tay hai người đang nắm chặt, hỏi: "Vị này là... Huynh trưởng của Ngũ cô nương?"

Dung Hoa lắc đầu: "Đây là Chiêu Vương điện hạ." Hiển nhiên đây là lần đầu tiên hai người gặp mặt, tuy Chu Hành biết hần, nhưng Dung Hoa vẫn phải quay đầu giới thiệu hần với y.

Phó Cửu Lận ôm quyền: "Gặp qua Vương gia."

"Miễn lễ." Sắc mặt Chu Hành trở về âm trầm, nhàn nhạt một tiếng, sau đó kéo Dung Hoa hướng về phía mình.

Nụ cười trên gương mặt Phó Cửu Lận không hề thay đổi, chỉ nhìn Chu Hành và Dung Hoa, hỏi: "Nghe Đồng huynh nói hôm nay trong cung có cung yến, nhanh như vậy đã kết thúc rồi sao?" Ngũ khí không hề vì thái độ lạnh nhạt của Chu Hành mà thay đổi, tựa như Chiêu Vương trước mắt chỉ là người bình thường.

"Chúng ta vừa xuất cung." Dung Hoa trả lời.

Chu Hành nhìn hần, hỏi: "Phó Tam công tử, là một người?"

"Đúng vậy, vừa tới kinh thành không lâu, về sau còn thỉnh Vương gia chiếu cố." Một người đầy cảnh giác, một người không thể không tiến lên, Phó Cửu Lận thức thời nói, "Phó mỗ không quấy rầy nhã hứng của hai vị nữa, cáo từ trước." Nói rồi liền xoay người rời đi.

Dung Hoa mỉm cười: "Thật trùng hợp, không ngờ gặp hần ở đây."

"Đúng là trùng hợp. Chuyện nàng tiến cung dự cung yến, hần chắc chắn biết, có điều cho dù sắp xếp được người trong cung nhưng sự tình vừa rồi hần hần không biết nhanh như vậy!" Nếu hần thật sự biết, vậy người này tuyệt đối không thể khinh thường.

Dung Hoa gật đầu, lâm bẩm: "Xem ra mấy kẻ theo dõi bên ngoài, tám chín phần là người của hần."

Nàng và y đều nghi ngờ bọn họ là người của Bạch gia, cho nên muốn tìm cơ hội tóm gọn, đáng tiếc mấy kẻ đó là người trong nghề, hành động quá cẩn thận.

Chu Hành nhéo lòng bàn tay của nàng, lại quay đầu phân phó Lâm Thắng: "Đánh gãy chân tay mấy kẻ theo dõi bên ngoài nhà của tiểu thư, sau đó đưa tới Thuận Thiên Phủ nói là tặc phi, đồng thời kêu họ gia tăng trị an ở khu vực chùa Bảo Thiên."

"Vâng." Lâm Thắng nhận lệnh, lập tức đi an bài.

"Về sau còn có người như thế, mặc kệ chúng là ai, trực tiếp mang tới Thuận Thiên Phủ là được." Chu Hành nói, "Phó Cửu Lận này xem ra có chút năng lực, nàng cẩn thận một chút, những lúc hần tới Đồng gia, nàng cũng tránh đi."

Dung Hoa vội gật đầu.

Chu Hành nhìn thân ảnh màu trắng trong đám người, ánh mắt chậm rãi ngưng tụ thành băng, qua một lúc lâu mới nhu hòa trở lại, quay đầu: "Đi thôi, chúng ta đi ăn hoành thánh." Nói xong, y kéo nàng tới sạp bên cạnh.

Phó Cửu Lận không ở lại, trực tiếp về nhà.

Không bao lâu, người hầu vội vàng vào phòng bẩm báo: "Công tử, người bên chỗ Ngũ cô nương đã xảy ra chuyện."

Phó Cửu Lận ngược mắt nhìn hần.

"Bị người ta đập gãy tay chân, đưa tới Thuận Thiên Phủ." Người hầu cúi đầu.

Phó Cửu Lận nắm tay thành quyền: "Là ta sơ ý."

Người hầu lại hỏi: "Công tử, chúng ta có cần bắt Ngũ cô nương về trước không? Hộ vệ trong nhà Ngũ cô nương khẳng định do Chiêu Vương bố trí, nếu chúng ta không nắm bắt thời cơ động thủ, chờ Chiêu Vương cưới nàng, tới lúc đó chỉ sợ càng khó hành động."

Nhìn tình hình của hai người, rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt.

Phó Cừu Lận buông lỏng tay, gõ gõ lên mặt bàn, lắc đầu: "Chiêu Vương tạm thời sẽ không cưới nàng, nguoi quên rồi sao, y không sống được qua năm sau?"

"Đó không phải là tin đồn?"

"Không có lừa thì sao có khó, nếu y khỏe mạnh, hoàng đế Đại Chu có thể bao dung y như vậy sao?" Phó Cừu Lận phân tích, "Nhân lực của chúng ta hiện tại không đủ, hơn nữa Chu Hành... Không thể khinh thường, chúng ta không thể tùy tiện xuống tay, chờ thêm hai tháng rồi nói."

"Vâng."

.....

Cung yến trong cung như muốn nổ tung.

Ngũ cô nương Diệp gia không phải nữ nhi thân sinh của Diệp Thế Hiến, Diệp lão phu nhân cũng đã lên tiếng đoạn tuyệt quan hệ với nàng, đồng thời Lục cô nương Diệp gia sẽ ở lại trong cung làm bạn giá với Di Tàn.

Nghĩ tới chuyện Di Tàn nương nương không thoải mái, nghĩ tới gương mặt khuyên quốc khuyên thành của Ngũ cô nương, trong lòng mọi người đều sáng tỏ.

Đoạn tuyệt quan hệ?

Chẳng qua là thẹn quá hóa giận mà thôi!

Không phải thân sinh nên muốn đưa nàng vào cung?

Thình thoảng có vài người tươi cười chúc mừng Diệp Thế Lâm và Diệp lão phu nhân.

Diệp gia này có ba cô nương, một người không phải thân sinh, hiện tại còn cắt đứt quan hệ, mà hai người kia, một người hoài long chủng, một người vào cung.

Diệp gia này thật đúng là vì phú quý, nữ nhi cũng không coi là nữ nhi!

Điều khiến mọi người càng khiếp sợ hơn chính là Thất hoàng tử nạp Tam cô nương Dương gia làm trắc phi!

Đây rốt cuộc có ý tứ gì?

Nhìn người bên dưới khe khẽ bàn luận, Lý Thục Phi lại vô cùng bình tĩnh, chuyện của Thất hoàng tử và nha đầu Dương gia kia thế nào cũng không liên quan tới bà và nhi tử.

Đột nhiên bà cảm thấy may mắn khi tính cách nhi tử mình thẳng thắn, có gì nói đó, bằng không chuyện hôm nay nói không chừng sẽ có người nghi ngờ lên đầu bọn họ.

Hàn Đức Phi một bên đứng ngồi không yên.

Nhan thị thở dài, lo lắng và sợ hãi trong lòng đột nhiên dâng lên. Diệp Thế Hiến đã để lại thứ gì cho nàng? Ông ấy đã nói gì với nàng?

Đám người Thành Quốc Công, Định Quốc Công và An Quốc Công đều cau mày.

Diệp Thế Hiến để lại di vật cho dưỡng nữ Diệp Dung Hoa?

.....

Chờ thái y bắt mạch xong, Phương Hoàng Hậu vội hỏi: "Thái y, Di Tàn thế nào rồi? Hải tử trong bụng không sao chứ?"

"Hồi Hoàng Thượng, nương nương, thai nhi trong bụng Di Tàn không ổn định, có điều hiện tại đã không còn gì trở ngại." Thái y khom người trả lời.

Phương Hoàng Hậu như trút được gánh nặng, nói với Chính Đức Đế: "Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ phân phó bên dưới cẩn thận hầu hạ Di Tàn, ngài không cần lo lắng, thần thiếp sẽ dụng tâm hơn."

Đúng lúc này, Diệp Di Châu mở mắt, rung rung nhìn Chính Đức Đế: "Hoàng Thượng, hải tử của thần thiếp sao rồi?"

"Không sao, không sao, Di Tàn muội muội không cần lo lắng." Tề Quý Phi tuy trong lòng khinh thường nhưng vẫn tươi cười an ủi.

"Thật sao?" Diệp Di Châu mừng tới rơi lệ.

"Không có việc gì đâu." Phương Hoàng Hậu ngồi xuống nếp giường, vỗ tay an ủi nàng ta, "Trời đang nóng, bồn cung đã cho người đặt thêm chút băng

trong phòng, buổi tối không được ra ngoài chạy loạn nữa."

Diệp Di Châu khóc lóc gật đầu.

"Thái y, Di Tàn có thể đi chuyển sao?" Phương Hoàng Hậu lại hỏi thái y.

"Có thể." Thái y gật đầu.

"Người đâu, tôi đưa Di Tàn nương nương trở về." Phương Hoàng Hậu phân phó Cung ma ma, sau đó nhìn Chính Đức Đế, nói, "Hoàng Thượng, thân mình Di Tàn kiều quý, ngài ở lại cùng muội ấy đi, bên Quán Lan Điện đã có Đức Phi và Thục Phi, huynh đệ bọn họ cũng ở đó, không sao đâu. Hiện tại thần thiếp và Quý Phi sẽ qua xem, ngài cứ yên tâm"

Chính Đức Đế gật đầu.

"Người ở lại với tỷ tỷ mình, có yêu cầu gì cứ nói với Di Tàn hoặc phân phó cung nữ đi tìm bốn cung." Phương Hoàng Hậu dặn dò Diệp Di Nguyệt một câu, sau đó mới cùng Tề Quý Phi cáo từ qua Quán Lan Điện.

"Hoàng Thượng, thần thiếp..." Diệp Di Châu kéo tay Chính Đức Đế, lấp bắp, "Hoàng Thượng, ngài tin tưởng thần thiếp, thần thiếp chỉ muốn hầu hạ Hoàng Thượng, một lòng vì Hoàng Thượng mà suy nghĩ, không có ý đồ gì khác... Thời khắc nào thần thiếp cũng tâm tâm niệm niệm Hoàng Thượng."

"Được rồi, cẩn thận hải tử trong bụng." Chính Đức Đế an ủi. Tâm tư của Diệp Di Châu ông rõ ràng, tuy không thích bị nàng ta tính kế, nhưng nàng ta cũng vì đưa mỹ nhân cho mình, hơn nữa trong cung cũng từng xuất hiện chuyện tương tự, đám phi tần kia thường dùng cung nữ mỹ mạo hoặc muội muội trong nhà để tóit lung lạc mình.

"Hoàng Thượng, ngài không giận thần thiếp thật sao?" Diệp Di Châu rung rung nhìn Chính Đức Đế.

Cung ma ma dẫn người tới dìu nàng ta.

Chính Đức Đế thấy vậy liền nói: "Cố gắng dưỡng thai, trăm còn tấu chương phải xử lý, khi nào rảnh sẽ tới thăm nàng."

Diệp Di Châu ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng, thần thiếp cung tiễn Hoàng Thượng."

Chính Đức Đế đứng dậy, trực tiếp qua Ngự Thư Phòng.

Diệp Di Nguyệt và Diệp Di Châu trở về Tịch Nhan Cung.

"Các người lui xuống đi." Vừa vào nội điện, Diệp Di Châu liền đuổi mọi người ra ngoài.

"Vâng, nương nương." Cung nhân khom người lui xuống.

Diệp Di Châu hất chân trên người xuống đất, đứng dậy đi tới trước mặt Diệp Di Nguyệt, giáng qua một cái bạt tai: "Tiện nhân! Không biết xấu hổ!"

Diệp Di Nguyệt bị đánh tới té xuống mặt đất.

Gương mặt đau tới nóng rát, nước mắt thiếu chút đã chảy ra, khóe miệng vừa động liền phun ra ngụm máu. Nàng ta không tin ngẩng đầu nhìn Diệp Di Châu, gọi: "Tứ tỷ tỷ..."

"Ta sai người đi gọi tiện nhân Diệp Dung Hoa, người đi theo làm gì? Có phải muốn câu dẫn Hoàng Thượng không?" Diệp Di Châu nổi trận lôi đình.

Nếu không phải nàng cơ trí, khi đó nói đau bụng, giả bộ ngất xỉu, không chừng Hoàng Thượng sẽ vì chuyện mình tính kế mà ghét bỏ!

Hơn nữa, nàng định nhét Diệp Di Nguyệt vào phủ của Tứ hoàng tử.

Diệp Di Nguyệt khóc lóc lắc đầu: "Tứ tỷ tỷ, không phải muội, không phải như vậy, là tổ mẫu dặn muội phải phối hợp với tỷ, muội thấy Ngũ tỷ tỷ không muốn đi theo Phương Diệp cho nên mới đi cùng..."

"Chút chuyện này người cũng làm không xong?" Diệp Di Châu tức tới hộc máu, "Đúng là phế vật! Đồ vô dụng!"

Diệp Di Nguyệt che mặt, khóc rống lên: "Tứ tỷ tỷ, là Ngũ tỷ tỷ quá xấu xa."

"À ta xấu xa, còn người, ta thấy người cũng không phải thứ tốt đẹp gì! Vui vẻ đi theo, người không biết tìm cớ rồi đi trước hả? Thế mà để ả ta đi trước! Ta thấy người là cô ý, người và di nương hạ tiện kia đức hạnh đúng là giống nhau, vừa thấy nam nhân liền muốn câu dẫn, có phải thấy làm nương nương uy phong lắm nên muốn bắt chước đúng không?" Diệp Di Châu khom người kéo cầm Diệp Di Nguyệt.

Diệp Di Nguyệt sợ tới sắc mặt trắng bệch, khóe miệng giật giật nhưng một câu cũng không dám nói, sợ lại chọc giận nàng ta, chuốc khổ vào mình.

"Có phải có ý hay không?" Diệp Di Châu đẩy Diệp Di Nguyệt ra, từ trên cao khinh thường nhìn xuống.

Đồ vô dụng!

Nàng lập ra cái bẫy này còn không phải vì gương mặt của Diệp Dung Hoa sao?

Diệp Di Nguyệt lão đảo, trong lòng thầm thở dài, sau đó lại bò lên, quỳ dưới chân Diệp Di Châu: "Tứ tỷ tỷ, là Ngũ tỷ tỷ, nhất định là Ngũ tỷ tỷ biết chuyện tối nay nên mới tương kế tựu kế. Tứ tỷ tỷ, nàng ta có Chiêu Vương che chở, nàng ta chắc chắn sớm đã biết nên mới tìm cơ rồi đi trước."

Diệp Di Châu lạnh giọng: "Quý đoàn mệnh kia cũng không còn sống được mấy tháng."

Diệp Di Nguyệt thuận thế hòa theo: "Nàng ta do Diệp gia nuôi lớn, nàng ta không phải còn nợ Diệp gia sao? Chờ Chiêu Vương điện hạ... Tới lúc đó Tứ tỷ tỷ muốn xử lý, nàng ta còn không phải một mực nghe theo sao?"

Diệp Di Châu nghĩ nghĩ, sắc mặt cuối cùng cũng hòa hoãn một chút, xoay người ngồi xuống giường, xoa tay: "Đứng lên đi."

"Cảm ơn Tứ tỷ tỷ." Diệp Di Nguyệt cảm kích bò dậy.

Diệp Di Châu trừng mắt nhìn gương mặt sưng tấy của nàng ta: "Người ở bên thiên điện, nhớ chữa cho khỏi cái mặt của mình."

"Vâng." Diệp Di Nguyệt gật đầu.

Diệp Di Châu gọi cung nữ vào dẫn nàng ta qua thiên điện.

"Đem tổ yến cho Lục muội muội." Diệp Di Châu phân phó Phương Diệp.

Cô nương vào cung đều là người của Hoàng Thượng, tuy dung mạo không sánh bằng Diệp Dung Hoa nhưng vẫn yêu kiều động lòng người.

Diệp Di Nguyệt dùng khăn vải bọc miếng băng đặt lên mặt, nhìn mình trong gương, nàng ta gằn từng chữ: "Diệp Di Châu, Diệp Dung Hoa, một ngày nào đó, ta sẽ cho các người hiểu cảm giác của ta lúc này!"

.....

Yến hội tan, Dương Mặc Tuyết cùng Tứ hoàng tử đưa Phương Hoàng Hậu về Phòng Tường Cung.

Vừa vào điện, Phương Hoàng Hậu liền lạnh giọng phân phó Cung ma ma: "Điều tra cho bốn cung, xem ai đã gây sóng gió!"

Cung ma ma cúi đầu nhận lệnh, đồng thời dẫn cung nữ nội thị bên trong lui ra ngoài.

Dương Mặc Tuyết quỳ xuống: "Mẫu hậu, con dẫu hành sự bất lực, thỉnh mẫu hậu trách phạt."

Phương Hoàng Hậu mệt mỏi xoa tay: "Đứng lên đi."

Dương Mặc Tuyết ngẩng đầu nhìn Tứ hoàng tử, thấy hắn gật đầu, nàng mới an tâm đứng dậy, lại cúi đầu nói: "Mẫu hậu, chuyện này nhất định có người muốn phá hoại quan hệ của Dương gia và thiên hạ, Tam muội muội trước nay thủ lễ, hơn nữa Nhị thúc và Nhị thẩm cũng đã chọn xong đối tượng cho muội ấy." Dương gia bọn họ không thể cùng lúc đâm hai thuyền, nếu đã đi theo Tứ hoàng tử, bên Thất hoàng tử chắc chắn phải cắt đứt.

"Việc hôm nay..." Phương Hoàng Hậu nhíu mi.

Tứ hoàng tử lên tiếng: "Mẫu hậu, có người muốn nhử hổ, Thất hoàng đệ và Dương gia nháo lên, sau đó ngư ông đắc lợi."

Là ai?

Phương Hoàng Hậu nghĩ nghĩ: "Trước mắt đừng hành động lung tung, các con về trước đi, chuyện này ta sẽ điều tra rõ."

Hàn Đức Phi và Đại hoàng tử muốn ngư ông đắc lợi, có khả năng.

Tề Quý Phi và Thất hoàng tử muốn mượn sức Dương gia, cũng có khả năng.

Thậm chí Dương gia cũng có khả năng.

Còn một khả năng khác chính là Chu Hành.

Tứ hoàng tử và Dương Mặc Tuyết nghe vậy liền cáo từ.

Đêm nay, có người vui mừng, có người sầu tới không ngủ được.

Đặc biệt là Thành Quốc Công, tâm trạng cơ hồ như kiến bò trên chảo nóng.

.....

Dung Hoa lại ngủ rất ngon lành, một đêm không mộng.

Sáng hôm sau, nàng theo thường lệ tập roi, một thân đầy mồ hôi.

Vừa dùng bữa xong, Thạch ma ma liền mang sắc mặt không tốt vào phòng: "Tiểu thư, Lý ma ma tới, nói là phụng mệnh lão phu nhân mời tiểu thư hồi phủ một chuyến."

Dung Hoa dùng khăn lau tay, hỏi: "Hồi phủ?"

Không phải cắt đứt quan hệ rồi sao? Chẳng lẽ lại muốn đổi ý?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 43: Không có vô sỉ, chỉ có rất vô sỉ!

Lời nói như bát nước đổ đi, có thể thu hồi sao? Huống chi còn là trước mặt đế hậu nói muốn mình và Diệp gia ân đoạn nghĩa tuyệt!

Mặc kệ lão phu nhân có ý gì, Dung Hoa đều không muốn có bất kỳ tới lui nào với Diệp gia. Diệp gia dốc hết sức muốn bò lên cao, nàng hiểu, chỉ cần bản thân có chút mềm lòng, bọn họ sẽ lợi dụng triệt để, gặm tới sạch sẽ.

"Đuổi bà ta đi đi, cứ nói ta không thoải mái." Dung Hoa phân phó.

"Vâng, lão nô đi kêu bà ta trở về." Thạch ma ma cúi đầu nhận lệnh, xoay người ra ngoài.

Tới thiên đình, bà cười khanh khách đi vào: "Lý ma ma."

Lý ma ma vội buông chung trà trong tay, cười đứng lên: "Thời tiết nóng bức, khó có được hôm nay mát mẻ, Ngũ tiểu thư chắc cũng thoải mái."

"Ngồi đi." Thạch ma ma cười mời Lý ma ma ngồi xuống, xin lỗi: "Thời tiết như vậy thân thể tiểu thư có chút không nhanh nhẹn, để ma ma tay không đi một chuyến. Ngũ tiểu thư nói chờ thân thể khỏe lại sẽ đi thỉnh an lão phu nhân."

Đây là mượn cớ ốm không đi? Tươi cười trên mặt Lý ma ma tiêu đi vài phần: "Ngũ tiểu thư không thoải mái sao? Mời đại phu chưa?" Dứt lời bà ta nói với người hầu hạ bên cạnh, "Người đi hỏi tiểu thư đi."

Hàm Tiểu cúi đầu lui ra ngoài.

Thạch ma ma liền cười nói với Lý ma ma: "Thân mình lão phu nhân an khang..."

Lý ma ma chỉ đưa mắt nhìn, chẳng qua là một hải tử mò còi thân phận không rõ, lão phu nhân muốn gặp nàng còn phải làm bộ làm tịch!

"Kêu bà ta qua đây." Dung Hoa nhướn mày.

Xem ra Diệp lão phu nhân đã sớm biết nàng không đi.

Nhận được tin chính xác của Dung Hoa, Thạch ma ma mới đứng dậy dẫn Lý ma ma qua đó.

Trời xanh mênh mang, hoa nở rộ, cảnh tượng thập phần tinh mỹ, Lý ma ma khinh thường đưa mắt nhìn.

Đây không phải đều nhờ Diệp gia sao?

Nha đầu chết tiệt kia không biết cảm ơn! Còn hăm hại Lục tiểu thư!

Lão phu nhân quả thật nói không sai, Diệp gia đúng là nuôi ra một kẻ vô tình vô nghĩa!

"Ma ma mời vào." Lê Hoa nhắc nhở.

Lý ma ma mang theo tươi cười đi vào, cung kính hành lễ với Dung Hoa đang ngồi trên ghế mỹ nhân: "Lão nô gặp qua Ngũ tiểu thư."

"Ma ma không cần đa lễ như vậy." Dung Hoa duỗi tay nhưng không thể chạm người Thạch ma ma và Túy Đồng hồ.

Lý ma ma oán hận trong lòng, có điều chỉ biết nuốt xuống, hành lễ xong mới đứng dậy.

"Túy Đồng, mời Lý ma ma ngồi." Dung Hoa phân phó.

Túy Đồng nhận lệnh, kéo cái ghế gấm tới trước mặt Lý ma ma, sau đó rót thêm một chén nước ô mai.

Dung Hoa cười nói: "Trời nóng như vậy, ma ma vất vả rồi, nước ô mai này dùng nước giếng sáng sớm để làm, bà uống một ngụm giải nhiệt đi."

"Tạ Ngũ tiểu thư." Lý ma ma cúi tay nhận lấy, ngồi xuống.

"Hôm qua vừa gặp lão phu nhân, hôm nay mới sáng sớm ma ma lại tới, không biết lão phu nhân có chuyện gấp gì không?" Dung Hoa nhẹ nhàng gom lá trà lại, nói.

Lý ma ma gác chén nước ô mai lên bàn, cười nói: "Lão phu nhân là lo cho Ngũ tiểu thư, vì thế mới kêu lão nô đón tiểu thư về phủ." Hiện tại tổ mẫu cũng không gọi, đúng là đồ không có lương tâm.

"Tạ lão phu nhân săn sóc." Dung Hoa khẽ cười, "Ta mọi thứ đều tốt, bà trở về nói với lão phu nhân, kêu bà ấy không cần lo cho ta, ta sẽ tự chiều cố chính mình."

Đúng là nha đầu không có lương tâm! Dường nàng mười mấy năm, một chút cũng không biết ghi nhớ! Lão phu nhân muốn gặp nàng, đừng nói là thân mình không nhanh nhẹn, cho dù không đi được cũng phải bò qua!

Lý ma ma vẫn cười nói: "Sao có thể không lo lắng? Một cô nương như tiểu thư ở bên ngoài một mình, tấm lòng này của lão phu nhân chưa từng buông xuống."

Ý là nói bà ta hối hận? Còn muốn đón nàng về, sau đó tiếp tục lợi dụng? Dung Hoa mỉm cười, "Để lão phu nhân lo lắng rồi, có điều..." Dung Hoa cúi đầu uống một ngụm trà, sau đó nhận khăn từ tay Túy Đồng xoa xoa khóe miệng, lúc này mới tiếp tục, "Tối hôm qua... Lão phu nhân đã ở trước mặt Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương nói sau này Dung Hoa không phải là người Diệp gia, nếu Dung Hoa còn dính vào Diệp phủ, đó là ta không biết lễ nghĩa, không hiểu đúng mực, còn mong ma ma trở về nói với lão phu nhân một tiếng, sau này không cần lo lắng cho Dung Hoa, Dung Hoa không muốn người ngoài nói Diệp gia dạy ra một cô nương không hiểu lễ nghĩa."

Còn nói là vì tốt cho Diệp gia! Thật không biết xấu hổ! Trong lòng hừ lạnh một tiếng, Lý ma ma ngồi thẳng người nhìn nàng, nói: "Ngũ tiểu thư tâm tư tỉ mỉ, lão nô sẽ truyền lời cho lão phu nhân, lão phu nhân nghĩ trong lòng tiểu thư hiện tại không thoải mái, cho nên trước khi rời phủ còn dặn dò lão nô nếu người không khỏe thì không cần miễn cưỡng, có điều chuyện này cũng nên nói cho rõ ràng." Nói tới đây, trong mắt bà ta mang theo bi ai.

Thì ra là mình đoán lầm, không phải hối hận, mà là tới thanh toán! Dung Hoa liền cười nói: "Đúng vậy, lão phu nhân còn nói gì không?"

"Lão phu nhân nói Ngũ tiểu thư tuy không phải nữ nhi Diệp gia, cũng không có quan hệ với Diệp gia, vậy thì tính rõ ràng một chút... Ngày đó thời điểm dọn khỏi Diệp phủ, người mang theo của hồi môn của Nhị phu nhân, còn đóng nhà cửa này..." Lý ma ma vừa nói vừa liếc nhìn xung quanh. Gia sản thế này nếu có thể về tay Diệp gia thì...

Trong lòng Lý ma ma thầm cảm thán, đúng là có chút giá trị.

Nàng tưởng Diệp gia bán nữ cầu vinh đã là giới hạn cuối cùng, thì ra không có vô sỉ, chỉ có vô sỉ hơn! Dung Hoa bật cười: "Thì ra hôm nay ma ma phụng mệnh lão phu nhân tới tính sổ với ta, ta còn nghĩ mười mấy năm sống chung, lão phu nhân sẽ đau lòng cho ta mấy phần, thì ra chỉ có mình ta tự đa tình."

Sắc mặt Lý ma ma lập tức trở nên âm trầm, nhưng trên mặt vẫn duy trì nụ cười: "Lão phu nhân đương nhiên luyện tiết Ngũ tiểu thư, nâng niu người nhiều năm như vậy, có điều nếu đã quyết đoán thì tất nhiên phải cắt đứt sạch sẽ."

Dung Hoa xoa xoa ống tay áo, mỉm cười: "Lão phu nhân kêu ma ma tới lấy của hồi môn của mẫu thân?"

"Lão phu nhân nói của hồi môn của Nhị phu nhân để lại thuộc về thiếu gia và tiểu thư Nhị phòng, trước kia Ngũ tiểu thư là đích nữ của Nhị lão gia, tất cả đương nhiên đều sẽ cho người, có điều..." Lý ma ma nhìn thẳng Dung Hoa, cười nói, "Hiện tại Ngũ cô nương vừa không phải nữ nhi Diệp gia, vừa không có quan hệ với chúng ta, vậy của hồi môn Nhị phu nhân để lại đương nhiên phải lấy về. Lục cô nương lúc này đang ở trong cung cùng nương nương, tương lai không biết thế nào, nhưng lão phu nhân có nói, nếu Lục tiểu thư nhận được thánh sủng, vậy của hồi môn kia sẽ để lại cho Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia không phải mang danh nghĩa nhi tử của Nhị lão gia sao?"

"Vậy phải làm sao bây giờ?" Dung Hoa tỏ vẻ khó xử, "Mấy ngày trước khi biết tin mình không phải nữ nhi của phụ thân và mẫu thân, ta đã mời mẫu thân tới xác nhận, sau đó cảm thấy không có mặt mũi nhận của hồi môn mẫu thân nên đã trả lại toàn bộ cho mẫu thân..." Dung Hoa thờ dãi, "Hiện tại phải làm sao đây? Sớm biết thế này ta đã trì hoãn một chút."

Đúng là quá vô sỉ, của hồi môn của nữ tử chính là tài sản riêng, nếu muốn đòi cũng phải là Nhan thị hoặc người Nhan gia, từ lúc nào tới lượt Diệp gia bọn họ làm chủ?

"Đều trả cho Nhị phu nhân?" Lý ma ma kinh ngạc.

"Đúng vậy, ta với phụ thân mẫu thân không chút huyết thống, ân dưỡng dục của họ Dung Hoa cả đời không thể báo đáp, sao còn mặt dày nhận của hồi môn của mẫu thân?" Dung Hoa khẽ cười, "Ngày đó mẫu thân không muốn nhận, nói tuy không phải mẫu nữ thân sinh, nhưng đây là của hồi môn bà ấy có ý để lại cho ta, là ta khăng khăng không chịu, bà ấy mới bắt buộc phải nhận về."

Ý trong câu này rất rõ ràng, của hồi môn là do Nhan thị để lại cho nàng, là của nàng!

Cùng thứ nữ Diệp Di Nguyệt và nhi tử trên danh nghĩa Diệp Cẩm Cần không chút quan hệ!

Diệp lão phu nhân vẫn còn không biết xấu hổ kêu người tới đòi sao?

Giương mặt già nua của Lý ma ma đỏ lên, nụ cười trên gương mặt cứng lại vài phần: "Nhi phu nhân thiện tâm, cho dù tái giá cũng nhớ thương Ngũ tiểu thư người."

"Chỉ bằng ta phái người qua chỗ mẫu thân đòi lại, sau đó đưa qua cho lão phu nhân được không? Hay là nói với mẫu thân một tiếng, để mẫu thân trực tiếp mang qua đó?"

"Khụ." Lý ma ma ho nhẹ một tiếng, không ngừng xua tay, "Không cần, không cần, Diệp gia không hơn thua chút đồ như vậy, nói tới cùng Lục tiểu thư và Nhi thiếu gia cũng không phải thân sinh của Nhi phu nhân." Tới Tây Ninh Hầu phủ đòi Nhan thị trả của hồi môn, mặt mũi Diệp gia còn nữa sao? Về sau còn dám ra ngoài gặp ai khác? "Có điều căn nhà này..."

Lý ma ma đổi đề tài, lại đưa mắt nhìn bốn phía.

Căn nhà này? Dung Hoa nhướn mày: "Lão phu nhân cho rằng căn nhà này là của bà ấy mua cho ta?" Từ khi nào nhà nàng tự mua lại biến thành của Diệp gia vậy?

"Ngũ cô nương, lão phu nhân nói Diệp gia nuôi người mười mấy năm là đã tận tình tận nghĩa, sau này cầu là cầu, đường là đường." Lý ma ma nói.

Dung Hoa mỉm cười: "Được Kính Huệ công chúa và Chiêu Vương điện hạ quan tâm, ta ở Lâu Ngoại Lâu kiếm được chút bạc, cho nên căn nhà này là tự ta mua." Nàng quay đầu phân phó Túy Đồng, "Người đi mang sổ sách của chúng ta tới đây."

"Vâng." Túy Đồng gật đầu.

Dung Hoa lại nhìn Lý ma ma: "Nếu lão phu nhân không tin có thể đi hỏi bên Lâu Ngoại Lâu, cũng có thể đi hỏi công chúa và Vương gia, căn nhà này là do ta lấy dùng bạc của mình để mua, cho nên không chút quan hệ với Diệp gia."

"Ngũ tiểu thư..." Lý ma ma dừng một chút, sau đó ánh mắt lại sáng ngời, cười nói, "Danh nghĩa không phải cũng sinh bạc sao? Bạc này còn không phải nhờ Diệp gia?"

Một cô nương như nàng có vài phần tư sắc, được Kính Huệ công chúa và Chiêu Vương điện hạ quan tâm nên có chỗ đứng ở Lâu Ngoại Lâu? Tiền bạc của nàng từ đâu mà ra? Lấy tiền của Diệp gia đổ vào Lâu Ngoại Lâu, vậy đó cũng là của Diệp gia!

Nghĩ tới đây, trong lòng Lý ma ma liền nhảy nhót.

Lâu Ngoại Lâu sao? Nghe nói chủ ở đó ngày ngày hốt bạc.

Nếu lão phu nhân biết chắc chắn sẽ cao hứng.

Thật không ngờ Ngũ cô nương lại vì Diệp gia mà làm chuyện tốt như vậy?

Nụ cười trên gương mặt Lý ma ma càng sâu thêm vài phần.

"Ma ma nói đùa, tiền tiêu mỗi tháng của ta ở Diệp phủ ít hay nhiều ma ma rõ nhất, số tiền đó như trứng chọi đá, khó khăn túng thiếu, nào có dư thừa để đầu tư vào Lâu Ngoại Lâu?" Dung Hoa khẽ cười.

"Không có bạc, vậy..."

Chẳng lẽ công chúa và Vương gia cho không nàng?

Dựa vào cái gì?

"Bản thân chẳng qua là biết nấu vài món nên đem công thức giao cho Vương gia và công chúa thôi." Dung Hoa cười duỗi tay gãi đầu.

Lý ma ma xấu mặt: "Thật không ngờ sau khi Ngũ tiểu thư rời khỏi Diệp gia liền xảo trá như thế."

"Ma ma quá khen, một cô nương như ta ở bên ngoài sinh sống cũng không dễ dàng gì, đương nhiên phải đề phòng mọi chuyện."

Thấy Túy Đồng cầm sổ sách tới, Dung Hoa liền bảo nàng đưa cho Lý ma ma: "Ngày đó xuất phủ ta mang theo cái gì đều ghi trong đây, ma ma cứ mang về cho lão phu nhân xem, nếu lão phu nhân muốn ta đưa đồ về thì chỉ cần phái người tới nói một tiếng, ta lập tức sai người thu dọn." Đồ nàng mang theo, thứ có giá trị nhất chính là sách của Diệp Thế Hiên, khi đó nàng mang một phần, phần còn lại để cho Diệp Cẩm Cần.

Sắc mặt Lý ma ma trầm xuống, ngượng ngùng nói: "Ngũ tiểu thư suy xét thật chu đáo." Dừng một chút, bà ta tiếp tục, "Đúng rồi, còn đồ của Nhi lão gia

để lại?"

"Phụ thân để lại cho ta một phong thư và cây trâm làm lễ vật cấp kê, nếu tổ mẫu muốn nhìn, ta sẽ phái người đưa qua." Dung Hoa cười cười, bụng lỵ trà phân phó Thạch ma ma, "Ma ma, bà tiễn Lý ma ma đi."

Sự tình chưa giải quyết, trong lòng Lý ma ma vô cùng không thoải mái. Bà ta đứng lên, uốn gối cáo từ.

Tiền Lý ma ma đi xong, Thạch ma ma phi nhỏ: "Đúng là không biết xấu hổ."

"Được rồi, ma ma không cần để trong lòng." Dung Hoa cười nói, "Trên khế đất nhà cửa viết tên ta, chẳng lẽ bọn họ còn tới cưỡng đoạt?"

Thạch ma ma nhìn tiểu thư được mình hầu hạ từ lúc nhỏ, hốc mắt liền đỏ lên: "Của hồi môn của phu nhân bọn họ cũng mất đầy tới đôi, chuyện cưỡng đoạt nhà cửa nói không chừng cũng có thể làm ra!"

Ở độ tuổi này, tiểu thư nên được phụ mẫu che chở, sau đó vui vẻ chờ ngày xuất giá. Khó khăn lắm mới có người dưỡng phụ như lão gia, nhưng lão gia lại bỏ tiểu thư mà rời khỏi nhân gian sớm, nếu lão gia còn, tiểu thư nào phải cực khổ như vậy?

Dung Hoa cười một tiếng, vừa định mở miệng thì nghe từ xa truyền tới tiếng vang lớn, nàng cả kinh ngẩng đầu nhìn ra ngoài: "Đây là tiếng động gì?" Hình như là nhà nàng, hoặc có lẽ là Đồng gia.

Đám người Thạch ma ma và Lê Hoa đều hoảng sợ.

Tỷ Đồng và Lưu Tô nhìn nhau, Lưu Tô xoay người chuẩn bị ra ngoài.

"Qua đó xem." Dung Hoa đứng lên.

"Tiểu thư..." Thạch ma ma lo lắng, "Vẫn là để Lưu Tô đi trước đi."

"Không sao, trong nhà của mình thì có thể xảy ra chuyện gì?" Dung Hoa cười lắc đầu, nâng bước rời đi.

Đám người Tỷ Đồng và Thạch ma ma cũng vội đi theo.

Ngoài sân có cây cổ thụ lớn, cho nên tuy không xây hành lang gấp khúc nhưng chỗ này cũng không bị ánh mặt trời chiếu tới. Còn chưa tới nơi, Đồng Ngọc Lan đã tươi cười đi tới: "Dung Hoa muội muội."

"Đồng tỷ tỷ." Dung Hoa mỉm cười, hỏi, "Tỷ cũng nghe tiếng động vừa rồi nên tới đây sao?"

Đồng Ngọc Lan tỏ vẻ thần bí: "Đi, ta dẫn muội đi xem." Nói xong, nàng liền dẫn đường.

Âm thanh kia vô cùng rõ ràng, tới nơi, Dung Hoa nhìn chằm chằm vách tường bị phá: "Đây là..." Sau đó thấy Đồng phu nhân, nàng vội hành lễ, "Phu nhân."

"Mau đứng lên, đứa nhỏ này sao vẫn còn khách khí như vậy?" Đồng phu nhân vội đuổi tay đỡ nàng đứng dậy, "Hải tử, chuyện lớn như thế sao không nói với chúng ta? Ta chính là sợ con không đồng ý nên mới sai người gỡ vách tường, xây cửa ánh trăng trước, miễn cho nha đầu này suốt ngày phải leo leo bò bò." Đồng phu nhân trừng mắt nhìn Đồng Ngọc Lan.

Dung Hoa mỉm cười nhìn hai người bọn họ.

Hiện tại tin tức nàng không phải nữ nhi Diệp gia đã truyền ra ngoài, nhưng Đồng phu nhân vẫn một mực quan tâm, yêu thương nàng. Đây mắt Dung Hoa hàm chứa cảm kích.

Dệt hoa trên gấm thì dễ, nhưng đưa than ngày tuyết thì khó.

"Trời nóng như vậy, cứ để bọn họ ở đây làm đi." Dung Hoa kéo tay Đồng phu nhân, mời bà và Đồng Ngọc Lan vào đại sảnh.

"Ha ha ha, ta thích nha đầu con như vậy." Đồng phu nhân tươi cười sáng khoái.

Vào đại sảnh, Đồng phu nhân liền cười vỗ tay Dung Hoa: "Nha đầu, về sau con chính là cô nương Đồng gia ta, một cô nương ngoan ngoãn thế này, Diệp gia đúng là không có mất! Con cũng đừng đau lòng." Bà đã gặp qua cảnh chém giết trên sa trường, cũng từng gặp qua cảnh thi thể chồng chất như núi, không có gì tốt hơn tồn tại, tiền tài danh dự tất cả đều là vật ngoài thân. Nha đầu này cuộc sống quá bấp bênh, người Diệp gia lại không thương, vậy để Đồng gia bọn họ yêu nàng. Cô nương đáng yêu như vậy, bà thật sự rất thích. Đồng phu nhân lại cười nói, "Lát nữa chúng ta chọn ngày tốt mở yến hội, nhận con làm nghĩa nữ."

"Ừ, về sau con sẽ có thêm muội muội." Đồng Ngọc Lan cao hứng.

"Đa tạ phu nhân." Dung Hoa cảm kích, nhưng lại lắc đầu, "Có điều, chuyện này... Con lo vì quan hệ với Vương gia, tới lúc đó Hoàng Thượng sẽ nghi kỵ Đồng đại nhân." Đồng đại nhân là tâm phúc của Chính Đức Đế, trong tay nắm binh quyền, chường quân an nguy của kinh thành. Vì quan hệ của mình và Chu Hành, nói không chừng Chính Đức Đế sẽ sinh nghi.

Đồng phu nhân không ngờ nàng có thể nghĩ tới chuyện triều đình, liền cười nói: "Đó là chuyện triều đình, không liên quan tới nội quyền chúng ta, con không cần lo lắng, lão nhân nhà ta cũng nói Đồng gia sau này là nhà của con."

"Có thể được phu nhân và đại nhân yêu thích, lại được nhận sự chiếu cố của hai người, Dung Hoa vô cùng cảm kích, nhưng Dung Hoa không thể ích kỷ gây phiền toái cho đại nhân." Dung Hoa cười nói. Chính Đức Đế để ý Chu Hành như vậy, tới lúc đó không chừng sẽ cho rằng Chu Hành đứng phía sau bày mưu.

"Hiện tại khách khí thật đấy, khi trước còn kêu thăm thăm." Thấy nàng kiên trì, Đồng phu nhân cũng không tiếp tục khuyên, chỉ cười nói, "Nếu con đã nói thế thì theo ý con, có điều con phải nhớ Đồng gia là nhà của con, có chuyện gì phải nói với thăm thăm và thế thúc, biết không?"

Hai mắt Dung Hoa đỏ ửng, gật đầu: "Vâng, con nhớ rồi."

"Thông cửa qua lại sẽ tiện một chút, lão Nhị nhà ta con cứ coi như huynh trưởng, có chuyện gì cứ nhờ vả nó, không cần kiêng kị. Đồng gia vốn là nhà võ tướng, không nhiều quy củ." Đồng phu nhân thân thiết nói.

Dung Hoa không ngừng gật đầu, ngồi thêm một lát liền đứng dậy cáo từ. Đồng Ngọc Lan cười hi hi giữ nàng lại nói chuyện.

.....

Hồi phủ, Lý ma ma thêm nắm thêm muối vào lời của Dung Hoa rồi bấm báo một lần, sau đó lại đưa sổ sách tới trước mặt Diệp lão phu nhân: "Đây là đồ nàng kêu lão nô mang về, nói để lão phu nhân xem, nếu lão phu nhân muốn, vậy nàng sẽ đi lấy đồ về."

Diệp lão phu nhân đập bàn một cái, cũng không xem quyển sổ kia viết gì, cả giận mắng: "Đồ vô lương tâm, đúng là nuôi ra kẻ vô lương tâm! Nàng ta dám tự mình trả đồ cho Nhan thị, sao nàng ta dám chứ? Ai cho nàng ta làm như vậy?"

Nha đầu kia không nói một tiếng đã trả của hồi môn cho Nhan thị, đúng là cả gan làm loạn!

"Đúng vậy!" Lý ma ma hòa theo, "Nàng ta còn nói nếu lão phu nhân khẳng khẳng đòi lại, vậy nàng ta sẽ đi nói chuyện với Tây Ninh Hầu và Nhan thị!"

Diệp lão phu nhân tức giận tới sắc mặt cũng trầm xuống.

Nha đầu chết tiệt kia nếu qua Tây Ninh Hầu phủ, người đòi không phải sẽ nói bà ham của hồi môn của con dâu sao?

Tới lúc đó cái mặt già này biết giấu ở đâu?

Nha đầu chết tiệt, lúc trước biết thế đã không giao đồ cho nàng!

Tính ra đây đều do mẫu nữ Kỳ thị và Diệp Di Châu, nếu không phải bọn họ nháo nhào, của hồi môn của Nhan thị sao có thể giao cho nha đầu chết tiệt kia?

Diệp lão phu nhân bắt lực xua tay: "Nếu đã vào tay Nhan thị, chúng ta không cần phải đi đòi nữa."

Bà không gánh nổi chuyện xấu này, Diệp gia cũng thế.

Diệp lão phu nhân lúc này mới để ý tới quyển sổ kia, bà ta đọc qua một lần, sau đó dùng sức xé nát: "Nha đầu chết tiệt kia rõ ràng cố ý!"

Mang theo cái gì? Lần đó lúc rời đi, mỗi người chỉ mang theo y phục của mình! Máy thứ này có giá trị gì chứ? Toàn là đồ cũ.

Diệp lão phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi: "Nha đầu chết tiệt kia khẳng định đã sớm đưa ra quyết định, từ lúc dọn ra ngoài đã không có ý định trở về! Đồ không có lương tâm, thế mà dám tính kể lên Nguyệt nha đầu của ta!" Hiện tại, hai đứa cháu gái đều ở trong cung.

"Khó trách lúc Ngũ tiểu thư rời đi không hề mang theo trang sức." Lý ma ma tiếp lời, "Không chừng nàng ta sớm đã hoài nghi thân thể của mình, nàng ta nói Nhị lão gia không để lại gì cả, vậy bức thư kia lão phu nhân có muốn..."

"Thôi, đọc thư xong cũng thế." Chuyện cho dưỡng nữ không rõ lai lịch làm đích nữ cũng chỉ có ông ấy có thể làm ra, bức thư kia có xem hay không cũng vậy, "Đồ vật lão Nhị để lại phải tính cho rõ ràng."

Lý ma ma liền gật đầu.

"Bà nói căn nhà kia là tự nàng ta mua?" Diệp lão phu nhân nhíu mày, "Còn cả cổ phần của Lâu Ngoại Lâu?"

"Vâng, Ngũ tiểu thư nói với lão nô như thế." Lý ma ma gật đầu, "Nói là Kính Huệ công chúa và Vương gia quan tâm."

"Nha đầu chết tiệt!" Diệp lão phu nhân chán nản, "Để ta xem nàng ta có thể ngông cuồng tới khi nào!" Còn lấy Kính Huệ công chúa và Vương gia ra trấn áp mình sao?

"Có cần phái người đi nói với Kính Huệ công chúa một câu không, tới lúc đó công chúa chắc chắn sẽ nhìn nàng ta bằng con mắt khác. Nàng ta hiện tại

không phải nữ nhi của Diệp gia, công chúa còn có thể yêu thích hay sao?" Lý ma ma hỏi.

"Tâm tư của công chúa ai hiểu được?" Diệp lão phu nhân nói, "Có điều phải người qua bái phỏng cũng có thể, miễn cho công chúa bị nàng ta lừa bịp, còn bên Vương gia nữa, kêu lão Đại đi nói chuyện với ngài ấy, miễn cho ngài ấy bị gương mặt hồ ly tinh của nha đầu kia mê hoặc. Chuẩn bị một phần lễ vật, trước cho người qua phủ thăm hỏi. Mấy năm nay Kính Huệ công chúa không gặp người ngoài, còn về phần Vương gia..."

Hi vọng Vương gia đã quên chuyện Kỷ thị mạo phạm.

Diệp lão phu nhân lại nhìn không được mà nắc nẻ: "Nuôi nàng ta mười mấy năm, nếu nàng ta biết cảm ơn thì nên giao ra cổ phần của Lâu Ngoại Lâu."

Trong phủ mấy năm nay cũng không có nguồn thu lớn.

Ba tôn tử muốn cưới vợ phải cần sinh lễ, hai cháu gái trong cung cần chút bạc, sinh hoạt trong phủ cũng tốn không ít chi phí.

"Vâng, lão phu nhân và Đại lão gia nuôi nàng ta nhiều năm như vậy, nàng ta nên biết báo đáp." Lý ma ma phụ họa.

Ánh mắt Diệp lão phu nhân trầm xuống, nha đầu chết tiệt kia nếu biết cảm ơn thì sớm đã giao ra đồ của Diệp gia! Của hồi môn của Nhan thị bọn họ không thể đi đâu, có điều cổ phần bên Lâu Ngoại Lâu, nàng còn muốn ôm trong người sao? Trực tiếp đi đòi, hơn nữa còn có Kính Huệ công chúa và Vương gia ra mặt, nàng chỉ có thể chủ động đưa về.

Nghĩ nghĩ, Diệp lão phu nhân liền phân phó Hi Châu một bên: "Gọi Ngọc di nương tới đây."

"Vâng." Hi Châu uốn gối, vội đi mời Ngọc di nương.

Lý ma ma vội thu dọn tàn cuộc dưới đất, lần nữa dâng trà cho Diệp lão phu nhân.

Ngọc di nương rất nhanh liền tới, uốn gối hành lễ: "Lão phu nhân."

"Đứng lên đi." Diệp lão phu nhân liếc nhìn ghé con bên cạnh, "Ngồi xuống rồi nói."

"Tạ lão phu nhân."

"Cần Nhi tuy đã qua Nhị phòng nhưng dù sao cũng do người sinh ra, nó đã tới tuổi thành thân, ta cũng đã tìm được cô nương cho nó." Diệp lão phu nhân ung dung nói.

"Vật và lão phu nhân." Trong lòng Ngọc di nương căng thẳng nhưng trên mặt vẫn mang vẻ cảm kích, "Không biết lão phu nhân đã nhìn trúng khuê tú nhà ai?"

"Việc này người không cần xen vào, hiện tại còn chưa quyết định, tới lúc đó nếu không thành lại hỏng khuê danh của cô nương nhà người ta." Diệp lão phu nhân xua tay.

"Vâng, lão phu nhân suy xét chu đáo." Ngọc di nương thở phào nhẹ nhõm. Thời điểm nhi tử rời kinh, hấn cố ý dặn dò hôn sự tạm thời không vội. Lão phu nhân và lão gia một lòng muốn dùng hôn nhân để củng cố Diệp gia, nhân phẩm không màng tới, nhưng bản thân lại thương nhi tử như vậy, đương nhiên hi vọng có thể tìm được cô nương vừa có nhân phẩm vừa thuộc dòng dõi thế gia.

"Thành thân là đại sự, tình hình của Diệp gia người cũng biết, hiện tại Cần Nhi là hài tử của lão Nhị, sinh lễ không thể keo kiệt, Nhị phòng lại không có chủ mẫu, của hồi môn của Nhan thị lại... Đều do nàng ta..."

Nghe vậy, sắc mặt Ngọc di nương trầm xuống.

Của hồi môn của Đại phu nhân đương nhiên sẽ để lại cho nhi nữ của mình.

Còn Nhị phòng...

Tiền tài Nhị lão gia để lại sớm đã cho vào quỹ công.

Bản thân xuất thân nha đầu, bà lấy đâu tiền bạc mà tích góp?

Nhi tử đón dâu, tới lúc đó sinh lễ không đủ, hấn cũng mất mặt. Cũng may nhi tử biết tranh đua, có tiền đồ, lão gia sẽ không mặc kệ.

Diệp lão phu nhân nhìn nàng, uống ngụm trà, nói: "Cũng may Ngũ nha đầu có năng lực, nàng ta nắm giữ một phần danh nghĩa của Lâu Ngoại Lâu, hôm qua tuy ta đã ở trước mặt Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương nói từ nay về sau nàng ta và Diệp gia không còn quan hệ nhưng đồ của Diệp gia đương nhiên phải đòi về, nàng ta chiếm vị trí đích nữ của Nhị phòng mười mấy năm, cổ phần trong tay nàng ta nếu có thể lấy về thì đưa cho Cần Nhi giữ, dù sao cũng gọi ta một tiếng tổ mẫu mười mấy năm, ta không đành lòng, cho nên người phái người qua đó, dùng danh nghĩa của Cần Nhi lấy đồ về đi!"

Lâu Ngoại Lâu? Trong lòng vô cùng phức tạp, Ngọc di nương vội đứng lên quỳ xuống: "Lão phu nhân thứ tội."

Lão phu nhân muốn mình đi cướp đồ của người khác sao?

Nói là lấy về cho Càn Nhi, tới lúc đó không phải do lão nhân gia cầm trong tay à?

Nhi từ từ nói phải giúp đỡ Ngũ cô nương, hiện tại người làm mẫu thân sao có thể đi đòi?

Không phải chỉ là sinh lễ thôi sao? Nếu tích góp thêm mấy năm thì chắc chắn sẽ có đôi chút, hơn nữa nhi tử là thiếu gia có tiền đồ nhất, lão gia sao có thể mặc kệ?

"Người có ý gì? Ngỗ nghịch ý ta?" Diệp lão phu nhân giận tím mặt.

"Tien thiếp không dám." Ngọc di nương run sợ, vội nói, "Đây là sản nghiệp Ngũ tiểu thư tích góp, nếu tien thiếp lấy danh nghĩa của Nhị thiếu gia đi đòi, tới lúc đó người ngoài không phải sẽ nói Nhị thiếu gia không đứng sao?"

Nói tới đây, nước mắt Ngọc di nương rơi xuống: "Nếu để ngự sử biết được, vậy... Con đường làm quan của Nhị thiếu gia sẽ bị ảnh hưởng, tien thiếp không thể mạo hiểm như vậy?"

Diệp lão phu nhân gạt mình, mặt mũi trắng bệch, phẫn chán phát tay: "Thôi được rồi, người lui xuống đi." Đương nhiên con đường làm quan của tôn tử quan trọng!

Nếu Nguyệt nha đầu ở đây thì tốt rồi, tới lúc đó nếu truyền ra ngoài, cùng lắm chỉ nói tỷ muội hai người cãi nhau, đáng tiếc nàng ta hiện tại thân ở trong cung!

Chính nha đầu kia hại Nguyệt nha đầu, nếu người ở trong cung là nàng, đồ trong tay nàng không phải đều thuộc Diệp gia sao?

Diệp lão phu nhân nhìn thân ảnh Ngọc di nương biến mất trước mặt mình, lập tức cảm thấy thái dương đau như xuyên tim.

.....

Hạ triều, Thành Quốc Công đuổi theo An Quốc công và Định Quốc Công, mời hai người cùng uống rượu.

An Quốc Công và Định Quốc Công gật đầu, tỏ vẻ khi nào rảnh sẽ đi.

Thành Quốc Công chấp tay nói: "Lâm mỗ ở Thái Bạch Lâu chờ hai vị."

An Quốc Công và Định Quốc Công đồng ý, ôm quyền đi trước một bước.

Trước khi lên xe ngựa, hai người liếc nhìn nhau, gật đầu một cái rồi tách ra.

Thành Quốc Công phái người tới Thái Bạch Lâu đặt một nhã gian, sau đó mới lên xe ngựa tới nha môn Lễ Bộ.

Chờ tới buổi chiều, sau khi hạ nha môn, Thành Quốc Công lập tức chạy tới Thái Bạch Lâu.

Thái Bạch Lâu là sản nghiệp của Bạch gia, hơn nữa nhã gian này là chỗ an tĩnh nhất, cho nên Thành Quốc Công không cần lo tai vách mạch rừng.

Ông ta gọi đồ ăn, phân phó: "Đi chuẩn bị trước, chờ người đông đủ thì mang lên, còn nữa, hôm nay chuẩn bị hai cây đàn Trúc Diệp Thanh thượng đẳng."

"Vâng, Quốc Công gia." Tiểu nhị cung kính gật đầu, lui xuống.

Thành Quốc Công bưng ly trà chậm rãi uống.

"Đi xem hai vị Quốc Công gia tới chưa, nếu còn chưa tới thì phái người dò hỏi." Thành Quốc Công ra lệnh.

Người hầu ra ngoài, rất nhanh liền trở lại: "Hai vị Quốc Công gia đều chưa tới, thuộc hạ đã phái người đi mời."

Thành Quốc Công xua tay, tỏ vẻ đã biết.

Chỉ một lúc, người được phái đi dẫn người hầu của An Quốc Công và Định Quốc Công tới, nói là đứng trên đường.

Hai người hành lễ với Thành Quốc Công, tỏ vẻ xin lỗi, nói gần đây An Quốc Công và Định Quốc Công bận việc ở nha môn nên không thể tới được.

"Công vụ quan trọng." Thành Quốc Công xua tay, phân phó người thường cho bọn họ.

Hai người nhận thưởng xong liền cáo lui xuống.

Đám người vừa đi, sắc mặt Thành Quốc Công liền trở nên âm trầm.

Người hầu vội khuyên: "Quốc Công gia, có cần tiểu nhân phái người đi xem bọn họ có phải thật sự có việc hay không?"

"Không cần." Thành Quốc Công lắc đầu, "Thế gian này thứ khó nắm bắt nhất chính là nhân tâm, tối qua xảy ra chuyện như vậy, Tam cô nương của An Quốc Công phủ sắp vào Thất hoàng tử phủ làm trắc phi, mà Định Quốc Công lại là cữu cữu ruột của Tứ hoàng tử, có lẽ hai người không muốn gặp mặt nên từ chối không thôi." Cũng tại ông mời quá đường đột.

Người hầu gật đầu: "Vâng."

Thành Quốc Công đứng dậy: "Trở về."

Người hầu vội mở cửa.

Nhà gian này là căn phòng cuối cùng của dãy, Thành Quốc Công dẫn người đi về phía trước, vô tình nghe tiếng nói chuyện từ một nhà gian truyền ra.

Thành Quốc Công dừng bước.

"Đương gia này thuận lợi mọi bề, chắc chắn sẽ không chịu thiệt thòi."

"An Quốc Công suy nghĩ sâu xa, sự việc không gì thoát khỏi lòng bàn tay, hiện tại cho dù phạm tội, chỉ cần không phải mưu nghịch, có Tứ điện hạ và Thất điện hạ..."

Có người khụ một tiếng, cất ngang: "Nào uống rượu, uống rượu..."

Sắc mặt Thành Quốc Công càng trầm xuống, nâng bước rời đi.

Vừa nghe tin Thành Quốc Công về phủ, Lâm phu nhân trực tiếp cầm canh tẩm bổ qua thư phòng.

"Thế nào rồi?" Cho hạ nhân lui xuống, Lâm phu nhân nôn nóng hỏi, "Hai vị Quốc Công gia nói thế nào?" Sáng nay trước khi Quốc Công gia xuất phủ có nói tối nay sẽ cùng Định Quốc Công và An Quốc Công uống rượu thương lượng.

Tối hôm qua, từ cung yến trở về, Quốc Công gia một đêm không ngủ, bà cũng từ mờ sáng mới chìm vào giấc.

Tìm Định Quốc Công và An Quốc Công thương lượng, đương nhiên là vì chuyện nhà mình.

"Có lẽ vì chuyện tối qua, bọn họ không muốn tới." Thành Quốc Công mở miệng.

Lâm phu nhân liền tức tới học mầu: "Tam cô nương Dương gia không phải là cô nương Nhị phòng sao? Có gì phải cô kỵ? Đích trưởng nữ Dương gia là chính phi của Tứ hoàng tử mà!" Chẳng lẽ An Quốc Công bỏ rơi đích nữ của mình, đi ủng hộ chất nữ của Nhị phòng?

Thật đúng là không thể tưởng tượng.

"Lòng người khó đoán." Thành Quốc Công nhìn Lâm phu nhân, "Nàng chọn ngày qua ngõ nhỏ chùa Bảo Thiên, đi tìm nha đầu kia đi, xem Diệp Thế Hiền rốt cuộc để lại cái gì!"

Trên mặt Lâm phu nhân hiện lên tia chán ghét: "Được, ngày mai thiếp tự mình đi một chuyến."

Thành Quốc Công dặn dò: "Chẳng qua là một tiểu nha đầu, hiện tại không cha không mẹ, không nhà để về, nàng đỡ nàng ta một chút là được."

Đây là muốn bà hạ mình lấy lòng nha đầu kia sao? Lâm phu nhân tuy khó chịu nhưng vẫn gật đầu: "Thiếp biết rồi." Dừng một chút, bà ta lại lo lắng hỏi, "Nếu Diệp Thế Hiền để lại đồ quan trọng, tới lúc đó Dương gia và Phụng gia lại không hỗ trợ... Thái Hậu lại ở thâm cung, Quốc Công gia, chúng ta có phải nên... Sớm giải quyết không?"

Thành Quốc Công trầm tư, xua tay: "Nàng về trước đi."

Lâm phu nhân uốn gối lui ra ngoài.

Thành Quốc Công bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ.

Chuyện năm đó Dương gia và Phụng gia đều có phần, nhưng hôm nay hai nhà đều như mặt trời giữa trưa.

Phụng gia là mẫu tộc của Hoàng Hậu.

Dương gia hiện tại có một cô nương gả cho Tứ hoàng tử, một cô nương trở thành Thất hoàng tử trắc phi.

Vị trí Thái tử không phải của Tứ hoàng tử thì chính là Thất hoàng tử!

Dương gia này cũng thật biết tính toán.

Tối lúc đó liệu bọn họ có đẩy Lâm gia ra làm kẻ chịu tội hay không?

Thành Quốc Công càng nghĩ càng tức giận.

Sớm biết như thế, năm xưa nên nhỏ cỏ tận gốc!

Nghĩ nghĩ, ông ta uống một ngụm trà, tự trấn an chính mình: "Không sao đâu."

Dấu vết năm đó đã được xử lý sạch sẽ, cho dù Diệp Thế Hiền có để lại thứ gì thì sự việc cũng đã trôi qua nhiều năm, hiện tại có thể tra ra cái gì?

Nghĩ như vậy, Thành Quốc Công mới cảm thấy an lòng một chút, đứng dậy qua nội viện.

.....

Nghe Lâm Thắng bẩm báo xong, Chu Hành phân phó: "Phải người quan sát hướng đi của Thành Quốc Công và Lâm gia, ông ta khẳng định sẽ còn mời Định Quốc Công và An Quốc Công, nhất định phải ngăn lại."

Chỗ hồng nhất thiết phải mở từ Lâm gia.

"Vâng."

Chu Hành lại nói: "Người đi truyền lời cho Hồ đại nhân, ngày mai có thể dâng tấu."

Lâm Thắng cúi đầu nhận lệnh.

.....

Sáng sớm hôm sau, ngự sử Hồ đại nhân dâng tấu khai lại chuyện xưa, cái chết Diệp Thế Hiền năm đó là do có người mưu hại, không phải bất đắc kỳ tử.

Mệnh quan triều đình bị mưu hại, đương nhiên không thể bỏ qua.

Sáng sớm, Lâm phu nhân đã chuẩn bị lễ vật qua ngõ chùa Bảo Thiện.

Nghe tin Lâm phu nhân tới chơi, Dung Hoa trực tiếp đuổi người: "Túy Đồng, ra kêu bà ta trở về, cứ nói ta không gặp." Một Quốc Công phu nhân tự mình tới cửa, bản thân cho dù không gặp cũng sẽ không bị người ngoài nói gì, dù sao nàng và Lâm gia sớm đã có ân oán.

Dung Hoa gọi Túy Đồng lại: "Đứng rồi, nói bà ta biết, hôm nay sẽ có người dâng tấu với Hoàng Thượng, nói phụ thân ta chết oan." Chu Hành sớm đã đưa tin qua cho nàng.

Nghe Túy Đồng truyền lời, sắc mặt Lâm phu nhân ngồi trong xe ngựa trắng bệch.

Diệp Thế Hiền rốt cuộc đã để lại cho nha đầu này thứ gì?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 44: Biện pháp tốt nhất

Chương này chưa beta, có lỗi sai nào mọi người cmt giúp mình nhé!!

Quốc Công phu nhân bà tự mình tới cửa đã là cho mặt mũi rất lớn, người ta còn đóng chặt cửa không cho vào, Lâm phu nhân đương nhiên không muốn tiếp tục dây dưa, phân phó lập tức hồi phủ.

Có điều trong lòng vẫn thấp thỏm bất an.

Chẳng lẽ đúng như sở liệu của Quốc Công gia? Trong tay nha đầu kia có nhược điểm của Lâm gia?

Thân là phu nhân nội trạch, chuyện năm đó bà mơ hồ không rõ, nhưng bà biết năm đó phải trả bao nhiêu cái giá mới dành được bảo tọa thái hậu cho Thái Hậu nương nương.

Thân mẫu Hoàng Thượng mất sớm, bằng không ngôi vị Thái Hậu sao tới phiên người Lâm gia bọn họ nắm giữ?

Lâm phu nhân mang tâm trạng nặng nề về Quốc Công phủ.

Lâm Luật và Thành Quốc Công đều không ở nhà, Lâm Nhược thấy mẫu thân nhanh như vậy đã về liền tức giận hỏi: "Nha đầu chết tiết kia không gặp

người?"

Lâm phu nhân không đáp.

Nha đầu phía sau lặng lẽ gạt đầu với Lâm Nhược.

"Nha đầu chết tiết, không biết tốt xấu! Hiện tại không còn là tiểu thư Diệp gia, nàng ta còn dám phô trương sao? Thật là không biết xấu hổ!" Mẩu thân cố ý đi gặp nàng, vậy mà còn không biết điều, "Mẩu thân, con đi thay người!"

"Nhược Nhi, ngồi xuống." Lâm phu nhân mệt mỏi nói một câu.

"Mẩu thân chắc chắn sẽ không chấp nhận với nàng ta, nhưng nữ nhi và nàng ta ngang hàng, cho dù có đánh nhau cũng chỉ là tranh luận giữa các cô nương." Lâm Nhược thở phào, "Con nhất định sẽ cào mặt nàng ta, giúp mẩu thân xả giận."

"Nha đầu bên cạnh nàng ta đều biết võ công, con đi là tự hại lấy mình." Lâm phu nhân cau mày xoa tay.

Lâm Nhược có chút nhụt chí, trở về chỗ ngồi, hừ lạnh: "Nha đầu chết tiết!"

Thấy Lâm phu nhân tâm sự nặng nề, nàng ta liền ngoan ngoãn không ầm ĩ nữa, chỉ ở cạnh một lát rồi trở về phòng.

"Phái người đi hỏi thăm xem có phải thật sự có người dâng tấu hay không." Lâm phu nhân phân phó ma ma tâm phúc, "Phái người đi tìm Quốc Công gia, kêu ngài ấy sớm trở về."

Ma ma nhận lệnh, lui xuống an bài.

Rất nhanh, ma ma tâm phúc liền mang sắc mặt ngưng trọng quay lại: "Phu nhân, là Ngự Sử Đài Hồ đại nhân dâng tấu, Hoàng Thượng đã lệnh Đại Lý Tự và Hình Bộ điều tra."

"Cái gì?" Tay Lâm phu nhân run lên, chung trà thiếu chút cũng rơi xuống đất.

Nha đầu chết tiết kia không gạt bà!

Đó là sự thật!

Ma ma tâm phúc vội cúi đầu nhận lấy ly trà trong tay bà ta, nhẹ giọng an ủi: "Phu nhân đừng sốt ruột, Quốc Công gia nói chờ hạ nha môn sẽ trực tiếp trở về."

Lâm phu nhân xoa tay: "Qua giờ Ngọ, nếu không có chuyện gì gấp thì đuổi quân sự về hết đi." Buổi sáng trước khi ra ngoài, bà có dặn dò quân sự buổi chiều tới bẩm báo sự vụ.

Hiện tại còn tâm tình nào xử lý công việc?

Lại nghĩ tới chuyện Lâm gia sắp phải đổi mặt, Lâm phu nhân tâm loạn như ma, chỉ mong mặt trời nhanh chóng lặn xuống, Quốc công gia sẽ trở về.

.....

"Đi rồi?" Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Túy Đồng bước vào, hỏi.

"Vâng." Túy Đồng gạt đầu, "Không có nhìn thấy Quốc Công phu nhân, nô tỳ chỉ cách màn xe truyền lời."

Cho nên, Lâm phu nhân có phản ứng gì nàng không rõ.

"Truyền lời là được." Dung Hoa cười cười, lại quay đầu nhìn tường vì đã nở trong viện, đóa nào cũng kiều diễm động lòng người, vì thế gác sổ sách xuống, ra ngoài, đi về hướng Lê Hoa và Xuân Thiên đang ngồi cạnh hành lang thêu thùa, "Xuân Thiên, chúng ta đi làm tương."

"Vâng, tiểu thư." Xuân Thiên cười hi hi buông kim chỉ trong tay xuống, đi qua, mỉm cười ngọt ngào, "Tiểu thư muốn làm tương gì?"

"Cái này." Dung Hoa chỉ vào đóa hoa tường vi xinh đẹp nhất.

Lê Hoa cũng buông kim chỉ đi tới, nghe Dung Hoa phân phó: "Chọn đóa còn tươi không có sâu mà hái xuống, cẩn thận đừng làm hỏng cánh hoa, những bông bị héo không cần phải hái..."

Dung Hoa cẩn thận dặn dò, đám người Thạch ma ma và Lê Hoa liền cầm rổ đi hái.

"Dung Hoa muội muội, các người đang làm gì vậy?" Đồng Ngọc Lan tươi cười vào sân, "Tường vi nở đẹp thế này, muội hái xuống để làm hương liệu tắm hay phơi khô pha trà?"

"Làm tương." Dung Hoa kéo nàng ngồi xuống hành lang uống trà.

Ở niên đại Đại Chu này, cánh hoa thường được dùng làm hương liệu tắm hoặc pha uống, trước đây chưa từng có tiền lệ dùng hoa tường vi làm tương.

"Đi theo muối luôn có lộc ăn." Đồng Ngọc Lan tuy không hiểu nhưng vẫn vui cười hóm hờ.

Người nhiều, hoa rất nhanh đã được hái hết.

Dung Hoa phân đám người tách nhụy và cuống ra, đồng thời loại bỏ những cánh hoa đã héo, sau đó dùng nước rửa sạch một lần, chọn để ở chỗ thông gió râm mát phơi khô.

"Lê Hoa, người đi chuẩn bị bình, tới lúc đó dùng để ủ tương." Dung Hoa phân phó, "Còn có đường trắng, mật ong, chày cối, nếu không có chày cối cũng không sao, tới lúc đó chúng ta dùng tay là được, còn nữa, mận xanh chúng ta ngâm đầu hè cũng mang tới đây."

"Nô tỳ đi ngay." Lê Hoa tươi cười nhận lệnh.

"Muối cũng đi." Xuân Thiên cười hi hi kéo Lê Hoa, hai người cùng nhau xuống bếp.

Rất nhanh bọn họ liền mang bình và mật ong tới.

Mặt trời lên cao, gió cũng lớn, Lê Hoa và Thạch ma ma phơi cánh hoa được một lát thì tất cả đã khô.

Theo sự phân phó của Dung Hoa, cánh hoa xếp lại hai tầng chậm rãi bị chày cối bằng đá nghiền ra, chất lỏng như phấn mịn, kiểu điểm ướp át, trong viện liền tràn ngập hương hoa.

Đồng Ngọc Lan khen: "Thật đẹp."

Dung Hoa mỉm cười kêu Thạch ma ma cho chất lỏng vào bình, bên trên phủ thêm một tầng mật ong, sau đó bịt kín.

Nhìn bình đầy, Dung Hoa cười đưa một cái cho Đồng Ngọc Lan: "Để trong hầm băng mười ngày thì có thể lấy ra ăn, có điều, muối cũng không biết hương vị có tốt không." Dù sao trước kia nàng cũng chưa từng tự tay làm, chỉ là nghe một đầu bếp nói qua.

"Khăng định là rất ngon." Đồng Ngọc Lan gật đầu.

Dung Hoa mỉm cười, sau đó kêu Lê Hoa và Túy Đồng mang hai bình còn lại bỏ vào hầm băng.

Lâu Ngoại Lâu và Nhất Phẩm Cư cũng làm không ít, nghe nói hương vị thơm ngọt, vừa tắm bỏ vừa đường nhan, phu nhân tiểu thư nhà giàu đều vô cùng yêu thích.

.....

Diệp Thế Lâm an bài công vụ xong rồi rời nha môn về sớm.

Vì chuyện của Diệp Thế Hiền, đồng liêu và quan trên đều thông cảm cho ông ta.

Sự tình sáng sớm đã nói trên Kim Loan Điện, Diệp lão phu nhân lại không nghe được tin tức, mãi tới khi Diệp Thế Lâm về phủ, bà mới biết tin.

Chén trà trong tay Diệp lão phu nhân rơi xuống đất: "Lão Đại, con nói cái gì? Con lặp lại lần nữa, đệ đệ con... Đệ đệ con không phải chết bất đắc kỳ tử, mà là bị..."

Đôi môi Diệp lão phu nhân run rẩy không nói được.

Diệp Thế Lâm nặng nề gật đầu.

Diệp lão phu nhân đầm ngực dậm chân: "Nhi tử đáng thương của ta... Con chết thật oan uổng."

Hốc mắt Diệp Thế Lâm cũng ươn ướt.

"Lão phu nhân, xin nén bi thương, người thương tâm như vậy, Nhị lão gia biết được sao có thể an tâm?" Lý ma ma vuốt tay vỗ lưng cho bà ta, nhẹ nhàng khuyên nhủ.

"Khi đó ta cho rằng nó vì bệnh tật mà ra đi, thật không ngờ sự thật lại là bị người khác hạ độc thủ, nhiều năm như vậy, người làm mẫu thân như ta lại không biết, nó ở dưới suối vàng hẳn chịu rất nhiều oan khuất... Nhi tử đáng thương của ta, nhi tử đáng thương của ta..." Diệp lão phu nhân càng khóc càng thương tâm.

Lý ma ma cũng rơi nước mắt, nha đầu bà tử trong phòng đều lặng lẽ cúi đầu.

Diệp Thế Lâm ghen ngào nói: "Mẫu thân, chuyện này chắc chắn sẽ tra ra manh mối, Hoàng Thượng đã hạ lệnh cho người điều tra."

Diệp lão phu nhân khóc rống cả nửa ngày mới dừng lại, đưa mắt nhìn Diệp Thế Lâm: "Năm đó con tới Cẩm Châu cũng không phát hiện điều gì khả nghi sao?" Nói tới đây, bà ta lại khóc lên, "Ta nói đệ đệ con trước giờ thân thể khỏe mạnh sao có thể đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, còn mất cả mạng? Thì ra nó bị người ta hãm hại."

"Đều do con vô năng, để Nhị đệ mất mạng oan uổng nhiều năm như vậy." Diệp Thế Lâm cúi đầu, thanh âm cũng trầm xuống."

"Nhi tử đáng thương của ta." Diệp lão phu nhân khóc lóc, ánh mắt xuất hiện một tia âm ngoan, "Còn tiện nhân Nhan thị kia, ả ta sao không có thể không phát hiện ra gì?"

Ả là kiều thê của nhi tử, nhi tử không ôn, ả ta không phát hiện ra sao?

Diệp Thế Lâm lắc đầu: "Năm đó đệ muội không nói gì cả." Dừng một chút, ông ta mới tiếp tục, "Mẫu thân, không phải trong tay Dung nha đầu có gì sao?"

Nhị đệ chết nhiều năm như vậy, sao lúc này lại đột nhiên có người dăng sớ nói Nhị đệ bị người ta hại chết?

Nha đầu kia cũng vừa mới nhận lại di vật của Nhị đệ.

Làm gì có chuyện trùng hợp như vậy?

Nhất định là Nhị đệ đã để lại cho nha đầu kia gì đó!

Diệp lão phu nhân trầm tư thật lâu, gật đầu: "Chắc chắn là Nhị đệ con đã để lại đồ cho nha đầu đó." Nói tới đây, bà ta đập bàn, "Nha đầu chết tiết, hôm qua ta mới phái Lý ma ma qua đó, nàng ta một câu cũng không chịu nói! Không được, ta phải đi gặp nàng ta, bây giờ đi ngay!"

Dứt lời, bà ta liền đứng dậy.

"Mẫu thân, đã trễ thế này." Diệp Thế Lâm cũng đứng dậy, đưa mắt nhìn sắc trời bên ngoài, nói, "Vẫn là phái người gọi nàng ta qua đây, mẫu thân cứ ở nhà chờ là được."

"Không, tự ta đi một chuyến, nha đầu chết tiết kia nếu có lòng hôm qua đã tới đây, nếu có lòng, thời điểm nó có được di vật của Nhị đệ con đã lập tức nói với chúng ta!" Diệp lão phu nhân xua tay.

"Vậy con đi cùng người."

"Cũng được." Diệp lão phu nhân gật đầu, cùng Lý ma ma về phòng thay y phục.

Hai người vội vàng qua ngõ nhỏ chùa Bảo Thiện.

Lúc tới nơi thì mặt trời đã lặn.

Dung Hoa vừa dùng cơm chiều, đang tản bộ ngoài vườn thì nghe tin hai người tới. Nàng cũng không kinh ngạc, chỉ trở về phòng thay kiện áo màu xanh biếc, sau đó trực tiếp ra đại sảnh: "Lão phu nhân, đại nhân."

Diệp lão phu nhân nâng tay: "Không cần đa lễ như vậy, mau đứng lên."

Diệp Thế Lâm nhìn chăm chăm nàng, không nói gì.

Dung Hoa đứng lên, vào chỗ ngồi xuống.

Chờ mấy người Lê Hoa lên dâng trà và điểm tâm, Diệp lão phu nhân uống ngụm trà, mới mở miệng hỏi: "Hôm nay Hồ đại nhân dâng tấu chương nói phụ thân ngươi bị ám hại, ngươi có biết không?"

"Có biết." Dung Hoa gật đầu.

"Phụ thân để lại cho ngươi cái gì?" Diệp lão phu nhân nhìn Dung Hoa, hỏi.

"Một phong thơ, một cây trầm, còn một căn nhà và mấy cửa hàng ở Cẩm Châu." Nàng biết bà ta tới đây là vì chuyện của Diệp Thế Hiền, vì vậy liền mạng trầm cài, kể ước nhà đất theo, đây tới trước mặt Diệp lão phu nhân.

Diệp lão phu nhân nhìn nhìn, sau đó lại đẩy trả nàng: "Nếu là đồ phụ thân ngươi để lại cho ngươi, ngươi giữ làm kỷ niệm đi." Chẳng qua là một căn nhà và cửa hàng, còn ở xa tận Cẩm Châu, lão phu nhân đương nhiên không có hứng thú, cũng chường mắt. Nhi tử chết ở nơi đó, bà đương nhiên hận Cẩm Châu.

"Thư đâu? Thư Nhị đệ để lại cho ngươi đâu?" Diệp Thế Lâm nhìn Dung Hoa, nói, "Lấy ra đây."

"Việc này..." Dung Hoa có chút do dự, "Đó là thư phụ thân viết cho ta." Hơn nữa trong đó là những lời suy nghĩ và an bài cho nàng, có vài lời để bọn họ nhìn thấy không được tốt lắm.

"Nếu ngươi niệm tình cảm của phụ thân mình thì lấy thư ra cho bọn ta xem ngay." Diệp lão phu nhân lạnh giọng.

Dung Hoa nhìn hai người, sau đó phân phó Túy Đồng: "Ngươi mang thư tới đây."

Túy Đồng đi lấy phong thư, nhất thời không ai nói gì.

Trầm mặc một lúc, Diệp lão phu nhân đột nhiên dùng ánh mắt lạnh lẽo nhìn Dung Hoa, trầm giọng hỏi: "Chuyện hôm nay Hồ đại nhân dâng sớ ngươi sớm đã biết, nói cách khác chuyện phụ thân ngươi bị hại ngươi sớm đã biết?"

Dung Hoa thờ dãi, còn chưa mở miệng đã nghe Diệp Thế Lâm một bên quát: "Một tiểu cô nương như ngươi, chuyện lớn như vậy sao không thương lượng với chúng ta? Còn trực tiếp đem sự tình nói cho người không liên quan? Nếu bọn họ không để ý tới ngươi, vậy không phải phụ thân ngươi chết oan hay sao..." Còn muốn mắng tiếp, Túy Đồng đã giật phong thư về, Diệp Thế Lâm liền dừng lại.

"Giao cho người khác là ý của phụ thân." Dung Hoa nhàn nhạt một câu, sau đó ra hiệu ý bảo Túy Đồng đưa bức thư cho Diệp Thế Lâm.

Diệp Thế Lâm nhận lấy, gấp gấp mở ra.

Diệp lão phu nhân cũng ngồi thẳng người, im lặng không nói.

Đọc xong, sắc mặt Diệp Thế Lâm vô cùng khó coi.

"Đưa ta." Diệp lão phu nhân vươn tay.

"Ánh sáng buổi tối không tốt, mẫu thân vẫn là đừng đọc, Nhị đệ không nói gì cả, chỉ nói một chút về thân thể của nha đầu này, sau đó nói nàng mang món đồ mình để lại giao cho Hồ đại nhân." Diệp Thế Lâm cố gắng bày ra vẻ mặt hòa hoãn nói với Diệp lão phu nhân.

Nét chữ bên trên ông ta nhận ra.

Diệp Thế Hiền, đồ bất hiếu.

Nói gì với nữ nhi chứ?

Giống như Diệp gia bạc đãi nữ nhi bảo bối của ông không bằng!

Đây không phải nữ nhi thân sinh của ông, không phải huyết mạch của Diệp gia!

Mẫu thân đọc xong còn không phải tức giận tới hộc máu sao?

"Đưa đây, ta tuy già nhưng chưa tới mức mắt mờ, không đọc được chữ." Diệp lão phu nhân trầm giọng, vươn tay.

"Để con đọc người nghe." Diệp Thế Lâm do dự một lúc, nói.

"Cũng được. Diệp lão phu nhân gật đầu.

Diệp Thế Lâm cẩn thận đem bức thư đọc lại một lần.

"Hết rồi?" Diệp lão phu nhân không cam lòng nhìn Diệp Thế Lâm hỏi? Nội dung bên trong tất cả đều là nha đầu chết tiết này, một chút nhắc tới mẫu thân mình cũng không có? Bà ta không khỏi tức giận.

Diệp Thế Lâm gật đầu: "Vâng, chỉ có như vậy." Nói xong, ông ta gấp bức thư lại, đưa cho Dung Hoa, "Ngươi cất đi."

Dung Hoa nhận lấy, đưa cho Túy Đồng.

"Đồ bất hiếu, nếu đã biết có người hại mình, tại sao lại không nói với chúng ta chứ?" Diệp lão phu nhân vừa tức vừa hận, "Còn phải chờ tới thời điểm Dung nha đầu cập kê? Nếu nói sớm một chút, sao nó có thể chết oan nhiều năm như vậy? Đúng là đồ bất hiếu!"

Diệp lão phu nhân tức giận đập bàn.

"Đồ trong thư nhắc tới, ngươi đã theo lời phụ thân ngươi giao cho Hồ đại nhân?" Diệp Thế Lâm mở miệng hỏi.

Cũng không đợi Dung Hoa trả lời, ông ta đã mắng: "Sao ngươi có thể giao đồ cho người ngoài? Phụ thân ngươi chết nhiều năm như vậy, Hồ đại nhân có thể vì một người đã chết mà tận tâm tận lực sao? Năm đó giao tình của bọn họ có thể không tồi, nhưng người đi trà lạnh, nha đầu ngươi sao không biết suy nghĩ hả? Ta là Đại bá của ngươi, là huynh trưởng của phụ thân ngươi, đệ ấy bỏ mạng như vậy, ngươi nên giao đồ cho ta mới đúng. Bọn ta là huynh đệ huyết mạch tương liên, phụ thân ngươi bị người ta hại chết, ta cho dù có cược cả tính mạng này cũng sẽ đòi lại công đạo cho đệ ấy, bắt tên hung thủ đền tội! Ngươi thì hay rồi, cứ như vậy mà giao cho Hồ đại nhân không chút liên quan! Nếu ông ta chỉ làm bộ làm tịch dâng sớ, sau đó mặc kệ thì phải làm sao? Ngươi không biết suy nghĩ hả? Tại sao không nói với ta, ta là huynh trưởng của phụ thân ngươi, chẳng lẽ ta sẽ mặc kệ chuyện này hay sao?"

Đệ đệ tài hoa hơn người, nay lại chết oan, bản thân đáng sợ thỉnh cầu Hoàng Thượng điều tra, sau khi kết thúc, chính mình không phải sẽ lập công sao? Vì đền bù cho đệ đệ, chính mình lại có công, tới lúc đó Hoàng Thượng không phải sẽ khen thưởng hay sao? Nói không chừng còn có cơ hội thăng quan! Nhưng nha đầu chết tiết này lại giao cơ hội cho kẻ không liên quan? Sao có thể để người ngoài chiếm tiện nghi được?

Hoàng Thượng có lẽ sẽ đền bù cho Diệp gia, nhưng chính mình lập công không tốt hay sao? Hơn nữa cho dù là đền bù cũng không liên quan tới Diệp Thế Lâm mình.

Dù sao Diệp Di Nguyệt vẫn còn trong cung, Diệp Cẩm Cẩn cũng đã làm quan trong triều.

Đều tại nha đầu chết tiết này!

Dung Hoa nhìn bộ dáng muốn học máu của ông ta, cúi đầu: "Không phải Hồ đại nhân đã dâng sớ rồi sao?"

"Còn sau này, người nghĩ ông ta sẽ tiếp tục vụ án hay sao? Ông ta vì sao phải giúp một người đã chết nhiều năm như vậy? Với ông ta có chỗ tốt gì? Nói không chừng còn bị kẻ thù hãm hại!" Diệp Thế Lâm nghiêm túc nói, "Việc này nên giao cho ta, để ta xử lý, nếu kẻ thù năm đó muốn đối phó ta, ta cũng không sợ, ta chắc chắn vẫn cầu xin Hoàng Thượng điều tra án này."

"Nếu Hồ đại nhân vẫn tiếp tục vụ án thì sao?" Thanh âm của Dung Hoa vẫn bình tĩnh.

"Hừ, ông ta theo mới là? Hơn nữa, ông ta có thể làm được gì?" Diệp Thế Lâm trầm giọng, "Là người của Hình Bộ và Đại Lý Tự điều tra, ông ta chẳng qua chỉ dâng sớ, tới lúc mọi chuyện rõ ràng, ông ta còn có thể được Hoàng Thượng phong thưởng! Thật đúng là để người khác chiếm tiện nghi!"

Dung Hoa nhin không được mà bật cười.

Thì ra là muốn dẫm lên thi thể của phụ thân để được Hoàng Thượng phong thưởng!

Diệp lão phu nhân nghĩ nghĩ, trong lòng lập tức hiểu tâm tư của Diệp Thế Lâm, ánh mắt cũng đổ dồn lên người Dung Hoa: "Đại bá người nói đúng, người ngoài sao có thể tận tâm tận lực như người nhà? Người tâm tư trong sáng, nhưng chuyện lớn thế này sao không biết xem xét hả? Việc này nên để Đại bá người ra mặt, dù tốt hay xấu, Đại bá người vẫn sẽ tận lực đi làm."

Trong hai nhi tử, người làm bà kiều ngao nhất chính là con thứ.

Nhưng hiện tại nhi tử tuổi xuân chết sớm, nếu không phải ông ấy ra đi như vậy, Diệp gia hôm nay sao có thể thành bộ dáng này?

"Ngày mai người đem đồ giao cho ta!" Diệp Thế Lâm ra lệnh.

"Đại nhân thật sự muốn sao?" Dung Hoa hỏi.

"Đương nhiên, phụ thân người là người Diệp gia, đồ của đệ ấy đương nhiên phải trở về Diệp gia. Phụ thân người chết rồi, chẳng lẽ còn để người ngoài hưởng lợi?" Diệp lão phu nhân lạnh giọng quát. Nhi tử không còn, ba tôn tử còn chưa thành đạt, Diệp gia hiện tại đều dựa vào trưởng tử, chuyện tốt như vậy sao có thể kẻ khác chiếm tiện nghi?

"Phụ thân người là con cháu Diệp gia ta, chuyện này dù tốt hay xấu cũng phải do Diệp gia ta gánh vác! Ngày mai người tự mình mang đồ đưa cho Đại bá người, không cần làm phiền Hồ đại nhân."

Đồ nhi tử để lại, khẳng định là chứng cứ.

Dung Hoa thở dài: "Năm đó phụ thân là mệnh quan triều đình, lão phu nhân và đại nhân có nghĩ là ai xuống tay ám hại phụ thân không? Lão phu nhân, người có nghĩ vì sao đồ phụ thân lại kêu ta giao cho Hồ đại nhân mà không phải đại nhân không?"

Diệp Thế Lâm không có năng lực, còn thích luồn cúi, nịnh nọt, nếu giao đồ giao cho Diệp Thế Lâm, ông ta chết thế nào sợ rằng cũng không biết, còn muốn giải oan cho phụ thân sao?

Sắc mặt Diệp lão phu nhân đột nhiên trở nên căng thẳng.

Diệp Thế Lâm tức giận quát: "Nhiều lời, chẳng lẽ hung thủ muốn giết người diệt khẩu sao?"

"Phụ thân không phải đã chết rồi ư?" Dung Hoa bình tĩnh hỏi lại.

Phụ thân kinh tài tuyệt đỉnh cũng đã chết trong tay bọn họ, một kẻ hèn nhát như Diệp Thế Lâm đã là gì?

"Bọn họ dám? Nơi này là kinh thành, dưới chân thiên tử!" Diệp Thế Lâm kiên định.

"Dưới chân thiên tử thì như thế nào?" Dung Hoa lãnh đạm nói, "Phía trên là cường quyền, năm đó bọn họ có thể giết phụ thân, hiện tại cũng có thể giết người diệt khẩu."

Di vật để lại, phụ thân dặn dò Thạch ma ma tới tuổi nàng cập kê mới được nói ra, hơn nữa còn căn dặn bản thân giao đồ cho Hồ đại nhân, không phải Diệp Thế Lâm.

Đây không phải là vì bảo vệ Diệp gia sao?

Diệp Thế Lâm này đúng là không có chút thành tựu.

Không nhắc tới kẻ đứng sau, chỉ cần Thành Quốc Công, An Quốc Công và Định Quốc Công, ba người bọn họ cũng đủ xử lý Diệp gia.

Sắc mặt Diệp lão phu nhân trắng bệch, nuốt lời định nói xuống, đưa mắt nhìn Diệp Thế Lâm, trầm giọng: "Nếu đã là ý của Hiền Nhi, vậy cứ làm theo đi."

"Mẫu thân, Nhị đệ là người Diệp gia, chúng ta sao có thể giao chuyện này cho người khác?" Diệp Thế Lâm lập tức phản bác.

"Ta đã mất một nhi tử, không thể lại để con đi mạo hiểm, nếu con xảy ra bất trắc gì, kêu ta phải sống sao đây? Con kêu ta và Hoàng Nhi phải làm sao đây?" Diệp lão phu nhân nghẹn ngào.

Diệp Thế Lâm há miệng thở dốc, nghĩ nghĩ, lại nhìn Dung hoa: "Vậy người nói nội dung cho chúng ta nghe đi."

Thấy Dung Hoa vẫn duy trì sắc mặt bình tĩnh, Diệp Thế Lâm không còn kiên nhẫn: "Biết gì thì nói đi, chẳng lẽ người không biết một chút nội dung trong đó hay sao?"

"Ta không đọc, nên không biết!" Dung Hoa nhẹ giọng, "Phụ thân đã dặn ta không được xem."

Diệp Thế Lâm giận sôi máu: "Người..."

"Về thôi." Diệp lão phu nhân đứng dậy đỡ tay Lý ma ma.

Diệp Thế Lâm liếc Dung Hoa một cái, sau đó cũng vội vàng đứng dậy dìu Diệp lão phu nhân ra ngoài.

Dung Hoa tiễn bọn họ tới cửa thùy hoa.

"Diệp đại nhân sẽ không thật sự đi tìm Hồ đại nhân đấy chứ?" Túy Đồng theo sau Dung Hoa, vội hỏi.

Dung Hoa nhìn trời chiều, nhẹ nhàng lắc đầu: "Ai biết được." Nàng đã nhắc nhở, nếu Diệp Thế Lâm bị quý ám mà đi tìm Hồ đại nhân, vậy đó cũng là chuyện không còn cách nào.

Thời điểm trở về, Diệp lão phu nhân kêu Diệp Thế Lâm lên xe ngựa, xe ngựa đi được một đoạn, Diệp lão phu nhân mới mở miệng dặn dò: "Được rồi, chuyện này đệ đệ con an bài thế nào đều có chủ ý của nó, con đừng dính vào."

"Mẫu thân, Nhị đệ năm đó thật sự tài hoa như vậy? Hoàng Thượng coi trọng, nếu con tự mình ra mặt, tới lúc đó chỗ tốt không phải sẽ thuộc về Diệp gia ta sao?" Diệp Thế Lâm vẫn không buông tay.

Diệp lão phu nhân nhíu mày nhìn ông ta, nói: "Con chỉ cần ở trước mặt Hoàng Thượng khóc lóc, cầu xin ngài ấy làm chủ là được, những chuyện khác con đừng nhúng tay vào, ta không muốn lại người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh."

Diệp Thế Lâm ngập ngừng: "Mẫu thân..."

Diệp lão phu nhân xua tay: "Được rồi, cứ như vậy, ngày mai con truyền lời cho nương nương và Nguyệt nha đầu, kêu tỷ muội họ ở trước mặt Hoàng Thượng cầu xin, đặc biệt là Nguyệt nha đầu, hiện tại nó là huyết mạch duy nhất Nhị đệ con để lại, có tỷ muội các nàng, Nhị đệ con đổ máu sẽ không oan uổng."

Diệp Thế Lâm trầm tư một lát, lúc này mới gật đầu: "Vâng, ngày mai con sẽ sai người truyền lời cho tỷ muội các nàng."

.....

Thành Quốc Công nói sẽ về sớm, nhưng mãi tới trời tối đen như mực mới trở về.

Lâm phu nhân lập tức cho nha đầu và bà tử lui xuống, rồi hỏi: "Quốc Công gia, Hoàng Thượng nói thế nào?"

"Thánh ý khó dò." Thành Quốc Công lắc đầu.

"Xem ra Quốc Công gia ngài đoán đúng rồi, Diệp Thế Hiền nhất định đã để lại thứ gì đó cho nha đầu chết tiệt Diệp Dung Hoa kia, bằng không sao nàng ta vừa nói bản thân có di vật của Diệp Thế Hiền, cuốn sổ liền xuất hiện chứ?" Lâm phu nhân nhíu mày, "Còn nữa, sản nghiệp của chúng ta trước đây gặp vấn đề khẳng định là do nha đầu kia ở sau lưng giở trò quỷ."

Thành Quốc Công lại lắc đầu: "Chuyện Diệp Thế Hiền để đồ lại cho nàng là khẳng định, có điều sự việc trước đó... Hẳn không liên quan tới nàng ta, một nữ nhân hậu trạch thì biết cái gì? Hơn nữa nàng ta chỉ mới hơn mười tuổi!"

Lâm phu nhân nghĩ nghĩ, gật đầu: "Cũng có đạo lý, Diệp lão phu nhân và Kỳ thị không phải người dễ sống chung, có thể cho nàng ta com ăn đã là tốt lắm rồi, sao còn dạy nàng ta cách xử lý công việc trong phủ chứ?"

"Thị vệ trong phủ nha đầu kia không đơn giản." Thành Quốc Công tức giận nhất là vì chuyện này, "Diệp Thế Lâm kia vô dụng, cũng không biết Diệp Thế Hiên để lại cho nàng ta bao nhiêu đồ." Bây giờ tốt rồi, nàng còn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với Diệp gia.

Lại không biết trong tay nha đầu rốt cuộc có ít hay nhiều đồ.

Bởi vì không biết, cho nên càng thấp thòm, càng đứng ngồi không yên.

"VẬY HỒ ĐẠI NHÂN KIA..." Lâm phu nhân thấp giọng, "Có thể động thủ từ ông ta."

"Không được, nếu là người khác thì còn dễ nói, nhưng Hồ Trạch này lại như tảng đá, tính tình ương bướng, có tiền cũng không thu mua được." Thành Quốc Công lắc đầu.

"VẬY..." Lâm phu nhân nháy mắt.

Thành Quốc Công vẫn lắc đầu: "Hồ Trạch này làm việc trước nay kinh đảo, ông ta dám vạch trần chuyện của mười mấy năm trước, ai biết được trong tay ông ta còn giữ gì không? Ông ta vừa chết, mọi người sẽ cho rằng đây là giết người diệt khẩu, việc này càng không có cách nào thu dọn."

"VẬY PHẢI LÀM SAO BÂY GIỜ?" Lâm phu nhân gấp tới độ muốn khóc.

Thành Quốc Công trầm mặc một lúc, thở dài: "Ngẫm đi ngẫm lại, năm đó giao tình giữa ta và Diệp Thế Hiên cũng không tồi, nói không chừng trong tay ông ấy không có nhược điểm của ta?"

Lâm phu nhân nghĩ nghĩ, sau đó liền nở nụ cười: "Cũng đúng, ông ấy còn đem con gái bảo bối gả cho Luật Nhi, ông ấy sao có thể hại nữ nhi của mình chứ? Thiếp vẫn nhớ trước đây lúc Quốc Công gia từ Cẩm Châu trở về từng nói Diệp Thế Hiên vô cùng yêu thương nha đầu Diệp Dung Hoa này."

"Đúng thế." Thành Quốc Công gật đầu, "Chỉ là không ngờ nha đầu kia lại không phải thân sinh của ông ấy."

"A di đã phạt, hi vọng mọi chuyện đều tốt." Lâm phu nhân chấp tay trước ngực.

Thành Quốc Công hỏi: "Nha đầu kia hôm nay không gặp nàng?"

"Ừ, ngay cả cửa lớn cũng không cho thiếp vào." Vừa nhắc tới, Lâm phu nhân liền tức giận.

"Sau này không cần đi nữa..." Thành Quốc Công nói, "Luật Nhi cũng không cần đi, tránh để người khác nghi ngờ."

"Vâng." Lâm phu nhân gật đầu.

"Cái chết của Diệp Thế Hiên..." Thành Quốc Công vuốt râu, nói, "Chờ thêm hai ngày nữa, xem Hồ Trạch kia tiếp theo sẽ làm thế nào, hay là cuối cùng sẽ thu tay."

Diệp Thế Hiên chết đã nhiều năm, Hồ Trạch kia có thể tra ra cái gì? Có lẽ bọn họ thần hồn nát tủy nên mới muốn động thủ trừ bỏ ông. Điểm quan trọng hơn là, người xuống tay không phải bọn họ, muốn trách thì chỉ trách Diệp Thế Hiên cưới phải một nữ nhân tâm độc như bò cạp!

Lâm phu nhân gật đầu, lời vừa tới cổ họng liền nuốt trở về.

Ở Tây Ninh Hầu phủ, Nhan thị cũng đứng ngồi không yên, nắm chặt ống tay áo của Tây Ninh Hầu: "Làm sao đây? Hầu gia, chuyện năm đó một khi tra ra, thiếp nhất định phải chết."

"Đừng sợ, sự tình năm đó hiện tại còn điều tra được gì?" Tây Ninh Hầu an ủi, "Yên tâm, không sao."

"Nhưng thiếp vẫn lo lắng." Nhan thị thấp thòm, cắn môi, ảo não nói, "Sớm biết như thế, thiếp nên cẩn thận hỏi hỏi từ Dung Hoa kia, hiện giờ nếu muốn đi hỏi... Chỉ sợ nó sẽ hoài nghi, dùng sao đó cũng là một nha đầu tâm tư nhạy bén."

"Đừng nghĩ nhiều." Tây Ninh Hầu nắm tay bà, an ủi, "Người lo lắng, nên sợ không phải nàng, mà là bọn họ. Nàng có thời gian thì dẫn Thần Nhi qua ngõ chùa Bảo Thiên nhiều một chút, hải tử kia thiện tâm, Thần Nhi và nàng lại thường xuyên lui tới, vạn nhất... Vạn nhất có chuyện, nể tình Thần Nhi, nàng sẽ không trở mặt vô tình."

Nhan thị nghĩ nghĩ, gật đầu: "Được, khi nào rảnh, thiếp sẽ dẫn Thần Nhi đi thăm nàng."

.....

Trong lòng Thành Quốc Công hi vọng Hồ Trạch chỉ làm bộ làm tịch, qua mấy ngày ông ta sẽ thu tay, lại không ngờ, hai ngày kế tiếp, mỗi ngày Hồ Trạch đều dâng sớ cho Hoàng Thượng.

Đầu tiên là kể lại tài hoa và công tích của Diệp Thế Hiên.

Sau đó lại nói mấy năm Diệp Thế Hiền ở Cẩm Châu, có một người bằng hữu tốt cứ cách một hai năm sẽ đi thăm ông.

Nhưng từ lúc ông ấy qua đời, vị bằng hữu này lại không quan tâm hai nữ nhi Diệp Thế Hiền để lại, thật khiến người ta không thể tưởng tượng.

Có điều, bên trên không nói thẳng ra cái tên Thành Quốc Công.

Thành Quốc Công tức giận, thiếu chút đã học máu.

Ánh mắt mọi người đều đổ dồn về ông ta.

Chính Đức Đế không để lộ hi vọng trên gương mặt, trong ánh mắt chỉ có một tia tức giận, nghiêm lệnh Hình Bộ Thượng Thư và Đại Lý Tự Khanh điều tra rõ ràng.

Hình Bộ Thượng Thư và Đại Lý Tự Khanh vội bước ra khỏi hàng, tỏ thái độ sẽ nghiêm túc làm việc.

Tan triều, Thành Quốc Công lần lượt tươi cười đi mời Định Quốc Công và An Quốc Công, kết quả đều bị cự tuyệt, vì thế cả một ngày sắc mặt ông ta đều trầm xuống.

Từ nha môn trở về, Thành Quốc Công trực tiếp tới chính viện.

Vừa thấy sắc mặt ông ta, trong lòng Lâm phu nhân lộ bộ, vội vàng cho hạ nhân lui xuống, rót một ly trà, thấp giọng hỏi: "Quốc Công gia, làm sao vậy?"

"Hồ Trạch kia, lão cáo già, vì một người chết mà hết ngày này tới càng khác làm chuyện can rờ!" Thành Quốc Công đuổi tay nhận ly trà, tức giận nói.

"Ông ta không thu tay sao?" Lâm phu nhân sợ hãi hỏi, sau đó lại mắng, "Vì một người chết, ông ta rút cuộc muốn làm cái gì? Chẳng lẽ sau này Diệp gia giúp ông ta lập bia dựng mộ sao? Diệp gia sa cơ thất thế này có thể cho ông ta cái gì?"

Mắng một hồi, Lâm phu nhân mới thấp giọng hỏi: "Quốc Công gia, vậy chúng ta phải làm sao đây?"

Thành Quốc Công trầm mặc nhìn ly trà.

Lâm phu nhân cũng không dám mở miệng.

Nhất thời, không khí căn phòng trở nên khàn trương.

An tĩnh một lúc, Thành Quốc Công mới ngẩng đầu nhìn Lâm phu nhân, nói: "Định hôn sự cho Luật Nhi hoặc Nhượng Nhi đi."

"Quốc Công gia." Lâm phu nhân ngạc nhiên nhìn Thành Quốc Công, ngập ngừng nửa ngày mới tiếp tục, "Chúng ta chỉ có một nhi một nữ này thôi."

"Thế tử của An Quốc Công, Định Quốc Công đều xứng đôi với Nhượng Nhi, hiện tại còn chưa có hôn phối." Thành Quốc Công nhíu mày nói.

"An Quốc Công thế tử là người không tài, văn võ song toàn, tướng mạo lại tuấn tú lịch sự, ôn nhu nho nhã, còn về Định Quốc Công thế tử kia..." Lâm phu nhân nhíu mày, "Thiếp không đồng ý gả Nhượng Nhi cho hắn."

Thành Quốc Công trầm giọng: "Nếu có thể gả cho Dương gia thì tốt." Hiện tại đâu tới phiên Lâm gia kén cá chọn canh? Chỉ cần bọn họ đồng ý, vậy thì tốt rồi!

Lúc này hai người Định Quốc Công và An Quốc Công đều không muốn gặp ông, chỉ sợ còn muốn đẩy ông ra làm bia đỡ. Dù thế nào trong hai nhà đó phải khiến một chỗ gắn chặt với Lâm gia, cho dù Lâm gia có rơi xuống thì cũng có người bầu bạn. Nhìn Lâm phu nhân nức nò, Thành Quốc Công an ủi: "Nàng cũng đừng vội, Nhượng Nhi tốt như vậy, sẽ thành!" Hơn nữa trong tay ông vẫn còn vài thứ, nếu bọn họ vô tình, vậy đừng trách ông vô nghĩa!

Lâm phu nhân gạt đầu: "Hi vọng là thế."

Thành Quốc Công tiếp tục trầm giọng: "Còn về Luật Nhi, hiện tại đối tượng nó nên đính hôn cũng chỉ có nha đầu Phương gia."

"Nha đầu tới tuổi thành thân của Phương gia chỉ là một thứ nữ." Thành Quốc Công thế tử của bọn họ sao có thể lấy một cô nương con vợ lẽ? Nhi tử còn không uy khuất chết sao? Nước mắt của Lâm phu nhân lập tức trào ra: "Không, thiếp không đồng ý, tuyệt đối không đồng ý để nha đầu Phương gia và Luật Nhi đính hôn!"

Thành Quốc Công thở dài.

Lâm Luật và Lâm Nhượng đẩy cửa đi vào: "Phụ thân, mẫu thân."

Hốc mắt Lâm Nhượng ửng đỏ.

"Sao các con vào đây được?" Lâm phu nhân hỏi.

"Mẫu thân, con không gả cho Phương Húc." Lâm Nhựt rúc mình vào lòng Lâm phu nhân. Phương Húc là ai chứ? Một kẻ ăn chơi trác táng, nghe nói trong phủ còn bao đường không ít người, gả cho Phương Húc, vậy nàng tha đập đầu chết đi còn hơn.

"Không đâu, không đâu." Lâm phu nhân cũng khóc.

"Phụ thân, mẫu thân, muội muội còn nhỏ, hôn sự của muội ấy sau này hãy tính." Lâm Luật nhìn Thành Quốc Công và Lâm phu nhân, nói.

"Sao có thể?" Lâm phu nhân một tay ôm Lâm Nhựt, một tay kéo Lâm Luật, khẩn trương nói, "Không được, ta tuyệt đối không để con ta chịu ủy khuất." Phương gia chỉ có một thứ nữ, sao có thể xứng đôi với nhi tử của mình?

"Ca ca." Lâm Nhựt vừa khóc vừa lắc đầu, "Muội gả, muội gả, cho dù là Dương gia hay Phương gia muội đều gả." Nha đầu Phương Gia Nhu kia chẳng qua là từ bụng của một nha đầu chui ra, nàng ta sao có thể làm tẩu tẩu của mình? Sao có thể xứng đôi với ca ca.

"Trước đừng tự mình quyết đoán." Thành Quốc Công lắc đầu, nhũn mày nói, "Phương Húc không tốt, nhưng chẳng phải còn Dương Hựu sao?"

"Cũng không nhất thiết phải cưới cô nương Phương gia." Lâm Luật khẽ cười, cắt ngang, "Hoàng Thượng, Hoàng Hậu và Quý phi nương nương không phải đang chọn Phò mã cho Thanh Hà công chúa sao?"

Lâm phu nhân và Lâm Nhựt liền ngừng khóc, trong phòng nháy mắt liền trở nên tịch liêu không một tiếng động.

Rất nhanh, Lâm phu nhân lại bật khóc, lớn tiếng: "Không, ta không đồng ý." Cưới một công chúa, nghe thì dễ, nhưng một khi trở thành Phò mã, sau này nhi tử chỉ có thể giữ chức quan nhân hạ. Nhi tử là do chính tay phu thê bọn họ dạy dỗ, sau này phải làm đại sự, rạng danh Lâm gia.

Hơn nữa Thanh Hà công chúa vô cùng kiêu ngạo, trước đây không coi ai ra gì, làm sao mà xứng!

Thành Quốc Công cũng lắc đầu phản đối, từ trước tới nay ông chưa từng có ý nghĩ muốn nhi tử lấy công chúa.

"Trước mắt đây là biện pháp tốt nhất." Lâm Luật kiên trì.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 45: Tiếng thét chói tai

"Không được, cái này là biện pháp tốt nhất gì chứ?" Lâm phu nhân kịch liệt phản đối, "Ta không đồng ý, có chết cũng không đồng ý. Luật Nhi, nương tuyệt đối không đồng ý chuyện con cưới công chúa! Con có khát vọng, có chí hướng, nếu cưới công chúa, con phải từ bỏ tất cả!"

Nhi tử mang lý tưởng trên người, bản thân sao có thể cưới công chúa? Công chúa, cưới về còn không phải sẽ coi nàng ta như Bò Tát sống sao?

"Nương con nói đúng, đây không phải biện pháp, tương lai Lâm gia thuộc về con, phải dựa vào con mà phát dương quang đại." Thành Quốc Công dùng một chút, lại nói, "Hơn nữa bên phía Dương gia cũng sẽ cự tuyệt cửa thân này."

Nói tới đây, Thành Quốc Công đưa mắt nhìn Lâm Nhựt.

Để nhi tử cưới công chúa, Thành Quốc Công không tán đồng. Trong mắt ông ta, để nhi tử cưới công chúa không bằng gả nữ nhi cho Phương Húc.

Nhi tử nữ nhi đều là bảo bối trong tay phu thê bọn họ, nếu mang ra so sánh, nhi tử đương nhiên sẽ quan trọng hơn nữ nhi.

Nhi tử sau này phải tiếp quản Lâm gia.

Mà nữ nhi sau khi xuất giá sẽ trở thành người của nhà khác.

Trái phải đều phải gả, gả cho Phương Húc cũng không phải không tốt.

Phương Húc không có học vấn không có chức quan, nhưng hắn là Định Quốc Công thế tử, tương lai chấp chương Định Quốc Công phủ, có Hoàng Hậu và Tứ hoàng tử đứng sau, địa vị của Phương gia vô cùng vững chắc, tuyệt đối không có biến hóa. Nữ nhi gả qua, tương lai sẽ là nữ chủ nhân của Quốc Công phủ, có gì không tốt?

Đối diện với ánh mắt của Thành Quốc Công, sắc mặt Lâm Nhựt lập tức trắng bệch, vội vàng cúi đầu, cố ép nước mắt trở về, ngẩng đầu cười nói: "Phụ thân nói đúng, không phải còn có Dương gia sao?" Nói tới hôn sự của mình, nàng ta không chút ngượng ngùng, "Hơn nữa cho dù là Phương Húc... Kỳ thật Phương Húc cũng không phải không tốt, con chỉ là nghĩ... Nghĩ tới chuyện trước đây nhà bọn họ muốn cưới Diệp Dung Hoa, trong lòng không thoải mái mà thôi."

"Đúng vậy, Nhựt Nhi nói không sai."

"Nhựt Nhi, hẳn là loại người gì, ai ai trong kinh thành này đều biết." Lâm Luật nhìn Lâm Nhựt, lại nói với Thành Quốc Công và Lâm phu nhân, "Muội muội tuổi còn nhỏ, ở nhà trước nay chưa từng chịu ủy khuất, việc liên hôn cứ để con là được, hơn nữa con là huynh trưởng, là đích trưởng tử của Lâm gia, trách nhiệm của Lâm gia hẳn phải do con gánh vác. Thanh Hà công chúa là nữ nhi của Quý phi nương nương... Như thế, chúng ta không cần đi cầu Phụng gia và Dương gia."

"Con im ngay, chuyện này ta và phụ thân con tuyệt đối không đồng ý." Lâm phu nhân nghiêm túc nói.

"Phụ thân, mẫu thân." Lâm Luật quỳ xuống, "Phụng gia và Dương gia sẽ không kết thân với chúng ta, chúng ta tội gì phải hạ mình cầu xin bọn họ? Nếu hạ mình để sự việc thành công, nhi tử cho dù có quỳ cũng sẽ quỳ xin bọn họ, nhưng trong lòng phụ thân và mẫu thân đều rõ, Phụng gia và Dương gia rõ ràng không muốn đứng cùng chúng ta, chỉ sợ cho dù là thứ nữ, Phụng gia cũng không đồng ý cùng chúng ta kết thân, mà Lâm gia chúng ta còn có cô mẫu trong cung, chuyện cưới Thanh Hà công chúa sẽ dễ dàng hơn."

Lâm Luật dập đầu: "Thỉnh phụ thân và mẫu thân đồng ý, nhi tử cam tâm tình nguyện cưới Thanh Hà công chúa."

Sắc mặt Thành Quốc Công trầm xuống.

Nhi tử nói không sai, Định Quốc Công và An Quốc Công có lẽ sẽ mặc kệ Lâm gia, hơn nữa chỉ sợ sẽ đẩy bọn họ ra gánh tội.

Lâm phu nhân ôm Lâm Luật và Lâm Nhựt khóc lóc, tiếng nước nứa chua xót lòng người.

"Phụ thân." Lâm Luật nhìn Thành Quốc Công.

Qua nửa ngày, Thành Quốc Công mới chậm rãi lên tiếng: "Luật Nhi nói không sai, chỉ là... Vẫn là tới Dương gia và Phụng gia thăm hỏi trước." Nhi tử ông tự tay dạy dỗ, hiện tại sao có thể kêu hắn đi lấy công chúa?

Lâm phu nhân vội gạt đầu, nói với Lâm Luật: "Nghe lời phụ thân đi."

"Vâng, trước cứ làm theo ý phụ thân." Lâm Luật gạt đầu.

Lâm phu nhân lau nước mắt, cười nói: "Ngày mai ta sẽ gửi thiệp qua Dương gia và Phụng gia."

Sự tình cứ quyết định như vậy.

Lâm phu nhân gọi người vào dọn cơm.

Cả nhà bốn người đều không ăn uống được gì, không khí bữa cơm vô cùng nặng nề.

Ăn cơm xong, ngồi thêm một lúc, Lâm Nhựt và Lâm Luật đứng dậy cáo từ.

"Ca ca." Tới ngã rẽ, Lâm Nhựt dừng bước, gọi Lâm Luật, "Ca ca không cần lo lắng cho muội, không phải còn có Dương Hựu sao? Muội cũng không nhất định phải gả tới Phụng gia, hơn nữa có ca ca ở đây, cho dù gả cho Phụng Húc, hẳn sẽ không dám bạc đãi muội."

"Được rồi, muội đừng nghĩ nhiều, chuyện trong nhà đã có ca ca." Lâm Luật cười nói, "Trở về nghỉ ngơi đi."

"Vâng." Lâm Nhựt gạt đầu, dẫn nha đầu về viện của mình.

Lâm Luật đứng đó bất động.

Gió lạnh phát qua lại không sánh bằng đáy lòng rét run của hắn.

Mặc Tuyết gả cho người khác.

Còn...

Đáy lòng Lâm Luật không khỏi chua xót.

Trong khoảng thời gian này, hắn luôn chấp nhất muốn cưới Diệp Dung Hoa, người ngoài nhìn vào cũng khinh thường hắn. Hiện tại cưới ai có gì khác nhau? Chỉ cần Lâm gia có thể qua được lần này, với hắn mà nói cưới ai cũng không quan trọng.

Thấy hắn bất động một lúc lâu, gả sai vật phía sau tiến lên, gọi: "Thế tử."

"Đi thôi." Lâm Luật thở dài, nâng bước rời đi.

Lâm phu nhân ôm hi vọng phái người tới Định Quốc Công phủ và An Quốc Công phủ đưa thiệp, hai nhà cũng sáng khoái đồng ý mời bà ta qua.

Đây là lần đầu tiên Lâm phu nhân tới An Quốc Công phủ Dương gia, khách sáo một phen, bà ta liền mặt mũi hỏi tới hôn sự của Dương Hựu.

An Quốc Công phu nhân nhũn nhũn, cảm khẩn che miệng nói An Quốc Công gia đã có nhà xem trọng, trước mắt đã mở lời với người ta, hiện tại chỉ là chưa thông báo ra ngoài mà thôi.

Lâm phu nhân lập tức thu lại ý cười, cúi đầu uống trà, mới hỏi: "Không biết là thiên kim nhà ai?"

"Chuyện còn chưa định, nói ra thì không tốt, tới lúc đó nếu không thành lại làm hỏng khuê danh của cô nương người ta." An Quốc Công phu nhân cười trả lời, "Tỷ tỷ của nàng ấy còn chưa đính hôn, vì thế tạm thời phải chờ một chút."

"Lớn nhỏ có thứ tự, nên như vậy." Lâm phu nhân ngoài tuy miệng cười nói nhưng trong lòng lại không nghĩ như vậy, "Tỷ tỷ còn chưa đính hôn, chẳng lẽ cô nương đó còn nhỏ? Tuổi nhỏ như thế, không lẽ bắt trẻ ấu ơ sao?"

"Cũng không phải quá nhỏ, năm nay nàng đã mười bốn, chẳng qua tỷ tỷ ở trên thân mình không tốt." An Quốc Công cười nói, "Cũng không đối gặt phu nhân, Quốc Công gia nhìn trúng cô nương Từ gia."

Lâm phu nhân vừa nghĩ liền biết, người Dương gia nhìn trúng chính là đích nữ của Tam phòng Từ gia Bát cô nương Từ Hà Quang.

Cô nương Từ gia đương nhiên rất tốt.

Định Quốc Công phu nhân này từ Từ gia mà ra, có bà đứng giữa chu toàn, hôn sự tất nhiên là ván đã đóng thuyền.

Xem ra Dương gia muốn đứng cùng chiến tuyến với Tứ hoàng tử.

Tâm trạng Lâm phu nhân trầm xuống, bà ta bỏ qua chuyện này, ở lại dùng cơm trưa xong rồi cáo từ.

Hôm sau bà ta lại tới Định Quốc Công phủ.

Nhi tử nữ nhi Phương gia đương nhiên đều có thể nghị thân.

Lâm phu nhân mặt mũi hỏi tới hôn sự của Phương Húc trước nhưng Định Quốc Công phu nhân lại u sầu trả lời: "Hai tử Húc Nhi này, ta không giấu gì phu nhân, cũng không sợ người chê cười, đứa nhỏ hoang đường này đã cầu xin ân điển của Hoàng Hậu nương nương, nói thê tử của nó phải vừa mắt nó mới được. Có nương nương che chở, thân là phụ mẫu như chúng ta không dám đánh mắng."

Lâm phu nhân cứng đờ, lại thân thiết hỏi tới Phương Gia Như: "Gia Như đâu? Sao hôm nay không thấy nàng?"

"Hai ngày nay thân mình lão phu nhân không tốt, nó dẫn theo đám muội muội qua chỗ lão phu nhân rồi." Định Quốc Công phu nhân cười nói.

"Đứa nhỏ này vừa khiêm tốn lại hữu lễ, đoan trang hào phóng, ta nhìn liền thích, hận không thể thương nó như khuê nữ."

"Phu nhân hậu ái nhưng nó không gánh nổi đâu." Định Quốc Công phu nhân uyển chuyển từ chối.

Dùng cơm trưa xong, Lâm phu nhân mới cáo từ.

Bà ta mang một bụng tức giận về nhà, quả nhiên như nhi tử nói, Phương gia và Dương gia sớm đã không có ý định giúp đỡ Lâm gia.

Ngay cả thứ nữ cũng không muốn gả!

Thật là tức chết mà!

Buổi tối thương nghị với Thành Quốc Công, sang hôm sau, Lâm phu nhân đệ thiếp tiến cung.

Lâm Thái Hậu đương nhiên gật đầu, kêu bà ta qua ngày thứ hai tiến cung yết kiến.

Ngày thứ hai, Lâm phu nhân tới Thọ Nhân Cung thương nghị với Lâm Thái Hậu, Lâm Thái Hậu cau mày: "Ý kiến này không tệ, có điều bồi phạt của Thanh Hà công chúa và Luật Nhi không hợp, chỉ sợ Hoàng Thượng sẽ không đồng ý."

Lâm phu nhân sừng sốt, bọn họ quả thật không nghĩ tới tầng quan hệ này, vì thế hốt mất liền ứng đó: "Vậy phải làm sao đây? Chẳng lẽ cứ trơ mắt nhìn Lâm gia gặp nạn như vậy? Thái Hậu nương nương, người phải cứu Lâm gia."

"Ai gia là người Lâm gia, đương nhiên sẽ vì Lâm gia mà suy nghĩ." Lâm Thái Hậu gật đầu, trầm tư, "Tuy không hợp bồi phạt, có điều đó chỉ là danh nghĩa..."

Lâm phu nhân không ngừng gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, Thái Hậu nương nương nói đúng, chẳng qua là danh nghĩa mà thôi, chỉ cần Thanh Hà công chúa và Luật Nhi nên đôi thì đó chính là chuyện tốt, dù sao công chúa và Luật Nhi cũng là thanh mai trúc mã, quen biết từ nhỏ."

"Ừ, người yên tâm, bên phía Thanh Hà đã có ai gia."

"Làm phiền Thái Hậu nương nương." Hiện tại chỉ là ủy khuất cho nhi tử, Lâm phu nhân thở dài trong lòng.

"Có gì mà làm phiền?" Lâm Thái Hậu cười nói, "Lâm gia tốt, bổn cung đương nhiên mới có thể thoải mái một chút."

.....

Lâm phu nhân đi rồi, Lâm Thái Hậu liền sai cung nữ đi mời Tề Quý Phi tới Nhân Thọ Cung.

Khách sáo một phen, Lâm Thái Hậu trực tiếp đi vào chủ đề: "Đứa nhỏ Thanh Hà này cũng tới tuổi rồi, phò mã đã chọn được chưa?"

"Tạ Thái Hậu nương nương quan tâm, Hoàng Hậu nương nương đang giúp nó chọn." Tề Quý Phi cười trả lời.

"Ai gia rất thích đứa nhỏ Thanh Hà này." Lâm Thái Hậu từ ái mỉm cười nhìn Tề Quý Phi, "Nói thẳng với Quý Phi, đứa cháu trai của ai gia vừa lúc hợp tuổi với nàng, bọn chúng từ nhỏ đã quen biết, thanh mai trúc mã, vô cùng xứng đôi."

Tề Quý Phi sững sờ, sau đó lại dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Lâm Thái Hậu: "Thái Hậu nương nương, bối phận của Thanh Hà thấp hơn thế tử, việc này sao có thể?"

Sắc mặt Lâm Thái Hậu cứng đờ, sau đó liền cười nói: "Tuy kém bối phận nhưng đó đều là danh nghĩa, bọn chúng cũng không có cùng huyết thống gì, chỉ cần tốt cho đôi bên, không gì là không thể."

Lâm Thái Hậu trước nay không hề sợ, sao lại... Tề Quý Phi không khỏi hoài nghi, nghĩ tới mấy chuyện gần đây xảy ra trên triều đình, bà càng nghi ngờ mục đích của Lâm gia, liền nói: "Mỗi người trong hoàng gia chúng ta đều phải làm gương tốt để dân chúng nhìn vào, không thể rồi loạn cương thường, hậu ái của Thái Hậu nương nương, thần thiếp thay Thanh Hà nhận lấy."

Lâm Thái Hậu quả thật quá kỳ quái!

Lâm Thái Hậu lập tức lạnh giọng: "Quý Phi ngại chương mắt Lâm gia chúng ta?"

Tề Quý Phi vội đứng dậy, nói: "Thái Hậu nương nương quá lời, thần thiếp nào dám? Thế tử đáng về đường đường, văn võ toàn tài, ngay cả Hoàng Thượng cũng khen ngợi, thần thiếp thích thế tử còn không kịp, chỉ là... Hai người bọn họ thật sự không hợp bối phận, Thanh Hà không phải còn gọi thế tử một tiếng biểu cữu cữu sao? Hơn nữa hôn sự của nó đã có Hoàng Thượng và Hoàng Hậu nương nương làm chủ."

Ý tứ là nàng ta làm chủ không được? Hoàng Thượng sùng ái nàng ta, cũng sùng ái nhà đầu Thanh Hà, phò mã của Thanh Hà phải cần Phụng Hoàng Hậu làm chủ mới được sao?

Sắc mặt càng lạnh hơn, Lâm Thái Hậu nói: "Chẳng qua là danh nghĩa, ngại không cần để ý, trong hoàng cung này, còn cả huân hương thế gia, cô cô chất nữ hai người cùng thờ một chồng cũng có, hơn nữa ai gia không phải người mờ mịt, ai gia nói có thể thì có thể, chỉ cần công chúa đồng ý, quản nhiều lễ nghi như vậy làm gì? Chuyện này ngại chuẩn bị đi, bên phía Hoàng Thượng và Hoàng Hậu ai gia sẽ mờ mịt." Nói tới đây, bà ta bùng ly trà, nói, "Trò về đi."

Tề Quý Phi vội cáo lui, vừa rời khỏi Nhân Thọ Cung liền hừ một tiếng: "Coi mình thật sự là Thái Hậu sao?" Ngại hiểu đạo, mọi người đều giả bộ đoan trang, bà ta thật sự coi rằng mình là Thái Hậu không ai bì nổi sao?

Về điện của mình, thấy nhi tử và nữ nhi đều ở đây, Tề Quý Phi liền đem sự tình kể lại.

"Cái gì?" Thanh Hà công chúa đứng lên, "Con không gả, Lâm Luật kia là thứ gì chứ? Trước đây còn bị người ta lui thân! Đồ người khác không cần, bản công chúa khinh thường."

"Con nhỏ tiếng một chút, Thái Hậu nương nương chỉ mới mờ mịt với ta." Tề Quý Phi kéo nàng ngồi xuống, nói, "Con đừng gào to như thế, hơn nữa bối phận của con và Lâm Luật không hợp, phụ hoàng con hẳn sẽ không đồng ý, cho nên cứ yên tâm."

"Hoàng tử mẫu sao lại đột nhiên nhắc tới chuyện này?" Thanh Hà công chúa bĩu môi, kéo tay nắm ni Tề Quý Phi, "Mẫu phi, con không gả, con không gả cho người khác, mẫu phi người hiểu tâm sự của nữ nhi mà."

"Được được, tiểu tử tông con đừng lác nữa, đầu ta đau tới sắp hôn mê rồi."

Thanh Hà công chúa làm nũng với Tề Quý Phi: "Mẫu phi hứa rồi đấy."

"Tiểu quý này." Tề Quý Phi điểm nhẹ lên trán nàng ta, "Được rồi, con lui xuống trước đi, ta có lời muốn nói với ca ca con."

"Vâng." Thanh Hà công chúa tươi cười đứng lên.

Cho mọi người lui xuống, Tề Quý Phi trực tiếp hỏi Thất hoàng tử: "Hôn sự Thái Hậu nương nương nhắc tới có liên quan tới chuyện của Diệp Thế Hiền trên triều mấy ngày nay sao?" Tuy là hỏi nhưng ngữ khí cực kỳ khẳng định.

"Vâng." Thất hoàng tử trả lời, "Khẳng định là vậy, cho nên hoàng muội không thể gả vào Lâm gia, mẫu phi phải nói chuyện với phụ hoàng."

"Bọn họ chắc là muốn dùng Thanh Hà làm tấm chắn, cũng may, đứa nhỏ này gọi Lâm Luật hẳn một tiếng cừu cừu! Đùng là không biết xấu hổ, đồ da mặt dày." Tề Quý Phi lạnh giọng, "Yên tâm, phụ hoàng con sẽ không đồng ý."

"Vâng." Thất hoàng tử gật đầu, "Phụ hoàng cũng đang rất quan tâm vụ án đó."

Đại hôn sắp tới, Tề Quý Phi lại dặn dò một phen rồi mới cho Thất hoàng tử rời đi.

.....

Tề Quý Phi nhắc chuyện này với Chính Đức Đế để ông ta có chuẩn bị trong lòng.

Sau, thời điểm Lâm Thái Hậu mở lời với Chính Đức Đế và Phụng Hoàng Hậu, Chính Đức Đế trực tiếp cự tuyệt. Hoàng Thượng đã từ chối, Phụng Hoàng Hậu đương nhiên mỉm cười phụ họa.

Chính Đức Đế là vì Tề Quý Phi đã nói với ông ta trước.

Mà Phụng Hoàng Hậu vốn cũng không muốn đồng ý, Lâm gia và Bạch gia có quan hệ với nhau, bà sao có thể để bọn họ đứng cùng chiến tuyến với Tề Quý Phi?

Lâm Thái Hậu ghen một bụng lửa không có chỗ giải tỏa. Bà ta có thể giải tỏa ở đâu chứ? Cái ghế Thái Hậu này chỉ là danh nghĩa, bà càng không thể dùng hiếu đạo để ép buộc Hoàng Thượng và Hoàng Hậu.

Trong lòng lại lo lắng cho Lâm gia, Lâm Thái Hậu vội phái người xuất cung đưa tin.

Lâm phu nhân cảm thấy như trời sắp sập.

"Không sao, Thái Hậu không giúp được, chúng ta vẫn còn cách khác." Lâm Luật nở nụ cười, sắc mặt lộ vẻ đắc thắng.

"Luật Nhi, con không được xằng bậy, đó là công chúa." Lâm phu nhân hải hùng khiếp sợ.

Về mặt Thành Quốc Công âm trầm, nghĩ nghĩ, nói: "Chúng ta vẫn còn Bạch gia."

Lâm Luật cười gật đầu: "Mẫu thân yên tâm, con sẽ không làm chuyện xằng bậy."

.....

Giữa tháng bảy, kinh thành đón cơn mưa đầu thu, mưa vừa xuống, không khí cũng mát mẻ hơn.

Hôm nay, thấy trời đẹp, Thạch ma ma liền dẫn mấy người Lê Hoa đem y phục thu đông ra phơi nắng.

Ăn cơm ngủ trưa xong, Lưu Tô nói Chu Hành tới.

Dung Hoa thu thập một phen rồi ra đình hóng gió.

Vừa thấy Chu Hành, Dung Hoa cau mày cẩn thận nhìn sắc mặt y: "Có phải độc tái phát không? Sắc mặt chàng tái nhợt không ít."

Chu Hành một thân trường bào màu tím, gương mặt lạnh lùng mang theo nụ cười như gió xuân, màu da như ngọc: "Mấy năm ta ở Thương Châu, dầm mưa dãi nắng, hiện tại về kinh nên không cần phơi nắng, vì thế trắng ra."

"Vậy sao?" Dung Hoa nhíu mày càng sâu.

"Ừ, ta rất tốt, nàng đừng lo." Chu Hành vờn tay xoa trán nàng, sau đó chỉ chỉ vào bàn cờ bên cạnh, "Thời tiết tốt thế này, làm một ván được không?"

"Được." Dung Hoa gật đầu.

Hai người nhàn nhã đánh cờ, hương trà quanh quần, thập phần thích ý.

"Hoàng Thượng và Hoàng Hậu, còn cả Tề Quý Phi tuy đã cự tuyệt, nhưng ta nghĩ Lâm gia sẽ không từ bỏ Thanh Hà nhanh như vậy." Chu Hành đột nhiên lên tiếng.

"Vậy sao?" Dung Hoa cười cười thả quân cờ xuống, bụng lý trà uống một ngụm, "Lâm Luật trên danh nghĩa là biểu cừu của Thanh Hà công chúa, Lâm gia này đúng là cái gì cũng mặc kệ, ngay cả việc bị thiên hạ chê cười cũng không quan." "

Dung Hoa cầm một quân cờ khác, tay còn lại chống cằm nhìn Chu Hành, hỏi: "Chàng nói xem, Lâm Luật sẽ làm gì?"

"Làm gì là gì?" Chu Hành nhìn ngón tay thon dài của nàng, hỏi ngược lại, "Nàng nghĩ thế nào?"

"Suy nghĩ của ta?" Dung Hoa thả quân cờ xuống, "Gần gũi da thịt, hoặc gạo nấu thành cơm, tới lúc đó cho dù Hoàng Thượng, Hoàng Hậu và Tề Quý Phi

không đồng ý cũng không còn cách nào khác."

"Tuy không đứng đắn nhưng đó lại là cách hữu hiệu nhất, Lâm gia đều phải dùng hôn sự của nhi nữ để bảo toàn Lâm gia, việc này cũng không tính là gì." Dung Hoa mỉm cười rót trà cho y, "Hon nữa trong cung còn có Thái Hậu, muốn được việc đương nhiên rất đơn giản."

Chu Hành bưng ly trà uống một ngụm, gạt đầu, nhìn ván cờ, khóe môi cong lên: "Không nói nữa, sắp thua rồi."

"Ta biết." Dung Hoa không để bụng mà bữu môi, nghĩ nghĩ lại nói: "Cái chết của phụ thân có liên quan tới Tây Ninh Hầu phu nhân không?"

Mấy ngày nay, Nhan thị có dẫn Kiều Vũ Thần tới hai lần, quá mức thân thiết. Rõ ràng bà ta không muốn Kiều Vũ Thần thường xuyên tiếp xúc với nàng, nhưng chuyện của phụ thân vừa bị đảo lại, bà ta liền vui vẻ dẫn Kiều Vũ Thần tới cửa, còn bày ra bộ dáng mong nàng và đứa nhỏ kia tỷ đệ thân thiết.

Quá khác thường.

Suy nghĩ Nhan thị mưu sát thân phụ, nàng không ngăn lại được.

Dung Hoa nhú mày, đem sự khác thường của Nhan thị kể lại.

"Đừng quá thân cận với bà ta." Chu Hành gạt đầu.

Một ván cờ kéo dài tới lúc mặt trời lặn, thấy sắc trời đã muộn, Dung Hoa dứt khoát kêu Túy Đồng dọn cơm chiều tới đây. Hai người ăn xong, Chu Hành mới rời đi.

.....

Nhoáng cái đã tới ngày đại hôn của Thất hoàng tử.

Thanh Hà công chúa thân là muội muội của Thất hoàng tử, đương nhiên cũng xuất cung tham dự hôn lễ.

Tân khách như mây, Thanh Hà công chúa cùng Đại hoàng tử phi, Tứ hoàng tử phi Dương Mặc Tuyết và Lục hoàng tử phi Tăng Minh tiếp đón nữ quyến.

Ăn uống xong, Đại hoàng tử phi, Dương Mặc Tuyết và Tăng Minh cùng đa số nữ quyến ra sân xem kịch, những người còn lại ở trong vườn nói chuyện phiếm.

Mà Thanh Hà công chúa tới tân phòng, cùng Bạch Như hàn huyên, sau đó tươi cười đứng lên, rời khỏi tân phòng đi về hướng sân khấu.

Thời điểm xuyên qua hành lang, nàng ta đột nhiên đụng phải cung nữ đang bưng chén canh, nước canh rã đầy trên váy Thanh Hà công chúa.

"Công chúa tha mạng." Thị nữ kia hoảng sợ, lập tức quỳ xuống.

Thanh Hà công chúa giận tím mặt: "Nha đầu chết tiệt, ngươi không có mắt hả?"

"Công chúa, hôm nay là ngày lành của Thất điện hạ." Cung nữ theo sau vội nhẹ giọng nhắc nhở.

Thanh Hà công chúa hít một hơi thật sâu, quát: "Cút!"

"Tạ công chúa tha mạng." Nha đầu kia vội vàng lui xuống.

Thanh Hà công chúa đưa mắt nhìn xung quanh, phân phó cung nữ đi lấy y phục, sau đó dẫn cung nữ còn lại qua tiểu viện bên cạnh.

Cung nữ rất nhanh cầm y phục tới, hai người nhanh chóng hầu hạ Thanh Hà công chúa thay đồ.

Y phục trên người vừa tháo xuống, cánh cửa đột nhiên bị đẩy ra, Lâm Luật say khướt đi vào.

"A!" Thanh Hà công chúa và hai cung nữ hét chói tai.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 46: Giỏ tre mức nước như công dã tràng

Ba tiếng hét chói tai vang tận mây xanh.

Trên người Thanh Hà công chúa chỉ có độc nhất cái yếm thêu hình củ sen, cánh tay như ngó sen, thon dài thẳng tắp, làn da tuyết trắng như ngọc.

Thân mình Lâm Luật loạn choạng, vạn phần kinh ngạc nhìn Thanh Hà công chúa. Như bưng tỉnh lại, mặt hấn hồng hồng, vội vàng cúi đầu nghiêng người, nói: "Công chúa thứ tội."

Thanh Hà công chúa chỉ tay vào Lâm Luật, hét to: "Cút, còn không cút cho bốn cung!"

Hai cung nữ luống cuống phủ thêm áo khoác cho nàng.

Lúc này, hạ nhân bên ngoài nghe động tĩnh vội vàng chạy tới, viện này cách sân khấu kịch không xa, tiếng thét của ba người cũng dẫn khách khứa tới.

Nam tân cũng có người qua xem, ngay cả tân lang quan Thất hoàng tử nghe tin cũng mang theo men say chạy tới. Vừa thấy tình cảnh trong phòng, Thất hoàng tử liền tỉnh rượu, xoay người đâm Lâm Luật một quyền: "Hỗn đản!"

Mấy vị hoàng tử phi cũng giật nảy mình.

Sao đột nhiên lại xảy ra sự tình như vậy?

Lâm Luật không tránh né, cứ mặc Thất hoàng tử đánh một quyền, mắt trái lập tức sưng to.

"Ta đánh chết tên hỗn đản nhà ngươi." Thất hoàng tử nổi trận lôi đình.

Những người khác vội đuổi tay kéo Thất hoàng tử lại.

Đại hoàng tử phi nháy mắt cho quân sự ma ma, quân sự ma ma liền mời khách khứa trách đi, mọi người cũng thức thời nhanh chóng cáo lui.

"Đại hoàng tẩu, Tứ hoàng tẩu, muội ra ngoài tiếp đãi bọn họ." Tăng Minh lên tiếng.

"Ừ." Đại hoàng tử phi gật đầu.

Thời điểm rời đi, Tăng Minh thuận tay lôi Lục hoàng tử theo cùng.

Thanh Hà công chúa vừa tức vừa thẹn, gương mặt đỏ bừng, đuổi tay chỉ vào mặt Lâm Luật, lớn tiếng: "Mặt ngươi bị mù không hả? Sao lại tùy tiện xông loạn? Bốn cung phải móc cặp mắt ngươi ra!"

Lâm Luật quỳ xuống: "Là vì thần đường đột mạo phạm công chúa, muốn đánh muốn giết tùy công chúa xử trí."

"Con của ta." Lâm phu nhân khóc lóc ôm lấy Lâm Luật, "Công chúa tha mạng, Lâm gia chúng ta chỉ có độc đinh này thôi."

Dứt lời, bà ta vừa đâm vừa mắng hấn: "Sao con lại chạy tới đây?"

Lâm Luật lắc đầu: "Uống chút rượu, muốn nghỉ ngơi một chút, vốn có một nha đầu dẫn đường, nhưng không biết nàng ta dẫn đường thế nào, cứ vậy mà đi tới đây." Lâm Luật tỏ vẻ vô tội, vừa nói vừa lắc đầu để duy trì thanh tỉnh.

Sắc mặt Thất hoàng tử càng lạnh hơn, trông mắt như phóng ra đao cảm tức nhìn Lâm Luật: "Ngươi uống say? Nên không biết? Lý do hay lắm!"

"Vi thần đáng chết." Lâm Luật vẫn bày ra bộ dáng mặc hoàng gia xử trí.

"Bốn cung muốn móc cặp mắt của hấn!" Thanh Hà công chúa trừng mắt nhìn Lâm Luật, nghiêng răng nghiêng lợi.

"Công chúa tha mạng." Lâm phu nhân sụt mướt cầu xin, "Luật Nhi là uống say nên mới bị người có tâm tính kẻ."

"Thanh Hà." Đại hoàng tử phi ôm lấy Thanh Hà công chúa, thấp giọng, "Hôm nay là ngày lành của Tiểu Thất."

Mọi chuyện nên vì đôi tân nhân mà suy nghĩ.

Thanh Hà công chúa cắn môi, nước mắt đảo quanh hốc mắt.

Thất hoàng tử lạnh giọng quát: "Ai? Là ai dẫn Lâm thế tử tới?"

Một tiểu cung nữ khoảng mười ba mười bốn tuổi run rẩy bước ra: "Là nô tỳ, nô tỳ không biết công chúa ở đây, nô tỳ đáng chết." Nói xong, nàng ta dập đầu liên tục.

"Ngươi không biết vào trong xem xét trước hả?" Dương Mặc Tuyết quát, "Cho dù không phải công chúa, những khách nhân khác không có khả năng ở đây hay sao? Hôm nay đông người, ngươi không biết vào trong quan sát hả?"

"Tiện nô vô dụng, đáng chết!" Thất hoàng tử quát, "Người đâu, kéo ả ta xuống nghiêm hình khảo vấn, xem ả ta hôm nay phụng mệnh của ai, bị ai sai sử!"

"Điện hạ tha mạng, nô tỳ bị oan, nô tỳ bị oan." Tiểu cung nữ khóc lóc mặc người ta kéo đi.

Ngày hi của huynh trưởng lại xảy ra chuyện gièm pha, kim chi ngọc điệp như Thanh Hà công chúa nào từng chịu ủy khuất như thế? Có điều, nàng ta vẫn cố nén nước mắt: "Còn nha đầu đụng vào ta kia nữa, khẳng định không tốt đẹp gì."

Nghĩ nghĩ, nàng lại không thể nhớ ra gương mặt của cung nữ kia trông như thế nào.

Thanh Hà công chúa đưa mắt nhìn hai cung nữ của mình, các nàng cẩn thận nghĩ lại, nhanh chóng miêu tả dung mạo của người kia.

Thất hoàng tử lập tức phái người đi bắt ả.

Nha đầu kia rất nhanh bị kéo lại đây, run rẩy quỳ dưới đất, chỉ xin tha mạng, nói bản thân khi đó nhất thời không chú ý.

Cho nên đây cũng là trùng hợp? Thất hoàng tử nổi trận lôi đình, sao người kéo nàng ta ra ngoài khảo vấn.

Đại hoàng tử phi và Dương Mặc Tuyết vội giảng hòa.

Dù sao vẫn phải lấy hôn lễ làm trọng.

Còn về đám người Thanh Hà công chúa và Lâm Luật, Thất hoàng tử tự an bài nhân thủ đưa vào cung.

Nghe được tin, Tề Quý Phi giận tím mặt: "Lâm gia, sao bọn họ dám!"

Chính Đức Đế và Phụng Hoàng Hậu nghe tin xong sắc mặt cũng không tốt. Ba người không nói chuyện, chỉ có Tề Quý Phi thấp giọng nức nở.

Qua một hồi, đám người Thanh Hà công chúa mới tới.

Vừa thấy đôi mắt ửng đỏ của nữ nhi, Tề Quý Phi liền đứng dậy, kéo nàng vào lòng: "Con của ta."

Thời điểm ở Thất hoàng tử phủ, Thanh Hà công chúa cố nén cảm xúc, một giọt nước mắt cũng không rơi ra, nhưng hiện tại về cung, nhìn thấy Tề Quý Phi, nước mắt liền rơi đầy mặt: "Mẫu phi."

Thành Quốc Công cùng Lâm phu nhân dẫn theo Lâm Luật cung kính quỳ xuống.

Ánh mắt của Chính Đức Đế như muốn ăn thịt người.

Trong mắt Chính Đức Đế, vì chuyện ông từ chối ý tứ của Lâm Thái Hậu, cho nên Lâm gia mới giờ trò tính kẻ nữ nhi của trẫm hả?

Thật to gan!

"Vi thần không có cách dạy con, thỉnh Hoàng Thượng trách phạt." Thành Quốc Công thành khẩn xin tội, vẻ mặt thẹn thùng.

Chính Đức Đế phần nộ, trừng mắt nhìn ông ta và Lâm Luật: "Ai cho các ngươi lá gan tính kẻ nữ nhi của trẫm hả?"

"Hoàng Thượng, đều do vi thần mê rượu, vô ý để người ta tính kẻ, mạo phạm công chúa." Lâm Luật dập đầu.

"Ngươi còn nói chính mình vô tội?" Chính Đức Đế tức giận hất ly trà trên bàn qua.

"Hoàng Thượng tha mạng." Thành Quốc Công, Lâm phu nhân và Lâm Luật vội dập đầu.

"Hoàng Thượng." Lâm Thái Hậu được cung nữ dìu tới, "Hoàng Thượng bớt giận, ngài cũng coi như nhìn Luật Nhi trưởng thành, từ nhỏ hài tử này đã là người khiêm tốn hữu lễ."

"Ý của mẫu hậu là Lâm Luật vô tội, hẳn có tội là vì nha đầu Thanh Hà?" Tề Quý Phi ngẩng đầu hỏi.

"Quý Phi, ai gia không có ý này." Lâm Thái Hậu lắc đầu nói.

Nhưng trong lòng mọi người đều hiểu.

Thanh Hà công chúa ương ngạnh, trong cung ức hiếp vô số người, nếu có kẻ muốn thừa dịp báo thù vẫn có khả năng.

"Ngậm máu phun người." Thanh Hà công chúa tức giận tới dậm chân nhưng nhanh chóng bị Tề Quý Phi ôm lại.

Sắc mặt Chính Đức Đế ngày càng đen hơn.

Lâm Thái Hậu cũng không mở miệng.

"Hoàng Thượng." Phương Hoàng Hậu tuy tức giận nhưng vẫn còn giữ được bình tĩnh, nghe Lâm Thái Hậu nói vậy, bà liền khuyên giải, "Trước mắt phải lấy khuê danh của Thanh Hà làm trọng."

Chính Đức Đế nhìn nữ nhi khóc lóc thê lương, ánh mắt như con dao khóa chặt phụ tử Thành Quốc Công và Lâm Luật.

Phương Hoàng Hậu tiếp tục: "Hoàng Thượng, sự tình đã tới nước này, Thanh Hà chỉ đành phải gả cho Lâm gia."

"Hừ." Chính Đức Đế hừ lạnh một tiếng, cũng không nói gì.

Sự tình xem như thành công? Trong lòng ba người Thành Quốc Công, Lâm Luật và Lâm phu nhân đều vui vẻ cúi thấp đầu.

"Đúng vậy, Hoàng Thượng." Lâm Thái Hậu gật đầu, "Hoàng Hậu nói đúng, hiện tại khuê danh của Thanh Hà là quan trọng nhất."

Sắc mặt Chính Đức Đế đen như đáy nồi.

Tề Quý Phi tức giận tới cả người run rẩy: "Ai tính kế Thanh Hà, bổn cung sẽ kéo hắn ra lăng trì xử trăm!" Bà không tin Lâm gia vô tội, nhất định là bọn họ đứng sau tính kế!

"Quý Phi, người bình tĩnh một chút." Lâm Thái Hậu nhìn Tề Quý Phi, khuyên, "Hiện tại quan trọng nhất vẫn là chuyện của Luật Nhi và Thanh Hà."

"Hoàng Thượng, ngài nhất định phải làm chủ cho Thanh Hà." Tề Quý Phi khóc nức lên.

Chính Đức Đế nhấp môi nhìn Tề Quý Phi thương tâm nức nở.

Nữ nhi đã bị nhìn thấy hết, hiện tại còn có thể thế nào?

Đó là công chúa hoàng gia, thanh danh vô cùng quan trọng.

Thanh Hà công chúa khịt khịt mấy cái, ánh mắt lướt qua Lâm Luật áo mũ chỉnh đang tề quỳ dưới đất, cuối dùng dùng trên gương mặt nặng nề của Chính Đức Đế, khóc lên: "Phụ hoàng, nữ nhi không gả, nữ nhi cho dù có chết cũng không gả cho tên khốn khiếp Lâm Luật này! Phụ hoàng..."

"Thanh Hà..." Chính Đức Đế thờ dài.

Phương Hoàng Hậu lên tiếng: "Việc đã tới nước này, hôn sự cứ quyết định vậy đi."

Chính Đức Đế khẽ gật đầu.

Tề Quý Phi khóc càng thương tâm nhưng lại không nói được một câu phản đối.

"Phụ hoàng, con không gả, con không gả." Thanh Hà công chúa hét lớn, "Gả cho tên tiểu nhân âm hiểm này, chi bằng con chết đi thì hơn!"

Dứt lời, nàng ta liền phóng về phía cây cột.

Ma ma cung nữ bên cạnh vội giữ người lại.

Tề Quý Phi ôm nàng ta, khóc lóc: "Con của ta, nếu con chết rồi ta phải làm sao?"

"Mẫu phi, con không muốn gả cho Lâm Luật." Thanh Hà công chúa khóc lên, gào tới ngất xỉu.

Trong điện nhất thời trở nên hỗn loạn.

Chờ thái y bắt mạch cho Thanh Hà công chúa xong, nói là không sao, mọi người mới thật sự yên tâm.

Thấy Thanh Hà công chúa phản ứng kịch liệt như vậy, Tề Quý Phi lại khóc lóc cầu xin, Chính Đức Đế mới không lập tức hạ chỉ tứ hôn cho nàng ta và Lâm Luật.

Rời khỏi cung điện của Tề Quý Phi, Lâm Thái Hậu nháy mắt cho ba người Thành Quốc Công, ý bảo không cần nóng nảy. Bọn họ gật đầu, sau đó liền xuất cung.

.....

Sự tình giống như gió xuân rất nhanh truyền khắp kinh thành.

Chuyện gì cũng có.

Có người nói Thanh Hà công chúa yêu thầm Lâm luật, vì thế lập ra cái bẫy.

Cũng có người nói Lâm Luật thích công chúa, cho nên tính kế nàng ta.

Cũng có kẻ nói người công chúa đắc tội tới trả thù, Lâm Luật này vô tình tai bay vạ gió.

Chuyện ồn ào huyên náo đầu đường cuối ngõ mọi người đều biết, nhưng đa phần ai ai cũng tin rằng Thanh Hà công chúa ái mộ Lâm Luật, bởi vì hôm đó là đại hôn của Thất hoàng tử, Thanh Hà công chúa xuống tay vô cùng dễ dàng.

Dung Hoa không tham dự hôn lễ của Thất hoàng tử, nhưng sự tình rất nhanh liền biết được.

Nàng khẽ cười, ánh mắt vẫn dừng trên cuốn sách: "Lâm Luật này thật đúng là, cái gì cũng có thể làm ra được." Vừa nói vừa lắc đầu, nàng lại hỏi Lưu Tô, "Người bị bắt đã mở miệng chưa?"

Cái bấy mà Lâm gia bố trí, mục đích phía sau đơn giản là muốn cưới Thanh Hà công chúa về làm bùa hộ mệnh.

Hôm đó là đại hôn của Thất hoàng tử, người đông, hành động dễ dàng.

"Không, bọn họ không chịu nổi khổ hình, đã chết." Lưu Tô trả lời.

Cho nên bên ngoài có truyền thuyết nào đây cũng chỉ là sự trùng hợp! Dung Hoa gõ gõ ngón tay lên bàn, hỏi: "Vương gia có nói gì không?"

"Vương gia chỉ nói tiểu thư không cần lo lắng." Lưu Tô đáp.

Chu Hành lo cho nàng, sợ Lâm Luật cưới được Thanh Hà công chúa, Lâm gia sẽ bình an vượt qua lần này! Sao có thể? Dung Hoa mỉm cười gật đầu, phân phó: "Người ra ngoài thả tin, cứ nói cái chết năm đó của phụ thân ta liên quan tới Lâm gia, cưới công chúa là để bảo toàn mạng sống." Đã loạn thành như vậy, thêm chút lửa, bên đó sẽ càng rối hơn.

Lưu Tô gật đầu, nhận lệnh lui xuống.

Hôm sau, Đồng Ngọc Lan tới dùng bữa sáng, đem sự tình hôm tiệc cưới của Thất hoàng tử miêu tả kỹ càng. Nghĩ tới chuyện đêm Thất Tịch bản thân thiếu chút bị tính kế, nàng sợ hãi nói: "Có lẽ Thanh Hà công chúa phải gả cho Lâm Luật thật."

Thanh Hà công chúa ái mộ ca ca, Đồng Ngọc Lan biết, cho nên lời đồn Thanh Hà công chúa thích Lâm Luật nàng không tin.

Dung Hoa khẽ cười: "Có lẽ không." Không tính hài tử trong bụng Diệp Di Châu, Thanh Hà công chúa là hài tử nhỏ tuổi nhất của Chính Đức Đế, thân mẫu lại là Tề Quý Phi, cho nên nàng ta rất được sủng ái. Với tính cách ngang ngược đó, nàng ta có thể thành thành thật thật ngậm bồ hòn khen ngọt hay sao?

Đồng Ngọc Lan nghĩ nghĩ, lại nói: "Cũng đúng, nếu ta là Thanh Hà công chúa, ta cũng tuyệt đối không gả cho Lâm Luật. Thanh danh thì thế nào chứ? Cùng lắm thì ở nhà cả đời làm gái lơ thì mà thôi! Ta nói đúng không, Dung Hoa muội muội?"

Dung Hoa mỉm cười gật đầu.

Hai người cứ thế tiếp tục hàn huyên nói chuyện.

.....

Tin đồn cái chết của Diệp Thế Hiền có liên quan tới Thành Quốc Công truyền khắp kinh thành, tin đồn chuyện hôm qua trong phủ của Thất hoàng tử cũng do người Lâm gia mưu tính bắt đầu nổi lên.

Lâm gia nghe xong liền tức hộc máu.

Thất hoàng tử tiến cung kính trà tạ ơn, trong mắt đều là hận ý.

Chờ đôi tân nhân kính trà, nhận lễ của Bạch Như xong, Chính Đức Đế liền cho giải tán.

Hôm qua xảy ra chuyện lớn như vậy, mọi người đều ước nhanh chóng rời đi. Phương Hoàng Hậu cũng không giữ mấy đứa con dâu ở lại, trực tiếp cho các nàng trở về.

Thất hoàng tử cùng Bạch Như theo Tề Quý Phi hồi cung.

Tứ hoàng tử và Dương Mặc Tuyết ở lại. Tứ hoàng tử nhũn mày nói: "Mẫu hậu, hiện tại Lâm gia dính vào Tiểu Thất..."

Dương Mặc Tuyết cũng nhũn mày.

Sắc mặt Phương Hoàng Hậu ngưng trọng: "Thanh Hà... Hiện tại chỉ có thể gả cho Lâm gia, có điều hoàng nhi, con không cần khẩn trương, con là đích tử của trung cung, là người thừa kế danh chính ngôn thuận! Hơn nữa..." Phương Hoàng Hậu mỉm cười, "Nha đầu Thanh Hà lần này gặp chuyện như vậy, nó có thể dễ yên được sao? Lâm gia cưới nó, là phúc hay họa còn chưa biết được!"

.....

Tới cung của Tề Quý Phi, Bạch Nhữ cố gắng duy trì nụ cười gượng ép trên mặt, thức thời uốn gối nói: "Mẫu phi, thần thiếp tới thăm Thanh Hà." Trong lòng nàng bức tới chết, trước có Dương Mộ Thu, hôm qua đại hôn lại bị Thanh Hà công chúa quấy phá, thời điểm động phòng Thất hoàng tử đều thất thân, làm cho qua loa.

Thanh Hà công chúa phản ứng kịch liệt như vậy, Tề Quý Phi đương nhiên không dám cho nàng ta về cung của mình, trực tiếp giữ lại ở bên thiên điện, thuận tiện chăm sóc.

"Ừ, con đi thăm nó đi, nói chuyện với nó cũng tốt." Tề Quý Phi gật đầu, phân phó một cung nữ dẫn nàng qua thiên điện.

"Mẫu phi, phụ hoàng nói thế nào?" Vào nội điện, chờ cung nữ và nội thị lui xuống hết, Thất hoàng tử mới mở miệng hỏi.

"Còn có thể thế nào?" Tề Quý Phi xoa xoa thái dương, khổ sở nói.

"Lâm gia này đúng là quá đáng, bọn họ làm như vậy, Thanh Hà bắt buộc phải gả cho Lâm Luật!" Thất hoàng tử tức giận, "Mẫu phi, Thanh Hà không thể gả qua đó."

"Ta cũng không muốn gả Thanh Hà cho tiểu nhân Lâm Luật kia, nhưng nhi tử à, sự tình hiện tại đã truyền khắp kinh thành, thanh danh của nữ tử lớn hơn trời, muội muội con..." Tề Quý Phi không muốn gả nữ nhi của Lâm gia, cũng không nhịn được cục tức này, nhưng nữ nhi đã bị người ta thấy hết, còn có thể thế nào? Chẳng lẽ còn muốn gả nữ nhi cho người khác? Bọn họ có thể bỏ qua chuyện này hay sao?

"Chuyện này nhất định do Lâm gia làm, lời đồn truyền nhanh như vậy không phải là vì Lâm gia ở phía sau quạt gió thêm củi hay sao? Con không tin!" Thất hoàng tử hừ một tiếng.

"Phụ hoàng con nói không chừng mấy ngày nữa sẽ tứ hôn, cảm xúc của Thanh Hà hiện tại không tốt, cho nên tạm thời đè ép được." Tề Quý Phi thở dài.

"Mẫu phi, người yên tâm, Lâm gia không phải muốn cưới muội muội về làm bùa hộ mệnh sao?" Thất hoàng tử trầm mặc nửa ngày, lạnh giọng nói, "Lâm gia bọn họ coi người khác là kẻ ngốc hả? Tới lúc đó muội muội ở công chúa phủ, Lâm gia bọn họ và muội ấy thì có liên quan gì?"

"A." Tề Quý Phi lại thở dài.

"Con không gả." Thanh Hà công chúa tức giận đi tới.

Phía sau nàng ta là vẻ mặt khấn trương của Bạch Nhữ.

"Sao con không nghỉ ngơi? Thái y đã nói con phải tĩnh dưỡng hai ngày." Tề Quý Phi ôn nhu nói với nàng ta mấy câu, sau đó lại nhìn Bạch Nhữ, "Con ngồi đi."

Bạch Nhữ uốn gối cảm tạ, sau đó ngồi xuống bên cạnh Thất hoàng tử.

"Mẫu phi, hoàng huynh, con không gả, con không gả." Thanh Hà công chúa vẫn tỏ thái độ kiên quyết, đó là không gả! Nàng ta nhìn Tề Quý Phi và Thất hoàng tử, nói, "Chuyện này nhất định do Lâm Luật làm, nhất định là tên vô lại đó, lần trước nhờ Thái Hậu nương nương mở lời không thành nên mới dùng cách hạ tiện này ép con gả, cho dù thế nào con cũng không gả."

"Thanh Hà, không phải nói không gả thì sẽ không gả, chuyện này phụ hoàng con tự có định đoạt." Tề Quý Phi dịu dàng khuyên nhủ.

Thất hoàng tử lên tiếng: "Hoàng muội, phụ hoàng không phải vẫn chưa hạ chi tứ hôn sao? Muội đừng vội!"

"Không vội? Muội sao có thể không vội? Chờ tới lúc phụ hoàng ban hôn rồi sót ruột thì có lợi ích gì? Mẫu phi, hoàng huynh, con nói không gả thì chính là không gả, ai thích thì tự gả đi! Con đi tìm phụ hoàng, con đi tìm phụ hoàng." Dứt lời, Thanh Hà công chúa xoay người ra ngoài.

Tề Quý Phi vội gọi người theo sau.

"Đứa nhỏ này..." Bà đau đầu đứng dậy, "Nó nháo như vậy, chọc phụ hoàng con tức giận thì không tốt."

"Mẫu phi, để con đi xem, người nghỉ ngơi đi." Thất hoàng tử cũng đứng lên, nói với Bạch Nhữ, "Nàng ở lại với mẫu phi đi."

"Vâng." Bạch Nhữ gật đầu.

Thất hoàng tử liền nâng bước về hướng Ngự Thư Phòng.

Không bao lâu, Thất hoàng tử đã đuổi kịp Thanh Hà công chúa, vội giữ nàng ta lại: "Hoàng muội, muội bình tĩnh chút đi."

"Hoàng huynh, muội sao có thể bình tĩnh? Sự tình rõ ràng do Lâm gia làm! Hôm qua hai tiện nhân kia đã chết, chết không đối chứng, Lâm gia đang ép buộc muội gả qua đó!" Thanh Hà công chúa lớn tiếng, "Muội sẽ không để bọn họ như ý!"

"Ta biết, là muội chịu ủy khuất." Thất hoàng tử vội trấn an, "Nhưng muội nổi giận đừng đừng như vậy đi tìm phụ hoàng, nếu chọc giận phụ hoàng, sự tình thật sự sẽ không còn cách cứu vãn."

"Hoàng huynh..." Thanh Hà công chúa nức nở, "Hắn... Lâm Luật hắn sao dám làm ra chuyện hạ tiện như vậy?"

"Ngoan, hoàng huynh sẽ giúp muội, muội đừng vội." Thất hoàng tử duỗi tay vỗ vai nàng ta, "Hai người kia đã chết nhưng các nàng khẳng định còn người thân. Cho ta thời gian mấy ngày, hoàng huynh nhất định sẽ tra ra manh mối."

"Được." Thanh Hà công chúa gật đầu.

.....

Đã hai ngày trôi qua Chính Đức Đế vẫn không có động tĩnh.

Mà lời đồn bên ngoài như mặt trời tháng sáu, vô cùng khí thế.

Mỗi ngày Lâm Luật đều tới quỳ bên ngoài Ngự Thư Phòng thỉnh tội, bộ dáng thập phần thành khẩn.

Trên triều, mấy ngự sử đồng loạt tham tấu, nói Lâm Luật và Thanh Hà công chúa là cậu cháu, có bối phận trước mặt, lẽ không thể loạn.

Có đại thần lại nói nam nữ thụ thụ bất thân, nếu đã có thân thiết xác thịt, vậy Lâm Luật phải phụ trách, hưởng chi hắn rất có thành ý, còn về bối phận, Thái Hậu dù sao cũng không phải thân mẫu của Hoàng Thượng, không có quan hệ huyết thống, vì vậy không cần giữ lễ.

Hai phe nhất thời ồn ào tít bụi.

Thất hoàng tử không điều tra được gì.

Qua mấy ngày, Chính Đức Đế quyết định tứ hôn cho hai người.

Ngay tại thời điểm Thanh Hà công chúa cho rằng Chính Đức Đế sẽ không hạ chỉ tứ hôn, tâm trạng vừa buông lỏng thì nghe được tin này. Nàng ta gấp tới độ nhảy dựng lên, cầm tà váy chuẩn bị tới Ngự Thư Phòng khóc nháo. Vừa tới cửa, nàng ta lại dừng bước, suy nghĩ, sau đó trực tiếp đổi hướng, dẫn hai cung nữ tâm phúc xuất cung tới Từ Ân Tự.

Công công tứ hôn còn chưa đi, tin tức nữ nhi xuất cung đã truyền tới, Chính Đức Đế vội phái người đuổi theo nàng ta.

Tê Quý Phi một đường khóc lóc chạy tới Ngự Thư Phòng: "Hoàng Thượng, thần thiếp chỉ có một nữ nhi là Thanh Hà, nếu nó xuất gia, thần thiếp cũng không thể sống nữa..." Bà ta nức nở thiếu chút đã hôn mê bất tỉnh.

Chính Đức Đế thật lòng yêu thương đứa con gái này, vì thế vội vàng sai người gọi kẻ tới Lâm gia truyền chỉ về.

Lâm gia đang hoan thiên hi địa chờ tiếp chỉ, không ngờ công công truyền chỉ vừa tới cổng lớn đã bị gọi hồi cung.

Thành Quốc Công vội phân phó người đi hỏi thăm.

Biết Thanh Hà công chúa vì chuyện tứ hôn mà tới Từ Ân Tự, người Lâm gia kinh ngạc không thôi. Tính toán lâu như vậy, ngay tại thời điểm mấu chốt, Thanh Hà công chúa lại trực tiếp tới Từ Ân từ, chẳng lẽ giỏ tre mức nước như công đã tràn hay sao?

Sắc mặt Lâm phu nhân liền tối sầm: "Vậy phải làm sao bây giờ? Nhà đầu kia sao lại quyết liệt như vậy? Rõ ràng đã bị Luật Nhi nhìn thấy hết, chẳng lẽ nàng ta có thể không gả hay sao? Chẳng lẽ nàng ta thật sự muốn xuất gia làm ni?"

Lâm Nhượng lại nở nụ cười: "Mẫu thân, công chúa kim chi ngọc diệp lại thật sự xuất gia? Đó chỉ là suy nghĩ của nàng ta, nhưng Hoàng Thượng và Quý Phi nương nung khẳng định không đồng ý."

Thành Quốc Công và Lâm Luật không nói gì, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

Lâm phu nhân và Lâm Nhượng chỉ biết nhấp môi im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 47: Đêm kinh hoàng

Trước hành động của Thanh Hà công chúa, người Lâm gia trở tay không kịp.

Sự tình vốn là ván đã đóng thuyền, thánh chỉ tứ hôn cũng đã tới cửa, nhưng thấy Thanh Hà công chúa nháo nhào như vậy, Hoàng Thượng liền cho triệu

người truyền chỉ về.

Kế tiếp nên làm thế nào đây?

Lâm phu nhân chỉ cảm thấy trước mặt tối sầm, bộ dáng như không thể nhìn thấy ánh rạng đông.

Thành Quốc Công và Lâm Luật đều im lặng.

Qua một lúc lâu, Lâm Luật mới ngẩng đầu, sắc mặt hòa hoãn hơn khi nãy một chút: "Công chúa tới Từ Ân Tự chỉ là chuyện nhất thời, khẳng định không phải thật sự muốn xuất gia. Nàng ta muốn xuất gia, Hoàng Thượng, Quý Phi nương nương và Thất điện hạ sẽ không đồng ý." Cho nên vẫn còn đường để cứu vãn.

Chỉ cần có đường cứu vãn, vậy thì không sao.

Thành Quốc Công cũng gật đầu, nói: "Lời Luật Nhi nói có vài phần đạo lý, dù sao nàng ta cũng là bảo bối trong lòng Hoàng Thượng và Quý Phi nương nương, hiện tại tuy ồn ào náo loạn khiến Hoàng Thượng triệu người về nhưng hôn sự tám chín phần sẽ không thay đổi."

"Con đi Từ Ân Tự thỉnh tội với công chúa." Lâm Luật nói, "Con nhất định sẽ khuyên được công chúa trở về."

"Ừ, cố gắng dỗ dành nàng ta." Lâm phu nhân gật đầu.

Liệt nữ sợ triển lang (1), nhitừ thành khẩn như vậy, Thanh Hà công chúa cho dù cứng như đá cũng sẽ xiêu lòng.

(1) Liệt nữ sợ triển lang: Con gái mạnh mẽ sợ đàn ông mềm mỏng, bám dai

"Con xuất phát ngay." Lâm Luật lập tức đứng dậy.

Thành Quốc Công cũng đứng lên tới thư phòng.

Lâm Nhượng hừ một tiếng: "Chẳng phải chỉ vì thân phận công chúa thôi sao? Ca ca tuần tú lịch sự, không lẽ không xứng với nàng ta? Còn làm bộ làm tịch!"

"Nhượng Nhi." Lâm phu nhân cười nói, "Không được nói như vậy, nàng là công chúa, là kim chi ngọc diệp, kiều ngao một chút là chuyện đương nhiên."

Lâm Nhượng bĩu môi, tuy trong lòng không phục nhưng cũng không cãi, miễn cho tai vách mạch rừng truyền lời mình nói ra ngoài.

Thanh Hà công chúa đương nhiên không gặp Lâm Luật nhưng hấn lại vô tình đụng mặt Thất hoàng tử tới xem muội muội.

"Ngươi còn mặt mũi tới đây?" Thất hoàng tử vừa thấy Lâm Luật liền giận sôi máu, sắc mặt trầm xuống, hai tay siết chặt đánh qua.

Lâm Luật không né không tránh mặc hấn xử trí.

Đánh mấy quyền, Thất hoàng tử cũng cảm thấy mất hứng, liền thu tay: "Ngươi có biết áy náy hay không?" Hấn đã cẩn thận điều tra nhưng hai nha đầu kia là cô nhi, không tra được gì.

"Điện hạ, là vì thân mạo phạm công chúa, vì thân đáng chết." Lâm Luật thản nhiên nói, "Nếu công chúa có thể tha thứ cho thân... Tương lai thân cả đời sẽ đối tốt với công chúa."

"Tiểu nhân vô sỉ, mơ tưởng!" Thất hoàng tử hừ lạnh một tiếng.

Lâm Luật vẫn duy trì vẻ mặt thành khẩn.

"Lâm Luật, sự tình do ai làm trong lòng ngươi rõ nhất, ngươi còn nói gì tới chuyện sẽ đối tốt với Thanh Hà cả đời hả?" Thất hoàng tử lạnh giọng, "Lâm gia các ngươi bức Thanh Hà tới nơi này, các ngươi còn muốn thế nào? Cút cho ta!"

Sắc mặt Lâm Luật không hề thay đổi, chỉ kêu người hầu mang chút đồ giao cho tiểu ni cô, sau đó chấp tay thi lễ với Thất hoàng tử: "Vi thần cáo lui."

Thất hoàng tử tức giận hồi cung, nước mắt Tề Quý Phi còn chưa khô, vừa thấy hấn liền hỏi: "Sao rồi? Con có gặp Thanh Hà không?" Tính tình nữ nhi bà biết, quái đản, cương liệt, nói không chừng có thể làm ra chuyện xuất gia làm ni.

"Có gặp." Thất hoàng tử vội trấn an, "Thanh Hà nói người cứ yên tâm, không cần lo lắng cho muội ấy, con thấy sắc mặt muội ấy không tồi, người cũng bình tĩnh đi."

"Đứa nhỏ này sao có thể lỗ mãng vậy?" Tề Quý Phi nức nở mắng một câu.

"Mẫu phi, hoàng muội ở bên đó khoảng thời gian này cũng tốt, chờ sự tình phai nhạt, con sẽ đi đón muội ấy trở về, mẫu phi không cần lo lắng." Thất hoàng tử ủng hộ Thanh Hà công chúa, Lâm gia kia thật sự quá đáng giận, hiện tại hoàng muội làm thế, sự tình sẽ không như ý Lâm gia.

"Cũng không biết Thanh Hà ở đó có quen không? Có ăn uống được không?" Tề Quý Phi lo lắng, "Hoàng muội con từ nhỏ chưa từng chịu khổ cực nào... Đều tại Lâm gia!"

Nếu không phải Lâm gia, nữ nhi của mình sao đang êm đẹp lại phải chạy tới chùa?

"Mẫu phi đừng lo lắng, trong chùa rất tốt, xung quanh lại thanh u." Từ Ân Tự là chùa của hoàng gia, phi tần của Tiên đế không có con nói dối đều tới đó an dưỡng, hoàn cảnh không tồi. Thất hoàng tử nói, "Thanh Hà nháo như vậy, hôn sự sẽ không thành, dù sao phụ hoàng vẫn có vài phần đau cho hoàng muội."

Bằng không sao ông ấy có thể triệu nội thị truyền chỉ trở về đúng lúc như vậy?

Tề Quý Phi gật đầu: "Ta kêu người thu dọn mấy thứ, con đem qua cho Thanh Hà, còn cả đồ ăn, đồ dùng, mang nhiều một chút." Nói xong, bà liền phái người thu dọn đồ của Thanh Hà công chúa.

Thất hoàng tử gật đầu: "Vâng."

Mẫu tử bọn họ trò chuyện thêm một lúc, chờ đồ của Thanh Hà công chúa sắp xếp xong, Thất hoàng tử liền đứng dậy cáo từ.

Thanh Hà công chúa ở Từ Ân Tự, Lâm Luật mặc kệ mưa gió, mỗi ngày đều tới một chuyến, trong tay còn mang theo rất nhiều đồ chơi và thức ăn, ngày ngày thỉnh tội.

Mọi người đều không khỏi cảm động, ngay cả ni cô trong Từ Ân Tự cũng khen hần tốt. Nhất thời, Lâm Luật trở thành một nam nhân thâm tình.

Cuối cùng cũng có ngày Thanh Hà mềm lòng, chịu gặp Lâm Luật, cả giận nói: "Lâm Luật, ngươi không cần làm bộ làm tịch, ta sẽ không gả cho ngươi."

Lâm Luật ôn nhả cười: "Vi thần không phải tới cầu công chúa đồng ý hôn sự, vi thần tới là hi vọng công chúa có thể tha thứ, có thể nguôi giận, có thể sớm ngày hồi cung, nơi này..." Hần liếc nhìn căn phòng bố trí thanh đạm, nói, "Công chúa kim chi ngọc diệp, ở đây thật sự là rất ủy khuất, là lỗi của vi thần, vi thần đáng chết, công chúa nếu tức giận thì cứ trút lên người vi thần, muốn đánh muốn giết vi thần mặc người xử lý, chỉ cần công chúa không tức giận chính mình, người ở đây, Hoàng Thượng và Quý Phi nương nung đều lo lắng."

Hốc mắt Thanh Hà công chúa có chút ươn ướt, trách mắng: "Bổn cung tới đây còn không phải do ngươi hay sao? Đều tại tên hỗn đản nhà ngươi!" Nếu không phải hần, nàng sao phải chịu khổ như vậy?

Lâm Luật cúi đầu: "Vâng vâng, đều là vi thần đáng chết, đều là vi thần phạm sai."

"Ngươi cắt cho ta, bổn cung không muốn gặp ngươi!" Thanh Hà công chúa nén nước mắt, chỉ tay ra cửa."

"Vi thần cắt ngay." Lâm Luật cáo từ, vừa xoay người lại quay đầu nói, "Công chúa gầy đi không ít, người vẫn nên sớm hồi kinh đi, đều là lỗi của vi thần, là vi thần đáng chết."

Nói xong, Lâm Luật mới rời khỏi phòng.

Thanh Hà công chúa ngây ra, trong lòng chua xót còn mang theo chút ngọt ngào, nói không rõ là cảm xúc gì.

.....

Nghe Lê Hoa kể lại lời khen của người trong kinh thành đối với Lâm Luật, Dung Hoa bật cười, nói: "Lâm Luật này đúng là cao thủ diễn kịch, nếu hần đi hát tuồng khẳng định sẽ trở nên nổi tiếng."

Không đi hát tuồng thật đúng là bỏ lỡ hần!

Bộ dáng chân thành thâm tình, chẳng qua chỉ là diễn trò mà thôi.

Hần thích Thanh Hà công chúa?

Ai tin?

Một chữ nàng cũng không tin.

"Tiểu thư, Tây Ninh Hầu phu nhân phái người tặng lễ trung thu." Hồng Đậu tươi cười cảm thiệp vào phòng.

Dung Hoa nhận lấy, cúi đầu nhìn thoáng qua, sau đó đưa cho Lê Hoa: "Người thu lễ vật lại, sau đó dựa theo quy củ chọn một phần trong kho đưa qua đó đáp lễ."

Có lẽ nhận ra thái độ lạnh nhạt của nàng, sau hai lần cùng Kiều Vũ Thần tới, Nhan thị không còn xuất hiện nữa, bà ta hoặc là phái người đưa Kiều Vũ Thần tới, hoặc là phái người đưa thiệp hỏi thăm, mặc kệ Dung Hoa có từ chối hay không, bà ta vẫn làm theo ý mình đưa Kiều Vũ Thần qua đây.

"Vâng, tiểu thư." Lê Hoa nhận lệnh lui xuống.

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Lư Tô, hỏi: "Khoảng thời gian này Phó Cửu Lận không phải người theo dõi?"

"Vâng, xung quanh cũng không có trạm gác ngầm." Lư Tô gật đầu. Sau lần đó, Phó Cửu Lận không còn phải người tới.

Dung Hoa lắc đầu: "Vậy thì tốt." Nàng đứng dậy tới thư phòng, xem xong sổ sách, mặt trời đã ngả về tây.

Vừa ra khỏi thư phòng liền thấy Đồng Ngọc Lan, nha đầu phía sau còn mang theo hộp đồ ăn, Dung Hoa cười gọi: "Đồng tỷ tỷ."

"Dung Hoa muội muội." Đồng Ngọc Lan tươi cười đi, nhận lấy hộp đồ ăn trong tay nha đầu rồi đưa cho Dung Hoa, "Đây là lễ trung thu Phó Cửu Lận đưa tới, một phần của muội."

"Muội?"

"Ừ, nhà chúng ta ai ai cũng có, hần nói chúng ta coi muội là người nhà, hần đương nhiên không thể bỏ sót, còn nói chỉ là mấy cái bánh trung thu, kêu Dung Hoa muội muội đừng để ý." Đồng Ngọc Lan nhủ mảy, tiếp tục, "Ta đây ghét nhất là mấy người đọc sách."

Dung Hoa mỉm cười kêu Túy Đồng nhận lấy.

Đồng Ngọc Lan ở lại thêm một lúc, mãi tới trời tối mới rời đi.

Nàng ấy đi rồi, Dung Hoa mới kêu Túy Đồng mang hộp bánh của Phó Cửu Lận lại, vừa mở ra mùi hương liền lan tràn, ản ản trong đó là hương quế thanh nhã.

Hương quế, đó là mùi trước kia Diệp Dung Hoa thích nhất.

Dung Hoa ngẩng đầu nói với Túy Đồng: "Các người đem xuống chia nhau ăn đi."

Túy Đồng gật đầu, mang đồ xuống.

.....

Trước Trung Thu mấy ngày, Thanh Hà công chúa từ Từ Ân Tự hồi cung, bản thân đã không còn phản cảm với Lâm Luật như trước, thời điểm nghe Chính Đức Đế nhắc tới chuyện tứ hôn, trên mặt nàng ta còn mang theo sắc đỏ ngượng ngùng.

Chính Đức Đế cười ha ha: "Ra ngoài mấy ngày, Thanh Hà đã hiểu chuyện hơn rồi."

"Phụ hoàng." Thanh Hà công chúa hờn dỗi một tiếng.

Tề Quý Phi thấy thái độ nàng ta thay đổi cũng yên tâm, mấy ngày nay lòng thành của Lâm Luật mọi người đều rõ, Tề Quý Phi đương nhiên cũng nhìn thấy. Một người thật lòng như vậy, bà cảm thấy nữ nhi gả qua sẽ không chịu ủy khuất.

Chính Đức Đế cao hứng, qua ngày thứ hai liền ban hôn cho hai người.

Đào mất tới Tết Trung Thu, kinh thành tràn ngập không khí của ngày hội, hàng cây bên đường sớm đã treo đủ loại đèn lồng lụa đỏ, thập phần náo nhiệt, buổi tối triều đình còn bắn pháo hoa.

Chu Hành phái người đưa tin, nói xuất hiện ở cung yến một lát rồi sẽ tới đây.

Đồng Ngọc Lan và Đồng phu nhân muốn cùng nàng buổi tối ra ngoài ngắm đèn, nhưng Dung Hoa lại lo buổi tối nhiều người dễ xảy ra chuyện, lần trước Kiều Vũ Thần không phải trong trường hợp tương tự bị bắt đi sao?

Hơn nữa Chu Hành sẽ tới đây, nàng liền khéo léo từ chối.

.....

Ánh trăng sáng ngời, mùi hương của quế từ xa bay lại, dường như còn có thể nghe tiếng vui đùa đâu đây, Dung Hoa kêu đám người Thạch ma ma ra ngoài chơi, bên cạnh chỉ giữ Túy Đồng và Lư Tô hầu hạ.

"Phanh" một tiếng, pháo hoa nổ rộ trên không trung, một tiếng rồi một tiếng, còn cả tiếng hoan hô của mọi người.

"Không xong rồi." Túy Đồng và Lư Tô cùng thấp giọng, đồng thời động thủ, một người lách mình tới trước mặt Dung Hoa, một người lách mình tới cửa sổ.

Trái tim Dung Hoa không khỏi nhảy dựng lên.

Lư Tô vừa tới bên cửa sổ, hắc y nhân bên ngoài đã xông, thân ảnh quỷ mị.

Vừa tới, bọn họ liền rắc phấn lên ba người Dung Hoa.

Bị mùi hương đánh úp, Dung Hoa choáng váng, vội vàng phân phó Túy Đồng: "Mau phát tín hiệu cho Vương gia." Dứt lời, trước mắt nàng tối sầm, thân mình mềm xuống.

Túy Đồng và Luru Tô cắn chặt đầu lưỡi áp chế cảm giác mệt mỏi bất lực, còn chưa kịp phát tín hiệu, hắc y nhân đã tiến lên tấn công.

"Rút." Một kẻ vác được Dung Hoa lên người, nói.

Ba người còn lại gạt đầu, lại một phen rải bột phấn ra ngoài.

"Buông tiểu thư ra." Túy Đồng và Luru Tô đưa mắt nhìn thị vệ bên ngoài bị đám người chế ngự, vội vàng lấy đạn muốn phát tín hiệu.

"Chết đi!"

Kiểm trong tay ba người đâm tới các nàng, bọn họ trúng độc, không kịp tránh, Túy Đồng bị thương ở ngực trái, Luru Tô bị một kiếm đâm vào vai.

Tên đang vác Dung Hoa lên tiếng: "Đi!"

Ba người gạt đầu, ném thêm thuốc độc về phía Túy Đồng và Luru Tô rồi mới từ cửa sổ vọt ra.

Túy Đồng và Luru Tô phun ra ngụm máu, vội phát tín hiệu tìm cứu viện, một bên nghiêng ngả lao đảo đuổi ra ngoài, người đã biến mất, ngoại viện chỉ còn tiếng pháo hoa nổ rộ cùng tiếng người hoan hô từ xa.

Đúng lúc này, Xuân Thiên bước vào sân, kêu lên: "Luru Tô tỷ tỷ, Túy Đồng tỷ tỷ..."

"Đi, mau đi gọi người Đồng gia tới hỗ trợ, tiểu thư bị..." Còn chưa dứt lời, hai người đã hôn mê bất tỉnh.

Xuân Thiên sợ tới sắc mặt tái nhợt, việc đầu tiên là đứng dậy gọi người xử lý chuyện trong sân, chiếu cố Luru Tô và Túy Đồng, sau đó trực tiếp trèo tường qua Đồng gia gọi người giúp đỡ.

.....

Thời điểm Dung Hoa tỉnh lại đã là trời thu đầy đất, đập vào mắt là màn che cũ kỹ màu xanh lá. Nàng muốn ngồi dậy nhưng một chút sức lực cũng không có, cảm giác vô cùng quen thuộc. Lúc trước tới đây cũng là bộ dáng này, cả người mềm như bông không thể làm gì cả.

Dung Hoa nghiêng đầu, thấy trong phòng chỉ có một tủ quần áo, một cái bàn cùng mấy cái ghế, mép giường có cái bàn con, bên trên đặt bộ trà sứ, vô cùng đơn giản.

Nàng cúi đầu nhìn, y phục trên người đã thay đổi, là vải bông màu vàng đất.

Dung Hoa nhíu mày, lạnh lùng gọi: "Người đâu."

Kêu kết một tiếng, một cô nương khoảng mười sáu mười bảy tuổi bụng chầu rứa nặt tiến vào, trên mặt hiện lên nụ cười ôn nhu: "Cô nương tỉnh rồi sao?"

Tới mép giường, cẩn thận đỡ Dung Hoa ngồi dậy, nàng ta vừa rửa nặt lau tay cho nàng, vừa nói: "Nô tỳ là Đồng Oái, cô nương đói bụng chưa? Nô tỳ liền mang cháo tới cho người."

"Kêu chủ tử người tới đây, ta muốn gặp hắn." Dung Hoa lạnh giọng.

"Cô nương đừng vội, chủ tử hiện đang ở ngoài không có ở đây, cô nương ăn sáng trước rồi nói." Đồng Oái mỉm cười, "Là cháo gà nấu hơn một canh giờ, hương vị không tệ, nếu cô nương không thích, nô tỳ liền phân phó người làm món khác, cô nương muốn ăn cái gì?"

"Kêu chủ tử người tới đây." Ánh mắt Dung Hoa trở nên lạnh như băng, gần từng chữ.

Nụ cười trên gương mặt chợt tắt, một cổ hàn ý từ lòng bàn chân dâng lên, Đồng Oái gạt đầu: "Cô nương chờ một lát." Nói xong liền đứng dậy ra ngoài.

Rất nhanh, một nam tử xuất hiện.

Vải bông y màu lam, dung mạo bình phàm, dáng người khí thế, Dung Hoa trừng mắt nhìn hắn: "Bạch Lãm."

Tuy hắn đã thay đổi dung mạo nhưng đôi mắt đó Dung Hoa vừa nhìn liền nhận ra.

Bạch Lãm mỉm cười, kéo ghế ngồi cạnh mép giường, nói: "Không hổ là nữ nhân Bạch Lãm ta nhìn trúng, thật thông minh."

"Nha đầu ta thế nào rồi?" Dung Hoa lạnh giọng hỏi.

Tối qua nàng vừa hít khí độc liền hôn mê bất tỉnh, thật lo cho hai người Túy Đồng và Lưu Tô.

"Không ngờ Dung Hoa nàng tới hoàn cảnh này vẫn lo lắng cho hai nha đầu kia." Bạch Lãm không ngờ nàng vừa mở miệng liền hỏi nha đầu của mình.

"Bọn họ thế nào?"

Bạch Lãm đáp: "Chỉ chút thương tích, tính mạng không có gì đáng ngại."

Dung Hoa cuối cùng cũng yên tâm, bình tĩnh nhìn Bạch Lãm: "Bạch Lãm, thả ta ra."

Bạch Lãm lắc đầu, chỉ cười không nói.

"Không thả đúng không?" Dung Hoa nhân nhặt nỏ nụ cười, "Ngươi không sợ toàn bộ Bạch gia vì ta mà sụp đổ sao?"

Bạch Lãm bật cười: "Nàng nghĩ Chiêu vương gia sẽ tới cứu nàng sao? Y không còn sống được bao lâu, muốn đối phó Bạch gia chúng ta phải có thời gian mới được. Y có gì tốt chứ? Chẳng qua là một Vương gia, thân mình tàn tật ốm đau, là kẻ gần đất xa trời, nào có điểm tốt như ta? Ta ngoại trừ không có danh hào Vương gia, cái gì cũng tốt hơn y, Bạch gia chúng ta tài phú thịnh vượng, nàng muốn cái gì ta cũng có thể đưa tới cho nàng."

"Y sẽ sống lâu trăm tuổi, cho dù có chết cũng sẽ thu thập Bạch Lãm, xử lý Bạch gia các ngươi trước mới có thể chết!" Dung Hoa đột nhiên lạnh giọng.

"Nàng đề ý y vậy sao?" Trên mặt Bạch Lãm phủ một tầng tức giận.

"Chỗ nào của y cũng tốt hơn ngươi!" Dung Hoa mỉm cười.

Bạch Lãm phản nộ tới nắm chặt hai tay, sau đó chậm rãi buông lỏng: "Nàng không cần thử chọc giận ta, lần này nàng không có cơ hội chạy trốn đâu, ngoan ngoãn đi theo ta đi." Hắn dừng một chút, lại tiếp tục, "Còn nữa, dung mạo của nàng hiện tại đã bị thay đổi, cho dù Chu Hành có đứng trước mặt, y cũng không thể nhận ra nàng."

"Ngươi..." Dung Hoa cả kinh, "Ngươi vô sỉ!"

"Chỉ cần có thể có được nàng, chuyện đề tiện vô sỉ thế nào ta cũng làm ra được." Bạch Lãm mỉm cười nhìn Dung Hoa, "Nếu nàng không ngoan ngoãn, ta không ngại biến nàng thành người của mình trước, sau đó về nhà mới bái thiên địa!"

"Có được thân thể của ta thì thế nào? Đời này kiếp này ngươi vĩnh viễn không thể có được trái tim của ta!" Dung Hoa bình tĩnh nhìn hắn, chậm rãi nói.

"Không sao, ta và nàng còn có thời gian một đời." Bạch Lãm không hề tức giận, vẫn mỉm cười như cũ.

Dung Hoa cúi đầu, hít một hơi thật sâu rồi ngược mắt nhìn hắn, hỏi: "Bố cục này ngươi đã thiết kế bao lâu?"

"Một khoảng thời gian." Bạch Lãm cười trả lời.

Hắn cung cấp lượng pháo hoa tốt nhất cho Thất hoàng tử, để Thất hoàng tử tiến cống cho triều đình. Pháo hoa kia vô cùng huyền lệ, thanh âm khi nổ rộ có thể vang vọng toàn bộ kinh thành, đè ép tất cả các tiếng động khác, hơn nữa hôm nay là Trung Thu, người Đồng phủ cũng không thể nhanh phát hiện như vậy.

Hắn còn cầu Thất hoàng tử giữ Chu Hành ở lại cung yến, sau đó dương đông kích tây, đầu tiên là chế ngự thị vệ, sau đó bốn thuộc hạ tốt nhất xông vào bắt nàng.

Cuối cùng kế hoạch cũng thành công.

Không uống công hấn tốn thời gian dài để bố trí, còn bỏ ra bao nhiêu nhân lực và tiền bạc như vậy.

"Có một lần người nhìn lên ta là ngươi?" Dung Hoa hỏi.

Nàng và Chu Hành đều không ngờ Bạch Lãm dịch dung vào kinh, hơn nữa còn ẩn nấp rất lâu.

Bạch Lãm chỉ cười không đáp, coi như không phản bác.

"Ta thật tò mò, ngươi vì sao lại chấp nhất ta như vậy? Ngay cả khi việc này có thể mang nguy hiểm tới cho Bạch gia, ngươi cũng không màng." Dung Hoa hỏi, "Dung mạo của ta sao? Trên đời này có biết bao cô nương xinh đẹp mỹ lệ hơn ta, không lẽ là vì Diệp gia? Không đúng, nhà hiền hách hơn Diệp gia cũng có rất nhiều."

"Vì nàng." Bạch Lãm nghiêm túc nhìn Dung Hoa, nói, "Nhất kiến chung tình."

Hắn đương nhiên từng gặp cô nương dung mạo xinh đẹp, vũ mị hơn nàng. Nhưng những người đó đều là phạm phu tặc tử, ai cũng không có được cổ xuất trần thoát tục, khí chất thanh nhã tự phụ của nàng, hắn muốn cột tiên nữ này thật chặt bên người, biến nàng thành nữ nhân của hắn!

Dung Hoa không tiếp tục muốn nhiều lời, chỉ nhân nhặt một câu: "Ngươi đi đi."

Bạch Lãm đứng dậy, dịu dàng nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, mấy ngày nữa chúng ta sẽ khởi hành." Nói xong hắn liền rời khỏi phòng.

Dung Hoa nhắm mắt lại.

Có tiếng gà vịt kêu, còn cả tiếng người tươi cười nói chuyện.

Không khí tươi mát.

Đây hẳn là ngoại thành, là ngoại thành của kinh đô!

"Cô nương, ăn sáng thôi." Qua một lúc, Đồng Oái bụng mâm đồ ăn vào.

Biết đối phương có thể hạ nuyễn cân tán bên trong nhưng Dung Hoa vẫn ăn, muốn chạy, muốn truyền tin cho Chu Hành, nàng phải có sức.

Bạch Lãm không hạn chế tự do của nàng, cho nên nàng nói muốn ra ngoài đi dạo, Đồng Oái liền đỡ nàng đi.

Sân vườn nho nhỏ, tường đất lùn lùn, Dung Hoa đưa mắt nhìn ra xa liền thấy những căn nhà khác cùng đất đai hoa màu.

Quả nhiên là vùng ngoại thành.

Dung Hoa lại kêu Đồng Oái đỡ mình tới chỗ có lu nước, cúi đầu.

Ngũ quan bình thường không có gì đặc biệt, chính nàng cũng không nhận ra bản thân.

Dung Hoa khép nhẹ hai mắt: "Đỡ ta về phòng."

.....

Cả ngày Dung Hoa không nháo, nhưng buổi tối lại làm ầm lên: "Thêm một cái đèn đi, đặt ở bên dưới, ngay cả mép giường cũng phải có, buổi tối ta sợ... Không đủ, không đủ, thêm một cái nữa..."

Đồng Oái vội đi xin chỉ thị của Bạch Lãm.

"Cứ theo ý nàng." Bạch Lãm duỗi tay sờ vết sẹo trên cổ, cười xua tay, "Người đề ý một chút là được."

Chút nháo nhào này thì có là gì?

Cả người nàng vô lực, chẳng lẽ còn muốn phóng hỏa sao?

Mãi tới khi mép giường đặt sáu cây đèn, trong phòng sáng như ban ngày, Dung Hoa mới vừa lòng đuổi Đồng Oái đi.

Đồng Oái đứng ngay cửa không dám rời khỏi.

Thấy bên trong không có động tĩnh, hô hấp đều đều, nàng dường như đã ngủ, Đồng Oái canh giữ bên ngoài mới thật sự yên tâm, đi qua phòng bên cạnh.

Nghe tiếng cửa phòng sát vách, Dung Hoa mở to mắt, thân mình kéo theo chăn bông lăn tới mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 2 - Chương 48: Màn chắn

Khăng định có người trông coi.

Nhưng rạng sáng sắp hừng đông, thời điểm mọi người đều đang chìm vào giấc, có người cho dù mệt mỏi vẫn cố gắng thức.

Nhiều đèn như vậy hẳn có thể làm ra chút động tĩnh.

Hiện tại đang là cuối thu mát mẻ, trời hanh vật khô.

Trong phòng tuy đơn sơ, chăn đệm và màn trướng tuy cũ kỹ nhưng vẫn rất dễ bóc cháy.

Toàn thân không còn sức lực, Dung Hoa chỉ đành chậm rãi cử động. Chỉ cần ở đây có động tĩnh, nàng tin Chu Hành có thể chú ý tới.

Gần, gần thêm chút nữa, Dung Hoa cố gắng dịch chuyển.

Phịch một tiếng, trong nháy mắt cả người lặn xuống, Dung Hoa thuận tay kéo theo màn trướng, sau đó nương vào lực rơi lặn thêm mấy vòng. Nằm dưới đất nhìn lửa bùng lên, xung quanh truyền tới mùi khét, nàng khẽ cười.

Lửa dọc theo màn trướng đi lên trên, giường cũng bị thiêu đốt.

Hơi nóng ập vào mặt, tâm tình của Dung Hoa lại vô cùng tốt, chỉ hận chính mình không thể phóng hỏa lớn hơn.

"Đi lấy nước!" Thời điểm đám người phát hiện, lửa đã cháy tới xà nhà, hùng hực khí thế.

"Mau, cứu người!" Bạch Lãm lạnh lùng nhìn căn phòng bốc cháy, quát.

Thật đúng là phóng hỏa!

Sao nàng dám làm như thế?

Sao không thể ngoan ngoãn nghe lời chứ?

Bạch Lãm đưa tay sờ vết sẹo trên cổ, trong mắt hiện lên ý cười. Đúng vậy, nếu nàng có thể ngoan ngoãn nghe lời hẳn đã không chấp nhất như vậy.

Càng không chiếm được thì càng muốn có.

Giống như ma quỷ bám theo, giống như điên cuồng muốn giam cầm nàng, sau đó hung hăng chà đạp nàng, muốn thể xác và tinh thần của nàng đều thuộc về hắn!

Đồng Oái đẩy cửa xông vào trong.

"Chủ tử, liệu có bị Chiêu Vương chú ý không?" Đồng Oái lo lắng.

"Không đâu." Bạch Lãm tự tin, "Cho dù y có ở đây cũng không thể nhìn ra sơ hở gì."

Người cũng đã thay đổi dung nhan, Chu Hành dù có đứng trước mặt cũng không nhận ra nàng.

Hắn sợ cái gì?

Không có gì phải lo lắng.

Thường Xuyên giật giật khóe môi, muốn khuyên nhưng lại từ bỏ. Hắn thật không rõ chủ tử nhà mình vì sao lại bướng bỉnh như vậy, nữ tử trong thiên hạ này đâu thiếu?

Vì sao chủ tử lại tâm tâm niệm niệm, hao tổn tâm cơ để có được Diệp Ngũ cô nương này như thế?

Cũng may Diệp Dung Hoa hiện tại đã không còn quan hệ với Diệp gia, không còn là cô nương nhà quan, nhưng cho dù là vậy, quan hệ giữa người ta với Chiêu vương gia cũng không bình thường. Chiêu vương gia thương nàng còn hơn Diệp gia. Chỉ cần chút vô ý, cả Bạch gia đều phải chịu liên lụy.

Thường Xuyên thật sự lo lắng.

Nhưng ý chủ tử đã quyết, hắn cũng không thể nói gì.

"Đi dập lửa." Bạch Lãm phân phó.

Thường Xuyên liền dẫn người đi.

Hàng xóm nghe thấy động tĩnh đều chui khỏi cửa, chạy tới cứu hỏa, nơi này nhất thời người kêu chó sủa nháo tới long trời lở đất.

.....

Trong thành chỉ còn phong thanh hạc lệ (1).

(1) Phong thanh hạc lệ: tiếng rên rỉ của gió cùng tiếng kêu của hạc, miêu tả sự hoảng hốt lo sợ, hay tự mình nghĩ loạn đâm ra sợ hãi lo buồn, tự dọa chính bản thân.

Lo cho thanh danh của Dung Hoa nên không thể đường hoàng hành động.

Đêm đó vừa nhận được tin, Chu Hành liền báo với Chính Đức Đế có người đột nhập vương phủ, trộm bản đồ bố phòng!

Vừa nghe xong, Chính Đức Đế liền giận dữ, hiện tại Chu Hành ở kinh thành, nhưng y từng ở Thương Châu nhiều năm, Thương Châu lại giáp Tây Lương, bản đồ bố phòng một khi bị mất Đại Chu sẽ rất nguy hiểm.

Chính Đức Đế lập tức hạ lệnh Đồng đại nhân phối hợp điều tra với Chu Hành, cũng kêu binh mã chín thành và Thuận Thiên Phủ toàn lực hỗ trợ.

"Cửa thành lập tức đóng chặt, sau đó lục soát từng nhà trong thành, ngay cả chùa miếu cũng không bỏ qua, từng tắc đất đều bị lục soát nhưng tìm cả hai đêm một ngày vẫn không có tin tức, có lẽ chúng ta vẫn còn nơi chưa điều tra." Đồng đại nhân nói, sau đó ngẩng đầu nhìn gương mặt u tối của Chu Hành, hỏi, "Vương gia, ngài có biết nha đầu Dung Hoa có thù riêng gì không?"

Ở gần lâu ngày, Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa lại là bằng hữu, thấy nàng thân thể phiêu linh, làm người tri thư đạt lễ, người Đồng gia đều yêu thích nàng. Đồng đại nhân và Đồng phu nhân thương nàng như nữ nhi, huynh muội Đồng gia coi nàng như muội muội. Hiện tại nàng xảy ra chuyện, trên dưới Đồng gia đều vô cùng lo lắng.

"Chỉ hận người trong phủ hôm đó quá sơ suất." Đồng đại nhân lại cảm hận nói.

"Hôm đó là Trung Thu, để chung vui với dân chúng, Hoàng Thượng mới có ý phân phó cửa thành đóng trễ hai canh giờ..." Đồng Trầm Chu ngược mắt nhìn Chu Hành, hỏi, "Người có phải đêm đó đã rời đi không?"

"Hắn không nhanh như vậy, thời điểm quân gia nhận được tin của tiểu nha đầu Xuân Thiên liền trực tiếp phái người tới canh giữ cửa thành." Đồng đại nhân lắc đầu, "Tìm từng nhà trong thành cũng phải tốn chút thời gian."

"Ta đã phái người trông chừng các con đường trọng yếu, không có người khả nghi rời đi." Chu Hành thấp giọng, thanh âm lạnh lùng mang theo áp lực.

Đồng đại nhân nghĩ nghĩ, nói: "Phạm vi ngoại thành quá lớn, nhân thủ của Vương gia có khả năng sẽ không đủ, ngày mai thân điều động một bộ phận người tới giúp ngài lục soát."

Chu Hành gật đầu.

Trong tay y có mấy trăm người, nhưng phạm vi ngoại thành quá lớn, mà những người đó không thể phân tán, bằng không tới lúc tìm được người bọn họ sẽ không phải đối thủ của đối phương.

Kẻ bắt cóc hẳn sớm đã có chuẩn bị.

Đồng đại nhân nhìn Chu Hành, nói: "Vương gia nghỉ ngơi chút đi, vi thần và Trầm Chu xin về trước." Nói xong liền đứng dậy.

Chu Hành gật đầu, cũng đứng lên.

Đồng đại nhân ôm quyền: "Vương gia yên tâm, chỉ cần có tin tức của nha đầu Dung Hoa, vi thần lập tức phái người đưa tin cho ngài."

"Vất vả rồi." Chu Hành gật đầu.

"Vương gia quá lời." Đồng đại nhân khom người, cùng Đồng Trầm Chu cáo từ về Đồng phủ.

Về tới nhà, trời vẫn tối đen, Đồng Ngọc Lan và Đồng phu nhân một lòng lo lắng sớm đã rời giường, hai người biết Đồng đại nhân và Đồng Trầm Chu trở về liền ra ngoại viện, tiến vào thư phòng. Nhìn sắc mặt bọn họ, các nàng liền biết hiện tại vẫn chưa có tin tức, trong lòng càng hoảng loạn.

"Nếu khi ấy con kéo Dung Hoa cùng đi chơi hoặc ở lại nói chuyện thì sự việc đã không xảy ra." Đồng Ngọc Lan tự trách.

"Một cô nương như nó có thể kết thù riêng gì?" Đồng phu nhân cau mày, "Nếu nói có thù oán thì chỉ có Lâm gia, nha đầu Dung Hoa ngày thường ngoan ngoãn như vậy sao có thể xảy ra xung đột với người ngoài?"

Nói tới đây, hốc mắt Đồng phu nhân lại đỏ lên: "Dưới chân thiên tử lại có người cả gan làm ra chuyện này, một khi bắt được nhất định phải thiên đao vạn quả."

Đồng Ngọc Lan cũng cúi đầu rung rung.

"Không sao đâu, nha đầu Dung Hoa rất thông minh." Đồng đại nhân an ủi thê tử cùng nhi nữ.

"Đúng vậy, mẫu thân, muội muội, Dung Hoa muội muội khẳng định không sao." Đồng Trầm Chu cũng khuyên.

Đồng phu nhân lau nước mắt, nói: "Hai người cũng đói rồi, ta kêu người làm điểm tâm, ăn một chút rồi nghỉ ngơi đi, chờ trời sáng lại đi tìm người, con người dù sao cũng phải ăn no mới có sức làm việc."

"Ở bên vương phủ đã ăn một chút, hiện tại không đói." Đồng Trầm Chu lắc đầu.

"Vậy được, ta và Lan Nhi không quấy rầy hai người nữa." Đồng phu nhân gật đầu, kéo Đồng Ngọc Lan rời đi.

.....

Chu Chúc, người hầu của Phó Cửu Lận gõ cửa, thấp giọng gọi: "Công tử."

"Vào đi." Phó Cửu Lận mở mắt, xoay người ngồi dậy.

Chu Chúc đẩy cửa đi vào, đầu tiên là thấp đèn, sau đó mới bẩm báo: "Bên Ngũ cô nương đã gia tăng phòng vệ, Đồng đại nhân và Đồng Nhị công tử vừa rời vương phủ về nhà."

Phó Cửu Lận mỉm cười đứng dậy, rót ly trà uống một ngụm, sau đó đi tới cửa sổ: "Không cần thăm dò tình hình bên đó, chỉ cần chú ý động tĩnh của Chiêu vương gia là được."

Bản đồ bỏ phòng? Có gì tốt mà phải trộm?

Chu Hành sẽ sợ ý để người ngoài trộm bản đồ bỏ phòng sao?

Thị vệ trong vương phủ vô dụng như vậy?

Thị vệ của vương phủ thế nào hẳn không rõ, nhưng hộ vệ trong nhà Dung Hoa hẳn lại biết vài phần, hơn nữa hẳn khẳng định những người đó là do Chu Hành phái tới, bằng không một Diệp gia nho nhỏ sao có năng lực bồi dưỡng nhiều người như vậy? Nói cách khác, nếu Diệp gia có thể đào tạo những người này, bọn họ đã không có bộ dáng hiện tại.

Buổi sáng, hẳn qua Đồng gia một chuyến, Đồng đại nhân, Đồng phu nhân, Đồng Trầm Chu và Đồng Ngọc Lan đều khó nén nôn nóng trong lòng, mà thần sắc của hạ nhân Đồng phủ cũng rất căng thẳng.

Chiêu vương gia mất bản đồ bỏ phòng, trên dưới Đồng gia sao lại khẩn trương?

Cho nên chuyện vương phủ mất trộm là giả, nha đầu kia xảy ra chuyện mới là thật! Phó Cửu Lận cơ hồ có thể đưa ra kết luận.

Lúc này lật tung kinh thành, chẳng lẽ Ngũ cô nương không có ở nhà? Phó Cửu Lận nghĩ nghĩ, nói: "Ta nhớ lần trước lúc phái người theo dõi, người nói có người cũng điều tra Ngũ cô nương?"

"Vâng." Chu Chúc gật đầu, đáp, "Chỉ là công tử đã phân phó nên thuộc hạ không điều tra lai lịch của họ, hơn nữa đối phương hành sự vô cùng cẩn thận." Khi đó cho dù bọn họ muốn tra xét cũng chưa chắc tra ra được gì.

Phó Cửu Lận gật đầu: "Được rồi, cẩn thận một chút, đừng để người của Chiêu Vương phát hiện, nếu ta đoán không lầm, Diệp cô nương đã xảy ra chuyện."

Hắn vuốt ve miệng trà, nói: "Tốt nhất là tìm ra người trước bọn họ, sau đó trực tiếp dẫn đi."

Chu Chúc cau mày nhìn Phó Cửu Lận, hỏi: "Trực tiếp dẫn đi? Ý của công tử là... Đưa về?"

"Ừ." Phó Cửu Lận cúi đầu uống thêm ngụm trà, gật đầu.

"Việc này..." Chu Chúc do dự, bộ ngựa bắt ve chim sẻ nấp sau là chủ ý không tồi, nhưng... "Vương gia đã phái người theo dõi công tử."

"Ta an ổn ở bên này, y sẽ không nghi ngờ tới, nếu tìm thấy nàng, các người cứ trực tiếp dẫn đi, truyền tin về đây là được." Phó Cửu Lận cười nói.

"Không đợi người tiếp ứng sao? Còn vài ngày nữa bọn họ sẽ tới." Chu Chúc thấp giọng.

"Cơ hội khó có được, không đợi." Cơ hội tốt như vậy đương nhiên phải động thủ, Phó Cửu Lận lắc đầu.

"Vâng, tiểu nhân đi an bài ngay." Chu Chúc cúi đầu nhận lệnh, sau đó ra ngoài.

Phó Cửu Lận gác chén trà xuống, dời bước qua thư phòng bên cạnh.

.....

Chu Hành xoa xoa thái dương, phân phó Lâm Thắng: "Trong thành đã có Đồng đại nhân, người của chúng ta trực tiếp ra ngoài thành. Đúng rồi, Bạch gia có động tĩnh gì không? Bên Phó Cửu Lận thì sao?"

"Không có động tĩnh." Lâm Thắng mang thuốc tới, rót một ly nước đưa qua, nói, "Vương gia nghỉ ngơi trước đi, ngài không thể gục ngã lúc này."

Chu Hành dúi tay nhận nước và thuốc nhưng không có ý định đi nghỉ.

Lâm Thắng vừa định mở miệng khuyên nhủ thì Lâm Hạ vội vã vào phòng: "Vương gia."

Chu Hành ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt lộ vẻ khẩn trương: "Có tin tức rồi sao?"

Lâm Hạ lắc đầu: "Vẫn chưa, có điều phía Tây vừa có nông hộ đi lấy nước." Vương gia nói chỉ cần có dị động phải lập tức bẩm báo.

"Lấy nước?" Chu Hành lăm lăm một tiếng, đột nhiên đứng dậy ra ngoài, "Đi, chúng ta tới thành Tây."

"Vương gia, bọn thuộc hạ tới đó là được, người cứ ở lại tọa trấn trong phủ..." Lâm Thắng vội tới sắp khóc, đưa tay sờ sờ mấy viên thuốc đang mang trên người, lập tức cùng Lâm Hạ đuổi theo.

Đêm hôm nay rất tối, chỉ có sao mai ở phía đông sáng tới kinh người, đường phố tối đen như mực, không một bóng người, tiếng vó ngựa của đoàn người Chu Hành phá lệ rõ ràng.

Chu Hành cảm thấy mỗi tiếng vó ngựa như đập thẳng vào tim, trong lòng vô cùng hối hận, y không nên tham gia cung yến đoàn viên gì đó.

"Điện hạ, tiểu thư thông minh như vậy khẳng định sẽ không có việc gì, ngài trước hãy bảo trọng thân mình." Lâm Thắng theo sau tận lực khuyên giải, "Nếu tiểu thư trở về ngài lại ngã xuống, vậy không phải sẽ khiến ngài đau lòng hay sao?"

Sắc mặt Chu Hành vô cùng nặng nề, không thêm để ý tới hấn.

Lâm Thắng vẫn cứ luyên thuyên, hấn gấp tới độ giọng nói nhanh tới mức sắp bốc khói.

Từ lúc tiểu thư bị bắt đi, Vương gia chưa từng chớp mắt.

Hấn thật sự lo độc trên người Vương gia sẽ tái phát.

Tuy nói trước kia ở Thương Châu hành quân đánh giặc, thời điểm chiến sự căng thẳng mấy đêm không ngủ là chuyện bình thường, nhưng khi đó hấn có thể áp chế độc trên người điện hạ!

Vớ tình hình hiện tại, giải được còn chưa phối ra, Vương gia một khi độc phát chắc chắn sẽ bỏ mình.

Nghe tiếng vó ngựa dồn dập, binh lính giữ thành lập tức nâng cao cảnh giác, mơ hồ thấy đoàn người lao về hướng này liền hét lớn: "Người nào? Sao ban đêm dám xông vào cửa thành?"

Chu Hành kéo dây cương cho ngựa dừng lại.

"Mau mở cửa, chúng ta là người của Chiêu vương phủ, phải lập tức xuất thành truy bắt kẻ trộm bản đồ bố phòng." Lâm Hạ lớn tiếng, ném ra một khối lệnh bài.

Người bên trên nhận lấy, sau đó đưa cho thống lĩnh bên cạnh.

Nương theo ánh đèn, thống lĩnh cẩn thận nhìn lệnh bài, ánh mắt lại hướng về Chu Hành ở giữa đám người, vội vàng chấp tay: "Ti chức gặp qua Vương gia, thỉnh Vương gia chờ một lát, ti chức mở cửa thành ngay." Nói xong, hấn phát tay ra lệnh, "Mở cửa thành."

Sau đó thống lĩnh lại trả lệnh bài cho Lâm Hạ.

Bản đồ bố phòng? Kẻ trộm nó chẳng phải mang tội phản quốc hay sao? Nói không chừng là Tây Lương phái gian tế tới!

Đoàn người Chu Hành như tên phóng ra khỏi thành, nhanh chóng biến mất không để lại chút dấu vết.

.....

Tuy có hàng xóm hỗ trợ nhưng nơi này cách xa nguồn nước, nước trữ trong nhà có hạn, mãi tới lúc mặt trời mọc mới dập được lửa, căn phòng Dung Hoa ở cùng hai gian bên cạnh đều bị lửa thiêu.

Dập lửa xong, nhóm hàng xóm an ủi mấy câu rồi rời đi.

Thấy mọi người đều đã đi hết, Bạch Lãm mới quay đầu dùng gương mặt xám xịt nhìn Dung Hoa: "Nàng điên rồi!"

"Ta không điên, ta rất rõ mình đang làm cái gì!" Ánh mắt của Dung Hoa còn sáng hơn sao mai trên trời, "Đáng tiếc không thể thiếu rụi nơi này."

Động tĩnh lớn như thế, Chu Hành khẳng định đã biết.

Chỉ cần chờ thêm một chút, y sẽ tới đây.

"Nàng có phải không muốn sống nữa không?" Bạch Lãm trừng mắt nhìn nàng, đáy mắt ảm ảm tức giận, "Chẳng lẽ nàng không biết sẽ xảy ra án mạng sao? Nếu chúng ta không tỉnh đúng lúc, không kịp thời vào trong cứu nàng, hiện tại nàng đã biến thành một khối thi thể, nàng không sợ chết sao? Nàng muốn nháo cũng phải có mức độ thôi chứ!" Nàng sao có thể lấy tính mạng của mình ra mạo hiểm như vậy?

"Chết? Có gì đáng sợ?" Dung Hoa bình tĩnh nhìn hấn.

Nàng từng là người chết, lúc này có gì phải sợ?

"Không sợ? Nàng không sợ chết?" Bạch Lãm cười lạnh, ánh mắt nặng nề nhìn Dung Hoa, "Nàng không muốn ở lại bên cạnh ta sao?"

"Đúng vậy, ở bên cạnh ngươi, chi bằng ta chết." Dung Hoa gật đầu, khoe miệng cong lên ý cười, gương mặt cho dù đã dịch dung vẫn mang vài phần nghiên sắc.

"Nàng!" Bạch Lãm nhìn nàng, qua một lúc lâu mới coi bỏ sự tức giận trên mặt, khẽ cười, nhẹ giọng, "Nàng phóng hỏa không phải vì muốn chết, nàng muốn truyền tin cho Chu Hành?"

Dung Hoa chỉ cười không nói.

Nàng đúng là muốn truyền tin cho Chu Hành, nói y biết nàng đang ở đây, ở đây chờ y tới cứu nàng.

"Nàng đừng vọng tưởng." Bạch Lãm dịu dàng nhìn Dung Hoa, lắc đầu, "Nàng vẫn còn không biết hôm qua lúc nàng hôn mê, người của Chu Hành đã tới đây lục soát. Bọn họ đã thấy nàng, chỉ là không có ai nhận ra."

Chu Hành đã phái người tới đây? Dung Hoa đột nhiên căng thẳng, nhưng sau đó lại mỉm cười: "Hiện tại ta biến thành bộ dáng này bọn họ đương nhiên không nhận ra, đừng nói là bọn họ, cho dù người Diệp gia tới cũng không có ai có thể nhận ra."

"Nàng hiểu thì tốt." Bạch Lãm đuổi tay.

Dung Hoa cau mày rụt về phía sau.

Bạch Lãm cười một cái, thu cánh tay dừng trên không trung trở về: "Được rồi, sau này không được hồ nháo lấy tính mạng của mình ra đùa giỡn như thế."

Dung Hoa mỉm cười.

"Ngươi dẫn nàng xuống rửa mặt chải đầu đi, sau này không được rời khỏi nàng nửa bước, nếu lại xảy ra chuyện, ta sẽ hỏi tội ngươi!" Nụ cười trên mặt Bạch Lãm chợt tắt, nghiêm khắc nhìn về phía Đồng Oái.

"Vâng, công tử." Đồng Oái cúi đầu nhận lệnh, đuổi tay kéo Dung Hoa vào căn phòng khác.

"Thu dọn đồ đạc, ăn sáng xong liền xuất phát." Bạch Lãm phân phó một tiếng, sau đó lại nhìn Thường Xuyên, "Năm trước ngươi và người của Chiêu vương gia từng giao đấu, tuy rồi tới bọn họ có lẽ không nhìn thấy mặt ngươi nhưng với giọng nói khẳng định có ấn tượng, cẩn thận một chút. Ngươi bôi đen mặt mình, trốn trong đám người, đừng nói chuyện."

Dứt lời, hắn lại nhìn sang người khác: "Thường Hà, lát nữa ngươi theo ta."

"Vâng." Hai người vội vàng đi thu dọn.

Đồng Oái vừa giúp Dung Hoa rửa mặt vừa nói: "Cô nương hù chết nô tỳ rồi, sau này người đừng làm vậy nữa." Dứt lời, hốc mắt nàng ta liền đỏ ửng.

Dung Hoa không để ý tới nàng ta.

Đồng Oái cũng không tức giận, vẫn cười nói: "Ồ Duyên Lăng rất tốt, phong cảnh dịu dàng dục tú, con người đặc biệt nhiệt tình, cô nương khẳng định sẽ thích nơi đó..." Nàng ta đỡ nàng ngồi xuống, "Cô nương chờ một lát, nô tỳ đi lấy y phục."

Dứt lời, Đồng Oái xoay người ra ngoài.

Bạch Lãm thấy Đồng Oái bước ra liền phân phó: "Lúc lên đường, ngươi là chủ tử, nàng là nha đầu, nhớ kỹ."

Đồng Oái gật đầu, đi lấy y phục mới rồi trở về.

Dung Hoa thay một bộ váy màu xanh lá mạ cũ kỹ, còn Đồng Oái mặc bộ váy hồng nhạt. Dung Hoa nhìn nhìn, cười một cái.

Đồng Oái vội giải thích: "Là ý của công tử, ủy khuất cho cô nương rồi." Nói xong, nàng ta uốn gối ra ngoài mang đồ ăn vào, trước đó cho Dung Hoa, sau chính mình vội vàng ăn.

Đám người Bạch Lãm đã chuẩn bị ổn thỏa, chờ các nàng ăn xong liền lập tức khởi hành.

Đồng Oái dìu Dung Hoa lên xe ngựa, vào bên trong, nàng không chỉ toàn thân vô lực, cơ thể cũng bị điểm huyết, muốn nói chuyện cũng nói không được.

Nghe tiếng bánh xe lăn lộn, Dung Hoa không khỏi nôn nóng.

Chu Hành sẽ tới kịp sao?

.....

Nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ xa truyền tới, Dung Hoa liền mở mắt.

"Vén rèm lên." Dung Hoa nhìn Đồng Oái, nói.

Đồng Oái mỉm cười ngọt ngào: "Bên ngoài mặt trời rất gắt sẽ làm hồng da của cô nương, vẫn là đừng xốc lên..."

Dung Hoa lạnh lùng nhìn nàng ta.

Đồng Oái nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn vén màn.

Dung Hoa vừa đưa mắt nhìn ra liền thấy Chu Hành cười tuấn mã như bay.

Chu Hành, y thật sự đã tới!

Hốc mắt Dung Hoa ươn ướt.

Thấy đoàn xe Bạch Lãm, đám người Chu Hành liền dừng lại: "Dừng!"

Bạch Lãm vung tay, đoàn xe cũng ngừng.

"Bọn ta đang tróc nã tặc phi trộm bản đồ bố phòng, các người là ai, muốn đi đâu?" Lâm Hạ lớn tiếng hỏi.

"Vị quan gia này, thảo dân Dương Lộ là nhân sĩ Định Châu, mấy ngày trước cùng muội muội tới kinh thành thăm người thân, hiện tại đang khởi hành trở về." Bạch Lãm xuống ngựa, chấp tay.

Những người còn lại cũng xuống ngựa, Bạch Lãm kêu Thường Hà đem giấy thông quan và hộ tịch trình lên.

Lâm Hạ phái người nhận lấy đưa cho Chu Hành, sau đó chính mình tiến lên dò xét.

Thường Hà dẫn Lâm Hạ tới bên xe ngựa: "Quan gia, đây là tiểu thư nhà ta." Nói xong, hẩn duỗi tay xốc màn xe.

"Dân nữ thỉnh an quan gia." Đồng Oái mỉm cười mang theo sắc hồng trên gương mặt, ngượng ngùng nói.

Thường Hà nhìn Dung Hoa không chút sức lực dựa vào vách xe, cười giải thích: "Tỳ nữ của tiểu thư có chút không thoải mái, mong quan gia thứ lỗi."

Dung Hoa sốt ruột nhìn Lâm Hạ, vội vàng đưa mắt ra hiệu với hẩn.

Ánh mắt Lâm Hạ đảo qua Dung Hoa, sau đó cẩn thận quan sát Đồng Oái, cuối cùng quay đầu sai người tiến lên kiểm tra xem xe ngựa có tường kếp hay không.

Dung Hoa trừng mắt nhìn bóng lưng của hẩn, trong lòng giận mắng, Lâm Hạ, người đứng là phế vật!

Nàng lại ngược mắt nhìn Chu Hành cười ngựa lướt ngang qua.

Chu Hành dường như cảm nhận được gì đó, cũng đưa mắt nhìn lại, nhưng màn xe lần nữa buông xuống, ngăn cản tầm mắt của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 49: Không hề oan uổng hẩn!

Đồng Oái hạ màn, sau đó cười tủm tỉm đỡ Dung Hoa dựa ra sau.

Tuy tính tình Dung Hoa trước nay bình tĩnh nhưng lúc này nàng thật sự muốn nhảy xuống xe đánh Lâm Hạ một trận, cặp mắt của mình như muốn rơi ra mà hẩn cứ nhiên lại không chú ý tới.

Nghĩ nghĩ, Dung Hoa thở dài. Cũng đúng, chính nàng còn không nhận ra bản thân, Lâm Hạ sao có thể phát hiện khác thường?

Không lẽ cứ bỏ qua cơ hội tốt này?

Chu Hành thông minh như vậy hẩn đoán được động tĩnh do nàng gây ra.

Chẳng lẽ thật sự phải từ?

Dung Hoa đưa mắt nhìn vào hư không.

Đồng Oái khẩn trương nhìn chăm chăm nàng, không dám chớp mắt.

Lúc này, Dung Hoa lại cúi đầu, miệng không thể nói, nàng làm ra chút chuyện kia cũng là lòng có dư mà không đủ lực, huống chi còn có Đồng Oái biết công phu đang ở đây.

Bên ngoài Lâm Hạ dẫn theo người gõ gõ xe ngựa.

Bạch Lãm khẽ cười, bộ dáng khom lưng uốn gối, hoàn toàn không có khí độ nhẹ nhàng như xưa.

Chu Hành đưa mắt nhìn về xe ngựa, sau đó lại xem xét công văn thông quan và hộ tịch rồi đưa cho Trần Hiện.

Trần Hiện trả lại đám người Bạch Lãm.

Bạch Lãm quét mắt nhìn Chu Hành lạnh lùng ngồi trên lưng ngựa, cúi đầu khom người nói: "Các vị đại nhân vất vả rồi." Nói xong, hắn quay đầu ra hiệu cho người phía trình lên mấy tờ ngân phiếu, "Chút thành ý, mong các vị quan gia đừng chê."

Trong lòng lại thầm cười nhạo.

Ngay cả khi Chu Hành đứng đây cũng nhìn không ra, kẻ sách của hắn có thể nói là hoàn mỹ không tỳ vết, ai có thể nhìn thấu?

Chu Hành tuy thông minh nhưng cũng không làm được gì.

Người đã ở trước mắt, y không phải cũng không nhận ra sao?

"Điện hạ, không có phát hiện." Lâm Hạ dẫn người cẩn thận dò xét một phen, trở về bẩm báo.

Chu Hành gật đầu.

Bạch Lãm khom người nói: "Các vị quan gia vất vả rồi, mời." Nói xong, hắn liền cùng người của mình lui qua một bên nhường đường.

Dung Hoa ngồi trong xe gấp tới độ chỉ biết trừng mắt nhìn Đồng Oái.

Đồng Oái mỉm cười ngọt ngào.

Chu Hành cười ngựa đi tới trước mặt Bạch Lãm, từ trên cao mà nhìn xuống hắn.

Bạch Lãm cười ha ha, từ trong người lấy ra mấy tờ ngân phiếu đưa tới: "Đại nhân vất vả rồi, đi thông thả."

Chu Hành thản nhiên nhìn hắn, không thèm để ý tới mấy tờ ngân phiếu kia mà duỗi tay chỉ vào xe ngựa: "Lâm Hạ, dẫn người xuống, sau đó cẩn thận kiểm tra xem ghế ngồi bên trong có tàng hầm cùng dấu vết của tặc phi hay không."

"Đại nhân..." Bạch Lãm cả kinh, sau đó lại gật đầu nói, "Đại nhân, thảo dân không dám. Đại nhân, mời."

Trong lòng không khỏi sốt ruột, Chu Hành có phải đã phát hiện gì rồi không?

Vừa rồi người của y cẩn thận đã điều tra, hơn nữa cho dù đối mặt cũng không thấy gì.

Nghĩ nghĩ, Bạch Lãm có vài phần chắc chắn, lập tức phân phó người kêu Đồng Oái và Dung Hoa xuống xe.

Lâm Hạ gật đầu, mang người qua đó.

Thường Hà cũng đi tới, kêu một bà tử ôm Dung Hoa xuống xe ngựa.

Nháy mắt bị ôm xuống xe, Dung Hoa đưa mắt nhìn Chu Hành.

Ánh mắt thanh triệt như suối tháng ba.

Dung mạo bình đạm không có gì đặc biệt, nhưng thời điểm bắt gặp ánh mắt của nàng, cả người Chu Hành cứng đờ, hai mắt phát sáng, cánh tay siết chặt.

Đồng Oái cũng nhanh chóng xuống xe, sau đó kêu bà tử kia lui xuống, tự mình duỗi tay đỡ Dung Hoa đứng bên xe ngựa, đỏ mặt xin lỗi Lâm Hạ: "Quan gia, nô tỳ của dân nữ không thoải mái, thỉnh thứ lỗi."

Thấy cả người nàng mềm mại bị nữ tử bên cạnh giữ chặt, Chu Hành thu hồi ánh mắt, nhìn Bạch Lãm hỏi: "Tiền bạc trên người Dương công tử hắn không

ít đúng không?"

Dứt lời Chu Hành nhìn qua Lâm Thắng, kêu hắn đưa Đồng Oái và Túy Đồng qua đây.

"Đại nhân, xá muội chưa gặp sự đời, tuổi nhỏ chưa hiểu chuyện, thỉnh đại nhân thông cảm." Bạch Lãm vội lên tiếng.

Đồng Oái lập tức nâng cao cảnh giác, cánh tay đề lên mệnh môn (1) của Dung Hoa

(1) Mệnh môn: là thận phải, chỗ ràng buộc nguyên khí.

Bạch Lãm cũng đề phòng, chuẩn bị tùy thời ra tay.

Chu Hành đi tới trước mặt hai người, liếc mắt nhìn ngón tay của Đồng Oái, ánh mắt không hề nhìn Dung Hoa, chỉ hỏi: "Hai ngày nay cô nương có gặp người lạ nào không?"

Đồng Oái trộm đưa mắt nhìn Bạch Lãm, thấy hắn gật đầu, lúc này nàng ta mới buông lỏng tâm trạng, ngượng ngùng uốn gối hành lễ, sau đó trả lời: "Hồi đại nhân, không có."

Bạch Lãm vội hòa theo: "Xá muội thích an tĩnh, cho nên thường ngày ít khi ra ngoài." Xem ra bọn họ vẫn không có phát hiện gì, chẳng qua theo lệ hỏi thăm chút thôi.

"Nha đầu của ngươi hình như bệnh không nhẹ, sao phải vội vã lên đường như vậy?" Chu Hành làm như thuận miệng hỏi.

"Vừa qua Tết Trung Thu, trường bối trong nhà giục trở về sớm." Bạch Lãm cười trả lời.

"Nha đầu này hôm trước ăn bậy nên đau bụng, hiện tại không còn sức lực." Đồng Oái cũng vội giải thích, "Nghỉ hai ngày sẽ không sao, hơn nữa gia đình dân nữ bình dân, dân nữ không cần lúc nào cũng phải có người hầu hạ."

"Cô nương đừng để lây bệnh thì tốt." Sắc mặt Chu Hành lãnh đạm, nhìn không ra chút biểu cảm nào, tiếp tục nói, "Các ngươi muốn lên đường, nếu sinh bệnh thì thật không tiện, thuộc hạ của ta hiểu chút y thuật, để hắn xem cho cô nương đi."

Dứt lời, mặc kệ Bạch Lãm và Đồng Oái có đồng ý hay không, y mở miệng phân phó: "Lâm Thắng."

"Vâng, tiểu nhân bắt mạch cho cô nương này ngay." Lâm Thắng cúi đầu nhận lệnh, đi về phía trước.

"Các vị đại nhân công vụ bận rộn, bọn tiểu dân sao còn không biết xấu hổ làm phiền các ngài?" Bạch Lãm vội nói.

"Công tử quá lời, đây chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức lực." Lâm Thắng cười nói, sau đó đi tới trước mặt Đồng Oái, "Cô nương"

Đồng Oái đưa mắt nhìn Bạch Lãm.

Bạch Lãm gật đầu, sau đó chấp tay với Chu Hành: "Đa tạ đại nhân."

Nhìn một màn này, Lâm Hạ vẫn tiếp tục cho người kiểm tra tình hình bên trong xe, còn mình đi về bên cạnh Chu Hành.

Ngón tay vừa chạm đến tay Đồng Oái, mắt nhìn Chu Hành, Lâm Thắng liền dùng sức chế trụ mệnh môn của nàng ta.

Tức khắc Đồng Oái không còn chút sức lực.

Cùng lúc, Lâm Hạ quay sang đề phòng Bạch Lãm.

Tuy hai người không biết Vương gia nhà mình vì cái gì lại làm vậy nhưng bọn họ theo y nhiều năm, đương nhiên vô cùng hiểu ý - Vương gia muốn đối phó hai huynh muội này!

Vì vậy cả hai đồng loạt ra tay, một người chế trụ muội muội, một người đề phòng ca ca.

Mà cùng lúc đó, Chu Hành duỗi tay kéo Dung Hoa vào lòng: "Anh Anh."

"Đại nhân, ngài làm cái gì vậy?" Bạch Lãm kinh hô nhưng bị đám người Lâm Hạ chặn lại, bọn người phía sau lập tức rút vũ khí.

Người bên Chu Hành cũng đồng loạt rút đao.

Hai bên tức khắc như giương cung bạt kiếm.

"Đại nhân, ngài làm gì vậy? Thảo dân là người làm ăn biết giữ khuôn phép, ngài đây là muốn cường đoạt dân nữ sao?" Bạch Lãm đã không còn bộ dáng khom lưng uốn gối lúc nãy, gương mặt lộ rõ vẻ tức giận.

Chu Hành không để ý, chỉ cúi đầu: "Anh Anh." Ngữ khí rõ ràng là khẳng định.

Dung Hoa ngẩng đầu, khóe miệng cong lên, đôi mắt chớp chớp như trả lời y, nước mắt đọng trên mi cứ thế mà rơi xuống.

"Người làm ăn biết giữ khuôn phép?" Chu Hành lạnh lùng nhìn Bạch Lãm, sau đó duỗi tay giải huyệt cho Dung Hoa.

"Bạch Lãm!" Dung Hoa trừng mắt nhìn hắn, "Tặc phi chính là ngươi, kẻ cường đoạt dân nữ rõ ràng chính là ngươi!"

Đám người Lâm Hạ và Lâm Thắng lúc này mới biết nha đầu tướng mạo tầm thường kia chính là người bọn họ đang tìm.

Trán Lâm Hạ phủ một tầng mồ hôi lạnh.

Thiếu chút nữa người đã bị bọn xấu trước mặt này mang đi.

Mắt công hán ban đầu còn qua xem, không ngờ lại nhìn không ra sơ hở.

Lâm Hạ trộm đưa mắt nhìn Dung Hoa đang trong lòng Vương gia nhà mình, một chút cũng không nhìn ra được gì.

Cũng may có Vương gia phát hiện.

"Không ngờ vẫn là ngài thắng, ngài đem hết sức lực một phen lăn lộn tới đây coi như cũng không uổng phí." Bạch Lãm không còn vẻ mặt a dua của nô tài như vừa rồi, sống lưng dựng thẳng, ánh mắt nhìn chằm chằm Chu Hành, hỏi, "Ta thật tò mò, Vương gia ngài làm thế nào lại nhận ra Diệp cô nương?"

Sắc mặt Chu Hành lạnh lùng như có thể phun ra sương, chỉ liếc hắn mà không trả lời, sau đó nháy mắt với Lâm Hạ, lại gọi: "Lâm Thắng."

Chỉ một cái liếc mắt, từ đáy lòng Bạch Lãm bắt đầu sợ hãi, vội vã tiên hạ thủ vi cường (2), duỗi tay tấn công Lâm Hạ.

(2) Tiên hạ thủ vi cường: trích trong Tôn Tử binh pháp, còn có vẻ sau là Hậu thủ vi tai ương, ý chỉ ra tay trước sẽ giành lợi thế, trở thành kẻ mạnh, ra tay sau sẽ chịu phần thua thiệt, bất lợi.

Lâm Hạ không chút hoảng sợ mà tiếp chiêu.

Lâm Thắng duỗi tay trực tiếp bẻ cổ Đồng Oái, sau đó đi qua, đầu tiên là bắt mạch cho Dung Hoa, sau đó vừa lấy thuốc vừa giải thích với Chu Hành: "Tiểu thư chỉ là trúng nhuyễn cân tán, thân thể không sao, có điều... Còn dung mạo này..."

Lâm Thắng đưa thuốc tới, nhìn nhìn Dung Hoa, tiếp tục giải thích: "Trở về dùng nước thuốc rửa sẽ khôi phục lại dung mạo."

"Ừ." Chu Hành gật đầu, duỗi tay nhận lấy viên thuốc dứt cho Dung Hoa.

"Ừm." Dung Hoa kêu một tiếng, khôi phục chút sức lực, ngẩng đầu.

Chu Hành lúc này cũng cúi đầu nhìn nàng.

Gương mặt nhu hòa như gió xuân tháng ba, thanh âm nhẹ nhàng mang theo dịu dàng: "Thật xin lỗi, ta tới chậm rồi."

"Ta biết chàng nhất định sẽ tới." Dung Hoa lắc đầu, duỗi tay ôm lấy eo y, dựa vào người y, trong lòng đầy mật ngọt. Nàng tin y nhất định sẽ tới cứu nàng, mặc kệ nơi nào, y chắc chắn sẽ tới.

Dưới ánh mặt trời lộng lẫy, nhìn hai người ôm nhau, cặp mắt Bạch Lãm đỏ ngầu.

Chu Hành có gì tốt? Nàng cho dù có chết cũng không muốn ở bên hắn sao? Bạch Lãm càng nghĩ càng không cam lòng, ra tay càng mãnh liệt.

...

Bên Chu Hành có khoảng ba mươi người, bên Bạch Lãm lại gần bốn mươi, hơn nữa người của hắn thân thủ đều rất tốt, nhưng bọn họ nào là đối thủ của y.

Giao thủ không bao lâu, đám người Bạch Lãm rơi vào thế yếu.

Bọn chúng che chở Bạch Lãm lui về sau.

"Lâm Hạ, chuẩn bị bản đồ bỏ phòng chưa?" Chu Hành lạnh giọng. Nhìn Bạch Lãm được đám người bảo vệ phía sau, y lớn tiếng, "Bất luận là sống hay chết cũng phải tốc chiến tốc thắng, người liên quan tới bản đồ bỏ phòng đều phải áp giải về Thuận Thiên Phủ."

Sắc mặt Bạch Lãm trầm xuống, hắn dừng bước, nhìn Chu Hành, nói: "Vương gia, thảo dân nhất thời bị sắc đẹp mê hoặc, quý thần đền đảo."

Một khi đeo trên lưng tội danh trộm bản đồ bỏ phòng, hắn sẽ phải gánh thêm tội danh phản quốc, liên lụy cả tộc!

Thúc bá, huynh đệ tuy đang lục đục nhưng bọn họ đều là người thân của hắn, trong người chảy cùng huyết mạch của Bạch gia.

Hắn sao có thể để người Bạch gia liên lụy vào chuyện này?

Bạch Lãm đưa tay: "Dừng lại."

Đám người Thường Hà, Thường Xuyên không khỏi khản trương: "Chủ tử."

"Điều buông vũ khí cho ta!" Bạch Lãm hét lớn, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Hành, "Thảo dân nguyện lấy trăm vạn chi tư để cầu Vương gia nhắm một mắt bỏ qua lần này."

"Trăm vạn chi tư?" Chu Hành lạnh giọng lại, sau đó ra lệnh, "Trói hết cho ta."

Bạch Lãm trừng mắt nhìn hai người Chu Hành và Dung Hoa, lý trí bảo hắn lúc này phải quỳ xuống xin tha, chỉ tiếc bản thân lại không làm không được.

Hai tay nắm chặt thành nắm đấm, cặp mắt như muốn rớt ra khỏi眶.

"Đi thôi." Chu Hành ôm lấy Dung Hoa rời đi, vừa đi được hai bước, y đột nhiên dừng lại, phun ra một ngụm máu đen.

"Thiên Trạch." Sắc mặt Dung Hoa trắng bệch, duỗi tay ôm thân hình lão đạo của y, Lâm Thắng theo sát hai người cũng vội dìu Chu Hành ngồi xuống đất.

Chu Hành dịu dàng nhìn Dung Hoa, giờ tay vỗ về gương mặt của nàng, cong môi, lầm bầm gọi: "Anh Anh..." Lời còn chưa dứt, cánh tay đã trượt xuống.

"Thiên Trạch." Trái tim Dung Hoa như bị dao đâm đau tới không thể hô hấp, nàng vội hét lớn, "Lâm Thắng..."

"Tiểu thư, người đừng nóng vội." Lâm Thắng bắt mạch cho Chu Hành, sắc mặt ngưng trọng, sau khi thu tay lập tức lấy thuốc trên người ra, ngẩng đầu nhìn nàng, đưa tay chỉ túi nước đặt trên tọa kỵ tốt nhất, "Tiểu thư, nước."

Dung Hoa vội mang nước tới, Lâm Thắng liền dứt thuốc cho y, sau đó nhanh chóng thi châm.

Lâm Hạ bên kia không hề hoảng loạn, nhanh chóng trói chặt đám người.

Bạch Lãm nhìn Chu Hành, bật cười thành tiếng: "Ha ha ha, ý trời, người ta không có được, Chu Hành người cũng đừng hòng sở hữu." Báo ứng! Tới cứu nàng, cuối cùng còn không phải bồi thêm tính mạng của chính mình sao?

Ai kêu y đối nghịch với Bạch Lãm hắn?

Lâm Hạ dương tay tát qua một cái: "Lâm càn."

Bạch Lãm phun ra ngụm máu, đưa mắt nhìn Dung Hoa: "Nàng thả ta, ta sẽ dùng tiền tài tìm thần y chữa trị cho Vương gia, thế nào? Bạch Lãm ta chẳng qua chỉ là kẻ làm ăn, đổi một mạng với Vương gia, thật có lời."

Dung Hoa lạnh lùng trừng mắt nhìn hắn, sau đó lại nôn nóng nhìn Lâm Thắng bên cạnh.

Lâm Hạ đã thi châm xong, khẽ lắc đầu: "Khả năng của tiểu nhân có hạn, tình hình hiện tại của điện hạ không thể về thành, ngài ấy không chịu nổi xóc nảy." Lần này độc phát thật sự quá lợi hại.

Dung Hoa duỗi tay nhẹ nhàng xoa mí mắt y, sau đó ngẩng đầu nhìn xung quanh, hỏi: "Nơi này là đâu? Gần Cẩm Tú sơn trang không?"

"Rất xa, chỗ này là phía Tây kinh thành." Lâm Thắng nói, "Nơi này khẳng định có không ít thôn trang của quan lại..."

"Luu Quang, Luu Quang ở đây." Dung Hoa nhìn hắn, nói: "Thất cô nương Từ gia ở đây."

"Vâng, đi hỏi thăm một chút sẽ biết ngay." Lâm Thắng gật đầu, lập tức phân phó người đi hỏi đường.

"Ngũ cô nương, thế nào?" Thấy tình hình bên này, Bạch Lãm lại cười vang: "Mạng của ta đổi lấy mạng của Vương gia, thật lời."

"Người cho rằng Bạch Lãm người có tiền?" Có tiền sẽ mời được thần y? Chu Hành thân là Vương gia chẳng lẽ còn không mời được? Bọn họ còn phải chờ Bạch Lãm hẳn vùng tiền đi mời thần y sao? Dung Hoa đứng dậy, lạnh lùng nhìn hắn, phân phó Lâm Hạ, "Chặt đứt tứ chi, bẻ cẳng của chúng, sau đó cùng bản đồ bỏ phòng đưa tới Thuận Thiên Phủ, một nửa các người về thành, số còn lại đi cùng ta và Vương gia."

"Diệt Dung Hoa, người không thể nhẫn tâm như vậy, đây là vu oan giá họa." Sắc mặt Bạch Lãm lập tức thay đổi, lớn tiếng hét lên. Hắn lại đưa mắt nhìn Chu Hành, nói, "Người không sợ người khác biết chuyện người bị ta bắt đi sao? Sự tình một khi truyền ra, người còn mặt mũi gặp ai hả? Cho dù được Vương gia tới cứu, người cũng đừng mơ tưởng sẽ gả cho y! Y cũng sẽ không..."

Nói được một nửa, cằm Bạch Lãm bị Lâm Hạ bóp chặt, những lời phía sau không thể tiếp tục.

"Người cứ lo cho chính mình trước đi, nếu ta sợ ta đã không phải là Diệt Dung Hoa!" Dung Hoa nhìn hắn, lạnh giọng, "Nếu Vương gia gặp bất trắc gì, Bạch gia người sẽ phải chôn cùng!"

Thêm tội cho hần thì đã thế nào? Hần cũng đâu phải hoàn toàn oan uổng!

Nếu không phải hần bắt nằng, Chu Hành sao lại đột nhiên độc phát?

Hai mắt Bạch Lãm đỏ ngầu nhìn chăm chăm Dung Hoa.

Nàng sao có thể nhẫn tâm như vậy? Hần toàn tâm toàn ý với nàng, lấy lễ tương đãi, tự hỏi không có nửa phần khắt khe, nàng sao lại tâm địa rắn rết như thế?

Mọi người lập tức động thủ, rất nhanh đã đập gãy tay chân của đám người Bạch Lãm.

"Trần Hiện, đưa những người này tới Thuận Thiên Phủ, sau đó báo tin cho Đồng đại nhân." Lâm Hạ điều động một nửa nhân lực để Trần Hiện phụ trách.

Trần Hiện gật đầu.

Người hỏi đường cũng đã quay lại, thôn trang của Từ Lưu Quang cách đây không xa, cưỡi ngựa chỉ khoảng thời gian dùng một chung trà là tới.

Lâm Thắng và Chu Hành cùng cưỡi một con ngựa.

Dung Hoa cũng xoay người lên ngựa.

Trần Hiện áp giải đám người về thành, còn đoàn người Dung Hoa vội vàng tới thôn trang của Từ gia.

.....

Thôn trang Từ gia là một tứ hợp viện.

"Tiểu thư nhà ngươi có ở đây không?" Vừa xuống xe ngựa, Dung Hoa liền hét lớn.

Lâm Thắng ôm Chu Hành cùng Lâm Hạ theo sát.

Mười bốn người phía sau sắc mặt nghiêm nghị tới dọa người.

Thù vệ giữ cửa thấy vậy không khỏi hoảng sợ, vội hỏi: "Các người là ai? Sao dám xông vào thôn trang của Từ gia?"

Dung Hoa duỗi tay gạt hần qua một bên, trực tiếp gọi lớn: "Lưu Quang tỷ tỷ, Lưu Quang tỷ tỷ."

"A, cô nương, người làm gì vậy? Đứng lại." Thù vệ gấp tới độ oa oa kêu lên.

Lâm Hạ lấy lệnh bài của Chiêu vương phủ ra: "Câm miệng, chúng ta là người của Chiêu vương phủ." Dứt lời, hần cùng Lâm Thắng theo bước Dung Hoa.

Thù vệ thấy vậy càng gấp gáp: "Chiêu vương phủ các người tùy tiện xông vào nhà người khác vậy sao?"

Nghe tiếng ồn ào, Từ Lưu Quang vội mang theo nha đầu ra ngoài xem xét.

Vừa tới cửa, nàng liền thấy một tiểu cô nương mặc váy xanh lục chạy tới: "Lưu Quang tỷ tỷ, Lưu Quang tỷ tỷ."

Từ Lưu Quang nhìn gương mặt của nàng, hỏi: "Dung Hoa muội muội?"

"Ừ ừ, là muội." Dung Hoa gật đầu, sau đó bắt lấy tay nữ tử đối diện, chỉ tay về phía Lâm Thắng đang ôm Chu Hành phía sau, "Lưu Quang tỷ tỷ, Vương gia phát bệnh không chịu được xóc nảy, cho nên muội đành dẫn y tới chỗ này."

"Ừ." Từ Lưu Quang gật đầu, sau đó phân phó nha đầu phía sau, rồi nói, "Đi theo ta."

Dẫn Dung Hoa vào trong, trước đó nha đầu đã tới thay chăn đệm sạch.

Lâm Thắng cau mày bắt mạch cho Chu Hành.

Từ Lưu Quang kéo tay Dung Hoa: "Muội đi thay y phục trước đi."

Dung Hoa gật đầu.

"Chờ đã." Lâm Thắng ngừng đầu, đứng dậy thấy giấy bút trên bàn liền đi qua kê đơn, hướng Từ Lưu Quang nói, "Nấu chín cái này, sau đó chờ nguội thì bôi lên mặt có thể giải được thuốc dịch dung trên mặt tiểu thư, phiền Từ cô nương phái người đi mua dược liệu."

Từ Lưu Quang duỗi tay nhận lấy: "Không cần đi mua, mấy thứ này chỗ ta có." Nói xong nàng liền giao phương thuốc cho nha đầu bên cạnh, sau đó kéo Dung Hoa qua phòng khác thay y phục.

.....

"Không có đồ mới, đây là y phục của ta." Từ Lư Quang cầm bộ váy màu ngọc đưa cho Dung Hoa, "Muội mặc tạm đi."

Dung Hoa nhận lấy, qua tịnh phòng bên cạnh tắm rửa, thay y phục.

Thuốc vừa vận đã hết thời gian, nàng rửa mặt, khôi phục dung mạo bình thường.

Từ Lư Quang cho hạ nhân lui xuống, tự mình cầm khăn lau tóc cho Dung Hoa, chờ tóc nàng khô rồi, nàng vẫn cho nàng ấy kiểu tóc đơn giản, nói: "Muội yên tâm, nơi này là của hồi môn mẫu thân ta để lại, người có thể tin được, muội và Vương gia cứ ở đây, không cần lo lắng..."

Từ Lư Quang đi tới trước mặt Dung Hoa, hỏi: "Muội xảy ra chuyện gì, có thể nói với ta được không?" Dừng một lát, nàng lại nói, "Nếu khó nói, muội có thể không trả lời. Ta coi muội như muội muội của mình, muội đừng cảm thấy xấu hổ..."

Dung Hoa đem sự tình kể lại đơn giản, sau đó cầm tay Từ Lư Quang: "Lư Quang tỷ tỷ, đều do muội, do muội, nếu không phải muội, Vương gia sẽ không độc phát nhanh như vậy..."

"Không sao, không sao..." Từ Lư Quang ôm nàng vào lòng, an ủi, sau đó đứng dậy gọi nha đầu vào phòng, "Người đi mời Ánh cô cô qua đây bắt mạch cho Vương gia."

"Lư Quang tỷ tỷ, Ánh cô cô là ai?" Dung Hoa đứng dậy, cầm tay Từ Lư Quang, hỏi.

"Xem như là sư phụ của ta." Từ Lư Quang mỉm cười kéo Dung Hoa ra ngoài, vừa đi vừa giải thích, "Người khác chỉ biết ta bị bệnh lâu ngày nên biết chút y thuật, trước kia cũng không có dịp nói với mọi người, ta cũng không nhắc Ánh cô cô với ai khác, có điều hiện tại không còn quan hệ nữa. Khi nhỏ ta cứu bà ấy, bà ấy không muốn cùng ta về phủ, cho nên ta an bài người ở đây, mỗi năm có dịp ta sẽ tới đây ở một đoạn thời gian, bà ấy sẽ dạy ta chút y thuật, mười mấy năm qua, ta coi như cũng học được chút da lông."

Nói xong, nàng vỗ tay Dung Hoa: "Hi vọng cô cô có thể giúp được Vương gia."

Dung Hoa gật đầu, hai người cùng tới phòng của Chu Hành.

Ánh cô cô đã tới, tuổi khoảng ba mươi, áo ngoài màu trời thu, váy màu lục đậm, phong thái đoan chính thanh nhã, ánh mắt bình tĩnh không chút gợn sóng, mái tóc được cây trâm bạch ngọc cố định sau đầu, bà ấy đang ngồi ngay mép giường bắt mạch cho Chu Hành.

Chờ bà ấy buông tay, Dung Hoa mới hỏi: "Cô cô, sao rồi? Vương gia có thể được cứu chữa không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 50: Đúng là lòng muông dạ thú!

Từ Lư Quang đứng bên cạnh kéo tay Dung Hoa, sau đó cùng nhìn Ánh cô cô, hỏi: "Cô cô, độc trên người Vương gia có thể giải không?"

Thời điểm nghe hai người gọi y một tiếng Vương gia, trong mắt Ánh cô cô hiện lên dị sắc nhưng rất nhanh liền khôi phục bình thường, chỉ nhẹ giọng: "Độc trong người Vương gia đã tồn tại mười mấy năm, lần này độc phát quá mạnh, độc lại đi vào lục phủ ngũ tạng... Nếu y tính, độc này ta có ba phần nắm chắc giúp y hóa giải, nhưng nếu không tỉnh dậy..."

Ánh cô cô lắc đầu.

Trái tim Dung Hoa thất chặt, đau đớn chậm rãi lan ra.

Từ Lư Quang duỗi tay vỗ vỗ tay nàng: "Không phải có thể giải độc sao? Muội đừng vội."

Dung Hoa cắn môi, nặng nề gật đầu: "Ừ, khẳng định sẽ tỉnh lại, khẳng định sẽ không sao."

Lâm Thắng lộ tia kinh hi, hai mắt phát sáng nhìn Ánh cô cô: "Thật sao? Tiền bối thật sự có thể giải độc cho Vương gia?"

Nhiều năm qua, hấn dốc lòng nghiên cứu giải độc nhưng không tìm được biện pháp, thật không ngờ hiện tại lại có hi vọng!

Hốc mắt Lâm Thắng đỏ lên, hồi hận nói: "Nếu sớm tìm gặp tiền bối thì tốt rồi."

Sắc mặt Ánh cô cô vẫn không đổi, chỉ nhìn Dung Hoa và Từ Lư Quang, nhẹ nhàng lắc đầu: "Nếu y không tỉnh, ta cũng không có cách. Trước mắt phải

y phải tỉnh lại, ta mới có thể thi châm, trong lúc đó, nơi này phải duy trì an tĩnh."

"Cô cô, phiền người viết ra được liệu cần dùng." Dung Hoa bình tĩnh nói, "Ta kêu bọn họ đi mua, còn Vương gia..."

Dung Hoa nhìn Chu Hành đang hôn mê trên giường: "Vương gia chắc chắn sẽ tỉnh lại." Nói tới đây, nàng quay đầu phân phó Lâm Hạ, "Chờ cô cô viết đơn thuốc xong, người sai người mau chóng về thành thu mua được liệu."

"Vâng." Lâm Hạ đáp.

"Việc này thì không cần, được liệu chỗ ta có." Ánh cô cô xua tay, "Các người chỉ cần tìm cách gọi người tỉnh dậy là được."

Lâm Thắng ôm quyền: "Đa tạ tiền bối, không biết danh tính của tiền bối là..."

"Phụ nhân nơi thôn dã, không đáng nhắc tới." Ánh cô cô nhàn nhạt một câu, lại nhìn Lâm Thắng, "Mấy năm nay không phát độc, xem ra y thuật của người cũng không tệ, người ở lại làm trợ thủ cho ta."

"Vâng, tiền bối." Lâm Thắng cung kính đáp. Người trước mắt y thuật hiển nhiên cao siêu hơn hẳn, có thể trợ giúp cho bà cũng là phúc khí, ở bên có thể học hỏi được ít nhiều.

Ánh cô cô đi qua bên cạnh, cầm bút viết phương thuốc: "Ta kê một đơn thuốc trước, các người nghĩ cách dứt cho y, trước giúp y ổn định độc trong người rồi nói."

Lâm Thắng gật đầu, đứng bên cạnh chờ bà viết xong liền cầm lấy, đưa mắt nhìn thoáng qua, gương mặt lập tức sáng ngời: "Ta đi nấu thuốc."

Từ Lư Quang vội phân phó nha đầu dẫn Lâm Thắng đi lấy được liệu và sắc thuốc.

"Ta đi chuẩn bị một chút." Nói xong, Ánh cô cô cũng ra khỏi phòng.

Dung Hoa đi tới mép giường.

Từ Lư Quang phân phó nha đầu Diệu Âm: "Người đi xem Vương ma ma an bài người của Vương gia có tốt hay không, nếu thiếu thứ gì, lập tức sai người bổ sung."

"Lâm Hạ, người theo Diệu Âm cô nương đi an bài đi." Dung Hoa nhìn Lâm Hạ, phân phó.

Diệu Âm liên tục gật đầu, nhận lệnh dẫn Lâm Hạ cùng lui xuống.

Từ Lư Quang lại phân phó nha đầu tâm phúc của mình: "Bạch Âm, người ở lại hầu hạ Diệu cô nương." Nói rồi nàng tới bên cạnh Dung Hoa, "Mấy người của Vương gia sẽ ở viện này, muội tới hậu viện ở được không?"

Dung Hoa lắc đầu: "Muội muốn ở sương phòng bên cạnh, gần một chút cũng tiện chiếu cố."

"Chỉ vài bước thôi, thật sự rất tiện, một cô nương như muội ở đây dù sao cũng không tốt." Biết Chiêu vương gia vì Dung Hoa mới thành như vậy, trong lòng nàng ấy khẳng định không dễ chịu, Từ Lư Quang liền an ủi, "Ánh cô cô nói nắm chắc ba phần, vậy khẳng định là có sáu bảy phần thành công, Vương gia chắc chắn sẽ tỉnh lại, muội yên tâm đi."

"Được, vậy muội ở cùng Lư Quang tỷ tỷ." Dung Hoa gật đầu.

Từ Lư Quang thấy nàng gật đầu liền gọi người dọn cơm lên, kéo Dung Hoa đứng dậy qua bàn bên cạnh, ấn nàng ngồi xuống: "Ăn nhiều một chút, muốn chăm sóc ngài ấy phải cần thể lực, cho dù muội ăn không vô thì cũng phải ăn."

Dung Hoa mỉm cười: "Muội biết rồi, Lư Quang tỷ tỷ không cần lo lắng, muội sẽ tự chiếu cố chính mình." Nếu không tự lo cho thân thể, nàng nào có tinh thần và thể lực đi chiếu cố Chu Hành?

"Muội có thể nghĩ vậy thì tốt." Từ Lư Quang nhét đôi đũa vào tay nàng, "Nhanh ăn đi."

Dung Hoa gật đầu.

Mặc dù ăn như nhai sấp nhưng bụng cũng no được bảy tám phần.

Thấy nàng ăn xong, Từ Lư Quang cũng buông đũa kêu người lên thu dọn.

"Lư Quang tỷ tỷ, Ánh cô cô rốt cuộc là ai? Bà ấy thật sự lợi hại vậy sao?" Dung Hoa nhìn không được mà hỏi.

"Thân phận thật Ánh cô cô không nhắc với ta, bà ấy không thích người ngoài hỏi chuyện đó, vì vậy ta cũng không hỏi. Cô cô không thích ra ngoài, hẳn là có nỗi khổ." Từ Lư Quang mỉm cười kéo tay Dung Hoa, "Nhưng y thuật của bà ấy chúng ta tin được."

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, "Lư Quang tỷ tỷ không cần ở cùng muội, tỷ về phòng nghỉ ngơi đi."

"Vậy được, muội đừng khách khí, có gì cần cứ trực tiếp phân phó hạ nhân hoặc nói với Bạch Âm, ngàn vạn không được khách khí với ta." Từ Lư Quang dặn dò một phen, lại nói, "Chính muội cũng đừng để mệt mỏi, Vương gia cát nhân hảo có thiên tương, chắc chắn không sao."

"Muội biết rồi, tỷ tỷ không cần lo lắng." Dung Hoa gật đầu.

Từ Lư Quang lại dặn dò Bạch Âm, sau đó mới rời đi an bài chuyện của thôn trang.

Dung Hoa ngồi ở mép giường, cầm khăn lau mặt cho Chu Hành, gương mặt tỉnh tề nhưng lại tái nhợt, giống như ngủ say. Nàng cầm tay y, nói: "Chu Thiên Trạch, chàng tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa..."

Thấy y không có phản ứng, Dung Hoa đổi khăn khác, tiếp tục lau tay cho y: "Ta biết chàng chắc chắn sẽ tỉnh, nhiều năm như vậy chàng cũng chịu được, hiện tại có người có thể giải độc, chàng nhất định sẽ tỉnh lại đúng không? Nếu chàng không tỉnh lại, ta ở đây một mình biết phải làm sao?"

Bàn tay phủ một tầng kén, ngón tay thon dài, xương khớp rõ ràng.

Dung Hoa cầm tay y kề sát mặt mình: "Mau tỉnh lại."

Chu Hành nằm trên giường vẫn không chút phản ứng.

Dung Hoa vẫn không nhụt chí, tiếp tục lau tay cho y.

Lau sạch xong, Dung Hoa mới buông khăn xuống, kêu Bạch Âm vào đổi nước. Lâm Thắng cũng đã nấu thuốc xong cùng Lâm Hạ bưng vào: "Thuốc nấu xong rồi."

Dung Hoa kêu Bạch Âm giúp mình đỡ Chu Hành lên, dựa vào lòng mình.

Bọn họ vội vàng một hồi, chút thuốc Chu Hành cũng không nuốt được, toàn bộ theo cổ chảy xuống.

Bạch Âm không ngừng cầm khăn lau.

Chén thuốc đã dùng hơn phân nửa.

Cũng may Lâm Thắng đoán được tình huống này, cho nên nấu hai chén thuốc.

"Làm sao đây?" Lâm Thắng nhíu mày.

Dung Hoa đặt Chu Hành nằm xuống, đứng dậy nhìn ba người Lâm Thắng, Lâm Hạ và Bạch Âm: "Các người ra ngoài đi, ta tự làm là được."

Mọi người gật đầu, liền rời khỏi phòng.

Dung Hoa bưng chén thuốc còn lại, cúi đầu uống một ngụm, sau đó quay sang áp lên môi Chu Hành.

Làm như vô ý, Chu Hành cuối cùng cũng nuốt xuống.

Miệng đầy chua xót nhưng Dung Hoa không hề thấy đáng.

Một chén thuốc dứt rất lâu mới xong.

Thời điểm dứt ngụm cuối cùng, cánh môi Chu Hành giật giật, ngậm lấy môi nàng, làm như không chịu buông tha.

Dung Hoa vội đứng dậy, khẩn trương gọi: "Thiên Trạch."

"Ừ." Chu Hành thấp giọng.

Một tiếng nhỏ nhẹ truyền vào tai Dung Hoa như âm thanh của tự nhiên.

Chu Hành chậm rãi mở mắt: "Anh Anh." Gương mặt lạnh lùng nhu hòa như nước, ánh mắt vừa mê mẩn lại thanh tỉnh, nhìn cánh môi ướt át của Dung Hoa, sắc mặt tái nhợt của y bỗng xuất hiện một tầng màu đỏ.

Dung Hoa nhìn y, mừng tới bật khóc: "Chàng tỉnh rồi?"

"Ừ, nàng lo sao?" Chu Hành vươn tay lau khóe mắt cho nàng.

"Lo, rất lo." Dung Hoa cười gật đầu, sau đó quay đầu gọi lớn, "Lâm Hạ, Lâm Thắng, Vương gia tỉnh rồi."

Lâm Thắng và Lâm Hạ lập tức đẩy cửa xông vào.

"Vương gia, ngài tỉnh rồi?" Lâm Hạ vui vẻ hỏi.

"Tiểu nhân đi mời Ánh tiền bối." Lâm Thắng xoay người, như gió lốc chạy đi.

"Đây là thôn trang của Lư Quang tỷ tỷ..." Dung Hoa nhẹ giọng giải thích, khóe môi cong lên, "Ánh cô cô nói chỉ cần chàng tỉnh lại, độc trên người sẽ có cách giải. Ánh cô cô nắm chắc ba phần, vừa rồi Lư Quang tỷ tỷ có nói, ba phần của cô cô chính là sáu bảy phần, Thiên Trạch, độc trên người chàng có thể giải."

"Ừ." Chu Hành không còn sức nói chuyện, nhưng hai mắt vẫn không rời dung nhan vui mừng của Dung Hoa.

Ánh mắt chứa đựng tình ý.

Dung Hoa vội đi rót nước ấm, dứt y uống mấy ngụm.

Lâm Thắng nhanh chóng kéo Ánh cô cô tới, Từ Lư Quang nghe tin cũng tới đây.

Dung Hoa đứng dậy nhường chỗ cho Ánh cô cô.

Chu Hành nhìn Ánh cô cô, đuổi tay ra.

Từ Lư Quang nắm tay Dung Hoa, đáy lòng vì nàng mà cao hứng.

Ánh cô cô bắt mạch, gạt đầu đứng dậy đi qua một bên kê đơn, dặn dò Lâm Thắng: "Cứ theo đơn này nấu cho Vương gia chén thuốc, uống xong sẽ bắt đầu thi châm. Còn cái này, gọi người dùng nước sôi nấu lên, chờ thi châm xong sẽ cho Vương gia ngâm mình."

Lâm Thắng gạt đầu, đuổi tay nhận lấy.

Ánh cô cô nhìn Từ Lư Quang: "Thi châm cần chút thời gian, hiện tại tiểu thư nên chuẩn bị cho Vương gia chút đồ ăn."

Từ Lư Quang lập tức phân phó Diệu Âm dọn đồ ăn lên.

Ánh cô cô lại nhìn Chu Hành, nói: "Vương gia nghỉ ngơi một lát đi, lát nữa thi châm và tắm thuốc phải duy trì thanh tĩnh."

"Làm phiền rồi." Chu Hành gạt đầu.

Ăn cơm, uống thuốc xong, Ánh cô cô dẫn theo Lâm Thắng thi châm cho Chu Hành.

.....

Mãi tới thái dương ngã về Tây, đám người Trần Hiện mới tới Thuận Thiên Phủ: "Đã bắt được đạo tặc trộm bố phòng." Trần Hiện giao phó với phủ doãn đại nhân, sau đó để lại bản đồ bố phòng rồi chấp tay cáo từ.

"Vương gia vất vả rồi." Thuận Thiên Phủ Doãn cung kính nói.

"Tặc phi bắt được ở cửa thôn Đào Khê phía Bắc, để bắt được hắn, Vương gia còn ngã bệnh, hiện sinh tử chưa rõ, những chuyện phía sau liền giao cho đại nhân." Trần Hiện ôm quyền, "Kẻ dẫn đầu là Bạch Lãm gia chủ của Bạch gia, mong đại nhân chú ý một chút."

Dứt lời, hắn liền cáo từ: "Tiểu nhân còn phải quay về, cáo từ trước."

Bạch Lãm nhấp môi, gấp tới độ hai mắt đỏ ngầu nhưng một câu cũng không thể nói.

Thuận Thiên Phủ Doãn nhìn đám người tay chân bị đập nát, cầm bị bẻ xuống, lập tức phân phó thủ hạ trực tiếp tới Đại Lý Tự, còn mình chỉnh lại áo mũ, dâng tấu xin tiến cung.

Trộm bản đồ bố phòng là đại sự, Thuận Thiên Phủ hắn có thể giúp bắt người, nhưng thẩm tra xử lý hắn không phải việc của riêng mình, đây là tội theo địch phản quốc, Hoàng Thượng khẳng định sẽ kêu Hình Bộ, Đại Lý Tự và Đô Sát Viện tam tư hội thẩm!

Trần Hiện dẫn theo hai người tới Đồng phủ, cho những thị vệ còn lại về vương phủ trước.

Đồng đại nhân và Đồng Trần Chu mang người ra ngoài tìm tiểu thư, hiện không ở nhà. Trần Hiện vừa tới Đồng phủ, Đồng phu nhân liền kêu người mời hắn vào nội viện.

"Tìm thấy rồi?" Đồng Ngọc Lan vội hỏi.

"Vâng, đã tìm thấy tiểu thư." Trần Hiện gạt đầu, "Tiểu thư vẫn mạnh khỏe, hai vị có thể yên tâm."

Nghe vậy, tảng đá trong lòng Đồng phu nhân và Đồng Ngọc Lan cũng buông xuống được.

"Bỏ Tất phủ hộ." Đồng phu nhân chấp tay trước ngực.

"Dung Hoa muội muội đâu?" Đồng Ngọc Lan hỏi, "Khi nào muội ấy về?"

Sắc mặt Trần Hiện lộ vẻ lo lắng, thành thật trả lời: "Vương gia phát bệnh, tiểu thư và Vương gia nhất thời không thể về thành, hiện tại đang ở thôn trang của Từ cô nương."

Nghĩ tới tin đồn Chiêu vương gia không sống qua năm nay, Đồng phu nhân vội hỏi: "Vương gia vẫn ổn chứ?"

Trần Hiện lắc đầu.

Lòng Đồng phu nhân trầm xuống: "Vương gia nhất định sẽ không sao."

"Ở chỗ Lưu Quang? Vậy ta lập tức xuất phát đi thăm Dung Hoa muội muội." Đồng Ngọc Lan đứng dậy, nói.

"Nha đầu này, muốn đi thì cũng nên đợi tới ngày mai." Đồng phu nhân đuổi tay giữ nàng lại, sau đó hỏi Trần Hiện, "Chưa ăn cơm đúng không?"

Dứt lời bà liền an bài hạ nhân dẫn mấy người Trần Hiện xuống dùng bữa, sau đó phái người thông báo cho Đồng đại nhân và Đồng Trầm Chu, lại phân phó người qua truyền tin cho Thạch ma ma và Túy Đồng: "Kêu bọn họ không cần lo lắng, người đã tìm được, tất cả đều khỏe mạnh, có điều Vương gia không được thoải mái nên họ tạm thời ở thôn trang của Lưu Quang cô nương. Kêu Thạch ma ma thu dọn y phục và đồ dùng hằng ngày của Dung Hoa, ngày mai đưa qua đó..."

Đồng phu nhân lại nhìn Đồng Ngọc Lan, cẩn thận dặn dò: "Ngày mai con mang nhiều đồ bỏ một chút, bên kia nếu thiếu thứ gì thì cứ gọi người về lấy, biết không? Thân mình vương gia không thoải mái, con và Lưu Quang tìm Dung Hoa cùng nàng ấy nói chuyện nhiều chút, nếu thân mình Vương gia có thể thì nên sớm trở về, dù sao được liệu trong thành cũng đầy đủ, hơn nữa còn có thái y."

"Vâng." Đồng Ngọc Lan không ngừng gật đầu.

Đồng đại nhân và Đồng Trầm Chu rất nhanh liền trở về, Trần Hiện nói chuyện với họ rồi mới dẫn người cáo từ về vương phủ.

Đám người Thạch ma ma, Túy Đồng và Lưu Tô nhận được tin, vui mừng tới bật khóc, bọn họ liền vội cùng Lê Hoa thu dọn đồ đạc.

Lưu Tô nói: "Ma ma, ngày mai ta cùng Lê Hoa theo Đồng cô nương qua đó."

Thạch ma ma một mực từ chối: "Trên người người còn thương tích, ở nhà cùng Túy Đồng dưỡng thương đi, ta đi cùng Lê Hoa là được."

"Chút thương tích, không đáng ngại." Lưu Tô mỉm cười, "Chuyện trong phủ còn phải phiền ma ma xử lý."

Thạch ma ma nghĩ nghĩ, gật đầu.

.....

Thuận Thiên Phủ Doãn vào cung, dâng sớ con, Chính Đức Đế liền triệu kiến ông ta: "Tặc phi đều do Chiêu Vương bắt."

"Hồi bệ hạ, đúng vậy." Thuận Thiên Phủ Doãn đem sự tình Trần Hiện nói cẩn thận bẩm báo một lần.

Chính Đức Đế nổi giận, lạnh giọng quát: "Bạch gia lòng muông dạ thú, thật to gan, dám trộm bản đồ bố phòng. Người đâu, truyền Đại Lý Tự, Hình Bộ Thượng Thư, kêu bọn họ xét xử."

Nội thị nhận lệnh, vội vàng lui xuống truyền người.

Chính Đức Đế lệnh cho Đại Lý Tự, Hình Bộ và Đô Sát Viện thẩm tra vụ án này, đồng thời hạ lệnh sung công gia sản của Bạch gia, sản nghiệp dưới danh nghĩa của Bạch gia cũng bị phong tỏa, toàn bộ người của Bạch gia đều bị Đại Lý Tự nhốt vào ngục.

Người Bạch gia sống trong kinh thành thì dễ giải quyết, trực tiếp bị Hình Bộ xử lý.

Nhưng người của họ ở đây không nhiều, Bạch gia vốn định cư ở Duyên Lăng Phủ, Chính Đức Đế lại lệnh Đại Lý Tự lập tức phái người tới Duyên Lăng Phủ, áp giải người Bạch gia vào kinh.

Mọi người đều quỳ dưới đất lĩnh mệnh.

Đám người đi rồi, Chính Đức Đế vuốt cằm râu, cao hứng cười ha ha.

Cuối cùng cũng độc phát, lần này y không phải sẽ bỏ mạng sao? Mười mấy năm, cái đinh trong mắt cuối cùng cũng bị diệt trừ.

"Chúc mừng Hoàng Thượng đã trừ bỏ được mối họa trong lòng." Lưu công công cười chúc mừng.

"Mạng y cũng thật lớn, cứ thế mà tồn tại nhiều năm như vậy." Chính Đức Đế vui vẻ phân phó, "Phái người tới Thái Y Viện, lệnh Lý thái y Vương thái y

Trương thái y tới vương phủ một chuyến, hoàng đế của trăm bệnh tình nguy kịch, trăm phải tỏ vẻ quan tâm săn sóc."

"Vâng, nô tài gọi người đi làm ngay." Lư công công khom người lui ra ngoài, sai tiểu nội thị tới Thái Y Viện.

Đồng thời, Chính Đức Đế ban thưởng không ít dược liệu cho Chiêu vương phủ.

"Bạch gia, Bạch gia..." Chính Đức Đế cao hứng, "Thật không ngờ Cửu hoàng đế sắp chết lại có thể vì trăm làm một chuyện tốt như vậy!"

Bạch gia, thương hộ số một Đại Chu, gia sản của họ sung công quốc khó, điều này với triều đình mà nói không gì tốt hơn.

Nhưng nghĩ tới chuyện Bạch Lãm dám trộm bản đồ bố phòng, trên mặt Chính Đức Đế nhiễm một tầng sương lạnh.

Đúng là lòng muông dạ thú!

Là ai sai khiến hắn? Hay là Bạch Lãm theo địch phản quốc, cấu kết Tây Lương, sau đó lật đổ thiên hạ Đại Chu?

Lư công công vội cúi đầu.

Sắc mặt Chính Đức Đế trầm xuống, mặc kệ có người sai khiến hay Bạch Lãm ý mình có tiền mà sinh dã tâm, tất cả đều đáng chết!

Thái y được phái tới vương phủ trở về, nói Chiêu vương gia không gặp bọn họ.

Chính Đức Đế xua tay: "Không gặp thì thôi, cứ để đệ ấy nghỉ ngơi."

Tuy nói là vậy nhưng dược liệu vẫn như nước chảy không ngừng ban thưởng.

.....

Chuyện chủ mưu đánh cắp bản đồ bố phòng là Bạch Lãm của Bạch Gia như gió truyền khắp kinh thành, nhân tâm không khỏi hoảng sợ.

Trần Hiện nhận được tin, lập tức kêu Trần Bách ở lại vương phủ, còn mình dẫn theo hai người phóng ngựa tới thôn trang của Từ Lư Quang.

Ngâm thuốc từ chiều tới mặt trời lặn vẫn chưa xong, Dung Hoa khăn trương tới lòng bàn tay đỏ đầy mồ hôi lạnh.

Từ Lư Quang thấy vậy liền kéo nàng nói chuyện để phân tán lực chú ý.

Lâm Hạ cũng sốt ruột chờ một bên.

Kéo kẹt một tiếng, cửa mở, Ánh cô cô một thân một mồi, mồ hôi nhễ nhại đi ra, nhìn Lâm Hạ nói: "Mang nước thuốc tới."

"Tình hình của Vương gia thế nào rồi?" Dung Hoa hỏi Ánh cô cô một câu, sau đó vào phòng, thấy Chu Hành ngồi tựa vào đầu giường, sắc mặt so với lúc trước còn tái nhợt hơn, mồ hôi trên thái dương thấm ướt cả mái tóc.

Dung Hoa không khỏi đau lòng, vội đi qua, cầm khăn lau cho y.

"Ta không sao, không cần lo lắng." Chu Hành nhẹ giọng.

Ánh cô cô cũng đi tới, khoe miệng cong lên ý cười, nói với Dung Hoa: "Vương gia rất tốt, một tháng có thể loại hẳn chất độc trong người."

"Đa tạ ơn cứu mạng của cô cô." Cuối cùng cũng có thể hoàn toàn yên tâm, Dung Hoa đứng dậy uốn gối hành lễ.

"Cô nương quá khách khí." Ánh cô cô vội duỗi tay đỡ nàng, cười nói, "Các người là bằng hữu của tiểu thư, ta sẽ tận lực."

"Được rồi, chúng ta là tỷ muội, Ánh cô cô cũng không phải người ngoài, không cần khách khí như vậy." Từ Lư Quang mỉm cười ôm lấy bả vai Dung Hoa.

Dung Hoa cảm thấy vô cùng ấm áp.

Ánh cô cô nhìn hai người, nói: "Ta ra ngoài trước, thuốc tắm nên chú ý một chút, ta đã dặn dò Lâm Thắng, có hẳn trông chừng là được."

Lâm Thắng gật đầu: "Tiền bối yên tâm, những gì người nói ta đều ghi nhớ."

Ánh cô cô gật đầu với Chu Hành, Dung Hoa và Từ Lư Quang, sau đó ra ngoài.

Lâm Hạ dẫn người nâng chậu thuốc tắm tới.

"Ngâm bao lâu rồi?" Dung Hoa quay đầu nhìn Lâm Thắng, hỏi.

"Đã hai canh giờ." Lâm Thắng trả lời.

Dung Hoa mỉm cười nói với Chu Hành: "Vậy lát nữa ta lại tới xem chàng."

Chu Hành gật đầu.

Dung Hoa nắm tay y một lúc rồi mới đứng dậy.

"Com chiều sẽ mang tới đây, nếu có yêu cầu gì người cứ trực tiếp nói với hạ nhân." Từ Lư Quang phân phó Lâm Hạ một câu, sau đó cùng Dung Hoa rời khỏi phòng.

"Được rồi, không cần lo lắng, Ánh cô cô cũng đã nói trong một tháng sẽ giải hết độc trên người Vương gia." Từ Lư Quang kéo Dung Hoa tới hậu viện.

Ăn cơm, tắm rửa xong, thấy trời đã tối, Dung Hoa nói với Từ Lư Quang một tiếng, sau đó qua chỗ Chu Hành.

Chu Hành vẫn còn ngâm thuốc, Dung Hoa an tĩnh chờ ngoài hành lang.

Qua một lúc, Trần Hiện tới.

"Tiểu thư, tình hình của Vương gia thế nào rồi?" Trần Hiện hỏi.

"Một tháng thì có thể giải hết độc." Dung Hoa cười nói.

Trần Hiện hít một hơi thật sâu, đem tình hình trong kinh bẩm báo.

"Hoàng Thượng phái thái y tới vương phủ?" Dung Hoa suy tư.

"Vâng." Trần Hiện gật đầu.

"Tin tức của Vương gia đã được phong tỏa, người ở đây bảo vệ Vương gia cũng đã an bài ổn thỏa, ngày mai người về vương phủ, nhất định phải khiến mọi người cho rằng Vương gia vẫn còn ở trong kinh thành, bên phía công chúa, trước mắt cũng phải gạt người." Dung Hoa cau mày phân phó. Không phải nàng đa tâm, nhưng chuyện nàng nếu muốn gạt Hoàng Thượng thì phải diễn cho đạt, đương nhiên bọn họ cần Kính Huệ công chúa hỗ trợ, "Ngoài ra nói với Kim chương quân, kêu bọn họ nuốt trọn Bạch gia cho ta."

Dừng một chút, Dung lại nhìn Trần Hiện hỏi: "Bên phía Lâm gia đã đi tới bước nào rồi?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 51: Đây là làm nũng với nàng?

Đám người Lâm Hạ, Lâm Thắng, Trần Hiện sớm đã coi Dung Hoa là Vương phi, cho nên nàng mở miệng hỏi, Trần Hiện không hề cảm thấy đột ngột, không chút do dự mà trả lời: "Lần trước Thanh Hà công chúa đi Từ Ân Tự, Thành Quốc Công muốn lên gặp mặt An Quốc công và Định Quốc Công, có điều An Quốc Công và Định Quốc Công không để ý tới ông ta, sau đó ông ta liền tặng mấy món đồ..." Dừng một lát, Trần Hiện cười cười, "Hiện tại chúng đang ở trong tay chúng ta."

Hắn là đồ quan trọng! Dung Hoa hỏi: "Thân thể Vương gia hiện tại không thoải mái, cứ đưa đồ tới Đại Lý Tự đi, dù sao Lâm gia và Bạch gia cũng có chút quan hệ."

"Tiểu nhân biết rồi." Trần Hiện gật đầu, "Kỳ thật Vương gia định đưa chúng ra ngoài."

Chỉ là còn chưa kịp đem ra, nàng đã xảy ra chuyện, cho nên mọi việc đều phải dừng lại. Dung Hoa hiểu ý: "Vất vả rồi, lui xuống ăn cơm trước đi." Bộ dáng mệt mỏi như vậy hẳn là hẳn vội vàng tới đây.

Trần Hiện khom người lui xuống.

Dung Hoa cũng ra sương phòng, dưới ánh trăng bạc như lụa mỏng, Bạch Âm cầm áo khoác phủ lên vai nàng: "Trời đêm lạnh, Ngũ tiểu thư vẫn là vào nhà chờ đi."

"Không sao." Dung Hoa mỉm cười, lắc đầu.

Bạch Âm cũng không khuyên nữa, an tĩnh đứng chờ phía sau nàng.

Đứng một lúc, cửa phòng Chu Hành liền mở.

Dung Hoa lập tức xoay người, vừa đi vừa phân phó Bạch Âm: "Mang chút đồ ăn lên, Vương gia nhất định rất mệt."

Bạch Âm gật đầu xuống bếp.

Trong phòng toàn mùi thuốc, Lâm Hạ kêu người mang thau tắm ra ngoài.

Chu Hành một thân trung y màu trắng ngồi ở đầu giường, nghe tiếng bước chân liền ngẩng đầu nhìn Dung Hoa đang lại gần, mỉm cười.

Sắc mặt trắng bệch gần như trong suốt.

Lâm Thắng ngồi ở mép giường bắt mạch cho y, gạt đầu, đứng dậy chào hỏi Dung Hoa rồi rời đi.

"Có mệt không?" Dung Hoa ngồi xuống, duỗi tay kéo tay y, nhẹ giọng hỏi. Gương mặt không chút huyết sắc, khẳng định là rất đau.

"Không mệt." Chu Hành nhẹ nhàng lắc đầu, trở tay nắm lấy tay nàng, mười ngón tay đan xen vào nhau, ánh mắt lưu luyến dừng trên dung nhan của nàng. "Nàng có mệt không? Vất vả cả một ngày, nàng không cần lo lắng cho ta, sớm trở về nghỉ ngơi đi."

Dung Hoa mỉm cười: "Lát nữa ta sẽ về phòng."

Chu Hành gạt đầu, sắc mặt tuy tái nhợt nhưng vẫn hiện lên ý cười ôn nhu. Y kéo tay nàng, nhìn nàng, trong lòng cảm thấy có nhìn thế nào cũng không thấy đủ.

Lúc ấy, thời điểm té xỉu, tim y đau như cắt.

Khi đó, y rất sợ bản thân không thể tỉnh lại, sợ bản thân từ đây không thể ngắm nhìn dung nhan như họa của nàng.

Bạch Âm mang đồ ăn tới.

Dung Hoa kêu nàng ấy dọn lên bàn.

Cháo táo đỏ hoa bách hợp, mấy món điểm tâm, cộng thêm một chén canh gà, thanh đạm nhưng đủ dinh dưỡng.

Dung Hoa dịu dàng đặt đôi đũa vào tay y, cười nói: "Nhanh ăn đi."

Chu Hành nhìn nàng: "Một người ăn không thú vị."

Đây là muốn nàng cùng ăn sao? Dung Hoa mỉm cười kêu Bạch Âm lấy thêm đôi đũa: "Ta vừa lúc cũng đói bụng, cùng ăn đi."

Có nàng ở cạnh, tuy không muốn ăn nhưng Chu Hành cũng dùng hết nửa chén cháo, húp mấy ngụm canh.

Thấy y đã no, Dung Hoa cũng buông đũa xuống, kêu Bạch Âm thu dọn.

Bạch Âm mang đồ ăn xuống, lại bưng nước vào.

Chu Hành không kêu người vào hầu hạ, tự mình xuống giường rửa mặt.

"Nàng về phòng nghỉ ngơi đi, ở đây đã có bọn người Lâm Hạ." Lên giường, Chu Hành kéo tay Dung Hoa, nói.

"Vậy ta đi đây." Dung Hoa gạt đầu.

Chu Hành thật sự rất mệt, chỉ nói với nàng thêm hai câu thì nhắm mắt.

Dung Hoa đặt tay y vào trong chăn, lại chỉnh chăn thêm một chút rồi mới đứng dậy.

Bạch Âm thả màn xuống, tắt đèn, cùng Dung Hoa ra ngoài.

Dung Hoa phân phó hai người Lâm Hạ và Lâm Thắng một phen, sau đó mới dẫn Bạch Âm về hậu viện.

Từ Lưu Quang đang ngồi thêu thùa chờ nàng, thấy nàng bước vào liền đứng dậy kéo tay, hỏi: "Vương gia sao rồi? Tinh thần đã tốt chưa?"

"Ừ, rất tốt." Dung Hoa mỉm cười nhận ly trà từ Diệu Âm, uống một ngụm, "Lưu Quang tỷ tỷ không cần chờ muội, tỷ ngủ sớm đi."

"Ngày thường giờ này ta chưa ngủ." Từ Lưu Quang lắc đầu, "Muội cũng đừng để bản thân mệt mỏi, có Ánh cô cô, thôn trang lại có hạ nhân, mọi chuyện không cần tự tay làm..."

Hai người nói chuyện một lúc mới ai về phòng nấy.

Đêm nay Dung Hoa ngủ vô cùng sâu.

Sáng sớm rời giường, rửa mặt chải chuốt xong, Dung Hoa nói với Từ Lư Quang một tiếng rồi qua chỗ Chu Hành. Từ Lư Quang gật đầu, phân phó hạ nhân trực tiếp mang bữa sáng của nàng qua bên kia.

Chu Hành cũng đã thức dậy từ sớm, vừa rửa mặt xong, sắc mặt tựa hồ tốt hơn hôm qua, hiện tại đang ngồi trên giường.

Trần Hiện khom người đứng một bên, thấp giọng bẩm báo chuyện trong thành.

Dung Hoa tươi cười kêu Bạch Âm mang bữa sáng vào, sau đó gọi Lâm Hạ tới, hỏi: "Tối qua Vương gia ngủ có ngon giấc không? Có gì khác thường không?"

"Nửa đêm có dậy uống nước một lần, còn lại ngủ rất sâu." Lâm Hạ trả lời.

Dung Hoa cười gật đầu.

Nghe Trần Hiện bẩm báo, Chu Hành nhàn nhạt một câu: "Cứ theo lời tiểu thư mà làm."

"Vâng." Trần Hiện cúi đầu, cáo từ ra ngoài.

Dung Hoa lúc này mới cười ngồi xuống, duỗi tay sờ trán của y: "Muốn xuống giường ăn sáng hay dùng trên giường?"

"Qua kia đi." Chu Hành chỉ vào cái bàn cách đó không xa, xóc chăn xuống đất.

Dung Hoa vội diu y.

Ăn sáng xong, ngồi thêm một lúc, Dung Hoa liền đỡ y về giường.

"Ta không mệt, nàng không cần khăn trương như vậy." Chu Hành mỉm cười.

"Ánh cô cô nói rồi, độc của chàng đã vào phủ tạng, phải nghỉ ngơi." Dung Hoa nghiêm túc.

Chu Hành liền cười: "Được được, nghe nàng."

Đang nói chuyện, Lâm Thắng mang thuốc vào: "Vương gia, thuốc nấu xong rồi."

Ánh mắt Chu Hành dừng trên đôi môi kiều diễm của Dung Hoa, gương mặt trắng nõn đang dần ửng đỏ.

Tất cả như hoa đào mới nở tháng hai.

Dung Hoa không chú ý tới, chỉ duỗi tay nhận chén thuốc từ Lâm Thắng, kiểm tra độ ấm: "Ừ, vừa rồi, không nóng." Nói xong, nàng cúi đầu thổi thổi.

Chu Hành dùng tay che miệng, ho một tiếng rồi ra lệnh cho Lâm Thắng, Lâm Hạ và Bạch Âm: "Các người lui xuống."

Ba người sững sốt, theo quy củ lui ra ngoài.

"Có thể uống rồi." Dung Hoa mỉm cười đưa chén thuốc qua.

Chu Hành không duỗi tay nhận lấy, ánh mắt vẫn dừng trên cánh môi của nàng, nghiêm túc nói: "Quá đắng, nàng dứt đi."

Dung Hoa ngậy ra, sau lại nhớ tới chuyện hôm trước, gương mặt dưới cái nhìn của y trở nên đỏ bừng. Nàng cười cười, làm bộ không quan tâm, nói: "Ta đi lấy thuốc."

Lâm Thắng là một đại nam nhân, lại là đại phu, trong mắt hắn, thuốc đương nhiên phải uống từng ngụm từng ngụm, hơn nữa Vương gia cũng là đại nam nhân, không thể giống tiểu cô nương dùng muỗng uống, cho nên hắn chỉ mang chén thuốc tới, không kèm bất cứ thứ gì linh tinh.

Vừa dứt lời, Dung Hoa liền đứng dậy.

Chu Hành bắt lấy cánh tay của nàng, độ ấm từ nơi đó truyền vào người.

"Rất đắng, nàng dứt đi." Chu Hành vẫn nhìn đôi môi của nàng, biểu cảm vô cùng nghiêm túc.

Đây là làm nũng với nàng? Lại còn làm bộ nghiêm túc? Dung Hoa cũng giả ngo, thành thật trả lời: "Ừ, ta đi lấy muỗng dứt chàng."

Gương mặt Chu Hành đỏ lên như ánh nắng trời chiều, y mím môi, nghiêm túc nói: "Giống hôm qua đấy."

Thì ra y biết! Sắc mặt Dung Hoa đỏ như cánh hoa đào, hờn dỗi: "Chu Thiên Trạch, chàng cố ý!"

Chu Hành mỉm cười, nụ cười như tuyết đầu xuân mát lạnh động lòng người, như ánh mặt trời tháng ba tươi đẹp mang theo sự ấm áp nhẹ nhàng, như bầu trời đầy sao vô cùng mỹ lệ, quý khí bức người! Y nghiêm túc trả lời Dung Hoa: "Anh Anh, thật sự rất đáng!"

Còn bày ra bộ dáng làm nũng của hài tử? Bộ dáng nghiêm túc lại không giống nghiêm túc, Dung Hoa đỏ mặt, ngập ngừng một tiếng: "Hôm qua là thời khắc đặc biệt." Nghĩ tới cảnh y tuổi nhỏ đã tới biên quan, chinh chiến sa trường, trên người lại có độc, lúc đó y bao nhiêu tuổi? Chưa tới bảy tuổi, độ tuổi nên được vui vẻ sống với phụ mẫu, vô ưu vô sầu.

Nghĩ tới chuyện này, Dung Hoa không khỏi đau lòng, trái tim cũng mềm xuống, chậm rãi gật đầu: "Được, ta dứt chàng."

Nói xong, nàng liền cúi đầu uống thuốc.

Chu Hành đuổi tay đoạt lấy, một hơi uống cạn, sau đó đưa chén không cho nàng: "Nước."

"Chàng chộc ta!" Dung Hoa hờn dỗi một câu, rót nước rồi đưa viên mứt hoa quả qua. "Ăn đi." Hôm qua nàng có uống thử, thật sự rất đáng.

Chu Hành ăn mứt hoa quả, lại đuổi tay nhận ly nước trong tay nàng, chờ nàng thả ly nước xuống, y liền đuổi tay ôm lấy eo nàng kéo vào lồng ngực, cúi đầu.

Dung Hoa chỉ cảm thấy đôi môi nóng lên, xúc giác mềm mại mang theo vị ngọt của mứt, đồng thời có vị cay đắng nhẹ nhàng.

Trong đầu Dung Hoa lập tức trở nên trống rỗng.

Mềm mại, ngọt thanh, so với cảm giác trong lúc hôn mê hôm qua càng rõ ràng, càng đẹp hơn nhiều. Chu Hành dịu dàng hôn nàng, bàn tay đặt trên mặt, vuốt ve như nâng niu bảo bối quý nhất trên đời.

"Vương gia!" Thanh âm của Lâm Thắng từ bên ngoài truyền tới.

Dung Hoa cuống quýt tránh khỏi lồng ngực của y.

Chu Hành nhớ nhung cánh môi của nàng, ngay cả khóe mắt đuôi lông mày đều là dịu dàng. Ánh sáng từ cánh cửa Lâm Thắng mờ ra, y liền trừng mắt.

Lâm Thắng bị y nhìn tới rét run cả người, đứng ngay cửa cung kính nói: "Điện hạ, Ánh tiền bối tới, ngài nên châm cứu rồi."

Dung Hoa nhìn ra sau hẳn, quả thật thấy thân ảnh của Ánh cô cô.

"Mau mời Ánh cô cô vào." Dung Hoa vội đứng dậy, sau đó quay đầu nói, "Ta ra ngoài trước đây."

Chu Hành gật đầu.

"Ánh cô cô." Dung Hoa chào hỏi Ánh cô cô một tiếng, lúc này mới ra khỏi phòng.

Nghĩ tới Chu Hành phải châm cứu cùng tẩm thuốc cần một đoạn thời gian, nàng phân phó Bạch Âm xuống bếp dọn đồ đầu bếp nấu vài món cho y, còn mình trở về phòng.

Từ Lưu Quang đang phân phó quản sự, Dung Hoa cũng không đi quấy rầy.

Nàng rảnh rồi cầm bút viết ra vài ngành Bạch gia tham gia, đồng thời liệt ra ưu điểm và khuyết điểm của họ.

Bạch Âm từ phòng bếp trở về liền rót cho nàng ly trà rồi an tĩnh đứng một bên.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, Diệu Âm tươi cười gõ cửa, sau đó đi vào bẩm báo: "Ngũ tiểu thư, Đồng cô nương tới."

"Đồng tỷ tỷ?" Dung Hoa kinh hi ngẩng đầu.

"Vâng, vừa mới đến."

Dung Hoa vội đứng dậy, vò nát hai tờ giấy vừa viết ném vào huân lò, sau đó ra ngoài.

Từ Lưu Quang đứng ở hành lang, vừa thấy Dung Hoa tới liền kéo tay nàng cùng đi.

Hai người vừa xuyên qua hành lang gấp khúc liền thấy Đồng Ngọc Lan nhấc váy như gió chạy tới, ánh mắt dừng trên người Dung Hoa, đánh giá một phen, sau đó ôm chặt lấy nàng: "Dung Hoa muội muội, làm ta sợ muốn chết." Nước mắt cứ theo đó mà rơi ra, "Muội không sao thì tốt, không sao thì tốt."

"Đồng tỷ tỷ." Hốc mắt Dung Hoa cũng đỏ lên.

"Được rồi, tỷ đừng chộc muội ấy khóc nữa." Từ Lưu Quang kéo Đồng Ngọc Lan ra, nói, "Không phải Dung Hoa muội muội vẫn tốt sao?"

Đồng Ngọc Lan lau khôe mắt, cười gật đầu: "Ừ, ta không khóc." Nàng giữ chặt Dung Hoa, lại từ trên xuống dưới đánh giá tỉ mỉ một lần mới yên tâm, lại hỏi, "Vương gia thế nào? Nghiêm trọng lắm sao?"

Dung Hoa cười gật đầu: "Qua một tháng sẽ có thể khỏi hẳn."

Đồng Ngọc Lan thở phào nhẹ nhõm, bật cười: "Vậy thì tốt rồi."

"Quý nha đầu này, chạy gấp như vậy làm gì? Không dọa tới Dung Hoa muội muội chứ?" Đồng Trầm Chu dẫn theo nha đầu và bà từ ưu nhã đi tới.

"Đồng Nhị ca." Dung Hoa vội uốn gối hành lễ. Ở gần Đồng gia, Đồng phu nhân và Đồng đại nhân lại chiếu cố nàng, cho nên nàng và Đồng Trầm Chu đã quen thuộc rất nhiều, hiện tại gặp nàng hẳn đã không còn ngượng ngùng tới đó mặt, thật sự coi nàng là muội muội, còn kêu nàng theo Đồng Ngọc Lan gọi một tiếng Nhị ca.

"Nhị công tử." Từ Lư Quang cũng uốn gối hành lễ.

"Thất cô nương mau đứng lên." Đồng Trầm Chu nghiêng người tránh lễ của bọn họ, sau đó duỗi tay ý bảo Từ Lư Quang đứng dậy, sắc mặt nghiêm một tầng đỏ, ánh mắt nhìn nàng ấy rực rỡ lung linh như lưu li.

Lê Hoa và Lư Tô đi sau vừa thấy Dung Hoa hai mắt liền đỏ lên, có điều trước mặt mọi người, các nàng cố nén nước mắt, không khóc ra.

"Ta đi thăm Vương gia." Đồng Trầm Chu cười nói.

Dung Hoa lên tiếng: "Vương gia đang tắm thuốc, Đồng Nhị ca và Đồng tỷ tỷ bên ba cả đường, ăn cơm trước đi."

Từ Lư Quang gật đầu, phân phó Diệu Ân đi dọn cơm, người ở thôn trang đều là người quen, cho nên bọn họ không để ý nhiều, cứ thân thiết dùng bữa với nhau.

Ăn cơm xong, Đồng Trầm Chu đứng dậy qua chỗ Chu Hành.

Đồng Ngọc Lan giữ chặt Dung Hoa và Từ Lư Quang, hỏi: "Vương gia có thể về thành không? Nếu không thể, phụ thân và mẫu thân nói ta cứ ở lại, khi nào các muội về thì ta về, tới lúc đó cũng dễ nói chuyện hơn, cứ nói ta ở cùng Dung Hoa muội muội và Lư Quang muội muội."

Đây là vì khuê dự của nàng mà suy nghĩ! Dung Hoa cảm kích: "Tình hình của Vương gia tạm thời không chịu được xóc nảy, thúc thúc và thăm thăm suy nghĩ chu đáo, lúc trở về muội phải cảm ơn bọn họ."

"Ừ, lát nữa Nhị ca về, huynh ấy sẽ truyền lời với mẫu thân và phụ thân. Người một nhà, muội khách khí làm gì?" Đồng Ngọc Lan nắm lấy tay Dung Hoa, tỏ vẻ xin lỗi, "Đêm đó ta nên ở lại nhà muội, phụ thân, mẫu thân và Nhị ca đều vô cùng lo lắng, người đã ở dưới mí mắt lại dễ xảy ra chuyện..."

"Đồng tỷ tỷ đừng nghĩ như vậy." Dung Hoa mắng, "Chỉ trách hẳn quá xảo trá âm hiểm."

Chọn thật đúng lúc!

"Tên khốn nạn, phải lăng trì hẳn!" Đồng Ngọc Lan nghiêng răng nghiêng lợi.

"Qua phòng trước, xem có gì thiếu với không thích không, muội kêu bọn họ đổi cho tỷ." Từ Lư Quang kéo Đồng Ngọc Lan đi xem phòng.

Lư Tô và Lê Hoa tới, Dung Hoa không cần Bạch Âm hầu hạ, đứng dậy về phòng của mình.

Lư Tô và Lê Hoa chờ trong phòng, vừa thấy Dung Hoa, Lê Hoa liền rơi lệ: "Tiểu thư."

Lư Tô quỳ xuống đất: "Nô tỳ đáng chết, không bảo vệ được tiểu thư."

"Được rồi, đừng khóc đừng khóc." Dung Hoa cười vỗ vai Lê Hoa.

"Dọa chết nô tỳ rồi, tiểu thư." Lê Hoa nức nở.

"Đừng khóc, ta không sao." Dung Hoa an ủi nàng, sau đó khom người đỡ Lư Tô đứng dậy, thấy sắc mặt nàng ấy không tốt, nàng vội hỏi, "Vết thương thế nào rồi? Tỷ Đồng đâu? Thương tích nghiêm trọng lắm sao?"

"Nô tỳ không sao, chỉ là chút thương tích ở vai. Tỷ Đồng trúng một kiếm ở ngực trái, nô tỳ kêu nàng ở nhà tĩnh dưỡng." Lư Tô nghẹn ngào.

"Người cũng nên ở nhà tĩnh dưỡng." Dung Hoa nhịu mày, nói.

"Chỉ là chút thương tích, nô tỳ không sao." Lư Tô lắc đầu.

"Lát nữa kêu Lâm Thắng bắt mạch cho người." Dung Hoa quan sát sắc mặt của nàng, lại hỏi, "Bọn người Thạch ma ma thế nào rồi? Trong phủ có ai bị thương nữa không?"

"Bọn người Thạch ma ma đều khỏe, chỉ là lo lắng cho tiểu thư." Luru Tô trả lời, "Trong phủ có ba hộ vệ bị thương, cũng may Xuân Thiên thông minh, nghe động tĩnh liền chạy đi nhờ Đồng đại nhân hỗ trợ."

Nếu Bạch Lãm đã phái người vào nội viện bắt nàng, vậy bên ngoài chắc chắn có cứu viện. Dung Hoa gật đầu: "Ừ, hai người nghỉ ngơi trước đi. Luru Tô, trên người người có thương tích, không cần làm việc, cố gắng nghỉ ngơi. Lê Hoa, người trông chừng nàng ấy."

"Vâng, tiểu thư." Lê Hoa vội lau nước mắt.

Đồng Trầm Chu chờ Chu Hành tắm thuốc xong mới vào phòng, trò chuyện một lát rồi cáo từ về thành.

Nghe nhi tử kể lại sự tình, Đồng phu nhân và Đồng đại nhân mới thật sự yên tâm.

.....

Cửa hàng và sản nghiệp của Bạch gia trong kinh thành đều bị niêm phong, ai ai cũng cảm thấy bất an.

Từ lúc Bạch gia xảy ra chuyện, sắc mặt Thành Quốc Công ngày càng âm trầm, trong lòng vô cùng bức bối.

Hoàng Thượng vừa đồng ý chuyện của nhi tử và Thanh Hà công chúa, mọi thứ còn chưa kết thúc, Bạch gia lại xảy ra chuyện.

Bạch gia và Lâm gia qua lại thân thiết, Bạch Lãm này việc tốt không làm, thế mà đi trộm bản đồ bố phòng!

Bạch Lãm ngại mạng mình quá dài rồi sao?

Lâm gia lúc này làm thế nào mới cắt đứt được quan hệ với hắn?

Lâm phu nhân lại không lo lắng như Thành Quốc Công, cười nói: "Quốc Công gia không cần sốt ruột, Bạch gia là ai chứ? Chúng ta và bọn họ không có quan hệ gì cả."

"Lời tuy nói là vậy nhưng bị đám ngự sử điều tra thì sao?"

"Hừ, trộm bố phòng!" Lâm phu nhân hừ một tiếng, "Bạch Lãm trộm bản đồ bố phòng làm gì? Hắn và mấy hoàng tử không thân... Chẳng lẽ hắn muốn làm phản? Bạch Lãm có tiền, nhưng hắn chẳng qua là kẻ làm ăn, hắn có năng lực đó sao? Cái gì là trộm bản đồ bố phòng chứ, nhất định là Chiêu Vương cố ý vu oan."

Bên ngoài không phải có lời đồn Chiêu vương gia để ý nha đầu Diệp gia sao?

Xem ra lời đồn là thật, người khác không biết khúc mắc giữa Bạch Lãm và nha đầu kia, nhưng bà lại vô cùng rõ ràng!

Thành Quốc Công nhìn Lâm phu nhân, không nói gì, sắc mặt càng nghiêm trọng.

Lâm Luật nhìn Lâm phu nhân, đương nhiên hiểu ý tứ trong lời bà ta. Hắn áp chế suy nghĩ trong lòng, nói: "Có lẽ Chiêu Vương muốn thiên hạ đại loạn."

Thành Quốc Công lắc đầu: "Chiêu Vương hiện tại sinh tử không rõ." Làm thiên hạ đại loạn, y được lợi gì?

Nói chuyện một lúc, Thành Quốc Công đứng dậy ra ngoài thương nghị với phụ tá.

Thành Quốc Công nghĩ ngự sử sẽ tham tấu quan hệ giữa Bạch gia và Lâm gia, không ngờ Hình Bộ lại đem nhược điểm của Phương gia và Dương gia ông ta đưa trình cho Chính Đức Đế.

Định Quốc Công và An Quốc Công giận tới tím mặt.

.....

Triều đình như gió nổi mây tới, Lục hoàng tử cũng không quản, vừa tan triều liền vội vàng tới Chiêu vương phủ.

Tất cả mọi người đều nói tiểu hoàng thúc bị bệnh, hắn lo tới sắp chết.

Nhưng tới Chiêu vương phủ, như hai lần trước, Lục hoàng tử bị cự tuyệt bên ngoài, hắn muốn nháo nhào cũng bị thị vệ đuổi đi.

"Các người..." Lục hoàng tử chỉ vào mặt quân gia, sau đó lại buông tay, nói, "Ta chỉ nhìn một cái, tuyệt đối không làm ồn tiểu hoàng thúc."

"Lục hoàng tử thứ lỗi, đại phu đã nói Vương gia cần được an tĩnh." Quân gia khom người.

Lục hoàng tử nhìn mấy thị vệ thân thủ bắt phạm đứng sau quân gia, hừ một tiếng: "Ta đây không quấy rầy tiểu hoàng thúc nữa." Nói xong liền xoay người.

"Điện hạ đi thông thả." Quán gia cùng thị vệ khom người đưa tiễn.

"Đi Đại Lý Tự!" Lên xe ngựa, Lục hoàng tử lạnh giọng phân phó. Nếu không phải bắt tên trộm bản đồ bố phòng kia, tiểu hoàng thúc sao lại phát bệnh?

Bạch Lãm bị đánh tới cả người đầy thương tích, không ngừng kêu to: "Đại nhân, oan uổng quá, Chiêu vương gia là vì ta bắt Diệp Dung Hoa mà vu oan hãm hại, oan uổng quá..."

Lục hoàng tử vừa nghe, tức giận giật lấy cây roi trong tay tên lính, quát mấy cái lên liên tiếp người Bạch Lãm, mắng: "Tên khốn! Trộm bản đồ bố phòng, người còn dám quay lại cắn tiểu hoàng thúc, nói ngài ấy vu oan cho người?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 52: Phế vật vô dụng!

Lục hoàng tử cũng biết võ, một roi quát ra liền để lại vết thương trên mặt Bạch Lãm, từ thái dương tới khóe miệng, da tróc thịt bong khiến người nhìn ghê rợn.

Bạch Lãm đau tới hít một ngụm khí lạnh, hét lớn.

Lục hoàng tử tiếp tục quát thêm hai roi.

Bạch Lãm tuy là thương hộ nhưng từ nhỏ cầm y ngọc thực, hai ngày nay chịu không ít đau khổ, nghiêm hình tra tấn, người tới toàn ép hỏi hấn do ai sai khiến hoặc là có phải cấu kết với Tây Lương hay không.

Hắn nào dám thừa nhận?

Một roi quát lên người, hàm răng cũng run lên, hấn chỉ biết kêu oan uổng.

Hắn sao dám thừa nhận? Làm sao có thể thừa nhận?

Một khi thừa nhận, tai ương sẽ ập tới Bạch gia, phụ mẫu, trưởng bối và huynh đệ tỷ muội.

Cũng may hấn sớm đã an bài đường lui, thê tử và đôi nhi nữ của mình hiện tại vô cùng an toàn, không cần lo lắng.

Đều tại tiểu nhân Chu Hành kia!

Cư nhiên vu oan hãm hại hấn!

Còn có nàng!

Nghĩ đến Dung Hoa, Bạch Lãm vừa yêu lại vừa hận. Bản thân hết lần này tới lần khác dùng lễ thiết đãi nàng, nàng cư nhiên lại vì quý đoan mệnh Chu Hành kia đem tội danh trộm bản đồ bố phòng chụp lên đầu hấn!

Chẳng lẽ nàng không biết làm vậy sẽ có rất nhiều người chết hay sao?

Vì một mình Chu Hành, chẳng lẽ nàng thật sự muốn người Bạch gia chôn cùng với y?

Nhưng cho dù thế nào hấn vẫn thích nàng, tình cảm giống như đã hòa vào xương cốt, điên cuồng mà muốn có được nàng, hiện tại thân đang trong lao ngục, hấn vẫn không ngừng nhớ tới nàng.

Hỏi hận sao? Hai ngày nay Bạch Lãm đã tự hỏi chính mình không biết bao nhiêu lần.

Không, không hỏi hận.

Nếu suy xét thấu đáo hơn một chút, kế hoạch sẽ thành công, hấn có thể an toàn toàn có được mỹ nhân.

Chỉ trách hấn không bằng người kia.

Nếu được làm lại, hấn vẫn sẽ làm như vậy!

Cho nên hấn không hỏi hận!

Hắn vì Bạch gia cực khổ phụng hiến nhiều như vậy, cũng vì Bạch gia tích góp nhiều tài phú như thế, một đám người bọn họ chỉ biết phóng túng xa hoa.

Vì cái gì hắn không thể lấy? Hắn chẳng qua chỉ muốn cưới nữ tử mình thích mà thôi!

"Tiểu hoàng thúc vu oan cho người?" Lục hoàng tử dùng roi gõ nhẹ vào lòng bàn tay, "Bạch Lãm, tên khốn nạn này, người dám làm lại không dám thừa nhận? Còn nói tiểu hoàng thúc vu oan người? Rõ ràng là người trộm bản đồ bố phòng, bị tiểu hoàng thúc bắt gửu, trong lòng ghi hận tiểu hoàng thúc nên mới muốn vu hại y, bồi nhọ y!"

Cả người Bạch Lãm đau nhức, nghe Lục hoàng tử nói xong, tức giận tới thiếu chút phun ra ngụm máu: "Người..."

"Ta cái gì?" Lục hoàng tử mắng, "Bị ta nói trúng nên không còn gì để phản bác đúng không? Còn dám bồi nhọ Diệp cô nương? Bạch Lãm, người đáng là nam nhân sao? Đầu không lại tiểu hoàng thúc của ta liền hất nước mắt lên Diệp cô nương hả? Tên khốn!"

Bồi nhọ người sao? Lời bản thân nói rõ ràng là sự thật! Nhưng Lục hoàng tử này lại đảo ngược trắng đen, còn nói hắn vì ghi hận Chu Hành nên mới quay đầu cắn lại! Bạch Lãm nhất thời khó thở công tâm mà phun ra ngụm máu đen, trừng mắt nhìn Lục hoàng tử: "Câu nào của ta cũng đều là thật, người đổi trắng thay đen, ngậm máu phun người chính là Lục hoàng tử người! Ta chính là bắt cóc Diệp Ngũ cô nương! Điện hạ và Vương gia quan hệ không tồi, người hẳn cũng biết quan hệ giữa bọn họ đúng không? Cái gì là bản đồ bố phòng, ta căn bản không biết nó là thứ gì! Ta trộm nó có tác dụng gì hả? Vương gia vì Ngũ cô nương mà vu oan hãm hại ta!"

"Ta khinh!" Lục hoàng tử quát qua một roi, "Tên khốn nhà người! Người còn dám nói bậy? Người không biết bản đồ bố phòng là gì? Không biết nó dùng để làm gì sao? Bạch gia người phú giáp thiên hạ, người rõ ràng không thỏa mãn với địa vị hiện tại, muốn trộm bản đồ bố phòng, sau đó cấu kết Tây Lương, muốn điên đảo thiên hạ của Chu gia chúng ta! Người không phải muốn chính mình quân lâm thiên hạ sao?"

Lời này Lục hoàng tử cũng dám nói? Nha vệ đứng cạnh nghe tới ứa mồ hôi lạnh, cúi đầu không dám phát ra tiếng động.

Bạch Lãm tức giận kêu oan: "Điện hạ mình giám, thảo dân thật sự bị oan." Nếu còn tiếp tục đối đầu, không chừng Lục hoàng tử sẽ lập tức đổ chậu phân lên đầu của hắn!

Ai cũng bảo Lục hoàng tử làm việc tùy tiện, đúng là không sai.

Một chút đạo lý cũng không nói!

"Ta nói người biết, Ngũ cô nương Diệp gia và cô nương Đồng gia đang ở thôn trang thăm Thắt cô nương Từ gia, người ta đang tốt đẹp, người sao có thể hất nước bắn lên một cô nương hả?" Lục hoàng tử khinh thường và tức giận.

Tiểu hoàng thúc vì hắn mà sinh tử chưa rõ, tên khốn này còn dám hất nước bắn lên người tiểu hoàng thúc và Diệp Ngũ cô nương?

Thật to gan!

Tiểu hoàng thúc ngã bệnh, vậy hắn sẽ tới thay tiểu hoàng thúc bảo vệ Diệp cô nương, nhất định không để tên Bạch Lãm này nói xấu hai người bọn họ! Tiểu hoàng thúc bị bệnh, hắn phải làm gì đó để giúp đỡ y!

Bạch Lãm tức giận tới thổ huyết: "Ta khinh, cái gì là thăm cô nương Từ gia hả? Ngũ cô nương rõ ràng đang ở thôn trang chiếu cố Chiêu Vương sắp tắt thở!"

"Người mới tắt thở đấy!" Một chữ Bạch Lãm nói Lục hoàng tử đều không tin, nghe hắn nói Chiêu Vương sắp tắt thở, Lục hoàng tử liền tức giận mắng, "Tên khốn Bạch Lãm này, người nói cái gì thể hả? Chính người sắp chết, còn tiểu hoàng thúc của ta sẽ sống thật tốt! Đồ nhát gan, dám trộm bản đồ bố phòng lại không dám nhận! Vậy mà người cũng gia chủ của Bạch gia được, tổ tiên Bạch gia người hẳn bị người chọc tức tới chết! Có gan trộm bản đồ bố phòng lại không có gan thừa nhận hả? Bị oan? Ai vào đại lao này cũng nói chính mình bị oan!"

Lục hoàng tử dùng đũa chọc chửi.

Bạch Lãm tức giận phun thêm ngụm máu, gục đầu, hôn mê bất tỉnh.

"Đồ con rùa!" Lục hoàng tử trừng mắt nhìn hắn một cái, vứt cây roi cho nha vệ bên cạnh, ánh mắt quét nhìn mọi người trong phòng, lớn tiếng: "Lời tên khốn này vừa nói nếu các người dám để một chữ truyền ra ngoài, ta sẽ lấy đầu cả nhà các người."

"Cần tôn mệnh lệnh của Lục điện hạ." Đám nha vệ vội đáp.

"Điện hạ xin cứ yên tâm, Bạch Lãm này lòng muốn dạ thú, trộm bản đồ bố phòng bị Vương gia bắt được. Lời hắn nói ti chức một chữ đều không tin, mặc dù hắn luôn miệng nói Vương gia oan uổng hắn nhưng trong lòng ti chức rất rõ, hắn đây là ngậm máu phun người, ghi hận Chiêu Vương điện hạ!" Kẻ dẫn đầu cung kính nói.

Bọn họ ai dám nghị luận Chiêu Vương? Nghe cách nói chuyện của Lục điện hạ, quan hệ giữa Diệp cô nương và Vương gia hẳn không bình thường, bọn họ sao dám phê bình cô nương người ta?

"Tốt." Thấy bọn họ thức thời, Lục hoàng tử vô cùng cao hứng, lập tức kêu người hầu cận đưa sắp ngân lượng cho kẻ đứng đầu của nha vệ, "Các người vất vả rồi, cầm lấy đi uống rượu đi."

"Tạ điện hạ ban thưởng."

Lục điện hạ gật đầu, lại liếc nhìn Bạch Lãm một thân máu tươi đang ngất xỉu: "Từ từ thẩm vấn, nếu hấn lại nói hươu nói vượn thì cứ nghiêm hình khảo tra."

"Vâng." Mọi người cúi đầu nhận lệnh.

Lục hoàng tử xoay người rời khỏi lao ngục.

Hắn nghĩ nghĩ, lại tới nha môn Đại Lý Tự nói chuyện với Đại Lý Tự Khanh một phen, Bạch Lãm là trọng phạm triều đình, phải cẩn thận giam giữ, những lời linh tinh của hắn tuyệt đối không được để lọt ra ngoài.

Đại Lý Tự Khanh liên tục đáp vâng, chờ Lục hoàng tử đi rồi liền gọi người tới dẫn dò, rồi thay toàn bộ người thẩm vấn và trông coi Bạch Lãm thành tâm phúc đáng tin cậy.

Lục hoàng tử lại đi một chuyến qua Chiêu vương phủ, sau khi bị từ chối không cho tiến vào, hắn mới uể oải quay về Lục hoàng tử phủ.

.....

Thất hoàng tử cũng vô cùng lo lắng, bởi vì pháo hoa tối Trung Thu là do Bạch Lãm cung cấp, sau đó từ hắn liền sai đưa tới Nội Vụ Phủ.

Nếu tra ra, hắn không phải trở thành đồng lõa hay sao?

Không, mọi người khẳng định sẽ cho rằng hắn là chủ mưu!

Hắn là hoàng tử, hắn chủ mưu việc này nghe qua hoàn toàn hợp lý!

Phụ hoàng nhất định sẽ nghĩ như vậy!

Bạch Lãm vừa đầu quân cho mình đã gây ra chuyện như vậy, đúng là xui xẻo!

Hắn còn tưởng bản thân vớt được cây rụng ra tiền, không ngờ chỉ trong khoảng thời gian ngắn hắn ta đã khiến mình chịu liên lụy! Quả nhiên thương hộ vẫn là thương hộ, không có kiến thức!

Thất hoàng tử càng nghĩ càng đứng ngồi không yên.

Có buồn bán hấn có gian dối, thương nhân nhiều gian trá, tới lúc đó nếu Bạch Lãm đem sự tình đẩy lên đầu hắn thì sao? Bạch Lãm là thương nhân, hắn ta nhất định sẽ vì thoát thân mà không từ thủ đoạn!

Thất hoàng tử bất an đi xử lý công vụ rồi qua cung điện của Tề Quý Phi.

Vì chuyện của Bạch Lãm, Tề Quý Phi đúng là lo lắng cho Lâm gia, nữ nhi là công chúa, sau khi xuất giá sẽ ở cung chúa phủ, tuy nếu Lâm gia vì Bạch gia mà xảy ra chuyện bọn họ có thể từ hôn, nhưng Tề Quý Phi đương nhiên không hi vọng nữ nhi từ hôn, vì vậy bà không hi vọng Lâm gia xảy ra chuyện.

Lâm gia tốt, đối với nhi tử cũng là một trợ lực!

Nghe Thất hoàng tử tới, Tề Quý Phi vội kêu cung nữ mời hấn vào, lại kêu cung nhân dâng trà và điểm tâm hấn thích nhất, sau đó cho tất cả lui xuống, chỉ để lại ma ma tâm phúc bên cạnh hầu hạ.

"Hoàng nhi vì chuyện của Bạch gia mà tới sao?" Tề Quý Phi nhíu mày hỏi.

"Vâng." Thất hoàng tử vuốt ve chung trà sứ hồng mai, đưa mắt nhìn ma ma bên cạnh Tề Quý Phi.

Tuy đây là tâm phúc của mẫu phi nhưng sự tình quan trọng, vẫn là cẩn thận cho ổn thỏa.

Ma ma kia là người nhanh nhạy, vừa thấy ánh mắt của hấn liền uốn gối nói: "Nương nương, nô tỳ đi xem canh tổ yến của người đã hầm xong chưa."

"Ừ, đi đi." Tề Quý Phi gật đầu. Chờ ma ma ra ngoài, bà mới nhìn Thất hoàng tử, hỏi, "Sao vậy?"

Thần sắc Thất hoàng tử trở nên ngưng trọng: "Mẫu phi, pháo hoa đêm Trung Thu do Bạch Lãm cung cấp, con là người đưa cho Nội Vụ Phủ."

Tề Quý Phi cả kinh, chung trà trong tay phát ra tiếng leng keng, qua nửa ngày mới mở miệng: "Hoàng nhi, chuyện lớn như vậy sao bây giờ con mới nói?" Bà đưa mắt nhìn bốn phía, xác nhận nơi này không còn người ngoài mới tiếp tục hỏi, "Bạch Lãm có phải..." Có phải do hấn sai khiến hay không?

"Không phải." Thất hoàng tử vội lắc đầu, "Chuyện trộm bản đồ bố phòng này một chút con cũng không biết."

Nghĩ tới sự tình Bạch Lãm nhờ hấn giữ tiểu hoàng thúc ở yến tiệc, Thất hoàng tử liền giận sôi máu, căm hận nói, "Bạch Lãm kia còn lợi dụng con, muốn

con tôi đó giữ chân tiểu hoàng thúc, thì ra là để hấn tiện trộm bản đồ bố phòng! Tên tiểu nhân gian nịnh này!"

Tề Quý Phi hít ngậm khí lạnh: "Hoàng nhi, sao con lại hồ đồ như vậy? Hiện tại hấn đã bị bắt, chuyện pháo hoa, còn chuyện con giữ chân tiểu hoàng thúc của mình, nếu bị người khác phát hiện, bọn họ sẽ nghĩ con như thế nào? Phụ hoàng sẽ nghĩ gì về con đây?"

Hoàng Thượng sùng ái bà, sùng ái đôi nữ nhi của bà, nhưng ngày ấy vẫn có thứ bệnh đa nghi của các bậc đế vương.

Cho dù chuyện Bạch Lãm trộm bản đồ bố phòng không liên quan tới nhi tử, nhưng những việc nhi tử làm một khi bị phát hiện, cho dù có nhảy xuống sông cũng không rửa sạch!

Thất hoàng tử nhấp môi, lòng nóng như lửa đốt.

Ánh mắt Tề Quý Phi đột nhiên lộ vẻ âm ngoan: "Có ai biết chuyện giữa con và Bạch Lãm không?"

"Sự tình chỉ có con và Bạch Lãm biết, thời điểm hấn tới không có người ngoài, mà hạ nhân trong phủ cũng không biết hấn." Thất hoàng tử trả lời. Hai lần Bạch Lãm gặp hấn đều cải trang, cho nên dù là người hầu cận cũng không biết hấn!

"Hấn ở trong ngục đã nói cái gì?" Tề Quý Phi hỏi.

"Con đã cho người hỏi thăm, Bạch Lãm nói tiểu hoàng thúc vu oan cho hấn, hấn còn nói hấn chỉ bắt cóc cô nương Diệp gia." Thất hoàng tử cười nhạt, "Hấn coi như cũng biết giữ miệng, một chút cũng không nhắc tới con, ngược lại còn quay qua cắn tiểu hoàng thúc một cái."

Tề Quý Phi trầm tư: "Nếu lời hấn nói là thật thì sao?"

Thất hoàng tử lắc đầu: "Mẫu phi, nếu lời hấn nói là thật, vậy vì sao hạ nhân của cô nương Diệp gia kia không hề hoảng sợ?" Cô nương trong nhà bị người ta bắt đi là chuyện lớn, hạ nhân trong viện không phải nên hoảng loạn sao? Nhà đầu kia tuy là người có chủ ý, hạ nhân bên cạnh cũng thân thủ bắt phạm, nhưng bà vú và mấy a hoàn bình thường sao có thể không kinh hoàng thất thố? Một chút tiếng gió cũng không nghe thấy!

"Hơn nữa nàng và cô nương Đồng gia vừa tới thôn trang thăm Thất cô nương Từ gia." Nói tới đây, Thất hoàng tử đột nhiên nhớ ra gì đó, liền nói, "Lời Bạch Lãm nói là thật, thôn trang nơi Từ Thất cô nương dưỡng bệnh ở thôn Đào Khê, mà tiểu hoàng thúc bắt Bạch Lãm cũng tại nơi đó!"

Tề Quý Phi nhẹ nhàng gật đầu: "Nhà đầu bên cạnh nàng có lẽ kinh hoàng, nhưng người Đồng gia không hề không tầm thường."

Có thể người Đồng gia đã đứng ra ổn định tình thế!

Ánh mắt Thất hoàng tử sáng lên: "Cho nên đi thăm Từ Thất cô nương là giả, tới đón Diệp cô nương là thật? Tiểu hoàng thúc nhất định cũng ở thôn trang, tình hình của y có khả năng đúng là không tốt." Trái tim Thất hoàng tử buông lỏng một nửa, "Hiện tại phải người hỏi thăm, mọi chuyện liền sáng tỏ!"

Vì thế trộm bản đồ bố phòng là giả, bắt cóc người là thật? Là đúng hay sai, chỉ cần phải người điều tra một phen sẽ biết! Tới lúc đó sự tình sẽ không kéo tới đầu mình!

Tề Quý Phi gật đầu tán đồng, uống ngụm trà lại nói: "Có điều giữ lại Bạch Lãm là một tai họa, hiện tại hấn ở trong ngục, miễn cho đêm dài lắm mộng, con vẫn là phải người trừ khử hấn đi." Bà ta đột nhiên lạnh giọng, "Bên Nội Vụ Phủ có ký lục, chỉ cần hấn vừa mở miệng, người khác điều tra liền biết, tới lúc đó hoàng nhi muốn thoát thân sợ rằng không còn biện pháp!"

Cho nên cách duy nhất chính là trừ bỏ Bạch Lãm!

Chỉ có người chết mới không nói bậy!

Thất hoàng tử nghĩ nghĩ, gật đầu: "Ý hay, hấn ở trong lao khẳng định cũng không sống được lâu."

Tề Quý Phi gật đầu.

Nghiêm hình tra tấn, chết là chuyện thường tình.

Mẫu tử hai người lại nhẹ giọng nói chuyện một phen, lúc này Thất hoàng tử mới mang theo ý cười rời đi.

Xuất cung, hấn lập tức phân phó người tới Đại Lý Tự hỏi thăm chuyện của Bạch Lãm, không ngờ một chút tin tức cũng không hỏi ra.

Hiện tại đừng nói tới phải người vào đó ám sát Bạch Lãm!

Thất hoàng tử nghĩ nghĩ, lại phải người tới thôn Đào Khê tìm hiểu, người được phái đi buổi tối trở về, nói ngày ấy có người tới thôn trang của Từ Thất cô nương, nhưng ngày hôm sau liền rời đi.

Còn nữa, người xung quanh không nhìn thấy mỹ nhân tuyệt sắc nào, lúc đó hai đội nhân mã chém giết nhau, lại cách thôn trang khá xa, quả thật có một cô nương mỹ mạo đã chết.

Nói tóm lại một câu hữu dụng cũng không có.

"Chỗ Từ Thất cô nương dưỡng bệnh không có gì đáng ngại?" Thất hoàng tử cau mày hỏi.

"Đồng cô nương mang theo thị vệ, tiểu nhân không dám tới gần." Người nọ cúi đầu.

"Phế vật vô dụng!" Thất hoàng tử ném chung trà qua, "Cút, qua đó trông chừng nha đầu Từ gia đang dưỡng bệnh kia cho ta!"

.....

Lúc đó Định Quốc Công và An Quốc Công ở Kim Loan Điện đều không nói gì, hai người bảo trì trầm mặc.

Thành Quốc Công nắm được nhược điểm của Phương gia và Dương gia, đồng thời Phương gia và Dương gia cũng có nhược điểm của Lâm gia, vì thế Định Quốc Công và An Quốc Công lập tức phản kích, nhanh chóng an bài người đem nhược điểm của Lâm gia trình lên cho Chính Đức Đế.

Phương gia và Dương gia liên thủ đối phó Lâm gia, Thành Quốc Công hậm hực không thôi.

Nhất thời, ba bên ồn ào tới tít bụi.

Có người còn nhắc tới chuyện của nhiều năm trước.

Hình Bộ thị lang và Đại Lý Tự Khanh thuận miệng nhắc tới cái chết của Diệp Thế Hiền, nói chuyện đó và bọn họ không thoát khỏi quan hệ.

Thành Quốc Công và hai đương sự nước mất nước mũi quỳ gối trước Chính Đức Đế, một mực kêu oan.

Chính Đức Đế vô cùng tức giận, lập tức tạm thu chức quyền trong tay bọn họ, kêu cả ba ở nhà đóng cửa ăn năn.

Nghe được tin cái chết của Diệp Thế Hiền có liên quan tới Lâm gia, Phương gia và Phương gia, trái tim Nhan thị như muốn ra khỏi lồng ngực, đứng ngồi không yên.

Bà muốn đi tìm Dung Hoa, nhưng nằng lại tới thôn trang, trong lòng nóng như lửa đốt, sợ hãi sự tình sẽ tra tới đầu bà.

.....

Nhân tâm trong thành hoảng sợ nhưng đám người Dung Hoa ở thôn trang lại vui vẻ hòa thuận.

Sắc mặt Chu Hành ngày càng tốt.

Ngoại trừ những lúc ở cạnh y, Dung Hoa cùng Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang ra ngoài chơi, chạng vạng sẽ tản bộ. Buổi sáng, thời điểm Chu Hành giải độc, ba người các nàng sẽ đi hái sen, ra bờ sông câu cá.

Có đôi khi đụng mặt phu nhân tiểu thư cùng công tử các nhà huân quý khác, nhưng trong mắt bọn họ, các nàng đang tới thôn trang du ngoạn.

Chu Hành tốt lên liền đuổi Lâm Hạ trở về, Lâm Hạ và Lâm Thắng theo y nhiều năm, cho nên Lâm Hạ trở về, người ngoài sẽ càng tin y đang dưỡng bệnh trong vương phủ.

Châm cứu và tắm thuốc không cần làm mỗi ngày, có điều ngày ngày Ánh cô cô sớm muộn vẫn qua bắt mạch cho Chu Hành.

Hôm nay, thời điểm Ánh cô cô tới bắt mạch, Chu Hành nhẹ giọng nói: "Cô cô chờ một lát." Sau đó y nhìn Lâm Thắng, "Người lui xuống."

Lâm Thắng gật đầu ra khỏi phòng.

Chu Hành kéo Dung Hoa ngồi xuống mép giường rồi duỗi tay chỉ cái ghế gần đó: "Cô cô mời ngồi."

Ánh cô cô bình thản lắc đầu: "Điện hạ có việc gì xin cứ phân phó."

Chu Hành ngẩng đầu nhìn bà, trầm mặc một lát mới hỏi: "Cô cô và Phong thái y có quan hệ gì?" Dừng một hồi, y tiếp tục, "Nếu ta nhớ không lầm, người hẳn là nữ nhi của Phong thái y."

Khi đó bản thân còn nhỏ, nhưng y vẫn nhớ rõ ràng. Lúc ấy cô cô khoảng mười bảy tuổi, phong hoa chính mậu, tính cách rộng rãi, suốt ngày tươi cười, mà hiện tại bà ấy cả ngày im lặng, một nụ cười cũng không còn thấy.

Cũng đúng, Phong gia bị mất môn sao trâm, bà ấy sao có thể cười được?

"Hừ, bị ngài nhận ra rồi!" Ánh cô cô lạnh lùng nhìn Chu Hành, ánh mắt tràn ngập cừ hận, "Ta chính là Phong Ánh Nhung, người muốn đánh muốn giết đều tùy người, nhưng Từ Thất cô nương vô tội, nàng ấy không biết gì cả."

Phong gia? Dung Hoa nghĩ nghĩ liền có chút ấn tượng, năm đó Tiên hoàng qua đời, nghe nói nguyên nhân là vì Phong thái y chữa trị sai, bởi vậy Phong gia mới bị mất môn sao trâm.

"Ta cứu người là vì tổ huấn của Phong gia, với người bệnh đều phải đối xử bình đẳng, cho dù là kẻ thù cũng không được ngoảnh mặt làm ngơ." Hốc mắt Ánh cô cô ửng hồng, "Phong gia từ trên xuống dưới tám mươi mạng người ta đều nhớ rất rõ, bọn họ đều do Chu gia các người giết!"

Chu Hành nhìn bà, nói: "Ta biết Phong thái y vô tội."

Ánh cô cô cả kinh: "Người biết?"

Phụ hoàng chết thế nào, y tận mắt nhìn thấy, đương nhiên là rành mạch! Chu Hành gật đầu, nhẹ giọng nói: "Ta khi đó tuổi còn nhỏ, thân lại trúng kịch độc, vì vậy hoàng tỷ mới lập tức đưa ta rời khỏi kinh thành. Mấy năm nay ta luôn cho rằng Phong gia không còn ai may mắn sống sót."

"Phụ thân, mẫu thân, các người nghe thấy không? Các người đều oan uổng." Hai chân Ánh cô cô mềm nhũn, ngã ngồi xuống nước nôi.

"Cô cô, người mau đứng lên đi." Dung Hoa vội đứng dậy đỡ bà.

Nước mắt cuối cùng cũng không chế không được mà rơi ra, Ánh cô cô uốn gối hành lễ với Chu Hành, nói: "Thỉnh Vương gia trả cho Phong gia chúng ta một cái trong sạch." Nghĩ nghĩ, bà lại lắc đầu, "Sự việc đã qua nhiều năm như vậy, phụ thân và mẫu thân chỉ hi vọng ta có thể sống tốt."

Phong gia mãi môn sao trăm.

Nhi tử Tiên hoàng thích nhất Chiêu Vương điện hạ khi đó còn mất cả giọng nói, thân mang kịch độc, chỉ có thể tha hương để bảo toàn mạng sống.

Nội tình kinh đó không cần nói cũng biết!

Dung Hoa nhú mày, sắc mặt trở nên ngưng trọng.

Chu Hành mím môi, trầm mặc một lúc mới nói: "Chân tướng sẽ có ngày sáng tỏ."

"Vương gia..." Ánh cô cô nhú mày.

"Cô cô không cần lo lắng." Chu Hành xua tay, "Khi đó rất nhiều người quen biết cô cô, cô cô tuy ở thôn trang, tuy nói mười mấy năm đã trôi qua nhưng cũng khó tránh có một ngày sẽ bị ai đó phát hiện."

Một khi bà bị nhận ra, Thất cô nương sẽ chịu liên lụy! Ánh cô cô gật đầu: "Mấy năm nay ta cũng lo lắng, chỉ là hải tử Lưu Quang này tâm địa thiện lương, tình cảnh của nàng cũng khiến người ta không an lòng, cho nên ta mới không rời đi." Ánh cô cô khẽ cười, "Ta tạm thời đi theo Vương gia, như vậy Lưu Quang cũng sẽ yên tâm."

Thấy Chu Hành gật đầu đồng ý, Ánh cô cô liền đứng dậy đi tìm Từ Lưu Quang.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 53: Chỉ cần có y ở đây

"Thiên Trạch." Dung Hoa cầm tay Chu Hành, dịu dàng hỏi, "Mấy năm nay chàng ở Thương Châu chịu không ít khổ cực đúng không?"

Tuổi nhỏ như vậy, trong cung lại từng là hoàng tử kiêu ngạo, nhưng chỉ trong một đêm, y mất đi phụ hoàng mà mình yêu nhất, sau đó phải rời xa quê hương.

Năm đó để bảo toàn mạng sống mà phải rời kinh, mấy năm nay, y chắc chắn chịu rất nhiều đau khổ.

Chu Hành chỉ nhẹ giọng: "Vẫn tốt, năm đó có hoàng tỷ ở cạnh, rất nhiều người từng là thù hạ của tỷ ấy chiếu cố ta, cho nên cũng không chịu khổ gì." Lời y nói nhẹ nhàng băng quơ tựa như chưa từng chịu qua bất kỳ ủy khuất.

Dung Hoa đương nhiên không tin, tuy y nói thế nhưng không có nghĩa y không chịu khổ, điều đó chỉ chứng minh tính cách Chu Hành đạm mạc, không muốn nói nhiều mà thôi.

Thấy sự ưu buồn trên mặt nàng chưa tan đi, Chu Hành mỉm cười: "Tuy Thương Châu không giàu có và đông đúc như kinh thành nhưng nơi đó đơn giản, thuần phác."

Không khổ sao?

Đương nhiên là khổ.

Y đã không còn nhớ bản thân ban đầu phải dùng bao nhiêu thời gian để thích ứng nữa rồi. Thời điểm tới đó, khí hậu không hợp, y không ngừng nôn mửa, hơn nữa còn có độc trên người, rất nhiều lần cái chết đã kề cạnh.

Dùng gần nửa năm, y mới thích ứng với tất cả.

Lúc ấy, bản thân gầy tới mức chỉ có da bọc xương, thủ hạ của hoàng tử, Hàn tướng quân thấy y hốc mắt cũng đỏ.

Thỉnh thoảng nhớ lại, nghĩ tới cái chết của phụ hoàng, y cảm thấy bản thân sẽ cố gắng chịu đựng, thời điểm đó ở Thương Châu, ngoại trừ hoàng tử, y đúng là không còn gì vướng bận.

Tất cả đều đã qua đi, bây giờ nhắc lại chỉ khiến nàng càng thêm khó chịu.

Dung Hoa mỉm cười, về sau có nàng, có nàng ở cạnh y, cho nên tất cả không cần phải cần nhắc lại. Nàng nhàu mày, hỏi: "Độc trên người chàng..." Là Chính Đức Đế hạ sao? Tâm địa thật độc ác!

Năm đó Chu Hành chẳng qua chỉ là một hài tử sáu tuổi, y có thể làm được gì?

Tại sao một hài tử cũng không buông tha?

Đúng là tên nam nhân bụng dạ hẹp hòi!

Biết Dung Hoa đoán được người hạ độc đứng sau, Chu Hành chỉ cười một cái: "Ông ta sợ." Trong chín huynh đệ tỷ muội, sau một năm đó chỉ còn lại y, hoàng tử và hoàng huynh, ba người.

Phụ hoàng yêu thương y, hoàng huynh lo sợ y có dị tâm, tuy khi đó bản thân chỉ là hài tử nhưng ông ta vẫn không dung được, đương nhiên sẽ muốn diệt cỏ tận gốc.

"Là thông qua tay ai hạ độc chàng?" Tiên hoàng sùng ái y như vậy, người bên cạnh chắc chắn đều đáng tin cậy, vì thế muốn hạ độc y khẳng định không dễ dàng.

Chu Hành lắc đầu: "Năm đó ta hôn mê hai ngày, cung nữ và nội thị bên cạnh đều bị đánh chết." Cho nên ai ra tay không tra ra được.

Có lẽ là nô tài bên cạnh! Có điều tất cả đều chết!

Dung Hoa tức giận: "Thật là nhẫn tâm, chàng mới bao nhiêu tuổi chứ?"

Chu Hành cúi tay xoa đầu nàng, dịu dàng nói: "Không sao, ta đã không sao rồi." Nếu không phải y bị hạ độc, sau đó tới Thương Châu, qua bao nhiêu năm mới trở về, bọn họ sao có thể gặp mặt?

Điều trùng hợp nhất là khi đó y bí mật xuống nam, sau đó mới hồi kinh.

Vận mệnh đã được trời cao an bài.

"Ta trải qua nhiều chuyện như vậy đều vì để được gặp nàng." Chu Hành ôn nhu hôn lên trán Dung Hoa, thanh âm dễ nghe mềm mại như suối tháng ba.

Trong lòng như có lông chim xẹt qua, nhẹ nhẹ nhưng lại như uống mật ngọt, trái tim như mềm xuống, có thể bay thẳng lên trời.

Chu Hành hôn trán nàng rồi buông ra, đột nhiên nhớ tới một chuyện, nói: "Người theo dõi thôn trang còn chưa rời đi, những lúc các nàng ra ngoài tản bộ mang theo nhiều người, cẩn thận một chút."

"Bọn họ sẽ không lớn mật làm gì chúng ta." Dung Hoa mỉm cười.

Nàng không tính, nhưng Từ gia và Đồng gia đều không phải gia đình bình thường.

Muốn xuống tay với các nàng cũng nên lượng sức. Nói tới đây, Dung Hoa đứng dậy: "Lưu Quang tỷ tỷ nhận Ánh cô cô là sư phụ, là trưởng bối, ta đi tìm tỷ ấy."

"Ừ." Chu Hành gật đầu, "Ánh cô cô ở bên nàng ấy rốt cuộc cũng không an toàn, chờ tương lai chân tướng sáng tỏ rồi đón bà ấy trở về là được."

"Ừ, ta sẽ nói với Lưu Quang tỷ tỷ." Dung Hoa mỉm cười.

Phong gia mẫn mẫn sao trăm, hiện tại Ánh cô cô còn sống, nếu bị người có lòng xấu lợi dụng, Lưu Quang tỷ tỷ sẽ chịu tội danh chứa chấp khâm phạm, nói không chừng Từ gia sẽ chịu liên lụy.

Chu Hành nói như thế, các phu nhân trong Từ gia khẳng định có người quen Ánh cô cô, mấy năm nay không ai phát hiện, mà Ánh cô cô mới biết thân phận của mình cho nên ru rú trong nhà ít khi ra cửa. Hơn nữa, đây là thôn trang của mẫu thân đã mất của Lưu Quang tỷ tỷ, cho nên người Từ gia cũng không để ý.

Mấy năm nay bình yên trôi qua coi như là do vận khí tốt.

Hiện tại các nàng ở cùng Chu Hành, người khác chắc chắn sẽ chú ý.

Vì vậy biện pháp tốt nhất lúc này chính là Ánh cô cô phải rời đi.

Chiêu vương phủ canh giữ nghiêm ngặt, hơn nữa Chu Hành không hay giao tiếp với người ngoài, tính ra là một nơi rất tốt.

Chu Hành cúi tay kéo Dung Hoa lại, chăm chú nhìn vào ánh mắt của nàng, nghiêm túc hỏi: "Anh Anh, nàng sợ không?" Khi đó y sáu tuổi, hoàng huynh đã không buông tha, hiện tại y trưởng thành, độc trên người cũng đã giải, chỉ sợ ông ta càng coi y là cái đinh trong mắt mà diệt trừ!

Những thứ phải đối mặt với tương lai, có sợ không? Dung Hoa cầm lấy tay y, lắc đầu, nhẹ nhàng nói ra hai chữ: "Không sợ."

Chỉ cần có y ở đây.

.....

"Bên phía Chu Ngạn Cẩn có tin tức gì không?" Chờ Dung Hoa ra ngoài, Chu Hành gọi Lâm Thắng vào, hỏi.

Lâm Thắng trả lời: "Chỉ cho người theo dõi thôn trang từ xa."

"Có điều tra ra hôm Trung Thu hấn và Bạch Lãm gặp nhau làm gì không?" Sắc mặt Chu Hành trở nên lạnh lẽo.

Đêm đó hấn làm như cô ý mà vô tình bám lấy y!

Hấn và Bạch Lãm khẳng định có quan hệ!

Lâm Thắng lắc đầu: "Thất hoàng tử và Bạch Lãm bí mật gặp nhau, không tra ra bất kỳ dấu vết nào."

Sắc mặt Chu Hành càng thêm lạnh lẽo: "Bên Chu Ngạn Cẩn tra không được, vậy nghĩ cách để Bạch Lãm ở trong đại lao mở miệng!"

Bạch Lãm cố ý thay đổi hình dạng im hơi lặng tiếng vào kinh, hấn đương nhiên không muốn bại lộ hành tung của mình, bằng không Tết Trung Thu sao có thể thuận lợi cướp người đi như vậy?

Cho dù thế nào Chu Ngạn Cẩn cũng không thoát khỏi quan hệ, chỉ là theo tình hình mấy ngày nay, Chu Ngạn Cẩn dường như không biết sự tình cụ thể, chỉ bị Bạch Lãm lợi dụng mà thôi.

"Vương gia." Lâm Thắng nhìn Chu Hành, "Mấy hôm trước, Lục hoàng tử điện hạ tới Đại Lý Tự đánh Bạch Lãm một trận rồi đi tìm Đại Lý Tự Khanh, sau khi Lục hoàng tử rời đi, bên Đại Lý Tự trông coi Bạch Lãm càng thêm nghiêm ngặt."

Hiện tại bọn họ muốn vào, sợ là rất khó.

Đại Lý Tự Khanh, Hình Bộ và Đô Sát Viện đều là tâm phúc thân tín của Hoàng Thượng.

"Vậy thì thôi." Chu Hành lắc đầu, "Bạch Lãm muốn sống, hấn chắc chắn sẽ nghĩ cách bắt lấy người có thể cứu mạng mình."

Nếu phải người vào trong, nói không chừng sẽ khiến vị hoàng huynh kia nghi ngờ.

Bạch Lãm nếu muốn sống, hấn chắc chắn sẽ nghĩ mọi biện pháp.

Bản thân chỉ cần chờ Bạch Lãm kéo Chu Ngạn Cẩn xuống là được.

Hơn nữa, Trung Thu đó không nhiều người tham dự, mắt mỗi người đều sáng như gương, nhất định có thể nhìn ra Chu Ngạn Cẩn cố bám lấy y không buông.

Không cần y động thủ, việc này chắc chắn sẽ có người chọc ra! Bên cạnh còn hai đứa cháu trai, Đại hoàng tử Chu Ngạn Hoàn và Tứ hoàng tử Chu Ngạn Lịch!

Bọn họ nhất định sẽ có hành động.

Không cần ra tay, chỉ cần chờ tin tốt là được.

Để người khác tố giác đương nhiên tốt hơn chính mình.

Lâm Thắng gật đầu.

.....

Thời điểm Dung Hoa tới, Từ Lư Quang đứng lúc cùng nha đầu từ bên ngoài trở về, nàng mới cùng Đồng Ngọc Lan đi hái hoa quế, nói là muốn làm bánh.

Hai người gặp nhau ngoài sân, Từ Lư Quang tươi cười kéo Dung Hoa vào phòng: "Đều là hoa quế, lát nữa chúng ta làm chút mật hoa, vừa thơm lại vừa ngọt."

"Còn có thể dưỡng da." Dung Hoa cười tiếp lời.

Hai người vừa cười nói vừa đi vào, Ánh cô cô đang ở ghế trên chõ, thấy bọn họ liền vội đứng lên.

"Cô cô mau ngồi đi." Từ Lư Quang vội nói.

Ba người ngồi xuống, nha đầu lên dâng trà rồi lặng lẽ lui ra.

Vừa rồi thời điểm cùng Chu Hành nói chuyện, Dung Hoa cũng có mặt, cho nên Ánh cô cô đứng lên, nói: "Tạ ơn cứu mạng của Thất cô nương, còn có sự chiếu cố mấy năm nay, ta không gì báo đáp..." Bà vừa nói vừa uốn gối hành lễ.

Từ Lư Quang sững sờ, sau đó liền hiểu ý của Ánh cô cô, lập tức đứng dậy đỡ bà ấy: "Cô cô, không được..."

Dung Hoa cũng đứng lên, đỡ tay còn lại của Ánh cô cô, mời bà lần nữa ngồi xuống: "Cô cô, Lư Quang tỷ tỷ coi người như sư phụ, người hành lễ như vậy, Lư Quang tỷ tỷ làm sao nhận nổi?"

"Cô cô, người phải đi sao?" Hốc mắt Từ Lư Quang đã đỏ ửng, đuôi tay nắm lấy tay bà.

"Ừ..." Ánh cô cô gật đầu, khóe mắt cũng ươn ướt, "Ta vốn họ Phong..."

Ánh cô cô giải thích thân phận của mình một lần, rồi nói: "Mấy năm nay người có thể cho ta một chỗ dung thân, ta vô cùng cảm kích, ta sớm đã có ý muốn đi, chỉ là không bỏ được người." Nếu năm đó không phải có nàng cứu giúp, bản thân sợ là sớm đã chết còng dưới nền tuyết.

"Cô cô." Từ Lư Quang nức nở.

Ánh cô cô đuôi tay giúp nàng lau nước mắt: "Ta dù sao cũng là người Phong gia, nếu kẻ khác phát hiện, người và Từ gia sẽ chịu liên lụy." Nói tới đây, bà mỉm cười, "Ta cũng không phải rời khỏi kinh thành, ta đã nói với Vương gia sẽ ở lại bên cạnh ngài ấy, nếu người muốn gặp, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm ta."

Từ Lư Quang lau nước mắt, cười nói: "Ừ, cô cô đi theo Vương gia an toàn hơn ở đây, người không cần lo lắng cho ta."

Mấy năm nay, từng cử chỉ của Ánh cô cô đều bất phàm, cả người đều toát ra ưu nhã, chỉ là bà không nói, nàng không hỏi. Bà một thân y thuật, nàng đoán bà xuất thân nhà hành y, không ngờ gia tộc lại là Phong gia lừng lẫy như vậy.

Phong gia mẫn môn sao trăm đã nhiều năm, nhưng nàng có nghe không ít chuyện của gia tộc đó.

Gia thế hành y, tích đức rất nhiều.

Năm đó y thuật của Phong thái y vô cùng cao siêu, tuổi trẻ chưa tới ba mươi đã là người đứng đầu Thái Y Viện.

...

Có rất nhiều chuyện nàng từng nghe nói.

Thì ra cô cô không muốn theo mình tới Từ phủ, cô cô không thích ra ngoài, đa phần đều ở trong phòng đọc sách, nghiên cứu y thuật là vì bảo vệ nàng.

Từ Lư Quang rưng rưng.

Nhiều năm như vậy, tuy mỗi năm đều tới thôn trang thăm bà, nhưng thời gian lâu dần, vừa là thầy vừa là bạn, đột nhiên chia xa nàng vô cùng luyến tiếc.

Nhưng dù không nỡ, nàng vẫn phải để cô cô ra đi.

Hốc mắt Ánh cô cô đỏ lên: "Vương gia khỏe lại, ta sẽ cùng ngài ấy rời đi."

Dung Hoa cũng cảm thấy khó chịu.

"Được." Từ Lư Quang gật đầu, "Ta sẽ sai hạ nhân thu dọn đồ của người thật tốt."

Ánh cô cô gật đầu, sau đó đứng dậy rời đi.

"Lư Quang tỷ tỷ." Dung Hoa đuôi tay ôm lấy Từ Lư Quang, "Cô cô ở trong kinh thành, lúc nào muốn gặp cũng được."

Chờ tới lúc Phong gia lấy lại trong sạch, Ánh cô cô chính là tiểu thư Phong gia, ra đường liền có thể gặp mặt, không cần trốn tránh như hiện tại nữa.

"Ta chỉ là có chút khó chịu." Từ Lư Quang giữ chặt tay Dung Hoa, rung rung.

Năm đó nàng sáu tuổi, là kị của mẫu thân, trên đường tới Tướng Quốc Tự dâng hương vô tình gặp Ánh cô cô. Khi ấy mùa đông, Ánh cô cô té xui dưới chân núi, cả người đông cứng.

Nhoáng cái đã mười năm.

Dung Hoa an ủi: "Tỷ đừng thương tâm, cô cô cũng luyến tiếc lắm."

Từ Lư Quan dựa vào Dung Hoa, khổ sở nửa ngày mới lau khô mắt, cười nói: "Cô cô là vì tốt cho ta, nếu ta nhớ cô cô, muội phải giúp ta đó."

Hai người lưỡng tình tương duyệt, cô cô đi theo Vương gia, nàng muốn gặp cô cô, đương nhiên phải nhờ Dung Hoa hỗ trợ.

Giương mặt Dung Hoa đỏ lên: "Lư Quang tỷ tỷ, tỷ chọc muội."

"Ta đâu có nói sai." Từ Lư Quang tươi cười đứng dậy, "Ta đi phân phó người thu dọn hành lý giúp cô cô."

Dung Hoa cũng đứng dậy: "Muội đi tìm Đồng tỷ tỷ." Có hoa quế, có củ sen, đây đúng là thời điểm ăn bánh.

.....

"Không ngờ Chu Hành lại có vài phần thật lòng." Phó Cửu Lân nhấp môi cười, ngón tay nhẹ nhàng gõ gõ quyền sách.

Là người trong hoàng gia, lại có lời đồn nói tính cách Chiêu Vương Chu Hành lãnh đạm, thế gian không có người và đồ vật lọt vào mắt y.

Thật không ngờ y có thể thâm tình như thế!

Kê hầu Chu Chúc gạt đầu, hỏi: "Hiện tại mọi người đều cho rằng y đang ở trong vương phủ, chúng ta có cần truyền tin y ở thôn trang ra ngoài hay không?"

"Không cần." Phó Cửu Lân lắc đầu, "Y ở đó chắc chắn đã có chuẩn bị, nếu chúng ta có động tĩnh quá lớn, khẳng định sẽ bị phát hiện."

"Tiểu nhân biết rồi."

Phó Cửu Lân ôn nhã mỉm cười: "Chỉ là không biết tình hình hiện tại của y thế nào... Không biết còn sống được bao lâu."

Tính ra, Chu Hành cũng là một đối thủ không tồi.

Đáng tiếc...

Y chết rồi, bọn họ không còn cơ hội giao thủ nữa.

Thật đáng tiếc! Hắn còn muốn gặp y một lần.

Chu Chúc lại hỏi: "Có cần tiểu nhân đi hỏi thăm không?"

"Không cần." Phó Cửu Lân xua tay, đưa mắt nhìn ra trời thu bên ngoài cửa sổ, "Sắp tháng chín rồi."

.....

Như Chu Hành sở liệu, chỉ mấy ngày, Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử đã sắp xếp được người ở trước mặt Chính Đức Đế tố cáo hành động khác thường của Thất hoàng tử trong tối Trung Thu.

Ban đầu Chính Đức Đế không để ý, nhưng một hai lời cứ quanh quẩn bên tai, hồi tưởng lại, ông cũng có chút ấn tượng, vì thế liền hỏi Lư công công.

Lư công công thân là tâm phúc của Chính Đức Đế, khi đó cũng có mặt, hơn nữa bắt nhìn bốn đường tai nghe tám hướng, Chính Đức Đế vừa hỏi, hắn liền trả lời: "Bệ hạ, Thất điện hạ và Chiêu vương gia tình cảm thân thiết, uống mấy chén tất nhiên sẽ như vậy."

Vậy là đúng rồi, tên nhãi ranh kia thật là có ý bám lấy Chu Hành!

Hắn bám lấy Chu Hành để làm gì?

Để người khác có thể dễ dàng trộm bản đồ bỏ phòng?

Đêm đó pháo hoa cũng là do tên bất hiếu kia đưa tới, chính mình còn tươi cười kêu Nội Vụ Phủ nhận lấy.

Nhãi ranh!

Ông còn chưa chết, hài tử của mình đã để ý long ý này rồi sao?

Đồ bất hiếu!

"Bạch gia, Bạch gia! Thì ra chuyện gã Thanh Hà tới Lâm gia bọn họ sớm đã có tính toán!" Chính Đức Đế trầm giọng.

Quan hệ giữa Bạch gia và Lâm gia mọi người đều biết, ngay từ đầu, bản thân cũng không hi vọng gã nữ nhi tới Lâm gia, nhưng lo lắng túi tiền Bạch gia kia rơi vào tay đứa con bất hiếu nào đó, tiểu tử Lâm gia lại thật lòng như vậy, ông liền thành toàn cho đôi tiểu nhi nữ! Hiện tại ngấm lại tất cả đều là giả, bọn họ là cố ý làm bộ làm tịch diễn vở kịch này!

Chính Đức Đế càng nghĩ càng tức giận, một đám người đều coi ông là kẻ ngốc hả?

"Tiểu tử thú thật to gan!" Chính Đức Đế tức giận, hạ chỉ giam Thất hoàng tử trong Thất hoàng tử phủ, lại hạ lệnh cho Đại Lý Tự, Hình Bộ và Đô Sát Viện điều tra.

Tề Quý Phi nghe tin, cả kinh tới sắc mặt trắng bệch, vội lau nước mắt chạy tới Ngự Thư Phòng cầu kiến. Chính Đức Đế trực tiếp sai người đuổi bà ta trở về, đồng thời giam người trong tầm điện.

Vì chuyện liên quan tới Thất hoàng tử, tình hình của Thành Quốc công phủ Lâm gia càng bất lợi.

Diệp Thế Hiền chết, theo hướng điều tra, Thành Quốc Công càng bị nghi ngờ.

Lần nữa bị gọi lên Hình Bộ, Thành Quốc Công không ngừng kêu oan, chỉ nói bản thân và Diệp Thế Hiền tình như thủ túc, sao có thể giết ông ấy? Những chứng cứ này, tất cả đều là bịa đặt.

Mấy năm đó, thời điểm Diệp Thế Hiền ở Cẩm Châu, ông ta chưa từng qua vãn an một lần.

Thời điểm về phủ, Thành Quốc Công phân phó người hầu một phen.

Qua hai ngày, Hình Bộ tra ra một bà tử hầu hạ bên cạnh Diệp Thế Hiền năm đó.

Bà tử vừa mở miệng liền khiến cả kinh thành khiếp sợ.

Thì ra Diệp Thế Hiền chết là do thê tử Nhan thị hạ độc.

Cả kinh thành đều chấn động, đúng là độc phụ nhẫn tâm!

Bọn họ là phu thê kết tóc mà!

Thành Quốc Công thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng ánh mắt của mọi người đều dồn lên Nhan thị!

"Độc phụ!" Kiều lão phu nhân tức giận tới nhảy dựng lên, lập tức gọi Tây Ninh Hầu trở về, quở trách, "Xem thê tử tốt mình cưới về đi! Mưu sát thân phu, tâm tư rắn rết, con lại coi à như bảo bối trong lòng? Không chừng một ngày nào đó, à ta sẽ hạ độc giết chết con!"

Tây Ninh Hầu cúi đầu đáp: "Mẫu thân, đó là lời đồn bôi nhọ nàng, nàng thiện lương như thế, sao có thể độc sát Diệp Thế Hiền?"

"Thiện lương?" Kiều lão phu nhân cười nhạt một tiếng, bà già nhưng chưa mù, nếu không có sự che chở của mình, trưởng tôn và trưởng tôn nữ khẳng định đã sớm mất mạng, Nhan thị rõ ràng là độc phụ! Chỉ là không ngờ, à ta còn dám độc sát phu quân! Thấy nhi tử bình tĩnh, Kiều lão phu nhân đập bàn, "Không lẽ con sớm đã biết? Nếu đã biết vì sao lại cưới à về?"

"Con không biết, con cũng tin nàng không làm ra chuyện như vậy." Tây Ninh Hầu nghiêm túc trả lời, "Mẫu thân, người đừng hiểu lầm nàng, nàng sống thiện lương, toàn tâm toàn ý đối đãi với nhi tử."

"Hiểu lầm?" Kiều lão phu nhân tức giận, "Người ta có chứng cứ rõ ràng, sẽ oan uổng à sao? Con cưới một người như vậy về nhà, con kêu Kiều gia ta phải làm sao đây? Con nghĩ tới Thần Nhi đi, tương lai lớn lên nó phải làm sao hả? Lập tức hưu à ta ngay!"

Chỉ cần Nhan thị trở về Nhan gia, à ta có tới Hình Bộ hay bị bắt vào ngục, bà cũng không quản.

Chỉ là tôn tử đáng yêu của mình, tương lai nó phải làm sao đây?

"Bên Hình Bộ còn chưa nói gì." Tây Ninh Hầu nhìn Kiều lão phu nhân, nói, "Tới lúc đó, điều tra xong, nàng vẫn trong sạch, người đời sẽ nghĩ Kiều gia chúng ta thế nào?"

"Người còn che chở cho tiện nhân kia!"

"Mẫu thân bớt giận." Tây Ninh Hầu vội cúi đầu, nói.

"Nếu là ả ta làm thì sao?" Kiều lão phu nhân lại hỏi một câu.

Tây Ninh Hầu ngập ngừng không đáp.

"Khi đó ta phản đối con cưới ả, là con nháo nhào đòi cưới cho bằng được, hiện tại thì xem đi, ả ta mang gì tới cho Kiều gia?" Kiều lão phu nhân cầm giận mắng. Một chủ mẫu từng mưu sát thân phụ, thanh danh của Kiều gia bị tiện nhân kia làm hư hết! Trường tôn nữ đã xuất giá, nhưng trong phủ còn hai tôn tử và một cháu gái, về sau hôn sự của chúng phải làm thế nào? Đặc biệt là tiểu tôn tử Thần Nhi, có thân mẫu như vậy, tương lai nó ra đường gặp người ta thế nào?

Tây Ninh Hầu trầm tư suy xét, rồi nói: "Nhi tử tạm thời sẽ để nàng ấy ở trong viện của mình."

"Được, chờ sự tình giải quyết xong rồi nói." Nếu thật sự bị oan, hiện tại hừ ả ta, tới cuối cùng Kiều gia thật không có lời để nói!

Thời điểm tin tức truyền ra, Ngọc di nương vội hạ cấm hạ nhân lăm lăm trước mặt Diệp lão phu nhân, đám người Lý ma ma Diêu Châu cũng bị dặn dò, cho nên không ai dám nói bậy.

Tới tối, Diệp Thế Lâm từ nha môn trở về, biết tình hình trong phủ, ông ta liền tự mình đi tìm Diệp lão phu nhân.

"Tiện nhân!" Nghe tin nhi tử bị Nhan thị độc sát, Diệp lão phu nhân tức giận mắng một câu rồi hôn mê bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 54: Người tới

Một đám người ngã ngựa đổ, sau khi đại phu tới thì chấm, Diệp lão phu nhân mới tỉnh lại, vừa tỉnh còn chút mê man, sau đó nhìn về mặt nôn nóng của Diệp Thế Lâm đang ngồi bên cạnh, bà ta lập tức đầm ngực dậm chân, khóc rống lên: "Nhi tử đáng thương của ta, nhi tử số khổ của ta..."

Trong nháy mắt bộ dáng già đi hơn mười tuổi.

"Mẫu thân..." Thấy lão mẫu khóc thương tâm, hóc mắt Diệp Thế Lâm cũng ươn ướt nhưng nhất thời không biết phải khuyên thế nào.

Vội đệ đệ tài hoa xuất chúng kia, từ nhỏ ông ta đã ghen ghét, sau đó Diệp Thế Hiền chết sớm, đối với bản thân mà nói cao hứng sớm đã lần ất bị thương, bởi vì đệ đệ trên đầu mình cuối cùng cũng chết.

Sau nghe đệ đệ bị Nhan thị độc chết, kỳ thật ông ta cũng không có bao nhiêu bi thương và phẫn nộ, đáy lòng còn cảm thấy Nhan thị làm rất tốt.

Cho nên, thời điểm nghe được sự thật, ông ta có phẫn nộ, nhưng sau đó lập tức nghĩ cách làm thế nào lợi dụng cái chết của đệ đệ mà bò lên trên.

Trong khoảng thời gian này, ông ta đặc biệt chú ý tới án tử của đệ đệ.

Người liên lụy ngày càng nhiều, động tĩnh cũng ngày càng lớn, cho dù đệ đệ chết oan đã nhiều năm, Hoàng Thượng chắc chắn cũng sẽ bồi thường tử tế cho Diệp gia!

Huống chi hiện tại Diệp gia có hai cô nương vào cung!

Nếu sinh hạ hoàng tử, nữ nhi có khả năng sẽ thăng lên phi vị, đối với ông ta và Diệp gia mà nói đây là chuyện cực kỳ tốt!

"Đệ đệ của con thật đáng thương." Diệp lão phu nhân duỗi tay nắm tay ông ta, khóc lớn.

"Mẫu thân, Hoàng Thượng sẽ tra rõ chân tướng, không để Nhị đệ chết oan." Diệp Thế Lâm bày ra vẻ mặt khổ sở.

"Tiện nhân kia tâm địa thật ngoan độc! ả ta sao có thể, sao có thể táng tận lương tâm như vậy? Mưu sát thân phụ? Diệp gia khát khe ả ta sao? ả ta sao có thể?" Trên mặt Diệp lão phu nhân phủ một tầng sương lạnh, "Điều tra rõ thì thế nào? Đệ đệ con rốt cuộc cũng không về được. Là ta, là ta có mắt không trông chọn một độc phụ về làm thê tử cho đệ đệ con!"

Tức phụ là do bà ngàn chọn vạn tuyển, không ngờ lại đưa tới bên gối nhi tử một con rắn độc!

"Tra rõ chân tướng, Nhị đệ ở dưới suối vàng cũng có thể yên tâm nhắm mắt." Diệp Thế Lâm tiếp tục khuyên nhủ, "Mẫu thân, người chết không thể sống

lại, người như vậy Nhị đệ sao có thể an lòng?"

"Nhi tử đáng thương của ta..." Diệp lão phu nhân lại khóc rống lên, sau đó xoa xoa thái dương đứng dậy, "Tiện nhân kia, ta phải đi lột da ả ta, uống máu ả ta, báo thù cho nhi tử của ta!"

Lột da uống máu cũng không giải hết hận!

Tiện nhân Nhan thị, độc phụ kia, đúng là khoác lên người da của rắn độc!

"Mẫu thân, người bình tĩnh một chút, đã trễ thế này, Tây Ninh Hầu khẳng định không cho chúng ta gặp ả." Diệp Thế Lâm duỗi tay ấn bà xuống, quay đầu đưa mắt nhìn sắc trời tối mịt ngoài cửa, kiên nhẫn khuyên, "Mẫu thân vừa ngắt xiù, nếu bây giờ tới Kiều gia lại xảy ra chuyện, người kêu nhi tử phải làm sao đây?"

Diệp lão phu nhân nhìn ra ngoài, lại nhìn về mặt lo lắng của Diệp Thế Lâm, thái độ cũng mềm xuống: "Ngày mai ta đi."

"Vâng, nghỉ ngơi một đêm, ngày mai hẳn đi." Diệp Thế Lâm gạt đầu, "Ngày mai con xin nghỉ rồi đi cùng người."

"Không cần." Diệp lão phu nhân xua tay lắc đầu, "Ta đi tìm tiện nhân Nhan thị tính sổ, con đi cũng không làm được gì."

Diệp Thế Lâm nghĩ nghĩ, gạt đầu: "Con không đi, mẫu thân nhớ mang theo nhiều người bên cạnh."

"Lão gia yên tâm, nô tỳ sẽ theo sát lão phu nhân, nửa bước cũng không rời." Lý ma ma đứng một bên vội nói.

"Tiện nhân kia dám làm cái gì?" Diệp lão phu nhân không quan tâm.

"Vẫn là mang theo nhiều người thì tốt hơn." Diệp Thế Lâm nói.

Diệp Thế Lâm lo Diệp lão phu nhân tức giận mà ăn không ngon, cho nên dứt khoát sai người dọn com chiều, cùng bà ta ăn xong mới đứng dậy cáo từ.

"Ta đúng là hối hận khi đó có mất lại như mù." Diệp lão phu nhân cho hạ nhân lui xuống, chỉ để lại Lý ma ma bên cạnh, chỉ vào ghế gấm bên cạnh, nói, "Ngồi xuống đi."

"Tri nhân tri diện bất tri tâm, năm đó lão phu nhân cũng là bị ả ta lừa gạt." Lý ma ma nhẹ giọng an ủi, duỗi tay điều chỉnh gối để bà ta thoải mái dựa vào, sau đó mới ngồi xuống ghế, nghĩ nghĩ rồi nói, "Năm đó Nhị phu nhân đòi sống đòi chết tái giá, lão phu nhân còn nhớ không, thời gian Tây Ninh Hầu phu nhân và Nhị lão gia mất không sai biệt nhau mấy."

Diệp lão phu nhân nghĩ nghĩ, ánh mắt trầm xuống: "Tiện nhân, xem ra ả ta và Tây Ninh Hầu sớm đã thông đồng!" Thật đúng là thời gian rất gần, chỉ là khi ấy một người ở Cẩm Châu, một người ở kinh thành, cho dù sau này Nhan thị tái giá, bọn họ cũng chưa từng liên kết hai sự việc lại.

Ai có thể ngờ tiện nhân Nhan thị kia dám làm ra chuyện mưu sát thân phụ?

"Lão phu nhân, người nói xem, Tây Ninh Hầu phu nhân trước có phải bị..." Lý ma ma đưa mắt nhìn Diệp lão phu nhân, dừng lời nói lại.

Nhan thị có thể làm ra sự tình mưu sát thân phụ, Tây Ninh Hầu cũng có thể làm ra chuyện giết hại thê tử!

Diệp lão phu nhân ngậy ra, sau đó cảm hận phỉ nhổ: "Hay cho một đôi cầu nam nữ!"

Sắc mặt Lý ma ma ngưng trọng.

Diệp lão phu nhân chỉ nói một câu rồi im lặng.

Tây Ninh Hầu phu nhân trước chết thế nào là chuyện của Kiều gia và mẫu tộc Tây Ninh Hầu phu nhân trước, Diệp gia không tiện xen vào.

Diệp gia bọn họ chỉ cần đi tìm Nhan thị tính sổ.

Nghĩ nghĩ, Diệp lão phu nhân nhíu mày: "Nói không chừng cái chết của Hiên Nhi cũng có liên quan với họ Kiều kia!"

Lý ma ma ngẩng đầu nhìn Diệp lão phu nhân, khẽ gạt đầu.

Diệp lão phu nhân lại rơi nước mắt, vừa mắng vừa chửi.

Lý ma ma phải tận tình khuyên bảo một phen, bà ta mới ngừng khóc.

Thấy sắc trời đã tối, Lý ma ma liền gọi đám người Diêu Châu vào, hầu hạ Diệp lão phu nhân rửa mặt nghỉ ngơi.

"Ma ma trở về đi, nơi này có ta và Hi Châu gác đêm là được." Buông màn xuống, Diêu Châu thấp giọng nói với Lý ma ma.

"Ta không yên tâm, đêm nay ta cùng các người canh giữ." Lý ma ma lắc đầu.

Diệp Châu và Hi Châu liền đi lấy thêm chăn đệm.

"Ha ha ha, báo ứng!" Nghe được tin, Kỳ thị nằm trên giường bật cười tới vẻ mặt dữ tợn, "Đây đều là báo ứng, lão bà kia làm không ít chuyện trái với lương tâm, báo ứng tới liền đổ lên đầu con bà ta, ha ha ha..."

Kỳ thị cười to, trong màn đêm yên tĩnh thấm vào lòng người.

Hương Vân và Hương Lăng nghe tới phát run.

Kỳ thị đắc ý: "Chờ Châu Nhi sinh hạ hoàng tử, ta xem bọn họ có thể làm gì ta?" Nữ nhi có tiền đồ, tới lúc đó lão phu nhân và Diệp Thế Lâm không phải sẽ thà bà sao?

Thân mình hiện tại thối nát thế này, mỗi ngày chỉ có thể nằm trên giường tĩnh dưỡng.

Nhan thị tâm địa độc ác.

Lão phu nhân cũng nửa cân tám lạng!

Thân thể của mình vì sao lại suy yếu như vậy?

Còn không phải do bọn họ động tay sao?

"Phu nhân cố gắng tĩnh dưỡng, tương lai còn đang chờ người." Hương Vân khẽ cười.

Kỳ thị bật cười.

Bà có nữ nhi tiến cung làm nương nương, còn có hai nhi tử.

Chờ bà khỏe lại, mỗi ngày đều là ngày tốt!

.....

Cùng lúc này, Tây Ninh Hầu cũng đang an ủi Nhan thị: "Nàng không phải sợ, sẽ không sao, hiện tại tốt nhất nàng nên ở chính viện đừng ra ngoài, không gặp những kẻ đó trong lòng sẽ không ngọt ngào." Ông ta duỗi tay cầm tay Nhan thị đặt lên ngực mình, "Mọi người đều nói Thành Quốc Công là kẻ đứng sau mưu sát Diệp Thế Hiền, bà từ Hình Bộ tìm thấy có tin được không vẫn là vấn đề, lời bà ta nói sao có thể đáng tin? Là Thành Quốc Công nôn nóng cần loạn, ông ta muốn chuyển sự chú ý của mọi người lên đầu của nàng. Nàng yên tâm, ta đã phân phó xuống, sẽ không có việc gì."

"Thật ra thiếp không sợ." Nhan thị mang theo nước mắt cười lạnh, đứng dậy mở tủ quần áo, lấy ra cái tráp gỗ màu đỏ, bên trong có một tờ giấy ó vàng, bà ta đưa cho Tây Ninh Hầu, nói, "Ông ta cho rằng lời một bà tử ra thì thiếp sẽ không có biện pháp?"

Thành Quốc Công đã vô tình, vậy bà liền vô nghĩa.

Năm đó đọc Diệp Thế Hiền dùng là Thành Quốc Công đưa cho bà, chuyện Thành Quốc Công không nhớ được đều viết trong đây.

Khi đó bà vì đề phòng nên đã giữ lại.

Tây Ninh Hầu nhìn nhìn, nói: "Lúc trước không nên kéo nàng xuống nước." Chính mình một lòng muốn trừ bỏ Diệp Thế Hiền, năm đó ông ần ần đã biết chuyện đàm người Thành Quốc Công làm, cho nên liền để lộ tin chính mình ái mộ Nhan thị, sau đó thuận lý thành chương, bọn Thành Quốc Công thật sự nghĩ ra kế sách mượn tay bà diệt trừ Diệp Thế Hiền.

Vì thế, Diệp Thế Hiền chết, mọi người đều vui mừng.

Tây Ninh Hầu cất tờ giấy, sau đó dịu dàng nhìn Nhan thị: "Bên ngoài chỉ là lời ra tiếng vào, nàng không cần để ý, chờ mấy ngày nữa mọi chuyện sẽ tự tan, nhất định không còn ai nhớ tới nàng."

Nhan thị khẽ chau mày: "Thiếp thật lo cho Thần Nhi, tuổi nó còn nhỏ..." Nói tới đây, Nhan thị lại khóc.

"Sẽ không sao." Tây Ninh Hầu duỗi tay lau nước mắt cho bà ta, nhẹ giọng an ủi một phen mới dỗ được người ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Diệp lão phu nhân dẫn đám người Lý ma ma tới Tây Ninh Hầu phủ.

Hiện tại Nhan thị bị cấm túc ở chính viện, cho nên hạ nhân trực tiếp tới tìm Kiều lão phu nhân bẩm báo.

Biết Diệp lão phu nhân mang người khí thế tới cửa, Kiều lão phu nhân càng chán ghét Nhan thị, nghĩ nghĩ rồi phân phó: "Nếu đã tới gặp phu nhân, vậy dẫn bọn họ tới chính viện đi."

Đoàn người Diệp lão phu nhân được đưa tới chính viện, dọa Nhan thị nhảy dựng lên. Bà ta vội sửa sang y phục và bôi tóc, nhanh chóng tới chính sảnh

tiếp khách: "Lão phu nhân, sao người lại tới đây?"

Diệp lão phu nhân dùng ánh mắt muốn ăn thịt người nhìn bà ta.

Nhan thị vội sai nha đầu dâng điểm tâm và trà.

Diệp lão phu nhân cầm ly trà ném thẳng vào người Nhan thị.

Nhan thị biết Diệp lão phu nhân tới hẳn không có ý tốt, trong lòng tuy đã sớm chuẩn bị nhưng không ngờ bà ta đột nhiên ra tay như thế, một ly trà hất hẳn lên người, chén trà loảng xoảng đập xuống đất liền vỡ nát.

Tuy không nóng, Nhan thị vẫn cả kinh đứng dậy. Tần ma ma bên cạnh vội đi tới, dùng khăn xoa xoa cho bà ta, cau mày nhìn Diệp lão phu nhân: "Lão phu nhân tới cửa là khách, cho dù có tức giận cũng không thể ném đồ lên người phu nhân nhà ta!"

Nơi này là Kiều gia, không phải Diệp gia, không phải chỗ Diệp lão phu nhân muốn làm gì thì làm!

"Ma ma, lui xuống." Nhan thị quát một tiếng, sau đó nhìn Diệp lão phu nhân, hỏi, "Lão phu nhân, người không bị phỏng chứ?"

Khỏe miệng Tần ma ma giật giật, lui ra sau người Nhan thị.

Diệp lão phu nhân giận đùng đùng đứng lên, đuổi tay giặt tóc Nhan thị: "Độc phụ, ngươi trả nhi tử cho ta, trả nhi tử cho ta!"

"Lão phu nhân, buông tay." Tần ma ma vội tiến lên nhưng bị đám người Lý ma ma ngăn cản.

"Lão phu nhân, lão phu nhân, người nghe ta nói." Nhan thị đau tới nhe răng nhếch miệng, một bên bẻ tay lão phu nhân ra, một bên lớn tiếng kêu gào.

"Độc phụ nhà ngươi, trả nhi tử cho ta, trả nhi tử cho ta!" Diệp lão phu nhân hét lớn.

Người hầu bên cạnh Nhan thị không ít, muốn tiến lên tách hai người bọn họ ra, nhưng Diệp lão phu nhân dẫn theo rất nhiều người, một đám nhát thời rồi loạn thành đoàn.

"Lão phu nhân, ta bị oan, ta sao có thể xuống tay hãm hại lão gia? Lão gia đối với ta tốt như vậy..." Tóc tai đã tán loạn nhưng Nhan thị lại không dám dùng sức quá mức, dù sao đối phương cũng là lão thái thái, hơn nữa còn là bà mẫu trước kia của mình, nếu dùng lực khiến bà ta bị thương, vậy bà ta càng có cớ làm loạn.

Nhan thị đau tới mức nước mắt cũng chảy ra: "Lão phu nhân, người nghe ta nói, nghe ta nói đã."

Diệp lão phu nhân nào chịu buông ra, lúc này một tay lại đưa tới cào mặt Nhan thị.

"Người đâu, mau tới cứu mạng." Tần ma ma gào lên.

Nha đầu bà từ bên ngoài liền vọt vào, qua một hồi lâu mới tách được hai người.

Nhan thị tóc tai hỗn loạn, y phục cũng rối bời, gương mặt tuyết trắng mang theo vết máu, bộ dáng vô cùng chật vật.

Diệp lão phu nhân ngồi xuống ghế thờ hờn hờn, đập bàn: "Ngươi còn gì để nói hả? Độc phụ tâm như rắn rết! Ngươi trả mạng của nhi tử cho ta! Nhi tử của ta số thật khổ!"

Nhan thị không đi thay y phục, cũng không sửa sang lại dung nhan, bùm một tiếng quỳ gối trước mặt Diệp lão phu nhân: "Mẫu thân, con cháu thật sự oan uổng, con cháu không làm chuyện đó, có người muốn hãm hại con... Lão gia nhất định nắm được nhược điểm của ai đó, cho nên mới bị sát hại, con cháu thật sự bị oan, cái gì cũng không biết..."

Nhan thị khóc lóc than thở, khóc tới mất cả tiếng.

"Ngươi không làm? Ngươi không làm sao? Ngươi có dám thề với trời không? Dám lấy nhi tử của mình ra thề không?" Diệp lão phu nhân trừng mắt nhìn Nhan thị, "Nếu ngươi dám lấy nhi tử của mình ra thề, ta đây liền tin tưởng ngươi, ta đây thừa nhận ngươi oan uổng! Nếu ngươi dám nói dối một câu, nhi tử của ngươi sẽ chết không được từ tế!"

Sắc mặt Nhan thị trắng bệch, cắn môi tới chảy máu: "Lão phu nhân, Thần Nhi chỉ là một hài tử, người muốn hận thì cứ hận ta, đừng kéo hài tử vô tội liên lụy vào."

"Hừ!" Diệp lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, "Sao vậy, không dám? Tiệm nhân ngoan độc nhà ngươi, ngươi còn dám nói mình oan uổng?"

Nước mắt Nhan thị rơi ra như mưa: "Ta bị oan, năm đó lão gia đột nhiên mắc bệnh hiểm nghèo, ta gấp tới độ hoang mang lo sợ, đúng lúc Thành Quốc Công cũng có mặt, ông ta nói có phương thuốc cứu mạng hay, hiện tại nghĩ lại..." Nhan thị cả giận nói, "Nhất định là lão gia đã nắm được nhược điểm của ông ta, cho nên ông ta mới hạ độc thủ, ta thật sự không biết gì cả!"

"Chuyện tốt chính mình làm còn đẩy lên đầu kẻ khác! Họ Lâm không có lòng tốt, ngươi cũng không phải thứ gì tốt đẹp!" Diệp lão phu nhân lạnh giọng,

"Người sẽ chết không được tử tế, người làm ra chuyện thương thiên hại lý như vậy, buổi tối có thể ngủ yên hay sao?"

Diệp lão phu nhân liếc nhìn trên dưới Nhan thị, khinh thường mắng: "Cũng đúng, mấy năm nay người sống trong nhung lụa, không gì tốt hơn, người sao có thể không sợ mình làm chuyện ác, báo ứng sẽ tới tìm con người hả?"

"Lão phu nhân!" Nhan thị đứng dậy, "Người muốn mắng, muốn đánh ta đều chịu, nhưng Thần Nhi chỉ là hài tử, người đừng kéo nó vào chuyện này!"

"Đau lòng rồi?" Diệp lão phu nhân cũng đứng dậy, đối diện với bà ta, "Người cũng biết sợ? Lúc trước thời điểm xuống tay với Hiên Nhi sao người không sợ? Người cho rằng chuyện mình làm thần không biết quỷ không hay sao? Người đang làm, trời đang nhìn đấy!"

Nhan thị không cam lòng yếu thế mà đối diện với bà ta: "Ta đây không sợ bóng tà!"

"Tiện nhân này, sắp chết mà không biết hối cải!" Diệp lão phu nhân tát qua một cái, "Ta chờ xem kết cục của người, xem đôi câu nam nữ các người sẽ có kết cục gì!"

Diệp lão phu nhân bỏ lại một câu, sau đó dẫn người rời đi.

"Phu nhân, người không sao chứ?" Tàn ma ma đỡ Nhan thị vào phòng ngủ, giúp bà chải tóc thay y phục mới.

Vừa thu thập thỏa đáng, Kiều Vũ Thần gục đầu, nhắm mắt vào phòng.

"Thần Nhi, sao đã về rồi? Lúc này con không phải nên cùng phu tử đọc sách sao?" Nhan thị vội hỏi.

"Mẫu thân..." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu, hốc mắt uơn ướm, vừa thấy dấu tay trên mặt Nhan thị liền sùng sốt, duỗi tay, "Mẫu thân, người làm sao vậy? Có đau hay không?"

"Không đau, chỉ là không cẩn thận cào trướng mà thôi." Nhan thị dịu dàng, "Con còn chưa nói, sao lúc này đã trở về hả? Có phải phu tử có chuyện gì không?"

Kiều Vũ Thần lắc đầu, cắn môi, bộ dáng muốn nói lại thôi.

"Mau nói nương nghe, sao vậy?" Sắc mặt Nhan thị ôn nhu nhưng trong lòng lại một cỗ tức giận.

Kiều Vũ Thần nhìn Nhan thị, rơm rớm mắt xuống, thấp giọng: "Vừa rồi Thần Nhi nghe người ta nói mẫu thân giết phụ thân của tỷ tỷ." Dứt lời, hài tử liền ngẩng đầu, hai mắt đầm lệ, "Mẫu thân, có phải bọn họ nói vậy hay không? Phụ thân của tỷ tỷ không phải do mẫu thân giết đúng không?"

Nhi tử của mình gọi Kiều Nguyệt là Nhị tỷ tỷ, gọi Kiều Nhân là Tam tỷ tỷ, nhưng người nó kêu tỷ tỷ chỉ có một mình Diệp Dung Hoa!

Nhan thị nhìn đôi mắt thanh khiết của Kiều Vũ Thần, lòng đau như cắt, duỗi tay ôm nó: "Đúng vậy, là bọn họ nói vậy." Nói xong liền ra hiệu cho Tàn ma ma.

Tàn ma ma hiểu ý, lập tức lui xuống tra xem kẻ nào nhiều chuyện.

"Con nhớ tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần ngẩng đầu, dùng đôi mắt đen nhánh nhìn Nhan thị, "Có phải tỷ tỷ không còn thích con nữa không?"

"Sẽ không." Nhan thị lắc đầu, "Tỷ tỷ con là người tốt, cho dù nàng ấy hận nương cũng sẽ không quay sang ghét Thần Nhi."

"Vậy sao?" Kiều Vũ Thần có chút hoài nghi nhìn Nhan thị, vừa rồi mấy người đó nói mẫu thân giết phụ thân của tỷ tỷ, nếu như thế, tỷ tỷ khẳng định sẽ không thích nó như trước kia!

Nhan thị nặng nề gật đầu: "Ừ, đúng vậy, chẳng qua tỷ tỷ cùng tỷ tỷ Đồng gia tới thôn trang thăm tỷ tỷ Từ gia, chờ nàng trở về, con lại qua thăm nàng được không? Nếu Thần Nhi nhớ tỷ tỷ, vậy con có thể viết thư cho tỷ tỷ, lát nữa ta phái người đưa qua, cho nên Thần Nhi phải ngoan ngoãn ở nhà theo phu tử đọc sách, học nhiều chữ một chút."

"Được." Hai mắt Kiều Vũ Thần sáng lên, "Con biết rất nhiều chữ, hiện tại con liền viết thư cho tỷ tỷ."

Nói xong hài tử liền ra gian ngoài, phân phó Vân Nhi: "Vân Nhi tỷ tỷ giúp ta mài mực."

"Vâng, nô tỳ lập tức mài mực cho thiếu gia." Vân Nhi cười tủm tỉm.

Nhan thị nhìn bóng dáng nhảy nhót của Kiều Vũ Thần, thở dài.

Rất nhanh Tàn ma ma đã trở về, thấp giọng bẩm báo: "Là mấy nha đầu và bà tử nói chuyện ở cửa nhị môn để Tứ thiếu gia nghe được."

"Hừ, nhất định là tiểu tạp chủng Kiều Vũ Đình kia phân phó!" Nhan thị hừ lạnh một tiếng, suy xét rồi nói, "Hiện tại ta bị lão gia giam cầm, không nên ra mặt, người đem sự tình tiết lộ để lão phu nhân biết."

Thần Nhi là huyết mạch của Kiều gia, lão phu nhân cho dù không thích mình cũng sẽ không để Kiều Vũ Đình xuống tay với Thần Nhi.

"Vâng, lão nô đi an bài ngay." Tàn ma ma gật đầu.

Kiều Vũ Thần biết không ít chữ, nhưng cũng có rất nhiều chữ không biết viết, một phong thư dài phải viết rất lâu, mãi tới chiều mới hoàn thành. Nó giao bức thư cho Nhan thị, nói: "Mẫu thân, người đừng quên nha, con cũng có viết cho Lưu Quang tỷ tỷ và Đồng tỷ tỷ."

"Không quên đâu." Nhan thị nheo cái mắt nhỏ của hải tử, "Sáng mai ta kêu người đưa qua đó."

"Tạ mẫu thân."

Chờ Tây Ninh Hầu trở về, dùng xong cơm chiều, Nhan thị mới phân phó hạ nhân đưa Kiều Vũ Thần trở về.

"Diệp lão phu nhân tới, nàng gặp bà ta làm gì?" Nhi tử đi rồi, Tây Ninh mới nhìn khuôn mặt còn in dấu tay của Nhan thị, tức giận hỏi.

"Dù sao bà ta trước đây cũng là bà mẫu của thiếp, là trưởng bối." Nhan thị thở dài, "Nếu không gặp, bà ta sẽ nghĩ thiếp chột dạ."

Hơn nữa người là do lão phu nhân mời tới, bà còn cách nào chứ?

Tây Ninh Hầu lên tiếng: "Ta đã phân phó người gác cổng, nếu người Diệp gia còn tới thì lập tức từ chối!"

.....

Chuyện trong kinh thành, Dung Hoa và Chu Hành đều biết rành mạch. Chu Hành duỗi tay cầm lấy tay nàng, ánh mắt tràn ngập lo lắng.

Dung Hoa bình tĩnh nói: "Thật không ngờ bà ta có thể nhẫn tâm như vậy." Nàng sớm đã có suy đoán tương tự, nhưng không ngờ sự thật đúng là thế. Nàng nhìn Chu Hành, cười một cái.

Chu Hành cẩn thận quan sát nàng, lúc này mới yên tâm.

Nghe được tin, Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan cũng vô cùng lo lắng, buổi tối còn cùng nàng ngủ chung giường.

Hôm sau, buổi trưa, Dung Hoa và Chu Hành đang vừa phơi nắng vừa chơi cờ, Từ Lưu Quang liền phái một tiểu nha đầu tới, nói là Nhan thị sai người mang thư Kiều Vũ Thần viết cho nàng, Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang, còn tặng không ít lễ vật.

Nếu đã là giúp Kiều Vũ Thần truyền tin tới, bên kia giữ lại thư là được. Dung Hoa đứng dậy, cười: "Ta đi rồi sẽ trở lại."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 55: Chẳng lẽ Tiểu Cửu hồng loan tình động?

Dung Hoa cùng Đồng Ngọc Lan, Từ Lưu Quang tựa hồ tới cùng lúc.

Người Nhan thị phái tới là Tàn ma ma, vừa thấy ba người các nàng, Tàn ma ma liền đứng dậy, cung kính hành lễ: "Nô tỳ gặp qua Đồng Tam cô nương, Từ Thất cô nương, Diệp Ngũ cô nương."

"Ma ma không cần đa lễ, mau đứng lên." Thân là chủ, Từ Lưu Quang duỗi tay, sau đó cùng Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan ngồi vào ghế trên.

"Đây là thư Từ thiếu gia nhà ta viết cho ba vị cô nương, Từ thiếu gia còn nhào nhào nói muốn tới đây thăm ba vị nhưng phu nhân ngại đường xa, lại lo sẽ quấy rầy tới mọi người, mà Từ thiếu gia hiện đang theo phu tử đọc sách, phu nhân sợ ngài ấy trì hoãn công khóa nên kêu Từ thiếu gia viết thư, sai nô tỳ sáng sớm liền đưa qua đây." Tàn ma ma tươi cười thân thiết cung kính lấy thư ra.

Từ Lưu Quang sai người nhận, sau đó dựa theo tên bên trên cầm bức thư của mình, hai phong thư còn lại lần lượt đưa cho Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, cười nói: "Lời của phu nhân rất có đạo lý, công khóa đương nhiên quan trọng."

Tàn ma ma cười cười chỉ hộp quà đặt trên bàn: "Phu nhân nghe nói ba vị cô nương ở đây nên cố ý kêu lão nô mang chút điểm tâm tới."

"Hầu phu nhân khách khí." Từ Lưu Quang cảm tạ một câu, sau đó đưa mắt nhìn ra ngoài, "Ma ma đi đường xa hẳn rất mệt nhọc, ở lại dùng cơm nghỉ ngơi rồi trở về." Nói xong, nàng phân phó Bạch Băng đưa Tàn ma ma lui xuống.

"Lão nô..." Tàn ma ma nhìn Dung Hoa, cười nói, "Phu nhân còn có mấy lời muốn lão nô chuyển tới cho Ngũ cô nương."

Nói là tới đưa thư và tặng lễ, thật ra chủ yếu là tới gặp nàng! Dung Hoa mỉm cười nhìn bà ta.

Trên mặt Tần ma ma mang theo ý cười cung kính.

Nhan thị làm ra chuyện như vậy, Tần ma ma lại làm như không hề bất an và sốt ruột, sắc mặt không chút bất thường.

Từ Lư Quang và Đồng Ngọc Lan cũng biết chuyện trong kinh thành, cho nên ánh mắt hai người không hèn mà cùng quan tâm nhìn Dung Hoa, chỉ cần nàng không muốn, bọn họ sẽ lập tức kêu người dẫn Tần ma ma đi.

Dung Hoa đương nhiên nhìn thấy, trong lòng vô cùng ấm áp, cười nói với Tần ma ma: "Có chuyện gì ma ma cứ nói ở đây, Đồng tỷ tỷ và Lư Quang tỷ tỷ không phải người ngoài."

Biết các nàng tình cảm tốt, hơn nữa tin đồn trong kinh thành lúc này đã truyền tới ồn ào huyền ảo, Tần ma ma gạt đầu, ý cười trên mặt coi xuống một chút. Bà ta đứng dậy quỳ gối xuống đất, nức nở: "Ngũ cô nương, người cứu phu nhân nhà ta đi."

Không ngờ Tần ma ma đột nhiên tới vì có ý này, Đồng Ngọc Lan và Từ Lư Quang cả kinh, nhú mồm.

Đồng Ngọc Lan là người ngay thẳng, lập tức lên tiếng hỏi Tần ma ma: "Cầu Dung Hoa muội muội cứu Tây Ninh Hầu phu nhân, lời này dựa vào đâu mà nói hả? Dung Hoa muội muội hiện tại không phải nữ nhi Diệp gia, muội ấy không nơi nương tựa sao có thể cứu Tây Ninh Hầu phu nhân? Lời này của ma ma thật buồn cười!" Đồng Ngọc Lan lộ vẻ không vui, "Chẳng lẽ phu nhân muốn Dung Hoa muội muội đi cầu xin Chiêu vương gia đang đóng cửa không tiếp khách sao?"

"Đồng tỷ tỷ nghe ma ma nói hết đã." Từ Lư Quang mỉm cười kéo Đồng Ngọc Lan, nói, "Chiêu vương gia hiện tại đóng cửa không tiếp khách để dưỡng bệnh, hầu phu nhân há không biết đạo lý? Và lại sự tình chưa có kết luận, phu nhân vẫn là phu nhân hầu phủ, thân phận tôn quý, hơn nữa hầu gia lại là trọng thần trong triều, hầu gia đi cầu Thánh Thượng không phải càng tốt hơn sao?"

Nghe Từ Lư Quang nói, Tần ma ma rung mình, vốn dĩ bà ta tới đây để cầu xin Ngũ cô nương đi nói chuyện với Chiêu Vương và Kính Huệ công chúa, nhưng phu nhân lại không tán thành, nói là không ổn, quả nhiên vẫn là phu nhân thần cơ dự toán! Bà còn chưa mở miệng nói hết, Từ Thất cô nương đã mang suy nghĩ của mình nói ra.

Dung Hoa bật cười nhìn Tần ma ma: "Ma ma, bà mau đứng lên đi, phu nhân thật là quá đề cao ta rồi, ta một nữ tử yếu đuối làm gì có năng lực cứu được phu nhân?"

Tần ma ma vẫn không cử động, quỳ dưới đất cung kính dập đầu với Dung Hoa một cái, sau đó nức nở: "Ngũ cô nương hẳn đã biết mấy lời đồn trong kinh thành."

Dung Hoa gạt đầu: "Có nghe qua một hai câu."

"Phu nhân là người thiện lương, lúc trước không dẫn Ngũ cô nương tới Kiều gia là vì phu nhân cho rằng người ở Diệp gia sẽ có tiền đồ tốt hơn, khi đó thân thể của người còn chưa vạch trần, nếu phu nhân dẫn người tới Kiều gia thì hiện tại mọi người sẽ nói người ăn nhờ ở đậu, hơn nữa khi đó Diệp lão phu nhân ghi hận chuyện phu nhân tái giá, cho nên phu nhân chỉ có thể chịu đựng nhiều năm không đi thăm người..." Tần ma ma nhắc lại chuyện xưa, lại lau nước mắt mà nói, "Mấy năm nay, trong lòng phu nhân không có lúc nào mà không nhớ thương người... Phu nhân thiện tâm như vậy, bà ấy sao có thể làm ra chuyện đó? Hiện tại mọi người đều nói lão gia là do Thành Quốc Công hại... Lão gia thành tâm thành ý đối đãi với ông ta, không ngờ ông ta lại là tiểu nhân đê tiện hãm hại lão gia. Ngũ cô nương, chuyện này lão nô không dám bịa đặt..."

Tần ma ma tạm dừng lấy hơi, sau đó tiếp tục: "Hiện tại có người nói Thành Quốc Công cố ý mượn tay phu nhân hạ độc lão gia... Lão gia coi ông ta là huynh đệ, vậy mà ông ta... Hai ngày nay nước mắt phu nhân chưa từng ngừng chảy, lão nô thật sự lo lắng..."

Nói nhiều như vậy, một chữ đương nhiên Dung Hoa đều không tin.

Từ Lư Quang và Đồng Ngọc Lan ở cạnh cũng không tin.

"Cho nên..." Dung Hoa nhướn mày, "Ma ma, bà muốn ta cứu phu nhân thế nào?"

Nói nhiều như vậy đơn giản là muốn nàng ghi nhớ ơn dưỡng dục mấy năm kia của Nhan thị!

Tần ma ma nức nở: "Lão nô chỉ cầu Ngũ cô nương giúp phu nhân nói một câu mà thôi, lão nô nhớ năm đó Thành Quốc Công có đưa cho phu nhân mấy viên thuốc, nói là thuốc cứu mạng hay, lão nô nhớ vô cùng rõ ràng, nhưng lão nô là người của phu nhân, nói ra chuyện này có ai tin chứ?" Bà ta chờ đợi nhìn Dung Hoa, "Nhưng Ngũ cô nương lại không giống, lời người nói mọi người sẽ tin vài phần, lão nô nhớ ngày đó người cũng có mặt, không biết Ngũ cô nương còn nhớ không?"

"Thời gian lâu như vậy, khi đó Dung Hoa muội muội còn nhỏ, làm sao mà nhớ?" Đồng Ngọc Lan trào phúng nhìn Tần ma ma, lập tức phản bác.

Tần ma ma khổ sở gạt đầu: "Lão nô biết Ngũ cô nương khi đó tuổi còn nhỏ, có lẽ đã quên, chỉ là có một tia hi vọng như vậy, lão nô không muốn buông tha." Nói xong, bà ta dập đầu, "Cầu Ngũ cô nương suy nghĩ lại."

Kêu nàng ghi nhớ ơn dưỡng dục của Nhan thị, thì ra là muốn chính mình đứng ra giúp bà ta làm chứng!

Trong đầu nàng còn rất nhiều hình ảnh lúc nhỏ, nhưng cổ tình lại không có đoạn ký ức Thành Quốc Công đưa thuốc cho Nhan thị.

Bọn họ cho rằng nàng còn nhỏ nên không nhớ gì, cho nên tới đây muốn nàng giúp Nhan thị rửa sạch tội danh hay sao?

Còn không tiếc lợi dụng nhi tử Kiều Vũ Thần!

Bà ta sao có thể khẳng định nàng sẽ đứng ra giúp đỡ?

Đầu tiên là on dưỡng dục, thứ hai là vì tình thương của mình dành cho Kiều Vũ Thần?

Diệp Thế Hiền là một phụ thân tốt, nàng sao có thể để ông ấy chết oan? Đừng nói Nhan thị oan uổng, Dung Hoa có thể khẳng định tay bà ta không hề sạch sẽ!

Vì thế Dung Hoa nghiêm túc suy nghĩ, lắc đầu: "Ta thật không có chút ấn tượng nào."

Không ngờ bản thân nói nhiều như thế, một chút phản ứng nàng cũng không có? Tần ma ma nôn nóng: "Sao lại không có? Khi đó phu nhân còn ôm người mà!"

"Không nhớ gì cả." Dung Hoa vẫn lắc đầu.

Tần ma ma không khỏi nhục chí: "Thỉnh Ngũ cô nương suy nghĩ lại." Dứt lời, bà ta đập đầu một cái, đứng dậy rời đi.

Từ Lưu Quang cũng cho hạ nhân lui xuống.

"Dung Hoa muội muội, muội không sao chứ?" Đồng Ngọc Lan nhìn Dung Hoa, hỏi.

Từ Lưu Quang cũng quan tâm nhìn nàng.

Tuy không biết chân tướng thật sự thế nào, nhưng có một chuyện hai người đều vô cùng khẳng định, Nhan thị là muốn lợi dụng dưỡng nữ này.

Dung Hoa cười cười: "Không sao."

Lần trước bọn họ còn muốn nàng ra mặt tác hợp Kiều Nguyệt và Chu Hành, cho nên mấy lời này của Tần ma ma không tính là gì.

Chỉ tiếc phụ thân Diệp Thế Hiền của nàng chết quá oan uổng.

"Muội đừng nghĩ nhiều, cứ mặc kệ bọn họ." Đồng Ngọc Lan nói.

"Ừ, dù sao hiện tại muội đang ở thôn trang, bọn họ tới đây một chuyến cũng không dễ dàng, nếu muội không muốn gặp, lần sao ta từ chối bọn họ là được. Nơi này là thôn trang của Từ gia ta, ta là chủ nhân, người ngoài muốn làm gì cũng phải hỏi ý kiến ta." Từ Lưu Quang cười nói.

"Để hai vị tỷ tỷ lo lắng." Dung Hoa cảm kích nhìn hai người.

"Còn khách khí với chúng ta sao?" Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan giả vờ tức giận, trắm miệng một lời.

Dung Hoa nhìn các nàng, khẽ cười.

Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan bật cười thành tiếng.

Uống một ngụm trà, Dung Hoa lại nói: "Muội lo cho Thần Nhi."

Hài tử ngoan ngoãn kia, vì chuyện này, tương lai của nó có khả năng sẽ vô cùng nhấp nhô, không nói việc khác, miệng đời cũng đủ khiến nó không thể ngóc đầu dậy.

Từ Lưu Quang cũng than: "Đáng thương cho hài tử Thần Nhi, sau này chuyện phải đối mặt quả thật quá nhiều."

Đồng Ngọc Lan cũng nhíu mày, gật đầu: "Đúng vậy, Thần Nhi còn nhỏ như thế."

Ba người than thở một phen, sau đó mới đứng dậy.

Đồng Ngọc Lan và Từ Lưu Quang về phòng, Dung Hoa qua bên Chu Hành.

Lá cây đã vàng mang theo tiêu điều của mùa thu, dưới ánh mặt trời, Chu Hành an tĩnh ngồi trong viện, một thân áo choàng màu nâu, gương mặt tuấn mỹ đầy sức sống khiến người không thể dời mắt.

Như cảm nhận được ánh mắt của Dung Hoa, Chu Hành ngẩng đầu, đúng lúc thấy nàng cách đó không xa, khoe miệng cong lên một nụ cười nhẹ: "Về rồi sao?"

Dung Hoa mỉm cười đi tới.

Chu Hành rót cho nàng ly trà, sau đó lại nhìn phong thư chưa được mở ra trong tay của nàng, hỏi: "Không xem sao?"

Dung Hoa cúi tay nhận lấy ly trà, nhấp một ngụm, cười nói: "Xem." Cho dù Nhan thị có như thế nào thì Kiều Vũ Thần vẫn là hải tử ngoan ngoãn hiểu chuyện.

Dung Hoa mở thư ra đọc.

Hải tử các nhà quý tộc đều vỡ lòng rất sớm, chữ của Kiều Vũ Thần tuy có chút non nớt nhưng từng nét đều vô cùng rõ ràng.

Đọc xong hai tờ giấy, Dung Hoa mỉm cười, đứng dậy phân phó Lư Tô đứng ngoài hành lang: "Mặt hoa làm hôm trước người kêu Lê Hoa đi lấy đưa Tần ma ma mang về cho Thần Nhi."

"Vâng, tiểu thư." Lư Tô gật đầu, về phòng tìm Lê Hoa.

Chu Hành đưa mắt nhìn nàng: "Tây Ninh Hầu phu nhân nói gì sao?" Có ý phải người tới, khẳng định không đơn giản là đưa thư, hơn nữa còn có ý cầu kiến ba người.

Nói là cầu kiến bọn họ, kỳ thật là muốn gặp một mình Dung Hoa.

"Nói là muốn ta trở về làm chứng." Nàng cười nhìn Chu Hành, đáp, "Luôn miệng nói ta phải ghi nhớ ơn dưỡng dục của Nhan thị."

Trên mặt Dung Hoa hiện lên tia châm chọc: "Ơn dưỡng dục kia, trước đó mấy ngày bà ta tới tìm ta, muốn ta nói tốt cho Kiều Nguyệt trước mặt chàng, hiện tại lại muốn ta đứng ra làm chứng, thật không ngờ ơn dưỡng dục này lại tốt như vậy."

Một lần còn không đủ, hiện tại còn tới tìm, da mặt cũng đủ dày.

Chu Hành nhíu mày, sắc mặt lạnh xuống: "Không ngờ bà ta lại tới yêu cầu nàng như vậy."

Dung Hoa gật đầu, cười nói: "Ta không đồng ý, đừng nói ta căn bản không có ấn tượng, cho dù thật sự có, ta cũng sẽ không nói, mặc kệ thế nào, độc trên người phụ thân là do bà ta hạ, điểm này không có gì để nghi ngờ."

Nhan thị không biết? Chỉ là bị Thành Quốc Công lừa gạt? Có quỷ mới tin!

Chu Hành thấy nàng đã quyết, cũng không nói gì.

"Mấy ngày nay sống ở đây thật thoải mái, không có người cũng những chuyện khiến bản thân buồn rầu, trời xanh mây trắng, cuộc sống đơn giản." Dung Hoa tựa ra sau ghế, ngẩng đầu nhìn trời cao, cảm khái.

Chu Hành mỉm cười, cúi tay nắm lấy tay nàng: "Chờ tất cả đều yên ổn, chúng ta tìm một nơi cảnh sắc tươi đẹp an cư được không?"

Dung Hoa sững sờ, gương mặt lập tức đỏ lên, hờn dỗi: "Ta nói sau này sẽ ở cùng chàng khi nào?"

Chu Hành nhẹ nhàng kéo Dung Hoa lại gần, ôm nàng vào lòng, hỏi: "Không ở cùng ta? Vậy nàng ở cùng ai?"

Ngữ khí mang theo vị chua.

Cái này...

Gương mặt Dung Hoa đỏ như cánh đào kiêu diễm.

Trước đây không phải hay xấu hổ sao? Mới có mấy ngày, không ngờ công phu lại vượt bậc như vậy!

"Có người nhìn!" Dung Hoa giẫy dụa.

"Ai dám." Chu Hành nhàn nhạt nói.

Dung Hoa đưa mắt nhìn xung quanh, quả nhiên những thân ảnh vừa đứng trên hành lang khi nãy đều đã biến mất.

"Nếu Đồng tỷ tỷ và Lư Quang tỷ tỷ tới, sau này ta phải đối diện với họ sao đây?"

"Các nàng không phải người không có mắt." Chu Hành cười nói, "Nàng còn chưa trả lời câu hỏi của ta."

"Chu Thiên Trạch, da mặt của chàng ngày càng dày!" Dung Hoa chống tay lên vai y, trách mắng.

"Chỉ duy nhất với nàng." Chu Hành điểm nhẹ lên trán Dung Hoa, dịu dàng nói.

"Ba hoa!"

Chu Hành mỉm cười hạnh phúc.

Nụ cười nhẹ nhàng như đóa hoa mùa xuân.

Dung Hoa nhìn không được mà nhấp nhấp khóe miệng.

Chu Hành rất vừa lòng bộ dáng si mê của nàng, lập tức cúi đầu hôn lên trán nữ tử, thấp giọng: "Mấy ngày nữa chúng ta hồi kinh."

Dung Hoa hoàn hồn, ngồi dậy nhích qua ghế bên cạnh, nhủ mảy mò: "Hồi kinh? Độc trên người chàng còn chưa giải, không phải nên chờ thêm mười ngày nữa tháng sao?"

Nhanh như vậy đã phải trở về, nàng có chút luyến tiếc.

Ở nơi này, bọn họ không cần cố kỵ, ngày ngày đều ở bên nhau, nhưng trở về, hoàn cảnh thay đổi, muốn gặp sẽ phải lén lút lút.

"Có chuyện gấp à?" Dung Hoa nhủ mảy mò, "Có việc gì thì cứ phân phó bọn Lâm Hạ đi làm là được, thân thể chàng quan trọng, vẫn là giải độc trước rồi tính."

Gương mặt Chu Hành treo lên ý cười, duỗi tay nheo nhẹ cái mũi nhỏ nhắn của nàng: "Mười hai tháng chín là sinh nhật của nàng, nàng quên rồi sao?"

"Sinh nhật của ta có gì phải vội? Chàng giải độc trước rồi hãy trở về." Dung Hoa lắc đầu.

"Sao lại không quan trọng? Nữ tử cập kê chính là đại sự!" Cập kê, nàng sẽ trưởng thành, cũng có nghĩa có thể lấy chồng! Hai mắt Chu Hành sáng lên, tràn ngập chờ mong.

.....

Tuy không viết thư hỏi âm nhưng ba người Dung Hoa đều tặng lễ cho Kiều Vũ Thần, vì vậy Kiều Vũ Thần vô cùng cao hứng, vui vẻ kêu nha đầu đem lễ vật về viện của mình, mà nó sau khi trở về liền tiếp tục luyện viết cùng phu tử.

Kiều Vũ Thần đi rồi, Nhan thị liền cho hạ nhân lui xuống, lúc này mới hỏi Tần ma ma: "Dung Hoa nói thế nào?"

"Ngũ cô nương một mực nói không có ấn tượng." Tần ma ma tức giận mắng, "Xem ra nàng ta một chút cũng không nhớ ơn dưỡng dục của phu nhân."

"Dù sao... Mấy năm nay cũng là ta không quan tâm nàng, hơn nữa chuyện của Nguyệt Nhi..." Nghĩ tới Kiều Nguyệt, Nhan thị lại không thoải mái, nếu không phải nàng ta, bà và hài tử Dung Hoa sao có thể nháo tới cứng nhắc như hiện tại? Nhan thị thở dài, "Cứ từ từ đi, hài tử kia cũng là đứa nhỏ có tâm, hi vọng nàng có thể nể tình Thần Nhi mà mềm lòng một chút."

"Tứ thiếu gia ngoan ngoãn như vậy, nàng ấy nhất định sẽ vì thiếu gia mà thay đổi chủ ý." Tần ma ma gật đầu.

"Cũng khó nói... Năm đó Diệp Thế Hiền thương nàng tới tận xương tủy."

.....

Vừa nói Diệp Thế Hiền bị Nhan thị độc sát.

Vừa nói Nhan thị vô tội, bà ta chẳng qua là bị Thành Quốc Công lợi dụng.

Trên triều đình cũng nghị luận sôi nổi, An Quốc Công và Định Quốc Công không hẹn mà cùng đẩy một huynh đệ con vợ lẽ ra đi chịu trận thay Phương gia và Dương gia.

Toàn bộ người Bạch gia đã bị áp giải tới kinh thành.

Chuyện của Lâm gia, Phương gia, Dương gia và Kiều gia, hai án tử bị bàn tán từ đầu đường tới cuối ngõ, mọi người đều chú ý.

Dưới sự kiên trì của Chu Hành, đoàn người Dung Hoa đầu tháng khởi hành hồi kinh.

Trở về chưa được bao lâu, cửa Chiêu vương phủ cuối cùng cũng mở, nói là Chiêu Vương đã vượt qua nguy hiểm.

Chính Đức Đế cả kinh: "Qua khỏi nguy hiểm? Tình hình của Tiểu Cửu rốt cuộc là như thế nào?"

Lưu công công cúi đầu trả lời: "Chỉ nói là lần này Vương gia khó khăn lắm mới tỉnh dậy, vượt qua nguy hiểm."

Ý là nói độc trên người vẫn chưa được giải? Chính Đức Đế nghĩ nghĩ, phân phó: "Đi, truyền khẩu dụ của trẫm, kêu Lý thái y tới xem Tiểu Cửu."

Dù thế nào cũng không thể yên tâm.

Tiểu tử thái kia sao cứ như con gián đánh hoài không chết vậy?

Mạng thế nào lại dài như thế?

Lý thái y phụng mệnh tới Chiêu vương phủ, Chu Hành vừa định ra ngoài, nghe tin Lý thái y tới, trầm tư một lát liền kêu người dẫn hán vào, để hán bắt mạch. Lý thái y bắt mạch, để lại phương thuốc bồi bổ rồi mới cáo từ.

Vừa hồi cung, Lý thái y liền tới Ngự Thư Phòng giao phó, chỉ nói mạch tượng của Chu Hành suy nhược hơn trước.

Trái tim Chính Đức Đế lúc này mới buông lỏng, phái người đưa chút đồ bồi bổ tới Chiêu vương phủ.

Chờ Lý thái y đi rồi, Chu Hành liền tới phủ công chúa.

Kính Huệ công chúa đang tản bộ trong viện, nghe y tới lập tức sai người mời vào.

"Hoàng tử." Vào phòng, Chu Hành hành lễ.

"Tên tiểu tử này!" Kính Huệ công chúa đuổi cây trượng trong tay về phía trước, nhưng nghĩ tới thân thể còn yếu, cây trượng dừng trên không trung rồi hạ xuống, bang một tiếng, giả vờ tức giận, "Tiểu tử này, sinh bệnh sao không gặp hoàng tử?"

Mấy ngày nay bà vô cùng lo lắng, tiểu tử này không chịu gặp ai, ngay cả hoàng tử như bà cũng không chịu gặp.

Chu Hành đuổi tay đỡ bà qua đình hóng gió bên cạnh.

Cung nữ dâng trà và điểm tâm xong liền lui ra ngoài, chỉ còn Xuân ma ma ở lại hầu hạ Kính Huệ công chúa.

"Cho dù là bắt trộm, đệ cũng phải chú ý sức khỏe, sao có thể liều mạng như vậy?" Kính Huệ công chúa giáo huấn.

Chu Hành uống ngụm trà, không nhanh không chậm mà nói: "Hoàng tử, đệ giải độc rồi."

Kính Huệ công chúa sùng sốt, kích động kéo tay y hỏi: "Tiểu Cửu, thật sao?"

"Là thật." Chu Hành gật đầu, "Qua mấy ngày nữa sẽ giải hết."

Hốc mắt Kính Huệ công chúa đỏ lên: "Thật tốt quá, Bồ Tát phù hộ, đây là phụ hoàng ở trên trời có linh thiêng bảo vệ đệ." Bà lau nước mắt, "Là ai giải? Sao không phái người báo với ta một tiếng?"

Chu Hành không giải thích nhiều, chỉ nói: "Cơ duyên trùng hợp, gặp lại một vị cố nhân."

"Thôi, giải được độc thì tốt."

"Vừa rồi hoàng huynh phái người tới bắt mạch cho đệ, vì thế bên phía hoàng huynh, mong hoàng tử giúp đỡ che giấu."

Kính Huệ công chúa nghĩ nghĩ, gật đầu: "Ừ, khi nào đệ cảm thấy thích hợp thì hãy tự đi nói với hoàng huynh của mình."

"Hoàng tử, hôm nay ngoại trừ nói chuyện này, đệ còn có việc muốn nhờ tỷ hỗ trợ." Thời điểm mờ lờ, sắc mặt Chu Hành mang theo vài phần hồng nhợt.

"Chuyện gì? Hoàng tử cho dù có phải vắt kiệt sức lực của bộ xương già này cũng sẽ giúp đệ." Kính Huệ công chúa tươi cười, hỏi, "Chẳng lẽ Tiểu Cửu hồng loan tình động?"

Chu Hành nghiêm túc gật đầu: "Bên phía hoàng huynh còn nhờ hoàng tử hỗ trợ."

"Để ta đoán xem, là ai? Nha đầu Diệp gia kia sao? Hoàng huynh của đệ, ta sẽ giúp đệ chu toàn." Kính Huệ công chúa gật đầu, tiếp tục, "Dung nha đầu hiện tại thân thể không rõ nhưng đoan trang hào phóng, hành sự quyết đoán, là một cô nương không tồi, hơn nữa Tiểu Cửu của chúng ta cũng không cần người ngoài tới dẹt hoa trên gấm!"

Thân thể không rõ, không có gia tộc, việc này ngược lại có thể tiêu trừ cảnh giác của Hoàng đế! Hơn nữa đây là cô nương Tiểu Cửu thích, không gì tốt hơn!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 56: Là lương xứng!

Thân là công chúa hoàng gia, Kính Huệ công chúa sớm đã nhìn thấu những chuyện máu lạnh tính kế trong cung, cho nên bà rất coi trọng chân tình, nhiều năm trước, bà cũng từng oanh oanh liệt liệt làm mọi thứ để có được hạnh phúc cùng người mình yêu, đồng thời cũng không tiếc tất cả đều bảo vệ tính mạng của ấu đệ.

"Đa tạ hoàng tỷ." Có hoàng tỷ hỗ trợ, sự tình sẽ càng thuận lợi, Chu Hành vô cùng yên tâm.

"Còn khách khí với hoàng tỷ sao?" Kính Huệ công chúa cười một cái, sau đó nhìn y, nói, "Độc tuy đã giải nhưng rốt cuộc cũng mang trên người nhiều năm, đệ phải điều dưỡng thân mình mới được." Điều dưỡng tốt thân mình, tương lai mới có con nối dõi tốt! Nhìn gương mặt tuần mỹ quý khí bức người của Chu Hành, trong lòng Kính Huệ công chúa chứa đầy chờ mong.

"Vâng." Chu Hành lại không nghĩ nhiều như Kính Huệ công chúa, hiện tại y giải độc trên người chỉ đơn thuần là vì muốn được ở cùng người mình thích, cho nên nghe lời gật đầu.

Kính Huệ công chúa nhìn thần sắc của y, biết y không nghĩ tới tương lai, vì thế dứt khoát làm rõ: "Đệ trúng độc nhiều năm, cũng không biết thân thể còn dư độc hay không, hôn sự của đệ ta sẽ đi nói với Hoàng Thượng, nhưng đó là ban hôn, chuẩn bị cũng phải cần mấy tháng, đệ nhân cơ hội mà điều dưỡng thân thể, thành thân xong hai người cũng nên sớm có hài tử..."

"Hoàng tỷ..." Gương mặt Chu Hành ửng hồng.

"Chuyện này đệ để tâm một chút, trở về kêu đại phu bắt mạch cho mình đi." Kính Huệ công chúa nghiêm túc nói, nhưng nhìn sắc mặt thẹn thùng của y, bà lại cảm thấy buồn cười, đồng thời trong lòng cũng có chút lo lắng.

Ở trên Tiểu Cửu không có trường bối, thân thể của Dung nha đầu lại không rõ ràng, hiện tại còn cắt đứt quan hệ với Diệp gia, mà mình lại chưa thành thân, sinh đường hài tử.

Nghĩ tới đây, Kính Huệ công chúa liền nói: "Có cần tìm lão ma ma phong phú kinh nghiệm điều dưỡng thân thể cho Dung nha đầu luôn không?"

"Không cần." Chu Hành lập tức mở miệng từ chối, nhưng nghĩ tới hài tử của mình và Dung Hoa, trái tim của y lại mềm xuống, "Đệ sẽ kêu đại phu bắt mạch."

"Vậy thì được." Kính Huệ công chúa chẳng qua chỉ muốn chọc ghẹo y, lão ma ma như vậy bên người bà không có, muốn tìm thì phải vào cung, như thế không phải sẽ để người ngoài dễ dàng cài cái đinh vào phu hay sao? Huống hồ hoàng đế lại đang cảnh giác với Tiểu Cửu.

Kính Huệ công chúa lại nói: "Ngày khác đệ dẫn Dung nha đầu tới đây, cũng lâu rồi ta không gặp nàng."

"Được, đệ sẽ dẫn nàng tới thăm hoàng tỷ." Nhắc tới Dung Hoa, sắc mặt Chu Hành hòa hoãn hơn nhiều.

Kính Huệ thấy được thay đổi trên gương mặt y, trong lòng vô cùng vui mừng, không khỏi nhớ lại hạnh phúc mà mình từng có.

Nếu hắn vẫn còn sống, nữ nhi của hai người hắn đã lớn bằng Tiểu Cửu.

Thế sự vô thường.

Bà không thể chung sống lâu dài với người mình yêu, bởi vậy, bà hi vọng đệ đệ của mình cùng nữ tử y thích bạch đầu gia lão.

Nghĩ nghĩ, Kính Huệ công chúa cười nói: "Mấy ngày nay có phải đệ cùng Dung nha đầu ở thôn trang của nha đầu Từ gia không?"

Quá nhiều trùng hợp, bà khẳng định lần này đệ đệ ở thôn trang Từ gia giải độc, mà vương phủ đóng cửa từ chối tiếp khách chẳng qua là để che giấu.

Chu Hành không trả lời, coi như không phản bác.

Vì sao phải gạt tất cả mọi người, bà đương nhiên rõ ràng, mà hiện tại vì sao giải độc xong vẫn không nói, bà cũng hiểu, vì thế Kính Huệ công chúa không tiếp tục nhắc vấn đề này, cười nhìn sắc trời mà nói: "Trời cũng không còn sớm nữa, có điều rèn sắt phải nhân lúc còn nóng, sáng sớm ngày mai ta sẽ vào cung, nhanh chóng định xong chuyện này, cũng để chuẩn bị thật tốt cho đại hôn." Bà cười khanh khách nhìn Chu Hành, "Đệ trở về an tâm chờ tin tốt đi."

Cho dù thế nào hôn nhân đại sự vẫn nên quyết định sớm một chút mới tốt.

"Hoàng tỷ, qua mấy ngày nữa Dung Nhi sẽ cập kê." Chu Hành vẫn không rời đi, đưa mắt nhìn Kính Huệ công chúa. Nữ nhi cập kê chính đại sự.

"Ta còn tưởng chuyện gì, lẽ cập kê này cứ giao cho ta! Ngày nào?" Kính Huệ công chúa lập tức hiểu ý y, cười nói, "Nha đầu này hiện giờ lẽ lo hui quanh, trong phủ lại không có thân nhân, đệ yên tâm, có ta ra mặt, lẽ cập kê của nàng sẽ vô cùng náo nhiệt."

"Ngày mười hai tháng này, đồ vật cần thiết đệ đã chuẩn bị, hoàng tỷ nhìn xem còn thiếu thứ gì hay không?" Chu Hành vừa nói vừa đưa quyển sổ nhỏ cho Kính Huệ công chúa.

Kính Huệ công chúa cầm đọc, bật cười: "Tiểu tử thói này, không tiếng không động đã chuẩn bị nhiều vậy sao? Cũng gần đủ rồi, lát nữa ta bổ sung thêm một chút là được, đệ yên tâm đi." Nói rồi, bà đưa quyển sổ cho Thành cô cô.

Hai người nói chuyện thêm một lúc, Chu Hành ở lại công chúa phủ dùng cơm, sau đó mới cáo từ rời đi.

Về tới vương phủ, Chu Hành trực tiếp dẫn Lâm Thắng và Lâm Hạ tới chỗ Ánh cô cô.

Ánh cô cô vội mời y vào trong ngồi.

Chu Hành kêu Lâm Hạ mang những người khác lui xuống, sau đó nhìn Ánh cô cô và Lâm Thắng, hỏi: "Độc trên người ta sau khi giải có để lại tai họa ngầm khác không? Tỷ như ảnh hưởng tới con nôi đôi?"

Lâm Thắng và Lâm Hạ cùng theo tới công chúa phủ, nhưng đoạn hội thoại giữa Chu Hành và Kính Huệ công chúa hẳn và Lâm Hạ không dám nghe lén, cho nên nghe y hỏi như vậy, hẳn liền nhủ mấy lần đầu: "Việc này tiểu nhân không dám xác định."

Vì thế Lâm Thắng và Lâm Hạ đều nhìn Ánh cô cô.

Ánh cô cô suy nghĩ một lát, nói: "Việc này ta không am hiểu, không dám chắc chắn."

Lâm Thắng lập tức ngưng trọng đề nghị Chu Hành: "Vương gia, có cần thỉnh đại phu am hiểu việc này tới bắt mạch không?"

Chu Hành lắc đầu: "Sau rồi nói." Dù sao Ánh cô cô vẫn còn nhỏ, không vội.

Ở thôn trang, Ánh cô cô đã để ý, hiện tại nghe y nhắc tới chuyện nôi đôi, liền nói: "Qua hai năm nữa xem cũng không muộn, nữ tử tới tuổi mười tám sinh đường mới tốt."

Chu Hành gật đầu đứng dậy.

Lâm Thắng không đi theo, ở lại cùng Ánh cô cô nghiên cứu.

.....

Sáng sớm hôm sau, Kính Huệ công chúa một thân cung trang tiến cung.

Thời điểm tới, triều còn chưa tan, Kính Huệ công chúa liền trực tiếp tới Phụng Tường Cung.

Chúng phi tần tới thỉnh an vừa lui, Phụng Hoàng Hậu đang nói chuyện với Tứ hoàng tử phi Dương Mặc Tuyết.

Hai ngày trước Dương Mặc Tuyết biết mình có thai, Phụng Hoàng Hậu đang dặn dò nàng trong khoảng thời gian này nên chú ý cái gì. Nàng ngồi trên ghế, sắc mặt hồng nhuận, dịu dàng gật đầu đáp lời.

Thất hoàng tử đang bị cấm túc ở Thất hoàng tử phủ, Tề Quý Phi cũng bị giam cầm, thể xác và tinh thần Phụng Hoàng Hậu đều vô cùng sung sướng, hiện tại con dâu lại có thai, bà ta đương nhiên càng cao hứng.

Nghe cung nữ báo Kính Huệ công chúa tới, Phụng Hoàng Hậu sững sốt, vội nói: "Mau mời hoàng tử vào."

Chỉ chớp lát, Kính Huệ công chúa đã tới.

Phụng Hoàng Hậu đứng dậy chào đón: "Hoàng tử."

Phụng Hoàng Hậu là nhất quốc chi mẫu, quân thần khác biệt, Kính Huệ công chúa liền hành lễ với bà ta, nhưng Phụng Hoàng Hậu lại nhanh chóng đuổi tay đỡ: "Hoàng tử, không được."

Chính Đức Đế kính trọng vị hoàng tử này, bà ta đương nhiên không dám nhận lễ lớn.

Dương Mặc Tuyết vội hành lễ với Kính Huệ công chúa.

Chị dâu em chồng Kính Huệ công chúa và Phụng Hoàng Hậu cười ngồi xuống.

Chờ cung nữ dâng trà xong, Phụng Hoàng Hậu liền cười hỏi: "Mấy ngày nay hoàng tử không tiến cung, muội đang không biết tại sao, thân mình hoàng tử vẫn tốt chứ?" Tuy nói vậy nhưng Phụng Hoàng Hậu đang suy nghĩ mục đích Kính Huệ công chúa vào cung.

Từ lúc dọn ra công chúa phủ, thời điểm Tiên hoàng còn bà thường hay vào cung, nhưng từ lúc Tiên hoàng ra đi, Hoàng Thượng kế vị, chính mình nhập chủ trung cung, vị hoàng tử này rất hiếm khi xuất hiện.

Có đôi khi cả năm cũng không tiến cung.

Mà năm nay thật hiếm lạ.

Trước đây không lâu vì nha đầu Diệp gia kia mà tiến cung một lần, nghĩ tới chuyện đó, Phụng Hoàng Hậu lại cảm thấy khó chịu.

Lần này bà ấy tới...

Ý cười trên mặt Phương Hoàng Hậu càng sâu.

Lần này khẳng định cũng vì Chu Hành!

Mặc dù nói y đã vượt qua nguy hiểm, nhưng Hoàng Thượng phái người qua đó, sau lại ban thưởng rất nhiều, ước chừng tiểu tử kia không thể sống nổi.

Cũng không biết Kính Huệ công chúa muốn cầu gì cho tiểu tử kia!

"Vẫn tốt." Tâm trạng Kính Huệ công chúa không tệ.

"Hoàng tử có việc muốn thương nghị với Hoàng Thượng sao?" Phương Hoàng Hậu cười hỏi một câu, sau đó phân phó một cung nữ, "Người đi xem lâm triều khi nào mới tan."

Cung nữ nhận lệnh lui xuống.

"Cũng không phải chuyện gì quan trọng." Kính Huệ công chúa trả lời, sau đó cười nhìn Dương Mặc Tuyết một bên, "Đây là tức phụ của lão Tứ?"

"Vâng, hoàng cô mẫu." Dương Mặc Tuyết vội đứng dậy trả lời.

"Đều là người trong nhà, không cần nhiều lễ tiết như vậy." Kính Huệ công chúa từ gật đầu.

"Hoàng cô mẫu con từ ái, hiện tại thân mình con quan trọng không cần chú ý mấy nghi thức xã giao đó." Phương Hoàng Hậu cười nói.

Kính Huệ công chúa nghe vậy liền cao hứng nói: "Mau ngồi xuống nói chuyện, mấy tháng rồi?"

Dương Mặc Tuyết cẩn thận trả lời.

Nói chuyện một lúc, cung nữ trở về báo lâm triều đã tan, Hoàng Thượng đang ở Ngự Thư Phòng.

Kính Huệ công chúa liền đứng dậy cáo từ.

"Hoàng tử, muội đi với tỷ." Phương Hoàng Hậu cũng đứng dậy.

"Chẳng qua là đi mấy bước, ta còn cần người đi cùng sao?" Kính Huệ công chúa uyển chuyển từ chối.

Phương Hoàng Hậu đương nhiên sẽ không thật sự đi với bà, tươi cười phân phó hạ nhân dẫn đường.

Chờ Kính Huệ công chúa đi rồi, thấy con dâu Dương Mặc Tuyết còn ở đây, Phương Hoàng Hậu đương nhiên không lập tức lạnh mặt, có điều ý cười cũng đã tan đi. Bà ta dặn dò Dương Mặc Tuyết mấy câu liền câu nàng trở về.

Chính Đức Đế không ngờ Kính Huệ công chúa lại tới, có điều nghĩ tới Chu Hành, trong lòng liền rõ ràng. Ông gác tấu chương trong tay xuống, kêu người mời Kính Huệ vào trong, thỉnh bà ngồi xuống: "Hoàng tử, mời ngồi."

Chờ nội thị dâng trà, Chính Đức Đế trực tiếp hỏi: "Hôm nay hoàng tử tới là vì Tiểu Cửu?"

Kính Huệ công chúa uống ngụm trà, gật đầu đáp: "Còn không phải sao?"

"Hoàng tử yên tâm, trăm đã treo giải thưởng tìm thần y, khẳng định có thể tìm được chữa trị cho Tiểu Cửu." Gương mặt không rõ hi nộ của Chính Đức Đế lộ vẻ lo lắng.

Nhìn nét mặt ông ta lo lắng nhưng đáy mắt không giấu được vui sướng, Kính Huệ công chúa thở dài: "Tiểu Cửu còn nhỏ đã mắc bệnh như vậy, lòng ta đau như dao cắt."

Chuyện Chu Hành trúng độc, người khác không biết.

Y cũng chưa từng mở miệng nói ra.

Người ngoài đều cho rằng y mắc bệnh nặng.

Kính Huệ công chúa đương nhiên sẽ không vạch trần.

Chính Đức Đế bày ra vẻ mặt khổ sở: "Đúng vậy, y còn trẻ tuổi, lòng trăm cũng vô cùng khó chịu."

Kính Huệ công chúa thở dài, sau đó đưa mắt nhìn ông ta: "Hoàng đệ, lần trước ta có nhắc tới Ngũ cô nương Diệp gia, ngài chắc còn nhớ chứ?"

"Đương nhiên là nhớ, lời hoàng tử nói trăm luôn ghi tạc trong lòng." Chính Đức Đế cười gật đầu, ánh mắt nghi hoặc nhìn Kính Huệ công chúa, "Nha đầu

kia làm sao vậy? Đã xảy ra chuyện gì?"

"Không sao." Kính Huệ công chúa xua tay, "Nha đầu kia ta rất vừa ý, tri thư đạt lễ, tính tình lại tốt, hôm nay ta tới là muốn cầu hoàng đế một ân điển..."

Chính Đức Đế vội nói: "Hoàng tử quá lời, người có việc gì cứ nói với trẫm."

Kính Huệ công chúa cười nói: "Là chuyện tốt, ta thấy nha đầu kia tuổi tác hợp với Tiểu Cửu, Tiểu Cửu nó..." Nhìn Chính Đức Đế, bà thở dài, "Dù sao Tiểu Cửu cũng phải để lại thừa kế hương khói, hôm nay ta tới là muốn cầu hoàng đế tứ hôn cho hai người."

Ánh mắt Chính Đức Đế xẹt qua tia dị sắc: "Trẫm cũng muốn như vậy, nhưng lúc trước..." Trên mặt lộ vẻ khó xử, "Lúc trước trẫm định tứ hôn của Tiểu Cửu, nhưng y nói không muốn liên lụy cô nương người ta."

"Đó chỉ là nhất thời." Kính Huệ công chúa nói, "Lần này thật sự ta bị dọa cho sợ hãi, ta đã hỏi qua nó, nó cũng đã gật đầu đồng ý, có lẽ vì vừa dạo một vòng quý môn quan, Tiểu Cửu đã nghĩ thông suốt."

Chính Đức Đế vui mừng gật đầu: "Được, trẫm sẽ suy xét, có điều hôn sự của Tiểu Cửu không thể qua loa, nha đầu kia lại..."

Đây là ghét bỏ Dung nha đầu không xứng với Tiểu Cửu? Kính Huệ công chúa biết ông ta đang nghĩ gì, liền nói: "Với tình hình hiện tại của Tiểu Cửu, nó thích là được."

"Cũng đúng." Chính Đức Đế gật đầu, "Trẫm sẽ suy xét, hoàng tử cứ yên tâm."

Rốt cuộc cũng không có một lời chắc chắn, nhưng nếu tiếp tục khuyên chỉ sợ ông ta sẽ ngờ vực, Kính Huệ công chúa thấy thế liền đứng dậy cáo từ: "Vậy ta cáo từ trước, hoàng đế vất vả rồi."

Chính Đức Đế vội sai người tiễn bảo xuất cung.

Kính Huệ công chúa đi rồi, Chính Đức Đế nhíu mày: "Đi tra xem công chúa có gặp Chiêu Vương hay không, gọi luôn Lý thái y hôm trước bắt mạch cho Chiêu vương gia tới đây."

Lưu công công vội lui xuống an bài.

Lý thái y không rõ nguyên nhân mà tới Ngự Thư Phòng.

Chính Đức Đế nhìn chằm chằm hán ta: "Người cẩn thận nói lại xem mạch tượng của Chiêu vương có gì khác trước, còn nữa lúc người rời đi y có biểu tình gì, trong Chiêu vương phủ có gì khác thường không?"

Lý thái y vội trả lời: "Mạch tượng của Vương gia yếu hơn lúc trước, những thứ khác không có gì biến hóa, sắc mặt của ngài ấy cũng tái nhợt hơn mấy ngày trước đó, còn về biểu tình của Vương gia... Không buồn cũng không vui, còn những thứ trong phủ..." Lý thái y nghĩ nghĩ, "Không có gì khác thường."

Đúng vậy, đệ đệ của ông từ nhỏ đã được phụ hoàng tự tay dạy dỗ, còn trẻ đã luyện được biểu tình đạm mạc, sắc mặt không để lộ hi nộ ái ố, chỉ sợ cho dù có sắp chết, y cũng không để lộ cái gì là bị thương hay hoảng sợ!

Chính Đức Đế phát tay: "Lui xuống đi."

Rất nhanh người phái ra ngoài cũng trở về, nói trước khi tiến cung Kính Huệ công chúa có gặp Chiêu vương gia.

Cho nên hoàng tử không gạt ông, Chu Hành thật sự đã gật đầu?

Nhưng trước kia không phải y nói không muốn liên lụy người khác hay sao?

Sao lần này lại gật đầu đồng ý nhanh như vậy? Chẳng lẽ thật sự vì trải qua một lần sống chết, y muốn để lại một đứa con?

Hay là còn chuyện gì chính mình không biết?

Độc trên người y vẫn chưa được giải!

Vậy thì vì cái gì?

Chính Đức Đế bực bội gác chung trà xuống: "Bãi giá Tịch Nhan Cung."

Diệp Di Châu mang thai nhiều tháng, bụng đã lớn hơn rất nhiều.

Vì chuyện của Diệp Thế Hiên, trong khoảng thời gian này Chính Đức Đế thường xuyên tới Tịch Nhan Cung.

Diệp Di Châu dẫn theo Diệp Di Nguyệt cùng chúng cung nữ nội thị nghênh đón Chính Đức Đế.

"Ái phi mau miễn lễ." Chính Đức Đế nói một câu, Lưu công công đi theo liền tiến lên đỡ Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu đỡ eo, cùng Chính Đức Đế đi vào điện các.

Cùng ông ta nói chuyện một hồi, Diệp Di Châu có chút mệt mỏi, con buồn ngủ đánh úp, Chính Đức Đế thấy vậy liền cho nàng ta lui xuống nghỉ ngơi.

Hải tử trong bụng là quan trọng nhất, Diệp Di Châu đương nhiên nghe lời. Đối với Diệp Di Nguyệt, ban đầu nàng không hài lòng, nhưng vì thân mình không tiện, vì giữ trái tim của Hoàng Thượng, lại thấy nàng ta trước sau ngoan ngoãn như một, Diệp Di Châu không còn cách nào khác đành phải dùng nàng ta, nhưng sợ nàng ta không giữ được Hoàng Thượng, vì thế liền kêu ma ma trong cung dạy dỗ chút ít. Thời điểm đứng đây, Diệp Di Châu nhìn Diệp Di Nguyệt, ý bảo nàng ta hầu hạ Hoàng Thượng cho tốt.

Diệp Di Nguyệt mỉm cười nhìn bóng lưng nàng rời đi.

"Nguyệt Nhi lại đây." Diệp Di Châu vừa đi, Chính Đức Đế liền cười vẫy tay với Diệp Di Nguyệt.

Diệp Di Nguyệt nhu thuận tươi cười đi qua.

Vì chuyện của Diệp Thế Hiền, Chính Đức Đế thương tiếc nàng ta vài phần, vừa duỗi tay liền nắm chặt vòng eo mềm mại của nữ tử, kéo vào lòng mình.

"Hoàng Thượng." Diệp Di Nguyệt làm nũng.

Chính Đức Đế cười một cái, ngón tay mon trớn thân thể của nàng, có điều tâm trạng có chút thất thần.

Diệp Di Nguyệt nhu thuận dựa vào lòng ông ta, ánh mắt ngưỡng mộ nhìn Chính Đức Đế, nhẹ giọng hỏi: "Hoàng Thượng có phải gặp chuyện phiền lòng gì không?"

"Nguyệt Nhi, thời điểm cùng Di Tàn ở nhà, các nàng và Diệp Dung Hoa rất thân thiết đúng không?" Chính Đức Đế vẫn cảm thấy Chu Hành che giấu gì đó.

Ông là thiên tử Đại Chu, đương nhiên không muốn bị thế nhân nói mình không dung được thân đệ đệ, cho nên hiện tại vẫn chưa duỗi tay vào Chiêu vương phủ.

Ông phải nắm chặt Chu Hành trong lòng bàn tay, không chỉ có mạng của y, còn cả hôn sự của Chu Hành! Ý của hoàng tử không chừng chính là ý của Chu Hành! Cho nên ông không định tứ hôn cho hai người bọn họ! Nhưng hoàng tử đã mở lời, ông cũng không thể trực tiếp cự tuyệt!

Nếu Diệp Di Châu và Diệp Di Nguyệt có thể khống chế Diệp Dung Hoa thì còn dễ nói!

"Ngũ tỷ tỷ?" Diệp Di Nguyệt nghi hoặc nhìn Chính Đức Đế, "Ngũ tỷ tỷ xảy ra chuyện gì sao? Hiện tại tỷ ấy không còn là cô nương Diệp gia, ngắm lại cũng thật đáng thương"

Chẳng lẽ ông ta nhớ thương dung mạo tuyệt sắc của nha đầu chết tiệt kia?

"Nếu nàng ấy không tòi, trăm muốn tứ hôn nàng ấy và Chiêu Vương." Chính Đức Đế không nặng không nhẹ vuốt ve thân hình mềm mại của nàng ta.

Gả nha đầu chết tiệt Diệp Dung Hoa kia cho Chiêu Vương sắp tất thử? Đó là chuyện tốt không gì sánh bằng! Nàng gả qua đó, qua mấy ngày liền phải thù tiết! Trong lòng Diệp Di Nguyệt nhảy nhót: "Tình tình Ngũ tỷ tỷ rất tốt, Diệp gia bọn thiếp chỉ có ba cô nương, vì vậy từ nhỏ đã thân thiết, hiện tại tuy Ngũ tỷ tỷ không còn là người Diệp gia nhưng rốt cuộc tỷ ấy cùng Nguyệt Nhi và nương nương đã có mười mấy năm làm tỷ muội, đương nhiên là hi vọng tỷ ấy có thể sống tốt. Tỷ ấy nếu có thể gả cho Vương gia, nương nương và Nguyệt Nhi đều cao hứng..."

Diệp Di Nguyệt cảm lòng không được mà "Um" một tiếng, cánh tay vuốt ve Chính Đức Đế, thân mình mềm mại như nước, sắc mặt ửng hồng: "Hiện tại Ngũ tỷ tỷ không có nhà, thân thể phiêu linh, nếu có thể gả cho Vương gia, đối với tỷ ấy mà nói chính là trời cao ban ân, tỷ ấy chắc chắn sẽ hầu hạ Vương gia chu toàn... Hiện tại thân thể Vương gia không tốt, bên cạnh đúng là cần một người biết nóng biết lạnh mà hầu hạ..."

Chính Đức Đế nghe xong liền giật mình, Diệp Dung Hoa không có gia thế với Chu Hành mà nói chính là lương xứng! Ông ta bật cười: "Lời này Nguyệt Nhi đã nói đúng suy nghĩ của trăm." Dứt lời, ông ta liền ôm nàng tới giường trong.

Diệp Di Nguyệt cười tới vẻ mặt nhu mì.

Chỉ chốc lát, bên trong truyền tới thanh âm khiến người mặt đỏ tim đập nhanh.

.....

Trở về nhà, Thạch ma ma ôm Dung Hoa khóc lóc một phen, thương thế Túy Đồng đã khá hơn, hiện tại có thể xuống giường.

Ở thôn trang, Dung Hoa nghe Lê Hoa kể chuyện của Xuân Thiên đêm đó, vì thế đặc biệt khen thưởng khích lệ. Xuân Thiên vỗ ngực hứa sẽ cố gắng tập võ, tương lai sẽ bảo vệ tiểu thư.

Hà Vũ đi mấy tháng cuối cùng cũng có tin tức, nói là cuối tháng sẽ về, Dung Hoa vô cùng cao hứng.

Vừa biết nàng quay lại, sáng sớm, Kiều Vũ Thần vội mang người tới đây.

"Tỷ tỷ." Thấy Dung Hoa, Kiều Vũ Thần vội vàng chạy tới, nhưng chỉ còn mấy bước thì ngừng lại, ánh mắt mang vẻ bất an, thật cẩn thận hỏi, "Tỷ tỷ trở về rồi sao?"

"Ừ, tỷ tỷ đang muốn phái người báo cho đệ, không ngờ đệ đã tới rồi!" Hải tử này thật mẫn cảm! Dung Hoa mỉm cười kéo hắn ngồi xuống, "Thần Nhi có ngoan không? Có nghịch ngợm không? Có nghe phu tử giảng bài không? Sáng sớm đệ đã chạy tới đây, có xin nghỉ với phu tử chưa?" Nụ cười trên mặt, lời nói vẫn quan tâm như trước.

Kiều Vũ Thần chớp mắt, nước mắt đảo quanh hốc mắt: "Tỷ tỷ..." Sau đó, hắn òa lên ôm chặt lấy Dung Hoa, "Tỷ tỷ, có phải tỷ không thích Thần Nhi nữa không?"

Dung Hoa mỉm cười vỗ lưng của hắn: "Tỷ tỷ sao lại không thích Thần Nhi? Thần Nhi ngoan như vậy, tỷ tỷ sao có thể không thích đệ chứ?"

"Tỷ tỷ..." Kiều Vũ Thần khịt khịt, nghẹn ngào nói, "Bởi vì, bởi vì... Bởi vì bọn họ đều nói mẫu thân giết phụ thân của tỷ."

"Thần Nhi, đệ là đệ, mẫu thân là mẫu thân, mặc kệ mẫu thân làm gì, tỷ tỷ cũng sẽ không ghét bỏ Thần Nhi." Dung Hoa dịu dàng nói.

Kiều Vũ Thần khóc tới cái mũi cũng hồng hồng, nghiêm túc nhìn nàng muốn xác nhận: "Thật sao?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 57: Hận ý

"Đương nhiên là thật." Dung Hoa nghiêm túc gật đầu.

Kiều Vũ Thần nín khóc, mỉm cười, lo lắng và bất an trên gương mặt cũng tan đi: "Tỷ tỷ."

Dung Hoa sờ đầu nó, có lẽ vì Kiều Nguyệt, từ nhỏ nó đã bị người nhà bỏ quên, mới chừng này tuổi đã mẫn cảm dị thường: "Những lời này đệ nghe ai nói?"

"Là bọn nha đầu trong phủ." Kiều Vũ Thần ôm lấy cánh tay của Dung Hoa, dùng đôi mắt rung rung nhìn nàng, "Cho nên Thần Nhi sợ tỷ tỷ sẽ không thích, sẽ chán ghét đệ."

Chỉ cần nghĩ một chút Dung Hoa liền đoán được là ai đứng sau an bài.

Hạ nhân nhà huân quý đương nhiên biết cái gì nên nói cái gì không nên nói, bọn họ sao có thể vô ý nói chuyện để một hải tử như Kiều Vũ Thần nghe thấy?

Tuy không thích Nhan thị nhưng Kiều lão phu nhân đối với tiểu tôn tử này thập phần yêu thương, Tây Ninh Hầu và Nhan thị đương nhiên cũng sẽ không làm thế.

Cho nên, trong Kiều phủ chỉ còn lại Kiều Nhân và Kiều Vũ Đình.

Một thứ nữ như Kiều Nhân, Nhan thị tất nhiên sẽ không bạc đãi nàng ta, vì thế nàng ta sẽ không xuống tay với hải tử Kiều Vũ Thần.

Tám chín phần là do Kiều Vũ Đình phân phó.

Huống chi, huynh muội Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt vốn căm hận Nhan thị.

Lúc trước không phải vì Nhan thị, hắn ta còn trối nàng sao?

"Đưa nhỏ ngọc, bọn hạ nhân đều là nói bậy." Dung Hoa cười nheo cái mũi nhỏ của nó, "Đã khóc thành con mèo hoa rồi à, mau đi rửa mặt với Lê Hoa tỷ tỷ đi."

Dung Hoa ngẩng đầu nhìn Lê Hoa bên cạnh: "Người dẫn Thần Nhi đi rửa mặt, thay y phục đi."

Kiều Vũ Thần thường xuyên tới chơi, cho nên ở đây nó có hẳn một sương phòng nghỉ, cũng có y phục để sẵn, phòng ngừa những lúc vui chơi làm bẩn đồ.

"Vâng." Lê Hoa gật đầu, tiến lên.

"Được." Kiều Vũ Thần ngoan ngoãn cười nói, "Tỷ tỷ chờ đệ, đệ trở về sẽ chơi với tỷ tỷ."

Nói xong, hắn cùng Lê Hoa qua sương phòng thay y phục.

Cũng không biết là ai chơi với ai! Dung Hoa bật cười, sau đó lại thở dài một tiếng.

Kiều gia thế nào, nàng không muốn quản.

Nhan thị nên bị trừng phạt đúng tội.

"Thật không ngờ phu nhân có thể dạy ra hài tử như vậy." Thạch ma ma đứng cạnh cảm khái một câu, sau đó tiến lên rót trà cho Dung Hoa.

Thạch ma ma là người năm đó Diệp Thế Hiền tự mình lựa chọn, vừa nghe tin đồn bên ngoài, bà lập tức không có thiện cảm với Nhan thị tâm ngoan cay độc. Bà nghiêm túc nhìn Dung Hoa: "Tiểu thư tuy không có quan hệ với Diệp gia, nhưng ai ai cũng biết lão gia năm đó thương yêu người nhất, việc này... Người của Kiều gia vẫn là nên ít tiếp xúc, bằng không sau này bọn họ lại lợi dụng để thọc một dao sau lưng."

Bà lo Kiều Vũ Thần lớn lên sẽ đem chuyện của Nhan thị tính lên người tiểu thư, chuyện người thân bằng hữu bên cạnh hãm hại cũng không phải không có. Tuy là hài tử, hiện tại bộ dáng thuần lương, nhưng khi lớn lên, ai mà biết được.

"Lo lắng của ma ma, ta hiểu." Nhan thị tàn nhẫn độc ác, từ huynh muội Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt mà nhìn, Tây Ninh Hầu kia cũng không phải người tốt gì, có điều hai người có thể nuôi ra Kiều Vũ Thần ngoan ngoãn thiện lương như thế, đây không phải là tre xấu có măng tốt sao?

Dung Hoa cười một cái, dặn dò Thạch ma ma: "Bà phân phó xuống, người trong phủ không cần xem sắc mặt của Thần Nhi." Thần Nhi không phải người không phân rõ thị phi, tùy tiện ghi hận.

Thạch ma ma thấy nàng đã có chủ ý, cũng không nhiều lời: "Vâng, lão nô lập tức đi truyền đạt ý của tiểu thư."

Nói xong, bà liền lui xuống.

Ngoài cửa sổ trời cao trong xanh, gió thu ẩm áp, Dung Hoa thoải mái nhấp một ngụm trà, vô ý hỏi Lưu Tô một bên: "Bạch Lãm trong đại lao thế nào?" Vốn là vu oan, nhưng Bạch gia tài phú vô tận, lại có quan hệ với Thất hoàng tử, tội danh này cứ thế mà thành thật.

Bạch Lãm bị bắt, Dung Hoa cảm thấy không khí trong kinh thành trong lành hơn ba phần, không còn phải lo lắng có kẻ chằm chằm nhìn mình.

Cũng không có người Diệp gia ngày ngày tính kế.

Mấy ngày này cũng nhàn nhã đôi chút.

Chỉ là...

Bản thân trải qua những ngày tháng bình thường, nhưng bên Chu Hành lại không an bình như vậy, hiện tại tin tức y khỏe lại còn chưa tung ra, một khi truyền ra ngoài, chỉ sợ người đang ngồi trên long ý Chính Đức Đế sẽ nghĩ cách diệt trừ y!

"Đại Lý Tự canh giữ đại lao vô cùng nghiêm ngặt, người trông coi hẳn đều là tâm phúc của Đại Lý Tự Khanh." Lưu Tô trả lời, lại hỏi, "Tiểu thư có muốn nô tỳ phái người đi tìm hiểu không?"

"Đừng, miễn cho rút dây động rừng." Dung Hoa xua tay, bọn họ đều là tâm phúc của Chính Đức Đế, chỉ cần người của Chu Hành có hành động, Chính Đức Đế sẽ lập tức đem nghi ngờ chuyển lên người Chu Hành.

Hơn nữa, Chính Đức Đế rất muốn thu thập Bạch gia, thu tài phú của Bạch gia vào quốc khố, cho nên chuyện này nàng và y không cần nhúng tay, chỉ cần ngồi chờ kết quả.

Lưu Tô gật đầu rồi lui sang một bên.

Kiều Vũ Thần thay y phục xong liền chạy tới: "Tỷ tỷ, tỷ tỷ, chúng ta ra ngoài chơi đi, vừa rồi đệ thấy có mấy trái lựu còn chưa hái."

Hoa viên trong nhà có trồng mấy cây lựu, vốn đã chín, nhưng lúc trước xảy ra quá nhiều chuyện, đám người Thạch ma ma cũng không có tâm tư đi hái, cho nên vẫn luôn mặc kệ.

Dung Hoa gật đầu, dẫn hắn và đám người Lưu Tô mang thang và rổ ra ngoài hái lựu.

Ba cây lựu đều sai quả, bọn họ thu được sáu rổ, Dung Hoa liền phái người đưa qua Đồng gia và Từ Lưu Quang.

Mặt trời ngả về Tây, Kiều Vũ Thần lưu luyến không rời mà cáo từ, Dung Hoa liền kêu nó cũng mang chút lựu trở về.

Về Tây Ninh Hầu phủ, Nhan thị vừa nghe tin liền cho người gọi hắn tới chính viện, cẩn thận dò hỏi tình hình bên kia.

Nghe Kiều Vũ Thần trả lời, Nhan thị cười nói: "Hôm nay chơi với tỷ tỷ cũng mệt rồi, con mau về phòng nghỉ ngơi đi."

Nhìn Kiều Vũ Thần đi rồi, Nhan thị thở dài một tiếng, nói với Tàn ma ma: "Nha đầu kia đúng là ân oán phân minh, tới lúc đó..." Bà ta dùng một lát, mới tiếp tục, "Nếu sự tình không còn đường cứu vãn, tới lúc đó Thần Nhi phải phó thác cho nàng, nàng nhất định có thể chăm sóc Thần Nhi thật tốt..."

Sắc mặt Tàn ma ma thay đổi: "Phu nhân, nhất định sẽ không sao."

Nhan thị lắc đầu, lại thở dài.

.....

Tuy bản thân không vận động nhiều, nhưng cùng Kiều Vũ Thần hái lựu Dung Hoa cũng mồ hôi đầy người. Tắm rửa xong, nhìn rõ lựu đặt trên bàn, lại nhìn ánh chiều tà, nàng đang định kêu Lưu Tô qua đưa cho Chu Hành thì Lê Hoa cười tùm tùm vào phòng: "Tiểu thư, Vương gia tới."

Dung Hoa sờ tóc, xác định mái tóc đã khô, nghĩ nghĩ liền kêu Lưu Tô cầm sợi dây giúp mình cột đơn giản, sau đó khoác lên tầng áo mỏng, lúc này mới đứng dậy ra ngoài, vừa đi vừa hỏi: "Người đâu?"

"Ở đình phía sau." Lê Hoa tùm tùm trả lời.

Đám người Thạch ma ma đều biết Chu Hành là ân nhân cứu mạng của Dung Hoa, có điều Chu Hành sợ người ngoài chú ý, cho nên trước nay luôn bí mật tới như vậy.

Dung Hoa không trực tiếp ra sau đình mà tới tiểu sảnh trước, tự mình lựa mấy trái lựu rồi mang theo dao đĩa, cùng Lưu Tô đi gặp y.

Thời điểm tới, Dung Hoa duỗi tay nhận đồ từ Lưu Tô, vừa cười vừa vào trong đình: "Lựu trong phủ đều chín cả, hôm nay ta và Thần Nhi hái, đúng lúc định kêu Lưu Tô đưa qua vương phủ thì chàng đã tới."

Áo ngoài màu vàng nhạt, váy hồng phấn, gương mặt hồng nhuận, ánh mắt thanh khiết so với hoa mai càng động lòng người, khóe miệng Chu Hành bất giác cong lên: "Ta tới đây thăm nàng."

Hôm qua sau khi về thành liền tách ra, thời gian chưa được một ngày nhưng lại như trôi qua thật lâu.

Dung Hoa mỉm cười ngồi xuống, tự mình cầm dao trong rổ, bắt đầu gọt lựu.

"Đề ta." Chu Hành duỗi tay đoạt lựu và dao trong tay của nàng.

Động tác của Chu Hành ưu nhã mà thuần thực, ngón tay thon dài lướt qua trái lựu ướt át, làn da trắng nõn càng được tôn lên.

Qua một lúc, một trái lựu được lột hoàn chỉnh đặt lên đĩa, Chu Hành đẩy tới trước mặt Dung Hoa: "Được rồi."

Không ngờ y lột lựu cũng có thể tạo ra cảnh đẹp ý vui như vậy! Dung Hoa mỉm cười, bỏ một hạt vào miệng, ngọt ngào mang theo vị chua, nàng không khỏi nheo mắt: "Thật sự không tệ." Khen xong, nàng chỉ vào một rổ đặt trên bàn, nói, "Lát nữa chàng mang về, từ từ ăn, lựu có thể để lâu, không bị hư."

Chu Hành nhìn những hạt lựu màu hồng, ý cười trên mặt càng sâu: "Anh Anh, hạt lựu đại diện cho nhiều con nhiều phúc đúng không? Nàng có phải cũng rất muốn sớm cùng ta thành thân?"

Gương mặt Dung Hoa đỏ ửng như chân trời phía Tây: "Chàng nói vậy gì đó!" nàng nào nghĩ nhiều như vậy! "Ta còn tặng cho Đồng tỷ tỷ, Lưu Quang tỷ tỷ, ngay cả Thần Nhi cũng mang một ít trở về."

Nói xong, Dung Hoa trừng mắt với y một cái.

"Được, là ta, là ta muốn sớm thành thân với nàng!" Chu Hành bật cười.

Dung Hoa tức giận liếc mắt một cái, lại hỏi: "Có muốn dùng com luôn không?"

"Ừ." Chu Hành gật đầu.

Dung Hoa liền kêu Lưu Tô tới, phân phó nàng dọn com chiều lên.

Lưu Tô và Lê Hoa rất nhanh đã mang com lên, đồng thời còn mang cho nàng một chiếc áo choàng mỏng.

Ăn com xong, mặt trăng cũng lên cao, Lê Hoa và Lưu Tô thu dọn chén đĩa, Chu Hành liền kéo Dung Hoa ra ngoài, dọc theo hoa viên tản bộ.

Ánh trăng như sa, trời đêm tháng chín mang theo vài phần hàn ý.

Chu Hành nắm bàn tay lạnh lạnh của nàng, dùng bước giúp nàng chỉnh lại áo choàng, sau đó mới tiếp tục kéo nàng đi về phía trước, một bên hỏi: "Còn chưa tới mùa đông, sao lại lạnh như vậy? Nhà này đối không ít chủ nhân, phong thủy có phải không tốt không?"

Dung Hoa lắc đầu: "Việc này ta chưa cho người kiểm tra." Nàng dọn tới đây vào mùa xuân, sau đó mùa hè liền tới Cẩm Tú sơn trang, thời gian trước còn

ở thôn trang của Từ Lưu Quang lâu như vậy, việc này đúng thật nàng chưa nghĩ tới.

"Ngày mai ta cho người tới kiểm tra." Chu Hành nhíu mày.

"Ừ." Dung Hoa gật đầu, lại nói, "Nếu không tốt, cũng không cần tu sửa chi cho phiền toái, chỉ cần mua thêm than đốt là được."

Đột nhiên, Dung Hoa hớn hờ: "Bằng không tới Cẩm Tú sơn trang nghỉ đông là được." Ở đó còn có suối nước nóng ấm áp.

Cung mảy Chu Hành giãn ra: "Ừ, dù sao thời gian nàng ở đây cũng không còn nhiều!"

Nàng cập kê xong, tiếp đến sẽ là đại hôn của bọn họ. Chu Hành nghiêng đầu, ánh mắt dịu dàng như nước nhìn Dung Hoa: "Hoàng tỷ hôm nay đã vào cung cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho chúng ta."

Dung Hoa dừng bước: "Chàng... Chàng... Chàng vừa nói cái gì..." Chuyện này cũng quá nhanh đi, nàng chỉ mới gần mười lăm tuổi!

Chỉ mười lăm tuổi thôi đấy! Nàng vậy mà phải xuất giá rồi sao?

"Anh Anh không muốn sớm gả cho ta, mỗi ngày đều có thể nhìn thấy ta sao?" Chu Hành cũng dừng bước, trường bào màu lam theo gió tung bay, gương mặt dưới ánh trăng càng thêm thanh lãnh như ngọc, đôi mắt từ trước tới nay sâu không lường nay lại tỏa sáng, mang theo vài phần mong chờ chăm chú nhìn nàng.

Dung Hoa mềm lòng, đương nhiên là muốn! Nàng lắc đầu: "Ta chỉ là không muốn mới mười lăm tuổi đã thành thân."

Từ lúc đặt chân đến thế giới xa lạ này, ở cái nơi cường quyền đứng trên, nam nhân chí tôn được thiên hạ, nàng đã không muốn lấy chồng.

Có điều không ngờ lại gặp Chu Hành.

Có nam nhân này như y không màng sinh tử vì đi tìm nàng chứ?

Hơn một năm nay, những chuyện y làm cho nàng, nàng đều ghi tạc trong lòng.

Nàng xuyên không tới đây chính là vì gặp y!

"Trong vương phủ không có trường bối quản nàng, nàng không cần lo lắng, hơn nữa có ta bên cạnh, nàng có thể làm chuyện mình thích. Nàng muốn bay cao, ta có thể cho nàng bầu trời rộng lớn." Chu Hành mỉm cười.

Trái tim Dung Hoa như có dòng nước ấm chảy qua, gật đầu: "Vậy thì khi nào?"

"Cái này không rõ, nếu theo ý của hoàng tỷ, chúng ta sẽ lập tức thành thân, có điều về phía hoàng huynh..." Gương mặt Chu Hành mang một tia trào phúng, "Ông ấy có thể sẽ dẫn đo một phen."

Chu Hành kéo tay Dung Hoa, cúi đầu chống cái trán của nàng, dịu dàng nói: "Là có thể trực tiếp làm quan than đá rồi lại đây cầu hôn, nhưng chúng ta thành thân cũng không thể để nàng ủy khuất, hai người chúng ta lại không có trường bối..."

Giống như nàng, phụ mẫu và trường bối của y nhân duyên đều cạn.

Dung Hoa nhẹ giọng đáp: "Ta không để bụng những lễ nghi phiền phức đó."

Chu Hành nghiêm túc nói: "Cả đời chỉ có một lần, đương nhiên phải làm vẻ vang."

"Vậy Hoàng Thượng có đồng ý không?" Dung Hoa không khỏi lo lắng, hoàn toàn quên mất câu nói không muốn lấy chồng năm mười lăm tuổi vừa rồi.

"Có hoàng tỷ ra mặt, ông ta sẽ đồng ý." Có điều, ông ta sẽ dẫn đo đôi chút. Chu Hành tiếp tục, "Đúng rồi, hoàng tỷ muốn gặp nàng."

Dung Hoa yên tâm gật đầu: "Được, khi nào chàng rảnh, chúng ta cùng đi vấn an công chúa."

Chu Hành cúi đầu nhìn gương mặt tuyệt lệ của nàng.

Ấm áp, nhu nhuận, mang theo hương thơm của thiếu nữ.

Qua nửa ngày, Chu Hành mới buông nàng ra, ôm nàng, thở dài lắm bầm: "Thật không muốn rời đi."

Hai má Dung Hoa đỏ ửng, trốn không được, chỉ biết duỗi tay đấm ngực y một cái: "Chu Thiên Trạch, chàng ngày càng không đúng đắn! Không còn sớm nữa, chàng về đi."

Chu Hành cúi đầu hôn lên trán nàng, kéo nàng đi về phía trước, nói: "Ta đưa nàng về phòng, sau đó mới rời đi."

Hiện tại bọn người Thạch ma ma đều biết Chu Hành cứu mình thêm một lần, cho nên ai ai cũng cảm kích y, mà nàng cũng tùy y.

Chu Hành không đưa nàng về phòng, chỉ đưa tới cửa sân rồi cáo từ.

.....

Dung Hoa và Chu Hành đều cho rằng Chính Đức Đế sẽ tể hôn trong mấy ngày, không ngờ ông ta tể tể hôn, nhưng hôn kỳ lại diễn ra vào tháng ba năm sau.

Lúc Diệp Di Nguyệt nghe tin thì đang ở trên giường: "Sắp tới là mùa đông, hi vọng thân thể Vương gia có thể tốt lên, hi vọng Ngũ tỷ tỷ có thể phong quang đại giá, chúc Ngũ tỷ tỷ và Vương gia có thể an khang hạnh phúc."

Trái phải đều phải chết, Chính Đức Đế đương nhiên không tha trong lòng, hơn nữa tháng sau đại thọ của ông, sau đó là tới cuối năm, Lễ Bộ cũng bận rộn, Chính Đức Đế cảm thấy đầu xuân sang năm thành thân mới tốt.

Trong đầu Diệp Di Nguyệt lại nghĩ rằng chờ Chiêu Vương chết, Diệp Dung Hoa kia phải ôm bài vị thủ thân cả đời.

Nhận thánh chỉ, tiến công công đi, Thạch ma ma mang về mặt u sầu nói: "Tiểu thư, Vương gia thân phận tôn quý, đương nhiên là tốt, nhưng sức khỏe của y..."

Ở thôn trang, chuyện thân thể Chu Hành, Dung Hoa đã nghiêm cấm Lê Hoa nhiều chuyện, cho nên Thạch ma ma chỉ biết thời điểm Chiêu vương gia cứu tiểu thư nhà mình, bệnh phát, còn tình hình cụ thể thì bà không rõ, cho nên hiện tại không khỏi lo lắng cho tiểu thư.

"Ma ma không cần lo lắng, lời đồn bên ngoài đều là tin vịt thôi." Dung Hoa cười tủm tỉm.

"Ý của tiểu thư là..." Thạch ma ma kinh hi nhìn Dung Hoa, "Tất cả đều là lời đồn?"

Dung Hoa chỉ cười không nói.

"Bồ Tát phù hộ." Thạch ma ma như trút được gánh nặng, "Vương gia là người tốt, ông trời làm sao có thể tàn nhẫn như vậy?"

Nói tới đây, Thạch ma ma lập tức phản chấn: "A, chỉ còn mấy tháng nữa thôi, tuy Lễ Bộ đã chuẩn bị của hồi môn và sính lễ thỏa đáng, nhưng đồ chúng ta cần chuẩn bị cũng rất nhiều..." Nói xong, bà liền kêu mấy người Lê Hoa Hồng Đậu vào kho kiểm kê.

.....

Tin tức Hoàng Thượng ban hôn cho Chiêu Vương và Dung Hoa rất nhanh truyền khắp kinh thành.

Kiều Nguyệt nghe được tin, tức giận tới đập nát bộ dùng trà bằng sứ, sau đó che ngực, sắc mặt trắng bệch, lạnh giọng: "Tiện nhân, cái gì là không giúp ta hòa giải, thì ra là chính mình nhìn trộm Vương gia, còn tưởng bản thân cao quý lắm sao! Tiện nhân không biết xấu hổ!"

"Phu nhân, người cẩn thận coi chừng bị thương ở tay." Liên Kiêu vội gọi nha đầu vào thu dọn mảnh vỡ dưới đất.

"Ta chẳng qua là tức giận trong lòng, lúc đó ta kêu Nhan thị đi cầu nàng ta, cầu nàng ta hòa giải cho ta và Chu Hành, nhưng nàng ta vừa mở miệng liền từ chối!" Sắc mặt Kiêu Nguyệt trắng như tờ giấy, "Tiện nhân không biết xấu hổ! Thì ra là muốn để chính mình bay lên làm phượng hoàng! Tiện nhân không rõ lai lịch, nàng ta xứng sao?..."

Máng một lúc, Kiêu Nguyệt mới ngẩng đầu hỏi Liên Kiêu: "Vừa rồi người nói, khi nào bọn họ đại hôn?"

"Tháng ba sang năm." Liên Kiêu thấp giọng trả lời.

"Ha ha ha, tháng ba sang năm?" Kiêu Nguyệt cười khanh khách, "Tháng ba sang năm, tới lúc đó nàng ta chờ ôm bài vị của Chu Hành mà thành thân đi."

Chu Hành không sống qua năm nay, lúc trước không phải còn thiếu chút mất mạng sao?

Đây là hôn sự do Hoàng Thượng ban cho nàng và Chu Hành, Chu Hành là Vương gia, y chết rồi, Diệp Dung Hoa còn có thể gả cho người khác?

Cho dù nàng muốn gả, dám gả, cũng chưa chắc có kẻ dám cưới nàng!

Liên Kiêu và Cam Thảo nghe tiếng cười ha ha của nàng ta, trong lòng khó xử, vội vàng cúi đầu.

Có điều, mặc dù thủ tiết, Diệp Dung Hoa vẫn có danh hiệu Vương phi! Tâm trạng sung sướng của Kiêu Nguyệt lại trầm xuống, trái tim như có dao đâm, khó chịu vô cùng.

Vị trí đó vốn thuộc về nàng ta!

Nhưng hiện tại nàng ta lại gả cho Tuyên Bình Hầu vô dụng, chỉ biết tham luyến sắc đẹp!

Thượng bất chính hạ tắc loạn, Tuyên Bình Hầu là tên quý sắc, đám con của ông ta cũng là quý đố, ánh mắt nhìn mẹ kế này khiến chính nàng ta run sợ,

lão phu nhân cũng là người ham bạc, trên dưới Tề gia này không lấy ra được một người tốt.

Tất cả đều là lỗi của Diệp Dung Hoa!

Nếu bản thân gả cho Chu Hành, bản thân có thể ôm bài vị của Chu Hành thì có thể sống những ngày tháng bình yên, nàng sao sao có thể lưu lạc tới nước này?

"Hầu gia đâu?" Hận ý trong mắt Kiều Nguyệt như sóng cuộn, quay đầu phân phó Liên Kiều, "Nếu ông ta ở trong phủ thì mời tới đây."

Liên Kiều vội sai người đi mời Tuyên Bình Hầu.

Chỉ chớp lát, Tuyên Bình Hầu liền vội vàng chạy tới chính viện: "Nguyệt Nhi, nàng sao vậy? Có phải có chỗ nào không thoải mái không?" Tiểu thê tử này tuổi còn nhỏ hơn nhi tử của mình, lại là mỹ nhân, ông ta đương nhiên coi như bảo bối.

"Chỉ là trong lòng có chút không thoải mái." Kiều Nguyệt nhìn Liên Kiều và Cam Thảo, hai người liền lặng lẽ lui xuống.

"Trong lòng không thoải mái? Vậy gọi Diên thái y tới bắt mạch cho nàng!" Tuyên Bình Hầu la lên.

"Thân mình thiếp không sao." Kiều Nguyệt duỗi tay kéo ông ta lại, "Thiếp là nghe tin Dung muội muội được tứ hôn, nhất thời khó chịu."

"Hôn sự của Diệp Dung Hoa và Chiêu vương gia?"

"Vâng." Kiều Nguyệt nhẹ nhàng gật đầu, "Nói tới cùng, bọn thiếp cũng là tỷ muội, nhưng nàng ấy mệnh khổ, lúc trước là chặt đứt quan hệ với Diệp gia, hiện tại lại... Thân thể Chiêu vương, hầu gia ngài rõ ràng, Dung Hoa muội muội đang ở tuổi hoa nở, dung mạo lại như trăng..."

Nghĩ tới nữ tử tuyệt sắc kia, Tuyên Bình Hầu thở dài một tiếng, duỗi tay ôm lấy bà vai nàng ta: "Đừng khóc."

"Dung mạo muội muội tốt như thế... Sao lại mệnh khổ như vậy? Kiều Nguyệt khóc như hoa lê dưới mưa, e lệ tựa vào Tuyên Bình Hầu, thút tha thút thít, "Trong lòng thiếp chỉ có hầu gia ngài là nam tử đỉnh thiên lập địa, là người duy nhất có đủ tư cách cho muội ấy hạnh phúc, Chiêu vương gia kia..." Câu kể tiếp, Kiều Nguyệt chỉ nức nở không nói.

Trái tim Tuyên Bình Hầu thoáng động, cánh tay ôm nàng ta bắt đầu siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 58: Tự mình làm bậy

Tề gia có Tề Quý Phi, Tề Quý Phi lại sinh dưỡng một đôi nhi nữ, nhận được thánh tâm, kẻ tới lấy lòng và nịnh bợ Tề gia không thiếu, vì vậy, ngày tháng của Tuyên Bình Hầu có thể nói là tiêu điều tự tại, con đường làm quan thế nào ông ta không màng tới, chỉ cần có mỹ nhân, ông ta liền thỏa mãn.

Có điều, Tuyên Bình Hầu vẫn còn chút lý trí, cô nương nhà quan ông ta đương nhiên sẽ không chạm vào.

Ngũ cô nương Diệp gia ông từng gặp, dung nhan quả thật khuynh quốc khuynh thành, nhưng nàng lại là cô nương Diệp gia, tuy Diệp Thế Hiền đã chết, nhưng Diệp phủ vẫn còn Diệp Thế Lâm.

Trừ phi trưởng bối Diệp gia đưa nàng tới giường của mình, nếu không ông ta tuyệt đối không chạm vào nàng, tuy rằng trong lòng rất muốn.

Nhưng hiện tại nghe Kiều Nguyệt nói vậy, tâm tư của ông ta liền lung lay.

Trước kia nàng là cô nương Diệp gia, nhưng lúc này nàng chỉ là một hài tử mồ côi không nơi nương tựa.

Tuyên Bình Hầu thở dài: "Điều Nguyệt Nhi lo lắng cũng có đạo lý, gả cho Chiêu Vương quả thật ừy khuất cho Ngũ cô nương."

Tuy hiện tại nàng không nơi nương tựa, nhưng được Hoàng Thượng tứ hôn, nàng sẽ trở thành Chiêu vương phi cao quý.

Thật là đáng tiếc!

Trên mặt Tuyên Bình Hầu lộ rõ vẻ tiếc hận.

Trong lòng lại như sóng cuộn mãnh liệt.

Nữ tử đang ở độ tuổi thanh xuân phải thủ tiết, dung mạo lại tuyệt sắc như vậy, hơn nữa còn là Vương phi...

Dung nhan khuynh quốc khuynh thành kia quả thật khiến người ta dục hỏa khó nhịn.

Tuyên Bình Hầu nuốt nước bọt, đè nén tâm tư trong lòng, nói: "Ta biết Nguyệt Nhi lo lắng cho nàng, nhưng nói là nói vậy thôi, bản hầu không có tâm tư gây rối."

Kiều Nguyệt nhìn đôi mắt nhiễm đầy dục vọng của ông ta, trong lòng hừ lạnh, bên ngoài vẫn ôn hòa cười nói: "Trước kia ở nhà, vì quan hệ với Diệp gia, hơn nữa thân mình không tốt nên thiếp không thân thiết với nàng, hiện tại..." Nàng ta dùng cặp mắt ngưỡng mộ nhìn Tuyên Bình Hầu, "Muội muội tuyệt sắc như vậy, thiếp thật sự cảm thấy chỉ có nam nhân như hầu gia mới xứng với nàng... Nếu chuyện có thể thành, tỷ muội bọn thiếp có thể chung sống hòa thuận, thiếp cũng có thể chiếu cố cho nàng..."

Tuyên Bình Hầu bị nàng ta gãi đúng chỗ ngứa.

Kiều Nguyệt mỉm cười đứng dậy rót cho ông ta ly trà, tiếp tục nói: "Mệnh Vương gia không dài, ai cũng nói không sống qua năm, hiện tại đã là tháng chín, năm nay còn lại mấy tháng nữa chứ? Không đến ba tháng, chưa tới một trăm ngày, đại hôn của bọn họ lại là mùa xuân sang năm, tới lúc đó không lẽ nàng phải ôm bài vị thành thân sao? Thật đáng thương. Hầu gia, Quý Phi nương nương trước nay đều một lòng hướng về ngài, ngài muốn nạp thiếp không phải chỉ cần nói một câu với nương nương, ngài ấy sẽ giúp thôi sao?"

Một cỗ khí nóng trong lòng dâng lên, Tuyên Bình Hầu uống ngụm trà, sắc mặt thay đổi: "Đây... Đúng là ý kiến hay!" Ông ta lại uống thêm một ngụm, "Nếu Hoàng Thượng biết thì phải làm sao? Còn Ngũ cô nương, nàng ấy nháo lên thì làm thế nào?"

"Bên phía Hoàng Thượng không phải còn nương nương ư?" Kiều Nguyệt cười nói, "Hầu gia đi cầu tình với nương nương, nương nương chắc chắn sẽ giúp ngài an bài chu toàn, dù sao chúng ta cũng đang làm một việc tốt."

Hoàng Thượng? Ông ta ước gì Chu Hành sớm chết một chút, còn về Chiêu vương phi này hồng hạnh xuất tường, có chết ông ta cũng sẽ không quan tâm. Tới lúc đó, nói không chừng Hoàng Thượng còn vui vẻ mở một mắt nhắm một mắt!

Dung Hoa dù sao cũng là Vương phi, Tuyên Bình Hầu dù hưng phấn nhưng vẫn cố kỵ. Nghĩ tới Tề Quý Phi, ông ta lại thở dài: "A, cũng không biết Thất điện hạ khi nào mới lấy lại trong sạch." Vinh hoa phú quý của Tuyên Bình Hầu phủ đều dựa vào Quý Phi nương nương và Thất điện hạ!

"Điện hạ trong sạch, trong lòng Hoàng Thượng chắc chắn rõ ràng." Kiều Nguyệt mỉm cười, trong lòng lại có suy tính khác.

Chu Hành là cái gai trong mắt Hoàng Thượng, không trừ không được!

Nếu như...

Ánh mắt Kiều Nguyệt trầm xuống, quay đầu tươi cười với Tuyên Bình Hầu: "Mấy ngày nữa là Tết Trùng Dương, chúng ta tổ chức yến hội thưởng thức thì thế nào? Lệnh Nhi và Mộc Nhi cũng đã tới tuổi thành thân, nhân yến hội này chúng ta cũng có thể giúp chúng lựa chọn..." Dừng một chút, Kiều Nguyệt mới tiếp tục, "Thiếp sẽ mời Diệp muội muội tới."

"Ý kiến hay." Tuyên Bình Hầu buông ly trà, rất nhanh liền hiểu ý của Kiều Nguyệt, trái tim như nở hoa, "Vậy hôn sự của chúng làm phiền nàng."

Kiều Nguyệt bày ra dáng vẻ từ nẫu: "Thiếp là mẫu thân của bọn họ, đây là việc thiếp nên làm. Hầu gia yên tâm, thiếp sẽ lựa chọn thật kỹ càng."

Chưa vào cửa đã cho Chu Hành đội mũ xanh, lần này không làm Chu Hành tức chết mới lạ!

Nha đầu Diệp Dung Hoa kia thật đáng giận, Chu Hành cũng thế.

Y một người sắp chết, chính nàng nguyện ý gả cho đã là không tồi, y còn nói cái gì là không muốn liên lụy mình.

Toàn là nói dối!

Đôi câu nam nữ kia, bọn họ khẳng định đã sớm thông đồng ở bên nhau!

Cho nên mới làm nàng mất hết mặt mũi!

"Vất vả cho nàng." Tuyên Bình Hầu đưa tay sờ mũi của kiều thê, dặn dò, "Đúng rồi, đừng quên đưa thiếp mời Từ gia."

"Vâng, hầu gia." Kiều Nguyệt nhủ mảy, đáy mắt hiện lên tia không vui nhưng trên mặt vẫn duy trì ý cười.

Thất cô nương Từ gia kia thiếu chút đính hôn với thế tử Tề Lệnh, nhưng nàng lại lấy cớ dưỡng bệnh, chạy tới thôn trang né tránh.

Người đi lại thân thiết với Diệp Dung Hoa có thể tốt đẹp sao?

Tuyên Bình Hầu dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Kiều Nguyệt, đôi môi dờn bên cái cổ trắng ngần của nàng ta.

Đáy mắt lộ rõ chán ghét, Kiều Nguyệt hờn dỗi một câu: "Hầu gia, đang là ban ngày." Nói xong nàng ta liền đẩy Tuyên Bình Hầu ra, "Bây giờ thiếp đi thương lượng với mẫu thân, thời gian quá gấp."

"Ừ, đi đi." Tuy trong lòng Tuyên Bình Hầu có dục hóa, nhưng nghĩ tới tiểu thê tử mình yêu thương, ông ta liền gật đầu.

Huống chi, chính sự quan trọng!

Kiều Nguyệt vào trong thay y phục, trước khi đi còn mỉm cười với Tuyên Bình Hầu: "Hầu gia cũng tranh thủ thời gian gửi thiệp cho bằng hữu và đồng僚 đi, nếu đã làm thì phải làm lớn một chút, bên phía Vương gia cũng cần gửi thiệp, tới lúc đó hai người bọn họ cùng tới mới tốt."

Tuyên Bình Hầu dùng ánh mắt nóng rực nhìn theo Kiều Nguyệt. Nàng ta đi rồi, ông ta liền kéo nha đầu tư sắc không tới bên cạnh lại gần.

.....

Nghe ý kiến của Kiều Nguyệt, Tề lão phu nhân đương nhiên gật đầu đồng ý, dù sao hôn sự của hai tôn tử là đại sự! Có điều... Tề lão phu nhân nhún mày nói: "Nương nương và Tiểu Thất còn bị giam cầm, hiện tại mở yến hội, e rằng không ổn."

Kiều Nguyệt cười nói: "Chỉ là yến hội mà thôi, hơn nữa Thất điện hạ và nương nương trong sạch vô tội, đúng lúc chúng ta có thể thử lòng người trong kinh thành này, để xem những kẻ đi theo Thất điện hạ là thật tình hay giả ý! Hơn nữa, nếu nhân cơ hội này mà kết được hai mối lương duyên, nói không chừng có thể giúp đỡ nương nương và Thất điện hạ."

Tề lão phu nhân suy xét một lúc lâu, cảm thấy lời Kiều Nguyệt nói cũng có đạo lý, vì thế vỗ tay nàng ta: "Ta lớn tuổi rồi, phiền con nhọc lòng vì huynh đệ bọn chúng."

"Mẫu thân vẫn còn trẻ, nơi nào già rồi?" Kiều Nguyệt mỉm cười, "Đúng rồi, yến hội lần này vẫn nên là mẫu thân phát thiệp, con đâu dù sao cũng mới gả tới, tuổi còn nhỏ, lại không có kinh nghiệm."

Yến hội liên quan tới hôn sự của hai tôn tử, đương nhiên Tề lão phu nhân sẽ gật đầu: "Con làm việc ta rất yên tâm, lần này thiệp mời dùng danh nghĩa của ta, nhưng yến hội phải nhờ con lo liệu."

"Vâng, vẫn là mẫu thân thương con."

"Đứa nhỏ này." Từ ngày Kiều Nguyệt gả vào cửa, thân thể nhi tử ngày càng tốt, hơn nữa Kiều Nguyệt mang tới niềm vui cho bà, vì vậy Tề lão phu nhân rất thích đứa con dâu này, hiện tại còn từ ái dặn dò một câu, "Con cũng đừng quá vất vả, cẩn thận thân mình, đừng để mệt nhọc."

Thân thể này quá đơn bạc, cũng không biết khi nào mới giúp Tề gia khai chi tán diệt! Tề lão phu nhân nhìn Kiều Nguyệt, "Chờ bọn chúng thành thân rồi, chuyện trong nhà con cứ giao cho tức phụ, bản thân chỉ cần điều dưỡng thân thể, sớm ngày vì hầu gia hạ sinh hài tử." Hiện tại bà chỉ có hai tôn tử Tề Lương và Tề Mộc, đương nhiên không đủ.

Kiều Nguyệt thẹn thùng cúi đầu, trong mắt hiện lên khinh thường.

Nha đầu và bà tử bên cạnh cũng nháy miệng cười.

Qua một hồi lâu, Kiều Nguyệt mới ngẩng đầu, trên mặt vẫn mang theo tia xấu hổ: "Đúng rồi, mẫu thân, con muốn mời dưỡng nữ của mẫu thân ở nhà Diệp muội muội tới."

Tề lão phu nhân gật đầu: "Ừ, tuy nàng không còn là cô nương Diệp gia nhưng phu nhân thông gia cũng từng nuôi dưỡng, với con cũng coi như tỷ muội, tỷ muội các con nên qua lại nhiều mới tốt."

Diệp Dung Hoa là Vương phi, tuy Chiêu Vương thân thể không tốt nhưng y ở Thương Châu nhiều năm, thế lực đương nhiên không thể coi thường.

Giao hảo với Chiêu vương phi đương nhiên là có lợi!

Tới lúc đó nếu cháu trai có thể nắm trong tay thế lực của Chiêu Vương, đó chính là như hổ thêm cánh!

Thời gian gấp rút, Tề lão phu nhân liền phân phó nha đầu viết thiệp, đưa thiệp, nhất thời bận tới tới mầy tới mẩy.

Mà bên phía Dung Hoa, Tề lão phu nhân phái ma ma tâm phúc của mình đi đưa thiệp.

"Lão phu nhân của Tuyên Bình Hầu phủ phái người tới đưa thiệp?" Dung Hoa đứng lúc đang xem sổ sách.

Ở thôn trang nhiều ngày, Nhất Phẩm Cư và Lâu Ngoại Lâu đã mở không ít chi nhánh, hơn nữa còn tiếp nhận chuyện của Bạch gia, cho nên lần này công việc rất nhiều.

"Vâng." Lê Hoa đưa thiệp tới.

Dung Hoa nhận lấy, tùy tay đặt sang một bên, nói: "Đuổi về, cứ nói ta đang ở nhà thêu của hồi môn."

Lê Hoa nhận lệnh, lập tức xoay người ra ngoài trả lời với ma ma Tề lão phu nhân phái tới.

Ngón tay Dung Hoa gõ gõ trên sổ sách, ngẩng đầu nhìn Lưu Tô: "Người đi điều tra xem Tề gia muốn làm cái gì? À, còn Kiều Nguyệt nữa, nàng ta đang có ý đồ gì? Tra xem bọn họ mời những ai."

"Vâng." Lưu Tô nhận lệnh rồi rời khỏi thư phòng.

"Tiểu thư uống trà rồi nghỉ ngơi đi." Túy Đồng châm trà.

Dung Hoa cúi đầu nhận lấy nhưng không uống, chỉ nói: "Thương thế trên người còn chưa khỏi, kêu người về phòng nghỉ ngơi người lại không vâng lời."

"Nô tỳ không sao." Túy Đồng cười đáp.

Dung Hoa nhíu mày, chỉ vào cái ghế bên cạnh: "Vậy người đứng đứng nữa, ngồi đi, có chuyện ta sẽ phân phó."

"Vâng, tiểu thư." Lần này Túy Đồng không từ chối.

Dung Hoa cúi đầu uống ngụm trà, nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục.

Biết Dung Hoa từ chối thiệp của hầu phủ, Kiều Nguyệt giận tới xanh mặt, trực tiếp ném ly trà trong tay: "Tiện nhân!"

Cái gì là thù của hồi môn?

Chiêu Vương là thân vương, đại hôn do Nội Vụ Phủ và Lễ Bộ sắp xếp, sính lễ và của hồi môn cũng không cần bọn họ nhọc lòng.

Nha đầu chết tiệt!

Tự cho bản thân là Vương phi thì để lỗ mũi lên trời hả?

Liên Kiều và Cam Thảo đứng bên cạnh không dám lên tiếng.

Bản thân vừa đào cái hố, Dung Hoa không tới, nàng ta cũng không còn cách nào!

Kiều Nguyệt tức giận một hồi, con suyễn lại ập tới.

Liên Kiều và Cam Thảo vội lấy thuốc, phân phó nha đầu đi mời thái y.

Dung Hoa không tới, Chu Hành tất nhiên càng không đi, vì vậy Tuyên Bình Hầu phủ vẫn bình tĩnh.

.....

Chạng vạng, Lưu Tô trở về, bẩm báo: "Yến hội này do Tuyên Bình Hầu phu nhân đề nghị, nói là chọn cô nương cho Tuyên Bình Hầu thế tử và Tề Nhị công tử, thiệp của nữ quyền đều dùng danh nghĩa của Tề lão phu nhân phát, bên phía nam tân, Tuyên Bình Hầu cũng hạ thiệp." Lưu Tô đưa danh sách nữ quyền qua, "Đây là danh sách."

Dung Hoa nhận lấy, cúi đầu đọc, sau đó lại ngẩng đầu nhìn Lưu Tô: "Từ gia?"

"Vâng." Lưu Tô gật đầu, "Tuyên Bình Hầu phu nhân có ý hạ thiệp riêng cho các cô nương vừa độ tuổi của Từ gia."

Dung Hoa tiếp tục đọc, nhìn tới Đồng gia.

Nàng bật cười, Tề gia này thật đúng là biết tính toán cho Tề Lượng và Tề Mộc!

Xem xong, nàng đưa cho Lưu Tô.

Lưu Tô lập tức vớt danh sách vào huân hương.

"Người đi hỏi Lưu Quang tỷ tỷ, xem tỷ ấy có đi không?" Dung Hoa phân phó.

Còn về Đồng Ngọc Lan, nàng đứng dậy tự mình qua Đồng gia một chuyến, đem chuyện của Tề gia kể lại một phen. Đồng phu nhân khinh thường không đi, Tề Lượng và Tề Mộc này, bà coi trọng sao?

Lưu Tô ra ngoài, tới lúc trăng mọc mới trở về.

"Thất cô nương nói hôm đó sẽ đi, bởi vì Từ lão phu nhân đã lên tiếng."

Dung Hoa nhíu mày: "Ta biết rồi, người lui xuống ăn cơm đi."

Qua hôm sau, Đồng Ngọc Lan tới, Dung Hoa liền nói với nàng: "Tỷ chọn mấy nha đầu thân thủ tốt đưa qua cho Lưu Quang tỷ tỷ, tới lúc đó tỷ ấy tới Tề gia dự tiệc có thể dẫn đi cùng."

Lần trước, Từ Lư Quang vì hôn sự với Tề Lượng mà tới thôn trang đường bệnh.

Kiều Nguyệt kia tâm tư đen tối, ngay cả Kiều Vũ Thần còn nhỏ cũng có thể xuống tay, yến hội lần này khó tránh sẽ xảy ra chuyện xấu.

Mà bên người nàng chỉ có Lư Tô và Túy Đồng, bọn họ người ngoài đã gặp qua, nếu Từ Lư Quang dẫn đi, ngược lại sẽ không tốt, hơn nữa đó là nội viện của Tề gia, Túy Đồng và Lư Tô cũng không thể tùy tiện hành động, lần này dẫn theo ma ma của Đồng gia là hợp lý nhất.

Đồng Ngọc Lan hiểu ý, đứng dậy gạt đầu: "Ta hiểu rồi, ta đây trở về chọn người đưa qua đó." Nói xong, nàng liền vội vã chạy ra ngoài.

.....

Thất hoàng tử dù sao cũng được Chính Đức Đế yêu thương từ nhỏ, hơn nữa hắn lại thành thật nhận sai, còn có Thanh Hà công chúa không ngừng cầu tình, qua khoảng thời gian điều tra cũng không tra ra được chứng cứ cấu kết giữa Thất hoàng tử và Tây Lương, huống chi sắp tới Tây Lương đặc biệt phái người tới mừng thọ Chính Đức Đế, nhiều năm qua Đại Chu và Tây Lương chiến hòa liên tục, khi trước có Kính Huệ công chúa, mấy năm nay xung đột ngày càng căng thẳng, nhân cơ hội Tây Lương phái người tới, Chính Đức Đế cũng muốn giảng hòa, dù sao giao chiến nhiều năm cũng hao tổn tài của.

Và lại, Chính Đức Đế chỉ có bốn nhi tử, Lục hoàng tử lại không đáng tin cậy, cho nên ông ta mềm lòng, chỉ phạt hắn hai năm bổng lộc.

Thất hoàng tử cảm động tới rơi nước mắt, tiến cung tạ ơn.

Nhưng Bạch Lãm lại không có may mắn như vậy.

Chính Đức Đế vốn muốn đem tài sản của Bạch gia xung vào quốc khố, hiện tại cơ hội bày ra trước mắt, ông ta làm sao bỏ qua?

Quan trọng triều khi trước nhận không ít chỗ tốt từ Bạch gia nay không dám đứng ra nói một câu.

Nhân ngày mười lăm tháng mười sắp tới là thọ thần của Chính Đức Đế, để an ủi lòng dân, ông ta bỏ qua cho người Bạch gia, chỉ hỏi tội một mình Bạch Lãm.

Bạch gia tội chết có thể miễn, nhưng tội sống khó tha, tất cả đều bị biếm thành thứ dân, lưu đầy Khâm Châu.

Mà vụ án của Diệp Thế Hiền vẫn chưa khép hồ sơ tiếp tục.

.....

Ngày chín tháng chín, Tết Trùng Dương, xe ngựa ra vào Tuyên Bình Hầu phủ đông như nước.

Dung Hoa và Chu Hành tới phủ của Kính Huệ công chúa.

Kính Huệ công chúa vừa thấy Dung Hoa liền kéo nàng ngồi cạnh mình: "Ta đã trông ngóng mấy ngày nay, nhưng Tiểu Cửu lại không chịu dẫn muội tới."

"Đây không phải là vì chờ sự tình định rồi, đệ sẽ quang minh chính đại dẫn nàng tới sao?" Chu Hành không nhanh không chậm trả lời một câu, sau đó ngồi xuống ghế, ưu nhã uống trà.

"Tiểu tử thói này!" Kính Huệ công chúa cười mắng, lại kéo tay Dung Hoa, thân thiết nói, "Sau này thường xuyên tới đây chơi."

"Vâng." Dung Hoa mỉm cười đồng ý, sau đó kêu Lư Tô mang rượu nho lên, "Đây là rượu nho Dung Hoa ủ, trước khi đi ngủ công chúa uống một chén nhỏ, có thể hỗ trợ giấc ngủ, tốt cho tâm mạch."

"Muội có lòng." Kính Huệ công chúa kêu Oanh Ca nhận lấy, lại nói, "Lát nữa chúng ta dùng cơm trưa xong liền cùng uống một chén."

"Vâng." Dung Hoa gạt đầu, "Nếu công chúa không chê, Dung Hoa sẽ nói cho người cách ủ."

Kính Huệ công chúa cười cười vỗ mu bàn tay của nàng: "Còn gọi công chúa? Khách khí vậy sao?"

Gương mặt Dung Hoa đỏ ửng: "Hoàng tỷ."

"Tốt, tốt." Kính Huệ công chúa tươi cười nhìn hai người bọn họ, sau đó nói với Dung Hoa, "Tình tình Tiểu Cửu lãnh đạm, tương lai muội phải bao dung nó nhiều một chút."

Dứt lời, bà lại nhìn Chu Hành: "Sau khi thành thân, đệ phải đối xử tốt với Dung nha đầu, đây là tức phụ đệ tự nhìn trúng, không được để nàng ủy khuất."

Chu Hành ngược mắt, nghiêm túc trả lời: "Vâng, hoàng tỷ."

"Nếu nó khi dễ muội, muội cứ nói với ta, hoàng tỷ làm chủ cho muội." Kính Huệ công chúa từ ái nhìn Dung Hoa.

"Vâng." Dung Hoa gạt đầu.

Hàn huyền tới chính ngo, Kính Huệ công chúa kêu Oanh Ca mang ly lưu li lên dùng rượu Dung Hoa mang tới.

Hương thơm lan tỏa bốn phía.

Kính Huệ công chúa nhấp một ngụm, gật đầu khen: "Mùi thơm ngào ngạt, dư vị lâu dài, hương vị quả thật không tồi."

"Lát nữa muội sẽ ghi lại cách làm cụ thể cho hoàng tỷ." Dung Hoa cười nói.

Kính Huệ công chúa gật đầu.

Dùng bữa xong, Dung Hoa kêu Oanh Ca mang giấy và bút lên, đem công thức sản xuất rượu ti mĩ viết lại.

Kính Huệ công chúa uống hai ly liền có chút men say, kêu Thành cô cô nhận lấy công thức rồi nói với Chu Hành: "Hôm nay là Tết Trùng Dương, đệ mang Dung nha đầu ra ngoài đi dạo đi."

Hai người cáo từ rồi đi, có điều không đi đâu khác, Chu Hành trực tiếp đưa nàng về Chiêu vương phủ.

Vừa vào phủ, y liền kéo nàng tới chính viện: "Mấy ngày nữa Công Bộ sẽ phái người tới tu sửa."

Dung Hoa vừa đi vừa nhìn, mỉm cười nghiêng đầu: "Chàng muốn ta tự thiết kế sao?"

Chu Hành ôm eo nàng từ phía sau: "Đây là tân phòng của chúng ta, là nhà của chúng ta, đương nhiên phải bố trí theo sở thích của nàng."

Cách bài trí của Cẩm Tú son trang, Lâu Ngoại Lâu, Nhất Phẩm Cư đều dựa theo ý của nàng.

Đây là phủ đệ của bọn họ, là tân phòng của bọn họ, y đương nhiên muốn nàng vừa lòng, thoải mái.

Đây là nhà của bọn họ? Dung Hoa mỉm cười, gật đầu.

Xem xong chính viện, hai người đi dạo một vòng xung quanh, cùng nhau lên ý tưởng tu sửa, còn chọn luôn vị trí cho hài tử trong tương lai.

"Những nơi khác sau này lại tới xem." Thấy nàng mệt, Chu Hành liền dẫn nàng tới thư phòng, kêu người dâng trà, mỉm cười cầm một chồng giấy đưa cho Dung Hoa, "Đây là bản vẽ hi phục ta lấy bên Nội Vụ Phủ, nàng nhìn xem, có thích hay không?"

Hi phục? Dung Hoa duỗi tay nhận lấy: "Đề ta làm." Sống hai kiếp người, lần này, nàng đương nhiên hi vọng chính mình trở thành tân nương xinh đẹp nhất.

Chu Hành không hề cảm thấy kỳ quái, chỉ kéo nàng cùng ngồi xuống, đổ nước vào nghiên mực, nhẹ giọng: "Ta mài mực cho nàng."

Hạnh phúc là thế, Dung Hoa đứng lên nhẹ nhàng hôn lên đôi môi của y, sau đó an tĩnh trở về ghế ngồi, chống cằm suy nghĩ, lại hỏi: "Lễ phục của tân lang cũng do Nội Vụ Phủ phụ trách?"

"Ừ." Chu Hành mỉm cười, gật đầu.

Ánh mặt trời mùa thu bên ngoài ảm áp, trong phòng cũng vậy.

Dung Hoa dường như có chút linh cảm, vừa định đặt bút vẽ vài đường thì Lưu Tô ở bên ngoài gõ cửa: "Điện hạ, tiểu thư, nô tỳ có việc bẩm báo."

"Vào đi." Chu Hành thấp giọng.

"Sao vậy?" Dung Hoa gác bút xuống, ngẩng đầu nhìn Lưu Tô.

Lưu Tô trả lời: "Tuyên Bình Hầu phu nhân và Tuyên Bình Hầu thế tử bị bắt gian trên giường." Được Dung Hoa phân phó, Lưu Tô phái người chú ý động tĩnh bên kia, vừa có tin tức liền tới bẩm báo.

Dung Hoa nhướng mày: "Nàng ta vốn định hãm hại ai?" Nếu hôm nay nàng đi, đối tượng Kiều Nguyệt muốn hãm hại chắc chắn là nàng, có điều hiện tại...

Có lẽ là Lưu Quang tỷ tỷ!

"Thất cô nương." Lưu Tô đáp, "Thất cô nương không sao, tiểu thư yên tâm."

Quả nhiên là Lưu Quang tỷ tỷ! Dung Hoa cười lạnh.

Kiều Nguyệt đây đúng là tự mình làm bậy, không muốn sống nữa mà!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 59: Cứu mạng!

"Lư Quang tỷ tỷ không sao thì tốt." Dung Hoa chỉ nói một câu, không hỏi nhiều.

Kiều Nguyệt kia tự làm tự chịu.

Ở thời đại thanh danh của nữ tử quan trọng hơn mạng sống này, Kiều Nguyệt khẳng định không có kết cục tốt đẹp, hơn nữa nàng ta còn bị bắt gian tại giường với con riêng của trượng phu.

Bất luận người Tề gia có thái độ gì, nước miếng người đời cũng đủ dìm chết nàng ta!

"Kêu người chú ý, đừng để chuyện này liên lụy tới Thất cô nương." Chu Hành phân phó.

Lư Tô gật đầu, thấy hai người không có chỉ thị khác liền hành lễ lui xuống.

Nghe được tin như vậy, Dung Hoa cũng không còn tâm tư để vẽ, hai tay chống cằm nhìn Chu Hành, hỏi: "Chàng nói xem, Tề gia sẽ xử lý chuyện này thế nào?"

Người bị bắt gian ngay tại giường, muốn che cũng che không được?

Chỉ sợ lúc này, sự tình đã truyền ra ngoài.

Tuyên Bình Hầu phu nhân và Tuyên Bình Hầu thế tử bị bắt gian tại giường.

Đây đúng là chuyện chấn động kinh thành!

Tuy nàng tới từ thế giới tư tưởng khá thoáng, nhưng chuyện này đúng thật khiến người ta khinh thường, huống chi ở đây là thời cổ đại?

Chỉ sợ Tuyên Bình Hầu sẽ trực tiếp giết chết Kiều Nguyệt. Có nam nhân nào mà chịu đựng được cục tức này?

Chu Hành vẫn luôn không nói chuyện nghiêng đầu nhìn Dung Hoa, cánh tay mài mực vẫn không dừng lại: "Dù sao hôn sự này cũng là do hoàng huynh ban, khả năng sẽ bảo toàn được mạng sống, có điều thân thể Tuyên Bình Hầu suy nhược, chịu kích thích như vậy, nói không chừng..."

Dung Hoa nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Lần này Tề gia cũng mời ta, ta nghĩ Kiều Nguyệt là muốn..." Dừng một lát, nàng mới nói, "Kiều Nguyệt muốn hãm hại ta, ta không đi, nàng ta đành phải từ bỏ, mà Tề gia luôn muốn kết thân với Từ gia, Lư Quang tỷ tỷ tới thôn trang là vì trốn tránh hôn sự, không ngờ bọn họ vẫn chưa chết tâm."

Chu Hành lắc đầu: "Với Thất cô nương, người Tề gia cũng không có bản lĩnh hãm hại nàng, mục đích của bọn họ đơn giản là muốn mượn sức Từ gia. Từ gia trước nay gia phong thanh minh, giáo dưỡng nghiêm cẩn, cô nương Từ gia đều được trân quý, từ xưa tới nay không gả cho hoàng thất, cũng không hạ mình làm thiếp, nếu bọn họ thiết kế cái bẫy làm hỏng khuê danh của Thất cô nương, nói không chừng Từ gia sẽ tức giận, kết thân không được ngược lại biến thành kẻ thù."

"Cho nên, Tề gia không dám đánh cược." Dung Hoa tổng kết.

Chu Hành gật đầu: "Ừ, nhiều nhất bọn họ chỉ tạo cơ hội để hai người gặp mặt, chuyện bắt gian trên giường, bọn họ tuyệt đối không dám."

"Nhưng Kiều Nguyệt có lẽ sẽ làm như vậy." Người Tề gia không dám đắc tội Từ gia, nhưng Kiều Nguyệt tâm tư rắn độc, cái gì cũng có thể làm ra. Dung Hoa cười nói, "Nữ nhân như vậy may là khi đó chàng cự tuyệt, bằng không mỹ nhân ngủ bên cạnh độc ác như thế, chỉ sợ buổi tối ngay cả ngủ cũng phải cảnh giác."

"Mất nhìn người của ta thấp vậy sao?" Chu Hành nhường mảy, buông nghiêng mực trong tay xuống, cầm khăn xoa xoa, sau đó cúi người.

Hơi thở mát lạnh ập tới, đôi môi nóng lên, y trực tiếp tấn công.

Trần trọc triền miên, mãi tới khi hai má Dung Hoa đỏ như trái đào, thân mình mềm mại, hô hấp cũng trở nên hỗn loạn, Chu Hành mới buông nàng ra, ánh mắt thanh lãnh mang theo nóng bỏng.

Dung Hoa vội đứng dậy, đi tới bàn nhỏ rót hai ly trà, một ly đưa cho y: "Khụ, uống trà trừ hỏa đi."

Dứt lời nàng cúi đầu uống một ngụm. Đúng là độ tuổi huyết khí phương cương, dễ lau súng cướp cò!

Chu Hành nhếch môi cười, duỗi tay nhận lấy rồi uống, sau đó đặt sang một bên, tiếp tục mài mực.

Đối diện với cô nương mình ái mộ, y muốn ôm nhiều hơn, thân nhiều hơn, hoặc có thể tiến thêm một bước, nhưng dù sao cũng không thể dọa nàng bỏ chạy.

Nàng chẳng qua chỉ là một tiểu cô nương.

Dung Hoa không biết Chu Hành đang suy nghĩ cái gì, thấy y nghiêm túc mài mực, nàng cũng buông ly trà, ngồi xuống, cầm bút. Nhưng còn chưa vẽ được nét nào, nàng đã gác sang một bên, quay đầu nhìn y, hỏi: "Chàng nói xem liệu Nội Vụ Phủ có làm qua loa có lệ không? Hay là hỉ phục này chúng ta tự lo liệu đi!" Chính Đức Đế không chấp nhận Chu Hành, Nội Vụ Phủ và Lễ Bộ rất có khả năng sẽ nhìn sắc mặt của ông ta mà làm việc, nhưng thành thân lại là đại sự cả đời của hai người bọn họ, nàng không muốn để lại một tia nuối tiếc.

"Không cần lo lắng, ông ta vì thể diện của hoàng gia, chắc chắn sẽ diễn tốt vở kịch này." Chu Hành không nhanh không chậm giải thích, lại nói, "Không cần việc gì cũng tự mình làm, nàng có yêu cầu gì cứ nói, bọn họ sẽ nghĩ cách hoàn thành."

Dung Hoa nghĩ nghĩ, cảm thấy cũng có đạo lý.

Chính Đức Đế không dung được Chu Hành, nhưng ông ta không thể vứt bỏ thể diện của chính mình, dù sao đây là đại hôn của thân vương, đại diện cho mặt mũi của hoàng tộc.

"Được, ta trở về sẽ nghĩ lại." Dung Hoa cười nói.

"Ừ, nàng nghĩ ra việc gì thì cứ nói, chỉ cần có, hoàng huynh tự nhiên sẽ đồng ý." Chu Hành đáp, "Còn vương phủ này nàng cũng không cần lo lắng người Công Bộ xem có hiểu hay không, tới lúc đó ta tự sẽ phái người đi nói chuyện với họ."

"Được." Dung Hoa cao hứng gật đầu, "Hai ngày nữa ta kêu Lưu Tô đưa qua."

"Ta qua lấy." Chu Hành cắt ngang, "Hiện tại không cần có kỳ nữa."

"Cũng tốt." Dung Hoa gật đầu, lại nghiêng người nhìn ánh mặt trời bên ngoài cửa sổ, "Chi bằng chúng ta ra ngoài phơi nắng đi."

Chu Hành mỉm cười, gật đầu, "Vậy chúng ta chơi cờ, mấy hôm nữa ta lại tới đón nàng qua." Dứt lời, y liền kêu Lâm Hạ vào chuẩn bị trà, bàn cờ và điểm tâm.

Không khí giữa hai người vô cùng ấm áp.

Nhưng lúc này, bên phía Tuyên Bình Hầu phủ lại là người ngã ngựa đổ.

Thời điểm đó là Tề lão phu nhân dẫn chúng phu nhân tới bắt gian.

Thấy Tề Lượng và Kiều Nguyệt cùng ở trên giường, chúng phu nhân hận không thể trực tiếp chọc mù hai mắt của bản thân.

Chuyện bí ối như vậy cũng chỉ có Tề gia mới làm ra được!

Lần này rất nhiều người đều không chuẩn bị mà tới, bởi vì thái độ của Chính Đức Đế với Thất hoàng tử, tất cả đều thăm ước lượng một phen, ngoại trừ một số người, đa phần đều tới dự tiệc.

Chỉ là lúc này nhìn một màn khó coi phía trước, chúng phu nhân cảm thấy đôi mắt mình đã bị vậy bản.

Sắc mặt Tề lão phu nhân trắng bệch, không nói một câu liên hôn mê bất tỉnh.

Kiều Nguyệt sợ hãi hét lên, trực tiếp đá Tề Lượng xuống giường, vội vàng kéo chăn bao lấy thân thể.

Gièm pha như vậy, chúng phu nhân đương nhiên sẽ không ở lại xem náo nhiệt, ma ma bên người Tề lão phu nhân vội nịnh nọt an bài nha đầu tiễn khách.

Tin tức rất nhanh truyền tới bên nam tân, mọi người cũng sôi nổi cáo từ, trước khi đi còn không quên dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Tuyên Bình Hầu.

Nhan thị bị cấm túc, tất nhiên không tới dự tiệc, Kiều lão phu nhân cũng không tới, Kiều Vũ Thần còn nhỏ, lại không có Nhan thị ở bên, cho nên cũng không xuất hiện, vì vậy lần này tới chỉ có ba người Tây Ninh Hầu, Kiều Vũ Đình và Kiều Nhân.

Kiều Nhân là cô nương chưa xuất giá, biết chuyện liền trở về nhà.

Cam Thảo nghe tin liền vội chạy tới, hồn vía đều không còn, lập tức nhặt y phục dưới đất.

Kiều Nguyệt run rẩy chỉ vào Tề Lượng: "Cút, đồ bất hiếu nhà ngươi, cút cho ta!"

Tề Lượng cọt nhả mặc y phục, nhìn Kiều Nguyệt nói: "Mẫu thân, còn e lệ gì nữa? Nàng không phải cũng bị ta sờ qua rồi sao?"

Kiều Nguyệt thiếu chút nữa tức tới ngất xỉu.

Mấy tâm phúc của Tề lão phu nhân, bọn người Cam Thảo đều ngưng ngừng ngẩng đầu.

Tề Lượng không đi, Kiều Nguyệt vẫn phải xấu hổ đứng đây, cả người run rẩy mặc cho Cam Thảo và đám bà tử hầu hạ mặc y phục.

Quần áo còn chưa chỉnh tề, Tề lão phu nhân đã tỉnh lại, vừa mở mắt liền chỉ vào Kiều Nguyệt, mắng: "Tiện nhân không biết xấu hổ! Chuyện bi ối như vậy ngươi cũng làm ra được hả!"

Kiều Nguyệt ủy khuất tới rơi nước mắt: "Mẫu thân, không phải như vậy..."

"Tiện nhân, không phải như vậy thì như thế nào? Tiện nhân không biết xấu hổ, không biết liêm sỉ, chẳng lẽ con ta không thể thỏa mãn ngươi sao? Bộ đáng gờm yếu bệnh tật dờ dờ ương ương, thì ra là làm bộ cho người ngoài thấy! Mặt mũi Tề gia ta hôm nay bị ngươi vứt hết rồi! Mấy gã sai vặt, thị vệ trong phủ, ai không trộm, ngươi lại trộm lên giường của nhi tử mình? Tiện nhân không biết xấu hổ, đề tiện, dám phụ không biết liêm sỉ!"

Tề lão phu nhân mắng một trận xối xả.

Mặc y phục xong, Tề Lượng không chút để bụng mà tìm một vị trí để ngồi, rót trà uống.

"Tôn nhi ngoan của ta." Tề lão phu nhân nhìn trưởng tôn của mình mà đau lòng, lại chỉ tay vào mặt Kiều Nguyệt, "Ngươi kêu ta sau này làm người thế nào hả? Sao lại cưới một người như ngươi về chứ? Đồ dám phụ không có lương tâm, không biết liêm sỉ! Đồ bi ối nhà ngươi chắc chắn sẽ chết không được tử tế!"

"Mẫu thân..." Sắc mặt Kiều Nguyệt trắng bệch, phun ra ngụm máu.

"Ngươi làm bộ cho ai xem thế hả? Tiện nhân, cái gì là thân mình không tốt, ngươi ngụy trang cho ai xem? Con ta đang chính trực tráng niên, ngươi lại dám vụng trộm..."

"Mẫu thân!" Tuyên Bình Hầu đen mặt vào phòng.

Phía sau là Tây Ninh Hầu và Kiều Vũ Đình vẻ mặt không tốt.

Vừa thấy sắc mặt trắng bệch của Kiều Nguyệt, khoe miệng mang theo tơ máu, Kiều Vũ Đình vội đi qua: "Nguyệt Nhi, muội làm sao vậy? Sao lại bị thương thế này?"

Tề lão phu nhân đậm chân: "Ai đánh nàng ta? Ai đánh hả? Ngươi thấy sao? Kẻ không biết liêm sỉ này, có đánh nàng ta còn sợ ô uế đôi tay!"

Đối với đôi nhi nữ vong thân để lại, Tây Ninh Hầu trước giờ không quan tâm, nhưng dù sao cũng là nhi tử và nữ nhi của mình, là huyết mạch của Kiều gia, xa xa nghe câu mắng của Tề lão phu nhân, hiện tại nhìn tình cảnh trước mắt, thái dương Tây Ninh Hầu liền nổi gân xanh.

Tề lão phu nhân tuy lớn tuổi hơn ông, nhưng nữ nhi của mình gả cho Tuyên Bình Hầu, xét theo bối phận hai người bọn họ ngang hàng, nhưng cho dù thế nào một đại nam nhân như ông cũng không thể so đo với một lão thái thái.

Nhưng Kiều Vũ Đình lại không có kị nhiều như vậy, hần ngồi bên mép giường quan sát Kiều Nguyệt, quay đầu nói: "Lão phu nhân thông gia, ta chưa từng nói có người đánh Nguyệt Nhi, ta chẳng qua là quan tâm muội muội mà thôi."

Tề lão phu nhân còn muốn tiếp tục mắng, Tuyên Bình Hầu đã vội đỡ bà ngồi xuống: "Mẫu thân, người ngồi đi!" Sau đó lại nói với Tây Ninh Hầu, "Nhạc phụ, mời ngồi."

Tây Ninh Hầu tới mặt ngồi xuống.

Nha đầu và bà tử thức thời rời đi.

Bị nhi tử cho mình đeo cái nón xanh, cái nón xanh này thật là... Lửa giận trong lòng Tuyên Bình Hầu không có chỗ phát, lại thấy Tề Lượng cả lo phát phờ coi như không có chuyện gì ngồi bên cạnh, ông ta liền đập một cái: "Đồ bất hiếu, xem chuyện ngươi làm đi!"

Tuy cũng rất muốn đá Kiều Nguyệt, nhưng có trường bối của nàng ở đây, ông ta đương nhiên không dám.

"Phụ thân, việc này không liên quan tới con, con bị oan." Tề Lượng mở miệng.

"Chẳng lẽ là lỗi của ta?" Kiều Nguyệt chỉ vào Tề Lượng, run giọng hỏi.

"Nguyệt Nhi từ nhỏ đã đọc thuộc nữ giới, trước nay tuân theo quy củ, chuyện hôm nay rốt cuộc là như thế nào?" Tây Ninh Hầu lạnh giọng.

Nữ nhi xảy ra chuyện như vậy, bản thân cũng rất mất mặt, nhưng Tây Ninh Hầu tin nàng ta không có gan làm ra chuyện đó.

Mà Tề Lượng thì rất khó nói.

Phụ tử Tề gia có tiếng là mê sắc đẹp.

"Lời này của hầu gia là có ý gì?" Tề lão phu nhân lập tức bật lại, "Nàng ta quy quy củ củ, chẳng lẽ chuyện này cũng là quy củ sao? Người có quy củ sao có thể lên giường với con của trượng phu mình hả?"

"Kinh thành này có ai không biết Tuyên Bình Hầu thế tử là kẻ tầm hoa vãn liễu?" Kiều Vũ Đình phản bác, "Nguyệt Nhi từ nhỏ tri thư đạt lễ, muội ấy sao có thể làm ra chuyện này?"

"Đồ bất hiếu!" Tuyên Bình Hầu trừng mắt nhìn Tề Lượng.

Tề Lượng không màng mà đáp: "Con đã nói đây không phải lỗi của con, không phải các người..."

"Còn dám tranh luận?" Tuyên Bình Hầu gầm lên cất ngang.

Tề Lượng bĩu môi, không nói nữa, có điều trong lòng không hề dễ bụng.

Bọn nha đầu tiểu lệ trong phủ ngủ cùng phụ thân, hần và đệ đệ cũng hưởng thụ không ít, hiện tại chẳng qua là một Kiều Nguyệt thôi, có là thứ gì?

Dù sao cũng không phải thân mẫu của hần.

Ngủ thì ngủ, đại kinh tiểu quái (1).

(1) Đại kinh tiểu quái: Chuyện bé xé ra to

"Nguyệt Nhi, rốt cuộc là như thế nào? Muội nói đi, ca ca và phụ thân chắc chắn sẽ không để muội chịu ủy khuất." Kiều Vũ Đình nhìn Kiều Nguyệt.

"Phụ thân, ca ca..." Kiều Nguyệt khó xử nói không nên lời.

Là nàng cùng Tề lão phu nhân, Tuyên Bình Hầu thương nghị, định nhốt cô nương Từ gia và Tề Lượng chung một phòng, sau đó sẽ dẫn người tới bắt gắp trai đơn gái chiếc ở bên nhau, cứ như vậy hôn sự giữa Từ gia và Tề gia sẽ sớm được định đoạt.

So với Từ Lưu Quang, Tuyên Bình Hầu và lão phu nhân vừa ý Từ Hà Quang hơn, có điều nàng vẫn trực tiếp chọn Từ Lưu Quang, không vì nguyên nhân nào khác, chỉ vì nàng ấy là bằng hữu của Diệp Dung Hoa!

Ngẫm lại nếu bằng hữu của Diệp Dung Hoa trở thành con dâu của mình, tùy ý mặc mình chà đạp, Kiều Nguyệt có thể bật cười thành tiếng. Cho nên, nàng theo dự tính hạ thuốc vào ly trà của Từ Lưu Quang, huân lò trong phòng cũng bỏ chút đồ vật, hai người cứ thế mà dính vào nhau mới khiến người nhìn hoa cả mắt.

Theo kế hoạch, xiêm y của Từ Lưu Quang bị trà làm ướt, nàng sợ tự mình dẫn nàng ấy tới đây, sau đó cho bà tử và nha đầu lui xuống. Ngồi thêm một lát, thấy nàng ấy mệt mỏi, Kiều Nguyệt kêu nàng ấy ở lại nghỉ ngơi, còn mình và Liên Kiều rời đi.

Không ngờ đi chưa được bao xa, bản thân liền bị đánh hôn mê từ phía sau, lúc tỉnh lại đã phát hiện chính mình ở trong phòng, cả người nóng tới khó chịu. Ban đầu nàng khéo léo từ chối Tuyên Bình Hầu, nhưng sau cũng phải thật sự ở cùng ông ta, từ tận đáy lòng tuy vô cùng chán ghét, nhưng thân là thê tử, hầu hạ ông ta là chuyện đương nhiên, hơn nữa trong chuyện phòng the Tuyên Bình Hầu đúng là khiến nàng dục từ dục tiên.

Vì vậy, nàng rất rõ tư vị khi đó có ý nghĩa gì.

Mà điều khiến nàng hoảng sợ hơn chính là trong phòng còn có Tề Lượng dục hòa khó nhịn.

Sau đó, bọn họ cứ như vậy mà quần quít với nhau.

Kiều Vũ Đình nhìn Kiều Nguyệt, nhẹ giọng: "Nguyệt Nhi, không cần gấp, muội cứ từ từ nói, ta và phụ thân đều ở đây."

Tuyên Bình Hầu và Tề lão phu nhân khản trương nhìn Kiều Nguyệt. Bọn họ tính kế cô nương Từ gia không thành, hiện tại lại trở thành trò cười cho thiên hạ.

Mẹ kế và nhi tử cùng lên giường!

Chỉ sợ lúc này, toàn bộ kinh thành đều đã biết.

Kiều Nguyệt còn chưa biết phải mở miệng thế nào, Tề lão phu nhân đã lên tiếng: "Còn gì để nói hả? Chuyện nàng ta làm mọi người đều nhìn thấy, Tây Ninh Hầu, tuy ngài không tận mắt bắt gặp nhưng khi đó ở đây có không ít người, nếu ngài không tin, cứ tùy tiện gọi một kẻ tới hỏi là biết, xem có phải Tề gia chúng ta oan uổng Kiều Nguyệt không?" Từng lời Tề lão phu nhân nói đều có đạo lý, hiện tại còn đánh đòn phủ đầu, "Hầu gia, con dâu như vậy Tề gia ta nào dám nhận, ngài vẫn là dẫn về Tây Ninh Hầu phủ đi!"

"Lão phu nhân đừng quên, lúc trước là Tề gia các người thỉnh cầu Hoàng Thượng ban hôn!" Tây Ninh Hầu trầm giọng.

Mặc kệ thế nào, thanh danh của Kiều gia cũng bị nữ nhi này làm hỏng, hai nhi tử và thứ nữ ở nhà tương lai làm sao kết thân?

Nữ nhi bị dẫn về nhà không rõ không ràng, toàn bộ nước bản không phải sẽ hát lên người Kiều gia sao?

Nữ nhi không giữ phụ đạo, dù trực tiếp thất cô chết cũng không có gì đáng thương, nhưng ô danh không thể để Kiều gia gánh!

Vậy không lẽ sẽ hưu nàng? Kiều Nguyệt dùng ánh mắt sắc bén nhìn Tề lão phu nhân: "Tề Lượng oan uổng, chẳng lẽ ta không oan uổng sao? Nếu không phải mẫu thân người và hầu gia muốn tính kế cô nương Từ gia, kẻ xấu sẽ có cơ hội tính kế lên đầu ta sao?"

Tề gia muốn đem tội danh đổ lên đầu mình? Đùng hòng! Ca ca là Tây Ninh Hầu thế tử, nàng sao có thể khiến Tây Ninh Hầu phủ mang nỗi nhục này? Ca ca còn chưa đính hôn, vì mình, hôn sự của ca ca sau này hẳn sẽ gặp khó khăn.

Danh tiếng của Kiều Nguyệt mấy năm nay không tồi, tính tình nhàn nhã, đoan trang hào phóng, nếu không phải vì đạo thánh chi kia, nàng sao có thể gả cho quý háo sắc Tuyên Bình Hầu này?

Cho dù bản thân và Tề Lượng muốn làm cái gì, nàng sao có thể chọn ngay thời điểm Tề gia tổ chức yến hội mà hành sự?

Phàm là người có đầu óc chỉ cần nghĩ một chút liền phát hiện bên trong có điểm kỳ quái.

Nhưng bản thân phải gánh nó thế nào đây?

Nhất định là nha đầu Từ Lưu Quang kia làm!

Bằng hữu của Diệp Dung Hoa đều không phải người tốt đẹp gì!

Kiều Nguyệt cắn răng, hô hấp có vài phần dồn dập, dứt khoát đem sự tình nói thẳng.

"Thì ra là thế, các người muốn kết thân với Từ gia thì cứ quang minh chính đại tới cửa cầu thân là được, không ngờ lại định nhân cơ hội này tính kế người ta, hay lắm, tính tới tính lui cuối cùng lại hại Nguyệt Nhi!" Kiều Vũ Đình phẫn nộ.

Sắc mặt Tây Ninh Hầu đen như đáy nồi, trừng mắt nhìn Kiều Nguyệt. Nữ nhi dám trợ giúp Tề gia tính kế cô nương Từ gia, sự việc cho dù thành công thì có thể nào? Từ gia sao có thể ngoan ngoãn khuất phục?

Hay lắm, trộm gà không thành hiện tại còn mất luôn nắm gạo!

Kéo bản thân vào đã đành, còn làm hỏng thanh danh của Kiều gia!

Tây Ninh Hầu hận không thể giáng một cái bạt tai xuống.

"Nguyệt Nhi đừng nói bậy." Tuyên Bình Hầu đương nhiên không thừa nhận, "Lúc trước Quý phi nương nương có lòng muốn tác hợp Lượng Nhi với cô nương Từ gia, nhưng vì bất tự không hợp nên hôn sự không thành, Nguyệt Nhi, nàng nói như vậy sẽ làm hỏng khuê dự của cô nương người ta."

Kiều Nguyệt làm ra chuyện này, danh dự của Kiều gia và Tề gia đều mất hết, hiện tại không thể kéo thêm Từ gia vào. Nếu Từ gia biết nhà mình tính kế Thất cô nương, vậy không phải sẽ tới cửa hỏi tội sao?

Kiều Nguyệt tức giận đến hàm răng run lên, chỉ tay vào Tuyên Bình Hầu: "Ngài... Ngài..."

"Con dâu như vậy Tề gia chúng ta không cần, hầu gia, ngài vẫn là dẫn trở về đi, lát nữa chúng ta sẽ trả cửa hồi môn qua đó." Tề lão phu nhân nhìn Tây Ninh Hầu, nói.

"Lão phu nhân đừng quên đây là hôn sự do Hoàng Thượng ban, không phải ta muốn đón thì Nguyệt Nhi có thể trở về!" Tây Ninh Hầu lạnh giọng, "Lời Nguyệt Nhi nói là sự thật hay hồ ngôn loạn ngữ, trong lòng các người hiểu rõ! Đã thành ra chuyện như vậy, nữ nhi Kiều gia ta cũng không phải tùy ý mặc kẻ khác khi dễ, chúng ta có thể đi tìm thánh thượng tra rõ đúng sai! Tới lúc đó mới Thất cô nương Từ gia tới hỏi chuyện sẽ biết."

Tây Ninh Hầu nhìn thoáng qua sắc mặt trắng bệch của Kiều Nguyệt, lại nhìn Tuyên Bình Hầu, trầm giọng: "Gia giáo Kiều gia ta nghiêm cẩn, con rể, cái gọi là dạy nhi tử trước, con là phụ thân thì nên..." Tây Ninh Hầu dùng lời đang nói, lắc đầu tỏ vẻ thất vọng.

Lòng ngực Tề lão phu nhân như có tảng đá đè ép.

Tuyên Bình Hầu cũng vô cùng tức giận.

Lúc trước vì nhi tử sớm ngày bình phục, Tề gia nghe lời đồn bên ngoài mới cầu nương nương xin Hoàng Thượng tứ hôn, hiện tại gièm pha như vậy, thánh chi ngày đó liền trở thành dây thừng trời chặt bọn họ.

Không thể hưu tiện nhân Kiều Nguyệt này.

Không thể hưu, nhưng Tây Ninh Hầu cũng không nói không thể giết chết?

Tuyên Bình Hầu và Tề lão phu nhân nhìn nhau.

Chuyện mẩu từ Tề gia nghe ra, thân là nhi nữ mười mấy năm, Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt đương nhiên nghe hiểu, Kiều Vũ Đình nhảy dựng lên, vội

nói: "Nếu Nguyệt Nhi xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, ta sẽ đi cầu Hoàng Thượng làm chủ!" Hiện tại bọn họ chỉ có thể dùng thánh chỉ làm bùa hộ mệnh.

Tuyên Bình Hầu cười mỉm, thỉnh cầu Tây Ninh Hầu và Kiều Vũ Đình đừng đem chuyện của Từ gia nói ra, giải quyết một hồi mới đuổi được hai người đi.

"Hừ!" Tề lão phu nhân hừ lạnh một tiếng, đứng dậy phân phó, "Đi, tra cho ta, xem ai đứng sau giờ trò!"

Ma ma bên cạnh vội nhận lệnh.

"Đồ bất hiếu, người đi theo ta!" Tuyên Bình Hầu rống to với Tề Lượng, không thèm liếc nhìn Kiều Nguyệt mà rời đi.

Tề Lượng không hề sợ hãi, không chút hoang mang mà buông ly trà, vỗ vạt áo đứng dậy, còn vuốt cằm quay đầu nhìn Kiều Nguyệt, nháy mắt với nàng ta.

Kiều Nguyệt ghé tòm trùng mắt, sau đó đỡ tay Cam Thảo xuống giường, phân phó: "Người phải người đi xem Liên Kiều..." Chưa đi được hai bước, sắc mặt nàng ta liền trắng bệch, đôi môi tím tái, cả người mềm nhũn tựa vào Cam Thảo.

"Phu nhân." Cam Thảo vội ôm lấy nàng ta, hét lớn, "Người đâu, cứu mạng, phu nhân phát bệnh rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 60: Cập kê

Chủ tử nhà mình thân thể từ nhỏ đã suy nhược, thân mẫu lại mất sớm nên không tránh sẽ có lúc già bệnh, nhưng Cam Thảo là nha đầu hầu hạ bên cạnh nhiều năm, đương nhiên có thể nhìn ra lúc nào là thật lúc là giả. Hiện tại nhìn nàng ta, Cam Thảo sợ tới sắc mặt trắng bệch, lớn tiếng kêu cứu.

Tề lão phu nhân vừa đi được bước ngoảnh mặt làm ngơ.

Con dâu như vậy chết cũng tốt, nhưng hôn sự là do Hoàng Thượng ban, nếu Kiều gia truy cứu, Tề gia bọn họ sẽ không yên, cho nên Tề lão phu nhân tức giận trong lòng, bước chân bên dưới càng nhanh, coi như không nghe thấy tiếng kêu của Cam Thảo.

Cam Thảo càng hét càng lớn.

Tuyên Bình Hầu dừng chân.

Tề Lượng đi theo sau cũng dừng lại, cười nói: "Phụ thân vẫn là trở về xem mẫu thân đi, mẫu thân hình như rất cấp bách." Một chút xấu hổ cũng không có.

Tuyên Bình Hầu vừa nhìn thấy hán liền nghĩ tới cái nón xanh mà mình phải đội, lập tức giáng qua một cái bạt tai: "Hỗn trướng, mặt mũi Tề gia vì người mà mất hết."

Tề Lượng cười hi hi né tránh: "Sự tình đã vậy, phụ thân tốt nhất đừng tức giận mà ảnh hưởng tới sức khỏe, tuy nàng ta là mẫu thân của con, nhưng rốt cuộc vẫn là nữ nhân, phụ thân keo kiệt thế làm gì?"

"Người còn dám xuất khẩu cuồng ngôn? Nàng ta là mẫu thân của người, các người đây là..." Tuyên Bình Hầu tức giận tới thiếu chút đã học máu.

"Gì chứ? Con không để bụng, phụ thân không để ý, chúng ta quản người khác nói gì làm chi? Chúng ta cứ sống thoải mái là được." Tề Lượng nâng bước đuổi theo Tề lão phu nhân, "Tổ mẫu, tôn nhi đưa người về."

Tổ tôn hai người dần dần đi xa.

Trong phòng chỉ còn lại tiếng kêu của Cam Thảo.

Thấy Tuyên Bình Hầu đứng yên không cử động, đám bà tử và nha đầu cũng không dám nhúc nhích, cúi đầu im lặng.

Tuyên Bình Hầu muốn trực tiếp phát tay áo bỏ đi, nhưng do dự một hồi, ông ta vẫn xoay người về phòng, vừa đi vừa phân phó: "Chết hết rồi hả? Cam Thảo kêu như vậy, các người không biết làm gì sao?"

Rốt cuộc vẫn là phu nhân do Hoàng Thượng tứ hôn, Tây Ninh Hầu thế tử lại là ca ca của nàng ta! Kiều Vũ Đình và hai nhi tử của mình hoàn toàn khác biệt, một bên ăn chơi trác táng, một bên là người có năng lực và thủ đoạn, tuổi trẻ đã nhậm chức ở Kim Ngô Vệ. Kim Ngô Vệ không phải xuất thân cao quý là có thể tiến vào, đó là thân vệ trong tay Hoàng Thượng, không chỉ phải có tài năng, những người ở đó còn được Hoàng Thượng vô cùng tín nhiệm. Kiều Vũ Đình và Kiều Nguyệt một mẹ sinh ra, tuổi nhỏ tang mẫu, tình cảm huynh muội không như bình thường, vừa rồi hán còn nói nếu Kiều Nguyệt xảy ra chuyện, hán sẽ đem chuyện này nói với Hoàng Thượng. Kiều Vũ Đình nói được thì chắc chắn làm được.

Hoàng Thượng vừa tha tội cho Thất hoàng tử, hiện tại không phải thời điểm gây chuyện, bằng không tới lúc đó nương nương mặc kệ bọn họ thì sao? Tuyên Bình Hầu tuy văn hóa thấp nhưng điểm này vẫn có thể nghĩ tới.

Nha đầu bà tử nhận lệnh, người vào trong, người đi mời thái y.

Tuyên Bình Hầu cũng nhanh chóng vào phòng, ông ta vốn không định quan tâm, nhưng thấy Kiều Nguyệt sắc mặt tái nhợt nằm trong lòng Cam Thảo, bản thân cũng hoảng sợ.

Cam Thảo thấy Tuyên Bình Hầu trở về liền khóc lóc cầu xin: "Hầu gia, cứu phu nhân."

Tuyên Bình Hầu đi tới, ôm Kiều Nguyệt lên, nhưng ngửi thấy mùi vị của cuộc hoan ái vừa rồi, ông ta thiếu chút đã trực tiếp ném nàng xuống đất. Vốn định đưa nàng ta về phòng, nhưng nghĩ tới chuyện cầu thả nhi tử và nàng ta, sắc mặt ông tối sầm, đứng đó phân phó người tới nâng đi.

Trước khi ra ngoài, Tuyên Bình Hầu quay đầu nhìn cái giường kia, nghiêng răng nghiêng lợi: "Đốt đi."

Mấy bà tử nhận lệnh, tuy nhìn hoa văn khắc bên trên liền biết cái giường này rất quý nhưng không ai dám cự tuyệt, nhanh chóng mang tất cả ra ngoài sân thiêu rụi.

Trở về chính viện, Điền thái y mang theo hòm thuốc cùng tiểu dược đồng đã tới.

Vừa thấy sắc mặt của Kiều Nguyệt, ông ta liền nhũn mảy, vội vàng bắt mạch kê đơn châm cứu, bận rộn xong mới dám lau mồ hôi.

"Thái y, nội tử sao rồi?" Tuyên Bình Hầu hỏi.

Điền thái y lắc đầu: "Thân mình phu nhân vốn suy nhược không thể chịu kích thích, bình thường tình đường sẽ không sao, nhưng lần này..." Điền thái y dừng một chút. Trên đường tới đây, ông cũng được nghe chuyện xảy ra trong Tuyên Bình Hầu phủ, vì thế khéo léo nói, "Lần này phu nhân chịu kích thích quá độ, bệnh phát vô cùng hung hiểm."

Tuyên Bình Hầu không khỏi khản trương.

Phụ tử Kiều gia vừa đi chưa được bao lâu, nếu Kiều Nguyệt chết, Kiều gia còn không phải sẽ nghĩ Tề gia bọn họ giết người hay sao? Tây Ninh Hầu hiểu lý lẽ, nhưng Kiều Vũ Đình thì chưa chắc, nếu tiểu tử kia làm lớn chuyện này, vậy thì không được.

Tuyên Bình Hầu lại hỏi: "Nghiêm trọng lắm sao?"

Điền thái y trả lời: "Lần này phải xem ý chí của phu nhân, nếu có thể vượt qua thì không có việc gì, nếu chịu không nổi..."

Chịu không nổi thì thời gian sẽ không còn nhiều, Điền thái y lắc đầu không nói tiếp.

Tuyên Bình Hầu nhìn Kiều Nguyệt trên giường: "Thái y phải cứu nàng, cho dù dùng cách gì cũng phải cứu nàng."

"Lão phu đã tận lực."

Điền thái y là người quen, cho nên dặn dò vài việc và đồ cần kiêng cử xong liền dẫn dược đồng rời đi.

"Các người chiếu cố phu nhân cho tốt." Tuyên Bình Hầu phân phó một tiếng rồi xoay người ra ngoài.

Cho ông đeo cái nón xanh, nếu còn ở lại, ông sợ sẽ nhìn không được mà trực tiếp bóp chết tiện nhân kia!

Cam Thảo gạt đầu, sau đó kêu người mang nước tới, ngồi bên mép giường vừa gạt lệ vừa xoa xoa thân mình của Kiều Nguyệt. Lau người xong, vừa đứng dậy liền nghe người báo đã tìm được Liên Kiều ở trong vườn, nàng vội sắp xếp hạ nhân chăm sóc Kiều Nguyệt, sau đó ra ngoài.

Thấy sắc mặt Liên Kiều tái nhợt, xiêm y còn dính lá cây cỏ dại, Cam Thảo vội hỏi: "Trước là người đi cùng phu nhân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

"Ta không biết." Liên Kiều xoa cổ lắc đầu, "Ta và phu nhân dần xếp Từ Thất cô nương xong liền đi về hướng sân khấu, được nửa đường thì bị đánh hôn mê từ phía sau."

"Không thấy mặt?"

Liên Kiều lắc đầu.

Hai người nhìn nhau, trong lòng đều cho rằng chuyện này do Thất cô nương Từ gia phái người làm.

Cam Thảo thở dài: "Người xuống thay y phục đi."

Liên Kiều gạt đầu, về phòng thay quần áo.

Tuyên Bình Hào nhanh chóng qua chỗ Tề lão phu nhân.

Tề Lượng đang cười hi hi cùng bà ta trò chuyện.

"Đồ bất hiếu, hôm nay ta phải đánh chết ngươi!" Thấy Tề Lượng vẫn còn vui vẻ, Tuyên Bình Hào liền giận sôi máu, một tay cầm cái ghế lên.

Thê tử như búp bê thủy tinh, chạm không được mắng cũng không xong, nhưng nhi tử của mình thì có thể đánh!

"Con làm gì vậy hả?" Tề lão phu nhân quát, "Lượng Nhi nhỏ tuổi không hiểu chuyện, đều tại tiện nhân kia không biết liêm sỉ, đều là lỗi của ả ta!"

Tề lão phu nhân một lòng che chở nhi tử, Tuyên Bình Hào cũng không còn cách nào, trong lòng nghĩ lát nữa sẽ tìm hán há giận.

Tề lão phu nhân dứt lời, người điều tra đã quay về, nói không có ai nhìn thấy gì cả.

Một cục tức đè nặng trong lòng, lên cũng không phải mà xuống cũng không được, bà ta đứng là ghen tới mức hoảng.

Trong lòng khẳng định chuyện lần này do Thất cô nương phản kích, nhưng bọn họ không thể nói gì.

Tề gia vốn định hãm hại người ta trước!

Quả đắng này bọn họ chỉ có thể tự ăn.

Chẳng lẽ còn muốn đánh vào mặt Từ gia? Chẳng lẽ bọn họ đi nói Tề gia muốn hại cô nương Từ gia, sau đó ngược lại bị cô nương ấy trở tay một kích, gièm pha ra chuyện Kiều Nguyệt và con riêng cầu thả?

Bọn họ không có lá gan, cũng không có mặt mũi đi làm chuyện đó!

Tề lão phu nhân xoa xoa thái dương, đuổi phụ tử hai người Tề Lượng trở về.

Tề Lượng vừa ra khỏi cửa liền chuồn mất, Tuyên Bình Hào muốn đánh để hả giận nhưng không đuổi kịp, chỉ đành thở hổn hển đi tìm mỹ thiếp.

.....

Kiều lão phu nhân nôn nóng chờ tin, sớm đã phái người chờ ở nhị môn, vừa thấy ba người Tây Ninh Hào, Kiều Vũ Đình, Kiều Nhân về phủ liền mời phụ tử Tây Ninh Hào qua, còn Kiều Nhân ngoan ngoãn về phòng.

"Nguyệt Nhi đâu? Nguyệt Nhi thế nào?" Vừa thấy phụ tử Tây Ninh Hào, không đợi bọn họ hành lễ, Kiều lão phu nhân liền gấp giọng hỏi, "Là kẻ tâm địa đen tối ngoan độc nào hãm hại bởi họ Nguyệt Nhi?"

Tính cách cháu gái thế nào, Kiều lão phu nhân sao lại không rõ?

Nói Kiều Nguyệt cùng con riêng của trượng phu cầu thả, một chữ bà cũng không tin!

Cháu gái có bệnh trong người, trước nay thanh tâm quả dục, chính mình còn mời ma ma về ti mi giáo dưỡng, nàng sao có thể làm ra chuyện như vậy?

Khẳng định là có người bôi nhọ cháu gái!

Tây Ninh Hào nhấp môi, ngồi xuống, cả giận mắng: "Nghịch nữ không biết xấu hổ kia nên thất cổ chết đi."

Trước mắt Kiều lão phu nhân tối sầm, ngập ngừng nhìn phụ tử hai người, gian nan mở miệng: "Lời đồn bên ngoài là thật?"

Tây Ninh Hào và Kiều Vũ Đình gật đầu.

Bên tai như vang lên tiếng sấm, Kiều lão phu nhân nhấp môi, qua nửa ngày cũng không nói được một chữ.

"Tổ mẫu, Nguyệt Nhi vẫn ổn, người đừng lo lắng, Tề gia sẽ tra rõ chuyện này." Kiều Vũ Đình vội trấn an.

Kiều lão phu nhân lúc này mới mở miệng: "Nguyệt Nhi sao lại không cẩn thận để người ta tính kế như vậy?"

Nhi nữ Kiều gia một vinh đều vinh, một tôn cùng tôn, Kiều Nguyệt bị gièm pha, hai tôn tử cùng cháu gái sau này làm sao đón dâu, gả chồng?

Con cháu Kiều gia chắc chắn đều sẽ chịu liên lụy!

"Còn không phải do Tề gia cóc ghè mà đòi ăn thịt thiên nga, tính kế cô nương Từ gia sao!" Kiều Vũ Đình mắng, "Tính kế không thành, ngược lại làm hại Nguyệt Nhi!"

Kiều lão phu nhân là ai, vừa nghe liền lý giải được toàn bộ sự tình, cả giận: "Nguyệt Nhi hồ đồ rồi..." Bà ta ngược mắt nhìn Tây Ninh Hào, hỏi, "Tề gia nói thế nào?"

"Ban đầu là muốn hưu Nguyệt Nhi, sau lại nói sẽ điều tra chân tướng." Tây Ninh Hầu trả lời.

Hưu về Kiều gia? Đây là chuyện không có khả năng! Kiều lão phu nhân cho dù yêu thương cháu gái, nhưng nàng ta vẫn mãi mãi đứng sau Kiều gia!

Điều tra? Tra rõ chân tướng thì như thế nào, có thể lau sạch việc cầu thả của cháu gái và Tề Lượng sao?

Kiều lão phu nhân đầu đầu tới muốn nứt ra, đưa mắt nhìn Tây Ninh Hầu: "Con định xử trí thế nào?"

Tây Ninh Hầu trả lời: "Đem trách nhiệm đẩy cho đúng người."

"Đây là cách duy nhất!" Biện pháp này có thể cứu thanh danh của Kiều gia! Kiều lão phu nhân gật đầu, "Phụ tử Tề gia thế nào người trong kinh thành đều rõ ràng, có điều, rốt cuộc thanh danh của Nguyệt Nhi cũng đã bị hủy..."

Mặc kệ có đẩy trách nhiệm lên người Tề Lượng không, thanh danh của cháu gái đã không thể cứu trở về!

Kiều Vũ Đình nghĩ nghĩ, rất nhanh cũng hiểu được chuyện này, đưa mắt nhìn Kiều lão phu nhân, nói: "Tổ mẫu, chúng ta đón Nguyệt Nhi trở về, để bọn họ hòa li đi."

"Hò nháo!" Tây Ninh Hầu quát, "Hôn sự của nó và Tuyên Bình Hầu do Hoàng Thượng ban, có thể hòa li sao?"

"Không lẽ bỏ mặc Nguyệt Nhi ở Kiều gia?" Kiều Vũ Đình nhìn Kiều lão phu nhân, nói, "Thân thể muội ấy không tốt, xảy ra chuyện này, không biết người Tề gia sẽ đối phó muội ấy thế nào nữa? Sau khi hòa ly, chúng ta đưa muội ấy tới thôn trang sống một hai năm, chờ sự tình phai nhạt lại đón người trở về."

Hắn chỉ có một muội muội cùng mẹ này, hắn sao có thể trơ mắt nhìn nàng để Tề gia giẫm đạp?

Kiều lão phu nhân thương tiếc cháu gái, nhưng lúc này cũng chỉ nhấp miệng không nói lời nào.

Tây Ninh Hầu trầm mặt, nói: "Được rồi, đừng chọc tức tổ mẫu người." Dứt lời, ông ta lại nhìn Kiều lão phu nhân, "Mẫu thân không cần lo lắng, con sẽ xử lý chuyện này, người nghỉ ngơi đi."

Nói xong, Tây Ninh Hầu liền kéo Kiều Vũ Đình cáo từ ra ngoại viện.

.....

Tuy biết ba phụ tử Tề gia là nhân tài kiệt xuất trong tầm hoa văn liễu, nhưng Tề gia xảy ra chuyện như vậy, đầu đường cuối ngõ đều bàn tán.

So với chuyện Bạch Lãm trộm bản đồ bỏ phòng lần trước, mọi người có vẻ quan tâm chuyện này hơn, dù sao bản đồ bỏ phòng là việc của triều đình, hơn nữa còn là bản đồ của Thương Châu, cách xa kinh thành, so với cuộc sống của dân chúng có chút xa vời.

Hôm sau, Từ Lưu Quang tìm cơ xuất phủ.

Đuổi hết nha đầu, ba người dựa vào cửa sổ ngồi trong noãn các.

"Hôm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Đồng Ngọc Lan ăn một miếng lê, sau đó lo lắng hỏi Từ Lưu Quang, "Muội không sao chứ?" Nàng và Đồng phu nhân không đi dự tiệc, vừa rồi nghe được lời đồn mới biết.

Dung Hoa cũng quan tâm nhìn nàng: "Lưu Quang tỷ tỷ, tỷ không chịu thương tổn nào chứ?"

"Ta không sao." Từ Lưu Quang mỉm cười, "Tề gia kia dùng cách bí ỉm tính kế ta, ta đương nhiên sẽ không khách khí, Kiều Nguyệt kia tưởng ta là tiểu cô nương không hiểu chuyện gì, còn vui vẻ nhiệt tình dẫn ta đi thay y phục..."

Từ Lưu Quang đem sự kể cho hai người.

Bỏ chút đồ vào trà, dụ Từ Lưu Quang uống, sau đó Kiều Nguyệt dẫn nàng tới căn phòng kia. Nàng vừa vào liền biết trong huân hương có thêm chút đồ, nếu trộn thêm thứ trong trà khi này sẽ khiến người hoa mắt chóng mặt.

Nhưng Từ Lưu Quang là ai?

Nàng là đồ đệ của Ánh cô cô, tuy y thuật không sánh kịp sư phụ nhưng vẫn là người có kiến thức, đặc biệt nàng còn thích nghiên cứu về độc.

Lúc đó, hoặc là không làm, nếu làm thì sẽ làm tới cùng, nàng tìm cách bỏ thêm thuốc mang trong người vào huân lò, đúng lúc trộn chung với đồ của Tề gia sẽ có tác dụng thôi tình. Sau đó, nàng phân phó nha đầu Đồng Ngọc Lan đưa tới đánh hôn mê Kiều Nguyệt, ném nàng ta vào phòng.

Kiều Nguyệt và người Tề gia ngàn tính vạn tính cũng không ngờ Từ Lưu Quang hiểu biết y thuật, hơn nữa còn không phải chút ít.

"Đáng đời!" Đồng Ngọc Lan bĩu môi nắn một câu rồi cười ha hả, "Mặt mũi Tề gia lần này coi như mất hết!"

Dung Hoa cũng mỉm cười.

Từ Lư Quang cảm kích nhìn Đồng Ngọc Lan: "Cũng may Đồng tỷ tỷ đưa nha đầu tới giúp muội, bằng không hôm qua muội đã thoát thân được, cũng không thể báo thù lại."

Đồng Ngọc Lan dừng tay, chỉ vào Dung Hoa, nói: "Không phải công lao của ta, muốn đa tạ thì đa tạ Dung Hoa muội muội, là chủ ý của muội ấy đấy."

Dung Hoa khẽ cười: "Muội nghĩ có lẽ Tề gia vẫn muốn kết thân với nhà Lư Quang tỷ tỷ, cho nên khả năng sẽ xảy ra chuyện xấu, vì vậy mới nhờ Đồng tỷ tỷ tìm một nha đầu hiểu chút quyền cước đưa qua cho tỷ, lo trước khỏi họa."

"Đa tạ Đồng tỷ tỷ, đa tạ Dung Hoa muội muội." Từ Lư Quang kéo tay hai người, cười nói, "Chỉ là hôm nay ra ngoài muội không mang theo lễ vật gì cả."

"Giữa tỷ muội chúng ta còn phải nói lời đa tạ sao?" Đồng Ngọc Lan cười ha ha, sau đó lại dặn dò, "Còn về nha đầu kia, ta đem khế ước bán thân của nàng đưa cho muội, sau này nàng sẽ đi cùng muội, không cần đưa về, muội cũng không cần lo lắng, nàng là cô nhi, ở bên chúng ta cũng không có thân nhân của nàng."

Từ Lư Quang cảm động gật đầu: "Vậy muội không khách khí."

Dung Hoa cười vỗ tay.

Từ Lư Quang chỉ vào điểm tâm trên bàn do nàng mang tới, cười nói: "Bánh mứt táo tự tay ta làm, còn bỏ thêm bách hợp và vài dược liệu, có thể bổ máu, bổ thân còn tốt cho da, lát nữa ta viết lại công thức cụ thể cho hai người, mỗi ngày hai người nên ăn vài miếng."

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan đương nhiên cũng không khách khí, gật đầu nhận.

"Đúng rồi, có thể uống rượu nho." Dung Hoa gọi Lư Tô vào hầm lấy một vò rượu mang tới.

Ba người ngồi bên cửa sổ vừa uống rượu, vừa ăn điểm tâm, vô cùng thích ý.

Từ Lư Quang nghiêng đầu nhìn nàng: "Qua hai ngày nữa Dung Hoa muội muội sẽ cập kê, Vương gia sẽ tặng quà gì, muội biết không?"

"Muội nào biết?" Gương mặt Dung Hoa ửng hồng, cười lắc đầu.

"Không ngờ Dung Hoa muội muội tuổi nhỏ nhất lại đính hôn trước, lấy chồng đầu tiên." Đồng Ngọc Lan nhấp ngụm rượu, cảm khái.

"Đúng vậy, Dung Hoa muội muội đây là hậu lai cư thượng (1)!" Từ Lư Quang và Đồng Ngọc Lan nhìn nhau, hai người chạm ly, cười phụ họa.

(1) Hậu lai cư thượng: Đến sau vượt trước

Dung Hoa nghe vậy liền cười nói: "Duyên phận của hai vị tỷ tỷ còn chưa tới, tương lai chắc chắn sẽ tìm được đức lang quân như ý."

Ba người nhìn nhau cười, từ cười mỉm biến thành bật ra tiếng.

Mãi tới mặt trời ngã về Tây, Đồng Ngọc Lan và Từ Lư Quang mới cáo từ, lúc trở về, Dung Hoa còn tặng mỗi người một vò rượu.

Đồng Ngọc Lan tính cách sáng khoái, cho nên uống hơi nhiều chén, rượu nho tác dụng chậm, lúc về mới có chút men say.

"Nha đầu này, thân là tỷ tỷ còn uống nhiều như vậy, không sợ hai vị muội muội chê cười sao?" Nghe nha đầu nói các nàng uống chút rượu, Đồng phu nhân cười mắng một câu, sau đó sai người đi nấu canh giải rượu.

"Mẫu thân, con không sao." Đồng Ngọc Lan cười hi hi đáp, lại thấy Đồng Trầm Chu cười một bên, liền cười hi hi gọi một tiếng nhị ca, rồi ôm tay Đồng phu nhân, vừa định nói chuyện thì ngậm miệng lại, ngẩng đầu nhìn hạ nhân trong phòng, phát tay, "Các người đều lui xuống đi."

"Lui xuống đi." Đồng phu nhân gật đầu, mọi người liền vội lui ra ngoài.

Thấy hạ nhân đã rời khỏi, lúc này Đồng Ngọc Lan mới nói với Đồng phu nhân: "Bọn con là cao hứng, mẫu thân, người có biết không, Lư Quang hôm qua thiếu chút đã bị người Tề gia hãm hại, cũng may muội ấy hiểu y thuật, lại còn thông minh."

Đồng phu nhân thở dài: "Hai hài tử tốt như vậy thật khiến người ta thương tiếc." Dứt lời, bà lại dặn dò Đồng Ngọc Lan, "Lời này không được nói với người khác."

"Con biết rồi." Đồng Ngọc Lan gật đầu, lại cười hi hi chỉ vào vò rượu nha đầu đặt trên bàn, "Cái này là tự tay Dung Hoa muội muội ủ, lát nữa chờ cha trở về, chúng ta cùng nhau dùng thử."

"Còn uống? Sắp biến thành tửu quỷ rồi kia! Đồng phu nhân duỗi tay điểm nhẹ lên trán nàng.

Đồng Ngọc Lan tươi cười nhìn về mặt trầm tư của Đồng Trầm Chu ngồi phía đối diện, phe phẩy đầu nói với Đồng phu nhân: "Mẫu thân, Dung Hoa muội muội đã được ban hôn, hiện tại chỉ còn một mình Lư Quang muội muội, mẫu thân người không ra tay, muội ấy sẽ bị người ta đoạt đi mất."

"Nha đầu này, lại nói bậy gì đó." Đồng phu nhân cười khỏ, lại ngược mắt nhìn nhi tử ngồi đối diện.

Trong mắt Đồng Trầm Chu mang vài phần chờ mong.

Đồng Ngọc Lan không tiếp tục mà đứng dậy cáo từ. Đồng phu nhân vội gọi nha đầu hầu hạ đưa nàng về phòng.

Chờ Đồng Ngọc Lan đi, không gọi người tiến vào, Đồng phu nhân nhìn nhi tử của mình: "Con nghĩ thế nào?"

Sắc mặt Đồng Trầm Chu hồng như cánh hoa đào tháng hai, trịnh trọng gật đầu: "Thất cô nương đương nhiên rất tốt."

"Ừ, ta biết." Hai nha đầu nữ nhi giao hảo Đồng phu nhân đều yêu thích, hiện tại một người được Hoàng Thượng tứ hôn, người còn lại đứng như nữ nhi nói, nếu không ra tay sớm muộn cũng bị người khác đoạt mất! Bà dặn dò Đồng Trầm Chu, "Ta và cha con sẽ thương lượng, sau đó thăm dò thái độ của Từ gia, có điều Từ gia là nhà thế nào, trong lòng con cũng rõ."

Đồng gia là võ tướng, hiện tại cho dù nhi tử đỗ cao trung nhưng chỉ sợ dòng dõi thư hương như Từ gia vẫn sẽ không vừa ý!

.....

Đào mặt là tới lễ cập kê của Dung Hoa, hôm nay thời tiết vô cùng tốt, trời trong nắng ấm, vạn dặm không mây.

Bởi vì nàng là cô nhi, không có trưởng bối, cho nên trước đó một ngày Kính Huệ công chúa đã phái Thành cô cô dẫn người tới giúp nàng thu xếp, lại có Đồng phu nhân hỗ trợ, tất cả đều được chuẩn bị thỏa đáng.

Khách tới do Kính Huệ công chúa hạ thiệp mời, đều là phu nhân các nhà gia phong huân quý.

Phượng Hoàng Hậu cũng phái cung nữ tới thưởng lễ.

Dương Mặc Tuyết mang thai không tiện ra ngoài, Thất hoàng tử Bạch Như vì chuyện của Thất hoàng tử nên chỉ phái người tặng lễ.

Đại hoàng tử phi cùng Lục hoàng tử phi Tăng Minh tự mình tới.

Không có song thân, cho nên Đồng phu nhân gánh trách nhiệm chủ nhân, mà chính tân do Đại phu nhân Từ gia - Đại bá mẫu của Từ Lưu Quang làm.

Lễ cập kê thập phần náo nhiệt.

Khách nhân đi hết cũng là lúc hoàng hôn, Chu Hành mới tới. Thấy Dung Hoa một thân trang phục lộng lẫy, hai mắt y sáng lên: "Thật xinh đẹp."

Dứt lời, y liền đưa cho nàng một cái hộp gỗ nam vàng. Dung Hoa mỉm cười nhận lấy, mở ra, bên trong là cặp vòng bằng bạc ỉn ỉn lộ ra ánh sáng.

Chu Hành cầm một chiếc vòng đeo lên cổ tay nàng, dưới ánh trời chiều, ánh sáng từ bên trong phát ra lộng lẫy tới động lòng người.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 61: Quả nhiên Anh Anh của ta là người thích hợp nhất

Dung Hoa luống cuống nhìn cổ tay mình, nghe bên trong có tiếng thứ gì lăn lộn, nghi hoặc mà chế giễu Chu Hành: "Đây là..."

Chu Hành mỉm cười, không trả lời vấn đề của nàng, chỉ hỏi: "Thích không?"

Dung Hoa gật đầu: "Thích."

Tự cổ chí kim, nữ nhi sinh ra đã có sở thích với y phục và trang sức. Nàng là nữ tử, đương nhiên yêu thích cái đẹp, hơn nữa đây là món đồ người mình thích tặng.

Chu Hành cầm vòng tay còn lại trong tráp, lần này không đeo vào tay nàng mà bẻ một cái, sau đó cầm một tay Dung Hoa, đồ ra.

Một hạt châu lăn vào tay.

Hạt châu tròn trịa ónh nhuận ánh lên sắc bạc, dưới ánh hoàng hôn tản ra sắc màu rực rỡ, Dung Hoa cảm thấy tay mình tựa như cũng nhận được vài

phần quý khí.

Chu Hành khẽ cười, tiếp tục đổ ra năm viên trên châu còn lại bên trong, giải thích: "Thủy vân châu này tổng cộng có mười hai viên, trong mỗi chiếc vòng có sáu hạt."

Sáu hạt châu trong tay rực rỡ lung linh tới chói mắt.

Dung Hoa đột nhiên cảm thấy sáu hạt trên châu trong chiếc vòng đeo trên tay mình nặng tựa ngàn cân: "Mười hai viên?"

Thủy vân châu có cách đây hơn ba trăm năm, được một người thợ nổi tiếng dùng hết tâm huyết của mình điêu khắc mà thành, tổng cộng có hai mươi bốn viên. Có lời đồn, sở hữu thủy vân châu sẽ lấy được thiên hạ. Nhưng hạ châu này đã gần trăm năm không xuất hiện, tuy không có tin tức nhưng người đi tìm lại như trẻ già măng mọc, chưa từng từ bỏ.

Đây là truyền thuyết sau khi Dung Hoa xuyên tới đọc trong sách mà biết, nàng cầm sách cố ý đi hỏi đám người Thạch ma ma và Lê Hoa, tất cả mọi người đều có nghe nói.

Nàng còn tưởng rằng đây chỉ là lời đồn.

Không ngờ, thật sự có!

Cẩn thận nhìn ngắm, hạt châu này thật sự có mây trắng và giọt nước.

"Chàng lấy nó từ đâu?" Dung Hoa nuốt kinh ngạc vào lòng, hỏi.

"Phụ hoàng cho ta." Chu Hành không quá để bụng, trả hạt châu trở về, chỉnh sửa xong liền đeo lên tay nàng, "Vòng tay này ta cố ý cho người chế tạo, sau đó hoàn thành mới tự mình đặt hạt châu vào trong, cho nên không có ai biết."

Nói rồi y cầm tay nàng, đưa mắt nhìn hoàng hôn: "Ừ, rất đẹp, quả nhiên Anh Anh của ta là người thích hợp nhất."

Dung Hoa mỉm cười: "Nếu bị ai đó cướp đi thì sao?" Một viên đã là giá trị liên thành, không lẽ trên cổ tay nàng đang mang theo mười hai tòa thành sao?

Chu Hành nắm chặt tay nàng, cúi đầu nói: "Thế gian phong chùng không có mấy ai nhìn thấy, cho dù có biết cũng sẽ không ngờ vòng tay nàng cất giữ thủy vân châu, vì vậy nàng cứ an tâm mà mang trên người, sẽ không có ai tới cướp đâu."

"Cũng đúng." Người bình thường sao có thể ngờ tới trên tay nàng đang đeo mười hai viên thủy vân châu? Dung Hoa cũng cười, sau đó lại lắc đầu, "Có điều vẫn là quá quý trọng."

Một viên đã đủ rồi, nào phải dùng tới mười hai viên để làm vòng tay chứ?

"Ồ trong tay ta cũng vô dụng." Chu Hành vẫn đạm phong khinh, "Hiện tại dù có nhắm chán cũng không còn dùng nó làm đạn bắn."

Hóa ra thủy vân châu thế nhân truy đuổi lại là viên đạn khi nhỏ y dùng để chơi đùa sao? Tiên hoàng có bao nhiêu súng ái y chứ? Ngón tay Dung Hoa khẽ buột chặt.

Tiên hoàng có bao nhiêu yêu thích, súng ái tiểu nhi tử này thì hiện tại Chính Đức Đế có bấy nhiêu kiêng kỵ, từng giờ từng khắc đều muốn y chết!

Tiên hoàng đã băng hà nhiều năm như vậy, Chính Đức Đế cũng ngồi trên long ý mười mấy năm nhưng vẫn lo sợ bất an trong lòng.

Dung Hoa kéo Chu Hành ngồi xuống, bướng bỉnh cười: "Nghe nói là giá trị liên thành, vậy được, tương lai nếu không có tiền có thể đem bán đổi bạc dùng."

Chu Hành nhướng mày, ánh mắt như mặt nước khẽ động: "Nàng là đang hoài nghi ta không nuôi nổi thê nhi sao?"

"Không có." Dung Hoa vội lắc đầu, chủ động nhận sai, mỉm cười mà cúi người qua đặt lên nụ hôn trên môi nam tử.

Chu Hành đương nhiên không dễ dàng buông tha cho nàng như vậy, duỗi tay trực tiếp ôm nàng lên đùi, gia tăng nụ hôn, môi lưỡi đan xen.

Qua nửa ngày, Chu Hành mới buông nàng ra, thanh âm lộ vẻ buồn bực: "Hôn kỳ sao lại định vào tháng ba năm sau chứ? Người của Khâm Thiên Giám đúng là bảo thủ!"

Không nói tháng này, tháng sau, chỉ cần trong năm nay đều có thể! Sao lại quyết định tháng ba năm sau! Qua năm còn phải chờ thêm ba tháng!

Sắc mặt Dung Hoa ửng hồng, mỉm cười nhẹ nhàng.

Chu Hành thấy nàng cười, khóe môi cũng khẽ nhếch.

Nụ cười xinh đẹp như vậy, nữ tử tốt như vậy, chờ bao lâu cũng đáng, thành thân là đại sự, hẳn nên chờ tới ngày lành!

"Hôm nay cập kê, nên chúc mừng, chàng ở đây chờ ta, ta xuống bếp một chút." Dung Hoa mỉm cười đứng dậy.

Sinh nhật năm trước tổ chức ở Diệp phủ, hơn nữa quan hệ giữa bọn họ vẫn chưa được thế này, nàng vốn không có tính toán, có điều hiện tại nàng thật sự muốn, rất muốn cùng y ăn bánh kem.

Chu Hành cũng đứng dậy: "Ta đi cùng nàng."

Dung Hoa gật đầu: "Được."

Hai người vừa ra cửa liền đụng mặt Thạch ma ma, bà hành lễ với hai người, sau đó hỏi ý kiến Dung Hoa: "Tiểu thư, cơm chiều dọn ở đâu?"

"Cứ để đó, lát nữa ta ăn, trước ta muốn xuống phòng bếp làm chút điểm tâm." Dung Hoa cười xua tay.

"Tiểu thư muốn ăn gì phân phó phòng bếp làm là được." Thạch ma ma vội nói.

"Tự ta đi." Dung Hoa cười nói, sau đó cùng Chu Hành rời đi.

Cái này, Vương gia cũng đi sao? Thạch ma ma cả kinh, sau đó hoảng sợ mà vội vàng kêu mấy nha đầu Túy Đồng và Lưu Tô đi theo.

Thạch ma ma kinh hãi, người dưới bếp cũng hoảng sợ, cũng may Dung Hoa không cho ý kiến vào, chỉ để Hoa Lê dọn ghế kê y ngồi bên ngoài chờ.

Tay nghề nhóm đầu bếp nữ rất tốt, Dung Hoa vừa nói, bọn họ liền hiểu ý, bận tới tới mỳ tới mỳ.

Ánh mắt của Chu Hành vẫn luôn dõi theo Dung Hoa, đáng người yếu đuối, nụ cười xinh đẹp như cánh xuân. Từ đuôi tới mí mắt y đều mang theo dịu dàng, trái tim cũng mềm đi, nhẹ nhàng như dòng suối tháng ba.

Người nhiều, không tốn quá nhiều thời gian, mùi hương ngọt ngào lập tức lan tỏa bốn phía.

Dung Hoa lại phân phó đầu bếp: "Các người làm nhiều một chút, hôm nay để tất cả mọi người nếm thử." Dứt lời nàng lại phân phó Lê Hoa, "Cái này đưa qua cho Đồng tỷ tỷ và Đồng thăm thăm dùng thử."

"Vâng, tiểu thư." Lê Hoa nhận lệnh, cầm một cái đĩa đi qua Đồng gia.

Rửa tay xong, Dung Hoa cùng Chu Hành trở về tiểu viện của mình, sai người dọn cơm, ngồi xuống, cười tủm tỉm chỉ vào: "Ta thấy trong sách có viết sinh nhật ở các nước hải ngoại sẽ ăn cái này, cho nên liền muốn thử."

Nói xong, nàng liền cầm muỗng lấy một phần đưa qua.

Chu Hành ăn thử, sau đó gật đầu: "Ừ, hương vị không tồi."

"Ừ, đợi lát nữa ăn cơm xong rồi ăn, coi như là điểm tâm sau bữa." Dung Hoa cười nói.

Dùng bữa xong, hai người ăn chút bánh kem, Chu Hành cùng nàng tản bộ ngoài vườn. Hôm nay đã qua mười lăm nhưng mặt trăng vẫn tròn, có điều buổi tối hơi lạnh, Chu Hành lo nàng sẽ sinh bệnh, cho nên đi một vòng liền dừng bước, nói: "Về phòng đi, đêm dài có sương."

"Được, chàng trở về cẩn thận." Dung Hoa cười đáp, đưa mắt nhìn theo bóng lưng y rồi đi mới xoay người về phòng.

Hôm nay nhận không ít lễ vật, Dung Hoa bận rộn cả ngày cũng có chút mệt mỏi, vì thế phân phó Túy Đồng ngày mai sửa sang lại kho, sau tắm rửa rồi lên giường, rất nhanh chìm vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau, Dung Hoa vừa ăn xong bữa sáng liền thấy Đồng Ngọc Lan cao hứng đi vào, thần bí kéo nàng vào ngăn các. Túy Đồng và Lê Hoa lên dâng trà, sau đó lui xuống.

"Đồng tỷ tỷ vui vẻ như vậy, có gì sự gì sao?"

"Muội cũng nhìn ra hả?" Đồng Ngọc Lan ôm lấy cánh tay nàng, hỏi, "Rõ ràng vậy sao?"

"Ừ, cả gương mặt đã cười thành đóa hoa kia." Dung Hoa gật đầu.

Đồng Ngọc Lan cười tủm tỉm: "Ta nói muội nghe, mẫu thân và phụ thân đã thương lượng xong rồi, qua hai ngày nữa sẽ cầu hôn Từ gia, tác hợp cho Nhị ca và Lưu Quang."

Đồng Trầm Chu và Từ Lưu Quang? Dung Hoa cũng cao hứng mà nở nụ cười: "Đồng Nhị ca và Lưu Quang tỷ tỷ trai tài gái sắc, vô cùng xứng đôi."

"Đúng vậy." Đồng Ngọc Lan nói, "Có điều sự tình chưa chắc chắn, mẫu thân kêu ta đừng nói ra ngoài."

Sự tình chưa định, tất nhiên không thể để lộ ra ngoài, đây là vì suy nghĩ cho khuê dự của nhà gái, huống hồ Từ Lưu Quang và Đồng Ngọc Lan là bạn thân, thường xuyên tới Đồng gia chơi, việc này vạn nhất không thành, người ngoài cũng không nói được gì!

Dung Hoa gật đầu: "Thăm thăm suy xét thật chu đáo."

"Chờ có tin tức xác thật, ta sẽ tới nói mọi người nghe." Đồng Ngọc Lan cũng hiểu đạo lý này, cho nên không hỏi tiếp tục mà kể về điểm tâm hôm qua.

.....

Lễ cập kê của Chiêu vương phi tương lai, Kính Huệ công chúa và các phu nhân nhà huân quý đều tham gia, bữa tiệc vô cùng vẻ vang, Kiều Nguyệt vừa tỉnh dậy nghe mấy tiểu nha đầu quét tước bên ngoài bàn tán, lập tức tức giận tới đen mặt, hét lên: "Lôi xuống đánh, sau đó kêu ma ma ở thanh lâu tới dẫn đi."

Hai tiểu nha đầu sợ tới mặt mũi trắng bệch, run lấy bầy mà quỳ xuống đất dập đầu xin tha: "Phu nhân, tha mạng, phu nhân tha mạng."

"Còn không kéo xuống!" Kiều Nguyệt trừng mắt nhìn Cam Thảo.

Cam Thảo vội ra ngoài phân phó bà tử kéo hai người xuống.

"Hôm qua là lễ cập kê của tiện nhân kia?" Kiều Nguyệt ngồi trên giường, đen mặt nhìn Liên Kiều, hỏi.

"Vâng." Liên Kiều gật đầu.

"Điều hai nha đầu kia vừa nói đều là thật?" Kiều Nguyệt bấu chặt vào chăn đệm.

Liên Kiều rũ mắt: "Một nữ cô nhi như nàng ta thì có thể vẻ vang gì? Chẳng qua là thế nhân đang thương hại mà thôi, nàng ta sao có thể sánh với tiểu thư?"

"Hừ, trên đầu nàng ta có cái mũi Vương phi, chi vậy thôi cũng cao hơn ta không ít lần!" Kiều Nguyệt lạnh giọng.

Bản thân xảy ra chuyện gièm pha kia, nàng hận không thể một đầu đâm chết. Nhưng nàng không bỏ được huynh trưởng ở nhà, nếu nàng chết, ca ca sẽ chỉ còn lại một người.

Cũng may, Tề gia này tựa hồ không có hành động gì, xem ra là không dám làm gì nàng.

Danh dự của mình đã hoàn toàn mất, nhưng Diệp Dung Hoa kia lại vẻ vẻ vang vang, chẳng qua chỉ là lễ cập kê mà đã khiến mọi người trầm trồ, cho nàng ta mặt mũi như vậy!

"Tình hình của Vương gia hiện tại sao chứ, ai ai cũng rõ trong lòng. Phu nhân, người cần gì phải tức giận mà làm khổ chính mình thế này?" Liên Kiều vội khuyên, nhưng trong lòng lại thở dài.

Cho dù cái chết của tiên phu nhân do Nhan thị làm, thì việc đó cũng không có liên quan tới Ngũ cô nương!

Nếu nàng là nữ nhi thân sinh của Nhan thị thì có thể nhắc tới, nhưng rõ ràng Ngũ cô nương và phu nhân không có quan hệ huyết thống!

Đáng tiếc, tiểu thư lại quá si ngốc, một mực không chịu bỏ qua cho Ngũ cô nương?

Trong lòng ôm cục tức này không phải sẽ làm hại thân mình sao?

Đại phu đã dặn dò, tiểu thư khó lắm mới tỉnh dậy, phải cẩn thận nghỉ ngơi, tuyệt đối không được kích động.

"Nàng ta là cái gì? Nàng ta là cái gì?" Kiều Nguyệt vút cái gối xuống đất, lại quơ tay hất ly đĩa trên bàn con bên cạnh.

"Phu nhân, người đừng như vậy, người đừng nóng giận." Liên Kiều vội bắt lấy tay nàng ta, tận tình khuyên nhủ, "Ngũ cô nương tuy là Vương phi nhưng Vương gia đã không còn bao nhiêu thời gian, tương lai không có ngài ấy, nàng ta có thể thế nào? Còn không phải sẽ ôm cái danh Vương phi mà cô độc sống hết quãng đời còn lại sao? Người tội gì phải tức giận chuyện trước mắt? Nếu người tức giận làm bệnh tái phát, đây không phải sẽ khiến lão phu nhân và thế tử lo lắng hay sao..."

Lão phu nhân và thế tử đương nhiên là chỉ tổ mẩu và huynh trưởng ở nhà, Kiều Nguyệt dần lấy lại bình tĩnh, nhưng ánh mắt lại càng thêm âm trầm.

Đúng vậy, hiện tại đã là gì? Tương lai vẫn còn rất dài.

Để xem Diệp Dung Hoa kia có thể nổi bật nữa không?

Tề gia như bùn nhão trét không lên tường, nhưng Tề gia lại có đứa cháu trai kia! Bản thân nên thường xuyên giao hảo với Thất hoàng tử phi!

Thấy cảm xúc nàng ta đã ổn định, Liên Kiều thờ phào nhẹ nhõm, vội gọi người vào thu dọn.

Không chỉ có Kiều Nguyệt tức giận tới thiếu chút phát bệnh, Diệp lão phu nhân vẫn luôn phái người chú ý, sau khi biết khách khứa tham dự lễ cập kê của Dung Hoa, bà ta hối hận tới đứt gan đứt ruột.

Không, từ lúc Hoàng Thượng hạ thánh chỉ tứ hôn, Diệp lão phu nhân đã hối hận.

Lễ cập kê này có rất nhiều phu nhân tham dự, ngay cả Kính Huệ công chúa cũng tới.

Nha đầu này nếu vẫn còn là cô nương Diệp gia, tương lai rất có khả năng chính là nhân mạch của Diệp gia!

Cơ hội thật tốt.

Bà ta thật sự muốn đi, nhưng người tới đều là nhận thiệp của Kính Huệ công chúa.

Không có thiệp của công chúa, lấy thân phận tổ mẫu mà đi, bà ta chưa tới mức mặt dày như vậy.

Sớm biết thế này, trước đã không nhất đao lưỡng đoạn với nàng.

Diệp lão phu nhân tức giận mắng: "Nha đầu chết tiệt kia, cho dù cắt đứt quan hệ với Diệp gia chúng ta thì như thế nào? Hừ, để xem nàng ta có thể cao hứng tới đâu, chẳng qua là châu chấu sau thu mà thôi!"

Lý ma ma đương nhiên hiểu rõ tâm tư của bà ta, vì thế khuyên nhủ: "Lão phu nhân, người nghĩ thoáng một chút, không phải vẫn còn Tứ tiểu thư và Lục tiểu thư sao?"

Nghĩ tới hai cháu gái trong cung, sắc mặt Diệp lão phu nhân liền hòa hoãn: "Bồ Tát phù hộ nương nương lần này sinh được con trai." Bà ta thành kính cầu nguyện, sau đó phân phó Lý ma ma, "Phái người tới Tướng Quốc Tự, bỏ thêm chút tiền cúng, cầu bùa bình an cho nương nương."

"Vâng." Lý ma ma gật đầu.

.....

Chuyện gièm pha của Kiều Nguyệt bị thế nhân say sưa bàn tán, không quá hai ngày lại có tin tiên phu nhân của Tây Ninh Hầu phủ không phải bệnh chết, mà là bị Tây Ninh Hầu độc sát.

Kính thành nghe xong, ngược lại không hề cảm thấy chấn kinh.

Bởi vì thời điểm có tin Diệp Thế Hiền bị Nhan thị hại chết, đã có người nghĩ tới khả năng Tây Ninh Hầu tiên phu nhân chết oan uổng.

Lần này mẫu tộc của Tây Ninh Hầu tiên phu nhân Triệu gia cáo lên Hình Bộ, còn dẫn một lão thái y tới làm chứng, nói là Triệu gia sớm đã hoài nghi, cho nên trước nay luôn ở trong tối điều tra, qua nhiều năm như vậy cuối cùng mới tìm được lão thái y mai danh ẩn tích này.

Triệu gia yêu cầu nghiêm trị, Kiều Vũ Đình hốt mất đồ ửng tới công đường Hình Bộ đập đầu.

Rất nhiều quan viên dính vào án tử của Diệp Thế Hiền, mà mũi giáo về kẻ đầu sỏ trực tiếp chỉ vào Thành Quốc Công.

Lâm gia một quen bên tấu, ngay cả Lâm Thái Hậu tới trước mặt cầu xin, Thanh Hà công chúa khổ sở đập đầu, Chính Đức Đế cũng không tỏ thái độ.

Sau khi tam tư hội thẩm điều tra xử lý rõ ràng, các bộ dâng tấu chương lên nhưng Chính Đức Đế vẫn dè ẹp chuyện này.

Bởi vì sắp tới Tây Lương và Đông Lăng phái sứ giả tới mừng thọ, người của hai nước vài ngày nữa sẽ tới.

Sau lần Kính Huệ công chúa từ hôn, tình hình giữa Tây Lương và Đại Chu như nước sôi lửa bỏng, chiến hỏa không ngừng, lần này phái người tới cũng là có ý cầu hòa.

Đông Lăng và Đại Chu trước nay láng giềng hòa thuận hữu hảo, có điều cũng đã nhiều năm không phái người tới.

Cho nên Chính Đức Đế vô cùng coi trọng lần này, hai nước không hện mà cùng phái sứ giả tới, liệu có phải bọn họ đã có ý đồ gì không? Đồng thời, ông ta không khỏi cảnh giác.

Án tử của Diệp Thế Hiền liên lụy không ít quan viên, tại thời khắc mấu chốt này đương nhiên không thể xảy ra đại sự.

Tuy tạm thời dè ẹp, nhưng Chính Đức Đế vẫn phân phó Hình Bộ nhốt Nhan thị, Tây Ninh Hầu và Thành Quốc Công lại.

.....

Nghe được tin, Dung Hoa chỉ thở dài, mặc kệ thế nào, hung thủ giết người vẫn bị bắt.

Chu Hành sai người truyền lời với nàng: "Tuy đã dè ẹp nhưng ba người khẳng định trốn không thoát tội, mặc kệ có bị xét tử tội hay không, mang vạ là chuyện khó tránh."

Nghe Lưu Tô thuật lại, Dung Hoa gật đầu, trong lòng đương nhiên rõ ràng, hai nhà Dương gia và Phương gia có khả năng sẽ đẩy hai kẻ không liên quan

ra gánh tội thay.

Bởi vì Chính Đức Đế không muốn tiếp tục truy xét.

Dung Hoa đứng dậy, muốn ra ngoài một lát, vừa tới cửa thư phòng đã thấy Đồng Ngọc Lan ủ rũ đi tới, thấy nàng liền khổ sở gọi: "Dung Hoa muội muội."

"Tỷ sao vậy?" Dung Hoa bị nàng dọa sợ.

Đồng Ngọc Lan kéo nàng vào phòng, đuổi hết nha đầu ra ngoài xong liền nức nở kể: "Phụ mẫu Lư Quang từ chối rồi."

Phụ mẫu Từ Lư Quang từ chối lời cầu hôn của Đồng gia? Dung Hoa cũng nhú mày.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 62: Vả mặt

Từ gia cự tuyệt?

Đây hẳn không phải ý của Từ Lư Quang. Trong thời đại này, hôn sự đều phải theo lệnh của cha mẹ lời người mai mối, huống chi Từ Lư Quang ở nhà cũng không phải nữ nhi được phụ mẫu nuông chiều.

Nàng ấy và Đồng Ngọc Lan thân thiết, hiểu rõ Đồng gia, cùng Đồng phu nhân ở chung vô cùng hòa hợp, hơn nữa Đồng Trầm Chu diện mạo bất phàm, là người chính trực, văn võ song toàn, là rể hiền được người người lựa chọn.

Cho nên, đây là ý của phụ mẫu Từ Lư Quang, rất có khả năng là ý của mẹ kế nàng!

"Dung Hoa muội muội, phải làm sao bây giờ?" Đồng Ngọc Lan kéo tay Dung Hoa, sốt ruột hỏi. Giao tình với nàng và Từ Lư Quang đều sâu đậm, hai bằng hữu này, cho dù là nhân phẩm hay tướng mạo đều rất tốt.

Trước đây Đồng Ngọc Lan nghĩ mặc kệ ai là tẩu tử đều không tội, vất vả lắm phụ mẫu mới hạ quyết tâm, Từ gia lại không đồng ý.

Khi trước bọn họ là nhà võ tướng, không xứng tới Từ gia.

Nhưng hiện tại ca ca của nàng không ưu tú sao?

"Mẫu thân của Lư Quang tỷ tỷ nói thế nào?" Dung Hoa cau mày hỏi.

"Nói Nhị ca tay hiện giờ là độc đinh của Đồng gia, mà thân thể Lư Quang suy nhược, không thể gánh trách nhiệm sinh nhi dục nữ." Đồng Ngọc Lan hừ một tiếng.

Đại công tử Đồng gia đã mất nhiều năm, hiện tại Đồng gia đúng thật chỉ có Đồng Trầm Chu là nhi tử. Đồng Ngọc Lan là một cô nương, sau này phải lấy chồng, cho nên trách nhiệm thừa kế hương khói đều ở trên người hắn. Cái cơ vô cùng hợp lý, nhưng thân mình Từ Lư Quang thế nào nàng và Đồng Ngọc Lan đều rõ ràng, mà Đồng phu nhân hẳn cũng nhìn ra, hơn nữa có Đồng Ngọc Lan ở đây, người Đồng gia khẳng định hiểu trong lòng, bằng không họ sao có thể vừa ý đứa con dâu là Từ Lư Quang này?

Mà mẹ kế của Từ Lư Quang chắc chắn không phải người dễ đối phó, nếu không Từ Lư Quang cũng sẽ không giả bệnh để ít xuất hiện trước mặt mọi người. Không ngờ cái cơ ngày xưa của Từ Lư Quang nay lại biến thành lý do để mẹ kế của mình từ chối hôn sự với Đồng gia!

Đương nhiên còn một khả năng khác, phụ mẫu Từ Lư Quang không coi trọng Đồng gia, cho dù Đồng Trầm Chu là thám hoa lang cũng không thay đổi được sự thật Đồng gia là nhà tướng.

Dung Hoa nhất thời không nói chuyện.

"Dung Hoa muội muội, chúng ta phải nghĩ cách, không thể để như vậy." Đồng Ngọc Lan cau mày, buồn rầu cuốn cuốn sợi tóc của mình, "Việc này phụ mẫu Lư Quang không đồng ý, chúng ta cũng không thể cướp muội ấy về làm tẩu tử."

Dung Hoa mỉm cười: "Hắn sẽ có cách."

"Nhưng nếu bọn họ đính hôn cho Lư Quang với người khác thì làm sao đây?" Đồng Ngọc Lan nôn nóng, ngay sau đó lại thờ dãi, "Rốt cuộc cũng không thể tới cường đoạt, hơn nữa đó là chuyện của Từ gia."

Lấy quyền thế cường đoạt người? Từ gia cũng không sợ Đồng gia bọn họ.

Dung Hoa nghĩ nghĩ: "Chúng ta tìm cách gặp Lư Quang tỷ tỷ trước đi, xem tỷ ấy nói thế nào, có lẽ tỷ ấy sẽ có cách." Dừng một chút, nàng tiếp tục, "Muội nghĩ có khả năng Lư Quang tỷ tỷ vẫn chưa biết chuyện này."

Nếu nàng ấy biết, không thể nào một chút động tĩnh cũng không có.

Đồng Ngọc Lan gật đầu, lại nói: "Nếu muội ấy không có cách thì sao? Hôn nhân đại sự này muội ấy cũng không thể nói gì."

"Đồng tỷ tỷ quên nguyên nhân mấy ngày trước Lư Quang tỷ tỷ tới thôn trang dưỡng bệnh rồi sao?" Dung Hoa khẽ cười, hỏi lại.

Người Đồng gia ai cũng đơn giản, nàng và Đồng phu nhân, Đồng Ngọc Lan ở chung rất tốt, dù có nhìn thế nào, đây đều là một mối hôn sự không tồi.

Từ Lư Quang là cô nương có lý trí, hơn nữa còn có chủ kiến, cửa thân này, nàng hẳn sẽ vì bản thân mà tranh thủ!

Nhưng hiện tại bên kia không có động tĩnh gì, nàng ấy tùy ý để phụ mẫu từ chối vậy sao? Chuyện này thật sự không bình thường.

Đồng Ngọc Lan đứng là nôn nóng quá mất khôn, nghe Dung Hoa nói vậy liền phát hiện điểm bất thường, gật đầu: "Đúng vậy, muội ấy chắc chắn có cách." Sau đó nàng lại lắc đầu, thờ dãi, "Nếu trường bối Từ gia không muốn kết thân với nhà chúng ta, muội ấy cho dù có cách chỉ sợ cũng vô dụng thôi."

Huân quý kinh thành nhìn Đồng gia thế nào nàng còn không rõ sao? Đặc biệt là đám người đọc sách càng khinh thường Đồng gia bọn họ thô tục, huống chi Từ gia là thanh quý thế gia mấy trăm năm!

"Dừng vội, rồi sẽ có cách." Dung Hoa mỉm cười.

Đồng Ngọc Lan nghịch sợi tóc, nhìn nàng hỏi: "Dung Hoa muội muội có phải có cách hay rồi không?"

"Lư Quang tỷ tỷ nguyên ý, nhưng nếu Từ gia không đồng ý, chúng ta có thể nghĩ cách khiến Từ gia không thể không đồng ý!" Nói tới đây, Dung Hoa đưa mắt nhìn về hướng của hoàng cung.

Hai mắt Đồng Ngọc Lan sáng ngời, duỗi tay đập đầu: "Đúng vậy, sao ta không nghĩ tới chứ?"

"Có điều trước mắt phải xem tình hình rồi nói." Từ gia không muốn, tới lúc đó dùng Hoàng Thượng để ép buộc, bọn họ không tránh khỏi sẽ tâm sinh oán hận.

Hơn nữa...

Đồng đại nhân được Chính Đức Đế tín nhiệm.

Giống vậy, Từ gia cũng nhận trọng trách Chính Đức Đế phó thác.

Đồng đại nhân là võ tướng, Từ gia là dòng dõi thư hương, là người đều không thích bị uy hiếp, hơn nữa người đọc sách tự cho mình là thanh cao, càng chán ghét việc bị uy hiếp, cưỡng chế.

Mà Từ gia, tất cả đều là người đọc sách!

Cho nên, vạn nhất lúc đó Từ gia ương ngạnh không đồng ý, Chính Đức Đế tứ hôn chỉ sợ cũng như không.

Bởi vậy, trước mắt vẫn là gặp Từ Lư Quang rồi nói.

Đồng Ngọc Lan nghĩ nghĩ, gật đầu: "Vậy chúng ta gửi thiệp mời Lư Quang tới. Không, chúng ta đi thăm muội ấy, lúc này chỉ sợ muội ấy không dễ ra ngoài, đúng vậy, Dung Hoa muội muội, muội gửi thiệp cho muội ấy đi."

Dung Hoa gật đầu, kêu đám người Túy Đồng tiến vào chuẩn bị thiệp, giấy và bút mực. Sau khi viết xong, nàng phân phó Lư Tô: "Đưa cho Thất cô nương, nhớ rõ, nhất định phải đưa tận tay nàng."

Quan hệ giữa nàng và Đồng gia rất tốt, nói không chừng mẹ kế của Từ Lư Quang sẽ ngăn cản.

Lư Tô đi tới chính ngo đã trở về, cười nói: "Thất cô nương đưa thiệp." Nói rồi, nàng đưa thư trả lời cho Dung Hoa.

Dung Hoa đưa mắt nhìn, sau lại đưa cho Đồng Ngọc Lan.

Từ Lư Quang mời hai người ngày mai qua phủ chơi.

Nhìn thư trả lời của Từ Lư Quang, Đồng Ngọc Lan lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, cùng Dung Hoa nói chuyện thêm một lúc mới trở về nhà.

Hôm sau, hai người cùng ngồi xe ngựa tới Từ phủ.

Từ phủ nằm ở ngõ Hòe Hoa thành Đông, cách ngõ nhỏ chùa Bảo Thiên không xa, đi khoảng ba mươi phút liền tới.

Từ phủ rất lớn, chiếm hơn nửa cái ngõ.

Vào cửa lớn, xe ngựa trực tiếp chạy tới cửa thùy hoa mới dừng lại.

Từ Lư Quang sớm đã cùng Diệu Âm và Bạch Âm đứng chờ, thấy xe ngựa tới liền cười tiếp đón: "Đồng tỷ tỷ, Dung Hoa muội muội."

Ba người lên nhuyển kiệu, tới thính an mẫu thân của Từ Lư Quang trước.

"Không cần khách khí, cứ coi đây là nhà mình." Mẹ kế của Từ Lư Quang - Lãnh thị khoảng ba mươi tuổi, mặt vuông dài, mắt to, cười tủm tỉm hòa ái nói với Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, "Sau này mấy đứa cứ thường xuyên tới chơi."

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan gật đầu.

Lãnh thị lại nhìn Từ Lư Quang: "Chiếu cố Tam cô nương và Ngũ cô nương thật tốt, đừng chậm trễ người ta."

"Vâng, mẫu thân." Từ Lư Quang cung kính đáp.

Lãnh thị lại quan tâm hỏi thăm Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan vài câu, các nàng đều nhất nhất trả lời, sau mới cùng Từ Lư Quang đứng dậy cáo từ.

Lãnh thị dặn dò Từ Lư Quang vài chuyện linh tinh rồi gật đầu rồi để nàng dẫn hai người về viện của mình.

Nơi ở của Từ Lư Quang cách đây không xa, ba người các nàng cứ vậy mà đi bộ.

Từ gia là thư hương thế gia, xung quanh trồng nhiều thảo mộc khiến cả phủ tỏa ra khí chất của thư hương. Từ Lư Quang quay đầu nhìn Dung Hoa, nói: "Dung Hoa muội muội là lần đầu tới chỗ của ta làm khách."

"Đúng vậy." Dung Hoa cười gật đầu

Bởi vì một đường cũng không có chuyện gì khác, Từ Lư Quang liền giới thiệu phong cảnh cho hai người.

Tới viện của nàng, Từ Lư Quang trực tiếp dẫn bọn họ tới noãn các, bên trong sớm đã có trà nóng, điểm tâm.

Vào chỗ ngồi xuống, Từ Lư Quang cho hạ nhân lui xuống.

"Lư Quang, hôm nay chúng ta tới là có việc thương lượng với muội." Đám người vừa đi, Đồng Ngọc Lan liền nói.

"Chuyện gì?" Từ Lư Quang ngẩng đầu nhìn hai người, khẽ nhíu mày, "Xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan đưa mắt nhìn nhau.

Quả nhiên Từ Lư Quang không biết chuyện Đồng gia tới cửa cầu thân, xem ra có người cố ý gạt nàng.

Đồng Ngọc Lan lập tức nói: "Hai ngày trước, mẫu thân của ta cố ý tới mở lời với phu nhân về hôn sự của Nhị ca và muội, có điều phu nhân và đại nhân đã từ chối."

Gương mặt Từ Lư Quang đỏ bừng, ngay sau đó lại tức giận cắn môi, ngón tay siết chặt ly trà, qua nửa ngày mới nói: "Là phụ thân muội và mẫu thân từ chối?"

Đồng gia là nhà thế nào, nàng thường xuyên tới chơi, đương nhiên vô cùng rõ ràng, cũng hi vọng có thể gả vào nhà đơn giản như thế, mà Đồng Nhị ca như trăng sáng trên trời.

Trong quá khứ, nàng không suy nghĩ nhiều, bởi vì nàng biết trưởng bối trong nhà sẽ không gả nàng vào nhà võ tướng.

Nhưng hôm nay, Đồng Nhị ca lại là thám hoa lang.

Phụ mẫu nàng không nói một tiếng liền từ chối sao?

Thậm chí chút tiếng gió cũng không có!

Đồng Ngọc Lan gật đầu.

Từ Lư Quang tức giận tới ngón tay cũng run lên, nhưng thiên hạ đều là phụ mẫu, quyết định của trưởng bối nàng cũng không thể nói gì.

"Lư Quang tỷ tỷ, tỷ đừng vội, cũng đừng tức giận, bản thân tỷ thấy Đồng Nhị ca như thế nào?" Dung Hoa nắm lấy tay nàng, hỏi, "Nếu tỷ không thích, vậy chuyện này tỷ cứ coi như không biết, nếu tỷ nguyện ý, chúng ta sẽ cùng nghĩ biện pháp."

"Ừ, Lư Quang, muội cảm thấy Nhị ca như thế nào?" Đồng Ngọc Lan cũng vội hỏi, hỏi xong còn bổ sung, "Nhị ca ta tuy da mặt hơi mỏng nhưng bộ dáng không tồi, còn biết đánh nhau, bảo đảm sẽ không để muội bị người ta khi dễ, hơn nữa còn có thể cùng muội ngâm thơ."

Dừng một chút, nàng lại gần hai người, thấp giọng: "Vội lại bên cạnh huynh ấy không có mấy nha đầu thông phòng linh tinh." Dứt lời, nàng liền đỏ mặt, vò đầu cười hi hi, "Phụ thân nói người tập võ không thể để nữ sắc làm phân tâm"

Công tử thế gia, mười lăm tuổi sẽ có thông phòng, nhưng Đồng Trầm Chu nay đã mười chín tuổi.

Sắc mặt Từ Lư Quang đỏ như cánh đào tháng hai.

Dung Hoa cúi đầu uống ngụm trà.

Đồng Ngọc Lan cũng cúi đầu uống trà, khôi phục sắc mặt bình thường mà gác ly trà xuống, kéo tay Từ Lư Quang, hỏi: "Lư Quang, muội cảm thấy Nhị ca ta thế nào?"

Dung Hoa cũng nhìn nàng.

Cổ Từ Lư Quang đỏ ửng, nhẹ nhàng gật đầu: "Đồng Nhị ca rất tốt."

Đây là vừa ý! Đồng Ngọc Lan cao hứng tới trong mắt tràn ngập ý cười: "Vậy chúng ta cùng nghĩ biện pháp."

Dung Hoa cũng vui vẻ gật đầu: "Ừ, Lư Quang tỷ tỷ, tỷ có cách gì không?" Đồng gia vô cùng vừa ý Từ Lư Quang, hiện tại chủ yếu là Từ Tam lão gia và Lãnh thị không muốn.

Từ Lư Quang nghĩ nghĩ, nhấp môi: "Chuyện này xem ra trong phủ chỉ có phụ thân và mẫu thân biết, thái độ của tổ phụ và tổ mẫu ta có thể thăm dò, nhưng ta không thể trực tiếp đi cầu xin việc này..."

Ba người thấp giọng nói chuyện.

Bên kia Lãnh thị đang phân phó hạ nhân mấy chuyện lật vặt, Từ Hà Quang nhẹ bước vào phòng, ngòn ngọt hỏi: "Mẫu thân, nghe nói Đồng Tam cô nương tới?"

Nữ tử vận áo màu hồng anh đào, váy xanh màu cỏ, da trắng mịn mào, nụ cười diễm lệ như hoa thạch lựu.

Lãnh thị phát tay cho hạ nhân lui xuống, kéo Từ Hà Quang tới bên cạnh mình: "Hôm nay trời lạnh, sao không mặc nhiều một chút."

"Con không lạnh." Từ Hà Quang đáp một câu, sau đó cười duyên lắc tay bà ta làm nũng, "Mẫu thân."

Nụ cười trên mặt mang theo vài phần thẹn thùng.

Khuê tú kinh thành có ai mà không biết Nhị công tử Đồng gia.

Rực rỡ như ánh trăng, lại oai hùng chí khí hơn huynh đệ trong nhà, mỗi lần gặp hấn trái tim nàng đều muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Nhưng Đồng gia lại tới cầu hôn ám thuốc Từ Lư Quang kia! Từ Lư Quang yếu ớt kia sao có thể xứng đôi với Đồng Trầm Chu văn võ song toàn?

Khẳng định là vì nàng lợi dụng quan hệ tốt với Tam cô nương Đồng gia mà câu dẫn hấn! Thật là không biết xấu hổ!

Sớm biết như vậy, bản thân nên tìm cách giao hảo với Đồng Tam cô nương!

"Ừ, Tam cô nương tới." Lãnh thị dịu dàng vỗ tay nàng ta, "Tới viện tỷ tỷ con đi, tuổi tác các con xấp xỉ nhau, nhất định có thể hòa thuận."

Tâm tư của nữ nhi bà vừa nhìn liền biết, hơn nữa Đồng gia là gia đình đơn giản, bà đương nhiên hi vọng nữ nhi của mình được gả qua đó.

Chỉ là, Đồng gia lại nhìn trúng nha đầu chết tiệt kia!

"Vậy con đi đây." Nữ tử mỉm cười để lộ lúm đồng tiền lập tức đứng dậy.

"Ngũ cô nương cũng ở đây, con không được nóng nảy, phải cùng tỷ tỷ mình chiêu đãi Tam cô nương và Ngũ cô nương có biết không?" Lãnh thị dặn dò.

"Nữ nhi biết." Từ Hà Quang gật đầu, tươi cười dẫn nha đầu qua viện của Từ Lư Quang.

Lãnh thị cau mày lắc đầu.

Cửa thật này rất tốt, chỉ là kết như thế nào còn phải suy tính một phen.

"Đồng Tam cô nương kia sẽ không đem chuyện nói cho Thất cô nương biết chứ?" Ma ma đứng cạnh lo lắng hỏi, sự tình chỉ có phu nhân, lão gia và mấy

tâm phúc trong viện biết, ngay cả Bát cô nương cũng không rõ chuyện gì.

"Nàng ta biết thì thế nào?" Lãnh thị cười nhạo, "Ta cũng là ăn ngay nói thật mà thôi."

"Nhưng lão phu nhân và lão thái gia..."

"Nàng ta một tiểu cô nương chẳng lẽ chạy tới trước mặt cầu xin lão phu nhân và lão thái gia sao?" Lãnh thị cười nói, "Ta đây ước gì nàng ta đi cầu còn không được."

Một cô nương như nàng mở miệng nói muốn gả cho Đồng Trầm Chu, nàng còn biết xấu hổ hay không? Nàng không cần thể diện, nhưng Từ gia vẫn rất cần!

Chỉ cần nàng vừa mở miệng, lão thái gia và lão phu nhân sẽ không tức giận, nói không chừng sẽ trực tiếp bắt nàng ta xuống tóc đi tu sao?

Ba người Dung Hoa ở trong phòng nói chuyện, ngoài cửa đột nhiên truyền tới thanh âm của Diệu Âm: "Tiểu thư, Bát tiểu thư tới."

Ba người ngừng chuyện đang nói lại.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan nhấp nhậm trà.

Từ Lưu Quang lên tiếng: "Ừ, mời muội ấy vào đi."

"Tỷ tỷ." Từ Hà Quang tươi cười vào phòng hành lễ với Từ Lưu Quang trước, sau đó lại hành lễ với Đồng Ngọc Lan và Dung Hoa, "Tam cô nương, Ngũ cô nương."

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan vội đáp lễ: "Bát cô nương."

Từ Hà Quang tới, đề tài lúc trước đương nhiên không thể tiếp tục, cũng may ba người đã thương lượng xong, Từ Lưu Quang sẽ xuống tay chỗ Từ lão thái gia và lão phu nhân trước, nếu không thành lại nhờ Đồng đại nhân ra mặt cầu Hoàng Thượng tứ hôn.

Cho nên, Từ Lưu Quang dứt khoát kêu Diệu Âm phân phó người đi mời Lục cô nương của Đại phòng, Cửu cô nương của Nhị phòng tới đây.

Sáu cô nương tuổi tác xấp xỉ, ngược lại vô cùng hòa thuận vui vẻ, giữa trưa còn dùng cơm cùng nhau.

Dùng bữa xong, ngồi thêm một lát, Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cáo từ trở về.

Tỷ muội Từ Hà Quang và Từ Lưu Quang dẫn theo nha đầu tiễn hai người tới cửa thùy hoa.

"Tam cô nương, Ngũ cô nương, có dịp ta và Thất tỷ tỷ sẽ qua tìm hai người chơi, mong hai người đừng ghét bỏ ta." Từ Hà Quang thân mật kéo tay Từ Lưu Quang, tươi cười nhìn Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan, nói.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cũng khách sáo một câu, sau đó xoay người lên xe ngựa.

"Thất tỷ tỷ mệt mỏi cả ngày rồi, mau trở về nghỉ ngơi đi." Đám người vừa đi, Từ Hà Quang liền quan tâm nói.

"Ừ, hôm nay Bát muội muội cũng vất vả." Từ Lưu Quang rút cánh tay ra, cùng Diệu Âm và Bạch Âm về viện của mình.

Từ Hà Quang lập tức chạy tới chỗ Lãnh thị.

"Bát tiểu thư đây là muốn làm gì?" Vào phòng, Diệu Âm giận dữ nói, rõ ràng muốn kết thân với Đồng Tam cô nương như vậy, một nha đầu như nàng cũng có thể nhìn ra.

Từ Lưu Quang chỉ cười, không hề tức giận, phân phó Diệu Âm: "Hiện tại tổ phụ đang ở trong phủ, người đi hỏi thăm xem tổ phụ đang ở thư phòng ngoại viện hay ở chỗ của tổ mẫu."

"Vâng." Diệu Âm gật đầu, vội ra ngoài phân phó người đi hỏi thăm, qua một lúc liền trở về bẩm báo, "Lão thái gia dùng cơm trưa trong viện của lão phu nhân, hiện tại vẫn còn ở đó."

Từ Lưu Quang một thân áo ngoài màu lam, váy hoa màu ngọc đi tới viện của Từ lão phu nhân.

Từ lão phu nhân và Từ lão thái gia đang ngồi uống trà trò chuyện, Từ Lưu Quang vừa vào phòng liền quỳ gối trước mặt hai người: "Cháu gái có việc muốn nhờ, thỉnh tổ phụ tổ mẫu ăn chuẩn."

"Hài tử này, có gì đứng dậy rồi nói." Từ lão phu nhân vội sai nha đầu bên cạnh tới đỡ nàng.

"Tổ phụ, tổ mẫu, nếu hai người không đồng ý, cháu gái sẽ không đứng dậy." Từ Lưu Quang tỏ vẻ kiên định, đồng thời đưa mắt nhìn hạ nhân xung quanh.

Từ lão phu nhân nhìn Từ lão thái gia.

Từ lão thái gia nhìn chăm chăm đôi mắt sâu thẳm của Từ Lư Quang, một bên phát tay với bọn hạ nhân: "Lui xuống đi."

Mọi người vội lui ra ngoài.

"Có chuyện gì cháu mau nói đi, thân thể cháu không tốt." Dưới đất tuy đã phủ thảm lông nhưng cháu gái quý lâu cũng sẽ hại tới thân mình.

"Thỉnh tổ phụ, tổ mẫu ân chuẩn cho cháu tới từ đường tu hành."

"Cháu nói cái gì? Cô nương đang êm đẹp sao có thể đi tu hành?" Từ lão phu nhân kinh ngạc nhìn nàng.

Từ lão thái gia không nói gì, chỉ nhủ mày.

"Cháu gái thân mình suy nhược, chỉ sợ sẽ liên lụy tới tỷ tỷ muội muội trong nhà, không bằng tới từ đường tu hành, trước có thể vì tổ phụ, tổ mẫu cầu phúc, hai, nơi đó thanh tịnh hợp để dưỡng bệnh." Hốc mắt Từ Lư Quang bắt gặp tron ướt.

"Hài tử này, có phải xảy ra chuyện gì rồi không? Chịu ủy khuất hả? Cháu cứ nói với tổ phụ tổ mẫu, tổ phụ tổ mẫu sẽ làm chủ cho cháu." Từ lão phu nhân nói, "Từ đường lạnh lẽo, thân thể cháu yếu ớt sao có thể chịu được âm hàn?"

Từ Lư Quang mỉm cười lắc đầu: "Không có gì, cháu gái cũng không chịu ủy khuất."

"Thất nha đầu, cháu về trước đi."

"Vâng, tổ phụ." Từ Lư Quang gật đầu, hành lễ cáo từ.

"Đi tra xem, bên phía Tam phòng rốt cuộc làm sao vậy?" Từ lão thái gia nhủ mày, kêu người hầu vào, phân phó.

Từ lão thái gia đã ra tay, tới hoàng hôn liền tra xét rõ ràng, sắc mặt ông trầm xuống, kêu người đi gọi Từ Tam lão gia và Lãnh thị tới đây.

Thấy trong phòng không có bà tử và nha đầu hầu hạ, trong lòng Lãnh thị vừa thấp thỏm lại có chút hưng phấn.

Nha đầu kia biết rồi? Cho nên nàng đã tới nói với lão thái gia và lão phu nhân?

Từ lão gia trực tiếp mở miệng: "Đồng gia tới cửa cầu hôn Thất nha đầu?"

Từ Tam lão gia gật đầu, đáp: "Vâng, có điều thân thể Thất nha đầu không tốt, Đồng gia kia lại xuất thân mãng phu, cho nên nhi tử đã từ chối."

Hiện tại là muốn đưa nha đầu kia tới am? Lãnh thị nhin không được mà khước miệng cong lên.

"Hồ đồ!" Từ lão thái gia ném ly trà trong tay vào Từ Tam lão gia, "Thân thể Thất nha đầu không tốt, chúng ta càng phải vì nó mà tìm một mối hôn sự đơn giản, tuy Đồng gia là tướng môn, nhưng Đồng Trầm Chu học vấn thế nào chẳng lẽ người không biết sao?"

"Phụ thân bớt giận." Từ Tam lão gia không dám trốn tránh, ly trà rơi thẳng vào ngực, mặc nước thấm ướt xiêm y, vội quỳ xuống.

Lãnh thị như bị một chậu nước đá hắt thẳng vào mặt, cả người lạnh thấu xương, cũng vội theo Từ Tam lão gia quỳ xuống.

Từ lão phu nhân trừng mắt nhìn Lãnh thị, rót trà cho lão thái gia: "Đừng tức giận, có chuyện gì từ từ nói."

Khẳng định là do tiểu nhân xui khiến! Nhi tử của mình rất tốt, ở trên triều giải quyết chính sự đều dùng ánh mắt sắc bén, mưu tính sâu xa, nhưng nữ nhân này không lợi hại như thế. Sớm biết vậy lúc trước đã không cưới ả vào cửa, năm đó cứ nghĩ Lãnh thị dòng dõi thế gia, ả ta sẽ đối tốt với Thất nha đầu.

Nhưng vào Từ gia nhiều năm như vậy, Lãnh thị vẫn là ếch ngồi đáy giếng, hiện tại chỉ lo cho cuộc sống của chính mình.

"Đúng vậy, phụ thân, có chuyện gì người từ từ nói." Từ Tam lão gia vội khuyên.

Từ lão thái gia nhìn phu thê bọn họ, nói: "Hôn sự của Thất nha đầu, các người không cần nhúng tay vào."

Lãnh thị ngẩng đầu: "Phụ thân, việc này..."

Từ lão phu nhân đảo nhanh ánh mắt qua.

Lãnh thị vội ngậm miệng, cúi đầu không dám nói tiếp.

Lệnh của phụ mẫu lời người mai mối, bọn họ là phụ mẫu của nha đầu chết tiết kia, sao có thể không được nhúng tay?

"Hôn sự của Thất nha đầu do tức phụ của lão Đại lo liệu." Từ lão thái gia nhìn Từ lão phu nhân, nói.

"Vâng, thiếp sẽ phân phó xuống." Từ lão phu nhân gật đầu, đáp, "Ngày mai kêu nó cho người qua Đồng gia mở lời, chọn ngày lành liền định hôn sự này,

tức phụ của lão Đại làm việc, ngài có thể yên tâm, chắc chắn sẽ để Thất nha đầu về vang gả ra ngoài, còn của hồi môn, thiếp cũng sẽ phân phó tức phụ của lão Đại chuẩn bị."

Từ lão thái gia gật đầu, tỏ vẻ sự tình cụ thể do bọn họ thương lượng.

Trên mặt Từ Tam lão gia nóng rát, vô cùng hoảng loạn.

Máu trong người Lãnh thị như muốn dồn lên đầu.

Đó là nữ nhi của Tam phòng, hôn sự của nàng lại để Đại phòng xử lý.

Đây không phải là vạ vào mặt Tam phòng bọn họ sao?

Từ lão thái gia nhìn Lãnh thị, sau đó kêu Từ Tam lão gia ra ngoài, giáo huấn một trận.

Từ lão phu nhân cũng không khách khí, trực tiếp phạt Lãnh thị quỳ trước Phật đường cả đêm, hôm sau lúc trở về, bà ta đi được nửa đường thì sắc mặt tái nhợt, hôn mê bất tỉnh.

.....

Từ Đại phu nhân được Từ lão phu nhân phân phó liên vội phái người qua Đồng gia.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 63: Không cam lòng thì có thể nào?

Tuy trước đây bị Từ Tam lão gia và Lãnh thị từ chối nhưng Đồng phu nhân không hề buồn bực, hơn nữa Từ Đại phu nhân cũng đã phái người qua, nếu bà ghi hận, con dâu mình nhìn trúng khẳng định sẽ chạy mất, hơn nữa Lãnh thị vốn là kẻ mấu, Đồng phu nhân đương nhiên hiểu đạo lý bên trong, vì vậy cao hứng tự mình gặp ma ma Từ Đại phu nhân phái tới.

Nhận được tin, Đồng Ngọc Lan khí thế hùng hục qua chỗ Dung Hoa, lôi kéo tay nàng cao hứng nói: "Thành rồi, thành rồi."

Dung Hoa cũng cao hứng: "Vậy thì tốt qua." Nàng biết Từ Lưu Quang một khi ra tay thì sự việc sẽ thành, như vậy cũng không cần đi cầu Hoàng Thượng tứ hôn nữa.

"Là Đại phu nhân Từ gia phái ma ma tới, mẫu thân vừa gặp bà ta, hiện tại chỉ cần chọn được ngày lành liền qua cầu hôn..." Đồng Ngọc Lan vui vẻ kể lại sự tình, sau đó lại hỏi, "Cũng không biết Lưu Quang đã biết chưa? Muội ấy không gửi tin cho chúng ta, tới qua ta còn lo lắng tới cả đêm không ngủ..."

Dung Hoa mỉm cười nghe nàng kể chuyện, ánh mắt thăm quan sát khuôn mặt của nàng, quả thật là tới qua không được ngon giấc. Một người là ca ca duy nhất của mình, một người là bằng hữu tốt nhất, nàng ấy khẳng định hi vọng hai người có thể giai ngẫu thiên thành (1), vì vậy tới qua khẳng định thập phần lo lắng.

(1) Giai ngẫu thiên thành: Trời sinh một cặp

Cười cười, Dung Hoa mới nói: "Hiện tại tỷ cũng nên suy nghĩ cho mình đi." Chuyện của Từ Lưu Quang coi như đã định, trong ba người các nàng chỉ còn lại Đồng Ngọc Lan, hơn nữa nàng ấy là người lớn nhất, sang năm sẽ là mười bảy.

Đồng Ngọc Lan mệt mỏi thở dài.

"Cũng không cần gấp, từ từ chọn." Dung Hoa an ủi.

"Chỉ có thể như vậy." Đồng Ngọc Lan nằm dài ra, sau đó lại xoay người ngồi dậy, nói, "Đúng rồi, ta phải trở về xem nương chọn ngày nào qua Từ gia cầu hôn."

Nói xong nàng liền vội vàng nhảy xuống: "Dung Hoa muội muội, ta về trước đây, chờ sự việc xong xuôi ta lại qua nói với muội."

Dứt lời, Đồng Ngọc Lan liền hấp tấp rời khỏi phòng.

Dung Hoa nhìn thân ảnh bên ngoài cửa sổ, trong mắt lộ ra một tia huynh mộ. Người có phụ mẫu và huynh trưởng yêu thương quả thật rất hạnh phúc.

Trong ba người Đồng Ngọc Lan, Từ Lưu Quang và nàng chỉ có Đồng Ngọc Lan có phúc phận này.

Có lẽ phụ mẫu thân sinh cũng rất yêu thương nàng, trong lòng Dung Hoa đột nhiên có chút chờ đợi.

Ngồi một chút, nàng mới qua thư phòng xử lý công việc.

.....

Nhận được tin của Đồng gia, Từ Đại phu nhân liền tươi cười tới viện của Từ lão phu nhân.

"Mẫu thân, Đồng phu nhân nói sẽ chọn ngày lành tới đây cầu hôn." Ngồi xuống, Từ Đại phu nhân bẩm báo sự tình với Từ lão phu nhân.

"Ừ, Đồng phu nhân là người trí tuệ, hôn sự của Thất nha đầu con cố gắng lo liệu, Đồng gia người ta đại lượng, người kính ta một thước ta kính người một trượng, lần này con dụng tâm một chút." Từ lão phu nhân vui mừng, vốn còn lo lắng Đồng gia sẽ oán giận lão Tam và tức phụ mà từ chối cửa thân này, hiện tại sự việc coi như đã định.

"Vâng, mẫu thân." Từ Đại phu nhân cười nói, "Con dâu chắc chắn sẽ làm tốt hôn sự của Thất nha đầu."

"Ừ, con làm việc ta trước nay đều yên tâm." Từ lão phu nhân gật đầu. Con dâu cả hành sự hào phóng, con dâu thứ hai có tầm nhìn, chỉ có tức phụ của lão Tam... A, tốt nhất đừng để bà ta dạy hư Bát nha đầu, "Tam đệ tức của con bị bệnh cần phải tĩnh dưỡng, chuyện của Thất nha đầu phiền con, Bát nha đầu cũng lớn rồi, đã tới lúc nên học quản gia, con có thời gian thì dạy nó xử lý chút công việc vặt đi."

Từ Đại phu nhân hiểu ý, mỉm cười đề nghị: "Vậy không bằng để Cửu nha đầu cùng học, vừa hay bọn chúng cũng có bạn."

Cửu nha đầu Nhị phu nhân dạy dỗ Từ lão phu nhân rất yên tâm, có điều con dâu cả là chủ mẫu Từ gia, đi theo học hỏi trăm lợi không hại, hơn nữa an bài như vậy người khác sẽ không nói gì, con dâu cả nghĩ vậy quả thật chu đáo!

Vì vậy Từ lão phu nhân cười gật đầu: "Ừ, tỷ muội hai đứa theo con học hỏi có thể khích lệ lẫn nhau."

Từ Đại phu nhân nhìn Từ lão phu nhân, hỏi: "Mấy năm nay thân mình Thất nha đầu không tốt, vậy con bé có cần đi theo cùng học không?" Lục nha đầu nhà mình đã đính hôn, sang năm sẽ xuất giá, hiện tại bản thân đang vội theo đuổi của hồi môn cho nàng, chuyện quản gia tất nhiên phải theo học sớm.

Đồng Nhị công tử sang năm sẽ tới nương quán, Đồng gia khẳng định muốn sớm cưới dâu vào cửa, vậy Thất nha đầu này cũng phải học, bằng không gả tới nhà người ta cái gì cũng không biết, vậy còn không chọc giận bà bà (1) hay sao?

(1) Bà bà: mẹ chồng

"Tuy có cháu dâu giúp con chia sẻ nhưng hôn sự của Lục nha đầu sẽ là năm sau, Thất nha đầu lại đính hôn, cũng cần chuẩn bị của hồi môn, sau đó là đại hôn, hiện tại còn dạy dỗ Bát nha đầu và Cửu nha đầu, chuyện dạy dỗ Thất nha đầu xử lý công việc vặt con không cần nhọc lòng." Từ lão phu nhân lắc đầu.

Đây là lão phu nhân muốn tự mình dạy dỗ. Từ Đại phu nhân hiểu ý, trong lòng thương tiếc chất nữ mất mẹ từ nhỏ này, cho nên việc lão phu nhân muốn đích thân dạy dỗ cũng không cảm thấy thoải mái, liền cười gật đầu: "Vâng, mẫu thân."

Nói vài câu, Từ Đại phu nhân đứng dậy cáo từ.

Từ Đại phu nhân đi rồi, Từ lão phu nhân liền phân phó tâm phúc Tô ma ma qua chỗ Lãnh thị.

"Lão phu nhân nói Tam phu nhân bị bệnh cần an tâm tĩnh dưỡng, mọi chuyện không cần lo lắng." Tô ma ma cung kính nói, sau lại kêu mấy bà từ phía sau đang ôm kinh thư đặt lên bàn, khom người nói, "Lão phu nhân lo lắng Tam phu nhân người dưỡng bệnh buồn cho nên phân phó lão nô mang kinh thư tới đây, lão phu nhân nói trong thời gian này Tam phu nhân có thể chép kinh, chép kinh xong liền đưa tới Tướng Quốc Tự thiêu, cầu Bồ Tát phù hộ cho Từ gia."

Lãnh thị nghe xong sắc mặt liền trắng bệch, nhưng ở ngoài vẫn cười đáp: "Tâm ý của mẫu thân ta sẽ không cô phụ, ta chắc chắn sẽ nghiêm túc chép kinh Phật. Ma ma trở về giúp ta cảm ơn mẫu thân."

"Vâng, lão nô chắc chắn sẽ truyền đạt lòng biết ơn của Tam phu nhân." Tô ma ma cung kính đáp, "Vậy Tam phu nhân người dưỡng bệnh đi, lão nô không quấy rầy nữa."

Dứt lời bà liền hành lễ cáo từ.

Lãnh thị vội cho người tiễn bà ta ra cửa.

Tô ma ma vừa đi, một lát sau Từ Hà Quang liền tới.

"Tức chết ta mà!" Lãnh thị giận dữ chỉ vào đồng kinh Phật trên bàn, "Không phải chỉ vì từ chối hôn sự của Thất nha đầu thôi sao? Ta sai chỗ nào? Chẳng lẽ thân mình Thất nha đầu không tốt? Ta ăn ngay nói thật, vậy mà muốn phạt ta!"

Kinh Phật nhiều như vậy, chép một hai năm cũng không xong!

Lão phu nhân đây là muốn giam lỏng mình!

Hai mắt Lãnh thị sắp đã phun ra lửa, hận không thể trực tiếp thiêu hết đồng kính Phật trước mặt.

"Phu nhân còn đang bệnh, chờ người dưỡng bệnh xong, tới lúc đó tôi nhận lỗi với lão phu nhân là được, lão phu nhân trước nay luôn thấu tình đạt lý, hòa ái từ thiện, chỉ cần phu nhân nhún nhường, ngài ấy sẽ bỏ qua." Dịch ma ma đứng cạnh thấp giọng khuyên, "Nô tỳ đỡ người nằm xuống."

"Ừ." Lãnh thị nghĩ nghĩ, áp chế lửa giận trong lòng.

Trước mắt cũng chỉ có thế!

Lãnh thị nằm xuống, đầu nặng chân nhẹ thật sự rất khó chịu, nhắm mắt lần qua lộn lại cũng không ngủ được, đành phải ngồi dậy kêu Dịch ma ma xoa xoa thái dương cho mình.

Được một lúc, Từ Hà Quang lo lắng xông vào: "Mẫu thân, mẫu thân."

Thanh âm ngọt giòn ngày xưa hiện giờ đã mang vài phần bén nhọn, Lãnh thị vừa hòa hoãn một chút thì thái dương như bị kim đâm mà đau lên, mắng: "Hà Nhi, con là đại cô nương, cần phải ôn trọng, có chuyện gì cũng phải bình tĩnh, không được hấp tấp lỗ mãng như vậy."

"Mẫu thân, con sao có thể bình tĩnh chứ?" Từ Hà Quang bĩu môi, "Tổ mẫu nói bắt đầu từ ngày mai con phải theo Đại bá mẫu học quản gia."

"Con nói cái gì?" Lãnh thị ngồi thẳng dậy, duỗi tay bắt lấy tay Từ Hà Quang, "Ai nói với con? Khi nào?"

Từ Hà Quang đau tới kêu lên một tiếng: "Mẫu thân, người làm con đau."

Lãnh thị vội thả lỏng: "Mau nói, chuyện là thế nào?"

"Chính là vừa rồi Tô ma ma tới nói với con, nói bắt đầu từ ngày mai con và Cửu muội muội sẽ theo Đại bá mẫu học quản gia." Từ Hà Quang xoa xoa cánh tay bị nắm chặt tới đỏ lên, nói, "Mẫu thân, con không đi."

Đại bá mẫu ngày thường hiền dịu vui vẻ, nhưng chỉ cần nhú mày liền toát lên uy nghiêm, từ nhỏ nàng đã rất sợ Đại bá mẫu.

Lãnh thị căng lớn hai mắt, nhấp miệng qua nửa ngày mới nói ra hai chữ: "Bọn họ..." Ngay sau đó, bà ta khóc lên, "Khinh người quá đáng."

Bà còn chưa chết mà!

Đầu tiên là giao hôn sự của Từ Lưu Quang cho Đại tẩu, hiện tại lại muốn giao nữ nhi thân sinh của mình cho Đại tẩu dạy dỗ sao?

Lãnh thị bà không phải di nương không có danh phận, bà là được Từ gia bọn họ cưới hồi đăng hoàng, người còn đang sống sờ sờ, hiện tại lại để Đại tẩu dạy dỗ nữ nhi của mình.

Đây không phải là và mặt.

Mà là trực tiếp dẫm đạp bà dưới đất!

"Ta muốn đi tìm mẫu thân, ta muốn đi hỏi bà ấy sao lại để Đại tẩu dạy dỗ Hà Nhi!" Lãnh thị gãy giữa muốn xuống giường, sắc mặt trắng như tờ giấy.

"Phu nhân, người đừng kích động." Dịch ma ma vội duỗi tay đỡ bà ta, khuyên nhủ, "Người bình tĩnh lại đi, người không thể tiếp tục chọc lão phu nhân tức giận nữa."

"Bà ấy đã giao nữ nhi của ta cho người khác dạy dỗ rồi, ta còn sợ bà ấy tức giận sao?" Lãnh thị lạnh giọng, "Ta sợ cái gì chứ? Cùng lắm là bị hù mà thôi."

"Phu nhân, người bình tĩnh lại, người nghĩ tới thiếu gia đi." Dịch ma ma nôn nóng khuyên. Phu nhân dùng bộ dạng này đi nói chuyện, đến lúc đó lão phu nhân còn không giận tới tím mặt sao?

Nhắc tới nhi tử bảy tuổi, Lãnh thị hoàn hồn ngã trở về, khóc mất đầm lệ: "Con của ta."

Hôm nay trở về, lão gia phái người tới nói nhi tử sẽ dời ra ngoại viện sống. Mấy nhi tử của Từ gia phải hơn bảy tuổi mới tới ngoại viện, nhi tử sang tháng sáu mới bảy tuổi! Đó là ý của lão thái gia.

Lòng Lãnh thị lạnh lẽo như băng, lạnh tới thấu xương.

"Phu nhân, tiểu thư chỉ là theo Đại phu nhân học quản gia, xử lý công việc vặt mà thôi." Dịch ma ma cầm ly nước ấm đưa cho bà, nhẹ giọng khuyên nhủ, "Đại phu nhân là chủ mẫu đương gia, trước nay luôn đoan trang hào phóng, tiểu thư đi theo ngài ấy khẳng định có thể học được rất nhiều..."

Lãnh thị cầm ly trà, siết chặt, đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi.

Dịch ma ma kinh hãi, vội nhận lấy ly trà, lớn tiếng gọi: "Người đâu, mau mời đại phu." Sau lại cầm khăn lau máu tươi trên khóe miệng Lãnh thị.

Từ Hà Quang sắc mặt trắng bệch vừa khóc vừa nói: "Mẫu thân, mẫu thân người đừng nói giận, con học là được, con sẽ cố gắng học tập Đại bá mẫu, người đừng lo lắng..."

Lãnh thị thấy nàng khóc, khổ sở vuốt tay vỗ về mặt nàng, sau lại vô lực buông xuống, rung rung gật đầu: "Ừ, học với Đại bá mẫu, tương lai chắc chắn hữu dụng."

Bà sao có thể cam lòng!

Nhưng không cam lòng thì có thể nào?

Bản thân thật sự muốn nháo nhào một trận.

Nhưng nói không chừng lão thái gia và lão phu nhân sẽ trực tiếp nhốt mình lại, tới lúc đó mọi chuyện chỉ sợ không còn đơn giản như vậy.

.....

Nghe được quyết định của Từ lão phu nhân và động tĩnh bên phía Lãnh thị, lại biết Đồng gia đã trả lời, Từ Lưu Quang thở phào nhẹ nhõm, phân phó Bạch Âm: "Mẫu thân bị bệnh, trong kho còn ít sơn tham, người thay ta mang qua đó."

Bạch Âm gật đầu.

Từ Lưu Quang gọi Diệu Âm mài mực, viết hai phong thư, phái người đưa ra ngoài.

Nhận được thư của Từ Lưu Quang đã là sau giờ Ngọ, Dung Hoa mỉm cười đọc thư, đang định hồi âm thì Thạch ma ma tươi cười vào phòng bẩm báo: "Tiểu thư, Hà Vũ về rồi."

"Thật sao?" Dung Hoa ngẩng đầu, hỏi.

"Vâng, hiện đang ở thiên thính tiền viện chờ tiểu thư." Thạch ma ma trả lời.

Dung Hoa đứng dậy, cười nói: "Xuân Thiên cũng ở ngoài sân đúng không? Ma ma đem tin này đi báo cho Hà ma ma đi."

Thạch ma ma gật đầu.

Ra khỏi phòng, Dung Hoa cùng Xuân Thiên, dẫn theo Túy Đồng và Lưu Tô ra ngoài.

Tới thiên thính, thấy Hà Vũ da phôi nắng tới biến thành màu mặt, Xuân Thiên kích động căng lớn hai mắt nhưng không hề chạy tới, quay đầu nhìn Dung Hoa.

"Tiểu thư." Hà Vũ đứng dậy, cung kính hành lễ, ánh mắt chỉ thoáng nhìn qua ái nữ. Trước đây làm việc cho Diệp Thế Hiên, trải qua biết bao sự đời, hiện tại lại vừa tới Bắc phương một chuyến, Hà Vũ so với khi trước càng thêm trầm ổn.

"Hà thúc vất vả rồi." Dung Hoa cười nói, "Ngồi đi."

Nàng lại đưa mắt nhìn Xuân Thiên, nói với Hà Vũ: "Xuân Thiên đã lâu rồi không gặp thúc, ở trước mặt ta hai người không cần câu nệ như vậy."

"Tạ tiểu thư hậu ái, có điều lễ không thể bỏ." Hà Vũ vội đáp.

Dung Hoa mỉm cười lắc đầu, nói với Xuân Thiên: "Đi đi."

"Cha." Xuân Thiên lúc này mới tươi cười chạy tới.

Hà Vũ vuốt tay sờ đầu ái nữ, hỏi: "Ở nhà có nghe lời tiểu thư không?"

"Có." Xuân Thiên tùm tùm gật đầu, biết bọn họ còn chuyện để nói nên liền ngoan ngoãn đứng qua một bên.

Hà Vũ bẩm báo thành quả chuyến đi với Dung Hoa một lần rồi đứng dậy mở hai cái hòm dưới đất, đem từng món hàng giới thiệu tỉ mỉ.

Có da lông, hương lộ, đá quý, quả khô, đủ loại.

"Ta tin tưởng ánh mắt của Hà thúc, hiện tại cũng sắp tới Tết, chúng ta có thể nhân cơ hội này thử xem." Dung Hoa cười nói, "Thúc đi đường hẳn rất vất vả, về nghỉ ngơi hai ngày trước đi."

"Tạ tiểu thư, trên đường tiểu nhân đều dùng xe ngựa, không hề mệt mỏi, ngày mai tiểu nhân sẽ mang những thứ này ra cửa tiệm bán." Hà Vũ cười nói rồi đứng dậy muốn cáo từ.

Dung Hoa cũng không từ chối quyết định của hắn, cười gật đầu.

Hà Vũ và Xuân Thiên hành lễ rồi rời đi.

Gọi người vào mang đồ về phòng, lúc này Dung Hoa mới nhìn kỹ, quả khô da lông đương hiên không cần phải nói, nhưng hương lộ và đá quý này đều là cực phẩm, ánh mắt của Hà Vũ thật sự rất tốt.

Dung Hoa đưa mắt nhìn miếng da lông kia, duỗi tay vuốt ve miếng da hồ ly màu đen phát sáng, quay đầu nói với Thạch ma ma và Lê Hoa: "Cái này có thể làm áo choàng cho Vương gia, các người giữ lại trước đi."

"Vâng." Thạch ma ma cao hứng nhận lệnh.

.....

Những ngày tháng lặng yên cứ thế trôi qua, thời tiết mỗi lúc một lạnh.

Thạch ma ma và Hoa Lê làm thêm mấy cái áo choàng, ở trên cổ áo của Dung Hoa thêu rất nhiều chữ "Mẫu" đẹp mắt. Kỹ năng thêu hoa nàng cũng học được chút ít, hiện tại coi như thuận buồm xuôi gió tự mình có thể thêu ra thành phẩm.

Hôm đó Chu Hành tới đây, Dung Hoa mỉm cười liếc nhìn Lưu Tô mặt lạnh như thường.

Lưu Tô sắc mặt không đổi đứng bên cạnh.

Người đã tới, Dung Hoa liền kêu Túy Đồng đi lấy áo choàng.

Mấy nha đầu lặng lẽ rời khỏi phòng.

Chu Hành không chút khách khí, trực tiếp mặc thử, ánh mắt đầy ý cười nhìn nữ tử trước mặt: "Đây là lần đầu tiên có người vì ta mà thêu y phục."

Y từng nhắc tới Tiên hoàng, nhưng lại chưa từng nhắc tới mẫu phi, nàng chỉ nhớ y từng nói bà ấy họ Liễu, còn những chuyện khác thì chưa từng nói tới.

Chẳng lẽ có chuyện gì không thể để người ngoài biết sao?

Dung Hoa nghĩ nghĩ, cười nói: "Ta chỉ thêu mấy chữ này." Nói xong, nàng duỗi tay xoa xoa cổ áo.

"Cái này... Không giống hoa văn bình thường, thật giống một chữ." Y cúi đầu nhìn, lại ngẩng đầu nhìn Dung Hoa, hỏi, "Có ý gì vậy?"

"Là tiếng nước ngoài." Dung Hoa giải thích, "Cái này nghĩ là Dung, cái này nghĩ là Hành."

Diệp Thế Hiền là đại tài tử, thư tịch không ít đồ kỳ quái. Chu Hành khẽ cười, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán Dung Hoa, nói: "Ta rất thích."

Dung Hoa lập tức nở nụ cười để lộ lúm đồng tiền như hoa.

.....

Thời tiết mỗi lúc một lạnh, nhưng kinh thành vẫn tràn ngập hi khí. Sắp tới là thọ thần của Chính Đức Đế, hai ngày cuối tháng chín, sức giả Tây Lương và Đông Lăng trước sau cùng đến.

Quốc Tân Quán sớm đã dọn dẹp, làm như hên trước, hai nước đều phái tới một hoàng tử và một công chúa, Tây Lương là Nhị hoàng tử và Lục công chúa, mà Đông Lăng là Tam hoàng tử và Thất công chúa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 64: Ác nhân tới cáo trạng trước

Sứ đoàn Tây Lương và Đông Lăng đều do hoàng tử và công chúa dẫn đầu, vì vậy Chính Đức Đế cũng phân phó Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử tiếp đãi hai nước.

Đại hoàng tử phụ trách sứ giả Tây Lương.

Tứ hoàng tử phụ trách sứ giả Đông Lăng.

Đại Chu và Đông Lăng quan hệ khá tốt, mà với Tây Lương giao chiến nhiều năm, thái độ coi trọng Tứ hoàng tử của Chính Đức Đế không cần nói cũng biết.

Có điều Tứ hoàng tử là đích tử của trung cung, việc này cũng không có gì kỳ quái.

Đại hoàng tử là trưởng tử cũng không nói nhiều, hẳn chỉ một lòng hoàn thành nhiệm vụ.

Thất hoàng tử và Lục hoàng tử hoàn toàn không dính tới chuyện này.

Lục hoàng tử hào phóng chưa từng nghĩ nhiều.

Nhưng Thất hoàng tử lại tức giận không nhẹ.

Trong suy nghĩ của hắn, việc tiếp đãi khăng định có một phần của mình, ít nhất là tiếp đón Tây Lương.

Chỉ là hiện tại công việc lại giao cho Đại hoàng tử.

Trong lòng mặc dù rất không phục nhưng hắn cũng không dám nói gì, Chính Đức Đế vừa không truy cứu chuyện khi trước, tha thứ cho hắn, cho nên Thất hoàng tử chỉ biết nén cục tức trong bụng.

Hai người Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử đương nhiên nhiệt tình khoản đãi sứ giả hai nước.

Sau khi gặp người Đông Lăng, trên đường hồi phủ, Tứ hoàng tử nhủ thầm hỏi người hầu cận: "Người có cảm thấy Uyển Lăng công chúa rất quen mắt không? Hình như đã gặp ở đâu đó."

Uyển Lăng công chúa là nữ nhi hoàng đế Đông Lăng sủng ái nhất, dung mạo quốc sắc thiên tư, tính tình lại dịu dàng như nước. Người hầu nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Thuộc hạ không nghĩ như vậy."

Tứ hoàng tử liền nhanh chóng gạt bỏ thắc mắc trong lòng.

Còn mấy tháng nữa mới tới đại hôn với Chu Hành, cho nên Tây Lương cũng được, Đông Lăng cũng thế, những việc này đều không liên quan tới Dung Hoa, nàng tất nhiên chỉ cần chú ý vào chuyện của chính mình.

Nhưng vừa vào tháng mười, tin tức phu thê Nhan thị và Tây Ninh Hầu qua đời truyền tới.

Tây Ninh Hầu chết bệnh, còn Nhan thị tự sát.

Tin tức này là Chu Hành tự mình tới nói với Dung Hoa.

Nghe vậy, Dung Hoa kinh ngạc, bật thốt lên hỏi: "Rốt cuộc là có chuyện gì?"

"Tây Ninh Hầu chết là kế hoạch của Kiều Vũ Đình, mà Nhan thị bà ta thật sự tự sát mà chết." Chu Hành trả lời.

Dung Hoa không khỏi hoảng sợ.

Kiều Vũ Đình ở Kim Ngô Vệ, thủ đoạn khăng định không tồi, chỉ là...

Hắn dám giết thân phụ mình sao? Tuy không phải tự mình động thủ, nhưng hắn chính là người đứng phía sau bức màn. Đó là phụ thân thân sinh của hắn!

Người đã vào lao ngục, luật pháp tự sẽ xử lý ông ta, nhưng một tia cơ hội sống sót Kiều Vũ Đình cũng không để lại cho Tây Ninh Hầu.

"Bọn họ vốn có án tử trên người, chịu tội khăng định không thoát được, mà Kiều Vũ Đình lại không muốn cho bọn họ một con đường sống, vì vậy mới tự mình hạ lệnh." Chu Hành nói, "Hơn nữa sắp tới là thọ thần của hoàng huynh, lại có sứ giả của Tây Lương và Đông Lăng, thi thể hai người bọn họ lần lượt đưa về Nhan gia và hầu phủ, tang lễ không được diễn ra."

Nhan thị mưu sát thân phụ, hầu phủ đương nhiên không để bà ta tiến vào mộ phần tổ tiên Kiều gia.

Cho nên, hai nhà lần lượt tới nhận thi thể, lén lút tìm nơi an táng.

Dung Hoa nghĩ nghĩ, cũng cảm thấy không có gì kỳ lạ.

Tây Ninh Hầu có thể xuống tay với thể tử, là kẻ tàn nhẫn, Kiều Vũ Đình là con ông ta, hẳn tâm tính kẻ ông ta cũng có thể lý giải.

"Nhan thị và Tây Ninh Hầu xem như sinh tử tương tùy, năm đó vì ông ta, bà ấy có thể giết thân phụ, hiện tại Tây Ninh Hầu chết, bà ấy cũng nên tự sát đi theo." Chỉ đáng thương cho dưỡng phụ Diệp Thế Hiến của nàng! Yêu nhau sâu đậm như vậy, thời điểm nam chưa cưới nữ chưa gả bọn họ sao lại không quyết đoán như thế? Dung Hoa cười lạnh, im lặng một lát, ngẩng đầu nhìn Chu Hành hỏi, "Kiều Vũ Đình ác độc như vậy, liệu hắn có xuống tay với Thần Nhi không?"

Đối với Nhan thị, Dung Hoa không có cảm tình, cái chết của Diệp Thế Hiền bà ta không thoát được quan hệ, nhưng Kiều Vũ Thần là đứa trẻ vô tội, lại ngoan ngoãn khiến người ta đau lòng.

Kiều Vũ Đình hận Tây Ninh Hầu và Nhan Thị, hán sao có thể bao dung Kiều Vũ Thần?

Nói không chừng sẽ nhỏ cỏ tận gốc!

"Trong Tây Ninh Hầu phủ còn có lão phu nhân, cho dù thế nào Kiều lão phu nhân cũng không để hấn hãm hại đệ đệ của mình dưới mí mắt bản thân." Chu Hành nhẹ giọng, "Kiều lão phu nhân luôn bảo vệ huynh muội Kiều Vũ Đình, huynh muội bọn họ cũng rất tôn kính bà ta, Kiều Vũ Đình hẳn sẽ nể mặt Kiều lão phu nhân mà không làm ra chuyện gì."

Dung Hoa thở dài: "Hi vọng là thế."

Hài từ kia ngoan ngoãn hiểu chuyện, thật hi vọng nó có thể lấy được vài phần thương hại của huynh trưởng.

Chu Hành vuốt tay xoa đầu của nàng: "Được rồi, đừng nghĩ nhiều nữa, cho dù nàng có lo lắng thì đó cũng là chuyện của Kiều gia." Đối với hài từ Kiều Vũ Thần, Chu Hành không có cảm xúc, trên đời này chuyện thù tặc tương tàn xảy ra rất nhiều, huống chi Dung Hoa và nó không có quan hệ. Thấy nàng lo lắng, trong lòng y không khỏi ghen tuông, có điều ngoài mặt không hề để lộ.

Người nàng thích, người nàng lo lắng, bản thân dụng tâm thêm một chút là được.

Dung Hoa gật đầu, nhanh chóng gác sự tình qua một bên.

Chu Hành nói đúng, đó là chuyện của Kiều gia, cho dù chính mình có lo lắng cho hài từ kia thì có thể làm gì? Nàng chẳng qua chỉ là người ngoài mà thôi.

Nói chuyện thêm một lúc, cùng nàng dùng cơm trưa, Chu Hành mới rời đi.

Thời tiết hơi lạnh, trong phòng đốt thêm địa long.

Chờ Chu Hành rời đi, Dung Hoa liền phân phó Thạch ma ma chuẩn bị chút hương nến giấy tiền vàng mã, đốt cho đường phụ Diệp Thế Hiền.

.....

Không ngờ trưa hai ngày sau, Nhan phu nhân tới cửa cầu kiến.

Không đệ thiệp mà trực tiếp tới cửa, không lẽ bà ta có chuyện quan trọng?

Dung Hoa nhìn Hàm Tiểu, hỏi: "Một mình Nhan phu nhân tới?"

Chuyện Dung Hoa nghĩ tới chỉ có thể là Kiều Vũ Thần, ngoại trừ nó, nàng thật không đoán ra Nhan phu nhân tới đây là vì chuyện gì.

"Không phải." Hàm Tiểu lắc đầu, "Nhan phu nhân còn dẫn Thần Nhi thiếu gia tới."

Quả nhiên là Kiều Vũ Thần! Dung Hoa đứng dậy phân phó: "Thỉnh bà ấy và Thần Nhi tới phòng khách tiền viện uống trà, lát nữa ta sẽ qua."

Nói xong nàng vào nội thất thay bộ váy màu lam, sắp xếp thỏa đáng mọi thứ mới cùng Lưu Tô và Túy Đồng ra ngoài.

Vào phòng, Dung Hoa cười nói: "Đã để phu nhân đợi lâu."

Dung Hoa không gọi bà là cữu mẫu, Nhan phu nhân sững sốt, nhanh chóng nở nụ cười: "Dung Hoa tới rồi." Trong lòng nói không nên lời hỏi hận.

Năm đó, thời điểm còn là cháu gái, bà không quan tâm nàng, hiện tại người ta là Vương phi, Nhan gia cho dù có muốn kéo quan hệ với nàng tựa hồ đã không còn kịp.

Dung Hoa đi tới, ngồi vào chủ vị: "Phu nhân ngồi đi." Ánh mắt đảo qua Kiều Vũ Thần bên cạnh Nhan phu nhân, nàng cười gọi, "Thần Nhi."

Kiều Vũ Thần nhấp môi, gương mặt rõ ràng đã gầy đi rất nhiều, ánh mắt chăm chú nhìn Dung Hoa, hốc mắt ươn ướt nhưng nước mắt không thể chảy ra, chỉ gọi: "Tỷ tỷ." Nói xong liền nhào qua.

Nhan phu nhân vuốt tay ôm lấy hấn vào lòng, sau đó nói lời xin lỗi: "Mạo muội tới, quấy rầy rồi." Sau đó bà vỗ vỗ lưng của Kiều Vũ Thần, "Thần Nhi ngoan, cữu mẫu và tỷ tỷ có lời muốn nói."

Kiều Vũ Thần ngoan ngoãn gật đầu.

Dung Hoa dịu dàng mỉm cười nhìn nó, sau đó nhìn Nhan phu nhân: "Không sao, kỳ thật Thần Nhi cũng hay qua đây chơi với ta."

Nhan phu nhân thở dài, sờ đầu Kiều Vũ Thần: "Hôm nay ta tới là vì Thần Nhi."

"Thần Nhi?" Dung Hoa nhìn Kiều Vũ Thần, nhũn mày lo lắng, "Thần Nhi làm sao?"

Nhan thị thấy nàng quan tâm như vậy, hốc mắt liền đỏ lên: "Xem ra cô nãi nãi an bài rất đúng." Dứt lời, bà nháy mắt cho ma ma bên cạnh, ma ma kia liền cầm một phong thư trình lên.

Nhan thị giải thích: "Đây là thư cô nãi nãi viết cho cô nương, trước đó mấy ngày ta có vào đại lao thăm muội ấy, muội ấy dặn dò nếu bản thân xảy ra chuyện thì kêu ta mang phong thư này giao cho cô nương, còn có..." Nhan thị nhìn Kiều Vũ Thần, "Nhiều ngày rồi đứa nhỏ Thần Nhi này không khóc cũng không nháo, cơm cơm hồ hồ cũng không ăn được gì..."

Túy Đồng nhận phong thư, đưa cho Dung Hoa.

Dung Hoa cầm dao đặt trên rổ trái cây cắt phong thư, sau đó cúi đầu nhìn.

"Cái này..." Dung Hoa xem xong, ngược mắt nhìn Kiều Vũ Thần.

Bên trong Nhan thị lời ít ý nhiều, một là xin lỗi nàng chuyện khi đó độc sát Diệp Thế Hiền, hai là gửi gắm, hi vọng nàng chiếu cố Kiều Vũ Thần.

Nhưng Kiều Vũ Thần có huynh trưởng, có tổ mẫu, là hài tử của Kiều gia, nàng và nó cũng không có quan hệ huyết mạch, cho dù ở thời hiện đại coi mở, muốn nuôi con của người khác, thân nhân chưa chắc sẽ không đồng ý, huống chi nơi này là Đại Chu.

Có thể Kiều Vũ Đình sẽ đồng ý, nhưng Kiều lão phu nhân chắc chắn không.

Hơn nữa, tới khi đó người ngoài sẽ nói Kiều gia không dung được Kiều Vũ Thần, mà cữu gia Nhan gia lại không ra mặt.

Nhan phu nhân hiểu rõ ý của nàng, nói: "Bên hầu phủ cô nương không cần lo lắng, lão phu nhân đã đồng ý, còn bên Tây Ninh Hầu phủ kia đã có di ngôn của hầu gia, hơn nữa... Lão phu nhân hiện tại sinh bệnh, lực bất tòng tâm lo cho Thần Nhi." Nhan phu nhân nắm chặt tay Kiều Vũ Thần, "Đưa Thần Nhi qua đây cũng là ý của lão phu nhân."

Dứt lời, bà tươi cười dặn dò Kiều Vũ Thần: "Thần Nhi sau này sẽ ở cùng tỷ tỷ, phải nghe lời tỷ tỷ có biết không?"

"Vâng, Thần Nhi biết." Kiều Vũ Thần ngoan ngoãn gật đầu.

"Ngao." Nhan phu nhân ngăn lệ, kêu Kiều Vũ Thần qua kia.

Nhan thị ngoan độc làm ra chuyện táng tận thiên lương, hiện tại Nhan gia cũng lo lắng sốt ruột, nữ nhi, hài tử của mình sau này làm sao thành thân? Tôn tử, chất trai tương lai khẳng định cũng bị bà ta liên lụy.

Bọn họ sao có thể lo lắng cho Kiều Vũ Thần.

Hiện tại bọn họ muốn giúp lão gia tìm một chức quan ở bên ngoài, cả đời không hồi kinh!

"Tỷ tỷ."

"Thần Nhi ngoan." Dung Hoa duỗi tay kéo đứa nhỏ tới bên mình, cười nói, "Hoa Lê tỷ tỷ làm rất nhiều món ngon, Thần Nhi trước theo Túy Đồng tỷ tỷ đi ăn được không?"

"Vâng." Kiều Vũ Thần gật đầu.

Dung Hoa nhìn Túy Đồng, Túy Đồng liền kéo hài tử rồi đi.

Nàng lúc này mới đưa mắt nhìn Nhan phu nhân, hỏi: "Bà ấy được an táng rồi sao? Chôn ở đâu?" Tuy Nhan thị xuống tay giết Diệp Thế Hiền nhưng bà ấy cũng là thân mẫu của Kiều Vũ Thần, nếu biết, tương lai nó cũng có thể đi tể bái.

Một phần tổ tiên Nhan gia bà ấy cũng không vào được, thân là nữ nhi xuất giá, hơn nữa bản thân còn làm ra chuyện ảnh hưởng tới Nhan gia, bọn họ sao có thể cho bọn họ nhập phần mộ tổ tiên?

Nhan phu nhân gật đầu: "Lão gia kêu người tìm một chỗ ở thành Nam an táng, hầu gia cũng đã được chôn cất, là thể tử an bài, Thần Nhi... Đã biết chỗ." Sắp tới là thọ thần của Hoàng Thượng, bọn họ lại là phạm nhân có tội trong người, hai nhà làm sao dám khua chiêng gõ trống mai táng?

Dung Hoa gật đầu.

Nhan phu nhân lại nói: "Sang năm ta và lão gia sẽ cùng huynh muội Thụy Chi đi nhậm chức, Thần Nhi... Liền giao cho cô nương, đồ của Thần Nhi, lát nữa ta sẽ kêu người qua hầu phủ thu dọn rồi đưa qua đây."

Vốn tưởng nàng sẽ không đồng ý, cho nên bà chỉ dẫn hài tử thử tới xem, "Bên Kiều gia cô nương không cần lo lắng, trong tay lão phu nhân có di ngôn của hầu gia để lại, cô nương cứ yên tâm."

"Ừ." Dung Hoa mỉm cười.

Nhan phu nhân nghe vậy liền đứng dậy cáo từ: "Ta không quấy rầy nữa."

Dung Hoa kêu Hàm Tiểu tiến bà ta ra ngoài, còn mình cùng Lư Tô đi về hậu viện.

"Lư Tô, ngươi đi tìm hiểu tình hình bên Kiều gia." Dung Hoa phân phó.

Nhan phu nhân cho dù có bảo đảm nàng cũng không yên tâm.

Kiều Vũ Đình kia tàn nhẫn như vậy.

Lư Tô gật đầu nhận lệnh.

Vào phòng, Dung Hoa thấy Kiều Vũ Thần im lặng ngồi một chỗ, quay đầu phân phó Hồng Đậu: "Ngươi xuống bếp kêu đầu bếp làm mấy món chay, nấu thêm chén cháo."

Hồng Đậu nghe xong liền vội vàng lui xuống.

Dung Hoa mỉm cười đi tới bên cạnh Kiều Vũ Thần, nhìn điểm tâm bày sẵn trước mắt nó: "Thần Nhi không thích sao?"

Kiều Vũ Thần lắc đầu: "Ăn không vô."

Dung Hoa ngồi xuống, ôm hải tử vào lòng: "Thần Nhi muốn khóc thì cứ khóc đi, có tỷ tỷ ở đây."

"Tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần oa lên, khóc khan cả giọng.

Dung Hoa ôm nó, hốc mắt cũng đỏ.

Thạch ma ma, Lê Hoa và Túy Đồng bên cạnh cũng nức nở, xoay người trộm lau khóe mắt.

Khóc thật lâu, Kiều Vũ Thần mới dừng lại, duỗi tay lau nước mắt trên khóe của Dung Hoa: "Tỷ tỷ, không khóc nữa."

"Thần Nhi cũng không khóc nữa." Dung Hoa cầm khăn lau mặt cho nó, "Đói bụng chưa?"

"Không đói bụng." Kiều Vũ Thần lắc đầu.

Sao có thể không đói? Dung Hoa phân phó Thạch ma ma: "Xuống bếp xem đồ ăn đã có chưa, nếu xong rồi thì mang lên đi."

"Tỷ tỷ, đệ không đói bụng." Kiều Vũ Thần lắc đầu.

"Không đói cũng phải ăn, cừu mẫu nói mấy ngày nay đệ không ăn cái gì, nếu đệ đói là người, vậy không phải sẽ khiến hầu gia và hầu phu nhân lo lắng sao?" Dung Hoa dịu dàng khuyên, "Thần Nhi là hải tử ngoan, phải ăn cơm mới lớn được. Nếu đệ không ăn, tỷ tỷ sẽ rất lo lắng, có biết không?"

Kiều Vũ Thần nghĩ nghĩ, cuối cùng cũng gật đầu.

Một bàn thức ăn chay, cháo táo đỏ bách hợp, tay nghề đầu bếp rất giỏi, hương vị cũng không tệ, Dung Hoa nhìn hải tử ăn xong chén cháo mới thấy yên tâm.

Ăn cơm xong, khóc thêm một lúc, thấy Kiều Vũ Thần mệt mỏi, Dung Hoa liền kêu Thạch ma ma dẫn nó đi nghỉ trưa.

Kiều Vũ Thần vừa đi không được bao lâu, Lư Tô đã trở về, bẩm báo: "Trước khi Tây Ninh Hầu chết có để lại một phong thư cho Kiều lão phu nhân, bên trong ghi rõ Thần Nhi thiếu gia giao cho tiểu thư người chiếu cố."

"Kiều Vũ Đình không nói gì thêm?" Dung Hoa nhướn mày.

"Đương nhiên là cực lực phản đối, có điều Kiều lão phu nhân đã công khai lá thư, còn mời trưởng bối Triệu gia tới làm chứng." Lư Tô phản đối.

Cho nên Kiều Vũ Đình dù phản đối cũng không có cách nào, nếu hấn một mực làm theo ý mình, đó là bất hiếu.

Xem ra trong lòng Kiều lão phu nhân vô cùng rõ ràng, bà ấy sợ tiểu tôn tử ở lại sẽ không hòa hợp với trưởng tôn.

Phòng của Kiều Vũ Thần cách viện của Dung Hoa không xa, trước đây bởi vì nó thường xuyên tới chơi, cho nên hải tử cố ý chọn vị trí gần Dung Hoa nhất, có điều chẳng qua đó chỉ là căn phòng, không còn thứ gì khác.

Hiện tại hải tử phải ở đây Dung Hoa liền phân phó đám người Lê Hoa đi thu dọn.

Hôm sau, Nhan phu nhân quả nhiên phái người đưa đồ của Kiều Vũ Thần tới, y phục, giày vớ, đồ chơi có đủ.

Đồ đã đưa tới, cũng may Nhan phu nhân và Kiều lão phu nhân không phải thêm nha đầu và bà tử tới hầu hạ, Dung Hoa liền mỉm cười an bài Hồng Đậu và Hàm Tiểu tới hầu hạ nó.

Kiều Vũ Thần cuối cùng cũng bình tâm, thấy hai người Dung Hoa và Xuân Thiên dậy sớm luyện công nên cũng muốn theo học.

Không có phụ mẫu bên cạnh, lại có huynh trưởng Kiều Vũ Đình như vậy, học vài chiêu phòng thân cũng tốt, vì vậy Dung Hoa liền gật đầu đồng ý, Túy Đồng và Lưu Tô cũng không để bụng.

Dàn xếp cho Kiều Vũ Thần ổn thỏa, Dung Hoa lại nhận được thiệp.

Là tiệc bốn vị hoàng tử và hoàng tử phi chiêu đãi hoàng tử công chúa của Tây Lương và Đông Lăng, ngoại trừ bốn vị hoàng tử và hoàng tử phi, Thanh Hà công chúa đang ở trong cung đợi gả cũng tham gia, đồng thời còn mời thêm công tử và quý nữ gia đình huân quý.

Yến hội diễn ra ở biệt viện của Tứ hoàng tử.

Mùa đông năm trước thường mai ở biệt viện của Đại hoàng tử, lần này biệt viện của Tứ hoàng tử trồng đủ các loại cúc, hoa nở vô cùng rực rỡ.

Lần này Đồng Ngọc Lan cũng được mời, Dung Hoa và nàng đi chào hỏi chủ nhân Dương Mặc Tuyết xong liền đi dạo trong viện.

Dưới ánh mặt trời ấm áp, nhóm quý nữ tụ ba tụ năm vừa ngắm hoa vừa cười nói.

Hai người Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan vừa thưởng cúc vừa trò chuyện. Qua một lúc, nghe có người nói Nghi Dư công chúa của Tây Lương tới, bọn họ liền quay đầu.

Đoàn người vây quanh Đại hoàng tử phi và một cô nương đi tới, cô nương kia dáng người cao gầy, dung mạo tuyệt lệ.

Dung Hoa không để ý, không ngờ bọn họ lại trực tiếp đi về hướng này.

Chỉ còn cách mấy bước, ánh mắt Nghi Dư công chúa trực tiếp dừng trên người Dung Hoa, hỏi: "Người chính là Diệp cô nương Diệp Dung Hoa?"

"Đúng vậy." Dung Hoa gật đầu.

Không ngờ nàng vừa dứt lời, Nghi Dư công chúa liền duỗi tay rút roi bên hông, dứt khoát quát một cái về phía Dung Hoa.

"Dung Hoa muội muội cẩn thận." Đồng Ngọc Lan kêu lên, theo bản năng duỗi tay kéo nàng.

Túy Đồng và Lưu Tô nhanh chóng tiến lên che chắn phía trước.

"Đừng cử động." Dung Hoa nháy mắt cho hai người, sau đó duỗi tay đẩy Đồng Ngọc Lan ra, đồng thời đưa tay rút cây roi người, trực tiếp vung qua.

Xôn xoa một tiếng, roi của hai người buộc chặt vào nhau.

"Buông tay!" Nghi Dư công chúa không ngờ Dung Hoa cũng mang roi, hơn nữa tiên pháp lại không tệ.

"Công chúa buông tay trước đi." Cánh tay Dung Hoa không có ý định thả lỏng.

Sau lần đó bị Bạch Lãm bắt đi, nàng luôn mang roi trên người, nàng tuy tập roi không lâu nhưng hiện tại cũng tính là thuần thục.

Đại hoàng tử phi bị tình hình trước mặt làm cho sững sờ, phải qua một lúc lâu mới có phản ứng lại, vội nói: "Công chúa, Diệp cô nương, hai vị mau buông tay, nếu để bị thương thì không tốt."

Trong lòng nàng không khỏi lo lắng.

Một bên là tiểu hoàng thân tương lai, một bên là khách quý từ Tây Lương.

Hai người bọn họ không phải không quen biết sao?

Sao vừa gặp mặt đã quát roi như vậy?

Sớm biết như vậy nàng đã không cùng công chúa tới đây, trực tiếp ở trong phòng cùng nàng ta nói chuyện là được.

"Buông tay." Nghi Dư công chúa liếc nhìn Đại hoàng tử phi, sau đó nhướn mày nhìn Dung Hoa, lớn tiếng, "Chẳng lẽ đây là đạo tiếp khách của quý quốc sao?"

Đã là ác nhân còn cáo trạng trước? Dung Hoa nhẹ nhàng nở nụ cười: "Chẳng lẽ đây là đạo làm khách của quý quốc?"

Nếu không phải bản thân biết dùng roi, bên cạnh lại có Đồng Ngọc Lan, Lưu Tô và Túy Đồng biết võ, chính mình hiện tại đã không xong rồi.

Sắc mặt Đại hoàng tử phi trầm xuống, nhìn Nghi Dư công chúa, vội nói: "Công chúa đường xa tới làm khách, nếu để bị thương thì thật không tốt."

Nhóm quý nữ đều đưa mắt nhìn, mặc kệ các nàng có ấn tượng với Dung Hoa thế nào, tất cả mọi người đều thấy rõ roi này là Nghi Dư công chúa ra tay trước.

"Chẳng lẽ Tây Lương làm khách thế sao? Không phân xanh đỏ trắng đen đã quát roi vào người ta hả? Cũng mặc kệ người đó có quen hay không, cũng mặc kệ người ta có biết võ hay không hả?" Đồng Ngọc Lan tức giận quát, "Nếu không phải Dung Hoa muội muội của ta thân thủ nhanh nhẹn, vậy roi của công chúa đã dính trên mặt muội ấy rồi."

Nói xong nàng liền duỗi tay giặt lấy roi trong tay Dung Hoa: "Dung Hoa muội muội, để ta." Công chúa kia cao to, cao hơn Dung Hoa muội muội nửa cái đầu, nàng ấy sao có thể làm đối thủ của nàng ta?

"Đồng tỷ tỷ yên tâm, muội có thể chịu được, chút chuyện nhỏ này không cần Đồng tỷ tỷ ra tay." Dung Hoa cười nhìn Đồng Ngọc Lan, lắc đầu. Đối phương là công chúa Tây Lương, sự tình đương nhiên nên tìm cách từ lớn hóa bé, Đồng Ngọc Lan có thể không dính vào thì đừng nhúng tay vào.

Bản thân tốt xấu gì cũng có danh hiệu Vương phi che chở.

Hơn nữa Nghi Dư công chúa này là vì nàng mà tới.

Vì sao?

Khẳng định là vì Chu Hành.

Chu Hành ở Thương Châu mười mấy năm, mà Thương Châu lại giáp Tây Lương, mục đích của Nghi Dư công chúa này không cần nói mọi người cũng biết.

Nhóm quý nữ còn lại đều dùng ánh mắt khiển trách nhìn nàng ta.

Nghi Dư công chúa nhìn một vòng, buông tay, sau đó nở nụ cười thoải mái hào phóng: "Đắc tội, ta chẳng qua là muốn thử thân thủ của Diệp cô nương mà thôi."

Dung Hoa thấy nàng buông tay trước cũng buông lỏng tay, hai người lần lượt thu roi trở về.

Nghi Dư công chúa tươi cười nhìn Dung Hoa: "Không ngờ thân thủ của Diệp cô nương tốt như vậy, hôm nào chúng ta thử so tài xem có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 65: Đây chính là tâm đầu ý hợp!

So tài?

So cái gì? Roi? Hay là thứ khác? Hoặc... Chu Hành?

Dung Hoa nhìn nàng ta, khẽ cười thành tiếng: "Công chúa là khách quý, người muốn so tài ta đương nhiên không tiện cự tuyệt, có điều công chúa muốn so cái gì? Thơ từ ca phú? Hay là thiêu thừa? Hôm nay có nhiều quý nữ ở đây, một người vui không bằng tất cả cùng vui, mọi người mau tới đây."

Tây Lăng là man tộc Tây Bắc, so thơ từ ca phú, thiêu thừa, chỉ cần tùy tiện chọn một khuê tú cũng đủ đánh bại nàng ta!

Dung Hoa cười cười, quay đầu nhìn Đại hoàng tử phi: "Tuy là chơi nhưng cũng không thể keo kiệt đúng không?"

Đại hoàng tử phi hiểu ý, lập tức cười nói: "Ừ, chủ ý này không tồi, mọi người đều là cô nương xấp xỉ tuổi nhau, hẳn có thể gia tăng tình cảm. Người đứng đầu sẽ có khen thưởng."

Tất cả đều cười nhìn Nghi Dư công chúa.

Sắc mặt Nghi Dư công chúa đỏ ửng.

Nàng làm sao biết cái gì là ca phú, thiêu thừa? Những thứ đó nàng biết làm sao?

Nếu ca hát, nàng có thể hát được mấy khúc? Nếu thiêu thừa, nàng có thể kiên nhẫn bao lâu? Còn không bằng quát roi cho thoải mái dễ chịu!

Nhưng hiện tại mọi người đều nhìn mình, Nghi Dư công chúa liền nhìn Dung Hoa: "Mấy thứ đó không thú vị lại vô dụng, muốn so đương nhiên phải so gì

đó mới mẻ. Chúng ta độ thân thù, thế nào?"

"Đại Chu trọng lễ nghi, một khi động thù khó tránh sẽ có thời điểm sơ xuất, nếu làm công chúa bị thương, vậy thì không tốt, huống hồ chúng ta đều là nữ hài tử, động tay động chân thật sự quá bạo lực." Dung Hoa cười nói.

Nghi Dur công chúa trợn lớn hai mắt, trên mặt mang theo tức giận: "Người nói ta bạo lực?"

"Lời này là tự công chúa nói." Dung Hoa thân nhiên trả lời.

Nhóm khuê tú một bên đều che miệng cười.

Đại hoàng tử phi cũng nhịn không được mà nhếch môi.

Nghi Dur công chúa lúc này mới có phản ứng, ngượng ngùng tới sắc mặt đỏ bừng.

Đại Chu trọng lễ nghi, Tây Lương cũng đâu bạo lực như vậy?

Há miệng thờ đốc, nhất thời không biết phải phản bác thế nào, Nghi Dur công chúa cảm thấy bản thân nói gì cũng sai. Nếu như ý nàng mà so thơ từ ca phú thù thừa gì đó, chính mình còn không phải sẽ thua thảm hại sao?

So quyền cước, đó không phải trực tiếp thừa nhận mình bạo lực, còn thậm chí nói Tây Lương dã man, là quốc gia chưa được khai hóa? Nàng ta nói thế khi nào?

Một bên là mặt mũi của chính mình, một bên là thể diện quốc gia, trái phải đều sai, gương mặt Nghi Dur công chúa đỏ ửng, không biết nói sao cho đúng, ánh mắt quét qua đoàn người đang ở phía xa, cười nói: "Hôm nay tạm thời như vậy, chờ ngày khác chúng ta rảnh rồi nói."

Dung Hoa cười tiếc hận: "Thật đáng tiếc, ta còn mong được thưởng thức văn chương và kỹ thuật thù thừa của công chúa."

"Ngày khác nhất định sẽ so cao thấp với Diệp cô nương." Nghi Dur công chúa trả lời, sau đó quay đầu, "Uyển Lăng công chúa đến."

Dứt lời, nàng ta liền qua bên kia.

Hai người đều ở Quốc Tân Quán, tuy không cùng viện nhưng gặp nhau và quen biết lại tại lễ mừng thọ của Chính Đức Đế.

Đi cùng Uyển Lăng công chúa có Thất hoàng tử phi Bạch Như và Thanh Hà công chúa.

Dung nhan của Uyển Lăng công chúa như làn nước mùa thu, hàng mi như xa, mũi cao môi đỏ, da như ngưng chi, trên mặt mang theo ý cười, một thân cung trang ưu nhã đi tới.

Tới gần hơn, dung mạo của nàng càng thêm rõ ràng, đội nhìn rõ, mọi người không khỏi quay đầu nhìn Dung Hoa.

Có người còn khẽ nói Uyển Lăng công chúa và Ngũ cô nương trông thật giống nhau.

Đồng Ngọc Lan duỗi tay trộm chọc Dung Hoa: "Dung Hoa muội muội, nàng ta đúng là có mấy điểm tương tự muội."

Dung Hoa mỉm cười gật đầu, đưa mắt nhìn Uyển Lăng công chúa.

Nữ nhi được hoàng đế Đông Lăng sủng ái nhất, ngay cả tên cũng mang một chữ Lăng của quốc thổ, mặt mày xác thật giống nàng ba bốn phần.

Bạch Như cũng nhìn qua đây, sau đó cùng Đại hoàng tử phi dẫn các vị khuê tú cùng hai công chúa làm quen lẫn nhau.

Giới thiệu xong, Nghi Dur công chúa liền cười nhìn Dung Hoa và Uyển Lăng công chúa: "Vừa rồi ta còn thấy Diệp cô nương quen mặt, thì ra là giống Uyển Lăng công chúa."

Đại hoàng tử phi và Bạch Như nhìn nhìn, cùng gật đầu: "Đúng là có vài phần tương tự."

Nghĩ tới thân thế của Dung Hoa, trong lòng mọi người đều có suy nghĩ.

Chiêu vương phi Diệp Dung Hoa không có quan hệ huyết thống với Diệp gia, tướng mạo lại giống Uyển Lăng công chúa, mà Cẩm Châu lại gặp Đông Lăng.

Hai người đều quốc sắc thiên hương, lông mày và đôi mắt có vài phần tương tự, nhưng khí chất lại hoàn toàn bất đồng.

Công chúa Đông Lăng hôm nay mặc một bộ cung trang Tương Phi, dung nhan được tôn thêm tầng điểm sắc, mỗi một động tác giờ tay nhắc chân đều dịu dàng như nước, mềm mại tới động lòng người.

Mà ánh mắt của Dung Hoa bình tĩnh đạm nhiên, gương mặt mang theo sự cứng cỏi.

Chúng khuê tú cùng Đại hoàng tử phi, Bạch Như đều không hẹn mà cùng đưa mắt nhìn Dung Hoa.

Mọi người đều nghĩ, chẳng lẽ Chiêu vương phi tương lai này là người của hoàng thất Đông Lăng? Không lẽ nàng là công chúa Đông Lăng?

Bạch Như nhìn Dung Hoa và Uyển Lăng công chúa, tâm tư luân chuyển.

Uyển Lăng công chúa ôn nhu cười nói: "Khó có được cái duyên như thế, có dịp sẽ mời Ngũ cô nương uống trà."

"Uyển Lăng công chúa khách khí." Dung Hoa cũng lịch sự đáp lại một câu.

Uyển Lăng công chúa gật đầu.

Thanh Hà công chúa nhũn mày nhìn Dung Hoa, không nói nhiều.

Vì chuyện lần trước tính tình nàng ta đã thu liễm rất nhiều, hơn nữa hiện tại Thành Quốc Công đang ở trong lao ngục, lòng nàng ta vô cùng lo lắng.

Tâm tư khi trước đối với Đồng Trầm Chu sớm đã không còn, lúc này, nàng ta một lòng lo cho Lâm Luật.

Tuy Lâm Luật và Dung Hoa trước kia có hôn ước, trong lòng Thanh Hà công chúa có chút không thoải mái, nhưng hôm nay trên yến hội có hoàng tử và công chúa của Tây Lương cùng Đông Lăng, bên nặng bên nhẹ, nàng ta đương nhiên rõ ràng, cho nên không nói gì thêm.

Thấy Thanh Hà công chúa không mở miệng, Bạch Như thăm thử phào nhẹ nhõm, nàng thật sợ tiểu cô này lại dở tính tình rồi nói bậy.

Nghi Dur công chúa không chiếm được chỗ tốt, vì vậy đành ngoan ngoãn im lặng.

"Dung Hoa muội muội, Uyển Lăng công chúa kia có khi nào liên quan tới thân thế của muội không?" Đồng Ngọc Lan kéo Dung Hoa qua một bên, thấp giọng hỏi.

Dung Hoa cười một cái: "Có lẽ chỉ là giống nhau mà thôi." Chuyện công chúa lưu lạc ngoài cung tỷ lệ thấp cỡ nào?

Nếu là thật, bản thân nàng vì sao lại lưu lạc bên ngoài?

Đồng Ngọc Lan suy xét, gật đầu: "Có thể, nhưng vẫn phải điều tra."

Dung Hoa gật đầu, xoay người phân phó Lưu Tô: "Người đi điều tra đi."

Lưu Tô nhận lệnh rồi đi.

Yến hội rất nhanh liền bắt đầu, nam tân và nữ quyến tách ra, có điều bọn họ chỉ cách một tấm bình phong, lơ mơ có thể nhìn thấy tình hình đối diện.

Dùng bữa xong, nói cười vui vẻ một hồi, tất cả cùng đi xem kịch. Hiện tại đang vào đông, thời tiết rất lạnh, sắc trời cũng mau tối, chỉ mới xem được một vở tuồng thì mọi người đã bắt đầu cáo từ.

Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan cầm tay nhau ra ngoài, vừa thấy Chu Hành đứng bên xe ngựa của Dung Hoa, Đồng Ngọc Lan liền uốn gối hành lễ, mỉm cười với Dung Hoa rồi đi qua xe ngựa của mình.

"Ta đưa nàng về." Có lẽ do uống chút rượu, sắc mặt Chu Hành mang theo màu đỏ nhàn nhạt.

Dung Hoa gật đầu, lên xe. Chờ nàng lên xe ngựa, Chu Hành cũng leo lên.

"Công chúa Tây Lương kia gây phiền toái cho nàng?" Xe ngựa lăn bánh, Chu Hành mới mở miệng hỏi.

Y vốn không định tham gia yến hội, nhưng nàng tới, cho nên y cũng tới đây.

"Ừ." Dung Hoa đáp một tiếng, lẳng lặng nhìn y, cười, "Không sao, ta cũng không để nàng ta chiếm được lợi gì, có điều công chúa này thật kỳ quái, lần đầu gặp mặt đã động thủ với ta, làm như sớm cùng ta có oán thù!"

Nếu nàng đoán không sai, hẳn là vì Chu Hành.

Nhìn dung nhan thanh tú của y, Dung Hoa thầm nghĩ gương mặt tuyệt sắc như vậy khó trách công chúa Tây Lương kia động tâm.

Chu Hành trầm tư một lúc, đuôi tay nắm lấy tay nàng, nghiêm túc nói: "Ta không quen công chúa Tây Lương, trước kia ở Thương Châu không quen biết, mấy ngày nay người tiếp đón Tây Lương bọn họ là Chu Ngạn Hoàn, hơn nữa người Tây Lương hận ta tới chết, hận không thể ăn thịt của ta, nàng ta có lẽ có mục đích khác."

"Ta tin tưởng chàng." Dung Hoa cũng nghiêm túc trả lời.

Cho dù hai người bọn họ có quen biết thì như thế nào? Nàng tin tưởng Chu Hành.

Hơn nữa Nghi Dư công chúa kia động tâm thì có thể nào? Ngay cả khi Chu Hành có lòng, Chính Đức Đế cũng không để công chúa Tây Lương có quan hệ với Chu Hành!

Lời Chu Hành nói cũng có đạo lý, mấy năm nay, y trấn thủ Thương Châu, hai nước giao chiến không ngừng, hận nước thù nhà, Nghi Dư công chúa kia tới tìm nàng nói không chừng là vì muốn y ngọt ngào!

Trong mắt Chu Hành hiện lên ý cười, nói, "Vừa rồi ta kêu Lâm Thắng đi tra xét, mời nàng tới yến hội là ý của Tiêu Đình Tây Lương kia."

"Hả?" Dung Hoa nhíu mày, "Ý của Tiêu Đình? Không phải Nghi Dư công chúa?"

Chu Hành ngược mắt nhìn nàng: "Lần này Tây Lương hẳn muốn liên hôn với Đại Chu ta."

Lần này Tây Lương phái tới một hoàng tử và một công chúa.

Mà trước mắt công chúa chưa gả của Đại Chu chỉ có một mình Thanh Hà công chúa, nhưng nàng ta đã đính hôn, bản thân nàng ta khẳng định cũng sẽ không đồng ý gả tới Tây Lương xa xôi.

Hôn sự này do Chính Đức Đế ban, không có lý do chính đáng, hẳn sẽ không lui, cho nên, dù Thất hoàng tử và Tề Quý Phi muốn nhân cơ hội này để gia tăng thế lực cho Thất hoàng tử thì cũng phải xem ý tứ của Chính Đức Đế.

Vì vậy, hẳn là Nghi Dư công chúa sẽ gả tới đây.

Chính Đức Đế lớn tuổi, bốn vị hoàng tử đều đã thành thân.

Dù thế nào cũng không thể để công chúa Tây Lương ủy khuất hạ mình làm trắc phi! Trắc phi nói thì dễ nghe, nhưng chẳng qua chỉ là một thiếp thất.

Cho nên, Tiêu Đình và Nghi Dư công chúa kia liền đánh chủ ý lên Chu Hành?

Y là đệ đệ của Chính Đức Đế, là thân vương, hòa thân cũng sẽ không bôi nhọ thân phận của Nghi Dư công chúa. Mà nàng và Chu Hành tuy có hôn ước trên người, nhưng thân phận của nàng nào có thể so sánh với người ta?

"Cho nên vừa rồi Nghi Dư công chúa mới nháo thành như vậy? Nàng ta muốn ra oai phủ đầu với ta?" Dung Hoa khẽ cười, "Tiếc là bản tính của hai huynh muội Tiêu gia này sai rồi."

Chính Đức Đế sao có thể để Chu Hành cưới công chúa Tây Lương?

Dung Hoa mỉm cười nhìn gương mặt mang vài phần lạnh lẽo của y: "Hoàng Thượng sẽ tự giải quyết, chúng ta không cần nhúng tay."

Chu Hành gật đầu, lại nhân nhạ nói: "Uyển Lăng công chúa kia... Thân mẫu Lệ Phi họ Trương, nói không chừng bà ta có bà con xa họ Vân, tư liệu cụ thể tối nay sẽ đưa qua." Y có phái người tới Cẩm Châu điều tra những người họ Vân, nhưng thật không ngờ Dung Hoa lại có liên quan tới hoàng thất Đông Lăng.

Dung Hoa gật đầu: "Ừ, còn chữ Dung này cũng không biết là tên hay họ." Nàng không khỏi lo lắng, "Nếu ta thật sự có quan hệ với Đông Lăng..."

Dung Hoa không nói tiếp, ngược mắt nhìn Chu Hành.

Chính Đức Đế không muốn Chu Hành có bất cứ liên quan tới công chúa Tây Lương, tương tự, ông ta cũng không hi vọng Chu Hành thân thiết với hoàng thất Đông Lăng!

Chu Hành nhìn Dung Hoa, nói: "Mặc kệ thân phận của nàng thế nào, quan hệ giữa chúng ta đều sẽ không thay đổi." Y thoáng dùng lực nắm tay Dung Hoa, "Cả đời này ta sẽ không buông tay nàng."

Dung Hoa nhìn dung nhan tuyệt mỹ của y, mỉm cười: "Nắm lấy tay người, cùng nhau đầu bạc."

"Quyết chí không thay đổi." Chu Hành khẽ cười như hoa ngày xuân mới nở.

.....

Chờ khách khứa đều tan, Tứ hoàng tử và Dương Mặc Tuyết mới ngồi xuống.

"Trong yến hội vừa rồi có người nói Uyển Lăng công chúa giống Ngũ cô nương, thật sự rất giống sao?" Tứ hoàng tử nhìn Dương Mặc Tuyết, muốn xác nhận.

Dương Mặc Tuyết uống ngụm trà, cười trả lời: "Rất giống thì không có, nhưng đôi mắt và lông mày quả thật có điểm tương tự."

"Ta đã nói Uyển Lăng công chúa trông rất quen." Tứ hoàng tử bày ra biểu tình thì ra là thế, sau đó lại hỏi, "Ngũ cô nương kia không lẽ có quan hệ với Uyển Lăng công chúa?"

Hoặc chính nàng là công chúa Đông Lăng?

Dương Mặc Tuyết mỉm cười: "Cũng có khả năng."

"Ta cho người đi hỏi thăm, nếu không tra ra, ta liền tới tìm Lý Sương, có điều chuyện này cũng không quá liên quan tới chúng ta." Nếu không phải thì không có quan hệ gì, vạn nhất là sự thật, việc này đối với tiểu hoàng thúc mới là đại sự! Tứ hoàng tử thoải mái đứng dậy, "Nàng nghỉ ngơi đi, nếu mệt mỏi thì nghỉ ở đây một đêm, cẩn thận thân mình."

"Vâng, điện hạ có việc thì cứ đi trước, thiếp biết rồi." Dương Mặc Tuyết đứng dậy đưa tiễn.

Tương tự, Thất hoàng tử ngồi trên xe ngựa cũng hỏi Bạch Như.

"Đúng là có vài phản tương tự, chỉ là trên đời này ngàn ngàn vạn người, giống một chút cũng chẳng có gì lạ." Bạch Như đáp.

Lúc ở Thất hoàng tử phủ, bọn họ vô cùng ân ái, nhưng hiện tại ngồi trên xe ngựa, thời điểm chỉ có hai người, tôn kính có thừa nhưng ân ái thì không.

Trước là trắc phi Dương gia, sau là thị thiếp hoài thai, Bạch Như cho dù hiện huệ nhưng hai lần bị vả mặt, trong lòng đương nhiên có cục đá đè ép.

Thất hoàng tử nhìn nàng, biết nàng tức giận, liền dỗ: "Các nàng chẳng qua đều là ngoạn ý, nàng tội gì phải vì thế mà thương tâm, tức giận với ta?"

Bạch Như quay đầu, chớp mũi đau xót.

Thất hoàng tử đuổi tay nắm lấy bả vai của nàng, ôn nhu nói: "Chúng ta là phu thê, nếu nàng không thích, ta đẩy đuổi các nàng đi là được."

"Điện hạ đây là muốn bức chết thiếp sao?" Bạch Như thấp giọng nức nở.

Lúc trước không nói, hiện tại Dương Mộ Thu và thị thiếp kia cùng mang thai, nếu đuổi ra ngoài, người đời không phải sẽ mắng Bạch Như nàng ngoan độc hay sao?

Thất hoàng tử dỗ dành một phen, Bạch Như mới thu nước mắt về.

Trở về Quốc Tân Quán, Tiêu Đình đuổi mọi người ra ngoài, cau mày nhìn Nghi Dư công chúa: "Hấp tấp vội vàng, muội có biết mình vừa làm gì không? Nếu làm nàng bị thương, muội phải giải quyết thế nào?"

"Hoàng huynh sợ cái gì? Chẳng qua là nữ hài tử mờ côi không có chỗ dựa mà thôi, bị thương thì bị thương, không lẽ Đại Chu sẽ vì nàng ta mà hỏi tội công chúa Tây Lương như muội?" Nghi Dư công chúa mỉm cười, nhún vai.

"Chiêu Vương chính là chỗ dựa của nàng!" Tiêu Đình trừng mắt nhìn Nghi Dư công chúa, "Chút đầu óc suy nghĩ cũng không có hả? Nếu làm hỏng đại sự của ta, cho dù muội là thân muội muội, ta nhất định cũng sẽ không tha!"

Nhìn sắc mặt của hần, Nghi Dư công chúa biết hần thật sự tức giận, vì thế lập tức nhún mày, bày ra bộ mặt ủy khuất: "Muội chẳng qua chỉ muốn chơi đùa với nàng, hơn nữa mạng của Chiêu Vương cũng không còn dài, muội thật không rõ, hoàng huynh khẩn trương như vậy làm gì?"

Nàng đường đường là công chúa Tây Lương, là trắc phi cho hoàng tử là điều không thể, chẳng lẽ phải gả cho lão nhân Đại Chu kia làm phi tử sao? Nàng không muốn! Hiện tại chỉ có Chu Hành tuổi tác thích hợp, tuy trong người đã có hôn ước nhưng còn chưa thành thân, có điều...

Chu Hành, Chu Hành, nghĩ tới gương mặt tuấn tú kia, tâm Nghi Dư công chúa đột nhiên nhảy dựng.

Thấy bộ dáng ủy khuất của nàng ta, ngữ khí của Tiêu Đình cũng mềm xuống: "Dù sao cũng không thể trực tiếp động thủ với người ta!"

"Muội chỉ là muốn xem nàng ta có cái gì tốt." Nghi Dư công chúa cười một tiếng, nói, "Nhưng không thể thừa nhận, Chu Hành văn thao võ lược, là nam tử hán mạt thiết cốt, nữ tử như vậy xứng với ý sao?"

Tiêu Đình liếc nhìn nàng ta: "Cũng may người ta biết dừng tay đúng lúc." Càng nghĩ, sắc mặt hần càng đen vài phần, "Muội đó, không chỉ vứt mặt mũi của mình, thiếu chút đã làm Tây Lương mất hết thể diện!"

Nghi Dư công chúa nâng cằm.

"Hai ngày nay muội ngoan ngoãn ở trong phòng ăn năn cho ta!" Tiêu Đình đứng dậy.

"Hoàng huynh, huynh đã đồng ý với muội, muội sẽ không phải gả cho lão nhân kia làm phi tử." Nghi Dư công chúa đuổi tay kéo ống tay áo của hần.

"Muội đã tới đây, trong lòng nên sớm có chuẩn bị tâm lý." Tiêu Đình quay đầu nhìn nàng ta, "Cứ theo kế hoạch ban đầu, muội đừng lại cạnh mẹ đẻ cảnh con, cứ chờ gả cho Chiêu Vương là được, tới lúc đó đừng quên thu thập thiệt vãn kỹ."

Nghi Dư công chúa gật đầu: "Vâng, hoàng huynh."

"Sau này không được làm bậy!" Mấy năm nay, không ít binh sĩ Tây Lương đều chết trong tay y! Cho dù Chu Hành có chết, hắn cũng phải nắm được thiết vân kỳ do y huấn luyện, hoặc là tiêu diệt mới an tâm.

Tiêu Đình dặn dò thêm mấy câu rồi rời đi.

Nghi Dư công chúa ghé mặt vào bàn, nhớ tới thân ảnh anh tuấn kia, gương mặt ửng hồng.

Thiết vân kỳ nàng muốn, Chu Hành nàng cũng muốn.

Không còn sống được bao lâu? Tây Lương không ít đại phu, khẳng định có thể chữa khỏi cho Chu Hành, đại phu trị không hết, còn có vu y.

Nói tóm lại có thể giúp y khỏe mạnh.

.....

Hôm sau, Chu Hành phái người mang tư liệu của Uyển Lăng công chúa và thân mẫu của nàng ta Lệ Phi tới.

Lệ Phi chẳng qua là một nữ quan bát phẩm, thời điểm tiến cung không có tiếng tăm gì, hơn một năm sau, vô tình được hoàng đế Đông Lăng nhìn thấy, sau đó thừa ân, một đường tiến thẳng tới phi vị, bà ta có một nữ nhi là Uyển Lăng công chúa, cả hai đều được hoàng đế Đông Lăng sủng ái vô cùng.

Mà năm đời nhà Lệ Phi không ai họ Vân, càng không có bà con xa họ Vân.

Nghĩ nghĩ, nhìn dung mạo của Uyển Lăng công chúa tương tự Lệ Phi, Dung Hoa thở dài.

Nếu đã giống Lệ Phi, vậy nàng không có khả năng liên quan tới người Lý gia.

Nhưng đúng thật là rất giống!

Có điều, nếu là vạn nhất thì sao?

Dung Hoa ném tờ giấy vào huân lò, nói: "Điều tra thêm hoàng gia Đông Lăng."

Lưu Tô gạt đầu: "Điện hạ sớm đã phân phó."

Y đúng là có cùng suy nghĩ với nàng.

Đây chính là tâm đầu ý hợp!

.....

Nhân thọ thần của Chính Đức Đế, toàn bộ kinh thành đều giăng đèn kết hoa, không khí giống hệt ngày Tết.

Đảo mắt tới ngày mười lăm, sinh thần của Chính Đức Đế.

Dung Hoa cũng vào cung tham gia yến tiệc, bởi vì Phương Hoàng Hậu đã cố ý phái người tới đón.

Cung yến mừng thọ Chính Đức Đế đương nhiên không thiếu người tới tặng lễ vật, Nghi Dư công chúa múa kiếm trong nhu có cương, anh khí mười phần, hơn nữa dung mạo diễm lệ, đáng người quyến rũ, người xem đều nhìn tới không chớp mắt.

Nàng ta múa xong, tiếng vỗ tay của mọi người đều vang như sấm.

Đội Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu khen thưởng, Nghi Dư công chúa tạ ân nhưng không lui xuống, cười nói: "Lần này Nghi Dư tới là vì báo ân."

Mọi người tò mò nhìn nàng ta.

Chính Đức Đế nhìn Chu Hành, sau đó lại nhìn nàng ta, hỏi: "Báo ân?"

"Vâng." Nghi Dư công chúa gạt đầu, "Ngày trước Nghi Dư ham chơi tò mò trốn khỏi cung, ở bên ngoài gặp phải nguy hiểm, cũng may đúng lúc Chiêu Vương điện hạ đi ngang, ra tay cứu giúp, Nghi Dư mới có thể thoát khỏi hung hiểm. Nghi Dư không có gì báo đáp, chỉ biết lấy thân này báo ân cứu mạng ngày đó của Vương gia, thỉnh Hoàng Thượng ân chuẩn."

Nghe vậy, ánh mắt mọi người đều đổ dồn về phía Chu Hành, sau đó lại nhìn Dung Hoa.

Sắc mặt Dung Hoa không đổi, trên khóe miệng còn mang theo ý cười nhàn nhạt.

Nghi Dư công chúa e lệ ngượng ngùng nhìn Chu Hành.

Chính Đức Đế biến sắc, ánh mắt nhìn Chu Hành trở nên lạnh xuống.

Từ đầu tới cuối, Chu Hành chưa từng nhìn Nghi Dư công chúa, chỉ ngược mắt nhìn Chính Đức Đế, nói: "Hoàng Thượng, thần đệ có mơ hồ nhớ tới chuyện này, chỉ là khi đó người ra tay cứu công chúa lại là thị vệ bên người thần đệ, hậu ái của công chúa vốn không nên cự tuyệt, nhưng thị vệ thân đệ thân phận thấp kém, sao có thể xứng đôi với kim chi ngọc điệp?"

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 66: Người không ngại nhưng ta để ý!

Sắc mặt các đại thần đều thay đổi.

Thị vệ tốt hơn nô tài và mấy tên sai vặt một chút, nhưng thân phận như vậy sao có thể xứng đôi với công chúa Tây Lương?

Ánh mắt mọi người đồng loạt dừng trên người Nghi Dư công chúa đứng giữa đại điện.

Có tiếc hận, cũng có vui sướng khi người gặp họa.

Tiêu Đình nhú mày, nắm chặt chén rượu, nghĩ nghĩ nhưng không mở miệng.

Tạm thời vẫn chưa phải thời điểm hấn lên tiếng.

Hoàng muội của mình hấn rất rõ, tính cách điều ngoa, không phải cọng cỏ để mặc người ta chà đạp.

Nghĩ như vậy, hấn trừng mắt một cái, làm như tất cả đều không liên quan tới mình.

Sắc mặt Nghi Dư công chúa trở nên trắng bệch, chực khóc nhìn y: "Vương gia, nếu không có mệnh lệnh của ngài, người của ngài sao có thể ra tay cứu giúp?" Ngụ ý là tuy thị vệ kia cứu nàng nhưng hấn phụng mệnh của Chu Hành, cho nên nàng ta vẫn phải báo ơn chủ tử của người đó.

Lục hoàng tử bật cười: "Nghi Dư công chúa, tiểu hoàng thúc của ta đã đính hôn, nếu người muốn báo ân thì đổi cách khách đi, hơn nữa..." Hấn cong môi cười, dừng một chút mới tiếp tục, "Hơn nữa làm sao Nghi Dư công chúa lại khẳng định là tiểu hoàng thúc của ta hạ lệnh như vậy?"

Tiểu hoàng thúc của hấn là ai chứ? Khi nhỏ là tiểu bá vương, y nào có lòng tốt đi cứu người khác? Người ta hay nói giang sơn dễ đổi bản tính khó dời, tiểu hoàng thúc của hấn sao có thể tốt bụng như vậy? Hơn nữa Nghi Dư công chúa này lại là công chúa Tây Lương, hấn thật không tin tiểu hoàng thúc sẽ phái người đi cứu nàng ta!

Lục hoàng tử quay đầu nhìn Chu Hành, trên mặt hiểm khi mang vẻ nghiêm túc: "Tiểu hoàng thúc, ngài nói xem hôm đó ngài có phái người đi cứu nàng ta hay không?"

Chu Hành nhìn hấn, lắc đầu: "Ta chưa từng hạ mệnh lệnh như vậy, người tới lại lịch không rõ, ta không cho là gian tế sai người bắt lại đã là tốt lắm rồi, sao còn phải hạ lệnh cứu giúp?" Y đưa mắt nhìn Nghi Dư công chúa lung lay sắp đổ, lạnh giọng, "Công chúa tri ân báo đáp, ta đương nhiên sẽ không từ chối ý tốt của người."

Dứt lời, y đưa mắt nhìn về phía Chính Đức Đế, nói: "Hoàng Thượng, thuộc hạ của thần đệ tuy xuất thân thấp hèn nhưng lại rất có năng lực, nếu công chúa khẳng khái lấy thân báo đáp, mong Hoàng Thượng thành toàn."

Cho nên đây căn bản không phải ý của y? Sao có thể? Nghi Dư công chúa hoài nghi nhìn Chu Hành.

Lệ khí trong mắt Chính Đức Đế hòa dần biến mất, nói theo Chu Hành: "Đúng vậy, thân phận của thị vệ thật sự quá thấp."

"Hoàng Thượng, tục ngữ nói tích thủy chi ân đương dùng tuyền báo (1), nếu đã biết Vương gia là ân nhân cứu mạng, ta sao có thể không báo đáp ân tình này?" Nghi Dư công chúa không cam lòng, vội nói, trong lòng vừa khổ sở thất vọng lại vừa phần nộ.

(1) Tích thủy chi ân đương dùng tuyền báo: ơn bằng giọt nước cũng coi bằng suối tuôn mà đáp đền, ý nói nhận một chút ân huệ nhỏ, phải báo đáp gấp bội

Buồn cho một mảnh thật tâm của mình, nhưng y không hiểu.

Hận y giẫm đạp, nàng đường đường là một công chúa, thế nhưng y lại đẩy nàng cho một thị vệ? Thị vệ gì chứ? Hấn ta là ai mà dám đánh đồng với Nghi Dư công chúa nàng?

Chính Đức Đế nhấp môi, đáy mắt dâng lên tức giận.

Nàng ta muốn gả cho tiểu tử thúi này như vậy hay sao?

Có phải y sớm đã cùng Tây Lương cầu kết hiệp nghị? Chính Đức Đế không khỏi liếc nhìn Chu Hành và Tiêu Đình.

Trên mặt Chu Hành vẫn một mảnh lạnh lùng, không nhìn ra được chút dị sắc.

Mà Tiêu Đình cũng vô cùng thản nhiên, chỉ có thời điểm nhìn Nghi Dư công chúa mới lộ ra sự lo lắng.

Chẳng lẽ ông nghĩ sai rồi? Chính Đức Đế nhún mày.

Phu thê nhiều năm, Phương Hoàng Hậu đương nhiên hiểu tâm tư của Chính Đức Đế, lúc này cũng nhìn ra ông ta đang tức giận, vì thế cười nói: "Thân phận thị vệ thật sự quá thấp hèn, sao có thể xứng đôi với công chúa? Cho nên công chúa không cần phải để trong lòng."

Người thông minh nghe xong liền hiểu Hoàng Thượng không hi vọng Tây Lương và Chiêu Vương có được tăng quan hệ này.

"Tạ Hoàng Hậu nương nương hậu ái." Nghi Dư công chúa cười cảm tạ một câu, móng tay đã khảm sâu vào da thịt, lửa giận trong lòng cuộn cuộn, nhưng lúc này nàng ta biết không thể tiếp tục chống đỡ với bão tố, đây là hoàng cung Đại Chu, mà nàng lại là công chúa Tây Lương, nàng dù không muốn cũng phải kiềm nén cảm xúc, cho dù hoàng đế Đại Chu không truy cứu, nhưng Tây Lương cũng sẽ bị nàng làm cho mất hết mặt mũi, tới lúc đó hoàng huynh khẳng định sẽ không bỏ qua cho nàng!

Hít một hơi thật sâu, Nghi Dư công chúa nức nở: "Ta biết Vương gia có hôn ước trên người, ta cũng nghe nói Vương gia và Diệp cô nương hai người tình cảm sâu đậm, Vương gia có phải vì sợ Diệp cô nương thương tâm... Cho nên mới..." Nàng ta nghẹn ngào bày ra bộ dáng khổ sở, cúi đầu, vai run run mấy cái.

"Nếu người không tin, người có thể đi hỏi người đuổi tay cứu người khi đó, hần tên Vương Xuyên, lần này cũng theo ta hồi kinh." Chu Hành lạnh giọng.

"Vương gia..." Nghi Dư công chúa sắc mặt trắng bệch lắc đầu, một chút cũng không tin, sau đó lại nghiêng người nhìn Dung Hoa, hốc mắt hồng hồng, nước mắt lưng tròng, "Diệp cô nương, ta không ngại làm tỷ muội với người, cho nên người khuyên Vương gia được không?"

Đây là ép dā cầu toàn sao? Không ít người ở đây đều dùng ánh mắt đồng tình và thương hại nhìn nàng, những kẻ hiểu hiểu tâm tư của Chính Đức Đế cũng nhìn nàng bằng cặp mắt thương xót.

Làm trò trước mặt nhiều người như vậy, Chu Hành đã trực tiếp mở miệng cự tuyệt, nàng ta còn một mực bám víu, đây là báo ân sao? Xem ra thật đúng là có ý đồng khác! Dung Hoa bình tĩnh nhìn Nghi Dư công chúa nước mắt lưng tròng, lên tiếng: "Công chúa người không ngại, nhưng ta để ý!"

Nghi Dư công chúa sùng sốt, há miệng thở dốc, nghĩ nghĩ mới rũ mắt bày ra bộ dáng bi thương, nói: "Diệp cô nương, Vương gia có ân cứu mạng với ta, có thể ở cạnh Vương gia ta đã thỏa mãn, tuyệt đối sẽ không tranh sùng với cô nương." Nữ tử Đại Chu không phải nổi danh hiền lương thực đức sao? Bản thân cúi đầu, Dung Hoa không chấp nhận, vậy nàng sẽ mang cái danh ghen ghét!

"Công chúa muốn báo ân, báo ân thế nào ta đều không có ý kiến, nhưng người muốn động vào nam nhân của ta, ta tuyệt đối không đồng ý!" Dung Hoa buông xuống nụ cười trên mặt, nghiêm túc nhìn nàng ta, "Con người ta thích sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không chia sẻ nam nhân, cho nên công chúa không ngại cùng người khác thờ một chồng, nhưng ta để ý! Nam nhân của ta, mặc kệ là ai, thân phận thế nào, địa vị ra sao, có năng lực hay không, thân xác và trái tim của y đều chỉ có thể thuộc về một mình Diệp Dung Hoa ta!"

Mọi người đều kinh ngạc nhìn Dung Hoa.

Ngay cả Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu cũng dùng ánh mắt không tin được nhìn nàng.

Đúng là vợ vãn! Quá không hiền huệ! Nam nhân tam thế tứ thiếp là chuyện thiên kinh địa nghĩa!

Dung Hoa dừng một chút, không màng ánh mắt cả kinh của mọi người, nàng nhìn Nghi Dư công chúa, tiếp tục: "Ta biết công chúa muốn cái gì, ơn cứu mạng này nặc kệ có phải của Vương gia hay không, công chúa kim chi ngọc diệp, lấy thân báo đáp hẳn sẽ trở thành giai thoại, nhưng báo ân không nhất thiết phải lấy thân đền đáp!"

Chẳng lẽ đường đường là Tây Lương còn không lấy ra được một phần lễ vật hay sao?

Chẳng lẽ nàng ta đường đường là công chúa Tây Lương lại không tìm được lang quân như ý, một mực chạy tới Đại Chu đoạt hôn phu của người khác?

Người ở đây đều rõ ý tứ của Dung Hoa.

Sắc mặt tái nhợt của Nghi Dư công chúa lập tức đỏ ửng, nàng ta cắn môi, nói: "Diệp cô nương, có phải... Có phải vì chuyện lần trước, cô nương ghi hận ta, cho nên không chịu cùng ta làm tỷ muội, có đúng không?"

Tiêu Đình mỉm cười đứng dậy, thi lễ Tây Lương với Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu xong liền đưa mắt nhìn Dung Hoa, hỏi: "Theo ta được biết nữ tử quý quốc đều dịu dàng khả ái, hiền huệ phóng khoáng, đây chẳng lẽ chỉ là lời đồn."

Nói xong hần dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Phương Hoàng Hậu.

Bà đương nhiên nghe ra ý châm chọc của Tây Lương.

Phượng Hoàng Hậu liếc nhìn Dung Hoa, ý bảo nàng không cần nói chuyện, sau đó hiền huệ cười nói: "Nữ tử Đại Chu ta đương nhiên tri thư đạt lễ, hiền lương thực đức."

Dung Hoa khẽ cười.

Thật đúng là không biết xấu hổ! Dám công khai cướp hôn phu của người khác như thế!

Dung Hoa vừa định mở miệng thì Lục hoàng tử đã đứng lên, nhìn Tiêu Đình hiên ngang lắm liệt: "Không lẽ đây là tập tục của Tây Lương? Là tác phong của nữ tử Tây Lương? Mặc kệ nhà trai thế nào, chỉ cần mình thích liền định hôn sự? Đường đường công chúa cũng trực tiếp tới cửa đưa thiệp sao?"

Nói rất hay! Dung Hoa cười nhìn Lục hoàng tử, sau đó lại nhìn Tiêu Đình.

"Ta ở Thương Châu nhiều năm, biết dân phong Tây Lương buru hân (2) nhưng buru hân to gan như công chúa ta đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy." Thanh âm của Chu Hành vang lên mang theo vài phần không ngờ tới.

(2) Buru hân: dừng cảm, anh dừng

Sắc mặt Tiêu Đình cuối cùng cũng thay đổi, suy xét một phen, áp chế tức giận trong lòng, hẩn nhìn Chính Đức Đế, cười nói: "Hoàng muội từ nhỏ bị nuông chiều tới hư, trước khi tới quý quốc lại không biết Vương gia đã đính hôn, cho nên nhất thời mau miệng, mong Hoàng Thượng bao dung."

Bọn họ không biết Chu Hành đã đính hôn? Có điều thấy Tiêu Đình đã lui một bước, Chính Đức Đế đương nhiên cũng vui mừng cho người ta mặt mũi, cười ha ha: "Công chúa thiên chân hoạt bát, một mảnh chân thành, có gì nói thẳng."

Nghi Dư công chúa hận không thể trực tiếp ngắt xiu, dùng ánh mắt mang theo u oán nhìn Chu Hành, gọi: "Vương gia..."

Chu Hành không để ý tới nàng ta, chỉ nhìn Chính Đức Đế, nói: "Công chúa một lòng muốn báo ân, không bằng Hoàng Thượng cho triệu Vương Xuyển vào cung hỏi rõ tình hình khi đó."

Chính Đức Đế phát tay: "Sau này rồi nói." Thanh âm vô cùng lạnh lẽo.

Nghi Dư công chúa không còn gì để nói, chỉ có thể khom người trở về vị trí.

Lý Sướng và Uyển Lăng công chúa từ đầu tới cuối đều không mở miệng, trên mặt chỉ mang nụ cười khéo léo nhìn một màn này.

Nghi Dư công chúa ngồi xuống, uống ngụm trà, sau đó ngẩng đầu nhìn Chu Hành, sau đó dùng ánh mắt muốn phóng ra lửa nhìn Dung Hoa.

Tiêu Đình nhú mày, trừng mắt cảnh cáo Nghi Dư công chúa, đè thấp thanh âm: "Được rồi, chờ yến hội tan trở về rồi tính."

Nghi Dư công chúa gật đầu, thu hồi ánh mắt.

Tiêu Đình bụng chén rượu, cắn răng.

Làm trò trước mặt quần thần huân quý Đại Chu, còn cả người của Đông Lăng và Tây Lương bọn họ, hoàng muội mở lời muốn lấy thân báo đáp, Chính Đức Đế cũng sẽ nể mặt, mặc kệ thế nào, ông ta khẳng định cũng sẽ gật đầu đồng ý.

Thật không ngờ, ngàn tính vạn tính lại không nghĩ tới chuyện Chu Hành sẽ trực tiếp cự tuyệt!

Hoàng muội có chỗ nào không tốt?

So với Diệp Dung Hoa kia tốt biết bao nhiêu.

Diệp Dung Hoa là hài tử mồ côi, mà hoàng muội là công chúa của Tây Lương bọn họ, thân phận vô cùng tôn quý.

Diệp Dung Hoa sở hữu dung mạo xinh đẹp, nhưng hoàng muội cũng không hề thua kém. Hơn nữa đáng người hoàng muội trước sau tuyệt diệu, thấp phần nóng bỏng, mà Diệp Dung Hoa kia chỉ là hài tử mới lớn, có gì để nhìn?

Chu Hành đúng là không có mắt!

Ngày tháng của y không phải không còn nhiều sao? Không phải y nên nắm bắt thời gian tận hưởng lạc thú trước mắt hay sao?

Quay đầu y nhất định sẽ hối hận!

Yến hội tiếp tục.

Ca vũ thăng bình, một màn vừa rồi giống như chưa từng phát sinh.

Có điều vẫn có kẻ nhớ thương, thỉnh thoảng sẽ có người đưa mắt nhìn Dung Hoa đang mỉm cười.

Lâm Hoàng Hậu nhìn Phuong Hoàng Hậu, cười nói: "Hoàng Hậu, mấy tháng nữa Ngũ cô nương sẽ đại hôn với Tiểu Cửu, trên nàng không có trường bối, chuyện này Hoàng Hậu nên để tâm một chút."

Phuong Hoàng Hậu hiểu ý, liền gật đầu: "Vâng, con dâu sẽ chọn ma ma đưa qua dạy nàng lễ nghi quy củ."

Chiêu Vương đã lập vương phủ, về sau thành thân cũng diễn ra ở vương phủ.

Nhưng nàng là vương phi, quy củ sao có thể qua loa?

Lời nàng vừa nói quả thật khiến mọi người vừa kinh ngạc vừa sợ hãi!

Lâm Thái Hậu gật đầu, không tiếp tục nữa.

Vừa rồi làm trò trước mặt người Tây Lương và Đông Lăng, Đại Chu bọn họ đương nhiên cũng không có gì nói thêm.

"Đa tạ Thái Hậu nương nương, đa tạ ý tốt của hoàng tẩu." Chu Hành nhìn Phuong Hoàng Hậu, lạnh giọng, "Trong nhà không có thân nhân trưởng bối nên tất cả sự tình Dung Hoa đều phải tự mình nhọc lòng, chỉ sợ không có thời gian tới học lễ nghi quy củ, hơn nữa lễ nghi quy củ của nàng đều từ Diệp gia dạy dỗ ra, Di Tẩn và Diệp Lục cô nương thế nào, hoàng tẩu rõ ràng nhất, hơn nữa thần đệ và nàng cũng không ở trong cung... Vì thần biết Thái Hậu nương nương và Hoàng Hậu nương nương lo lắng cái gì."

Nói tới đây, Chu Hành mỉm cười nhìn Dung hoa: "Ta vui vẻ chịu đựng!"

Nghe vậy, Lý Sướng liền thấp giọng nói: "Chiêu Vương này thật để ý Ngũ cô nương."

"Ừ." Uyển Lăng công chúa mỉm cười gật đầu.

Mọi người lại thêm một trận kinh ngạc.

Lời Diệp Ngũ cô nương nói đã khiến tất cả không thể tin nổi, nhưng Chiêu Vương lại còn nói sẽ vui vẻ chịu đựng!

Nghĩ nghĩ, mọi người dường như ngộ ra đạo lý.

Chẳng qua là người không sống được mấy ngày, bệnh tật nguy kịch, nhóm mỹ nhân với y mà nói chính là gánh nặng!

Phuong Hoàng Hậu nhú mày, đáy mắt hiện lên lửa giận, trên mặt vẫn tươi cười quay đầu nhìn Chính Đức Đế: "Cửa còn chưa qua, Hoàng Thượng ngài xem, Tiểu Cửu thật biết bệnh vực người của mình."

"Được rồi, Tiểu Cửu thích thì cứ tùy y." Chính Đức Đế mỉm cười, bộ dáng thập phần sủng ái ấu đệ.

Chính Đức Đế đã mở miệng, Phuong Hoàng Hậu đương nhiên không tiện kiên trì, chỉ là... Ánh mắt bà ta nhìn Dung Hoa có chút không vui.

Thể xác và trái tim đều thuộc về nàng? Nha đầu này cũng quá ương ngạnh!

Chính Đức Đế khẽ cười nhìn Phuong Hoàng Hậu, duỗi tay vỗ vỗ tay bà ta.

Phuong Hoàng Hậu hiểu ý, trên mặt liền treo lên ý cười.

Trái phải đều sẽ thành người chết, tới lúc đó cứ để nàng giữ bài vị của y đi, vậy trái tim và thân thể y đều thuộc về mình nàng.

Có gì phải lo lắng chứ?

Kế tiếp không có sự việc gì đột ngột phát sinh.

Tiệc tan, Chu Hành đưa Dung Hoa về nhà.

Trong xe ngựa có đủ lò sưởi, vô cùng ấm áp.

"Hôm nay trời lạnh, nàng có thể không tới, mọi chuyện đều có ta chịu trách nhiệm giúp nàng." Chu Hành nắm lấy tay Dung Hoa, nói.

"Là Hoàng Hậu nương nương phái người tới đón ta, ta đương nhiên không kháng chỉ, việc nhỏ thôi, ta cũng phải búp bê sứ." Chuyện y đeo trên lưng và phải đối mặt đã quá nhiều rồi! Dung Hoa cười một cái, lười nhác dựa vào người y, "Cũng không biết Nghi Dur công chúa kia đã chết tâm chưa, ta thấy lần này bọn họ tới đúng như sở liệu của chàng, phía sau còn có mục đích khác!"

"Không phải bản đồ bố phòng Thương Châu thì chính là thiết vân kỳ trong tay của ta." Chu HẠnh nói.

"Bên chàng không ra tay được, có khi nào bọn họ thực hiện từ cấp dưới của chàng không?" Dung Hoa quay đầu nhìn sườn mặt của y, tuần mỹ phi phàm, hỏi.

"Thiết vân kỳ do ta một tay huấn luyện, đều là thần tử trung thành tới chết." Chu Hành lắc đầu, "Còn về bản đồ bố phòng... Biết mấy chỗ cũng khó nắm được điểm quan trọng."

Dứt lời, y duỗi tay xoa đầu của nàng: "Những chuyện này nàng không cần lo lắng, còn về Tây Lương công chúa kia, nếu nàng ta thật sự toàn tâm toàn ý báo ân, vậy hoàng huynh sẽ tìm cách đề bạt Vương Xuyên."

.....

Chính Đức Đế và Phụng Hoàng Hậu trở về Phụng Tường Cung. Phụng Hoàng Hậu cau mày nói: "Ngũ cô nương này thật không có quy củ, cái gì là chỉ có thể có một mình nàng chứ? Tiểu Cửu cũng quá dung túng nàng ta, người còn chưa vào cửa đã một mực chõ che như vậy."

Chính Đức Đế nói: "Nếu Tiểu Cửu đã thích, vậy cứ mặc kệ ấy đi."

"Thân thể Tiểu Cửu không tốt, chúng ta cũng chỉ có thể theo ý của y." Hôm nay nhiều người như vậy, nổi bật kia là chuyện không thể tránh khỏi. Phụng Hoàng Hậu gật đầu, cười nói, "Cũng may Di Tần và Lục cô nương đều tri thư đạt lễ."

"Ừ." Chính Đức Đế gật đầu, dùng bữa tối xong liền trực tiếp ở lại Phụng Tường Cung.

Chuyện cung yến rất nhanh truyền khắp kinh thành.

Tối hôm sau, Chính Đức Đế nghỉ lại ở chỗ Diệp Di Châu.

Diệp Di Châu hiện tại đã mang thai bảy tháng, bụng to khó mà đi lại, cho nên người thị tẩm đương nhiên là Diệp Di Châu.

Trải qua một phen lẫn lộn, Diệp Di Nguyệt như con chim nhỏ rúc mình vào lòng Chính Đức Đế, nhỏ giọng hỏi: "Hoàng Thượng, thiếp nghe nói lần này công chúa Tây Lương tới là vì báo ân, có phải là muốn lấy thân báo đáp ân cứu mạng của Chiêu Vương điện hạ hay không?"

Chính Đức Đế nhún mày, trên mặt mang theo vài phần không kiên nhẫn.

Diệp Di Nguyệt không phát hiện sự thay đổi đó, vẫn tiếp tục: "Vương gia thân phận tôn quý, mà thân phận của Ngũ tỷ tỷ thiếp lại không rõ, quả thật không xứng với Vương gia, chỉ có thân phận như công chúa Tây Lương mới không để ngài ấy ủy khuất..."

"Ý của ái phi là công chúa Tây Lương xứng đôi với Chiêu Vương?" Chính Đức Đế hỏi.

"Hoàng Thượng..." Diệp Di Nguyệt nở nụ cười, ngửa đầu, hai chữ anh minh nghẹn lại ngay cổ, thấy sắc mặt âm trầm của Chính Đức Đế, nàng ta sợ tới mức run lấy lấy, vội vàng đứng dậy quỳ xuống, "Hoàng Thượng tha mạng."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 67: Nàng ta cũng không phải thứ tốt đẹp gì!

Thân là nữ tử, mấy năm nay luôn phải cúi nhường với Kỳ thị, Diệp Di Nguyệt dễ dàng nhìn mặt đoán ý, Chính Đức Đế không phải người thường, cho nên mỗi lần hầu hạ nàng đều dùng toàn bộ tinh thần, cố gắng duy trì được vài tháng. Vì vậy, chỉ cần nhìn một cái, nàng liền nhận ra Chính Đức Đế không vui.

Diệp Di Nguyệt vội thu lại ý cười, lập tức đứng dậy quỳ gối cạnh giường, nói: "Là thiếp nhiều chuyện, thỉnh Hoàng Thượng thứ tội."

Chính Đức Đế từ trên cao nhìn Diệp Di Nguyệt run lấy lấy, trong lòng suy xét một phen nhưng không nghĩ tới khả năng Diệp Di Nguyệt cầu kết với người Tây Lương.

"Hoàng Thượng, thiếp không có ý gì cả, chỉ là nghe xong chuyện của Nghi Dư công chúa, thiếp nhất thời nghĩ tới Ngũ tỷ tỷ nên mới nhiều lời mấy câu, thiếp cảm thấy Ngũ tỷ tỷ không xứng với Vương gia." Diệp Di Nguyệt nức nở, khẽ ngẩng đầu nhìn Chính Đức Đế, giải thích.

Chính Đức Đế duỗi tay giữ chặt cảm nhỏ của nàng ta, hỏi: "Chỉ có vậy?"

"Vâng." Diệp Di Nguyệt không ngừng gật đầu.

Chính Đức Đế buông tay: "Tốt nhất là thế."

Lúc này Diệp Di Nguyệt cũng không rảnh lo cảm mình đang bị nắm tới đau đớn, chỉ gật đầu nói: "Hoàng Thượng minh giám, thiếp thật sự không có tâm tư nào khác... Phụ thân đã mất trước kia rất yêu thương Ngũ tỷ tỷ, thiếp từ nhỏ luôn cho rằng tỷ ấy là thân tỷ tỷ của mình, không ngờ cuối cùng chỉ là

đường nữ phụ thân thu nhận... Tỷ tỷ xuất thân thấp hèn, thiếp cho rằng thân phận của tỷ ấy không xứng với Vương gia xuất thân cao quý, thiếp lo sau này tỷ tỷ về vương phủ sẽ bị chèn ép, cho nên mới nhất thời hi vọng có nữ tử xuất thân cao quý tới giúp đỡ tỷ ấy, như vậy cũng không uổng khoảng thời gian tỷ ấy được phụ thân yêu thương...."

Chính Đức Đế mặt không cảm xúc nhìn Diệp Di Nguyệt, lại nghe nàng ta nhắc tới Diệp Thế Hiền, thái độ cũng trở nên mềm mỏng: "Xứng hay không không cần Nguyệt Nhi lo lắng."

"Hoàng Thượng." Diệp Di Nguyệt cảm động tới rơi nước mắt, "Hoàng Thượng sẽ không giận thiếp đấy chứ? Sau này thiếp không dám nói bậy nữa."

"Được rồi, nàng cố gắng ở cùng Di Tần, còn về chuyện của Ngũ cô nương, nàng không cần xen vào, cũng không cần nhọc lòng..." Chính Đức Đế không còn tâm tư nghĩ lại, "Vận khí nàng ấy tốt nên mới có được đường phụ Diệp Thế Hiền yêu thương như vậy, nhưng nàng là cốt nhục của Diệp gia, mà nàng ấy không phải, hiện tại còn cắt đứt quan hệ, cho nên nàng đừng vì người ngoài mà nhọc lòng, bình thân đi."

Dứt lời, ông ta liền đứng dậy.

Nội thị vội tiến vào, hầu hạ ông ta mặc y phục.

"Tạ Hoàng Thượng." Diệp Di Nguyệt như có cảm giác sống lại, ôn nhu dịu hiền nhìn Chính Đức Đế, cẩn thận hỏi, "Hoàng Thượng, ngài phải đi sao?"

Nhìn nàng ta như hải tử vừa làm chuyện sai, ngữ khí của Chính Đức Đế mềm xuống: "Ừ, có tấu chương cần phê duyệt."

"Hoàng Thượng..." Diệp Di Nguyệt lưu luyến không rời nhìn Chính Đức Đế, hốc mắt ảm ảm có nước.

Diệp Di Nguyệt đã biểu lộ tâm ý như vậy khiến con giận vừa rồi của Chính Đức Đế tan đi, ông ta duỗi tay nheo má nàng ta, cười nói: "Nàng nghỉ ngơi đi, ngày khác trẫm sẽ tới thăm nàng." Nói xong, thời điểm thu tay, ông tay lướt xuống chạm nhẹ vào ngực nàng ta.

Diệp Di Nguyệt xấu hổ tới mặt đỏ bừng.

"Ha ha ha, Tiểu Nguyệt Nhi vẫn thẹn thùng như ngày nào." Chính Đức Đế cao hứng nhưng không lưu lại, mặc y phục xong liền bãi giá rời đi.

Diệp Di Nguyệt dẫn cung nữ đưa tiễn tới cửa: "Cung tiễn Hoàng Thượng."

Chính Đức Đế đi rồi, Diệp Di Nguyệt liền cảm thấy cả người rét run.

Thiếu chút nữa đã chọc Hoàng Thượng tức giận.

Đào Châu ở cạnh vội duỗi tay đỡ nàng ta, thấy thái dương nàng ta đều là mồ hôi liền giúp đỡ lau sạch: "Lục tiểu thư."

"Không sao." Diệp Di Nguyệt xua tay.

Đào Châu vốn là đại a đầu bên người lão phu nhân, trầm ổn không nói nhiều, Diệp lão phu nhân thấy hai nha đầu bên cạnh Diệp Di Nguyệt không đủ cẩn thận nên phân phó nàng vào cung hầu hạ.

Đào Châu không nhiều lời, chỉ lo nàng ta ướt tới cảm lạnh, vì vậy phân phó cung nhân tới lấy xiêm y mới, hầu hạ nàng ta thay.

Thay y phục xong, Diệp Di Nguyệt vừa bụng ly trà uống hai ngụm, Diệp Di Châu bụng lớn được nha đầu dìu tới, sau khi ngồi xuống liền cho hạ nhân lui đi, cau mày hỏi: "Sao lại thế này?"

Hoàng Thượng đột nhiên bỏ đi, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Động tĩnh lớn như vậy đương nhiên không thể gạt được Diệp Di Châu, hướng hồ hiện tại nàng ta đang mang thai, ban đêm ngủ cũng không yên giấc.

Trên mặt Diệp Di Châu là vẻ tức giận cùng chất vấn.

"Hoàng Thượng nói có mấy quyển tấu chương cần phải phê duyệt." Diệp Di Nguyệt cụp mi rũ mắt trả lời.

Diệp Di Châu cá giận hỏi: "Lục muội muội, muội đây là muốn lừa ai?" Phê duyệt tấu chương? Hoàng Thượng nếu có tấu chương cần phải phê duyệt thì ngay từ đầu đã không tới hậu cung! Huống chi ngài ấy nửa đêm rời đi, trừ phi có đại sự khó lường thì chính là bị Diệp Di Nguyệt chọc giận! "Nói đi, rốt cuộc muội đã làm gì chọc giận Hoàng Thượng?"

Không chờ Diệp Di Nguyệt trả lời, Diệp Di Châu liền dùng ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm nàng ta, tiếp tục: "Muội đừng hòng gạt bản cung, bản cung là người hiểu Hoàng Thượng còn hơn cả muội, thành thật trả lời, bằng không bản cung sẽ trả muội về nhà. Muội đã không giúp được ta cái gì, ngược lại còn chọc Hoàng Thượng nổi giận!"

Khi trước nàng ta là người không có kiên nhẫn, tính tình kiêu ngạo, hiện tại tuy đã dịu dàng hơn trước nhưng những lời này so với lúc khuê trung còn hùng hổ dọa người hơn vài phần.

Ngón tay Diệp Di Nguyệt giật giật, cúi đầu bày ra bộ dạng không muốn nói.

Diệp Di Châu tức giận tới đập bàn một cái: "Người còn muốn gât."

"Nương nương, người cẩn thận kéo động thai khí." Thân thể Diệp Di Nguyệt run lên, vội nói.

"Nếu người còn lo cho hài tử trong bụng của bổn cung thì nói chuyện cho rõ ràng, vì sao Hoàng Thượng lại đột nhiên rời đi!" Diệp Di Châu hít vào một hơi, đè ép cơn giận, "Chúng ta là tỷ muội, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, trong hoàng cung này không thiếu nữ tử dồn con mắt trông mong Hoàng Thượng, một khi người chọc giận Hoàng thượng, tới lúc đó chúng ta sẽ cùng bị biếm vào lãnh cung!"

Trước khi tiến cung, Diệp Di Châu được Kỷ thị dụng tâm dạy dỗ, lại y vào thân phận đích nữ của mình, cho nên thời điểm ở nhà có hơi kiêu căng.

Mà Diệp Di Nguyệt là thứ nữ, lớn lên bên cạnh Lan di nương, mà Lan di nương xuất thân là nha đầu, bà ta có bao nhiêu kiến thức? Cho dù đã vào cung mấy tháng, Diệp Di Nguyệt có thể hiểu được bao nhiêu sự tình?

"Muội..." Diệp Di Nguyệt do dự một hồi, mới nói, "Muội chỉ là nhắc tới chuyện của công chúa trước mặt Hoàng Thượng."

Diệp Di Châu nhíu mày: "Nghị Dư công chúa là công chúa Tây Lương, chuyện của nàng ta liên quan tới bang giao hai nước, đây là quốc sự! Người là nữ tử, không có chuyện gì người nhắc tới công chúa Tây Lương làm gì?"

Nữ tử hậu cung không được tham gia chính sự, đây đúng là ngu xuẩn!

Khó trách Hoàng Thượng lại đột nhiên rời đi!

"Muội không có ý gì khác..." Diệp Di Nguyệt nức nở.

"Người không có ý khác, vậy rốt cuộc người có ý gì?" Diệp Di Châu mặt mũi.

"Trước đây lúc phụ thân còn, Ngũ tỷ tỷ là bảo bối trong tay ông ấy, hiện tại tỷ ấy là vương phi tương lai, dựa vào cái gì? Rõ ràng là không có thân phận, một dĩa nha đầu không biết từ đâu chui ra, tỷ ấy dựa vào cái gì để làm Chiêu vương phi nương nương chứ?" Diệp Di Nguyệt ngẩng đầu nhìn Diệp Di Châu, "Mà Tứ tỷ tỷ và muội đều là cô nương Diệp gia, trong người chảy huyết mạch của Diệp gia, nhưng chúng ta lại bị vây ở trong thâm cung, còn tỷ ấy lại ở bên ngoài thoải mái dễ chịu, muốn làm cái gì thì làm cái đó. Muội chính là muốn Hoàng Thượng chỉ hôn Nghị Dư công chúa cho Chiêu Vương, để tỷ ấy ở dưới chân người khác mà sống."

Trên mặt Diệp Di Nguyệt toàn là oán khí.

Mà sắc mặt Diệp Di Châu cũng trầm xuống.

Đúng vậy, các nàng đều là cô nương Diệp gia nhưng lại ở trong cung hầu hạ Hoàng Thượng đã hơn năm mươi tuổi, còn Diệp Dung Hoa chẳng qua là dưỡng nữ của Diệp gia lại có thể ở ngoài làm chủ mọi việc, đã vậy còn được gả cho Chu Hành tuấn mỹ!

Nàng dựa vào cái gì?

Nếu không phải Diệp gia nuôi nàng, nói không chừng nàng sớm đã là bộ xương khô, cho dù có sống cũng không biết đang ở cái xó xỉnh nào!

Diệp Di Châu trầm giọng: "Chiêu Vương cũng không còn sống được bao lâu!" Như thế, tương lai Diệp Dung Hoa chỉ có thể là quả phụ!

Nghĩ như vậy, lòng nàng ta có thể thoải mái một chút!

"Cho dù thủ bài vị của Chiêu Vương, muội cũng muốn có người đập trên đầu tỷ ta!" Diệp Di Nguyệt lạnh giọng, "Nghị Dư công chúa kia là dạng người gì chứ? Nghe nói lần đầu gặp mặt nàng ta thiếu chút đã làm hồng gương mặt của Diệp Dung Hoa, có Nghị Dư công chúa, Diệp Dung Hoa có thể chiếm được chỗ tốt nào? Chúng ta chỉ cần chờ xem kịch vui thôi!"

Chỉ cần khiến Dung Hoa không được sống yên, Diệp Di Châu đương nhiên cao hứng, cho nên tán đồng gât đầu: "Ý kiến hay." Sau đó nàng ta lại thở dài, "Chỉ là hôn sự của Nghị Dư công chúa không phải việc nhỏ, tuy Hoàng Thượng không nổi trận lôi đình nhưng việc này muội cũng đừng nhắc lại, miễn cho thật sự khiến Hoàng Thượng tức giận." Các nàng ở trong cung, tốt hay không đều dựa vào Hoàng Thượng.

Diệp Di Nguyệt gât đầu, nhưng vẫn không cam lòng mà hỏi: "Tứ tỷ tỷ, chẳng lẽ cứ để như vậy?"

Diệp Di Châu cân nhắc: "Không thể mở lời với Hoàng Thượng nhưng cũng không phải không thể giúp Nghị Dư công chúa."

Trên cung yến, ý tứ của Hoàng Thượng rất rõ ràng, ngài ấy không muốn Chiêu Vương kết thân với công chúa Tây Lương, bằng không người ta đã mở miệng, ngài ấy sao có thể không thành toàn?

Là vì Diệp Dung Hoa sao?

Đó chẳng qua là một đạo thánh chỉ mà thôi, Diệp Dung Hoa có hôn ước với Chu Hành, tương tự, Hoàng Thượng cũng có thể chỉ hôn Nghị Dư công chúa cho Chu Hành.

Có điều Hoàng Thượng lại không muốn!

Chỉ có Diệp Di Nguyệt ngu xuẩn này, nghe Nghi Dư công chúa nói thế, một chút suy xét cũng không nghĩ tại sao Hoàng Thượng không thuận nước đẩy thuyền.

Chung quy vẫn là con vợ lẽ, Diệp Di Châu thờ dài trong lòng.

Hoàng Thượng không phải hôn quân, nàng ta tưởng ở bên gối thì thăm mấy câu là được hay sao?

"Ý của nương nương là..." Hai mắt Diệp Di Nguyệt sáng lên.

"Nghi Dư công chúa một lòng say mê, ngàn dặm xa xôi chỉ vì báo ân, phần tình cảm này thật khiến người ta kính nể." Diệp Di Châu cười nói, "Nhưng chúng ta cũng không thể mạo muội ra tay để tránh chọc giận Hoàng Thượng, có điều để gặp Chu Hành và Diệp Dung Hoa đâu phải chỉ có vào cung."

"Nghi Dư công chúa bốn ba tới Đại Chu, nàng ta khẳng định sẽ không cam lòng từ bỏ như vậy." Diệp Di Nguyệt hiểu ý, liền nở nụ cười, "Chúng ta không thể ra tay nhưng lại có thể quạt gió thêm củi, giúp đỡ người ta."

Diệp Di Châu vui mừng nhìn nàng ta: "Sau này không được lỗ mãng nói bậy như vậy, tới lúc thật sự chọc giận Hoàng Thượng, bốn cung cũng không giúp được muội." Chọc giận Hoàng Thượng, bản thân không chỉ không giữ nổi nàng ta, nói không chừng còn liên lụy vào người!

"Vâng, muội xin ghi nhớ lời nương nương dạy bảo." Diệp Di Nguyệt vội cúi đầu nói.

Đã biết đầu đuôi ngọn ngành, lại biết Hoàng Thượng cũng không tức giận, Diệp Di Châu yên tâm nói: "Thân mình ta nặng nề, một mình muội hành sự cẩn thận một chút, rảnh rỗi thì cứ tới Ngự Hoa Viên, chờ bốn cung sinh hạ hài tử, bốn cung sẽ cầu Hoàng Thượng cho muội danh phận."

Hiện tại Diệp Di Nguyệt không có thân phận lại sống trong cung, cho nên không tiện ra ngoài, Chính Đức Đế nhiều lần cố ý muốn phong nàng ta là Mỹ Nhân, có điều Diệp Di Châu nói muốn nàng ta ở cạnh đoạn thời gian này, cho nên mọi việc tạm thời gác xuống, lúc này chỉ chờ sinh hài tử xong, Diệp Di Nguyệt cũng sẽ có danh có phận, có thể tự mình lập điện các.

Về chuyện của Nghi Dư công chúa, Diệp Di Châu không muốn động vào, Diệp Di Nguyệt nếu muốn làm thì cứ làm đi.

"Vâng." Diệp Di Nguyệt đáp.

Diệp Di Châu kêu người tiến vào, diu mình trở về.

Tiến nàng ta tới cửa, Diệp Di Nguyệt vừa xoay người sắc mặt liền âm trầm, hai tay nắm chặt thành quyền.

Diệp Dung Hoa đáng giận.

Nhưng Diệp Di Châu cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Nếu không phải nàng ta, chính mình sao có thể rơi vào tình cảnh hôm nay? Hầu hạ lão nhân Chính Đức Đế kia, còn không có danh có phận!

Tất cả đều bắt đầu từ tiện nhân Diệp Di Châu kia!

.....

Hàng hóa Hà Vũ mang về đều được bán với giá tốt, sáng sớm, Hà Vũ mang danh sách của nửa tháng qua đưa tới, lại nói: "Còn vài món đồ chưa bán, tiểu nhân định đẩy giá cao lên, không biết tiểu thư có ý kiến gì không?"

"Cứ vậy đi." Dung Hoa gật đầu, "Giá bán thế nào Hà thúc là người rõ ràng nhất, hơn nữa thúc và mọi người dầm mưa dãi nắng khắp nơi, sắp tới là Tết, mọi người cũng nên nhận chút hoa hồng." Kinh thành không thiếu chính là huân quý quan lớn, mà trong tay bọn họ đương nhiên sẽ không thiếu bạc.

Hương lộ Hà Vũ mua ở Tây Bắc giá hai lượng bạc, trở về bán năm mươi lượng một lộ, trong vòng mấy ngày nhóm phu nhân và tiểu thư tranh mua còn không có.

Vật dĩ hi vi quý, hàng cổ bất biến (1).

(1) Vật hiếm khi ít, giá trị không bao giờ thay đổi

"Tiểu nhân thay bọn họ tạ tiểu thư." Hà Vũ mỉm cười khom người hành lễ, chủ tử nhân hậu, bọn họ cho dù màn trời chiếu đất một đường vất vả cũng rất đáng giá.

"Hà thúc quá lời, thúc và mọi người vất vả mới đúng." Dung Hoa duỗi tay.

Thấy Dung Hoa không còn gì phản phó, Hà Vũ liền cáo từ.

"Hà Vũ đi rồi sao? Hắn là người có năng lực, khi trước được lão gia hay mang bên người." Thấy Dung Hoa vào phòng, Thạch ma ma buông kim chỉ

trong tay xuống, rót cho nàng ly trà, vừa cười vừa nói.

Dung Hoa mỉm cười nhận lấy, gật đầu: "Ừ."

Xuân Thiên ở bên cạnh cùng Kiều Vũ Thần luyện chữ ngừng đầu cười tủm tỉm: "Cha nói sa mạc ở Tây Bắc mênh mông vô bờ, ban ngày nóng như lửa thiêu đốt, dưới chân còn nóng hơn, tới ban đêm lại vô cùng lạnh lẽo, cho dù là mùa hè cũng phải mặc áo khoác để sưởi ấm."

Thạch ma ma và đám người Lê Hoa Hồng Đậu kinh ngạc nhìn Xuân Thiên, Hồng Đậu hỏi: "Thật sao? Trước đây ta cũng có nghe nói, không ngờ lại là sự thật."

Dung Hoa khẽ cười.

Hiện tại đang ở Đại Chu, không thể đi xa.

Nhưng khi trước, thời điểm cha mẹ còn, nàng cũng từng vác ba lô đi đây đó.

Cảnh đẹp cát vàng vạn dặm, nàng từng tận mắt nhìn thấy, tự mình trải nghiệm.

Chỉ là những năm tháng không lo không nghĩ đó đã quá xa xỉ.

Hiện tại nhớ lại càng thêm trân quý.

"Người ở đó đúng là vất vả." Thạch ma ma cảm thán.

Xuân Thiên tiếp tục kể chuyện: "Cha còn nói ở đó trời xanh thăm thẳm, thuần tịch như ngọc bích, người ở đó cũng rất hiếu khách, chén lớn chén nhỏ uống rượu, ăn thịt từng miếng từng miếng."

Kể tới đây, Xuân Thiên cười nói: "Chờ trưởng thành, ta cũng phải tới đó."

"Tiểu nha đầu nguoi, nguoi một tiểu cô nương chạy xa như vậy làm gì?" Thạch ma ma xoa xoa đầu nàng, "Ngoan ngoãn ở cạnh tiểu thư, chờ nguoi trưởng thành..." Thạch ma ma che miệng cười, không nói tiếp.

Xuân Thiên quay đầu dùng gương mặt đáng thương nhìn Dung Hoa, kêu: "Tiểu thư."

"Được, chờ nguoi lớn một chút, cha nguoi đồng ý, ta cũng sẽ đồng ý." Dung Hoa gật đầu. Ra ngoài có thể mở mang tầm mắt, nữ tử ở thời đại này sống cũng không dễ dàng gì, cả đời bị bốn bức tường bao vây vô cùng khó chịu.

"Cảm ơn tiểu thư." Xuân Thiên vui mừng hành lễ.

Dung Hoa quay đầu nhìn Kiều Vũ Thần trong mắt mang vẻ hâm mộ nhưng không lên tiếng, mỉm cười sờ đầu hài tử: "Còn Thần Nhi nữa, đệ muốn đọc sách khảo công danh, nhưng tục ngữ có nói đọc vạn quyển sách không bằng đi nghìn dặm đường, chờ đệ trưởng thành, nếu thích đệ cũng có thể ra ngoài, hơn nữa Thần Nhi là nam tử hán, đệ có thể đi tới nơi mình muốn."

"Đệ có thể sao? Tỷ tỷ?" Hai mắt Kiều Vũ Thần sáng như sao trời.

"Đương nhiên, có điều đệ phải học công phu thật tốt, có thể bảo vệ, chiếu cố chính mình." Dung Hoa cười gật đầu, "Có chuyện gì thứ cứ trực tiếp nói với tỷ tỷ, muốn cái gì, muốn đi đâu đều có thể nói, ta là tỷ tỷ của đệ, có biết chưa?"

Trước kia miễn cảm, hiện tại đột nhiên mất đi song thân, hài tử này càng thêm miễn cảm hơn. Cũng may những ngày qua được che chở cẩn thận, trên mặt nó đã xuất hiện nụ cười như khi xưa.

"Vâng, tỷ tỷ." Kiều Vũ Thần gật đầu.

Dung Hoa vuốt tay xoa đầu hài tử.

Kiều Vũ Thần mỉm cười, cúi đầu tiếp tục viết chữ to.

Trước mắt nó vừa mới mất phụ mẫu, cho nên trong khoảng thời gian tiếp theo nàng cũng chưa có tính toán, hiện tại chính mình tự dạy hài tử, hoặc thỉnh thoảng hai ngày lại dẫn nó qua Đồng gia, để Đồng Trâm Chu chỉ điểm.

Đồng gia nhân tâm lương thiện, ai ai cũng yêu thương nó.

Nhưng sau này thì sao?

Tới thư viện, hay mời phụ tử về dạy?

Phụ tử trước kia được Tây Ninh Hầu và Nhan thị nhờ vả sớm đã cáo từ.

Về phía mình, hiện tại chỉ có nàng và nó là chủ tử, những người khác không phải nha đầu bà tử thì là thị vệ gã sai vặt.

Đồng Trầm Chu làm quan trong triều, đương nhiên không thể mỗi ngày chỉ dạy cho nó.

Trong mắt Dung Hoa, tới thư viện là lựa chọn tốt nhất, có phu tử dạy dỗ, lại có bạn cùng lứa, bọn họ có thể bồi dưỡng nó cách xử sự giao tế.

Nhưng tới thư viện Dung Hoa lại lo hải tử bị người khác chèn ép, khinh nhục, cười nhạo.

Rốt cuộc có phụ mẫu như Tây Ninh Hầu và Nhan thị, nó chắc chắn sẽ bị người khác khinh thường.

Kể từ đó, Dung Hoa lại cảm thấy mời phu tử về dạy hải tử tốt hơn.

Chỉ là tìm phu tử giỏi lại dễ gì.

Đang lúc suy nghĩ, Đồng Ngọc Lan liền tới.

"Dung Hoa muội muội." Nàng tươi cười vào phòng, sau đó duỗi tay nheo má Kiều Vũ Thần, "Thần Nhi, hôm nay ta mang bánh quế hoa đệ thích nhất này."

Nói xong, nàng nhận hộp điểm tâm trong tay nha đầu, đặt lên bàn."

"Cảm ơn Đồng tỷ tỷ, ngày mai đệ sẽ đi cảm ơn phu nhân." Kiều Vũ Thần đứng dậy, chấp tay thi lễ.

"Ngoan, không cần cảm tạ, Thần Nhi thích là được rồi." Đồng Ngọc Lan mỉm cười đỡ nó đứng dậy, "Còn khách khí với Đồng tỷ tỷ nữa sao?"

Thấy gương mặt đầy xuân sắc của Đồng Ngọc Lan, Dung Hoa liền cười nói với Kiều Vũ Thần: "Thần Nhi nghỉ ngơi đi, ăn xong điểm tâm rồi viết."

Kiều Vũ Thần cười gật đầu.

Dung Hoa vội kéo Đồng Ngọc Lan qua noãn các, mấy người Túy Đồng dâng trà cùng điểm tâm xong liền tự giác lui ra ngoài.

Dung Hoa cười nhìn Đồng Ngọc Lan: "Nhìn Đồng tỷ tỷ vui mừng như vậy, sự tình thành công rồi sao?"

Gương mặt Đồng Ngọc Lan thoáng chốc đỏ ửng, ngượng ngừng cúi đầu, thanh âm như ruồi muỗi: "Ừ."

"Chúc mừng Đồng tỷ tỷ."

Lần này cùng sứ đoàn Tây Lương tới còn có một nhà Mạnh tướng quân, Mạnh tướng quân trấn thủ Tây Bắc, Thương Châu giáp Tây Lương là nơi ông ta quản lý, trước đây từng là thù hạp được Kính Huệ công chúa đề bạt.

Lần này trở về, ông ta dẫn theo con thứ Mạnh Phi.

Mạnh tướng quân và Đồng đại nhân là chỗ quen bước, hiện tại đã hỏi kinh đương nhiên phải đi bái phỏng bạn cũ. Đồng phu nhân vì hôn sự của Đồng Ngọc Lan mà nhọc lòng rất lâu, vừa thấy Mạnh Phi đáng vẻ đường đường, tuấn tú lịch sự liền nổi tâm tư.

Đám người vừa đi, Đồng phu nhân lập tức nói chuyện với Đồng đại nhân, không ngờ Đồng đại nhân cũng rất vừa ý với Mạnh Phi.

Phu phụ hai người cẩn thận thăm hỏi, Đồng đại nhân cũng thử Mạnh Phi mấy lần, bọn họ đều rất vừa lòng.

Mạnh gia gia phong nghiêm cẩn, Mạnh Phi lại là đích thứ tử, về sau nữ nhi gả qua đó cũng không cần vất vả như đích trưởng tử.

Vì vậy, Đồng phu nhân liền mở lời với Mạnh phu nhân.

...

"Qua hai ngày nữa Mạnh gia sẽ tới cửa cầu hôn." Đồng Ngọc Lan thẹn thùng, "Còn nữa, Mạnh đại nhân đã nói với phụ thân, tới lúc đó nếu có thể, Mạnh Nhị công tử sẽ ở lại kinh thành..."

Mạnh tướng quân không thể cả đời trấn thủ Tây Bắc, hơn nữa Chính Đức Đế tuổi cũng đã lớn, Dung Hoa khẽ gật đầu. Trong lòng Mạnh tướng quân rõ ràng, giữ Mạnh Phi ở lại không phải việc khó, như vậy Đồng Ngọc Lan cũng không cần gả tới Tây Bắc xa xôi.

.....

Tại thời điểm Dung Hoa và Đồng Ngọc Lan nói chuyện khuê mật của nữ nhi, tại Quốc Tân Quán, Nghi Dur công chúa cũng tiếp đón một vị khách - Uyển Lăng công chúa của Đông Lăng.

Đối với việc Uyển Lăng công chúa tới chơi Nghi Dur công chúa có chút ngoài ý muốn, tuy hai người đều ở Quốc Tân Quán, lúc trước tân bộ cũng có vài lần gặp mặt, nhưng tới cửa thì đây là lần đầu tiên. Nàng ta cười nói: "Công chúa mời ngồi."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 68: Xúi giục

Uyển Lăng công chúa mỉm cười: "Mạo muội tới bái phỏng, quấy rầy rồi."

"Uyển Lăng công chúa quá lời." Nghi Dur công chúa thật đoán ra rốt cuộc nàng tới để làm gì, nói cho cùng, hai người lần lượt là công chúa của hai nước đều tới Đại Chu mừng thọ, nhưng bọn họ lên lút gặp mặt chắc hẳn không tốt, ở nơi này, quá mức thân thiết sẽ không tránh khỏi khiến Đại Chu nghĩ nhiều, cho rằng bọn họ là liên minh, vì vậy hai đội nhân mã đều theo bản năng duy trì khoảng cách.

Ở đây nhiều ngày như vậy, hôm nay Uyển Lăng công chúa mới tới.

Chẳng lẽ tới nói việc nhà?

Nghi Dur công chúa đương nhiên không tin.

Hơn nữa giao tình tới các nàng không tốt tới mức có chuyện để nói.

Chờ thị nữ dâng trà xong, Nghi Dur công chúa cảm lý trà lên, cười nói: "Đây là trà của Tây Lương, Uyển Lăng công chúa ném thử đi."

Uyển Lăng công chúa nhấp một ngụm, cười khen: "Thanh dịu trong miệng, trà ngon."

"Trà này thô sơ không nhận nổi lời tán thưởng của công chúa." Nghi Dur công chúa cười đáp.

Cả hai đều là công chúa hoàng thất, lời nói trong trường hợp này đương nhiên đều khiêm nhường lịch sự.

"Đây là lần đầu tiên ta xa nhà, tới đây mới biết thì ra trời đất lại rộng lớn như thế." Nụ cười trên mặt Uyển Lăng công chúa dịu dàng như nước, "Thời điểm ở trong cung khó có dịp được ra ngoài, ta chỉ là nghe ma ma và cung nữ kể chút chuyện. Nghe nói Tây Lương khó tránh cũng có nhiều quy củ, cũng nghe nói Tây Lương mệnh mông bát ngát, không biết là như thế nào?"

Nghi Dur công chúa liền cười kể chuyện, thỉnh thoảng cũng hỏi tới phong thổ của Đông Lăng.

Đều tới Đại Chu làm khách, hai người nói chuyện rất nhanh liền có cảm tình.

Hàn huyền phong thổ của hai nước, Uyển Lăng công chúa nhướn mày nhìn Nghi Dur công chúa, nói: "Chiêu Vương điện hạ... Ngươi ngàn dặm xa xôi tới đây..." Trên mặt mang theo tia ngưng ngưng, "Ngươi thật sự thích Chiêu Vương điện hạ sao?"

Nghi Dur công chúa đỏ mặt, gật đầu: "Ừ, ta thích y, hai năm trước lần đầu gặp ta đã thích y!" Nàng ta tự nhiên thừa nhận.

Năm đó, thân ảnh của y nhoáng qua đã đập vào tâm trí của nàng. Sau biết y là ai, nàng còn nữ giả nam trang cùng hoàng huynh mang quân tới chiến trường hai nước giao chiến, từ xa nhìn y.

Khói thuốc súng không ngừng, máu tươi đầm đìa, dáng người của y vẫn như con báo mạnh mẽ oai hùng trên chiến trường, dung nhan hoàn mỹ không một tỳ vết, tất cả cứ như vậy mà khảm sâu vào đáy lòng nàng.

Uyển Lăng công chúa uống ngụm trà, lại hỏi: "Vậy bây giờ phải tính làm sao?"

Nghi Dur công chúa thờ dãi, bộ dáng hết đường xoay sở, gương mặt lộ vẻ không cam lòng.

Nàng đương nhiên không muốn từ bỏ như vậy, nhưng Chu Hành căn bản không để vì tới nàng.

Nếu chỉ vì hôn thê của y Diệp Dung Hoa kia, vậy thì dễ nói, kế hoạch bọn họ đã tính toán kỹ càng, chỉ thiếu nước tính tới tâm ý của y.

Nàng một tiểu cô nương lại là khách quý lại làm trò trước mặt nhiều người như vậy, nhưng Chu Hành căn bản không cho nàng mặt mũi, càng không cho Tây Lương một chút si diện.

Vừa nghĩ tới, lòng nàng thật sự khó chịu.

Hai ngày này, nàng và hoàng huynh đều không ngừng nghĩ cách, nhưng trước mắt vẫn không tìm được biện pháp thích hợp.

"Ngươi từ xa đến đây đương nhiên không thể trở về tay trắng." Uyển Lăng công chúa đề nghị, "Hay là ngươi đi tìm Vương gia nói chuyện thử xem?"

"Nói thế nào? Ngày đó ngươi cũng thấy, Chiêu Vương căn bản không để ý tới ta." Không, phải là ngay cả liếc mắt cũng chưa từng nhìn nàng, tìm y nói chuyện, vậy cũng phải đợi tới lúc y chịu gặp nàng mới được. Chu Hành không gặp, nàng còn có cách nào? Nghi Dư công chúa ảo não u sầu, "Ta đường đường là công chúa Tây Lương, tướng mạo lại không thua kém Diệp Dung Hoa, y sao một cái liếc mắt cũng không cho ta chứ?"

Uyển Lăng công chúa mỉm cười ôn hòa: "Nghi Dư công chúa, ngươi đừng nhụt chí, dù sao chúng ta vẫn còn vài ngày nữa mới đi, còn cơ hội."

Nghi Dư công chúa miễn cưỡng cười nói: "Nhận cát ngôn của ngươi, hi vọng là vậy."

"Nhất định sẽ có." Uyển Lăng công chúa cười gật đầu, "Đại Chu là nước lễ nghi, quy củ cũng nghiêm cẩn, Vương gia hẳn cũng là người quang minh lỗi lạc, có đảm đương chịu trách nhiệm, y đã đính hôn, đương nhiên phải bảo vệ vị hôn thê của mình, nếu y..." Dừng một chút, nàng đưa mắt nhìn Nghi Dư công chúa, "Nói không chừng Vương gia không biết chỗ tốt của ngươi."

Nghi Dư công chúa nghe vậy càng không cam lòng, cá giận nói: "Một đại mỹ nhân như ta y lại không nhìn thấy!"

"Có lẽ công chúa trách nhầm ngài ấy rồi, nếu lần đó Vương gia gật đầu, vậy Vương gia cùng đám người tam thê tứ thiếp có gì khác biệt?" Uyển Lăng công chúa cười khuyên giải, "Bởi vậy mới nói Vương gia là người biết chịu trách nhiệm."

Nghi Dư công chúa nghĩ nghĩ, gật đầu: "Lời ngươi nói cũng có đạo lý."

"Hiện tại chúng ta vẫn còn ở đây, ngươi đừng nhụt chí, cứ thử lại là được." Uyển Lăng công chúa cười nói, "Thiên sơn vạn thủy còn có ngày tới nơi, ngươi cũng không thể như vậy mà trở về đúng không?"

Nghi Dư công chúa mỉm cười: "Đa tạ ngươi."

"Đa tạ gì chứ? Ngươi rất dũng cảm. Nếu Vương gia không chịu gặp ngươi, vậy chúng ta sẽ nhân yến hội đưa tiễn." Nói tới đây, Uyển Lăng công chúa nhìn nữ tử đối diện, "Đến lúc đó, ngươi phải bắt lấy cơ hội."

"Ta biết."

"Còn khách khí gì nữa, phần tâm ý này của ngươi tuy ta không hiểu nhưng dù gì chúng ta cũng cùng ngàn dặm tới đây, ta không đành lòng nhìn ngươi trở về như vậy." Uyển Lăng công chúa ôn nhu cười nói.

Nghi Dư công chúa nhoèn miệng cười, uống ngụm trà, sau đó đột nhiên nhú mày, gác ly trà xuống, ngược mắt nhìn Uyển Lăng công chúa: "Sao công chúa lại quan tâm tới Chiêu Vương điện hạ như vậy..." Trong mắt nàng ta mang theo vài phần cảnh giác, "Chẳng lẽ ngươi cũng coi trọng ngài ấy?"

"Phụt." Uyển Lăng công chúa thiếu chút phun trà trong miệng ra, che miệng ho vài tiếng rồi dùng khăn xoa xoa khóe miệng, chờ khí thuận mới nói: "Công chúa chớ nói bậy."

"Vậy ngươi quan tâm chuyện của ngài ấy và ta để làm gì?" Nghi Dư công chúa đề phòng, "Bề ngoài là nói ủng hộ ta, kỳ thật là đang xúi giục, ngươi muốn ta và ngài ấy gao nấu thành com sao?" Tính tình tuy nóng nảy, nhưng thân là công chúa Tây Lương, nàng sao có thể không nghe ra ý tứ của Uyển Lăng công chúa?

"Công chúa cẩn thận kéo tai vách mạch rừng." Uyển Lăng công chúa đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, nói, "Tình huống ngày đó trong lòng công chúa cũng rõ ràng, Hoàng đế Đại Chu và Hoàng Hậu không muốn ngươi và Chiêu Vương điện hạ có được tăng quan hệ này."

Sắc mặt Nghi Dư công chúa hòa hoãn một chút, có điều trong mắt vẫn mang theo sự cảm giác: "Ngươi tốt với ta để làm gì? Ngươi muốn lợi dụng ta? Đồng Lãng các ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

"Chúng ta chẳng làm gì cả." Uyển Lăng công chúa nghiêm túc trả lời, ngữ khí mềm nhẹ, "Ta và hoàng huynh đối với ngươi, với Tây Lăng, còn cả Đại Chu đều không có mục đích, nếu ngươi muốn cùng Vương gia thành chuyện tốt, ta nghĩ ta và hoàng huynh có thể giúp được ngươi."

Nghi Dư công chúa càng cẩn thận: "Vì cái gì?"

Uyển Lăng công chúa mỉm cười: "Ngươi yên tâm, chúng ta không phải vì Vương gia mà tới."

Nghi Dư công chúa nhú mày, cẩn thận quan sát nữ tử trước mặt, nhưng nàng ta vẫn dịu dàng không hề để lộ sơ hở, qua một hồi lâu mới nói: "Diệp cô nương kia có quan hệ gì với ngươi? Hai người trông rất giống nhau." Thân thể Diệp Dung Hoa không rõ, tướng mạo cùng Uyển Lăng công chúa này có vài phần tương tự, nếu nói là tỷ muội thì cũng không quá.

Chẳng lẽ lần này Đồng Lãng tới là vì Diệp Dung Hoa?

"Ta và Diệp cô nương?" Uyển Lăng công chúa nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta và nàng ấy không có quan hệ." Trước mắt thì không có, nhưng tương lai thì không biết chừng.

"Không có quan hệ?" Nghi Dư công chúa không tin, "Nhưng các ngươi thật sự rất giống nhau, cho dù nói là thân tỷ muội cũng không có ai nghi ngờ."

"Ừ, không có quan hệ." Uyển Lăng công chúa cười gật đầu, "Người có điểm tương tự, không kỳ quái."

Nghi Dur công chúa thấy sắc mặt nàng không chút thay đổi, nghĩ nghĩ, gật đầu: "Ngươi nói cũng đúng."

"Vậy ta không quấy rầy ngươi nữa." Uyển Lăng công chúa đứng dậy, lại như nhớ tới cái gì, nói, "Mấy ngày nữa chúng ta đều phải khởi hành về nước, tương lai có lẽ không còn cơ hội gặp mặt, quen biết ngươi, ta rất cao hứng."

Nói rồi, nàng liền đẩy cái hộp nhỏ qua: "Thiếu chút nữa quên mất, chút tâm ý, hi vọng ngươi không ghét bỏ."

Nghi Dur công chúa mở ra, bên trong hộp gỗ nạm vàng đặt chuỗi vòng san hô màu đỏ, kiểu điểm uớt át như lửa: "Thật đẹp."

"Ngươi thích thì ta yên tâm rồi." Uyển Lăng công chúa cười nói.

Người tới đương nhiên phải đáp lễ, Nghi Dur công chúa gọi thị nữ vào, cầm cây trầm ngọc lả lướt trong vắt như ngọc bích làm lễ vật tặng Uyển Lăng công chúa.

Hai người khách sáo một phen, lúc này Uyển Lăng công chúa mới cáo từ.

Nghi Dur công chúa suy tư nhìn vòng tay san hô màu đỏ.

Đại Chu không phải luôn tuân thủ lễ tiết và quy củ sao?

Đúng vậy, nàng thật sự có thể đánh cược một phen!

Bằng không, cứ trở về như vậy, nàng thật không cam lòng!

.....

Uyển Lăng công chúa vừa vào cửa liền thấy Lý Sướng ngồi trong phòng mình uống trà.

"Ngươi lui xuống đi." Uyển Lăng công chúa quay đầu phân phó thị nữ.

Thị nữ cúi đầu lui ra ngoài, thuận tay đóng cửa.

"Sao rồi? Nàng ta nói thế nào?" Lý Sướng ngược mắt, hỏi.

Uyển Lăng công chúa đi tới, ngồi xuống đối diện hắn: "Nàng ta một lòng ái mộ Chu Hành, lời muội nói, nàng ta có để ý."

"Vậy thì tốt." Lý Sướng gật đầu.

Uyển Lăng công chúa tự mình duỗi tay rót ly trà, uống một ngụm, sau đó lại nhún mày hỏi: "Muội thật không rõ, chúng ta trong ngoài đều đã sắp xếp thỏa đáng, cần gì phải kéo công chúa Tây Lương vào?"

"Đương nhiên là đảm bảo không có vạ nhất, Chu Hành kia không dễ lừa gạt, có giao hảo với Tây Lương, kế hoạch của chúng ta càng thuận lợi." Lý Sướng lộ vẻ đắc thắng trên mặt.

Sắc mặt Uyển Lăng công chúa lại trầm xuống, tươi cười trước kia đã không còn: "Vì nữ nhân như vậy, hao phí bao nhiêu nhân lực và vật lực, đáng giá sao?"

"Đương nhiên đáng giá!" Lý Sướng mỉm cười, "Hiện tại phụ hoàng chỉ có hứng thú với việc luyện đan, chỉ cần ta có thể làm phụ hoàng cao hứng, ngôi vị Thái tử kia chắc hẳn nằm trong tay."

Nói tới đây, hắn cười nhìn Uyển Lăng công chúa: "Công lao của hoàng muội, hoàng huynh ta nhất định khắc ghi trong lòng."

"Hoàng huynh nhớ thì tốt." Uyển Lăng nhàn nhạt một câu.

"Ta chắc chắn sẽ không quên công lao của Thất hoàng muội." Lý Sướng bảo đảm.

Uyển Lăng công chúa lại nhắc nhở: "Còn Lâu công tử nữa, công lao của chàng ấy mới là lớn nhất."

"Hoàng muội yên tâm, ta khẳng định không quên công lao của hắn." Lý Sướng ái muội nhìn Uyển Lăng công chúa, "Lần này sự thành, ta sẽ cầu Hoàng Thượng tứ hôn cho muội và hắn."

Gương mặt Uyển Lăng công chúa đỏ lên: "Tới lúc đó rồi tính, huống hồ còn có Phi Nhi."

"Hừ." Lý Sướng hừ lạnh, "Chẳng qua là nữ nhi của một thần tử, nàng ta có thể tranh đoạt phò mã với muội hay sao?"

Uyển Lăng công chúa cười trừ, không nói gì.

Đó là nữ nhi của thần tử, nhưng người ta lại có phụ thân quyền khuyển Đông Lăng. Cho dù nàng là công chúa cũng phải xem sắc mặt cũng người ta.

Lý Sướng cũng lộ vẻ phẫn nộ.

Huỳnh muội hai người nhất thời không nói chuyện.

Một lúc lâu, Lý Sướng mới đứng dậy, nói: "Ta về phòng trước."

Uyển Lăng công chúa gật đầu, kêu người tiến vào hầu hạ.

.....

Mấy ngày tiếp theo đều vô cùng an tĩnh, sứ giả hai nước Tây Lương và Đông Lăng định ngày hai mươi ba khởi hành trở về.

Ngày hai mươi hai, Chính Đức Đế và Phụng Hoàng Hậu tổ chức tiệc, đồng thời mời thêm mấy nhà huân quý và gia quyến quan lớn.

Giống ngày hôm đó, Phụng Hoàng Hậu cũng phái người đón Dung Hoa vào cung tham dự.

"Trời lạnh, tỷ tỷ nhớ về sớm." Trước khi đi, Kiều Vũ Thần kéo tay Dung Hoa, ngửa đầu nói.

"Ừ, tỷ tỷ sẽ về sớm chơi với Thần Nhi." Dung Hoa mỉm cười khom người sờ đầu hài tử, sau đó mới mang người tiến cung.

Trời lạnh, nhưng điện các đốt rất nhiều địa long, ấm áp như trời xuân.

Lúc này, Dung Hoa không ngờ Diệp Di Châu bụng lớn cũng có mặt.

"Ngũ muội muội." Diệp Di Châu mỉm cười vẫy tay với Dung Hoa.

Dung Hoa dừng bước, xoay người đi qua phía nàng ta, hành lễ: "Nương nương." Nàng tuy là hôn thê của Chu Hành nhưng hiện tại vẫn chưa chính thức là người của hoàng gia, gặp Diệp Di Châu đương nhiên phải hành lễ.

"Ngũ muội muội." Diệp Di Châu vội kêu người qua đỡ nàng, "Đã lâu không gặp, Ngũ muội muội đã coi ta thành người ngoài."

Dung Hoa cười khê: "Lẽ không thể phé."

Hiện tại Diệp Di Châu không còn là người vừa gặp chuyện liền tức giận như trước kia, tính khí thu liễm rất nhiều, thấy Dung Hoa lạnh nhạt với mình, nàng ta không để bụng, nụ cười trên mặt vẫn không hề thay đổi, còn quan tâm hỏi thăm: "Khoảng thời gian này Ngũ muội muội có tốt không? Của hồi môn chuẩn bị ổn thỏa hết chưa?"

"Tạ nương nương quan tâm, đều rất tốt." Dung Hoa trả lời qua loa có lẽ.

"Muội cũng lâu rồi chưa gặp Lục muội muội, lát nữa theo ta hồi cung ngồi một chút, Lục muội muội cũng rất nhớ thương muội." Diệp Di Châu cười nói, "Ba tỷ muội chúng ta lâu ngày không gặp, hiện tại nên dành chút thời gian cùng nhau ngồi tâm sự."

"Sau rồi nói." Dung Hoa khê cười.

Diệp Di Châu cười gật đầu: "Ừ, tuy hiện tại muội và Diệp gia đã đoạn tuyệt quan hệ, nhưng tỷ muội chúng ta dù sao cũng cùng nhau trưởng thành, lát nữa cùng nhau tụ tập một chỗ đi." Nói tới đây, nàng ta bày ra bộ dáng sẵn sàng, "Thân mình ta nặng có chút không tiện, muội đi tìm bằng hữu nói chuyện đi."

Dung Hoa mỉm cười, nhanh chóng rời đi.

Nghi Dư công chúa lần này vô cùng quy củ, không hề gây chuyện.

Yến hội bắt đầu, ánh đèn đan xen, điện các một mảnh hoan thanh tiếu ngữ.

Mặt trời tốt, thời tiết ấm áp, lần này sân khấu kịch được dựng ở điện các cách Ngự Hoa Viên không xa.

Cho nên dùng cơm trưa xong, mọi người liền đi giá qua xem diễn.

Thời điểm đứng dậy, Thanh Hà công chúa cười nói mai trong cung đã nở, Phụng Hoàng Hậu liền tươi cười kêu nàng ta dẫn người muốn thưởng mai cùng đi.

Nghi Dư công chúa là nữ tử hoạt bát, đương nhiên thích đi.

Uyển Lăng công chúa lại không đi theo.

Đi được nửa đường, Diệp Di Châu đột nhiên dừng bước, chờ Dung Hoa tới trước mặt mình, nàng ta bỗng nhiên duỗi tay nắm lấy tay nàng: "Ngũ muội muội, bụng ta đau quá."

"Nương nương, người làm sao vậy?" Uyển Lăng công chúa đi sau Dung Hoa vội tiến tới.

"Bụng ta đau quá." Tay còn lại của Diệp Di Châu nắm chặt tay Uyển Lăng công chúa, trán đổ mồ hôi lạnh, gương mặt cũng đã vằn vẹo.

Những người còn lại cũng vội xông tới, Phương Hoàng Hậu lo lắng kêu lên: "Thái y, mau gọi thái y." Bà ta nhìn xung quanh, sau đó phân phó các ma ma, "Mau đưa Di Tàn tới Chi Lan Điện."

"Vâng, nương nương." Các ma ma vội đáp.

Diệp Di Châu nắm chặt tay của Uyển Lăng công chúa và Dung Hoa, quyết không chịu buông.

Mấy ma ma khó xử nhìn Phương Hoàng Hậu.

"Hoàng Hậu nương nương, hiện tại hài tử trong bụng Di Tàn là quan trọng nhất." Uyển Lăng công chúa sắc nét nói.

"Được, phiền công chúa." Phương Hoàng Hậu cảm tạ một câu, sau đó kêu Tề Quý Phi dẫn những người khác đi xem kịch, còn mình kêu người nâng Diệp Di Châu cùng tới Chi Lan Điện.

Thái y vội vàng chạy tới, bắt mạch xong liền nói với Phương Hoàng Hậu: "Hoàng Hậu nương nương, Di Tàn nương nương muốn sinh."

Sinh? Hiện tại còn chưa đủ tháng, không lẽ là sinh non? Phương Hoàng Hậu phân phó người đi kêu bà đỡ, sau đó nhìn Diệp Di Châu đau tới chết đi sống lại nắm chặt tay Dung Hoa và Uyển Lăng công chúa, vội nói với hai người: "Vất vả cho công chúa và Ngũ cô nương."

Dứt lời, bà liền phân phó cung nữ dẫn các nàng qua thiên điện bên cạnh nghỉ ngơi trước.

Nhưng Diệp Di Châu sống chết không buông, người tới dùng lực thế nào cũng không mở ra được.

Phương Hoàng Hậu gấp tới độ trán đổ đầy mồ hôi lạnh: "Di Tàn, muội buông tay trước đi, công chúa và Ngũ cô nương vẫn là khuê các."

"Ngũ muội muội, cứu ta, cứu ta." Diệp Di Châu một câu cũng không nghe, chỉ lớn tiếng kêu.

"Nương nương, đề nô tỳ." Lưu Tô lên tiếng.

Phương Hoàng Hậu nhìn nàng, gật đầu.

Lưu Tô tiến lên, bẻ tay nàng ta ra, Dung Hoa vừa được tự do, Diệp Di Châu liền trở tay nắm lấy tay Lưu Tô.

Phương Hoàng Hậu khó xử nhìn Uyển Lăng công chúa bên giường, sau đó nhìn Túy Đồng đứng bên Dung Hoa: "Người lên đi."

Sắc mặt Uyển Lăng công chúa trắng bệch tới sắp khóc.

Túy Đồng đưa mắt nhìn Dung Hoa, thấy nàng gật đầu mới ra tay.

Cuối cùng Uyển Lăng cũng được tự do, nhưng Túy Đồng lại bị Diệp Di Châu giữ chặt.

Phương Hoàng Hậu thở phào nhẹ nhõm, vội kêu cung nữ dẫn hai người qua thiên điện nghỉ ngơi.

Nay tự nhiên mất FB, buồn dễ sợ, mm có ai biết chỗ nào giúp lấy lại tài khoản FB bị vô hiệu hóa không chỉ giúp mình với, do mình có rất nhiều tài khoản khác liên hệ với FB, không có là không được.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 69: Biến mất không tung tích

Cổ tay bị Diệp Di Châu nắm lấy như muốn đứt ra, Dung Hoa rút tay vào ống tay áo, dùng tay trái xoa xoa.

Cũng khó trách hai người Lưu Tô và Túy Đồng bị giữ chặt như vậy.

Uyển Lăng công chúa một bên sắc mặt trắng bệch, mỉm cười nhìn Dung Hoa: "Người sinh hài tử thì ra khí lực lớn như vậy."

Dung Hoa khẽ cười, cùng nàng và cung nữ đi tới thiên điện.

Phía sau, tiếng kêu của Diệp Di Châu mỗi lúc một thê lương.

Ban đầu Dung Hoa tưởng Diệp Di Châu muốn làm chuyện xấu, nhưng nghĩ kỹ lại có chỗ không đúng, nàng ta cho dù không thích nàng cũng tuyệt đối sẽ không lợi dụng hài tử trong bụng.

Trong hoàng cung này, có hài tử an toàn hơn có được sự sủng ái của Hoàng Thượng, sự sủng ái đó như hoa trong gương, trăng trong nước, rồi cũng sẽ có một ngày Hoàng Thượng không còn hứng thú, hơn nữa, nơi này trước nay không thiếu cô nương trẻ tuổi xinh đẹp như hoa.

Bởi vậy, Diệp Di Châu cho dù có ngốc, có không thích nàng cũng sẽ không lấy hài tử trong bụng ra đặt cược.

Nhưng, lần này bản tính của Dung Hoa lại sai, vừa tới thiên điện sau cô liền truyền tới con đau. Trước khi mất đi ý thức, nàng thấy Uyển Lăng công chúa đang nhìn mình mỉm cười.

Diệp Di Châu, Hoàng Hậu, Uyển Lăng công chúa, Nghi Dư công chúa, Thanh Hà công chúa, trong những người này rốt cuộc có ai tham gia tính kế?

Vì muốn tác hợp Nghi Dư công chúa và Chu Hành sao?

Không có khả năng.

Phượng Hoàng Hậu tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Vậy là vì cái gì?

Vì chính mình giống Uyển Lăng công chúa.

Là Đông Lăng?

Mục đích lần này Đông Lăng tới là vì mình sao?

Nhiều người như vậy, rốt cuộc chỉ vì mình mình? Hay là bọn họ muốn đối phó Chu Hành?...

Càng suy nghĩ, Dung Hoa càng rơi vào bóng tối.

Hai thị nữ của Uyển Lăng công chúa và cung nữ dẫn đường kia nhanh chóng nâng Dung Hoa vào nội điện, sau đó nhanh chóng tháo y phục và trang sức trên người nàng xuống, cung nữ dẫn đường kia từ bình phòng cầm ra bộ xiêm y mới.

Y phục đã cởi bỏ, cung nữ kia muốn tháo luôn vào tay của Dung Hoa, nhưng thử thử vài lần đều không làm được, liền ngừng đầu nhìn Uyển Lăng công chúa, thấp giọng: "Công chúa, vòng tay này quá chặt."

"Thời gian cấp bách, chiếc vòng này dùng ống tay áo che lại, không sao." Uyển Lăng công chúa nói, một thị nữ khác ở cạnh hầu hạ nàng ta cởi áo ngoài, sau đó thay vào y phục của Dung Hoa, còn đồ của mình giấu dưới chăn đệm.

Thấy mọi chuyện đã xong, Uyển Lăng công chúa gật đầu với thị nữ, thị nữ kia liền vác Dung Hoa lên vai, trực tiếp rời đi từ cửa sổ phía sau.

Người có thân thủ này chắc chắn là cao thủ thâm tàng bất lộ.

Uyển Lăng công chúa ngồi trước gương, để thị nữ còn lại giúp mình vấn búi tóc giống kiểu của Dung Hoa lúc trước, sau đó tô son bôi phấn. Trang điểm xong, nàng ta gật đầu: "Xong rồi, công chúa."

Uyển Lăng công chúa ngước mắt, quan sát chính mình trong gương một phen: "Ừ." Dứt lời liền đứng lên.

Cung nữ dẫn đường thấy dung mạo nàng ta chín phần giống Dung Hoa, không khỏi kinh ngạc, cười hành lễ: "Vệ nô tỳ cáo lui trước."

Uyển Lăng công chúa cũng không giữ người, gật đầu.

Cung nữ kia liền khom người rời đi.

.....

Diệp Di Châu thét chói tai, cung nữ và ma ma đều bận rộn tới bù đầu tóc rối. Phượng Hoàng Hậu nôn nóng, thấy cung nữ dẫn người đi đã trở lại liền quan tâm hỏi: "Công chúa và Ngũ cô nương vẫn ổn chứ?"

"Vâng, đều ổn, nương nương yên tâm, công chúa và Ngũ cô nương nói hài tử quan trọng, kêu nương nương không cần lo lắng, các nàng sẽ tự chiếu cố chính mình."

Phượng Hoàng Hậu gật đầu: "Cũng vất vả cho các nàng."

"Nương nương, người ra ngoài chờ đi, Di Tàn nương nương còn phải tốn chút thời gian, phòng sinh dơ bẩn, sẽ làm bẩn mắt nương nương người." Bà đỡ vội khuyên giải.

Phượng Hoàng Hậu đưa mắt nhìn người trên giường kêu la thảm thiết, ánh mắt lo lắng dừng trên hai người Túy Đồng và Lưu Tô, nói: "Bên Ngũ cô nương không ai hầu hạ, các người nhất định cũng không yên tâm, qua đó đi." Nói xong liền phân phó, "Hai người lên thay vị trí hai nha đầu của Ngũ cô nương."

Hai cung nữ lập tức đi lên phía trước.

Túy Đồng và Lưu Tô nhìn nhau, dùng sức nhưng không thoát được.

Có lẽ do quá đau đớn, Diệp Di Châu nắm chặt cánh tay của các nàng.

Thấy thế, Phượng Hoàng Hậu liền ôn hòa nói: "Cái này... Trước mắt vất vả cho hai người các người, bên Ngũ cô nương..."

Phượng Hoàng Hậu còn chưa dứt lời, Diệp Di Châu thét lên một tiếng chói tai: "Nương nương, cứu ta."

Tuy Lưu Tô và Túy Đồng đều biết võ công nhưng cả người đều bị nàng ta giữ chặt.

"Cứu ta, cứu ta, đau quá." Diệp Di Châu đưa mắt nhìn Phượng Hoàng Hậu, đầu đầy mồ hôi, vẻ mặt thống khổ.

"Nương nương, nương nương, người vẫn là tránh mặt chút đi." Bà đỡ lại khuyên, "Nói không chừng lát nữa Di Tàn nương nương sẽ sinh."

"Được, các người hầu hạ Di Tàn cho tốt." Tiếng kêu của Diệp Di Châu khiến lòng người hoảng loạn, Phượng Hoàng Hậu gạt đầu, phân phó vài câu, lại kêu thái y chờ bên ngoài bình phong rồi được cung nữ đưa ra ngoài điện.

Hải tử trong bụng Di Tàn quan trọng, nhưng Di Tàn chẳng qua là một thiếp thất của Hoàng Thượng mà thôi, không đáng để Hoàng Hậu nương nương tự mình ở lại.

Vừa đi được hai bước, Diệp Di Nguyệt lòng nóng như lửa đốt vội vàng chạy tới, thấy Phượng Hoàng Hậu liền hành lễ, hỏi: "Hoàng Hậu nương nương, Tứ tỷ tỷ thế nào rồi?"

"Người vào xem đi, sắp sinh rồi." Phượng Hoàng Hậu nói.

"Sắp sinh?" Bên trong lần nữa truyền tới tiếng gào của Diệp Di Châu, Diệp Di Nguyệt kinh hoàng nhìn Phượng Hoàng Hậu, "Hoàng Hậu nương nương, hải tử trong bụng Di Tàn nương nương mới hơn bảy tháng, sao có thể sinh? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

Nghe vậy, Phượng Hoàng Hậu thoáng nhủ mảy, suy nghĩ một lúc lại lắc đầu: "Không có gì phát sinh."

"Đa tạ nương nương." Diệp Di Nguyệt cảm tạ một câu rồi nói, "Vây thiếp xin vào trong xem."

"Ừ." Phượng Hoàng Hậu gạt đầu, dẫn người ra ngoài, một bên phân phó, "Đi bẩm báo với Hoàng Thượng, kêu ngài đừng lo lắng, bên này đã có bốn cung." Sau đó bà lại nhìn một cung nữ khác, "Người đi nói với Quý Phi nương nương, yến tiệc do nàng ta xử lý, bốn cung chẳng qua..."

"Nương nương, nương nương." Diệp Di Nguyệt tới bên mép giường, nhìn Diệp Di Châu sắc mặt thống khổ, đầu tóc ướt hết, nói, "Tứ tỷ tỷ, đừng sợ, có Hoàng Hậu nương nương, có thái y, có bà đỡ ở đây, Tứ tỷ tỷ sẽ bình an sinh hạ hải tử."

"Lục muội muội, ta đau quá."

Đây là hoàng cung, ban đầu để làm trò trước mặt Phượng Hoàng Hậu, Túy Đồng và Lưu Tô không tiện động thủ, dù sao Hoàng Thượng vẫn còn coi Vương gia là cái đinh trong mắt, nhưng lúc này Phượng Hoàng Hậu không còn ở đây, hai người cũng không cần cố kỵ nhiều như vậy, vì thế liền liếc mắt nhìn nhau, nói với cung nữ bên cạnh: "Các người qua đây, bọn ta đi hầu hạ titeeru thư."

Hai cung nữ ở cạnh gạt đầu.

Túy Đồng và Lưu Tô cùng dùng sức bẻ tay Diệp Di Châu, nhưng cho dù dùng lực cũng không thể cử động. Hai người chau mày, lập tức đưa tay điểm huyệt của nàng ta.

Huyệt này người bình thường bị điểm trúng sẽ đau mà buông tay, không ngờ cơn đau trước mắt đối với Diệp Di Châu mà nói căn bản không có tác dụng.

Nửa điểm Diệp Di Châu cũng không cử động, nắm tay các nàng mỗi lúc một chặt.

"Tứ tỷ tỷ, đây là nha đầu của Ngũ tỷ tỷ, tỷ buông tay trước, để các nàng đi đi, Ngũ tỷ tỷ không thể rời xa các nàng." Diệp Di Nguyệt vừa cầm khăn lau mồ hôi trên mặt Diệp Di Châu, vừa nói.

"Ngũ muội muội?" Diệp Di Châu thở hổn hển nhìn Diệp Di Nguyệt, "Lục muội muội, muội..."

"Muội ở lại với Tứ tỷ tỷ, Tứ tỷ tỷ đừng sợ, một bước muội cũng sẽ không rời đi." Diệp Di Nguyệt nhẹ giọng, "Tỷ thả Túy Đồng và Lưu Tô ra trước đi,

các nàng rớt cuộc cũng không phải người trong cung, nếu xảy ra chuyện, tới lúc đó rất khó ăn nói, hơn nữa cũng làm Ngũ tỷ tỷ cảm thấy khó xử, cho nên Từ tỷ tỷ buông tay trước, để các nàng về đi..."

Một con đầu lại đánh úp, Diệp Di Châu hét lên một tiếng, sức trong tay càng nặng thêm vài phần: "A."

"Đào Châu, người đi xem Ngũ tỷ tỷ đi." Diệp Di Nguyệt dùng ánh mắt xin lỗi nhìn Lưu Tô và Túy Đồng, "Các người yên tâm, Đào Châu là người bên cạnh tổ mẫu, làm việc luôn ôn hòa."

Túy Đồng và Lưu Tô nhủ mầy, đây là có người muốn dùng hài tử trong bụng Diệp Di Châu để hãm hại tiểu thư và Vương gia sao?

Đào Châu đi một lúc rồi trở về, nói: "Ngũ tiểu thư đang ở thiên điện, nô tỳ thấy Ngũ tiểu thư xem sách tới nhập tâm, cho nên không quấy rầy."

Túy Đồng và Lưu Tô nghe vậy mới buông lỏng một chút.

Thời điểm quan trọng này, Diệp Di Châu không ngừng la hét, đúng là chỉ có tiểu thư nhà mình mới có thể thông dong như vậy.

.....

Nghe tin Diệp Di Châu sinh non, Chính Đức Đế cũng hoảng sợ, vội phân phó nội thị triệu thái y qua hỏi chuyện, nghe thái y nói mạch tượng của Di Tầm vẫn ổn định, Chính Đức Đế mới yên tâm.

Nữ quyền bên Tề Quý Phi cũng lo lắng, tuy vậy trong lòng mọi người đều vui vẻ, sinh con rớt cuộc cũng là hi sự, cho nên sân khấu vẫn ẽ a xướng lên, tất cả mọi người đều chú ý tới cái bụng của Di Tầm, cho nên nhất thời không muốn rời đi.

Mà Chu Hành trên đường đi thay y phục vô tình đụng phải Nghi Dư công chúa.

Chu Hành lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, không thèm để ý.

"Vương gia." Nghi Dư công chúa duỗi tay, xông lên phía trước chặn đường, "Ta có lời muốn nói với ngài."

"Đường này là ai chỉ người đi?" Chu Hành dừng bước.

Nàng ta không phải cùng đám người Thanh Hà công chúa đi thường mai sao? Sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây? Rõ ràng là đang ở nơi này ôm cây đợi thỏ chờ y.

"Việc này không cần ngài quản." Nghi Dư công chúa nói, "Ta tới tìm ngài là có chuyện muốn nói."

"Ta không có lời nào để nói với người." Chu Hành liếc nàng ta một cái rồi xoay người. Hoàng cung này không phải chỉ có một chỗ có thể thay y phục, chẳng qua là đường xa mà thôi. Nửa điểm Chu Hành cũng không muốn tiếp tục ở đây.

"Chu Hành." Nghi Dư công chúa tức giận tới dậm chân, "Diệp Dung Hoa có chỗ nào tốt? Ta kém hơn nàng ta sao? Vì cái gì một cái liếc mắt ngài cũng không nhìn ta?"

Nàng ta đuổi theo y, chắn trước mặt: "Ta có chỗ nào không tốt?"

"Tất cả của người đều không tốt." Chu Hành lạnh giọng.

Nghi Dư công chúa bị ghen tới muốn phun ngum máu ra ngoài, hai tay nắm chặt thành nắm, hít một hơi thật sâu, hỏi: "Có phải vì Diệp Dung Hoa nên ngài mới coi như không nhìn thấy ta không? Lời ngày đó nàng ta nói ta đều hiểu, Vương gia cứ yên tâm, ta sẽ không khiến ngài khó xử, ta cũng sẽ không tranh sủng với nàng, chỉ cần được ở cạnh ngài ta đã cảm thấy nể nấn! Vương gia, ngài cho ta một cơ hội đi." Trong mắt đã ảm ảm nước, bộ dáng Nghi Dư công chúa nhu nhược lúc này đặc biệt động lòng người.

Nhưng trên mặt Chu Hành không có nửa phần cảm xúc, đôi mắt lạnh nhạt dị thường: "Mục đích của các người là bản đồ bố phòng hay thiết vân kỳ?"

Cứ trực tiếp hỏi ra vậy sao? Nghi Dư công chúa ghen lời, lắc đầu nói: "Ta chỉ muốn báo đáp ân tình năm đó của Vương gia, Vương gia tuy nói không phải ngài cứu ta nhưng khi đó nếu ngài không đi ngang qua, tên thị vệ kia sao có cơ hội ra tay giúp đỡ? Cho nên, Vương gia chính là ân nhân cứu mạng của ta, là phụ mẫu tái sinh của ta. Ta không có mục đích nào cả, chỉ là muốn báo đáp ân cứu mạng của Vương gia, ngài cho ta ở lại đi, cho dù làm nha đầu, nô tỳ hầu hạ ngài và Diệp cô nương ta cũng cam tâm tình nguyện." Nói tới đây, trong mắt Nghi Dư công chúa lóe sáng, "Còn nữa, bệnh của Vương gia ta cũng sẽ nghĩ cách giúp ngài chữa khỏi, đại phu Tây Lương chúng ta y thuật rất tốt, hơn nữa ngài cũng biết, còn có vụ y."

"Ta đã sớm nói ta không phải ân nhân cứu mạng của người, người tự nhớ lại tình huống lúc đó đi, ta đã nói với thị vệ là đừng xen vào việc của người khác, để người tự sinh tự diệt." Ánh mắt Chu Hành lạnh đi vài phần, "Ta nghĩ lần này người tới hẳn là vì thiết vân kỳ đúng không? Bởi vì ta không còn sống được bao lâu, cho nên các người muốn nhân cơ hội này thu phục thiết vân kỳ, hoặc là hủy hoại nó."

Thật thông minh! Thế mà có thể đoán được mục đích chuyến đi lần này của bọn họ! Đây mắt Nghi Dư công chúa càng thêm vài phần thương thức, đối diện với Chu Hành, nói: "Lời Vương gia nói ta nghe không hiểu."

"Có hiểu hay không trong lòng người tự rõ." Chu Hành nhủ mầy, "Người dùng ánh mắt này nhìn ta, cẩn thận ta đào đôi mắt của người, giết chết huynh

muội các người, cùng lắm ta lại ở Thương Châu thêm mấy năm nữa thôi!"

Nghi Dur công chúa không khỏi rét run, vội vàng thu lại ánh mắt: "Vương gia sao có thể vô tình như vậy? Ta đường đường là công chúa Tây Lương, muốn thân phận có thân phận, muốn tướng mạo có tướng mạo, ngại vì nàng mà như vậy, đáng sao?" Nói tới đây, nàng ta cúi đầu, "Vương gia che chở nàng như thế, ta đây cũng không bắt buộc, chỉ hi vọng Vương gia có thể hiểu được phần tâm ý của ta, như thế cũng sẽ không tăng phiền não cho các người, mà ta cũng không thấy nuôi tiếc."

Nghe nói bên cạnh y không có nữ tử hầu hạ, thời điểm ở Thương Châu, nàng cũng từng hỏi thăm, y không gần nữ sắc, như thế, nếu cùng mình có tiếp xúc da thịt, y chắc chắn sẽ thấy mê mệt!

Khóe miệng Nghi Dur công chúa cong lên, duỗi tay kéo ống tay áo Chu Hành.

Nhưng tay còn chưa đụng tới góc áo của y, cả người đã bị hất ra ngoài.

Phanh một tiếng, Nghi Dur công chúa nặng nề ngã dưới mặt đất: "Ngài..." Vừa mở miệng, một ngụm máu phun ra, cả miệng nàng ta đều là mùi máu tươi, thân thể vô cùng đau nhức, cuối cùng đành ủy khuất mà đưa mắt nhìn Chu Hành.

"Đừng tưởng người là nữ tử thì ta sẽ không động thủ!" Chu Hành lạnh lùng nhìn nàng ta một cái, sau đó ra hiệu cho Lâm Hạ cầm khăn tới, lau tay, "Không biết liêm sỉ, cẩn thận coi chừng không có mạng về Tây Lương."

Dứt lời y liền ném khăn cho Lâm Hạ, nâng bước rời đi.

"Công chúa." Hai thị nữ đứng ở xa vội chạy tới.

"Chu Hành, ngài..." Chạm vào một cái cũng cảm thấy dơ! Nghi Dur công chúa tức giận tới cả người run rẩy, vừa mở miệng, máu trong cổ họng lại trào lên.

"Công chúa, người sao vậy? Bị thương có nặng không?" Hai thị nữ đỡ nàng ta đứng lên, hỏi.

Nghi Dur công chúa cố gắng nuốt máu tươi trong miệng xuống, miễn cưỡng lắc đầu, đưa tay chỉ về đình hóng gió phía trước. Hai thị nữ thấy vậy liền cẩn thận dìu nàng ta qua đó nghỉ ngơi.

.....

Mùa đông, trời tối sớm.

Bên Chi Lan Điện không có tin tức tốt truyền tới, nhưng tâm tình Chính Đức Đế lại không tệ, đám nữ quyến bên Tề Quý Phi không ai cáo từ, làm như tất cả mọi người đều cao hứng, hi vọng nghe xong tin tốt rồi mới rời đi.

Cứ như thế, tiệc tối càng kéo dài.

Phượng Hoàng Hậu vẫn còn canh giữ bên kia.

Diệp Di Châu kêu tới khàn cả giọng, tới khi không còn khí lực để la hét nữa, Lưu Tô và Túy Đồng mới được tự do. Cổ tay hai người bị nắm tới bầm tím một vòng, nhưng các nàng không muốn trì hoãn, vội vàng chạy tới thiên điện.

Thiên điện yên ắng, Lưu Tô và Túy Đồng vào trong thấy một người nằm trên giường đắp chăn ngủ ngon lành, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cổ tay nữ tử cũng có vết bầm, Túy Đồng liền xoay người nhẹ bước ra ngoài, nhìn tiểu cung nữ canh gác ở cửa, nghĩ nghĩ vẫn là chính mình tự tới tìm thái y lấy lọ thuốc tiêu sưng tới.

Bôi thuốc cho người trên giường xong, Túy Đồng và Lưu Tô mới bôi thuốc cho mình.

Tiếng kêu của Diệp Di Châu lại lần nữa vang lên, tiếng nói chuyện và chạy qua chạy lại của đám cung nữ ma ma trong màn đêm đặc biệt rõ ràng.

Ánh trăng thanh lạnh, màn đêm càng sâu, hai người cảm thấy có gì đó không đúng, bởi vì nữ tử trên giường vẫn ngủ không có dấu hiệu tỉnh lại. Nghĩ nghĩ, Túy Đồng đi qua, cẩn thận gọi: "Tiểu thư, dậy đi."

"Ừm." Nữ tử trên giường kêu một tiếng, mở mắt.

Nàng ta vừa mở mắt, Túy Đồng liền sững sốt, sau đó tập trung nhìn vào: "Công chúa? Tiểu thư nhà ta đâu?"

Biểu tình của Uyển Lăng công chúa có chút mơ hồ, nàng ta lắc đầu: "Ta không biết."

Túy Đồng và Lưu Tô một tầng mồ hôi lạnh ập tới.

Người nằm ngủ, trung y và trang sức giống hệt, lại thêm ánh đèn mập mờ, dung nhan của Uyển Lăng công chúa càng giống tiểu thư, nếu không phải đánh thức nàng ta, cả hai người đều sẽ không nhìn ra manh mối.

Trên mặt hiện lên sát khí, Lưu Tô trừng mắt nhìn Uyển Lăng công chúa, hỏi: "Sao công chúa lại không biết? Người không phải đi cùng tiểu thư nhà ta sao?"

"Ta thật sự không biết, ban đầu là đi chung, sau Ngũ cô nương nói muốn ra ngoài một mình, ta có chút mệt mỏi, cho nên mới ngủ một giấc." Uyển Lăng công chúa lắc đầu.

"Tỳ nữ người đâu?" Lưu Tô hỏi.

"Lúc ngủ ta không thích có người bên cạnh, vì thế cho các nàng đi xem kịch rồi." Uyển Lăng công chúa trả lời, sau đó nhún mày, lạnh giọng hỏi, "Các người rốt cuộc là có ý gì? Không thấy Ngũ cô nương, các người lại không đi tìm, ở đây hỏi ta cái gì hả?"

Vừa dứt lời, hai thị nữ của nàng ta vừa cười nói vừa đi vào: "Công chúa, người tỉnh rồi sao? Nô tỳ đáng chết, về trễ rồi."

Lưu Tô nghĩ nghĩ, lại hỏi: "Xin hỏi công chúa, người chưa từng rời khỏi thiên điện này sao?"

"Chưa từng." Uyển Lăng công chúa lắc đầu, kêu thị nữ hầu hạ mặc y phục, một bên hỏi, "Đã trễ thế này sao các người lại không biết nặng nhẹ như vậy? Hoàng huynh đâu?"

"Công chúa đừng lo lắng, mọi người còn chưa đi, tiệc tối vẫn chưa tan, Quý Phi nương nương cũng nói để người nghỉ ngơi nhiều một chút." Thị nữ vội đáp.

Lưu Tô và Túy Đồng nhanh chóng ra ngoài, một người đi chất ván cung nữ giữ cửa và Đào Châu, một người đi tìm Chu Hành.

Tối giờ Tuất, một tiếng khóc nỉ non cắt ngang màn đêm, Diệp Di Châu cuối cùng sinh hạ một nữ nhi.

Tuy là nữ nhưng Chính Đức Đế vẫn vô cùng cao hứng, mọi người vội nâng ly chúc mừng.

Diệp Di Châu sinh hạ tiểu công chúa đầu tóc ướt đầm giống như vừa vớt trong nước ra, còn chưa kịp nhìn nữ nhi của mình, hai bà đỡ thu dọn thấy dưới thân nàng ta có máu liền hoảng sợ kêu lên: "Không xong, không xong rồi."

Lúc này Phương Hoàng Hậu đã rời đi.

Diệp Di Nguyệt phân phó thái y vào.

Thái y tiến vào bắt mạch, lại thì thầm, cuối cùng vẫn lắc đầu.

Mọi người hoảng sợ, vội vàng đi bẩm báo tin tức cho Hoàng Thượng Hoàng Hậu.

Diệp Di Châu cảm thấy cả người rét run, ý thức dần mơ hồ. Nàng ta cắn đầu lưỡi, đưa mắt nhìn Diệp Di Nguyệt về mặt khổ sở đang ngồi bên cạnh, oán hận hỏi: "Là người, là người, là người đúng không..."

Nàng ta nói chỉ cần mình giả đau bụng, sau đó kéo hai nha đầu kia ở lại là xong, nhưng hiện tại thế nào?

Chính mình sinh non, còn sắp phải bồi thêm cái mạng.

Diệp Di Nguyệt nắm chặt tay nàng ta, khóc lóc gật đầu: "Tứ tỷ tỷ yên tâm, mọi người sẽ chiếu cố công chúa, tỷ đừng nói nữa, sẽ không sao, khẳng định sẽ không có việc gì."

"Người..." Diệp Di Châu gãy giọng, hai mắt như muốn nứt ra nhìn Diệp Di Châu, hận không thể ăn tươi nuốt sống nàng ta.

Diệp Di Nguyệt duỗi tay ôm lấy Diệp Di Châu, khóc lớn: "Tứ tỷ tỷ, không đâu, tỷ nhất định sẽ không sao... Tỷ nghĩ tới tiểu công chúa đi, Tứ tỷ tỷ, tỷ nhất định phải khỏe lại..."

Nàng ta khóc tới ruột gan đứt thành từng khúc.

Cung nữ ma ma trong phòng đều đỏ cả đôi mắt, nước mắt không nhịn được mà rơi xuống.

"Thả... Ra..." Diệp Di Châu muốn đẩy Diệp Di Nguyệt, nhưng vừa sinh hài tử xong, nàng ta nào phải là đối thủ của Diệp Di Nguyệt?

Diệp Di Nguyệt ôm chặt nàng ta, khóc thút thít: "Tứ tỷ tỷ, tỷ an tâm tĩnh dưỡng thân thể, Hoàng Hậu nương nương đã chọn mấy người hầu hạ và vú nuôi tốt, mọi người cũng sẽ cố gắng chiếu cố tiểu công chúa, cho nên Tứ tỷ tỷ nhất định phải khỏe lại."

"Nữ nhi..." Diệp Di Châu đưa mắt nhìn về hướng nữ nhi mình vừa sinh hạ, trước mắt dần dần tối lại, cuối cùng vô lực ngã xuống.

Hai mươi hai tháng hai, Diệp Di Châu sinh hạ tiểu công chúa xuất huyết mà chết, mà Chiêu vương phi tương lai cũng trong ngày này không cánh mà bay. Màn đêm buông xuống, Chu Hành nhận được tin liền lập tức xin chỉ thị Chính Đức Đế, cho người lục soát toàn bộ hoàng cung nhưng vẫn không tìm thấy nàng, một chút tung tích cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 1: Số người có thể kiềm chế nàng chỉ đếm được trên đầu ngón tay

Chiêu vương phi tương lai biến mất, người tham gia cung yến ngày đó đều bị nghi ngờ, vì thế việc sứ giả Tây Lương và Đông Lăng định khởi hành ngày nước ngày hai mươi ba cũng bị gác lại.

Người trong cung, mặc kệ là chủ tử hay cung nữ, ma ma hay nội thị, tất cả cơ hồ cả đêm đều không được chợp mắt.

Chính Đức Đế cũng mãi tới hừng đông mới đi vào giấc.

Giờ phút này, Chính Đức Đế, Phương Hoàng Hậu và Chu Hành đều ở Phụng Tường Cung, chúng phi tần khác cũng run sợ ngáy giấc ở trong điện, không dám ra ngoài.

Sắc mặt Chính Đức Đế căng chặt, tâm tình đặc biệt không tốt.

Trong một buổi tối, Di Tàn sinh non tiểu công chúa mà chết, Diệp Dung Hoa cũng biến mất không thấy đâu.

Mọi chuyện sao lại cùng nhau phát sinh như vậy?

Sắc mặt Chu Hành càng đậm mạc hơn khi trước, nhìn không ra y đang bị thương hay nôn nóng khổ sở.

Phương Hoàng Hậu rót ly trà cho Chính Đức Đế, sau đó kêu cung nữ rót trà cho Chu Hành, một bên thấp giọng an ủi: "Tiểu Cửu, đệ đừng vội, hoàng cung lớn như vậy, lại có nhiều điện không dùng tới, nói không chừng Ngũ cô nương nhất thời đi lạc, hiện đang nghỉ ngơi ở đâu đó. Sức khỏe đệ không tốt, trước bảo trọng chính mình, bằng không tới lúc tìm được Ngũ cô nương, đệ lại ngã xuống, vậy nàng không phải sẽ thương tâm sao?"

"Hoàng tẩu nói nghe thật nhẹ nhàng, nếu nàng còn ở trong cung, tối qua đã tìm thấy rồi!" Tối qua cơ hồ đã lục tung cả hoàng cung, nhưng một chút tung tích cũng không có! Sắc mặt Chu Hành không chút thay đổi, "Người biến mất dưới mí mắt của hoàng tẩu, hoàng tẩu có phải nên cho ta lời giải thích không?"

"Tiểu Cửu, ý của đệ là..." Phương Hoàng Hậu uể oải đưa mắt nhìn, nhưng đối diện với ánh mắt lạnh băng của Chu Hành, từ đáy lòng bà ta dâng lên một cổ hàn ý, lời vừa tới miệng phải nuốt trở về.

Thân là trung cung Hoàng Hậu nhiều năm, đã bao lâu rồi bà chưa có cảm giác rét run như vậy?

Trên có Lâm Thái Hậu, trước kia thời điểm Tề Quý Phi nổi bật chính thịnh, bà cũng chỉ lảng tránh mũi nhọn, nếu so đo, Tề Quý Phi cũng không dám làm mất thể diện của bà.

Cho nên những năm gần đây Phương Hoàng Hậu chỉ cần nhìn sắc mặt của hai người là Hoàng Thượng và Kính Huệ công chúa. Kính Huệ công chúa ít khi tiến cung, vì vậy bà chỉ cần quan tâm ý tứ của một mình Hoàng Thượng, mà những năm gần đây, ông ta cũng dần coi trọng người làm Hoàng Hậu này, vì thế cuộc sống của bà càng thêm thư thái.

Nhưng tiểu tử thú vị này, y lại dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn mình!

Phương Hoàng Hậu nghẹn lời, quay đầu xin sự giúp đỡ của Chính Đức Đế.

Nhưng Chính Đức Đế lại coi như không nhìn thấy.

Nhiều năm phu thê, Phương Hoàng Hậu há có thể không rõ ánh mắt này của ông ta? Ông ta là đang nghi ngờ bà!

Hốc mắt Phương Hoàng Hậu đỏ lên, không màng lễ nghi mà anh anh nghẹn ngào: "Hoàng Thượng, hôm qua Di Tàn đột nhiên sinh non, lúc ấy tất cả mọi người đều bận tới chân không chạm đất, thần thiếp một lòng lo lắng cho Di Tàn, nào có thời gian rảnh đi trông chừng Ngũ cô nương? Hơn nữa Ngũ cô nương đã là đại cô nương, có tay có chân, gặp chuyện có thể trực tiếp phân phó cung nữ, phòng sinh kia dơ bẩn, nàng lại là cô nương chưa lấy chồng, cho nên thần thiếp mới an bài nàng và Uyển Lăng công chúa qua thiên điện nghỉ ngơi, không ngờ mới một lúc đã xảy ra chuyện..." Nói tới đây, bà ta cảm khẩn xoa xoa khoeo mắt, dùng ánh mắt hối hận nhìn Chu Hành, "Tiểu Cửu nói đúng, là bốn cung không chiếu cố Ngũ cô nương tốt... Sớm biết như vậy, bốn cung nên an bài người chiếu cố nàng và Uyển Lăng công chúa... Đám nô tài chết bầm đó lại dám để Ngũ cô nương một mình rồi đi, cũng không biết đi theo từ xa..."

Một chút lạnh lẽo trên gương mặt Chu Hành vẫn không rời bỏ.

Thủ vệ? Cung nữ?

Chỉ nói lúc ấy Dung Hoa muốn đi dạo một mình, không cho bọn họ đi cùng.

Như thế, sự tình liền phải một cách sạch sẽ.

Còn nữa, Đào Châu trên đường đi qua thiên điện cũng vậy, nàng ta nói khi ấy thấy Dung Hoa ngồi trong thiên điện.

Còn Uyển Lăng công chúa kia, chẳng qua chỉ có ba phần tương tự, nhưng lúc ngủ dung mạo lại càng giống nàng.

Tất cả tựa hồ đều nói nghe rất có đạo lý.

Nhưng Dung Hoa sao có thể không có Túy Đồng và Lư Tô đi theo mà ra ngoài một mình?

Hơn nữa, Uyển Lăng công chúa kia quá khả nghi.

Mấy thủ vệ, tiểu cung nữ và Đào Châu tới qua đều bị đánh tới da tróc thịt bong.

"Điều ta không rõ chính là lúc Di Tồn sinh hài tử, trong cung thiếu người hầu hạ?" Chu Hành lạnh giọng, "Còn cần mượn Lư Tô và Túy Đồng tới hỗ trợ sao?"

Nói tới đây, y trào phúng nhìn Chính Đức Đế: "Chẳng lẽ hoàng huynh thiếu bạc nuôi mấy cung nữ, ma ma và nội thị sao? Hoàng cung to như vậy lại thiếu người hầu hạ, nếu truyền ra ngoài sẽ khiến thiên hạ cười chê!"

Đây là sơ hở rõ ràng nhất, rõ ràng là muốn tách chủ tớ Dung Hoa và Túy Đồng Lư Tô.

Phượng Hoàng Hậu siết chặt hai tay, bề ngoài vẫn tận tình giải thích: "Mỗi lần nữ nhân sinh hài tử đều như dạo quỷ môn quan, cái đau còn hơn xẻo đứt xương thịt, Tiểu Cửu đệ là nam tử, đương nhiên không rõ thống khổ trong đó, lúc ấy Di Tồn đau đớn, đương nhiên sẽ toàn lực liều mạng nắm chặt." Bà ta thở dài, "Nếu Tiểu Cửu không tin có thể đi tìm thái y và bà đỡ tới chứng thực."

Chính Đức Đế nhìn thần sắc không chút khác thường của bà ta, liền quay đầu nhìn Chu Hành, nói: "Không biết quy củ, đệ sao có thể nói chuyện với hoàng tâu của mình như vậy? Tình hình tới qua đệ cũng biết, hoàng tâu của đệ sao có thời gian trông chừng hôn thê cho đệ?"

"Hoàng huynh, chẳng lẽ một người đang êm đẹp bỗng nhiên mất tích là chuyện bình thường sao?" Chu Hành nhìn Chính Đức Đế, hỏi.

"Tiểu Cửu, lời này của đệ là có ý gì? Chẳng lẽ đệ cảm thấy trăm và Hoàng Hậu không dung được vị hôn thê của đệ?" Chính Đức Đế tức giận hỏi.

Tuy hận không thể khiến y chết sớm, nhưng bên ngoài ông ta vẫn biết chừng mực.

Chẳng qua chỉ là một nữ tử, cho dù có mùi Diệp Dung Hoa ông ta cũng không coi vào mắt, chờ Chu Hành chết rồi, trực tiếp để nàng vào cửa giữ bài vị là được.

Tương lai chẳng qua là nuôi thêm một người mà thôi.

Hơn nữa còn là quả phụ.

Thân là quả phụ sẽ không thường xuyên ra ngoài, cũng không nên lui tới thân mật với người khác.

Vì vậy, ông căn bản không để coi trọng nàng, bằng không đã dứt khoát ra tay mà không để lâu như vậy.

Dung mạo của nàng và công chúa Đông Lăng tương tự, cho dù nàng có là người của hoàng thất Đông Lăng, nhưng Chu Hành là quý đoan mệnh, nàng có thể làm ra chuyện gì?

"Hoàng Thượng, Tiểu Cửu đang sốt ruột nên nhất thời mau miệng, ngài bớt giận." Phượng Hoàng Hậu vội khuyên, đáy mắt mang theo ý cười liếc nhìn Chu Hành.

Hôm qua người đã rời khỏi kinh thành, hiện tại điều tra còn kịp sao? Dùng một Diệp Dung Hoa đổi lấy giao hảo của nhi tử với Đông Lăng, trăm lợi không một hại.

Còn về Chu Hành?

Y cũng sắp chết rồi, không đáng sợ.

Hơn nữa, nha đầu kia tới Đông Lăng vẫn tốt hơn gấp trăm ngàn lần ở đây giữ bài vị cho người sắp chết!

Tuy bà không biết Lý Sương và Uyển Lăng công chúa vì sao phải đem nàng về Đông Lăng, nhưng chuyện này liên quan gì tới bà?

Tuy bọn họ không nói nhưng bà cũng có thể đoán được vài phần, nha đầu kia có vài phần tương tự Uyển Lăng công chúa, nàng rất có khả năng có quan hệ với hoàng thất Đông Lăng!

"Khó nói." Chu Hành lạnh lùng phun ra hai chữ.

Chính Đức Đế tức giận thiếu chút nữa đập bàn: "Làm càn!" Ông ta trừng mắt nhìn Chu Hành, đem uy nghiêm của bậc đế vương ra, "Quý xuống! Ngươi ở bên ngoài mười mấy năm, chút quy củ này cũng không biết sao? Còn không quý xuống cho trẫm!"

Ánh mắt Chu Hành không chút lùi bước nhìn thẳng ông ta, ngồi yên không cử động.

Sắc mặt Chính Đức Đế trầm xuống, quát: "Phản, phản rồi, Chu Hành, ngươi dám kháng chỉ! Ngươi muốn tạo phản đúng không?"

"Hoàng Thượng, không được!" Phương Hoàng Hậu vội đứng lên, uốn gối, "Hoàng Thượng bớt giận, Tiểu Cửu nôn nóng trong lòng nên nhất thời như thế, mong Hoàng Thượng đừng trách tội y."

Phương Hoàng Hậu quay đầu nhìn Chu Hành, khuyên nhủ: "Tiểu Cửu, đệ còn không cúi đầu nhận sai với hoàng huynh của mình? Chuyện của Ngũ cô nương, Hoàng Thượng và bản cung đều khẩn trương, khẳng định sẽ phái toàn lực tìm kiếm, đệ đừng gấp, nàng ấy lớn như vậy, chẳng lẽ có thể biến mất không chút tung tích sao?"

"Hoàng Hậu, nàng đừng giúp nó nói chuyện nữa! Hôm nay trẫm chỉ hỏi nó một câu, vì nha đầu tự mình bỏ đi, không có quy củ, chẳng lẽ nó dám trách huynh trưởng và hoàng tẩu của mình sao?" Chính Đức Đế căm tức nhìn Chu Hành, lạnh giọng.

"Tự mình bỏ đi? Nha đầu không có quy củ?" Chu Hành dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Phương Hoàng Hậu, "Hoàng tẩu, người cảm thấy nàng ấy tự mình bỏ đi sao?"

Dung Hoa không phải hài tử ba tuổi, cũng không phải thiếu nữ hiếu kỳ lỗ mãng!

Phương Hoàng Hậu đứng dậy, tức giận đối diện với ánh mắt của Chu Hành: "Tiểu Cửu, đệ không được vô lễ như vậy, đệ nhỏ tuổi, bản cung và Hoàng Thượng mới thương đệ, lại vì thân thể đệ không tốt, chúng ta mới càng đau lòng và khoan dung với đệ, nhưng đệ lại không hiểu quy củ, còn dám ở đây hỏi tội bản cung và Hoàng Thượng, đệ làm càn như vậy, cho dù Hoàng Thượng khoan thứ cho đệ, bản cung cũng nhất quyết trị tội đại bất kính này!"

Chính Đức Đế nhíu mày: "Xem ngươi làm hoàng tẩu của mình tức giận thành bộ dáng gì đi? Trẫm và hoàng tẩu ngươi thương ngươi như nhi tử, trưởng tẩu như mẹ, ngươi nhìn ngươi xem..." Bộ dáng vô cùng đau đớn, thất vọng.

"Thương như nhi tử?" Chu Hành châm chọc, "Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa đây."

"Hỗn trướng!" Muốn sống thêm mấy năm? Vậy phải xem ngươi có mệnh đó hay không?

Chính Đức Đế bày ra bộ dáng tức giận nói không ra lời, trên mặt tuy khổ sở thất vọng nhưng trong lòng lại vô cùng thoải mái.

"Chỉ cần đã làm thì sẽ để lại dấu vết!" Chu Hành nhìn hai người, chậm rãi nói, "Nếu nàng xảy ra chuyện, vậy Đại Chu sẽ giống cái bàn này!"

Dứt lời, Chu Hành duỗi tay đập bàn, trong nháy mắt bàn gỗ tơ vàng biến thành hôi mạt.

Mặt mày như họa nhưng ánh mắt đầy đặc hân ý khiến người không dám nhìn thẳng.

Ngón tay dưới ống tay áo của Phương Hoàng Hậu run lên, trên mặt lộ vẻ căm giận mà thất vọng nhìn Chu Hành: "Tiểu Cửu, đệ điên rồi hả? Vì một nữ tử, đệ dám nói ra lời đại nghịch bất đạo này sao?"

"Họa thủy, hồng nhan họa thủy, cũng may nàng ta chưa bước vào cửa của Chu gia!" Chính Đức Đế bày ra vẻ mặt đau đớn, "Nếu phụ hoàng còn sống, nghe những lời này, ngài ấy sẽ rất đau lòng."

Dứt lời, ông ta đập bàn đứng dậy: "Hoang đường, ngươi quá hồ nháo rồi!"

Chu Hành cũng chậm rãi đứng dậy, dáng người đỉnh bạc, mắt sáng như đuốc nhìn Chính Đức Đế: "Ngươi đừng nhắc phụ hoàng với ta! Chu Lang ngươi không xứng nhắc tới phụ hoàng!" Cả tên lẫn họ của Chính Đức Đế cũng bị y lấy ra gọi.

Chính Đức Đế giận không thể át: "Đại nghịch bất đạo, ngươi nói ra lời hoang đường như vậy, ngươi mới không xứng nhắc tới phụ hoàng, không xứng mang họ Chu! Người đâu, còn không kéo tên loạn thần tặc tử Chu Hành này xuống nhốt vào thiên lao!"

"Ta không xứng mang họ Chu? Chu Lang, tay ngươi nhiễm máu tươi của phụ hoàng, ngươi còn miệng đầy nhân nghĩa đạo đức?" Chu Hành lạnh giọng.

Lúc này ngoài điện truyền tới thanh âm: "Hoàng Thượng..."

"Cút! Ai cũng không được tiến vào!" Chính Đức Đế quát, ánh mắt nhìn Chu Hành đầy lệ khí, "Câm miệng, ngươi cho rằng trẫm không dám giết ngươi?"

"Ngươi đương nhiên dám, trong lòng ngươi người đệ đệ này đáng là gì? Chuyện vô sỉ âm độc ngươi cũng làm ra được!" Chu Hành lạnh giọng.

"Nói bậy, người nói lung tung cái gì hả?" Chính Đức Đế nhíu mày.

"Ta có ý gì, trong lòng hoàng huynh rõ ràng." Dứt lời, Chu Hành liền ra ngoài, đi được hai bước lại xoay người nhìn Chính Đức Đế, "Chuyện này người Tây Lương và Đông Lăng đều không thoát khỏi quan hệ, bọn họ đã dám tính kế vương phi tương lai của Đại Chu, vậy hoàng huynh cũng nên làm gì đó, bằng không Đại Chu không phải sẽ để người hai nước khinh thường sao? Hai công chúa kia đều không tồi, chỉ bằng hoàng huynh giữ các nàng trong cung mình đi!"

Nói xong, y nâng bước rời đi.

Chính Đức Đế và Phương Hoàng Hậu nhất thời không nói chuyện, qua nửa ngày, Phương Hoàng Hậu mới cẩn thận nhìn Chính Đức Đế, "Hoàng Thượng, y..." Biết chuyện năm đó sao?

Chính Đức Đế trầm giọng: "Tên hỗn trướng này!"

Phương Hoàng Hậu nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Khẳng định là y nói bậy, bằng không nếu biết, năm đó mặc dù tuổi nhỏ thông minh, y hẳn cũng sẽ thiếu kiên nhẫn."

"Chẳng lẽ Hoàng Hậu đã quên y là do một tay phụ hoàng dạy dỗ, hơn nữa năm đó còn bị cầm?"

Vậy có nghĩa là biết? Phương Hoàng Hậu sững sốt, trầm mặc một lát mới mở miệng: "Hoàng Thượng yên tâm, Đại Chu này là thiên hạ của Hoàng Thượng, cho dù y có nói, mọi người cũng chỉ nghĩ y muốn oán vị mà thôi, ai lại đi tin lời y nói chứ?"

Chính Đức Đế lắc đầu: "Hoàng Hậu, nàng quá coi thường nó rồi!"

"Cũng may y không còn sống được bao lâu nữa."

"Ừ." Sắc mặt Chính Đức Đế lúc này mới hòa hoãn một chút, gật đầu.

Phương Hoàng Hậu lại dò hỏi: "Vệ Nghi Dư công chúa và Uyển Lăng công chúa kia.."

"Người đã tới đương nhiên không thể đuổi về, Thanh Hà đã đính hôn, vậy để hai người các nàng ở lại đi." Ngờ khí của Chính Đức Đế lộ vẻ không cao hứng.

Câu cuối cùng của Chu Hành rõ ràng là uy hiếp, nếu không giữ hai người kia lại, nói không chừng y thật sự sẽ làm ra chuyện gì đó!

Phương Hoàng Hậu hiển huệ cười nói: "Vệ thần thiếp liền cho người thu dọn cung điện, các nàng đều là công chúa thiên kim ngọc điệp, Hoàng Thượng cảm thấy nên an bài ở đâu thì ổn?"

"Nàng làm chủ là được." Chính Đức Đế không cho ý kiến, "Đừng rồi, hài tử kia cứ để dưới gối Nguyệt Nhi đi, dù sao cũng là di ruột, phong nàng là Nguyệt Quý Nhân vậy."

Di Tàn được phong phi rồi an táng, cho dù nàng ta đã chết, nhưng hài tử lại vô cùng trân quý!

Phương Hoàng Hậu đáp: "Vâng, Hoàng Thượng, thần thiếp sẽ đi an bài ngay."

.....

Tới cửa cung, Chu Hành đụng phải Lục hoàng tử.

"Tiểu hoàng thúc, tiểu hoàng thúc."

Chu Hành không hề dừng bước.

Lục hoàng tử cười ngửa đầu theo: "Tiểu hoàng thúc, con có thể giúp đỡ gì không?"

Chu Hành quay đầu nói: "Người quen thuộc trong cung, người dẫn người giúp ta cẩn thận lục soát." Tuy y tin người đã không còn ở đây, nhưng lỡ vẫn còn vạn nhất thì sao?

"Vâng, tiểu hoàng thúc, người yên tâm, con nhất định sẽ điều tra từng tấc đất." Lục hoàng tử lên tiếng, sau đó kéo cương ngựa, xoay người hướng về hoàng cung.

.....

Trở về vương phủ, Chu Hành trực tiếp tới thư phòng.

Hai người Túc Đồng và Lưu Tô sớm đã chờ bên trong.

Thấy Chu Hành tới, Túc Đồng liền bẩm báo: "Mấy ngày nay Di Tàn không lui tới với người ngoài, hành động cũng không có gì khác thường nhưng Diệp

Di Nguyệt lại thường xuyên đi dạo Ngự Hoa Viên, Hoàng Hậu nương nương quan tâm hỏi thăm trong bụng Di Tần nên mỗi ngày đều phái người tới thăm."

Lưu Tô tiếp lời: "Bên phía sứ giả hai nước chỉ có Đại hoàng tử và Tứ hoàng tử thường xuyên tiếp xúc, Thất hoàng tử và Lục hoàng tử đều không lên giao hảo với bọn họ, trước đó hai ngày Uyển Lăng công chúa lên tới bãi phỏng Nghi Dư công chúa một lần, tuy không biết hai người nói gì nhưng Uyển Lăng công chúa có tặng một vòng tay san hô đỏ cho Nghi Dư công chúa, Nghi Dư công chúa đáp lễ bằng một cây trâm ngọc bích."

"Ừ, ta biết rồi." Chu Hành gật đầu, gõ gõ ngón tay lên bàn, qua một hồi lâu mới ngẩng đầu phân phó, "Hai người các ngươi lập tức đuổi theo hướng tới Đông Lăng, mọi lúc đều phải giữ liên lạc."

Mục đích của Tây Lương hiển nhiên là muốn nhét công chúa vào phủ của mình, Nghi Dư công chúa cũng nhiều lần hấp hối giữa giữa, hơn nữa đây là bản tính của Tiêu Đình bọn họ, Đại hoàng tử và Hàn Đức Phi chắc chắn liên lụy vào.

Phượng Hoàng Hậu thân là trung cung, chuyện trong hoàng cung bà ta có thể không biết? Hơn nữa người còn bị thần không biết quý không hay đưa ra ngoài? Bà ta sao có thể ngu ngốc để Đại hoàng tử thông đồng với người khác?

Cho nên chuyện này khẳng định do Đông Lăng và Phượng Hoàng Hậu hợp mưu.

Đông Lăng và Đại Chu giao hảo, nhiều năm qua không phái sứ giả tới, lần này sao có thể trùng hợp xuất hiện một Uyển Lăng công chúa có dung mạo tương tự Dung Hoa?

Sứ giả hai nước đều được cẩn thận kiểm tra, người của Quốc Tần Quán cũng cẩn thận tra xét, huân quý nhân gia tham dự cung yến cũng không bỏ sót.

Nếu không có bất thường, điều đó chứng tỏ bên ngoài có người tiếp ứng!

Túy Đồng và Lưu Tô nhận lệnh, lập tức xoay người rời đi.

Chu Hành nhìn Lâm Thắng, nói: "Buổi tối ngươi đi xem trên mặt công chúa Đông Lăng có gì lạ không?"

Lâm Thắng hiểu ý: "Vâng, Vương gia."

"Đúng rồi, phái người đưa Kiều Vũ Thần tới đây." Ý biết Anh Anh chắc chắn sẽ nghĩ cách tự cứu hoặc truyền tin cho mình, những người đó thiết kế cái bẫy lớn như vậy, nói không chừng còn giữ lại hậu chiêu, mà người có thể kiểm chế năng chỉ đếm được trên đầu ngón tay! Chu Hành phân phó một câu, sau đó lại nhìn bản đồ đặt trên bàn.

.....

Cùng con riêng xảy ra chuyện gièm pha, lại thêm chuyện của Nhan thị và Tây Ninh Hầu, Kiều Nguyệt bị Tề lão phu nhân nhốt ở Tuyên Bình Hầu phủ tỉnh đường, cho nên thời điểm nghe tin Dung Hoa biến mất, Kiều Nguyệt liền cao hứng cười ha ha, có lẽ vì cao hứng tới đặc ý vênh váo, con sueen đột nhiên ập tới, sắc mặt trắng bệch, thân thể đổ xuống.

Nha đầu bà tử trong phòng đều vội vàng vàng, thái y tới bắt mạch chỉ biết lắc đầu bảm báo với Tuyên Bình Hầu: "Phu nhân đã là dầu hết đèn tắt..."

Cuối cùng cũng không cần bọn họ động thủ! Đáy mắt Tuyên Bình Hầu dâng lên vui sướng, nhưng thấy thái y ở đây, ông ta thu lại biểu tình, khổ sở nói: "Phu nhân... Nàng còn bao nhiêu ngày?"

"Cẩn thận nghỉ ngơi thì có thể kéo dài thêm một hai năm." Thái y đáp.

"Làm phiền thái y." Tuyên Bình Hầu phân phó nha đầu đưa thái y ra ngoài, sau đó xoay người tới chỗ Tề lão phu nhân báo tin tốt.

.....

Hôm sau, thời điểm nội thị tới truyền chỉ, người Tây Lương và Đông Lăng đều chấn kinh.

Theo kế hoạch cũ, bọn họ hẳn đang trên đường trở về, một lần trì hoãn, Chính Đức Đế sao có thể cùng lúc nạp hai người vào cung làm phi?

Lần đó Nghi Dư công chúa té ngã, bị thương không nhẹ, thời điểm nằm trên giường nghe được tin thì trực tiếp nháo lên: "Không, muội tuyệt đối không hạ hạ lão nhân kia! Hoàng huynh, muội không đồng ý."

"Nhỏ giọng một chút." Tiêu Đình trầm giọng, "Không có việc muội đi trêu Chính Đức Đế làm gì?"

Nghi Dư công chúa cắn môi, không nói lời nào.

Nàng bị tiện nhân Uyển Lăng kia lợi dụng!

"Được rồi, Hoàng đế Đại Chu đã có ý, muội không muốn cũng phải ở lại." Tiêu Đình nói một câu liền xoay người ra ngoài, làm trái ý Chính Đức Đế, nói không chừng hai nước sẽ phải khai chiến.

"Ta không đồng ý!" Nghi Dư công chúa lấy chân gối trên giường ném xuống đất, lớn tiếng kêu.

Khác với Nghi Dur công chúa vừa khóc vừa nháo, bên phía Uyển Lăng công chúa và Lý Sướng an tĩnh hơn nhiều.

Sắc mặt Uyển Lăng công chúa đỏ ửng, dựa vào thành giường uống thuốc thái y kê, không nói gì.

Lý Sướng khoanh tay đi qua đi lại mấy vòng, nói: "Hiện tại hoàng muội đang bị bệnh, ta sẽ nói với Hoàng Thượng chờ muội bình phục rồi tính."

"Hoàng huynh, trong lòng chúng ta đều rõ ai là người đứng sau thao túng." Uyển Lăng uống hết thuốc rồi đặt chén lên bàn, lắc đầu, "Vô dụng thôi."

Lý Sướng tức giận, nhưng không nói gì.

Là Chu Hành phản kích!

Chính Đức Đế cũng thuận theo ý của y, mà bọn họ hiện tại đang ở trên quốc thổ người ta, có thể có biện pháp gì? Từ chối, bang giao nhiều năm của hai nước có khả năng sẽ bị phá vỡ!

.....

Từ trong hôn mê tỉnh dậy, thứ đầu tiên lọt vào mắt Dung Hoa là màn trướng màu xanh lá cùng ánh hoàng hôn xuyên qua song cửa sổ.

Đứng ở đó là một thân ảnh đỉnh bạc đưa lưng về phía nàng.

Chỉ nhìn một cái, Dung Hoa liền nhận ra.

Phó Cửu Lận!

Lại là Phó Cửu Lận!

Dung Hoa ngồi dậy: "Phó Cửu Lận!" Vừa mở miệng, nàng lại phát hiện bản thân không thể nói ra tiếng.

"Tĩnh rồi!" Phó Cửu Lận xoay người đi về phía nàng, gương mặt mang theo nụ cười ôn nhã như ngọc.

Dung Hoa hận không thể duỗi tay tháo chiếc mặt nạ giả tạo này xuống, nàng hít một hơi thật sâu, tức giận nhìn hắn.

"Ta cho rằng ngươi sẽ vừa khóc vừa nháo, không ngờ ngươi lại bình tĩnh như vậy." Phó Cửu Lận rót ly trà, dịu dàng đưa qua cho nàng.

Vừa khóc vừa nháo có tác dụng sao? Dung Hoa nhận ly trà, trực tiếp hất nước lên mặt hắn.

Tiểu nhân vô sỉ!

Sắc mặt Phó Cửu Lận cứng đờ, sau đó mỉm cười cầm khăn lau khô, nói: "Ta khẳng định ngươi có rất nhiều vấn đề muốn hỏi." Dứt lời, hắn quay đầu chỉ vào giấy bút đặt trên bàn.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 2: Muốn nháo, vậy thì nháo lớn một chút!

Dung Hoa đưa mắt nhìn qua nhưng không lập tức cử động, cánh tay chậm rãi sờ eo bên trái, roi vẫn còn ở đây.

Nghĩ nghĩ, nàng xốc chăn lên, trước giường có một đôi giày da, hình thức không hề túm mỹ kiều nhu... Dung Hoa cúi đầu nhìn y phục trên người, không phải váy áo đẹp để quý giá của nữ tử, mà là nam trang!

Nàng không kinh ngạc, chỉ thong dong mang giày, đi qua bên kia ngồi xuống, cầm bút nhưng không viết gì.

Phó Cửu Lận theo nàng qua đó, ngồi đối diện nàng, cũng không thúc giục, tự mình rót một ly trà, chậm rãi uống.

Dung Hoa nhìn hắn, đổi bút sang tay trái, viết một dòng chữ, "Ngươi và Lý Sướng, Uyển Lăng công chúa có quan hệ gì?"

Phó Cửu Lận đưa tay nhận tờ giấy, bộ dáng lộ rõ sự ngoài ý muốn. Nàng vừa tỉnh dậy, không khóc cũng không nháo, trong nháy mắt đã lấy lại bình tĩnh, vừa hạ bút liền trực tiếp hỏi quan hệ của hắn với Lý Sướng và Uyển Lăng công chúa, cũng không hỏi vì sao hắn dẫn nàng đi, càng không cầu xin hắn buông tha cho nàng.

Nàng thật khiến người khác kinh ngạc.

Phó Cửu Lân cười cười, trả lời đơn giản: "Người quen."

Người quen? Quen bao nhiêu? Dung Hoa không tiếp tục vấn đề này, lại hỏi, "Người là ai?" Viết xong, nàng đẩy tờ giấy qua.

Phó Cửu Lân ôn hòa cười, suy xét một lát mới đáp: "Phó Cửu Lân, sinh ở Đại Chu, trưởng thành ở Đông Lăng."

Cho nên, hẳn thật sự là Phó Cửu Lân! Dung Hoa nhướn mày, cúi đầu tiếp tục: "Người và Lý Sướng, Uyển Lăng công chúa là người quen? Là xã giao bình thường, hay các người sớm là một bọn? Người ẩn nấp trong kinh thành lâu như vậy là vì chờ bọn họ tới?"

Lần đầu tiên gặp nàng, hẳn khẳng định đã có chủ ý. Giao hảo với Đồng Trầm Chu hẳn là vì muốn tiếp cận mình thêm một bước.

Thời gian lâu như vậy, hẳn không có hành động, chẳng qua là vì chờ đám người Lý Sướng và Uyển Lăng công chúa tới!

Phó Cửu Lân nhìn nàng, gạt đầu rồi lại lắc đầu: "Đúng vậy, ta ở kinh thành lâu như thế đúng thật là vì chờ bọn họ, có điều ta và huynh muội hai người không phải cùng một bọn."

Bởi vì với thực lực hiện tại, hẳn không thể thuận lợi đưa nàng rời khỏi kinh thành.

Nàng là một nữ tử thông minh.

Mà Chu Hành cũng không phải người dễ đối phó.

Không phải một nhóm? Chẳng lẽ hẳn giống bọn ngựa bắt ve chim sẻ núp sau sao? Nhìn gương mặt ôn nhuận của hắn, Dung Hoa lộ vẻ châm chọc, thu tay không tiếp tục viết nữa.

Phó Cửu Lân không để tâm tới thái độ của nàng, chỉ dịu dàng cười một cái, nói: "Lý Sướng và Uyển Lăng công chúa muốn đưa nàng về hoàng cung Tây Lương."

Đây không phải vô nghĩa lắm sao? Một hoàng tử và một công chúa đánh chủ ý lên người nàng còn không phải vì nàng có liên quan tới hoàng thất Đông Lăng? Không lẽ bọn họ muốn chơi nàng?

Nhưng ý tứ bên trong câu này là... Phó Cửu Lân hẳn có mục đích khác? Nụ cười châm chọc trên gương mặt Dung Hoa càng sâu, ánh mắt nhìn hắn càng thâm thúy.

Theo lời hắn nói, Lý Sướng và Uyển Lăng công chúa muốn đưa nàng tới hoàng cung Đông Lăng, mà hắn dám đối nghịch với hoàng tử và công chúa, địa vị hẳn không thấp!

Phó Cửu Lân bổ sung một câu: "Có điều cuối cùng cũng phải tiến cung!"

Có nghĩa là Phó Cửu Lân hẳn vẫn sẽ đưa nàng tới Đông Lăng! Dung Hoa nghe ra ý tứ của hắn, bình tĩnh viết: "Yết hầu của ta bị sao vậy?" Là điểm huyết? Hay bị hạ độc?

Phó Cửu Lân nhìn qua, thành thật trả lời: "Không có gì, chỉ là điểm huyết, đoạn đường này ủy khuất người rồi."

"Hôm nay là ngày nào? Đây là đâu?" Dung Hoa tiếp tục hỏi.

Phó Cửu Lân không định gạt nàng, thành thật đáp: "Hôm nay là hai mươi sáu, vị trí hiện tại của chúng ta là trấn Phú Quý!"

Hai mươi sáu? Lâu như vậy sao? Còn nữa... Dung Hoa bình tĩnh nhìn Phó Cửu Lân, trấn Phú Quý là trấn nhỏ phía Nam, mà Đông Lăng lại nằm phía Đông Đại Chu, đó là con đường Chu Hành dự liệu, nếu đuổi theo hẳn sẽ không đuổi kịp!

Dung Hoa buông bút, không có ý định tiếp tục.

Phó Cửu Lân nhíu mày, hỏi: "Hết rồi?"

Dung Hoa mặc kệ hắn.

Phó Cửu Lân buông ly trà, nói: "Có vấn đề gì Ngũ cô nương hỏi hết trong ngày hôm nay luôn đi, về sau chỉ sợ không tiện." Bộ dáng một lòng vì nàng mà suy nghĩ.

Dung Hoa không thèm nhìn hắn, mở cửa ra ngoài.

Nơi này là một túp hovel, trong viện có cây ngô đồng cơ hồ che hơn nửa cái sân, hiện tại lá cây đã khô, bên dưới tàng cây là bàn và ghế đá.

Lúc này đã là hoàng hôn, có thể nghe tiếng hạ nhân bên ngoài đi lại và nói chuyện.

Đây không phải khách điểm, là nhà riêng!

Tuy không thấy người tới nhưng Dung Hoa vô cùng rõ ràng, trong bóng tối khẳng định có thị vệ.

Dung Hoa đưa mắt nhìn về hướng kinh thành, không biết Chu Hành như thế nào rồi.

.....

Phó Cửu Lận điểm huyết của nàng, cho nàng vận nam trang, hoa lông mày thô, một đường xuống Nam, cho dù Chu Hành có phân phó tra xét từng người vào trấn nhưng bọn họ khẳng định không ngờ nàng vận nam trang.

Đi về hướng Nam mấy ngày, Dung Hoa mới hiểu Phó Cửu Lận nói không tiện là có ý gì.

Nơi nào không tiện, rõ ràng là không cho nàng chạm vào giấy và bút mực.

Còn để một nha đầu giả thành gã sai vặt ở cạnh chiếu cổ nàng, đối với người ngoài nói hấn có đệ đệ trời sinh bị cầm. Trên đường Phó Cửu Lận đặc biệt chiếu cổ nàng, trên xe ngựa còn nói về phong thổ danh thắng gần đó.

Đi đi dừng dừng, du sơn ngoạn thủy, bọn họ trông rất giống thân huynh đệ ra ngoài du ngoạn.

Dung Hoa không thể nói chuyện, bên cạnh luôn có người đi theo, nơi xe ngựa tới đều là nhà riêng sớm đã có an bài, cơ hồ không hề có cơ hội tiếp xúc với người khác!

Tháng mười một, phía Nam lạnh tới thấu xương, gió vừa thổi tới cũng khiến thân thể rét run. Phó Cửu Lận đã chuẩn bị đầy đủ, áo khoác lông chồn, trên xe ngựa luôn đốt than ngân sương, ở nhà riêng thì đốt địa long.

Thình thoảng Dung Hoa nhin không được mà nghĩ thân phận của Phó Cửu Lận ở Đông Lăng rốt cuộc là gì, có xa xỉ hơn Đại Chu không.

Thời điểm tới Bình Thành, trời đổ tuyết.

Chờ tuyết ngừng, Phó Cửu Lận hào hứng nói với Dung Hoa: "Ta biết nơi này có chỗ thương mai không tồi, có hứng thú không?"

Dung Hoa gật đầu.

Phó Cửu Lận liền mang theo nàng ngồi xe ngựa ra ngoài, tới nơi, xuống xe, Dung Hoa nhìn người hầu của hấn và nha đầu nữ giả nam trang của mình theo sau, lắc đầu.

Phó Cửu Lận nhìn nàng, nói: "Được rồi, lần này không dẫn theo người, chỉ có hai chúng ta." Dứt lời, hấn nâng bước đi về phía trước.

Dung Hoa mỉm cười đi theo.

Tuyết trắng xóa, hồng mai nổi bật điểm lệ như những ngọn lửa, quanh hơi thở quanh quần hương khí mát lạnh.

Lại đi vào bên trong là một cái hồ lớn.

Trên mặt hồ phủ tầng hàn khí nhẹ nhẹ.

Dung Hoa kéo áo choàng lông chồn trên người, mỉm cười nhìn về mặt hồ.

"Thật đẹp." Phó Cửu Lận dừng bước.

Dung Hoa đưa mắt nhìn mộng vòng, không hề thấy bất kỳ ai.

Rừng mai lớn như vậy, lại có hồ, hiện tại đang lúc mai nở, cảnh vật như tranh, sao lại không có ai tới đây dù ngoạn?

Phó Cửu Lận theo ánh mắt của nàng mà nhìn, lại nhìn Dung Hoa, ánh mắt ôn nhuận như nước: "Yên tâm, không có ai quấy rầy."

Không ai quấy rầy? Là sợ nàng liên hệ với người khác! Khó trách vừa rồi anh lại sáng khoái không mang người theo như vậy, hấn căn bản sớm đã có chuẩn bị.

Dung Hoa nhìn mặt hồ, nâng bước đi tới.

Vừa đi được hai bước, Phó Cửu Lận đã lướt qua nàng, chắn phía trước: "Cẩn thận."

Là sợ nàng luẩn quẩn trong lòng, nhảy xuống hồ tự sát sao? Dung Hoa khẽ cười.

"Đường trơn, cẩn thận..." Phó Cửu Lận mỉm cười, ôn hòa nói.

Nhưng còn chưa dứt lời, Dung Hoa đột nhiên vươn tay, đẩy hắn.

Sau lưng đã là mép hồ, Phó Cửu Lận cứ như vậy bị đẩy ngã xuống.

Hồ nước lạnh băng bao quanh thân thể, Phó Cửu Lận uống hai ngụm nước, lạnh tới hàm răng đều run rẩy, y phục trên người lập uớt đầm, giống như có bàn tay đang không ngừng kéo hắn chìm xuống.

Phó Cửu Lận vội cởi áo khoác trên người, lúc này mới trôi lên mặt nước, há miệng hít thở, ngược mắt đối diện với lùm đồng tiền trên mặt Dung Hoa.

"Ngươi..."Hắn vừa mở miệng vừa bơi tới cạnh bờ.

Cánh tay Dung Hoa run lên, một roi hung hăng quất qua đó.

Là hắn hại nàng!

Là hắn điểm huyết của nàng!

Tiểu nhân dê tiện!

Nếu hắn không biết bơi mà chết đuối thì tốt quá rồi!

Một roi đánh vào mu bàn tay hắn, mặt hồ lạnh như băng, mặt trên lại bị một roi quất vào, đau tận xương tủy. Phó Cửu Lận hít một hơi thật sâu, rút tay về, dứt khoát bắt động nổi trên mặt nước.

Ánh mắt yên lặng nhìn Dung Hoa, thanh âm trước nay ôn hòa đột nhiên mang theo vài phần lạnh lẽo: "Ngũ cô nương, ngươi muốn giết ta sao?"

Dung Hoa nheo mắt nhìn sắc mặt trắng bệch của hắn, khóe miệng ngậm ý một ý cười.

Đúng vậy, hận không thể giết hắn!

Dung Hoa giờ roi trong tay của mình.

Nếu hắn đi lên trước một bước, nàng sẽ vung một roi.

Hắn ở dưới nước, vậy thì để nước đông chết hắn!

Phó Cửu Lận nhoen miệng cười: "Ta chết rồi, Ngũ cô nương cũng không có chỗ lợi, chẳng lẽ ngươi muốn làm kẻ cầm cả đời hay sao? Đây là pháp điểm huyết độc môn, cho dù là Chu Hành cũng không có cách."

Dung Hoa khẽ cười.

Độc môn? Chẳng lẽ do Phó Cửu Lận hắn tự nghĩ ra sao? Hay là có người dạy hắn!

Nếu có người dạy, vậy thì có thể giải!

Phó Cửu Lận thấy nàng cười mỗi lúc một sâu, khóe miệng cũng cười sáng thêm vài phần, hỏi: "Chẳng lẽ ngươi cũng mặc kệ Kiều Tử công tử kia?"

Vô sỉ! Trong mặt Dung Hoa mang vài phần lạnh lẽo.

"Ngũ cô nương yên tâm, chỉ cần ngươi tốt, ta tốt, Kiều Tử công tử sẽ không có nửa phần tổn thất nào." Phó Cửu Lận thở ra vòng trắng mờ mịt, lạnh tới sắc mặt chuyển xanh, bên trên vẫn duy trì nụ cười: "Ngũ cô nương tâm tư cân nhắc, ta đương nhiên phải giữ lại hậu chiêu."

Dung Hoa nhíu mày, ngay sau đó lại nở nụ cười.

Kiều Vũ Thần, Chu Hành sẽ có dàn xếp.

Không thấy nàng, trong nhà chỉ còn mỗi hai từ Kiều Vũ thần, Chu Hành biết mình thương nó, chắc chắn sẽ chiều nó thật tốt.

Cho nên, hậu chiêu của Phó Cửu Lận chẳng qua là công dã tràng!

Ở kinh thành, ngươi của hắn chẳng lẽ dám trực tiếp đối nghịch với Chu Hành sao? Chỉ cần người của hắn vừa có động tĩnh, Chu Hành khẳng định sẽ tra tới Phó Cửu Lận!

Cho nên hậu chiêu chính là mối họa của hắn! Có Chu Hành, Kiều Vũ Thần tuyệt đối an toàn.

Thấy thần sắc trên mặt nàng, Phó Cửu Lận biết nàng đã nghĩ thông suốt, trong lòng không khỏi thở dài.

Đúng là một nữ tử thông tuệ.

Hơn nữa còn tâm đầu ý hợp với Chu Hành.

Hắn từng định làm vậy, nhưng hiện giờ Kiều Vũ Thần đang ở trong tay Chu Hành, người của hắn đương nhiên không dám hành động.

"Ta là người tập võ, chút lạnh này không thể làm gì ta." Sắc mặt Phó Cửu Lân xanh trắng, môi trắng tới không còn huyết sắc, có điều hắn đã từ từ thích ứng với hồ nước lạnh băng, ánh mắt lo lắng nhìn nàng, "Chỉ là trời lạnh như vậy, ở lâu nếu đề Ngũ cô nương sinh bệnh thì thật không tốt."

Dung Hoa hí mắt cười.

Nàng sẽ tốt hơn hắn.

Chỉ cần Phó Cửu Lân cử động, nàng sẽ quất một roi qua.

Mười phần lực đạo, tiên pháp thuần thực, một roi giáng xuống khiến thân thể đau như lửa đốt, Phó Cửu Lân trôi lên mặt nước yên lặng cùng nàng nhìn nhau, ánh mắt trầm xuống, không màng nàng quất roi mà cố gắng bơi tới.

Một roi Dung Hoa quất qua, Phó Cửu Lân trực tiếp bắt lấy: "Được rồi, đừng náo loạn nữa." Hắn nắm chặt roi rồi bơi về bờ.

Đợi tới tay hắn đặt bên mép hồ, Dung Hoa liền dẫm một chân xuống.

Phó Cửu Lân đau tới hừ một tiếng, mắng: "Độc nhất là lòng phụ nữ!" Roi trong tay cũng đã nơi lông, hắn dùng ánh mắt ôn hòa nhìn Dung Hoa, hỏi, "Trên đường đi ta có chỗ nào bạc đãi ngươi sao?"

Dung Hoa cười lạnh một tiếng, tiếp tục quất một roi qua.

Phó Cửu Lân nhanh chóng chìm xuống nước, roi kia dừng ngay trên mặt nước. Lặn một lúc, hắn mới trôi lên, nhìn Dung Hoa, thờ dài.

Thông minh là thông minh, nhưng cũng thật tàn nhẫn.

Từ trên cao nhìn xuống, roi trong tay Dung Hoa bất cứ lúc nào cũng có thể quất ra.

Hắn cũng không thể để nàng tiếp tục đối xử như vậy.

Vạn nhất nàng bị thương hàn, tới lúc đó phải xem đại phu, trì hoãn hành trình.

Nước lạnh như vậy, không đi lên sẽ bị nàng hại tới chết.

Vậy chẳng phải uống phí một hồi hay sao?

Hơn nữa không có đại phu đi theo, hắn chắc chắn chỉ cần có cơ hội tiếp xúc với người ngoài, nàng sẽ để lại manh mối gì đó.

Ở đây gần cảnh nội Đại Chu, cẩn thận thì hơn.

Châm chọc một phen trong lòng, Phó Cửu Lân không động, chỉ lặng lẽ đối diện với nàng. Cũng tại chính mình sợ ý, cho rằng thương mai, lại không có ai khác nên chỉ mang theo tùy tùng, không có ám vệ.

Có điều hai người quá lâu không về, tùy tùng bên ngoài sẽ tự tìm tới.

Hai người cứ giằng co như vậy, mãi tới mặt trời lặn về Tây, người hầu tìm tới.

Vừa thấy hai người, bọn họ đều ngạc nhiên: "Công tử."

Dung Hoa thu roi về, cười khanh khách nhìn mọi người, sau đó lại nhìn Phó Cửu Lân, dùng khẩu hình mà nói: "Công tử các người là muốn bơi vào mùa đông."

Đầu tóc Phó Cửu Lân đã kết thành băng, thân thể lạnh tới không còn cảm giác, vội phản phó nha đầu: "Hầu hạ tiểu thư trở về."

Nha đầu kia nhận lệnh, tiến lên đỡ Dung Hoa.

Lúc này Phó Cửu Lân mới run rẩy lên bờ, toàn thân đều lạnh tới run run.

Tuy không thể giết hắn nhưng khiến hắn chịu chút tra tấn, trong lòng Dung Hoa cũng cao hứng.

Đêm đó Phó Cửu Lân sốt cao, có điều vẫn khởi hành đúng hẹn.

Qua Bình Thành, tới U Châu, sau đó xuống Nam từ Phần Thành tới Đông Lăng. Từ Bình Thành tới U Châu mất khoảng bảy ngày, Phó Cửu Lân vẫn uống thuốc, sắc mặt trắng như tuyết. Bởi vì sinh bệnh, cho nên hắn không cùng ngồi xe ngựa với nàng, chờ vào thành, Dung Hoa liền xốc màn lên tò mò

nhìn bên ngoài.

Nha đầu kia cảnh giác nhìn chăm chăm nàng, Dung Hoa mỉm cười, chờ xe ngựa đi qua một túp lều, đúng lúc có người ăn mặc đẹp đẽ từ trong bước ra, Dung Hoa cầm hạt châu sớm đã chuẩn bị mà ném qua công tử hoa phục kia.

"Ai!" Hấn tức giận quát, "To gan, dám đánh lén bốn công tử! Dừng xe cho ta!"

Đám người hầu lập tức bao vây xe ngựa của Phó Cửu Lận và Dung Hoa.

"Vừa rồi là ai đánh lén ta? Xuống xe cho bốn công tử!" Công tử kia lớn tiếng.

Dung Hoa buông màn xe xuống, khẽ cười.

Muốn nháo, vậy thì nháo lớn một chút!

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Quyển 3 - Chương 3: Ném thủy vân châu

Công tử cầm hoa y phục này hiển nhiên là công tử thế gia ở Bình Thành. Tuy Phó Cửu Lận vừa có tiền vừa có năng lực, cả đường đi đều xa hoa tới cực điểm, nhưng ngay lúc này hấn không muốn xảy ra xung đột với người ngoài, bởi vì ròng không thể áp chế được rắn độc.

Phía Nam kiểm tra cũng thật sự nghiêm khắc.

"Leo xuống cho bốn công tử!" Công tử hoa phục bên ngoài lớn tiếng kêu.

Không có mệnh lệnh của Phó Cửu Lận, chúng tùy tùng không dám ra tay, tất cả chỉ nâng cao cảnh giác, bất cứ lúc nào cũng có thể xông lên.

Dung Hoa không cử động, đương nhiên là vì cho dù có muốn nói cũng nói không được, chỉ ngồi một chỗ ý bảo nha đầu kia rót cho mình ly trà. Nha đầu kia làm theo, khăn trang ngồi bên cạnh, sợ nàng lại làm ra chuyện tương tự khi này.

Phó Cửu Lận thở dài, biết nàng sẽ không an tĩnh, chỉ cần có cơ hội liền nháo nhào lên, mấy ngày nay hấn không nhìn nàng, nàng cuối cùng cũng bắt được cơ hội.

"Công tử, tiểu nhân xuống đuổi hấn đi." Chu Chúc nói.

Phó Cửu Lận ho một tiếng: "Vẫn là ta tự mình xuống." Người bên ngoài nào bị một kẻ hầu tống cổ đi được?

Nàng rõ ràng là thấy bọn họ hoa y cầm phục xuất thân cao quý nên mới cố ý ra tay!

"Nhưng ngài đang bệnh..." Chu Chúc lo lắng. Khi nhỏ chủ tử chịu không ít khổ cực, ngày thường thật ra không sao, nhưng chỉ cần chút bệnh vặt liền trở nên nghiêm trọng, lần trước ở dưới hồ lâu như vậy, coi như là đạo quý môn quan một chuyến, hiện tại lại lên đường gấp gáp...

Hấn thật không rõ, cả đoạn đường chủ tử săn sóc nàng nàng như thế, chỗ ăn chỗ ở đều là tốt nhất, một chút cũng không để nàng khổ cực, nàng sao có thể nhẫn tâm như vậy?

Đẩy người xuống hồ nước lạnh băng kia!

Phó Cửu Lận xua tay: "Không sao."

Chu Chúc thấy hấn như thế, chỉ đành xuống xe ngựa trước xóc màn lên.

Phó Cửu Lận theo sau xuống xe.

"Người ở giữa là công tử của thái thú U Châu Vương đại nhân." Chu Chúc thấp giọng.

Vương công tử thấy Phó Cửu Lận xuống xe, liền mắng: "Còn dám xuống? Thật to gan, dám đánh bốn công tử!"

Nghe thấy động tĩnh phía sau, Dung Hoa cũng cười xuống xe, nha đầu vội vàng theo sát nàng, vẻ mặt hoảng sợ vô thố thoáng lướt qua Phó Cửu Lận.

Phó Cửu Lận thấy Dung Hoa cũng xuống xe ngựa liền bước tới trước mặt nàng, kéo nàng ra sau, sau đó ôm quyền với Vương công tử: "Thật ngại quá, xá đệ bướng bỉnh, nhất thời không hiểu chuyện mà mạo phạm công tử."

"Cái gì là nhất thời không hiểu chuyện hả? Ta thấy hấn chính là cố ý! Người trên đường nhiều như vậy, hấn sao lại đánh lên trúng ta?" Vương công tử hừ một tiếng, đưa mắt nhìn Dung Hoa, "Tiểu tử ngươi cố ý phá ta đúng không? Tiểu tử thôi, ngươi rõ ràng là cố ý!"

"Ta và xá đệ vội vàng về nhà ăn tết nên đi ngang qua nơi này, công tử đại nhân đại lượng, mong ngài khoan thứ cho xá đệ." Phó Cửu Lận cười xin lỗi Vương công tử, người sinh bệnh sắc mặt tái nhợt, nụ cười có vài phần mềm mỏng.

Chu Chúc liền nhanh nhẹn nhét mấy tờ ngân phiếu vào tay Vương công tử.

"Chút tiền này là để công tử đi uống rượu giải sầu." Phó Cửu Lận cười nói.

Công tử kia liếc mắt nhìn ngân phiếu trong tay, lại cảm hạt châu lên quan sát: "Hạt châu này đúng là rất đẹp." Sau đó hấn phỉ nhổ, trực tiếp ném ngân phiếu xuống đất, về mặt ác tướng, "Thực thời thì mau đập đầu nhận sai với bản công tử, bản công tử đại nhân sẽ không so đo với đám tiểu nhân các ngươi."

Ngươi là hấn vất vả đưa tới đây, hấn có rất nhiều tiền, cho nên trên đường đều dùng thứ tốt nhất chiếu cố nàng, tuy bị nàng đẩy vào hồ nước lạnh băng, hấn cũng không động tới một ngón tay của nàng, hiện tại ngươi trước mắt lại khí thế kiêu ngạo bắt nàng quỳ xuống đập đầu? Gương mặt ôn nhuận của Phó Cửu Lận tái đi vài phần.

Nhưng lúc này không phải thời điểm xảy ra xung đột, đã đi được chín mươi chín bước, còn một bước là thành công, hấn sao có thể để sự tình thất bại trong gang tấc?

Phó Cửu Lận cắn răng, nắm chặt hai tay thành nắm.

Hiện tại là cuối năm, người đi lại trên đường rất nhiều, thấy bên này có cái vãi, bọn họ liền vây lại xem, nhất thời chật như nêm cối.

Phó Cửu Lận nhìn quần chúng vây xem xung quanh, hít một hơi thật sâu để đè ép lửa giận trong lòng.

Chu Chúc nhìn chủ tử nhà mình, khom lưng xin lỗi: "Công tử ngài đại nhân có đại lượng, tiểu công tử nhà ta không hiểu chuyện, thỉnh thông cảm." Nói rồi, hấn lại đưa cho Vương công tử một miếng ngọc bội màu trắng.

Wương công tử kia liếc mắt nhìn ngọc bội trong tay, tỏ vẻ hài lòng.

Lúc này, Dung Hoa đột nhiên đi về phía trước, duỗi tay chỉ chỉ hạ châu trong tay Vương công tử, trên mặt mang theo vài phần sốt ruột.

Wương công tử nhíu mày: "Có chuyện gì mau nói, không thì rút, chỉ chỉ trở trở là có ý gì?"

Phó Cửu Lận vội kéo nàng ra sau, nói: "Xá đệ có tật, thỉnh công tử thứ lỗi."

"Thì ra là tên câm!" Đám người Vương công tử nhìn Dung Hoa, cười vang.

Phó Cửu Lận nhíu mày, ánh mắt hướng về hạt châu trong tay hấn, sau đó quay đầu nghi hoặc nhìn Dung Hoa, lại quay đầu nói với Vương công tử kia: "Xem ra là hiểu lầm, hạt châu này..." Hấn duỗi tay bắt lấy bả vai Dung Hoa, "Hạt châu này không phải của chúng ta."

"Không phải của các ngươi?" Vương công tử tức giận, "Vừa rồi rõ ràng là đệ đệ câm của người ngồi trong xe ngựa ném ra." Hấn duỗi tay chỉ vào Dung Hoa, "Ngươi nói đi, hạt châu này có phải của ngươi không? Vừa rồi có phải ngươi phá ta không? Nếu ngươi nói dối, ta sẽ khiến ngươi phải hối hận."

Dung Hoa gật đầu, lại lắc đầu.

Wương công tử nhìn tới hồ đồ, sau đó bạo nộ nói: "Ta quên mất, ngươi chỉ là tên câm!"

"Công tử, xá đệ không hiểu chuyện, mong người đại nhân đại lượng không so đo." Phó Cửu Lận tươi cười ngẩng đầu nhìn nam tử trước mặt, sau đó lại nhìn cửa sổ bên trên đang mở của các lầu gần đó, "Ta thấy hạt châu này dường như rất quý giá, đồ dùng hằng ngày đều do một tay ta xử lý, đệ ấy hấn không có hạt châu như vậy."

Chu Chúc nhìn tới tức giận trong lòng, công tử nhà mình có khi nào phải ăn nói khép nép tạ lỗi với người ta như vậy? Lúc ở Đông Lăng, cho dù là hoàng tử cũng phải nịnh bợ lấy lòng ngài ấy!

"Vậy sao?" Vương công tử liếc nhìn một cái, vẫn kiên trì với suy nghĩ thiếu niên bị câm này ném hạt châu vào mình, ở Thương Châu, có kẻ dám cảm động phá hấn sao?

"Chúng ta thấy đồ do vị công tử này ném từ trong xe ngựa."

"Đúng vậy, đúng vậy."

"Chúng ta đều nhìn thấy."

"Ngươi đừng vì bao che mà trợn mắt nói dối như vậy."

...

Đám người bên cạnh Vương công tử lên tiếng phản bác.

Vương công tử đắc ý nhìn Phó Cửu Lận, dứt khoát không để ý tới hắn, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng Dung Hoa, nói: "Nhìn người có vẻ thành thật hơn ca ca mình nhiều, nếu đã không thể nói, vậy người viết ra đi, huynh trưởng người một lòng giải vây cho người, vậy người nói xem có phải là người cố ý phá ta không?"

Không chờ Dung Hoa đồng ý, lời Vương công tử vừa dứt, lập tức có người vào trong tiệm mang giấy bút ra.

Phó Cửu Lận không khỏi khản trương, không đợi Dung Hoa có phản ứng liền đi về phía trước, hoàn toàn che chắn nàng ở phía sau, nụ cười trên mặt chột tất: "Vương công tử, cái gì cũng phải có giới hạn!"

Vương công tử cả kinh, có điều chỉ trong nháy mắt liền lấy lại dáng vẻ hùng hổ: "Nói gì thế hả? Người một lòng bảo vệ đệ đệ người, ta chẳng qua là muốn hắn tự mình nói ra sự thật mà thôi." Nói tới đây, hắn đưa mắt nhìn Dung Hoa, "Tiểu tử câm, ra đây, bằng không hôm nay ta sẽ xử lý huynh đệ các người!"

Tay Chu Chúc đã đặt bên thân kiếm trên hông, mu bàn tay đã nổi gân xanh.

Dung Hoa từ sau lưng Phó Cửu Lận dò đầu ra, đi tới phía trước.

"Nghĩ tới Kiều Vũ Thần!" Phó Cửu Lận hạ giọng, gương mặt mang theo tàn nhẫn, ý của hắn là nếu nàng dám viết ra điều không nên viết, hắn sẽ không màng tất cả để xuống tay với Kiều Vũ Thần.

Dung Hoa nhướn miệng cười, nhận bút, kêu người đặt giấy lên lưng một gã sai vặt, đặt bút viết ba chữ, sau đó mỉm cười duỗi tay đưa cho Vương công tử, ánh mắt dừng trên hạt châu.

"Thủy vân châu!" Có người sợ hãi kêu ra tiếng.

Mọi người đồng loạt dừng ánh mắt nóng rực nhìn hạt châu trong tay Vương công tử.

Một hạt thủy vân châu giá trị liền thành!

Bằng hữu của Vương công tử cũng đưa mắt nhìn hạt châu trong tay của hắn.

Không nên viết, nàng thật đúng là không nên viết, ba chữ vừa viết ra, vô số phiền toái sẽ ập tới! Phó Cửu Lận cảm thấy tình cảm lúc này giống hệt mấy ngày trước chính mình rơi trong hồ, lạnh băng. Thời khắc này, không quân khác biệt giữa nam tử, hắn duỗi tay kéo Dung Hoa ra sau, ánh mắt cũng như mọi người nóng rực nhìn thủy vân châu trong tay Vương công tử: "Đây là thủy vân châu trong lời đồn?" Dứt lời, hắn mang bộ dáng hứng thú ngửa đầu nhìn lên trời, "Là ai vớt? Hay là ý trời?"

Nói xong, hắn nháy mắt ra hiệu cho Chu Chúc, Chu Chúc lập tức xoay người thì thầm với kẻ hầu vài câu.

Trong đám người có kẻ lớn tiếng nói: "Nhất định là ý trời, đây là ông trời thấy công tử khí vũ hiên ngang, cho nên mới giáng bảo châu."

"Đúng vậy, đúng vậy." Không ít người phụ họa.

Vương công tử dương dương tự đắc.

Chỉ qua một lúc, xung quanh lập tức hỗn loạn cả lên: "Là thủy vân châu, là thủy vân châu!"

Quần chúng vây xem cảm xúc ngày càng khác thường, có kẻ nổi lòng xấu muốn xông tới chiếm đoạt thủy vân châu.

Nhân cơ hội này, Phó Cửu Lận kéo Dung Hoa rời đi.

Dung Hoa tha thiết đưa mắt nhìn thủy vân châu lộ dưới ánh mặt trời.

Sau này có cơ hội mua lại là được.

So với bình an, tự do, tiền tài vàng bạc châu báu không đáng nhắc tới.

Nhiều người như vậy, xe ngựa cản bản không thể dừng được, Phó Cửu Lận lập tức phân phó Chu Chúc, mọi người trực tiếp tới căn nhà sớm đã chuẩn bị.

Người nghe tin mà tới nhiều không đếm xuể.

Cả đoạn đường, sắc mặt Phó Cửu Lận vô cùng khó coi.

Dung Hoa chỉ khẽ cười, bước chân vô cùng nhẹ nhàng

Tới nơi, Phó Cửu Lận lặng lẽ nhìn Dung Hoa.

Dung Hoa coi như hắn không tồn tại, chỉ ưu nhã uống trà nóng, ăn điểm tâm.

Nha đầu hầu hạ Dung Hoa mềm nhũn hai chân, quỳ xuống: "Là nô tỳ không chiều cổ tiểu thư chu toàn, thỉnh công tử trách phạt."

Phó Cửu Lận không quản năng ta, chỉ nhìn chăm chăm Dung Hoa như vậy.

Dung Hoa nhìn hắn một cái, chớp mắt mỉm cười, sau đó lại tiếp tục uống trà ăn điểm tâm.

"Công tử." Người nhiều, cho nên lúc trở về, mọi người đều phân tán, tới lúc này Chu Chúc mới quay lại, gõ cửa gọi.

Phó Cửu Lận hít vào một hơi thật sâu, không cho hắn tiến vào mà tự mình mở cửa ra ngoài.

Hai người tới tây sương phòng.

Vào phòng, Chu Chúc vươn tay về phía Phó Cửu Lận: "Công tử, đây là đồ của Ngũ cô nương." Chu Chúc thừa dịp xung quanh hỗn loạn mà cướp thủy vân châu trong tay Vương công tử.

Phó Cửu Lận nhận lấy, đưa hạt châu ra ánh mặt trời, nhìn nhìn một lát mới thu về, ra lệnh: "Phân phó xuống, sáng sớm ngày mai lập tức lên đường, đồng thời truyền tin nói thủy vân châu kia xuất hiện trên người Vương công tử là ý của trời cao."

"Công tử, hay là nghỉ ngơi một ngày đi, thân thể ngài chịu không nổi xóc nảy." Chu Chúc khuyên nhủ.

"Không sao, uống thuốc là được." Phó Cửu Lận lắc đầu, "Nhân lúc bọn họ còn chưa có phản ứng, chúng ta phải rời khỏi đây, bằng không, chuyện của thủy vân châu sẽ chỉ về hướng chúng ta."

Chu Chúc nghĩ nghĩ, sau đó sắc mặt ngưng trọng mà gật đầu: "Vâng, thuốc hạ đi an bài ngay." Dứt lời, hắn lui xuống sắp xếp mọi chuyện.

Phó Cửu Lận đứng đó một lát mới qua phòng của Dung Hoa, vừa mở cửa liền thấy nha đầu kia, quát: "Cút, tự đi tìm Chu Chúc lãnh phạt đi."

"Vâng, công tử." Nha đầu kia vội vã lui ra ngoài.

Thấy Dung Hoa có tâm tình ăn uống, Phó Cửu Lận đi qua ngồi đối diện với nàng, tự rót cho mình ly trà, uống hai ngụm mới mở miệng nói: "Thật không ngờ trên người người lại có thủy vân châu. Còn cả cây roi lần trước thật khiến ta bất ngờ, ta có phải nên lục soát một lần hay không?" Biết nàng sẽ dùng roi, hắn vẫn hào phóng để nàng tiếp tục giữ, chỉ là thủy vân châu này...

Dù sao hiện tại cũng không thể nói chuyện, Dung Hoa nhún vai tỏ vẻ không sao cả.

Phó Cửu Lận nhấp môi, ánh mắt ngưng trọng: "Chẳng lẽ ngươi không biết lấy thủy vân châu ra sẽ chuốc tới phiền toái thế nào sao?" Thủy vân châu xuất hiện, thiên hạ sẽ thay đổi, nàng sao có thể coi hạt châu là cục đá mà ném vào người khác? "Ngươi, ta, cả đoàn người chúng ta rất có khả năng sẽ vì nó mà mất mạng!"

Dung Hoa chỉ mỉm cười, lại tiếp tục uống trà.

Nàng chính là muốn chuốc thêm phiền toái cho hắn.

Nàng vốn có thể cho đám người Vương công tử kia biết, nàng là Diệp Dung Hoa, là Chiêu vương phi tương lai.

Nhưng chính mình hiện tại có miệng lại không thể nói, hơn nữa bộ dáng là một thiếu niên, chỉ sợ đám người đó sẽ nghĩ nàng không chỉ là kẻ câm, còn là tên điên.

Cho nên, không bằng ném thủy vân châu ra ngoài.

Như vậy, tin tức chắc chắn sẽ giống như cánh chim mà bay khắp nơi.

Chu Hành, y sẽ hiểu.

Phó Cửu Lận nhìn bộ dáng phong khinh vân đạm của nàng, đứng dậy, nói: "Ngươi nghỉ ngơi đi." Dứt lời, hắn liền ra ngoài.

Dựa theo thói quen của Phó Cửu Lận, hơn nữa hiện tại hắn bệnh không nhẹ, hắn sẽ ở đây nghỉ ngơi hai ngày, chỉ là xảy ra chuyện của thủy vân châu, Phó Cửu Lận tâm tư kín đáo, cho nên sáng sớm ngày mai sẽ phải khởi hành, một chút nàng cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Phó Cửu Lận cùng Dung Hoa dùng chung xe ngựa, dù sao vẫn là tự mình trông chừng mới tốt!

.....

Không tới hai ngày, Chu Hành đã nhận được tin tức, hiện tại y đang ở Cẩm Châu, cách trấn nhỏ ba ngày đi đường.

Bẩm báo xong, Lâm Hạ nói: "Theo miêu tả, thiếu niên bị cầm kia hẳn là tiểu thư, còn cả ca ca của nàng, hẳn là Phó công tử."

"Phó Cửu Lân?" Chu Hành lạnh giọng, "Thật không ngờ hẳn cũng có liên quan tới Đông Lăng, giấu cũng thật kỹ."

Chu Hành nhìn Lâm Thắng: "Bản đồ."

Lâm Thắng vội mở bản đồ đặt trên bàn.

Ngón tay Chu Hành dừng ở U Châu, sau đó chỉ tới Phàn Thành: "Xem ra là sẽ từ Phàn Thành tới Đông Lăng."

"Điện hạ, chúng ta có cần tới Phàn Thành không?" Lâm Hạ hỏi.

Chu Hành lắc đầu: "Chúng ta từ chỗ này ra rồi thúc ngựa không ngủ không nghỉ phải mất sáu ngày mới tới đó, mà đi xe ngựa từ U Châu tới Phàn Thành chỉ mất ba ngày, chúng ta đuổi tới không cần lại kịp."

"Vây..." Lâm Hạ nhìn bản đồ, "Chúng ta từ Cẩm Châu tới Đông Lăng cứu người."

"Ừ." Chu Hành gật đầu, "Nơi này cưỡi ngựa tới Cẩm Châu chỉ mất nửa ngày."

Lâm Thắng lại vội mở bản đồ Đông Lăng ra.

Chu Hành chỉ vào một chỗ: "Chúng ta trực tiếp tới Thương Châu chờ."

.....

Vào Đông Lăng, thời tiết ẩm áp hơn một chút. Cuối cùng cũng tới quốc thổ Đông Lăng, Phó Cửu Lân thở phào nhẹ nhõm, không còn trông chừng Dung Hoa chặt như vậy.

Dù sao nơi này cũng là Đông Lăng.

Có điều hành trình không hề chậm lại.

"Tới Tuyên Châu, chúng ta nghỉ ngơi hai ngày."

Tới ngoài thành Tuyên Châu, Phó Cửu Lân cho người truyền lời cho Dung Hoa.

Tuyên Châu sao? Dung Hoa xốc màn xe lên nhìn ra bên ngoài, thấy Chu Hành chậm rãi đi về hướng này, trên má lập tức hiện lên lúm đồng tiền như hoa.

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 4: Cửu biệt trùng trùng

Từ khi thủy vân châu xuất hiện, Chu Hành liền nắm được tin tức của đoàn người Phó Cửu Lân trong tay, y đã ở Tuyên Châu đợi trước mấy ngày.

Tới cửa thành, đám người Đông Lăng không còn phải cẩn thận như lúc ở Đại Chu, cho nên bọn họ không chú ý Chu Hành đang đi tới, hơn nữa Phó Cửu Lân ngồi trong xe ngựa cũng không ngờ y lại tới xuất hiện như vậy, hơn nữa còn tới Tuyên Châu trước một bước chờ bọn họ.

Từ khi vào Đông Lăng, Phó Cửu Lân không còn ngồi cùng xe ngựa với Dung Hoa, vì thế nhất thời không có ai phát hiện ra bất thường.

Nhưng nha đầu hầu hạ Dung Hoa luôn cảnh giác nhìn nàng, lo nàng lại làm ra sự tình gì khác.

Cho nên, mãi tới khi Chu Hành xuất hiện trước mặt, đoàn người mới có kẻ phát giác, lập tức phát tín hiệu cảnh giới.

Nghe tín hiệu bên ngoài, Chu Chước liền nhắc màn xe, quay đầu bẩm báo Phó Cửu Lân: "Công tử, là Chiêu vương gia."

Phó Cửu Lân đang dựa ra sau nhắm mắt dưỡng thần lập tức mở mắt, ngồi thẳng người dậy, cả kinh hỏi: "Xác định là Chu Hành?" Hẳn cả đường vòng vo như vậy còn không phải vì tránh đôi mắt của Chu Hành sao? Sao y lại xuất hiện?

Tựa hồ y đang ở Tuyên Châu chờ bọn họ.

Phó Cửu Lận nghĩ nghĩ, đột nhiên ngộ ra.

Thì ra là vậy.

Hôm đó Ngũ cô nương ném thủy vân châu ra ngoài, nhưng về thân thể nửa chữ lại không nói, thì ra nàng muốn truyền tin cho Chu Hành!

Phó Cửu Lận đen mặt đứng dậy.

Chu Chúc xuống xe ngựa trước một bước.

Người của Chu Hành đã bao vây xe ngựa.

Nha đầu thăm dò nhìn ra ngoài, trực tiếp chắn trước cửa xe phòng Dung Hoa đi xuống. Sắc mặt Dung Hoa không đổi, buông màn xuống, nói: "Hắn là tới tìm công tử nhà ngươi, ngươi xuống xem đi." Nàng khẳng định nàng ta không biết Chu Hành.

Nha đầu kia nhìn Dung Hoa, không nói gì, có điều cũng không xuống xe ngựa, chỉ xoay người thò đầu ra.

Thị vệ phần lớn ở trước và sau, mà xe ngựa của Phó Cửu Lận ở trước không có người, bên này của Dung Hoa hai bên đều có một người theo sát.

Thời điểm Chu Hành đi về phía trước, một mình Lâm Hạ chế trụ người nọ, cơ hồ trong nháy mắt, Luru Tô phi người bay tới tấn công nha đầu kia.

"Các ngươi làm gì vậy? Ban ngày ban mặt dám cướp bóc hả?" Nha đầu kia rống giận một tiếng, khó khăn tránh đi công kích của Luru Tô.

Vừa dứt lời, Luru Tô lại tung tiếp một chiêu.

Người trên xe ngựa, nha đầu kia căn bản không thể dùng hết sức lực, bị buộc leo xuống. Theo sát là Túy Đồng cũng xông tới chế trụ thị vệ còn lại.

Dung Hoa lập tức đứng lên, vừa lộ đầu ra ngoài liền thấy Chu Hành đang mỉm cười đưa tay về phía mình.

Dung Hoa khẽ cười, lập tức nhảy vào lòng y.

Hương vị ấm áp, quen thuộc trong nháy mắt ôm lấy nàng.

Chu Hành trực tiếp bọc nàng trong áo choàng của mình, ôm chặt vào lòng ngực.

Hai người tựa hồ có thể nghe thấy thanh âm từ trái tim của nhau.

"Chiêu Vương điện hạ." Phó Cửu Lận ra hiệu cho mọi người dừng tay, ôn nhã đi về phía Dung Hoa và Chu Hành, thời điểm cách bọn họ còn ba bước chân liền dừng lại, ánh mắt khóa chặt hai người, gương mặt trước nay luôn ôn nhu khẽ nhủ lại, cảm thấy một màn trước mặt thật chóng mặt, hận không thể trực tiếp tiến lên tách họ ra, "Vương gia làm gì vậy? Ngần dậm xa xôi chạy tới Đông Lăng chẳng lẽ vì muốn chặn đường của ta, bắt cóc đệ đệ ta sao?"

Chu Hành lạnh giọng: "Đệ đệ ngươi? Cửu công tử không ngại ngàn dặm xa xôi đến Đại Chu, còn ẩn nấp mấy tháng, chẳng lẽ là vì bắt cóc Vương phi của ta?" Hơi thở lạnh lẽo tán ra, độ ẩm xung quanh hạ xuống vài phần.

"Vương gia thật biết nói đùa, nơi này làm gì có Vương phi?" Phó Cửu Lận trợn mắt nói dối, mỉm cười nhìn Dung Hoa, "Tiểu đệ, đừng bướng bỉnh nữa, mau qua đây, chọc giận Vương gia thì không tốt đâu."

Có quý mới qua! Dung Hoa ôm eo Chu Hành, cười lạnh nhìn Phó Cửu Lận.

"Tiểu công tử, công tử dẫn ngài đi tìm danh y, chắc chắn sẽ chữa khỏi tật câm của ngài." Chu Chúc mở miệng đỡ.

Là cảnh cáo nàng, nhắc nhở hiện tại chỉ là kẻ câm thôi sao?

Dung Hoa khẽ cười, dứt khoát quay đầu không nhìn chủ tớ bọn họ. Cho dù cả đời có làm kẻ câm, nàng cũng nhận!

"Phó Cửu công tử?" Chu Hành nhẹ nhàng xoa lưng Dung Hoa ý bảo nàng an tâm, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phó Cửu Lận, "Có lẽ ta nên gọi ngươi một tiếng Yến công tử thì phải?"

Phó Cửu Lận nhủ thầm, sau đó cười nói: "Xem ra Vương gia đã cẩn thận điều tra về ta, Yến là họ của dưỡng phụ, nhưng tổ tông ta không dám quên, cho nên Vương gia vẫn là gọi ta Phó Cửu Lận đi."

"Phó Cửu Lận, ngươi bắt vị hôn thê của bốn vương, lại xuống tay khiến nàng không thể nói chuyện, chuyện này bốn vương sẽ tự mình đi nói chuyện với Hoàng đế Đông Lăng, nếu Hoàng đế quý quốc trăm công ngàn việc, bốn vương nhờ Yến Thừa Tướng cho mình một lời giải thích." Ánh mắt Chu Hành nóng như lửa, hơi thở lạnh như băng mang theo mùi của máu, đó là khí chất của người hàng năm chinh chiến sa trường, bước qua vô số thi thể mà động lại.

Chu Chúc không khỏi nuốt nước bọt

Người vây xung quanh xem cũng nhin không được mà rùng mình một cái.

Nụ cười trên mặt Phó Cửu Lân cứng lại, nói: "Vương gia muốn làm gì, đối với ta đều không sao cả, chỉ là thanh danh của Ngũ cô nương..."

Việc này nếu nháo tới trước mặt Hoàng đế Đông Lăng, điều đó đồng nghĩa với việc Đại Chu tự vứt mặt mũi! Hơn nữa nháo lớn, khuê dự của Ngũ cô nương không phải sẽ bị hủy sao? Gần hai tháng nay nàng và Phó Cửu Lân hẳn rõ ràng đều ở cạnh nhau.

"Xem ra ngươi đã có chuẩn bị." Chu Hành lạnh giọng.

"Vương gia quá khen!" Nếu sợ, lúc trước hẳn đã không bắt nàng đưa tới Đông Lăng, hẳn chẳng qua chỉ muốn tránh mặt Chu Hành, không ngờ tính toán vẫn sai, còn chưa trở về đã bị y bắt gặp! Nụ cười của Phó Cửu Lân tươi như gió xuân, "Phó mỗ vẫn là khuyên Vương gia một câu, chuyện này một nhin chín lành, ngài điều tra ta, xem ra ngài hẳn cũng biết bệ hạ yêu thích..."

Nếu Chu Hành không tới kịp, lúc này nàng sớm đã đưa tới hoàng cung Đông Lăng.

Chu Hành lạnh nhạt nhìn hắn: "Ông ta là thiên tử Đông Lăng, bốn vương sợ ông ta động vào nàng sao? Nếu dám động vào một sợi lông tơ của vương phi bốn vương, vậy bốn vương nhất định sẽ lật đổ thiên hạ Đông Lăng này!"

Phó Cửu Lân nhất thời ngây ra.

Hắn tin lời Chu Hành nói là thật, hơn nữa với năng lực của y hoàn toàn có thể làm ra chuyện này, y có lòng dạ để vương, còn là chiến thần trên sa trường.

Nếu đúng như suy nghĩ của Lý Sướng và Uyển Lăng công chúa mà trực tiếp đưa người tới hoàng cung Đông Lăng, vậy Đông Lăng đúng là sẽ phải đối mặt với một kiếp nạn.

Ánh mắt Chu Hành lạnh như băng đối diện với Phó Cửu Lân: "Ngươi cảm thấy nếu không có ngươi, đám người Lý Sướng kia có khả năng đưa nàng ra khỏi Đại Chu sao?"

"Vương gia xem trọng Phó mỗ rồi." Phó Cửu Lân khẽ cười, "Nhưng có một điểm không thể phủ nhận, nếu không phải Phó mỗ, Ngũ cô nương có khả năng đã bị đưa tới hoàng cung Đông Lăng, Phó mỗ tin Vương gia đã dám nói thì có thể làm được, nhưng một khi xảy ra chiến sự thì sự tình tới bao giờ mới kết thúc? Lúc đó e rằng cảnh còn mà người đã mất."

Lật đổ thiên hạ Đông Lăng thì như thế nào? Người đã không phải là người lúc trước.

Cho nên Phó Cửu Lân là người tốt, việc này còn phải cảm tạ hắn?

Thật buồn cười! Dung Hoa cười lạnh.

"Còn nữa, chuyện này là một mình Phó mỗ làm, không liên quan tới Phó gia, mong Vương gia đừng giận chó đánh mèo." Phó Cửu Lân tiếp tục, trong giọng nói mang theo vài phần khẩn cầu.

Người Phó gia hẳn không quan tâm, nhưng ở đó còn có mẫu thân của hắn.

Chu Hành không định vô nghĩa với người trước mặt, trực tiếp dương tay: "Bắt tên loạn thần tặc tử này cho ta."

Đám người Chu Chúc bảo vệ Phó Cửu Lân ở giữa, Chu Chúc lớn tiếng quát: "Chiêu vương gia, ngài chó có khinh người quá đáng, đây là Đông Lăng, không phải Đại Chu!"

Gương mặt Chu Hành không chút biểu cảm.

Đám người Lâm Hạ trực tiếp tấn công.

Vì nhanh chóng lên đường nên Chu Hành không mang quá nhiều người, bên cạnh chỉ dẫn theo Lâm Hạ, Lâm Thắng, Túy Đồng và Lư Tô.

Nhân số chỉ bằng một phần tư bên Phó Cửu Lân.

Mà người bên Phó Cửu Lân đều là cao thủ nhất đẳng, vừa rồi không thể đề phòng là vì bọn họ không có phát hiện, cho nên mới để Chu Hành thuận lợi cứu Dung Hoa đi.

Có người đánh nhau, dân chúng lập tức thối lui qua bên đường, Phó Cửu Lân rất nhanh đã thoát thân.

Nhìn hắn cười ngơ dãn người rời đi, Chu Hành giờ tay không cho thù hạ đuổi theo.

Trong tiếng gió lạnh băng, xa xa truyền tới thanh âm của Phó Cửu Lân: "Phong tri, quan nguyên, kiên tình, ách môn, đây coi như là Phó mỗ nhận lỗi với Vương gia."

Chu Hành nghĩ nghĩ, không lập tức giúp Dung Hoa giải huyết mà ôm nàng lên xe ngựa chờ sẵn ở cửa thành, về căn nhà được thuê.

Vào phòng, y đưa mắt nhìn Lâm Thắng.

Lâm Thắng hiểu ý, lập tức tiến lên bắt mạch cho Dung Hoa, qua một lúc lâu mới hướng y gật đầu.

Lúc này Chu Hành mới duỗi tay giải huyết cho Dung Hoa.

Dung Hoa giật giật khóe môi, thiên ngôn vạn ngữ ngưng tụ thành hai chữ: "Thiên Trạch."

Lâm Thắng thức thời lui xuống.

Dung Hoa đứng lên, đi về phía Chu Hành.

Chu Hành duỗi tay ôm nàng vào lòng.

Dung Hoa duỗi tay ôm vòng lấy cổ y, nỉ non nói: "Ta rất nhớ chàng."

"Ta cũng vậy." Chu Hành duỗi tay nựng mặt của nàng, cúi đầu.

Đôi môi nóng lên, môi lưỡi Chu Hành bắt đầu công thành đoạt đất.

Dung Hoa nhắm mắt lại, cùng y ca múa.

Cửu biệt trùng phùng, Chu Hành hận không thể đem nàng nhập vào thân thể của mình

...

Không khí trong phòng dần nóng lên.

Hai người khó phân thắng bại, xiêm y trên người dần trở nên hỗn độn.

"Tỷ tỷ." Cùng với thanh âm giòn vang, phịch một tiếng, cánh cửa bị đẩy ra.

Kiều Vũ Thần? Gương mặt mang sắc xuân của Dung Hoa cứng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Kiêu Vũ Thần đứng ngoài cửa, há mắt hốc mồm nhìn hai người.

"Thần Nhi." Dung Hoa đỏ mặt, vội đẩy Chu Hành ra, từ trên đùi y nhảy xuống.

Chu Hành đen mặt, khó chịu nhìn Kiêu Vũ Thần.

Dung Hoa chỉnh lại đầu tóc, cười nhìn Kiêu Vũ Thần: "Sao Thần Nhi cũng tới thế?"

"Tỷ tỷ." Kiêu Vũ Thần kêu một tiếng liền chạy qua, duỗi tay ôm lấy hai chân của nàng, ngửa đầu, nước mắt trào ra, "Tỷ tỷ, Thần Nhi nhớ tỷ." Nó thật sự sợ, sợ tỷ tỷ sẽ xảy ra chuyện, giống như phụ thân mẫu thân bỏ nó mà đi, không bao giờ trở lại nữa.

"Ngoan, tỷ tỷ đã về." Dung Hoa nhẹ nhàng vỗ lưng của hải tử, thấp giọng.

Kiều Vũ Thần ngửa đầu, hỏi: "Tỷ tỷ, tỷ có bị thương không? Có bị người xấu khi dễ không? Có chỗ nào không thoải mái không..." Liên tiếp hỏi một đống vấn đề.

"Tỷ tỷ rất tốt, không có ai khi dễ tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng không bị thương, cho nên Thần Nhi không cần lo lắng."

"Thật sao?" Kiêu Vũ Thần ngửa đầu xác nhận, hai mắt sáng ngời như sao.

"Ừ, là thật, không tin đệ xem?" Dung Hoa cười kéo tay hải tử.

Kiều Vũ Thần nhìn nàng một lúc, lại nghiêm túc hỏi: "Lâm Thắng thúc thúc bắt mạch cho tỷ tỷ chưa? Thúc ấy nói không có việc gì sao?"

Đã lâu không gặp, hải tử so với lúc trước càng thêm hiểu chuyện.

"Đã xem qua, Lâm Thắng thúc thúc nói tỷ tỷ không sao." Dung Hoa cười nói, "Thời điểm không có tỷ tỷ, Thần Nhi có nghe lời không? Có ngoan ngoãn ăn cơm không? Có khóc nhè không?"

"Thần Nhi rất nghe lời Vương gia tỷ tỷ, ngoan ngoãn ăn cơm, không hề khóc nhè." Kiêu Vũ Thần đáp, "Vương gia tỷ phu nói Thần Nhi là nam tử hán, nam tử hán không thể khóc nhè, Thần Nhi còn chăm chỉ học công phu, trưởng thành sẽ bảo vệ tỷ tỷ."

"Thần Nhi thật ngoan." Hốc mắt Dung Hoa hơi ướt.

Trong mắt Kiều Vũ thần chậm rãi góp nước, trên mặt lại nở nụ cười.

Chu Hành nhíu mày nhìn Kiều Vũ Thần, nói: "Thần Nhi, tỷ tỷ vừa trở về có chút mệt mỏi, đệ về phòng trước đi."

"Vâng, Vương gia tỷ phụ." Kiều Vũ Thần nghe lời, gật đầu với y, sau đó tươi cười nhìn Dung Hoa, "Tỷ tỷ nghỉ ngơi đi, ngày mai Thần Nhi lại tới tìm tỷ tỷ nói chuyện, đi chơi."

"Được." Dung Hoa cười gật đầu.

Kiều Vũ Thần vui vẻ ra ngoài.

Dung Hoa nhìn vẻ mặt ghen tuông của Chu Hành, mỉm cười đi qua, tự giác ngồi lên đùi y, ôm lấy cổ y, hôn y một cái: "Cảm ơn chàng." Cảm ơn y đã thay nàng chiếu cố Kiều Vũ Thần.

Nếu không phải vì nàng, Chu Hành với tính cách lạnh nhạt sao có thể để ý tới Kiều Vũ Thần? Y càng không thể ngăn dậm xa xôi mang theo nó tới Đông Lăng.

Tất cả đều vì nàng.

Bởi vì y yêu nàng, cho nên yêu ai yêu cả đường đi lối về, y cũng thương Kiều Vũ Thần.

"Vậy thôi sao?" Chu Hành nhướn mày.

Dung Hoa cười một cái, lại hôn lên khóe môi của y, hỏi: "Sao chàng lại mang theo Thần Nhi tới đây?"

"Nó lo cho nàng, vừa khóc vừa cầu xin, cho nên mới dẫn nó tới." Chu Hành khẽ cười, đem chuyện nó ở kinh thành lo lắng cho nàng thế nào kể ra.

Tiểu tử kia coi như cũng chịu khổ, có điều trên đường không hề có một tiếng than vãn.

"Dẫn nó tới cũng tốt, ta không ở kinh thành, chỉ sợ Kiều Vũ Đình sẽ tới đón nó về hầu phủ." Không có nàng, chỉ sợ Kiều lão phu nhân sẽ muốn đón nó trở về.

Chính mình mất tích, Kiều gia đón nó về hồi phủ là danh chính ngôn thuận, người khác có thể nói gì? Cho dù Chu Hành là Vương gia, chuyện Kiều gia muốn đón Kiều Vũ Thần y cũng không thể ngăn cản.

"Ừ." Chu Hành gật đầu, "Kiều Vũ Đình đúng là có tự mình tới cửa đón nó, có điều người đã bị ta đưa tới vương phủ trước một bước."

"Quả nhiên là vậy." Dung Hoa khẽ cười, lại hỏi, "Chúng ta sẽ trở về, hay là..."

"Nàng nói xem?" Chu Hành ôm vòng eo mảnh khảnh nàng, tâm y viên mãn mà hỏi.

"Nếu đã tới nơi này, chúng ta dứt khoát tới đô thành của Đông Lăng một chuyến." Dung Hoa cười nói, "Uyển Lăng công chúa và Lý Sướng muốn đưa ta tới hoàng cung Đông Lăng, nhưng hình như Phó Cửu Lân có mục đích khác."

Chu Hành gật đầu: "Ta cũng có kế hoạch như vậy, nhưng nếu nàng không muốn, chúng ta sẽ về Đại Chu."

"Đi, sao lại không đi chứ?" Dung Hoa nhìn Chu Hành, hỏi, "Chuyện của Hoàng đế Đông Lăng là như thế nào?"

Chu Hành nhìn nàng một lúc mới giải thích: "Huynh muội Uyển Lăng công chúa và Lý Sướng đưa nàng tới hoàng cung Đông Lăng là vì tranh trừ, bởi vì ngoại trừ trăm mê luyện đan, Hoàng đế Đông Lăng còn có một sở thích chính là thu thập mỹ nhân có tương tự thân mẫu của Uyển Lăng công chúa... Còn mục đích của Phó Cửu Lân, hiện tại vẫn chưa rõ."

Dung Hoa gật đầu: "Vậy chúng ta đi, nói không chừng sẽ tìm được phụ mẫu của ta."

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 3 - Chương 5: Năm mới

Dung nhan tuấn mỹ vô song, thường phục màu xanh, nụ cười nhu hòa mang theo nị lực, Dung Hoa nhìn nam tử trước mắt, gương mặt có chút nóng lên: "Đã trễ thế này, sao chàng còn chưa ngủ?" Đã trễ thế này, y tới là...? Bọn họ là phu thê, nhưng nàng không phải nữ tử hiền lương thực đức của thời đại

này, tuy trong lòng cũng rất khản trương nhưng không hề bài xích.

Trong khản trương ần ần mang theo chờ mong.

Nàng thật lòng thích y, yêu y!

Cho nên, nàng hi vọng mỗi ngày đều nhìn thấy y, cùng y ở cạnh bên nhau.

Thiếu nữ dưới ánh đèn khuôn mặt trắng nõn cùng màu hồng nhàn nhạt, đôi môi đỏ mọng, ánh mắt thanh thấu như nước mang theo khản trương và vui sướng, Chu Hành cảm thấy trái tim mình mềm nhũn, đi qua, ngồi ở mép giường duỗi tay sờ mớ tóc rối của Dung Hoa, nhẹ giọng: "Ta lo nàng ngủ không được nên mới tới đây."

Dung Hoa duỗi tay cầm lấy tay y, gật đầu nói: "Ừ, ta đúng là không ngủ được, vừa lúc chàng tới." Y muốn tới với nàng, muốn từng thời từng khắc đều nhìn thấy nàng. Như nàng hi vọng, vô luận là khi nào, ở đâu, chỉ cần chớp mắt liền có thể nhìn thấy y, "Vậy chúng ta trò chuyện đi, tình hình ở kinh thành ta muốn biết cụ thể."

"Ừ." Chu Hành mỉm cười.

"Uyển Lăng công chúa và Lý Sướng thế nào rồi?" Dung Hoa hỏi, "Ngày đó bọn họ lợi dụng Diệp Di Châu sinh non mà tách Tủy Đồng và Lưu Tô ra khỏi ta, sau ta lại bị Uyển Lăng công chúa đánh hôn mê, Lý Uyển Lăng và Lý Sướng rõ ràng đã cấu kết với người trong cung."

Về phần người đó là ai, trong lòng Dung Hoa và Chu Hành đều rõ ràng, kẻ có thể một tay che trời quỷ không biết thần không hay đưa người ra khỏi cung còn có thể là ai? Chính Đức Đế không thích Chu Hành kết thân với Đông Lăng và Tây Lương, cho nên người có khả năng còn có thể là ai? Đáp án quá rõ ràng.

Dung Hoa kể lại sự tình hôm đó đơn giản một lần, lại hỏi: "Sau đó ta có bộ dáng gì? Uyển Lăng công chúa và Nghi Dur công chúa ở lại trong cung là chuyện thế nào? Còn Lý Sướng? Còn cả..." Dừng một lát, nàng mới tiếp tục, "Diệp Di Châu thế nào rồi?"

Nàng không ngờ Diệp Di Châu lại dám lấy hài tử trong bụng của mình tới đối phó nàng, là một mẫu thân, nàng ta thật sự quá ác độc.

Trên đường, thỉnh thoảng nàng có nghe đồn một hai câu, nhưng cũng không quá rõ ràng, bởi Phó Cửu Lận phòng bị quá chặt, cho nên nàng căn bản không có cơ hội tiếp xúc với người khác. Hơn nữa một đường xuống Nam, trời đất cách xa Hoàng đế, cách xa kinh thành, cho nên dân chúng đương nhiên không như bá tánh kinh thành quan tâm chú ý việc này.

Chỉ nghe nói Lý Uyển Lăng và Tiêu Nghi Dur đều bị Chính Đức Đế giữ lại trong cung, làm phi tần của ông ta, mà Uyển Lăng công chúa nghe nói cũng đã mắc bệnh.

Còn nữa, bản thân biến mất không có tung tích, còn lại không có gì cả.

Tin đồn về Diệp Di Châu, một câu cũng không có.

"Diệp Di Châu sinh hạ nữ nhi, trong hôm đó băng huyết mà chết." Chu Hành nhẹ giọng, "Nữ nhi của nàng ta giao cho Diệp Di Nguyệt chăm sóc, Diệp Di Nguyệt thăng lên Quý Nhân."

"Hả?" Diệp Di Châu đã chết? Không tiếng không động như vậy? Dung Hoa nhướn mày, là Diệp Di Nguyệt, hay là Phương Hoàng Hậu? Hoặc là Diệp Di Châu tự chà đạp chính mình?

"Con nói dối của Hoàng Thượng không nhiều, có khả năng Phương Hoàng Hậu sẽ lợi dụng Diệp Di Châu, nhưng đối với hài tử của nàng ta, Hoàng Hậu vẫn biết chừng mực mà không động tới." Chu Hành nói.

Tuy không nói rõ, nhưng cũng rất rõ ràng.

Dung Hoa hiểu ý.

Diệp Di Châu chết, nguyên nhân đều dừng trên người Diệp Di Châu hoặc Diệp Di Nguyệt.

Mà trong chuyện này người hưởng lợi nhiều nhất không ai khác, chính là Diệp Di Nguyệt, cho nên Diệp Di Châu rất có thể bị Diệp Di Nguyệt xuống tay.

Dù sao nữ nhân sinh hài tử ở thời xã hội y thuật không phát triển này như một bước vào quỷ một quan, nhân cơ hội trừ bỏ Diệp Di Châu, chính mình lại nhận được danh phận, chiều này của Diệp Di Nguyệt có thể nói là nhất tiến song điều, không, là nhất tiến tam điều, còn có tính kế năng, bởi vì Diệp Di Nguyệt vô cùng hận nàng.

Chu Hành tiếp tục: "Còn về Tiêu Nghi Dur và Lý Uyển Lăng, các nàng ở lại hoàng cung, có thể vì quốc gia của mình mà cống hiến, không tồi."

Dung Hoa nghe xong liền rõ ràng, chuyện Chính Đức Đế nạp Nghi Dur công chúa và Uyển Lăng công chúa làm phi là ý của Chu Hành.

"Lý Uyển Lăng dựa vào dung mạo có vài phần giống nàng, ngày đó ở trong cung dám diễn trò, mặt của nàng ta đúng là chướng mắt!"

Cho nên, Uyển Lăng công chúa hủy dung rồi! Một nữ tử xinh đẹp, hoa dung nguyệt mạo như vậy lại bị hủy hoại, Uyển Lăng công chúa kia sẽ sống không bằng chết!

Ác giả ác báo, Lý Uyển Lăng đáng đời!

"Đồng tử tỷ, Đồng đại nhân và Đồng phu nhân, còn cả Lưu Quang tử tỷ, bọn họ đều tốt chứ?" Dung Hoa hỏi. Tuy không cùng huyết thống nhưng bọn họ thật lòng đối tốt với nàng, quan tâm nàng.

Chính mình đột nhiên biến mất, bọn họ khẳng định rất lo lắng.

"Sau khi tìm được nàng, ta đã cho người lập tức truyền tin về." Chu Hành nói.

Người Đồng gia và Từ Lưu Quang đều lo lắng, sốt ruột, quan tâm nàng, đương nhiên phải cảm tạ bọn họ, cho nên sớm đã truyền tin.

Mặt mày Dung Hoa giãn ra: "Bọn họ khẳng định là rất lo lắng, có chàng thật tốt, cả đời này, điều làm ta hạnh phúc nhất chính là quen được chàng."

Nếu hôm đó nàng không nhảy xuống sông, bọn họ sẽ không gặp mặt, như vậy, có lẽ cả đời bọn họ đã không có giao thoa.

Chu Hành cúi người nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán nàng.

Mùa đông ở Đông Lăng ẩm áp hơn Đại Chu một chút, nhưng buổi tối gió gào vẫn khiến không khí rét lạnh, trong phòng cũng đốt địa long, rất ẩm áp, nhưng vì Chu Hành ở căn phòng bên cạnh, cho nên lúc này ăn mặc rất mỏng, Dung Hoa nhìn y rồi dịch người vào trong, vỗ vỗ vị trí bên cạnh: "Lạnh như vậy, chàng tối đây ngồi đi."

Hai mắt Chu Hành bỗng chốc trở nên sâu xa, trên mặt thoáng ửng hồng, y nhìn đôi mắt sáng như sao của Dung Hoa, nuốt nước bọt mà gọi: "Anh Anh..." Nàng không sợ y sẽ thừa cơ hội ăn nàng sao? Tuy rằng y rất muốn, rất muốn.

Là Chu Hành y, sợ cái gì? Dung Hoa mỉm cười, sắc mặt ửng đỏ, ngay sau đó liền bĩu môi: "Chàng không sợ lạnh, vậy thì quên đi."

"Không, bên ngoài rất lạnh." Chu Hành khẽ cười đi tới bên cạnh, duỗi tay ôm lấy bả vai của nàng, "Tuyên Châu hình như còn lạnh hơn kinh thành."

Nói vậy! Dung Hoa cười thành tiếng, tựa vào trước ngực y, nghe nhịp tim của nam tử, lòng vô cùng nhu hòa và an bình.

Đột nhiên Dung Hoa nghĩ tới một chuyện, lập tức nhảy khỏi lòng y, ngồi dậy hỏi: "Đúng rồi, Thiên Trạch, hôn kỳ của chúng ta làm sao đây?" Bọn họ phải tới đô thành của Đông Lăng, chỉ sợ trong chốc lát không thể trở về, vậy còn đại hôn của bọn họ?

"Vậy chúng ta về trước rồi mới đi Lệ Kinh?" Chu Hành hỏi.

Dung Hoa nhíu mày, suy nghĩ.

Hiện tại trở về phòng chừng sẽ tốn một hai tháng, tới lúc về đến kinh thành đã là tháng hai, sau này muốn xa nhà chỉ sợ không hề dễ dàng.

Tới tháng ba Chu Hành chưa xảy ra chuyện, Chính Đức Đế khẳng định sẽ sinh nghi ngờ, gia tăng phòng bị, khi đó làm sao để Chu Hành tới Đông Lăng?

"Thành thân trễ một chút thì như thế nào? Hiện tại không phải mỗi ngày chúng ta đều ở bên nhau sao?" Chu Hành khẽ cười xa đầu nàng, "Đi Lệ Kinh trước, nếu tìm được phụ mẫu thân sinh của nàng, đại hôn của chúng ta có bọn họ cũng rất tốt."

Phụ hoàng sủng ái y đã không còn trên nhân thế, đó là tiếc nuối không thể đền bù.

Phụ mẫu của nàng vì nguyên nhân nào đó mà vứt bỏ nàng, nếu là phụ mẫu lòng lang dạ sói, không có cũng không sao, tương lai có y, y sẽ thương nàng, yêu nàng, bọn họ sẽ cầm tay nhau tới răng long đầu bạc.

Nhưng nếu có nỗi khổ bất đắc dĩ, đại hôn của bọn họ có phụ mẫu thân sinh của nàng cũng coi như viên mãn.

"Được." Dung Hoa cảm động gật đầu, sau đó cúi người.

Nàng chỉ định lướt qua, nhưng Chu Hành làm sao buông tha cơ hội tốt như vậy, lập tức đoạt lấy quyền chủ động về mình.

Dưới ánh đèn màu cam, hai người không biết khi nào đã nằm trên giường, hơn nữa là nam trên nữ dưới, không khí trong phòng bất giác trở nên ái muội, hô hấp của họ cũng dần trở nên dồn dập.

Ngón tay Chu Hành lướt tới xương quai xanh của nữ tử thì ngừng lại, hung hăng hôn nàng một cái rồi xoay người nằm cạnh Dung Hoa, duỗi tay ôm nàng, đặt lên trán nàng nụ hôn, dịu dàng nói: "Nàng vất vả cả ngày rồi, mau ngủ đi."

Thật sự không có gì! Bọn họ dù sao cũng sẽ thành thân, nhưng thấy Chu Hành tôn trọng mình như vậy, sắc mặt Dung Hoa như ánh bình minh, trong lòng vô cùng cao hứng, gật đầu: "Ừ."

Dung Hoa cứ nghĩ bản thân không ngủ được, không ngờ nghe nhịp tim của y, trong chốc lát liền chìm vào mộng đẹp.

Chu Hành cúi đầu nhìn gương mặt nàng ngủ say, ngón tay mềm nhẹ phác họa mi nàng, mắt, mũi, sau đó là cánh môi như hoa anh đào.

Cúi đầu hôn nàng một cái, y cũng khép đôi mắt lại.

.....

"Công tử, cứ để vậy sao?" Rồi xa chỗ ở của bọn người Dung Hoa, Chu Chúc mang về mặt ngưng trọng nhìn Phó Cửu Lân.

"Sáng sớm ngày mai lên đường về nhà." Phó Cửu Lân gật đầu. Không để như vậy thì có thể thế nào? Người đó chính là Vương phi tương lai của thân vương Đại Chu!

Cứng rắn đối đầu với Chu Hành, chẳng lẽ thật sự để hai nước xảy ra chiến tranh sao?

Chu Chúc gật đầu nhận lệnh.

.....

Chu Hành vốn định nằm một lát rồi về phòng, có lẽ cả đường vất vả tới đây, trái tim cuối cùng cũng được thả lỏng, hơn nữa có người yêu đang nằm trong lòng, cho nên y không muốn về, vì thế, vừa mở mắt đã thấy bên ngoài tờ mờ sáng, còn cả thanh âm đi lại nhẹ nhàng của đám người Túy Đồng.

Nhìn Dung Hoa điềm tĩnh ngủ trong lòng, Chu Hành nở nụ cười, cúi đầu hôn nàng. Nữ tử cọ cọ mấy cái, nhú mày tỏ vẻ không vui.

Chu Hành vội dừng hành động của mình lại, sợ đánh thức nàng.

Thấy nàng không có dấu hiệu tỉnh lại, Chu Hành mỉm cười, không động, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Trời càng lúc càng sáng, thanh âm đi lại bên ngoài lớn dần, mãi tới khi ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào, Dung Hoa mới có động tĩnh.

Một đêm không mộng, vừa mở mắt liền thấy dung nhan tuấn mỹ gần trong gang tấc, hơi thở quen thuộc quanh quẩn xung quanh, Dung Hoa vừa tỉnh lại có chút sững sờ, sau đó nhớ lại chuyện hai người tối qua, hiển nhiên nàng ngủ y không rời đi, hai người cứ ôm nhau ngủ như vậy.

Sắc mặt Dung Hoa đỏ ửng: "Thiên Trạch."

"Anh Anh." Chu Hành cúi đầu hôn nàng một cái thật sâu.

"Túy Đồng tỷ tỷ, Lưu Tô tỷ tỷ, tỷ tỷ dậy chưa?" Mãi tới bên ngoài truyền tới thanh âm thanh thúy của Kiều Vũ Thần, hai người mới tách ra.

"Ta ra ngoài trước." Chu Hành xuống giường, lại tha thiết khom người hôn Dung Hoa, sau đó mới rời đi.

Thấy y thông dong ra ngoài, đám người Túy Đồng Lưu Tô Lâm Hạ không hề kinh ngạc, chuyện tối qua Vương gia nhà mình vào phòng tiểu thư, cả đêm không đi bọn họ đều biết.

Kiều Vũ Thần tươi cười chạy tới trước mặt Chu Hành, hành lễ với y, sau đó ngửa đầu cười tùm tùm hỏi: "Vương gia tỷ phu tới xem tỷ tỷ sao? Tỷ tỷ dậy chưa?" Nói rồi hài tử lướt qua Chu Hành muốn chạy vào phòng Dung Hoa.

"Nam nữ khác biệt, tỷ tỷ ngại còn chưa rửa mặt chải đầu." Chu Hành duỗi tay bắt lấy cổ áo của nó, đưa mắt nhìn Lưu Tô Túy Đồng. "Các người vào đi."

Túy Đồng và Lưu Tô gật đầu, mang nước ấm và khăn vào trong.

"Nhưng không phải Vương gia tỷ phu cũng vào sao?" Kiều Vũ Thần chu miệng, "Hơn nữa Thần Nhi là đệ đệ của tỷ tỷ!"

"Người gọi ta là gì?" Chu Hành hỏi.

"Vương gia tỷ phu." Kiều Vũ Thần ngoan ngoãn trả lời.

"Là tỷ phu, đó chính là giữa ta và tỷ tỷ ngại không cần chú ý tới cái thứ nam nữ khác biệt." Chu Hành lãnh đạm nói, "Còn người, là đệ đệ, phải giữ cách biệt giữa nam và nữ."

"Nhưng tỷ tỷ và Vương gia tỷ phu còn chưa thành thân!" Kiều Vũ Thần tuy còn nhỏ tuổi nhưng rất thông minh.

Tiểu hài tử này! Lúc trước nên đưa nói tới chỗ của hoàng tỷ! Về mặt Chu Hành không chút biểu cảm: "Bài tập hôm nay hoàn thành hết chưa?"

"Vâng, đều đã hoàn thành." Kiều Vũ Thần trả lời, "Bọn họ có thể làm chứng!" Hài tử duỗi tay chỉ Lâm Thắng và Lâm Hạ.

"Ừ, không tồi." Chu Hành gật đầu, nói, "Người tới đại sảnh chờ đi, lát nữa ăn sáng."

Lực chú ý Kiều Vũ Thần được di dời thành công, lập tức gật đầu tới đại sảnh.

Chu Hành về phòng rửa mặt.

Ăn sáng xong, Kiều Vũ Thần liền ngậy ngốc quán lấy Dung Hoa, cả ngày đều theo sau nàng như cái đuôi nhỏ, Chu Hành nhìn tới ẩn đường nhăn lại.

Sáng ngày không sau, Kiều Vũ Thần mới bắt dính vào Dung Hoa.

Nghỉ ngơi ở Tuyên Châu hai ngày, bọn họ khởi hành đi tới Lệ Kinh.

Trời lạnh, Dung Hoa và Chu Hành cũng không gấp, hơn nữa còn có hải tử Kiều Vũ Thần, vì vậy đoàn người đi rất chậm.

Tới mỗi nơi, Chu Hành đều kêu Lâm Hạ mời người địa phương tới giới thiệu cho họ cổ tích nhân văn và phong thổ.

Dung Hoa cũng nhân cơ hội này cùng Chu Hành bố trí công khóa cho Kiều Vũ Thần, vì vậy cả đoạn đường này, kiến thức của nó tăng lên không ít, sâu bi giữa cung mây đã tiêu tán sạch sẽ, khôi phục lại về hoạt bát ngày xưa.

Tới Hào Châu, đúng lúc năm mới đến, Chu Hành thuê một căn tứ hợp viện nhỏ.

Tuy đang tha hương, nhưng Dung Hoa, Chu Hành cùng Kiều Vũ Thần, hơn nữa Túy Đồng, Lưu Tô cùng đám người Lâm Hạ đều đón giao thừa vô cùng náo nhiệt.

Ngày đầu năm mới, vừa mở mắt, bên ngoài là một mảnh trắng xóa, còn có tiếng cười vui đùa của Kiều Vũ Thần và thanh âm mát lạnh của Chu Hành, còn cả tiếng cười của đám người Túy Đồng.

Dung Hoa mang theo nụ cười hạnh phúc trên mặt xuống giường, cũng không gọi Túy Đồng và Lưu Tô vào hầu hạ, nàng tự mặc y phục, lại khoác thêm áo choàng mới mở cửa ra ngoài.

Trong viện, Kiều Vũ Thần nhảy nhót kéo Chu Hành đi làm người tuyết, trên mặt Chu Hành mang theo tươi cười, đám người Túy Đồng cũng vây cạnh xem.

Nghe được thanh âm, Chu Hành nhìn qua: "Dậy rồi sao?"

"Ừ." Dung Hoa tươi cười đi tới.

"Tỷ tỷ, tỷ tỷ, xem người tuyết đệ và Vương gia tỷ phu làm này." Kiều Vũ Thần chỉ vào người tuyết cao lớn trước mặt, cao hứng nói.

Chu Hành khẽ cười.

"Ừ, rất đẹp." Người tuyết không chỉ có đầu đen làm đôi mắt, còn có cà rốt làm mũi vào miệng, Dung Hoa cười nói.

"Chúng ta làm thêm đi." Kiều Vũ Thần hứng thú dào dạt, "Làm thêm một người tuyết xinh đẹp như tỷ tỷ."

"Được." Dung Hoa gật đầu.

Làm người tuyết, lại chơi ném tuyết với Kiều Vũ Thần, bọn họ chơi đùa vô cùng vui vẻ.

.....

Vì năm mới nên bọn họ lại Hào Châu lâu thêm một chút, qua tết Nguyên Tiêu mới khởi hành.

Thời điểm tới Lệ Kinh đã là tháng hai, thời tiết cũng tốt hơn, hoa xuân nở rộ, nơi nơi bừng bừng sinh khí.

Hoàng đế Đông Lăng cũng phái người ở ngoài thành nghênh đón bọn họ, điều mà làm Dung Hoa ngạc nhiên nhất chính là kẻ dẫn đầu là Phó Cửu Lận ôn nhả như ngọc.

Ánh mắt Dung Hoa lập tức trở nên lạnh lẽo, Phó Cửu Lận, hán còn mặt mũi tới đón bọn họ sao?

Bạn đang đọc truyện *Danh Môn Nhất Phẩm Quý Nữ* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.